

MÃ KIẾM LỤC

TÂN BỊ NGUYỆT MÔNG

4

www.dtv-ebook.com

HOÀNG GIANG TRẦN THANH HÒA

www.dtv-ebook.com

MÃ KIẾM LỤC

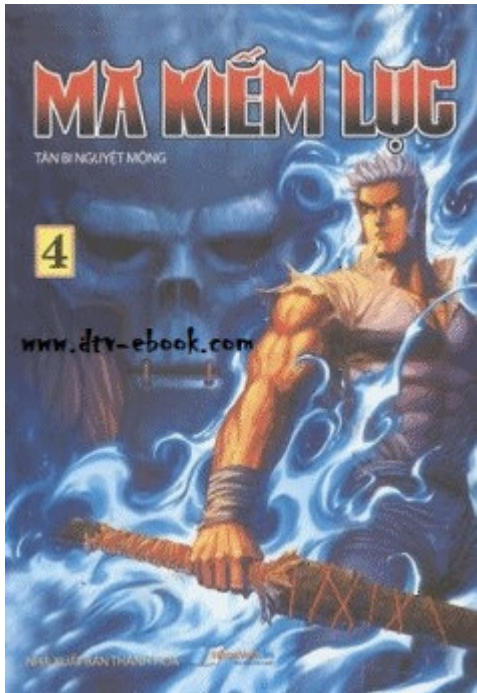
TẢN BỊ NGUYỆT MỘNG

4

www.dtv-ebook.com

NGUYỄN VĂN THÁNH HOÀ

ĐIỂM ĐẾN

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 1: Vong Trần Bi Ca, Tiểu Dẫn U

...

Người chết rồi, sẽ đi về đâu? Có đến được thế giới khác chăng? Thế giới khác đó là ở đâu? Có thể đầu thai được chăng? Có thể quay trở lại hồng trần chăng?

Đương nhiên, trước mặt chẳng phải có một du hồn đang vật vờ kia sao?

Bộ y phục màu đen, thân thể gần như trong suốt, dưới chân không mấy may động đậy, trên gương mặt xanh tái là đôi mắt thất thần, hầu như đã khẳng định cái chết của y.

Trông y rất anh tuấn, tuổi chừng tam thập, mà sao lại biến thành du hồn? Lẽ ra

y còn có thể sống được hơn ba mươi năm nữa, thậm chí nhiều hơn.

Cũng không biết y vật vờ như thế đã bao lâu, chỉ thấy cảnh sắc trước mặt dần dần thay đổi, cây xanh hoa đỏ biến mất, thay vào đó là đá đen cây khô, không còn nghe thấy tiếng chim hay tiếng côn trùng, thay vào đó là từng hồi tiêu ai oán.

Trong không trung bỗng bình hiện lên ba chữ lớn màu vàng kim “U Minh Giới”, du hồn cũng chẳng để tâm, tiếp tục trôi về phía trước...

Cuối cùng, không còn cô độc nữa, đã đến được U Minh Giới, phát hiện ra hàng ngàn hàng vạn du hồn cũng giống như mình, nối đuôi nhau đi lên đằng trước. Đây là cái gì? Ngoảnh đầu sang nhìn, “Nại Hà Kiều”.

Là Mạnh Bà Thang(1) chẳng? Uống hết rồi sẽ quên được mọi sự chẳng?

(1) Theo Phật học từ điển, có một cái cầu gọi là Nại Hà, những người nghèo hèn, chết yếu đều phải qua cầu này. Nại Hà có

ba thác nhỏ, tội nhân đến dò hỏi nơi nào có thể lội qua được, nên mới gọi là Nại Hà. Khi đến cầu này cần phải uống một

được thang của Mạnh Bà để quên hết chuyện kiếp trước.

Cuối cùng, du hồn cũng có chút động tịnh, không mặc thân thể trôi vạt vờ nữa, mà khe khẽ nhúc nhích, đi đến một tảng đá lớn bên đường, ngồi xuống đó.

Y là một kẻ thất bại, ở cái thế giới này, thất bại chỉ có một sự lựa chọn thôi,

đó là chết, tất cả những chuyện của kiếp trước lại hiện lên trước mắt y....

oOo

“Vị Linh Phong, người thân là thủ lĩnh Ma tộc, tại sao lại cố chấp như thế, vì một người con gái, người trở mặt thành thù với tất cả anh hùng trong tam giới.” Một trung niên mình khoác chiến giáp kim sắc, đầu cầm hai sợi lông gà, tay cầm trường thương, lớn tiếng chỉ trích y.

Một giọng khác cất lên: “Thượng Tiên, nói với gã ma đầu này cũng vô dụng thôi, hôm nay chúng ta sẽ bắt hắn vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, sẽ bắt hắn lấy máu tươi của chính mình ra mà bồi tội.”

Toàn bộ cao thủ của cửu đại môn

phái, kể cả người trong Ma Môn của Vị Linh Phong, đều vây kín lấy y, nhưng không ai trong bọn dám khinh suất động thủ. Vì họ sợ, sợ thanh kiếm trong tay y, đó là một thanh ma kiếm, một thanh ma kiếm đứng đầu trong Thất Tà Kiếm.

Trên trần thế, biết bao nam nhân si tình, biết bao nữ nhân nhu tình...

Vị Linh Phong, mê mẩn, ngoan cố, ngấm người con gái đã lạnh cứng nằm trong lòng. Y khóc, huyết lệ tuôn rơi, khe khẽ nhỏ xuống gương mặt nàng. Ai nói nam nhi khó rơi lệ, chỉ là vì chưa đến lúc quá thương tâm. Vị Linh Phong hét: “Tại sao? Các người chẳng phải là thượng tiên sao? Chẳng phải là danh môn chính phái sao? Có gì đối xử với chúng ta như vậy? Điều mà Vị Linh Phong này

muốn hết sức đơn giản, nhưng vì sao các người đều không chịu đáp ứng?”

Người trên đầu cắm lông gà, được gọi là Thượng Tiên lại lên tiếng: “Tiên và Ma không phải là không thể thành thân. Nhưng người thì không được, người là thủ lĩnh của Ma tộc, còn nàng lại là thánh nữ của Tiên tộc.”

Vị Linh Phong nổi giận, ma kiếm trong tay tán phát sát khí đen đặc rùng rùng vô cùng vô tận, y thét: “Ta đã không phải là thủ lĩnh, cũng không phải là chương môn gì nữa. Ta đã từ bỏ tất cả, các người còn muốn thế nào?”

Mọi người hầu như đều lùi lại, một lão hòa thượng râu bạc bước ra nói: “Vị thí chủ, thí chủ nói không sai, nhưng sát nghiệp của thí chủ quá nặng, khi thí chủ

cầm kiếm, lẽ ra nên nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Nhân quả báo ứng, cái chết của nữ tử đó, có thể nói là do thí chủ làm liên lụy, A di đà phật!”

Vị Linh Phong nhìn thanh kiếm trong tay, nhìn người con gái đang ôm trong lòng, trái tim tràn ngập vô vàn cảm xúc. Đúng, đúng là vì thanh kiếm của mình, nàng mới phải chết, mình mới có ngày hôm nay. Nhưng mà, lẽ nào ta đã giết nhầm? Những kẻ Vị Linh Phong ta hạ sát đều đáng chết, chẳng lẽ bọn người kia không hiểu?

Lúc này một lão nhân vận bộ đạo bào thanh sắc, dáng điệu hiền hòa bước lên nói:

“Vị Linh Phong, ngươi còn nghĩ ngợi gì? Ngươi còn muốn tạo thêm sát nghiệp

ư? Những chuyện của kiếp này, thôi hãy coi như phù vân, sao còn quẩn luyện như vậy, chỉ bằng uống một ngụm Mạnh Bà Thang, trở lại làm người.”

Vị Linh Phong nắm chặt ma kiếm, sát khí càng thêm dày nặng. Tại sao? Lẽ nào quả thực mình đã sai? Nhưng nếu mình đúng, tại sao bọn họ đều chỉ trích?

Nâng trường kiếm lên, Vị Linh Phong thét lớn: “Vị mỗ tự vấn lương tâm không hối hận, chẳng lẽ ta giết những kẻ đáng chết lại là sai? Lẽ nào bọn chúng không đáng giết?”

Lúc ấy, Thượng Tiên đầu cầm lông gà lại nói: “Ngươi là một tên ma đầu sát nhân, Thiên - Địa - Nhân tam giới, biết bao nhiêu người đã chết dưới tay ngươi, bây giờ ngươi vẫn còn lập liêm sao?”

Vị Linh Phong cười lạnh, đầy vẻ bi thương, đầy vẻ thống hận. Trời đất rộng lớn thế này, nhất định sẽ có chỗ dung thân, thôi đi, thôi đi! Tay trái vụt chuyển, đưa người con gái vẫn ôm trước ngực công về sau lưng, tiếp đó y rút dải lưng, mau chóng cột chặt thân thể nàng lại với mình.

Vị Linh Phong vung trường kiếm lên vạch một đường lấp lóa, kéo theo làn khí đen dày đặc, y hét lớn: “Các người tự xưng là thượng tiên, ai có sức, hãy bước lên đấu với Vị mỗi một trận!”

Thượng Tiên làm bầm: “Cái này, cái này... ngươi là ma đầu sát nhân, chết tới nơi rồi vẫn lớn lối như vậy. Hôm nay tất thấy anh hùng trong thiên hạ sẽ đấu với ngươi, thế nào?”

Vị Linh Phong vừa nghe dứt, máu nóng trào sôi, hào khí can vân đáp: “Được... Vị mỗ bình sinh hành sự không thẹn với trời đất. Hôm nay, Vị mỗ thân đơn thể cô đầu lại

với anh hùng trong thiên hạ, dù chết cũng không đáng tiếc.” Nhất thời, mọi người đều chùn bước vì cái hào khí của Vị Linh Phong, không ai dám hé răng.

Vì họ hiểu rõ, Vị Linh Phong là ma, một tên ma đáng sợ, một tên ma mà trong tam giới không ai địch nổi, cho dù tất cả những người có mặt ở đây hợp sức lại, cũng không thể nào thắng nổi y, chính vì vậy, Vị Linh Phong mới bị đố kỵ, mới lâm vào bước đường ngày hôm nay.

Lúc ấy, lão hòa thượng ban nãy lại bước ra nói: “Vị thí chủ, thí chủ còn

quyền luyện hồng trần ư, thị thị phi phi, ân ân oán oán, đều là phù vân, vì sao thí chủ không mở rộng cánh cửa lòng mình ra. Cho dù có giết sạch những người ở đây, thì thí chủ cũng làm gì còn chỗ dung thân?”

Phải rồi, Vị Linh Phong ơi Vị Linh Phong, vì sao lại có ngày hôm nay, lẽ nào người bị người giết còn chưa đủ ư? Không sai, bọn chúng đúng là đáng chết, nhưng vì sao kẻ giết chúng lại đều là người? Hôm nay, cho dù có giết sạch những người ở đây, thì người người yêu cũng không thể sống lại, Vị Linh Phong cũng không còn chỗ dung thân nữa rồi.

Ánh lửa trong hai mắt Vị Linh Phong vụt mờ đi, rất lâu y không nói một lời, tựa như im lặng suy nghĩ, tựa như nghiền

ngắm ra quyết định. Đột nhiên y ngừng đầu chăm chăm nhìn tất cả mọi người, mục quang như xuyên thấu hết thảy...

Những người có mặt đều phát run...

Vị Linh Phong nắm ngang trường kiếm, nói: “Được, Vị Linh Phong đáng chết, nhưng không phải chết vì những kẻ tự xưng là anh hùng như các ngươi. Vị Linh Phong sống cũng chẳng còn thú vị gì, chẳng quyền uy gì cõi hồng trần này nữa, nhưng Vị Linh Phong ta hận, hận tất cả mọi người trong thiên hạ, cho dù có uống Mạnh Bà Thang, ta vẫn sẽ hận. Hôm nay... Vị mỗ ta tuyên bố với tất cả những kẻ tự xưng là anh hùng các

ngươi, có thể hai mươi năm nữa, một Vị Linh Phong khác sẽ lại xuất hiện.”

Một đạo hắc quang loé lên, rất

nhanh, lưỡi kiếm rất nhanh, chẳng ai nhìn thấy kiếm trong tay Vị Linh Phong đã rạch ngang cổ họng y như thế nào, mà cũng chẳng ai ngờ rằng Vị Linh Phong sẽ làm như vậy...

Máu tươi trào ra. Chính vào lúc Vị Linh Phong gục xuống, một thân ảnh trắng lóa, như lưu tinh bạch sắc xẹt ngang trời đêm, hiện ra trên đầu mọi người, lướt lại gần bên thân y, giơ tay giữ lấy hai người bọn họ đang từ từ ngã xuống. Sau lưng y đeo trường kiếm, phục sức theo lối kiếm khách, tuổi chừng tam thập, gương mặt cương nghị lộ vẻ tang thương, đôi mắt lạnh băng như phiêu tuyết ngày đông giá.

Thấy Vị Linh Phong, cặp mắt bạch y kiếm khách thoát đắm lệ, y lớn tiếng hét:

“Tại sao? Tại sao? Vị Linh Phong!

Tại sao người lại ngốc nghếch như vậy? Người quên buổi luận kiếm năm nay rồi sao? Là ta không tốt, ta đến chậm một bước, người đừng đi, ta sẽ giết sạch những kẻ này...”

Ai nấy bị ánh mắt của người đó làm cho kinh hoảng. Họ đã nhận ra, y chính là kiếm giả tối cao của Nhân tộc, mỗi năm vào ngày rằm tháng tám lại một lần tỷ thí kiếm pháp với Vị Linh Phong của Ma tộc. Mười năm gần đây, hai người trước sau đều đánh hòa. Kiếm giả lúc này hầu như phát cuồng, lại muốn giết hết những người ở đây...

Vị Linh Phong thu chút hơi tàn kiên quyết lắc đầu nói: “Đừng, huynh đệ, là ta đối với cội trần thế hắc bạch bất phân này đã không... còn chút vương vấn gì

nữa, để ta nghỉ ngơi... một lát. Nếu người... còn coi ta là huynh đệ, thì đừng làm khó họ, đến... Nại Hà Kiều tiễn ta một chung... rượu cuối cùng đi!”

Lời còn chưa dứt, Vị Linh Phong đã cạn khí. Một đời kiêu hùng, lại bị những kẻ bại hoại giang hồ này bức tử trên Nguyệt Thương Sơn. Bạch y kiếm giả cặp mắt tròn trợn trừng, ngẩng lên nhìn những người “anh hùng” trước mặt lắc đầu nói: “Nếu không phải vì Vị Linh Phong có dặn dò lúc lâm chung, ta sẽ đưa các người về địa phủ để bồi tội... còn không cút mau đi!”

Ai nấy như cắt được gánh nặng, họ thở phào, rồi cùng hạ sơn, chỉ một chút công phu, hàng trăm hàng ngàn người đó đã mất dạng.

Bạch y kiểm giả điểm tay phải, kiểm từ sau lưng lao vút lên, bắt đầu bay lượn trên không, chỉ nháy mắt, dưới mặt đất đã hiện ra một cái hố lớn sâu chừng bốn, năm thước. Bạch y kiểm giả thu kiểm về, ôm lấy Vị Linh Phong và người con gái, nhẹ nhàng đặt xuống hố, rồi đứng dậy, nói: “Huynh đệ, đợi ta nhé, ta sẽ xuống địa phủ gặp ngươi...”

Một luồng sáng trắng lóe lên, tan biến trong màn đêm.

oOo

Hồi tưởng lại phù vân của kiếp trước, Vị Linh Phong cảm thấy muốn khóc, đời này thế là hết rồi...

Đột nhiên luồng sáng trắng lóe lên, một làn nhân ảnh xuất hiện ngay bên cạnh, người đó nào phải ai khác, chính là

hảo huynh đệ của Vị Linh Phong, bạch y kiếm giả.

Bạch y kiếm giả nhìn dáng vẻ chịu đựng của Vị Linh Phong, nét mặt hết sức phức tạp, y kéo Vị Linh Phong bảo: “Đi, cùng ta quay về nhân gian!”

Vị Linh Phong bình tĩnh lắc đầu: “Thê xác đã hoại, quay về cũng uổng công thôi, thêm nữa Vị mỗ không còn vương vấn hồng trần nữa, quay về làm gì? Lãnh đệ là người duy nhất mà Vị mỗ tôn trọng, tri kỷ giờ phút này có thể gặp nhau, cũng không còn hối tiếc gì nữa.”

Nghe Vị Linh Phong nói, gương mặt Lãnh Kiếm cứng lại, bên nhau mười năm, y hiểu rõ tính khí của Vị Linh Phong, giờ này huynh đệ âm dương cách biệt, lòng y cảm thấy tan nát.

Y vụt hét lên: “Bạch Vô Thường, mang rượu lại đây!” Tiếng hét như sấm nổ giữa trời quang, dội vào tai tất cả các du hồn.

Bạch Vô Thường sớm đã trông thấy sát tinh này, chỉ có điều chưa lại gần. Lòng vẫn đang cảm thấy kỳ quái, Lãnh đại hiệp hôm nay sao lại chạy tới nơi địa phủ đây, gã chăm chú nhìn kỹ, lại còn có cả thủ lĩnh của Ma Môn, Vị Linh Phong.

Địa phủ và Ma Môn giống như quan phủ và giang hồ trên nhân gian, nhưng vì uy tín của Vị Linh Phong rất lớn, người trong địa phủ cũng phải kiêng dè y ba phần...

Bạch Vô Thường nghe thấy Lãnh Kiếm gọi mình, vội vàng lấy ra hai hồ rượu từ chỗ Mạnh Bà, lệnh khệnh chạy

tới bên họ, cung kính nói: “Lãnh đại hiệp, mời!”

Lãnh Kiếm đón lấy rượu, đưa cho Vị Linh Phong, tự mình cũng cầm lấy một hồ, mắt đắm lệ, bi thương nói: “Hảo huynh đệ, hãy để Lãnh mỗ tiếp cho huynh say...” Nói đoạn không nỡ nhìn vẻ thương cảm của Vị Linh Phong, y nâng hồ rượu, rót vào miệng từng ngụm thật lớn.

Vị Linh Phong lòng chua xót, đời người được một tri kỷ là coi như đủ. Lãnh Kiếm đã vì y mà đến tống tiễn trên đường xuống hoàng tuyền, nhất thời, bao nhiêu lời muốn nói không thể nào thốt ra được, y nâng hồ rượu, cũng uống từng ngụm thật lớn.

Bạch Vô Thường tuy là sứ giả dẫn

lôi Dương - Âm, nhưng chưa từng gặp qua tình thâm ý trọng dường này, gã quay đầu đi, không nỡ nhìn tiếp đoạn bi thương ấy nữa...

Hai hồ rượu mạnh tuôn chảy không ngừng, chảy hết vào cổ họng hai người họ... Vị Linh Phong ném hồ rượu đi, khẳng khái nói: “Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có khi mờ tỏ tròn khuyết. Lãnh đệ hà tất phải thương cảm như vậy, linh hồn của Vị mỗ vẫn còn, sau này Lãnh đệ nhớ đến ta, hãy lên nhân gian thăm ta nhé!”

Lãnh Kiếm trợn mắt: “Gì cơ, Vị huynh vì sao không đầu thai vào Ma tộc, lại đi làm người?”

Vị Linh Phong lắc lắc đầu, nét mặt lặng lẽ: “Thiên - Địa - Nhân tam giới,

người là bình phạm nhất, ta còn có gì để theo đuổi nữa? Chẳng lẽ Lãnh đệ không cảm thấy ta làm người là sự lựa chọn tốt nhất hay sao?”

Lãnh Kiếm lắc đầu, y hiểu rất rõ Vị Linh Phong, một khi Vị Linh Phong đã quyết định rồi, thì y cũng chẳng thể nói gì thêm được nữa...

Lúc đó, Bạch Vô Thường xem giờ: “Vị môn chủ, đã tới lúc lên đường rồi, bằng không sẽ muộn đấy!”

Lãnh Kiếm đổi sắc mặt: “Ta và huynh đệ nán lại với nhau một lát, ngươi cũng dám thúc ư? Có tin ta sẽ làm cho ngươi hồn phiêu phách tán, vĩnh viễn biến thành cát bụi không?”

Câu nói đó khiến Bạch Vô Thường trông thêm khó coi, mặt trắng nhợt xanh

tái.

Vị Linh Phong chen vào: “Hà tất làm khó hấn, hấn cũng chỉ là muốn tốt cho ta, Lãnh đệ, Vị Linh Phong vô năng, không thể cùng đệ tỷ kiếm nữa, thôi ta đi trước.”

Nói dứt y đi đến bên Mạnh Bà, giơ tay đón lấy bát dược thang, ngửa mặt cười một tràng điên cuồng, rồi quay nhìn Lãnh Kiếm: “Hảo huynh đệ, bảo trọng nhé, huynh đệ đi trước đây.” Nói đoạn, y húp một hơi cạn sạch, nét mặt vụt trở nên đờ trệ, như trẻ con, nhãn thần vô quang, giống như những du hồn y vừa thấy lúc trước, rồi thân thể y trôi vụt đi, xa mãi...

Lãnh Kiếm trông theo bóng Vị Linh Phong khuất dần, rồi mất dạng. Mắt ứa một giọt lệ đầy...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 2: Tiểu Khán Hồng Trần, Du Thưởng Tây ...

Giang Nam. Địa linh nhân kiệt. Sơn thanh thủy tú. Nước non ngàn dặm nơi đây đã sinh ra bao nhiêu tài tử?

“Thủy quang liễm diễm tình phương hảo

Sơn sắc không mông vũ diệc kỳ

Dục bả Tây Hồ tử Tây Tử

Đạm trang nồng mật tổng tương nghi”

(1)

Bài thơ này ví Tây Hồ với mỹ nhân Tây Thi, do vậy, Tây Hồ còn có thêm

một nhã hiệu khác, là “Tây Tử Hồ”. Tháng ba, Tây Hồ mỹ cảnh. Cùng một lúc có biết bao văn nhân nhã khách tới đây du thưởng, vô hình đã điểm thêm phong vị cho Tây Tử Hồ. Còn Liễu Dật, hoàn toàn chỉ vì nhà ở gần, y mới chạy ra chen vào cái đám nhiệt náo này. Đi cùng y là Thập Kiệt Nhất, một tên thô lỗ, chữ nghĩa gom góp lại chưa đầy một “bồ”, sở dĩ gã tới Tây Hồ chỉ vì lão đại của gã, Liễu Dật, cũng tới đây. Đúng lúc đang định ngồi xuống một chỗ trong đình viên để thưởng thức cảnh đẹp, đột nhiên một thanh âm vang lên: “Ô la la, đây chẳng phải là tiểu công tử của Liễu phủ

(1) Âm Hồ Thượng Sơ Tình Phục Vũ
(Tô Đông Pha - Nguyễn Hiến Lê dịch)
Trời tạnh long lanh hồ đã đẹp

Mưa phùn mịt mịt núi càng xinh
Tây hồ đâu khác nàng Tây tử
Trang điểm cùng không nét vẫn tình
sao? Ôi, nhầm, là Liễu đại tài tử chứ,
sao hôm nay lại có hứng đến đây du hí
vậy? Xem ra phong quang của Tây Hồ
nhờ Liễu công tử mà đã tăng thêm không
ít hương sắc rồi!” Liễu Dật nghe tiếng,
bèn quay sang nhìn, thấy cách mình
chừng mười trượng, có một người mình
mặc áo dài màu tím, đầu đội mũ kiêu thư
sinh, mày mỏng mắt ti hí, tướng mạo rất
tối tăm, dáng lùn tịt thấp bé, niên kỷ ước
độ hai mươi.

Liễu Dật nào lạ gì tên lùn này. Học
phủ “Quảng An Các” có danh khí nhất
Giang Nam hiện nay là do phụ thân hắn
lập ra, còn hắn, đương nhiên là đại tài tử

của Quảng An Các. Tuy tướng mạo bản tiện xấu xí, nhưng cứ ra đường hỏi: “Có biết Lý Dẫn không?”,

bảo đảm cả một đám đông nhận có. Lý Dẫn vốn không phải là người xấu, chỉ vì tài tử nổi tiếng nhất ở Giang Nam lại là Liễu Dật, hai bên xã giao còn tạm được, nhưng đồng hành lại là oan gia. Đều là tài tử nhưng Lý Dẫn không sao chấp nhận nổi Liễu Dật. Đúng là, cừu nhân chạm mặt, hai mắt đỏ vằn. Lý Dẫn vốn tâm tình thoải mái, muốn đến ngoạn cảnh Tây Hồ, bất giác trông thấy Liễu Dật cũng ở đây, lòng đâm khó chịu. Liễu Dật nghe giọng Lý Dẫn, cũng tự nhiên bực mình, y cung tay đáp lễ: “Cứ tưởng cơn gió lạnh vừa rồi thôi ai tới, thì ra là Lý đại công tử!” Thập Kiệt Nhất đứng

bên ngậy ngô bảo: “Lão đại, đệ đâu có thấy cơn gió nào... Vớ lại, vừa rồi đệ mới để sót một cái rắm.” mấy tên gia nhân sau lưng Lý Dẫn nghe thấy, hầu như cùng xông lên một lượt, xem ra muốn nện cho tên ngốc kia một trận, chỉ là chưa nói thẳng ra mà thôi. Lý Dẫn cũng tức, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để ngăn đám gia nhân lại, vì hắn biết tên Thập Kiệt Nhất này, tuy ngu muội nhưng đã học được mấy năm công phu ở đâu đó, lợi hại vô cùng. Những lần trước chưa biết, nên đã ăn đòn đủ, hầu như bị tên ngốc đánh cho tàn tạ, sau đó còn phải nghe gã huênh hoang: “Ta chính là một trong đương kim thập đại kiệt xuất thiếu niên, thiên hạ gọi ta là Thập Kiệt Nhất, không phục thì đi kêu thêm người nữa đến đây đánh nhau.” Lý

Dẫn vừa ngăn đám gia nhân, vừa nhìn Thập Kiệt Nhất đang trợn trừng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn, u ám bảo: “Liễu huynh, huynh xem, chuyện gì thế này, chúng ta đều là văn nhân, sao có thể thô lỗ thế. Hành vi của những kẻ ngu xuẩn kia, ta nghĩ Liễu huynh cũng không thể tán thành!”

Liễu Dật nhìn tên lùn có nét mặt biến đổi còn nhanh hơn con tắc kè thay màu da ấy: “Lý công tử nói sai rồi, khoái ý ân cừu trong giang hồ, thực ra chính là tưởng vọng của Liễu mỗ.” Lý Dẫn nghe thấy câu đó, lại nhìn Thập Kiệt Nhất có vẻ như đang muốn phát tác: “Liễu huynh, lâu nay vẫn nghe về các mặt cầm - kỳ - thư - họa, huynh đã đạt tới trình độ rất cao, Lý mỗ lấy làm bội phục, không

biết... Liễu huynh có chịu cùng tiểu đệ tỷ thí một chút không?” Liễu Dật ngấm quả cầu thịt, không biết hắn đang định giở trò gì, đáp: “Lý huynh nói sao, những thứ đó là sở thích của Liễu mỗ, học để rèn luyện bồi đắp tâm tính, chứ không phải là để tỷ thí với người.” Lúc này, bên cạnh họ đã bu quanh một đám đông, trong ba vòng, ngoài ba vòng. Người Giang Nam ai mà không biết đại tài tử Liễu Dật và Lý Dẫn là oan gia, mỗi lần gặp nhau đều có kịch vui để xem, hôm nay cũng không ngoại lệ, mọi người cùng chong chong ánh mắt đợi chờ. Lý Dẫn giơ cái quạt gấp trong tay lên, nhẹ nhẹ mở ra, chậm rãi nói: “Những môn mà Liễu huynh dùng để bồi dưỡng tâm tính ấy, tiểu đệ tất nhiên không thể so bì, hay là chúng ta tỷ thí

bằng các câu đối?” Nguyên là Lý Dẫn đã có tính toán, hẳn biết Liễu Dật rất giỏi cầm - kỳ - thư - họa, vì vậy mới cố ý ra đề khó, là làm câu đối. Lý Dẫn thấy Liễu Dật không có phản ứng, bèn xoay mình hỏi đám đông xung quanh: “Các vị, các vị có muốn xem Liễu đại tài tử và tiểu sinh so tài bằng câu đối không?” Đám đông tức thì hô lên như điên, chẳng bao giờ thấy câu đối của Liễu đại tài tử, bây giờ mà được chứng kiến, thì đúng là cơ hội ngàn năm có một. Liễu Dật không phải loại ngốc, đương nhiên nhận ra thâm ý của Lý Dẫn không muốn cho mình đường rút lui, bắt mình phải lộ mặt xấu. Nhưng y có coi cái việc đối đáp cón con này là cái gì, nhất thời máu nóng dâng lên, y nói: “Được, Lý huynh đã có nhữ

hứng, Liễu mỗ cũng đành chịu tiếng kém cỏi vậy.” Lời vừa nói ra, lập tức xung quanh người ta hô vang, vỗ tay như sấm: “Hay lắm, hay lắm!” Lý Dẫn cầm chiếc quạt gấp, phẩy khe khẽ: “Liễu huynh, vậy Lý mỗ không tự lượng sức đành bắt đầu trước.” Liễu Dật chìa quạt về phía Lý Dẫn: “Mời!”

Lý Dẫn bước lên mấy bước, ngẩng đầu nhìn trời cao, khe khẽ phe phẩy chiếc quạt, đoạn quay mình, ngâm: “Từ trào mặc tận, thiên tình vạn oán, anh kiệt sâu.”(2) Đám đông vừa nghe, đã cùng kêu lên: “Hay, quả nhiên là vé ra rất hay!” Liễu Dật thở dài, lắc lắc đầu, không cân nhắc lâu đáp liền: “Khúc chung nhân tán, phát hoa mãn bạch, hồng nhan một.”(3) Mọi người vừa nghe, còn

kêu to hơn, về đôi thật tinh tế, hai câu hợp lại quả là một cặp tuyệt đối. Liễu Dật chẳng thềm nghĩ ngợi gì, tung ngay vé dưới ra, có thể thấy văn tài trác tuyệt dường nào. Lý Dẫn nghe xong, lòng đâm hoang mang, tay vẫy cây quạt, lại ra một vé trên khác: “Oanh oanh yền yền túy túy hồng hồng xú xú dung dung khắp khắp.”(4) Vé trên vừa đưa ra, xung quanh bỗng lặng ngắt, câu này khó quá. Liễu Dật khe khẽ đưa cây quạt gấp, tiếp ngay: “Phong phong vũ vũ hoa hoa điệp điệp niên niên mộ mộ triều triều.”(5) Vé dưới vừa xuất, đám đông lại một lần nữa rộn lên tiếng vỗ tay giòn giã. Lý Dẫn chẳng còn lòng dạ nào mà nghe, vừa xoay mình, vừa bật ra vé đối trên đã chuẩn bị sẵn: “Thời thời hội nhất nhật,

nhật nhật hội nhật nguyệt, nguyệt nguyệt hội nhật niên, niên phục nhật niên.”(6) Liễu Dật nhè nhẹ giơ quạt lên, lông mày cau lại, Lý Dẫn ngó thấy, phá ra cười lớn: “Liễu huynh, có tìm được về dưới không?” Liễu Dật lắc đầu: “Lý công tử, xem câu này ra sao nhé! Nhật nhật tư nhật nguyệt, nhật nguyệt tư nhật niên, nhật niên tư nhật sinh, sinh sinh thế thế.”(7) Lý Dẫn gấp quạt, không biết đáp lại thế nào. Xung quanh tức thì vang lên tiếng rào rào. Có người nói thật to: “Hay lắm!”, có người giục Lý Dẫn mau ra câu đối khác, lại có người khích bác Lý Dẫn: “Gã này không còn câu đối nào rồi, Liễu đại tài tử là người mà hắn có thể so bì được sao? Đúng là không biết tự soi gương mà!”

(2) Chũ cạn mực kiệt, trăm ngàn tình oán, anh kiệt sầu.

(3) Khúc hết người tan, tóc mai nhuộm bạc, hồng nhan muộn.

(4) Oanh oanh yển yển xanh xanh đỏ đỏ nơi nơi riu rít rộn ràng.

(5) Gió gió mưa mưa hoa hoa lá lá ngày ngày chiều chiều sớm sớm.

(6) Nhiều giờ đồn thành ngày, nhiều ngày đồn thành tháng, tháng tháng đồn lại một năm, năm này sang năm nọ.

(7) Một ngày nhớ một tháng, một tháng nhớ một năm, một năm nhớ một đời, đời đời kiếp kiếp.

Lý Dẫn biết hôm nay không muốn xâu cũng không được, bèn nghiêng răng nói: “Vẫn còn một vé ra nữa, mời Liễu huynh đổi.” Liễu Dật ung dung: “Xin mời!” Lý

Dẫn phe phẩy cây quạt: “Tiểu ni cô hạnh nhân hàm xuân mạch mạch hàm tình xuân tâm đang dạng uyển chuyển oánh đề thiên kiều bách mị tình bất tự cảm hỉ bất tự thắng quyết ý dục tư xuân.”(8) Vế ra đã hết, mọi người nghe xong một lúc lâu, rồi cùng phá ra cười, bảo nhau, Lý Dẫn này cùng đồ mạt lộ rồi, mới xuất một câu đối hạ lưu đến thế. Chỉ có điều không biết Liễu Dật có thể đối lại một câu dài như vậy không? Liễu Dật đi xung quanh Lý Dẫn hai vòng, rồi kề sát vào tai hắn bảo: “Tuần hoà thượng hồ mục sinh sân hận sinh thán phật ý kiên đỉnh khảng khái bi ca vạn niệm câu hồi tâm như mao thạch bi từng trung lai đoạn nhiên yếu ngộ không.”(9) Vế đối vừa dứt, Liễu Dật phẩy chiếc quạt, cười ha ha thật sảng

khoái, xoay mình sải bước ra bên ngoài nói: “Thập Kiệt Nhất, đi nào, về nhà ăn cơm thôi!” Thập Kiệt Nhất gật đầu, cùng Liễu Dật đi về hướng một quán ăn. Ở chỗ cũ chỉ còn Lý Dẫn đứng sững, vẻ đôi cuối cùng là hắn đã mất ba ngày nghiền ngẫm mới viết ra được, không ngờ bị cái tên tiểu tử kia đối mất. Còn những người vây quanh, tuy họ không biết Liễu Dật có đối được không, nhưng nhìn thái độ của cả hai, cũng đoán được tám chín phần. Chỉ có điều không biết câu đối của Liễu Dật là gì, đáng tiếc... Nhưng hôm nay xem được màn vui ra trò này, kẻ cũng đã không tệ. Họ trông theo bóng Liễu Dật tiêu sái đi xa dần, ai nấy không ngớt khen ngợi, tài tử như vậy, làm sao có thể là người trần.

Đương nhiên, nói Liễu Dật là tài tử, tất nhiên không phải là vô bằng vô có, ai cũng biết y là tam công tử nhà họ Liễu. Cho dù là ở kinh thành hay ngoại ô, danh tiếng của y cũng rất nổi. Liễu Dật từ nhỏ đã thích cầm - kỳ - thư - họa, lại thêm có thiên tư, cái gì cũng chỉ nhìn qua một lần là nhớ, điều duy nhất y không thích là luyện võ. Mười ba tuổi đã nổi danh tiểu tài tử, mười tám tuổi vẽ bức tranh đầu tiên “Long Phụng Trình Tường Đồ” được đương kim hoàng thượng đánh giá rất cao, được vờ vào cung, từ đó danh tiếng Giang

(8) Ni cô tươi cười, mắt hạnh long lanh đăm đăm, rành rành lòng xuân rạo rực, thỏ thẻ oanh vàng, yêu kiều mỹ lệ, tình vút

bay bổng, hoan hoan hỉ hỉ yêu xuân
mến xuân.

(9) Hòa thượng tuần tú, mắt hồ hờn
hờn giận giận, trách than Phật ý kiên
định, khẳng khái bi ca, thất vọng vùi
chôn, lòng

như đá nặng, xót tận ruột gan, chán
Ngộ ghét Ngộ.

Nam Thư Sinh của Liễu Dật không
ngừng bay xa. Năm hai mươi tuổi, đã vẽ
được mười lăm bức tuyệt thế trân phẩm,
hiện lưu giữ tại nhà các hoàng thân quý
tộc, cao quan trọng thần, cho dù họ
không phải là những người yêu tranh.
Nguyên nhân khá đơn giản, tranh của
Liễu Dật vạn lạng cũng khó mua, tổng
cộng mới có mười lăm bức, lấy được
một bức chứng tỏ thực lực đã rất không

tâm thường, hàng ngày đem ra khoe khoang cũng tốt. Còn Liễu Dật, từ năm hai mươi tuổi trở đi, y không động đến bút vẽ nữa, thành ra mười lăm bức kia càng trân quý đến bức nào, chẳng cần nghĩ cũng biết. Vậy mới nói Liễu Dật là tài tử, hoàn toàn không phải vô bằng vô có. Tài tử, trong giới giang hồ ở Giang Nam cái không đáng tiền nhất chính là tài tử. Giới giang hồ kiếm ít mà ăn nhiều kia đời nào thèm để ý đến một tên tài tử nhỏ nhoi? Nhưng Liễu Dật thì khác, địa vị tài tử trong giới giang hồ của y đã được khẳng định, vì chỉ cần lấy được của y một bức hoạ, là nửa đời còn lại sẽ không phải nỗ lực cướp bóc, cũng không phải phóng hỏa giết người làm gì nữa. Đã là tài tử, đương nhiên rất nhiều người chú ý

đền y, kiểu như Lý Dẫn hãy còn tầm tã, nghiêm trọng hơn là có những kẻ trong giang hồ, tham luyện tranh của y, đã nghĩ cách cưỡng ép y vẽ. Nhưng bọn họ cũng vì việc đó mà lao tâm khổ tứ, bởi bên mình Liễu Dật lúc nào cũng có Thập Kiệt Nhất, một trong thập đại kiệt xuất thiếu niên, gã tiểu tử ngốc nghếch này không biết học ở đâu mà võ công rất cao cường, lại không rời Liễu Dật lấy nửa bước, kể cả lúc ngủ, hai người cũng bên nhau... Điều này khiến cho bao nhiêu kẻ trong giang hồ phải từ bỏ tà niệm với Liễu Dật, cái danh tài tử của y, vì thế cũng trở thành một truyền thuyết trong nhân gian...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 3: Thần Bí A Cửu, Trọng Kim Cầu ...

Suyt,... khế thôi, đừng để cha phát hiện ra, không là chết đấy!” Liễu Dật vừa nhắc nhở Thập Kiệt Nhất, vừa cẩn thận đi trước mở đường. Nhưng Liễu phủ rộng lớn quá, muốn về được cái hoa viên bé nhỏ của mình, còn phải đi qua hai sương phòng, một ngọn giả sơn mới tới được. Chính vào lúc Liễu Dật đang nhẹ đi trước mở đường, một thanh âm trầm trầm bỗng từ đằng sau vang lên: “Dật nhi, con lại lén chạy ra ngoài phải không?” Thanh âm đó, tựa như tiếng sét nổ giữa trời quang, giáng trúng ngay Liễu

Dật, khiến y dừng phất tại chỗ, một lúc lâu sau mới quay mình lại, âm đạm thưa: “Cha...” rồi chẳng biết nói gì tiếp nữa. Đối diện với y, một lão nhân mặt đen tóc đen, hai bên tóc mai lốm đốm bạc, thần thái nhu hòa, mình vận áo rộng màu xanh, dáng vẻ rõ ràng đã trải qua nhiều năm phong trần, không sai, lão nhân đó chính là thái gia của Liễu phủ, Liễu Mục Tịch. Liễu Mục Tịch nhìn Liễu Dật, lắc lắc đầu, ngữ khí lộ rõ sự quở trách: “Con ơi con... sao mà hư quá vậy, muốn hại cha tức chết phải không?” Liễu Dật nhìn Liễu Mục Tịch: “Cha, cứ ở lì trong nhà lâu như vậy buồn lắm, con ra ngoài một lát cho khuây khỏa, cha hỏi Thập Nhất mà xem, con chỉ ngồi chơi bên Tây Hồ thôi.”

Liễu Mục Tịch ngó Liễu Dật, cười lạnh: “Thật không? Quả thật chỉ ngồi đơn giản như vậy ư? Thế tại sao có người trông thấy con và công tử của Lý phủ so tài đối này?” Liễu Dật nghe cha nói, không biết mở miệng thế nào. Liễu Mục Tịch quay sang Thập Kiệt Nhất: “Kiệt Nhất, ngươi nói đi, có chuyện đó không?” Liễu Dật nghe hỏi, thầm kêu: “Hồng rồi.” Vừa thầm kêu vừa đưa mắt ra hiệu cho Thập Kiệt Nhất, cầu mong gã ngốc này đừng nói “quá đáng”.

Nhưng Thập Kiệt Nhất nào phải người thông minh, vừa nghe lão nhân hỏi, đã vội vàng đáp ngay: “Cha của lão đại à, ông không được chứng kiến, lão đại lúc đó rất là lợi hại, đối đáp đến mức cái tên Lý Dẫn kia cứng họng, ta xem

cũng thấy thích mê đi!” “Trời!” Liễu Dật giờ chỉ muốn cầu nát tim Thập Kiệt Nhất. Liễu Mục Tịch thở dài, lắc đầu nói: “Con cứ mãi như thế, sớm muộn gì cũng rước họa vào thân! Con xem đại ca con đó, hiện đã trở thành phú hào bậc nhất; lại nhị tử con, vừa nhập Kiếm Môn; chỉ còn có con, con ơi con, muốn cha phải lo lắng vì con đến bao giờ đây?” Liễu Dật vội vàng thưa: “Cha, xin cha yên tâm, hài nhi sẽ không bao giờ lén chạy ra ngoài nữa.” Nói đoạn nét mặt lộ vẻ hết sức thành khẩn. Liễu Mục Tịch nhìn Liễu Dật, đột nhiên vung tay phải, ngón giữa điểm liên tiếp vào hai đại huyệt Đan Trung và Du Phủ trước ngực y, rồi lắc đầu bảo: “Con nói câu này cả ngàn lần rồi, quỷ nó mới tin. Bây giờ con cứ đứng

đây, cơm trưa cơm tối khỏi cần ăn nữa.” Nói đoạn lão xoay mình phúi vạt áo, đi về phía đại sảnh. Sau lưng vang lên tiếng kêu la thảm thiết của Liễu Dật, nhưng Liễu Mục Tịch cứ giả như không nghe thấy. Huyệt đạo của Liễu Dật bị không chế, hiện giờ chỉ có thể giữ nguyên tư thế, hai mắt trừng trừng nhìn Thập Kiệt Nhất. Gã ngốc lúng túng nói: “Lão đại, nhìn đệ làm gì? Đệ không giúp giải huyết được đâu, cha lão đại sẽ giết đệ mất.” Liễu Dật cúi kính: “Đói lắm rồi, người mau chạy đi lấy cho ta ít đồ ăn đến đây!” Thập Kiệt Nhất gật đầu, dường như biết ban nãy mình đã nói sai, vội vàng đáp: “Được!” rồi quay mình chạy ra ngoài. Thực ra đây không phải lần đầu, Liễu Dật đã quen bị phạt đứng, may mà có

Thập Kiệt Nhất lén đi lấy đồ ăn, nên ít ra đứng cả ngày cũng không đến nổi chết vì đói.

Ngắm mặt trời rực rỡ trên đầu, nghe tiếng chim hót, tuy mới là tháng ba, nhưng phong cảnh ở đây lại khiến Liễu Dật nhớ đến một câu trong “Thất Nguyệt” (Bân Phong - Kinh Thi), bất giác y cất giọng ngâm:

“Thất nguyệt lưu hỏa,
Cửu nguyệt thụ y.
Xuân nhật tải dương,
Hữu điều thương canh.
Nữ chấp ý khuông,
Tuân bỉ vi hành,
Viên cầu nhu tang.
Xuân nhật trì trì,
Thái phiên kì kì.

Nữ tâm thương bi,
Đãi cập công tử đồng quy! ” (1)

“Lốp bóp lốp bóp!” Một tràng vỗ tay giòn giã vang lên, tiếp đó một giọng nói nuột nà vọng tới: “Liều công tử thật tài hoa, thật có nhã hứng!” Liều Dật hé mắt trông lại, mẹ ơi, Thập Kiệt Nhất đã quay trở lại rồi, sau lưng gã còn có cha, lại cả một vị nữ tử và một ả nha hoàn. Đó là một nữ tử mặc hoàng y, tay cầm thanh kiếm xanh dài ba thước, hàng mày cong lá liễu, cặp mắt hạnh, đôi môi mỏng, khuôn mặt đẹp hài hòa , thân hình thì càng

(1) Thất Nguyệt (Tạ Quang Phát dịch)

Tháng bảy mọc thấp sao Đại hoả,
Tháng chín thì áo đã trao rồi.

Ngày xuân âm áp vui tươi.

Thương canh cất tiếng khắp nơi hót chào.

Cô gái mang giỏ sâu và đẹp,

Lại noi theo lối hẹp tiến chân,

Dâu non tìm hái xa gần.

Khi xuân âm áp, ngày xuân trì trì.

Mớ rau phiên, bước đi tìm hái.

Trong lòng người con gái xót xa,

Bước theo công tử lìa nhà.

khỏi phải bàn... Nếu nói đây là người con gái đẹp nhất Liễu Dật từng gặp, thì cũng không phải là nói quá. Thụ sinh rất cuộc vẫn là thụ sinh, trông thấy mỹ nữ không nén được mô tả bằng một hai câu, bất giác cảm thán: “Tay như mầm cỏ, Da như mỡ đông, Cổ như con sâu nõi, Răng như hạt bầu, Trán mịn mày thanh, Nụ

cười hàm tiếu, Mắt đẹp vờn vờn... “Thập Kiệt Nhất là người đầu tiên chạy tới trước mặt Liễu Dật, hoang mang nói: “Lão đại, đệ vừa mới đánh cắp con gà, thì bị cha lão đại gọi lại, nói lão đại có khách, đệ đành đưa họ đến đây.” Liễu Mục Tịch lại gần nói: “Thôi đi, còn ở đây làm bầm cái gì thế. Vị cô nương này nói là hảo bằng hữu của con, muốn gặp con.” đoạn lão chỉ hoàng y nữ tử, tiếp đó dùng cặp mắt đánh giá quan sát hai người, ánh mắt lộ rõ nghi hoặc: “Nói mau, hai đứa có quan hệ thế nào?” Liễu Dật ngấm nữ tử, thầm nhủ: “Lạ, ta chưa từng gặp cô gái này, về lý mà nói người đẹp như vậy, gặp một lần là không thể quên. Thôi kệ, cứ giải quyết cái khó cho mình trước đã!” Rồi y tỏ vẻ lúng túng,

nói: “Cha, cha xem con cứ đứng mãi đây thật không hay chút nào, cha... hay là, giải huyết cho con đã? Con hứa, sẽ không bao giờ chạy lung tung nữa.” Lúc đó, mọi người mới nhận ra, tuy Liễu Dật miệng vẫn nói, mắt vẫn chớp, nhưng tư thế từ nãy tới giờ không hề thay đổi, Liễu Mục Tịch cũng quên bẵng đi, thì ra huyết đạo y vẫn bị phong bế, lão bèn lắc mình, nhoài tới giải huyết cho Liễu Dật. Thập Kiệt Nhất chứng kiến bản lĩnh xuất thủ giải huyết của Liễu Mục Tịch, cất tiếng tán thưởng: “Cha của lão đại tài thật!” Liễu Dật không để ý nhiều đến thế, cử động trở lại được rồi, y nói với hoàng y nữ tử: “Tiểu cô nương đến tìm ta phải không?” Vì Liễu Dật nhận thấy hoàng y nữ tử hiển nhiên vừa mới qua tuổi dậy thì

chưa lâu, giỏi lắm chỉ mười sáu tuổi là cùng, nên mới gọi cô ta là “tiểu cô nương”. Hoàng y thiếu nữ gật đầu: “Ừ!” Liễu Dật xoay sang người cha mi rậm mắt tròn: “Ồ, cha còn việc gì nữa không ạ?” Liễu Mục Tịch nghĩ bụng: “Tiểu tử giỏi lắm, dám bắt nạt cả cha mi.” nhưng lão không nói nhiều, chỉ đáp: “Chẳng còn việc gì cả!” Liễu Dật tiếp ngay: “Dạ, đã không còn việc gì, vậy thỉnh cha về phòng nghỉ ngơi.” Nói đoạn mặt y lộ nét cười rất giảo hoạt.

Liễu Mục Tịch biết mình nói không lại tên tiểu nhi tử, phẩy tay áo nhìn y, rồi lại nhìn nữ nhân nọ, cuối cùng xoay mình đi về hướng đại sảnh. “Phù...” rất cục cựa cũng có thể thở phào rồi, cha già thật đáng sợ. Liễu Dật quay lại gọi: “Nào,

Thập Nhất, ta đói quá, theo ta đi ăn cái gì đi!” Gọi xong y cất bước về phía hậu hoa viên. Lúc đó, hoàng y thiếu nữ đằng sau lên tiếng: “Khoan đã!” Liễu Dật dường như chợt nhớ ra cô gái áo vàng, y ngoái lại: “Xin hỏi, cô nương đang gọi ta phải không?” Hoàng y thiếu nữ không hề lộ vẻ giận, chỉ gật đầu, dáng điệu kiêu hãnh: “Phải!” Liễu Dật rút cây quạt gấp, khe khẽ đưa lên gãi đầu: “Cô nương, nếu nhớ không nhầm, thì trong ấn tượng của tiểu sinh, chưa từng in bóng một bằng hữu nào đẹp như cô nương đây!” Hoàng y thiếu nữ khúc khích cười, thật duyên dáng, thật xinh đẹp, nàng nói: “Thư sinh, đúng là thư sinh, trước đây chưa có, bây giờ chẳng phải là đã có rồi đấy sao?” Liễu Dật thắc mắc: “Cô nương, có thể

nói rõ hơn một chút không?” Hoàng y thiếu nữ chậm rãi đi lại gần Liễu Dật: “Liều công tử là người rất rạch ròi, vậy thì, tiểu nữ cũng xin nói thẳng, tiểu nữ muốn Liều công tử vẽ cho một bức họa.” Liễu Dật khẽ xua quạt: “Thật ngượng quá, cô nương tìm nhầm người rồi, Liều mỗ đã thôi vẽ từ lâu!” Hoàng y thiếu nữ không tỏ vẻ ngạc nhiên, tựa hồ trước khi đến đã chuẩn bị cho việc bị từ chối, nàng gián dị nói: “Liều công tử, tiểu nữ chỉ cần công tử vẽ một bức họa, sẽ có thù lao thật hậu.” đoạn vỗ nhẹ tay. Cùng với tiếng vỗ tay, từ phía đại sảnh có tám cô gái tuyệt mỹ đi lại, tất cả đều bận bạch y, mỗi nàng mang trên tay một chiếc hộp kim sắc, dài khoảng hai thước, trông rất tinh xảo. Thoắt cái họ đã đi tới trước mặt

Liều Dật, nhẹ nhàng mở những chiếc hộp đó ra. Liều Dật bắt đầu xem, thoát tiên là kinh ngạc, sau đó là lạ lùng, cuối cùng là cảm thán. Từ chiếc hộp thứ nhất đến chiếc hộp thứ tám, bên trong lần lượt đặt vàng thỏi, bảo thạch, mã não, phỉ thúy, danh ngọc, ba hộp cuối cùng là ba loại mỹ tửu lâu năm, xem ra đã cất giữ đến trên một thế kỷ. Liều Dật tắc lưỡi, lắc đầu...

Hoàng y thiếu nữ tướng Liều Dật thấy thế là chưa đủ, bèn tiếp: “Nếu Liều công tử có hứng, tám con mỹ ** này cũng là của công tử.” Liều Dật ngắm tám cô gái đẹp, thán nhủ: “Thiếu nữ này lai lịch thế nào, khoan đừng nói đến những thứ nằm trong hộp, chỉ riêng tám chiếc hộp thôi, cũng đủ để mình ăn tiêu cả đời rồi.” Nảy

tính hiếu kỳ, y hỏi: “Xin hỏi phương danh của cô nương?” Hoàng y thiếu nữ đáp: “Gọi ta là A Cửu được rồi!” Liễu Dật lẩm nhẩm: “A Cửu? A Cửu? Tên tuổi kiêu gì thế này?” A Cửu thấy Liễu Dật không có phản ứng, bèn nhắc: “Liễu công tử...?” Liễu Dật vội vàng tập trung: “Ồ, A Cửu cô nương, Liễu mỗ muốn biết, cô cần bức họa gì mà phải dùng những thứ có giá trị liên thành như kim ngân châu bảo, giai tử mỹ nữ... đến đổi?” A Cửu mỉm cười, để lộ hai lúm đồng tiền xinh đẹp: “Long Phụng Trình Tường Đồ.” Liễu Dật vừa nghe, đã cảm thấy sự việc thật phức tạp: “Long Phụng Trình Tường Đồ là bức họa mà hoàng thượng đích thân lựa lấy, hiện nay lưu ở trong cung. Vị cô nương tự xưng là A Cửu này lẽ nào

không biết bức họa đó đang nằm trong tay hoàng thượng?” Liễu Dật lập tức lấy vẻ mặt tươi cười: “Ha ha, A Cửu cô nương nói chơi rồi, Long Phụng Trình Tường Đồ hiện đang ở trong cung, cô nương tìm lắm người rồi!” A Cửu nói: “Điều này tiểu nữ tất nhiên là biết, nếu không đã chẳng tới đây tìm công tử. Tiểu nữ muốn công tử vẽ lại một bức Long Phụng Trình Tường Đồ nữa, giống hệt bức trong cung.” Liễu Dật lắc đầu: “Thứ cho Liễu mỗ không làm nổi, Liễu mỗ đã thôi vẽ rồi, mà dù có vẽ cũng không thể vẽ lại một bức giống hệt được.” A Cửu nói: “Lẽ nào Liễu công tử không có hứng thú với những đồ vật này?” đoạn nàng chỉ tám mỹ nữ và những thứ tài bảo vô giá đang bày trước mặt. Liễu Dật lắc

đầu: “Thích lắm, nhưng nếu ta vẽ Long Phụng Trình Tường Đồ, thì đó là tội khi quân, có húng đến đâu cũng không thể được. Liều mỡ còn biết cân nhắc nặng nhẹ! ” Liều Dật lại tiếp: “Ồ, phải rồi, mải nói chuyện với A Cửu cô nương, bụng ta đói lắm rồi! Những thứ châu bảo mỹ nữ này dù có tuyệt vời, cũng không thể an ủi được cái bụng của ta. Vì vậy, Liều mỡ xin cáo từ!”

Đoạn y quay mình kéo Thập Kiệt Nhất đi lại hậu hoa viên.

Nhìn theo bóng Liều Dật đi xa dần, A Cửu đá chân, kêu: “Hừ, gã chết tiệt, ta không tin bảo người vẽ lại khó khăn đến thế...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 4: Tiên Thoái Lương Nan, Bất Biến Ứng ...

Hậu hoa viên.

Cái ổ riêng của Liễu Dật. Từ nhỏ đến lớn, dưới sự quản giáo chặt chẽ của cha, y đã cố sống cố chết xin được cái vườn hoa nhỏ này. Đây là thế giới của Liễu Dật, ở đây y không phải e sợ một ai hết. Liễu Dật đặt cho tiểu ổ của mình một cái tên hết sức nhã trí, “Thiên Thượng Nhân Gian”. Hoa viên cũng thật hợp với cái tên đó, vì y đã cho mời các bậc thầy về làm vườn đến vun trồng hơn trăm loài hoa, lại nghĩ ra một cách lạ lùng là đem chôn dưới mỗi gốc hoa một cuốn danh

thư - một sách, đúng là một sách. Giờ thì Liễu Dật đang ngồi bên cái bàn đá giữa hoa viên, trên mặt bàn là bốn đĩa thức ăn tinh xảo, một hồ rượu, Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất vừa chậm rãi thưởng rượu, vừa nghe cô gái đôi diện đạo cổ cầm, và ngắm cô gái trước mặt đang nhảy múa. Người đạo cầm là Băng Nhi, nha hoàn của Liễu Dật. Băng Nhi tuổi vừa đôi mươi, nhan sắc mười phần tứ lệ, do cha y cử sang phục dịch từ hồi y còn nhỏ. Những lúc rảnh rỗi, Liễu Dật cũng dạy Băng Nhi một vài ngón đàn, lâu dần, Băng Nhi thường đàn cho Liễu Dật nghe. Người đang nhảy múa theo tiếng đàn là Thanh Nhi, cũng là nha hoàn của Liễu Dật, cùng tuổi với Băng Nhi, yêu kiều khả ái, do cha Liễu Dật mới mua cho y

vài tháng trước, nói rằng y đã lớn rồi, một nha hoàn thì không đủ, nên lại cho thêm một ả.

Cũng may là Thanh Nhi biết ca biết đàn, vừa khéo phối hợp được với Băng Nhi. “Băng Nhi nhất khúc thiên thượng lai, Thanh Nhi nhất vũ thần tiên đảo!”

Vừa dứt một bài, Liễu Dật buột miệng tán thưởng. Thập Kiệt Nhất lập tức đặt chung rượu xuống, lớn tiếng khen: “Hay, hay! Băng Nhi và Thanh Nhi quả thực càng ngày càng giỏi, càng lớn lại càng đẹp, hê hê, hê hê...!” Băng Nhi, Thanh Nhi lại gần, khom mình nói với Liễu Dật: “Đa tạ công tử khen ngợi!” Liễu Dật khẽ hớp một ngụm rượu trong chén: “Thiên Thượng Nhân Gian này của ta so với thiên giới có kém sút gì. Mỗi

ngày nghe Băng Nhi tấu một khúc, xem Thanh Nhi múa một điệu, chậm rãi thưởng vài chén rượu, quả thực là cuộc sống thần tiên.” Thập Kiệt Nhất ở bên cạnh cầu nhàu: “Chỉ có điều rượu ít quá, không thể uống cho thống khoái.”

Liễu Dật chẳng để ý, tiếp tục nói với hai cô gái: “Các người hãy lui về nghỉ đi!” Thanh Nhi vội vàng: “Công tử, để chúng tiểu ty ở lại thị hầu bên cạnh người!” Liễu Dật lắc đầu, xua tay bảo: “Nghe lời ta đi, đàn hát lâu như thế rồi, các người chắc cũng đã mệt lắm, mau về nghỉ đi!” Băng Nhi, Thanh Nhi thường ở bên Liễu Dật, hiểu rõ tính khí của y, bèn thấp mình thưa: “Vâng, công tử!”

rồi hai ả từ từ lui ra. Liễu Dật rót một chén rượu nhỏ, gắp một miếng thức

ăn, tiếp tục khoan thai dùng bữa, nhưng vừa ăn được mấy miếng, y đã nhận thấy có gì lạ lùng. Gã Thập Kiệt Nhất này, ngày thường vốn tham ăn tục uống lắm cơ mà, sao hôm nay không **ng đĩa, lại đang trầm ngâm cái gì kia? Liễu Dật hỏi: “Thập Nhất, đang nghĩ gì thế? Có phải tại rượu ít quá không, tối mình lại uống nữa nhé!”

Thập Kiệt Nhất nhìn Liễu Dật, lắc lắc đầu: “Không phải rượu đâu lão đại, là A Cữu!” “A Cữu? A Cữu? Có phải cô nương đòi ta vẽ tranh đó không?” Liễu Dật sực nhớ. Thập Kiệt Nhất vội vàng gật đầu: “Đúng, là nàng ấy. Lão đại, nàng ấy đẹp quá phải không?” Liễu Dật đặt chén rượu xuống, đứng dậy, đi quanh Thập Kiệt Nhất một vòng, hỏi: “Tiểu tử,

nữ nhân xinh đẹp trong thiên hạ này rất là nhiều, người hỏi ta như vậy làm gì? Có phải... nói mau, người đang mưu đồ gì?” Thập Kiệt Nhất vốn tính thật thà, làm sao mà chịu được Liễu Dật nghi ngờ, vội vàng đứng ngay dậy, lao lại bên Liễu Dật: “Lão đại, đệ muốn, đệ muốn... kết giao bằng hữu với nàng ấy!”

Liễu Dật mở chiếc quạt gấp, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Ta quên mất A Cửu đó trông như thế nào rồi! Lúc này không chú ý nhìn, người nếu thích thì đi theo họ đi!” Thập Kiệt Nhất tỏ vẻ lúng túng: “Lão đại, lão đại, còn không hiểu đệ ư, huynh bảo đệ đánh người còn được... chứ đệ vừa trông thấy A Cửu đã tâm hoảng ý loạn, không thể nói năng gì được nữa!” Đúng lúc hai người đang nói chuyện, một

gia nhân thấp bé chạy vào. Gã này vì thân hình vừa gầy vừa nhỏ nên Liễu Dật gọi là A Thử; nhưng đừng có xem thường A Thử, gã là tai mắt mà Liễu Dật lén gài vào bên cạnh Liễu Mục Tịch. Có A Thử, Liễu Dật bớt được bao nhiêu phen bị đánh mắng. Liễu Dật thấy A Thử vào, biết chắc là có chuyện, chứ bình thường thì tiểu tử này không bao giờ khinh suất chạy tới hậu hoa viên. Quả nhiên, A Thử chạy tới trước mặt Liễu Dật: “Tiểu công tử, xảy ra chuyện lớn rồi, cô nương tên gọi A Cửu đó đang nói chuyện với lão gia!”

Liễu Dật xua quạt: “Chuyện đó mà lớn gì, nói chuyện thì nói chuyện chứ!” A Thử vội giải thích: “Không phải, A Cửu đó có hoàng kim, lại có châu bảo, lại có

mỹ nữ, nói là mời công tử vẽ một bức họa, bây giờ đang đàm phán với lão gia.”

Liễu Dật nghe xong kêu lớn: “Cái gì, í... tiểu nha đầu, sao lại đi tìm cha ta. Thế coi sao được!” rồi y xoay mình chạy tới đại sảnh. Đương nhiên, nếu Liễu Mục Tịch muốn Liễu Dật vẽ tranh, Liễu Dật nhất định phải vẽ, nhưng Liễu Mục Tịch căn bản không biết tiểu nha đầu này đòi y vẽ “Long Phụng Trình Tường Đồ”, nếu cha đã nhận lời, thì không thể không vẽ, nhưng vẽ thì lại phạm tội khi quân.

Còn chưa đến đại sảnh, Liễu Dật đã nghe thấy giọng A Cửu: “Liễu lão gia, ta nghĩ ông cũng nên biết giá trị của những châu báu này, nói là có giá trị liên thành kẻ cũng không phải là quá. Châu báu này

thừa sức mua được mười tòa Liễu phủ, chỉ cần ông nhận lời bảo quý công tử vẽ một bức họa, những châu báu này sẽ thuộc về ông!”

Rất lâu không thấy Liễu Mục Tịch lên tiếng. Liễu Dật ẩn mình sau cây cột đại sảnh, cho dù không quan sát được, y cũng biết cha đang ngắm nghía những món châu báu kia, cha là một người làm ăn, thấy nhiều thứ quý như vậy, không động tâm mới là lạ.

Cuối cùng, y nghe thấy cha ngồi trở lại ghế, nói: “A Cửu cô nương, những món châu báu này quý thật đó, ta thừa nhận, toàn bộ Liễu phủ cũng không bằng một phần mười.”

A Cửu mỉm cười: “Chỉ cần một câu của Liễu lão gia, những châu báu này sẽ

thuộc về ông hết.” Lại nghe Liễu Mục Tịch phá lên cười sảng khoái: “Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo(1). Huồng hồ cô lại muốn tranh vẽ của con ta, điều này kẻ làm cha như ta thật không có quyền bắt ép.”

A Cửu nghe xong, ngữ khí tựa hồ có chút không vui: “Liễu lão gia, ông nên nghĩ cho kỹ càng, nếu ông nhận lời, những châu báu này là của ông. Ta cho rằng ông mà nhận lời, quý công tử vẽ hay không chỉ là chuyện sớm muộn.”

Liễu Mục Tịch lắc lắc đầu: “Xem ra phải mời A Cửu cô nương hồi gia, hoặc là tìm Dật nhi đến nói chuyện. Việc này ta không làm chủ được, Dật nhi đã lớn rồi, để nó tự quyết định thôi!”

A Cửu đứng lên khỏi chỗ ngồi: “Liễu

lão gia quả thực là không thích tài bảo rồi. Vậy thì, Liễu lão gia xem có đánh giá được vật phẩm này không?” Nói đoạn, nàng móc từ trong bọc ra một mảnh ngọc bạch sắc. Chỉ thấy trên mảnh ngọc chạm hai con bần long, tinh tế sinh động, trông y như thật. Một vật phẩm như vậy, thiên hạ rộng lớn thế này, người không đánh giá được nó chắc có rất nhiều.

Nhưng Liễu Mục Tịch thì biết, lão vội đứng lên, xem xét một hồi rồi cúi mình nói: “Ồ, chẳng hay A Cửu cô nương và miếng ngọc này có duyên nguyên thể nào?” Trong giọng nói đã thêm mấy phần cung kính. A Cửu thu lại mảnh ngọc, quay mình trở về chỗ ngồi: “Giờ thì, Liễu lão gia có vui lòng thu nhận những châu bảo này không? Phải nghĩ cho kỹ,

đừng làm gì để sau hồi hận, Liễu lão gia ạ!”

Liễu Mục Tịch toát mồ hôi trán, không ngờ sự việc lại phức tạp đến như vậy. Nếu nhận lời, liệu Dật nhi có chịu vờ không? Nếu từ chối, toàn gia Liễu phủ có chịu nổi cái họa diệt môn không? A Cửu cười cười, nét mặt thay đổi: “Liễu lão gia, bản cô nương không có nhiều thời gian đợi chờ. Nếu không mau trả lời, coi như Liễu lão gia đã khước từ. Ta cũng đành bầm báo lại như vậy thôi!” Nét mặt Liễu Mục Tịch trong một thoáng lộ ra vẻ giằng xé, nghe A Cửu hỏi, lão vội vàng đáp: “Việc này... A Cửu cô nương, xin... xin để lão phu nghĩ một lát!”

(1) Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo:
Người quân tử mà thích của cải thì phải
kiếm nó bằng cách hợp đạo lý.

Đúng lúc ấy, một thanh âm đồng dục
vang lên: “Khỏi cần nghĩ nữa, thứ tranh
cô ta muốn con không thể vẽ được!”
Đằng sau Thập Kiệt Nhất, Liễu Dật sai
bước đi ra. A Cửu đâu ngờ sự việc lại
biến thành như vậy, Liễu Dật đột nhiên từ
đâu chen vào, nàng đỏ mặt, giận dữ:
“Ngươi... ngươi một mực chống đối bản
cô nương phải không?” Liễu Dật xua
quạt: “Không dám, không dám! Quả thực
tranh cô nương muốn vẽ, Liễu mỗ không
vẽ được, ta nghĩ cô nên về đi!” A Cửu
càng giận: “Đồ chết bầm, ngươi lại dám
ăn nói với ta như vậy, tên thư sinh vô lễ
kia!” Đúng lúc đó Liễu Mục Tịch xen

vào: “Dật nhi, đừng hỗn, dẫu sao A Cửu cô nương cũng là khách mà!” Liễu Dật đi đến bên A Cửu, ngắm bên trái, ngó bên phải, rồi lắc lắc đầu, cảm thán: “Ai ngờ con mắt Thập Nhất lại kém cỏi như vậy!” A Cửu trừng lớn đôi mắt hạnh, giận dữ: “Người nhìn cái gì, trên mặt bản cô nương có nhọ sao?” Liễu Dật mở quạt, quay sang Liễu Mục Tịch, rồi lại nhìn A Cửu nói: “Mọi người đều không hiểu, hoặc giả có người hiểu mà làm vẻ hồ đồ, thế thì Liễu mỗ phải nói trắng ra thôi.” Đoạn y phẩy quạt, tiếp: “Liễu mỗ ta không phải là cố ý chống đối A Cửu cô nương. Thêm nữa, huynh đệ của ta còn có ý kết giao với cô. Nếu có thể giúp được, ta nhất định giúp, nhưng tranh mà cô yêu cầu, ta không vẽ được, nếu ta vẽ,

là phạm tội khi quân.” Vừa nghe thấy câu đó, tất thấy đều sững người, Liễu Mục Tịch kinh nghi hỏi: “Dật nhi, nói vậy là thế nào?” Liễu Dật nhìn sang: “Cha, cha biết A Cửu cô nương bảo con vẽ gì không? Vẽ Long Phụng Trình Tường Đồ, là bức họa mấy năm trước con đem dâng lên hoàng thượng ấy. Giờ cô ta muốn con vẽ lại, nếu con vẽ thật, thì Liễu phủ chúng ta, từ trên xuống dưới chẳng còn mạng nào sống sót được nữa rồi.” Liễu Mục Tịch nghe vậy, kinh hãi thốt lên: “Ồi!” Lão cảm thấy sự việc này thật kỳ quái, miếng ngọc ban này A Cửu đưa ra, rõ ràng là “Bàn Long Ngọc” tượng trưng cho thân phận, chỉ người trong hoàng gia mới có, bây giờ lại đòi vẽ một bức họa của hoàng gia, rốt cục là chuyện gì đây

Nét mặt Liễu Mục Tịch đầy vẻ ngạc nhiên, còn khuôn mặt A Cửu thì hết sức điềm tĩnh, nàng lạnh lùng nói: “Được lắm, Liễu Dật, châu báu liên thành của ta đưa ra mời người vẽ, người lại khước từ. Hãy đợi đấy! Chúng ta đi thôi!” Đoạn nàng khoát tay, dẫn các a hoàn và mỹ nữ rời khỏi Liễu phủ. Thấy A Cửu đứng đứng tức giận bỏ đi, khuôn mặt Liễu Mục Tịch càng thêm nhăn nhó: “Xem ra Liễu phủ không yên rồi. Dật nhi, A Cửu cô nương mà con vừa đắc tội đấy, nhất định có quan hệ với đương kim hoàng thượng. Cô ta vừa đưa cho cha xem Bàn Long Ngọc, vật mà phải là người được hoàng thượng sủng ái mới có được.” Liễu Dật nghe dứt, ngạc nhiên: “Cha, cha nói gì vậy? Tiểu nha đầu đó có Bàn Long

Ngọc? Không phải của giả chứ? Nếu quả thực có quan hệ với hoàng thượng, việc gì phải vẽ một bức mà hoàng thượng đã có, lẽ nào tự mình không muốn sống nữa?” Liễu Mục Tịch lắc đầu: “Cái này cha cũng nghĩ mãi không thông. Xem ra sự việc trở nên phức tạp rồi, chúng ta đi bước nào hay bước đó thôi, hoàng đế và A Cửu đều đừng nên trêu vào...” Liễu Dật nghe lời cha nói, biết lão đang lo lắng sự việc gây bất lợi cho gia đình mình: “Cha, yên tâm đi, quân đến sẽ có tướng ngăn, A Cửu đến sẽ có Liễu Dật chặn. Không để cô ta làm những việc bất trắc cho Liễu phủ!” Liễu Mục Tịch nắm Liễu Dật, gật gật đầu: “Việc này cũng đành xem con xử sự thế nào thôi. Con lui ra đi, cha phải yên tĩnh một lát, ngẫm

nghe cho rõ ràng rột ráo mọi sự! ” Liễu Dật ứng tiếng, gật đầu: “Vâng, thưa cha!” rồi y cùng Thập Kiệt Nhất quay lại, trở về hậu hoa viên...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 5: Dạ Sấm Liễu Phủ, Thập Kiệt Nhất Hiện ...

Nghe Thập Kiệt Nhất cầu nhàu suốt buổi tối, Liễu Dật chỉ lặng lẽ uống rượu, lòng miên man một câu hỏi: “A Cửu này là ai, sao lại có được Bàn Long Ngọc? Thật bí ẩn quá!” Trăng lặn sao mờ, ngấm sắc trời đã không còn sớm nữa. Liễu Dật nhìn sang Thập Kiệt Nhất, có lẽ y

uông đã đủ rồi, miệng vẫn không ngừng
làu nhàu, ôi... hỏi thế gian tình là gì...
Quả thực Thập Kiệt Nhất đang trách y đã
đuổi A Cửu, không cho gã cơ hội để nói
chuyện. Y vỗ vỗ vai Thập Kiệt Nhất: “Đi
đi, về ngủ đi, muộn quá rồi, đừng ở đây
làu nhàu nữa, sau này nhất định sẽ có cơ
hội!” Thập Kiệt Nhất mở to cặp mắt say
mông lung, nhìn Liễu Dật, lắc lư người
đứng lên: “Cái này, là huynh nói đấy nhé.
Lần... lần sau, nhất định phải cho đệ cơ
hội nói chuyện đấy!” Liễu Dật đúng là
hết cách với gã ngốc này. Y xoay mình đi
về hướng phòng riêng, vừa đi vừa bảo:
“Ta cho đệ cơ hội nói chuyện ư? Chẳng
biết A Cửu đó có chịu không nữa!” Vừa
đẩy cửa ra, Thập Kiệt Nhất đã len vào
phòng, kêu hừ hừ, đổ vật ra cái giường

hẹp ngủ liền. Thấp ngọn lạp chúc lên, Liễu Dật lắc lắc đầu, cảm thán: “Vô tư lự hiềm thấy, nếu có thể giống như Thập Kiệt Nhất này, mỗi ngày chỉ biết nốc rượu, thì tự tại biết là chừng nào!”

Vừa lâm bảm, y vừa dùng hết sức đẩy Thập Kiệt Nhất dịch về một bên giường, rồi cũng ngã mình xuống. Liễu Dật vừa định thổi tắt nến, Thập Kiệt Nhất đột nhiên mở miệng: “Lão đại, A Cửu cô nương là người ở đâu, sau này có thể gặp lại không?” Liễu Dật giật bắn mình “Mẹ ơi! Thập Kiệt Nhất, đệ làm người ta sợ chết khiếp!” Thập Kiệt Nhất mở to mắt, nhưng không phải là đôi mắt say sưa, mà là một đôi mắt lấp lánh tinh quang và có thần. Đương nhiên Liễu Dật không nhận ra đó là đôi mắt mà hạng cao

thủ giang hồ mới có. Thập Kiệt Nhất xoay mình, đối diện với Liễu Dật: “Xin lỗi lão đại, đệ chỉ hỏi thế thôi. E rằng sau này không gặp lại được A Cửu cô nương nữa.” Liễu Dật vừa bị giật mình, giờ còn tâm trí nào đi trả lời câu hỏi của gã nữa, miễn cưỡng đáp: “Thôi nào, thôi nào, thế giới nhỏ như vậy, đệ chắc chắn sẽ gặp lại cô ta mà.” Đúng vào lúc Thập Kiệt Nhất đang định truy vấn, đột nhiên Liễu Dật thấy gã hét lên: “Là kẻ nào?” rồi cùng lúc, gã lẳng mình ra ngoài cửa, động tác thật là nhanh. Liễu Dật tuy không biết đã xảy ra sự gì, nhưng nghe thấy tiếng hét của Thập Kiệt Nhất, đoán rằng có kẻ đến viếng thăm. Trước đây những việc như vậy đã từng phát sinh rồi, nhưng đám khách đó sau khi ăn nằm

đám của Thập Kiệt Nhất, đều đã tàn nát cả, không ngờ hôm nay lại có người đến nữa. Liễu Dật vội xỏ giày, vì y biết, theo sát gã ngốc là sự lựa chọn tốt nhất. Trăng soi hiển nhiên không đủ sáng, nhưng cũng có thể lờ mờ thấy trước mặt Thập Kiệt Nhất có hai người. Họ đều mặc đồ da hành bó sát thân, tay cầm trường kiếm, qua bộ đồ bó sát, có thể khẳng định rằng, đó là hai nữ nhân. Thập Kiệt Nhất lúc này tỉnh táo như chưa hề uống rượu, gã giơ tay phải lên, trở vào hai người, lớn giọng hỏi: “Đêm khuya đến đây, làm ra cái bộ dạng như vậy, không biết hai vị có dụng ý gì?” Lúc này Thập Kiệt Nhất trở nên vô cùng linh mãnh. Mỗi khi sắp động thủ, và chỉ khi động thủ, Thập Kiệt Nhất mới linh mãnh, và hung hãn nữa. Một

trong hai hắc y nữ nhân nén họng, trả lời với giọng thật thấp thật trầm: “Dụng ý à, đương nhiên là nhắm vào kẻ sau lưng ngươi!” Rõ ràng ả ta đang cố ý che giấu thanh âm thật của mình. Thập Kiệt Nhất phá lên cười: “Con nha đầu vô tri, hãy quá chương với ta rồi nói sau!” Lời vừa dứt, người đã xông đến trước mặt hai nữ nhân nọ, chương nặng giáng xuống họ, trong chương ẩn chứa nội công thương thừa.

Hai nữ nhân đầu gối bên cạnh Liễu Dật lại có một chiến thần như thế này. Gã thật dũng mãnh, nói đánh là đánh, tốc độ kinh nhân, mà sức mạnh lại càng kinh nhân hơn. Trong lúc hoang mang, nữ tử vừa lên tiếng đành vội lắc mình sang bên, hòng tránh khỏi một quyền của Thập

Kiệt Nhất. Nhưng Thập Kiệt Nhất đâu phải là một tên mãng phu bình thường. Trọng quyền bọc giữa một màn Tiên Thiên chân khí lạ lùng, giáng thẳng vào bả vai nữ tử vừa cất tiếng, chỉ có điều chạm hơi nhẹ. Hắc y nữ tử tránh qua rồi, vội vàng dùng tay phải ấn lên vai trái. Đau quá, quyền phong của Thập Kiệt Nhất như đập nát cả xương vai của ả. Chỉ bằng một quyền, Thập Kiệt Nhất đã tách riêng hai nữ nhân, rồi lại đả thương một người, gã liền phá lên cười: “Tẻ nhạt quá, có vài miếng thịt mà cũng đi học kẻ khác rình rình mò mò sao?” Đúng lúc ấy, sau lưng gã, giọng thanh tao của nữ nhân còn lại vang lên: “Dám đả thương tiểu thư nhà ta, hãy đón trường kiếm đây!” Cứ xem tốc độ, Thập Kiệt

Nhất cũng nhận thấy, người tự xưng là nha hoàn đằng sau lưng gã hiển nhiên còn lợi hại hơn tiểu thư kia nhiều, nhưng gã tài cao mật lớn, đời nào thềm bậu tâm đến ả ta. Gã khẽ xoay mình, hữu thủ bọc trong Tiên Thiên chân khí như cái kèm sắt nắm cứng lấy trường kiếm trên tay nữ tử nọ, khiến trường kiếm của ả không thể tiến lại gần gã dù chỉ một phân. Đúng vào lúc Thập Kiệt Nhất đang đắc ý, đột nhiên lại nghe thấy sau lưng có tiếng nói. Không phải, tiếng nói ấy không nhằm về phía gã, mà là... hướng về phía lão đại. Gã ngoái lại, thì thấy nữ tử ban nãy thọ thương đang xông về phía Liễu Dật. Thập Kiệt Nhất tức giận, hữu thủ dụng lực chấn gãy thanh kiếm, rồi khua tả chưởng lên, đánh bật hắc y nữ tử trước

mặt vắng xa đến một trượng. Lúc hát ả đi, Thập Kiệt Nhất chỉ là tiện tay, chứ chưa hề dùng lực. Rồi gã vội vàng tung mình lên, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo hắc y nữ tử đang lao về phía Liễu Dật. Trong lúc gấp gáp, Thập Kiệt Nhất cũng không sử chiêu thức, chỉ chăm chăm tư thế như mãnh hổ vồ mồi, mong chặn được hắc y nữ tử nọ. Vừa đúng lúc hắc y nữ tử nghe thấy tiếng động sau lưng, bèn quay đầu lại nhìn, không cẩn thận liền va luôn phải Thập Kiệt Nhất đang lao tới. Thập Kiệt Nhất nào ngờ còn có kẻ ngốc nghếch hơn cả mình, đang chạy giữa đường tự nhiên dừng lại, nhưng gã không kịp trụ vững thân hình nữa. “Sầm” một tiếng, thân thể to nặng của Thập Kiệt Nhất ngã đè luôn lên thân hình nữ tử mặc

bộ đồ bó sát.

Liều Dật đứng trông, hai nữ thích khách, một người bay ra xa bất tỉnh, một người bị Thập Kiệt Nhất đè lên, y cảm thấy buồn cười bèn lấy quạt ra quạt, miệng la: “Thảm quá, thảm quá...!” Thập Kiệt Nhất không có ý muốn nhả dây, sợ nhả dây xong, nữ tử này lại lao đến Liều Dật, gã nhìn lên: “Lão đại, đệ đã không chế được hai ả này rồi, huynh muốn làm sao đây?” Nữ tử bên dưới đòi nào chịu để một gã đàn ông bực con như vậy đè lên người mình, tay phải ả huơ trường kiếm, định đâm Thập Kiệt Nhất. Nhưng ả tuy nhanh, mà Thập Kiệt Nhất còn nhanh hơn, gã thò tay trái ra, nắm cứng lấy cổ tay cô nàng, “canh canh” một tiếng, trường kiếm rơi xuống, tay phải

của nữ tử nọ bị tay trái của Thập Kiệt Nhất ấn lên. Nơi đâu có áp bức, nơi đó có phản kháng, nhưng nơi đâu phản kháng ghê gớm, áp bức nơi ấy lại càng ghê gớm hơn. Tay trái, rồi hai chân của nữ tử đồng thời xuất động, toan đẩy gã đàn ông trên người mình xuống, nhưng Thập Kiệt Nhất cũng dùng biện pháp thủ công y hệt, tay phải của gã, rồi hai chân, đè nghiêng lên tay trái và hai chân của nữ tử. Cứ như vậy, tư thế trông không nhả quan một chút nào. Liễu Dật vừa phẩy quạt, vừa nhìn Thập Kiệt Nhất, lắc đầu nói: “Chắc chắc... được, Thập Kiệt Nhất, xem ra trong bao nhiêu kỳ công của đệ, chiêu này là thực dụng nhất, đẹp mắt nhất, không biết... gọi là gì? Cũng là do sư phụ đệ truyền cho phải không?” Thập Kiệt

Nhất nghe Liễu Dật tán thưởng mình, vội vã ngừng đầu dậy, cười hắc hắc mà rằng: “Lão đại, đây không phải là chiêu sư phụ dạy đâu, là đệ tự phát minh, đặt tên gì nhỉ? Đệ chưa nghĩ ra!” Nói đoạn nét mặt gã lộ vẻ hết sức đắc ý. Liễu Dật ngồi xồm xuống, đập quạt lên đầu Thập Kiệt Nhất: “Đệ ngốc thật hay ngốc giả hả, phí sức như vậy làm gì? Điểm huyết ả ta chẳng phải là tiện hơn sao?” Thập Kiệt Nhất nghe xong, gật đầu hoài: “Có lý, sao đệ lại không nghĩ ra?” Liễu Dật lắc đầu, đứng dậy: “Đơn giản lắm, vì đệ là Thập Kiệt Nhất, ta là Liễu Dật. Đệ mà nghĩ ra mới là lạ đó!” Ngừng một lát, y tiếp: “Gỡ mạng che mặt của ả xuống, để ta xem xem thần tiên phương nào lại đến làm phiền Liễu Dật ta!” Nhưng Liễu Dật

không chú ý đến vẻ mặt Thập Kiệt Nhất. Bây giờ tứ chi gã đều áp lên tứ chi đối phương, chỉ cần động đậy thân mình, đối phương cũng động đậy được,

không chừng đến lúc đó lại bị ả điếm huyết trước. Thập Kiệt Nhất lộ vẻ khổ sở nói: “Lão đại, đệ không cử động được, huynh tự lại gỡ mạng che của ả ra!” Liễu Dật sốt ruột kêu: “Đệ còn miệng động đậy được mà? Dừng miệng...” Lời vừa nói ra, hắc y nữ tử biết Liễu Dật bắt đầu xử mình, mà gã ngốc đại nằm trên lại nghe lời y quá, y nói gì, gã nhất định làm nấy, trong lúc cấp bách, ả hét toáng lên: “Vô sỉ, hạ lưu, hổ cho cái danh Giang Nam Thư Sinh! ” Liễu Dật nghe xong, không giận mà lại cười: “Tiểu nha đầu, Giang Nam Thư Sinh chẳng phải là ta tự

xung, mà là người đòi tặng cho ta, nhé! Ta thật chẳng cần gì cái danh đó, huống hồ ta vốn không phải người tốt. Lẽ nào đến Giang Nam này rồi, mà chưa nghe kể về ta ư?” Đoạn đổi giọng: “Thập Nhất, gỡ mạng che mặt của ả ra cho ta, bản công tử phải xem xem là nhân vật cỡ nào, lại dám bảo ta vô sỉ, hạ lưu. Quân đạo tặc mà còn nói lý... phản rồi, phản rồi!” Thập Kiệt Nhất thật cũng rất nghe lời. Thực ra cũng là do sư phụ dạy bảo già, từ nhỏ đã biết phục tùng Liễu Dật, đi theo Liễu Dật, bảo vệ Liễu Dật. Thập Kiệt Nhất cũng là một người trung thực, nhiều năm nay vẫn một mực nghe lời sư phụ, đảm bảo an toàn cho Liễu Dật. Thập Kiệt Nhất nhìn nữ nhân nằm bên dưới mình, nói: “Cô nương, đừng trách ta nhé,

lão đại bảo ta làm vậy... Hơn nữa giờ ta chỉ còn cái mồm này là động đậy được thôi!” Nói đoạn, quả thực gã dùng miệng ngoạm lấy tấm mạng che mặt của nữ tử. Nếu sư phụ Thập Kiệt Nhất mà biết mình có một tên đồ đệ thế này, chắc cũng tức đến thất khiếu bốc khói. Nữ tử muốn hét, muốn chửi, nhưng không biết phải nói năng làm sao. Tên xú nam nhân này đang nằm phục trên người mình, muốn lấy mạng che của mình, bây giờ ả chỉ có cách ngoảnh đầu sang một bên. “Lão đại, là... là...” Thập Kiệt Nhất kinh ngạc không nói nên lời. Liễu Dật sột ruột quay lại: “Là, là, là cái gì, đệ nói đi... Ô, thì ra là A Cửu cô nương, ta lại tưởng ai to gan quá đi mất. Muộn thế này rồi, A Cửu cô nương đến tìm tại hạ có việc gì?”

Thập Kiệt Nhất nhận ra phía dưới là thánh nữ của mình, muốn nói gì đó mà không sao mở miệng được. Rồi đột nhiên cảm thấy nằm đè lên nàng như thế này thật không hay, gã bèn vội vàng nhồm dậy, cũng không dám điểm huyệt, lấp bấp: “A Cữu... Cữu...”

Cữu cô nương. Thật... thật xấu hổ quá! Ta... ta không biết... là cô!” Gã vội vã tha thiết xin lỗi mãi. Lại nói A Cữu đứng dậy được rồi, cũng không buồn phủ bụi đất bám trên mình, chỉ giơ tay phải bưng lấy vai trái, xem ra rất đau đớn, nét mặt nhợt nhạt. A Cữu đứng dậy, không màng đến Thập Kiệt Nhất, chỉ quay sang nói với Liễu Dật: “Được lắm, Liễu đại tài tử, người còn giở trò mèo khóc chuột, người lợi hại lắm, chẳng

phải chỉ vì một bức họa sao? Bản cô nương không cần vẽ nữa!” Nói đoạn nàng xoay mình đi về phía a hoàn, nhưng thân hình lắc lư lảo đảo, có lẽ ban nãy Thập Kiệt Nhất giáng quyền mạnh quá, khiến nàng chịu không nổi. Thập Kiệt Nhất bèn ai oán kêu: “Lão đại, huynh đi hỏi cho rõ ràng đi, xem có thể giúp được nàng thì giúp... coi như giúp Thập Kiệt Nhất đây, được không?” Liễu Dật ngắm Thập Kiệt Nhất, biết nếu nói không, gã ngốc tiểu tử này dám trách móc mình suốt cả cuộc đời. Y lắc đầu than: “Đúng là hết cách rồi, ta về hậu hoa viên, ở đó đợi cô nàng, đệ đi gặp nàng nói chuyện đi...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 6: A Cử Thiết Chuỷ, Hí Sọa Đại ...

Tầm tầm mịch mịch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thảm thảm thích thích

Sạ noãn hoàn hàn thời hậu, tối nan tương tức

Tam bôi lưỡng tràn đạm tửu, chằm địch tha, vẫn lai phong cấp?

Yên quá dã, chính thương tâm, khước thị cự thì tương thức

Đọc xong một đoạn, Liễu Dật nhẹ nhàng ngồi xuống, rót cho mình chén rượu. .

Mãn địa hoàng hoa đôi tích, tiêu tuy tổn, như kim hữu thủy kham trích?

Thủ chúc song nhi, độc tự chăm sinh đắc hắc?

Ngô đồng cánh khiêm tế vũ, đảo hoàng hôn, điểm điểm tích tích.

Giá thứ đệ, chăm nhất cá sâu tự liễu đắc? (1)

Một thanh âm ai sâu mà cảm động vang lên sau lưng y, đọc nốt đoạn còn lại của bài từ. Chẳng cần ngoái đầu, Liễu Dật cũng biết người đó là A Cửu.. Không sai, nữ tử đó chính là A Cửu, theo sát nàng là tên hộ hoa sứ giả Thập Kiệt Nhất. A Cửu không đợi được mời, nàng ngồi xuống buồn buồn nói: “Không ngờ Liễu công tử cũng thích bài Thanh Thanh Mạn này!” Liễu Dật thủng thẳng uống rượu trong chén: “Thích gì đâu, chỉ là ngẫu nhiên đọc ra mà thôi!”

A Cửu dùng ánh mắt đánh giá quan sát Liễu Dật. Tuy đã vào Liễu phủ mấy lần, nhưng nàng chưa từng nhìn kỹ y, đến nỗi trong ấn tượng của nàng, Liễu Dật chỉ tồn tại với cái danh là một tài tử, chứ không biết tướng mạo của tài tử ấy thế nào. Dưới ánh nến mờ mờ trong hoa viên, Liễu Dật hiện lên với đôi mày kiếm xé, hiên ngang anh tuấn, đôi mắt tròn có thần, sâu thẳm và mơ màng, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt gần như đạt đến sự hoàn mỹ, khiến người ta cảm thấy bên trong khí chất thư sinh còn ẩn chứa một cái gì đó, nhưng không diễn tả được, y vận trường bào rộng màu xám, dáng điệu thoải mái, vô câu vô thức. Tựa hồ đang hân thưởng một tác phẩm nghệ thuật, A Cửu ngồi im một chỗ không động đậy.

Liễu Dật gọi mấy tiếng liền nàng mới có phản ứng, y bèn dùng đúng câu của nàng hỏi: “A Cửu cô nương, trên mặt Liễu mỗ có nhọ chẳng?” Cảm thấy mình hơi thất lễ, A Cửu đỏ mặt, cũng may nhờ ánh nến mờ mờ che giấu bớt, nếu không nàng sẽ bối rối đến mức muốn chui xuống đất cho rồi. Nàng vội lắc đầu đáp: “Không, không nhọ!” Liễu Dật phe phẩy quạt, ung dung cầm chung rượu trên bàn lên, uống một hớp: “Nói về bức họa đi nào... Ta vốn duy trì thái độ phản đối với chuyện này, nhưng mà... Thập Nhất bắt ta phải hỏi cho rõ.” A Cửu nghe rồi vội nói: “Thực ra... sự việc là như vậy. Một bằng hữu ở xa, với ta có mối sinh tử chi giao, y bình thường thích nhất là thư họa, nói rằng mê say cũng không phải là quá.

Nhưng thiên mệnh bất trắc, bằng hữu đó không biết vì sao lại mắc một thứ quái bệnh, xem ra cũng không kéo dài được lâu. Y cầu xin ta một chuyện, bình sinh người y kính trọng nhất là Liễu công tử, hi vọng lúc lâm tử được xem Long Phụng Trình Tường Đồ. Vì vậy ta mới năm lần bảy lượt đến làm phiền quý phủ. ” Thập Kiệt Nhất là một người thật thà, vừa nghe kể đã rơi lệ, thương cảm nói: “Lão đại, đệ đã bảo mà! A Cửu cô nương nhất định là có nỗi khổ riêng, nếu không cũng chẳng kiên trì tìm đến huynh như vậy.” Nhưng Liễu Dật chẳng hề xúc động, y nhìn điệu bộ tức cười của Thập Kiệt Nhất, rồi lại nhìn cặp mắt hoảng hốt của A Cửu: “Ồ? Là như vậy đấy? Thế A Cửu cô nương có biết bức Long Phụng Trình

Tường Đồ đó quan hệ lớn thế nào không?” A Cửu tựa hồ ngại nhìn thẳng vào ánh mắt Liễu Dật, nàng vội vã quay đầu đi: “Cái này... A Cửu đương nhiên biết, có điều, việc mà bằng hữu phó thác, A Cửu cho dù thịt nát xương tan cũng phải làm. Liễu công tử chắc cũng hiểu giá trị của tri kỷ trong đời người ta?”

Thập Kiệt Nhất không biết là muốn làm cho A Cửu vui, hay quả thực bị xúc động vì câu chuyện của nàng, gã sôi nổi nói: “Tốt lắm, có nghĩa khí, không ngờ A Cửu cô nương còn là một người trọng tình cảm đến như vậy.” A Cửu ôm quyền đáp: “Thập Kiệt đại ca quá khen rồi!” Nghe câu trả lời của A Cửu, Thập Kiệt Nhất tràn trề vui sướng. Liễu Dật vẫn chẳng tỏ vẻ gì. Bức họa quan hệ quá lớn,

y không thể chỉ vì nghe vài câu nói mà đi vẽ cho một người lạ. Y lại uống một hớp nữa cho cạn chung rượu, rồi nói: “Bức họa đó là của hoàng thượng, nếu ta lại vẽ cho cô, tức là ta đã phạm tội khi quân, điều đó quan hệ đến sự sống còn của toàn gia Liễu phủ. Không biết A Cửu cô nương đã từng nghĩ qua cho nhà ta chưa?” A Cửu tựa hồ đang suy tính, cuối cùng nàng nói: “Đương nhiên. Điều này Liễu công tử không cần lo lắng, bằng hữu của ta chỉ cần trông thấy tranh của Liễu công tử, chứ không hề có ý thu lưu. Vì vậy, sau khi y xem xong rồi, chúng ta sẽ huỷ bức họa đi. Vậy thì, Long Phụng Trình Tường Đồ chẳng phải là vẫn còn nguyên một bức sao?” Thập Kiệt Nhất lắng nghe, rồi cười hắc hắc mà rằng:

“Đúng là một ý hay, lão đại, huynh mau giúp A Cửu cô nương, đừng lo mấy cái tội khi quân đó nữa!” Liễu Dật nhìn gã ngốc, chỉ muốn đá cho một cái, nhưng rồi cổ trán áp cơn nộ hỏa, y lại quay sang A Cửu: “A Cửu cô nương, những lời phiến diện như thế, bảo Liễu mỗ làm sao tin được? Ta không thể vì một câu nói của cô nương mà đùa cợt với sinh mệnh của hơn một ngàn người trong Liễu phủ.” A Cửu tỏ vẻ trầm ngâm, rất lâu nàng không lên tiếng, rồi mập mờ nói: “Vậy... vậy...” Liễu Dật uống một hớp rượu, tiếp: “Nếu A Cửu cô nương không nghĩ ra được lý do nào có tính thuyết phục hơn, e rằng Liễu mỗ quả thực hữu tâm vô lực rồi!” Đột nhiên, A Cửu nói: “Thế này, Liễu công tử, ta có thể đem những châu bảo,

mỹ nữ đặt ở đây, đổi lấy thời hạn bảy ngày. Chỉ cần người bạn đó của ta trông thấy bức họa, ta sẽ lập tức mang nó trở về, hủy ngay trong Liễu phủ.” Liễu Dật suy nghĩ, nữ tử này muốn dùng tiền tài chỉ để đổi lấy thời gian bảy ngày, có lẽ là thật cũng chưa biết chừng. Sau đó hủy bức họa đi, chắc không xảy ra việc gì. Thập Kiệt Nhất căn bản chẳng hề cân nhắc, lại vội vàng: “Lão đại, A Cửu cô nương dùng bao nhiêu kim ngân tài vật như thế để đổi lấy thời gian bảy ngày, việc này huynh nên tin đi

Liễu Dật nhìn Thập Kiệt Nhất, rồi lại nhìn A Cửu: “Hừ, lý do này cũng có thể chấp nhận được. Vậy thì, A Cửu cô nương, ngày mai mang đồ bảo đảm đến đây, thời hạn là bảy ngày.” A Cửu vội vã

gật đầu: “Đa tạ Liễu công tử!” Đoạn nàng lấy vẻ cảm động: “Trời xanh có mắt, người bằng hữu đó của ta chết cũng yên lòng rồi!” Nhưng ai mà biết A Cửu tinh quái kia thực ra đang nghĩ gì? Thật sâu trong lòng, cô nàng cười thầm: “Hừ! Ha ha, những vật bảo đảm đó chẳng qua là dùng để đổi lấy bức họa mà thôi! Ta nhận được tranh rồi, đừng nói bảy ngày, bảy năm nữa người cũng đừng hòng tìm lại được ta! Thật uổng danh Liễu đại tài tử, chẳng phải là đã bại dưới cái miệng dẻo của A Cửu ta rồi sao, ha ha, ha ha!” Liễu Dật thì, thông minh cả đời, hồ đồ phút chốc, đã quên rằng những tài bảo kia lúc đầu vốn được đưa ra để đổi lấy tranh, có giá trị bảo đảm gì đâu! Cũng tại A Cửu miệng lưỡi lợi hại, che

mắt được Liễu Dật. Còn cái tên đứng trong hàng ngũ thập đại kiệt xuất thiếu niên kia, bụng chỉ chứa toàn cơm. Liễu Dật nhìn vẻ cảm động của A Cửu, nói: “Việc này khỏi cảm ơn ta, vì ta vốn cực lực phản đối. Hãy cảm ơn Thập Nhất đại ca đang đứng bên cạnh cô kia, gã đã nói hộ cô nhiều đấy!” Cuối cùng, A Cửu cũng ngoảnh đầu lại nhìn thẳng vào Thập Kiệt Nhất. Sao cái gã này lại giống mấy tên chần lộn ở nhà mình thế không biết? Người như vậy mà là một trong thập đại kiệt xuất thiếu niên ư? Nhưng vốn từng trải, nàng ôm quyền xúc động nói: “Thập Nhất đại ca, A Cửu đa tạ huynh đã thành toàn cho, sau này có cơ hội A Cửu nhất định sẽ báo đáp.” Thập Kiệt Nhất như được nghe lời khen đẹp nhất trần gian,

vội vàng đáp lễ: “A Cửu cô nương, cô... cô quá lời rồi, nhọc công mở miệng!” Lời vừa thốt ra, là khiến cả A Cửu và Liễu Dật cùng phá lên cười. Thập Nhất bình thường ở bên Liễu Dật, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, đôi khi cũng học được chút ít văn từ, nhưng chỉ lồm bồm, vì vậy gặp lúc bối rối, lại tùy tiện nói chữ. Lẽ ra phải nói “nhọc công khen ngợi”, thì lại quên bằng chữ “khen ngợi”, trong lúc vội vàng lại sửa thành “mở miệng”, có điều gã vẫn thập phần bội phục phản ứng nhanh nhẹn của mình. Liễu Dật uống hết chung rượu: “Cũng muộn rồi, mình về ngủ đi!” A Cửu đứng dậy, cố nén cơn đau nhức nơi bả vai: “Vậy A Cửu xin cáo từ, sáng sớm mai gặp lại!” Đoạn nàng quay mình đi ra

ngoài.

Thập Kiệt Nhất toan nói, nhưng không biết nên nói thế nào, Liễu Dật đã vịn vào gã: “Thôi nào, Thập Nhất, về ngủ đi! Còn A Cửu đó, ca ca đây sớm muộn gì cũng bảo cô ta về làm nương tử của đệ!” Thập Kiệt Nhất nghe dứt, phản khởi ôm cứng lấy Liễu Dật, la lên: “Lão đại, huynh tốt quá! Thập Nhất đời này sẽ mãi mãi theo huynh!” Ánh mắt gã phảng phất lộ vẻ kính ngưỡng. Giây giữa thoát khỏi đôi tay cứng như sắt của Thập Kiệt Nhất, Liễu Dật đi vượt lên trước, lầm bầm: “Khào, hảo huynh đệ, để mua cho đệ một mỹ nữ vậy!” Tuy là đùa, nhưng nghĩ đến Thập Kiệt Nhất bảo vệ mình đã bao nhiêu năm, cũng phải thừa nhận, nếu không có gã, mình chắc đã cát bụi trở về

cát bụi từ lâu rồi. Xem ra danh nhân cũng có nỗi khổ của danh nhân. Nhìn bóng hai người khuất dần, trong màn đêm đột nhiên vang lên một tiếng thở dài: “Vị Linh Phong, Vị Linh Phong, ta nhất định sẽ khiến huynh cầm kiếm trở lại!” Nơi phát ra thanh âm đó, một cây cổ thụ trong hoa viên, đầu cành một dải liễu, đột nhiên hiện ra một trung niên vận bạch y, tuổi chừng tam thập, tay cầm thanh trường kiếm lam sắc. Hơi gió lay động, cành cây lắc lư, người đó chính là Lãnh Kiếm, kiếm giả tối cao trong tam giới một trăm năm về trước. Sau cái chết của Vị Linh Phong, y đột nhiên bật tâm vô tung vô ảnh. Từ đó trở đi, kiếm giả tối cao của tam giới, niềm kiêu hãnh của Nhân tộc, đã trở thành một thần thoại... -

oOo-

(1) Thanh Thanh Mạn. (Nguyễn Xuân
Tảo dịch - Nguồn : thi viện Mai Hoa
Trang)

Lần lần giờ giờ

Lạnh lạnh lòng lòng

Cảm cảm thương thương nhớ nhớ

Thời tiết ấm lên lại rét

Càng thêm khó ở

Rượu nhạt uống đôi ba chén

Không chống nổi chiều về gió dữ

Nhạn bay qua

Đang đau lòng

Lại đứng bạn quen biết cũ

Chồng chất hoa vàng khắp chỗ

Buồn bức nổi

Giờ đây còn ai bẻ nữa

Đen kịt nhường kia

Một mình giữ bên cửa sổ
Cây ngô đồng gặp mưa bay
Buổi hoàng hôn thánh thót giọt nhỏ
Nói tiếp vậy
Ghé gómsao, sâu kia một chữ.

Sau loạn Tĩnh Khang, Lý Thanh Chiếu gặp cảnh nước mất, nhà tan, chồng chết. Thời kỳ này, tác phẩm của bà không còn cái vị thanh tân như xưa, mà trở nên ưu tư, chủ yếu bộc lộ nỗi nhớ vong phu Triệu Minh Thành và miêu tả tình cảnh cô đơn thê lương của mình. Thanh Thanh Mạn – Tầm Tầm Mịch Mịch chính là một trong những tác phẩm tiêu biểu điển hình trong thời kỳ này. Câu mở đầu của bài từ này rất đặc biệt, dùng liên tiếp bảy lần điệp từ. Không chỉ trong lĩnh vực điền từ, dù là trong thi – phú – khúc cũng

tuyệt không có. Nhưng nó còn chỗ độc đáo ở chỗ, bảy cụm điệp từ rất giàu nhạc tính. Tổng từ là thể loại dùng để diễn xướng, vì vậy âm điệu nhịp nhàng là một điều kiện cần thiết. Bảy cụm từ này đọc lên có cảm giác như nghe tiếng lanh canh khi rắc một nắm hạt châu xuống cái khay ngọc. Âm điệu ngân nga trở đi trở lại, bồi hồi đê mê, uyển chuyển thê thiết, như tiếng thở than khe khẽ của một người đang đắm trong nỗi đau thương cực điểm, nghe mà thấy nỗi sầu úa khó tả tan dần trong lòng và trong không gian, ngưng tụ khó tiêu tán, dư vị thật vô cùng. Tâm trạng buồn bã, lại thêm thời tiết dờ ảm dờ lạnh, từ nhân không ngủ được. Nếu có thể lặng lẽ ngủ, may ra tạm thời trốn tránh được nỗi thống khổ trong một

khoảng thời gian, nhưng càng nhắm mắt càng khó yên giấc, bất giác từ nhân lại nhớ tới người bạn lòng đã quá cố. Nàng khoác áo trời dậy khỏi giường, chiêu một ngụm rượu nóng, nhưng cái lạnh là do nỗi cô đơn gây nên, mà rượu thì cũng như trà, uống một mình làm sao chữa được cô đơn. Quạnh quẽ bên chung rượu, giữa lúc thời tiết u ám, mây dày trĩu nặng, gió lạnh lùa tới từng cơn, đột nhiên lại nghe thấy tiếng kêu bi ai của cánh nhạn lẻ loi. Âm thanh ai oán như xé ngang bầu trời, lại một lần nữa xoáy mạnh vào vết thương lòng còn chưa kín miệng của từ nhân. Ôi nhạn, sao tiếng kêu của ngươi lại thê thiết như vậy, lẽ nào ngươi cũng giống ta, mất đi người bạn lòng, để quãng đời còn lại phải một

thân một bóng đôi diện với trùng điệp
núi với nhấp nhô mây ? Nghĩ ngợi mông
lung, ánh mắt mê mang, mơ hồ...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 7: Long Phụng Trình Tường,
Tống Tẩu ...

Mở bừng mắt ra, cái trông thấy đầu tiên là ánh mặt trời chói chang, Thập Kiệt Nhất lật mình dậy, vắn lưng một cách lười nhác, ngủ thật thoải mái. Người khỏe, tâm trạng tốt là ngủ rất ngon, mở mắt ra thấy mặt trời đã bò lên tận con sào. “Ái... lão đại đi đâu mất rồi?” Thập Kiệt Nhất lẩm bà lẩm bẩm.

Gã chạy ra hậu hoa viên, đoán rằng lão đại nhất định ở đó, mỗi lần y dậy sớm, đều đến nghe Băng Nhi tấu cầm, hầu như đã thành thói quen rồi. Thập Kiệt Nhất quá hiểu lão đại, Liễu Dật quả nhiên đang ở hậu hoa viên, nhưng không phải là nghe Băng Nhi dạo đàn, mà cũng không phải là xem Thanh Nhi nhảy múa. Chỉ thấy Băng Nhi bung nghiên, Thanh Nhi liên tục đưa bút qua cho Liễu Dật, thì ra y đang vẽ bức tranh mà A Cửu yêu cầu. Thập Kiệt Nhất vội vàng chạy lại: “Lão đại, sao huynh dậy sớm thế? Hắc hắc, đang vẽ tranh hả? Vẽ đẹp quá! Con rắn này sao lại có cả móng vuốt, ơ đây không phải là, vẽ rắn thêm, thêm cái gì ấy nhỉ?” Thanh Nhi cười hi hi: “Phải, vẽ rắn thêm chân!” Thập Kiệt Nhất vội vàng

ứng tiếng: “Ừ, vẽ rắn thêm chân... Không đúng rồi, lão đại, con gà trống này sao huynh vẽ gầy thế, mà đuôi sao lại dài làm vậy?” Liễu Dật tâm trạng vốn đang thoải mái mà cũng không thể chịu đựng nổi, y vỗ bàn quát: “Đệ ráp tâm đến chọc tức ta phải không? Mau rút đi, nếu không ta thôi vẽ tranh bây giờ, bảo A Cửu nhà đệ đi tìm người khác vẽ cho!”

Thập Kiệt Nhất bối rồi, không hiểu mình lại sai ở chỗ nào. Nhưng vì A Cửu, để cho việc vẽ tranh được hoàn thành, gã lập tức ngậm chặt miệng. Băng Nhi đứng bên cạnh cười vụng: “Công tử, Thập Kiệt đại ca vốn là người như vậy rồi, công tử tức giận với huynh ấy làm gì?”

Liễu Dật không để ý đến lời Băng Nhi, cứ chăm chú vẽ tiếp. Trông y thì có

vẽ công tử bột, hời hợt thờ ơ, nhưng một khi vẽ tranh hay xem sách, thì y hoàn toàn đặt hết tâm trí vào đó, người bình thường không thể làm y phân tâm. Đương nhiên, Thập Kiệt Nhất là một ngoại lệ. Đúng lúc đó, từ phía cổng hậu hoa viên truyền đến một thanh âm hết sức ngọt ngào: “Là ai khiến cho Liễu đại tài tử của chúng ta tức giận vậy?”

Thập Kiệt Nhất ngoảnh nhìn về phía đó, trông thấy A Cửu. Hôm nay nàng đổi cách ăn vận, lại có trang điểm, trên mình một tấm áo dài màu tím, bên ngoài khoác tấm sa mỏng trắng nhẹ, vô cùng xinh đẹp, trông tựa tiên nữ giáng trần.

Lúc đó Liễu Dật cũng thay đổi động tác, y cầm bút đưa qua cho Thanh Nhi, rồi thở dài nói: “Vẽ xong rồi...” A Cửu

bước lại gần, nghe Liễu Dật nói đã vẽ xong, nàng vội vàng nhìn xuống bức họa đặt trên bàn, nhưng xem qua lại không hề lộ vẻ vui mừng, mà đôi mắt như ánh lên nỗi thất vọng. A Cửu hỏi Liễu Dật: “Liễu công tử, đây mà là Long Phụng Trình Tường Đồ ư? Ta thấy rất bình thường, tranh như thế này ta cũng vẽ được... Liễu công tử, phải chăng công tử gạt ta?”

Băng Nhi nghe đoạn, lập tức phản đối: “Hừ, nha đầu kia, công tử nhà ta vẽ bức tranh này mất hai canh giờ mới xong. Tranh đẹp như vậy, người lại xuất ngôn vũ nhục, hoài nghi họa pháp của công tử nhà ta, người cũng...”

Lời còn chưa nói dứt, Liễu Dật đã ngăn Băng Nhi, rồi cầm quạt lên, nhẹ nhàng quạt: “A Cửu cô nương nghi ngờ

tranh của Liễu mờ như vậy, lẽ nào A Cửu cô nương đã xem qua bức Long Phụng Trình Tường Đồ thứ nhất rồi sao?”

Nét mặt A Cửu lộ vẻ hoang mang, nhưng chỉ trong một thoáng, không để người ngoài nhận thấy, nàng lắc lắc đầu, giải thích: “Không phải là A Cửu đã xem qua bức thứ nhất, chỉ có điều tranh này nhìn bình thường quá, giả sử vào tay vị bằng hữu đó của ta, y còn vẽ đẹp hơn... Xem ra Liễu công tử khả năng cũng chỉ có vậy, nếu cứ nhìn cách thể hiện ở đây. A Cửu không cần bức tranh này nữa, ta về nói cho bằng hữu biết đạo hạnh công tử cao thâm đến đâu là được rồi

Thanh Nhi nghe nói, tức giận quát: “Người... công tử đã có lòng tốt vẽ cho người, người lại sỉ nhục như vậy!” Liễu

Dật lại không hề tức giận, mà chỉ ung dung cầm chiếc quạt gấp, khe khẽ phẩy, rồi nhẹ nhàng ngâm: “Thiên cổ giang san, giang lãng tài tận, hà nhân chi quân tâm...” rồi lắc đầu nói với Băng Nhi: “Giúp ta pha bình trà xanh đi!” Băng Nhi gật đầu ứng tiếng: “Dạ, công tử!” đoạn quay mình lui ra. A Cửu nhìn Liễu Dật, ánh mắt như có thể giết chết y: “Xem ra giang hồ đồn đại quá sai lệch, không ngờ Liễu công tử là dạng mua danh chuốc tiếng, Giang Nam tài tử cũng chỉ có ý nghĩa phô trương mà thôi!” Thập Kiệt Nhất lúc này mới xen vào: “A, A Cửu cô nương, lão đại ta vẽ không đẹp ư? Ta thấy đẹp đó chứ!”

A Cửu nghe thấy, nổi giận quát: “Ngươi thì hiểu cái gì? Liễu công tử đã

không muốn vẽ tranh cho A Cửu này, A Cửu cũng chẳng cưỡng ép làm khó người. A Cửu cáo từ!” Nói đoạn nàng quay mình đi ra ngoài. Thập Kiệt Nhất cuống lên, vốn muốn làm cho A Cửu vui, nhưng không ngờ lão đại lại hại mình, vẽ một bức tranh chẳng ra gì. Gã cuống lên muốn chạy theo, nhưng không biết làm thế nào. Lúc đó, Băng Nhi đã mang trà đến, đưa cho Liễu Dật. Liễu Dật đón lấy trà, nói với A Cửu: “Cô nương khoan đã, tuy rằng bách vô nhất dụng thị thư sinh, nhưng thư sinh như Liễu Dật ta là người đã nói là làm, nhận lời vẽ tranh cho cô, thì nhất định là vẽ cho tử tế.” Dứt lời, y nâng trà lên uống. A Cửu vừa ngoái đầu, vừa tức giận nói: “Vẽ một bức tâm thường như vậy, người còn nhàn tâm

uống trà, lẽ nào gọi là nhận lời”

rồi quay hẳn mình lại. Lời chưa nói dứt, nàng đã đứng sững ra, hai mắt mở lớn, tựa hồ nhìn thấy một thứ gì không thể tin nổi. Liễu Dật uống trà chưa vào đến dạ dày, đã phun đầy xuống bức tranh, lúc đó một cảnh tượng kỳ lạ hiện ra.

Kim quang vụt tỏa lấp lánh, sáng rực hơn cả ánh thái dương. Kim long trong tranh sống động trời dậy, lượn vào không trung, dáng vẻ uy nghiêm dũng mãnh. Phượng hoàng tung cánh bay theo kim long, thi thoảng cất lên những tiếng kêu êm tai. Kim quang rọi sáng thân hình mọi người, sưởi ấm tâm linh, khiến ai nấy cảm thấy ngọt ngào vô cùng, một niềm hưng phấn khó tả trào lên trong tâm hồn họ. Tất cả đều kinh ngạc, cảm thán. Đột

nhân Thập Kiệt Nhất kêu to: “Con rắn và gà trống trong tranh của huynh sống kìa, tuyệt quá!”

Thanh Nhi tiếp tục ngắm cảnh tượng khó tin đang diễn ra trong không trung, làm bầm trả lời Thập Kiệt Nhất: “Đồ ngốc, đó là con rồng và phượng hoàng, không phải là rắn và gà trống!” Ngoài Liễu Dật, ai nấy đều há hốc miệng, mắt như mở lớn lên gấp đôi. Cuối cùng, qua thời khắc chùng cạn một chén trà, rồng và phượng hoàng lại quay trở vào trong tranh. Mọi người lúc lắc đầu như không dám tin, muốn chắc là mình không nằm mơ. A Cửu cẩn lấy đầu ngón tay, như kiểm chứng xem những gì vừa nhìn thấy có phải là giả không. Rồi lấy lại bình tĩnh, nàng chạy đến, ngắm bức tranh tầm

thường trên bàn, lẩm bẩm: “Lạ quá, bức của phụ hoàng cũng không thần kỳ đến như vậy?” Liễu Dật xòe cái quạt gấp, hỏi: “A Cửu cô nương nói gì thế? Vẫn ngờ ta lừa cô sao?” A Cửu vội vàng đáp: “Liều... Liều công tử, tranh... tranh của công tử quả thực càng lúc càng thần diệu!” Đúng lúc đó, Liễu Mục Tịch dẫn một toán gia đình xộc tới. Vừa thấy Liễu Dật, lão kêu to: “Ban nầy ta nghe người nhà nói có rồng và phượng ở phía này, sao giờ không thấy đâu nữa, lẽ nào hoa mắt ư?” Liễu Dật vội vàng: “Chắc là hoa mắt thật!” Liễu Mục Tịch nhìn bộ dạng của Liễu Dật, tiến đến trước bàn, ngắm nghía bức tranh, rồi lắc đầu nói: “Dật nhi, hai năm không vẽ, con kém đi nhiều đấy. Bức này chẳng có tý linh khí nào

cả!” Liễu Dật gật đầu: “Ừm, là hài nhi lười biếng, sau này hài nhi sẽ nỗ lực.”

Đúng lúc đó, một tên gia đình cuống quýt chạy vào, cuống quýt kêu: “Lão... lão... lão gia, không hay rồi!” Liễu Mục Tịch nhìn điệu bộ hoảng hốt của tên gia đình, hỏi: “Chuyện gì mà sợ hãi như vậy?” Gia đình vội vã đáp: “Lão... lão gia, trước cửa kéo đến bao nhiêu là người, nói... nói vừa rồi nhìn thấy trong Liễu phủ có rồng phượng hiện thân, muốn vào... bái yết... rồng và phượng hoàng.”

Liễu Mục Tịch nghe vậy, lẩm nhẩm: “Quả thực có chuyện này, ban nãy đâu phải là hoa mắt? Mau, theo ta ra cửa xem!” Đoạn, cả đám người theo nhau đi về phía cổng. Liễu Mục Tịch đi khuất, Liễu Dật lắc đầu: “Xem ra gây phiền cho

Liễu phủ rồi!”

A Cửu ngắm bức tranh, thâm nghĩ: “Không ngờ họa pháp của tên một sách này lại tiến bộ thần tốc như vậy, có thể truyền được cả linh khí của mình vào bức tranh, quả thực là nhân tài trăm năm có một.” Thập Kiệt Nhất lúc này đã chạy lên, cười hắc hắc mà rằng: “A Cửu cô nương, lão đại ta vẽ bức tranh sống như vậy, cô còn nói huynh ấy vẽ kém không?” A Cửu ôm quyền hướng về Liễu Dật: “Hồi hận hồi hận! Liễu công tử, là tiểu nữ tử có mắt không trông, vừa rồi mạo phạm.” Liễu Dật lắc lắc đầu, khe khẽ nói: “Thiên lý mã và Bá Nhạc từ đầu vốn đã không ở cùng nhau, cái này không thể trách A Cửu cô nương. Có lẽ tranh Liễu mẫu vẽ khiến người khác khó hiểu,

thực ra là phải trách Liễu mẫu.”

A Cửu đỏ mặt: “Liễu công tử, bức tranh này ta mang đi nhé?” Liễu Dật nhìn nàng, gật đầu: “ày ngày, đừng quên giao hẹn của chúng ta đó!” A Cửu gật gật đầu: “Tạ công tử tứ họa, A Cửu nhất định sẽ giữ lời hứa!”

Băng Nhi lườm A Cửu, cố ý nói: “Hừ, bây giờ mới biết tranh của công tử nhà ta là bảo bối, không hiểu ban nãy suy nghĩ cái gì nữa? Mắt gắn sau lưng à?” A Cửu nghe thấy nổi giận: “Ngươi...” Liễu Dật giờ quạt đập nhẹ vào đầu Băng Nhi, nói: “Tiểu nha đầu, không được vô lễ!” Băng Nhi tím tức dầu môi. A Cửu xếp gọn bức tranh lại, ôm quyền vái chào: “Liễu công tử, hậu hội hữu kỳ!” Liễu Dật gật gật đầu, không phản ứng gì. Thập

Kiệt Nhất thì khác, gã hét lên: “A Cửu cô nương, cô mau đi mau trở lại nhé!”

A Cửu tưởng Thập Kiệt Nhất sợ bị mất bức họa, bèn ôm quyền nói: “Thập Kiệt đại ca, huynh yên tâm. A Cửu nhất định sẽ mau quay về!” đoạn nàng xoay mình đi khỏi hậu hoa viên. A Cửu vừa đi khuất, Băng Nhi và Thanh Nhi cùng kêu lên: “Công tử giỏi quá, vẽ tranh mà thành thật!”

Liễu Dật vừa nhìn hai ả, vừa ngồi xuống bên chiếc bàn đá: “Công tử đã giỏi như vậy, bây giờ phải chẳng là đến lượt các ngươi? Thanh Nhi và Băng Nhi hãy dẫn tầu một lúc cho công tử xem nào!” Băng Nhi và Thanh Nhi nghe xong, nhìn nhau cười...

Tiếng đàn trong trẻo, điệu múa uyển

chuyển, rượu nồng và thơm, vui vầy giữa
trăm hoa, bên mỹ nhân tựa thiên tiên,
Liễu Dật ngả mình xuống, đây chẳng phải
là bức tranh đầy đủ về một hoa hoa công
tử hay sao?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 8: Hoàng Đế Mật Chỉ, Bi Tùng
Thiên ...

Bấm đốt ngón tay, đã sang ngày thứ
bảy. Theo như A Cửu nói, bây giờ lẽ ra
tranh đã phải đưa về tới rồi. Thời gian
lúc đó đã là giữa Ngọ, A Cửu tại sao vẫn
chưa trở lại? Liễu Dật trầm tư suy nghĩ.
Ban đầu tổng tiến được A Cửu, y cho

rằng vậy là đã giải quyết được một tiểu sát tinh, nhưng giờ khi ả nha đầu đó không quay lại... lẽ nào... A Cửu đã lừa y? Lơ đang nghe Băng Nhi dạo cầm, lơ đang xem Thanh Nhi nhảy múa, Liễu Dật cứ uống hết chén rượu này đến chén rượu khác.

Còn Thập Kiệt Nhất, gã đã trông chờ A Cửu suốt bảy ngày. Hôm nay, từ sáng gã đã chạy ra cửa ngóng đợi. Đúng lúc ấy, Thập Kiệt Nhất hoảng hốt chạy vào, Liễu Dật nhìn thấy gã, vội hỏi: “Sao rồi? Phải chăng đã có tin tức gì?” Thập Kiệt Nhất lập cập gật đầu: “Phải, lão đại!” đoạn gã cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Liễu Dật hỏi: “Thế người đâu? Đang ở đâu?” “Người ở đây!”

Một câu nói, bởi một giọng bán nam bán nữ, nghe như phát ra từ một yêu nhân. Liễu Dật ngoảnh lại lé mắt nhìn, Liễu Mục Tịch đang từ hướng đại sảnh đi tới, sau lưng là ba người ăn vận kiêu thái giám cung đình. Liễu Dật nhận ra người vừa cất tiếng là kẻ dùi đỡ hoàng thượng lần trước, lúc y đến dâng tranh. Nghe nói lão yêu tinh đó rất được hoàng thượng sủng ái.

Y vội đứng dậy, tiến lên đón, khom mình nói: “Tạ công công vẫn mạnh giỏi!” Tên thái giám cung đình được gọi là Tạ công công khoát tay: “Các người lui hết ra!” đoạn đuổi cả phụ thân của Liễu Dật là Liễu Mục Tịch đi. Chớp mắt cả hậu hoa viên chỉ còn lại ba người Liễu Dật, Thập Kiệt Nhất và Tạ công công đó.

Liều Dật vội thỉnh Tạ công công ngồi, rồi giải thích: “Tạ công công, người Liều mỗ nhắc ban nãy không phải là công công, mà là... một cô nương.”

Tạ công công mỉm cười gật đầu: “Một cô nương? Tên gọi A Cửu phải không?” “"Hồng rồi, lão sao lại biết tên cô ta? Lẽ nào... Bức họa đó đã bị người của hoàng thượng phát hiện?” Liều Dật lập tức đoán rằng Tạ thái giám đã biết về bức Long Phụng Trình Tường Đồ thứ hai. Nhưng Thập Kiệt Nhất mệnh thông thống như cồng không đập nắp thì vội vàng kêu lên: “Công công, sao ông biết vị cô nương đó tên là A Cửu?”

“Trời, Thập Nhất ơi Thập Nhất, cả đời Liều Dật này bị hủy trong tay người rồi!” Liều Dật vốn đang suy nghĩ tìm một

lý do lập liêm cho qua, không ngờ Thập Kiệt Nhất lạnh miệng đến thế, lại nói tuột hết cả ra. Nét mặt Tạ công công bỗng dung đông cứng: “Liễu Dật, ngươi biết tội chưa?”

Liễu Dật nghe thấy, sớm đã sợ đến toát mồ hôi lạnh. Nếu bức họa đó của A Cửu bị hoàng thượng biết được, thì toàn gia Liễu phủ lớn bé hơn một ngàn người đều khó bảo toàn được tính mệnh, tội khi quân này ai có thể gánh nổi. Ôi! Nhất thất túc thành thiên cổ hận(1). Liễu Dật trong lòng lúc này ngập tràn những ăn năn. Liễu Dật vội đứng dậy, cúi đầu thưa: “Liễu Dật biết tội!” nói ra câu ấy xong, mặt y lấm tấm đầy những hạt mồ hôi lớn. Tạ công công cũng đứng dậy: “Biết tội là tốt rồi. Lần này hoàng thượng phái ta

đích thân đến Giang Nam, truyền mật chỉ cho người, mong người có thể lập công chuộc tội.”

Liễu Dật nghe nói có thể lấy công chuộc tội, không biết là công gì? Hoàng thượng bắt ta làm gì? Tạ công công nói ngay: “Lần này, Cửu công chúa lén trốn ra khỏi cung, hoàng thượng cũng rất phiền lòng. Có điều... khi biết Cửu công chúa mang Long Phụng Trình Tường Đồ theo, hoàng thượng anh minh liền đoán ra, Cửu công chúa nhất định sẽ đến Giang Nam tìm Liễu công tử.”

(1) Một kiếp sa chân, muôn kiếp hận

Lão ngừng một lát rồi tiếp: “Nên biết, bức tranh đó và Cửu công chúa đều là mệnh căn của hoàng thượng. Cửu công chúa đi biệt đã nửa tháng, không có một

chút tin tức gì. Sau đó mật thám hoàng cung cấp báo: Cửu công chúa trên đường từ Giang Nam trở về đã biến mất một cách vô có.” “Khoan, khoan đã!”

Liễu Dật càng nghe càng không hiểu, y vốn cho rằng Tạ công công phát hiện ra mình vẽ cho A Cửu bức Long Phụng Trình Tường Đồ thứ hai mới tới để vấn tội, nhưng hóa ra không phải. Cửu công chúa mà Tạ công công nói là ai vậy? Cửu công chúa đem bức Long Phụng Trình Tường Đồ đến Giang Nam tìm y làm gì? Lão thái giám lạ lùng nhìn Liễu Dật: “Làm sao thế, Liễu công tử?”

Liễu Dật hỏi: “Tạ công công nói Cửu công chúa đó là...”

Lão thái giám đáp: “Chính là cô nương tự xưng ‘A Cửu’ đó, mà nàng còn

đem theo rất nhiều châu bảo danh quý đến thăm Liễu công tử, lẽ nào Liễu công tử không có ấn tượng gì, hay là, quên rồi...”

Liễu Dật vội vã gật đầu: “Ồ, đúng, phải phải!” Thì ra A Cửu cô nương là tiểu công chúa được sủng ái nhất bên mình hoàng thượng, ta sao có thể ăn nói ngạo mạn. Liễu Dật bắt đầu hiểu.

Rồi y hỏi: “Không biết mật chỉ của hoàng thượng ra sao?” Lão thái giám nói: “Tuy việc Cửu công chúa thất tung không liên quan gì đến Liễu công tử, nhưng mà...Cửu công chúa rất cực vãn vì Liễu công tử mà mất tích. Vì vậy, hoàng thượng hi vọng Liễu công tử trong vòng ba tháng phải tìm thấy Cửu công chúa, đưa công chúa hoàn toàn nguyên vẹn về

cho hoàng thượng.”

Liều Dật cảm thấy khó xử: “Việc này... e là, Tạ công công, thời gian ba tháng chẳng phải là gấp quá sao, mà tiêu sinh hiện giờ lại chẳng có chút manh mối gì.”

Lão thái giám nói: “Nhưng ý của hoàng thượng là như vậy đấy!” Liều Dật khiếp đảm hỏi: “Công công, nếu... trong ba tháng mà không tìm được Cửu công chúa... thì sao?”

Tạ công công làm một động tác hết sức dễ hiểu, tay phải chìa ra, xoẹt ngang qua cổ, miệng còn thêm một câu: “Nhục nhĩ!”

Liều Dật hoang mang: “Công công nói rằng hoàng thượng sẽ chặt đầu Liều mỗ ư?” Lão thái giám lắc đầu: “Làm sao

mà chặt đầu công tử được?”

Liều Dật áp tay lên ngực: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt...” Tạ công công nói: “Nhưng mà nhất định là chặt đầu toàn gia công tử!”

Liều Dật nghe dứt, xem tí nữa bất tỉnh: “Công công, xin người trước mặt hoàng thượng hãy nói giúp cho Liều mỗ vài lời.”

Tạ công công cười: “Việc này đơn giản, sau này chưa chừng còn phải phiền Liều công tử vẽ giúp một bức tranh.

Chỉ có điều Liều công tử cần thu xếp cho kịp, ta ở trước mặt hoàng thượng cũng sẽ cố nói giúp để kéo dài thời gian thêm ít lâu.” Liều Dật nghe xong, lo lắng đến ướt đầm đầu tóc, vô duyên vô cớ lại nảy sinh cái chuyện tà trời này, y vội

vã: “Công công yên tâm, Liễu Dật nhất định sẽ đưa Cửu công chúa an toàn về bên hoàng thượng.”

Lão thái giám cười gật đầu: “Ừ, tốt... Liễu công tử đã hiểu rõ thánh ý, vậy lão ** cáo từ thôi!”

Liễu Dật cười mơn: “Đề Liễu mỗi tiền công công...” Cuối cùng cũng tổng táng được lão yêu nhân chết tiệt, nhưng Liễu Dật mặt mày buồn rười rượi, cùng Thập Kiệt Nhất ngồi lặng lẽ uống rượu trong hậu hoa viên. Thập Kiệt Nhất vừa uống vừa cảm thán: “Thật không ngờ, A Cửu cô nương lại là Cửu công chúa của hoàng thượng.”

Liễu Dật cũng gật đầu: “Ta cũng sợ suýt quá, đề cho tiểu nha đầu đó lừa, giờ thì chúng ta phiền phức to rồi. Thời hạn

chỉ có ba tháng, nếu không kiếm được Cửu công chúa, toàn gia Liễu phủ, già trẻ lớn bé đều khó giữ được cái đầu!”

Thập Kiệt Nhất nói: “Thế ngày mai chúng ta ra ngoài tìm thử xem, không chừng sẽ tìm được A... Cửu công chúa đây!” Liễu Dật lắc đầu: “Trời đất bao la thế này, tìm một người khác nào đây bẻ mò kim. Nếu có người cố ý đem giấu công chúa đi, thì chúng ta lại càng không có cách nào tìm được.”

Thập Kiệt Nhất nghe vậy, cũng bắt đầu trở nên buồn bực. Việc này làm thế nào, lão đại nói quả không sai, trời đất bao la như vậy, muốn tìm một người thật khó, huống hồ nếu nàng đã bị người ta bắt, thì đúng là hết cách thật. Đúng lúc đó Liễu Mục Tích từ đại sảnh vội vàng

chạy tới: “Dật nhi, đã xảy ra chuyện gì, làm sao sủng thần của hoàng thượng lại đến nhà chúng ta thế?”

Liễu Dật đứng dậy: “Lại chẳng phải là vì A Cửu kia hay sao!” Liễu Mục Tịch nhăn tít cặp lông mày: “A Cửu cô nương ấy à?”

Liễu Dật phẩy quạt, đem câu chuyện ban nãy kể ra. Liễu Mục Tịch thở dài: “Ôi! Làm sao... làm sao lại phát sinh chuyện này? A Cửu đó... công chúa... hại chết Liễu phủ ta rồi. Vô sự thì ở nhà chơi gì mà không được, cô ta chạy tới Giang Nam làm gì không biết.”

Nhìn vẻ bất an của Liễu Mục Tịch, Liễu Dật đứng dậy nói: “Cha ơi, cha đừng lo. Dật nhi đã nghĩ kỹ rồi, ngày mai sẽ thu dọn hành lý, ra ngoài đi tìm kiếm

tin tức công chúa, chẳng nào cũng còn thời hạn ba tháng nữa, con tin rằng chỉ cần con đi tìm, nhất định sẽ có kết quả.” Liễu Mục Tịch thở dài: “

Thiên hạ rộng lớn như thế, làm sao tìm nổi một người?” Liễu Dật suy nghĩ, tựa hồ sớm đã có đáp án: “Con nhớ rõ hình dáng A Cửu rồi, chỉ cần con vẽ một người giống hệt, âm thầm đi dò hỏi chắc cũng được!”

Liễu Mục Tịch nghe vậy, vội kêu: “Con không được vẽ nữa, vẽ một bức tuổi thọ con giảm đi một năm đó!”

Liễu Dật lắc lắc đầu: “Cha, hiện giờ đã quan hệ đến toàn gia Liễu phủ, lẽ nào Liễu Dật chỉ vì tham luyện một năm dương thế mà không nỗ lực vì tính mệnh của hơn một ngàn người trong nhà?”

Liều Mục Tịch nhìn Liều Dật, gật đầu: “Dật nhi, con quả thực đã trưởng thành rồi, nếu vậy con hãy cố gắng đi làm đi. Cha sẽ chuẩn bị mọi thứ chu đáo cho con. Nếu ông trời khăng khăng muốn lấy mạng Liều gia, Liều Mục Tịch ta cũng đành nhắm mắt.” Nói đoạn, lệ già chan chứa, đối mặt với tai bay vạ gió, lão nhân này có thể làm gì đây? Nam nhi nhiệt huyết, thấy người thân bị thương như vậy, có thể làm được gì?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 9: Nhất Sự Vô Thành, Thời Quang Tuỳ ...

Trước cửa Liễu phủ. Một thiếu niên trẻ trung tuổi chừng hai mươi, khuôn mặt anh tuấn vương đầy những ưu sầu, thân hình mảnh khảnh ẩn kín trong bộ trường bào rộng màu xám. Sau lưng là một gã lực lưỡng, cánh tay to bằng bắp đùi y, vòng ngực cao rộng, dáng điệu như muốn nói: “Ai khỏe bằng ta đây!” Hai thiếu niên đó chính là Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất. Chẳng làm thế nào khác được, mật chỉ của hoàng thượng buộc họ trong ba tháng phải tìm được Cửu công chúa, nếu không hơn một ngàn người của Liễu phủ khó tránh khỏi kiếp nạn. Vì một ngàn người đó, Liễu Dật đành phải dắt theo Thập Kiệt Nhất, bắt đầu lao vào cuộc kiếm tìm vô vọng. Liễu Mục Tịch hết sức lo lắng cho tiểu nhi tử. Xưa nay Liễu Dật

luôn ở bên mình lão, nay lại rời xa, khỏi phải nói cũng biết lão lo lắng đến chừng nào. Nhưng sự chẳng dặng dưng, lão đành chuẩn bị đầy đủ hành lý cho Liễu Dật, lại dặn dò Thập Kiệt Nhất bảo vệ y, rồi sợ lộ phí không đủ dùng, nên lấy thêm năm vạn lượng bạch ngân sai Thập Kiệt Nhất giữ, phòng những việc bất ngờ. Liễu Dật nhìn Liễu Mục Tịch, thấy cha sau một đêm dường như xanh xao đi rất nhiều. Bình thường vì y ham chơi, luôn bị cha trách mắng, nhưng giờ ngẫm lại, những lời trách mắng ấy thân thiết biết bao, làm người ta phải nhung nhớ biết bao. Liễu Dật quỳ xuống thưa: “Phụ thân đại nhân, đều là tại con hư đốn, khiến toàn gia Liễu phủ gặp họa. Một ngày kia tìm được Cửu công chúa rồi, Liễu Dật sẽ

thay đổi tính khí, ngoan ngoãn lo việc khoa cử công danh.”

Liều Mục Tịch bước tới đỡ Liều Dật dậy: “Dật nhi, đừng nghĩ ngợi quá! Những chuyện trời đất đã sắp đặt, việc gì phải viện nhiều lý do vô vị thế? Chuyện đã xảy ra rồi, thì đành phải đi giải quyết thôi!” Liều Dật ngẫm nghĩ lời cha, có lẽ đúng là trời đất đã sắp đặt... Nếu không, một tên thư sinh vô dụng như mình, làm sao mà bị cuốn vào việc này được? Liều Dật đứng dậy: “Cha, sắp tới Dật nhi không ở bên cạnh, không thể chăm sóc cha được, cha hãy tự bảo trọng nhé!” Liều Mục Tịch cười: “Ha ha, xú tiểu tử, con trở nên hiếu thuận như thế từ lúc nào vậy? Bình thường có lúc nào con không làm cha tức đầu!” Liều Dật làm mặt xấu:

“Tóm lại, cha bảo trọng, chuyến đi này Dật nhi sẽ hết sức cẩn thận, cha không cần lo lắng nhiều!” Nói đoạn y quay mình đi, trèo lên lưng ngựa. Thập Kiệt Nhất cũng nhảy lên yên, sẵn sàng chờ lệnh xuất phát. Liễu Mục Tịch nhìn con: “Xú tiểu tử, trên đường đừng gây chuyện. Nhất định phải tìm được công chúa nhé!” Liễu Dật đáp: “Cha yên tâm!” rồi kẹp hai chân, thúc ngựa chạy về hướng tây, Thập Kiệt Nhất liền bám theo sát gót. Nhìn Liễu Dật đi xa dần, hai mắt Liễu Mục Tịch ướm nhòe. Tuy nhiệm vụ nghe rất đơn giản, chỉ là tìm công chúa, nhưng ai mà biết công chúa ở đâu? Bị kẻ nào bắt mất rồi? Đã xảy ra chuyện gì? Thấy con phải đi xa, Liễu Mục Tịch lòng đau như cắt, việc mà không xong, thì lão đầu bạc

phải tiến kẻ đầu xanh... Giang hồ thật hiểm ác!

“Thiên hạ anh hùng xuất ngã bối
Nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi.
Hồng đồ bá nghiệp đàm tiếu trung
Bất thắng nhân sinh nhất trường túy”

(1)

Liễu Dật la to: “Hay cho câu, nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi. Liễu Dật ta phải đi xem xem cái giang hồ này nó như thế nào?”

(1) VôDanhKhách dịch - Nguồn: vietkiem.com

Gió mây trời đất có ta đây
Dấn bước giang hồ nguyệt đã phai
Cơ đồ sự nghiệp như cười nói
Làm sao sánh được một giấc say.
Thập Kiệt Nhất cười trên lưng ngựa,

phi bên trái Liễu Dật, cười ngậy ngô mà rằng: “Lão đại, đệ đã muốn ném thử giang hồ nhiệt huyết này từ lâu rồi, đáng tiếc mãi tới nay mới có cơ hội. Hắc hắc, bây giờ rốt cục cũng có thể thi triển quyền cước rồi!” Liễu Dật nhìn Thập Kiệt Nhất, lắc đầu: “Trước tiên nghĩ cách tìm ra ả công chúa chết tiệt kia đi rồi hãy thi triển quyền cước. Nếu không, đến cái đầu chúng ta còn khó giữ đấy!” Thập Kiệt Nhất gật gù: “Nhưng mà... Chúng ta đi không mục đích thế này, phải đến đâu tìm? Mình có chút tin tức gì về A Cửu đâu?” Liễu Dật giơ tay, lấy từ sau lưng lên một cuộn tranh, mở ra đưa cho Thập Kiệt Nhất: “Đệ nhìn xem thế nào?” Thập Kiệt Nhất đón lấy: “Oa, ai đây?” Liễu Dật lạ lùng nói: “Đây là A Cửu

mà?”

Thập Kiệt Nhất lắc đầu: “Bức họa này đẹp hơn A Cửu nhiều!” Liễu Dật nhìn sang: “Đại khái là trông như vậy. Mình vừa đi đường vừa hỏi, xem có ai nhìn thấy A Cửu không?” Thập Kiệt Nhất gật đầu đáp: “Bây giờ cũng chỉ còn cách đó thôi!” Tựa hồ trời già cố ý làm khó Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất. Nửa tháng trôi qua, họ đã hỏi thăm bao nhiêu người, nhưng không có một chút tin tức gì của A Cửu, cứ như cô nàng đã biến mất khỏi mặt đất này vậy. Lưu lạc nửa tháng trời, họ tới gần Kiếm Môn Quan, hướng sang phía Tây là tiến vào Côn Lôn dẫn lên Thiên giới, hướng xuống phía Nam là vào lãnh địa của Ma tộc, còn nếu trực chỉ thì là Thục đạo. Liễu Dật nghe Thập

Kiệt Nhất giới thiệu, cảm thấy hoang mang, ba khu vực này hình như có chỗ nào đó không phù hợp với mình. Y gò ngựa, hỏi Thập Kiệt Nhất: “Đệ có thông thuộc ba vùng này không?”

Thập Kiệt Nhất lắc lắc đầu: “Đệ chỉ nghe sư phụ nói qua, nhớ mà thuật lại thôi, đệ chẳng biết gì hết.” Liễu Dật trầm tư, thiên hạ rộng lớn như vậy, nếu A Cửu ở Thiên giới, lẽ nào mình phải đi Côn Lôn? Nếu nàng ta ở Địa giới, lẽ nào mình phải tiến vào lãnh địa Ma tộc? Đúng lúc đó, ở bên đường nhảy “soạt” ra một hán tử trắng kiện, trông còn lực lưỡng hơn Thập Kiệt Nhất, thân hình đầy những cơ bắp cứng như sắt, cuồn cuộn như tạc, màu da đồng hun, gương mặt đen bóng rạch xé ngang dọc. Gã chỉ mặc một

cái khô, không có áo, tay cầm đại đao, chằng trước đường tiến của Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất.

Liễu Dật trông thấy vội hỏi: “Vị đại ca này, sắp sang đông rồi, huynh không mặc quần áo như thế rất dễ nhiễm phong hàn đấy!” Tráng hán hung dữ gầm lên: “Con bà nó, tiểu tử kia, đừng nhiều lời với lão gia ta. Cái cây này ta trồng, con đường này ta mở, nếu muốn... muốn...” Nói được một nửa, gã tựa hồ quên bẵng mất phần sau. Liễu Dật vội tiếp: “Nếu muốn đi qua, phải giao lộ phí!” Tráng hán nghe vậy hét lên: “Ồ, đúng, phải giao lộ phí... Bây giờ chắc biết lão gia muốn gì rồi chứ, thức thời thì mau nộp tiền đây! Nếu không đừng trách thanh đao này của lão gia vô tình!” Liễu Dật gật đầu:

“Hiếu rồi, huynh chính là lục lâm hảo hán trong các câu truyện. Ôi, cuối cùng cũng gặp được một vị! Nhưng mà thật làm người ta thất vọng quá đi, chẳng có khí chất như sách miêu tả gì hết!” Thập Kiệt Nhất sớm đã không nhịn nổi, gã lật mình lên, phi khỏi lưng ngựa, cất giọng vang như sấm quát: “Chỉ có mình ngươi thôi hả?” Tráng hán sững người, không ngờ bên mình tên thư sinh kia lại có một kẻ như vậy, vội vàng đáp: “Đợi đó, huynh đệ ta còn chưa đến đủ, đằng sau kia còn mười mấy người nữa cơ!”

Thập Kiệt Nhất nhìn theo hướng gã chỉ, quả nhiên có một toán người đang ung dung chậm rãi đi lại phía này, ước tính cũng khoảng mười mấy người thật. Thập Kiệt Nhất bất kể đằng sau gã còn

bao nhiêu người, xoạc luôn chân ra, hữu quyền lẳng không giáng về phía tráng hán. Thấy nháng lên một đạo quyền ảnh kim sắc, tráng hán sững sờ, không ngờ tên kia lại lợi hại đến nhường ấy. Cảm thấy bất diệu, gã vội vàng vung đao, chặn lấy quyền phong. “Tinh” một tiếng, tráng hán lão đảo lùi lại ba bốn bước, hét âm lên: “Tên tiểu tử nhà ngươi sao không biết nói chuyện đạo nghĩa, hãy báo danh trước đã!”

Thập Kiệt Nhất đứng ngay ngăn lại: “Tại hạ Thập Kiệt Nhất.”

Tráng hán lắc đầu: “Chưa nghe thấy bao giờ, các huynh đệ đều kêu ta là Đại Đao Vương.” rồi vung tay chém xuống: “Đao này tên là Trảm Thiết, nặng bảy mươi sáu cân, dài ba thước hai thốn, có

thể chặt liền mấy người cũng không quản lười.” Liễu Dật quan sát, rồi thầm nhủ: “Gã này được lắm, trước khi cướp giật còn tranh thủ quảng cáo cho bản thân.”

Thập Kiệt Nhất nghiêng đầu: “Ta không có vũ khí, chỉ một đôi quyền đầu này thôi, người thử xem nó nặng bao nhiêu cân!” đoạn lẳng không bật lên hai trượng, huy động năm đám nện xuống Đại Dao Vương. Đại Dao Vương trông thấy, cũng không dám xem thường, vung Trảm Thiết Dao lên chém vào năm tay Thập Kiệt Nhất. Liễu Dật ngó thấy, thầm kêu ối, đây không phải trò đùa nữa rồi! Dùng quyền đầu đấu đại đao, Thập Kiệt Nhất có góc nghéch cũng không thể đến mức như vậy... Nhưng sự tình diễn tiến ngoài tiên liệu, “bình” một tiếng, Đại

Đao Vương cả người lẫn đao bay vọt về sau hai trượng, ngã lộn xuống một gốc cây khô. Gã cố gắng đứng dậy, nhưng thân hình lão đảo. Liễu Dật nhìn sang Thập Kiệt Nhất, thấy đôi quyền đầu của gã toả ra một lớp hào quang ánh vàng bao bọc xung quanh, không hề có vết đao chém.

Thập Kiệt Nhất này, càng ngày càng lợi hại. Võ công của Thập Kiệt Nhất có thể nói là rất hiếm thấy, hoàn toàn do sư phụ truyền thụ cho. Chỉ có điều ngay cả bản thân gã cũng không biết được trình độ của mình đã đến mức nào, vì vậy gã hết sức kinh ngạc. Liễu Dật là một thư sinh, xưa nay chưa từng đi xa khỏi cửa nhà, lại càng không biết đến những kỳ công dị nhân trong giang hồ là như thế

nào hết. Đại Dao Vương cố gắng lê lại gần, nhìn Thập Kiệt Nhất, gật đầu nói: “Cao thủ”, rồi sầm một tiếng đổ vật ra đất, không gượng dậy được nữa. Lúc đó, mười mấy huynh đệ của Đại Dao Vương đã từ đằng sau chạy tới, thấy gã ngã ra đất hôn mê, bọn họ lập tức vây kín lấy Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất. Một trung niên vừa gầy vừa cao vừa xấu xí, tuổi chừng ba mươi, tay cầm một thanh Trảm Thiết Dao tương tự, nét mặt biến đổi hết sức nhanh, nhìn vào thấy rất khó chịu, cất giọng quát to: “Con bà nó, dám đả thương Đại Dao Vương huynh đệ của ta, người thật không muốn sống nữa rồi!”

Tuy nghe lời nói rất có lực độ, nhưng Liễu Dật thấy gã này tựa hồ gió thổi cũng bay. Còn hiện giờ chưa bay, chắc vì

trong tay cầm thanh đao quá nặng. Thập Kiệt Nhất toan lên tiếng giáo huấn cái khung xương kia mấy câu, bỗng nhiên một làn gió nhẹ thổi tới, trong gió lại văng vẳng một thanh âm dịu dàng, mềm mại, nghe rất êm tai: “Là ai không muốn sống nữa đây?”

Thanh âm đó tựa như cuốn đến từ bốn phương, khiến người ta khó xác định được chỗ phát xuất. Vì vậy, nhất thời tất cả mọi người đều ngoảnh nhìn tứ phía, tìm xem nó vọng ra từ nơi đâu.

Liễu Dật cũng ngó nghiêng, thanh âm êm tai chưa từng nghe thấy trong đời... chỉ nghe thôi, cũng biết đó là một nữ tử, mà chắc chắn là cười lần thứ nhất thì nghiêng thành, cười lần thứ hai thì nghiêng nước, cười lần thứ ba có khi

chết người luôn. “Soạt”, một đạo hào quang bạch sắc rơi ngay xuống lưng ngựa của Thập Kiệt Nhất. Liễu Dật liền nhận ra, đương nhiên, vì y đang ở gần con ngựa nhất... Đạo hào quang tan đi, một bạch y nữ tử tuyệt sắc xuất hiện ngay trước mắt...

-oOo

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 10: Nhân Gian Tiên Tử, Tây Thục Thần ...

Tăng chi nhất phân tắc thái trường,
giảm chi nhất phân tắc thái đoản,

Trừ phần tắc thái bạch, thi chu tắc

thái xích.

Mi như thủy vũ, cơ như bạch tuyết,
Yêu như thúc tố, xỉ như hàm bôi.

Yên nhiên nhất tiểu, hoặc dương
thành, mê hạ thái.” (1)

Ngắm mỹ nhân trước mắt, Liễu Dật lại buột miệng ngâm lên một đoạn từ. Bạch y thiếu nữ nhìn bộ dạng ngây ngây của Liễu Dật, không nén được khúc khích cười: “Đúng là một sách mà!” Thập Kiệt Nhất là người thứ hai nhận ra sự xuất hiện của bạch y thiếu nữ, gã xoay hẳn lại nhìn. Vốn đang định nổi giận, mắng mỗ mấy câu, nhưng thấy nàng một trang tuyết sắc khuynh thành như vậy, Thập Kiệt Nhất quên bẵng rằng cái mồm mình há ra là để nói. Còn khung xương và mười mấy huynh đệ của gã thì mắt như tóe lửa, thậm

chí đủ nóng để xào nấu.

(1) Dịch nghĩa:

Thêm một phân thì quá dài, giảm một phân thì lại ngắn,

Dồi phân thì trắng quá, thoa son thì đỏ quá

Mày như chim trả, da như hoa tuyết,

Eo như thắt chỉ, răng như ngậm ngọc

Nụ cười duyên dáng, dung mạo diễm kiều.

Liễu Dật lấy lại bình tĩnh trước tiên, y lịch sự hỏi: “Cô nương là tiên nữ phương nào, mà hạ lạc chốn nhân gian này thế?” Bạch y thiếu nữ tươi cười nói: “Tiểu nữ đến từ cõi Côn Lôn, tục gia đệ tử đời thứ mười hai của Thần Môn, tên gọi Thủy Nhi. Vừa nãy... vô tình đi qua đây, nghe thấy có người nói muốn chết,

tiểu nữ mới cố ý lại xem nhiệt náo, tiện thể giúp siêu độ cho người chết đó luôn!” Liễu Dật phá lên cười ha ha, hiển nhiên là hết sức thú vị với những lời ấy...
Mấy tên cường đạo kia lại cảm thấy không có gì là đáng cười hết, vì chúng nghe tiểu cô nương này nhắc đến Thần Môn... Đó là một danh từ đáng sợ, một danh từ không nên lọt vào tai những kẻ hạ đẳng như bọn chúng. Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất cùng nhận ra vẻ nhún nhó của bọn cướp, Liễu Dật hỏi: “Các vị hình như khó ở?” Khung xương kia lắc đầu quây quây như trống bỏi: “Không, không!” Thủy Nhi khe khẽ cười, má xoáy lúm đồng tiền mê hồn, nàng êm ái nói: “Nhất định là trong người có chỗ nào đó không được khỏe. Thủy Nhi khuyên các

vị mau về nghỉ đi, nếu không, ai chà, Thủy Nhi lại phải ra tay chữa trị cho các vị đấy!” Khung xương vội vã: “Đâu... không có... đúng... vâng, lập tức!” Đoạn gã vẫy tay, không ngoái đầu lại, lao đi với tốc độ nhanh gấp trăm lần lúc đến, mắt hút luôn trong đám bụi mù. Liễu Dật trông theo, cảm thấy rất kỳ quái, y hỏi Thập Kiệt Nhất: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Thập Kiệt Nhất ngó Đại Dao Vương vẫn còn mê man trên mặt đất: “Hình như chúng ta gặp phải lục lâm hảo hán, sau đó... bọn chúng bỏ chạy.” Thủy Nhi nhìn hai người nghi hoặc, thấy anh hỏi một đằng, tôi trả lời một nẻo, bất giác ôm cái eo nhỏ xinh cười khúc khích... Liễu Dật nhìn nàng: “Thủy Nhi tiên tử, cô cười cái gì? Đó không phải

bọn cướp sao? Chạy gì mà nhanh thế!” Lúc ấy, Đại Dao Vương bỗng động một cánh tay, chậm chạp bò dậy nói: “Tại vì tiểu cô nương này là người của Thần Môn, chúng ta không dám trêu vào.” Liễu Dật nhìn xuống, hê, tên Đại Dao Vương này dai sức thật, y hỏi: “Thần Môn là cái gì?”

Thủy Nhi đưa cặp mắt tuyệt đẹp quan sát Liễu Dật, rồi hỏi bằng một giọng ra ý lạ lùng: “Chẳng lẽ đến môn phái đứng đầu trong tam giới, công tử cũng không biết hay sao?” Thập Kiệt Nhất và Liễu Dật đồng lắc đầu: “Chưa từng nghe qua! Chắc nổi tiếng lắm?” Đại Dao Vương cầm thanh đao xuống đất, rồi tựa vào đó để gượng dậy: “Đương nhiên là rất nổi tiếng. Trong tam giới, mạnh nhất và lớn

nhất là Thần Môn của Tiên tộc, Kiếm Môn của Nhân gian và Ma Môn của Ma tộc, ba môn phái này thống lĩnh tất cả các môn phái lớn nhỏ khác, nên được xưng tụng là môn phái đứng đầu.” “Oa, đại ca, huynh biết thật là nhiều!” Thập Kiệt Nhất vốn ưa thích những chuyện giang hồ, vừa nghe là mê ngay, gã vội vàng giúp Đại Dao Vương phủi bụi đất bám trên mình, miệng hỏi: “Thế bây giờ trong số đó thì môn phái nào là mạnh nhất?” Đại Dao Vương thấy tiểu tử này thay đổi nhanh quá, liền ra vẻ quan trọng, khục khặc đáp: “Vốn có hai môn phái mạnh nhất, là Kiếm Môn và Ma Môn, tính cho đến thời điểm hai mươi năm về trước. Lúc đó đệ tử hàng đầu của Kiếm Môn khiêu chiến Vị Linh Phong, tộc trưởng Ma tộc, đến

nay vẫn là một giai thoại thiên cổ.” Đại Dao Vương có vẻ biết khá nhiều, Thủy Nhi tuy là đệ tử của Thần Môn mà cũng phải giương to mắt, chăm chú lắng nghe. Còn Liễu Dật, tuy không hứng thú gì với câu chuyện ấy, nhưng khi nghe đến ba chữ Vị Linh Phong, y có cảm giác hết sức thân thiết, hết sức quen thuộc, tự nhiên cũng tiếp tục theo dõi. Thập Kiệt Nhất không ngừng thôi thúc: “Đại Dao ca, sau đó thì sao?” Đại Dao Vương vắn lưng, nói: “Hơi tê, bóp giúp ta một chút.” Thập Kiệt Nhất lập tức ngoan ngoãn chạy lại đấm bóp cho gã. Đại Dao Vương hắng giọng tiếp: “Đệ tử hàng đầu của Nhân gian giới, Lãnh Kiếm, là một nhân vật như thần thoại. Truyền thuyết nói kiếm pháp của y đã đạt tới cảnh giới

hủy thiên diệt địa. Để ẩn chứng Lưu Vân Kiếm của mình, y đi tìm tộc trưởng Ma tộc, cũng chính là người chấp chương Ma Môn, Vị Linh Phong. Vị Linh Phong là một nhân vật còn thần bí hơn, truyền thuyết về y không nhiều. Chỉ biết y sử một thanh ma kiếm, tên gọi Bi Mộng, là vật truyền lại từ ngàn năm. Truyền thuyết cũng nói y đã luyện được tới tầng thứ mười một Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, là đệ nhất tâm pháp của Ma giới. Hai người ước định vào đêm trăng tròn, ngày rằm tháng tám, lên tỷ kiếm ở đỉnh Mộng Vân Bách Hoa. Lãnh Kiếm là đại diện của Nhân gian giới, là một vì sao không bao giờ tắt. Còn Vị Linh Phong là một ma đầu, bảo vệ cho vinh dự của Ma tộc. Họ quyết chiến trên Bách Hoa Phong

suốt bảy ngày, cuối cùng thể lực suy giảm, nên phải chấm dứt trận so kiếm.” Thập Kiệt Nhất vội vàng hỏi dồn: “Vây, rốt cục ai đã thắng?” Đại Dao Vương nhìn Thập Kiệt Nhất với vẻ lạ lùng: “Người ở quê lên phải không? Làm sao mà buổi luận kiếm long trời lở đất như thế người cũng không biết?” Thủy Nhi cười khúc khích, cất giọng êm ái nói: “Họ đánh hòa, hình như hai bên tỷ thí cả bảy sáu lần, mỗi lần cách nhau một năm.” Đại Dao Vương gật đầu, ngó Thập Kiệt Nhất với vẻ rất khinh thị: “Tiểu nha đầu này còn biết, mà người thì cái gì cũng mù tịt!” Liễu Dật nói với Đại Dao Vương: “Chúng ta không phải người trong giang hồ, sống cuộc sống bách tính rất bình phàm. Những chuyện bên ngoài,

chúng ta làm sao mà biết được?” Đại Dao Vương gật đầu: “Cũng phải, nói cũng có lý. Nhưng hình như gần đây giang hồ lại nổi trận phong ba, Thần Môn xưa nay vẫn lặng lẽ đột nhiên ra mặt tranh đoạt ngôi vị Tiên Giới Đệ Nhất Môn với Thiên Môn. Có phải không tiểu cô nương?” Thủy Nhi mở to mắt nhìn Đại Dao Vương: “Không ngờ người biết nhiều chuyện thế?” Đại Dao Vương tự mãn nói: “Tất nhiên, tin tức ngầm của ta tương đối chuẩn, mau, chính xác. Người trong giang hồ vẫn gọi ta là Tiểu Cường.” Liễu Dật nghe vậy, chột nhĩ ra một chuyện, bèn bảo: “Thập Nhất, đưa bức vẽ A Cửu ra đây, hỏi xem Đại Dao Vương có tin tức gì về A Cửu không?” Thập Kiệt Nhất vâng lời, liền lấy bức

họa A Cửu giở ra đưa cho Đại Dao Vương xem. Đại Dao Vương mở to hai mắt, vừa ngắm vừa lẩm bẩm: “Hơ hơ, hôm nay Đại Dao ta thật được thỏa con mắt, một lúc mà gặp đến hai mỹ nữ.” Liễu Dật sốt ruột: “Huynh nói lằng nhằng cái gì đấy, ta hỏi huynh đã nhìn thấy nữ tử này bao giờ chưa?” Đại Dao Vương lúc lắc đầu: “Chưa!” Thập Kiệt Nhất thu lại bức tranh: “Chẳng phải huynh nói tin tức ngầm của huynh linh thông lắm sao?”

Đại Dao Vương âm ức: “Mỗi ngày bao nhiêu chuyện xảy ra, ta không thể nắm bắt hết được!” Thủy Nhi hiếu kỳ đưa cặp mắt to quan sát một lúc, rồi hỏi: “Công tử, bức họa đó, có thể cho Thủy Nhi xem một lát không?” Liễu Dật gật đầu ra hiệu cho Thập Kiệt Nhất, gả ngốc

liền đưa tranh qua. Thủy Nhi mở ra xem, mắt mở càng to hơn, nàng phấn khích nói: “Vị tỷ tỷ trong tranh này đẹp quá chừng!” Liễu Dật nhìn vẻ kinh ngạc của nàng, lắc đầu nói: “So với Thủy Nhi tiên tử vẫn còn kém xa!” Thủy Nhi hơi đỏ mặt: “Cái miệng con mọt sách này sao mà tron thế!” Liễu Dật hỏi: “Thủy Nhi tiên tử đã nhìn thấy cô nương trong tranh bao giờ chưa?” Thủy Nhi lắc đầu: “Chưa, cô nương này đối với công tử rất quan trọng phải không?” Liễu Dật đáp: “Không phải là rất quan trọng, mà là cực kỳ quan trọng, hết sức quan trọng!” Thủy Nhi gật gù nói: “Ta nghĩ có một nơi chắc đã nhìn thấy cô nương này!” Liễu Dật tựa như đang trong sa mạc gặp nước nguồn, vội vã hỏi: “Ai nhìn thấy?” Thủy Nhi

đáp: “Không biết công tử đã nghe nói đến chưa, trong Nhân gian giới của các vị có một tổ chức rất thần bí. Tổ chức này chuyên mua bán tin tức, giao tin tức để lấy thù lao.” Liễu Dật lắc đầu, Đại Dao Vương lên tiếng: “Ta biết, có phải Vạn Kim Lô không?” Thủy Nhi đáp: “Đúng rồi, danh tự của tổ chức này là Vạn Kim Lô. Nghĩa là bất kể tin tức như thế nào, trước hết hãy trả một vạn lượng bạch ngân làm lệ phí đã!” Liễu Dật lẩm bẩm: “Lại có một tổ chức như vậy kia đây! Nếu biết sớm, có phải đã tiết kiệm được bao nhiêu thời gian rồi không?” Thủy Nhi nói: “Nhưng địa điểm cụ thể của họ ở đâu thì ta lại không rõ. Ta cũng mới lần đầu hạ sơn đi giúp việc cho sư phụ thôi!” Đại Dao Vương vỗ ngực:

“Cái này ta biết!” Liễu Dật sáng mắt: “Ở đâu?” Đại Dao Vương kiêu ngạo nói: “Ở Tây Thục, địa điểm cụ thể ta không chỉ vẽ rõ được. Nhưng nếu bảo ta đi, ta nhất định sẽ tìm thấy!”

Liễu Dật đưa mắt ra hiệu cho Thập Kiệt Nhất. Thập Kiệt Nhất lập tức bảo: “VẬY huynh đưa bọn ta đi tìm đi!” Đại Dao Vương chĩa đầu ngón tay lên: “Muốn ta đưa đi cũng được, nhưng mà, phải có thù lao! Mà cao lắm đấy nhé, hai vị nên chuẩn bị tâm lý trước!” Liễu Dật ưng thuận: “Được mà, muốn bao nhiêu, huynh cứ nói xem!” Đại Dao Vương giơ tay, xòe năm ngón ra trước mắt Liễu Dật. Liễu Dật ngó thấy bèn nói: “Thập Nhất, đưa cho hấn ngân phiếu năm nghìn lượng!” Mắt Đại Dao Vương lóe lên, gã

lầm bầm: “Ta muốn nói là năm trăm lượng, ai ngờ lại đưa nhiều như vậy!” Thập Kiệt Nhất rất thính tai, vừa nghe thấy liền nói: “Lão đại, tiểu tử này nói năm nghìn lượng là nhiều, hắn chỉ cần năm trăm lượng thôi!” Không để Đại Dao Vương kịp xảo biện, Liễu Dật đã nói: “Được, đưa trước năm trăm, đợi tìm ra tổ chức ấy rồi đưa nốt bốn nghìn năm trăm lượng còn lại.” Đại Dao Vương muốn bật khóc, nhưng chẳng làm thế nào được, người ta là khách, mình phải đáp ứng yêu cầu vậy. Liễu Dật nói: “Tốt rồi, chúng ta xuất phát thôi!” Liễu Dật quay trở lại lưng ngựa, đột nhiên nhận ra Thủy Nhi trên yên con ngựa kia đang mỉm cười ngọt ngào với mình. Thập Kiệt Nhất ngo ngác nói: “Lão... lão đại, con... con

ngựa của đệ!” Liễu Dật nói: “Thủy Nhi tiên tử đã thích cười, thôi thì đệ và Đại Dao Vương tạm đi bộ. Đến Kiếm Môn Quan phía trước kia, chúng ta sẽ mua thêm hai con!” Thập Kiệt Nhất chẳng biết nói thế nào, nhưng gã cũng thích thú, vì ít nhất vẫn còn có thể tiếp tục hỏi Đại Dao Vương chuyện của Lãnh Kiếm và Vị Linh Phong. Cứ như vậy, hai người đằng trước nói chuyện vui vẻ, hai người đằng sau nói chuyện cũng vui vẻ, thẳng hướng Kiếm Môn Quan... Chuyện sau sẽ ra sao? Những người trẻ tuổi đó sẽ hành xử thế nào? Khi Thập Kiệt Nhất biết sự phụ của mình chính là Lãnh Kiếm trong truyền thuyết, ngôi sao sáng của Nhân gian giới, gã sẽ có phản ứng gì?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 11: Nhật Lạc Nguyệt Xuất, Lang Vương Động ...

Thủy Nhi tiên tử tới đây có phải quay về Thần Môn không?” Liễu Dật nhìn Thủy Nhi hỏi. Thủy Nhi nhẹ gật đầu nói: “Chúng ta phải chia tay tại đây, công tử phải đi Tây Thục, còn tiểu nữ thì về Côn Lôn tây cảnh, chúng ta môn lộ bất đồng.” Liễu Dật gật đầu nói: “Đúng vậy, tiểu sinh còn phải đa tạ Thủy Nhi tiên tử đã tương trợ, chúng ta chia tay tại đây nhé?” Thủy Nhi gật đầu, mỉm cười ngọt ngào nói: “Công tử còn chưa cho tiểu nữ biết quý danh đó.” Liễu Dật liền ôm quyền,

nói: “Tiểu sinh họ Liễu, tên Dật, người Giang Nam.” rồi chỉ Thập Kiệt Nhất nói: “Đây là huynh đệ của tiểu sinh, tên gọi Thập Kiệt Nhất, là đương kim thập đại kiệt xuất thiếu niên.” Thủy Nhi nhãn thần lộ vẻ kỳ quái nhìn Liễu Dật từ trên xuống dưới, thanh âm lộ vẻ mừng rỡ phi thường, nói: “Ồ... tiểu nữ biết rồi, công tử chính là Giang Nam Thư Sinh. Người ta nói công tử là một đại tài tử. Sư phụ tiểu nữ cũng có một bức họa do ngài vẽ. Bức họa Lão Nhân đó được sư phụ xem như bảo bối, đến xem cũng không cho tiểu nữ xem nữa.” Liễu Dật cười nhẹ, lắc đầu nói: “Tài tử gì chứ, thư sinh là cái thứ vô dụng nhất trong thiên hạ đó!” Thủy Nhi mỉm cười nói: “Ài, thư sinh đâu có vô dụng. Công tử có thể thi lấy

công danh, công tử cũng có thể học võ công nữa.” Liễu Dật lắc lắc đầu: “Không được đâu, tiểu sinh không thích học võ công, học võ công sẽ đánh người, mà đánh người thì sẽ làm người chết. Không tốt, không tốt.”

Thủy Nhi nhìn nhìn Liễu Dật ra vẻ kỳ quái, nhìn không được cười lên một tiếng, nói: “Ngốc tử, học võ công có thể cứu người, có thể giúp người bị nạn, trừ cường phù nhược, sách vở thánh hiền nói vậy mà.” Liễu Dật lắc mạnh đầu nói: “Không học.” Thủy Nhi nhìn nhìn hình dáng của hắn, nói tiếp: “Giang hồ là nơi hung hiểm vô cùng, nếu như công tử nói sai một câu thôi thì có thể đầu rơi xuống đất, công tử không muốn học cái gì đó có thể tự bảo vệ mình sao?” Liễu Dật tiếp

tục lắc đầu, nói: “Một là tiểu sinh không muốn, hai là cảm thấy không cần thiết, bên cạnh tiểu sinh còn có Thập Kiệt Nhất là một cao thủ lợi hại, cần gì phải học nữa?” Thủy Nhi cảm thấy Liễu Dật nói có điều gì đó không thông, nhưng cũng lắc đầu nói: “Nhân ngoại hữu nhân! Sớm muộn gì công tử cũng gặp thất bại. Thôi, đến lúc tiểu nữ cũng nên đi rồi, công tử không cần tiễn, chúng ta hậu hội hữu kỳ.” Liễu Dật cũng ôm quyền: “Hậu hội hữu kỳ.” Thủy Nhi quay đầu nhìn Thập Kiệt Nhất nói: “Thập Kiệt đại ca, cảm ơn đã tặng ngựa, Thủy Nhi xin phép cáo từ.” Thập Kiệt nhất ngó ngẩn cười, cũng ôm quyền nói: “Thủy Nhi đi thông thả.” Thủy Nhi cười nhẹ, để lại một hình ảnh dung diện tuyệt mỹ, rồi từ từ biến mất trong đám

bụi đường. “Hồi đầu nhất tiêu bách mị sinh, Lục cung phần đại vô nhan sắc.”(1) Liễu Dật nhìn theo Thủy Nhi, lắc đầu, tự thán. Thập Kiệt Nhất cùng Đại Dao Vương đến cạnh Liễu Dật, Thập Kiệt Nhất nói: “Lão đại, chúng ta nên lên Thục Trung, qua Thục đạo, lão tiểu tử này nói ta có thể tiết kiệm được nửa tháng đó.” Liễu Dật mừng rỡ, trước đây đã tốn hết một tháng rồi, giờ thời hạn chỉ còn hai tháng nữa thôi, thật là ít quá. Giờ tiết kiệm được nửa tháng thì còn gì bằng. Liễu Dật nhìn nhìn Đại Dao Vương nói: “Nghe nói Thục đạo xuyên mây, rất khó qua phải không?”

(1) Trích Trường Hận Ca (Bạch Cư Dị – Tản Đà dịch)

Một cười trăm vẻ thiên nhiên

Sáu cung nhan sắc thua hờn phần son
(Nguồn: Thi viện Mai Hoa Trang)

Đại Dao Vương nhẹ gật đầu nói: “Kỳ thật cũng không khó lắm, hiện tại Thục đạo dễ đi hơn nhiều, và cũng có sơn lộ khả dĩ đi được.” Liễu Dật nhẹ gật đầu, nói: “Tốt lắm, chúng ta hãy mau kíp lên đường, không biết Vạn Kim Lô có thể tìm được chút tin tức gì của Cửu công chúa không nữa!” Đại Dao Vương tự tin nói: “Có, chắc chắn là có, chủ nhân Vạn Kim Lô có một quả thủy tinh cầu có ma lực, truyền thuyết đó là con mắt của Thiên Giới tộc, có thể thấy được quá khứ vị lai, chỉ cần người có tiền, đừng nói một cô nương, mà một con kiến ông ta cũng có thể tìm ra cho người.” Liễu Dật sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, hỏi: “Thật có

chuyện này ư?” Đại Dao Vương nhìn Liễu Dật nói: “Thủy Nhi cô nương nói người là một ngọc tử quả không sai, trên giang hồ kỳ sự nhiều vô kể, người biết được bao nhiêu? Từ từ mà học đi.” Thập Kiệt Nhất nổi nóng, vung quyền trước mặt Đại Dao Vương, gằn giọng nói: “Lão tiểu tử, dám nói lão đại ta thiếu hiểu biết hả! Lão đại đã nói với ta, hắn đã đọc tất cả từ sách vở, trong sách gì đó có... có ngọc bích gì đó, còn có hoàn kim ốc gì đó. Người biết không?” Đại Dao Vương ngăn người nhìn chăm chăm Thập Kiệt Nhất, lắc mạnh đầu nói: “Không hiểu, không hiểu. Chúng ta lên đường cho nhanh.” Nói xong không lý gì tới Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất nữa, hướng về phía trước mà tiến tới. Liễu Dật và Thập Kiệt

Nhất liền theo sau Đại Dao Vương. Sau vài ngày phi nước đại, ba người đã tới phía dưới Thục đạo, tới đây thì căn bản là không đi ngựa được nữa, chỉ có thể bộ hành mà thôi. Đại Dao Vương nhảy ngay xuống ngựa nói: “Đây là Thục đạo, chúng ta qua dãy núi kia thì có thể đến Thục Trung.” Liễu Dật quay đầu nhìn, vực sâu thăm thẳm, núi cao chọc trời, chỉ cần sẩy chân là tan xương nát thịt thực là nguy hiểm. Liễu Dật thần sắc buồn rầu nói: “Đại Dao huynh, có đường nào khác có thể qua được không? Ở đây nguy hiểm quá.” Đại Dao Vương lắc đầu nói: “Cũng có một đường khác, bất quá đường đó toàn núi cao chọc trời, người thường không đi được, chỉ có các võ lâm cao thủ có thể đi mà thôi.” Đại Dao

Vương vừa đi về phía trước vừa nói. Liễu Dật cũng theo sau hắn, hỏi tiếp: “Vì sao chỉ có võ lâm cao thủ mới đi được?”

Đại Dao Vương vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Người thật là ngốc mà. Những người tu hành cao là võ lâm cao thủ, căn bản không phải là những người chúng ta có thể tưởng tượng được, ví dụ như Kiếm Môn ở Nhân Gian giới, họ có thể đứng trên đỉnh núi mà ngự kiếm phi hành, Thiên Giới cảnh có thể sử dụng pháp bảo tự luyện để bay qua Thục đạo, võ công Ma Tộc rất thần bí, hoàn toàn có thể tự thân phi độ. Những kỳ sự này không phải là thứ mà người thường chúng ta có thể hiểu được.” Liễu Dật nghe Đại Dao Vương nói thì kinh ngạc lắm, ngoài thế giới của mình còn một thế

giới huy hoàng tráng lệ khác. Đó là giang hồ? Trước đây Liễu Dật cực kỳ ghê tởm cái gọi là giang hồ đó, ghê tởm những kẻ chỉ thích đánh đánh giết giết; nhưng hôm nay nghe Đại Dao Vương nói hần bắt đầu ao ước có được bản lĩnh thượng thiên nhập địa đó. Thập Kiệt Nhất nghe đến xuất thần, khi Đại Dao Vương nói xong, trong mắt hần có một tia ao ước không nói được thành lời. Cứ thế, ba người không biết đã đi được bao lâu, chỉ biết ngày tàn trăng lên, ba người vẫn còn đi quanh Thục đạo. Đại Dao Vương chỉ về phía một sơn động nói: “Hai vị lão đại, trời đã tối, chúng ta cũng đã đến lối vào sạn đạo.” Liễu Dật nhìn mặt trăng phía trên nhẹ gật đầu nói: “Cũng tốt, ta cũng đã mệt rồi, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi

dưới sơn động này, sáng mai tiếp tục lên đường.” Đương nhiên, Liễu Dật thật sự đã rất mệt, hắn chỉ là một thư sinh, không có chút võ công, cùng đi với Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương trên Thục đạo một ngày trời, hoàn toàn là vì áp lực cứu A Cửu. Bằng không một người thường không bao giờ đi cả ngày trên núi như thế này. Ba người tiến đến trước cửa sơn động, Thập Kiệt Nhất thấy phía trái cửa sơn động có ba đại tự, Lang Vương Động. Thập Kiệt Nhất nhìn ba đại tự: “Sao sơn động này cũng có tên nhỉ? Ai đã viết vậy?” Đại Dao Vương nghe được cũng nhìn ba chữ “Lang Vương Động”. Sau khi nhìn ba chữ đó, Đại Dao Vương biến sắc nói: “Thôi rồi, hết rồi, sao chúng ta xui xẻo vậy chứ?” Liễu Dật nhìn

thái độ của Đại Dao Vương, cảm thấy kỳ quái hỏi: “Chuyện gì vậy?” Đại Dao Vương nói: “Các người không phải là người giang hồ, nên không biết trong giang hồ có lưu truyền một bài thơ.”

Liễu Dật nghe đến thơ thì tinh thần phấn chấn, liền hỏi: “Thơ gì vậy?”

Đại Dao Vương ngẫm nghĩ rồi đọc: “Lang, Hồ, Long, Phượng, Kỳ, Lân động.

Lãnh kiếm, nghịch thiên, thần thập tam.

Bi mộng, lưu vân, kinh diễm thương. Thập kiếm, tam ma, cửu vân thiên.”

Liễu Dật nghe nhưng không hiểu, liền hỏi: “Người nói vậy nghĩa là gì?” Đại Dao Vương giải thích: “Câu đầu nói về đương kim lục đại thần thú ‘lang, hồ,

long, phượng, kỳ, lân'. Câu sau nói về ba vị ẩn thế cao thủ, cùng với ba tuyệt thế thần binh, cuối cùng là nói về hai mươi hai vị nhất đại cao thủ của tam giới.” Liễu Dật hỏi tiếp: “Câu thơ đó với sơn động này có quan hệ gì?” Đại Dao Vương lắc lắc đầu nói: “Người không biết đó thôi, Lang Vương chính là một trong lục đại thủ hộ thần thú. Trong truyền thuyết Lang Vương ẩn mình ở giữa Thục đạo; rất ít người thấy Lang Vương hiện thân.” Không chờ Liễu Dật trả lời, Thập Kiệt Nhất tự hồ minh bạch những gì Đại Dao Vương đã nói, liền hỏi: “Người nói... trong động này có khả năng là nơi ở của thủ hộ thú trong truyền thuyết?” Đại Dao Vương nhẹ gật đầu không nói. Thập Kiệt Nhất thập phần hưng phấn nói:

“Ý người là tối nay chúng ta khỏi phải ăn lương khô, chúng ta có thịt ăn rồi phải không?” Đại Dao Vương nhãn thần lộ vẻ kỳ quái nhìn Thập Kiệt Nhất, nói: “Người nói gì vậy? Lục đại thần thú là vua của các loài vật ở tam giới, chúng có sức mạnh rất đáng sợ, vậy mà người còn muốn ăn thịt chúng?” Ba người cùng xem xét sơn động, một âm thanh thê lương vọng tới, đích thị tiếng sói tru, ba người cùng cảm thấy khí lạnh dâng lên trong người, ba người cùng quay về phía âm thanh vọng đến, đó không phải là Lang Vương Động sao?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 12: Lang Vương Thần Uy, Thập Nhất Ngật ...

Trời tối đen như mực, nhưng cả ba người đều cùng nhìn thấy một vật, một đôi mắt, giống như cặp đèn ***g, đó là cặp mắt biết phát sáng, ánh sáng màu lục thẫm, khiến người nhìn cảm nhận được một lực lượng khủng bố vô hình. Lang Vương, một trong lục đại thủ hộ thần thú của tam giới, đại diện cho tốc độ và dã tính, từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, đã tồn tại với thế giới này, với một sức mạnh vô thượng, nhưng Lang Vương Động có thể chứng kiến ngàn vạn năm lịch sử mà không phát sinh xung đột với con người, hoàn toàn là do Thực đạo cheo leo hiểm trở, ít người đi. Tuy Đại

Đạo Vương là người dẫn đường, hiểu nhiều biết rộng, nhưng những nguy hiểm chân chánh của Thục đạo thì gã không tỏ tường, hiển nhiên là đã đưa Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất đi vào lãnh địa của Lang Vương. Ánh sáng màu lục thâm đó, từ từ di động ra ngoài, Liễu Dật và Đại Đạo Vương tựa hồ có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập trong ***g ngực mình, nhưng Thập Kiệt Nhất thì cực kỳ hưng phấn, cuối cùng cũng có thể đổi món rồi. Máy ngày đi đường gấp rút, toàn trông vào lương khô lấp bụng, thật là khó chịu. Thập Kiệt Nhất kêu lớn: “Lang huynh, ra đây nhanh đi, bụng của đệ đói lắm rồi. Nhanh!” Cuối cùng, toàn thân Lang Vương cũng xuất hiện tại động khẩu. Ba người nhìn muốn rơi cả mắt. Đây là cái

gì? Là chó ư? Bé tí xíu, thậm chí không bằng một con sói bình thường. Chỉ thấy Lang Vương trong truyền thuyết này, toàn thân lông trắng xám, nhỏ hơn sói thường một chút, cặp mắt màu xanh lục nhìn trùng trùng Thập Kiệt Nhất không thôi.

Một thanh âm cất lên: “Lại có người muốn ăn thịt ta? Ha ha, lâu lắm không gặp kẻ nào thú vị đến thế.” Ba người chưa kịp bình tĩnh, đã lại rụng rời. Lẽ nào đây là yêu quái trong truyền thuyết? Nó còn biết nói nữa. Một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, khiến ba người phải nhắm nghiền mắt lại. Khi gió ngưng, họ vội mở mắt ra, trước mặt đâu còn bóng dáng con sói nhỏ, thay vào đó là một thiếu niên vận y phục xám, cũng giống như Liễu Dật, phong vận thư sinh,

đầu đội chiếc mũ tiêu dao, tay cầm quạt gấp, chỉ khí chất cũng đã vượt xa Liễu Dật, bộ dạng cao cao tại thượng, không thể xem thường. Nhìn người đó, Liễu Dật mới minh bạch thế nào là anh tuấn tiêu sái, thế nào là khí độ bất phàm. Thiếu niên áo xám nhìn Thập Kiệt Nhất, mỉm cười hỏi: “Các hạ muốn ăn thịt ta chăng?” Thập Kiệt Nhất hồ đồ đáp: “Huynh là ai? Ta muốn ăn thịt sói, đã lâu rồi ta chưa được ăn thịt.” Thiếu niên áo xám cười tiêu sái: “Ta là con sói bé lúc này, là cái ‘thịt’ mà ngươi muốn ăn, lại còn hỏi ta là ai? Lâu lắm rồi chưa có người hỏi ta nhỉ, để ta nghĩ xem... ta tên là... Lang... Vương.” Liễu Dật và Đại Dao Vương vừa nghe dứt, giật lùi mấy bước, trời ơi, hôm nay gặp yêu quái thật

rồi, là sói thành tinh. Thập Kiệt Nhất phản ứng hung dữ: “Con bà nó, mặt trời vừa xuống núi, người đã ra đây hù dọa người ta, hãy xem Thập Nhất gia gia vì dân trừ hại, ném thử một quyền của ta trước đây!” Nói xong, hữu quyền nhanh chóng nắm lại, đột nhiên tại giữa quyền đầu, ẩn ước có thể thấy xuất hiện những tia lôi điện. Đại Dao Vương trông thấy, thất kinh nói: “Ồ nơi hẻo lánh này lại thấy thật là nhiều chuyện lạ. Là ‘Bôn Lôi Quyền’ đấy ư? Nếu không có một giáp tí tu vi, làm sao có thể luyện thành, người huynh đệ này của người thật là lợi hại à.” Liễu Dật nghe Đại Dao Vương nói vậy, thì đâm ra thắc mắc, Thập Kiệt Nhất niên kỷ còn ít, tính không phải là người thông minh, làm sao lại luyện thành thứ quyền

pháp cao thâm này chứ. Chỉ thấy Lang Vương vẫn mỉm cười như vậy nói: “Tiểu tử ngốc này cũng biết chẳng ít chuyện. Bôn Lô Quyền, quyền như sấm chớp, xé trời rạch đất, như phong như điện, là một loại quyền pháp vừa nhanh vừa mạnh, người nhìn không giống loại người có thể luyện thành được à!”

Thập Kiệt Nhất chẳng để ý tới những lời châm biếm của Lang Vương, lớn tiếng nói: “Ta đã luyện được rồi đây, thế nào, người có muốn thử không?” Lang Vương nhẹ gật đầu, thuận miệng nói: “Quyền đã vận lực, làm sao không phát được, để ta đỡ một Bôn Lô Quyền của người xem thử vậy.” Thập Kiệt Nhất vốn chỉ định dọa tên yêu quái này thôi. Sự phụ hấn đã nói rằng, quyền pháp này bá

đạo vô cùng, cương mãnh dị thường, ngay cả dương kim tam giới thập đại cao thủ, vậy mà cũng không thể chịu nổi loại quyền pháp này. Hà huồng sư phụ đã cho hắn ăn một loại dị quả, trong một đêm tăng thêm cho hắn trăm năm công lực, tạo nên một Thập Kiệt Nhất như bây giờ. Sư phụ từng dặn đi dặn lại Thập Kiệt Nhất, nếu như không gặp phải nguy hiểm gì, ngàn vạn lần không được sử dụng Bôn Lô Quyền. Nhưng mà, hiện tại cái thằng cha tự xưng là Lang Vương kia, thật khi người quá đáng như thế, không ngờ hắn còn khích Thập Kiệt Nhất để hắn thử Bôn Lô Quyền nữa chứ. Vốn dĩ Thập Kiệt Nhất tính khí đã không được tốt, làm sao mà chịu đựng nổi cái gã thư sinh mục hạ vô nhân này. Thập Kiệt Nhất hét

lớn một tiếng, như sấm sét trên chín tầng trời, nhảy vọt tới, tử sắc hòa trong luồng sấm sét đánh tới, kích thẳng đến trước ngực Lang Vương. Nhưng một sự việc kì quái đã xảy ra, Lang Vương vẫn đứng đó bất động, tựa như căn bản chẳng xem một quyền của Thập Kiệt Nhất ra gì, hoặc giả hẳn quá sợ hãi đến độ không nhúc nhích được, cho nên ngay cả phản ứng của một người bình thường nên có, y cũng không có nữa. “Ầm” một tiếng, cát bay đá chạy, y như xảy ra một vụ nổ lớn vậy, bụi đất bắn tung lên, sau khi Liễu Dật và Đại Dao Vương đã có thể thấy rõ cảnh tượng bên trong đương trường cũng đều dờ ra tại chỗ. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Chỉ thấy Lang Vương y phục thư sinh ấy chẳng bị sao cả, thông thả cầm cây quạt

gấp nhẹ nhàng phe phẩy, còn Thập Kiệt Nhất tình trạng sắc mặt thì lại kém đi rất nhiều, ***g ngực phập phồng kịch liệt, hữu thủ chống lên một khối đá, cố gắng gượng để không ngã xuống, nhưng mặt mày hàu như trắng bệch, tình trạng đã thọ nội thương rất nặng nề. Liễu Dật vừa thấy vậy, bất kể Đại Dao Vương kéo ra, liền sấn lên trước, đỡ lấy Thập Kiệt Nhất, đối diện trước gã thư sinh tự xưng là Lang Vương hét lớn: “Người đã làm gì hấn rồi?” Lang Vương nhìn Liễu Dật từ trên xuống dưới, cặp mắt đột nhiên sáng lên, tự nói: “Hảo căn cốt.”

Liễu Dật thấy Lang Vương chẳng phản ứng gì, lại quát lớn lần nữa: “Yêu quái, nói! Người đã làm gì Thập Kiệt Nhất rồi?” Nhãn thần Lang Vương khôi phục

lại vẻ bình tĩnh, chẳng hề giận dữ chút nào, chỉ cười nhẹ nói: “Hắn là bạn của ngươi à? Thân thủ của hắn thật làm ta ngạc nhiên đó, hoàn toàn có thể nằm trong số trăm cao thủ hàng đầu tam giới, nhưng... hắn thật là không may, bởi vì đã gặp phải ta, ta tưởng các ngươi chắc cũng phải biết đến Lang Vương.” Liễu Dật nhìn thấy Thập Kiệt Nhất hư nhược, gần như muốn nổi điên lên: “Ta bất kể ngươi là Lang Vương, hay cậu vương, đã ngang nhiên bức hiếp huynh đệ của ta, ta phải giết ngươi.” Ánh mắt Liễu Dật, chẳng còn chút hòa nhã nào nữa, trong cơn giận dữ đã phát lộ sát khí. Lang Vương lắc đầu, nói: “Nghe đây này, bằng hữu của ngươi không việc gì cả đâu, bất quá chỉ là bị phản chấn ngược bởi hộ

thân cương khí của ta mà thôi, với trình độ nội công tu vi của hần, không thể chết được đâu.” Ngừng một chút, Lang Vương lại nói tiếp: “Ta không phải là yêu quái gì cả, người chưa từng nghe qua thủ hộ lục đại thần thú ư? Ta chính là Lang Vương.” Liễu Dật nghe được Lang Vương nói Thập Kiệt Nhất vô sự, mới cảm thấy yên tâm hơn... Lang Vương lấy từ trong tay áo ra một hoàn đan dược màu đỏ to khoảng ngón tay cái, nhẹ nhàng búng đi. “Vút” một đạo hồng ảnh bay thẳng vào cổ họng Thập Kiệt Nhất. Thập Kiệt Nhất chỉ cảm thấy một vật trong lành sáng khoái rơi vào cổ họng, thân thể vốn đang đau đớn tê liệt nhanh chóng chuyển biến, sắc mặt từ từ hồng hào trở lại. Liễu Dật hỏi: “Người cho hần ăn cái

gì vậy?” Lang Vương cười nhẹ nói: “Một loại đan dược, ta phải lựa chọn tập hợp sương đọng cùng với trăm loại hoa nơi đây để tạo thành loại đan dược này đây.” Liễu Dật hiển nhiên là không hiểu những thứ này, nhưng tai lại nghe Đại Dao Vương đối với Lang Vương ấy càng lúc càng tôn kính, rõ ràng như đối với thần nhân, đã bước tới gần, nói: “Ngài chính là Lang Vương ư? Truyền thuyết nói ngài tính tình tàn bạo nóng nảy như thú hoang. Do mâu thuẫn với Thiên Long, vì thế mà phải rời bỏ Thiên giới, đến nơi Thục đạo tu hành có phải không?” Lang Vương nhìn xuống Đại Dao Vương, gật đầu nói: “Chính thế, Thiên Long đã quá bá quyền, nhận ra hẳn có thể thống trị được vạn vật, nhưng mà, cả tam giới đều có người

thống lĩnh của mình, thậm chí lực lượng Nhân, Ma, Tiên trong tam giới hoàn toàn có thể cùng hấn tranh đấu, hấn làm sao thống nhất được tam giới chứ?”

Đại Dao Vương lại tiếp tục hỏi tới: “Khó nói lắm. Ngài chính vì vậy mà phải xuống Thục đạo ư?” Lang Vương gật đầu nói: “Ngàn năm cũng đã qua, không biết kế hoạch của Thiên Long đã ra sao rồi... trần thế như triều nhân như thủy, chỉ thán giang hồ kỷ nhân hồi(1). Chẳng ngờ đến hôm nay lại bị ba người các người đánh thức.” Thập Kiệt Nhất dường như đã khá hơn rất nhiều, đứng dậy nói: “Cái lão già kia, đã già như thế, chẳng lạ lòng chi khi ta đánh không lại lão, ta luyện võ sau lão cả ngàn năm, chẳng phải lão quá nhiều thời gian sao.” Lang Vương tựa như rất

thích Thập Kiệt Nhất, không mấy may nổi nóng, cười nói: “Tên tiểu tử ngốc này, từ Bàn Cổ khai thiên ta đã có mặt trên thế giới này rồi, thời gian mà ta tu luyện người có đếm cũng không đếm nổi đâu. Cùng lắm, người cũng làm ta thật sự ngạc nhiên đó, người như người mà muốn sử dụng Bôn Lô Quyền có kết quả giống như thế, nếu không có thời gian tu luyện trăm năm, thì vô phương sử dụng nó, ngờ rằng người niên kỷ còn nhỏ, không ngờ lại sử dụng được thứ quyền pháp cao thâm này.” Thập Kiệt Nhất gãi gãi đầu, ha ha cười nói: “Tất cả chỉ do sư phụ ta tùy tiện dạy cho, ta cũng không chú tâm học cho lắm. Sư phụ mới thật lợi hại à, nói rằng ta chỉ thích hợp luyện những loại quyền pháp cương mãnh, nên

đã truyền cho ta bộ quyền pháp này. Ta tất cả chỉ học được cái vỏ ngoài của sư phụ mà thôi!” Lang Vương nghe xong, sau cùng sắc mặt trở nên ngưng trọng, hỏi: “Thật có người này sao? Tên gọi là như thế nào?” Thập Kiệt Nhất ngờ nghịch cười nói: “Kỳ thật... thì ta cũng không biết sư phụ gọi thế nào. Sư phụ chỉ truyền võ công cho ta, còn ta thì tập luyện, mà cũng đã qua mấy năm rồi ta chưa gặp lại sư phụ nữa.” Lang Vương biến sắc mặt, không biết thời gian bề quan của mình có quá lâu chăng? Đối với thế giới này chưa thông hiểu hết, không rõ lại có cao thủ như thế, chỉ với một tên đồ đệ tư chất ngu độn, giáo huấn đến lợi hại thế này? Đột nhiên, Lang Vương biến sắc mặt, thầm nói: “Không

biết có phải là Thiên Long không? Như quả chính là hắn thu nhận tên đồ đệ này, điều đó cũng không lấy làm kỳ lạ, Nhưng... tại sao phải làm như vậy? Tự tìm kiếm không ra được một truyền nhân sao?” Ánh mắt liếc qua một cái, Lang Vương dừng lại nhìn lên thân hình Liễu Dật, gật đầu.

(1) Trần thế như triều dâng người như nước cuốn, đáng thương giang hồ mấy ai còn trở lại

Liều Dật nhìn thấy thương thế Thập Kiệt Nhất trong một khoảng thời gian ngắn tự hồ đã hồi phục, tinh thần cũng đã tốt lên rất nhiều, thậm chí nói: “Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, cái lão già này một khi tâm tính không tốt, không khéo lại ăn thịt cả bọn mất.” Liều Dật ôm

quyền nói: “Mọi sự cũng đã qua rồi, chúng tôi cũng xin phép cáo từ, xin lỗi đã làm phiền đến Lang Vương tiên bối thanh tu.” Nói xong liền quay người theo đường cũ bước đi. Lang Vương nhẹ vẩy cây quạt nói: “Chờ một chút.” Liễu Dật vô thức dừng chân đứng lại, quay đầu lại hỏi: “Tiền bối, còn có việc gì nữa ư?” Lang Vương hỏi: “Người tên gọi là gì vậy?” Liễu Dật nói: “Tiểu sinh Liễu Dật.” Lang Vương gật gật đầu, nói: “Tốt lắm, bây giờ, người có thể bái sư.” Liễu Dật nghe xong, có chút ngơ ngác hỏi lại: “Bái sư? Bái sư gì chứ?” Lang Vương hơi kinh ngạc nhìn Liễu Dật, nói: “Đương nhiên là người bái ta làm sư phụ rồi, không lẽ ta lại bái người?” Liễu Dật nhìn nhìn Lang Vương, nhẹ nhàng phe

phẩy quạt, quay bước đi, nói: “Tiền bối, người không thấy là đã nghỉ ngơi quá lâu rồi không, vẫn còn mơ mộng à? Tại hạ vì sao phải bái ngài làm sư phụ chứ?” Lang Vương ngó Liễu Dật vẻ mặt kì quái, nói: “Người chỉ cần bái ta làm sư phụ, thì ta sẽ truyền thụ cho người võ công tuyệt thế, dương danh thiên hạ, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 13: Tin Tức Lâu Chủ, Hy Vọng Lại ...

Hai thanh tuyệt kiếm lẻ loi, hai kẻ tuyệt thế cô đơn, sao lại lôi cuốn nhau

đền thờ. Hai kiếm khách tuyệt thế cô độc, như hai ngôi sao băng, nếu có gặp nhau, nhất định sẽ va chạm kinh thiên động địa hoa lửa đầy trời. Hoa lửa ấy rồi sẽ tiêu biến trong chớp mắt, nhưng ánh sáng kia mãi vẫn chiếu rọi đến ngàn sau. (Cổ Long - Luận)

Tiểu Dật phe phẩy cây quạt gấp, nói: “Lời người nói thực rất mê hoặc người ta, nhưng ta trời sinh không thích đánh đánh giết giết, đây cũng là lý do ta không thích tập luyện võ công. Người tưởng thay đổi được phương châm sống hai mươi năm nay của ta sao?” Lang Vương nhìn Liễu Dật, lắc lắc đầu nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc! Căn cốt hoàn toàn tốt, cho dù có lãng phí như thế đi, người thật sự nghĩ sinh sống được bình bình phàm

phàm như vậy sao?” Liễu Dật hỏi ngược lại: “Như thế có gì không tốt? ‘Xuân hữu bách hoa, thu vọng nguyệt, hạ hữu lương phong, đông thính tuyết’(1), cuộc sống như thế không hơn chuyện đánh đánh giết giết nhiều lắm ư?” Lang Vương cẩn thận đọc lại bài từ của Liễu Dật, khen: “Thơ hay! ‘Xuân hữu bách hoa, thu vọng nguyệt, hạ hữu lương phong, đông thính tuyết’, vậy người nghĩ cuộc sống như thế phù hợp với người sao? Bản thân người trong tim tự sẵn có ma tính, tương lai, tam giới đại loạn, người tìm đâu ra chốn đào viên ấy?” Liễu Dật lắc đầu, nói: “Ma tính có trong tim mỗi người, người không cần nói chuyện này với ta, tương lai tự bởi tương lai, loạn thế tự bởi anh hùng, nhưng đó không phải là ta, ta chỉ

muôn một cuộc sống bình thường mà thôi.”

(1) Xuân muôn hoa nở, thu ngắm trăng, Hạ bao gió mát, Đông nghe tuyết rơi

Lang Vương cuối cùng cũng nổi giận, bực tức nói: “Gỗ mục, gỗ mục mà! Căn cốt hoàn hảo từ xưa chẳng có được, mà lại lãng phí như thế. Thật là đồ gỗ mục mà!” Liễu Dật lắc đầu, nói: “Tiền bối, hảo đồ đệ thì thiên hạ rất là nhiều, nếu như tiền bối quả thực là Bá Nhạc, thì lo gì không tìm thấy thiên lý mã?” Lang Vương cuối cùng đành thở dài nói: “Người không ngờ lại cố chấp như thế.” Liễu Dật gập cây quạt lại, nói: “Liều mỗ cáo từ. Tiền bối, chúng ta hậu hội hữu kỳ.” Nói xong đầu không quay lại, hướng

sang đường khác, lớn bước đi tới. Thập Kiệt Nhất vội theo sát phía sau. Đại Dao Vương bước đến trước mặt Lang Vương, nói: “Tiền bối, tiểu tử đó cố chấp thái quá, ngài xem tiểu nhân... tiểu nhân như thế nào? Hơi kém một chút, bất quá... bất quá tiểu nhân nhất định sẽ cố gắng, ngài thu tiểu nhân làm đồ đệ chứ?” Lang Vương lúc này đang rất giận dữ, Đại Dao Vương lại đến làm phiền ông ta, ánh mắt xanh thâm lướt qua trên mặt Đại Dao Vương, hiềm độc nói: “Nếu người không biến đi, ta nói người có đủ tư cách đầu thai liền đó.” Đại Dao Vương nghe được, từ chỗ có ý muốn bái sư, thấy khó bảo toàn cái tính mệnh nhỏ bé của hắn, liền quay người nhắc đại đao lên, thẳng hướng Liễu Dật vừa đi khuất đuổi theo.

Dưới ánh trăng, ánh mắt xanh thẫm của Lang Vương khiến người ta cảm thấy cực kỳ khủng khiếp, nhìn Liễu Dật biến mất, Lang Vương giận dữ nói: “Không ngờ lại có người nói với ta như thế, người muốn đầu nhập làm môn hạ Lang Vương ta nhiều như lông trên mình trâu, tại sao trên thế gian này lại có một kẻ khủng khiếp như vậy, ta nhất định phải thu nhận người.” Có lẽ Lang Vương đã kích động thái quá, hoặc giả nhân ảnh đang ở trên thân cây khô cách ngoài mười trượng quá mờ ảo, cho nên, Lang Vương căn bản không phát giác những hành động của mình đang hoàn toàn nằm dưới sự giám thị của kẻ khác. Chỉ thấy trên thân cây khô cách ngoài mười trượng, một thân ảnh gần như trong suốt, toàn thân mang

bach y cũng dường như trong suốt, trong tay cầm một thanh trường kiếm lam sắc, chân đứng trên ngọn cây khô, đu đưa theo gió. Đây tuyệt không phải do Lang Vương sơ hốt, mà vì thân pháp Tùy Thanh Phong quá ư huyền diệu, Lang Vương căn bản vô pháp phát hiện. Người này là ai? Công lực còn cao hơn cả thủ hộ thần thú Lang Vương nữa? Tuy vậy, bí ẩn này, có lẽ rồi sẽ được giải khai.

Lại nói về Liễu Dật, tăng nhanh cước bộ, cũng không có cảm giác mệt mỏi, chỉ mong muốn nhanh chóng ly khai cái nơi chết chóc này. Lang Vương Động, cái gã Lang Vương ấy thấy thật là đáng sợ, cảm giác rất khiếp đảm con người. Tuy Liễu Dật có thể đứng bên cạnh hắn nói chuyện, nhưng Liễu Dật không thể đảm

bảo rằng một khắc sau Lang Vương ấy có giết mình không nữa. Thấy đi đã đủ xa, Liễu Dật dừng lại dưới một gốc cây. Thập Kiệt Nhất cũng đã dừng lại, nội thương một khắc trước đây dường như đã khỏi hẳn, xem ra tinh thần Thập Kiệt Nhất đã tăng lên hơn trước, có vẻ tinh tiến về phương diện võ học, thật là rất thần kỳ. Đại Dao Vương cố gắng chạy theo, cuối cùng cũng bắt kịp. Liễu Dật tựa vào thân đại thụ, dần dần mục mẫm đi, đó là vì hắn đã cảm thấy thật sự rất mệt, đã lâu lắm rồi hắn không đi một đoạn đường xa đến vậy, trong mơ hồ, Liễu Dật tự hồ ngâm nga một bài từ:

“Thân như mây trôi nước chảy,
Tâm như trăng sáng gió thanh,
Tiểu ngạo giang hồ đi cùng rượu,

Hữu tình hay chẳng vô tình,
Tràn đầy chính khí cao thượng,
Một thanh kiếm tâm can đảm,
Giang sơn vạn lý chẳng nề phiêu
linh,

Cả đất trời tại trong ***g ngực.”

Trong mơ hồ, Liễu Dật không nhớ mình đã đọc nó ở đâu. Dần dần mơ màng, rơi vào giấc ngủ, Liễu Dật dường như có một giấc mơ; giấc mơ này không ngờ lại là “giang san vạn lý nhâm phiêu linh, thiên địa tự tại hung trung.”(1) Thập Kiệt Nhất cảm được dư vị bài từ của Liễu Dật. Bởi vì hần đã ở bên cạnh Liễu Dật trong một thời gian dài, cho nên đối với bài từ, Thập Kiệt Nhất cũng rất thích. Sau khi Liễu Dật ngâm xong đoạn từ, Thập Kiệt Nhất ngẫm nghĩ một hồi,

dần dần hẩn cũng ngủ mất.

(1) Giang sơn vạn lý chẳng nề phiêu linh,

Cả đất trời tại trong ***g ngực.

Đại Dao Vương nhìn hai người đều đã ngủ, một mình cũng thấy buồn, nằm xuống bên cạnh Thập Kiệt Nhất, cũng từ từ yên ngủ. Có lẽ cả ba người đều hoàn toàn mệt mỏi. Đi trên những dốc sơn lộ như thế, bất cứ người bình thường nào, mà đi suốt cả ngày, có khi cũng đến chết mệt. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống mặt ba người, Liễu Dật liền mở mắt ra, nhìn khắp xung quanh, toàn là Thục đạo hoang vu. Vô nhẹ Thập Kiệt Nhất, gọi hẩn dậy. Còn Đại Dao Vương thì thấy rất khí thế, vì hẩn sắp có thể nhận ngay được bốn ngàn năm trăm lượng còn lại, làm sao

không phân chân cho được? Liễu Dật lấy vài miếng lương khô ra ăn, nhấp chút nước, hỏi: “Đại Dao Vương, lộ trình còn bao xa nữa chúng ta mới có thể đến được vùng đất Thục?” Đại Dao Vương nhìn về phía xa vô tận, ngẫm nghĩ nói: “Hôm qua đi nhanh như thế, ta nghĩ chúng ta có thể đến đất Thục vào giữa giờ Ngọ hôm nay.” Hy vọng, có thể cho con người niềm tin to lớn nhất. Liễu Dật cũng là người, đương nhiên, khi có hy vọng Liễu Dật lập tức có thêm lòng tin, đuổi người chuẩn bị lên đường, nói: “Tốt lắm, ta đã ăn xong rồi, các người chuẩn bị xong chưa?” Thập Kiệt Nhất ăn hết miếng lương khô cuối cùng rồi nói: “Xuất phát! Ta phải đi tìm A Cửu thôi.” Nói xong, đã chạy thẳng tới trước. Liễu Dật và Đại

Đạo Vương chẳng nhận thấy, nguyên lai ma lực của ái tình lớn đến vậy, ái tình khiến Thập Nhất bình thường ngủ dậy uể oải, đột nhiên một mình chạy lên trước; làm Liễu Dật và Đại Đạo Vương lúc này phải khở sở. Liễu Dật chưa từng luyện qua nội công tâm pháp, nên căn bản không có chút căn cơ nội công nào, đi một gần chết. Còn Đại Đạo Vương tuy cũng có cơ sở, nhưng mà... quá tệ. Chỉ một chữ thôi: mệt. Trong khi Thập Kiệt Nhất chạy, thỉnh thoảng dừng lại. Rốt cuộc, Liễu Dật cũng vượt qua dốc núi cuối cùng, đã đến được đất Thục. Mắt nhìn không thấy được biên giới tận cùng, nơi này thật là hoang vu, tuy nhiên... giữa một vùng hoang vu phía trước lại hiện ra một tòa tiểu lâu. Liễu Dật chỉ tòa tiểu lâu

đó, hỏi Đại Dao Vương: “Người không nói ... tiểu lâu đó, chính là Vạn Kim Lâu trong truyền thuyết chứ?” Đại Dao Vương gật đầu, nói: “Không sai, chính là nó. Trong đó chỉ có mỗi một lão bản, nhưng những thủ hạ còn lại của lão lại ở trong giang hồ nghe ngóng thu thập tin tức.” Liễu Dật nhìn toà tiểu lâu, thấy kỳ lạ hỏi: “Nhưng, ở đây chẳng có gì ăn cả, ông ta ôm đồng vàng để rồi chết đói ư?”

Đại Dao Vương nhìn Liễu Dật một cái, nói: “Trời đất! Người ta có tiền, tùy tiện kiếm vài thủ hạ, muốn ăn gì mà chẳng có?” Liễu Dật gật đầu nói: “Cũng đúng. Đi, tới đó xem sao chứ, chúng ta đã chậm mất một tháng rồi, nếu chẳng đúng như hy vọng, đó cũng là trời đã diệt Liễu gia ta rồi.” Tuy nói như thế, Liễu

Dật cũng rất bội phục ông chủ tòa Vạn Kim Lô, không ngờ có thể sinh sống ở một nơi hoang vu thế này. Thế này có được gọi là ẩn sĩ không nhỉ? Có phần nào nghi hoặc, Liễu Dật cùng với Thập Kiệt Nhất theo Đại Dao Vương đi đến tòa Vạn Kim Lô ấy. Vào đến bên trong, mọi thứ trông thấy rất gọn gàng ngăn nắp. Trong đại sảnh của tòa lầu ba tầng này, một lão già tóc bạc, toàn thân mặc một thứ y phục cổ quái (có điểm giống người dân tộc thiểu số), thân hình phì nộn y như lão Trư chuyển thế, chẳng sai một phân. Liễu Dật không lấy làm lạ, cuộc sống như thế này, làm sao mà không tạo ra được một đại thúc phì nộn thế chứ. Đại Dao Vương bước lên trước, hi hi cười nhỏ nói: “Kim lô chủ, ta mang sanh ý

lại cho ông bạn đây.” Lão béo nhìn Đại Dao Vương, rồi nhìn Liễu Dật, giọng the thé nói: “Sanh ý? Các người có biết quy củ của Vạn Kim Lô không?” Liễu Dật bước lên trước một bước, phe phẩy cây quạt gấp nói: “Quy củ của quý lâu ta đã nghe vị Đại Dao huynh đệ này nói qua, nhưng mà, ta muốn tìm người, không biết là...” Lão béo nhìn Liễu Dật một cái, cười ha ha, nói: “Tiểu tử, người là người từ vùng nào tới đây? Không ngờ lại hoài nghi thực lực Vạn Kim Lô ta sao? Người hành tẩu giang hồ chưa từng nghe nói, Vạn Kim Lô, lên kiếm thần tiên, xuống tìm trùng kiến, chỉ cần người đưa ra danh tự, ta sẽ đào cả đám nó ra cho người.” Liễu Dật kinh ngạc nói: “Lô chủ nói phải thì là phải rồi.” Người tự xưng

là Kim Lôu chủ nhân, gật đầu nói: “Đương nhiên là thật, nhìn người chắc cũng có tiền, chỉ cần có tiền, bất cứ người nào người muốn tìm ta đều có thể tìm ra cho người, hơn nữa ta cũng là người bán tin tức giang hồ, chỉ cần người có tiền.” Liễu Dật đưa mắt ra dấu cho Thập Kiệt Nhất, Thập Kiệt Nhất tiện tay lấy ra hai tờ ngân phiếu năm ngàn lạng, đặt lên bàn của Kim Lôu chủ nhân, Liễu Dật nói: “Về tin tức giang hồ à? Ta nghĩ, ta không cần, ta chỉ muốn biết hạ lạc của một người thôi.” Kim Lôu chủ nhìn ngân lạng, mặt liền nở nụ cười, hi hi nói: “Tiểu ca đã nói thế, ta sẽ giúp người tìm ra cho.”

Liễu Dật đến ngay trước Kim Lôu chủ nói: “Người này tên gọi là A Cửu, là

một cô gái. Trước đây vài ngày đã vội vã rời Giang Nam Liễu phủ, nhưng lại chẳng thấy tung tích ở đâu. Bởi vậy ta muốn mời Lâu Chủ tìm ra hạ lạc A Cửu cô nương.” Kim Lâu Chủ, không nhanh không chậm kéo tấm khăn trải trên bàn ra, chỉ thấy một bàn tay nắm một hạt châu tròn hiện ra trước mắt ba người, màu đỏ sậm, tuyệt đẹp. Kim Lâu chủ nhìn chẳng biết làm bầm niệm những gì trong miệng, hai bàn tay đặt lên trên hạt châu, rồi dần dần, bên trong hạt châu xuất hiện một làn vân vụ, sau khi làn vân vụ không ngừng tan đi, không ngờ đã xuất hiện thân ảnh của A Cửu ... Chỉ biết đây là hoàng cung, bên trong một gian tẩm cung, A Cửu cùng một nha hoàn đang xem một bức tranh, bức tranh ấy chính là bức Long Phụng

Trình Tường Đồ của Liễu Dật, có lẽ vì bất cẩn, bất ngờ đã đánh đổ nước trà lên trên, đây chính là bức tranh mà hoàng thượng thích nhất, chắc chắn rồi sẽ bị hoàng thượng trách tội. Tên tiểu nha hoàn đề xuất chủ ý, là A Cửu hóa trang thành một vị tiểu thư, đến yêu cầu Liễu Dật vẽ lại bức khác, để có thể giải quyết êm thấm vụ này. Rồi cuối cùng cũng thấy Liễu Dật đã vẽ xong bức tranh. Nhưng, ngay sau khi hồi cung, đột nhiên đã chạm trán Ma tộc, chính là động chủ Phong Đà Động. Giang hồ đều biết rằng nhân vật ma đạo này háo sắc phi thường, gặp được A Cửu thì làm sao có thể để nàng chạy thoát, xem ra A Cửu đang bị bắt về Phong Đà Động. Rồi dần dần, làn vân vụ trong hạt châu lại bốc lên, rồi khôi phục

trở lại như thường. Thập Kiệt Nhất hai mắt đã thấy lửa giận, đại nộ nói: “Phong Đà động là cái gì? Lão tử phải đập bằng nó mới được.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 14: Thùy Dữ Tranh Phong, Vị Lai Đích ...

Con người ai cũng có thể thay đổi, có người từ bần cùng biến thành giàu sang, từ người quân tử biến thành kẻ tiểu nhân, từ anh hùng biến thành lũ đê tiện, lại cũng có kẻ từ hào phú biến thành kẻ bần cùng, từ tiểu nhân trở thành người quân tử, từ kẻ đê tiện trở nên anh hùng.

(Cổ Long - Luận)

Tieu Dật gật đầu, thế này đủ rồi, nói xong quay người định bước đi. Ngay lúc đó, Long Nhân thật kỳ lạ, bỗng tỏa ra luồng quang mang đỏ hồng, làn vân vụ bên trong Long Nhân từ từ tản ra, một màn tối đen dần dần sáng lên. Liễu Dật vốn định bước đi, lại quay đầu lại, tiếp tục nhìn những biến đổi bên trong Long Nhân, cái gì vậy chứ? Kể cả Kim Lô Chủ cũng cảm thấy kì quái, bởi vì lão chẳng hề dụng nội lực thôi động Long Nhân, cũng chẳng truyền bất kỳ cái gì để hiện lên cảnh tượng này, không lẽ Long Nhân lại có thể tự hoạt động ư? Lúc mọi người đều cảm thấy kỳ quái, một khung cảnh tráng lệ cũng xuất hiện... Đây là một tòa cung điện, có vẻ rất cổ kính; một tòa

cung điện đứng sừng sững, không biết ở chỗ nào, nhưng biết rằng tòa cung điện này không phải là hoàng cung, không phải thiên cung, không phải địa phủ. Mặc dù không thuộc những cung điện nổi tiếng trong tam giới, nhưng tòa cung điện này toát ra một khí chất vương giả, khiến cho người ta cảm thấy mình trở nên nhỏ bé. Vân vụ dần dần tan đi, cảnh vật bên trong Long Nhãn dần dần hiện ra. Trong tòa cung điện, có mười hai cột trụ to bằng ba người ôm đứng đỉnh lập, mười hai con rồng điêu khắc uốn lượn trên thân cột trụ thô tráng, khí thế uy nghiêm. Dưới mỗi cột trụ, đều có một người cưỡi trên một con ngựa cao lớn, thật lạ lùng. Những người này sau lưng đều thấy một thanh trường kiếm, toàn thân mặc kinh trang

màu đen, trên cổ tay áo, đầu ống quần, đầu gối, ở nơi vai, đều mang giáp chế tác từ da hoặc một loại chất liệu đặc thù. Nhưng cả mười hai người này đều dùng khăn đen bịt mắt, không thể nhìn rõ diện mạo mười hai người bọn họ. Khiến cho mọi người ngạc nhiên hơn chính là ngựa cưỡi của cả mười hai người đó. Ban đầu không chú ý, nhưng khi một con mở miệng ra, mọi người đều phát hiện ra đây không phải là ngựa, mà là bạch hổ. Không sai, cả mười hai người đều không cưỡi ngựa mà là bạch hổ. Nhưng những con bạch hổ này có thể khẳng định chẳng phải là bạch hổ thông thường, bởi vì cả Kim Lô Chủ và Đại Dao Vương đều không biết đó là hổ. Mười hai con bạch hổ đều có răng nanh hai bên dài khoảng

một xích, mọc dài ra ngay hàm trên, sắc nhọn như chủy thủ, ánh mắt bạch hổ tỏa sắc bích lam, nhìn khắp tứ chi toàn bộ vũ trang khô²i giáp chẳng hiể²u làm từ chất liệu gì, còn đuôi bạch hổ thì vừa thô vừa dài, những sợi râu trên mặt y như những cái móc dài, những con hổ bình thường chẳng thể có được. Long Nhân tiếp tục hướng về trước thăm dò, cung điện rất đơn giản, một chiếc bảo tọa kim sắc, đứng hai bên bảo tọa là hai người mặc kinh trang giống nhau, trên vai trái đeo hộ kiên giáp, trên mặt dùng một loại chất liệu màu trắng chế thành chiếc mặt nạ, che lại khuôn mặt vẫn còn thiếu niên, trong tay đều là Thanh Phong trường kiếm dài ba xích. Hai thiếu niên phân tả hữu đứng hai bên đối diện với một bạch

hồ quái thú, quái thú toàn thân đều màu vàng kim, xung quanh đầu phủ đầy một lớp lông vàng, bên trên đầu, chỉ thấy cặp sừng dài, tứ chi dưới thân quái thú rõ ràng được khảm bởi một lớp vảy rồng, phản xạ ánh sáng ra xung quanh, xinh đẹp phi thường. Kim Lô Chủ cực kỳ kinh ngạc nói: “Là thủ hộ thần thú, Kì và Lân.” Cuối cùng, Long Nhân dừng lại nơi bảo tọa, chỉ thấy bên trên bảo tọa, một người mang giáp trắng bạc toàn thân, tóc dài trắng, mặt nạ trên mặt cực kỳ đặc biệt, hoàn toàn bao phủ từ mũi trở xuống, nhưng trên mặt nạ khắc hai con rồng xoay vòng. Xem tới đây, Kim Lô Chủ la lên một tiếng kinh hãi: “Đó... đó... mặt nạ đó là Vong Hồn.” Tiếp tục nhìn xuống, chiếc áo giáp màu trắng bao phủ toàn thân

người ấy cực kỳ kín đáo, nhưng trên hai chân, là một đôi giày sắt rất phù hợp, tấm áo choàng đen nằm phủ trên bảo tọa kim sắc. Con người thần bí mặc áo giáp trắng, trong tay là một thanh trường kiếm màu đen, toát ra vẻ bi thương vô cùng, dù nhìn qua Long Nhãn, người ta vẫn cảm được thanh kiếm này thật cô độc, bơ vơ.

Tuy nhiên, cái làm người ta ngạc nhiên không phải là nó, mà là người ngồi trên bảo tọa toát ra một thứ vương khí vô thượng, khắp cả tam giới chẳng có ai có được vương khí ấy. Thử hỏi xem thế gian này ai có thể có được khí thể như vậy, “ngã chủ trầm phù, thùy dữ tranh phong”(1), cao quý hơn người ấy, có thể là ai chứ? “Bốp” một tiếng, những người

đứng xem đều ngó người, không ai tưởng nổi biến hóa đột ngột kỳ dị như thế, Long Nhãn đột nhiên bị vỡ thành vô số mảnh nhỏ, chuyện gì đã xảy ra vậy? Người phản ứng đầu tiên tất nhiên là chủ nhân Long Nhãn, Kim Lô Chủ, làm sao cái cây tiên của lão lại đột nhiên tiêu tan như thế chứ? Thế này là thế nào? Lẽ nào... khí thế trong hình quá lớn, Long Nhãn không cách nào chịu đựng nổi khí thế to lớn như vậy? Đại Dao Vương mồ hôi chảy ròng ròng nói: “Đây... đây... đây là ai? Với khí thế như vậy, thế gian có người như thế sao? Là thần tiên sao? Hay Phật Tổ chuyển thế vậy?” Còn Thập Kiệt Nhất lại có ý khác, nói: “Người này thật lợi hại, sát khí không ngờ có thể xuyên qua hư không, khiến Long Nhãn bị phá

hủy.” Nhưng cảm giác của Liễu Dật là kì quái nhất, hắn không sùng bái, không hiểu kì, càng không hiểu cái gì là sát khí, hắn chỉ có duy nhất một cảm giác, dường như... cực kỳ quen thuộc, cặp mắt người đó, rất quen thuộc, tuy che mặt, nhưng mà Liễu Dật có thể khẳng định, mình đã thấy qua người này ở đâu rồi. Kim Lô Chủ thở dài nói: “Thiên ý, thiên ý ư? Có thể do ta tiết lộ thiên cơ quá nhiều, nên ta bị trời báo ứng, nhưng mà... người đó là ai chứ?” Đại Dao Vương vội hỏi: “Kim Lô Chủ là người tai nghe tám hướng, cũng không biết người đó là ai ư?” Kim Lô Chủ gật đầu, nói: “Không biết, nhưng sao lại thế chứ? Trong tam giới hiện nay, những môn phái nhỏ chỉ cỡ mười người ta cũng biết được, thế mà

cung điện quy mô to lớn như thế ta lại không biết ư?” Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu, Kim Lâu Chủ nói: “Ta biết rồi, Long Nhãn có thể dự đoán tương lai, có thể biết được quá khứ, nếu như nói những hình ảnh vừa mới rồi là hình ảnh của tương lai, làm sao ta biết được chứ, căn nguyên chỉ có thể như vậy thôi.”

(1) Ta một đời phiêu bạt, ai dám hơn ta?

Đại Dao Vương gật đầu nói: “Nếu như nói như thế, thì cũng còn có lý, nhưng Long Nhãn tại sao vô duyên vô cớ hiện lên những hình ảnh này chứ?” Kim Lâu Chủ lắc đầu nói: “Không thể nói là vô duyên cớ được. Theo ta thấy, có hai lý do, Long Nhãn là thiên địa chí bảo có

thể xem quá khứ vị lai cho con người trong truyền thuyết. Thứ nhất, ta nghĩ Long Nhân muốn đề tỉnh chúng ta, trong tương lai có khả năng tam giới đại loạn, sẽ xuất hiện một người như thế. Thứ hai, người vừa rồi đó, nhiều khả năng là một người trong chúng ta, cho nên chắc chắn đã có một lực nào đó tác động đến Long Nhân, nên mới hiện lên những hình ảnh đó.” Đại Dao Vương đột nhiên dường như minh bạch điều gì đó, nói: “Phải chăng người đó có thể nào là Thiên Long không? Chúng ta trên đường đến đây đã tình cờ gặp được Lang Vương. Hắn nói một ngàn năm trước đây Thiên Long đã lập kế hoạch âm mưu thống nhất tam giới, cho dù vừa rồi hắn chưa hề hiện thân, nhưng người có Kỳ và Lân bên

cạnh, còn không phải Thiên Long sao?” Kim Lô Chủ gật đầu nói: “Không loại trừ khả năng này, nhưng hình ảnh vừa rồi thật quá ly kỳ, cũng không thể phủ nhận một trong chúng ta sẽ là người đó trong tương lai.” Liễu Dật nhìn hình ảnh vừa rồi, không hiểu sao lại có cảm giác phiền muộn, cặp mắt người ấy tựa như ở trong đầu thật lâu, ngay khi yên tĩnh lại, cặp mắt thâm thúy vừa rồi lại xuất hiện trong đầu Liễu Dật. Liễu Dật phe phẩy quạt, làn gió nhẹ khiến y bình tĩnh lại nhiều, nói: “Sự việc này không liên quan đến công việc của chúng ta, chúng ta còn có việc quan trọng phải làm. Thập Nhất, chúng ta phải nhanh chóng cứu cho được A Cửu công chúa ra, nếu y cùng con rùa đó thực sự báai đường rồi, thì người cũng

không cần tìm tên lưu manh đó nữa.” Thập Kiệt Nhất nghe xong, lập tức cuống lên, nghe nói người tình trong mộng của mình cùng người khác bái đường, nhin không được, nổi giận nói: “Lão đại, đi, chúng ta đến cái động gì đó, đập bằng nó luôn, con bà nó!” Lập tức Đại Dao Vương chạy đến nói: “Liều công tử, ngân lượng của ta?” Liều Dật nhìn nhìn Đại Dao Vương, ánh mắt xoay chuyển nói: “Người muốn kiếm thêm không?” Đại Dao Vương ngay lập tức hiểu ngay ý Liều Dật, ha ha cười nói: “Tưởng gì, ai có thể chê nhiều tiền chứ?” Liều Dật cười cười: “Được, đi trước dẫn đường.”

Lúc này Kim Lô Chủ la lớn: “Còn ta thì sao, Long Nhân của ta vỡ thành trăm mảnh thì tính sao đây?” Liều Dật cười

bảo: “Tuy việc này chẳng hiểu nguyên nhân từ đâu, nhưng có lẽ ta không thoát khỏi có quan hệ. Sau này có cơ hội, Liễu Dật tự nhiên đến gặp Lâu chủ vẽ một bức tranh, tuy không trân quý như Long Nhân, nhưng có thể bảo đảm Lâu chủ suốt đời không chết đói.” Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách Liễu Dật được, hoàn toàn là do Long Nhân tự khởi động, Kim Lâu Chủ tự mình cũng có tâm lý đó. Nghe Liễu Dật nói sau này gặp sẽ tự vẽ tranh cho mình, nét mặt lập tức lộ nét cười nói: “Liễu công tử, chúng ta quyết định thế nhé, lão Kim ta sẽ ở đây đợi người trở lại.” Liễu Dật gật đầu, quay người lớn bước ra ngoài đi mất. Ai là người có thể biết người trong Long Nhân là ai chứ? Không chắc là Thập Kiệt Nhất,

không chắc lại là Đại Dao Vương, hoặc giả nhiều khả năng là Liễu Dật. Việc Long Nhân bị vỡ với bọn họ có quan hệ gì không? Người thông minh như Kim Toán Bàn mà cũng nhất thời hồ đồ, nhưng cho dù hấn biết, hấn có dám quan hệ với những người này không? Nói không chừng người trong hình tám năm hay mười năm sau sẽ chà đạp bản thân y.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 15: Thương Thiên Bất Công, Tam Nhân Trình ...

Mỗi con người nếu như hết sức đấu tranh, hết mình phấn đấu, toàn lực phản

kháng, cho dù gặp bất kỳ chuyện gì đều không hề đáng sợ. Nhưng nếu chỉ ngồi đó mà chờ đợi, đây mới rất đáng sợ. Chỉ ở tại những thời khắc như thế, mới có thể nhìn rõ được dũng khí của một con người.

(Cổ Long - Luận)

Nhắc lại lúc bảy giờ, dưới sự dẫn dắt của Đại Dao Vương, ba người đi như bay vào sâu trong đất Thục, hướng thẳng xuống phương Nam. Đến lúc đến được Phong Ma Trấn thì đã mất trọn tám ngày trời, tính toán lại thời gian một chút, thấy hình như cũng không còn nhiều nữa. Liễu Dật ngồi bệt xuống dưới một gốc cây liễu, chẳng bước nổi lấy một bước nữa; mấy ngày gần đây đều gấp rút đi thâu đêm suốt sáng, một người bình thường

làm sao chịu đựng nổi như thế được. Liễu Dật lấy ra một bình nước uống một hớp, quệt ngang miệng rồi hỏi: “Đại Dao Vương, chúng ta đã chạy hết tám ngày đường rồi, còn bao lâu nữa mới có thể đến được Phong Đà Động đây?” Đại Dao Vương cũng lấy bình nước của mình hớp một hớp lớn, rồi trải rộng tấm địa đồ ra, bắt đầu xem: “Nơi đây ta cũng chưa đến bao giờ, chỉ biết dựa vào tấm địa đồ này mà thôi. Nếu cứ theo như tấm địa đồ này mà nói, chúng ta phải đi qua Phong Ma Trấn, rồi vượt qua thêm một ngọn núi, lại thêm mấy ngã rẽ nữa là có thể đến nơi rồi.” Liễu Dật giật lấy tấm địa đồ, nói: “Không phải chứ? Thế chẳng phải là cần thêm một ngày nữa mới tới được ư? Tổng cộng mất hết chín ngày

sao? Cái Phong Đà Động này chẳng nhẽ lại chạy tuốt ra đến tận ngoài quan ngoại, xa đến như vậy?” Đại Dao Vương liền giải thích: “Các môn phái Ma Tộc đều nằm ở ngoài quan ngoại, duy chỉ có Ma Môn là nằm trong Trung Nguyên mà thôi.”

Thập Kiệt Nhất cũng uống một hợp nước, vẫn giận dữ như cũ nói: “Ngày mai hãy xem ta giẫm bẹp cái Phong Đà Động ấy ra như thế nào. Con bà nó, các người cũng chẳng còn yên ổn lâu nữa đâu.” Liễu Dật nhìn sắc trời một lúc rồi nói: “Bây giờ trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta tối nay nghỉ ngơi tại thị trấn ấy nhé.” Đại Dao Vương ngó về phía thị trấn thê lương, lâm bảm nói: “Ta thấy cái thị trấn kia có gì đó không ổn,

tóm lại có cảm giác cái Phong Ma Trần này ắt phải có điều gì cổ quái chẳng?” Liễu Dật phản bác: “Có điều cổ quái gì chứ? Ta, Liễu Dật, từ trước tới nay chưa từng làm gì thẹn với lương tâm, kể cả có quỷ quái đi nữa lại phải sợ hãi sao.” Nói đoạn bật dậy hướng về phía thị trấn đi tới. Đại Dao Vương nhìn theo thân ảnh Liễu Dật, thầm nói: “Chừng ấy tuổi đầu, người cho dù chưa từng làm việc gì đáng hổ thẹn thì rồi quỷ cũng sẽ tìm người thôi, huống hồ ta đây làm không ít việc ác à, làm sao có thể so sánh với người chứ.” Cũng chẳng ích gì, cả cái gã ngờ nghệch kia cũng đã tiến tới, Đại Dao Vương cực chẳng đã đành phải nổi gót bước theo. Ngay khi vừa đi qua cổng thị trấn, ba người đều phát hiện thấy một tấm

thạch bài cực lớn không biết đã bị cái gì chém bay đi mất một nửa, phía trên mặt vẫn còn dính máu tươi, hiển nhiên là mới xảy ra chưa lâu, khiến Phong Ma Trần xem ra lại thêm phần âm trầm khủng bố. Khi ba người tiến vào trong thị trấn, bỗng cảm giác thấy không được tự nhiên, bởi vì những người trong trấn đều cố tránh xa cả ba người bọn họ, lại nhìn họ với một ánh mắt kì dị, phảng phất xem bọn họ như là những sinh vật đang sắp bị tuyệt chủng vậy. Nhìn thấy phía trước có một trà lâu, Liễu Dật nói: “Thập Nhất, chúng ta đến kia nghỉ ngơi một chút, tiện thể hỏi xem thị trấn này có lỗ hổng nào không.” Thập Kiệt Nhất gật đầu, ba người nhắm hướng trà lâu bước tới, nhưng khi chỉ còn cách trà lâu vài bước,

bỗng nhiên có mấy người từ trà lâu chạy ra, hấp tấp đóng chặt cả cửa ngoài lẫn cửa sổ. Liễu Dật ngạc nhiên nói: “Chuyện gì vậy chứ? Bọn họ dường như rất sợ chúng ta!” Bỗng nhiên, một âm thanh cất lên: “Chú nhỏ kia, người có phải từ nơi khác tới không? Hãy mau đi nơi khác đi thôi, nơi này là không phải là nơi tốt lành gì đâu.” Liễu Dật quay người lại, nhìn thấy bên cạnh cửa một ngôi nhà ven đường có một lão nhân đang ngồi, vừa uống rượu, vừa đưa ánh mắt say mê nhìn bọn họ dò xét.

Liễu Dật bước qua bên ấy, cúi mình vái một vái thực lễ độ: “Lão trượng, xin hỏi nơi đây có lữ điểm nào không? Hiện tại trời đã muộn rồi, bọn tiểu bối chỉ cần tá túc một đêm cũng được rồi.” Lão nhân

nhìn Liễu Dật nói: “Ta khuyên người nên nhanh chóng ly khai cơ mà, nghỉ lại nơi đây là rất nguy hiểm đó.” Liễu Dật không hiểu được liền hỏi: “Lão trượng nói nguy hiểm không hiểu là có ý gì vậy?” Lão nhân đang định trả lời thì bỗng nghe tiếng Thập Kiệt Nhất từ sau lưng Liễu Dật nói lớn: “Có gì mà nguy hiểm chứ, không cần biết là cái gì, Thập Nhất cũng sẽ đập bẹp nó ra.” Nói đoạn, vỗ ngực bộp một cái, trên mặt hiển rõ vẻ “có gan thì cứ lại đây”. Lão nhân nhìn khắp bốn phía thấy đã vắng bớt người bèn nói: “Lại đây, các người vào đây.” Nói đoạn liền mở cửa ra rồi đi vào bên trong nhà. Liễu Dật cảm thấy hiếu kỳ, liền theo sau lão nhân bước vào. Chỉ thấy bên trong rất là âm u, đến khi lão nhân nọ thắp ngọn đèn dầu

lên, căn phòng dần dần sáng tỏ mới thấy rằng nơi này đã rất cũ kĩ, bên trong lại bày biện hết sức đơn giản, ngoài chỗ cất trữ một ít lương thực là một cái giường ọp ẹp, cùng với lão nhân hiện đang uống rượu, còn thấy cả mấy bình rượu nằm trên mặt đất xếp thành một hàng. Lão nhân ngồi xuống cạnh mép bàn, kêu bọn Liễu Dật với Thập Kiệt Nhất mấy người cùng ngồi xuống, đoạn uống một hớp rượu rồi nói: “Gọi ta là Tửu thúc là được rồi, ta thích uống rượu, mọi người trong thị trấn này đều gọi ta như vậy. Các người là người từ nơi khác tới, chưa biết được sự lợi hại của Phong Ma Trấn này.” Liễu Dật phe phẩy quạt hỏi: “ Ở đây có gì lợi hại vậy? ” Lão nhân ngồi trên ghế nói khe khẽ: “Có yêu quái! ”

Nhưng Liễu Dật tựa hồ như không có chút kinh ngạc nào, lại hỏi tiếp: “Yêu quái như thế nào vậy? ” Tử Thúc kinh ngạc nhìn dáng vẻ của Liễu Dật, nói: “Yêu quái chuyên hại người, nếu như hôm nay bọn các người nghỉ đêm tại đây, nhiều khả năng sẽ bị yêu quái làm hại.” Liễu Dật nhìn lão đầu nói: “Vậy tại sao Tử thúc ở đây vẫn an nhiên vô sự, còn bọn tiểu bối phải rời khỏi nơi đây chứ?”

Tựa hồ như câu nói này của Liễu Dật đánh vào đúng điểm quan trọng, Thập Kiệt Nhất cùng Đại Dao Vương đều gật đầu đồng ý. Tử thúc lại uống thêm một hớp rượu nữa rồi tiếp: “Người nhìn cái tám thân già của ta đây, khắp người chỉ còn da bọc xương, kể cả dăng cho bọn yêu quái kia ăn bọn chúng cũng không

thèm. Hai con yêu quái này chỉ chuyên tìm những người thanh niên trẻ tuổi sung mãn, hay tìm những mỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, nghe nói bọn chúng lại còn chuyên ăn tim gan người ta nữa kia.” Liễu Dật nghe đoạn, tức giận hét lớn: “Làm gì có chuyện hoang đường như vậy? Chẳng lẽ quan phủ nơi đây không có người nào lo liệu hay sao?” Tửu thúc lại hóp một hóp rượu nữa: “Quan với chẳng phủ, từng tuổi này rồi mà còn tin vào quan phủ nữa. Người của quan phủ đều lo đi ôm của, có ai mà dám liều mạng đi tìm bắt yêu quái chứ, huống hồ cái con yêu quái kia bản lĩnh lại cao cường, quan phủ làm sao dám đắc tội với bọn chúng chứ.” Liễu Dật thở dài: “Nếu như tại hạ có năng lực diệt yêu trừ ma, hôm nay nhất

định giúp các vị tiêu trừ hai con yêu quái này.” Tửu Thúc gật đầu nói: “Chú nhỏ à, tâm người rất tốt, nhưng người nên nhanh rời khỏi nơi đây bây giờ đi, đến lúc trời tối rồi thì không còn kịp nữa đâu, hai con yêu quái đó đích thực là rất lợi hại đó.” Thập Kiệt Nhất ở đằng sau Liễu Dật liền vỗ ngực nói: “Lão đại, hôm nay Thập Kiệt Nhất muốn làm anh hùng, muốn bắt cả hai con yêu quái ấy.” Liễu Dật suy nghĩ một lúc, đúng rồi, còn có cả Thập Kiệt Nhất nữa chứ, tên Thập Kiệt Nhất này quả là một cao thủ, hôm đó tại Lang Vương Động, Liễu Dật cũng đã từng thấy qua bản lĩnh của hắn, tuy không đả thương được Lang Vương, nhưng cũng thực là lợi hại phi thường. Liễu Dật gật đầu, quay sang Tửu thúc nói: “Tửu thúc,

người huynh đệ này của tôi lợi hại phi thường, hay hôm nay xin hãy để cho chúng tôi bắt chước làm anh hùng thử xem thế nào, để coi hai con yêu quái kia có gì lợi hại chẳng.” Đại Dao Vương nghe tới đây, cầm thanh đao nặng trĩu đập lên trên ghế một cái nói: “Ta, Đại Dao Vương, từ trước tới giờ chưa từng làm việc tốt, hôm nay ta cũng muốn mạo hiểm làm anh hùng, xem cảm giác ra sao.” Tửu thúc nhìn Liễu Dật mấy người nói: “Nếu như... nếu như bọn người đã quyết định như vậy, ta cũng sẽ mang những điều ta biết nói cho các người nghe.” Liễu Dật mấy người gật đầu, rồi chăm chú lắng nghe.

Tửu thúc uống thêm một hớp rượu nữa rồi bắt đầu kể: “Hai con yêu quái

này mới xuất hiện cách đây gần mười năm. Trước khi bọn chúng xuất hiện, Phong Ma Trấn thực ra rất náo nhiệt. Truyện kể, rất lâu rất lâu trước đây, có một đạo sĩ trên đường du ngoạn, phát hiện nơi này yêu khí rất nặng, ngài truy tìm ở nơi ấy, cuối cùng cũng tìm được một con Hắc Hùng Tinh và một con Hồ Ly Tinh. Đạo sĩ nọ vốn định dùng đạo pháp để tiêu trừ hai con yêu quái, thế nhưng đạo hạnh lại chẳng cao hơn yêu quái, nên chỉ có thể phong ấn bọn chúng vào trong sơn động ở dãy núi phía nam. Từ đấy, thị trấn này mới đổi tên thành Phong Ma Trấn. Cứ như vậy, không biết đến bao lâu sau, cũng không biết đã phát sinh chuyện gì nữa, chỉ biết vào một đêm cách đây đã mười năm, gió mưa ào ạt,

sấm sét đầy trời, không biết vì sao, hai con yêu tinh đó phá được phong ấn thoát ra ngoài.” Hớp một hớp rượu, Tửu thúc kể tiếp: “Từ đó, Phong Ma Trấn lại bị hãm vào trong khủng hoảng, hai con yêu quái đó đêm nào cũng vào Phong Ma Trấn, đương nhiên, nếu lúc nào chúng cao hứng thì chỉ tìm vài người bắt làm thức ăn, rồi uống chút rượu. Nhưng những lúc chúng không cao hứng, thì bắt cả người sống, moi lấy tim gan để ăn; cũng vì như vậy, trong thời gian mười năm, Phong Ma Trấn bốn vạn người nay chỉ còn khoảng bảy, tám nghìn người. “Liễu Dật nghe xong thì kinh tâm lạnh mình, trên đời không ngờ lại có chuyện bất bình đến vậy, giận dữ hỏi: “Chẳng nhẽ mọi người ở đây không biết phản

kháng sao?” Tử thúc lắc đầu: “Vô dụng thôi, hai con yêu quái đó võ công cao cường, hơn nữa người trong trấn đều không biết võ công, càng phản kháng thì càng nhiều người chết.” Liễu Dật nghe đến võ công, bỗng cảm thấy có chút hối hận, trước đây không học võ công tức là vì không muốn tham dự vào những chuyện chém chém giết giết trên giang hồ, cho nên bây giờ hắn vẫn chỉ là một thư sinh bình phàm. Cho nên bây giờ hắn dẫu có ý định đánh dẹp sự bất bình, thì cũng lực bất tòng tâm mà thôi. Ôi... nếu như trước đây nghe lời phụ thân, học lấy chút võ công, ít nhất bây giờ gặp tình huống như thế này cũng có đất dùng, chẳng hơn là nấp trốn đi sao? Ôi... ta sao lại ngu dốt như thế. Tử thúc lại uống

rượu rồi nói: “Tóm lại, các người nên cẩn thận, hai con yêu quái đó cực kỳ lợi hại, nghe nói đã có đến cả nghìn năm tu hành rồi, không biết mấy người các người làm sao chống lại được bọn chúng.” Ngay lúc đó, một âm thanh kiêu mị từ ngoài cửa cất lên: “Cẩn thận cái gì? Hai người bọn ta đáng sợ đến vậy sao? Hi hi hi...”

Tiếp đến một trận cười trong trẻo truyền lại. Tử thúc run rẩy nói: “Không xong rồi... đó là... hai con yêu quái đó...” Ngay lúc đó, “vù” một tiếng, cánh cửa bị một cơn gió mạnh giật tung. Liễu Dật cùng Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương đều đứng bật dậy, chỉ thấy có hai người đứng ở ngoài cửa, một nam một nữ. Nam nhân cao to uy mãnh, cả người so với

Thập Kiệt Nhất còn cao hơn một cái đầu. Mặc dù trên mình chỉ khoác một tấm da thú, nhưng xem ra so với Đại Dao Vương cũng không có gì khác biệt, cơ bắp cuộn cuộn sung mãn; lò mờ như đang nhìn về phía Thập Kiệt Nhất gây hấn, hình dạng bên ngoài giống nhau gần như đúc vậy, tướng mạo anh tuấn phi thường, nhưng trong hai mắt lại có chút yêu khí, làm người khác nhìn cảm thấy rất bất an. Nữ tử bên cạnh, thấp hơn Thập Kiệt Nhất một cái đầu, toàn thân lấp lánh ánh bạc, bên trong ánh xuân thì lúc ẩn lúc hiện, thân mình chỗ cần thon rất thon, chỗ cần nổi rất nổi, chỗ cần đầy đặn rất đầy đặn, nếu như không biết nữ tử này là ai, chắc chắn sẽ cho rằng đây là tuyệt đại vu vật của thế gian, nhưng trong ánh mắt phiêu

xuất chút ánh dâm đang. Liễu Dật tiến lên phía trước một bước nói: “Tiểu sinh Liễu Dật, xin chào hai vị, xin hỏi hai vị có phải là Hồ Ly Tinh và Hắc Hùng Tinh mà thiên hạ vẫn đồn không?” Vừa nói dứt, Liễu Dật mới thấy mình thật ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức hỏi yêu tinh xem bọn chúng có phải là yêu tinh không. Nhưng không ngờ ngoài sự dự liệu của Liễu Dật, tráng nam tử đó đáp: “Không sai, chúng ta đích thị là Hắc Hùng Tinh và Hồ Ly Tinh.” Xem ra, vị tráng nam tử này còn ngây ngô hơn cả Liễu Dật nữa.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 16: Hà Vi Chân Tình, Song Lệ Lạc ...

Dường như con Hồ Ly Tinh này có đầu óc hơn Hắc Hùng Tinh; nếu nói là có đầu óc, cũng không phải là nói thị giao hoạt, gian trá. Chỉ thấy mỹ nữ yêu kiều mềm mại buông nhẹ, tựa sát vào trên thân mình tráng nam. “Suýt” trên khóe môi thổi đến chàng ta một hương thơm nồng nàn: “Chàng à, sao lại bắt chước tên ngốc tử thư sinh ấy vậy chứ.” Thập Kiệt Nhất phía sau Liễu Dật rùng mình một cái: “Mẹ ơi, sao mà lạnh thế này vậy.” Không lạnh làm sao được? Một mỹ nhân như vậy, ngay tại lúc ấy nơi ấy, lại hành động như thế, không lạnh mới là lạ. Mặc dù nơi ánh mắt Hồ Ly Tinh chứa đầy vẻ dâm đãng, nhưng trong khi nàng chuyển

ánh mắt nhìn sang Hắc Hùng Tinh thì lại đem đến cho mọi người một mùi vị ấm áp, một cảm giác hạnh phúc. Liễu Dật lắc lắc đầu, thầm nghĩ: “Không phải ta đã nhìn lầm rồi chứ, một con yêu tinh làm sao có thể có được cảm tình phong phú đến như thế.” Lúc này, tráng nam lại cất tiếng: “Chỉ bằng vào ba đứa bé bọn người, mà muốn thu thập chúng ta ư?” Liễu Dật phe phẩy cây quạt gấp, gật đầu đáp: “Hai vị chẳng lẽ không tự xét ngược lại mình ư? Xem mạng người như cây cỏ, bọn họ và các người đều như nhau cả, là cũng đều có cảm xúc vậy, đang khi các người tàn hại bọn họ, chẳng lẽ các người không nghĩ được rằng bọn họ và các người cũng đều như nhau, cũng đều có quyền hưởng thụ sinh mệnh của mình

sao?”

Nữ tử kiều mị nhẹ nhàng rời khỏi vai chàng tráng nam, thông thả bước về phía Liễu Dật hai bước, nói: “Ngốc tử, ta nghĩ người làm hòa thượng thì thích hợp lắm đó, bởi vì người có một trái tim đầy yêu thương, tại sao không khuyên bọn ta bề khổ vô biên, quay đầu là bờ đi.” Chẳng đợi cho Liễu Dật đáp lời, Thập Kiệt Nhất bước lên một bước, hét lớn: “Rầm thúi! Lão tử nếu như đang là hòa thượng thì đã chẳng khuyên bảo người, đúng thật là, hoang, hoang, hoang cái gì đó chi đại mậu, nếu là phật thì chắc sớm đã siêu độ người rồi.” Mặc dù chẳng biết được hoang cái gì mậu, nhưng Thập Kiệt Nhất cũng vẫn cứ nói bừa. Nữ tử kiều mị lúc này mới phát hiện ra phía sau thư sinh

cũng còn có một gã đại ngọc tử như thế, một chuỗi tiếng cười như chuông bạc vang lên: “Hi hi, té ra cũng vẫn còn một người như thế này cơ đấy, ta thật là không nhìn ra, đáng trách tiểu nữ sơ sót.” Thập Kiệt Nhất nhất thời chẳng biết nói ra lời nào để đáp trả, cũng chẳng phát tác được. Nữ tử kiều mị trở lại sát bên chàng tráng nam, nhẹ nhàng tựa vào ngực gã, thần sắc khuôn mặt thật ôn nhu nói: “Hùng ca, tên ngọc tử thư sinh đó thì giao cho muội nhé, xem ra cũng là một anh chàng anh tuấn hơn người. Còn tên tiểu tử ngọc nghéch kia, thì giao cho huynh đó.” Đương nhiên, tiểu tử ngọc nghéch là chỉ Thập Kiệt Nhất, ai nấy cũng đều có thể đoán ra. Thập Kiệt Nhất cũng nhìn chăm chăm vào nhân vật trông

tựa Trương Phi kia, chỉ thấy hấn thân hình vạm vỡ, lại nghe thấy hai người bàn bạc chia nhau tấn công hai đường, bản thân mình thì không sao, tuy rằng Liễu Dật thì không biết võ công, nhưng Hồ Ly Tinh kia cũng không dễ bắt được gã đâu. Thập Nhất Kiệt quay lại Đại Dao Vương phía sau nói: “Đại Dao, người bảo vệ lão đại cho tốt, một lát thôi là đủ rồi, để ta thu thập xong tên cầu hùng này sẽ qua giúp người siêu độ con Hồ Ly Tinh.” Tráng nam tựa hồ như không thích nghe thấy có người gọi gã là cầu hùng, bởi thế mà bây giờ trong mắt hấn nổi vằn lên, rõ ràng có thể nhận thấy gã có rất nhiều sinh lực, giận dữ gầm lên một tiếng. Chỉ thấy tráng nam cất mình nhảy lên, tung ra một quyền đánh về phía Thập Nhất Kiệt.

Xem qua thì chỉ là một quyền bình thường chẳng có gì kỳ lạ, nhưng lại pha lẫn uy thế như bạo phong, một quyền này, hoàn toàn có thể khai sơn phá thạch.

Đương nhiên, Thập Kiệt Nhất thì lại chẳng để một quyền này vào mắt, qua mười năm tu luyện võ công, hoàn toàn có thể xem Thập Kiệt Nhất là một quyền vương được rồi. Hữu thủ ngưng tụ nội lực, huy động lên quyền, hòa lẫn uy thế như phong hỏa trong nắm quyền nhằm thẳng vào quyền của tráng nam nọ mà đánh trả. Một quyền này, chính là trong “Ngũ Hành Quyền Phổ” của sư phụ hắn truyền lại, Phong Hỏa Liệt Dương Quyền cùng với Bôn Lô Quyền đều nằm trong Ngũ Hành Quyền. “Ầm” một tiếng, hai quyền cùng tương tranh, nội lực chấn

động mãnh liệt như nổ tung ra, quyền phong thổi tung cả bụi đất lên, hai người đều bị chấn lui về sau một bước, nhưng tráng nam dường như đã rơi xuống hạ phong. Bởi quyền pháp của Thập Kiệt Nhất còn gồm chứa cả ngũ hành, nội lực dồn nén nơi nắm quyền, phát lửa nóng rực, khiến gã tráng nam không chịu nổi phải đưa tay lên há mồm thổi phù phù, miệng không kìm được kêu lên: “Nóng quá, nóng quá!” Thập Kiệt Nhất cười lớn: “Ha ha, yêu quái tu hành cả nghìn năm bất quá cũng chỉ như vậy sao! Hôm nay hãy để ta một trong mười thanh niên đại kiệt xuất đến dạy bảo giáo huấn ngươi.” Đương nhiên, Thập Kiệt Nhất cũng biết rằng, nếu như không có sự huấn luyện của vị sư phụ siêu nhân của hắn,

thì có đến mười tên Thập Kiệt Nhất cũng không phải là đối thủ của con yêu quái này. Tráng nam nọ vẫy tay một cái, từ không trung bỗng nhiên xuất hiện hai cây cự phủ, đen nhẻm xù xì, nhưng mà bén nhọn vô cùng. Thập Kiệt Nhất vừa nhìn thấy, đã khoa trương nói: “Mẹ ời, chết đến nơi rồi, hai cây cự phủ của Lý ca (Lý Quỳ) ta người cũng biến ra được?” Miệng nói theo như vậy, còn tay cũng chẳng hề ngừng lại, song thủ vận chân khí cực mạnh, trên hai nắm quyền liền được bao bọc bởi lớp bạch quang; đây cũng là một kiệt tác của sư phụ gã, nhưng mà, lại không nằm trong Ngũ Hành Quyền Phổ, loại quyền pháp này tên là “Thiên Cương Đầu Quyền”; sử dụng loại quyền pháp này, song quyền cương ngạnh vô cùng,

giống như một thứ vũ khí đánh thẳng đến gã tráng nam, tưởng chừng như hai lưỡi cự phủ chẳng gây cho hắn một chút áp lực nào. Song phủ mãnh liệt bổ thẳng xuống đầu Thập Kiệt Nhất, Thập Kiệt Nhất thấy thế, thân hình to lớn nhẹ nhàng lách sang bên phải, tránh khỏi hai lưỡi cự phủ. Vừa mới lách sang, một lưỡi cự phủ phát ngang trở lại, ngay khi nơi eo lưng tránh khỏi, lại phát hiện một đầu cự phủ bổ thẳng xuống, Thập Kiệt Nhất chẳng còn cách nào tránh được, liền búng mình về phía sau, thoát ra khỏi vòng đầu. Nhưng lẽ nào tráng nam kia để cho hắn có cơ hội đổi hơi, mạnh mẽ xông lên, tiếp tục ác liệt chém tới.

Ngay lúc ấy, nhin đã đủ rồi, Thập Kiệt Nhất tá lực hướng ra trước gia tốc

xông đến mạnh mẽ, miệng thét lớn: “Thiên Trùy” Hữu quyền hóa thành một luồng khí nhọn hoắt sắc bén, đánh thẳng đến hai lưỡi cự phủ. Vốn gã tráng nam vẫn chưa đạt được góc độ tốt, chỉ nghe “choang” một tiếng, quyền cùng cự phủ xung đột; “ầm” một tiếng, gã tráng nam bắn ngược về phía sau, dựa lên vách tường. Tráng nam nhận thấy đây chỉ là chút sai lầm nhỏ, chuẩn bị khởi đánh tiếp, nhưng mà, khi hắn phát hiện ra Thập Kiệt Nhất đang cực kỳ lệ làng xông đến, thì đã chậm mất rồi. “Lôi Phá”, Thập Kiệt Nhất tiếp tục thét rõ chiêu thức của mình, chỉ thấy vô số bóng quyền như lôi phá san thạch, vô tình bắn đến thân người gã tráng nam. “Lôi phá” – “Thiên Cương Đầu Quyền” đệ nhị thức – theo tên như

vậy, lấy thuần thiên cương chân khí tạo thành quyền phong, phạm bị “Lôi phá” đánh phải, biểu hiện trên mặt như chẳng bị thương hại gì cả, nhưng chỗ nào bị quyền đánh vào, cơ thể bên trong toàn bộ sẽ bị nát vụn; hơn nữa tốc độ của “Lôi Phá” lại rất nhanh, trong thời gian đánh một quyền “Thiên Trùy”, hoàn toàn có thể đánh được đến mười sáu quyền “Lôi Phá”. Tội nghiệp gã tráng nam, đến kêu thảm một tiếng cũng không có lấy một cơ hội, bị Thập Kiệt Nhất đánh hiện nguyên hình trở lại. Thập Kiệt Nhất cẩn thận xem xét, té ra ông bạn này, nguyên lai đích thực là một con Hắc Hùng Tinh. Lại nói đến trận chiến bên kia, trong khi Thập Kiệt Nhất cùng gã tráng nam giao thủ, cuộc chiến bên ấy cũng diễn ra. Kiều

mị nữ tử cười hi hi nói: “ Ngốc tử, đang nghĩ gì vậy hả? Người xem tử tử có đẹp không? Theo tử tử về sơn động nhé.” Chỉ nghe mấy tiếng “leng keng”, một thanh đại đao vung lên giữa Liễu Dật và kiều mị nữ tử, chẳng cần đoán, cũng biết chính là Đại Đao Vương, không sai. Kiều mị nữ tử dường như giật mình, định thần lại mới hỏi: “Người là ai vậy?” Đại Đao Vương đứng làm dáng, gồng mình lên khoe một thân cơ bắp hoàn mỹ rồi nói: “Chịu ơn huynh đệ giang hồ hậu ái, thưởng cho một danh hiệu, Đại Đao Vương chính là ta.” Kiều mị nữ tử nghe đoạn, kinh hãi: “Người chính là Đại Đao Vương.” Đại Đao Vương cười khà khà hỏi: “Sao vậy, sợ rồi hả?” Kiều mị nữ tử lắc đầu nói: “Chưa nghe qua, nhưng mà,

người mang chữ Vương, chắc là rất lợi hại nhỉ?”

Đại Dao Vương gật gật nói: “Bây giờ mà chạy đi thì vẫn còn kịp đó. Chào...” Đại Dao Vương còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy một luồng gió khê phát qua trước mặt, kiêu mị nữ tử nọ đã đến ngay trước mặt rồi. “Bịch” một tiếng, thân hình Đại Dao Vương bay ngược về phía sau. Kiêu mị nữ tử nọ nhìn lại bàn tay, tưởng như đang tự ngắm nghía năm ngón tay thon dài của nàng. Đại Dao Vương phúi phúi bụi đất bám trên người, ráng nhin cơn đau mà gượng đứng dậy, nâng cây đại đao, chậm chậm bước tới, nói: “Cũng khá lắm, ta chỉ là muốn thử chút lực đạo của ngươi thôi, không ngờ chẳng qua cũng chỉ có vậy.” Tuy là nói như thế,

nhưng Đại Dao Vương đúng là có thể chịu đòn, bao nhiêu năm nay, chẳng biết hắn đã bị đánh bao nhiêu lần rồi, nếu không, lúc mới gặp Thập Kiệt Nhất, hắn đã bị đánh chết rồi, chẳng còn đứng đó mà chịu trận nữa. Tựa hồ như kiều mị nữ tử kia cũng rất ngạc nhiên với khả năng chịu đựng của Đại Dao Vương, một chưởng mới rồi, đừng nói đến người bình thường, kể cả là một tay giang hồ hảo thủ, cũng đánh đến thổ huyết mà chết luôn rồi. Kiều mị nữ tử cười nói: “Được, người đã chịu đòn giỏi như vậy, ta bắt đầu luyện tập chưởng pháp ta mới luyện thành Trúc Ti Miên Chưởng.” Nói đoạn, hữu thủ nhẹ nhàng lay động, xem ra rất chậm rãi, nhưng thực sự lại kéo theo tàn ảnh, khiến cho người ta có một cảm giác

mềm mại uyển chuyển. Kiều mị nữ tử lại nói: “Xem tiếp đây, Trúc Nhã Thanh!”, tư thế rất đẹp, một chương chẳng ngờ tốc độ lại chậm chậm nhằm thẳng ngực Đại Dao Vương đánh tới. Đại Dao Vương vừa lắc đầu thì chương đã đến cách ngực chỉ còn ngoài một xích. Không còn cách nào khác, Đại Dao Vương chỉ có cách sử dụng thân pháp né tránh cao nhất của gã là Lại Lư Đả Cỗn, quả nhiên hữu dụng. Một trận cát bụi cuộn lên, Đại Dao Vương đứng vững lại, vũ động đại đao, bắt đầu nhằm kiều mị nữ tử chém tới, đây là chính là Đại Dao Vương bản lĩnh, Hoàn Tảo Thiên Quân của gã, chính do Đại Dao Vương dựa vào kinh nghiệm giang hồ nhiều năm mà sáng chế ra chiêu thức này; mặc dù rất rối loạn, nhưng vì

dựa vào lực vũ động của đại đao như thế, nên nhất thời chẳng có cách nào áp sát. Hiển nhiên, kiều mị nữ tử cũng hiểu vậy, liên tục thối lui, vừa lùi vừa cười nói: “Không hổ là Đại Đao Vương, chiêu đao đùa bỡn của ngươi, rất là tuyệt diệu, người bình thường chắc là chẳng đùa giỡn như vậy được đâu.” Miệng tuy nói vậy, nhưng tay vẫn không ngừng cử động, “phật phật” hai tiếng, từ trong ống tay áo nữ tử nọ bỗng bay ra hai dải lụa dài nhỏ, chiếu theo nguyên lý lấy nhu

chế cương. Hiển nhiên, chiêu đao Hoàn Tảo Thiên Quân của Đại Đao Vương khi gặp hai dải lụa ấy, liền trở thành chẳng còn đất dụng võ nữa. Chỉ thấy hai dải lụa như hai con linh xà, thoăn thoắt chèn chặn lấy thanh đại đao

của Đại Dao Vương. Chỉ thấy kiều mị nữ tử vận chân khí giật mạnh, Đại Dao Vương không còn giữ nổi thanh đại đao trong tay nữa. “Choang” một tiếng, thanh đao vượt khỏi tay, bay ra ngoài ba trượng ghim sâu xuống đất. Kiều mị nữ tử vừa cười vừa nhìn Đại Dao Vương nói: “Còn gì để dùng nữa không? Xem ra ngươi cũng khá khỏe khoắn, hay về sơn động với tỷ tỷ cùng hưởng phong lưu khoái hoạt.” Vừa lúc đó, Thập Kiệt Nhất phi thân nhập trường, nói: “Hồ Ly Tinh, vẫn còn chưa đi coi tên tình lang của ngươi đi, muộn chút nữa, chỉ sợ không còn gặp được hần lần cuối đâu.” Kiều mị nữ tử không ngờ Thập Kiệt Nhất lại có thể xuất hiện tại đây, cứ nghĩ tráng nam kia có thể giải quyết Thập Kiệt Nhất một cách dễ

dàng, bèn đưa mắt nhìn tình hình bên kia ra sao, không ngờ tên tiểu tử ngốc nghếch kia võ công lại cao như vậy. Thấy Thập Kiệt Nhất xuất hiện, kiều mị nữ tử biết rằng bên kia chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi. Ngoảnh đầu qua nhìn, quả nhiên, thấy “tình lang” mình tựa bệt vào tường, đầu nghẹo sang một bên, miệng thổ đầy máu tươi, hiển nhiên là sắp phải ăn cháo lú rồi. Nhìn biểu tình của kiều mị nữ tử nọ, Thập Kiệt Nhất không nhận thấy con yêu quái này có phản ứng gì; trái lại, hần lại nhận thấy con yêu quái này đang định chạy trốn, hoặc giả tiếp tục nghĩ kế một mình chiến đấu tiếp với ba người. Chẳng ngờ, con Hồ Ly Tinh xem ra có vẻ vô tình dâm đảng này lại khiến ba người phải kinh ngạc dụi mắt. Chỉ thấy một kiều

mị nữ tử, cuống cuống phóng qua bên Hắc Hùng Tinh (nay đã hiện nguyên hình), ôm lấy Hắc Hùng Tinh, hai mắt đỏ ngầu, lệ chảy ròng ròng, giọng run run hỏi: “ Tại sao... tại sao lại... tại sao lại như thế này? Không phải chúng ta đã hứa với nhau rồi sao? Vĩnh viễn bên nhau mà, vĩnh viễn mà, huynh nói vậy mà. Chúng ta... chúng ta sẽ đi đến chân trời góc bể mà. Huynh đã bằng lòng rồi mà, phải rồi, huynh đã bằng lòng rồi mà. Tại sao?” Ba người không thể tin nổi vào mắt mình, và càng không thể tin nổi vào tai mình, con yêu tinh này đang nói gì vậy? Chẳng lẽ đây là những lời mà con yêu quái có thể nói ra sao? Nữ tử hoảng loạn nọ nhìn Hắc Hùng Tinh từ từ nhắm mắt, nằm bất động, bản thân cũng dần

dần lấy lại bình tĩnh; mặc dù nói là bình tĩnh, nhưng đúng ra là bất lực phải bình tĩnh trở lại, giọng run run, hòa cùng với nước mắt, nức nở nói: “Tại sao? Tại sao trời già lại hý lộng bọn ta như vậy? Nghìn năm rồi, chúng ta ở đây đủ nghìn năm rồi. Mấy ngày nữa thôi, chúng ta đã có thể ly khai cái địa phương quỷ quái này, đến nơi mà chúng ta muốn đến, không phải chúng ta đã bàn bạc rồi sao? Vĩnh viễn sẽ không phân khai, vĩnh viễn không bao giờ bỏ cuộc. Tại sao? Tại sao huynh lại đi trước? Tại sao? Huynh đã đáp ứng muội rồi mà, muốn mang muội đến chân trời góc bể xem mặt trời lặn, huynh đã hứa sẽ mang muội đến tây vực xem biển cát. Huynh đã hứa rồi mà, mang muội đến Côn Lôn xem trăng

mọc...” dần dần, âm thanh càng lúc càng nhỏ, càng nhỏ, rồi tắt hẳn. Đột nhiên, ánh mắt nữ tử quay ngoắt trở lại, đó là... đó là ánh mắt rực lửa căm thù, phần nộ nói: “Các ngươi, các ngươi là ma quỷ!”, nói đoạn tả thủ khẽ phát lên, phóng ra một dải lụa, nhằm hướng Liễu Dật bay tới quán chặt lấy hắn, rồi “rẹt” một tiếng, một đạo lam quang lóe lên, hai con yêu quái và Liễu Dật biến mất khỏi mặt đất.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 17: Thiên Thốc Chi Âm, Nhân Gian Đích ...

Thế gian này bất cứ sự việc gì rồi

cũng phải có kết cục, đã có khởi nguồn, thì cũng có kết thúc, vô luận là sự việc gì cũng không ngoại lệ.

(Cổ Long - Luận)

Sơn động u ám, nói u ám là chỉ tương đối một quãng ngắn ở gần cửa hang, nếu đi sâu vào, có thể phát hiện, nơi này rộng rãi phi thường, hơn nữa lại còn khá sáng sủa. Nơi đây có thể so sánh với gian đại sảnh của nhà đại gia chôn nhân gian, ngoài ra, trên trần sơn động, có treo một chuỗi dạ minh châu bạch sắc, ánh sáng từ đó chiếu xuống, làm cả sơn động sáng như ban ngày. Trong sơn động, truyền lại thanh âm nữ nhân than khóc, thật là bi thương, tựa như tuyệt vọng, theo thanh âm mà lần tới, chính thị là Yêu Hồ. Yêu Hồ ôm lấy thi thể Hắc Hùng, dường như

hắn đích thị là tình lang của ả... Liễu Dật đứng đối diện với Yêu Hồ, nhìn Yêu Hồ ở tại đó khóc lóc thương tâm, muốn nói vài lời, mà chẳng biết nên nói sao cho phải. Im lặng một lúc, Liễu Dật cất tiếng nói: “Đừng bi ai nữa, hắn đã ly khai chốn trần thế này mất rồi, người còn khóc lóc để làm gì?” Nghe tiếng Liễu Dật, Yêu Hồ hung dữ ngẩng phắt đầu lên, hét lớn: “Tất cả là tại người! Tại người! Nếu không tại người, chàng đã không chết.” Liễu Dật quay đầu đáp: “Hừ! Tự tạo nghiệt, không thể sống. Là lão thiên trừng phạt các người thôi.” Yêu Hồ dịu dàng đặt Hắc Hùng nằm xuống, đứng thẳng người, từ từ đi đến trước mặt Liễu Dật, một trận cuồng phong thổi vù tới, Liễu Dật hai mắt không cách nào mở lớn

ra được, sau khi trận gió đi qua, hăn mới có thể mở mắt ra nhìn.

Phát hiện Yêu Hồ đã biến thành lột thú, toàn thân phủ lông đỏ rực, cái đuôi xù dựng đứng phía sau, mười ngón tay nhọn hoắt, thêm vào móng tay dài ngoằn, chẳng khác gì mười mũi chủy thủ sắc bén. Gương mặt kiều diễm biến dạng méo mó, để lộ ra hàm răng sắc nhọn. Yêu Hồ phẫn nộ nói: “Người hại chết tướng công của ta, bây giờ ta quyết phải moi tim của người ra, dùng để tế linh hồn chàng.” Liễu Dật ngẩng đầu, chẳng chút sợ hãi, nổi giận nói: “Hừ! Bị người bắt được, ta biết đã chẳng còn đường sống sót. Trời cao công bình, người lại nhận được kết cục còn tốt đẹp hơn.” Yêu Hồ nghe được, móng vuốt sắc nhọn hạ

xuống, càng thêm phần nộ, tận lực hét lớn: “Người nói sao? Trời cao công bình hả? Thật sự là công bình hay sao? Nếu thật có trời cao, ta thật muốn hỏi hấn tại sao đối xử với ta như vậy?” Liễu Dật chăm chú nhìn Yêu hồ đang phát cuồng, nói: “Sao chứ? Nói là không công bình ư? Bọn yêu nghiệt các người xem mạng người như cỏ rác, người tự tay hại chết bao nhiêu người rồi, người có đếm nổi không? Hắc Hùng Tinh chỉ bất quá là bước đầu của báo ứng thôi.” Yêu hồ lớn tiếng thét lên: “Không, ta không nhìn thấy là tại làm sao? Đây là thứ mà người bảo là công bình sao? Nhân loại tàn sát chúng ta, lột da chúng ta, ăn thịt chúng ta, là thiên kinh địa nghĩa, chúng ta giết người, ăn người, lại là thiên địa bất

dung? Đây là thứ mà người bảo là công bình sao?” “Sáu trăm năm trước, ta mới là một tiểu hồng hồ trên đường tu hành, không may bị thợ săn bắt được, nhưng hắn không giết ta, mà nhốt ta vào trong rọ, mỗi ngày lúc cao hứng thì cho ta ăn, còn nếu không cao hứng thì dùng thứ này thứ nọ đánh ta, đâm ta. Chung qui đến một ngày, hắn đã nghịch đủ rồi, ngay lúc hắn đem ta đi lột da, thì Hắc Hùng cứu ta. Cứ như vậy, chúng ta đã cùng sinh sống suốt sáu trăm năm qua, chúng ta đã đổi thiên lập thế, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia lìa. Ta đã quên hết những kí ức về cuộc sống trần tục, chúng ta sinh sống một cách khoái hoạt, chúng ta không phương hại đến bất cứ người nào. Người có thể không tin, nhưng yêu

quái cũng có tình, đừng nghĩ rằng tình yêu chỉ có loài người các người mới hiểu nổi. Mười năm trước, chúng ta gặp một tên đạo sĩ, hắn nói chúng ta là loài yêu nghiệt, đem chúng ta phong ấn trong cái hang chuột này. Nhưng mà chúng ta có làm gì đâu? Chúng ta sinh sống trong rừng sâu này, chúng ta phương hại đến ai chứ? Hắc Hùng thì bị giam cầm lại một chỗ, nhưng tên đạo sĩ đó, hắn đối với ta lãng nhục đủ đường, người nhìn xem...”

Cuồng phong thổi qua, Yêu Hồ biến lại thành nữ tử khả ái, ngoại y trên thân đã bị xé rách giờ rơi xuống đất lả tả, Liễu Dật hoảng kinh vội mở quạt che trước mặt, kêu lớn: “Muốn giết thì giết, đừng hòng lung lạc được ta.” Yêu Hồ tựa

hồ đã hóa cuồng, hét lớn: “Người nhìn đi, người hãy nhìn đi, nhìn những gì tên đạo sĩ đó lưu lại trên thân thể ta, có phải yêu nghiệt chúng ta không có quyền được hưởng thụ sinh mệnh, không thể nói sinh mệnh là chỉ nhân loại các người mới có. Người hãy nhìn đi!” Liễu Dật từ từ hạ cây quạt xuống, hướng về phía Yêu Hồ, nhìn trên thân Yêu Hồ lần dọc lần ngang toàn là vết thương thành sẹo, nhìn qua một lượt, làm cho người ta kinh tâm, là kẻ nào đã tàn nhẫn đến vậy... Yêu Hồ lại thét lên: “Đây là thứ người gọi là công bình? Loài người ăn thịt chúng ta thì được, chúng ta ăn thịt con người thì không được. Loài người làm tổn thương chúng ta thì được, chúng ta gây tổn thương cho con người thì không được.

Đây là công bình, là công bình chăng?” Yêu Hồ gần như hóa cuồng gào thét. Liễu Dật lắc đầu. Yêu Hồ nói tiếp: “Có biết tại sao ta và Hắc Hùng phải giết người? Tại sao phải móc lấy tim người? Chúng ta phải báo thù, ta phải nhìn xem tim các người là đen hay là đỏ, là lạnh hay là nóng!” Liễu Dật nói: “Không thể nói trời cao bất công được. Loài người vô cớ làm hại các người, nhưng còn các người? Các người đâu có tốt lành gì? Các người thậm chí còn tàn nhẫn hơn, vô tình hơn. Các người có từng nghĩ, các người làm hại con người một cách vô cớ, họ đều có cha mẹ vợ con, họ đang sống hạnh phúc? Sự báo thù của các người đã làm hại bao nhiêu hạnh phúc của con người rồi?” Liễu Dật dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

“Ta không thể không thừa nhận, nhân tính quả thật có một phần là tà ác, nhưng nhân tính vốn thiện lương, một người không là đại biểu cho mười người, mười người không là đại biểu cho trăm người, trăm người không là đại biểu cho ngàn người, ngàn vạn người không thể đại biểu cho cả nhân loại. Người gây thương hại bao nhiêu người vô tội, có gọi là công bình không? Người đã từng nghĩ thông suốt chưa? Người bị người ta tổn hại chịu thống khổ ra sao? Nhưng những người bị người tổn hại? Những người thân của họ? Cha mẹ của họ phải chịu đau khổ còn hơn người nữa? Sao người không mở rộng tấm lòng, dùng trái tim mà nhìn thế gian này, học lấy cách quan tâm trân trọng mọi sinh mệnh xung quanh mình,

nhất thiết lấy lòng chân thành mà đối xử với người, không gây tổn hại đến ai? Yêu nghiệt, sở dĩ bị coi là yêu nghiệt là do các người bốn tính tàn nhẫn, xảo hoạt, gian trá, hung dữ, còn loài người bốn tính là thiện lương, đây chính là khác biệt, nếu người muốn được công bình, thì người sao không tự bắt đầu với bốn tính giống như con người? Nếu người làm được vậy, ta tin rằng, giá trị sinh mệnh của người có thể so sánh với sinh mệnh của con người, mà không phải mãi trầm luân như vậy...” Yêu Hồ dường như nghe quá nhiều thuyết về hòa bình của Liễu Dật thành ra ngây ngốc, hỏi lại: “Thật chứ?” Liễu Dật bước lên, đưa tay phải ra, nói: “Người nhìn đi, đây là cái gì?” Yêu Hồ mở lớn mắt ra nhìn, rồi nói: “Đó

là... là tay phải của ngươi.” Liễu Dật lắc đầu, lập tức đập tay lên mặt bàn ở kế bên, nói: “Đó là nhân quả... là dư kinh từ cái đập tay không còn vang nữa.” Yêu Hồ chậm chậm nói: “Nhân quả? Nhân quả?”, nhìn bàn tay phải của Liễu Dật, tựa hồ đã minh bạch rất nhiều. Liễu Dật nói tiếp: “Có những việc vốn đã được định trước, có lẽ, hấn quả thật không muốn rời xa ngươi, nhưng các ngươi có năng lực tranh đấu với vận mệnh hay không? Khi hai ngươi rời xa nhau, ngươi có hy vọng là gã được vui vẻ hạnh phúc hay là không?” Yêu Hồ từ từ đứng lên, đến bên thân Hắc Hùng, chậm chậm ngồi xuống, hai mắt trống rỗng, vô quang ... Liễu Dật đưa mắt nhìn tứ phía, phát hiện có một cây cổ cầm, là vật Yêu Hồ ngày

thường sử dụng, nói: “Ta nghĩ, ta chẳng làm được gì nữa, hãy để ta tấu một khúc cho gã, coi như là tiễn biệt.” Yêu Hồ tựa hồ không nghe thấy Liễu Dật nói gì, chỉ ôm chặt lấy Hắc Hùng. Liễu Dật cũng không màng đến phản ứng của Yêu Hồ, đi về phía cây đàn cầm, hạ mình ngồi xuống. Cầm âm vang lên, nhẹ nhàng thông thả, khiến người nghe có cảm giác bay bổng phiêu lãng ra ngoài chín tầng trời, nhìn khắp đại địa, gió phơ phất thổi qua người, mây trắng phiêu hốt bao lấy xung quanh, lạc bước đến chốn non xanh nước biếc, cỏ khô chậm chậm chuyển mình trở nên xanh ngắt, trăm hoa đua nở, vạn vật bừng tỉnh, không khí sung mãn ấm áp, tràn ngập sinh mệnh, thế gian thật là mỹ lệ, khiến người ta quên hết, tựa

như giữa trời đất chỉ còn lại cảm âm mỹ diệu.

Đây là khúc đàn “Xuân phong” do chính Liễu Dật viết ra. Hắn rất lâu rồi không tự mình gảy đàn, nay nhìn thấy chân tình của yêu với yêu, Liễu Dật tựa như vì thế mà cảm động, có ý muốn Hắc hùng khi chết đi được nâng niu bởi “Xuân phong”. Khúc đàn chấm dứt, nhưng cảm âm tựa như vẫn còn quanh quất trong sơn động, từ một hốc đá nhỏ, một cọng thanh thảo xanh xanh từ nham thạch mọc lên, một con chim nhỏ nghe thấy tiếng đàn đã bay vào trong động, đậu bên cạnh cây đàn. Sơn động đã khôi phục lại sự an tĩnh, chỉ còn lại niềm bi thương và nỗi hối hận vô biên. Liễu Dật nhẹ nhàng đi lại trước mặt Yêu Hồ, thở

dài nói: “Người đã minh bạch chưa? Tiếng đàn giống như là nhân sinh chúng ta, không kể là người, là yêu; không kể người tu luyện vạn năm, biến thành tiên, thành thần; tất cả đều có lúc chấm dứt, chỉ là khi biểu đạt thì phương thức không giống nhau, thời gian ngắn dài không giống nhau mà thôi.” Yêu Hồ hai mắt đã từ từ khôi phục lại thần sắc, nhìn Liễu Dật, hỏi: “Tại sao? Lão Thiên tại sao lại đối xử với chúng ta như vậy?” Liễu Dật chỉ khẽ lắc đầu, nói: “Không vì lý do gì cả, hoặc có thể, mọi việc đã được chủ định từ trước, việc phải xảy ra thì sẽ xảy ra, khi nó xảy ra, chúng ta làm sao mà tránh được? Người thương tâm sao? Chẳng bằng suy nghĩ theo một hướng khác, có thể bây giờ hắn đã đến được

một nơi an tĩnh, cách rời mọi huyên náo nơi trần thế, không thể nói là đó không phải là một thứ hạnh phúc. Mở rộng cánh cửa trái tim của chúng ta, nhất định sẽ nhìn thấy được ánh sáng.” Yêu Hồ hai mắt còn vương chút mộng lung không rõ, hướng về Liễu Dật: “Nhưng, chúng ta phân khai làm hai thế giới, vĩnh viễn đã không thể cùng chung sống với nhau, sao ta có thể chấp nhận được. Ta không thể! Ta chỉ còn có thể sống cuộc sống cô độc, tịch mịch đến lúc chết.” Liễu Dật lắc đầu, nói: “Chỉ cần trong tim người có hân, như vậy, giữa hai thế giới hoàn toàn không có khoảng cách, bởi vì hai trái tim của các người ở chung một chỗ, vĩnh viễn, vĩnh viễn là vậy.” Yêu Hồ vẫn còn nghi vấn hỏi: “Cùng nhau thế nào?”

Nhưng đúng lúc này, từ phía sau vang lên một tiếng quát lớn: “Con bà nó, yêu quái, mau nếm quyền của lão tử đây...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 18: Sinh Tử Ly Biệt , Tối Thâm

...

Chết trong tim bất quá chỉ bị thương đến chết lặng, nhưng còn có thể đập trở lại.

Giữa sinh và tử, tuyệt không có chỗ cho sự chọn lựa, cũng tuyệt không hề có cơ hội thứ hai.

(Cổ Long - Luận)

Đừng... Liễu Dật thét lớn. Mà Liễu Dật phản ứng cũng nhanh không kém, hai tay dang ra, chặn ngay phía trước quyền của Thập Kiệt Nhất. “Ầm” một tiếng, luồng tử sắc như điện chớp chạm lên người Liễu Dật. Chiêu Thập Kiệt Nhất sử dụng chính là Bôn Lô Quyền, dự định là thu tập Yêu Hồ, cho cô ả thấy chút bản lĩnh, nào ngờ được Liễu Dật lại bất thành linh chặn quyền của mình, cho nên một quyền ấy đã thật sự đánh trúng lên người Liễu Dật. Liễu Dật chỉ là một tên thư sinh bình thường, một chút tu vi cũng không có, làm sao có thể chịu nổi một Bôn Lô Quyền cương mãnh của Thập Kiệt Nhất, toàn thân y như điều đứt dây, văng tuốt ra xa. “Bịch”, một âm thanh lại vang lên, chính là do thân hình Liễu Dật

đập lên vách đá sơn động mà phát ra... Lúc này, Yêu Hồ dường như có hơi lưỡng lự, sao người này lại cứu mình vậy nhỉ? Thập Kiệt Nhất chẳng còn để ý chuyện gì xảy ra nữa, chạy thẳng đến bên cạnh Liễu Dật, quỳ xuống ôm chầm lấy Liễu Dật, hoảng hốt kêu lên: “Lão đại, huynh làm sao rồi? Lão đại, đừng dọa đệ. Thập Nhất không cố ý đâu, đệ thật không biết. Thật đấy, đừng dọa đệ, huynh tỉnh dậy đi.” Đại Dao Vương ngay lúc này cũng xông vào trong động, nhìn thấy Yêu Hồ ngơ ngẩn đứng ngay đó, còn Liễu Dật thì hôn mê tại một góc, Thập Kiệt Nhất thì đang khóc lóc thảm thiết ở bên cạnh...

Đại Dao Vương có phần mơ hồ, chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Chuyện này

là thể nào, rồi vội vàng chạy đến bên Liễu Dật. Thập Kiệt Nhất lại kêu lên thật to: “Lão đại, đừng dọa đệ mà, huynh mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy đi, huynh làm sao rồi...” Liễu Dật sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, Đại Dao Vương thấy thế vội nói: “Nhanh, Thập Nhất, truyền chân khí cho y! Trước tiên hãy bảo vệ tâm mạch cái đã.” Thập Kiệt Nhất trong lúc quá hốt hoảng, đã quên khuấy mất chuyện này, liền vội vàng giơ tay phải lên thành chưởng, vận chân khí trong người truyền vào thân thể Liễu Dật, luồng nhiệt khí ấm áp lưu chuyển chỉ chút ít đã thông những đường huyết mạch đã bị tắc nghẽn của Liễu Dật. Liễu Dật chậm chậm mở hai mắt, nhìn thấy Thập Kiệt Nhất hai mắt gần như sắp bật lệ liền

bảo: “Hảo huynh đệ... đệ... đệ làm sao vậy? Không được khóc, hảo hán nam tử không được thế, không thể dễ dàng rơi lệ được.” Thập Kiệt Nhất vốn đang khó kiềm lại, bây giờ thấy Liễu Dật mở mắt ra, đột nhiên nói câu ấy, lại càng không thể kiềm chế nổi, một giọt lệ nam nhân đã nhỏ xuống: “Lão đại, tại Thập Nhất không tốt, Thập Nhất thật quá bất cẩn, là do Thập Nhất hại huynh, huynh ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì.” Sau khi nói xong, Thập Kiệt Nhất bỗng nhiên không thốt được lời nào nữa. Liễu Dật khẽ lắc đầu, cười yếu ớt: “Không, Thập Nhất, sinh tử hữu mệnh, nếu như ông trời đã an bài, huynh phải chấp nhận, huynh sao có thể trách đệ được.” Thập Kiệt Nhất nghe được, lại càng không thể kiềm

ché, dòng lệ hồi hận lại rơi không ngừng, cả mười năm nay, ở bên cạnh Liễu Dật, Thập Kiệt Nhất lúc nào cũng hoan hỉ vui vẻ, chưa bao giờ cảm thấy bơ vơ như lúc này. Thập Kiệt Nhất vẫn gọi Liễu Dật là lão đại, tình thân tựa huynh đệ, bây giờ thấy Liễu Dật tình trạng thế này, bản thân mình lại bất lực không thể tương trợ, thâm tâm Thập Kiệt Nhất hoàn toàn trống rỗng. Thập Kiệt Nhất dùng đôi bàn tay to lớn thô ráp lau dòng nước mắt nói: “Lão đại, huynh nhất định không có chuyện gì cả. Thật đấy, có Thập Nhất ở bên cạnh, huynh làm sao xảy ra chuyện gì được.” “Khục, khục...”, cơ quan nội thể bị tổn thương, khiến Liễu Dật từ trong mồm phun ra cả một bùm máu lớn, cố gắng chịu đựng nỗi đau đón xé tâm can, Liễu

Dật lắc đầu nói: “Huynh đệ ngốc, đệ tưởng đầu lại ông trời sao? Mặc dù ta không biết võ công, nhưng ta biết đệ võ công cao cường, trúng một quyền của người, đừng nói đến người không biết võ công...”

Liễu Dật chẳng nói được hết câu, nhưng cho dù y không nói ra, mọi người ai cũng đều hiểu rằng Liễu Dật chẳng còn cứu được nữa. Ăn năn, hối hận, chưa được một khắc đã hành hạ khổ sở gã thiết hán. Thập Kiệt Nhất nói: “Là Thập Nhất không tốt! Thập Nhất chặt cánh tay này xuống.” Vừa nói xong, bất ngờ giật lấy đao của Đại Dao Vương. Liễu Dật cố gắng chịu đựng đau đớn, thều thào: “Dừng tay...đệ làm sao thế...đừng tự trách mắng như thế... đệ tự chặt tay mình

chẳng lẽ ta sẽ khỏi hay sao? Không còn tay ... đệ làm sao mà lấy được A Cửu.” Thập Kiệt Nhất nghe Liễu Dật nói thế, càng thêm thương tâm, cả trong lúc này, mà Liễu Dật vẫn còn nghĩ đến mình... Liễu Dật lại học máu, giọng nói vô lực: “Thập Nhất, về sau phải cố gắng tự chiêu cố lấy thân, giúp ta tìm A Cửu công chúa về, Liễu phủ giờ đây tùy thuộc vào đệ, ta trong người đau quá... mệt quá... ta muốn... ta muốn nghỉ ngơi một lát.” Nói xong, chậm chậm nhắm mắt lại. Thập Kiệt Nhất liền phản ứng tức thì, ôm chặt lấy Liễu Dật, vừa lay vừa nói: “Lão đại, huynh đừng ngủ, không được ngủ! Trời sáng bây giờ đây, chúng ta... chúng ta còn phải nhanh chóng lên đường nữa.” Thế nhưng, đôi mắt Liễu Dật vẫn nhắm

chặt, Thập Kiệt Nhất lại tiếp tục tự mình xuất thủ chưởng, liên tục vận chân khí trong người truyền vào trong thân thể Liễu Dật, nhưng Liễu Dật một phản ứng nhỏ cũng chẳng có. Thập Kiệt Nhất hoảng hốt, bấn loạn, lớn tiếng gọi: “Lão đại... lão đại... huynh đừng dọa đệ... đừng dọa đệ, huynh không có làm sao đâu, huynh mau mở mắt nhìn Thập Kiệt Nhất đi chứ. Lão đại, đừng dọa đệ...”, Thập Kiệt Nhất lắc mạnh thân thể Liễu Dật. Thế nhưng Liễu Dật cứ như người đã chết, chẳng có lấy một chút phản ứng.... Đại Dao Vương lắc đầu, vỗ vỗ lên vai Thập Kiệt Nhất nói: “Thập Kiệt Nhất huynh đệ, đừng nên như thế. Liễu công tử hấn... đã chết rồi, người có thể này thì cũng vô dụng thôi.” Thập Kiệt Nhất ngẩng đầu

lên, hai mắt đỏ hoe nói: “Không đúng đâu, lão đại không thể chết, huynh ấy chỉ... chỉ ngủ một giấc thôi.” Lúc ấy, Yêu Hồ từ từ đi đến... Đại Dao Vương vừa thấy, vội cầm lấy đao, chuẩn bị tiến đến chặn lại, chỉ cần nhìn bộ dạng Thập Kiệt Nhất hiện thời, cũng biết không phải là lúc ngênh chiến.

Yêu Hồ nói Đại Dao Vương rồi bảo: “Ta không hại ngươi đâu, ta chỉ lại giúp hẩn thôi.” Đại Dao Vương vung đại đao nhảy tới, giận dữ quát: “Ai mà tin được ngươi. Người đã chết rồi, ngươi còn muốn giở trò gian trá gì đây?” Yêu Hồ nhẹ nhàng tránh khỏi, nhưng nàng tịnh không hoàn thủ, lại cũng không hề làm bị thương Đại Dao Vương, nhưng vẫn tiếp tục hướng tới thi thể của Liễu Dật đi đến,

rồi quỳ xuống. Đại Dao Vương có chút kỳ quái, vừa rồi Yêu Hồ rõ ràng có thể đả thương mình, sao lại không xuất thủ, chẳng lẽ hôm nay mọi người ở đây đều điên hết cả rồi sao? Yêu Hồ nhìn Liễu Dật cùng Thập Kiệt Nhất nói: “Ta có thể cứu hắn.” Thập Kiệt Nhất liền ngẩng lên, nước mắt lưng tròng, thật sự là khó khăn lắm mới nói được. Ngạc nhiên, Thập Kiệt Nhất hỏi: “Thật chứ? Người thật có thể cứu lão đại sống lại à?” Yêu Hồ gật đầu, chỉ mỉm cười đáp lời: “Hắn quả là người tốt, không nên chết đi như thế. Nhưng ta, thực sự đã hại quá nhiều kẻ vô tội, đối với nhân gian này đã không còn chút quyền luyện, ta muốn đến một thế gian khác mà có người cùng ta luyện ái, nếu không, chàng sẽ cô đơn.” Nói chưa

dứt câu, từ trong miệng nàng chập chờn xuất hiện một quả cầu bạch sắc, quả cầu ấy chỉ độ hai đốt ngón tay, lấp lánh tỏa ánh bạch sắc, ở giữa có hào quang lưu động, đẹp đẽ vô cùng. Yêu Hồ ngoái lại nhìn con gấu đen tinh đang nằm trên mặt đất, mỉm cười khẽ nói: “Đợi muội nhé!”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 19: Đại Nạn Bất Tử, Xảo Đắc Thiên ...

Yêu Hồ dùng tay trái bóp miệng Liễu Dật, nhẹ nhàng thổi vào miệng Liễu Dật một đạo bạch khí, chỉ thấy trong đó có một quả cầu bạch sắc chậm chậm trôi

dần, trôi dần, cuối cùng tan biến trong miệng Liễu Dật. Ngay lúc đó, bỗng phát sinh một sự việc kì quái, chỉ thấy sắc diện Liễu Dật từ từ khôi phục lại vẻ hồng nhuận, thân thể đã có chút phản ứng, hai bàn tay khẽ nhúc nhích. Thập Kiệt Nhất hai mắt sáng bừng, lấy lại tinh thần, hô lớn: “Lão đại... lão đại, huynh không sao rồi. Nhanh, mở mắt ra nhìn Thập Kiệt Nhất đi!” Tựa hồ Liễu Dật nghe được tiếng gọi của Thập Kiệt Nhất, chậm chậm mở mắt, hai tay yếu ớt đưa lên, thều thào nói: “Ta có phải đang nằm mơ không? Chắc chắn là nằm mơ rồi, thân thể ta hình như có gì đó khác lạ lắm.” Thập Kiệt Nhất kích động nói: “Lão đại, không phải là mộng, không phải mộng, là thực đó.” Liễu Dật lắc lắc đầu, chợt nhìn thấy Yêu

Hồ, thân thể ả dường như cũng đã phát sinh biến hóa, trong khoảnh khắc biến thành già lão, nếp nhăn nhanh chóng hiện lên đầy mặt, thân hình run rẩy như sắp hiện nguyên hình, mái tóc đen dài biến thành bạc trắng, ánh mắt không còn toát lên sự tươi trẻ, ngược lại chỉ còn vẻ già lão, vô lực. Liễu Dật hoang mang hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy, người làm sao vậy?” Yêu Hồ khẽ mỉm cười, đoạn thêu thào nói: “Ta chỉ là dùng nội đan tu hành truyền cho công tử, giúp công tử tái sinh.” Liễu Dật lại hỏi: “Còn người thì sao? Người tại sao lại biến thành thể này?”

Yêu Hồ đáp: “Loài yêu chúng ta khi tu luyện, sinh mệnh toàn bộ nằm trong nội đan, nếu như không có nội đan, chúng

ta có thể chết ngay lập tức.” Liễu Dật ngồi dậy, vội vã hỏi: “Sao ngươi khờ khạo vậy, tại sao lại muốn cứu ta?” Yêu Hồ yếu ớt lắc đầu: “Không phải, ta không khờ khạo. Liễu công tử là người tốt, không thể chết được. Còn ta trái tim đã chết rồi, ta hoàn toàn không còn tìm được lý do gì để tiếp tục sống. Vì vậy, ta còn muốn đa tạ công tử, là công tử đã cho ta câu trả lời, nếu như thế gian này thật sự không dung nạp chúng ta, thì hãy để chúng ta tách ra, có thể như vậy chúng ta sẽ hạnh phúc hơn.” Liễu Dật còn nói gì được nữa? Mà cũng còn có gì để mà nói nữa đây? Có lẽ, bản thân y cũng thường nghĩ tới tất cả đều không đúng, thời kỳ loạn lạc này, cái gì là đúng, cái gì là sai? Yêu quái thì không thể đúng

sao? Là người thì nhất định đúng sao? Yêu Hồ tiếp tục nói: “Có lẽ lần này, chúng ta nhất định sẽ trầm luân trong bể khổ, đã làm bao nhiêu điều sai trái không thể bù đắp lại, ta cũng chẳng dám yêu cầu điều gì. Hy vọng duy nhất của ta là tại mười tám tầng địa ngục có thể nhìn thấy tướng công, thì dù có cực khổ đến đâu ta cũng vui lòng.” Dần dần, giọng Yêu Hồ càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng yếu ớt. Liễu Dật an ủi: “Nếu như người đã có lòng hối cải, nhất định sẽ gặp lại được tình lang, nhưng không nhất định là gặp nhau tại địa ngục, biết đâu hai người sẽ tái ngộ tại chốn Tây Phương cực lạc, cửa Phật luôn mở rộng, chẳng lẽ lại không thu nhận được hai người bọn người sao?” Yêu Hồ gật đầu cười buồn,

ánh mắt bỗng biến thành trống rỗng vô thần, yếu ớt nói: “Ta cảm thấy nhẹ nhẹ lâng lâng rồi, ta mệt quá, ta muốn nghỉ ngơi một lúc.” Đoạn ả gượng người trở dậy, hướng về phía thi thể Hắc Hùng, chầm chầm đi tới, khoảng cách mỗi lúc một gần, thân thể mỗi lúc một hư nhược, cuối cùng cũng ngã gục vào lòng Hắc Hùng. Mặc dù Yêu Hồ không phải là do Liễu Dật giết, nhưng cũng vì hắn mà chết, hắn không khỏi cảm thấy có chút cảm thán, lắc đầu thở dài: “Thường Nga hồi trộm thuốc tiên, trời xanh biển biếc, đêm đêm tỏ lòng. Nếu đã sớm biết là thế này, hà tất khi xưa...” Liễu Dật quệt vết máu tươi bên khoé miệng, rồi quay sang phía Thập Kiệt Nhất nói: “Chúng ta hãy chôn cả hai bọn họ chung một chỗ.” Thập Kiệt

Nhất gật đầu vâng lời, ba người hợp sức, cuối cùng cũng đắp xong được ngôi mộ cho cả hai ở bên ngoài sơn động, lập cho Hồ Ly cùng với Hắc Hùng chung một tấm mộc bia.

Liễu Dật ngẩng mặt nhìn trời, thấy mặt trời sắp mọc, nói: “Trời sắp sáng rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi. Đầu tiên đến Phong Đà Động, thời gian không còn nhiều nữa rồi. Đại Dao Vương, chúng ta phải nhanh chân lên, có thể đến nơi vào đầu giờ chiều.” Đại Dao Vương tính toán một lúc, trong vòng ba canh giờ, nếu như đi nhanh, thì có thể được. Gã gật đầu nói: “Nếu như chúng ta có thể đi nhanh như đã nói, thì chắc là có thể.” Liễu Dật gật đầu nói: “Chúng ta xuất phát thôi!” Nói xong liền xăm xăm nhằm phía trước

mà đi. Liễu Dật sau khi thoát chết, bỗng cảm thấy thân thể như nhẹ bỗng, đi bộ hầu như không tốn một chút khí lực nào, càng đi càng nhanh. Những sự kỳ dị này, ngay cả bản thân gã cũng không biết giải thích thế nào. Thập Kiệt Nhất cùng Đại Dao Vương đi phía sau thấy vậy lấy làm lạ lắm, Liễu Dật chưa từng học qua võ công mà, tại sao mới bắt đầu đi đã đi nhanh như vậy? Thập Kiệt Nhất thì còn khả dĩ có thể theo kịp, chứ Đại Dao Vương thì hết chịu nổi, đi theo được một lúc, gã hỏn hển nói lớn: “Liễu công tử, đi chậm lại một chút, người đi nhanh như vậy, sẽ chết người đấy.” Liễu Dật chậm bước, quay lại nhìn hai gã, ngạc nhiên hỏi: “Ta có đi nhanh sao? Ta thì lại cảm thấy hai người đi rất chậm.” Thập Kiệt

Nhất cùng Đại Dao Vương ngó người nhìn nhau lắc đầu, Đại Dao Vương nói: “Liều công tử, tại sơn động lúc trước đã phát sinh ra chuyện gì, công tử có thể kể lại cho bọn ta được không? Bao nhiêu việc xảy ra khiến ta chẳng hiểu gì cả, trở nên hồ đồ rồi.” Thập Kiệt Nhất cũng gật đầu phụ họa: “Phải đó, phải đó! Lão đại, đã phát sinh ra chuyện gì vậy? Tại sao huynh lại giúp con yêu quái đó thoát khỏi quyền của đệ?” Liều Dật nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói, nếu không sẽ tốn nhiều thời gian.” Hai người gật đầu đồng ý, Đại Dao Vương lại nói: “Phiền công tử đi chậm lại một chút, nếu không chúng tôi sẽ không theo kịp.” Liều Dật gật đầu, và cứ như vậy, một mặt vừa đi, một mặt vừa kể lại mọi việc đã xảy đến với mình,

hai người trố mắt lắng nghe, tưởng như tự mình chứng kiến sự tình trong sơn động. Đại Dao Vương nghe xong, kích động nói: “Sớm nghe nói Giang Nam có nhiều tài tử, nhưng Đại Dao Vương ta trước đây vẫn không tin là tài tử có thể dùng vào việc gì tại giang hồ, không ngờ hôm nay công tử lại cho Đại Dao Vương ta mở rộng tầm nhìn.”

Thập Nhất Kiệt khoái trá cười nói: “Người còn phải học hỏi nhiều, lão đại ta còn biết bao nhiêu chuyện khác nữa kia.” Lúc này, Liễu Dật bỗng nhiên đi chậm lại. Không biết tại sao, cảm giác toàn thân đau đớn, nhưng không phải là kiểu đau như lúc vừa rồi thụ thương, toàn thân lúc thì cảm thấy lạnh giá như ở trong hang băng, lúc thì cảm thấy nóng bừng

như có liệt hỏa thiêu đốt. Lúc lạnh, trong miệng Liễu Dật không ngừng lại thở ra luồng hơi trắng như sương; lúc nóng, thân thể y lại nóng bỏng như lò lửa khiến Đại Dao Vương cùng Thập Kiệt Nhất đều thất kinh, kêu trời kêu đất. Liễu Dật cảm thấy thân thể thập phần thống khổ, nóng nóng lạnh lạnh làm y không còn một chút khí lực nào nữa, đành ngồi phịch xuống một gốc cây khô tạm nghỉ. Thập Kiệt Nhất thấy biểu tình thống khổ của Liễu Dật, hấp tấp hỏi: “Việc gì vậy? Tại sao lại như vậy?” Đại Dao Vương nhận định: “Công tử có quá nhiều chân khí, xem ra trong thân thể không có gì để áp trụ đám chân khí này.” Thập Kiệt Nhất gật đầu, đặt hữu chưởng lên vai Liễu Dật, dùng chân khí của mình truyền qua

người hấn. Dòng chân khí ôn hòa âm áp vừa nhập vào thân thể của Liễu Dật, liền lập tức bị hai đạo chân khí một nóng một lạnh làm tan biến hết, tay Thập Kiệt Nhất phảng phất như gặp phải chấn lực cực đại, giống như có một lực lượng vô cùng mạnh mẽ đẩy tay hấn ra ngoài. Đại Dao Vương vội hỏi: “Sao rồi?” Thập Kiệt Nhất nói: “Trong thân thể y, có một đạo lãnh khí và một đạo nhiệt khí bài xích ta, ta không có cách nào truyền chân khí vào nội thể lão đại được. ” Đại Dao Vương cũng chẳng còn cách nào khác, làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ cứ nhìn Liễu Dật lúc lạnh thì ôm lấy Thập Kiệt Nhất, lúc nóng thì cởi hết y phục? Chuyện này đúng là một vấn đề lớn đây!

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 20: Băng Hỏa Tiên Ngao, Ván Quân Hà ...

Đang lúc hai người lo lắng chạy loanh quanh, chợt một thanh âm quen thuộc truyền lại: “Tín du du, kỷ thời hưu. Đáo đắc như kim, sản địa kiến vô do. Nghĩ đãi bất năng tư tưởng đắc, vô hạn sự, tại tâm đầu.”(1) Thập Kiệt Nhất và Đại Dao Vương cùng nhìn lại phía thanh âm vừa truyền đến, chính là Lang Vương mặc y phục thư sinh ấy. Đại Dao Vương kích động la lên: “Liều công tử được cứu rồi, nhờ ông ấy đi.” Thập Kiệt Nhất nghe phải, Lang Vương nhất định là cao nhân

rồi, vội đặt Liễu Dật nằm xuống, chạy đến bên Lang Vương nói: “Lang Vương tiền bối, ngài mau mau xem dùm cho lão đại! Chẳng biết làm sao, thân thể huynh ấy lúc nóng lúc lạnh, tại hạ thật chẳng biết phải làm sao cả.” Lang Vương phe phẩy cây quạt gấp trong tay, liếc mắt nhìn Liễu Dật đang nằm run rẩy dưới gốc cây khô, hỏi: “Tên tiểu tử này bị làm sao thế? Lúc trước ta thấy hắn ta thật linh hoạt lắm mà, sao bây giờ lại biến thành con mèo bệnh thế kia?” Thập Kiệt nhất lắc đầu nói: “Tại hạ chẳng biết. Từ khi bọn tại hạ ba người đến đây, lão đại toàn thân một bên thì lạnh, một bên thì nóng. Lang Vương tiền bối, ngài mau xem giúp lão đại đi, bằng không huynh ấy chắc chết mất.”

(1) Dịch nghĩa: (tác giả Chu Tử Chi – đời Tống)

Thư chậm đến, mãi mong tin.

Đến hôm nay, tìm hoài mà chẳng thấy.

Nghĩ hoài nghĩ mãi đến không nghĩ được nữa,

Trăm vạn chuyện chất chứa trong tâm
Lang Vương gật đầu, thoáng một cái
đã đến bên cạnh Liễu Dật ngồi xuống. chỉ
thấy sắc mặt Liễu Dật một nửa trắng xanh
nhợt nhạt, một nửa nhuộm đỏ tía, biến
đổi thập phần đáng sợ, còn vẻ mặt Liễu
Dật thì trông vạn phần thống khổ. Lang
Vương phát tay thu lại cây quạt, hữu thủ
dùng hai ngón tay nhẹ nhàng đẩy tới,
cùng lúc điểm lên hai huyệt Du Phủ,
Thiện Trung. Trong giây lát, chân khí tu

luyện của Lang Vương lập tức đổ vào trong thân thể Liễu Dật. Chân khí vừa truyền vào, liền gặp phải một luồng bạch sắc chân khí và một luồng hồng sắc chân khí đẩy ra. Lang Vương nhanh chóng vận thêm chân khí để chống lại hai luồng chân khí kia đồng thời tiếp tục quét mắt quan sát sự biến đổi trên toàn thân Liễu Dật. Khoảng chừng uống cạn một tuần trà, Lang Vương thu hồi hai luồng chỉ lực, phe phẩy quạt, ngồi xuống bên cạnh Liễu Dật nghỉ ngơi. Liễu Dật cố chịu nổi đau đớn vận phần, hỏi: “Lang Vương... Lang Vương tiên bối, ông... ông có xem ra được... ta... ta mắc phải là căn bệnh kỳ lạ gì không?” Con đau làm cho Liễu Dật có cảm giác phải cố gắng hết sức mới nói được, mồ hôi trên trán đọng thành

những giọt lớn không ngừng nhỏ xuống. Thập Kiệt Nhất cũng khẩn trương hỏi: “Lang Vương tiền bối, ngài có thể đoán đại ca mắc phải bệnh gì? Khổ sở như thế này, tại hạ trước nay chưa từng thấy qua bao giờ.” Lang Vương cuối cùng cũng cười bảo: “Cái tên ngốc này đâu có bệnh gì, là phúc duyên đấy.” Lời nói của Lang Vương làm cho mấy người chẳng thể hiểu được. Đại Dao Vương hươ ngang thanh đại đao, tựa như muốn liều mạng, hỏi: “Phúc duyên cái gì chứ? Người thấy Liễu công tử bệnh trạng thế này, còn nói những lời vô tình như vậy, đừng có trách đại đao của ta vô tình.” Nói xong câu ấy, chẳng qua là vì nhất thời xung động, tuy Đại Dao Vương cũng chẳng hạ thấp mình, nhưng với thực lực của hắn, Lang

Vương chỉ phóng một phát trung tiện cũng đủ khiến hắn chết ngoẻo. Lang vương nhân nha đáp: “Hai ngày nay có lẽ đã có chuyện vô cùng kỳ quái xảy ra. Có phải hắn đã ăn phải một vật gì đấy không tầm thường, còn có thể phát quang nữa phải không?” Thập Kiệt Nhất ngẫm nghĩ rồi nói: “Có đấy, lão đại đã ăn thứ nội đan gì đấy của Hồ Ly Tinh đưa cho. Cái vật này đúng là trắng trắng, cũng tròn tròn nữa, lại cũng phát quang, hơn nữa...”

Lang Vương lắc đầu: “Thế là đủ rồi, không cần nói nữa. Hậu quả của hắn chính là xuất phát từ viên nội đan này. Nhưng mà ta thấy thật kỳ quái, tại sao con yêu quái này lại không màng đến sự sống chết của chính mình mà lại đem nội đan của nó đi tặng cho người khác chứ?”

Thập Kiệt Nhất không hiểu rõ được ý tứ của Lang Vương nên nổi giận quát: “Con yêu quái này thật là đáng ghét, đã chết rồi lại còn hại lão đại như thế.” Lang Vương lắc đầu nói: “Không phải là hại hấn, mà là giúp hấn. Người có biết nội đan là vật gì không?” Thập Kiệt Nhất với Đại Dao Vương đều lắc đầu. Đại Dao Vương lên tiếng: “Những thứ gì đó của yêu quái, là người như chúng ta làm sao có thể biết được?” Lang Vương quay đầu nhìn Liễu Dật rồi nói: “Trông hấn có vẻ như rất đau đớn, hay là ta cứ truyền trước cho hấn một đoạn tâm pháp, để hấn ổn định lại hai luồng chân khí trở về nội đan trước đã.” Thập Kiệt Nhất cùng Đại Dao Vương vội gật đầu. Lang Vương đỡ Liễu Dật dậy: “Người chắc là thành thực

về các huyết đạo chứ.” Liễu Dật gật đầu: “Có biết đôi chút.” Lang Vương cười nhẹ: “Thư sinh quả nhiên là thư sinh, cái gì cũng biết được không ít. Người nghe cho rõ, theo lời ta mà làm theo: Hai tay đặt lên đầu gối, lòng bàn tay úp xuống, tập trung tại Đan Điền. Mở Khí Hải, Mệnh Môn, lưu chuyển âm khí tụ về Đan Điền. Chân khí theo hai mạch Nhâm Đốc đi thẳng lên nhập vào huyết Đại Chuy, quay về huyết Kiên Tinh bên phải rồi vào lòng bàn tay, khí tràn đầy tứ chi, đưa tay lên ngang ngực...” Liễu Dật vốn là người vô cùng thông minh, mà Lang Vương lại nói thật rõ ràng, trong lúc chỉ dẫn đồng thời lại cũng chỉ điểm cho Liễu Dật những chỗ không được minh bạch. Rất nhanh, tình trạng Liễu Dật đã trở nên

khá hơn, sắc mặt cũng dần dần khôi phục như bình thường, mọi người cũng cảm thấy bình tĩnh hơn, vẻ đau đớn trên mặt rõ ràng đã giảm đi rất nhiều. Lang Vương quan sát Liễu Dật đang hành công tâm pháp, thế rồi, chuyển thân bước lại đến bên cạnh Thập Kiệt Nhất và Đại Dao Vương: “Tiểu tử này quả là được phúc duyên, không phải là bị bệnh gì đâu. Các người xem hắn đã không còn quá tệ nữa.” Thập Kiệt Nhất và Đại Dao Vương cùng nhìn lại. Quả nhiên Liễu Dật nhắm cả hai mắt, sắc mặt hồng nhuận, chẳng còn thấy chút gì đau đớn, chỉ là vẫn còn vận công tâm pháp nên chưa mở mắt ra mà thôi.

Sở dĩ Đại Dao Vương biết được nhiều tin tức, cũng bởi hắn vốn rất hiếu kỳ, ở đâu có việc gì mới mẻ là có hắn,

hiện tại tinh thần hấn đã trở lại, nên vội vàng truy vấn: “Lang lão tiên bối, hãy mau cho tại hạ và Thập Nhất biết Liễu công tử đã gặp kỳ duyên gì? Tại sao chúng ta lại chưa từng được nghe qua vậy?” Lang Vương đáp: “Tên ngọc tử này tịnh không có bệnh gì nan giải cả, mà là vì nội đan đang ở trong người hấn. Trong thân thể người thường, nếu không tập luyện thứ tâm pháp thật cao cường thì không cách gì kết tụ thành nội đan. Thế nhưng hình thành nội đan phải dựa vào hai điều kiện. Thứ nhất, cần phải có thời gian rất lâu, để duy trì việc kết tụ nội đan. Thứ hai, điều kiện chính để có thể kết tụ nội đan, chính là phải liên tục hấp thụ linh khí trời đất, đương nhiên nếu có thể ở nơi Côn Lôn tiên cảnh hấp thụ linh

khí cửu thiên để kết tụ nội đan thì rõ ràng càng như hồ thêm cánh. Nhưng nếu yêu quái muốn hóa thành hình người, muốn được trường sinh, chủ yếu là nhờ vào nội đan liên tục hấp thu thiên địa linh khí mà duy trì; thế nhưng thời gian để hình thành nội đan cũng phải đến cả ngàn năm, trong vòng một ngàn năm này, chỉ cần một điểm sai sót, hoàn toàn có thể khiến cho nội đan tiêu biến, nói cách khác, yêu tinh có thể sẽ chết. Cho nên, nội đan cũng y như sanh mệnh của yêu quái vậy." Thập Kiệt Nhất gật đầu một cái nói: "Hèn chi sau khi đưa nội đan cho lão đại, thì nó chết mất. Xảy ra những sự việc như thế, té ra là vì lý do này." Lang vương tiếp tục giải thích: "Đương nhiên, đừng nói gì là một người thường, ngay cả một cao

thủ, cho dù lấy được nội đan, nếu như không thể sử dụng có thể cũng sẽ bị chính âm dương chi khí của nội đan hành hạ đến chết. Ngược lại, nếu như có thể sử dụng được, rồi lợi dụng nội đan mà tu luyện tâm pháp cao cường, tất có thể đạt thành quả gấp đôi, tiến triển rất nhanh chóng, tu luyện tâm pháp rất hiệu quả.” Đại Dao Vương gật đầu nói: “Có vẻ cái vật này thật sự là một bảo bối, giả sử như Liễu công tử bị lấy nội đan ra, hẳn có chết không?” Lang vương trả lời: “Tôi thiếu như hiện tại thì không. Nội đan chưa hoàn toàn bị hắn luyện hóa, cũng chưa dung hợp làm một với hắn; nếu như có một ngày nội đan hoàn toàn được hóa luyện, trở thành một phần thân thể của hắn, thế thì có lẽ hắn có thể chết.

Ta cũng không rõ lắm, ngàn vạn năm rồi, chưa từng thấy thêm một yêu quái nào lấy nội đan của chính mình đem cho người, công sức tu luyện ngàn năm, cũng làm sao có thể quan trọng bằng sinh mệnh được.” Thập Kiệt Nhất cũng hỏi một câu: “Nếu đề luyện hóa được hoàn toàn” thì cần bao nhiêu thời gian?”

Lang vương suy nghĩ: “Ít thì cũng phải mười năm, nhiều thì cần đến cả trăm năm, nhưng nếu là người... vĩnh viễn chẳng thể luyện hóa được.” Thập Kiệt nhất gật gù, thế nhưng lại nghe được thứ chẳng lọt tai, liền phản ứng lại mạnh mẽ: “Con bà người, cái lão già kia, người không phải quay qua chửi ta ngu dốt hả?” Tính khí Lang Vương tựa như vĩnh viễn vui vẻ như thế, cười nói: “Có

khuyết điểm thì cần phải khiêm tốn tiếp nhận. Huống hồ người đã có nội lực như thế thì còn cần gì nội đan nữa chứ.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 21: Bích Ngọc Hoa Chỉ, Phàm Trần Hoa ...

Mỗi cá nhân đều có một chỗ đứng nhất định, vốn dĩ đều rất công bằng, chỉ xem người đó có muốn trèo lên cao không mà thôi. Nhưng nếu người đứng cao hơn kẻ khác, nhìn người khác trèo lên vất vả khổ nhọc, đợi đến lúc họ đạt được bằng mình rồi lại than rằng thế giới không công bằng, không bình đẳng, đó

mới thực sự là không công bằng.

Lúc này Liễu Dật từ từ mở mắt ra, cảm giác đầu tiên của y là cảnh vật bốn bề xung quanh rõ ràng hơn hẳn, tự mình dường như có thể nhìn được xa hơn, trông thấy mọi vật rõ hơn, hơn nữa đôi tai của y, dường như cũng thính nhạy hơn trước, những giác quan khác cũng thay đổi khác hẳn. Kinh qua sự chỉ dẫn vừa rồi, trong Đan Điền y đúng thật là có một vật gì tròn tròn đang chuyển động, mà bên trong dường như lại có một không gian khác, khiến y không thể nhìn rõ không gian đó rộng lớn đến mức nào. Liễu Dật quay người lại hỏi Lang Vương đang ngồi bên cạnh: “Vật bên trong người tại hạ là cái gì vậy?” Lang Vương phe phẩy cái quạt nói: “Đó là nội đan!

Nội đan vẫn chưa được dung hợp. Sau này thời gian lâu dài, cộng thêm sự luyện hóa của người với nó, nội đan này sẽ là của người, nó sẽ tùy theo sự luyện hóa của người mà dần dần lớn lên và dung hòa. Nhưng nó chỉ có thể lớn đến mức như trước kia của nó mà thôi, bởi hiện giờ người vẫn chưa thể hấp thu được linh khí của trời đất.” Liễu Dật không hiểu, lắc lắc đầu. Lang Vương phe phẩy quạt nói tiếp: “Nghĩa là thế này, bây giờ nội đan của người mới chỉ ở mức sơ cấp, tương đương với nội công của một cao thủ võ lâm; nhưng nội đan là cái mà con người không có được, vì vậy người phải từ từ luyện hóa nó theo tâm pháp mà ta dạy, nhằm biến nó thành một bộ phận của người. Nếu một ngày người không luyện

tập rất có thể sẽ bị hai luồng khí âm dương của nó tấn công ngược lại, đến lúc đó người sẽ càng khổ sở hơn nhiều. Trừ phi người hoàn toàn dung hợp được nội đan nếu không người hàng ngày đều phải luyện tâm pháp đó.” Liễu Dật gật gật đầu, bây giờ thì rõ rồi, tự mình thâm nhủ, mỗi ngày phải luyện tâm pháp mà hắn dạy cho, nếu không sẽ dễ dàng bị chết thiêu hay chết cồng. Lang Vương vẫn phe phẩy quạt, tự hào nói: “May mà mấy hôm trước ta tham ngộ ra đạo giữa người và yêu, nếu không cũng không thể tạo ra được tâm pháp này. Ta vốn nghĩ tâm pháp này vô dụng, thật không ngờ lại có ích trên người người.” Liễu Dật duỗi tay ra, hỏi: “Yêu và người thì có đạo gì?” Lang Vương cười cười đáp: “Loài

người các người chỉ biết rằng trong tam giới có Nhân – Ma – Tiên. Mà không biết rằng trong tam giới có ít nhất là sáu chủng tộc: Quỷ tộc trong Ma tộc, từ trước tới nay ẩn tàng rất kín đáo; Thượng Thần trong Tiên tộc rất ít khi lộ diện, dường như đã bị quên lãng; ngoài ra còn có thêm Yêu tộc nữa. Bàn Cổ lúc khai thiên, đã sáng tạo ra sinh mệnh đầu tiên là Thiên Long, loài bảo hộ cho các loài thú hoang dã. Các loài thú hoang ngày đó đã từ từ tiến hóa thành Yêu tộc của ngày nay. Yêu tộc vốn có lịch sử rất lâu dài, bởi vì thú hoang hoặc các sinh vật bình thường khác muốn trở thành Yêu tộc đều phải tu luyện cả ngàn năm. Điều khiến người ta kinh ngạc sợ hãi là ở chỗ sau khi tu luyện ngàn năm Yêu tộc có hình

dạng giống như người và bất tử, đó chính là năng lực biến hóa của Yêu tộc. Mà việc Yêu tộc tu luyện thành người, ta từ trước tới nay vẫn đang nghiên cứu. Tâm pháp mà người luyện là một chút thành quả đó vậy.” Đại Dao Vương sắc mặt lộ ra vẻ ao ước, tam giới giang hồ vốn rất thần bí, không có một cá nhân nào có đủ sức kháng cự, ai lại không muốn trở thành một nhân vật truyền thuyết trong tam giới cơ chứ? Một nhân vật giống như Lãnh Kiếm vậy. Lang Vương nhìn Liễu Dật đang trầm mặc suy nghĩ liền nói: “Chỉ cần người chịu luyện theo tâm pháp mà ta dạy, nội công của người sẽ tiến rất nhanh nhờ vào sự trợ giúp của nội đan. Thế nhưng... kẻ cả người có nội công thâm hậu, mà không biết sử dụng thế nào

thì cũng không được. Thôi thì ta sẽ dạy cho người một bộ chỉ pháp để phòng thân, người thấy thế nào?” Liễu Dật nhìn Lang Vương cười gian manh nói: “Vô sự hiền ân cần, phi gian ký đạo“(1), y lắc đầu, nói tiếp: “Không học, tại hạ đã nói rồi, tại hạ không thể bái người làm sư phụ được.”

(1) Không việc mà ân cần, tất có sự gian trá

Lang Vương lắc đầu nói: “Ta chỉ cảm thấy chúng ta có duyên với nhau, nên muốn thành toàn cho người. Người phải biết rằng những thứ ta dạy người, kẻ khác nằm mơ cũng không có được, giờ ta dạy người không điều kiện vẫn không được sao?” Liễu Dật không hiểu tại sao rất có hảo cảm với hắn, thế nhưng thấy người

mà tuổi tác không hơn mình bao nhiêu lại cứ muốn nhận mình làm đồ đệ trong lòng cảm thấy khó chịu. Liễu Dật lắc đầu, nói: “Không được, nếu sau này người đi nói với kẻ khác rằng, võ công của tên tiểu tử Liễu Dật là do ta truyền dạy, thì không phải là tại hạ đã thành đệ tử người rồi sao?” Lang Vương vội vàng đáp: “Ta thề với trời nếu có một ngày ta nói như vậy sẽ bị ngũ lôi đánh cho hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh, như vậy vẫn không được sao?” Thề xong Lang vương thầm nghĩ: “Sao giống như ta cầu khẩn tên tiểu tử này học ta vậy?” Liễu Dật bản tính không thích học võ, thế nhưng từ khi rời Liễu phủ đến nay, đã trải qua bao nhiêu là sự việc, suy nghĩ cũng thay đổi không ít; đối diện với

giang hồ mà cá lớn nuốt cá bé, y cảm thấy lời nói của mình thật vô dụng; nếu lúc đầu biết chút ít võ công thì Yêu Hồ có lẽ cũng không phải chết. Lòng y thâm nghĩ, dù không bá sư vẫn có thể học nghệ, cũng chẳng phải là tệ, hơn nữa chỉ là chỉ pháp chắc cũng đơn giản thôi. Liễu Dật dường như suy nghĩ rất lâu, mới đứng dậy, phe phẩy cái quạt nói: “Lang Vương đã thành ý như vậy, Liễu Dật ta nếu cứ từ chối mãi thật không nể mặt người chút nào, thôi thì tại hạ miễn cưỡng mà học vậy.” Lang Vương giương mắt nhìn Liễu Dật một lúc rồi giận dữ nói: “Ấy, mẹ kiếp, người thật là... không đúng, sao lại có vẻ giống như ta đang cầu người vậy!” Đại Dao Vương chống thanh đao xuống rồi nằm gồi đầu lên góc

cây gậy Liễu Dật vừa nằm, vươn vai nói: “Đùa sao, gì mà có vẻ giống như, rõ ràng là đang cầu người ta mà!” Lang Vương chỉ Đại Dao Vương, tức khí nói: “Người...” thế nhưng chẳng biết nói gì cả. Liễu Dật đập đập cái quạt, sốt ruột nói: “Dạy hay không dạy? Không dạy ta đi đây, Cửu công chúa đang chờ ta cứu, thời gian còn lại không nhiều, không lãng phí được đâu.” Lang Vương hấp tấp quay lại đáp liền: “Dạy, dạy chứ, chúng ta bắt đầu ngay thôi.”

Nói xong tay phải vung ra, triển khai thân pháp, biến mất ngay trước mặt Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất, chỗ đó chỉ còn lưu lại sáu bóng mờ... Đại Dao Vương bật dậy hỏi: “Đâu mất rồi, sao nhanh vậy?” Thập Kiệt Nhất lắc đầu nói:

“Ta cũng chẳng biết, chẳng thấy gì cả, thôi chỉ còn biết ngồi chờ lão đại quay trở về vậy.” Hai người ngồi lên gốc cây khô, bắt đầu bàn luận về ba tộc người mà Lang Vương vừa nói tới... Cách đó trăm mét, một kiếm khách bạch y đang đứng trên một cành đại thụ um tùm, tay cầm một thanh trường kiếm màu lam, dưới mặt trời cả thân thể của kiếm khách như nhòa vào ánh sáng, nhìn không rõ khuôn mặt, kì lạ một chỗ là thân thể của vị kiếm khách này cũng đung đưa theo gió như là được làm bằng giấy vậy. Chỉ nghe thấy vị kiếm khách tự nói nhỏ: “Xem ra ta đã đánh giá thấp ngươi rồi, không ngờ có thể lưu lại đến sáu bóng mờ, thủ hộ thần thú này xem ra cũng không đơn giản...” Lại nói, Liễu Dật bị mang đi chỉ thấy

thân hình bay rất nhanh, mọi cảnh vật lướt về phía sau, hai bên ù ù tiếng gió rất cả tai, không biết là đã đi được bao xa, chỉ biết rằng đã bay rất xa rồi, cuối cùng đến lúc dừng lại, ngược lên nhìn thì thấy hóa ra là đã bị Lang Vương mang đến sơn động của Yêu Hồ. Liễu Dật ngạc nhiên hỏi: "Sao lại đến nơi này?" Lang Vương cười cười nói: "Người tưởng những thứ Lang Vương ta dạy có thể tùy tiện để kẻ khác học sao? Dạy người cũng phải chọn nơi yên tĩnh. Có hai tên kia ta chịu không nổi." Liễu Dật nhìn Lang Vương rồi lẩm nhẩm: "Người chẳng phải là có ý sợ Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất học trộm sao?" Lang Vương dường như đọc được ý nghĩ của Liễu Dật, hắng giọng một tiếng rồi nói: "Người đừng lấy

bụng tiểu nhân đo lòng ta, kể cả ta có dạy cho hai tên đó thì chúng cũng chẳng học được, Đại Dao Vương học được thì cũng chẳng đủ chân khí, Thập Kiệt Nhất đủ chân khí thì cũng quá si ngốc để học. Chỉ là ta muốn tìm một chỗ yên tĩnh cho người chuyên tâm học tập mà thôi.” Liễu Dật nói: “Sao ta nghĩ gì người cũng biết hết vậy?” Lang Vương cười khẩy đáp: “Có một ngày, người trải qua bao nhân tình thế thái, rồi cũng sẽ như ta mà thôi.”

Liễu Dật cũng rất hiểu điều này liền gật gật đầu.

Lang vương phe phẩy cái quạt nói: “Thôi vào việc chính đi, chỉ pháp mà ta biết rất nhiều, bây giờ ta đọc qua một lượt người nghe mà chọn lấy một. Bách Sắc Chỉ, dùng chân khí đè nén chỉ khí,

hấp thu độc tố trong không gian, hình thành bách sắc. Thiên Thiên Chỉ, đúng như tên gọi, uyển chuyển, linh hoạt, tốc độ nhanh, nhưng sức sát thương không cao. Huyền Hư Chỉ, chỉ pháp cương mãnh, nhưng cần phải có chân khí mạnh mẽ, một chiêu có thể phát ra nhiều luồng chỉ khí. Phiêu Hoa Lạc Diệp Chỉ, sát thương không mạnh, nhưng có thể phát ra liên tục, tốc độ cực nhanh, rất khó luyện thành, không phù hợp. Đa La Phong Diệp Chỉ, chỉ pháp nhu thuận, phát chiêu không nhanh lắm, nhưng lại có thể gây ra nội thương trầm trọng cho đối thủ, cũng rất khó luyện. Thanh Liên Phiêu Thủy Chỉ, nổi tiếng phong lưu, động tác mềm mại, phát ra liên tục, có thể phá vỡ được hộ thân cương khí.” Lang Vương gấp

quạt lại, cao hứng nói: “Thế nào, người chọn lấy một, học lấy để hộ thân.” Liễu Dật nghĩ đi nghĩ lại nói: “Xem ra rất là lợi hại, nhưng ta không học đâu.” Lang Vương nghe vậy, vội hỏi: “Không phải là nói rõ rồi sao? Sao bây giờ người lại nói là không học?” Liễu Dật cười khỏ, giải thích: “Không phải là không học, mà mấy chiêu này khó nghe quá, có chiêu nào dễ nghe hơn không?” Lang Vương nghe đến đó, liền nói: “Người nói vậy chẳng có đạo lý gì cả, chỉ pháp thì chỉ cần xem là lợi hay hay không, người nhìn tên của nó làm gì?” Liễu Dật lắc đầu: “Thì người cứ thử nói xem có cái tên nào dễ nghe một chút không, không có thì ta đi đây.” Nói xong thì tỏ vẻ muốn bỏ đi. Lang Vương vẫy tay đáp liền: “Có, có, có...”

Liễu Dật hỏi lại: “Cái gì?” “Ngưng Không Chỉ, Yên Liễu Chỉ, Bích Ngọc Hoa Kiếp Chỉ...” “Đợi chút...”, Lang Vương còn chưa nói hết, Liễu Dật đã giơ tay ngăn lại: ”Bích Ngọc Hoa Kiếp Chỉ, luyện chiêu này, người nói xem có đặc tính gì?”

Lang Vương vò đầu bứt tóc nói: “Bích Ngọc Hoa Kiếp là chỉ pháp đầu tiên ta lĩnh ngộ được, tốc độ cực nhanh, sau khi luyện thành chỉ khí sẽ mang màu ngọc bích, còn tỏa ra hương thơm của trăm loài hoa, mỗi luồng chỉ khí có mùi hương hoa khác nhau, mà chỉ khí mạnh yếu nhanh chậm lại hoàn toàn dựa vào chân khí; người học cái này thực không hợp, vừa khó luyện, công hiệu lại ít, chân khí người không mạnh luyện cái này

không có lợi.” Liễu Dật cười nói: “Thì ta thích chỉ pháp này, chân khí yếu thì sao? Chờ ta dung hòa nội đan thì chân khí sẽ mạnh, không lợi hại cũng có thể dọa được người, dù sao thì cũng hơn là không học cái gì.” Lang Vương lắc đầu: “Thế nhưng chỉ pháp này khó luyện hơn tất cả, lúc đầu ta không nhắc đến cũng là vì sợ người học không được.” Liễu Dật nhơn nhơn cười đáp: “Cái này người không cần quan tâm. Học được hay không là do trời định, người cứ dạy là được rồi. À mà Bích Ngọc Hoa Kiếp Chỉ cái tên nghe không được hay lắm đổi thành Bích Ngọc Hoa Chỉ đi.” “Rầm”, Lang Vương ngã lăn ra than thầm: “Trời ơi, sao lại có tên thư sinh vô lại như vậy chứ.” Có điều không biết từ đâu Lang

Vương kiếm được bao nhiêu là hoa, dễ đến có hơn trăm loài, bày đầy xung quanh Liễu Dật. Những bông hoa này lập tức mọc rễ trong sơn động, hấp thu ánh sáng rực rỡ của dạ minh châu. Liễu Dật thật không ngờ rằng Lang Vương thần thông đến vậy. Hỏi ra một lúc mới biết rằng, những loài hoa này là do lão trồng từ trước ở trong Thiên Hoàn của lão, chỉ một chiếc nhẫn đeo tay (giới chỉ) nhỏ mà nghe nói có thể bỏ trong đó rất nhiều đồ vật; chiếc nhẫn đó là một loại vật khí phổ thông của Tiên tộc, trong Thần Môn đường như mỗi người có một cái, nhưng trong nhân gian thì rất hiếm, nguyên nhân bên trong rất phức tạp, Liễu Dật cũng lười chẳng muốn hỏi thêm. Bích Ngọc Hoa Chỉ xem ra cũng rất khó học. sau khi

nghe Lang Vương tử mĩ giảng giải, Liễu Dật bắt đầu chuyên tâm luyện tập, y cố gắng đưa luồng khí từ Đan Điền đi qua mọi bộ phận trong cơ thể rồi phóng ra ngoài, nhân đó hấp thu sinh khí của các loài hoa vào trong, y phong bế hoàn toàn ý thức, chỉ dùng cảm giác để nhận biết xung quanh. Lang Vương ngồi ở cửa động chuẩn bị lương khô, vừa ăn vừa nói: “Với chỉ pháp khó luyện như vậy, cho dù căn cơ của người có tốt đi chăng nữa thì cũng phải mất nửa năm mới đạt được mức sơ cấp...”

Thế nhưng, có lẽ Lang Vương đã quên mất hai chữ kỳ tích.

Không biết bên ngoài đã trải qua bao nhiêu lâu, ý thức của Liễu Dật dần dần thanh tỉnh, tại nơi giao thoa giữa chân khí

của bản thân và sinh khí của thực vật, một luồng chân khí mỏng manh bắt đầu chuyển động bên trong cơ thể, Liễu Dật biết rằng đây chính là luồng chân khí của Bích Ngọc Hoa Chỉ mà Lang Vương đã nói đến; luồng khí này chạy suốt qua mười hai đại kinh mạch của cơ thể, từ Thủ dương minh, Thủ thiếu dương, Thủ thái dương, Thủ thái âm, Thủ quyết âm, Thủ thiếu âm, Túc dương minh, Túc thiếu dương, Túc thái dương, Túc âm, Túc quyết âm, đến Túc thiếu âm tổng cộng mười hai kinh mạch, rồi lại nhanh chóng theo đường Túc thiếu dương quay trở lại Thủ dương minh, cứ như thế tuần hoàn nhiều lần, từ tay tới chân từ chân tới đầu rồi từ đầu lại trở về tay. Luồng chân khí chạy tới các huyết đạo ở cánh

tay trái thì đột nhiên chậm lại, từ từ hướng về phía huyết Thái Uyên gần cổ tay, Liễu Dật cảm thấy hơi nhói đau, sau khi luồng khí đi qua huyết Thái Uyên thì cơn đau biến mất, luồng chân khí nhanh chóng chia làm ba dòng khác nhau hướng về huyết Chỉ Giản của năm ngón tay, rồi lại hợp lại với nhau tại huyết Chỉ Giản biến thành một đạo chân khí hoàn mỹ. Liễu Dật đột nhiên mở to mắt, ngón tay giờ lên, một đạo chỉ khí màu ngọc bích mang theo hương thơm của Đào hoa từ ngón tay út bắn ra. Lại nói đến Lang Vương, đang ngồi ở cửa động tay cầm một cái bánh to vừa mới lấy ra từ Thiên Hoàn, chuẩn bị cắn một miếng, thì đột nhiên một tia sáng màu ngọc bích bay vụt qua, cái bánh đang cầm trên tay liền bị

thúng một lỗ, không gian tràn ngập mùi hương của Đào hoa. Lang Vương mắt dán chặt vào cái bánh, ngăn người lắm bầm: “Không phải chứ?” Nói rồi quay người lại, qua cái lỗ bánh trông thấy Liễu Dật đang đi tới. Lang Vương tay cầm cái bánh, đứng bật dậy tức giận quát: “Mẹ kiếp, xú tiểu tử, muốn giết người hả?” Nói rồi vỗ vỗ vào vai Liễu Dật. Liễu Dật cười cười rồi hỏi Lang Vương: “Đã qua bao lâu rồi?” Lang Vương hạ cái bánh xuống, trả lời: “Hình như là chín ngày, không, là mười ngày rồi.” Liễu Dật hấp tấp nói: “Mười ngày? mười ngày không ăn uống gì cả, vậy mà không thấy đói.”

Nói xong liền giật ngay cái bánh của Lang Vương cắn một miếng thật to, chẳng

giống bộ dạng thư sinh đọc sách thánh hiền một chút nào, chẳng trách Lang Vương bảo y là vô lại thư sinh. Lang Vương lại lấy ra một cái bánh nữa rồi thông thả nói: “Người dùng nội đan thì có mười năm không ăn cũng chẳng vấn đề gì, cũng chỉ là lãng phí một chút linh khí của nội đan để duy trì sinh mệnh mà thôi, sau này biết hấp thu linh khí của trời đất thì có thể dễ dàng bù đắp lại được.” Liễu Dật vừa nhồm nhoàm nhai bánh, vừa tò mò hỏi: “Lang huynh, ta muốn hỏi một việc, huynh bảo chỉ pháp này khó luyện, vậy sao ta mới luyện mà đã được rồi?” Lang Vương đột nhiên ngó người ra, bỏ cái bánh xuống rồi nói: “Ừ nhỉ, điểm này bây giờ ta mới để ý, đến ngay như ta với tư chất thể này phải mất

nửa năm mới đạt được tầng thứ nhất. Thế nhưng người vừa bắn ra đạo chân khí rõ ràng có mùi Đạm hoa, vậy đã là tầng thứ tư rồi.” Liễu Dật vừa ăn vừa hỏi: “Vậy chỉ pháp này tất cả có mấy tầng?”

“"Tổng cộng có bảy tầng, dựa vào chân lực bản thân quyết định sức mạnh của chỉ lực; từ tầng năm trở lên có thể tùy ý bắn ra chỉ lực mang hương hoa bất kỳ. Đến tầng thứ bảy có thể bắn ra ba đạo chỉ lực.” Liễu Dật vẫn tiếp tục cắn từng miếng bánh lớn, hỏi tiếp: “Vậy huynh luyện đến tầng thứ mấy rồi?” Lang Vương vừa nghe xong liền mặt đỏ tía tai, mồ hôi chảy ròng ròng, ngượng ngập nói: “Vì từ tầng thứ tư trở lên phải dựa vào chân lực để tăng cường tu vi chỉ khí, vì vậy... vì vậy mà ta mới luyện đến tầng

thứ sáu.” Liễu Dật chẳng để ý gì đến dáng vẻ của Lang Vương, không ngừng chất vấn: “Vậy sao huynh biết đến tầng thứ bảy thì có thể bắn ra ba đạo chỉ lực cùng một lúc?” Lang Vương chẳng biết nói thế nào, tức khí đáp: “Chẳng lẽ lời của Lang Vương ta không đáng tin sao?” Liễu Dật lắc lắc đầu, nói: “Ai mà biết được.” Nói xong liền giơ tay: “Huynh còn cái bánh nào không..”, chưa để cho Lang Vương kịp có phản ứng, Liễu Dật liền giật lấy cái bánh trên tay Lang Vương, há miệng cắn một miếng lớn. Đúng lúc Lang Vương còn đang chẳng biết làm gì, định thò tay vào Thiên Hoàn lấy ra cái bánh nữa thì đột nhiên phát hiện ra đã chẳng còn cái nào nữa rồi. Lang Vương tức giận hét lên: “Trời ơi...”

rồi nhảy bổ vào Liễu Dật, định giành lại cái bánh cuối cùng...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 22: Vô Lại Thư Sinh, Nộ Phát Xung ...

Giữa người với người, sao lại có khoảng cách lớn như vậy? Tại sao lại có những người hèn hạ đến vậy? Tại sao lại có những người kiêu ngạo đến thế?

Ra khỏi cửa động, Lang Vương nói với Liễu Dật: “Bích Ngọc Hoa Kiếp Chỉ nương theo kinh mạch đến các huyết đạo mà xuất ra chỉ pháp, vì thế mà cũng làm bản thân người bị thương, người luyện

càng cao, kinh mạch huyết đạo của người lúc ấy càng đau đớn, nhưng nếu luyện đến tầng thứ bảy thì nó đúng là một thứ chỉ pháp lợi hại phi thường.” Liễu Dật gật đầu nói: “Đa tạ, việc này không có gì quan trọng, chỉ cần ta không dùng đến nó thì hiển nhiên như người nói cũng chẳng gặp đau đớn gì. À, bây giờ ta phải đến Phong Đà Động cứu người, người có đi cùng ta không?” Lang Vương phe phẩy cây quạt nói: “Sợ là không được rồi, Bạch Hồ tìm ta có việc quan trọng, ta phải đi tìm hắn, bọn ta đến đây phải chia tay nhau thôi. Phong Đà Động chỉ là một động phủ nhỏ bé trong Ma tộc Ma Môn Thất phái Tam thập lục động, động chủ Vi Thiên Đà võ công cũng chẳng thể cao hơn Thập Kiệt Nhất, người bây giờ đã có

thể tự bảo vệ, tính ra cho dù muốn giết sạch người của Phong Đà Động thì bọn người cũng có thể làm được.” Liễu Dật cười đáp: “Có câu nói này của người thì tốt rồi.” Lang vương lại nói: “Chỉ là, Phong Đà Động mới được thành lập gần đây, nhưng đã đứng đầu cả tam thập lục động, người chắc phải biết bên trong có chỗ kỳ lạ.” Liễu Dật phẩy quạt nói: “Nói ra thật đáng chê cười, ta chẳng phải là người trong giang hồ, thì làm sao biết được cái ảo diệu thất điên bát đảo ấy được.” Lang Vương liền trả lời: “Phong Đà Động có được thành tựu như hiện nay, có thể thấy được là có quan hệ mật thiết gắn liền với Ma Môn, đệ nhất đại môn phái của Ma tộc, Vi Thiên Đà võ công thì quá bình thường, lại là con

người háo sắc, nếu chỉ dựa vào bản thân
hắn, hoàn toàn không có năng lực đứng
đầu tam thập lục động.” Liễu Dật gật đầu
nói: “Xin chỉ giáo.” “Chỉ dựa vào một
trong Ma Môn tứ đại trưởng lão, Phong
Vi Kiếm Vi Phong chính là thúc thúc của
hắn, chỉ bằng quan hệ ấy, thế lực Vi
Thiên Đà đã vô cùng lớn mạnh, chỉ trong
vòng ba tháng ngắn ngủi, đã từ một động
chủ nhỏ nhỏ mà trở thành người đứng đầu
cả tam thập lục động.” Liễu Dật gật đầu
nói ngay: “Theo như ý người nói, thì
đáng sợ không phải là Vi Thiên Đà, mà
là kẻ đứng đằng sau lưng hắn, giả sử bọn
ta đắc tội với Vi Thiên Đà, thì đương
nhiên là sẽ kinh động đến thúc thúc của
hắn, cũng có nghĩa là phải đối mặt với cả
Ma Môn, chỉ cần Ma Môn xảy ra chuyện,

thì cả Tam môn Thất phái Tam thập lục động của Ma tộc sẽ đồng loạt đứng ra đối phó?” Lang Vương gật đầu nói: “Người thật là thông minh, môn chủ Ma Môn Ngạo Thiên là kẻ rất lợi hại, nghe đồn Cửu Linh Kiếm Quyết của hắn đã luyện đến mức vượt xa môn chủ tiền nhiệm Vị Linh Phong.” Liễu Dật hỏi lại: “Vậy người so với hắn thì thế nào?” Lang Vương nhìn nhìn Liễu Dật nói: “Nói ra thật xấu hổ, tùy tiện lấy ra 2 người trong tứ đại hộ pháp ma giáo ta đã ứng phó không nổi, nói gì đến Ngạo Thiên.” Liễu Dật vẫy quạt nói: “Vậy nếu ta đắc tội với Vị Thiên Đà, thì tính mạng toàn gia không bảo toàn được, nếu bảo toàn tính mạng toàn gia chắc chắn phải đắc tội với Ma Môn. Thôi không tính

toán gì nữa, trước hết phải cứu người cái đã.” Lang Vương gật đầu nói: “Được, hay lắm, nam tử hán một lời nói ra thì không thay đổi. Được rồi, vậy ta đi trước, ta sẽ cố gắng đi về thật nhanh để xem xem các người có tìm được Vi Thiên Đà hay không.” Liễu Dật gật đầu nói: “Tốt!” Lang Vương liền quay người, tiện tay phóng quạt, chiếc quạt nháy mắt biến to ra, Lang Vương nhẹ nhàng nhảy lên, chân dẫm lên quạt mà bay mất vào trong mây. Liễu Dật nhìn theo thân ảnh Lang Vương, thở dài mà nói: “Trần thế như thủy triều, người như nước, chỉ tiếc người giang hồ có mấy ai có thể quay lại được. Không ngờ Liễu Dật ta đã bước chân vào chốn giang hồ này rồi.” Vừa than thở, Liễu Dật vừa gia tăng cước bộ,

lao nhanh về hướng Thập Kiệt Nhất và Đại Dao Vương, cảm thấy tốc độ càng đi càng nhanh, cây cối hai bên đường vùn vụt lui về phía sau, dưới chân bụi bay mù mịt, hai mươi năm nay, Liễu Dật lần đầu tiên có cảm giác sướng khoái như vậy, càng đi càng thấy nhẹ nhàng, càng đi càng nhanh nhẹn. “Àm” nhìn thấy Thập Kiệt Nhất cùng Đại Dao Vương đang ngủ dưới gốc cây, mà chẳng biết làm sao để giảm tốc độ, liền ôm chầm lấy cây đại thụ, lập tức “rầm” một tiếng, ấy là tiếng Liễu Dật ngã lăn ra đất. Thập Kiệt Nhất vội lao tới hỏi: “Lão đại, huynh không sao chứ, có chuyện gì vậy?” Liễu Dật đã đứng dậy, miệng phun phì phì ra mấy miếng vỏ cây vừa vô tình cắn trúng, đầu hoa mắt váng lắc lắc mấy cái, rồi nói:

“Không sao, chỉ là chạy quá nhanh, đột nhiên quên mất làm sao để dừng lại.” Thập Kiệt Nhất gãi đầu, chẳng hiểu là Liễu Dật nói chuyện gì. Đại Dao Vương nhảy đến bên Liễu Dật, hỏi: “Liễu lão đại, ngươi cùng Lang Vương đi đã gần mười ngày, đã học được những võ học cao thâm gì?” Liễu Dật nghĩ một hồi rồi đáp: “Chẳng học được gì, hấn với ta chỉ đi trồng hoa thôi.” Nói rồi lại tiếp tục đi thẳng về phía trước. Đại Dao Vương một mặt ngẫm nghĩ tìm hiểu lời nói của Liễu Dật, một mặt bám theo sát gót. Liễu Dật nói: “Thời gian không còn nhiều, chúng ta phải nhanh chóng cứu công chúa ra.” Thập Kiệt Nhất xoa quyền nói: “Lão đại, tôi nhất định phải đập bằng cái gì Phong cái gì động ấy, cứu A Cửu ra ngoài,

chúng ta đi nhanh thôi.” Liễu Dật gật đầu đồng ý, tăng nhanh tốc độ hướng phía trước mà đi. Có nội lực tương trợ, thẳng đường mà đuổi tới, hiển nhiên cũng dễ chịu hơn nhiều, đến sau giờ Ngọ một chút, ba người đã tới cửa Phong Đà Động, nơi mà họ đêm ngày trông đợi. Thập Kiệt Nhất xoa xoa quyền đầu nói: “Cha mẹ ời, cuối cùng đã tới, lão tử đã lâu không đánh một trận, đã ngứa tay lắm rồi.” Liễu Dật khẽ vẫy chiếc quạt nói: “Thập Nhất, đừng có nóng vội!”, rồi liếc nhìn bốn người đang nói chuyện trước cửa động. Lại nói trước cửa Phong Đà Động có bốn tên tiểu lâu la tay cầm vũ khí tương tự như vũ khí của Đại Dao Vương. Bốn tên này người cao vóc lớn, lại cầm đại đao trong tay, hiển nhiên uy

phong phi thường, kì thật ấy là đặc tính của những người trong Ma tộc, trời sinh đã có thân thể cường tráng như vậy.

Mà bốn tên lâu la này còn đang bận rộn dán tấm bảng chữ “Hỉ” ở chính giữa phía trên cửa sơn động, dường như là đang có hôn sự vậy. Liễu Dật tiến lên ôm quyền hành lễ, dò hỏi: “Xin hỏi bốn vị tiểu ca, các vị là...” Trong đám lâu la, một tên mặt đen có một vết sẹo do đao chém đáp lại: “Người đến xem động chủ của bọn ta thành thân à? Vậy có thiệp mời không?” Liễu Dật lắc lắc đầu nói: “Không phải, không phải, ta chỉ muốn hỏi người cùng động chủ thành thân là một cô nương tên gọi là A Cửu phải không?” Gã mặt sẹo quay đầu kinh ngạc nói: “Người làm sao lại biết được danh

tự của động chủ phu nhân chúng ta?” Liễu Dật mở chiếc quạt, vừa quạt vừa bước tới nói: “Thật đơn giản, bởi vì động chủ của bọn người đã cướp mất thể tử của huynh đệ ta.” Ban đầu Liễu Dật định trà trộn vào động để xem tình hình thế nào, nhưng hiện tại thì không cần nữa, bởi vì nếu sắp có đám cưới, Phong Đà Động này chắc chắn có rất nhiều người kéo tới, không chừng Vi Phong của Ma Môn cũng đến, khi đó muốn cứu A Cửu đi thì chắc chắn là không xong rồi, hiện tại cứ nên tốc chiến tốc quyết là hơn. Đây chính là chỗ thông minh của Liễu Dật. Gã mặt theo vừa nghe qua, liền tức giận nói: “Con mẹ nó, người nói cái gì, người đang tìm cái chết à?” Phía sau ba tên còn lại đồng thời ngừng tay, vung cao

đại đao, chăm chăm nhìn Liễu Dật. Liễu Dật vội nhảy lùi về sau, một mặt lùi một mặt chuẩn bị “Bích Ngọc Hoa Chỉ”, chuẩn bị tùy lúc bảo vệ thân thể, nói: “Các vị, Liễu mỗ nói ra chính là nói thật, không tin các vị có thể hỏi động chủ của các vị.” Gã mặt theo vừa hùng hổ tiến lên vừa nói: “Con mẹ nó, lão tử ghét nhất là những người nói thật, người không nghe qua câu chỉ có người chết mới biết nói thật sao?” Cùng lúc đó, Đại Đao Vương và Thập Kiệt Nhất đã tiến lên phía trước, đứng tại hai bên Liễu Dật. Thập Kiệt Nhất mở miệng mắng: “Dám trước mặt bọn lão gia mà tự xưng lão tử à, coi ra ngươi cũng có chút cân lượng, có dám thử múa chơi một phát không.” Chưa nói xong đầu quyền ẩn hiện sắc tia

âm âm đánh tới gã mặt theo. Chiên Thập Kiệt Nhất vừa sử chính là quyền pháp bá đạo nhất trong Ngũ Hành Quyền, Bôn Lôi Quyền. Gã mặt theo bị Bôn Lôi Quyền của Thập Kiệt Nhất đánh trúng một phát. Gã ngơ ngàng nhìn Thập Kiệt Nhất, con người trợn to ra, chỉ trong chớp mắt tứ sắc lôi ở đầu quyền như linh xà đã cuộn chặt lấy thân thể gã. Mặt theo chẳng kịp kêu lên một tiếng, ngực đã bị Thập Kiệt Nhất đánh cho vỡ nát. Gã ngã ra mặt đất, cũng chẳng thể tin rằng mọi chuyện lại chỉ diễn ra như vậy, dĩ nhiên chết không nhắm mắt. Lại nói ba tên còn lại vừa nhìn thấy Thập Kiệt Nhất ra tay, không biết được tên tiểu đầu mục đó sống chết thế nào, cùng huy vũ đại đao, đồng loạt xông lên. Tên tiểu tử xông tới trước Liễu

Dật, tay nắm chặt đại đao chém tới, khi còn cách ba trượng, “Bích Ngọc Hoa Chỉ” của Liễu Dật đã chuẩn bị từ sớm, chính vào lúc tên tiểu tử này mở miệng quát tháo, chợt phát hiện ra một đạo chỉ khí lam sắc phảng phất mùi hương hoa hồng đã bắn xuyên qua tim của gã. Chỉ khí xuyên qua người tạo thành một lỗ hồng trước ngực, có thể xuyên qua cái lỗ hồng ấy mà nhìn thấy mấy người đang hỗn chiến ở sau lưng. “Phịch” một tiếng, tử thần thậm chí không để gã kêu thảm một tiếng mà đã đem linh hồn của gã đi rồi... Liễu Dật không tin nổi chầm chầm nhìn vào ngón tay út của mình, chỉ khí quả thật quá lợi hại, không kém bất cứ thanh kiếm nào. Lần đầu tiên, Liễu Dật giết người, chỉ là, trong lòng dường như

lại cảm thấy có chút hưng phấn. Lại nói Thập Kiệt Nhất đối diện với tên cầm đại đao, cũng to lớn vạm vỡ chẳng khác gì Thập Kiệt Nhất; chỉ tiếc, chỉ tiếc gã lại gặp phải sát tinh là Thập Kiệt Nhất, hấn vận khởi Thiên Cương Đấu Quyền, kỳ chiêu đánh xuống, Thập Kiệt Nhất đã cướp được đại đao trong tay của tên cầm đao, bẻ gãy thành chín khúc mười tám đoạn. Nhìn quyền pháp dũng mãnh cương liệt như vậy, làm tan nát thanh đại đao trong tay, tên cầm đao quay đầu định chạy. Thập Kiệt Nhất đời nào cho hắn thoát, liền biến chiêu, sử “Địa Sát Quyền” của Ngũ Hành Quyền, thức thứ nhất “Khốn”, hữu quyền Thập Kiệt Nhất phát ra sắc đen, đâm thẳng xuống đất. Thức thứ hai “Sát lục”, hữu quyền tiếp

tục đánh xuống mặt đất, chân khí phát ra làm rung chuyển cả mặt đất. Hai thức phát liên tục. Gã cầm đao đang bỏ chạy, đột nhiên cảm thấy hai chân không động đậy được, cúi đầu nhìn xem, mặt đất tự nhiên xuất hiện những khối đá nhỏ chắn bước chân đi, vừa quay đầu lại, đột nhiên phát hiện ngực đau nhói, “uỳnh” một tiếng, thức thứ hai của Thập Kiệt Nhất, quyền phong "Sát Lục" đã xé gã cầm đao thành hai mảnh... trên mặt đất máu thịt bầy nhầy, thảm thương không nỡ nhìn. Địa Sát Quyền của Thập Kiệt Nhất, một chiêu ba thức, chuyên dùng để đối phó với kẻ chạy trốn, trừ phi kẻ đó có thể “ngự khí” mà bay, còn lại thì chẳng thể nào chạy thoát nổi.

Bên phía Đại Dao Vương, chiến cục

nhìn chẳng ra thể thống gì cả, hai người cầm đại đao người chém ta, ta chém người, bất quá nhìn toàn cục thì Đại Đao Vương so ra có vẻ lợi hại hơn tên lâu la kia một chút. Đương nhiên, Đại Đao Vương lăn lộn trong giang hồ đã lâu, không phải là “tay mơ”. Chỉ thấy tên lâu la đối diện y phục toàn thân bị Đại Đao Vương chém rách tả tơi, trừ những chỗ quan trọng, còn thì toàn thân hằn gằn như phơi hết ra ngoài. Tên lâu la thấy Thập Kiệt Nhất với Liễu Dật từ hai bên tiến đến, ba tên đồng bọn đều thảm tử, sớm đã chẳng còn lòng dạ nào mà đánh đấm nữa, nhìn thấy trước mắt sẽ thua chắc, bèn thoát ly chiến cuộc, quay mình hướng về phía cửa sơn động mà chạy trốn. Thập Kiệt Nhất nắm chặt quyền

đầu, vừa định xuất thủ, Liễu Dật phẩy quạt ngăn lại, nói: “Để hần quay về báo tin, giảm tạo sát nghiệp là tốt nhất. Chúng ta chính là đọi con cá lớn chui ra.” Liễu Dật nói chẳng sai chút nào, tên lâu la chạy thẳng vào đại sảnh trong sơn động. Đại sảnh quả thật rất rộng, xung quanh đèn đuốc thấp sáng trưng như thể đang ở bên ngoài vậy, bốn đại đao thủ nhìn hình dạng giống nhau đứng ở bốn góc đại sảnh, nhìn rất uy nghiêm; chính phía trên đại sảnh, cao cao ở phía trên thượng tọa thấy có một đại hán râu ria xồm xoàm, tuổi khoảng ngoài tam thập, hai con mắt ti hí, thỉnh thoảng lại liếc nhìn một vị cô nương ở bên cạnh, không thể nhằm được, ấy chính là A Cửu, người đã tìm Liễu Dật nhờ vẽ tranh, trên đường trở về

hoàng cung đã bị Vi Thiên Đà bắt đi. Có thể khẳng định, người râu rậm đang cười khoái trá ngồi ở trên cao chính thị là động chủ Vi Thiên Đà. Chỉ thấy hắn cười khùng khục mà nói: “Tiểu cô nương, ngoan ngoãn thành thân với ta đi thôi, cô nương khá lắm. Bây giờ trong người cô nương đã trúng độc của ta, nếu không có giải dược, bảy ngày sẽ phát tác một lần, mỗi lần phát tác trên thân thể cô hồng đi một bộ phận, cô hãy suy nghĩ kĩ đi.” A Cửu chẳng thèm liếc mắt, chỉ hừ mũi một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ. Vi Thiên Đà bực tức nói: “Nha đầu không biết sống chết là gì, tối nay chúng ta thành thân, ta gạo sống đã nấu... nấu... nấu rồi, ta xem nàng còn giữ bộ dạng kiêu căng được không.” Hiển nhiên, tên này văn tài cũng chẳng

hơn gì Thập kiệt Nhất, nói hoài mà chẳng biết là "nấu" cái gì, cuối cùng chỉ đành nói là nấu rồi.

Trong lúc Vi Thiên Đà đang tính cách tối nay làm sao chinh phục tiểu nha đầu này ở trên giường, thì một tên lâu la giữ cửa rẽ lối chạy vào cấp báo: “Động... động chủ, không hay rồi. Có chuyện rồi.” Vi Thiên Đà nhìn tên lâu la một cái, tức giận, nói: “Con mẹ nó, ta cấp cho người y phục không mặc, thế mà nay lại mặc đồ rách mà chạy vào đây, con bà người tự cho rằng thân mình đẹp lắm hả?” Tên lâu la bèn giải thích: “Động chủ, tôi vốn mặc y phục của ngài cho, nhưng mà vừa rồi bên ngoài có một tên cầm đại đao đánh nhau với tôi, chém tôi ra thành như thế này. tên tiểu tử đó

thật là lạ, chỉ chém quần áo của tôi, nên cuối cùng mới thành ra như thế.” Khuôn mặt lộ vẻ vô tội, làm Vi Thiên Đà không thể không tin lời hắn nói. Vi Thiên Đà liền hỏi: “Ngoài kia có chuyện gì?” Tên lâu la vội đáp: “Có một tên thư sinh, hai tên tráng nam tìm đến. Tên thư sinh nói ngài đã cướp đi cô dâu của huynh đệ hắn, liều mạng đòi tìm ngài, ba huynh đệ ở ngoài cửa, vừa rồi đã bị bọn hắn phân thân mất rồi.” Vi Thiên Đà nghe qua, tức giận nói: “Thôi quá, ta đây đời nào lại đi cướp cô dâu của huynh đệ của tên thư sinh đó chứ.” Quay đầu nhìn A Cửu một cái, nói: “À, rõ rồi, thì ra là nha đầu này, có thể là có quan hệ với ả.” Vi Thiên Đà hỏi tiếp: “Ba người mới đến ấy người có biết không.” Tên lâu la đáp lại: “Ba

người ấy nhìn như là người của nhân gian
giới, chỉ là không biết của môn phái nào.
Tên thư sinh thì giỏi dùng chỉ lực, một
tên nam tử to khỏe đầu quyền còn mạnh
mẽ hơn đại đao của tôi, còn một tên khác
thì dùng đại đao rất nhanh, nhìn xem...
hắn chém y phục của tôi thành ra thế
này.” Vừa nói hắn vừa quay một vòng để
chứng minh. Bởi vì người nhân giới quen
sử dụng kiếm, quạt, thường mặc áo vải
thô từ cây gai. Ma tộc quen dùng kiếm,
đao, mặc quần áo da thú, chiến giáp màu
bạc. Còn Tiên tộc thì sử dụng trường
thương, kiếm, mặc kim sắc chiến giáp, tử
sắc kim quan, trên đầu lại còn cắm lông
chim. Thế nên, nhìn trang phục, vũ khí,
có thể phỏng đoán được người đó xuất
thân từ chủng tộc nào. Vì Thiên Đà tự

nhủ: “Phải hỏi rõ lai lịch chúng rồi hãy động thủ, vạn nhất gặp phải người của Lãnh Kiếm Môn hoặc Thần Môn thì thật là phiền phức.”

Nhìn qua thì thấy Vi Thiên Đà cũng ngốc nghếch như Thập Kiệt Nhất, ấy vì đó là đặc tính của người trong Ma tộc thân thể cường tráng. Tuy nhiên Vi Thiên Đà vẫn còn biết sử dụng đầu óc, chứ nếu không làm sao có thể ngồi vào vị trí đứng đầu ba mươi sáu động được. Vi Thiên Đà liền bảo tên lâu la: “Người ra ngoài, hỏi xem lai lịch của bọn chúng thế nào.” Tên tiểu lâu la gật đầu vâng dạ, khoát tay một cái, hai tên đại đao thủ bên cạnh cùng chạy tới. Ra đến cửa động, thấy có ba người đang đứng ở đó, tiểu lâu la nói: “Động chủ bảo ta hỏi các

người, là người của môn phái nào mà dám tới nơi đây làm loạn.” Liễu Dật tuy thông minh nhưng không hiểu biết lắm về giang hồ, trả lời thẳng: “Giang Nam Thư Sinh Liễu Dật.” Thập Kiệt Nhất và Đại Dao Vương cũng lần lượt báo danh. Tiêu lâu la nhìn qua một lượt rồi nói: “Các người đứng đây đợi, ta quay lại tìm động chủ.” Nói xong, chạy biến vào trong, hình như sợ Đại Dao Vương xé nốt mảnh áo còn lại của mình. Vào trong động, tiêu lâu la giải thích: “Động chủ, họ nói là đến từ Giang Nam, tên thư sinh khai hãn tên Liễu Dật, hai kẻ còn lại, một là Thập Kiệt Nhất, một là Đại Dao Vương.” Lại nói A Cửu đang nằm bất động bên cạnh vừa nghe đến Liễu Dật, lập tức trợn trừng mắt, quát Vĩ Thiên Đà: “Đồ chết

tiệt, thấy có người đến cứu bản cô nương rồi đấy, khôn hồn thì mau thả ta ra, nếu không thì cẩn thận cái động của nhà ngươi sẽ bị san bằng.” Vi Thiên Đà lườm A Cửu một cái, lầm bầm: “Thư sinh Giang Nam? Thập Kiệt Nhất? Đại Dao Vương? Chưa nghe tới bao giờ ... hình như chỉ là mấy kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ thôi.” Vi Thiên Đà cất mình đứng dậy cất tiếng gọi: “Tả hữu hộ pháp.” Phía sau đi ra hai người tráng nam to béo so với Vi Thiên Đà còn cao hơn một cái đầu, nửa trên người không mặc y phục, chỉ đeo trên cánh tay cái bao hộ tay, bảo vệ cổ tay, thân dưới thì mặc một cái khố to dùng làm từ vải thô, một tên cầm cự phủ, một tên cầm cự chùy, hai người này nhìn cứ có cảm giác như là

lợn nhà nào vừa mới bị xổng chuồng.

Vĩ Thiên Đà ra lệnh: “Theo bốn tọa ra ngoài gặp bốn tiểu tử miệng còn hôi sữa kia, xem bọn chúng có việc gì mà dám xông vào động phủ của Vĩ Thiên Đà ta.” Nói rồi rút một thanh đại đao từ sau lưng, đi ra ngoài cửa động. Ra đến cửa động, chỉ thấy một tên thư sinh đang phe phẩy cây quạt, có thêm hai nam hán cường tráng khoanh tay đứng hai bên, đang nhìn chăm chăm vào mình, bất giác cảm thấy có chút run sợ, Vĩ Thiên Đà tức giận nói: “Trên mặt ta có mọc hoa hay sao mà bọn người nhìn ta như vậy?” Liễu Dật chấp tay nói: “Tại hạ Liễu Dật, bằng hữu thường gọi là Vô Lại Thư Sinh.” “Danh hiệu” này là do Liễu Dật vừa mới nghĩ ra, bởi vì người trên giang hồ đều tự

gọi mình bằng một danh hiệu, để cho tên Vi Thiên Đà này không thể xem thường mình được nên hần thuận miệng nói ra tên mà Lang Vương hay gọi mình. Liễu Dật tiếp tục giới thiệu: “Đây là hai vị bằng hữu của tại hạ, Thiết Quyền Thập Kiệt Nhất và Đại Dao Vương.”, Liễu Dật thuận miệng đặt luôn cho Thập Kiệt Nhất một danh hiệu, tuy nhiên đối với Đại Dao Vương, tên của gã so với danh hiệu thì cũng chẳng khác gì, nên không nhắc tới. Vi Thiên Đà nhìn bọn họ từ đầu đến chân đánh giá một hồi, rồi lắc đầu nói: “Chưa hề nghe qua!” Thập Kiệt Nhất xoa quyền nói: “Hôm nay chúng ta không chỉ muốn người nghe, mà còn muốn cho người xem qua nữa!” Vi Thiên Đà lắc đầu chất lưỡi đáp: “A, vị thiếu hiệp

Thập Kiệt Nhất này hỏa khí không nhỏ, sao không vào bên trong động của bốn tọa uống hai bát lục đậu thang cho hạ hỏa?” Thập Kiệt Nhất tức giận quát: “Mẹ nó, giả vờ trong sạch trước mặt mấy lão gia đây, được thì đến, không được thì mau cút đi, mấy lão gia đã vạch sẵn đường cho ngươi đây rồi!” Vi Thiên Đà này thì khí quả thật không kém, lại còn âm hiểm hơn người, do đó có thể nhẫn nại phi thường, nhưng đối diện với Thập Kiệt Nhất, chỉ nghe gã nói một câu, muốn nhẫn cũng không nhẫn được, cũng không thể nào chịu đựng thêm được. Vi Thiên Đà nổi giận, vung đại đao lên nói: “Ma tộc Ma Môn, Tam môn Thất phái Tam thập lục động, Phong Đà Động động chủ Vi Thiên Đà.” Vung thanh Huyết Hồng

Đao lên nói tiếp: “Thanh đao này luyện từ phi thạch từ trên trời, dài ba thước ba tấc, nặng sáu mươi bảy cân, chuôi đao dài ba tấc, lưỡi đao sắc bén, có thể chém đứt tinh thiết.”

Hai tên lợn béo cũng đến, tên cầm đại chùy bên trái xưng danh: “Ma tộc Ma Môn, Tam môn Thất phái Tam thập lục động, Phong Đà Động Tả hộ pháp Thiết Chùy.” Gã vung cao thanh đại chùy bạch sắc, tự giới thiệu: “Luyện từ sắt ròng trăm năm, toàn thân dài bốn thước chín tấc, nặng một trăm lẻ hai cân, có thể đánh vỡ đá tan bia.” Tên heo mập ú đứng bên phải tiếp lời: “Ma tộc Ma Môn, Tam môn Thất phái Tam thập lục động, Phong Đà Động Hữu hộ pháp Thiết Phủ.” Nói đoạn cầm mạnh cự phủ xuống đất, nói:

“Luyện từ sắt ròng, toàn bộ dài năm thước hai tấc, nặng tám mươi chín cân, là búa có hai lưỡi.” Nghe ba người này tự giới thiệu công phu của mình, Liễu Dật vừa nhìn vừa nói thầm: “Bọn ba người này đều sử dụng vũ khí hạng nặng, dùng vũ khí của họ để vào việc phá núi làm đường, đích thị là rất phù hợp.” Thập Kiệt Nhất nóng ruột quát lớn: “Con bà nó, lão tử chỉ có một đôi thiết quyền, cũng có thể đánh tan Phong Đà Động các ngươi. Đến đây, ra tay đi chứ!” Thập Kiệt Nhất là người hiếu chiến, chỉ vài lời qua tiếng lại là ra tay đánh ngay. Vì Thiên Đà giận dữ quát: “Được lắm, để ta tiếp thiết quyền của ngươi, con mẹ nó chứ, lâu lắm rồi chưa có kẻ nào dám nói năng như vậy trước mặt ta.” Nói đoạn

uôn mình xông tới. Thiết Phủ cũng giơ búa lên, không nói câu nào, xông thẳng đến Đại Dao Vương, hai người bắt đầu hỗn chiến. Thiết Chùy đứng nhìn, thấy hai người bắt đầu ác chiến, trên lưng vẫn vác chùy, thân hình vạm vỡ cường tráng, hướng về phía tên tiểu tử Liễu Dật phóng tới. Liễu Dật đương nhiên hiểu rõ, đối phương sức lực mạnh bạo, không thể ngạnh tiếp, chỉ có điều Liễu Dật thoái lui đã lẹ, để tránh sự truy cản của Thiết Chùy, nhưng tốc độ của Thiết Chùy cũng không chậm, phảng phất như thân hình to lớn cùng vũ khí trầm trọng căn bản không hề ảnh hưởng đến tốc độ của gã. Thiết Chùy đuổi theo sát gót Liễu Dật, khiến Liễu Dật cảm thấy có chút lo lắng: “Như vậy là không ổn rồi, tự mình quay đầu

lại, chỉ pháp chưa kịp xuất ra, đã bị chém nát như tương, giờ không thể dừng lại, chỉ có cách kiên trì đến khi Thập Kiệt Nhất đánh xong, có người trợ thủ vẫn tốt hơn.” Liễu Dật một mặt suy nghĩ, một mặt chạy nhanh đến mức bụi bay mù mịt. Chỉ có điều chạy một hồi, Liễu Dật lại phát hiện ra một vấn đề mới, tuy vẫn không thể quay đầu lại, nhưng có thể nhìn thấy Thiết Phủ ở phía trước, đang cùng với Đại Dao

Vương đánh đấm kịch liệt, Đại Dao Vương chỉ còn nước chạy vòng vòng tránh né, không có chiêu nào phản công lại... Liễu Dật vận chỉ khí, tay phải nhanh chóng điểm tới, một đạo chỉ khí phát ra ánh sáng màu lam lẫn với mùi hoa hồng, bay thẳng đến Thiết Phủ. Xảo hợp phi

thường, không sớm không muộn đúng vào lúc Thiết phủ đang khom mình xuống dùng cây đại phủ của gã chém một nhát chí mệnh xuống Đại Dao Vương, hơn nữa thân hình vĩ đại cùng với cái mông to lớn của gã lúc này cũng bắn tung lên. Chỉ nghe “phù” một tiếng. Thiết Phủ ưỡn người ngửi ngửi rồi nói: “Sao lại có mùi của heo sữa nướng vậy?” Quay vòng vòng truy tìm nguồn gốc, cuối cùng, trên cái mông to lớn của mình, phát hiện ra Bích Ngọc Hoa Chỉ đã lưu lại một lỗ hồng lớn, suy nghĩ cả nửa ngày trời, rồi đột nhiên ôm mông nhảy cẫng lên, kêu the thé như lợn: “Đau quá, đau quá...” Liễu Dật một mặt gia tăng tốc độ chạy trốn, một mặt cười khoái trá, hiển nhiên nhận thấy hiện giờ mình rất an toàn. Thiết

Chùy chạy tuy nhanh, nhưng tốc độ của mình cũng không tệ, Liễu Dật vừa chạy vừa lẩm bẩm: “Vô Lại Thư Sinh cái này ta rất khoái, có vẻ như Lang Vương quả thật là hiểu rõ ta, ha ha.” Lại nói đến Đại Dao Vương, nhìn thấy Thiết Phủ hai tay ôm hông nhảy tung tung thì không lý gì đến gã nữa, nhân cơ hội phát ra tuyệt học bản thân một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân như gió táp, lưỡi đại đao trong tay như một luồng gió, chỉ dựa vào sức lực nhục thể mà duy trì tốc độ của đao, một trận loạn đao chém xuống, Thiết Phủ sẽ bị lăng trì xử tử. Đại đao chém xuống đất, Đại Dao vương miễn cưỡng dừng lại. Chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân tuy không phải là một chiêu thức cao siêu gì, nhưng cũng cương mãnh phi thường, chỉ

có Đại Dao Vương mới chịu tốn nhiều sức lực như vậy, nếu là kêu Liễu Dật tới, khẳng định hắn chỉ đánh một quyền thôi rồi sẽ ngã lăn ra không chịu nổi. Thế nhưng Đại Dao Vương không phải vì kiệt sức đứng không vững, mà là vì vừa này quay quá nhiều vòng, bây giờ choáng váng. Nhưng không nên coi thường cách xoay vòng này, sau mỗi vòng tùy theo trọng lượng của đao, tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều, làm tăng thêm lực lượng cho chiêu thức, cũng vì lý do này, Thiết Phủ toàn thân bị cắt vụn, chỉ còn một đồng bầy nhầy, nhìn thật thảm thương. Đại Dao Vương nhìn qua chiến trường một lượt, thấy hai người bên địch vẫn chưa giải quyết xong, chỉ có mình là đã tiêu diệt xong đối thủ, giơ tay cao lên, mừng rỡ

hét lớn: “Đại Dao Vương ta cuối cùng cũng có ngày hôm nay, ha ha ha ha.”

Liều Dật một mặt ra sức chạy nhanh một mặt há miệng la to: “Đại Dao Vương, lại đây giúp ta với, người giải quyết cho ta con heo mập này, ta sẽ tặng thêm năm ngàn lượng cho người.” Đại Dao Vương vẫn còn choáng váng, vừa nghe qua tặng thêm năm ngàn lượng, con mẹ nó, số tiền này có thể giúp cho gã sống được mấy đời mấy kiếp. Không thềm suy nghĩ cân nhắc gì, lập tức giơ cao đại đao, hướng về phía con heo kia chém xuống, trong óc lại nghĩ: “Sao lại có cảm giác mình chẳng khác gì đồ tể vậy kia?” Lại nói đến Thiết Chùy, vừa nhìn thấy có người chuẩn bị chém mình, liền quay đầu nhìn về hướng huynh đệ

Thiết Phủ, lập tức lửa giận bùng bùng, tên tiểu tử này không ngờ lại giết chết huynh đệ của mình. Gã chẳng còn có tâm tình nào để đuổi theo Liễu Dật, giơ cao thanh đại chùy đập xuống Đại Dao Vương. Ban đầu Đại Dao Vương vốn không thể giết được Thiết Phủ nếu không có sự hỗ trợ của Liễu Dật. Đại Dao Vương chưa bị giết, đó là hoàn toàn do may mắn. Bây giờ Thiết Chùy thấy huynh đệ thảm tử thì càng hung hãn gấp bội, Đại Dao Vương bị trúng mấy thiết chùy bay tới, té dài trên mặt đất, bò cũng không bò nổi. Thiết Chùy từng bước đi về phía Đại Dao Vương, đến bên cạnh gã, giơ cao chùy lên định đập cho Đại Dao Vương nát thành bột, thì đột nhiên nghe phía sau lưng có kinh phong ập tới,

có khả năng là chỉ khí, cũng có thể là kiếm khí, hoặc là ám khí, đại khái vị trí bắn vào bên óc bên trái của gã. Thiết Chùy thân thể nhanh chóng dời sang một bên, quả nhiên một đạo chỉ khí lam sắc thoảng mùi hoa mẫu đơn bay sượt qua mặt gã. Trên gương mặt heo của gã bỗng nở nụ cười, gã muốn nhìn thấy qua kẻ này có đủ trình độ để thâm thập mình, quay phắt lại. "Phù" một tiếng, một luồng chỉ khí màu lam thoảng mùi mai cô đã khoan một lỗ hồng trên cái đầu heo của gã. Trên mặt gã vẫn còn thoảng qua nụ cười, Thiết Chùy rầm một cái đã rơi xuống đất, ngoài ra không còn một âm thanh nào khác nữa. Câu "ta yên lặng đến, rồi lại yên lặng đi" chính là để tả tình trạng này. Liễu Dật phe phẩy quạt,

tiêu sái bước đến, nắm vai Đại Dao Vương kéo dậy, cười hi hi nói: “Con mẹ nó, huynh đệ ngươi đúng là ngu ngốc, ngươi lại còn ngu ngốc hơn y. Ta chỉ có thể phát ra một đạo chỉ khí thôi sao? Đúng là não của ngươi nằm ở mông mà. Đúng là đáng thương, ta thật là lấy làm thương tiếc cho ngươi.” Đại Dao Vương phủ bụi bám trên mình đã dính đầy máu của Thiết Chùy, cười ha ha nói: "Liều lão đại đúng là lợi hại, lợi hại. À, còn năm ngàn lượng của ta? Huynh xem..."

Liều Dật nhìn trừng trừng Đại Dao Vương nói: “Ngươi còn dám đòi tiền hả? Ta gọi ngươi chém chết con heo này, nhưng chính ngươi lại suýt mất mạng, hiện tại ta cứu ngươi một mạng, chính ngươi mới là thiếu ta năm ngàn lượng.”

Đại Dao Vương vừa nghe qua, liền lập tức than trời trách đất: “Không phải vậy đâu. Liễu lão đại, người nghèo khổ kiếm tiền vốn không dễ dàng gì, huynh không phải lấy ta ra làm trò cười sao?” Liễu Dật phe phẩy quạt lạnh lòng nói: “Người thấy ta đang nói đùa hay sao?” Rồi chuyển thân chạy về phía Thập Kiệt Nhất đang đánh trận. Lại nói đến Thập Kiệt Nhất và Vi Thiên Đà hai người, mở miệng nói nửa câu là đã xung đột, ban đầu Vi Thiên Đà nghĩa là chỉ cần đánh xuống một chiêu, thì tên Thập Kiệt Nhất miệng lưỡi “lợi hại” này sẽ được giải quyết nhanh chóng. Nhưng không ngờ bản lĩnh của Thập Kiệt Nhất lại cao hơn nhiều so với dự liệu của hắn, Vi Thiên Đà càng đánh càng lạnh run người, nhìn

thấy tên tiểu tử này tuổi tác còn nhỏ, không ngờ không những mồm miệng lợi hại mà hai nắm quyền đầu cũng không kém cạnh chút nào. Thập Kiệt Nhất càng đánh càng hăng, ngay khi chân khí lưu động, từ Đan Điền, chân khí hóa thành hai phần, tả thủ sử Bôn Lô Quyền, hữu thủ dụng Thiên Cương Đấu Quyền. Bôn Lô Quyền, vô chiêu vô thức, hoàn toàn dựa vào chân khí để phát xuất ra quyền phong, cương mãnh dị thường. Thiên Cương Đấu Quyền, thế thứ nhất Thiên Trùy, thế thứ nhì Lô Phá, thế thứ ba Toái Ngọc. Trong hai loại quyền pháp này, Thiên Cương Đấu Quyền thì che chắn thanh Huyết Hồng đại đao, làm Vi Thiên Đà không thể nào có cơ hội gây thương hại cho Thập Kiệt Nhất. Bôn Lô Quyền

thì phản kích cực nhanh, chỉ chờ đợi có một chút sơ hở là lập tức đánh thẳng vào Vĩ Thiên Đà. Hai người đánh được vài hiệp, Vĩ Thiên Đà hiển nhiên đã rơi vào thế hạ phong, hồ khẩu tay phải bị Thiên Cương Đấu Quyền của Thập Kiệt Nhất chấn động đến đau ê ẩm, nhiều lúc không nắm chặt đao được, điều làm y kinh dị nhất là Thập Kiệt Nhất tuổi còn rất nhỏ nhưng tại sao võ công lại cao cường đến mức này. Trong lúc y đang tính toán, thì nghe rắc rắc xương cốt va vào nhau, chính là vai trái đã bị trúng một quyền của Thập Kiệt Nhất, xương bả vai dĩ nhiên đã bị vỡ tan. Vĩ Thiên Đà rửa thắm trong bụng: “Con bà nó, tên tiểu tử này không biết từ đâu chui ra, tại sao trước đây chưa hề nghe qua danh tự của gã.”

Vào lúc này, góc mắt lại nhìn thấy Liễu Dật cùng Đại Dao Vương đang chạy tới trước mắt, nhìn lại hai tên tả hữu hộ pháp của mình, hiển nhiên cực kỳ kinh sợ. Lúc này Vi Thiên Đà trong thời gian ngắn ngủi, đã đưa ra một quyết định sáng suốt, rừng xanh còn đó, sợ gì thiếu củi đốt, hiện tại đại thế của mình đã không còn, huống hồ tên xú tiểu tử trước mắt dũng mãnh phi thường, không khéo khó giữ được tính mạng, do đó, hữu thủ vung mạnh thanh đại đao Huyết Hồng, ném thẳng vào cổ của Thập Kiệt Nhất. Thập Kiệt Nhất ngăn cả người, đây là đánh đấm kiểu gì, đao mà lại được dùng làm ám khí? Nhưng mà chẳng lẽ y không còn định dùng đao nữa sao? Đang suy nghĩ không biết làm sao, Thập Kiệt Nhất vung

mạnh tả thủ, vận khí Thiên Cương Đầu Quyền để chống lại phi đao. Cùng lúc đó, Vi Thiên Đà thối lui cực nhanh, hữu thủ cũng ném ra một vật, nhưng không nhằm vào ai, chỉ cắm ngay xuống đất. “Rầm” một tiếng, nơi mặt đất tiếp xúc với vật đó nhanh chóng tỏa ra khói trắng, trong chốc lát không gian mười thước xung quanh đã tràn đầy khói trắng. Trong đám khói, Thập Kiệt Nhất không nhìn thấy gì, ra sức lùi lại về phía sau, gã hiểu rõ phải nhanh chóng ra khỏi đám khói này, nếu xui xẻo bị Vi Thiên Đà thu thập thì rất phiền phức. Từ từ đám khói trắng dần dần biến mất, Liễu Dật cùng Đại Dao Vương chạy ào tới, còn Thập Kiệt Nhất vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ Vi Thiên Đà vừa đứng, giờ đã không còn

thấy bóng dáng gã, không biết đã chạy trốn đâu mất rồi. Đại Dao Vương như nhìn thấy bảo bối, nắm tay kéo mạnh thanh Huyết Hồng đại đao đang cắm trên mặt đất lên, một mặt khen ngợi, một mặt chiêm làm của riêng: “Đúng là đồ tốt, thanh đao này đúng là rất khá, so với đao của ta thì mạnh hơn gấp mấy lần, ha ha, không có ai cần, thì ta thu lấy thanh đại đao này vậy.” Một mặt mở đường cho bản thân, một mặt thu lấy thanh đại đao. Thập Kiệt Nhất chẳng thèm để ý đến, nhìn Liễu Dật hỏi: “Lão đại, tên tặc tử đó chắc là chạy vào bên trong sơn động, chúng ta hãy đi tìm hắn để giải quyết đi.” Liễu Dật lắc đầu nói: “Không hợp lý, nếu quả y tiến vào sơn động, nhất định sẽ không có đường rút lui, bởi vậy đó

không phải là biện pháp tốt, ta nghĩ y đã bỏ trốn lâu rồi.” Thập Kiệt Nhất vội vàng hỏi: “Còn A Cửu thì sao? Giờ nàng đang ở đâu?”

Liễu Dật nói: “Đi, chúng ta đi vào trong sơn động xem tình hình ra sao.”

Ba người cùng đi về hướng sơn động, đi qua một thông đạo, trước mắt bỗng bừng sáng, chỉ thấy một gian đại sảnh hào hoa sang trọng, có thể nhìn thấy tên Vi Thiên Đà này bình thời sống rất xa xỉ, để tạo ra được một sơn động hào hoa như thế này ít nhất cũng phải tiêu tốn cả vạn lượng hoàng kim. Vừa bước vào đại sảnh, đã thấy Đại Dao Vương vợ vết chiến lợi phẩm, kêu la inh ỏi: “Bọn chó chết kia hãy nghe ta đây! Cuộc càn quét chính thức bắt đầu, động chủ của các

người đã chạy mất rồi, hai tên tả hữu hộ pháp cũng bị chúng ta siêu độ. Bây giờ nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải, không phải nam không phải nữ thì ra đứng trước mặt ta. Nhanh, nhanh lên, đứng xếp hàng cho ta xem!” Đại Dao Vương quát nạt một hồi, rồi quay lại cười với Liễu Dật: “Liễu lão đại, huynh thấy ta như thế nào? Đã sớm nghe Vi Thiên Đà bình thường ngoài việc thích thu thập mỹ nữ, còn thu thập nhiều loại bảo bối, nhiều loại bí cấp, hôm nay chúng ta phải vét sạch hang ổ của hắn.” Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, sau mấy năm sống bằng nghề lục lâm, bây giờ đã có cơ hội dùng đến. Liễu Dật gật gật đầu nói: “Không sai, không sai, ai nói người ngu ngốc, ta thấy người

cũng khá là tài giỏi đó chứ, có đủ tố chất để trở thành thổ phỉ.” Đại Dao Vương xiu mặt: “Chỉ có thể làm thổ phỉ thôi sao?” Liễu Dật không thèm trả lời, rảo bước đi đến chính giữa đại sảnh. Đúng lúc đó, một tiểu lâu la nhảy ra, nói: “Các vị đại gia, tôi biết chỗ giấu bảo vật, nay xin dẫn đường.” Đại Dao Vương nhận ra tên tiểu tử này, là tên tiểu lâu la ban đầu bị mình đánh đến không còn một manh giáp, gã liền vỗ vỗ đao, nói: “Hay lắm, hay lắm, người dẫn đường đi.” Tên tiểu lâu la này không thèm để ý đến chuyện nam nhân phải đứng bên trái, nữ nhân bên phải, liền quay mình, đi về hướng một tiểu đạo ở bên phải. Liễu Dật nói: “Các người đi trước đi, ta ở lại đại sảnh xem xét một chút.” Đại Dao Vương cùng

Thập Kiệt Nhất nhanh chóng biến mất trong tiểu đạo. Liễu Dật gấp quạt lại, nói: “Ta hỏi các người một vấn đề, phải thành thật trả lời.” Một hàng nam nhân bên trái, một đám nữ nhân bên phải đồng thanh đáp: “Đại hiệp xin cứ nói, đại hiệp xin mời...” Liễu Dật nói: “Động chủ các người bắt được một vị cô nương, định là hôm nay sẽ thành thân với nàng ta, nàng ta hiện tại ở đâu?”

Một tên nam nhân chạy ra nói: “Hồi bẩm đại hiệp, đang ở phía trước mặt đại sảnh, kế bên hàng ghế là nàng ta nằm dài ở đó.” Nói đoạn liền chỉ hướng cho Liễu Dật. Liễu Dật gật gật đầu nói: “Được lắm, các người đi được rồi.” Cả đám người nhanh chóng giải tán, ai mà không muốn mọc thêm chân chạy cho nhanh,

nếu vị đại hiệp này đột nhiên thay đổi chủ ý, tùy tiện giết một hai người, thì thật là xui xẻo. Liễu Dật đi thẳng phía trước, kẻ bên dãy ghé trong đại sảnh, cuối cùng cũng nhìn thấy dáng người quen thuộc của A Cửu, Liễu Dật gật gật đầu: “Đúng là khó mà biết được chân tướng nguồn gốc... A Cửu Công Chúa, cô hại ta lắm quá, bởi vì cô mà cả nhà ta bị giam cầm chuẩn bị xử trảm.” A Cửu cười hì hì nói: “Liễu công tử, ta cũng có khổ tâm, ngài là đại nhân không nên chấp nhặt kẻ tiểu nhân...” Liễu Dật nhìn A Cửu hỏi: “Nàng có sao không? Bị điểm huyết rồi à? Sao lại bất động vậy?” A Cửu lắc đầu, nói: “Gã động chủ đáng chết đó không biết đã cho ta uống loại yêu dược gì, mà toàn thân không có chút khí lực nào, chỉ biết

nằm tại đây thôi, hơn nữa hẳn còn nói nếu đến ngày thứ bảy mà không uống giải được, cả thân thể của ta sẽ tan ra thành bột.” Liễu Dật gấp quạt nói: “Tệ quá, sự tình thế này còn gặp nhiều rắc rối đây...”

-oOo

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 23: Nhất Ba Vị Bình, Kế Tục Hưởng ...

Cuộc sống vốn là niềm vui, phong phú biết bao, náo nhiệt biết bao, cho dù trong cuộc sống của một số người không có được niềm hoan lạc triền miên, dù sao ở một lúc nào đó cũng có thể hưởng

được niềm vui nhẹ nhàng yên tĩnh. Thế nhưng đích cuối cùng của cuộc sống là gì? Cái chết

(Cổ Long - Luận)

A Cửu tròn đôi mắt sáng nhìn Liễu Dật: “Người đỡ ta ngồi dậy có được không? Đã nửa tháng nay ta nằm đây khó chịu chết đi được.” Liễu Dật nhìn A Cửu, có vẻ không tự nhiên, đáp ứng: “Cái này...” A Cửu gắt gỏng: “Gì mà cái này cái kia, nhanh lên, đau muốn chết đây.” Liễu Dật vòng tay ra phía sau, từ từ đỡ A Cửu ngồi dậy. A Cửu liền hỏi tiếp: “Vừa rồi người nói có chuyện gì rắc rối vậy?” Liễu Dật phẩy quạt nói: “Cô nương à, thật là rắc rối! Sao cô không nói sớm là đã bị trúng độc? Bây giờ Vi Thiên Đà đã mất tung mất tích, chúng ta đi đâu mà tìm

giải được cho cô? Thật là... chuyện này chưa qua chuyện rắc rối khác đã đến mà!” A Cửu nghe Liễu Dật nói xong, diện mạo mếu máo như muốn khóc: “Ta làm sao mà biết được, không phải bây giờ ta đã nói rồi sao? Ta mà nói sớm liệu người có nghe thấy không?” Liễu Dật gườm gườm nhìn bộ dạng thê lương của A Cửu, nói: “Được rồi, được rồi, bây giờ chỉ còn phó mặc cho ông trời, xem xem lão Thiên gia có cho cô chết thối thây hay không?” A Cửu nước mắt lã chã nói: “Ta quyết không chịu, không chịu! Thân thể mà bị rửa nát thì thà chết trăm lần còn sướng hơn.” Nữ nhân vốn yêu cái đẹp, việc này ai lại không biết.

Đúng vào lúc này, Đại Dao Vương vác trên vai một bao đầy, Thập Kiệt

Nhất cũng ôm một đồng sách lớn, chạy vội đến nói: “Lão đại, lão đại, nhìn xem bọn đệ tìm thấy gì này?” Hai người nhanh chóng bỏ đồng đồ xuống. Chỉ thấy Đại Dao Vương cầm trong tay vật gì lấp lánh kim quang, đẹp đẽ vô ngần, toàn là ngọc ngà châu báu, mã não, đồ trang sức quý giá. Còn đồng sách của Thập Kiệt Nhất thì hầu như là sách về kiếm pháp, đao pháp, tâm pháp, thân pháp. Thập Kiệt Nhất nhìn sang A Cửu đang ngồi cạnh Liễu Dật, hớn hờ nói: “Ha ha, thì ra A Cửu cô nương đang ở đây, ta đã tìm cô khắp mọi nơi.” A Cửu nhếch đầu nhạo: “Phì, chờ cho người tìm được ta ư, thế thì ta đã chết mất từ đời thuở nào rồi, người có mà đi tìm mấy quyển sách của người thì có.” Liễu Dật nhìn đồng châu

báu nói: “Ta đâu có cần đến những thứ này, chẳng dùng vào chỗ nào được, lộ phí dọc đường cần đủ là được rồi...” Rồi quay đầu nhìn mấy quyền bí cấp: “Kiếm pháp, khó luyện; đao pháp, quá nặng nề, không xài được; tâm pháp, có một bộ rồi, không luyện nữa; xem xem mấy thứ thân pháp xem sao, được, món này không tồi, hôm nay suýt chết vì Thiết Chùy, sau này cũng phải luyện thân pháp, dùng để đào tẩu cũng tốt.” Liễu Dật tùy tiện cầm lên một quyền: “Ân Toàn Cứu Anh” rồi bỏ vào người. Thập Kiệt Nhất lại không lấy cái gì, mấy thứ này có luyện nửa ngày cũng không hữu dụng bằng nắm đấm của mình, tốt nhất cứ dùng quyền đầu mà thôi. Đại Đao Vương lại khác, hắn lấy vàng bạc châu báu bỏ vào bao, lại cầm

luôn quyền “Thiên Tật Tâm Pháp” và quyền đao quyết “Hỏa Diễm Đao Pháp” bỏ vào áo, ngấm nghĩ một lúc rồi gom tất cả cột thành một gói lớn đeo trên vai. Hắn hớn hờ nói: “Đây là các người không lấy đây nhé, sau này đừng có tìm ta mà đòi lại những món này đó.” Đại Đao Vương nhìn khuôn mặt còn vương nước mắt của A Cửu hỏi: “A Cửu cô nương sao thế? Sao mà khóc? Chẳng phải cô đã được cứu rồi sao? Sao lại khóc như vậy, lẽ nào cô đã bị tên kia... làm gì rồi sao?” Thập Kiệt Nhất dứ dứ nắm đấm về phía Đại Đao Vương nói: “Ngậm cái miệng thôi của ngươi lại!” Liễu Dật phe phẩy chiếc quạt trả lời thay: “Là thế này, A Cửu bị trúng độc của Vi Thiên Đà, toàn thân chẳng còn

chút khí lực, trong vòng bảy ngày mà không có giải được thì thân thể sẽ bị hủy hoại. Hiện tại Vi Thiên Đà đã trốn mất, chúng ta ở ngoài sáng, hắn ở trong tối, biết đi đâu mà tìm ra hắn.” Nhất thời chẳng ai nói gì, thế này... làm thế nào bây giờ? Thời gian bảy ngày chóng vánh, thiết tưởng muốn tìm một người trong thế giới này thật khác gì mò kim đáy bể, ngay cả nếu Long Nhãn của Kim Lâu chủ Vạn Kim Lâu không bị hỏng cũng không có đủ thời gian. Mấy người trầm mặc giây lát, bỗng một quang ảnh màu xám lóe lên rồi tụ lại, còn ai vào đây nữa, chính là Lang Vương. Lão vừa hạ xuống đất liền hỏi ngay: “Sao yên tĩnh thế này? Ta vội vội vàng vàng trở về, thế mà vẫn không được xem nào nhiệt gì sao?” Liễu

Dật vừa trông thấy Lang vương xuất hiện, vội hỏi: “Lang Vương, người có biết Vi Thiên Đà hay dùng loại độc dược nào không? Hiện tại A Cửu đã trúng độc của hắn, nhưng tên này đã tẩu thoát mất rồi, chúng ta làm thế nào bây giờ?” Lang Vương quan sát bộ dạng Liễu Dật, phe phẩy cây quạt, đi đến bên cạnh A Cửu, chăm chú nhìn nàng rồi nói: “Không tồi, thật là xinh đẹp, chẳng trách tên tiểu tử đó lo cho cô nương như thế!” A Cửu bị Lang Vương nhìn ngó nhận xét một hồi, chỉ biết cúi đầu im lặng, riêng Thập Kiệt Nhất thì lửa giận phùng phùng, lớn tiếng chửi: “Mẹ kiếp, đến ăn phân cũng không dám ăn nóng, lần nào xong việc rồi mới dẫn xác tới, lại còn mở mồm nói toàn những thứ vô nghĩa.” Lang Vương phe

phẩy quạt nói: “Vô nghĩa cái gì chứ, ta nhìn ngắm nữ tử ý trung nhân của bạn hữu, có gì là sai?” Liễu Dật vội vàng chữa lại: “Không phải, người nói sai rồi, không phải ta, là Thập Kiệt Nhất.” Lang Vương cười hề hề một cách ma mãnh: “Người chôi quanh chôi co làm chi, cái này gọi là: Sâm si hạnh thái, tả hữu lưu chi, yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi(1). Người còn định giấu diếm gì nữa?” Liễu Dật nói nhanh cho qua chuyện: “Thôi được, đừng nói chuyện này nữa, người mau trả lời câu hỏi của ta đi.”

(1) Trích Quan Thư - chương II (Chu Nam – Tạ Quang Phát dịch)

So le rau hạnh lơ thơ

Hái theo dòng nước ven bờ đôi bên

U nhàn thực nữ chính chuyên

Nhớ khi thức ngủ triền miên chẳng
rời

(Nguồn: Thi viện Mai Hoa Trang)

Lang Vương ngấm nghĩ một lúc rồi
đáp: “Vĩ Thiên Đà là một môn nhân mới
xuất đạo của Ma Môn, hẳn chuyên dùng
loại độc nào ta cũng không rõ. Chỉ là,
chất độc trong vết thương của A Cửu
không phải do dược vật gây nên, mà là
do một loại huyết dịch độc trùng. Loại
trùng này cực kỳ nhỏ, mắt thường không
nhìn thấy, có thể làm cho nạn nhân mất
hết sức lực; trong vòng bảy ngày độc
trùng không ngừng sinh sản trong huyết
dịch, để tiếp tục sinh sôi, chúng có thể ăn
mòn da người, ngay cả xương cốt, cực kỳ
hung ác, người trong tam giới gọi loại
trùng này là Xích Long Trùng.” Liễu Dật

vội hỏi tiếp: “Thời gian bảy ngày thật nhanh chóng, chúng ta làm sao tìm được Vi Thiên Đà?” Lang Vương lúc lắc đầu bảo: “Nếu người quả thật muốn tìm Vi Thiên Đà, vậy thì chỉ có thể chờ đến khi A Cửu chết đi mà thôi. Hiện tại chúng ta ở sáng, hắc ở trong tối, nếu phải tìm hắc, biết đến ngày tháng nào đây?” Liễu Dật tiếp tục truy vấn: “Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Lang Vương phe phẩy quạt, đáp: “Có, nhưng mà...” Thập Kiệt Nhất vội vàng xen vào: “Có đánh rắm gì thì đánh mau đi, bất quá thế nào?” Lang Vương lườm Thập Kiệt Nhất một cái rồi nói tiếp: “Hoàng thượng không lo thái giám lo làm gì? Hà, chỉ là việc này rất khó khăn, ta nghe nói Miêu Cương có một đệ nhất cao thủ dụng độc, cũng là

một vị đệ nhất thần y danh xưng là Mạc Anh, giang hồ gọi là Anh Thần Y, nghe nói vị cao nhân này tánh tình rất ư là cổ quái.” Liễu Dật tiếp lời: “Bây giờ cấp tốc đi đến Miêu Cương mất khoảng bao lâu?” Lang Vương đáp: “Đi qua Phong Ma Trấn, lộ trình sẽ dễ đi hơn nhiều. Các người nếu phi ngựa liên tục, đại khái cũng mất một ngày, còn từ đây đến Phong Ma Trấn, nếu đi với tốc độ của các người, ta nghĩ phải cần đến ba ngày mới đủ.” Liễu Dật hốt nhiên nhớ đến một chuyện liền hỏi: “Người có thể bay được đúng không? Hay là người đem A Cửu đi trước, chúng ta sẽ theo phía sau.” Lang vương nghe vậy tự hỏi: “Từ khi nào hắn đã biết ta biết bay?”, hốt nhiên nhớ lại lúc ly khai sơn động của Yêu Hồ, lão đã

ngự khí mà bay đi. Liễu Dật nhìn nhìn nét mặt của Lang Vương nói: “Được rồi, không làm khó nữa, đi nhanh thôi, coi như Liễu Dật ta nợ người một món nợ ân tình.” Dưới sự chỉ dẫn của Lang Vương, Liễu Dật biết được nơi cư ngụ của Mạc Anh, và bảo đảm nội trong bốn ngày cho dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ đến đó bằng mọi cách, Lang Vương ôm A Cửu, nhảy vọt lên mây, bay thẳng về hướng Miêu Cương.

Liễu Dật thở dài nói: "Chung quy cũng đã xong được một việc, không biết thương thế của A Cửu phải chữa mất bao lâu. Thôi thì thế này, Đại Dao Vương, ta thêm cho người năm ngàn lạng, người mang tín vật của ta đến kinh thành tìm hoàng thượng, nói là đã tìm thấy A Cửu,

chỉ là tạm thời chưa thể quay về, thỉnh hoàng thượng khoan hồng gia hạn thêm thời gian, nếu mà được, thì quay về báo tin, ta sẽ cho người thêm năm ngàn lạng nữa.” Đại Dao Vương nhú nhú mày hỏi lại: “Liễu lão đại, người không phải đang đùa với ta chứ?” Liễu Dật liếc mắt ra hiệu cho Thập Kiệt Nhất, Thập Kiệt Nhất liền nhanh nhẩu rút ra một tờ ngân phiếu năm ngàn lạng: “Cầm lấy!” Ngay lập tức khuôn mặt thô kệch của Đại Dao Vương liền nở nụ cười xiết bao rạng rỡ: “Người hãy chờ xem, ta sẽ theo đúng như thế, từng lời từng lời mà thừa lên với hoàng thượng.” Nói rồi, chuyển mình ra phía cửa động mà đi. Liễu Dật nhìn bóng Đại Dao vương đi mất thở dài sườn sượt: “Yên tâm à?”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 24: Hồi Thủ Phong Ma, Vọng Quân Thần ...

Khi một cá nhân một khi quá nổi tiếng thì khó tránh khỏi rước quá nhiều phiền phức vào mình, nếu hắn muốn hoàn toàn thoát khỏi những phiền não này, cách triệt để nhất chỉ có một phương pháp đó là “chết”.

(Cổ Long - Luận)

Liễu Dật phe phẩy cây quạt, tảng đá trong lòng đã được cất đi, Cử công chúa hiện đang do Lang vương hộ tống đến Miêu Cương, bây giờ sự tình đã đơn

giản hơn nhiều, chỉ cần mau chóng đi đến Miêu Cương hội họp với bọn họ. Bình thường lúc hai người nghỉ ngơi, đều là do Thập Kiệt Nhất chuẩn bị đồ ăn; còn Liễu Dật thì bay lên hạ xuống luyện tập “Ăn Toàn Cử Ảnh”. Tuy không biết lai lịch bí kiếp này như thế nào, nhưng Liễu Dật cảm thấy hữu dụng phi thường. Sau khi có quyển Ăn Toàn Cử Ảnh, lại thêm vào Bích Ngọc Hoa Chỉ nữa, cho dù không làm được đại hiệp thì ít ra cũng khỏi bị người khác tùy tiện chém chết, đương nhiên tại thời điểm này việc luyện tâm pháp để dung hợp nội đan là không thể tránh được nữa rồi. Thập Kiệt Nhất cũng rất đảm đang trong công việc bếp núc. Cứ mỗi lần luyện công, Liễu Dật đều phải đánh vật rất vất vả với cái bao

tử bởi các mùi nấu nướng thơm tho, mà thường thì Liễu Dật đành phải dừng việc luyện công vì sự mời gọi của các món ăn hấp dẫn kia. Hai người cứ lúc đi lúc nghỉ thế này, qua hết vài ngày, cũng đã đến Phong Ma Trấn. Lúc Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất trước sau tiến vào đều có cảm giác khá kỳ lạ, ở đây dường như đã khôi phục lại sự nhiệt náo bình thường của một thị trấn. Liễu Dật nhìn chừng bóng chiều, bàn bạc: “Trước hết chúng ta tìm Tử thúc chào hỏi cái đã, sau hãy mua lấy hai thớt khoai mã, nhanh chóng lên đường.” Thập Kiệt Nhất đương nhiên không có ý kiến, chỉ gật đầu đồng ý, hai người liền đi về phía nơi ở của Tử thúc.

Tử thúc dáng vẻ già lão, nằm dài

trên một chiếc ghế thái sư đã cũ mềm, tay cầm một hồ rượu, chậm rãi uống từng ngụm. Liễu Dật bước đến trước, ôm quyền thi lễ: “Tửu thúc, đã lâu không gặp trông lão có vẻ hưởng thụ lắm nhỉ.” Tửu thúc mở mắt ra ra nhìn, trông thấy Liễu Dật liền lập tức ngồi dậy: “Thiếu hiệp, ngài đã trở lại rồi, đạo này trong trấn yên tĩnh lắm, cũng không thấy Hắc Hùng Tinh lẫn Hồ Ly Tinh xuất hiện, các vị nhất định là đã giết chết chúng rồi.” Thập Kiệt Nhất vỗ ngực khoe: “Đương nhiên, không thể làm sao chúng ta có thể quay trở lại được?” Tửu thúc liền đứng dậy vào nhà lấy ra hai cái ghế, mời Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất ngồi xuống. Tửu thúc uống một ngụm từ hồ rượu cầm trên tay rồi nói: “Thiếu hiệp, bản lãnh của người

quả là cao cường, đã trừ khử đại họa cho Phong Ma Trấn của chúng tôi. Thật là cảm ơn người lắm lắm. Thế là mọi người lại được hưởng thêm mấy ngày yên ổn nữa rồi.” Liễu Dật phe phẩy chiếc quạt, hấp tấp hỏi ngay: “Yêu quái đã chết, sao Tửu thúc lại nói là chỉ được thêm mấy ngày yên ổn thôi?” Tửu thúc lắc đầu thở dài: “Thiếu hiệp không biết đấy thôi, Phong Ma Trấn vốn dĩ là nơi đa tai đa nạn, trăm năm trước, có một vị cao nhân đã trấn áp một số lớn yêu ma tại Loạn Cương cách Phong Ma Trấn năm dặm. Không ngờ vài mươi năm gần đây, mấy con yêu đó bỗng nhiên phá vỡ sự phong tỏa, ban đêm mò đến Phong Ma Trấn bắt người ăn thịt.” Liễu Dật kinh ngạc: “Vị cao nhân đó sao lại sơ ý như thế, sao lại

đi phong bế yêu ma ở gần bên thị trấn chứ.” Tửu thúc lắc đầu: “Cũng không thể trách vị cao nhân kia. Chỉ vì lúc bây giờ Phong Ma Trấn dân cư thưa thớt, ai mà có thể biết trước sẽ có hôm nay, cao nhân đó cũng có truyền lời lại rằng, chẳng may trăm năm sau yêu tà đột phá cấm chế, thì nên thỉnh người đến Thần Môn ở tại núi Côn Lôn mà tìm bảo vật không chế bọn chúng.” Liễu Dật hỏi tiếp: “Về sau thế nào?” Tửu thúc uống thêm một ngụm rượu rồi tiếp tục: “Đến chừng mười hai năm trước, có người phát hiện hủ thi (xác chết thối rữa) bắt đầu đến thị trấn, tuy rằng mọi người đều nỗ lực ngăn cản, chỉ là số lượng hủ thi quá đông, sau này lại xuất hiện thêm cương thi cùng nhập bọn, người trong trấn càng thêm sợ

hải. Chỉ có điều sau khi hai con yêu quái đó xuất hiện, bọn tà ma cũng yên ắng bớt.”

Tử thúc uống hết hớp rượu lại tiếp: “Hiện tại thiếu hiệp đã tiêu diệt hai tên yêu quái đó, lão tướng, đám yêu tà sẽ lại xuất hiện trong nay mai...” Liễu Dật tiếp tục truy vấn: “Tử thúc, chẳng lẽ các người không phái ai đi đến Thần Môn tìm pháp bảo để chế ngự yêu ma sao?” Tử thúc đáp: “Có đấy, mười hai năm trước cảm thấy tình hình không ổn, đã phái người đi, nhưng đi một cái là liền mười hai năm, đến một tin tức báo về cũng không có.” Liễu Dật hỏi: “Lẽ nào lại không phái người đi nữa hay sao?” Tử thúc lắc đầu: “Người được phái đi không thấy thấy tin tức khẳng định đã gặp

chuyện không may, người trong thôn cũng không ai dám đi nữa.” Thập Kiệt Nhất xoa xoa nắm đấm nói: “Thập Kiệt Nhất ta sẽ giúp các người giải quyết đám quái vật kia.” Tửu thúc lắc đầu: “Bọn yêu ma này và hai yêu quái kia không giống nhau, tuy rằng bọn chúng không phải là yêu ma lợi hại gì, chỉ là nhiều không đếm xuể, đừng nói lão đầu ta nói bảy hù người, thiếu hiệp có chết vì mệt cũng không giết hết bọn chúng đâu.” Tửu thúc ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thấy rằng người trong trấn chẳng còn phải được ai đi, lại gặp được thiếu hiệp là người hảo tâm, lão đầu ta thỉnh mong thiếu hiệp đi đến Thần Môn, chắc có khả năng lấy về pháp bảo phục yêu, vì Phong Ma Trấn mà trừ hại.” Nói xong, liền hạ

mình quỳ xuống. Liễu Dật vội vàng đỡ lấy Tửu thúc: “Tửu thúc, sao ông lại thế, mau đứng lên, mau đứng lên! Tiểu điệt xin đáp ứng, sau khi làm xong việc, sẽ đi ngay đến Thần Môn xin mượn bảo vật.” Tửu thúc bèn đứng dậy: “Thiếu hiệp quả có lòng dạ bồ tát, người tốt tất sẽ có hậu báo.” Liễu Dật thưa: “Tửu thúc nói quá lời, hiện tại tiểu điệt có chuyện gấp phải đi đến Miêu Cương, khi nào làm xong việc này, nhất định sẽ đến Thần Môn một chuyến.” Tửu thúc mỉm cười gật gù: “Hảo hài tử, đi đi! Trước tiên diện khách sạn có rất nhiều ngựa, các ngươi hãy chọn lấy hai con, Tửu thúc chẳng có gì để đưa tiễn, chỉ có miếng ngọc này, ngươi hãy giữ lấy.” Liễu Dật không thêm nhìn đến, lắc đầu nguây nguẩy: “Tửu thúc

chẳng quá coi thường Liễu Dật rồi. Liễu Dật nào có phải hạng người chỉ vì tiền tài như thế?”

Tử thúc lắc đầu nói: “Hảo hài tử, ngọc này nào có giá trị gì, vả lại chỉ có một phần, để làm kỷ niệm mà thôi, nếu như quả thật không nhận chính là thiếu hiệp có ý khinh chê Tử thúc ta.” Liễu Dật cúi đầu nhìn miếng ngọc trong tay Tử thúc, tuyền một màu huyết hồng, chỉ lớn độ phần tư một miếng ngọc hoàn chỉnh, ở trên có khắc mấy hình người màu lục, không rõ là ai, nhưng trông rất sinh động, nhìn qua cũng biết là vật đặc biệt phi thường... Liễu Dật gật đầu: “Tử thúc đã nói thế thì tiểu điệt đành thu nhận.” Nói xong, liền tiếp lấy miếng ngọc hồng ngọc đặc biệt đó. Tử thúc

nói tiếp: “Vả lại miếng ngọc này có một truyền thuyết thần bí rất phi thường...” Liễu Dật càng lúc càng trở nên thích thú, dường như việc cấp tốc đi đến Miêu Cương chẳng còn quan trọng, lúc này chỉ muốn dõng dãi nghe chuyện Tử thúc bảo hai người cùng ngồi, tự mình cũng ngồi xuống, uống thêm hớp rượu: “Hài tử, hài tử, ngươi hãy đeo miếng ngọc lên cổ trước, nó vốn là vật đeo sát trên người mà.” Liễu Dật gật đầu, dùng sợi dây đỏ xuyên qua khối hồng ngọc, đeo lên trên cổ, bỗng chốc cảm thấy thân thể tràn ngập vui sướng, thanh mát vô cùng, làm cho bản thân cảm thấy tinh thần thật hưng phấn. Liễu Dật kinh ngạc nhìn Tử thúc hỏi: “Tại sao...?” Tử thúc kể: “Đó chỉ là một điểm thần kỳ của nó thôi.

Truyền thuyết kể rằng, miếng ngọc này vốn nguyên vẹn, sau này không biết tại sao mà bị phân thành bốn mảnh, ta nghe nói chỉ còn sót lại có một miếng này thôi. Vì thế, sau này người nên để tâm lưu ý đến mấy mảnh kia, khi nào tìm được một mảnh, chỉ cần người đặt nó dưới miếng người đang có, chúng sẽ tự động dung hợp cùng nhau. Khi nào tìm được cả thấy bốn mảnh, chúng sẽ tự hội hợp thành một khối ngọc hoàn chỉnh.”” Ngừng lại nghỉ một lát, uống một hớp rượu, Tử thúc lại kể tiếp: “Chính ra lão đầu không biết khi miếng ngọc được hoàn chỉnh sẽ có công dụng gì hay không, nhưng dựa vào nhãn quang mấy mươi năm của lão đầu mà nói, miếng ngọc này nhất định không phải là vật tầm thường.” Liễu Dật

liền nói: “Tửu thúc, lễ vật của ông quả là vật trân quý, Liễu Dật sợ là...” Tửu thúc thở dài: “Người đã vì Phong Ma Trấn mà làm bao nhiêu chuyện, ta chỉ có thể tặng người vật này, thôi thì đừng để cho lão đầu này cảm thấy bất an nữa.”

Liễu Dật lắc đầu đáp lời: “Việc này bất cứ nam nhân nhiệt huyết nào cũng nên làm như thế, Tửu thúc sao lại nói quá. Tiểu điệt phải lên đường thôi. Tửu thúc, khi xong việc tiểu điệt nhất định đi đến Thần Môn, mượn lấy bảo vật mà trừ hại cho Phong Ma Trấn.” Tửu thúc gật đầu, uống một hớp rượu rồi nói: “Đi đi, hài tử! Tửu thúc đợi người trở về.” Liễu Dật không nói một lời, chuyển thân hướng về phía đối diện với khách sạn mà đi. Một trận gió lớn thổi đến, thân ảnh Tửu thúc

biên mất, thay vào đó là một bóng người mang chiến giáp màu đen, ngang hông tướng quân đeo một thanh trường kiếm, áo khoác màu đen lay động trong gió, dưới ánh mặt trời mãnh liệt không thấy rõ nhân dạng, chỉ nghe tiếng tướng quân thở dài: “Vị Linh Phong, hai mươi năm trước ngươi không nên chết đi, có lẽ đó là vận mệnh định sẵn, Liễu Dật là sinh mệnh của ngươi hai mươi năm sau, chỉ hy vọng ngươi không cần phải dùng đến Lãnh Kiếm...”

-oOo

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 25: Vân Tâm Y Nhân, Đặng Hỏa Lan ...

Vô luận việc gì rồi cũng có kết thúc. Việc càng dài dòng phức tạp, thì kết thúc càng đột ngột, bất ngờ.

(Cổ Long - Luận)

Lại nói Liễu Dật, Thập Kiệt Nhất sau khi rời khỏi Phong Ma Trấn, khoái mã phi như bay trên đường, hướng thẳng đến nơi ở của Mạc Anh tại Miêu Cương, chỉ trong khoảng thời gian ba thời thần, đã đến được vị trí Lang Vương đã chỉ sơ lược. Liễu Dật nhìn quanh bốn phía, xung quanh chỉ thấy núi liền núi, phảng phất đỉnh núi như nhập h lẫn trong mây thành một khối, một dòng sông nhỏ trong vạt dưới chân núi dồn nước tạo thành một thủy đầm nho nhỏ, chung quanh mọc đầy

hoa đại, thêm vào bãi cỏ xanh ngát dưới đồi, bát ngát trải rộng cả một phương trời, cảnh tựa như tranh vẽ. Ở giữa bức tranh thủy mặc ấy là ba mái lều tranh liên tiếp nhau... Liễu Dật phe phẩy quạt nói: “Hà, cuối cùng cũng đã đến nơi. Không biết A Cửu thế nào rồi? Kỳ hạn ba tháng thời gian của hoàng thượng cũng đã qua, không biết tình hình phía Đại Dao Vương ra sao rồi?” Thập Kiệt Nhất liền nói: “Chúng ta hãy đến xem tình hình của A Cửu trước đã.” Liễu Dật gật đầu, hai chân thúc ngựa, hai con tuấn mã hí một tràng dài rồi phi nhanh đến mấy căn nhà tranh. Ngay lúc ấy, một đồng cỏ bỗng chuyển động dữ dội, một bóng người màu lục chợt xuất hiện ngay trước đầu ngựa của Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất.

Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất hốt hoảng ghì mạnh cương ngựa, tuấn mã hí vang, hai vó trước hất tung lên không, đứng chựng lại. May mắn là Liễu Dật đã học qua Ân Toàn Cứu Ảnh, ngay lúc con ngựa thất kinh liền lập tức sử bí quyết chữ “Triền” bám chắc vào thân ngựa. Thập Kiệt Nhất thì không được may mắn như vậy, mặc dù hai chân đã kèm chặt mình ngựa, nhưng tuấn mã đột ngột dừng lại ở tư thế hằn như đứng thẳng, lại với tốc độ thật nhanh, chỉ nghe “ọach” một tiếng, Thập Kiệt Nhất đã văng ra khỏi lưng ngựa. Chỉ nghe một tràng cười trong trẻo vang lên: “Ha ha, ha ha, thật là tức cười quá, sao mà người lại ngốc nghếch như thế?” Thập Kiệt Nhất vừa nghiêng mình xoa mông vừa lớn tiếng thóa mạ:

“Con bà nó, người muốn dọa chết người hay sao...” Mới mắng được nửa câu, Thập Kiệt Nhất đột nhiên dừng lại. Mặc dù Thập Kiệt Nhất coi việc chửi rửa người khác thường cơm bữa, thế nhưng tuyệt không *****ng chạm đến nữ nhân (đương nhiên loài yêu tinh thì không kể), khi thấy người đứng phía trước là một nữ tử, hấn liền ngậm ngay mồm lại. Liễu Dật ngồi trên lưng ngựa liền đưa mắt quan sát kỹ càng nữ tử này. Nàng độ hai mươi tuổi, tuy không thuộc loại thiên kiều bá mị, nhưng toàn thân toát ra một vẻ thanh nhã thoát tục, có lẽ là do sống lâu ở chốn thanh sơn nên cũng nhuốm linh khí của núi non. Toàn thân nàng chỉ vận một màu xanh nhạt. Chiếc váy ngắn bên ngoài quần theo kiểu trường khôi. Ngang eo chỉ

có một dải lụa trắng đơn giản quấn quanh. Trên đầu mang đồ trang sức bằng bạc, từng chuỗi từng chuỗi, thật là khả ái phi thường. Đôi mắt không lớn cũng không nhỏ linh hoạt như biết nói chuyện, khi thì nhìn Liễu Dật, lúc lại nhìn Thập Kiệt Nhất. Trên tay cầm một cây đoản đao dài độ hai thước, lăm lăm giơ ra phía trước; khuôn mặt nhỏ nhắn cố giữ vẻ trang nghiêm, nhưng không nhịn được lại phá lên cười khanh khách... Liễu Dật liền nhớ đến một câu nói rất đúng đắn: “Nữ nhân chẳng phải nhờ xinh đẹp nên mới đáng yêu, nhưng chỉ cần đáng yêu là đã xinh đẹp rồi.” Thế nhưng nữ tử trước mắt đáng vẻ chẳng những khả ái mà còn xinh đẹp, làm cho Liễu Dật phải trở mặt ra nhìn. Lục y nữ tử mở miệng nói một

tràng, thể nhưng Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất hồi lâu vẫn không hiểu nàng nói gì, theo kinh nghiệm của Liễu Dật, nha đầu này có lẽ đang dùng tiếng bốn địa... Liễu Dật liền ôm quyền nói: “Cô nương, cô nương đang nói... có phải là tiếng người không?” Lục y nữ tử vung vẩy đoản đao, gắt: “Nói nhảm, ta không nói tiếng người thì nói cái gì đây.”

Cuối cùng, lắng nghe Liễu Dật nói, nàng cũng đã có thể đáp lại bằng tiếng phổ thông, chỉ là có vẻ không được thành thục cho lắm. Liễu Dật gật gù thầm nhủ: “Có thể hiểu được thì tốt, rủi mà tiểu nha đầu này không hiểu ta nói gì, chém ngay cho hai đao, thì chỉ biết tự trách mình xấu số thôi.” Thập Kiệt Nhất chỉ thẳng vào mặt nàng, cất tiếng hỏi: “Giữa thanh

thiên bạch nhật, người giả quý hù người à?” Lục y thiếu nữ mỉm cười bồi rồi đáp: “Kỳ thật... ta không có ý nhát các người, nhưng đây là nơi tư gia, sao hai người lại tự tiện xông vào?” Liễu Dật vội trả lời: “Tại hạ là Giang Nam Thư Sinh Liễu Dật, ta có hai vị bằng hữu đến đây thỉnh thân y Mạc Anh tiên bối trị thương, chứ chúng ta tuyệt không có ý tùy tiện xâm nhập gia tư người khác.” Lục y thiếu nữ nghe xong, liền tra đoản đao vào bao, cất ở sau lưng rồi nói: “Ồ, thì ra người chính là kẻ mà Lang đại thúc gọi là Vô Lại Thư Sinh Liễu Dật à? Ta nói đúng không?” Liễu Dật nghe xong, sầm mặt mắng thầm: “Làm thế nào mà cái tên Lang Vương khoe khoang khoác lác ấy lại trở thành đại thúc được chứ.” Hắn chỉ

còn biết gật gật đầu trả lời: “Chính là tiểu sinh.” Thập Kiệt Nhất lấy làm lạ hỏi lại: “Vậy cô là người nào vậy?” Lục y thiếu nữ le lưỡi cười hì hì: “Ta quên chưa tự giới thiệu, ở đây ai cũng gọi ta là Cát Lợi Nhi, đi nào, ta dẫn hai người đi gặp cha ta.” Liễu Dật cảm thấy kỳ quái nhảy phốc xuống ngựa: “Cô nương, tại hạ đang tìm Mạc Anh, Mạc tiên bối.” Cát Lợi Nhi cười hì hì: “Không sai, đó chính là gia gia của ta, tên hán tự của ta là Mạc Lan San, nhưng dân quanh vùng họ đều gọi ta là Cát Lợi Nhi.” Liễu Dật giờ mới minh bạch mọi sự, liền dẫn ngựa và Thập Kiệt Nhất lẻo đẻo đi theo sau Cát Lợi Nhi. Liễu Dật rảo bước tiến lên cất tiếng hỏi: “Mạc cô nương, xin hỏi hiện giờ Lang Vương có ở đây không?” Cát

Lợi Nhân đáp: “Lang đại thúc à? Ông ta nói có việc phải làm, sau khi đặt A Cửu tử tử ở đây liền bỏ đi rồi, còn nói sau mấy ngày nữa sẽ có người đến chiêu cố nàng. Lang đại thúc nói đúng thật!”

Thập Kiệt Nhất bức tức nói: “Thế sao được? Tên đây đưa người đến rồi thì chạy mất, chẳng bao giờ làm chuyện gì tốt lành cả.” Cát Lợi Nhi bèn giải thích: “Cũng không thể trách Lang đại thúc đâu, gia gia giúp A Cửu tử trị bệnh, thúc thúc cũng chẳng làm được gì, nhờ ông ấy đi hái thuốc cũng không xong, gia gia liền nổi giận đã đuổi ông ấy đi.” Liễu Dật phe phẩy quạt: “Lão già ấy là như thế đó, cũng may lúc trước ta không có bái hấn làm sư phụ. Ta nghĩ trong mấy ngày nay vất vả nhất chính là Mạc cô

nương đây, không có ai hái thuốc, vậy thì cô nương nhất định phải cực khổ rồi.” Cát Lợi Nhi vừa đi vừa vung vẩy bàn tay nhỏ, tay áo rộng cũng đong đưa theo trông thật là đáng yêu, khiêm tốn nói: “Thư sinh ca ca quá khen rồi, việc hái thuốc vốn là việc của Cát Lợi Nhi, nếu không A Cửu tỷ tỷ biết xoay xở thế nào.” Mải ngắm nghĩa cử động của Mạc Lan San, Liễu Dật chợt cảm thấy một thứ cảm giác không thể miêu tả được bằng lời, ngay cả khi đối diện với A Cửu quyền rũ, điệu ngoa, Thủy Nhi lạnh lợi, mỹ lệ, hẳn cũng không có cảm giác này... Trong lúc Liễu Dật còn đang thả hồn đâu đâu, chỉ thoáng nghe tiếng Mạc Lan San: “Hai vị ca ca hãy dừng ở đây, để muội đi báo với gia gia.”, nói xong liền đi vào trong

nhà. Độ chừng uống cạn một tuần trà, một ông lão toàn thân vận hán phục bằng vải bố sẫm màu bước ra, râu trắng, tóc bạc, mặc dù trông có vẻ già lão, nhưng lại tạo cho người khác có cảm giác tiên phong đạo cốt. Lão nhân tiến đến hỏi: “Hai vị chính là bằng hữu của A Cửu cô nương à?” Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất liền gật đầu. Liễu Dật nói tiếp: “Chính phải, nhân vì sự tình khẩn cấp, chúng vãn bối chỉ có thể nhờ Lang Vương đưa người đi trước, sau đó mới đuổi theo đến đây.” Lão nhân gật đầu bảo: “Các ngươi hai người đến thật đúng lúc, hiện tại có hai việc cần các ngươi làm, một là chiếu cố đến A Cửu, hai là đi hái thuốc. Ài, ta cũng nên nghỉ ngơi mới phải, mấy ngày nay mệt tưởng chết mất.”, nói đoạn liền vươn vai

đuổi lưng. Liễu Dật gật đầu, quay sang Thập Kiệt Nhất: “Người hãy chiếu cổ A Cửu, ta đi hái thuốc.” Thập Kiệt Nhất có vẻ lo ngại: “Lão đại, đề đề đi hái lá thuốc, đề không sợ mệt đâu.” Liễu Dật cốc đầu Thập Kiệt Nhất mắng: “Cho người cơ hội người lại không biết trân quý. Như ta thì lại sợ mệt hay sao? Nếu đề người đi hái, ta chỉ sợ người lại hái phải độc dược không chừng.”

Thập Kiệt Nhất suy suy nghĩ nghĩ về câu nói của Liễu Dật, hiểu rõ rồi thì cười hì hì nói: “Đa tạ lão đại.”, nói xong liền lén ngay vào trong nhà. Mạc Anh nhìn nhìn Liễu Dật bảo: “Người đi hái thuốc với Cát Lợi Nhi, đỡ cho ta khỏi phải quan tâm đến nó, nó có thể nói cho người biết các loại thuốc cần hái. Ta phải đi

vào để giải thích cho tên tiểu tử ngốc
nghếch đó cách chăm sóc A Cửu.” Nói
rồi chuyển thân đi vào bên trong. Cát Lợi
Nhi cười khúc khích nói: “Lát nữa huynh
nên theo sát muội, nơi chúng ta sẽ đến
hái thuốc rất là tịch mịch...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 26: Tiền Trần Vãng Sự, Nhất
Sanh Đích ...

Một người bên ngoài càng tỏ ra vui
vẻ thoải mái, thì bên trong lại thường rất
cô độc.

(Cổ Long - Luận)

Chưa kịp gặp mặt xem A Cửu sống

chết ra sao, Liễu Dật đã bị Mạc Anh sai đi hái lá thuốc, còn Thập Kiệt Nhất thì cho trở về làm công việc hộ hoa sứ giả như ý muốn của hắn. “Này, cầm lấy cái xẻng này đi, có một số dược thảo rất quý hiếm cần phải chịu khó đào lên.”, Cát Lợi Nhi lên giọng kẻ cả bảo Liễu Dật. Liễu Dật lúc đó chợt cảm giác như là “Hở xuống đồng bằng”, mới hiểu được vì sao lão hồ lại phải cất tiếng than thở như vậy. Cát Lợi Nhi thấy cho Liễu Dật một cái gói vải: “Bên trong là lương khô, nếu chúng ta gặp chuyện gì không thể về kịp, thế nào cũng phải qua đêm ở bên ngoài.” Liễu Dật nghe xong liền hỏi: “Trước đây muội cũng vẫn làm như thế à?” Cát Lợi Nhi gật đầu: “Muội đã chẳng nói là tịch mịch lắm ư?” Liễu Dật nhìn

Cát Lợi Nhi thăm nhủ: “Nha đầu này đúng là làm khó người khác.” Cát Lợi Nhi vỗ tay: “Tốt lắm, tất cả đã chuẩn bị xong, chúng ta lên núi nhé. A Cửu tỷ tỷ cần dùng rất nhiều thảo dược nhằm tiêu diệt hết trùng độc bên trong huyết dịch, chúng ta phải nhanh lên mới được, số thảo dược còn dư chẳng còn được bao nhiêu nữa.” Nói rồi, liền phủi mũng đi trước dẫn đường Liễu Dật xách theo lương khô, nhìn Cát Lợi Nhi lắc đầu nhủ thầm: “Làm thế nào mà nha đầu này trông lúc nào cũng vui vẻ như thế?” Mang theo nghi vấn đó, hai người đi dần về phía ngọn núi ở phía sau lều tranh.

Đường lên trên núi rất dốc, không có mấy dấu chân người, Cát Lợi Nhi vừa đi vừa huyền thuyên: “Ngọn núi này cũng

có tên đây nhé.” Liễu Dật không thông thuộc đường núi nên mỗi bước đi đều thật khó khăn: “Tên gọi là gì?” “Nguyệt Thương Sơn” Nghe qua ba chữ đó, Liễu Dật trong lòng chợt chấn động, tiềm thức báo cho Liễu Dật rằng ba chữ này dường như rất đời quen thuộc, chỉ là y không thể nhớ ra lai lịch của nó mà thôi. Cát Lợi Nhi một mặt vẫn chăm chỉ leo núi, một mặt tiếp tục huyền thuyên: “Ngọn núi này có một truyền thuyết ái tình rất cảm động, người trong tộc chúng tôi ai ai cũng rất thích câu chuyện này.” Liễu Dật chỉ sợ không trụ được nữa, nhìn xuống bên dưới, được lắm, vận khởi chân khí, dùng yếu quyết chữ “Trầm” của Ân Toàn Cử Ảnh, tiếp tục leo núi, không cần phải nói cũng biết là cảm thấy dễ dàng hơn rất

nhieu, tựa như bước trên đất bằng vậy. Đột nhiên Cát Lợi Nhi quay ngoắt đầu lại hỏi: “Này, huynh có nghe muội nói gì không?” Liễu Dật vội vã gật đầu: “Có nghe, chẳng phải nói truyền thuyết gì đó hay sao? Huynh chỉ nghe muội nói đến đó mà thôi.” Cát Lợi Nhi tìm một cái cây rồi ngồi dựa vào đấy: “Hãy nghỉ một lát, mỗi lần leo núi thế này, muội đều phải dừng lại ba bốn lần, khá cao đấy.” Một mặt nói một mặt phỉ bụ bàn tay rồi vuốt mồ hôi trên mặt. Bên cạnh chẳng có chỗ nào khả dĩ ngồi được, Liễu Dật đành ngồi xuống đối diện với Cát Lợi Nhi, dốc núi này chỉ có gốc cây đại thụ đó là chỗ tốt nhất mà thôi. Liễu Dật phe phẩy quạt một hồi cho mát rồi nói: “Nhân tiện chúng ta cũng đang nghỉ chân, muội hãy

kể luôn câu chuyện lúc này cho xong đi.” Cát Lợi Nhi bèn kể: “Truyện thuyết này muội cũng không biết có từ bao giờ, lúc đó muội cũng chưa được sinh ra, chỉ sau này nghe gia gia và người trong tộc kể lại mới biết đã từng có một câu chuyện như thế.” Liễu Dật cười giễu: “Mấy câu chuyện kinh điển kiểu này, lưu truyền từ rất lâu, chắc không phải lại có một nam một nữ cùng tự sát ở đây chứ?” Cát Lợi Nhi liền quay đầu hỏi lại: “Huynh đã nghe rồi à? Làm sao mà huynh biết họ chết ở đây?”

Liễu Dật cười hì hì: “Huynh chỉ đoán thế thôi, những chuyện đó đều chỉ có một dạng như vậy thôi, chạy trốn bất thành, không còn lối thoát, đành phải tự sát.” Cát Lợi Nhi nói tiếp: “Kết cục thì đúng

là như vậy, nhưng diễn tiến thì không như huynh nói, nam nhân đó tên là Vị Linh Phong, nữ nhân chính là Quỳnh Diệp Ty.” Vốn Liễu Dật định tiếp tục giấu cợt câu chuyện, nhưng nghe đến đây, trong đầu chợt xuất hiện những hình ảnh kỳ quái, mơ hồ, không thấy rõ ràng, Liễu Dật rất thắc mắc muốn biết đó là chuyện gì liền vội hỏi: “Muội kể tiếp xem.” “Quỳnh Diệp Ty thuộc Tiên tộc tại Côn Lôn, là ái nữ của môn chủ Thần Môn, Vị Linh Phong là tộc trưởng của Ma tộc, cũng là đệ nhất cao thủ trong Ma Môn. Hai người một người ở chân trời, một người ở góc bể, căn bản vốn không có cơ hội để gặp gỡ... Thế nhưng, ai mà biết được bánh xe vận mệnh đưa đẩy về đâu? Cho nên chuyện người đời không thể tưởng

được đã nảy sinh, cái gọi là ái tình đã đem hai người ở xa chân trời về ngay trước mắt, và họ đã đem lòng yêu nhau.” Nói đến đây, Cát Lợi Nhi mơ màng mỉm cười: “Huynh có biết không, có lúc chỉ cần hai người gặp nhau thoáng chốc, thì đã đủ để phát sinh một tia sáng rực rỡ lóa mắt, đó chính là ái tình, không thể nào diễn tả được.” Liễu Dật quay đầu lại, chạm ngay khuôn mặt hàm tiếu man mác buồn của Cát Lợi Nhi, nhãn thần bi thương ấy... có lẽ đó chính là tia sáng rực rỡ lóa mắt ấy hay chẳng? Cát Lợi Nhi vội vã quay đầu sang hướng khác, kể tiếp: “Vì một vài nguyên nhân, Thần Môn và Ma Môn trước giờ luôn có xung đột vì quyền lợi, Thần Môn môn chủ thấy ái nữ của mình yêu thương Vị Linh Phong

của Ma Môn, liền dùng mọi cách để ngăn cản... Cuối cùng, dưới sự khiêu khích của môn chủ Thần Môn Quỳnh Bá, những kẻ quyền cao chức trọng của cả ba giới đều chĩa mũi dùi về phía Vị Linh Phong, chẳng lý gì đến chuyện Vị Linh Phong trước đó phạm phải tội gì, cứ đổ cho ông ta hàng đồng tội trạng không có thực, và như thế, chuyện đáng sợ đã xảy ra... Người trong tộc nói, đêm ấy trời không có trăng, ánh trăng như sợ nhìn thấy ái tình chân chính chỗ thế gian hư ảo này tiêu tán mất, đã kéo mây để che mắt mình... Thế nhưng cho dù có không nhìn thấy thì chuyện vẫn cứ xảy ra, mọi người lòng đầy dục vọng ích kỷ, xông đến Nguyệt Thương Sơn, trong trận hỗn chiến, Quỳnh Diệp Ty vì cứu Vị Linh

Phong, đã đỡ lấy một thương của phụ thân. Vị Linh Phong mất đi người yêu đầu nhất đời, chàng thấu hiểu nỗi bất lực chôn trần thế, liền tự vẫn trên đỉnh Nguyệt Thương Sơn...”

Trong đầu Liễu Dật bỗng nhiên dâng lên một nỗi cảm thông sâu sắc, không biết vì lẽ gì, như là quen thuộc lắm vậy, khẽ thở dài cất tiếng ngâm:

“Long khiêu mã tê kiếm như sương,
Tung hoành giang hồ thùy nhân
kháng,

Huyết lệ than thở nhân vô trợ,
Cùng quân cộng ảm Mạnh Bà Thang”

(1)

“Đây đúng là một câu chuyện hay. Có lẽ ái tình trong tim của họ, không ai có thể chia lìa được. Có lẽ kiếp sau đoàn tụ

cùng nhau, bọn họ có thể sẽ hạnh phúc hơn.” Nói xong, Liễu Dật quay đầu nhìn về hướng Cát Lợi Nhi. Đằng sau, Cát Lợi Nhi mắt rung rung lệ, dáng vẻ thật bi thương. Liễu Dật quay đầu đi, hỏi tiếp: “Muội nhất định là rất thích câu chuyện này?” Cát Lợi Nhi gật đầu: “Phải, mỗi lần muội nghe câu chuyện này phảng phất cảm thấy như là chuyện của chính mình đã trải qua, rất sống động, tưởng chừng vừa mới xảy ra hôm qua; cảm giác Vị Linh Phong và Quỳnh Diệp Ty lẽ ra phải được sống thật hạnh phúc mới phải, vì có gì mà lại không được như ý?” Liễu Dật không hiểu tại sao bỗng nhiên cùng với Cát Lợi Nhi cũng có chung cảm giác tương tự như thế, phảng phất cảm thấy như đó là chuyện đã xảy ra với mình.

Lắc đầu trấn tĩnh lại, Liễu Dật nói: “Dĩ nhiên là truyền thuyết được lưu truyền lâu như vậy, thì câu chuyện này cũng phải có một ngụ ý nhất định.”, Liễu Dật thận trọng vào đề, một mặt cố không suy nghĩ lung tung, một mặt không muốn làm cho Cát Lợi Nhi buồn thêm. Cát Lợi Nhi khẽ khàng dụi dụi mắt, giọng nói liền chuyển thành nhẹ nhàng ôn nhu: “Đương nhiên, người trong tộc nói, đôi tình nhân nào có thể đến được đỉnh núi cao nhất ở đây, nhất định sẽ được hồn thiêng của Vị Linh Phong và Quỳnh Diệp Ty phù hộ, sẽ được hạnh phúc suốt đời.” Liễu Dật phe phẩy quạt, mỉm cười bảo: “Tốt, vậy chúng ta chỉ cần cùng nhau đến nơi cao nhất ấy, là được hạnh phúc mãi mãi.”

(1) Ròng ngâm ngựa hí kiếm như

sương,

Tung hoành giang hồ ai dám chống.

Huyết lệ khóc than ai để ý,

Cùng người chung uống Mạnh Bà

Thang.

Nguyên lai câu này vốn ban đầu chỉ có ý đùa cợt một chút, thế nhưng sự cởi mở hồn nhiên của nữ tử ngoại tộc này lại làm Liễu Dật thật chẳng biết nói thế nào. Cát Lợi nở nụ cười, nhẹ nhàng tựa vào người Liễu Dật rồi bảo: “Hay quá, vậy thì chúng ta hãy trải nghiệm cái cảm giác hạnh phúc đó, muội chưa từng thử qua bao giờ.”

Nói rồi, quả quyết đứng dậy hướng về phía trước tiếp tục hành trình.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 27: Giai Nhân Tương Bạ, Tiên Thế Tự ...

Bóng trắng lung linh đáy nước, hẳn bạn có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ là, đợi đến khi bạn muốn bắt lấy nó, bạn không chỉ chắc chắn rơi mình vào khoảng không, hơn nữa có thể rơi xuống nước nữa

(Cổ Long - Luận)

Chỉ có kẻ chuyên leo núi mới có thể bám theo nàng được thôi. Không còn cách nào khác, Liễu Dật vận khởi Ấn Toàn Cửu Ảnh, tiếp tục cố gắng bám sát theo Cát Lợi Nhi. Cứ hướng thẳng phía trước mà đi mãi, đi mãi, cũng chẳng biết

đã chạy được đã bao lâu rồi, nhìn bộ dạng nha đầu ấy cứ như muốn bò một hơi lên tận đỉnh núi vậy. Liễu Dật cũng uể oải theo sau, dầu gì hiện tại chàng cũng đang cảm thấy rất thoải mái, từ khi có được nội đan ngàn năm, cũng như được Lang vương truyền thụ tâm pháp, chân khí trong người gia tăng đáng kể, chàng sử xuất Ân Toàn Cửu Ảnh nên đi trên đường núi như đi lại trên đất bằng vậy. Nhìn thấy sắc trời dần dần chuyển tối, Cát Lợi Nhi lấy ra một chiếc khăn tay giặt ở lưng đũa cho Liễu Dật: “Thư sinh, lau mồ hôi nào! Đã đi được cả một chặng đường xa, chắc huynh cũng đã mệt rồi.” Liễu Dật tiện tay cầm lấy chiếc khăn mới chợt nhận ra mình chẳng đổ một giọt mồ hôi nào, thế nhưng đã nhận

rồi cũng khó mà trả về, sắc trời sẫm tối, chẳng thấy được mặt người nữa, thế rồi cũng làm bộ như đang lau mồ hôi, quệt vài cái rồi trả lại cho Cát Lợi Cát Lợi Nhi dùng ống tay áo lau khuôn mặt đang đỏ hồng lên như táo chín, mỉm cười nói: “Thư sinh có phải đều là bọn ngốc hay không, huynh lau rồi còn trả lại cho muội làm gì? Hãy bỏ đi! Chúng ta phải lên đỉnh núi trước khi trời tối, bằng không nếu qua đêm ở giữa lưng chừng núi, nửa đêm không may trở mình ngã chết thì sao?”

Liễu Dật ngửi ngửi chiếc khăn tay, thoang thoang một mùi hương nhè nhẹ, chắc là u hương từ trên người Cát Lợi mà ra. Trên chiếc khăn có thêu một đôi uyên ương, trông có vẻ rất tinh tế, Liễu

Dật nghĩ thầm: “Một vật đẹp dễ như vậy, nếu bỏ đi thì thật phí.”, thế rồi tiện tay thu vào ống tay áo. Cát Lợi vừa đi vừa hỏi: “Thư sinh, nghe nói huynh là tài tử tại Giang Nam, tranh của huynh rất nhiều người muốn và cả tập thơ của huynh cũng được rất nhiều người sưu tầm.” Liễu Dật cười đáp: “Không đâu, đều là những lời phóng đại, chẳng phải Lang Vương đã nói, ta chỉ là một tên thư sinh vô lại, làm tài tử thế nào được.” Cát Lợi Nhi liền dừng lại cười bảo: “Huynh còn lừa muội nữa, đại giang nam bắc có một câu truyền khẩu, huynh chưa nghe sao ‘Thiên hạ tài tử chẳng đáng đồng tiền, chỉ có Liễu Dật là đáng giá, nửa điên nửa rồ xông pha Phong Đà Động, Vô Lại Thư Sinh bốn tẩu giang hồ’, haha, thật là thú

vị. “Liễu Dật kinh ngạc hỏi: “Chuyện này có tự bao giờ? Ta đến Phong Đà Động cách đây có vài ngày, làm sao chuyện này lại lan truyền nhanh thế?” Cát Lợi Nhi cười phá lên nói: “Huynh thật không biết sao ? Chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã đồn xa vạn dặm, huynh hiện tại kể như cũng đã làm một chuyện xấu, ha ha, người trong giang hồ, có ai lại còn không biết huynh chính là Vô Lại Thư Sinh.” Liễu Dật nghĩ thầm “Vậy thì thật là thâm hiểm, Ma Môn nhất định không dễ bỏ qua cho mình đâu.” Cát Lợi Nhi tiếp tục đi lên phía trước, nói vọng lại: “Sao thế? Huynh đang nghĩ gì... A...” Chỉ nghe Cát Lợi kêu lên một tiếng, trượt chân một cái, rồi ngã người về phía sau. Liễu Dật ngẩng đầu nhìn thấy, lập tức gia

tăng yêu quyết chữ “Trầm” trong Ân Toàn Cử Ảnh tay phải vươn ra, ôm lấy Cát Lợi Nhi vào lòng, khẽ vẫy chiếc quạt, một làn u hương thiếu nữ thoảng thoảng làm cho Liễu Dật cảm thấy thần thờ... không biết tại làm sao, Cát Lợi Nhi vốn không phải là một cô gái đẹp, so với mấy nàng gặp gỡ từ trước Thủy Nhi, A Cử còn kém hơn nhiều, thậm chí ngay cả mấy ả nha hoàn hầu cận của mình là Băng Nhi, Thanh Nhi cũng không sánh bằng, thế nhưng lại có khả năng hấp dẫn Liễu Dật.

Cát Lợi Nhi bị mất thăng bằng, nhất thời không thể tự mình đứng dậy, ngắc đầu đối diện với Liễu Dật: “Đúng là vô lại, ôm vậy đủ rồi. Nếu mà không mệt thì muội cứ dựa vào đây nghỉ một lúc.” Liễu

Dật đỏ ửng mặt, vội vã giúp Cát Lợi đứng dậy: “Nhất thời sơ ý! Nhất thời sơ ý, xin cô nương thứ lỗi.” Cát Lợi Nhi khúc khích cười bảo: “Không thể tưởng được là thư sinh huynh lại vô dụng như thế, dựa vào người huynh thế mà huynh lại không biết tránh qua một bên, haha, thật buồn cười.” Liễu Dật nhìn vẻ mặt ngây thơ của Cát Lợi Nhi đáp lại: “Nhìn kia, mặt trăng đã nhô lên, chúng ta hãy mau đi tiếp.” Cát Lợi Nhi cười nói: “Chúng ta đã đến được đỉnh núi rồi, vừa này thật là hoảng hồn, bỗng nhiên trượt chân.”, nói rồi quay người đi tới trước. Liễu Dật cũng gia tăng cước bộ, đi theo phía sau, chỉ thấy trước mắt một khoảng đất rộng, ngọn núi này không ngờ lại khá bằng phẳng, bốn bên có nhiều đá núi, cây

cối, nếu như ở bên trên có thêm một cái
lọng che, có thể tạo thành một căn nhà
thiên nhiên to lớn, ngọn núi Nguyệt
Thương Sơn này đúng là không tệ... Cát
Lợi Nhi chạy vội đến phía sau một tảng
đá lớn, nói: “Ồ đây này, hôm nay hãy
nghỉ ngơi tại đây, ngày mai chúng ta đi
theo đỉnh núi về hướng đông tìm Liên
tâm thảo.” Liễu Dật nhìn bốn phía rồi
nói: “Khí trời có vẻ lạnh, mọi người hãy ở lại
đây, để ta đi tìm củi để nhóm lửa.” Cát
Lợi Nhi gật đầu, bắt đầu dọn dẹp phía
dưới bệ tảng đá rồi bắt đầu đào một cái
hố nhỏ, chuẩn bị nhóm lửa. Liễu Dật đi
về phía bên kia của đỉnh núi, so ra nơi
đây khá bằng phẳng, cây cối rậm rạp.
Liễu Dật vừa định thu thập ít củi, bỗng
nhiên phát hiện ở xa trong bóng tối có

một đôi mắt màu xanh thẫm, chăm chăm nhìn về phía mình. Liễu Dật liền tập trung quan sát, chính là chó sói, nguyên lai Lang vương cũng có đôi mắt như thế, hèn chi mà lại thấy rất quen. Hai mắt Liễu Dật chuyển động, cười thẫm một tiếng: “Haha, hôm nay có thịt để ăn rồi.” Nói xong liền vận khởi chân khí, ngón tay út bật ra, Bích Ngọc Hoa Chỉ , một đạo lam sắc sáng ngời, hòa quyện cùng hương thanh dịu của hoa lan, bắn vào khoảng giữa của đôi mắt xanh kia không phát ra một tiếng động nào, con sói bị trúng chỉ bẽ nát đầu.

Liễu Dật nhìn ngón tay út của mình nghĩ thẫm: “Nếu như Lang Vương biết được ta lại dùng võ công của hắn là Bích ngọc hoa chỉ để sát thương đồng bào của

hắn, haha, không biết hắn phản ứng thế nào.” Liễu Dật đi lên phía trước, kéo chân con sói, thu thập một ít củi rồi quay trở về bình đài trên đỉnh núi. Cát Lợi Nhi ngồi đó đang ăn phần lương khô, trông thấy Liễu Dật tay ôm tay kéo đang đi đến, lại gần xem cho rõ, thì ra là đang kéo một con sói. Cát Lợi Nhi cao hứng nói: “Ha ha, hôm nay có thịt để ăn, không phải dùng thứ lương khô này”, nói rồi xòe bàn tay nhỏ nhắn ra sức ném phần lương khô còn dư đi. Liễu Dật phân phối công việc: “Đưa cho huynh con dao, muội thổi lửa, huynh lột da.” Cát Lợi Nhi rút con dao nhỏ ở lưng đưa cho Liễu Dật, sau đó lấy ra hỏa thạch, chuẩn bị nhóm lửa. Hai chân phì nộn của con sói được chặt ra, lột da, lại chặt hai đoạn

cây dài, rồi đặt hai chân sói vào đó, kê trên ngọn lửa, bắt đầu nướng thịt. Liễu Dật không ngừng xoay trở hai chân sói, sợ chúng bị cháy. Cát Lợi Nhi liền lấy từ trong người một ống sáo dặt ở lưng ra đề nghị: “Cát Lợi Nhi thổi một khúc nhạc cho huynh nghe xem có được không nhé?” Liễu Dật bị khói hun vào mặt không mở được cả mắt, nước mắt ràn rụa: “Được đó, đang lúc ta đang chán muốn chết đây.” Cát Lợi Nhi đưa ống sáo đến gần miệng, bắt đầu thổi. Liễu Dật lắng nghe, không ngờ nàng lại tấu danh khúc “Hóa Điệp”; tuy là bất chúc không giống lắm, nhưng trong âm điệu, Liễu Dật có thể cảm thấy sự bi thương trong lòng nàng, nhưng trong sự thương tâm lại bàng bạc một tia hạnh phúc,

không hiểu nguyên nhân là vì sao? Một làn gió lạnh lướt qua thổi dạt cột khói, Liễu Dật làm công việc nướng thịt cũng đã tiến bộ, có thể vừa lơ là xoay trở vừa yên lặng lắng nghe điệu Hóa Điệp của Cát Lợi Nhi. Liễu Dật không nhìn được hồi tưởng lại cảnh tượng lúc nhỏ cùng với Thập Kiệt Nhất trốn học âm luật ra ngoài du ngoạn, lúc bấy giờ không biết Liễu Dật đã bị cha đánh biết bao nhiêu trận, bây giờ nhớ lại cha già nghiêm khắc, không biết mấy tháng trời nay sức khỏe thế nào. Tiếng sáo vừa dứt, Cát Lợi Nhi ngồi xuống bên cạnh Liễu Dật, ngả đầu tựa lên trên bờ vai chàng, những mệt mỏi vừa mới rồi dường như biến đâu mất. Thân hình nhỏ bé quỳn rũ tựa vào người y một cách hết sức tự nhiên, lên

tiếng hỏi: “Này, nghe thế nào vậy, muội thôi có hay không?” Liễu Dật bị Cát Lợi Nhi tựa vào người thì đâm ra mất tự nhiên, trả lời: “Đương... đương nhiên, hay lắm. Tuy không giống lắm, nhưng có thể đặt tâm tư mình vào bản nhạc như vậy là tốt rồi.” Cát Lợi đổi vị trí chỗ tựa đầu để thoải mái nằm xuống rồi nói: “Thư sinh đúng là thư sinh, tài tử của Giang Nam, nói ra câu nào cũng có đạo lý, chỉ là... muội không hiểu nổi, Cát Lợi Nhi quả thật rất đói bụng mà thịt vẫn chưa chín.” Liễu Dật bị Cát Lợi Nhi tựa vào người làm cho đầu óc phân tán, vội vàng coi đến hai cái chân sói, một cái đã chín tới thơm cả mỡ, còn một cái đã bắt đầu cháy xém, vội vàng lấy xuống, đưa cho Cát Lợi Nhi: “Của muội đây.” Bản

thân mình thì lấy phần đã có mùi khen khét, nhưng vẫn còn ngon lành, liền quệt mũi bảo: “Đói rồi, ăn đi thôi.” Cát Lợi Nhi quay đầu lại nhìn, phá lên cười, chẳng là ở chỗ Liễu Dật quệt vào khi này, vô tình đã để lại một vệt đen, giống như mặt của con mèo. Liễu Dật xé một miếng thịt sói thơm phức, đưa lên miệng, ngo ngác nhìn nàng hỏi lại: “Thế nào, sao lại cười như thế, trên mặt của ta nở hoa hay sao?”, nói rồi há miệng cắn một miếng lớn. Cát Lợi Nhi gập người cười như nắc nẻ: “Thư sinh ngốc nghếch, mặt của huynh trông còn dễ thương hơn cả hoa đây chứ. Đừng động đây, để muội giúp huynh.”, nói rồi vén tay áo lên, xóa đi vệt đen dưới mũi của Liễu Dật. Hai người mặt đối mặt, xuyên qua tay áo,

Liều Dật chẳng những có thể thấy rõ ràng gò má nhỏ xinh của Cát Lợi Nhi, mà còn thấy cả đôi mắt như biết nói ấy, có nhiều lúc, đôi mắt tựa hồ dẫn theo mình, không biết tại sao đôi mắt thật quen thuộc, mừng rỡ như nó là một bộ phận của con tim, khiến Liều Dật nhìn đến ngơ ngẩn. Đồng thời khi Cát Lợi Nhi nhìn vào mắt Liều Dật, đôi tay nàng bỗng dừng lại. Vì sao ? Vì sao đôi mắt này có vẻ rất quen thuộc ? Như đã gặp nhau từ trăm ngàn năm trước ? Tựa hồ như cách đây lâu lắm, lâu lắm rồi, hình ảnh cặp mắt này đã ghi đậm trong tim nàng, dấu ấn đó mãi mãi không thể xóa mờ được, đó là...

Chương 28: Ngộ Nhập Lang Khẩu, Khúc Chung Hóa ...

Ánh sao tuy mờ nhưng vĩnh hằng, ánh lửa tuy ngắn nhưng mãnh liệt. Ái tình không có điều kiện, cũng không thể giải thích, si mê, cuồng nhiệt.

(Cổ Long - Luận)

Liễu Dật định thần lắc mạnh đầu, bối rối hỏi: “Này, bộ trên mặt huynh có gì à?” Cát Lợi Nhi cũng lúc lắc đầu, cười nói: “Không, không có gì.” Không muốn bối rối thêm nữa, Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật hét lớn: “Duỗi chân ra!” Liễu Dật giật mình duỗi thẳng chân ra, thật không biết trong hồ lô của con dã nha đầu này

chứa thứ thuốc gì. Cát Lợi Nhi ngồi xuống cười khúc khích, nói: “Muội mệt rồi, mượn cái chân của huynh một chút.” Nói xong, thảo nhiên nằm gối đầu lên chân Liễu Dật, cầm cái đùi sói, rồi há miệng cắn một cái. Liễu Dật chỉ biết cười khổ nghĩ thầm “Tiểu a đầu này thật ngây thơ... nhưng đôi mắt ấy, ta đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Ta đã gặp qua nhiều mỹ nữ, nhưng không ai có đôi mắt như vậy cả.” Liễu Dật nghĩ mãi không ra, cũng không thèm nghĩ ngợi gì nữa, bắt đầu khai chiến với cái đùi sói thơm tho trên tay. Thật ra thì hấn quả thật là quá đói, nên chăm chú ăn mà không nghĩ ngợi vẩn vơ nữa. Cát Lợi Nhi cũng đang nhăm nháp miếng thịt trên tay, lúc này gương mặt của nàng đã quay tránh sang một bên, đầu hơi cúi

xuống làm mấy lọn tóc đen xỏa xuống mớ
man trên đùi Liễu Dật. Bề ngoài giả vờ
bình tĩnh, nhưng nội tâm Cát Lợi Nhi lại
luôn xao động. Những gì mắt thấy lúc
này, làm nàng cảm thấy bất an, có hơi
kinh hoảng nữa. Tuy nhiên khi được ở
cùng một chỗ với nam nhân này, Cát Lợi
Nhi cảm giác có chút hạnh phúc, bất giác
buột miệng hỏi: “Nguyệt Thương Sơn
này có thể nào cho ta được hạnh phúc
trọn đời hay chẳng?” Liễu Dật phảng
phất nghe Cát Lợi Nhi thăm thì gì đó,
vừa ăn vừa cất tiếng hỏi: “Gì vậy? Muội
nói gì thế?” Cát Lợi Nhi trả lời: “Không,
không có nói gì.” Thời gian sao qua đi
nhanh quá? Hạnh phúc sao qua nhanh
quá. Nàng vỗ nhẹ cái bụng, ngồi dậy,
khoe ra vòng eo thon, nói: “Ngon quá, ăn

no căng bụng thích ghê.” Liễu Dật lúc này cũng đã giải quyết hơn nửa cái đùi sói, không thể ăn thêm được nữa, liền vươn tay lấy giấy dầu gói lại, vừa gói vừa nói: “Ngon tuyệt. Ăn thịt quả thật ngon hơn lương khô nhiều.” Đột nhiên Cát Lợi Nhi chạy vọt đến sau lưng Liễu Dật, ôm chặt chàng, cúi đầu sát vào tai Liễu Dật nói: “Ăn no dĩ nhiên rất thoải mái, bất quá... muội nghĩ chúng ta gặp rắc rối rồi.” Đồng thời với động tác của Cát Lợi Nhi, Liễu Dật cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn. Một mùi rất khó chịu như đang vây chặt lấy Liễu Dật, nhìn xung quanh đã thấy xuất hiện hàng ngàn vạn cặp mắt màu xanh lục. Cái gì đây? Đó là bầy sói, ngược mắt nhìn, nhìn mãi không thấy nơi tận cùng của chúng.

Trong tâm nhìn, bầy sói đã vây chặt hai người vào giữa thành một vòng tròn dày đặc. Nhiều, quá nhiều sói. Chúng có tới hàng ngàn vạn con. Trong trường hợp này, dù là cao nhân có kinh công tuyệt cao, cũng khó mà thoát khỏi vòng bao vây, bởi vì vòng vây này quả thật quá lớn. Đương nhiên, với cảnh giới tối cao của thuật ngự khí phi hành thì có thể vượt qua, nhưng Liễu Dật không có khả năng đó. Vì thế, nếu muốn thoát khỏi, có lẽ không có cơ hội nào. Liễu Dật suy tính: “Không biết có thể sử dụng Bích Ngọc Hoa Chỉ sát thương bọn chúng được không? Đoán chừng không được rồi, cho dù ngón tay nhỏ bé này có điểm đến mọi nhũ, thì cũng không giết hết được bọn chúng.” Vòng vây của bầy sói từ từ khép

lại nhỏ dân, nhỏ dân. Liễu Dật cả kinh nhìn thấy hình dạng con lang đầu đàn, răng trắng nhớn nhe ra, bọt mép chảy ròn ròn, con mắt ánh màu xanh lục tựa hồ như nhìn thấy mối ngon. Thân hình của Cát Lợi Nhi dường như có phần run run, nói: “Chúng ta đã ăn thịt thủ lĩnh của chúng, bây giờ chúng đến báo phục đây!”

Liễu Dật vuốt nhẹ mái tóc của Cát Lợi Nhi, muốn giảm bớt nỗi sợ trong lòng nàng, nói: “Ăn thì đã ăn rồi, còn nghĩ ngợi gì nữa, bây giờ hãy nghĩ làm sao để bảo vệ tính mệnh đi thôi.” Cát Lợi Nhi tựa hồ càng lúc càng sợ hãi, gấp rút nói: “Cát Lợi Nhi chưa từng gặp tình lang, Cát Lợi Nhi không muốn bị sói ăn thịt như thế này đâu.” Liễu Dật nhìn vòng vây của lũ sài lang đang từ từ tiến tới

dân, vừa cô tìm ra biện pháp, vừa an ủi Cát Lợi Nhi: “Sao, tiểu nha đầu, nghĩ đến tình lang hả?” Cát Lợi Nhi tựa trên vai Liễu Dật, một sợi tóc phát phơ cọ vào mặt chàng, làm chàng có chút nhột nhột, nhưng cũng rất là dễ chịu. Cát Lợi Nhi hấp tấp nói: “Thì muội cũng đang tìm đây. Để cho muội gặp tình lang rồi chết cũng cam lòng, chết như thế này quá vô ích. Muội còn rất nhiều chuyện chưa từng làm qua, muội không cam tâm, không cam tâm!” Hai người ở sát cạnh nhau, Liễu Dật có thể cảm giác được Cát Lợi Nhi đang run rẩy không ngừng, vừa sợ hãi, vừa khủng khiếp; đối mặt với đám sài lang tàn bạo, đứng trước biên giới của sự sống và cái chết, ai lại không sợ chứ? Cái chết không đáng sợ, chỉ sợ

quá trình đưa đến cái chết đó. Bây sói càng lúc càng tiến đến gần, vòng vây càng lúc càng thu nhỏ, quá trình này làm cho Cát Lợi Nhi sợ càng sợ thêm, nỗi sợ đã đến mức tột đỉnh. Cự ly giữa con sói ở trước mặt và Liễu Dật với Cát Lợi Nhi giờ chỉ còn chưa tới trượng. Hiển nhiên, chỉ cần mấy bước nữa, chúng sẽ nhào tới, điên cuồng xé tan Liễu Dật và Cát Lợi Nhi. Cát Lợi Nhi quá khản trương giữ chặt lấy Liễu Dật, hỏi: “Chúng ta... chúng ta phải chết ở đây sao?” Liễu Dật không trả lời, như quả bình thường nếu gặp hàng chục con sói thì tốt quá rồi. Nhưng hiện giờ bọn lang sói này nhiều không đếm nổi, dù cho chúng đứng đó bất động không thêm tấn công đi chăng nữa, thì hai người cũng chết vì kiệt lực.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 29: Linh Tâm Chi Thảo, Cơ Quái Đích ...

Mỗi cá nhân khi cùng ở với người thân thiết nhất của mình, thường cảm thấy một thứ tịch mịch thâm lương nào đó. Nhưng thứ thâm lương, tịch mịch này, không phải là tịch mịch chân chánh, thâm lương chân chánh

(Cổ Long - Luận)

Sự tĩnh mịch cuối cùng cũng kết thúc. Mọi thứ đều kết thúc, sau khi âm thanh theo gió tiêu biến đi. Cùng lúc đó, bày lang từ từ mở mắt, từ từ đứng dậy. Tuy

nhiên, chúng lại không có ý công kích Liễu Dật và Cát Lợi Nhi, quay đầu chuyển thân, từ từ bỏ đi mất. Bầy sói hàng ngàn hàng vạn con trong chốc lát đã lẫn đi bốn phía, trả lại không gian tuyệt mỹ cho riêng hai người. Cát Lợi Nhi cũng từ từ tỉnh lại, rời tay Liễu Dật, ngồi xuống cạnh chàng, lau đi những giọt lệ trên khóe mắt, vẫn chưa tin vào mắt mình, hỏi lại: “Ôi, thật là hay quá, đó là loại võ công gì vậy?” Liễu Dật ung dung trả trường địch trong tay chàng cho Cát Lợi Nhi, cười nói: “Cái này đâu phải võ công gì, chính là âm luật. Nếu nói con người và động vật không có khả năng giao lưu, ta nghĩ, đều sai cả! Chỉ ít giữa họ cũng có thứ để giao lưu, đó là âm luật.” Cát Lợi Nhi kỳ quái nhìn Liễu Dật,

hỏi: “Vậy lúc này huynh thổi khúc gì vậy? Làm sao mà giao lưu với bầy lang sói đó được?” Liễu Dật phe phẩy cái quạt trong tay, nói: “Đó là khúc nhạc do ta sáng tác, gọi là Xuân Phong. Còn giao lưu làm sao à? Ta không giao lưu chút nào, ta tự trong tâm nghĩ đến khát vọng sinh mệnh, thông qua âm luật mà biểu đạt ra thôi.” Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật, ánh mắt như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi. Liễu Dật nói: “Lo sợ cả nửa ngày trời, giờ mệt rồi, ngủ thôi. Ngày mai còn đi kiếm thuốc nữa.” Cát Lợi Nhi gật đầu, hai người lẳng lẳng ngồi xuống, dựa vào tảng đá lớn ở bên cạnh đồng lửa.

Liễu Dật ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, nói: “Thế sự vô thường, có khả

năng chỉ một bước là đã tới Quỷ Môn Quan, thế giới rộng lớn này thật huy hoàng, nhưng cũng dễ sợ thật.” Đang lúc Liễu Dật tràn đầy cảm khái, hốt nhiên phát hiện vai phải nặng nặng, không cần nhìn cũng biết là tiểu cô nương đã gói đầu lên vai chàng, một làn gió nhẹ thổi tới, vài lọn tóc đen mỏng man trên mặt chàng, êm ái, nhột nhạt... “Đêm lạnh, trăng chênh, gió nhẹ, một lọn tóc mềm sần mấy độ....” Ôm trong tay “báu vật” của Nguyệt Thương Sơn, Liễu Dật từ từ đi vào giấc ngủ. oOo Sau khi tỉnh dậy, Liễu Dật cảm thấy thân mình nóng như lửa đốt, chính là do vàng thái dương đã lên khá cao chiếu lên người. Hít thở không khí trong lành buổi sáng, cảm giác sung sướng không gì tả được. Nhưng một

cảm giác khác cũng chợt đến với Liễu Dật. Sao vai hữu của chàng lại đau thế này? Giống như là... Liễu Dật quay đầu nhìn xuống, liền nhớ đến tối hôm trước Cát Lợi Nhi gối đầu lên vai mình ngủ. Con người bằng thịt chứ đầu phải bằng sắt, máu huyết không lưu thông được không đau mới là chuyện lạ. Cử động của Liễu Dật làm Cát Lợi Nhi tỉnh giấc, mở to cặp mắt biết nói nhìn chàng. Bộ dạng giống như một đứa bé, nàng vươn vai uốn éo thân mình một cái rồi đứng dậy hỏi: “Ngủ ngon không?” Liễu Dật vừa nhăn nhó xoa vai vừa nói: “Muội thì thoải mái rồi, có cái vai của ta là đau muốn rụng xuống luôn đây nè!” Cát Lợi Nhi vừa dọn dẹp vừa nói: “Hừ, không phải ai cũng được bản cô nương dựa vai

đầu nhé!” Liễu Dật lắc đầu cười khổ: “Ta thật là vinh hạnh, cũng nên nói vài lời cảm ơn muội mới phải.” Cát Lợi Nhi cười hì hì nói: “Tốt lắm, bỏ qua chuyện đó đi. Hôm nay nhiệm vụ của chúng ta là đi thu thập mười nhánh Liên Tâm Thảo, nếu như vận khí tốt một chút, cũng có thể hái được một cây Lưu Ly Thảo.” Liễu Dật vừa lấy lương khô và cái chân sói còn lại ra, vừa nói: “Có thực mới vực được đạo, ăn trước cái đã!” Cát Lợi Nhi nhìn cái đùi sói, hơi sợ sệt nói: “Muội ăn lương khô thôi, sau khi gặp bầy sói quần tụ đó, không dám ăn thịt nó nữa rồi.”, dứt lời, cầm lấy lương khô, bắt đầu ăn. Hai người tích cực ăn no bụng, xong nhắm hướng đỉnh núi phía đông tiếp tục đi.

Cát Lợi Nhi đi trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: “Đi thẳng từ đây đến vách đá cao ở phía trước, trên đoạn đường rất dễ tìm Liên Tâm Thảo. Loại cỏ này thường mọc dưới những cây lớn, nhìn gần giống như hoa lan, có màu hồng phấn...” Liễu Dật quay đầu tùy tiện nhìn quanh, ngắt lời nói liền thoảng của Cát Lợi Nhi, hỏi: “Muội nói coi Liên Tâm Thảo có phải hình dạng thế này không?”, vừa nói vừa chỉ vào một cây đại thụ xù xì bên đường. Cát Lợi Nhi quay đầu nhìn, liền khen: “Thư sinh, mắt của huynh lợi hại quá, chính là nó.... hì hì... ừ mà gọi bằng thư sinh khó nghe quá nhỉ, sau này muội sẽ gọi huynh là Liễu đại ca nhé?” Liễu Dật vừa đi về phía cổ đại thụ, đáp lại một cách hóm hỉnh: “Liễu đại ca à? Bỏ chữ

‘đại’ đi nghe có vẻ hay hơn!” Cát Lợi Nhi suy gẫm lắm thẳm: “Liều ca? Lời này sao giống dùng để gọi.... Này, huynh chờ đã, không thể dùng tay mà hái được đâu.” Vừa nói, vừa chạy gấp theo chàng. Liễu Dật nghe thế, liền dùng tay hỏi: “Thế làm sao bây giờ? Có nhiều có như thế, sao lại không thể hái được?” Cát Lợi Nhi nhìn quanh, lấy làm lạ hỏi: “Sao ở đây tự nhiên có nhiều Liên Tâm Thảo thế nhỉ? Có hơn cả trăm cây.” Đến cạnh Liễu Dật, nàng lấy ra một con dao nhỏ nói: “Liên Tâm Thảo cành lá phía ngoài không có nhiều diệu dụng, chủ yếu là ở rễ của nó. Nó có rễ rất dài, được liệu tập trung phần lớn ở đây.” Dứt lời, vừa dùng cái xẻng nhỏ đào xuống đất, vừa chỉ cho Liễu Dật cách làm thế nào. Liễu Dật

chung quy cũng minh bạch tại sao nàng muốn chàng mang cái xẻng nhỏ theo, nguyên lai cái quý của loại cỏ này nằm ở rễ của nó. Vừa nghĩ, vừa rút cái xẻng ra, học theo cách của Cát Lợi Nhi, cẩn thận đào bới. Liễu Dật vừa đào vừa hỏi: “Ở đây loại cỏ này có hàng trăm, sao trước đây muội nói rằng rất khó kiếm?” Cát Lợi Nhi đào xong một Liên Tâm Thảo, vừa bỏ vào hộp được đặc chế riêng để đựng thuốc, vừa lấy làm lạ đáp: “Ừ sao lạ quá, thường muốn kiếm một cây phải mất đến mấy canh giờ, không ngờ hôm nay ở đây lại có hàng trăm bụi?” Liễu Dật vừa cẩn thận đào, vừa cười nói: “Xem ra hôm nay vận khí chúng ta không tệ rồi.” Đào được nửa ngày trời, Liễu Dật vẫn chưa thấy rễ. Chàng hơi sốt ruột

tăng tốc độ, cuối cùng cũng lần tới gốc, nhưng cái rễ này dường như nối với thứ gì đó... Cát Lợi Nhi hớn hờ: “Không sai, kiểu này A Cửu tỷ tỷ có thể xài thoải mái hai ngày.”

Liễu Dật không trả lời Cát Lợi Nhi, tiếp tục đào, càng đào càng thấy lớn, to cỡ một nắm tay. Cái chằng đào chung quy cũng lộ xuất hình dạng của nó, màu hồng, giống hình cái nấm. Liễu Dật nói thầm: “Ta nghĩ người cũng khá lớn đấy, để coi ta có đào được người lên không nào.” Vừa nghĩ vừa gia tăng tốc độ đào của cái xẻng nhỏ trong tay, mở ra một lỗ hồng lớn... “Ấy, huynh làm gì thế, xem huynh kia, đào quá nhiều, lãng phí, loại thảo dược này rất khó tìm!”, Cát Lợi Nhi lớn tiếng nói. Liễu Dật nói: “Muội xem, đây

là cái gì?” Cát Lợi Nhi cúi đầu nhìn xuống , dưới cái lỗ lớn đó có một cái nắm đỏ như lửa, không biết làm sao lại có thứ nắm to lớn như vậy? Linh chi? Không thể nào! Linh chi sao lại ở dưới đất chứ? Cát Lợi Nhi lắc đầu: “Cái này muội không biết là gì? Huynh đào cứ đào tiếp xem sao, muội trước hết đào Liên tâm thảo xong rồi hẵng nói.” Dứt lời liền tiếp tục đi đào Liên Tâm Thảo. Cái xẻng nhỏ của Liễu Dật tiếp tục công tác, chung quy cũng làm cho toàn bộ cái nắm lạ lộ xuất phần phía trên, đường kính dài khoảng một xích. Cái nắm màu hồng này tỏa ra một mùi hương rất hấp dẫn, mang theo một mùi vị đặc biệt, làm cho người ta có cảm giác thèm chảy nước bọt, muốn ngón ngấu ăn ngay. Liễu Dật lúc này có

nghe Cát Lợi Nhi nói Liên Tâm Thảo hữu dụng phi thường, giờ nghĩ lại, vậy còn cái nấm lớn vừa đào lên này thì thế nào...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 30: Thiên Chi Dụng Dục, Tại Vong Phàm ...

Cát Lợi Nhi hình như đã ngửi thấy mùi hương thơm ngát phát ra từ cái nấm lạ, liền quay đầu lại hỏi: “Mùi gì vậy?” Liễu Dật nỗ lực đào bới, lắc đầu đáp: “Huynh cũng không biết, do vật này phát ra, huynh nghĩ nó rất ngon, đang đào về nó đây.” Chỉ thấy Liễu Dật càng đào

càng sâu, chẳng mấy chốc đã sâu hơn mười tấc, nhưng không ngờ rễ của cái nấm đó giống như hình người, phân ra rõ ràng hai tay hai chân. Cuối cùng, sau khi Liễu Dật mồ hôi nhễ nhại đào đào bới bới, cái nấm lạ màu đỏ rực cũng được bứng lên. Hương thơm tiết ra thanh ngọt lạ thường, khiến Liễu Dật muốn cắn nó một miếng cho đã thèm. Nhưng khi nhìn lại toàn bộ hình dạng của cái nấm, Liễu Dật không khỏi ngáy người kinh ngạc. Vật này trông giống như một đứa bé nhưng dài khoảng một tấc. Cái nấm trên đầu nhìn giống như cái nón. Dưới ánh mặt trời, loại thực vật dưới đất này bỗng nhiên phát ra hào quang màu đỏ, hấp dẫn vô cùng. Cát Lợi Nhi sau khi đào được củ Liên Tâm Thảo cuối cùng, bỏ vào tay

nải, chạy đến hỏi: “Vật này là cái gì, để muội xem kỹ chút coi.” Liễu Dật tiện tay đưa cây nắm lớn đỏ rực cho Cát Lợi Nhi, nói: “Vật này nhìn có vẻ ăn được đó.” Cát Lợi Nhi cười hỏi lại: “Sao huynh biết?” Nói xong chăm chú quan sát vật trong tay. Nàng vừa nhìn vừa nói: “Trước đây muội có nghe cha nói trong Nguyệt Thương Sơn này có tinh linh, rất có thể sống ẩn trong các loại cây cỏ, loại cây cỏ này sẽ từ từ biến thành hình dạng của tinh linh đó, rồi hấp thu thiên địa linh khí. Ôi trời, nhìn cái nắm to này trông cứ như là người vậy, bên trong không biết có cư trú tinh linh nào không.” Liễu Dật cảm thấy kỳ quái, lên tiếng hỏi: “Tinh linh là cái gì?” Cát Lợi Nhi đang ngắm nghía cái nắm lớn đang phát sáng trong

tay, trả lời: “Truyền thuyết kể rằng, kể từ Bàn Cổ khai thiên, tam giới rất hỗn độn. Tuy nhiên, sự hỗn độn đó cũng tạo ra loại sinh mệnh mới, đó là tinh linh. Chúng ở khắp nơi, có khi là lửa, là nước, là gió hoặc là đất nữa. Bàn Cổ rất thích dùng tinh linh làm vật thực, nhân vì chúng hấp thụ được thiên địa linh khí, nên có thể bổ sung cho sức mạnh của Bàn Cổ. Vì thế, Tinh Linh Môn là nguồn gốc xuất phát sức mạnh lớn nhất của Bàn Cổ. Chỉ là, sau khi Bàn Cổ tạo ra thần thú đầu tiên, Thiên Long, các tinh linh còn lại bị tiêu thất hết. Tiếp theo đó, khi Bàn Cổ cùng Nữ Oa tạo ra sinh mệnh, những loại tinh linh thể này rút vào sống tạm trong những loại cây cỏ thần kỳ. Khi các loại khí hỗn độn của thiên địa từ từ

giảm sút, tinh linh không có cách gì sinh sôi, do đó số lượng của chúng còn lại trên thế gian này vô cùng ít.” Liễu Dật lắc đầu nói: “Nghe có vẻ thần kỳ quá, các loại tinh linh này có vẻ còn xuất hiện sớm hơn cả Yêu tộc nữa.” Cát Lợi Nhi lắc đầu đáp: “Muội cũng không rõ, đó chỉ là truyền thuyết thôi mà, ai biết được vật này thực ra là cái gì...” “Xì” một cái, đột nhiên trong cái nắm đỏ bắn ra một vật thể màu trắng, giống như nước, nhưng có hình trạng hẫ hoi, chớp mắt bắn trúng mặt của Cát Lợi Nhi rồi nhanh chóng thấm vào trong. Mọi vật trong chớp mắt đã trở lại bình thường, Liễu Dật cả kinh hỏi: “Lúc nãy là cái gì thế?” Cát Lợi Nhi cũng kinh ngạc nhìn cái nắm phát sáng trong tay mình, lúc lắc đầu

đáp: “Muội cũng không biết...” Hốt nhiên, ở trong đầu nàng lại vang lên mấy lời nói: “Ăn cây Địa Linh Cô trong tay ngươi, nó sẽ làm cho ngươi sống mãi không già.” Cát Lợi Nhi lớn tiếng hỏi lại: “Ngươi là ai, ngươi đang ở đâu?” Liễu Dật nhìn biểu hiện của Cát Lợi Nhi, vội hỏi: “Muội bị sao thế? Đang nói chuyện với ai vậy?”

Trong đầu của Cát Lợi Nhi lại truyền tới thanh âm: “Ta giờ đã thành một bộ phận trong thân người ngươi, chúng ta có thể nói chuyện với nhau thông qua tư tưởng.” Cát Lợi Nhi liền nhanh chóng trả lời Liễu Dật: “Không có gì.” Nàng tiếp tục dùng trí não nói chuyện: “Ngươi là ai?” Từ bên trong não nàng quả nhiên truyền đến âm thanh trả lời: “Như ngươi

nói lúc này, Bàn Cổ không ăn tinh linh này... cũng là tinh linh cuối cùng.” Cát Lợi Nhi tiếp tục nghĩ: “Ô, ha ha, vậy là người muốn ta ăn cái Địa Linh Cô này để người có thể vĩnh viễn ở lại trong cơ thể ta hả?” Bên trong não truyền lại tiếng cười của nữ tử, đáp: “Tiểu nha đầu, người thật thông minh!” Cát Lợi Nhi tỏ vẻ phẫn nộ, lập tức đáp lại: “Không được, mau ra khỏi cơ thể ta, không được ở trong đó.” Nhìn biểu hiện của Cát Lợi Nhi, Liễu Dật nói thầm: “Chắc cô ả bị trúng phép tà gì đây? Sao lại như thế được chứ.” Chỉ nghe tinh linh hồi đáp: “Ta chỉ chiếm một chỗ nhỏ xíu trong não của người, mà chỗ đó cũng không có ích gì cho người. Làm gì mà hung hãn dữ thế? Người không muốn ta nói thì ta

không nói, còn kêu ta rời khỏi đây hả? Đừng hòng!” Cát Lợi Nhi dậm chân, hiển nhiên gặp phải tay không vừa gì. Nhưng so với ả tinh linh đó, nàng còn ương ngạnh hơn, bèn phần nộ phản pháo: “Ta nhất định không ăn, đợi đến khi ta già chết, ngươi cũng sẽ chết theo ta.” Tinh linh ở trong não chẳng hoảng hốt chút nào, đáp lại: “Để cứu tính mệnh của ngươi, ngươi nhất định phải ăn, đó là số mệnh đã an bày, như quả hôm nay ngươi không ăn nắm Địa Linh Cô này, ngươi sẽ vĩnh viễn không thể sống chung một chỗ với Liễu Dật.” Cát Lợi Nhi nghe vậy, bao nhiêu phần nộ đều mất hết, gấp gáp hỏi: “Ngươi nói cái gì?” Liễu Dật đứng cạnh Cát Lợi Nhi, thấy nàng lúc thì dậm chân, lúc thì nổi nóng, hiện tại tự nhiên

trên mặt lại ửng hồng, vò đầu không hiểu tại sao? Tinh linh trả lời: “Đừng có coi thường ta, ta đây có thể nói là sinh mệnh xuất hiện sớm nhất trong thế gian này, đã hấp thu không biết bao nhiêu thiên địa linh khí. Mặc dù phải ngủ hàng nghìn năm trong lòng đất, nhưng mỗi nguyên tố trong không khí đều kể cho ta tất cả mọi sự tình diễn ra từng giây từng phút trên thế gian này!”

Cát Lợi Nhi vội hỏi lại: “Đó là những điều gì?” Tinh linh liền đáp: “Thiên cơ không thể tiết lộ, nếu không ta sẽ liên lụy đến ngươi, bị trời khiển trách. Chỉ là, ta cảnh cáo ngươi, ngươi sau này sẽ gặp nhiều kiếp nạn không thể tưởng tượng được. Nếu như ngươi quả muốn cùng Liễu Dật sống bên nhau, thì người

hãy ăn nó đi.” Cát Lợi Nhi vừa mắc cỡ, vừa lo lắng, tiếp tục truy vấn: “Làm sao người biết ta... ta.... ta muốn được cùng ở với huynh ấy chứ? Người không được lừa dối ta.” Tinh linh không trả lời thẳng, chỉ thở dài nói: “Làm sao biết à? Đó là vận mệnh đã định trước, tình duyên ba đời giữa người và hân không thể trốn đi đâu được. Tương lai là do tự người nắm lấy, ta chỉ có thể đề tỉnh người thôi. Người không ăn, khi người chết ta sẽ tự tìm một sinh mệnh khác để sống tạm, nghĩ kỹ đi!” Cát Lợi Nhi phát ra tiếng cười hì hì muốn giành tiên cơ, nói: “Ta ăn nó cũng không phải không tốt. Người già quá rồi, không cần phải đi trả giá này nọ với tiểu nha đầu non nớt này đâu.” Trú trong não của Cát Lợi Nhi rõ ràng là

một nữ tinh linh. Những loài giống cái đều có chung một chứng bệnh. Đó là không cho phép người khác nói họ già, dù cho đó là sự thật đi chăng nữa, cũng không được. Chỉ nghe tinh linh đó hét lên một tiếng nói: “Ta quá già ư? Trời ời? Già ư?” Cát Lợi Nhi cảm giác trong đầu dường như mờ hơi đầm đìa, hình như là mình đã lỡ lời rồi. Liễu Dật cũng đang chăm chú quan sát Cát Lợi Nhi, không biết làm sao mà nàng có vẻ hơi bất thường. Ngay lúc ấy, Cát Lợi Nhi đã cắn một miếng nắm to, sau đó quay sang Liễu Dật hỏi: “Huynh nhìn gì đó? Muội có gì không ổn sao?” Liễu Dật lắc đầu xua tay nói: “Không có gì, muội đâu có chỗ nào bất thường, chỉ là trông muội không khỏe thế thôi.” Cát Lợi Nhi đột nhiên nghĩ ra

một chuyện, vội hỏi tinh linh trong não: “Đồ ăn à, người còn đó không?” Nữ tinh linh đó nói với giọng không vui: “Ta không phải là đồ ăn đồ iếc gì cả, ta là Na Lan, ta có tên họ đằng hoàng.” Cát Lợi Nhi nhân đó hỏi tiếp: “Na Lan tử tử, ta hỏi tử, ta có thể đưa huynh ấy ăn cùng ta, để huynh ấy sống mãi cùng ta nhé?”

Hai từ “tử tử” ngọt lịm đó tựa hồ rất hữu dụng, Na Lan liền đáp: “Hắn có con đường riêng của hắn, muội cho hắn ăn là giết hắn đấy. Địa Linh Cô này đã theo tử hấp thu thiên địa linh khí hàng trăm vạn năm rồi, ở trong ắn chứa lực lượng tự nhiên không thể tưởng tượng. Nếu không có tử trợ giúp, ai ăn vào sẽ vỡ kinh mạch mà chết.” Cát Lợi Nhi: “Vâng, muội biết rồi.” Lúc đó Địa Linh Cô trong tay của

Cát Lợi Nhi đã biến thành nhỏ hơn lòng bàn tay, nàng há miệng ra bỏ hết vào miệng, mùi hương thơm lừng, ngon ngọt không thể tả. Liễu Dật há hốc miệng, hỏi: “Muội... muội ăn gì nhanh thế, không chờa huynh miếng nào à?” Cát Lợi Nhi lấy tay xoa bụng, đáp: “Huynh thấy đó, muội chỉ cần có hai cái là hết hà!” Liễu Dật lúc đó chỉ thiếu điều hỏi ông trời, có lời mà không thốt được tiếng nào.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 31: Thất Chung Hoa Hương,
Thủy Tinh Lưu ...

Sao những chuyện nên quên đi lại

luôn không thể nào quên được? Những chuyện cần nhớ, lại không thể nhớ được?

(Cổ Long - Luận)

Cát Lợi Nhi cười hì hì: “Thôi được rồi, đừng có bunn xin như vậy nữa, chẳng phải đó chỉ là một cây nấm sao? Hãy mau đi tìm thảo dược đi, tìm đủ rồi về nhà muội sẽ nấu canh nấm cho huynh ăn.” Liễu Dật còn nói thêm được gì nữa đành lắc đầu: “Còn phải tìm vị thuốc nào nữa?” Cát Lợi Nhi nói: “Tìm thêm một cây Lưu Ly Thảo để làm thuốc dẫn, các thứ khác ở nhà đều có, không cần tìm thêm.” Liễu Dật lại hỏi tiếp: “Chỉ cần một cây Lưu Ly Thảo thôi sao?” Cát Lợi Nhi vừa đi về phía trước, vừa trả lời: “Đương nhiên rồi, Lưu Ly Thảo là thứ thuốc vô cùng quý hiếm, còn khó tìm hơn

cả Liên Tâm Thảo cơ đây, gia gia bảo loại cỏ này thường mọc ở những vách đá cheo leo trên núi đá, hơn nữa mười năm lại mới mọc được một cây. Rất khó tìm, phải tùy vào vận may của mình thôi.” Liễu Dật gật gù: “Muội muốn nói là phải dựa vào vận may? Nếu như chúng ta không tìm được thì sao?” Cát Lợi Nhi cười nói: “Sao lại không được cơ chứ? Nguyệt Thương Sơn lớn như vậy, mà người đến đây cũng ít, tuy là phải mười năm mới mọc được một cây Lưu Ly Thảo nhưng hàng trăm năm nay có rất ít người đến hái, chỉ cần chúng ta chuyên tâm đi tìm thì nhất định sẽ được.” Liễu Dật vừa đi theo Cát Lợi Nhi vừa cười nói: “Thật không ngờ muội còn ít tuổi mà lại hiểu được nhiều như vậy.”

Cát Lợi Nhi vừa đi vừa cười: “Đó gọi là mỗi người đều có tài riêng, huynh ngạc nhiên thấy muội biết nhiều, còn muội thì lại ngạc nhiên vì huynh học nhiều hiểu rộng.” Liễu Dật quả là không thể nào đối đáp được với tiểu nha đầu mồm mép lanh lợi này, nếu nói tiếp e là đương kim Trạng nguyên cũng không phải là đối thủ của nàng ta. Cát Lợi Nhi bỗng nhiên dừng lại vươn tay chống nạnh. Liễu Dật ngạc nhiên hỏi: “Sao lại không đi nữa?” Cát Lợi Nhi cười: “Liễu đại ca, huynh cũng thật là ngốc, nhìn kìa đó chẳng phải là vách đá mặt đông Nguyệt Thương Sơn đó sao, cứ đi tiếp sẽ rơi xuống dưới đó.” Lúc ấy Liễu Dật mới hiểu tại sao nha đầu này không đi tiếp nữa, hóa ra đã tận đường rồi, chỉ

trách bản thân chỉ chăm chăm bám theo theo nha đầu này mà không để ý đường đi trước mặt. Liễu Dật phóng tầm mắt nhìn xuống phía dưới vách núi, mây trắng lớn vờn trông như biển cả trào sóng, thật là hùng vĩ: “Thiên thượng kim tiêu, nhân gian thử địa, ngã thị phong tiên khách. Ha ha...”(1) Cát Lợi Nhi lên tiếng: “Thư sinh các anh phải chăng đều mắc chứng bệnh này, hễ cứ nhìn thấy cái gì hay hay là y rằng phải ngâm lên một vài câu.” Liễu Dật nghe vậy bèn cười chống chế: “Quen rồi, ha ha!” Cười đoạn Liễu Dật bỗng lặng im, không hiểu là vì sao, chàng đứng ở đó lại có cảm giác rất đổi thân thuộc hết như là mình vừa mới đến hôm qua, và điều càng làm cho chàng cảm thấy kinh ngạc là bức tranh

hiện lên trong đầu: “Một trung niên, tay trái ôm lấy một nữ tử đã chết, tay phải cầm trường kiếm, đứng ngay tại vị trí của mình, đối mặt với đám đông hàng vạn người...” Liễu Dật lắc mạnh đầu, chợt phát hiện thấy phía trên bên phải có ánh sáng lấp lánh phát ra trong bụng nghĩ thầm: “Không phải là lại *****ng phải điều gì kỳ lạ gì nữa chứ?” Rồi ngoảnh đầu nhìn về hướng phát ra ánh sáng, nhưng cái vật phát ra ánh sáng ấy lại khuất sau một tảng đá, ít nhất cũng phải cao đến mười mấy trượng, ánh sáng phản chiếu lại gay gắt nên nhìn không rõ. Liễu Dật vội gọi lớn: “Này, Cát Lợi Nhi... Cát Lợi Nhi...” Chàng gọi liền hai tiếng, Cát Lợi Nhi không có phản ứng gì, rõ là đang nghĩ cái gì đó rất đăm chiêu, Liễu Dật

nhẹ nhàng kéo áo của Cát Lợi Nhi: “Này, tỉnh lại đi.”

(1) Trên trời chỉ có đêm nay, nhân gian chỉ có đất này, ta là người đứng trước gió.

Cát Lợi Nhi vội dứt mình ra khỏi hình ảnh kỳ quái chợt xuất hiện trong đầu, hỏi: “Gì vậy?” Liễu Dật chỉ về phía núi đá cao mười mấy trượng ở sau lưng: “Muội nhìn kia, đó là cái gì vậy?” Cát Lợi Nhi quan sát chăm chú một hồi rồi nói: “Tuy nhìn không được rõ lắm nhưng đó có thể chính là Lưu Ly Thảo. Mặc dù muội chưa từng trông thấy nhưng nghe cha nói qua, sau khi loại cỏ này trưởng thành, toàn thân giống thủy tinh, lấp lánh trong suốt, có thể phản xạ ánh nắng mặt trời, hơn thế nữa thân nó còn mang bảy

mùi hương, chỉ vì nó không ra hoa nên người ta gọi là Lưu Ly Thảo.” Liễu Dật gật gù: “Thật không ngờ muội lại hiểu biết về nó nhiều như vậy, để huynh leo lên hái nó xuống.” Cát Lợi Nhi vội giữ chặt lấy Liễu Dật: “Đề muội lên, huynh không biết cách sẽ rất dễ làm Lưu Ly Thảo bị héo đấy.” Liễu Dật tỏ vẻ không hiểu: “Thứ cỏ này không yếu ớt đến vậy chứ?” Cát Lợi Nhi vừa bỏ những đồ trên người mình xuống vừa nói: “Huynh không biết chứ, loại cỏ này thông thường gió táp mưa vùi cũng không sao nhưng sau khi ngắt nó ra khỏi núi đá, nó sẽ lập tức bị khô héo ngay. Vì thế phải có cách đặc biệt, dụng cụ đặc biệt mới có thể bảo quản nó được.” Cát Lợi Nhi lấy ra một cái bình tròn màu đen giống như được

làm bằng sắt và một cái xẻng nhỏ: “Muội leo lên đây.” Liễu Dật dắt cái quạt gấp lên sau cổ và nói: “Lên đi, huynh ở dưới này trông chừng, nếu như muội rơi xuống huynh sẽ đỡ lấy muội.” Cát Lợi Nhi cười: “Đúng là thư sinh chết tiệt, không biết nói những lời hay ho một chút.” Nói đoạn đi đến phía dưới phiến đá núi và bắt đầu trèo lên. Hiển nhiên qua nhiều năm bị tự nhiên bào mòn, bề ngoài của phiến đá núi khổng lồ này đã không còn chắc chắn lắm, sau một hồi vật lộn cuối cùng thì Cát Lợi Nhi cũng đã đến gần được với cây Lưu Ly Thảo. Chỉ nghe tiếng Cát Lợi Nhi nói vọng xuống cho Liễu Dật: “Đúng là Lưu Ly Thảo rồi, muội có thể ngửi thấy mùi hương của nó.” Nói đoạn, vui mừng quay đầu đi,

tiếp tục trèo. Liễu Dật nhìn bộ dạng vui mừng của Cát Lợi Nhi, trong lòng bỗng rung động, đây là một tinh linh của núi non, một nàng tiên không vương bận thế tục, thế giới của nàng luôn là niềm vui, không có nỗi ưu tư đau khổ chốn hồng trần, có lẽ...đây là cảm giác không nói được thành lời của Liễu Dật vào lần đầu gặp gỡ Cát Lợi Nhi.

““Rầm!”, một mảnh đá núi vỡ ra rơi xuống, Liễu Dật vội phóng vọt qua một bên, cấp tốc ngẩng đầu lên nhìn, lo lắng hỏi: “Sao vậy?” Chỉ thấy Cát Lợi Nhi ở trên cao lắc lắc đầu: “Không có gì, cánh tay bị xước một chút.” Nói rồi bắt đầu ra tay đào cây Lưu Ly Thảo. Cách đào này rất lạ, phải dùng cái bình tròn màu đen ấy chụp kín lên cây cỏ, sau đó dùng cái

xẻng nhỏ đào từng chút từng chút ở gốc cây, đào được chút nào lại phải nhích cái bình ấy lên một chút để đảm bảo phần được đào lộ ra tuyệt đối không được hở ra ngoài. Ánh sáng phản chiếu của Lưu Ly Thảo đã bị chụp lại, Liễu Dật có thể nhìn thấy Cát Lợi Nhi đang xoay trở rất khó khăn. Cuối cùng Cát Lợi Nhi cũng lau lau mồ hôi trên đầu, đập nắp bình và gài vào lưng, ngoảnh đầu lại: “Xong rồi!”, sau đó, từ từ trèo xuống.... Đúng vào lúc Cát Lợi Nhi trèo xuống được nửa đường, cánh tay bị trượt không nắm được vào vách đá: “A!” một tiếng rồi rơi thẳng xuống dưới. Liễu Dật đã có chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng từ trước, vừa thấy Cát Lợi Nhi bị trượt xuống đã vận mạnh chân khí, thi triển Ân Toàn Cửu

Ánh, nhảy vọt lên, cả người hóa thành ba cái bóng mờ, nhẹ nhàng đỡ lấy thân hình nhỏ nhắn của Cát Lợi Nhi, rồi từ từ hạ xuống. Chỉ trong nháy mắt, cảm giác thời gian như ngừng lại, mây vờn vờ xung quanh, gió thổi qua nhẹ nhàng bên tai, tựa hồ như một thế giới khác. Yên ổn đáp xuống đất, ánh mắt của hai người đang dán chặt vào nhau, không biết họ đã nhìn thấy những gì. Liễu Dật cảm thấy tay của mình có gì đó dính dính, vội cúi đầu xem thử thì thấy đó là máu ở tay phải của Cát Lợi Nhi không ngừng tuôn ra. Liễu Dật vén tay áo của Cát Lợi Nhi lên thì thấy một vết thương dài ở cánh tay, vội hỏi: “Sao lại không cẩn thận như thế, vết thương lớn quá? Có đau không?” Cát Lợi Nhi lắc lắc đầu, cười: “Chỉ là vết thương

ngoài da thôi, không sao đâu.” Liễu Dật không cần biết, tay trái dùng lực xé bỏ nửa tay áo phải, nói: “Nào, hãy băng vết thương lại đã.” Nói rồi, vừa xắn tay áo của Cát Lợi Nhi lên vừa nhẹ nhàng băng bó vết thương. Cát Lợi Nhi nhìn bộ dạng tử mị của Liễu Dật, trong lòng nghĩ: “Đây là hạnh phúc sao? Ở trước mặt chàng, đau đớn cũng là hạnh phúc.” Bỗng nhiên, trong đầu Cát Lợi Nhi vẳng đến một trận cười: “Ha ha, nha đầu ngốc, hạnh phúc của người còn ở phía sau cơ.”

Cát Lợi Nhi hấp tấp nói: “Na Lan tử tử, sao tử lại nghe trộm việc muội suy nghĩ chứ!” Tinh linh Na Lan cười đáp lại: “Được rồi, được rồi, tử cũng không cố ý, tử đi ngủ đây.” Liễu Dật kéo tay áo của Cát Lợi Nhi xuống, nói: “Xong rồi,

huynh đã băng xong rồi.” Cát Lợi Nhi cười vui vẻ: “Hôm nay chúng ta có thể xuống núi rồi. Ban đầu muội cho rằng lần lên núi này phải rất lâu mới có thể tìm đủ hai thứ thuốc, không ngờ chúng ta lại gặp may như vậy.” Liễu Dật cười cười: “Đó là bởi có bốn công tử nên vận may mới tốt như thế.” Cát Lợi Nhi lườm Liễu Dật: “Hừ, huynh nói như vậy rõ ràng là muốn được thưởng chứ gì?” Liễu Dật lấy cái quạt gài sau gáy xuống, phe phẩy: “Hãy a, Cát Lợi Nhi quả là thông minh tuyệt đỉnh, nghe nói có người định nấu canh nắm cho huynh ăn, hình như lại có chút đói bụng rồi?” Cát Lợi Nhi cười vui vẻ, cầm tay nải lên: “Huynh đeo lấy này.” Liễu Dật đỡ lấy tay nải, khoác lên lưng, hỏi tiếp: “Cát Lợi Nhi không phải là

hạng quý nhân hay quên, đừng có quên việc nấu canh nấm đây nhé.” Cát Lợi Nhi thu nhặt đồ đạc, vung vẩy đôi tay nhỏ trong tay áo rộng: “Đi thôi, về nhà muội sẽ nấu canh nấm cho huynh ăn, haha.” Nói rồi, đi lên trước mở đường, có thể nhận thấy đó là một nha đầu rất có chủ kiến. Liễu Dật trông theo nha đầu tinh quái đang đi phía trước, bỗng nhiên lại có một cảm giác mới đối với Cát Lợi Nhi? Đó là gì? Thật đúng với câu: “Người khác cười ta điên, ta cười người không nhận thấy.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 32: Lan San Y Nhân, Thanh Hương Ma ...

Bởi vì những điều mà con người thực sự sợ hãi, thường đều không phải là bản thân của sự vật mà chẳng qua chỉ là tưởng tượng về sự vật ấy mà thôi.

(Cổ Long - Luận)

Lúc xuống núi đã là buổi chiều, tuy tiết trời có đôi chút oi bức, song xuống núi quả thật là nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cát Lợi Nhi ở phía trước, vừa ngâm nga khúc hát quê hương vừa đi như bay xuống núi. Liễu Dật đi ngay phía sau, thấy Cát Lợi Nhi đi nhanh như vậy rất sợ nàng bị trượt chân lại trở thành chiếc vòng bánh xe lăn xuống dưới nên đã bảo mấy lần nhưng Cát Lợi Nhi đều không nghe, mà càng đi càng nhanh. Hai người

lúc leo lên núi mất đến gần bốn canh giờ, xuống núi chỉ dùng không đến hai canh giờ. Xuống đến chân núi, đã có thể trông thấy ba gian nhà cỏ, Cát Lợi Nhi vui mừng tót đến bên Liễu Dật: “Ha ha, chúng ta đi nhanh quá, chỉ mất có hai ngày, thông thường muội đi hái những thứ thuốc này, một mình lên núi phải ở mất nửa tháng.” Nói đoạn, cũng không chờ Liễu Dật trả lời đã chạy về phía ngôi nhà cỏ. Liễu Dật chỉ còn biết lắc đầu, đi theo về phía ngôi nhà cỏ. Vừa vào đến sân đã thấy Đại Dao Vương đang đánh cờ với Mạc Anh, vừa đánh cờ vừa uống trà, trông rất tự tại. Điều này khiến Liễu Dật cảm thấy hơi bức, mình vừa mới đến đây lão Mạc đã bắt đi hái thuốc, còn Đại Dao Vương đến thì lại nhàn hạ ngồi đánh

cờ, rồi lại còn uống trà nữa. Liễu Dật bước đến bên hai người, chào Mạc Anh, vừa định mở miệng thì Lão Mạc lên tiếng: “Ngồi đi!” Liễu Dật ngồi xuống, nghĩ thầm: “Cũng không biết là do tính nết của lão ông này kì quái hay là do mồm mép của Đại Dao Vương này lợi hại, xem ra cả hai người đều có vấn đề.”

Đúng lúc ấy, Đại Dao Vương vừa chuyên tâm quan sát thế cờ vừa nói: “Liễu lão đại, việc huynh nhờ ta làm ta đã làm xong rồi, nếu như A Cửu cô nương không có ý kiến, ít nhất có thể ở đây ba tháng.” Liễu Dật nhìn Đại Dao Vương một cách kinh ngạc, sao lại không sớm phát hiện một nhân tài như thế này nhỉ? Liễu Dật vội hỏi: “Sao ngươi lại về nhanh thế, chỉ muộn hơn chúng ta có hai

ngày.” Đại Dao Vương vừa tiếp tục nhìn nước cờ vừa nói: “Không phải là ta nhanh mà là các huynh chậm chạp, ta đã đi cả ngày lẫn đêm, đã thay mười hai con ngựa Hãn Huyết, ngày đi hàng nghìn dặm, đêm đi tám trăm dặm, huynh nói xem không nhanh sao được?” Liễu Dật càng kinh ngạc hơn, cười nói: “Tốt, tốt, rất có trách nhiệm, sau này có việc gì ta nhất định thuê người với giá cao.” Đại Dao Vương vừa nghe nói đến giá cao, lập tức rời mắt khỏi bàn cờ, quay đầu lại: “Bao nhiêu?” Liễu Dật toát mồ hôi, trả lời: “Điều này... phải xem tầm quan trọng của công việc như thế nào, nhưng lần này thực sự là người đã rất nhanh nhẹn, ta rất vui.” Khi ấy, Mạc Anh im lặng suốt từ nãy giờ mới lên tiếng: “Anh

bạn trẻ, người cũng rất nhanh đây, mới có hai ngày mà đã cùng với Lan San hái đủ thuốc, khá lắm, ta cũng rất mừng, hà hà.” Nói đoạn lại làm một ngụm trà. Liễu Dật xoa xoa tay khiêm tốn đáp: “Mạc thần y đã quá khen, chẳng qua là chúng ta gặp vận may đó thôi.” Đại Dao Vương cũng làm một ngụm trà, vừa đánh cò vừa nói: “Liễu lão đại này, Mạc đại ca khen huynh, huynh nhận là được rồi, khiêm tốn làm gì? Khiêm tốn quá mức sẽ thành giả tạo đấy.” Mạc Anh cũng cười mà rằng: “Đại Dao huynh đệ nói rất phải, lão ghét nhất là những người giả dối.” Liễu Dật có chút bối rối, không hiểu ra làm sao, sao hai người lại xưng huynh đệ với nhau, hoàn toàn không xem mình ra gì? Liễu Dật đành phải đứng dậy nói: “Ta đi

thăm Thập Kiệt Nhất và A Cửu đây, hai người cứ nói chuyện nhé.” Mạc Anh gật gật đầu, vừa đi một nước cờ vừa nói: “Lần này thuốc đã hái đủ, nếu như không có gì, A Cửu nằm thêm bảy ngày nữa là không sao, không cần đến ba tháng.” Liễu Dật cười giả lả: “Dạ, dạ, đa tạ Mạc tiên bối.”

Nhưng Mạc Anh lại không nói gì, rõ ràng là Mạc lão đầu không có ấn tượng tốt về Liễu Dật, còn Liễu Dật cũng không để ý, quay người đi về gian nhà cỏ ở giữa. Thời gian hai ngày bảo dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không phải ngắn, nhưng Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất từ nhỏ đến lớn chưa hề rời nhau, phải nói hai ngày này thực sự là rất nhớ tay tiêu tử ngọc Thập Kiệt Nhất này. Khẽ vén bức

rèm cửa bước vào, căn phòng rất gọn gàng, Thập Kiệt Nhất đang ngủ gục trên cái bàn bên cạnh giường A Cửu, Liễu Dật nghĩ thầm: “Tay ngọc này, xem ra hai ngày này đã thấm mệt rồi.” Liễu Dật nhẹ nhàng chuyển bước ra ngoài, chợt thấy Thập Kiệt Nhất quay ngoắt đầu lại: “Ai?” Thật không ngờ mới hai ngày không gặp, võ công của hắn lại tiến bộ nhanh thế, không biết sư phụ hắn dạy hắn bằng cách nào, không luyện công mà cũng tiến bộ vượt bậc như thế. Liễu Dật cười: “Là ta đây, không đến mức ngay cả đại ca người người cũng quên rồi à?” Thập Kiệt Nhất dụi mắt: “Đại ca, huynh về rồi, thế nào, có hái được đủ thuốc không?” Liễu Dật ngồi xuống bên bàn, tự rót cho mình một cốc trà: “Hây, đã hái

đủ rồi. Mạc tiền bối nói A Cửu chỉ nằm thêm ba ngày nữa là có thể khỏi rồi”. Uống thêm ngụm trà, Liễu Dật lại tiếp: “Nàng ta sao rồi? Sao lại cứ nhắm mắt mãi thế?” Thập Kiệt Nhất đáp: “Mạc tiền bối nói phải phong kín phần lớn kinh mạch, huyết đạo trên người nàng ấy, khiến nàng nằm yên như chết, như vậy Xích Long Trùng trong máu của nàng sẽ dần dần chết đi vì không có được chất dinh dưỡng và không khí cần thiết.” Liễu Dật thiếu chút nữa thì phun cả nước trà ra ngoài, vội hỏi: “Như vậy nàng ta chẳng phải cũng sẽ chết sao?” Thập Kiệt Nhất đáp: “Mạc thần y nói nếu như không muốn A Cửu chết thì phải xem các người có hái được Lưu Ly Thảo gì đó không.” Khi ấy Liễu Dật mới hiểu ra vì

sao Cát Lợi Nhi lại bảo Lưu Ly Thảo quý đến như vậy, hóa ra có thể quyết định sống chết của A Cửu là hoàn toàn dựa vào cây Lưu Ly Thảo ấy. Liễu Dật hỏi tiếp: “Vây đệ đã nằm ở đây hai ngày rồi? Không mệt sao?” Thập Kiệt Nhất cười hì hì: “Mệt chứ, sao lại không. Nhưng nhìn thấy người yêu quý của mình ở trước mặt, dù có vất vả nữa cũng hạnh phúc. Hì hì...”

Liễu Dật lắc lắc đầu, uống ngụm trà: “Đệ thật là...” “Hai huynh đang nói gì mà vui thế?” Cát Lợi Nhi bưng một khay trên có đặt một cái bát lớn bốc hơi nghi ngút đi đến. Liễu Dật nhắm mắt, vừa hít hà vừa khen: “Thơm quá, đó là món ngon gì vậy?” Cát Lợi Nhi bưng ra một bát đầy, nói: “Canh nấm, đồ gốc nhà huynh

chẳng phải nằng nặc đòi ăn canh nấm do bản cô nương nấu sao? Đừng có nói là muội đã không nấu cho huynh đây nhé.” Thập Kiệt Nhất đứng phắt dậy, định giành ngay lấy bát canh trong tay Cát Lợi Nhi: “Thật đúng lúc, ta đói chết rồi đây, ha ha.” Cát Lợi Nhi thấy Thập Kiệt Nhất có ý giành bát canh, hoảng hốt nói ngay: “Bát canh này không phải cho huynh, là mang cho Liễu đại ca, muốn ăn thì tự đi mà lấy.” Nói rồi đưa bát canh đến trước mặt Liễu Dật, Thập Kiệt Nhất gườm gườm nói: “Đi lấy thì đi lấy, có gì là ghê gớm chứ, ta còn sợ trong bát canh của cô có độc cơ đấy.” Nói xong bèn đi thẳng qua căn phòng bên cạnh. Cát Lợi Nhi vừa nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, thúc: “Liễu đại ca, ăn đi cho nóng, đừng nghe

gã hộ pháp ấy nói bừa.” Liễu Dật nhìn vẻ mặt khác lạ của Cát Lợi Nhi, cho rằng Thập Kiệt Nhất đã chọc tức nàng, liền an ủi: “Đừng để ý đến Thập Kiệt Nhất, hẩn tính thẳng ruột ngựa, nói nhưng không nghĩ gì đâu.” Cát Lợi Nhi tươi tắn cười: “Đâu có, muội đâu có bực với Thập Kiệt Nhất đại ca, muội chỉ thấy huynh bảo là muốn ăn canh nấm, giờ muội đã nấu rồi, huynh lại không ăn.” Liễu Dật vội đáp: “Ăn chứ, ăn chứ, bây giờ huynh sẽ ăn hết, món canh thơm ngon như vậy làm sao lại không ăn được chứ, hơn nữa lại là do đại tiểu thư Cát Lợi Nhi nấu.” Nói rồi, cũng chẳng sợ bỏng, làm một mạch hết bát canh. Nhìn Liễu Dật ăn hết canh trong bát, trên mặt Cát Lợi Nhi lộ ra vẻ thỏa mãn... dường như trong vẻ thỏa mãn

ấy có chút gì đó giả hoạt. Là cái gì đây?
Chẳng lẽ trong canh thực sự có độc hay
sao?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 33: Thiên Niên Chi Chiến, Trảm
Thiên Bạt ...

Nếu một người có thể cùng người
mình chân tâm yêu thích ở chung một
chỗ, dù chỉ là một phòng nhỏ, còn hơn
nhà lớn vạn gian . (Cổ Long, ngữ)

Thập Kiệt Nhất lấy một cái bát to rồi
đổ các thứ bên trong ra, nhìn giống như
là cả hai ngày chưa ăn gì. Liễu Dật nhìn
thấy nói to:

- Hê, có phải người đang cầm cái bồn đó không?

Thập Kiệt Nhất ha hả cười lớn nói:

- Không, đây chỉ là cái bát lớn nhất, mỗi ngày chỉ toàn uống nước lã chắc ta chết sớm quá.

Nói xong không thèm để ý tới Liễu Dật và Cát Lợi Nhi nữa, gã lúi húi làm xong việc của mình.

Liễu Dật uống hết bát xong bỏ xuống hỏi:

- Đại Dao Vương và Mạc tiên bối đã uống chưa?

Cát Lợi Nhi vừa cười vừa nói :

- Cái này không cần người lo. Sau khi đưa cho bọn người ta sẽ đưa qua cho họ.

Liễu Dật vừa cười vừa nói :

- Người đứng là nha đầu quỷ, canh này thật là ngon, sau này ai lấy được người hăn quả là có phúc phận .

Cát Lợi Nhi một mặt thu gợn các thứ, một mặt nói :

- Vậy người lấy ta nha? Sau này ngày ngày ta sẽ làm món ngon cho người, hi hi...

Không đợi cho Liễu Dật trả lời, Thập Kiệt Nhất kế bên đưa bát lên gõ gõ vào đầu tiếp lời:

- Tốt đó, lão đại. Người lấy nàng sau nay ta cũng có món ngon.

Sau câu nói hăn lại vùi đầu vào cái bát lớn giống như cái “bồn”.

Liễu Dật hết cách chỉ biết lắc đầu, không biết nói gì cho phải.

Cát Lợi Nhi ngấm nhìn Liễu Dật mặt

không có chút biểu tình nói tiếp:

- Thế nào, mệt chưa? Hai ngày nay đi liên tục nên chưa có chút thời gian nào để nghỉ ngơi. Để ta dẫn người đi kiếm lấy một phòng ngủ một giấc cho đã.

Liều Dật gật đầu đáp :

- Tốt, nghe người nói ta đã rất mệt mỏi, cảm giác như toàn thân không có khí lực.

Cát Lợi Nhi nhìn Thập Kiệt Nhất hỏi:

- Còn Thập Nhất đại ca, phòng thì không có nhiều, hấn và người ngủ chung nhé?

Thập Kiệt Nhất lắc đầu đáp:

- Không, ta vẫn tốt. Ta ngồi ở đây cũng có thể ngủ được hê hê..

Cát Lợi Nhi kỳ quái nhìn Thập Kiệt

Nhất hỏi:

- Người giống như không mệt vậy?

Còn không kiếm giường mà nằm nghỉ.

Thập kiệt Nhất bỏ cái bát lớn xuống bàn, lấy tay áo chùi mép rồi trả lời:

- Không mệt, không mệt! Như vậy là tốt nhất hơn nữa còn có thể chiếu cố đến A Cửu.

Liễu Dật vẫy quạt về hướng Cát Lợi Nhi nói:

- Tốt rồi, đừng có ép Thập Nhất. Còn không mau kiếm chỗ ngủ cho ta .

Cát Lợi Nhi hai mắt đảo một vòng, cười hì hì nói:

- Hiểu rồi! Đi, đi theo ta. Nói xong tư thế như nói đi theo ta (chỗ này hồng hủ).

Liễu Dật đi theo phía sau tới một tòa

nhà xa nhất, thấy bên trong rất chỉnh tề, sạch sẽ. Liễu Dật chẳng đợi Cát Lợi Nhi nói nhào ngay lên giường, duỗi thân mình ra nói luôn:

- Hay quá, ta ngủ đây.

Nói xong hắt mắt nhắm lại.

Cát Lợi Nhi thấy Liễu Dật nằm thẳng cẳng trên giường giận dỗi nói:

- Đồ thư sinh chết yếu. Được, người ngủ rồi thì tới giờ ăn chiều ta sẽ gọi người .

Nói xong nàng hướng về ngoài cửa bước ra .

Lại nói về Liễu Dật hắt cảm thấy quả là rất mệt mỏi, chỉ thấy mệt mỏi mà không biết tại sao. Hai mắt nhắm lại đã không còn sức cử động, toàn thân nhũn ra rồi từ từ mất đi tri giác.

Nếu như nói có người bước vào phòng lúc đó sẽ thấy thân thể của Liễu Dật phát tán ra ánh sáng đỏ sậm, theo cường độ của ánh sáng, nhìn kỹ thì ánh sáng phát ra chính là miếng hồng ngọc khoảng bốn phân trên cổ của Liễu Dật. Đó chính là miếng hồng ngọc thần bí của Phong ma trấn Tửu thúc tặng

Đây là đâu? Tại sao lại hoàn toàn sắc đen, không có ánh dương quang, không có vàng nguyệt, không có vì tinh tú nào. Xung quanh không có gì, thậm chí dưới chân cũng không hề có gì, không thấy một chút vật thể nào, hoàn toàn lơ lửng.

Từ từ phía bên trên của Liễu Dật xuất hiện một bức họa, là hai người. Không, ít nhất không phải là người bình thường,

người bên phải trông cường tráng, trên tay cầm một thứ giống như Cự phủ trông rất kỳ quái, đứng lơ lửng trên không. Liễu Dật nỗ lực mở to mắt mình nhưng không nhìn rõ được nhân dạng của người đó.

Sau lưng người cầm Cự phủ đột nhiên xuất hiện mười hai người cưỡi trên chiến mã màu đen, mỗi người đều có mặc hoàng kim khôi giáp, thân mang trường kiếm, ở phía sau người này như sôi sục mạnh động, phảng phất giống như tinh không thủ hộ thần trên trời.

Nhìn về phía người đối diện có một thân ảnh màu đen, thấy nhưng không biết vật liệu của khôi giáp là gì, trông giống như là y phục bằng da, nhưng khi cử động phát ra âm thanh của kim loại chạm

nhau. Trên tay mang găng đen, chân mang một đôi giày cao cổ, phía sau là tấm áo choàng đen đang tung bay, tay trái thả trên chuôi thanh trường kiếm cũng màu đen bên hông, song nhãn lúc đỏ sậm lúc lại khôi phục lại bình thường .

Người cầm phủ mở miệng nói:

- Hãy thức giấc, cho tới bây giờ người đã làm sai hai chuyện. Thứ nhất, là đã sáng tạo ra một loại thần thú, đúng ra không nên với thần lực giống như chính mình. Thứ hai, sáng tạo ra Ma tộc nhưng rồi lại sao nhãng với sự tồn tại của Ma tộc, vì vậy đã gây nên sai phạm bây giờ.

Hắc y nhân đối diện cười phảng phất như rất quen thuộc, nhưng Liêu Dật không thể thấy rõ hình dáng chỉ có thể

nghe:

- Người rất tự cao tự đại, trong vũ trụ hỗn độn cần khôn, âm dương lưỡng nghi. Đây là định lý không thể nghịch chuyển, cả thần cũng không có thể, chân Ma tộc không phải do người sáng tạo mà nó cùng người sống lại.

Liễu Dật cảm giác được sự kinh ngạc của người cầm phủ, chỉ nghe được lời nói:

- Ta không minh bạch lời người nói, nhưng ta có thể báo với người, người đã làm ảnh hưởng tới sự quân bình của tam giới, vì vậy người phải biến mất khỏi trên thế giới. Tam giới lục đạo đã không thuộc về người.

- Ha ha... mượn cớ, căn bản tất cả chỉ là mượn cớ. Người không thể để ai

khác có được lực lượng giống như thân xuất của người. Vì vậy, để bảo vệ địa vị đó người phải giết ta, căn bản không có cái gì là quân bình hay không quân bình.

Người cầm phủ bình tĩnh nói:

- Bất luận người lý giải thế nào, hôm nay người chỉ có thể làm một việc là hồn phi nhân diệt.

Nói xong tay trái ngoắc một cái, chỉ thấy phía sau lưng mười hai hoàng kim kỵ sĩ cười trên thân chiến mã, tiếng ngựa hí dài hướng phía hắc y nhân xông tới

Không biết tại sao Liễu Dật cảm giác máu mình sôi lên, mười hai người cùng một hướng xông tới. Nhưng cảm giác xấu nhất là hắc y nhân trông rất quen thuộc phảng phất giống như là bản thân mình.

Nhìn thấy mười hai chiến mã như thiên thần xông tới, hắc y nhân di động thân ảnh nghiêng người quỳ xuống nửa người, tay phải đeo găng đen từ từ tiếp cận chuôi của thanh hắc sắc trường kiếm. Phảng phất cứ mỗi thốn tiếp cận công lực trên thân thể lại lên, phảng phất mỗi cử động đều có khả năng tùy thời xuất kiếm. Hơn nữa xung quanh thân thể phát ra lục sắc quang mang, áo choàng đen mảnh liệt rung động cuồng liệt, càng lúc càng dữ dội.

Lúc này người cầm phủ hét lớn :

- Ngừng lại, trở lại ngay .

Hiển nhiên hắc hướng về phía mười hai kỵ sĩ hét.

Nhưng do tốc độ quá nhanh hơn nữa chỉ có sáu người kèm được dây cương

ngựa, một tiếng ngựa hí dài miễn cưỡng đình hạ lại, còn sáu nhân mã kia đã vút bay lên không phóng qua người hắc y nhân cao hơn ba trượng, hiển nhiên họ không thể dừng lại. Không do dự, chớp cái hắc tuốt trường kiếm ra chuân bị chiến đấu.

Chỉ nghe hắc y nhân hét lớn một tiếng “Bi tứ thức - Trảm thiên bát kiếm” một đạo ánh sáng lục quang chớp tới trước sáu đôi nhân mã.

Sau đó Liễu Dật nhìn lại hắc y nhân, tay phải hắc còn để ở chuôi kiếm phảng phát lúc vừa rồi như chưa từng cử động, nhưng trên sáu thanh trường kiếm nọ không có ý hạ xuống mà vẫn hướng về hắc quét tới.

Liễu Dật hét lên:

- Đứng, đứng

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 34: Song Diện Y Nhân, Đàm Hoa Vi...

Liễu Dật khẽ mở mắt rồi cố hết sức ngồi bật dậy, toàn thân hần mồ hôi vã ra đầm đìa, miệng thì thở hồng hộc...

“Lão đại, huynh tỉnh rồi à, thật làm đệ sợ chết khiếp đi được.” Thập Kiệt Nhất nhìn hần nói đầy vẻ quan tâm.

Liễu Dật đưa tay lau mồ hôi, bây giờ hần mới phát hiện xung quanh giường mình đứng đầy người, Mạc Anh, Cát Lợi Nhi, A Cửu, Thập Kiệt Nhất, Đại Dao

Vương tất cả đều có mặt. Liễu Dật nhìn A Cửu nói: “Ồ... A Cửu khỏi bệnh rồi à, nhanh thật.”

Cát Lợi Nhi đang ngồi cạnh giường Liễu Dật lên tiếng: “Nhanh gì mà nhanh, huynh đã ngủ bốn ngày rồi, làm chúng tôi sợ chết được. A cửu đã khỏe

rồi, ngược lại huynh lại có vấn đề đấy.”

Mạc Anh hùa thêm vào: “Nếu Liễu công tử không tự tỉnh lại thì ta cũng vô phương cứu chữa. Hiện tại, mọi việc đã bình thường nên chẳng có gì bất thường nữa, ta cũng không có nơi để trở tài.”

Thấy mọi người bàn tán, Liễu Dật ngơ ngác nhìn Cát Lợi Nhi hỏi: “Muội nói là huynh đã ngủ bốn ngày có phải

không?”

Cát Lợi Nhi gật nhẹ đầu đáp: “Đúng vậy, huynh đã ngủ suốt bốn ngày, trong thời gian đó A Cửu đã hồi phục từ lâu rồi.”

A Cửu đến bên giường hấn và ngồi xuống hỏi thăm: “Ngốc tử, có phải mệt quá không, chúng tôi gọi như vậy huynh phải tỉnh lại chứ. Chúng tôi cũng không hiểu tại sao lay mãi mà huynh không tỉnh lại, cho nên làm chúng tôi lo chết đi được.” Nói rồi nàng lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Liễu Dật...

Liễu Dật vội giành lấy chiếc khăn từ tay A Cửu nói: “Ta tự lau được.” rồi nhanh chóng cầm lấy khăn lau mồ hôi.

A Cửu vẫn nói tiếp: “Hình như huynh đã gặp ác mộng, nên miêng liên tục không ngừng kêu thét. Huynh đã mơ thấy gì mà khủng khiếp như vậy?”

Nghe A Cửu hỏi như vậy khiến Liễu Dật lần hồi tưởng lại giấc mộng mà hắn vừa trải qua, con người đó trong tâm trí của hắn trông rất quen thuộc, hay hắn đã chết rồi sao?

Cát Lợi Nhi nghe A Cửu hỏi những câu như vậy lại thấy mặt Liễu Dật ngẩn ra tò te ra, liền nói: “Thư sinh, thư sinh ngốc! Tôi đừng nghĩ nữa, ăn chút gì đi.”

Liễu Dật vừa nghe đến hai từ “ăn, uống” trong bụng hắn liền cảm thấy đói vô cùng, đã mấy ngày chẳng ăn,

uống gì nhưng sao hần lại không có cảm giác đói?

Trong phòng hần mọi người cũng dần dần đi ra, Đại Dao Vương cùng

Mạc Anh thì ra rủ nhau ngoài chơi cờ, trong phòng chỉ còn Liễu Dật, Cát Lợi

Nhi, A Cửu và Thập Kiệt Nhất.

Liễu Dật bước xuống giường, lắc đầu, vươn vai và ngồi vào chiếc bàn ở ngay gần đó nhìn vào những thứ trên mặt bàn hỏi: “Cát Lợi Nhi nấu món ăn tuyệt vời nào cho huynh đây?”

Cát Lợi Nhi mang những món ăn đã chuẩn bị sẵn bày ra, trả lời: “Mấy món này muội nấu từ sáng, bây giờ đã nguội hết rồi.”

Liễu Dật cười nhẹ: “Không sao,

huynh đói lắm rồi. Có nguội mấy cũng ăn được.”

Thập Kiệt Nhất nói: “Lão đại, huynh không biết đây thôi, mấy hôm vừa rồi ngày nào Cát Lợi Nhi cũng nấu mấy món ngon cho huynh, nhưng mà huynh thì nằm im trên giường không tỉnh lại để mà ăn, còn đệ thì rất muốn ăn mà cô ấy không cho. Cuối cùng lại đem đồ bỏ đi hết, nên mấy ngày nay đệ chỉ

có húp cháo thôi, huynh nhìn này có phải đệ ốm đi nhiều không?”

Cát Lợi Nhi cười nói: “Thập Kiệt Nhất đại ca, huynh không phải là đang tỏ cáo muội đây chứ?”

Thập Kiệt Nhất nghe hỏi mặt liền đỏ bừng, miệng lắp bắp: “Huynh,

huynh đâu có. Huynh chỉ là cảm thấy bất... bất công thôi. Hắc hắc...”

A Cửu tự nhiên ngồi xuống gần cạnh bàn cất giọng kiêu ngạo: “Chỉ là mấy món tầm thường này thôi sao? Ngày mai ta sẽ trở tài cho xem.”

Thập Kiệt Nhất nhìn A Cửu, nói với giọng rất kích động: “A Cửu nấu nhất định rất ngon, hắc hắc...”

A Cửu đưa mắt nhìn Thập Kiệt Nhất vừa đi vừa ỏn ẻn thốt: “Ta sẽ nấu cho tên ngốc tử này ăn, thử xem giữa ta và Cát Lợi Nhi muội ai nấu ngon hơn”

Nói xong liền quay mặt sang chỗ khác.

Liễu Dật đang dứt thức ăn vào miệng tay cũng dừng lại nghĩ : “Tại sao lại có mùi thuốc súng nồng nặc thế này?”

Hay là A Cửu lại nổi điên gì nữa đây?”

Cát Lợi Nhi đang ngồi cạnh Liễu Dật, khuôn mặt của nàng giống cười mà như không cười cũng đồng tình: “Hay đó, tiểu muội cũng muốn thưởng thức tài nghệ nấu nướng của A Cửu tỷ. Thư sinh luôn phải ăn những món muội nấu

chắc cũng ngán rồi, cũng nên thay đổi khẩu vị chứ.”

A Cửu đáp trả khinh thị: “Ồ, Cát Lợi Nhi muội muội, đến lúc ấy ngọc tử này chỉ muốn ăn những món tỷ nấu thì muội đừng có hối hận đấy!”

Liễu Dật nghe những lời đối đáp, tự nghĩ hai người này đang nói cái gì thế? Mình là một con thú cưng chẳng? Chắc mình chỉ biết có ăn? Bọn họ

lại còn

tranh cãi xem mình chỉ ăn món ăn do ai nấu?

Liễu Dật vừa ăn xong miếng cuối cùng, hần buông đũa xuống nói: “Ngon thật, huynh no rồi.”

Cát Lợi Nhi vui vẻ hỏi: “Ngon không?”

Liễu Dật gật gật đầu đáp: “Cát Lợi Nhi nấu sao có thể không ngon được?”

A Cửu nhìn hai người đang nói chuyện mà không thềm để ý đến mình

liền bước tới bên Liễu Dật nói: “Ngốc tử đại ca, A Cửu đa tạ ơn cứu mạng của

huynh, sau này nhất định sẽ trọng lễ hậu tạ.”

Liễu Dật vội lắc đầu nói: “Ta chỉ là người dẫn đường thôi. Cô nên đa tạ

Thập Kiệt Nhất kia, đệ ấy mới là đại công thần đó. Nếu không có Thập Kiệt

Nhất, đừng nói là cứu cô, cả ta và Đại Dao Vương cũng đã chết mấy lần rồi.”

Thập Kiệt Nhất vội cười giả lả: “Không cần, không cần, A Cửu không sao

là tốt rồi.”

Nói rồi Liễu Dật quay đầu cảm tạ Cát Lợi Nhi đã chiếu cố đến mình mấy ngày qua...

A Cửu nhìn tên ngốc không hiểu gì về chuyện tình cảm, tức tối dậm chân

phành phạch nói: “Hừ! ngốc tử. Bây giờ ta đã hồi phục, ngày mai chúng ta rời

khỏi đây chứ?”

Liễu Dật nghe nàng nói xong nghĩ: “Đúng rồi, A Cửu là tiểu công chúa được Hoàng thượng sủng ái nhất mà, nếu như không đưa cô ta về sau này lỡ có chuyện gì phát sinh thì rất phiền, phải đưa cô ta về trước đã.”

Liễu Dật gật đầu trả lời: “Ừ, tốt. Nhưng trước hết phải bái tạ Mạc lão tiên bối, sáng mai chúng ta lên đường trở về Trung Nguyên.”

Cát Lợi Nhi thần sắc biến đổi vội hỏi: “Thư sinh, huynh không thể ở lại thêm vài ngày được sao? Cần phải đi gấp vậy à?”

Liễu Dật quay đầu lại thừa nhận: “Đúng, sự tình hiện nay rất cấp bách nên không thể trì hoãn được nữa.

Hảo ý của Các Lợi Nhi, Liễu Dật xin tâm lĩnh.”

Cát Lợi Nhi nhìn qua Liễu Dật, thấy A Cửu đang cười đắc ý...

Cát Lợi Nhi thầm nghĩ: “Cái ả A Cửu này rõ ràng đang muốn tranh giành thư sinh với mình đây?”

Cát Lợi Nhi đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên trong não chợt vang lên tiếng Na Lan nói: “Sao, gặp tình địch rồi à?”

Cát Lợi Nhi đáp: “Nói thừa, tỷ không biết đâu, cái con nha đầu này, thiên hạ có biết bao nhiêu thư sinh, lại cứ đi giành với Cát Lợi Nhi. Ta nhất định không chịu thua đâu”

Lại có thanh âm Na Lan cười nói: “Chân ái là cảm giác khắc cốt ghi tâm, không phải như mấy người đâu. Ta

ngủ đây, các người cứ từ từ tranh giành đi.”

Liều Dật nhìn thấy Cát Lợi Nhi trên khuôn mặt có những biểu hiện kỳ quái liền hỏi: “Muội sao vậy?”

Cát Lợi Nhi nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, cười nói: “À, không có gì, tại vì mọi người khẩn cấp như vậy, Cát Lợi Nhi cũng không tiện lưu mọi người lại. Tối nay chúng ta phải uống thật say, hơn nữa thuận tiện thưởng thức tài nghệ nấu nướng của A Cửu cô nương.”

A Cửu ngược nhìn sắc trời bên ngoài với vẻ mặt trầm ngâm: “Hừm!

Không còn sớm nữa, tôi phải đi chuẩn bị rồi. Tối nay sẽ cho mọi người thưởng

thức tài nghệ nấu nướng của tôi. Thập Nhất, đi thôi.”

Thập Kiệt Nhất liền theo chân A Cửu rời khỏi phòng.

Cát Lợi Nhi nhìn theo nói với Liễu Dật: “A Cửu định bắt cá hai tay đây mà.”

Liễu Dật đứng kế bên phe phẩy cái quạt trả lời: “Đây là A Cửu công chúa được Hoàng thượng yêu thương nhất, sao Hoàng thượng lại thương cô ấy vậy chứ? Bởi vì không chỉ cô ấy làm cho hoàng thượng vui, mà cầm kỳ thi họa môn

nào cũng đều tinh thông. Nghe nói cô ấy giỏi nhất là nấu nướng, Hoàng thượng thích ăn các món do A Cửu nấu nhất.”

Cát Lợi Nhi cười: “Xem ra xuất thân của A Cửu không phải là nhỏ.

Nhanh lên, chúng ta đi thôi” Nói rồi kéo tay Liễu Dật chạy ra ngoài.

Liễu Dật vội hỏi: “Đi? Đi đâu chứ?”

Cát Lợi Nhi vẫn nắm tay Liễu Dật, vừa chạy vừa nói: “Thư sinh ngốc, phải đi chuẩn bị thức ăn và rượu chứ. Tối nay muội phải so tài với A Cửu xem

ai nấu ngon hơn, haha... huynh là người phán xét đó.”

Liễu Dật chạy theo nàng ở phía sau đột nhiên trước mắt sáng bừng lên,

trước mặt hân như xuất hiện một khu đất trải đầy hoa vàng, những cánh hoa

như đang rập rờn lay động, cánh đồng hoa mênh mông trải dài tưởng

chùng

như vô cùng vô tận. Trong rừng hoa
hắn thất Cát Lợi Nhi kéo tay mình, vừa
chạy, vừa cười...

Liễu Dật lắc mạnh đầu, cảnh tượng
đó đột nhiên lại biến mất, mọi vật

xung quanh trở lại bình thường với
hiện thực là bên ngoài căn nhà ba gian ra

không còn có vườn hoa nào cả. Liễu
Dật cảm thấy rất kỳ quái, từ khi đến đây

gặp Cát Lợi Nhi hắn bắt đầu cảm
thấy không bình thường, mơ những giấc
mơ

không thể nào giải thích được...

oOo

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 35: Hoa Vi Thùy Khai, Hựu Vi Thùy ...

Liễu Dật được Cát Lợi Nhi dẫn tới hậu viện của mao ốc, hấn hỏi: “Nha đầu, muội dẫn ta tới đây làm gì vậy?”

Cát Lợi Nhi cười cười không trả lời hấn mà cầm lấy một cây cuốc bên

cạnh rồi bắt đầu đào, nàng hì hục được một lúc thì dưới đất xuất hiện mấy vò

mỹ tửu theo động tác của Cát Lợi Nhi dần dần lộ ra.

Cát Lợi Nhi đưa tay phúi phúi bên ngoài vò rượu nói: “Huynh hãy giúp muội đưa vò rượu này vào phòng

trước, sau đó muối đi làm đồ ăn. Huynh có

thể nghỉ cho đỡ mệt.”

Liều Dật trong lòng vừa muốn giúp Cát Lợi Nhi, một mặt vừa hỏi: “Hai người muối cùng nhau làm đồ ăn à? Vò rượu này cùng các dụng cụ đó được chuẩn bị đầy đủ ở đây để làm gì vậy?”

Cát Lợi Nhi hồi đáp: “Huynh hỏi lạ thật, đương nhiên muối và phụ thân mỗi người đều có những đồ nhắm khác nhau, nên chắc chắn phải chuẩn bị hẳn

hai cái bếp rồi.”

Liều Dật vừa cười hì hì vừa nói: “Ta thật không nhìn ra, ba gian phòng đâu có lớn mà cái gì cũng đủ như

vậy.”

Cát Lợi Nhi vừa ôm vò rượu lớn vừa cười trả lời: “Tất nhiên là thế rồi,

huynh không để ý xem có ai đang ở đây sao?” Nói rồi nàng bước về phía trước

hướng về một gian phòng khác đi tới.

“Vừa đúng mười hai vò, đủ để chúng ta uống chiều nay.” Cát Lợi Nhi

đến bên cạnh đếm rồi lẩm bầm.

Liễu Dật phe phẩy cái quạt thủng thẳng nói: “Muội nói đùa à, một vò

rượu lớn như vậy, đừng nói mấy người bọn ta cho dù cho bảy con ngựa cũng

uống đủ .”

Cát Lợi Nhi nhìn thấy khuôn mặt dài thườn của Liễu Dật không nhin

được bật cười nói: “Sao thư sinh toàn nói chuyện những chuyện tào lao thế?

Ngựa thì làm sao uống được rượu.”

Liễu Dật vẫn phe phẩy cái quạt trả lời nàng: “Ta chỉ so sánh vậy thôi, muội thử hình dung xem mười hai vò rượu này có dùng hết không.”

Cát Lợi Nhi gật đầu, vỗ tay nói: “Được rồi, được rồi. Huynh đi ra ngoài đi, muội phải làm đồ ăn đây.”

Liễu Dật hỏi: “Thế nào? Muội làm đồ ăn không cần ta giúp à?”

Cát Lợi Nhi lắc đầu đáp: “Muội sợ huynh càng giúp thì càng rối việc hơn, huynh cứ nói chuyện kể bên muội là muội chẳng làm được gì. Đợi một lúc nữa

sau khi hai người ăn xong thì huynh hãy ở lại .”

Liều Dật gật đầu nói: :Đã như vậy thì ta có khả năng là gánh nặng hơn là giúp đỡ, sau này không có ai ở với muội nữa thì ta sẽ giúp muội, ha ha...”

Cát Lợi Nhi im lặng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu

Nói xong Liều Dật chuyển thân rời khỏi phòng.

Mặt trời dần lặn về phía đông, ánh rắng hồng chiếu lên đầy trời, ở đó có một cây tiêu kiều bắc ngang qua một dòng suối nhỏ, tiếng suối róc rách chảy cùng với rắng chiều tạo nên một bức họa tuyệt mỹ. Nơi đó Mạc Anh và Đại

Đao Vương đang đánh cờ, còn Thập Kiệt Nhất và A Cửu đang khẩu chiến với

nhau, Cát Lợi Nhi thì đang động dao động thót mọi việc như tương hòa với nhau. Liễu Dật trong lòng thấy đầy cảm khái thốt: “Nhân sinh nếu như hoàn thiện và hoàn mỹ như vậy, thì ta nguyện ở lại tại tiểu kiều và dòng suối này

sống hết nửa kiếp đời còn lại.”

Liễu Dật thong thả bước bộ xuôi theo dòng suối tới bên một cái hồ nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn ánh tịch dương chìm về hướng tây, toàn bầu trời tỏa

ánh hồng dịu, đúng là nhân gian mỹ cảnh ...

Đang ngắm cảnh, vô ý hấn cúi đầu nhìn vào mặt nước bỗng phát hiện trong nước một bức họa nổi lên, hoa

vàng trải dài như vô tận, nụ hoa ngập đầy trời. Lúc này trong bức họa đó không thể nhìn đến tận cùng biển hoa, nơi đó có hai người đang ngồi, một nam một nữ không nhìn rõ hình dáng chỉ có thể cảm giác được họ trong lòng tràn đầy bi thương và vui mừng. Bức họa này sao mà

giống như lúc nãy khi Cát Lợi Nhi kéo tay hắn đi, lúc đó hắn đã thấy được bức

họa này, điều này là gì vậy?

Liễu Dật tiếp tục dí mắt xuống gần mặt nước muốn nhìn rõ thêm chút

nữa, bỗng “bồm” một tiếng trên mặt bắn lên một trụ nước, Liễu Dật quay đầu lại nhìn chỉ thấy Cát Lợi Nhi đang cầm viên đá trên tay đang cười nghiêng

ngừa.

Nhân thần Liễu Dật ngừng lại trên người Cát Lợi Nhi, hần phát hiện ra

Cát Lợi Nhi như thể rất là thân quen. Hần cuối cùng như nhận rõ hần đã tới nơi

này, xuất hiện trước mắt một bức họa, có vàng trắng cao vợi trên núi, dưới góc

núi Cát Lợi Nhi kéo hần chạy, như là hai người trong bức họa mới xuất hiện trong hồ...

Cát Lợi Nhi cười nắc nẻ, rồi bước qua hỏi : “Ê, thư sinh, sao mà ngây dại ra như vậy, huynh đang nghĩ tới chuyện gì hả?”

Sau khi tới bên cạnh người Liễu Dật, phát hiện ra hai con mắt Liễu Dật

vẫn lỳ lợm chòng chọc nhìn mặt mình. Hốt hoảng, hai tay nàng túm lấy lay động Liễu Dật nói gấp: “Ê, thư sinh. Đừng làm muội sợ, huynh sao lại ngẩn ra như vậy.”

Liễu Dật trấn tĩnh lại và từ từ lắc đầu đáp: “Ồ, ta không sao.” Nói rồi hắn đưa tay phải ra nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Cát Lợi Nhi và mân mê, hắn cảm

thấy đúng, chính là cảm giác này, cảm giác của người nữ tử của bức họa trong

hồ đã đem đến cho Liễu Dật.... cảm giác đó rất quen thuộc và rất đậm ấm.”

Có một chút bản thân thoáng qua, Cát Lợi Nhi không biết có làm lần liên ngập ngừng: “Thư, thư sinh? Huynh,

huynh có, có phát khùng không?” Dù Cát Lợi Nhi tuy rất cởi mở không câu nệ, đối với sự đụng chạm của Liễu Dật phần nào đã không được tự nhiên.

Liễu Dật mi mắt hơi ươn ướt, không ai có thể nhìn rõ nhãn thần, không ai có thể biết được trong nhãn thần có bao nhiêu bi ai. Cuối cùng Liễu Dật bỏ tay

xuống nói: “Mọi chuyện đã là quá khứ.”

Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật, gấp gáp hỏi: “Quá khứ gì?”

Liễu Dật chậm rãi lắc đầu, thanh tịnh lại đáp: “Quá khứ! quá khứ là gì ta cũng không biết. Chính miệng ta nói, ta lại không nghĩ tới.”

Cát Lợi Nhi nhìn tâm trạng của Liễu

Dật, khẽ lắc đầu nói: “Huynh là thư sinh u mê, đúng là quái dị. Đi thôi, làm sao mà một người có thể ngồi ở đây lâu

như vậy, trời đã tối về ăn cơm thôi .”

Liễu Dật lúc này mới phát hiện trên đầu trời đã đầy sao, hắn cũng không biết sao lại ngồi đây thời gian dài như vậy, chuyện này khiến hắn phải suy nghĩ

liền tự hỏi tự “Sao mà mấy ngày nay ta cảm thấy ta đã thay đổi, điều đó rất lạ, giống như là hiện tại ta không phải là ta của hiện tại? Việc này nói thế nào đây?”

Liễu Dật trả lời Cát Lợi Nhi”: “Muội nói ăn cơm à? bụng ta thấy đói rồi.”

Cát Lợi Nhi kéo tay dẫn Liễu Dật đi,

vừa đi phía trước vừa nói :”Huynh

là thư sinh, người khác không nói ăn
cơm thì huynh không biết đói, người khác
nói ăn cơm một cái huynh liền đói
bụng, nếu không có ai bên cạnh huynh
chết

đói là cái chắc.”

Liễu Dật bật cười nói: “Vậy phải nên
làm thế nào? Sau này không ai đề

tỉnh cho ta thì chắc ta chết chắc phải
không? Nếu như vậy, sau này Cát Lợi
Nhi

mỗi ngày cứ ở bên ta rồi đề tỉnh ta ăn
cơm, ha ha ...”

Cát Lợi Nhi vừa đi vừa nói: “Được,
sau này cứ kêu cho huynh ăn tới mập
trắng ra.”

Liễu Dật ngửa đầu lên, trên không lại

xuất hiện một bức họa trên đầu

hắn: “Một con heo nhỏ vừa trắng vừa
mập đang ngủ trên mặt đất, nước rãi
trong miệng chảy dài ra hơn ba xích
.”

Hai người trên đường nói cười
hướng về mao ốc mà tiến tới . Chỉ thấy
mọi người đang ở ngoài mao ốc bày
ra một bàn to, kế bên còn nhóm một đồng
lửa lớn, họ đang bận rộn với những
công việc như rót rượu, bày đồ ăn.. rất là
náo nhiệt.

A Cửu đang rót rượu cho Mạc Anh
phát hiện thấy Cát Lợi Nhi vừa nói
vừa cười đang kéo tay Liễu Dật đi
tới, trong lòng nàng sôi lên giậm chân
một

cái vát vò rượu lên mặt bàn “bùm”

một phát: “Hừ, không cần người.” Nói rồi

hạ hực chuyển thân tự mình ngồi xuống .

Đại Dao Vương tiến gần tới Mạc Anh nói :”Mạc đại ca, sao mà đệ thấy như có mùi giấm chua.”

Mạc Anh ho một tiếng, ngượng ngịu đáp: “Người trẻ tuổi, tất cả đều là người trẻ tuổi, là chuyện của người trẻ chúng ta đừng nhúng tay vào.” Nói xong tự mình với tay lấy vò rượu lên rót.

Đại Dao Vương đã đem tới một cái bát, tự mình rót lấy ...

Nói tới Cát Lợi Nhi vừa kéo Liễu Dật tới trước mặt, Thập Kiệt Nhất hỏi ngay: “Lão đại, huynh đã đi đâu? Sao

mấy ngày hôm nay trông huynh không được bình thường. Lại đây ngồi gần đệ, đừng đi mất nữa .”

Liễu Dật cười cười cùng ngồi xuống chung với Cát Lợi Nhi, cũng tại lúc này A Cửu hỏi: “Thập Nhất, chúng ta đổi chỗ được không?”

Thập Kiệt Nhất vừa nhìn tới A Cửu, lại nhìn Liễu Dật gật đầu lia lịa:

“Được, được, được.”

A Cửu quả nhiên cùng với Thập Kiệt Nhất thay đổi vị trí, sau khi thay đổi

chỗ ngồi thì trật tự đã thấy phức tạp, Cát Lợi Nhi ngồi kế bên cạnh Liễu Dật,

Liễu Dật ngồi kế bên A Cửu, A Cửu ngồi kế bên Thập Kiệt Nhất.

Đại Dao Vương nhìn thấy tình trạng này, cũng thay đổi vị trí hướng về

Mạc Anh nói: “Đệ ngồi kế bên Mạc đại ca, các người trẻ tuổi đã nổi lòng háo thắng, chốc nữa bắt đầu đánh nhau thì đừng có văng máu ra đầy người ...”

Mạc Anh cười cười đáp: “Huynh đối với Cát Lợi Nhi có lòng tin, không quản tới họ nữa, chúng ta hãy uống rượu đi.”

A Cửu đưa tay ra giành lấy vò rượu đang rót trên tay Thập Kiệt Nhất

chuyển qua rót rượu cho Liễu Dật nói: “Liễu đại ca, nói gì thì nói A Cửu này

cũng phải tạ ân cứu mạng. Đây, A Cửu kính huynh một chung .” Nói rồi, tự rót

cho mình một bát.

Thập Kiệt Nhất mở to mắt ra nhìn,

lắc đầu nói : “Thập Nhất có ý với A

Cửu, A Cửu lại vô tâm với Thập Nhất. Khổ thân quá, khổ thân quá, ôi...” nói

rồi gã giật lấy vò rượu trên tay của Đại Dao Vương, mở miệng lớn bắt đầu uống.

Thập Kiệt Nhất tuy là người thô thiển, nhưng theo Liễu Dật một thời gian dài, ngày ngày đã nghe được không ít từ, chỉ bất quá không trọn vẹn vì vậy biến hóa thành nửa chừng như vậy.

Liễu Dật đưa bát lên nói: “Muội hãy nói là muốn cảm tạ Thập Nhất đi.”

A Cửu cười: “Thập Nhất đại ca, muội nhất định cảm tạ. Nhưng chúng ta phải uống chung này, vì hiện tại muội cảm tạ huynh mà.”

Liễu Dật gật đầu luôn: “Được.” rồi ngửa đầu uống hết toàn bộ rượu trong bát.

Chỉ cảm giác trong miệng cay cay, thơm thơm, rượu này hiển nhiên đã dễ dàng giành lâu năm, mạnh hơn gấp trăm lần rượu của Trung Nguyên. Huống gì Liễu Dật bình thường rất ít khi thống khoái uống rượu, đối với loại rượu này chỉ có thể nói hai chữ: “Hảo tửu.”

Cát Lợi Nhi từ đĩa kế bên gấp bỏ vào trong bát của Liễu Dật một miếng

rau xanh nói: “Đây, thư sinh, ăn thử miếng rau xem tài mọn của Cát Lợi Nhi.”

A Cửu có lẽ không thích hợp với rượu này chỉ uống một ngụm nhỏ, sau

đó gấp tiếp một miếng cá bỏ vào trong bát của Liễu Dật cùng lúc nhìn Cát

Lợi

Nhi, vừa cười vừa nói: “Ngốc tử ăn rau xanh thành ra càng ngốc. Đây, thử miếng cá của A Cữu nấu.”

Cát Lợi Nhi đưa đĩa ra, gấp một miếng thịt gà đầu lại: “Thư sinh. Đây, thử miếng thịt gà hầm của Cát Lợi Nhi ...”

A Cữu :”.....”

Rồi hai người mỗi người một đôi đĩa bắt đầu cuộc tỷ thí, trong bát của

Liễu Dật càng lúc càng đầy lên, vì không để cho những gì trong bát rớt ra ngoài

Liễu Dật phải cố ăn thật nhanh .

Đại Dao Vương nhìn ba người làm trò hề, hần hướng về Mạc Anh nói nhỏ: “Đã có cảm giác thấy được sát

khí rồi, tình hình này sẽ không tốt lắm.”

Mạc Anh cười nói: “Ta cá một nghìn lạng cho Cát Lợi Nhi thắng.”

Đại Dao Vương nhìn Mạc Anh nói: “So sánh thì A Cửu cảm thấy có thực lực hơn, đệ cá với huynh cho A Cửu một nghìn lạng thắng.”

Hai người bắt đầu dựa vào tình hình trước mặt dờ trò cá cược cho người của phe mình. Nhìn về Thập Kiệt Nhất thấy gã vẫn ôm lấy vò rượu, đầu cắm

chặt xuống bàn.

Liễu Dật sau cuộc tỷ thí của hai nữ nhân hình như là không còn chịu nổi nữa, bèn đưa tay ra nói: “Ngừng, ha ha... không cần gấp nữa, ta no quá rồi.”

A Cửu liền hỏi nhanh: “Ngốc tử nói

mau, có phải đồ ăn của muội nấu ngon không?”

Liều Dật gật đầu đáp: “Rất ngon, rất ngon .”

Cát Lợi Nhi không chịu thua cũng truy vấn ngay :”Còn của muội thế nào ?”

Liều Dật cũng gật đầu: “Tốt, tốt .”

A Cữu nổi giận hỏi: “Vậy ai mới chính là ngon ?”

Cát Lợi Nhi tự rót cho mình mình đầy bát rượu, đoạn giơ lên nói: “Cát

Lợi Nhi tự nghĩ là đồ mình nấu không ai bì được, không tưởng được là A Cữu tỷ tỷ cũng không dở. Tốt, Cát Lợi Nhi kính A Cữu một chung.” Nói rồi, nàng ngửa cổ uống một lần cạn chén.

A Cữu vốn đang tức giận, hiện tại

thấy Cát Lợi Nhi bỗng công khai khiêu chiến với mình, nàng đâu chịu phục liền túm lấy vò rượu tự rót đầy một bát, đáp trả: “Cát Lợi Nhi muội muội thật hào sảng. A Cử kính lại một chung .”

Nói rồi không chịu thua kém cũng hết bay bát rượu.

Cát Lợi Nhi lại rót đầy tiếp bát nữa nói: “A Cử tử tử đúng là chân nhân bất lộ tướng, thật có khả năng uống được. Cát Lợi Nhi hôm này bồi tiếp A Cử

tử tử thật thống khoái.” Nói rồi cạn tiếp bát thứ hai .

A Cử cũng không chịu thua thiệt, ngênh tiếp khiêu chiến của Cát Lợi

Nhi. Bắt đầu hai người chính thức khiêu chiến bằng cách nấu ăn, gấp thức

ăn

rồi chuyển qua... đấu rượu.

Đại Dao Vương lắc đầu quầy quậy:

“Theo tình hình này, đệ thua một

ngàn lạng là cái chắc rồi, A Cửu chỉ chốc lát không khỏi ngã lăn ra, ngã rồi thì

còn gì hy vọng nữa?”

Sau khi nghĩ vậy, Đại Dao Vương nói: “Mặc đại ca, có thể ghi lại không?”

Mặc Anh lắc đầu đáp: “Đệ không cần ghi lại, không ai thua hết. Còn không xem trò vui, nhìn kia ...”

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Đại Dao Vương, không tới nửa canh giờ A Cửu đã say ngất ngư, đầu cắm xuống bàn giống ý như Thập Kiệt Nhất.

Nhìn lại Cát Lợi Nhi, hiển nhiên

uống rượu không ít, khuôn mặt nhỏ
nhấn đã đỏ lên như là trái táo bắt đầu
chỉ đông nói tây, hét lớn lên: “A Cử tử
tử, có muốn uống nữa không? tử bỏ đi
đâu rồi, muội sao không trông thấy tử ở
đâu vậy cả?”

Liễu Dật nắm Cát Lợi Nhi lại nói:
“Được rồi, nha đầu nguoi điên rồi,
không uống nữa.”

Cát Lợi Nhi bị Liễu Dật kéo lại đã
ngưng xuống, nhìn Liễu Dật đột nhiên
nói: “Tới đây, cùng muội tới chỗ
này.” Nói xong, không quản là chân mình
có

nghe lời hay không, liền chân nam đá
chân xiêu kéo Liễu Dật chạy loạn xạ cả
lên .

Liễu Dật không biết là Cát Lợi Nhi

đã uống quá nhiều, kéo mình chạy ra
phía sau mao ốc tới bên một khe
nước nhỏ dưới góc núi, khe nước này bề
ngang khoảng hai trượng, gọi là một
con sông nhỏ cũng không phải là quá
đáng .

Cát Lợi Nhi thả tay Liễu Dật ra,
vươn vai duỗi eo ra nói: “Hãy nhìn xem,
địa phương này là của muối. Khe
nước nhỏ này, viên đá, cọng cỏ, một cây
đều

là của Cát Lợi Nhi .”

Liễu Dật cảm thấy tức cười: “Những
thứ này rất bình thường, hơn nữa
đều thật tự nhiên, rất bình thường
mà.”

Cát Lợi nhi di chuyển nhìn lên vầng
trăng trên bầu trời đột nhiên hỏi:

“Thư sinh, huynh nói xem thế giới này có ngày tận cùng của thế giới không?”

Liễu Dật gần bên khe nước nghe câu hỏi như vậy của Cát Lợi Nhi, đương nhiên ngày tận cùng của thế giới hẳn không biết có thật tồn tại không. Nhưng sau khi gặp được yêu hồ, nàng đã từng nói qua là chắc chắn có.

Liễu Dật hồi đáp: “có .”

Cát Lợi Nhi tiếp tục hỏi nhưng không liên quan đến vấn đề: “vậy khi huynh ly khai, còn có trở lại kiếm Cát Lợi Nhi không?”

Liễu Dật gật đầu: “Đương nhiên, muội không phải đã uống quá nhiều chứ? Sao lại hỏi tới vấn đề này?”
Không thấy được thần tình của nàng,

chỉ nghe Cát Lợi Nhi tiếp tục hỏi:

“Thư sinh, huynh có thích Cát Lợi Nhi không?”

Một câu nói tựa hồ như một đạo thiểm điện đột nhiên giáng xuống từ trên trời bổ xuống khiến cho Liễu Dật không còn tư tưởng, trong miệng chỉ lẩm bẩm: “Cái đó...” nhunh hấn không biết nói nên thế nào, Liễu Dật chỉ biết mình

thích tiểu nha đầu này. Nhưng là gì đi nữa thì cũng là một câu có trách nhiệm, cần có dũng khí, vì vậy Liễu Dật im lặng.

Cát Lợi Nhi tiếp tục nói: “Thư sinh huynh có thích A Cửu tử tử không?”

Liễu Dật nhìn giòng nước chảy lòng đang bình tĩnh, chớp cái bị hai câu

nói của Cát Lợi Nhi làm cho loạn hết cả óc...

Cát Lợi Nhi ngẩng đầu lên im lặng một lúc, nói tiếp: “Cát Lợi Nhi rất thích thư sinh, rất muốn cùng thư sinh vĩnh viễn cùng nhau, cùng nhau ngắm bình minh và hoàng hôn. Cùng nhau ngắm nước chảy trên sông, cùng nhau thưởng nguyệt ngắm sao, cùng nhau đi tới cùng trời cuối đất, cùng nhau tại đứng tại biển hoa đón gió...đứng vậy!”

Không để ý tới Liễu Dật, Cát Lợi Nhi tiếp tục nói: “Cát Lợi Nhi không biết đó là cảm giác gì, Cát Lợi Nhi chỉ biết ở chung với thư sinh rất vui vẻ, rất vui vẻ. Nhìn thấy thư sinh cười, Cát

Lợi Nhi cảm thấy hạnh phúc, nghe thấy
thư sinh nói, Cát Lợi Nhi có cảm
giác thật thống khoái .”

“Không biết từ lúc nào bắt đầu có
cảm giác này, nếu quả là ái tình muội
hy vọng nó là hoàn mỹ cho hai người.
Nếu hỏi muội hy vọng ái tình là gì thì
muội sẽ nghĩ, đó là khắc cốt ghi tâm
.”

“Yêu huynh như là không có chút lý
do, yêu huynh như là không khả
năng buông rời, phảng phất như là lọt
vào lưu sa. Hết cách và vô lực, yêu
huynh như là không biết lỗi lầm, vạn
phần không biết sợ hãi.”

“Nhất cử nhất động của huynh, đều
lay động tới tâm linh của muội làm
muội cảm thấy thế giới tươi sáng.

Nhưng ngày mai huynh sẽ đi, nên Cát Lợi Nhi còn nhiều chuyện muốn nói với huynh .”

Liễu Dật hít một hơi nói :”Cát Lợi Nhi là một nha đầu tốt”

Cát Lợi Nhi quay đầu mạnh lại, hét lớn lên: “Không! Cát Lợi Nhi không phải là nha đầu tốt, Cát Lợi Nhi chỉ vì tư lợi của bản thân mình huynh có biết không? Chúng ta sau lúc xuống núi, muội đã nấu canh nắm cho huynh. Nhưng muội trong canh nắm muội đã hạ độc! Đều là Cát Lợi Nhi không tốt, là lỗi của Cát Lợi Nhi, Cát Lợi Nhi xấu.” Nước mắt nàng không ngừng chảy xuống, dưới

nguyệt quang phản phát như như ánh thủy tinh màu trắng lung linh.

Liễu Dật cất mình đứng dậy nhìn Cát Lợi Nhi cười: “Cát Lợi Nhi là nha đầu tốt, hãy nói cho thư sinh hay Cát Lợi Nhi hạ loại độc gì, tại sao lại muốn độc chết một gã thư sinh u mê như huynh?”

Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật, nàng thật muốn cười nhưng nàng cười không nổi, nàng biết có lẽ đây là lần sau cùng hai người nói chuyện, sau này có thể

không còn cơ hộinghe nàng nói lần này, Liễu Dật có thể sẽ không trở lại.

“Cát Lợi Nhi chỉ là một nha đầu bình thường chỉ nghĩ tới hưởng thụ

quyền lợi mà sinh mệnh đã cho, mở rộng tim để yêu, để khổ, để bi, để đau thương, để cảm động và để hưởng thụ

ái tình. Cát Lợi Nhi là nha đầu chỉ vì tư lợi chính mình, sợ ái tình bản thân mất đi, mu^oi có thể vì ái tình hạ độc được

”
...

“Trên người chúng ta không phải phải là độc mà là c^o trùng, Tình c^o đặc biệt của Miêu tộc chỉ các nữ tử của Miêu tộc mới có, họ dùng tâm huyết cùng c^o

trùng luyện thành. Mỗi ngày phải nuôi dưỡng bằng tâm huyết, mười năm thì

được một Tình c^o, loại Tình c^o này có thể hạ trong thức ăn cũng có thể hạ trên

phục sức, nữ tử Miêu tộc đều hạ Tình c^o này lên người tình lang của mình .

Liễu Dật không nói gì chỉ phe phẩy quạt tiếp tục lắng nghe ...

Nhưng Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật, đã tiếp tục nói: “Tình cổ là tâm huyết của muội luyện thành, hiện tại đang nằm trong tim huynh. Mỗi tháng Tình cổ sẽ phát tác một lần, khi phát tác cảm giác như tim bị xé ra. Muội từng nghe tộc nhân nói qua trong người có Tình cổ nếu không có giải dược sau khi Tình cổ phát tác, đại đa số người không chịu được đau khổ đã tự sát.”

Cát Lợi Nhi nói tiếp: “Đương nhiên, nếu qua một năm có Tình cổ trong người mà không uống giải dược, thì Tình cổ trong tim tình lang sẽ khô và chết đi, nhưng khi Tình Cổ mất đi thì chủ nhân của nó cũng sẽ tiêu thất trong thế

giới này. Vì cái chết này sẽ đau đớn, một người nếu có thể kiên trì một năm đã sáng tỏ một vấn đề... chàng không yêu nàng, thà chịu thống khổ mà không nguyện yêu nàng .”

“Đương nhiên loại Tình cổ này rất là lợi hại nhưng giải được lại rất đơn giản, chỉ cần máu của tình nhân một thảng một giọt là có thể giải trừ thống khổ,

hoặc là... huynh giết chết muội Tình cổ tự nhiên biến mất...” Nói hết một hơi,

Cát Lợi Nhi mặt đã đầy nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn vàng nguyệt trên trời, nàng thật sự còn cách nào hơn?

Tình ái vốn là tư lợi vốn không công bình, như vậy không giúp gì cho nàng, sao nàng lại làm vậy ?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 36: Tiên Tử Phàm Trần, A Cửu Ngộ ...

Liễu Dật đứng dậy buông tiếng thở dài, phe phẩy quạt cười nói: “Cát

Lợi Nhi ngốc thế? Muội chết rồi, ai nấu những món ngon cho ta ăn

đây?”. Nói xong, hắn ngẩng đôi mắt ngán lệ nhìn Cát Lợi Nhi đầy vẻ thâm tình.

Dũng khí của Liễu Dật là do Cát Lợi Nhi mang đến, tim Liễu Dật đã bị

Cát Lợi Nhi ràng buộc, Cát Lợi Nhi

không quyền rũ bằng A Cửu, không mỹ lệ bằng Thủy Nhi, thậm chí cũng không đẹp bằng nha hoàn Thủy Nhi, Thanh Nhi, nhưng Cát Lợi Nhi lại sở hữu một trái tim chân tâm yêu thương Liễu Dật.

Việc thả Tình cổ đã thể hiện rõ tình yêu của nàng, nhìn từ góc độ khác nàng không phải rất đáng yêu sao? Người đáng yêu chẳng phải người hấp dẫn nhất sao?

Cát Lợi Nhi ngạc nhiên lau khô nước mắt, chu miệng nói: “Thư sinh an ủi Cát Lợi Nhi đấy à?”

Liễu Dật lắc đầu, cười nói:” Nếu cả người tri tâm như nha đầu Cát Lợi

Nhi mà không biết trân trọng, Liễu Dật ta chẳng phải sống uổng kiếp người

sao?”

Hiển nhiên sau khi chứng kiến mối tình của đôi yêu tinh kia, Liễu Dật càng biết trân trọng từng sợi tơ cảm xúc, hẳn không muốn trải nghiệm những đắng cay kia nữa.

Liễu Dật bước đến nhẹ nhàng ôm lấy Cát Lợi Nhi nói: “Ta là người đọc sách thánh hiền, nhưng từ nhỏ đã mơ ước cái gọi là ái tình. Ta cũng từng nghe nói hai người muốn ở cạnh nhau thì rất dễ chỉ là vấn đề trong khoảnh khắc, nhưng muốn sống bên nhau trọn đời thì rất khó, có khi phải mất cả đời người.”

Cát Lợi Nhi xúc động ngẩng khuôn mặt đắm lệ nói: “Huynh sợ à? Sợ rằng sau này chúng ta không thể sống

bên nhau?”

Liều Dật cười thốt nhẹ: “Có lẽ vậy. Sự đời làm sao như ý muốn con người được? Biết đâu sau này lại phát sinh ra việc gì đó mà chúng ta không thể đoán trước.”

Cát Lợi Nhi lau nước mắt, khẳng định: “Không sợ, Cát Lợi Nhi không sợ, chỉ cần có thể cùng thư sinh ở cùng một chỗ thì Cát Lợi Nhi không sợ điều gì cả.”

Liều Dật gật đầu: “Vậy thì phiên muội sau này gọi ta dậy, ăn cơm và đi ngủ.”

Cát Lợi Nhi cười sung sướng: “Tốt, tốt lắm. Nếu thư sinh không nghe lời muội sẽ đánh đòn.”

Hắn giơ tay giúp Cát Lợi Nhi lau

nước mắt và an ủi: “Ngốc thật, ta phải đưa A Cửu về kinh. À, ta đã hứa với Tử thúc ở Phong Ma trấn đến Thần môn một chuyến để giúp dân Phong Ma trấn trừ hại.”

Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật, giọng như khóc nói: “Khi nào thì thư sinh mới về? Cát Lợi Nhi phải đợi bao lâu? Lỡ thư sinh vào cung trở thành phò mã thì

muội phải làm sao?”

Liễu Dật cười đáp: “Sao lại thế được? Sau khi đưa A Cửu về cung ta sẽ trở lại mang kiệu hoa tới rước Cát Lợi Nhi làm thê tử kiếp này của ta.”

Cát Lợi Nhi cười: “Nhưng mà A Cửu rất thích huynh mà? Huynh không có cảm giác gì sao? Lấy thêm một

người nữa cũng đâu phải không được.”

Liễu Dật trả lời: “Muội đừng đùa, ta đối với A Cửu một chút cảm giác cũng không có, nha đầu ấy ngang ngược vô lý chết được. Hơn nữa Thập Kiệt

Nhất rất thích A Cửu, đừng nhắc tới nha đầu ấy ở đây nữa cứ như hai nàng có thù oán gì vậy.”

Cát Lợi Nhi nhón và vươn người lên hôn Liễu Dật rủ rủ: “Thật không?

Nói như vậy là huynh có cảm tình với Cát Lợi Nhi, không có cảm tình với A

Cửu. Ha ha...”

Liễu Dật cười nói: “Đương nhiên, nếu không ta vẫn không bị làm sao khi muội thả Tình cổ lên người ta?”

Cát Lợi Nhi khẽ cúi đầu: “Muội sợ
thư sinh đi rồi không trở về nữa, nên
mới thả Tình cổ lên người huynh.”

Liều Dật cười nói: “Được rồi, ta
cũng không trách muội, nói ra thì ta cũng
chưa từng biết tới cái cảm giác đau
lòng, thử một lần cũng tốt.”

Cát Lợi Nhi lấy ra một chiếc bình sứ
trắng thỏ thẻ: “Nhưng muội không
muốn huynh đau lòng. Huynh đau, tim
Cát Lợi Nhi cũng sẽ rất đau.”

Liều Dật nhận lấy chiếc bình hỏi:
“Thật không?”

Cát Lợi Nhi đáp: “Đương nhiên rồi,
Tình cổ là nhờ vào tâm huyết của
muội mà sống. Giờ đang ở trong tim
huynh, nếu huynh không uống máu của
muội thì cả hai chúng ta đều đau.”

Liễu Dật chỉ chiếc bình cười hỏi:
“Đây là gì?”

Cát Lợi Nhi nói: “Máu tươi của người yêu, mỗi tháng một giọt. Đây là chiếc bình đặc biệt, đảm bảo huynh trong mười năm không bị đau, bất quá muội quên chưa nói với huynh, Tình cổ này có một điểm lưu ý là đêm thứ bảy nếu muội không ở bên huynh, thì nó sẽ phát tát một đêm dù có máu của người yêu cũng vậy.”

Liễu Dật cười nói: “Xem ra vật này cũng rất yêu chủ nó.”

Liễu Dật mở chiếc bình ngửi mùi hương hoa hồng tỏa ra, hần thấy kỳ lạ bèn hỏi: “Đây không phải là máu của muội sao? Sao lại có mùi hương hoa?”

Cát Lợi Nhi cười nói:” Muội không

muôn cho thư sinh uống thứ máu

tươi đỏ đầu, khó uống chết được.
Đây là thứ do muội đặc biệt chế luyện,
trong

đó có cánh hoa, phấn tằm và máu.
Mỗi lần một giọt thôi, đừng có tưởng là
thức

uống mà uống hết đây nhé.”

Liễu Dật khẽ cười đặt bình lại cất
vào trong người nói: “Biết rồi, máu của
người yêu phải giữ kỹ chứ.”

Hắn và Cát Lợi Nhi bước đến bên bờ
suối, hai người ngồi xuống Cát Lợi

Nhi nói: “Huynh nhìn kia, đêm nay
thật là yên tĩnh.”

Liễu Dật đáp: “Đúng vậy, sáng mai
lại bắt đầu cuộc hành trình rồi, ta
mong chuyến đi mau kết thúc. Bây

giờ ta cảm thấy rất mệt mỏi.”

Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật: “Thư sinh sau lại sợ mệt nhọc, Cát Lợi Nhi luôn ủng hộ huynh mà, mệt thì về nhà Cát Lợi Nhi sẽ đấm lưng cho huynh.”

Liễu Dật gật đầu đồng tình: “Được rồi, thật tốt quá. Có nha đầu đấm lưng cho rồi”

Cát Lợi Nhi dựa vào vai Liễu Dật nói: “Thư sinh, huynh nói xem thế giới này thật sự có chân trời góc bể không?”

Liễu Dật lắc đầu: “Ta không biết, chắc là có.”

Cát Lợi Nhi nói tiếp: “Người trong tộc nói, chỉ có những người chân tâm yêu thương đối phương mới có thể đến được chân trời góc biển, ở nơi đó

rất

hạnh phúc.”

Liều Dật nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Cát Lợi Nhi: “Khi làm xong mọi việc, thư sinh này nhất định đưa Cát Lợi Nhi đi tìm chân trời góc biển.”

Cát Lợi Nhi cười: “Muội còn muốn ngắm biển hoa, một nơi mà bốn bề chỉ toàn là hoa thôi, muội cũng thích thưởng nguyệt, muốn nghe gió thổi. Haha...”

Cát Lợi Nhi đều thích, đều muốn...”

Tựa hồ như thời gian lúc này đang trôi qua nhanh nhất, đêm tối như thế này chỉ còn lại niềm hạnh phúc của riêng hai người.

Liều Dật ngồi bên bờ suối ngủ quên lúc nào chẳng hay, khi mở mắt mặt

trời đã lên tới đỉnh đầu nhưng Cát Lợi Nhi vẫn còn tựa vào vai hấn ngủ, nhìn

Cát Lợi Nhi đang ngủ say Liễu Dật dang tay ôm lấy nàng...

Đây là tình cảm gì? Thích chăng? Nhưng vẫn chưa phải là yêu. Liễu Dật biết rằng tình cảm hấn dành cho Cát Lợi Nhi mới chỉ đơn thuần là thích, chưa thực sự là yêu. Trong tình cảm yêu thích đó hấn có thể sẽ cảm nhận được hạnh

phúc, có lẽ hấn sẽ yêu nàng nhưng điều đó cần có thời gian...

Cát Lợi Nhi tỉnh dậy nhìn Liễu Dật đang ôm và nhìn mình, nàng mỉm

cười một nụ cười thật ngọt ngào, đó chính là hạnh phúc của Cát Lợi Nhi.

Hai người đứng dậy lặng lẽ đi về hướng căn nhà cỏ...

A Cửu nhìn thấy hai người chậm rãi trở về, nhìn Thập Kiệt Nhất nói:

“Này, họ, họ, cả đêm không về!”

Thập Kiệt Nhất vò đầu nói:” Hình như vậy.”

A Cửu dẫm mạnh lên chân Thập Kiệt Nhất “Hừ!” một tiếng.

Rồi đi đến cạnh Mạc Anh nói giọng đầy vẻ tức giận: “Mạc thúc, họ cả đêm không về!”

Mạc Anh ngừng cuộc thảo luận với Đại Dao Vương, quay lại nói: “Thì sao? Cát Lợi Nhi vẫn thường thế mà, nó cũng lớn rồi cũng nên có cuộc sống riêng, lão già này sao có thể lo lắng cho nó suốt đời được?” nói rồi quay đầu

lại

chẳng biết nói gì với Đại Dao Vương.

A Cửu dậm chầm ”hừ!” một tiếng tiếp.

Liều Dật thấy mọi người đang trò chuyện, liền bước lại chào...

A Cửu bước tới với nét mặt sa sầm: “Ngóc tử đã đi đâu thế, mọi người đang chờ huynh đây, chuẩn bị lên đường thôi.”

Liều Dật gật đầu nói: “Vậy thì chúng ta lên đường thôi.”

Thập Kiệt Nhất dẫn mấy con ngựa đã được chuẩn bị sẵn đến nói: “Lão đại, lương khô, nước uống đệ chuẩn bị xong cả rồi.”

Liều Dật quay đầu nhìn Cát Lợi Nhi

cười: “Nha đầu, chờ ta trở về cưới
muội nhé!”

Cát Lợi Nhi tùm tùm cười: ”Được,
được!”

A Cửu nghe hai người nói vậy rõ là
chẳng xem nàng ta ra gì cả! Đang
muốn phát tác, chợt nghe Đại Dao
Vương nói: “A Cửu công chúa, mời lên
ngựa

chuẩn bị đi thôi.”

A Cửu tức giận quay mình lên ngựa,
trong thoáng chốc bốn người chuẩn
bị ly khai khỏi nơi này.

Cát Lợi Nhi muốn khóc nhưng lại cố
kềm chế, dịu dàng nói: “Thư sinh,
đừng quên trở về với Cát Lợi Nhi.”

Liễu Dật gật đầu: “T sẽ không quên
đâu!” rồi quay người, hai chân khép

vào bụng ngựa phi nhanh về phía đông để lại phía sau đám bụi đường, Liễu

Dật không muốn tiếp tục chần chừ. Hấn sợ, sợ nhìn thấy đôi mắt Cát Lợi Nhi,

sợ nhìn thấy Cát Lợi Nhi đau lòng.

Ngựa phi thẳng một mạch làm cho bụi bay mù mịt, gần giờ Ngọ Liễu Dật dừng lại nói: “Bây giờ chúng ta chia làm hai nhóm, Đại Dao Vương đưa A Cửu

về kinh thành, ta cùng Thập Kiệt Nhất đến núi Côn Lôn.”

Không đợi Đại Dao Vương trả lời, A Cửu đã lên tiếng: “Ta không muốn về kinh thành, ta muốn du ngoạn Côn Lôn.”

Liễu Dật nói:” Chúng tôi không phải đi du ngoạn, mà là đi mượn bảo vật giúp Phong Ma Trấn trừ hại.”

A Cửu nói:” Vậy thì ta càng phải đi, ta chơi chưa đủ không trở về kinh thành đâu.”

Liễu Dật nghe nàng nói cảm thấy có gì đó không tự nhiên, tiểu A Cửu này không chịu về cả gia đình mình có khả năng bị mất đầu. Nhưng hiện tại nàng ta lại không muốn về, còn cách nào khác đâu? Nếu giữa đường xảy ra chuyện gì thì tội của mình lại càng nặng.

Lúc ấy Đại Dao Vương mới lên tiếng: “Hoàng thượng nói là A Cửu có thể

ba tháng sau mới về Hoàng cung. Hai

bên mỗi người nhường một bước đi, sau ba tháng chúng ta đưa A Cửu về cung là được.”

A Cửu gật đầu vui vẻ: “Được! hay đây, vậy thì 3 tháng sau hồi cung.”

Liễu Dật nghe vậy cảm thấy đau đầu, bực mình nói: “Nếu ba tháng sau cô vẫn chưa muốn về thì sao?”

A Cửu cười, lý sự: “Đừng lo, A Cửu nói ba tháng sau về nhất định sẽ về, bất quá thì lại trốn đi tiếp lúc ấy chẳng liên quan đến huynh nữa?”

Liễu Dật hết cách đành gật đầu nói: “Vậy thì như vậy, nhưng cô không được đem rắc rối đến cho chúng tôi.”

A Cửu vui mừng: “Tất nhiên, tất nhiên rồi. Ta chưa từng thấy qua yêu

quái, haha... lần này chắc được xem thỏa thích rồi.”

Liều Dật nhìn A Cửu cảm thấy kỳ lạ, nàng ta là người ngoài hành tinh à?

Sao nhìn thấy yêu quái lại hạnh phúc như vậy? Liều Dật vung tay nói: “Chúng ta đi Côn Lôn.”

Cả nhóm thay đổi phương hướng nhắm hướng tây bắc mà đi...

Núi Côn Lôn, còn được gọi là Côn Lôn hư, Côn Lôn khâu hay là Ngọc

Sơn. Về phương diện địa lý, núi Côn lôn bắt đầu từ phía đông cao nguyên Mạt

Mễ Nhĩ, qua vùng giao giữa Tân Cương và Tây Tạng, kéo dài đến Thanh Hải,

toàn dãy núi chiều dài ước chừng hai nghìn năm trăm dặm.

Côn Lôn mang đậm chất thần bí, truyền kỳ là nơi Tiên tộc từng sống đến hàng trăm vạn năm, theo truyền thuyết thì trên Tiên tộc chính là Thần tộc, các thần đứng từ trên Côn Lôn nhìn xuống, người trong Tiên tộc có khả năng trở

thành thành tiên trong Thần tộc.

Núi Côn Lôn trùng trùng điệp điệp, trong rừng núi vĩ đại ấy có vô số kỳ trân, châu ngọc, tuyền thụ, cây bất tử ở phía tây, Sa Đường Lang Vương bát ngàn ở phía đông, giáng thụ ở phía nam, bách thụ, đao thụ ở phía bắc.

Bên cạnh đó còn có bốn trăm bốn mươi cửa, khoảng giữa cửa rộng bốn dặm, ở giữa cửu thuận, thuận trọng năm xích. Lại có chín giếng, ngọc hoành

chỉ có ở ven bìa tây bắc. Bắc môn mở ra đón gió bất chu, khuynh cung, toàn thất, huyền phổ, lương phong, phản đồng, tất cả nằm ở giữa Côn Lôn. Cái ao nằm giữa mảnh vườn thừa thớt, chứa đầy thứ nước màu vàng được xem như là đan thủy, uống vào có thể bất tử.

Những thứ Tiên tộc cần đều có thể tìm thấy ở đây, gồm cây bất tử, thuốc bất tử, nước bất tử và nhiều thứ khác. Trang sức thì dùng ngọc là nguyên liệu chính.

Những điều này cũng chưa phải là quan trọng, theo truyền thuyết người trong Tiên tộc chỉ cần tìm thấy cánh cửa thông đến Thần tộc thì năng lực sẽ tăng nhiều lần trở thành cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng cánh cửa ấy do Lục Ngô

Thần Cửu Vĩ Hồ và Thổ lân bốn sừng trông giống như con dê cạnh giữ.

Hàng triệu năm nay chưa có ai trong Thần Môn lên được Thần giới, nên người ta bắt đầu nghi ngờ sự tồn tại của cánh cửa này...

“ Lão đại, nơi này thật xa quá, chúng ta đã đi mười ngày rồi. Huynh nói xem nếu chúng ta có thể bay như Lang Vương thì tốt biết bao.” Thập Kiệt Nhất

trên ngựa bất ngờ lên tiếng ca thán.

Liễu Dật cười nói: “Được rồi, đây là lần cuối. Sau khi làm xong việc này chúng ta đưa A Cửu trở về, chuyến đi của chúng ta kết thúc để còn yêu cầu cao vậy làm gì, hay muốn biết bay?”
A Cửu chu miệng, bất mãn nói:

“Huynh có vẻ thích đưa ta về quá vậy!”

Liễu Dật cười nói: “Nếu không đưa được cô về thì toàn gia của tôi sẽ xảy ra chuyện cả đó!”

Đại Dao Vương cười nói: “Có cô bên cạnh, cũng bằng mang theo tính mệnh toàn gia a.”

Bốn người đi vừa cười vừa nói, cuối cùng đã đến chân núi Côn Lôn, Liễu

Dật hỏi: “Đại Dao Vương, đây... núi Côn Lôn to lớn thế này sao, Thần Môn ở đây à?”

Đại Dao Vương nói: “Kia chẳng phải là có bậc thang sao? Cứ theo bậc

thang là thấy nơi chúng ta muốn thấy, đại môn phái lớn thế này không phải là

nơi những nhân vật nhỏ bé như chúng ta đến. Thần Môn có lẽ nằm ở ngoài

núi.”

Lúc mọi người đang ngồi trên ngựa suy đoán loạn xạ thì trước mắt hoa

lên, một cô gái từ rừng cây bay ra, tay áo trắng phiêu phiêu, tóc đen bay trong

gió, làm những cánh hoa rụng trên mặt đất...

Thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện trước mắt mọi người, nàng có gương mặt

tròn, đôi mắt to, sống mũi cao thật là tuyệt đẹp như tiên nữ giáng trần khiến người phải nín thở nhìn....

Thập Kiệt Nhật nhìn người thiếu nữ, gãi đầu nói: “Lão đại, đệ hình như

già rồi. Những người này sao có thể bay được, thiếu nữ này cũng bay được, thế giới thay đổi mau quá.”

Liễu Dật vừa phe phẩy quạt vừa cười vừa nói: “Đệ gấp gì chứ, sớm muộn gì đệ cũng bay được thôi mà.”

Bạch y thiếu nữ nhẹ nhàng đáp xuống vui vẻ cười nói: “Liễu công tử, sao lại là huynh, đã lâu không gặp huynh không nhận ra Thủy Nhi sao?”

Liễu Dật vừa cười vừa ôm quyền nói: “Thủy Nhi tiên tử, Liễu Dật sao có thể quên được. Chỉ là tiên tử ngày càng mỹ lệ khiến ta có chút không nhận ra.”

Thủy Nhi cười nói: “Ngốc tử, ai là tiên tử, gọi muội Thủy Nhi là được rồi.”

Liễu Dật cười, xuống ngựa...

Nhìn lại A Cửu thấy nhãn thần sát khí dày đặc, nàng xuống ngựa cười

nói: “A... vừa mới đuổi xong Cát Lợi Nhi, giờ lại có Thủy Nhi, sao không giới

thiệu đi.”

Thủy Nhi nhìn bộ dạng như muốn giết người của A Cửu, hỏi: “Đây là...?”

Liều Dật nói: “Là bạn của ta tên là A Cửu. Đừng để ý cô ấy làm gì, hai ngày nay chẳng biết ăn gì mà có mùi thuốc súng rất nặng.” Đột nhiên Liều Dật cảm thấy eo mình bị đánh một cái khiến hấn đau điếng.

Thủy Nhi nhìn A Cửu, nói: “A Cửu tỷ tỷ cần phải biết tự bảo trọng lấy mình, không nên ăn các món linh tinh.”

A Cửu cứng họng :” Cô... “

Thủy Nhi nói xong quay đầu nhìn Liễu Dật nói: “Liễu công tử, sao lại đến Côn Lôn vậy?”

Liễu Dật lắc lắc đầu nói:” Chuyện này nói ra rất dài dòng!”

Thủy Nhi nói: “Mọi người đi đường chắc mệt lắm rồi, đến chỗ Thủy Nhi uống chút trà xanh rồi từ từ kể lại mọi chuyện cho Thủy Nhi nghe.” Nói xong

nàng khẽ mỉm cười, một nụ cười thiên kiều bách mị khiến người khác chẳng thể từ chối.

Liễu Dật gật đầu nói: “Cũng tốt.” Nói xong đưa ngựa cho Đại Dao Vương dắt qua một bên và cùng mọi người theo Thủy Nhi lên núi.

A Cữu phía sau vừa đi vừa phàn nàn :” Thư sinh chết tiệt, thư sinh thôi, sao lại đào hoa đến vậy. Vừa mới đuổi xong Cát Lợi Nhi lại xuất hiện thêm một

Thủy Nhi, có phải muốn A Cữu này biến mất mới được? Ta sẽ tranh giành, không tin là những gì A Cữu này muốn lại không có được. Hừ!”

oOo

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 37: Bái Phỏng Thần Môn, Phàm Nhân Phiền ...

“Hương trà thơm quá, trà ngon, trà

ngon”. Liễu Dật vừa thưởng thức vừa khen ngợi trà của Thủy Nhi.

A Cửu nâng chén trà, uống một ngụm to, nói: ”Hừ! Sao ta chẳng thấy thơm gì cả, đây là trà gì, thật đáng thất vọng, kém xa trà trong hoàng cung.”

Thủy Nhi nhìn A Cửu cố tình đào bới khuyết điểm, cười nói: ”A Cửu tử tử, đây chỉ là loại trà thường thôi, tử chắc là uống không quen, nhưng giữa núi rừng sơn dã này, muội chỉ có loại trà đó thôi, mong A Cửu tử tử lượng thứ.”

Liễu Dật nhìn A Cửu, không hiểu nổi là người gì nữa, rõ là thích gây chiến mà, bên cạnh có Thập Kiệt Nhất là đủ rồi, giờ lại thêm cô nàng A Cửu này. Nàng ta cứ như là có thù với tất cả nữ nhân trong thiên hạ vậy. Nghĩ lại, sau này chắc là

còn nhiều phiền phức đây.

Liễu Dật chuyển đổi chủ đề nói: "Đừng nói về trà nữa, mỗi người có khẩu vị khác nhau mà, hãy nói về mục đích chuyến đi Côn Lôn bái phỏng Thần Môn lần này của chúng ta."

Thủy Nhi mang trà đến cho mọi người, rồi đến bên Liễu Dật, hỏi: "Đúng rồi, Liễu công tử còn chưa nói lần này đến đây có việc gì?"

A Cửu liếc Liễu Dật, nhỏ giọng nói: "Còn không phải tên ngốc này thích đa sự sao."

Tất cả mọi người đều nghe, nhưng lại lờ đi, như không nghe, để tránh phiền phức.

Liễu Dật trong lòng thấy rất bất bình, cái nàng A Cửu này chính thật là oan gia,

nếu không vì nàng ta thì đâu sinh lắm sự rắc rối vậy, mà giờ còn nói được vậy mới thật là tài. Nhưng nghĩ lại, hẳn thật sự là không nên đắc tội với cô công chúa ngang ngược này.

Liễu Dật nói: "Lúc chúng tôi đi qua Phong Ma Trấn, gặp một vị lão nhân, gọi là Tửu thúc, Tửu thúc cho biết là ấn phong của Phong Ma Trấn phát sinh một số vấn đề."

Thủy Nhi đặt chén trà xuống, nói: "A, về Phong Ma Trấn, muội có nghe sự phụ nhắc qua, nghe nói nơi đó luôn không yên ổn, trăm năm về trước, sự phụ có đi qua đó và trấn trụ được một số yêu quái."

Liễu Dật vừa nghe, lập tức đặt chén trà xuống, nói: "Thì ra người đó là sư

phụ của muội, Tửu thúc có nói, người trấn trụ yêu quái sợ trăm năm sau chúng khai trừ cấm chế, nên để lại một câu, trăm năm sau cần có người đến núi Côn Lôn, Thần Môn, mượn Trấn Yêu Pháp Bảo.”

Thủy Nhi lắc đầu nói: “Về chuyện này muội chưa nghe sư phụ đề cập đến.”

Liễu Dật lại hỏi: ”Vậy, mười hai năm trước, có ai đến Thần Môn xin mượn bảo vật không?”

Thủy Nhi lắc đầu, nói: ”Chưa từng nghe qua, lúc đó muội còn quá nhỏ, hầu như ngày nào sư phụ cũng bắt muội ở trong phòng, dù có đi nữa muội cũng không biết.”

Liễu Dật không hỏi nữa, trầm tư suy nghĩ: ”Nói vậy... mười hai năm trước

người được phái đi không đến được Thần Môn? Hay là giữa đường đã xảy ra chuyện gì?”

Thủy Nhi uống trà, nhìn thần tình ngơ ngẩn của Liễu Dật, nói: ”Liễu công tử, lần này huynh đến Thần Môn có phải là mượn bảo vật?”

Liễu Dật gật đầu nói: ”Thủy Nhi tiên tử nói không sai, Liễu Dật được sự nhờ cậy của Tửu thúc, đến Thần Môn mượn bảo vật có khả năng trấn trụ yêu tà, nếu không khi ấn phong bị phá vỡ, thì không chỉ Phong Ma Trấn, mà sẽ mở rộng, di hại cho cả thiên hạ bách tính.”

Thủy Nhi đôi mắt đẹp nhìn Liễu Dật, nhẹ nhàng nói: ”Liễu công tử lo lắng cho cả thiên hạ bách tính, Thủy Nhi thật sự bội phục.”

A Cửu nhìn nhân tình Thủy Nhi, cảm thấy không thoải mái, vội nói: "Ta muốn nói, Thủy Nhi muội muội, khi nào thì có thể giúp chúng tôi diện kiến Thần Môn Môn chủ, để A Cửu chiêm ngưỡng phong thái của bậc trưởng lão thiên giới chứ."

Thủy Nhi đặt chén trà xuống nói: "Môn chủ không biết việc này, gặp người nói chuyện chỉ thêm phiền phức thôi. Hay là tôi đưa mọi người đi gặp sư phụ, lão nhân gia có thể trấn trụ yêu tà, nếu gặp người, tin rằng sẽ có cách."

A Cửu lại nói: "Nguyên lai sư phụ của Thủy Nhi muội muội không phải là Thần Môn Môn chủ, thế mà ta cứ tưởng..."

Thủy Nhi tiếp lời: "A Cửu tỷ tỷ nhầm rồi, sư phụ của Thủy Nhi là một trong

Thần Môn tứ đại trưởng lão, coi giữ ‘Xích Sắc Hoa’, nguyên danh sư phụ là Bạc Thương Khung, đã lâu không đi lại trong tam giới, không biết mọi người có biết người không?”

Thủy Nhi vừa nói xong, Đại Dao Vương đã lên tiếng: ”Tôi biết, tôi biết, từ khi mới ra đời đã nghe nói, một gậy ‘Li Tâm Thương’, Bạc Thương Khung đi khắp giang hồ, một tấm ‘Thiên Tâm Phù’ sấm dội năm châu, danh tiếng vẫn còn truyền mãi, bất quá... dường như sư phụ của Thủy Nhi cô nương hiện tại nổi danh hơn cả Môn chủ Thần Môn.”

Thủy Nhi cười nói: ”Đó là vì Môn chủ mới tiếp nhận cương vị thôi, từ từ sau này, Môn chủ thế nào danh tiếng cũng vượt qua sư phụ.”

Đại Dao Vương nhấp một ngụm trà, khẽ than: "Thật là đáng tiếc, hai mươi năm trước, không biết tại sao tiên Môn chủ lại vô cớ đi quy ẩn, một Thần Môn lớn vậy, chỉ còn lại lớp hậu sinh vãn bối, làm cho danh tiếng Thần Môn thua sút cả Ma Môn, lại càng không thể sánh với Lãnh Kiếm của Nhân Gian Giới."

Thủy Nhi lắc đầu than: "Việc này chúng ta không quản được, sư phụ thường dạy Thủy Nhi, rằng chỉ cần làm tốt phận sự của mình, không thẹn với trời đất, vậy là tốt nhất rồi." Đại Dao Vương gật gật đầu...

Thủy Nhi đứng dậy nói: "Liều công tử, Thủy Nhi đưa huynh đi gặp sư phụ, trước tiên phải lo công việc trước, sau này đàm đạo sau, được chăng?"

Liễu Dật cười nói: "Đương nhiên, Thủy Nhi tiên tử không chỉ xinh đẹp, mà còn rất hiểu đại thể, Liễu Dật thật bội phục."

Thủy Nhi cười nói: "Liễu công tử quá lời, Thủy Nhi không dám nhận." nói xong, bước lên dẫn đường, hướng cửa đi ra ngoài.

A Cửu đi phía sau, lẩm bẩm: "Hừ, nha đầu, ta thấy ngươi không tìm thấy đường rồi đó."

Thập Kiệt Nhất nhìn ánh mắt muốn giết người của A Cửu, thắc mắc nói: "Thế nào rồi, A Cửu, dường như cô có ấn tượng không tốt với Thủy Nhi."

A Cửu liếc Thập Kiệt Nhất một cái, nói: "Tốt thế nào được? Đi nhanh nào."

Đoàn người theo bậc thang đi lên,

ngẩng đầu lên đã thấy Đại Điện Thần Môn, cao ba mươi ba trượng, rộng mười sáu trượng, cao nhất là nóc đại điện ẩn hiện trong mây.

Thủy Nhi nói: "Đây là đại điện, nếu không có việc thì người thường không được vào, giờ rẽ trái đi." Nói xong, rẽ sang bậc thang bên trái ở giữa đường.

Thủy Nhi vừa đi vừa nói: "Người ở Thần Môn bố trí chỗ ở tùy theo chức vị, chức vị càng cao, nơi ở càng cao, sư phụ tôi giờ ở ngay dưới đại điện."

Liễu Dật cười nói: "Bạc lão tiên bối là trưởng lão Thần Môn, tất phải ở ngay dưới đại điện thôi."

Bỗng nhiên, Thủy Nhi dừng lại trước bức tường đá trơn nhẵn, nói nhỏ: "Sư phụ thường không thích người khác làm

phiên, tôi vào nói mọi chuyện với sư phụ, mọi người chờ ngoài đây nhé!”

Nói xong, từ thắt lưng lấy ra tấm linh phù màu vàng, ép trong lòng hai bàn tay, mười ngón tay kẹp lại, đạo ánh sáng màu trắng phát xuất theo kinh mạch hai tay, hòa nhập với tấm linh phù màu vàng, Thủy Nhi chỉ trong nháy mắt, hữu thủ nhất động, thân người dần hòa nhập với linh phù, nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Đại Dao Vương tròn mắt, nói: ”Thật là thần kỳ... a, là ‘Ẩn Thân Phù’ mà tôi vẫn ao ước, nếu học được, có thể lên nhìn người đẹp tấm.”

’Thiên Lô Chú’ một tiếng vang lên, từ trên trời một tia sét giáng xuống, luồng sáng trắng lóe chớp, giáng thẳng xuống

đầu Đại Đạo Vương...

Liều Dật và mấy người khác kinh hãi nhìn Đại Đạo Vương, Thủy Nhi nói vọng đến: "Đây là bài học cho hấn đừng nói bậy bạ nữa, đừng lo, Thiên Lô chú của tôi chưa luyện được tới một thành, không nguy hại lắm đâu. Tôi đi đây, mọi người đợi ở đây nhé."

Chưa tới một thành? Tuy là nói như vậy, nhưng Đại Đạo Vương toàn thân cháy đen, tóc dựng thẳng, toàn thân bốc mùi khét, trên mặt trù đôi mắt ra, toàn thân đều đen thui. Miệng còn bốc ra khói, thều thào nói:" Cái quái quỷ gì thế này? Nói cũng có tội sao?" rồi "rầm" một tiếng té nhào xuống, không nói ra được tiếng nào nữa...

A Cửu nhìn Đại Đạo Vương té vật ra

đất, nghĩ thâm: "Tiểu nha đầu này rõ ràng là đang thị uy với mình đây mà? Không tốt, mình phải cẩn thận, nếu không tiểu nha đầu giáng cho một sét thì toi."

Liễu Dật cùng Thập Kiệt Nhất đến bên Đại Dao Vương, ngồi xuống, lắc lắc đầu, Thập Kiệt Nhất nói: "Huynh đệ, vận khí của ngươi không phải thường đâu, sấm sét giữa trời quang, trong suốt hai mươi năm lần đầu tiên tôi thấy, lại giáng ngay ngươi, may thật, may thật."

Liễu Dật nghe nói vậy, nhìn bộ dạng Đại Dao Vương, thật muốn cười to lên nhưng lại không nở, cố nhin tới mặt đỏ cả lên.

Đại Dao Vương thờ thần nhìn trời, nói: "Ta biết các người muốn cười, muốn cười thì cười thì cười đi, ta không trách

đầu.” Lời vừa nói ra, cả Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất cười đến nổi ngã lảo đảo ra đất.

Mọi người giúp đỡ hắn đứng lên, nhưng y phục thì còn có thể thay được, riêng tóc thì không thể, mỗi lần chạm vào lại có khói phun ra, Liễu Dật lắc lắc đầu, cười nói:” Lần đầu mới thấy, kiểu tóc này, nói thật, nhìn cũng khá.”

Đúng lúc ấy, hai người xuyên qua bức tường đá nhả bóng xuất hiện, một người là Thủy Nhi, người kia thân vận giáp màu bạc, tóc đen búi lên, trên còn giắt hai cọng lông phượng hoàng, mặt trông đầy chính khí, tuổi độ bốn mươi! Trung niên nhân này là sư phụ Thủy Nhi, một trong Thần Môn tứ đại trưởng lão, Bạc Thương Khung?”

Liễu Dật nhìn người nay sao cứ như bọn diễn kịch ca xướng? Chỉ nhìn cách trang phục sức cũng đủ thu hút rất nhiều người hâm mộ a.

Trung niên nhân lên tiếng nói: "Lão phu là Bạc Thương Khung, nghe Thủy Nhi nói Phong Ma Trấn phái người đến đây mượn bảo vật trấn áp tà ma? Không biết ai là người có thể nói chuyện."

Liễu Dật bước ra, cung kính hành lễ, nói:" Bạc tiên bối, vãn bối là Liễu Dật, người Giang Nam, nhận lời nhờ cậy của một lão nhân ở Phong Ma Trấn là Tử thúc, đến đây mượn bảo vật trấn áp yêu tà."

Bạc Thương Khung nhìn Liễu Dật đáng giá, rồi nói: "Ngươi là môn hạ của Lãnh Kiếm trong Nhân Gian giới?"

Liễu Dật không biết Bạc Thương Khung nói vậy có ý gì, nói: "Tiền bối, tại hạ chỉ là bách tính bình thường, chỉ là một thư sinh, không phải là người trong giang hồ tam giới, chỉ vì nhận sự nhờ cậy của Tửu thúc, lo rằng bọn tà ma ở Phong Ma Trấn gây hại nhân gian."

Bạc Thương Khung nghe nói, hiển nhiên, đang đắn đo suy nghĩ những gì Liễu Dật nói, nghĩ xem hẳn có phải là kẻ lừa đảo đến đây gạt bảo vật của Thân Môn.

Liễu Dật lại hỏi: "Không biết tiền bối có gì khó nói?"

Bạc Thương Khung mỉm cười hòa ái, làm người có cảm giác tín phục, nói: "Tiểu huynh đệ, quả thật là có bảo vật trấn tà, nhưng ‘Càn Khôn Kính’ là một

trong Thần Môn nhị thập bí bảo, cũng là bảo vật mà mười năm trở lại đây lão phu mới luyện thành được. Chỉ dựa vào người thì e rằng khó giữ được bảo vật này của Thần Môn.”

Bên cạnh Thủy Nhi vội vàng nói: ”Sư phụ, Liễu công tử là người tốt, người giúp huynh ấy đi.”

Bạc Thương Khung cười cười, nhìn Thủy Nhi nói:” Tiểu nha đầu, sư phụ biết hẳn là người tốt, chẳng lẽ bao năm sống uổng phí hay sao? Nhưng tính dục của con người tăng trưởng rất nhanh, trước và sau không thể so sánh được.”

Liễu Dật không vui, nói: ”Nếu như tiền bối không tin lời Liễu Dật, Liễu Dật có hai cách để giải quyết chuyện này.”

Bạc Thương Khung ngạc nhiên: ”Ồ?

Là cách gì, nói ta nghe thử xem.”

Liễu Dật phe phẩy quạt, nói: ”Thứ nhất, tiền bối có thể tự mình đến Phong Ma Trấn, tiêu diệt yêu tà, vừa nhanh lại vừa tiện lợi, Liễu Dật cũng bớt được phiền phức. Cách thứ hai, như nếu tiền bối không thể đến được Phong Ma Trấn, Liễu Dật sẽ làm, hạn định trong vòng một tháng, nhất định mang trả bảo vật, ngược lại Thần Môn có thể đến Giang Nam tìm Liễu Dật, Liễu Dật tuy chỉ là một thư sinh, nhưng ở Giang Nam cũng có chút danh tiếng, khi ấy Thần Môn chỉ cần treo thưởng vạn kim là có thể dễ dàng bắt được Liễu Dật.”

Bạc Thương Khung ngẩng lên nhìn trời, cười nói: ”Haha, thư sinh quả nhiên lợi hại, miệng lưỡi thật lợi hại, hay, hay,

nhất thân chánh khí, ta rất thích, nghe nói thư sinh đều rất chính khí, lão phu không tin, hôm nay hồ thẹn một phen rồi.”

Liễu Dật không biết ông ta có ý gì, trong lòng có chút nghi ngờ....

Bạc Thương Khung cười nói: ”Tiểu huynh đệ nói thật hữu lý, nhưng lão phu cũng có điều khó nói, nếu không lão phu đã đi Phong Ma Trấn một chuyến rồi, cách thứ hai tiểu huynh đệ nói cũng tốt, bất quá... Liễu công tử có phải đang ám thị với lão phu, Thần môn tam giới sao lại keo kiệt bủn xỉn vậy có phải không?”

Liễu Dật cười nói: ”Tiểu bối không dám, chỉ vì tình thế cấp bách.”

Bạc Thương Khung cười nói: ”Có thể thấy được tính cách của công tử, như vậy... lão phu sẽ xem xét, nhưng cần

phải bám bảo lại với Môn chủ, nội trong ba ngày sẽ có câu trả lời với tiểu huynh đệ.”

Liễu Dật cúi mình, cung kính nói: ”Đa tạ tiền bối , vì bách tính thiên hạ, mong tiền bối đưa ra một quyết định tốt lành.”

Bạc Thương Khung cười nói: ”Tốt, tốt, nhãn quang của Thủy Nhi thật không tồi.”

Câu nói đầy ẩn ý, nhưng A Cửu và Thủy Nhi đều hiểu rõ, cả hai là nữ nhân, sao lại có thể không hiểu? Thủy Nhi mặt đỏ hồng, kéo áo Bạc Thương Khung: ”Su phụ...”

Bạc Thương Khung cười một cách thoải mái nói: ”Được, Thủy Nhi, giờ con hãy thay vì sư đưa các vị đây xuống núi

ngủ ngơi, sư phụ cần phải xem xét lại, rồi lên đại điện Thần Môn.” Nói xong, chuyển người, và biến mất trên bức tường đá.

Đại Dao Vương hai mắt mở to, há hốc mồm nói: ”Thật là thần kỳ, nếu ta có thể đi xuyên tường, sau này không cần đi qua cửa nữa, có thể vào các khuê phòng...” chưa nói xong, “khách sát” một tiếng vang lên cùng tia sét giáng thẳng xuống đầu tóc vẫn còn dựng ngược của Đại Dao Vương.

Gió thổi nhẹ, trong gió, mọi người nghe có mùi khét, nhìn lại, Đại Dao Vương toàn thân bốc khói, tóc càng dựng thẳng hơn, giọng run run nói: ”Mẹ kiếp... sao lại chuẩn xác thế này?”

Thủy Nhi giải thích: ”Lần này, lần

này không phải tôi, hình như là sư phụ đó.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 38: Khinh Phong U U, Luận Tam

...

Bất luận ai làm sai chuyện gì, đều phải trả giá. Làm sai thì phải chịu trừng phạt, dù là ai cũng vậy.

(Cổ Long – Ngữ)

Chỉ thấy Đại Đào Vương chống vó lên trời, không ngừng co giật và bốc khói. Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất lắc đầu, còn A Cửu thì nói: “Tự gây nghiệt, không đáng sống nữa.”

Liễu Dật nhìn Đại Dao Vương nói: “Lần này hình như chín luôn rồi, Thập Nhất, công hấn đi.” Nói rồi quay người theo sau Thủy Nhi.

Thủy Nhi đi trước dẫn mọi người xuống núi, vừa đi vừa nói: “Cái anh Đại Dao Vương này thật lạnh miệng quá mà, tôi đã cảnh cáo trước rồi mà không nghe, để sư phụ ra tay, lần này thì nghiêm trọng rồi.”

Liễu Dật cười nói: “Trước đây huynh chỉ nghe nói kiếm của Nhân Gian Giới uy mãnh vô cùng, lợi hại phi thường, không ngờ rằng bùa chú của Thần Môn uy lực đến thế!”

Thủy Nhi cười: “Đó là huynh chưa thấy sư phụ muội sử dụng ‘Li Tâm Thương’, đến lúc thấy rồi huynh sẽ có

cảm nhận khác nữa.”

Liễu Dật gật đầu: “Ồ, nếu vậy sau này có cơ hội nhất định phải lãnh giáo ‘Li Tâm Thương’ của Bạc lão tiên bối.” Câu nói này cứ như định mệnh an bài, mười năm sau, ‘Trảm Thiên Bạt Kiếm’ của Liễu Dật đánh bại ‘Li Tâm Thương Hồn’, chấn động tam giới tứ đại môn phái. Nhưng đây là chuyện tương lai, tạm thời không nói đến nữa.

Mọi người đi chừng nửa thời thần, Thủy Nhi dừng lại, đi đến căn nhà đá, nói: “Bốn gian nhà đá là này là chuẩn bị cho bốn vị. Thủy Nhi ở tầng trên, nơi chúng ta dùng trà lúc nãy, nếu mọi người có vấn đề gì thì cứ đến tìm Thủy Nhi.” Nói xong liền mở cửa từng gian phòng.

A Cửu vừa xem phòng vừa nói:

”Thủy Nhi muội muội thật rất cẩn thận, e rằng chúng tôi chẳng cần đi tìm làm gì, Thủy Nhi muội muội chắc sẽ ở đây suốt.”

Thủy Nhi nhìn A Cửu, cười nói: “Thủy Nhi đa tạ A Cửu tử tử khen thưởng. Nghe A Cửu tử tử nói vậy, Thủy Nhi chợt nghĩ là Thủy Nhi nên ở đây bồi tiếp các vị, nếu không sư phụ trách tội, Thủy Nhi không gánh vác nổi đâu.”

A Cửu ngẩn ra nhìn Thủy Nhi, hốt nhiên phát hiện tiểu a đầu này còn thông minh hơn Cát Lợi Nhi, cứ như những gì mình nói ra đều giúp cho nàng ta vậy. A Cửu vội nói: ”Không cần đâu, muội còn có việc mà, sư phụ muội cũng không trách đâu, chúng tôi không cần người bồi tiếp.”

Thủy Nhi lại cười nói: “Xảo hợp là mấy ngày nay Thủy Nhi chẳng bận gì cả, chỉ có việc là chăm sóc những vị khách phương xa này.”

Đại Đào Vương được Thập Kiệt Nhất công, lúc này vừa mở miệng đã bốc ra khói, lên tiếng: “Vậy phiền cô trước hết chiếu cố đến tôi, giúp tôi điều trị.”

Thủy Nhi nhìn Đại Đào Vương, cố gắng nhin cười: “Thập Kiệt Nhất đại ca, hai người đi theo muội.” Nói xong, quay người đi thẳng vào phòng.

oOo

Liễu Dật không có việc gì làm, ngồi tại cái bàn đá giữa bốn căn phòng, rót một chén trà, từ từ thưởng thức.

A Cửu ngồi kế bên, vừa uống trà vừa nói: “Ngốc tử, khi nào chúng ta rời khỏi

đây? Muội thấy chán rồi.”

Liễu Dật nhìn A Cửu, cười nói:”Cô đúng là nha đầu điên, tôi cũng muốn sớm rời khỏi đây. Ở đây thêm một ngày là Phong Ma Trấn thêm một phần nguy hiểm, nhưng giờ chưa mượn được Thần Môn Pháp Khí, chúng ta làm sao đi được?”

A Cửu vội hỏi: “Thật à? Ngọc tử cũng muốn sớm rời khỏi đây à?”

Liễu Dật cười nói: “Tôi cần phải gạt cô sao?”

A Cửu nhấp một ngụm trà hỏi: “Thế huynh đành xa Thủy Nhi à?”

Liễu Dật nhìn A Cửu một cách kỳ quái, rồi sờ đầu nàng ta nói: “Cô có bị sốt không đấy? Thủy Nhi và tôi thì có quan hệ gì chứ?”

A Cửu nhìn Liễu Dật, tức mình nói:
“Huynh đúng là ngốc tử mà, vậy mà cũng không nhận ra ...”

Liễu Dật ngó ra chẳng hiểu gì cả...
o0o

Khi Thủy Nhi bước từ trong phòng ra, Đại Dao Vương theo sau như đã hồi phục hình dáng ban đầu, quần đen rộng thùng thình, thân trên không mặc gì, vai mang thanh đại đao, nhưng, nhưng... dường như có chút gì không đúng? A... là đầu tóc, mái tóc Đại Dao Vương giờ đây dài hai xích, dựng đứng, như mỗi sợi tóc đều như cố gắng vươn lên xem sợi nào cao hơn vậy.

Đại Dao Vương bước tới phía trước Liễu Dật, làm ra vẻ đắc ý, lắc lắc cái đuôi “cương châm” của hắn ... Liễu Dật

nhìn thấy, ngậm trà đang uống trong miệng phun ra như núi lửa, chuẩn xác nhắm đúng và người Đại Dao Vương.

Liễu Dật ôm bụng cười nghiêng ngả....

Đại Dao Vương nhìn Liễu Dật, vừa lau trà trên người vừa nói: “Có gì đáng cười lắm sao? Thủy Nhi cô nương bảo đây là phong cách mới, các tiểu cô nương rất thích đấy.” Nói xong quay đầu nhìn Thủy Nhi.

Thủy Nhi bỏ tay che miệng xuống, vội gật đầu nói: “Đúng, đúng vậy.”

Thập Kiệt Nhất bước tới ngồi cạnh Liễu Dật, vừa rót trà vừa nói: “Đệ thì thà là các tiểu cô nương không thích còn hơn là để đầu tóc mình dựng đứng lên thế kia, nhìn thật là khó chịu.”

Liễu Dật cuối cùng cũng có thể ngưng cười, nói: “Được rồi, được rồi! Ngồi xuống đi, dù gì cũng đang chờ tin, hay chúng ta kiếm chuyện gì để nói đi.”

Thủy Nhi nhìn A Cửu nói: “Liễu công tử, mọi người nên quay về, mọi sự ... ở đây có người không hoan nghênh mọi người.”

Đại Dao Vương nói: “Không được, cô là người không nên đi nhất. Ở đây trừ tôi, cô là người biết nhiều về tam giới nhất. Hơn nữa cô còn là đệ tử Thần Môn, Đại Dao Vương tôi rất thích nghe các chuyện truyền kì về các cao thủ này. Hay chúng ta giao lưu đi, dù sao cũng chẳng có việc gì làm mà.”

Thập Kiệt Nhất nghe nói cũng thấy hứng thú, nói: “Đúng đó, Thủy Nhi, tôi

cũng thích nghe chuyện về các cao thủ này, nói chúng tôi nghe đi, biết đâu mai này có gặp họ, thì cũng có sự chuẩn bị, haha, haha, ... Cô nói đúng không? Ai da” Tiếng kêu cuối cùng đó, hiển nhiên là bị ai đó tán công! Còn cần phải nghĩ sao? Nhắc các bạn nhớ, ngồi cạnh Thập Kiệt Nhất là A Cửu.

Thủy Nhi nhìn A Cửu mỉm cười nói: “Mọi người đã không có gì để làm, vậy thì chúng ta vừa thưởng trà, vừa sưởi nắng, thuận tiện đàm luận chuyện võ lâm thiên hạ, giang hồ tam giới ngày nay...” nói xong, nhẹ nhàng ngồi xuống giữa Liễu Dật và Đại Dao Vương.

Thủy Nhi uống một ngụm ra, nói tiếp: “Kì thực, tất cả những gì Thủy Nhi biết toàn do sư phụ kể lại, Thủy Nhi muốn

nói về những kiếm sĩ lừng danh thiên hạ, không biết mọi người có muốn nghe không?”

Đại Dao Vương vội reo lên :”Hay đó, hay đó.”

Thủy Nhi lại nói tiếp: “Thiên hạ hiện tại phân làm ba, trong tam giới có sáu cao thủ thiên dụng kiếm, hơn nữa những thanh kiếm trong tay họ toàn là bảo vật cả.”

“Xếp thứ nhất phải nhắc đến Lãnh Kiếm của Kiếm Môn, Nhân Gian giới. Ba mươi năm trước Lãnh Kiếm từng nhiều lần kịch chiến với Ma tộc Vị Linh Phong, bất phân thắng bại. Hai mươi năm trở lại đây, chưa từng tuốt kiếm ra, trong tam giới cũng ít khi xuất hiện. Giữ trong tay thanh kiếm ‘Lưu Vân’, thân kiếm dài

ba xích một thốn, rộng bốn phân, chuôi kiếm dài bốn thốn, nặng mười sáu cân, là thanh kiếm mỏng, kiếm pháp sở trường là ‘Chân Vũ Kiếm Ý’.”

Đại Dao Vương uống một ngụm trà, lắc lắc bộ đầu tóc dựng đứng, nói: “Lãnh Kiếm là thần tượng của tôi. Cả cuộc đời chỉ duy nhất một thanh kiếm, đúng thật là kiếm si a.”

Thủy Nhi lại tiếp: “Kiếm si không phải là Lãnh Kiếm, mà là người đứng thứ hai, đồ đệ của Lãnh Kiếm – Thiết Tiêu, là đệ tử đầu tiên của Kiếm Môn, đồng thời cũng là Môn Chủ hiện nay của Kiếm Môn. Thiết Tiêu là kiếm sĩ trẻ tuổi nhất, năm nay hai mươi lăm tuổi, năm bốn tuổi đã theo Lãnh Kiếm, mười hai tuổi được ‘Huyền Quang’ bảo kiếm, mười bảy tuổi

thành danh trong tam giới, từ đó phiêu bạt giang hồ, hai mươi ba tuổi trở lại Kiếm Môn tiếp nhận ngôi vị Môn chủ, được gọi là Kiếm Si. Thanh ‘Huyền Quang’ kiếm dài ba xích ba thốn, thân kiếm rộng một thốn một phân, nặng mười tám cân, là thanh bảo kiếm hấp thụ được thiên địa linh khí.”

“Đứng thứ ba là Ma tộc Ma Môn Ngạo Thiên Ma Quân. Hai mươi năm trước tiếp nhận cương vị Môn chủ Ma Môn, từ đó bế quan luyện công, không ai biết kiếm của ông ta lợi hại đến mức nào, nghe đồn là còn hơn tiền nhiệm Môn chủ Vị Linh Phong. Thanh kiếm trong tay là ‘La Sát’ kiếm, một thanh tà kiếm lưu truyền trăm năm, thân kiếm dài ba xích bốn thốn, rộng chín phân, chuôi kiếm dài

bốn thốn, nặng mười chín cân, kiếm pháp sơ trưởng là ‘Cửu Linh Kiếm Quyết’.”

“Đứng thứ tư là Ma tộc Đệ Tam Môn, Huyết Môn Môn chủ. Người này không biết nói ra sao, chỉ biết trăm năm trước tiếp nhận Huyết Môn, từ đó chưa hề lộ diện. Trong tay là thanh kiếm ‘Thị Huyết’, thân dài ba xích hai thốn, rộng một thốn ba phân, chuôi kiếm dài bốn thốn, nặng ba mươi hai cân, là thanh ma kiếm được lưu truyền từ thượng cổ, thập phần lợi hại, có điều mấy chục năm nay không thấy ông ta xuất hiện, nên trở thành truyền thuyết rồi.”

“Đứng thứ năm lại là người của Nhân Gian giới, Phật Môn tục gia đệ tử Lí Lăng. Ba mươi năm trước trở thành Phật Môn tục gia đệ tử, xem kiếm là thầy,

tự sáng tạo ra ‘Đại Từ Bi Kiếm’, vào giang hồ mười năm chưa từng gặp địch thủ. Trong tay là thanh kiếm ‘Liệt Dương’, thân dài ba xích một thốn, rộng một thốn hai phân, chuôi kiếm dài bốn thốn, nặng mười một cân. Thanh kiếm này cương mãnh dị thường, và cũng có rất nhiều điểm thần bí, nhưng mấy năm gần đây không thấy xuất hiện, cũng giống như Lãnh Kiếm vô ảnh vô tung.”

Đại Dao Vương cười nói: “Cao nhân đều như vậy, lên trên xuống đất không có gì là không làm được, thật phi thường.”

A Cửu cười nói: “Hà, Đại Dao Vương mà học được những thứ này thì các cô nương gặp nạn cả rồi.”

Thủy Nhi nhìn Đại Dao Vương, nhẹ giọng tiếp: “Xếp hàng thứ sáu là trưởng

lão của Thần Môn, Dương Vân Phong, mới ba mươi tuổi đã trở thành trưởng lão Thần Môn, hoàn toàn dựa vào kiếm pháp của mình. Hai mươi năm nay chưa từng rời khỏi Thần Môn, người này tính cách cũng lạnh lùng như thanh ‘Ngưng Tuyết’ kiếm của ông ta. Thanh kiếm này dài ba xích ba thốn, rộng một thốn một phân, nặng mười một cân, người bị trúng kiếm nếu công lực không cao có thể bị đóng thành băng, thanh kiếm này cũng rất thần bí. Còn về ông ta sở trường kiếm pháp nào thì tôi cũng không biết.”

Thập Kiệt Nhất vội hỏi: “Thần Môn của cô hình như không hay rồi. Sao lại đứng tuốt vị trí thứ sáu?”

Thủy Nhi cười nói: “Đó chỉ là về kiếm, còn nếu thêm vào đạo pháp và khí

pháp của Thần Môn, huynh nghĩ sẽ xếp thứ mấy?”

Thập Kiệt Nhất quay nhìn Đại Dao Vương, gật đầu nói: “Lợi hại, nếu sử dụng thêm đạo pháp, khí pháp, không chừng còn lợi hại hơn Ma Môn.”

Thủy Nhi nhìn biểu tình của Thập Kiệt Nhất nói: “Kì thật là có đến bảy thanh kiếm...”

A Cửu vội hỏi: “A, có đến bảy thanh kiếm sao lúc nãy muội nói là sáu?”

Thủy Nhi đáp: “Thanh kiếm thứ bảy này là thanh kiếm được lưu lại từ lúc thiên địa còn sơ khai.”

Đại Dao Vương vội nói: “Thời gian lâu quá! Thanh kiếm này nhất định có linh tính, khẳng định là thanh kiếm tốt nhất rồi.”

Thủy Nhi lắc đầu nói: “VẬY thì không đúng! Thanh kiếm này rất thần bí, gọi là ‘Bi Mộng’, thân kiếm dài ba xích chín thốn, có ba lưỡi, không giống kiếm thường, chuôi kiếm dài chính thốn, hình tròn. Kiếm như được điêu khắc trên thân rồng, từ miệng rồng thò ra ba lưỡi kiếm, như thể miệng rồng là kiếm cách.”

Đại Dao Vương nói: “VẬY chẳng phải một cây gậy sao? Quá dài, đến năm xích, làm sao mà dùng?”

Thủy Nhi gật đầu nói: “Đây là một trong những nguyên nhân, không hiểu sao thanh kiếm này lại dài vậy? Nên biết lúc rút kiếm, kiếm dài thì sẽ bất lợi, mà thanh kiếm này thì lại quá dài, khi rút kiếm có nhiều chiêu không thể sử dụng. Ngoài ra, chung quanh thân kiếm có một

lớp hắc khí bao quang, nếu như người dùng kiếm không phải là cao thủ, miễn cưỡng sử dụng, chủ kiếm sẽ bị đảo ngược, ngược lại bị kiếm điều khiển.”

Thập Kiệt Nhất vừa uống trà vừa hỏi: “Thanh kiếm như vậy sao lại được gọi là bảo kiếm?”

Thủy Nhi uống một ngụm trà, nhìn Liễu Dật nói: “Đó là vì chủ nhân của ‘Bi Mộng’ kiếm từng là Vị Linh Phong.”

Đại Đại Vương nói tiếp: “Cô nói, Vị Linh Phong từng sử dụng thanh kiếm này?”

Thủy Nhi gật đầu nói: “Tôi nghĩ, cũng chỉ có Vị Linh Phong mới có khả năng làm cho ‘Bi Mộng’ có được cảm giác của kiếm. Sau này cũng với cái chết của Vị Linh Phong, ‘Bi Mộng’ cũng đã

biên mất khỏi thế giới này.”

Đại Dao Vương nước miếng như muốn chảy ra, nói: “Thật nhiều bảo kiếm quá, nếu chỉ cho tôi một thanh là phát tài rồi.”

Thủy Nhi nói: “Trừ khi huynh có năng lực thắng sáu đại cao thủ đó, bằng không dù có được kiếm cũng bị truy sát thôi.”

Đại Dao Vương quay đầu lại la lên: “Nói đùa sao? Nói tôi thắng sáu đại cao thủ này thôi thì kêu tôi đi nghiên cứu làm sao tu luyện thành thần tiên còn hay hơn.”

A Cửu hai tay chống cằm, nói: “Ai... không biết sáu đại cao thủ này còn gì muốn truy cầu nữa không?”

Thủy Nhi gật đầu nói: “Có lẽ, sáu đại cao thủ này chẳng còn cần truy cầu gì

nữa.”

Nói xong, Thủy Nhi nhìn quanh một lượt, nhẹ giọng nói: “Nói cho mọi người nghe một bí mật, việc này là tôi nghe lén được khi sư phụ bói quẻ đó.”

Mọi người như dán mặt vào bàn nói: “Bí mật?”

Thủy Nhi nói: “Sáu cao thủ này chỉ là tạm thời mà thôi. Mười năm sau, tam giới sẽ đại loạn. Lúc đó, tất cả các truyền thuyết hiện giờ sẽ bị vùi lấp, một cao thủ thực sự sẽ xuất hiện như một vị thần, hơn nữa sẽ có cả năm môn phái cùng tồn tại.”

Đại Dao Vương kinh ngạc hỏi: “Cô muốn nói, nói là sẽ có người thắng được cả sáu đại cao thủ này sao?”

Thủy Nhi nói: “Không phải có người,

mà là có nhiều người. Mười năm sau là kiếm thuật sẽ đạt đến cảnh giới khác rồi, tôi nghĩ Lãnh Kiếm biến mất, chắc vì đã tính đều chuyện này nên bế môn tu luyện.”

Đại Đạo Vương tiếp: “Hay nói về Lãnh Kiếm đi

Thủy Nhi nói: “Được ...”

“.....”

Trời dần tối, nhưng mọi người vẫn còn chìm đắm trong những câu chuyện giang hồ tam giới đầy thú vị.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 39: Đầu Sáp Kê Mao, Dữ Thanh

Thiên ...

Người tại giang hồ, giống như là hoa nở trên cành, khi nở khi rụng, khi tụ khi tán, thường thường thì đều là thân bất do kỷ (không tự chủ được).

(Cổ Long, Ngũ)

Vươn thân mình, dụi hai mắt, Liễu Dật nhảy từ giường xuống, tối hôm trước cùng các người nói chuyện tới trễ, Thập Kiệt Nhất kiên quyết không chịu tự mình ngủ, phải cùng Liễu Dật một chỗ, hết cách, Liễu Dật phải dùng tâm pháp mà Lang Vương đã dạy rồi ôm cho Thập Kiệt Nhất ngủ đi . Vì vậy, không ra khỏi phòng một lần, Thủy Nhi vẫn chưa trở lại .

Liều Dật mở cửa phòng, hương thơm nhẹ nhàng tỏa lên mặt, dương quang đem

đền âm áp trực tiếp trên thân thể Liễu Dật, Liễu Dật phe phẩy quạt, nói :”Hôm nay khí trời không tồi, chỗ này không khí thật tốt .”

“Thì đương nhiên, Côn Luân là đất nổi tới cửa lớn của Thần giới, chỗ này không khí không tốt, thì ở đâu tốt đây ?” Người vừa nói chính là tiên tử xinh đẹp, Thủy Nhi.

Liễu Dật vừa cười vừa nói :”Thủy Nhi thức sớm quá .”

Thủy Nhi vừa nở một nụ cười, thế giới như ngừng ngay lại, nói tiếp :”không ngủ được, phải giúp các người chuẩn bị điểm tâm .”

Tới giờ, Liễu Dật mới phát hiện trên bàn đá đã chuẩn bị một bữa điểm tâm thịnh soạn, đầy cả bànlại còn có một

mâm lớn trái cây, Liễu Dật lắc đầu nói :”chỉ nghĩ là Thủy Nhi tiên tử xinh đẹp, không nghĩ ra là tim cũng rất mềm, nhìn ra là Liễu Dật quả có mắt không tròn .”

Thủy Nhi đáp lại :”Được rồi, đừng có ở đó mà khen Thủy Nhi nữa, mau đi rửa mặt, rồi trở lại ăn, muội đi kêu họ .” Nói xong, chuyển thân về hướng tới phòng khác bỏ đi .

Liễu Dật kể bên thạch phòng tìm thấy một miệng giếng, nghĩ thầm :”Thần Môn này thật không giống, phương thức sinh hoạt đều bất đồng với Giang Nam .”

Sau khi Liễu Dật quay lại, chỉ thấy Thập Kiệt Nhất như là một ông lão, một mặt cứ la làng chưa tỉnh ngủ, một mặt tiến về hướng bàn ăn, còn Đại Dao Vương thì tỏ vẻ rất là đặc biệt, tóc trên

đầu cứ đứng thẳng lên, lắc tới lắc lui, tiến về chỗ Liễu Dật . Nhìn tới A Cửu, một mặt thì cứ than vãn là không có nha hoàn ở đây, một mặt thì tìm kiếm miệng giếng .”

Ba người cứ như ba tên hề liên tục xuất hiện, Liễu Dật không khỏi lắc đầu, tiến tới bên bên thạch bàn, một mặt cùng Thủy Nhi đàm luận, một mặt bắt đầu ăn uống

Cuối cùng, ăn được ba thứ, các người khác cũng vừa thay phiên nhau ăn xong, Liễu Dật vỗ bụng nói :”No rồi .”

“Tiểu huynh đệ cảm thấy thức ăn có hợp khẩu vị không ?” Một âm thanh thô kệch truyền lại .

Liễu Dật đứng lên, chỉ thấy từ chỗ quẹo vào thạch ốc, Bạc Thương Khung

đang tiến lại chỗ này, Liễu Dật gật đầu đáp :”Tiền bối, bữa ăn của Thủy Nhi rất hợp với khẩu vị của Liễu Dật, hơn nửa trái cây của Thần Môn thì khỏi nói .” Liễu Dật không biết sao Bạc Thương Khung lại tới đây, lão đã nói muốn ba ngày thời gian nghỉ qua, không lẽ lão thay đổi ý định ?

Bạc Thương Khung hào sảng cười rồi nói :”hợp khẩu vị thì tốt, có biết lão phu hôm nay vì sao tới đây không ?”

Liễu Dật lắc đầu đáp :”tha cho vãn sinh ngu muội, không biết tiền bối”

Bạc Thương Khung nói :”Trưa hôm qua, ta đã tại Thần Môn đại điện gặp qua môn chủ, cùng môn chủ thương lượng một lần, lão phu thì không có nghi vấn, nhưngmôn chủ người nghĩ đến muốn

gặp tiểu huynh đệ .

Liều Dật nghĩ trong lòng :”Lão đầu này muốn bán thuốc gián gì đây, Thần Môn môn chủ đâu phải là cương vị tiếp một tiểu tử chưa ráo máu đầu ? Sao lại gặp mình ?”

Liều Dật vẫn lắc đầu nói :”không.....thật không minh bạch .”

Bạc Thương Khung cười nói :”Lão phu còn nghĩ tới lấy bảo vật cho người mượn, đã cầu qua phê chuẩn của môn chủ, vì vậyhiên tại người minh bạch rồi chứ ?”

Liều Dật gật gật đầu đáp :”Theo tiên bối nói, chỉ cần môn chủ người đồng ý, ta có thể được đem cái kính đó tới Phong Ma Trấn à ?”

Bạc Thương Khung cười đáp

:”Người không phải là ngu đến không có thuốc chữa, ha haăn no chưa ?”

Liều Dật tạt đầu nói :”Đa tạ tiên bối khen thưởng, sớm đã ăn rồi, Liều Dật giờ chỉ còn chờ môn chủ triệu kiến .”

Bạc Thương Khung gật đầu, mắt nhìn Thủy Nhi nói :”Môn chủ gọi người hãy cũng Liều công tử cùng tới .”

Thủy Nhi lấy tay che miệng nói nhỏ :”Sao lại kêu ta tới, ta không muốn gặp tên dân tộc đó .”

Tuy nói với thanh âm cực nhỏ, nhưng rất gần đó Liều Dật và Bạc Thương Khung đều nghe được trong tai, Bạc Thương Khung đè nén cổ họng lại nói :”nghe đây, Thủy Nhi, hắn là môn chủ, lời nói của hắn, chúng ta phải nghe theo .”

Môm của Thủy Nhi nhanh chóng xệ xuống tới cằm, gật đầu đáp :”Được rồi .”

Lúc này A Cửu, Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất đã bước tới, nói :”Bọn chúng ta cũng muốn tới đại điện .”

Bạc Thương Khung mặt biến sắc, nghiêm túc đáp :”Thần môn đại điện để tùy tiện tiến vào à ? Các người đợi ở đây, nếu như chạy loạn lên, hậu quả tự mình gánh lấy .” Nói xong, quay mình hướng về phía ngoài bỏ đi .

Liễu Dật quay đầu lại nói :”Các người ở đây đợi ta, ta sẽ trở lại rất mau .” Nói xong, bỏ đi theo.

Thủy Nhi cũng khuyên :”Các người đừng có chạy loạn lên, Thần Môn có rất nhiều trận pháp, rất nguy hiểm, ở đây đợi chúng ta .” Nói rồi, cũng bỏ đi theo luôn

A Cửu dậm chân, nói :”Hừ, đều là đồ chết bầm, khi dễ chúng ta!”

Thập Kiệt Nhất vội dỗ ngọt A Cửu :”Tốt mà, tốt mà, A Cửu đừng có giận, chúng ta ăn trái cây đi, nghe nói trái cây của Thần Môn có tác dụng làm tăng thọ, còn có thể làm da dẻ mịn màng thêm .”

Các thứ này toàn là Thập Kiệt Nhất học được từ Liễu Dật, nữ nhân thích đẹp, đó là thiên tính . Nghe được có thể dưỡng nhan, lại còn bất lão thì còn không maunhưng nghe từ miệng của Thập Kiệt Nhất nói ra thì cứ loạn cả lên .

Hên là A Cửu là một người thông minh, nghe được điều này, phiền não gì cũng tiêu ra ngoài hết, hướng về mâm trái cây phóng tới

Lại nói về Liễu Dật, theo Bạc Thương Khung, Thủy Nhi 2 người, hướng tới mặt trước của Thần Môn đại điện tiền tới, Bạc Thương Khung đi kế bên nói :”Tiểu huynh đệ, có học qua võ công .”

Liễu Dật gật đầu nói :”không biết tính hay không tính là võ công, tùy tiện học được thôi .”

Bạc Thương Khung cười nói :”Thần Môn đại điện này một người thường phải ít nhất một thời thần, tiểu huynh đệ có thể theo lão phu thời gian lâu như vậy, nhưng mặt lại không đỏ, không khó thở, nhìn không ra là chỉ tùy tiện học được, ha ha .”

Liễu Dật đã biết qua cái loại đề tỉnh này của lão, lúc này mới cảm thấy đã bỏ

một thời gian dài, không vận tâm pháp, nội lực gì mà một điểm cũng không mết, có thể nào mấy ngày nay có tiến bộ mới ?

Liễu Dật gật đầu nói :”Có một bằng hữu dạy cho văn bối vài loại võ công, nếu không trong cái thế giới hỗn loạn này, thật không tốt nếu ta bị sơn tặc chém chết .”

Bạc Thương Khung đi kế bên nói :”Theo lão phu thấy, hiện tại không có sơn tặc bình thường nào có thể chém chết được tiểu huynh đệ .”

Liễu Dật cười đáp :”Ít nhất ta hiện tại vẫn còn sống, có thể nói đã sáng tỏ vấn đề đó .”

Bạc Thương Khung chỉ hỏi Liễu Dật vài chuyện không khẩn yếu, nhưng đang trong lúc nói về mấy chuyện này, ba

người đã tới trước Thần Môn đại điện .

Cao tới tận mây, căn bản không cách nào nhìn thấu vì bị tầng tầng mây bao phủ lấy đại điện, đại môn cao 12 trượng, rất có khí phái

Bạc Thương Khung nhẹ nhàng đưa tay phải lên, chỉ thấy hai cánh cửa của đại môn cách xa chín trượng như có người lay động, từ từ mở ra, bên trong cửa, bắn ra quang mang màu vàng, chói mắt, nhất thời làm người không cách mở mắt ra được .

Bạc Thương Khung đưa tay ra mời :”Liều công tử, xin mới vào .”

Liều Dật miễn cưỡng mở mắt ra, sau khi quen với quang mang màu vàng, phát hiện ra bên trong đại điện thật rộng không bì được, tả hữu hai mặt lục căn

không thể nhìn thấy hết tất cả các thạch trụ ở hai bên, nội điện vắng lặng không có ai, nhìn về phía trước, chỉ thấy ngoài trăm trượng, có một người ngồi trên bảo tọa trên cao

Liễu Dật thầm nghĩ :”đây có phải là Thần Môn môn chủ .” vừa nghĩ vừa tiến vào phía trong .

Tới phía dưới bảo tọa, Bạc Thương Khung ôm quyền nói :”bẩm môn chủ, Liễu công tử cùng tiểu đồ đã được dẫn tới .” Nói rồi, đứng đó bất động .

Liễu Dật lên nhìn lên, chỉ thấy người trên bảo tọa, thấy chỉ khoảng ba mươi tuổi, trên mặt như viết lên chữ “gian trá”, một thân bạch ngân chiến giáp, đầu đội thất tinh quan, hình như có cắm hai cái “phượng hoàng linh” có thể vì người này

tự nghĩ mình anh tuấn tiêu sái phong lưu. Nhưng Liễu Dật không minh bạch là tại sao trong Thần Môn mọi người trên đầu đều phải cắm hai cái lông gà ? Có phải họ cảm thấy như vậy là rất đẹp .

Liễu Dật cùng Thủy Nhi tiến tới phía trước, Liễu Dật nói trước :”Giang Nam thư sinh, Liễu Dật, bái kiến Thần Môn môn chủ .” Nói rồi, cúi người chào .

Thủy Nhi nói theo :”Thủy Nhi bái kiến môn chủ .”

Môn chủ trên đầu cắm lông gà, nhìn Liễu Dật, rồi lại nhìn Thủy Nhi nói :”Tới đây, Thủy Nhi, tới chỗ của Quỳnh ca casao mà từ lúc trở về Thần Môn chưa lại gặp ca ca.”

Thủy Nhi quay đầu lại nhìn Bạc Thương Khung một cái, Bạc Thương

Khung dùng mắt ra dấu, nói nàng đi qua .

Thủy Nhi chỉ còn cách cúi đầu từ từ bước lên.

Môn chủ đầu cầm lông gà vừa nhìn, đã vội thốt lên :”Ồ xin thứ cho Quỳnh Phong Lôi không đón tiếp chu toàn, hai vị ngồi trước, trước đã .”

Bạc Thương Khung theo Liễu Dật ngồi xuống trên ghế đá kế bên, Liễu Dật nghĩ thầm :”nhìn tướng người, còn là Quỳnh Phong Lôi. Ta nhìn giống “cùng phong lạc “(điên vì nghèo), Như vậy mà cũng là nhất môn chi chủ .”

Đột nhìn, Liễu Dật nghe trong đầu đúng là thanh âm của Bạc Thương Khung truyền lại :”Tiểu huynh đệ, dù trong lòng nghĩ gì, nhưng không thể nói ra .”

Liễu Dật ngơ ngẩn nhìn Bạc Thương

Khung, tuy môn chủ không ra gì, nhưng trường lão bên cạnh thì thâm trầm không đo lường được

Hắn đầu hiểu ra, lúc này Bạc Thương Khung đối với hắn đã dùng Độc Tâm Thuật và Truyền Âm Thuật của Thần Môn .

Thủy Nhi cuối cùng đã tới bên đầu cắm lông gà, “cùng phong lạc” môn chủ . Chỉ thấy dâm nhãn của tiểu tử này đảo một vòng, bỗng nắm lấy tay Thủy Nhi, cười nói thật dâm đẳng :”Thủy Nhi, tại sao nhiều ngày rồi mà không lại gặp Quỳnh ca ca, có khi nào nghĩ ca ca chết rồi .”

Liễu Dật thân thấy lạnh rung lên, tự nghĩ :”Yêu ma gì đây, kiểu này làm ta muốn phun nhổ ra quá .”

Bạc Thương Khung truyền âm khuyên nhủ :”Tiểu huynh đệ, phải kiên trì, đừng có học theo lão phu, nhỗ bậy nhỗ bạ, nhỗ nhiều năm thành tập quán rồi .”

Liễu Dật lắc đầu .

Tiếp theo nghe tên môn chủ đầu cầm lông gà nói :”Thủy Nhi, huynh thấy, chúng ta thành thân đi .”

Thủy Nhi liền thối lui một bước, len lén nhìn về hướng Bạc Thương Khung, trong mắt đầy ý cầu cứu

Bạc Thương Khung đứng mạnh lên, ôm quyền nói :”Môn chủ, xin nghĩ lại, Thủy Nhi đã có ý trung nhân .”

Quỳnh Phong Lô quay đầu mạnh lại hỏi :”Thủy Nhi đã có ý trung nhân ? Là ai ?”

Bạc Thương Khung đột nhiên quay

lại, đưa tay lên chỉ Liễu Dật: “là hấn.”

Liệu Dật bắn người đứng lên, vốn muốn nói mình chính là vị hôn thê, nhưng khi nhìn thấy Bạc Thương Khung chớp mắt với vận tốc 360 lần một giây, Liễu Dật nói không ra .

Liệu Dật đương nhiên biết được ý tứ của Bạc Thương Khung, như vậy, Thủy Nhi có thể thoát được cảnh bị tên trên đầu cắm lông gà môn chủ này làm khó, mình đã gián tiếp làm một được một hảo sự, sao mà cảm thấy hảo sự này phiền quá .

Môn chủ lông gà cuối cùng khôi phục lại như thường, ho khan 2 tiếng, nói :”nếu vậy, Thủy Nhi, nàng trước hết xuống dưới ngòi đi .”

Thủy Nhi nghe xong, như là được

đặc xá, nếu so với lúc lên thì nhanh gấp ba lần tốc độ, chạy nhanh xuống, ngồi xuống kế bên Liễu Dật

Môn Chủ lông gà quét mắt, lạnh lùng nhìn Liễu Dật hỏi :”Người có phải là thư sinh từ Phong Ma Trấn tới? Muốn mượn pháp khí phải không ?”

Liễu Dật tiến lên một bước đáp :”Chính thị tiểu sinh .”

Môn chủ lông gà trong một tuần trà mắt đã chuyển động 720 lần, gật gật đầu nói :”Liễu công tử quả là hiệp nghĩa chí sĩ, chỉ làpháp khí của Thần Môn nếu để Liễu công tử đem đi như thế này, sau này chuyện truyền ra người thiên hạ nghe được, Thần Môn của ta còn có quyền uy à .”

Liễu Dật kéo quạt ra, tự nghĩ :”Tên

lông gà này đã sáng tỏ tai họa đây .”

Liễu Dật tiếp lời :”Môn chủ, vậy ý ngài là”

Quỳnh Phong Lô cười cười, tay mân mê chơi với hai viên dạ minh châu, đáp :”bồn tọa nghe nói Giang Nam tài tử Liễu Dật, cầm kỳ thi họa, không gì không biết, từ nhân gian tới hoàng đế, đều thập phần thưởng thức tài năng của công tử .”

Liễu Dật lắc đầu đáp :”Tiểu sinh không minh bạch ý tứ môn chủ .”

Quỳnh Phong Lô ngừng ngay nét cười trên mặt, lạnh lùng nói:” vậy thì, bồn tọa có cảm giác không thoải mái thập phần, ta phải thấy được tài nghệ của Liễu đại tài tử .”

Vừa ngừng nói, đã nói tiếp :”nói như thế, ta muốn tỷ thí cổ cầm với công tử

một lần, bốn tọa nghĩ phương diện âm luật hoàn toàn vượt trội, nếu như bất hạnh, bốn tọa thắng, nếu vậy, mời Liễu công tử hãy trở về, quên đi chuyện của Phong Ma Trấn .

Liễu Dật phe phẩy quạt, nghĩ thầm :”Tên này đã sáng tỏ ra ý xấu của bản thân . Thần Môn là địa bàn của hắn, ở đây đều là người của hắn, nếu như muốn thắng, thì không thể so sánh, nói gì tới giúp Phong Ma trấn, Thủy Nhi kế bên mình đây còn không thể giúp .”

Liễu Dật hỏi tiếp :”Nếu như tiểu sinh thắng được thì nói sao ?”

Môn chủ lông gà nhìn trời cười to :”Tốt, nếu như ngươi có thể thắng, ngươi đưa ra yêu cầu gì, bốn tọa đều đáp ứng .”

Liễu Dật nhìn môn chủ lông gà, vừa

cười vừa nói :”Tốt, thấy môn chủ đối với phương diện âm luật có tự tin thập phần, vậy, Liễu Dật bất tài, can đảm tiếp thụ khiêu chiến của môn chủ .” Nói xong, lại ngồi trở lại .

Quỳnh Phong Lô phát tay áo lên, bên cạnh tức khắc xuất hiện hai người mặc khôi giáp màu trắng, tựa hồ như là hộ vệ của hắn . Quỳnh Phong Lô nói tiếp :”Các người đi chuẩn bị cổ cầm .”

Hai người nghe xong liền lui xuống .

Quỳnh Phong Lô tiếp tục :”tại trường tỷ thí này, xin mời hai hộ vệ, Bạc trưởng lão, Thủy Nhi , bốn người làm trọng tài .”

Liễu Dật gật đầu nói :”Ta không có vấn đề .” Một mặt nói vậy, một mặt nghĩ thầm :”Tên “cùng phong liễu” này thấy

có vẻ có thực lực thật sự, nếu không đã không chỉ mời bốn người làm trọng tài, hẳn có phải muốn dùng âm luật đã bại ta không nữa .”

Xác thật, Quỳnh Phong Lô giỏi nhất chính là âm luật, Liễu Dật tới Thần Môn, đương nhiên không biết chuyện này . Quỳnh Phong Lô quyết dùng âm luật đả bại Liễu Dật, làm xấu mặt Giang Nam tài tử này trước mặt Thủy Nhi, không thể hoàn thành phó thác của Phong Ma Trấn Tử Thúc, làm cho hắn phải thân bại danh liệt, từ nay trừ khử đi cái danh tài tử từ nay .

Hai hộ vệ đã bày cỗ cầm trong giữa đại sảnh .

Liễu Dật phẩy quạt một cái, nói :”Môn chủ mời .”

Quỳnh Phong Lô không từ chối, có lẽ, hắn muốn mau làm bẻ mặt Liễu Dật, vì vậy hắn muốn bắt đầu sớm . Tung thân nhảy lên, bỗng từ trên cao tại chỗ ngồi bay thẳng xuống, ổn định ngồi cạnh cây đàn .

Liễu Dật phe phẩy quạt, một mặt tiến tới bên cạnh Thủy Nhi, một mặt từ từ nói :”Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn có núi cao hơn .” nhẹ nhàng ngồi xuống, chuẩn bị bắt đầu, không khỏi khen thưởng cây đàn của tên môn chủ lông gà này.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 40: Chiêu Phong Dẫn Điệp, Phù Hoa Nhân ...

Trên chiến trường, lúc sinh tử quan đầu, kẻ sợ chết ngược lại càng chết nhanh chóng, giống như trên một canh bạc, người ít tiền, sợ thua tiền lại càng thua nhiều.

(Cổ Long – Ngữ)

Yên tĩnh! Trong nội điện yên tĩnh đến mức tưởng như không có thanh âm nào tồn tại, theo từng chuyển động nhịp nhàng như cao sơn lưu thủy của đôi tay Quỳnh Phong Lô, cây đàn cũng phát ra thanh âm mỹ diệu vô bì.

Âm thanh như tiên khúc trên trời, lại như một đoàn từng tinh linh kẻ sát tại người thì thầm, làm lòng người như đang bay bổng. Trong những giai điệu ưu mỹ,

chúng nhân như lạc vào thế giới khác, từng làn hương hoa thơm ngát như ảo giác xuất hiện trong đầu họ...

Liều Dật xếp quạt, chú tâm lắng nghe. Chàng đương nhiên nhận ra khúc nhạc Quỳnh Phong Lô đang tấu chính là danh khúc ‘Ám Hương’, tên Quỳnh Phong Lô này xem ra đúng là cao thủ âm luật, hẳn đã nắm bắt được cái tuyệt diệu của khúc nhạc này, chỉ đáng tiếc... quá nôn nóng, một khúc nhạc lẽ ra được phát huy đến cực điểm, trong tình huống này lại bị tên Môn chủ lông gà bỏ sót vài điểm.

Cùng với thời gian trôi đi, tay Quỳnh Phong Lô lướt nhanh trên phím đàn, kết thúc khúc nhạc...

Quỳnh Phong Lô đứng dậy, hai tay

chấp ra sau, nhìn Liễu Dật nói: “Liễu đại tài tử, ngài nhận thấy khúc nhạc của bốn tọa có qua cửa được không?”

Lúc này, mọi người đã thức tỉnh từ trong khúc nhạc, trong nhãn thần mọi người đều xuất hiện nét ngạc nhiên. Nếu khúc nhạc này quả thật do Quỳnh Phong Lôi tấu vậy thì không biết Liễu Dật có bản lĩnh gì để so tài với thứ âm thanh ưu mỹ đó? Dù mọi người đều không nói gì, nhưng khúc nhạc ấy đã đạt đến mức tuyệt đỉnh, muốn thắng khúc nhạc ấy thì không biết phải đạt đến trình độ nào.

Liễu Dật phe phẩy quạt, ôm quyền đáp: “Bội phục, bội phục, Liễu Dật từng nghe nói Thần Môn Môn chủ tuổi trẻ tài cao, đúng là bậc đại tài tử, giang hồ tam giới ai mà không biết, ai mà không

hiếu?”

Tựa hồ như lời nói này của Liễu Dật làm Quỳnh Phong Lô cảm thấy hài lòng, hần cười nói: “Liễu công tử quá lời rồi, không biết Liễu công tử...” Quỳnh Phong Lô muốn hỏi Liễu Dật có còn muốn đấu tiếp không, hiển nhiên hần đối với khúc nhạc của mình vừa ý phi thường.

Mọi người đương nhiên hiểu ngầm ý trong lời nói của Quỳnh Phong Lô, muốn Liễu Dật thấy khó mà lui, giữ chút thể diện, Liễu Dật nhìn Bạc Thương Khung, ông ta nhãn thần lo ngại, như tin rằng Liễu Dật căn bản không phải đối thủ của Quỳnh Phong Lô, lại nhìn qua Thủy Nhi, thấy nàng nhãn thần đầy thất vọng, cho rằng Liễu Dật không có hi vọng thắng, nhìn qua hai tên hộ vệ, ánh mắt chúng có

vẻ coi thường, cho rằng Liễu Dật là loại thùng rỗng kêu to, mưa nhỏ sấm lớn.

Liễu Dật cười ha hả, nhíp nhíp quạt: “Liễu Dật thật bội phục tài năng âm luật của Môn chủ ...” Hốt nhiên, Liễu Dật vẻ mặt biến đổi, trở nên nghiêm túc, băng lãnh, chậm rãi nói: “Nhưng Môn chủ nên biết, trường giang sóng sau xô sóng trước, thế giới hiện tại rất thực tế, nếu Môn chủ chỉ dừng lại ở những khúc nhạc của người khác, dù cố gắng đến mức nào cuối cùng vẫn là của người khác, cho nên hôm nay Môn chủ nhất định sẽ thua.”

Quỳnh Phong Lôị tựa hồ bị những lời của Liễu Dật làm cho ngây ngốc, cả nửa ngày trời cũng không nói được câu nào.

Liễu Dật vén trường bào, nhẹ nhàng ngồi xuống, nói tiếp: “Khúc nhạc mà

Liều Dật đàn là ‘Tiểu Thương Hải’, đây là khúc nhạc Liều Dật tự sáng tác năm mười tám tuổi, khiến mọi người chê cười rồi.”

Nói xong, mười ngón tay gầy nhẹ, tiếng đàn vút lên, dần dần len lỏi vào lòng người, hốt nhiên, tiếng đàn tăng tốc, phảng phất như thời khắc con người đã bước đến lúc cuối cuộc đời, đầu tóc bạc trắng, lúc đã trăm tuổi, mọi người đều ngỡ ngàng không thể nhận ra đâu là thực, đâu là ảo...

Lắng nghe, cầm âm lại trở nên hòa hoãn, như ngọn gió xuân ve vuốt, len vào lòng người, cuối cùng đến lúc cuối cuộc đời, trong khoảnh khắc cuối cùng ấy, mọi người bị ngọn gió xuân ấy khơi gợi cảm xúc, hồi tưởng lại cuộc đời mình, một

đời bôn ba vì danh vì lợi, đến giây phút chết đi mới biết chẳng có ai để thương để nhớ, hướng hồ gì đến người hoài niệm mình.

Cầm âm biến đổi lúc nhanh lúc chậm, những trải nghiệm kinh lịch nửa đời người phảng phất như hiện ra trước mắt, nhìn lại quá khứ thấy mình quả thật ấu trĩ, thật là vô tri, đã quên đi tình cảm người thân, tình bằng hữu chỉ để bôn ba, cái gì gọi là khoái lạc hạnh phúc chứ? Lúc ấy, lúc sắp rời khỏi thế giới này, còn có thể làm được gì, quả thật là “Phù hoa nhân sinh nhất mộng, ngưỡng thiên trường tiểu thương hải.”*

Khúc nhạc kết thúc, mọi người như vẫn còn chìm trong ảo giác, trong mắt ngấn lệ, bi thương. Liễu Dật nhẹ nhàng

đứng dậy, một cánh bướm vàng từ cửa lớn bay vào đậu trên vai chàng.

Liều Dật đến chỗ ngồi, nhẹ nhàng ngồi xuống, tự rót trà, uống một ngụm rồi gật đầu: “Trà ngon.”

Lúc ấy, chúng nhân dường như đã tỉnh lại, Bạc Thương Khung lau mắt, nhỏ giọng nói: “Lão phu một đời tung hoành giang hồ, không ngờ chỉ là hư không, xem ra... phải thay đổi thôi.”

Hai tên hộ vệ của Quỳnh Phong Lô cũng nhỏ giọng bàn tán: “Chắc phải xin Môn chủ rời khỏi đây, trở về nhà với vợ và mẹ.”

Bây giờ Quỳnh Phong Lô cũng đã tỉnh lại, tung người quay về trên bảo tọa. Hai hộ vệ cũng trở về đứng phía sau.

Quỳnh Phong Lô nhìn hai tên hộ vệ

hai bên rồi lại nhìn xuống dưới, hiển nhiên hẳn đã rõ, khúc nhạc của Liễu Dật rõ ràng là trên tài khúc nhạc của mình, nhưng lại không tiện nói ra. Cuối cùng, Quỳnh Phong Lô cười nói: “Liễu công tử quả thật là cao nhân, nghe khúc nhạc của Liễu công tử như gặp người tri kỷ, còn nói gì đến thi đấu nữa, Bạc trưởng lão!”

Bạc Thương Khung liền đứng ra: “Có !”

Quỳnh Phong Lô nói: “Hãy đưa cho Liễu công tử mượn Càn Khôn Kính, Liễu công tử cũng là làm việc tốt mà.”

Bạc Thương Khung gật đầu: “Tuân mệnh.” Nói xong, chuyển người, lật tay, từ trong bàn tay ảo hóa xuất hiện một chiếc kính, thân kính màu vàng, cán kính

làm bằng đồng cổ. Bạc Thương Khung đưa kính cho Thủy Nhi.

Chỉ nghe Bạc Thương Khung nói: “Tuy môn chủ đã đồng ý, nhưng dù sao cũng nên cẩn trọng, ta sẽ phái Thủy Nhi xuất đạo đi một chuyến đến Phong Ma Trấn, ‘Càn Khôn Kính’ tạm thời do Thủy Nhi bảo quản, tiểu huynh đệ thấy sao?”

Quỳnh Phong Lô vội hỏi: “Sao, Thủy Nhi cũng phải đi theo à?”

Bạc Thương Khung gật đầu: “Đúng vậy, việc này cũng vì tốt cho bốn môn, theo lý Thần Môn chúng ta phải phái người giúp đỡ Phong Ma Trấn.”

Quỳnh Phong Lô không tự nguyện gật đầu nói: “Tốt thôi, việc đã như vậy các người lui đi.” Hắn muốn nhanh chóng kết thúc việc này, bởi vì trận so tài

lúc này đã thua quá thê thảm.

Bạc Thương Khung cùng Thủy Nhi, Liễu Dật đứng lên hành lễ, rồi chuyển người đi ra ngoài...

“Thật sợ chết được, muội cứ nghĩ Liễu công tử không thắng nổi Môn chủ.” Thủy Nhi vừa vuốt vuốt ngực vừa nói.

Bạc Thương Khung đi phía sau hào sảng cười: “Ha ha, ta đối với tiểu huynh đệ rất có lòng tin, dù sao cũng là ý trung nhân của Thủy Nhi mà, ha ha.”

Liễu Dật đột nhiên đứng sững lại, nói: “Tiền bối, Liễu Dật đã có vị hôn thê, tôi tưởng... tiền bối không thật lòng chứ?”

Bạc Thương Khung lo sợ kéo Liễu Dật lại, dùng ‘truyền âm thuật’ nói: “Đừng nói mấy lời như vậy chứ, Thủy

Nhi sẽ đau lòng đó, có gì đợi sau khi đưa Thủy Nhi xuống rồi nói tiếp.”

Nói xong, nhìn Thủy Nhi đang tươi cười bước đi phía trước, thật may là Thủy Nhi đi trước, không nghe được những lời Liễu Dật nói, nhưng cũng phải nhờ Bạc Thương Khung nhanh chóng chặn lại.

Sau đó, ba người nhanh chóng đi đến con đường dẫn đến ngôi thạch ốc, Bạc Thương Khung nói: “Thủy Nhi. Con đi trước đi, ta có việc cần nói với tiểu huynh đệ.”

Thủy Nhi nghe vậy liền gật đầu: “Vâng.” Rồi quay người đi về phía thạch ốc.

Bạc Thương Khung kéo Liễu Dật vào trong rừng cây bên một bậc đá, hỏi:

“Tiểu tử, ngươi còn trẻ vậy mà có thể thất, không phải đang lừa lão phu chứ?”

Liễu Dật phe phẩy quạt, trả lời: “Liễu Dật cần phải dối gạt tiền bối sao? Yêu là yêu, không yêu là không yêu, sao lại phải dối gạt tiền bối?”

Bạc Thương Khung vội hỏi: “Vậy Thủy Nhi thì sao? Ngươi không thích nó à?”

Liễu Dật phe phẩy quạt, mặt lộ vẻ khó khăn: “Thủy Nhi quả thực rất đẹp, lại rất hiểu biết, những người đã gặp Thủy Nhi mà có can đảm nói rằng không thích nàng ấy, tôi nghĩ chẳng có mấy ai. Nhưng tiền bối nên biết, thích và yêu không giống nhau, nếu không yêu hai bên sao có thể tình nguyện bên nhau? Nếu như không nói ra thì sẽ lãng phí tình cảm

của Thủy Nhi.”

Bạc Thương Khung vò đầu, hiên tại lão đầu còn giống một vị lão tiên bối, có lẽ giống một tiểu hài đang gặp vấn đề nan giải?

“Nhưng.. nếu Thủy Nhi biết việc này nó nhất định sẽ rất buồn, nó là một đồ đệ ngoan, ta không muốn nó thương tâm.” Bạc Thương Khung vừa nghĩ vừa nói.

Liễu Dật phản bác: “Nếu tôi không nói thì mới chính là tổn thương cô ấy, sau này cô ấy lại càng tổn thương nhiều hơn.”

Bạc Thương Khung lại vò đầu nói: “Được rồi, không bàn nữa, nói đến chuyện tình cảm là ta lại thấy hồ đồ, người muốn nói cũng được, nhưng... vạn lần không thể làm Thủy Nhi bỏ chạy

đây.” Nói xong, lão bèn quay người đi ra ngoài.

Liễu Dật gật đầu, đi theo sau Bạc Thương Khung...

Ngoài mười trượng, cảnh cây rung nhẹ, đột nhiên xuất hiện hai thiếu nữ, chính là Thủy Nhi và A Cửu, hai người trong tay đang cầm hai tấm ‘Ẩn Thân Phù’.

A Cửu hỏi: “Thế nào, muội cũng nghe rồi đó, nhưng ta thấy muội hình như vẫn chưa từ bỏ.”

Thủy Nhi biểu tình như có gì khó khăn, nhẹ nhàng gật đầu: “Liễu công tử là người tốt, Thủy Nhi không yêu cầu gì cả! Thủy

Nhi chỉ cần thấy Liễu công tử hạnh phúc, vui vẻ, thì đó cũng là hạnh phúc,

vui vẻ của Thủy Nhi...”

A Cửu vẻ mặt khó coi hỏi: “Thật không đáng, muội không muốn người muội yêu cũng yêu muội sao?”

Thủy Nhi nhẹ nhàng quay đầu lại đáp: “A Cửu tử tử! Tử nghĩ thế nào là đáng, thế nào là không xứng đáng? Vậy tại sao tử vẫn theo bên cạnh Liễu công tử? Tử cho rằng khi hình bóng huynh ấy đã in sâu trong tim tử, tử còn có thể dung nạp một ai khác sao?”

A Cửu ngượng ngùng giải thích: “Ta.. ta.. ta chỉ.. chỉ muốn vì ham vui mới theo cạnh hắn thôi.”

Thủy Nhi nhẹ nhàng mỉm cười, một nụ cười đẹp mê người, đến cả A Cửu khi nhìn vào cũng cảm thấy thích, chỉ nghe Thủy Nhi nhẹ giọng nói: “Như vậy xem

ra Thủy Nhi thành công hơn A Cửu tỷ tỷ, ít nhất Thủy Nhi dám yêu, dù trước mắt là vạn trượng huyền nhai, là vực sâu không đáy, Thủy Nhi thật sự đã yêu từ tận đáy lòng, không còn gì phải hối tiếc.” Nói xong, nhẹ nhàng vén váy áo đi ra ngoài...

A Cửu nhìn bóng Thủy Nhi xa dần, trầm nghĩ: “Có lẽ, ta thật sự thất bại rồi, ta không dũng cảm như Cát Lợi Nhi, cũng không chân thành như Thủy Nhi, giờ phải làm gì đây? Ta chỉ muốn truy cầu hạnh phúc cho mình, vậy là sai sao? Hừ! Cái tên ngốc tử đó, sao mà có nhiều cô nương thích hấn vậy chứ, mới ra ngoài có mấy tháng mà đã như vậy, sau này còn tới mức nào nữa?” Nghĩ vậy rồi lại cười lên.

Lại nói về Liễu Dật, “Cuối cùng đã lấy được Càn Khôn Kính”, nghĩ vậy liền đi thẳng về, đến bên bàn đá thấy chỉ thiếu A Cửu và Thủy Nhi, còn Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất thì nằm trên bàn đá sỏi nắng.

Liễu Dật ngồi xuống, vỗ vỗ bàn nói: “Tốt rồi, tốt rồi, hãy sẵn sàng, sau giờ Ngọ chúng ta sẽ quay lại Phong Ma Trấn.” Nói xong cầm chén trà, tự rót cho mình.

Đại Dao Vương lắc lắc cái đầu thời thượng của hắn: “Liễu lão đại, đã lấy được bảo vật chưa? Lấy ra cho chúng tôi đại khai nhãn giới đi.”

Liễu Dật uống một ngụm trà đáp: “Ừ, lấy được rồi, ở trên người Thủy Nhi cô nương. Thủy Nhi cô nương sẽ theo chúng

ta đến Phong Ma Trấn trừ yêu.”

Đại Dao Vương nhìn Thủy Nhi nói: “He he, Thủy Nhi cũng đi. Tốt, tốt, tôi phải theo cô học Ân Thân Phù, he he...” nói xong, cười càng đậm đặng hơn.

“Thiên Lô Chú” Thủy Nhi lớn giọng hô.

Sấm từ trên trời giáng xuống, tiếng sét vang lên, ầm một tiếng đại lôi giáng xuống nhằm ngay Đại Dao Vương, tiếp đó là một luồng sáng. Đại Dao Vương xương cốt như hiện cả lên, ngã vật ra đất, thân mình đen như than, miệng phun khói, hai mắt trợn lên nói: “Tại sao, người bị thương luôn là tôi?”

Thập Kiệt Nhất vội đổi chỗ ngồi, nhỏ giọng: “Sau này phải tránh xa người ra, vạn nhất Thủy Nhi cô nương giáng sét

không chuẩn, chẳng phải xui xẻo lắm sao?”

Thủy Nhi phui tay: “Chỉ tại hấn cứ nghĩ xằng bậy, nghĩ một lần tôi nướng hấn một lần.”

Liều Dật lắc đầu, uống một ngụm trà, nói: “Thủy Nhi, muội nên biết, lấy bạo trừ bạo thì lại càng trừ càng bạo hơn, huynh nghĩ muội nên thử phương pháp khác.”

A Cửu từ bên ngoài đi vào đứng cạnh Thủy Nhi, cũng góp ý kiến: “Biện pháp tốt nhất là muội mỗi ngày theo sát Đại Dao Vương, khi nào hấn có ý nghĩ xằng bậy là nướng hấn, xem hấn có thể ngày càng bạo nữa không.”

Liều Dật gật đầu: “Có đạo lý, đây đúng là phương pháp hay, dù... hơi tàn

bạo.”

Thủy Nhi liếc nhìn A Cửu: “Ý của A Cửu tỷ tỷ tuy rất hay, nhưng Thủy Nhi không muốn ngày nào cũng theo sát hần.”

A Cửu gượng cười: “Tốt, không đùa nữa, mọi người nghỉ ngơi đi, trưa nay phải lên đường. Ta thật nôn nóng muốn biết bọn yêu tà kia hình dáng ra sao.”

Thủy Nhi gật đầu. Tất cả mọi người, trừ Đại Dao Vương đang nằm trên đất, đều ngồi quanh bàn uống trà, nghỉ ngơi.

Một giấc mộng nhân sinh phù hoa, ngửa mặt nhìn trời cười thương hải

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 41: Phục Ma Đại Trận, Phục Ma Tâm ...

Muốn biết bí mật của người khác, cách duy nhất là phải thổ lộ bí mật của mình trước.

(Cổ Long – Ngũ)

Một hàng năm người, năm khoái mã cuốn theo bụi đường li khai Thần Môn, nhằm hướng Phong Ma Trấn phi nhanh. Lấy được pháp khí, Liễu Dật tự nhiên trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi, “Trước tiên đến Phong Ma Trấn chế trụ yêu tà, sau đó hộ tống A Cửu hồi cung xong là có thể về đoàn tụ với Cát Lợi Nhi, có thể nghỉ ngơi...”

Nhưng những người khác đều có suy nghĩ riêng, như Thập Kiệt Nhất, những ngày gần đây chỉ đi theo bên cạnh A

Cửu, hẳn chỉ sợ sẽ sớm phải xa nàng nên muốn nhân lúc này nắm A Cửu càng nhiều càng tốt, nhưng yêu hay không yêu đâu thể do hắn lựa chọn...

Giai đoạn này mọi người rất vui vẻ, chỉ có A Cửu cùng Thủy Nhi vẫn thường hay tranh chấp, cuối cùng lại phải nhờ Đại Dao Vương hòa giải.

Nhìn mọi người, Đại Dao Vương chợt nói: “Sau này chúng ta sẽ dựng một căn nhà tranh cùng nhau sống cạnh đại ca, được không?”

Liễu Dật gật đầu: “Hay đó, vậy sẽ rất náo nhiệt, lúc đó ta sẽ xin cha dẹp việc kinh doanh, chúng ta cùng đến một nơi thế ngoại đào viên, cuộc sống nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Thủy Nhi cũng gật đầu: “Hay, Thủy

Nhi lúc đó sẽ không học tiên pháp, đạo thuật nữa, nhất định sẽ đến thế ngoại đào viên vui vẻ sống ở đó.” Nói xong bật cười.

A Cửu cười: “Tốt đó, ta sẽ đến đó xây vài tòa nhà bồi tiếp mọi người.”

Thập Kiệt Nhất ngây ngô cười hắc hắc nói: “A Cửu nói sẽ bồi tiếp chúng ta, thật hay quá.”

Liễu Dật cười cười: “Ta thấy trước hết phải đưa A Cửu đến nơi an toàn đã, sau đó hãy hoàn thành nhiệm vụ ở Phong Ma Trấn. Chúng ta đưa A Cửu trở về trước, sau đó cô có bỏ trốn cũng không liên quan đến ta, chứ như hiện tại đem A Cửu theo thật quá nguy hiểm!”

“Hahaha” đoàn người phá lên cười, khoái mã gia tốc hướng Phong Ma Trấn

phi nhanh tới...

o0o

Cuối cùng, qua bảy ngày hành trình đoàn người cũng tới được Phong Ma Trấn. Nhìn vàng thái dương thấy lúc này đã là giờ ngọ, Liễu Dật xuống ngựa nói: “Đại Dao Vương, trước tiên dắt ngựa đến khách sạn đi.”

Đại Dao Vương gật đầu, kéo mấy con ngựa dẫn đến khách sạn.

Liễu Dật đứng giữa Phong Ma Trấn, một ngọn gió thổi qua, cỏ dại ven đường bay loạn trong không trung, Phong Ma Trấn trong ngọn gió thổi qua phong cảnh thật thê lương.

Trên đường hoàn toàn vắng bóng người, Liễu Dật tự nói với mình: “Xem ra Phong Ma Trấn đã trở thành một thị

trần chết, đi, chúng ta phải đến bãi phóng Tửu thúc thôi.” Nói xong đi về phía góc đường.

Chỉ thấy một lão già y phục rách nát, bình rượu cầm trong tay đang không ngừng đổ vào miệng. Tửu thúc đang nằm trên một cái ghế gãy, nhìn thấy Liễu Dật liền ngồi dậy hỏi: “Người đã về, cuối cùng đã về, thế nào? Có mang đến vật gì có thể cứu được Phong Ma Trần không?”

Liễu Dật nhìn Thủy Nhi phía sau, Thủy Nhi liền bước lên một bước, Liễu Dật nói: “Đã mang về.”

Tửu thúc nhận tình nhu hòa nhìn Thủy Nhi hỏi: “Có phải ta uống quá nhiều không, sao người lại mang về một nữ oa thế này?”

Liễu Dật cười đáp: “Tửu thúc, cô ấy

là người của Thần Môn, hơn nữa còn mang theo bảo vật có thể thu phục yêu tà.”

Tử thúc vội nói: “Thật sao? Vậy thì tốt quá, mấy ngày này người trong trấn đều không dám bước ra khỏi cửa, toàn bộ ở trong nhà hết, cũng đủ biết họ hoảng sợ đến mức nào.”

Thủy Nhi bước lên phía trước, nhìn Tử thúc chăm chú, đột nhiên hỏi: “Vậy tại sao Tử thúc dám bước ra ngoài?”

Tử thúc cười trả lời: “Ta bây giờ chỉ là bộ xương già, lại nói giờ là ban ngày, sao lại phải sợ, nếu không ra ngoài sưởi nắng lão đầu ta chết rục trong phòng mất.”

Thủy Nhi nhẹ nhàng cười: “Xem ra... dù người ở đây toàn bộ chết hết,

Tử thúc cũng không sao đâu.”

Tử thúc vẫn tiếp tục uống rượu, nói: “Tiểu oa nhi sao lại nói như vậy, dù không đúng nhưng Tử thúc cũng không giận đâu. Đến đây, ngồi xuống nghỉ ngơi đi, tối nay các người sẽ rất bận rộn đấy.”

Thủy Nhi và mọi người tiến đến ngồi bên chiếc bàn gỗ, Liễu Dật lại hỏi: “Thế nào? Tôi có việc gì?”

Tử thúc uống một ngụm rượu, đôi mắt say rượu nhìn mọi người, nói: “Phong Ma Trấn hiện tại xuất hiện ba loại tà vật, là hủ thi, cương thi, khô lâu. Hủ thi không sợ đao thương, cương thi sức lực vô bì, khô lâu nhanh nhẹn mẫn tiệp, tam loại tà vật này mỗi đêm, tụ tập năm dặm trong Phong Ma Trấn hại bách tính, làm cho người trong trấn sợ đến

không dám bước ra khỏi phòng.”

Liễu Dật liền hỏi: “Vậy chúng đã vào trong trần à?”

Tửu thúc lắc đầu đáp: “Không phải, không biết là vị cao nhân nào đã bày một trận pháp chung quanh trần, cho nên tà vật căn bản không thể vào trần được. Tạm thời trần được an toàn, bất quá... người trong trần quá kinh hãi không dám bước ra khỏi cửa.”

Thủy Nhi gật đầu nói: “Muội lúc ngoài trần đã phát hiện ra trận pháp này, nó rất giống ‘Khu Ma Đại Trận’ mà sư phụ có nói qua, bất quá... trận pháp này người của tam giới căn bản không thể bố trí được.”

Liễu Dật cảm thấy có gì đó kì quái, nếu không ai có thể bố trí trận, vậy trận

này do ai tạo nên?

Thủy Nhi nói tiếp: “Có một khả năng, là người Thần Tộc đã tỉnh dậy, và đã đến Nhân Gian giới.”

Tửu thúc dường như không nghe, vẫn tiếp tục uống rượu...

Nhưng Liễu Dật lại vội hỏi: “Thần Tộc? Tiên Tộc? Không phải cùng nguồn gốc sao? Các người không phải là cùng một chủng tộc sao?”

Thủy Nhi lắc đầu đáp: “Thần tộc là do Bàn Cổ, Nữ Oa tạo thành, là chủng tộc tối cao. Theo truyền thuyết ngàn vạn năm về trước, Thần tộc sau khi tạo ra thế giới này lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ sâu, rồi dần biến mất. Căn cứ vào những điều Thủy Nhi biết, trận pháp này trong tam giới không ai bố trí được, chỉ có

người của Thần Tộc mới làm được thôi.”

Liễu Dật có cảm giác kì quái, hỏi tiếp: “Nếu đúng như mọi người nói, người đó có khả năng tiêu diệt yêu tà, sao lại ở ngoài trấn bố trí trận pháp làm gì?”

Thủy Nhi mỉm cười nhìn Tử thúc: “Việc này, chắc là phải nhờ Tử thúc giải thích thôi.”

Tử thúc uống một ngụm rượu rồi nói: “Tiểu nữ oa, sao lại cứ trút hết lên đầu lão thế, ta thật sự không biết, ta chỉ mong các người đến sớm một chút, trừ khử lũ quái vật để ta yên tâm uống rượu, ta chỉ giải thích vậy thôi.”

Thủy Nhi nhìn gương mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc của Tử thúc, nói thêm: “Ông đã phạm sai lầm.”

Liễu Dật gật đầu nói: “Mặc kệ, dù

sao chúng ta cũng đã đến Phong Ma Trấn, nếu người đó không diệt trừ yêu tà vậy thì tối nay chúng ta sẽ thử.”

A Cửu vỗ tay reo to: “Hay lắm, hay lắm, thật muốn xem lũ yêu quái này hình dạng ra sao?”

Đại Dao Vương từ ngoài thò đầu vào chọc ghẹo: “A a, sợ là đến lúc đó bị yêu quái ăn thịt mà chưa biết đó.”

A Cửu vỗ vai Thập Kiệt Nhất đứng bên cạnh nói: “Có Thập Kiệt Nhất bảo hộ ta yêu quái nào mà dám đến gần, đúng không, Thập Kiệt Nhất?”

Thập Kiệt Nhất vội gật đầu: “Đúng, nếu yêu quái nào dám đến gần A Cửu, tôi cho nó luân hồi chuyển kiếp luôn, đi tu luyện lại...”

Tửu thúc uống một ngụm rượu nói:

“Kì thực, những thứ này chỉ là quái, chưa thể gọi là yêu quái. Yêu quái là do sinh vật tu luyện ngàn năm ảo hóa thành người, nói đúng ra, yêu thì có tâm, quái thì vô tình, vì vậy quái thật sự đáng sợ hơn yêu.”

Thủy Nhi nhìn Tử thúc, cười ngọt ngào: “Tử thúc, người... khẳng định không phải là lão đầu bình thường.”

Tử thúc lắc đầu: “Con nói đúng, ta không phải người thường, ta là Tử quý lão đầu, haha”

Mọi người nghe vậy đều bật cười.

Tử thúc uống một ngụm rượu rồi nói tiếp: “Các con còn rất trẻ, còn một chặng đường dài cần phải đi, thấy các con đều có tâm lương thiện, lão đầu ta thật rất cao hứng.”

Liễu Dật cười: “Tửu thúc, tôi nay chúng tôi diệt trừ yêu tà ở Phong Ma Trấn, sau đó sẽ hộ tống A Cửu hồi cung, tiếp theo sẽ đến Miêu cương tìm Cát Lợi Nhi, chúng tôi sẽ thành thân rồi vui vẻ sống bên nhau, nhưng trước khi xử lý xong việc này, tất cả chỉ là mộng thôi.”

Nghe những lời này của Liễu Dật, mỗi người lộ xuất biểu tình không giống nhau, Thủy Nhi, A Cửu, Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương mỗi người đều có tâm sự khác nhau.

Tửu thúc vẫn tiếp tục uống rượu: “Hài tử, cái gì cần đến rồi sẽ đến, là số mệnh cũng được là nhân sinh cũng được, người không thể trốn tránh, cuộc sống của người chỉ mới bắt đầu thôi.”

Liễu Dật cảm thấy hụt hẫng, nhưng

những người khác thì cảm thấy kì quái, Liễu Dật vội hỏi: “Tửu thúc nói gì vậy?”

Liều Thúc cười trả lời: “Lão đầu là một tửu quỷ biết tiên đoán đây, ta thấy con đường của ngươi chỉ mới bắt đầu thôi.”

Liều Dật hỏi tiếp: “Chỉ mới bắt đầu? Vậy sau đó? Sau đó thì sao?”

Tửu thúc uống một ngụm rượu, nói tiếp: “Sau này? Ta không biết, ta chỉ biết con đường ngươi đi chỉ mới bắt đầu thôi.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 42: Phong Ma Trừ Quái, Kinh

Tầu Thiên ...

Gió thổi ngoài cửa sổ, từng chiếc lá rơi trên song cửa; như bàn tay mệt mỏi gảy những nốt nhạc buồn, tuy có âm thanh, nhưng còn buồn hơn cả sự im lặng.

(Cổ Long – Luận)

Trời dần tối, ngôi sao sáng nhất cũng đã xuất hiện trên trời cao, nó sáng nhất, nhưng cũng cô độc nhất, tịch mịch nhất.

Liều Dật vừa uống rượu của Tử thúc, vừa nói: “Trời tối rồi, bọn quái vật chắc cũng sắp xuất hiện.”

Tử thúc gật đầu nói: “Ừ, chắc cũng đã xuất hiện rồi, có lẽ tạm thời chưa vào trần mà đang quây phá bên ngoài một trận...”

Liều Dật uống một ngụm trà, đứng dậy nói: “Chúng ta ra ngoài xem đi, nếu

như hôm nay thành công, Phong Ma Trấn có lẽ sẽ khôi phục lại sự yên bình vốn có của nó.” Nói xong, liền chuyển mình ra ngoài.

Thủy Nhi, A Cửu, theo nhau đi theo phía sau.

Tửu thúc hợp một ngum rượu nói: “Đây chỉ mới là bắt đầu của người, sau này không phải chỉ đối diện với những thứ đơn giản như thế này đâu...”

Liễu Dật lẳng lẳng dẫn mọi người ra ngoài Phong Ma Trấn, chưa ra đến cửa trấn, tai đã nghe âm thanh ghê rợn cùng một mùi hôi thối khó chịu xông vào mũi, Liễu Dật nói: “Xem ra ‘Khu Ma Đại Trận’ quả thật có tác dụng, thật không hiểu tại sao người đó lại không thu phục lũ quái vật này luôn cho rồi.”

Thủy Nhi lắc đầu nói: “Điều này quả thật không ai có thể hiểu nổi.”

Mọi người vừa đi vừa nói, chỉ trong chốc lát đã ra đến cửa trấn, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người liền biến sắc ... Những con quái vật này thật khiến người kinh sợ, toàn thân da thịt thối nát, thậm chí trên mặt còn có dòi bọ lúc nhúc, phát ra thứ mùi hôi thối không chịu được, quay ra nhìn đám cương thi, hai mắt đỏ ngầu, răng nanh mọc dài, làm người cảm thấy sợ hãi đồng thời nghĩ ngay đến hai từ kinh khủng, nhìn tới đám khô lâu, thì lại có cảm giác buồn cười, chỉ thấy toàn thân xương cốt, không ngừng nhảy.

Năm người đứng tại cửa trấn, nhìn đám quái vật không sao tiến vào được.

Trong vòng chu vi năm mươi dặm, dù có cố gắng xông vào thì cũng bị một lực đạo vô hình đẩy bắn ra.

Thủy Nhi nói: “Nếu trận pháp này thiết lập xung quang bốn quái vật, chắc sẽ có tác dụng hơn, không hiểu sao vị thần nhân này lại chỉ thiết lập quanh trăn.”

A Cửu nhìn lũ quái vật, la lên: “Thật đáng sợ, không nhìn nữa, không nhìn nữa.” Nói rồi liền quay đầu đi, úp mặt vào lòng Thập Kiệt Nhất.

Liễu Dật nhìn Thủy Nhi hỏi: “Thủy Nhi, ‘Càn Khôn Kính’ có thể thu phục lũ quái vật này không?”

Thủy Nhi gật đầu nói: “Bọn quái vật này là hoàn toàn dựa vào năng lượng phi sinh mệnh, chính là oán khí khi chúng

chết đi, tùy theo oán khí mạnh hay yếu, chúng sẽ trở nên hung dữ hay không. ‘Càn Khôn Kính’ của sư phụ là dùng vật chí cương chí dương trong thiên địa để luyện thành, trong kính lại có càn khôn, nên gọi là ‘Càn Khôn Kính’, có khả năng hấp thụ oán khí âm giới.”

Liễu Dật hỏi: “Chiếc kính này nhỏ như vậy, mọi người xem... trước mắt hắc khí dày đặc, liệu có thể hấp thụ được không?”

Thủy Nhi rút kính ra, đặt xuống đất, chính diện hướng về phía lũ quái vật. Sau đó lấy ra tám lá tiểu kỳ màu vàng nói: “Mọi người mau lui ra sau ba trượng.”

Nhóm người Liễu Dật y lời liền lui ra sau.

Thủy Nhi ngược lên nhìn vầng trăng đang lên, hai tay mở ra, xuất ra tám lá tiểu kì màu vàng, cách nhau một khoảng nhất định, bao quang ‘Càn Khôn Kính’.

Thủy Nhi hai ngón trỏ và ngón giữa kẹp hoàng sắc linh phù, miệng niệm chú, đột nhiên, linh kì màu vàng vang lên một tiếng, liền bắt đầu bốc cháy, hoàng sắc hỏa quang bùng sáng bao quanh hai ngón tay Thủy Nhi, từ từ dung nạp vào tay. Liền đó hai ngón tay phải đâm tới, một đạo ánh sáng vàng bay thẳng đến ngọn tiểu kì.

Hoàng sắc tiểu kì, từng lá từng lá một, đột nhiên phát ra ánh sáng vàng mạnh mẽ, cuối cùng cả tám lá tiểu kì đều phát ra ánh sáng màu vàng, ánh quang bao bọc dần dần thẳng hoa, hướng lên

không trung, càng lúc càng cao, càng lúc càng xa, hốt nhiên... một đạo ánh sáng bạc như ánh trăng xuất hiện, dung nhập ánh sáng của tám là tiêu kì.

Hào quang của tám lá tiêu kì dần dần chiếu ngược xuống, chuẩn xác ngay giữa ‘Càn Khôn Kính’ màu vàng, chỉ thấy ‘Càn Khôn Kính’ tỏa sáng mãnh liệt, chiếu ngay vào đám quái vật...

Lúc này quái sự bắt đầu phát sinh, cùng lúc với đạo khí tức màu đen bị hấp thụ vào trong kính, bọn khô lâu, cương thi, hủ thi đều hóa thành cát bụi, tan biến giữa không trung.

Chỉ trong vòng một tuần trà, bọn quái vật hoàn toàn hóa thành cát bụi, biến mất tại cửa trấn...

Thủy Nhi phát tay một cái, tám lá

tiểu kì màu vàng theo hấp lực liền rời khỏi đất bay trở lại, Thủy Nhi cúi xuống lấy ‘Càn Khôn Kính’, chỉ thấy trong kính đầy rẫy oan hồn, bay tứ tán, vô cùng đáng sợ, lại phát tay một cái, mặt kính liền trở lại như cũ...

Đại Dao Vương lắc đầu, chạy đến nói: “Lợi hại, thật không tưởng được Thủy Nhi cô nương có thân thủ siêu phàm như thế.”

Thủy Nhi cười nói: “Đừng có khen ta, là do sư phụ ta dạy cả thôi.”

Liễu Dật phe phẩy quạt nói: “Thần Môn hiện nay quyền lực cao nhất, võ công cao nhất là Bạc Thương Khung trưởng lão, muội là thủ tịch đệ tử của ông ấy đương nhiên phải lợi hại thôi, haha.”

Thủy Nhi cất kính vào người, nói:

“Được rồi, đừng tăng bốc sư phụ muôi nữa, thực ra người có quyền lực nhất, võ công cao nhất chính là tứ trưởng lão, Dương Vân Phong.”

Liều Dật lại hỏi: “À! Đúng rồi, mấy con quái vật này đã chết hết chưa?”

Thủy Nhi lắc đầu nói: “Muội chỉ hủy đi nhục thể của bọn chúng thôi, oan hồn chúng vẫn còn tồn tại trong kính, thật không thể tin được oán khí ở Phong Ma Trấn lại nặng đến như vậy, kéo dài ngàn vạn năm, ngay cả ‘Càn Khôn Kính’ cũng không thể luyện hóa được.”

Liều Dật lo lắng hỏi: “Vậy giờ phải làm sao?”

Thủy Nhi lắc đầu nói: “Muội cũng không biết, nếu dừng lại ở đây, muội nghĩ... ‘Càn Khôn Kính’ cũng chỉ tạm

thời áp trụ oan khí, sớm muộn gì oán khí cũng xuất hiện trở lại.”

Liễu Dật vô cùng lo lắng, cứ đi đi lại lại, nói: “Sao lại thế này, hiện tại ‘Càn Khôn Kính’ của Thần Môn cũng không tiêu diệt được, nếu như quả thật những oan hồn này thoát ra, nhất định sẽ còn đáng sợ hơn lũ quái vật đó nữa.”

Thủy Nhi đột nhiên mỉm cười nói: “Có rồi, nếu muội đoán không sai, Tử thúc nhất định sẽ nói cho chúng ta biết, muội luôn có cảm giác Tử thúc không phải người bình thường.”

Liễu Dật cũng cảm thấy kì quái. Tử thúc không phải là lão đầu thích uống rượu sao? Sao lại có chuyện nói với chúng ta? Bất quá nghe Thủy Nhi nói vậy, có lẽ Tử thúc có điều muốn nói...

Thủy Nhi nói: “Chúng ta đi thôi, đi hỏi Tửu thúc.” Nói xong, liền đi vào trong trấn, mấy người Liễu Dật lo lắng theo sau, không hiểu trong hồ lô Thủy Nhi thật ra bán thứ thuốc gì.

Đoàn người nhanh chóng về đến trước cửa nhà Tửu thúc, ghé thì vẫn cái ghé gầy còn đó, sàn nhà vẫn đầy những bình rượu, nhưng, kì lạ là mọi người tìm khắp phòng Tửu thúc, thậm chí cả những căn nhà lân cận vẫn không thấy người đâu.

Thủy Nhi vội hỏi: “ Thế nào rồi, Tửu thúc đâu?”

Liễu Dật trấn an: “Đừng lo lắng, nhất định sẽ tìm thấy mà.”

Thủy Nhi lại nói: “Có thể không lo lắng sao? Có thể những oan hồn này sẽ

mang đến tai nạn lớn hơn, phải nhanh chóng trở về báo sư phụ tìm biện pháp tiêu diệt, bọn chúng thật quá đông.”

Đột nhiên, Thập Kiết Nhất chạy ra, nói: “Lão đại, Thủy Nhi cô nương, xem này...” Liễu Dật đứng lên, quả nhiên, Thập Kiết Nhất từ trên giường của Tử Thúc phát hiện ra một bức thư.

Liễu Dật vội mở bức thư, đọc:

“ Khi thấy bức thư này, Tử thúc đã đi trước, nhưng các con còn phải đi tiếp con đường của mình, ta chỉ là người dẫn đường, con đường tiếp theo, các con phải tự quyết định lấy, sau này có lẽ sẽ còn dịp gặp lại. Thủy Nhi tiểu a đầu này, nhân quang khá lắm, lại rất xinh đẹp. À... Ta tin con có thể tiêu diệt được lũ quái vật, nhưng oán khí của lũ quái vật

lại sinh ra oan hồn, có lẽ con không cách
trừ được. Tửu thúc cho con đáp án cuối
cùng, hãy đi về phía Bắc ngàn dặm, tại
đất Thục, có ngọn Nga Mi, trong núi có
núi, tên gọi Nhạc Sơn, là Nhân Gian
Giới, thánh địa của Phật Môn, đến đó,
hãy thỉnh cao tăng siêu độ những oan
hồn. Tửu thúc mệt rồi, phải nghỉ ngơi
thôi, hữu duyên sẽ gặp lại.”

Liễu Dật đặt bức thư xuống, nói: “
Mọi người đã nghe cả rồi chứ?”

Liễu Dật nhìn mọi người, sau đó
dừng lại nhìn A Cửu nói: “Được rồi, A
Cửu, giờ Thập Kiệt Nhất sẽ hộ tống cô
hồi cung, ta cùng Đại Dao Vương, Thủy
Nhi sẽ đến Phật Môn.”

A Cửu lắc đầu nói: “Không về, ta
còn chơi chưa đủ, ta muốn đến Phật

Môn.”

Liều Dật kiên quyết nói: “Không được, nếu như cô có trách nhiệm, xin nghĩ tới toàn gia Liều Dật, sao cô lại bướng đến vậy? Cô có biết trên mình cô mang sinh mạng toàn gia hơn nghìn người của Liều Dật không? Cô có trái tim không?”

A Cửu vội nói: “Không phải, ta...”

Liều Dật cắt ngang lời A Cửu: “Nhu quả cô coi Liều Dật là bằng hữu, Liều Dật thay mặt toàn gia, thỉnh cô hồi cung.”

A Cửu tức giận, dậm chân, nói: “Hừ! Chết tiệt, ta đi theo có gì không tốt?” Nói xong quay người theo hướng bóng tối bỏ đi. Trong khoảng khắc xoay người đó, Thủy Nhi thấy A Cửu trong mắt loáng lệ.

Liều Dật thở dài nói: “Thập Nhất,

hãy bảo vệ A Cửu cho tốt, nhất định phải đưa cô ấy hồi cung, sinh mệnh toàn gia của Liễu Dật là dựa vào đệ đó, không được để cô ấy chạy loạn nữa.”

Thập Kiệt Nhất gật đầu nói: “Đệ đi đây, lão đại, huynh phải bảo trọng, đệ sau khi đưa A Cửu về sẽ đến Phật Môn hội họp với đại ca.”

Liễu Dật gật đầu.

Thập Kiệt Nhất chuyển mình chạy theo A Cửu...

Thủy Nhi nhìn hai người, trong lòng chợt xuất hiện một nghi vấn: “Đây cũng là tình yêu ư? Sao lại vị kỷ đến như vậy ... hoàn toàn chỉ nghĩ đến đối phương, cả gia đình cũng không quan tâm.”

Liễu Dật chuyển thân nói: “Tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở nhà Tử thúc, sáng

mai khởi hành đi Thục.”

Đại Dao Vương cầm bình rượu lên, uống một ngụm rồi nói: “Tửu thúc thật ra lai lịch thế nào? Chắc cũng lợi hại như Thủy Nhi vậy.”

Thủy Nhi cầm bình rượu nói: “Nếu muội đoán không sai, ông ta nhất định là người Thần Tộc trốn xuống đây, giờ xong việc có lẽ quay về đánh một giấc rồi.”

Liễu Dật cầm một bình rượu lớn nói: “Đó là việc của ông ấy, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được, nào, trước hết hãy uống cho thống khoái.” Nói xong, dốc cả bình rượu vào miệng.

Thủy Nhi cười nói: “Tửu thúc nói đây chỉ là bắt đầu của huynh, khẳng định sau này sẽ còn nhiều việc nữa, huynh đừng nên ôm hi vọng quá lớn “Hi vọng

càng lớn, thất vọng càng nhiều.”

Ba người mỗi người một câu nói về mỹ tửu, dưới ánh trăng sáng, vui vẻ đối ẩm, có lẽ mười năm sau, đó sẽ trở thành hồi ức khó quên của mỗi người ...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 43: Mộng Huyền Bào Ảnh, Tử Sắc Phát ...

Một người nếu không thể cùng một chỗ với người mình chân tâm yêu thích, thì cho dù có mang cả vinh hiển và tài phú của cả thế giới cho hắn, đến lúc đêm khuya mộng đến, lúc không thể ngủ được, hắn cũng chảy nước mắt như nhau. (Cổ

Long, ngữ)

Trải qua một buổi cát bụi tung bay, bọn ba người Liễu Dật chậm tốc độ lại, thế này không chỉ chính mình có thể nghỉ ngơi, mà cả ngựa cũng có thể nghỉ ngơi, nếu không cứ tiếp tục như thế này, ngựa ắt hẳn phải cực kì mệt mỏi.

Liễu Dật ngồi trên mình ngựa, nói: “Thủy Nhi, cô nói ở chỗ Phật Môn quả thật có cao tăng có thể siêu độ được mấy oan hồn này à?”

Thủy Nhi gật gật đầu nói: “Lẽ ra phải thế, chỉ là không biết có tu đạo giả đạt đến tầng đó hay không.”

Liễu Dật gật gật đầu, đột nhiên cười nói: “Đề Thủy Nhi cô nương cùng với Liễu Dật tới chỗ xa xôi ấy, thật là không yên tâm.”

Thủy Nhi cười nói: “Có gì mà không yên tâm, tôi ở Thần Môn hoài cũng buồn, đang muốn ra ngoài đi chơi đây.”

Đại Dao Vương ở bên cạnh nói chen vào: “Tôi nghe nói người ở Phật Môn rất ít đi lại với thế giới bên ngoài, không biết lần này chúng ta tới, liệu có bị nhốt ở ngoài cửa không?”

Liễu Dật lắc lắc đầu, nói: “Chúng ta vì thiên hạ thương sinh, Phật lấy từ bi làm gốc, tin rằng bọn họ không thể cự tuyệt thỉnh cầu của chúng ta.”

Thủy Nhi nhìn Liễu Dật nói: “Tựa hồ Liễu công tử đối với Phật cũng rất có nghiên cứu...”

Liễu Dật cười cười nói: “Chỉ là lúc nhỏ đọc qua một ít kinh thư của Phật môn, không thể cho là nghiên cứu, hì hì,

chúng ta gấp rút đi mau đi, đã qua ba ngày rồi, tôi nghĩ nên nhanh chóng tiếp cận Phật môn.”

Thủy Nhi gật đầu nói: “Ừ.”

“Gia!”

Ba người tăng tốc hành trình, tiếp tục đi về hướng Phật môn.

Nhưng từ đám cỏ bên đường bỗng nhảy ra ba người, hồng y, bịt mặt, tay cầm trường kiếm, người ở giữa nói với hai người phía sau: “Thư sinh này nhất định là Liễu Dật, nhiệm vụ của chúng ta chính là lấy đầu của hắn.”

Hai người phía sau ăn mặc giống nhau, gật gật đầu nói: “Đúng!”

Ba người cử động, trường kiếm rời tay, trôi trên không trung, ba người bịt mặt nhẹ nhàng nhảy lên, lại ngự kiếm bay

lên, bay lên rồi, nhắm thẳng hướng Liễu Dật mà đuổi theo.

Lại nói Liễu Dật, Thủy Nhi, Đại Dao Vương ba người khoái mã thêm roi, đã đến dưới một thác nước, Liễu Dật nhìn thác nước nói: “Xem lại bản đồ, thấy vượt qua thác nước này rồi, vượt qua ngọn núi nhỏ này, chính là Phật môn chi địa rồi.”

Đại Dao Vương thở ra một hơi nói: “Cuối cùng phải đem mấy cái oan hồn này tiễn đi hết, để chúng trên người Thủy Nhi, tim tôi cứ nhảy lên bình bịch.”

Ngay lúc Thủy Nhi đang muốn nói, trên không bỗng “rào” một tiếng, trên không ba luồng sáng đỏ lượn vòng bay qua.

Đại Dao Vương đưa tay chỉ nói:

“Nhìn kia, nhìn kia, người bay trên không a! Còn chưa tới Phật môn đã nhìn thấy thần tiên rồi, mau nhìn đi!”

Thủy Nhi nhìn tốc độ, thân ảnh ba người bay lại, nói: “Đây không phải là thần tiên, cũng không phải người của Phật môn, trên người họ có sát khí, hiển nhiên là vì muốn giết ba người chúng ta nên mới tới.”

Đại Dao Vương gân cổ kêu lên: “Cái gì, chúng ta với bọn họ vô oán vô cừu, vì cái gì lại giết chúng ta?”

Thủy Nhi lắc đầu nói: “Không thể tưởng người lại ngây thơ như vậy, ở trên giang hồ này, giết người cũng cần có lý do sao?” nói xong, ghìm cương, xuống ngựa.

Liễu Dật và Đại Dao Vương cũng

xoay người xuống ngựa, Thủy Nhi nói tiếp: “Tốc độ của chúng ta không thể trốn được tốc độ ngựa kiếm của họ, hai người có biện pháp gì không?”

Liễu Dật lắc đầu nói: “Chạy không thoát? Còn có một biện pháp... đó là nói lý lẽ.”

Ngay khi ba người đồng thời xuống ngựa, ba nhân ảnh màu hồng kia cũng dừng lại ở phía trước cách họ tám trượng, ba luồng nhân thần băng lãnh bắn về hướng Thủy Nhi, Liễu Dật cùng Đại Dao Vương.

Liễu Dật chấp tay nói: “Tam vị đại hiệp, vì sao lại chặn đường chúng tôi thế?”

Hồng y nhân đứng đầu lạnh lùng nói: “Chỉ vì cái đầu trên cổ ngươi.”

Liễu Dật nhất kinh, hỏi tiếp: “Tôi có thù với ba vị sao?”

Hồng y nhân nói: “Không có thù.”

Liễu Dật lại hỏi: “Tôi với ba vị có oán sao?”

Hồng y nhân vẫn lạnh lùng nói: “Không có oán.”

Liễu Dật nhíp cây quạt giấy, nói: “Chúng ta đã không thù không oán, ba vị này lại có lý do gì lấy cái đầu trên cổ Liễu Dật?”

Trong khi Liễu Dật và hồng y nhân đối thoại, Thủy Nhi phát hiện trước ngực ba người hồng y có tiêu chí màu xám, hình dạng trên đó vừa giống như con thạch sùng bị đâm, vừa như không phải, Thủy Nhi từng nghe sư phụ nói qua, tiêu chí của Ám môn giống như vậy.

Thủy Nhi nói: “Liễu công tử, đừng hỏi họ nữa, bọn họ là người của Ma tộc Âm môn, một tổ chức sát thủ, chỉ cần lấy tiền, không cần hỏi lý do.”

Hồng y nhân đứng đầu nhìn Thủy Nhi một cái, lạnh lùng nói: “Cô nương, hảo nhân lực, nhiệm vụ lần này của bọn ta chính là lấy cái đầu của Liễu Dật, còn hai người các ngươi, nếu như hiện tại ly khai, ta nghĩ bọn ta không cần làm chuyện không có tiền, bởi vì không có ai cần tính mạng của các ngươi.”

Đại Dao Vương cầm ngang cây đại đao, nói: “Các ngươi đánh rắm cái mẹ gì thế, coi Đại Dao Vương ta là hạng người đó sao?”

Hồng y sát thủ nhìn Đại Dao Vương, đột nhiên phát hiện ra đầu tóc của Đại

Đạo Vương dựng đứng cả lên, trong nhất thời quả thật không nghĩ ra ở đâu lại có loại nhân vật như vậy.

Hồng y sát thủ kiếm trong tay chuyển động một vòng, đột nhiên dừng lại, nói: “Hai vị đã không chịu ly khai, thế thì ta nghĩ bọn ta không nhất thiết phải nói chuyện nữa, bọn ta tiện thể giải quyết hai người các người luôn.”

Ba người bọn họ rút trường kiếm trong tay ra, mỗi người một cây, xông lại chỗ bọn Liễu Dật, tốc độ của ba người sát thủ rất nhanh, vượt xa cao thủ thông thường, thậm chí còn lợi hại hơn nhiều so với hai hộ pháp heo mập của Phong Đà động, chỉ thấy ba cây trường kiếm kéo ra ba đạo kiếm hoa bất đồng, bao vây ba người vào trong.

Liễu Dật trong lúc hoang mang thi triển “Ẩn toàn cửu ảnh”, có thể tránh được công kích của hồng y sát thủ, nhưng tốc độ của đối phương thật quá nhanh, hấn căn bản không có cơ hội hoàn thủ, thậm chí mỗi lần trốn tránh đều là vạn phần kinh hiểm, mà kiếm của hồng y sát thủ tựa hồ chỉ chậm hơn động tác của mình một cái nháy mắt, chỉ qua vài chiêu, Liễu Dật đã mồ hôi lạnh thấm khắp toàn thân, bụng nghĩ: “Nếu có Thập Nhất thì tốt biết mấy.”

Nhìn lại Thủy Nhi, nguyên lai vũ khí của Thủy Nhi là hai dải lụa dài trong tay áo, cho nên, Thủy Nhi trước sự tấn công khoái tốc của hồng y sát thủ, tựa hồ cũng mất tiên cơ, như cô hiện tại, hoàn toàn lạc vào hạ phong, dần dần ứng phó không

nổi...

Còn Đại Dao Vương, tựa hồ còn có một chỗ tốt, từ sau khi lấy được “Thiên tạt tâm pháp” và “Hỏa diệm đao pháp” ở Phong Đà động, chỉ cần có thời gian liên khổ luyện, không nghĩ hai quyển sách này quả thật lợi hại, “Thiên tạt tâm pháp” làm nội lực của Đại Dao Vương trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đột phi mãnh tiến, đã tiến vào một cảnh giới khác, mà “Hỏa diệm đao pháp” thêm vào bảo đao trong tay, lại càng phát huy đến cùng cực, thân đao tán phát hồng sắc hỏa diệm, so với hồng y sát thủ bất phân thượng hạ.

Ngay lúc này, bỗng nghe Thủy Nhi kêu “A...” một tiếng, hai người lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thủy Nhi bị hồng y sát thủ một chương đánh văng ra

ngoài mười trượng, miệng không ngừng tuôn ra tiên huyết từ trong bụng bị thương.

Nhưng trong khi Đại Dao Vương phân thân, chợt cảm thấy vai bên trái của mình một trận đau đớn, lại cảm thấy ngay eo mình trúng phải một cước, tiếp đó là một sức cực mạnh khiến Đại Dao Vương bay đến bên cạnh Thủy Nhi.

Liễu Dật tuy dùng “Ăn toàn cứu ảnh” chạy trốn, nhưng vì hai người bọn họ mà phân thân, cũng bất tri bất giác chậm lại một chút, chỉ cảm thấy ở bụng truyền lại một lực cực mạnh, sau đó đúng là đau, thân thể như con diều đứt dây, bay ra, rơi ở bên cạnh Thủy Nhi và Đại Dao Vương.

Ba sát thủ vùng kiếm lên, tên đứng đầu nói: “Đừng lấy làm lạ với bọn ta,

nếu lấy làm lạ thì phải lấy làm lạ với người mà các người đã đắc tội.” nói xong, bèn muốn động thủ.

Thấy kiếm của sát thủ tiến lại gần từng chút một, ba người cuối cùng cũng cảm thấy sự khủng bố của cái chết.

“Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh. Như lộ diệc như điện, ưng tác như thị quán.”(1)

Mấy người đột ngột nhìn về hướng phát ra thanh âm, thanh âm phát ra gần như vậy, mà mấy người bọn họ đều không phát hiện, có thể thấy người này võ công không tệ.

Đại Dao Vương tay bịt vết thương, cố chịu đau, ráng sức la lên: “Là thần tiên à, thật là thần tiên, thần tiên tới cứu bọn ta rồi.”

Chỉ thấy ở ngoài sáu mươi trượng, trên đầm của thác nước, có một người trẻ tuổi đứng trên mặt nước, chu vi hai xích bên ngoài người trẻ tuổi, một mảnh bạch quang thực chất, làm nước của dòng thác vô pháp chạm đến thân. Người áo xám vừa đứng vừa cầm một cây trường kiếm màu da cam, nhẹ nhàng phiêu phù...

Nhìn kĩ thiếu niên áo xám này, thân mặc trường bào, thắt lưng màu đen buộc chỉnh tề ở eo, mái tóc dài đen buộc ở sau đầu, trước mặt có một sợi tóc màu tím tung bay theo gió, kiếm mi hồ mục cân đối, sống mũi cao vút, khuôn mặt ưa nhìn, một thân thoát tục chi khí, khiến người ta có cảm giác như là người ở trên trời...

(1): Bài kệ cuối kinh Kim Cang, dịch

nghĩa: “Tất cả pháp hữu vi, đều nên quán chúng như giấc mơ, như huyễn giác, bọt nước, cái bóng, như sương, cũng như ánh chớp”. Đây là pháp quán vô thường của nhà Phật.

Pháp hữu vi: pháp có tạo tác, tức pháp thông thường.

Pháp: không phải pháp thuật, mà là đối tượng của ý, tức là tất cả mọi thứ có thể nghĩ tới (bao gồm cả thứ không có thật như lông rùa, sừng thỏ).

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 44: Nhân Sinh Khô Đoản, Ưc Mộng Số ...

“Vượt qua” cái nhanh không phải là chuyện giản đơn, càng không dễ dàng, vô luận người vượt qua cái gì, đều phải trả giá. (Cổ Long, ngữ)

Thấy thiếu niên áo xám ấy chậm chạp bay qua, mà cây kiếm màu da cam ấy phiêu động theo từng phiêu động của thiếu niên, Thủy Nhi nhin đau kêu lên: “Đó cũng không phải thần tiên, chỉ bất quá là một kiếm giả tu luyện cao phi thường.”

Lại nói ba sát thủ thấy có cao nhân đến cản trở, nhìn nhau hội ý, lập tức quyết định nhanh, ngay lúc thiếu niên chưa kịp tới, đem ba người giết đi. Thế là, ba người chuyển động, trường kiếm tốc độ thêm nhanh, chém thẳng vào yết hầu ba người...

“Leng keng” một tiếng, tuy một đạo ánh sáng màu cam biến mất, nhưng ba cây kiếm toàn bộ đều rơi trên đất, mà cổ tay của ba sát thủ ấy đều bị đạo ánh sáng đó đánh trúng, đau đớn làm bọn chúng đành chỉ động tác.

“Vù!” một tiếng, chính ngay lúc ba cây kiếm rơi xuống đất, một trận gió lớn thổi tới, thiếu niên áo xám đã nhẹ nhàng xuất hiện ở trước mặt ba hồng y sát thủ, cách ba xích, mà thanh kiếm thần bí ấy lượn xung quanh y, không ngừng chuyển động.

“Ba vị đừng tạo sát nghiệt nữa, mời đi khỏi Phật môn chi địa.” thiếu niên áo xám nhẹ nhàng nói với ba sát thủ.

Ba sát thủ nhìn vết thương trên cổ tay mình, tên đứng đầu tức giận nói: “Người

là tên nào? Có dám lưu lại tính danh không, Âm môn sẽ không tha cho ngươi.”

Thiếu niên áo xám ấy giơ tay trái ra, trường kiếm đang phi nhiễu đột nhiên rơi vào tay y, thiếu niên chấp tay nói: “Phật môn tục gia đệ tử, Lý Lăng.”

Câu này nói ra, không chỉ làm kinh hãi có ba sát thủ, mà còn có cả Liễu Dật, Thủy Nhi và Đại Dao Vương, Lý Lăng chính là đương thế dụng kiếm cao thủ, một trong năm người đứng đầu, thành danh với “Đại từ bi kiếm” tự sáng tạo ba mươi năm trước, theo đó mà xét thì Lý Lăng phải là một lão đầu, làm sao lại trông trẻ như thế này, tựa như thiếu niên mới ngoài hai mươi vậy? Chẳng lẽ y đã tham ngộ xong sinh tử?

Ba sát thủ cùng nghĩ một cách, người

hôm nay đã không giết được, có Lý Lăng ở đây, dù cho tứ đại hộ pháp của Âm Môn lại đây, cũng chưa chắc giết được Liễu Dật, nghĩ vậy rồi, ba người phát khởi ngự kiếm chân khí, đưa thân ảnh biến mất vào mây trời.

Nhìn ba người biệt dạng, Lý Lăng quay đầu nhìn lại ba người, thập phần hiền lành nói: “Thương thế ba vị không phải quá nặng, mời theo tôi vào Phật môn tu dưỡng.”, ngữ khí tuy hiền hòa, nhưng bên trong lại có một sức mạnh khiến người ta khó chống lại.

Đại Dao Vương nén đau bò dậy, nói: “Người chính là cao thủ thứ ba của nhân gian giới, quá trẻ a, ta cứ cho rằng người là một lão đầu chứ.”

Lý Lăng ôn hòa cười nói: “Một ngày

trong núi, mười năm ngoài núi, tôi so với lão đầu còn già hơn, bên dưới tướng mạo trẻ trung của tôi, lại có một khối thương hải tang điền chi tâm.”

Liễu Dật đỡ Thủy Nhi dậy, nói: “Tên Lý Lăng này so với sư phụ của cô phải già hơn, nhưng nhìn lại hiền lành thế này, phảng phất giống như... giống như một dạng người thân.”

Thủy Nhi vừa đi vừa nói: “Người trong tam giới, số hơn ngàn vạn, có thể liệt trong sáu người đứng đầu, tự nhiên phải có chỗ hơn người.”

Đại Dao Vương quên hẳn cơn đau, bám sát Lý Lăng hỏi: “Lý lão tiên bối, ông nhìn xem, ông đã già như thế vì sao lại trông trẻ vậy, mau nói cho tôi biết, đệ tiểu bối còn học tập?” nói xong, lộ ra

nhân thần trông mong.

Lý Lăng nhìn Đại Đạo Vương nói: “Đừng gọi tôi là tiên bối, tôi kinh lịch ít đến đáng thương, từ khi tôi sinh ra đến nay, trong vòng trăm năm chỉ biết có kiếm đạo, đời người ngắn, khổ cũng ngắn, kẻ không kinh lịch như tôi, sao có thể xứng làm tiên bối, nếu không để ý, xin cứ gọi tôi là “Lăng” được rồi.”

Đại Đạo Vương nhìn kiếm giả được tam giới tôn như thần nhân, thật không dám tin, một người vì truy cầu kiếm đạo, vứt bỏ mọi thứ bên mình, con người giống như thần trước mắt đây, chỉ là một kiếm giả không có kí ức.

Đại Đạo Vương nói: “Tôi muốn hỏi ông là... là vì sao lại trông trẻ như thế này?”

Lý Lăng cười nói: “Thuận theo tự nhiên, khi võ học của người đạt tới đỉnh cao này, cũng bèn đột phá chỗ cuối cùng của sinh mệnh, cũng chính là trường sinh bất lão mà người ta truyền thuyết.”

Đại Dao Vương mặt như người khóc tang, nói: “Đến đỉnh cao này? Đột phá chỗ cuối cùng của sinh mệnh? Với tôi mà nói, không hiện thực bằng ngủ mơ.”

Chính tại lúc này, Lý Lăng đột nhiên dừng lại, rút từ trong lòng ra một viên đan dược màu đỏ, chuyển thân đi đến chỗ Thủy Nhi và Liễu Dật, chỉ thấy Thủy Nhi sắc mặt trắng bệch, cho thấy thương thế vừa rồi của cô không nhẹ.

Lý Lăng nhìn Thủy Nhi hơi mỉm cười nói: “Cô nương, thương thế của cô rất nặng, vừa rồi Lăng đã sơ hốt, đây là

“Bách hoa lộ” tôi đã luyện chế nhiều năm, không chỉ có thể trị liệu nhục thương, ngoại thương cầm máu, mà còn có thể tăng thêm công lực hai lần, mời cô nương thu lấy.”

Thủy Nhi thấy nụ cười như ánh dương quang của Lý Lăng, sắc mặt có chút ửng đỏ, cuộc chiến vừa qua với sát thủ, cho thấy nội lực của mình không đủ, những đạo pháp có sức sát thương hoàn toàn không sử ra được, mới thua thảm như thế này, nếu như hiện tại có thể tăng công lực lên hai lần, những đạo pháp chính mình trước kia không sử dụng được, đều sẽ có thể sử dụng.

Nhưng đối với vật quý mà Lý Lăng vô duyên có đưa cho như vậy, Thủy Nhi có chút do dự...

Lý Lăng lại nói tiếp: “Tam thiên đại thiên thể giới đập nát thành vi trần, duyên là nguyên nhân không thể diệt, cô nương đừng cho thuốc này quý giá hơn tên của nó.”

Thủy Nhi biết thần môn có một độc tâm chi thuật, có thể biết trong lòng đối phương nghĩ gì, lại không nghĩ Lý Lăng vậy mà lại biết cô đang nghĩ gì, có thể thấy mức tu vi cao hơn người, đã đến cảnh giới vô pháp đánh giá. Nhìn Lý Lăng, Thủy Nhi tiếp lấy viên dược hoàn màu đỏ, thả vào trong miệng.

Một cảm giác mát lạnh, xen lẫn hương hoa, hóa thành một loại nước trong, chảy vào trong bụng, luồng khí mát lạnh trong chớp mắt chảy khắp tĩnh mạch, huyết đạo toàn thân, trong thời gian uống

cạn chén trà, Thủy Nhi đã cử động, phát hiện toàn thân đều không còn đau nữa, kiểm tra lại tu vi nội lực, quả thực đã nâng lên gấp đôi. Thủy nhi cao hứng nói: “Thuốc này thật là hiệu nghiệm.”

Đại Dao Vương lật đật chạy lại nói: “Nè, người tốt, ông xem vết thương này của tôi cũng không nhẹ, còn thuốc đó không, cho tôi một viên với.”

Lý Lăng tay trái cầm kiếm, tay phải đưa ra sau eo, nói: “Không có, thuốc đó là tôi trong sáu năm, mỗi ngày vào buổi sáng sớm đều thu thập những hạt sương linh khí tối thịnh trong bách hoa mà luyện thành, sáu năm tôi luyện thành có một viên.”

Đại Dao Vương quả thật muốn ngửa mặt lên trời kêu lớn một trận, thứ thuốc

trân quý như vậy, vì sao mà cứ không tới phiên mình thế nhỉ.

Lý Lăng nhìn Đại Dao Vương, mỉm cười nói: “Duyên phận chưa đến, hà tất cưỡng cầu?” nói xong, tiếp tục tiến về phía trước.

Liễu Dật rút tay đỡ Thủy Nhi lại, lại thấy Thủy Nhi ngơ ngẩn đứng đó nhìn theo bóng Lý Lăng, Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy, nghĩ bụng: “Chẳng lẽ nha đầu này thích lão đầu đó rồi à?”

Cái thứ gọi là cảm tình này, rất kì quái, thích một người, có khi chỉ cần một giây, có khi cần đến thời gian một đời.

Ba người đi theo sau Lý Lăng, đột nhiên trước mắt sáng lên, chỉ thấy hai tượng Phật ngang nhau cao vô tỉ xuất hiện trước mặt, thân tượng cao 64

trượng, rộng 21 trượng, ngồi trên hoa sen, giữa hai tượng Phật cao *****ng mây đó là một cánh cửa lớn, cao mười sáu trượng, rộng hai mươi trượng, nằm nổi giữa hai tượng Phật.

Liễu Dật há to miệng la: “Oa! Trông to quá, Phật tức thị sơn, sơn tức thị Phật, không sai, không sai.”

Lý Lăng mỉm cười nói: “Liễu công tử xuất khẩu xiển ngữ, thật khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.”

Liễu Dật quay lại cười nói: “Quá khen, quá khen rồi!”

Lý Lăng nhẹ nhàng vung tay áo, đại môn chậm chạp mở ra, Lý Lăng dẫn Liễu Dật, Thủy Nhi, Đại Dao Vương đi về phía đại điện.

“Phật môn tổng cộng có mười điện,

mười tám sảnh, tọa hạ đệ tử ba ngàn, tục gia đệ tử tám mươi một người, tôi hiện tại dẫn mọi người đến “Tu tâm điện”, trị lành toàn bộ thương thế trên thân mọi người.” Lý Lăng một mặt đi trước dẫn đường, một mặt giải thích.

Vòng qua vài đại điện, dừng lại bên ngoài đại điện thứ bảy, Lý Lăng nói: “Nơi này chính là “tu tâm điện”, các người tiến vào đi, ta ở bên ngoài đợi các người” nói xong, xoay người lại, hai tay để sau lưng.

Liễu Dật ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên có viết ba chữ hoàng kim đại tự “tu tâm điện”, thế nhưng cứ tiến vào thế này, không bị đá văng ra lại sao? Không quản thế nào, trước tiên hãy cứ đi vào xem thử cái đã.

Ba người đẩy cửa mở ra, tiến vào bên trong, hai cánh cửa hai bên bỗng tự đóng lại...

Lý Lăng không có bất kì phản ứng nào, vẫn cứ chấp tay sau lưng như cũ, nhìn lên bầu trời màu lam, lẩm bẩm: “Ta một đời này truy cầu cái gì? Chung quy muốn đạt đến kiếm đạo cực cảnh, Lý Lăng à Lý Lăng, mê kiếm trăm năm, chẳng lẽ không phải truy cầu danh sao?” nhìn cây kiếm trong tay, Lý Lăng ngàn vạn lần cảm khái.

Đại khái trong thời gian hai khắc, Liễu Dật và Đại Dao Vương, Thủy Nhi từ “tu tâm điện” đi ra. Ba người sắc mặt hồng hào, trông đã phục hồi tinh thần, Đại Dao Vương một mặt sờ mái tóc dựng đứng trên đầu, một mặt nói: “Thằng cha

tốt, mấy người gỗ trong đó thật là lợi hại, cơ hồ đã khai thông những tĩnh mạch ách tắc trên thân ta rồi.”

Lý Lăng quay đầu nhìn mấy người bọn họ một cái, ánh mắt dừng lại trên mặt Thủy Nhi, mỉm cười nói: “Xem chừng mấy vị thiếu hiệp đã phục nguyên rồi, mời đi theo tôi đến “đại hùng bảo điện” gặp gỡ trụ trì và mấy vị điện môn trưởng lão.”

Liều Dật gật đầu nói: “Đa tạ Lý tiên bối tương cứu.”

Lý Lăng cười cười, đi trước dẫn đường, nói: “Kêu tôi là Lăng được rồi, người không kinh lịch, không có kị ức, sao xứng là tiên bối của người? Nếu gọi là tiên bối, chi bằng gọi cái máy luyện kiếm.”

Câu nói của Lý Lăng, không nhanh không chậm, nhưng mỗi từ nghe trong tai đều không cho người ta phản bác, áp lực cảm thấy trong đó không thể nói ra được.

Quay lại đường cũ, dừng lại trước cửa đại điện thứ nhất, Lý Lăng nhẹ nhàng cúi người, miệng không động, một thanh âm từ tứ diện bát phương truyền tới: “Tục gia đệ tử, Lý Lăng.”

Tiếp đó, từ trong cửa đại điện đóng kín truyền ra một thanh âm nói: “Lăng? Người vì sao lại quay lại?”

Trong không trung một thanh âm nói: “Nhân duyên.”

Thanh âm trong đại điện nói: “A Di Đà Phật! Tưởng kiếm thuật của người lại đạt đến một cảnh giới mới.”

Lý Lăng ngẩng đầu lên, nhìn tám biên

trên đại điện nói: “Kiếm đạo không bờ bến, một cảnh giới mới chỉ bắt quá là bắt đầu của một cảnh giới khác.”

Thanh âm truyền từ trong đại điện ra nói: “Trong lời nói của ngươi, tựa hồ có chút mới mẻ, chuyện gì vậy, vào đây nói.” Tiếng nói vừa dứt, cửa “Đại hùng bảo điện” đột nhiên mở ra hai bên.

Lý Lăng quay đầu lại nói: “Các người theo ta vào.”

Mấy người tiến vào “đại hùng bảo điện”, nhìn vào một cái, tuyệt không nhỏ hơn so với đại điện của Tiên tộc Thần môn, hai bên điện mỗi bên sáu cây cột cao lớn, chống cái trần điện cao tít, trên mỗi cột có khắc hình người, hình thái mỗi cái mỗi khác, nhưng đều thân khoác hoàng kim chiến giáp. Liễu Dật nhìn qua

một cái, chỉ thấy những người khắc trên mười hai cây trụ này phẳng phất như đã nhìn thấy ở đâu rồi... thế nhưng, chẳng thể nghĩ ra được.

Nhìn trong đại điện, thấy có mười người chia làm hai bên ngồi ở giữa, hai bên khác mỗi bên chín người, ngồi đối xứng nhau, tổng cộng hai mươi tám tăng nhân, nhìn niên kỷ đều trăm năm có lẻ, mười người ngồi ở giữa ngồi trên tứ sắc liên hoa, mười tám người hai bên ngồi trên thanh sắc liên hoa, chẳng thể nhìn ra liên hoa đó làm từ thứ gì, chỉ là gió nhẹ thổi tới, liên hoa lại theo gió mà động...

Lý Lăng nhìn thấy hai mươi tám tăng nhân, nhẹ nhàng quỳ xuống, tay cầm “Liệt Dương” nói: “Lăng ra mắt mấy vị sư bá, sư thúc.”

Một lão tăng trong mười vị đứng đầu ngôi ở giữa nói: “Đứng lên đi, lại là hai mươi năm không thấy ngươi, thời giờ trôi theo dòng nước a.”

Lý Lăng chậm chạp đứng lên nói: “Con lần này xuất sơn là vì gặp ba người bọn họ, thấy bọn họ Lăng tựa hồ chẳng nhìn ra chính mình của quá khứ, cho nên quyết định bỏ tu luyện.”

Một vị khác trong mười vị lão tăng nói: “Duyên, tức, nghiệt, cũng có lẽ, vút bỏ cũng là một cảnh giới khác của kiếm đạo.”

Lý Lăng nói tiếp: “Con ở dưới núi của Phật môn, thấy ba người bọn họ bị người của Ám môn truy sát, với lại bọn họ tự xưng là muốn lên Phật môn tìm cao tăng siêu độ những oan hồn của Phong

Ma trần.”

Lão tăng đầu tiên vừa rồi nói tiếp: “Có việc này, Âm môn là một tổ chức sát thủ, thuộc Ma tộc, thông thường người không có tiền không thể thuê được Âm môn sát thủ.”

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy, nói: “Chúng tôi cũng không biết đã đắc tội với thần tiên nào, nhưng việc này đã qua, Liễu Dật chỉ muốn hoàn thành chuyện người khác gởi gắm, hy vọng tại Phật môn kiếm được cao tăng có thể siêu độ mấy oan hồn này.” Nói xong, tiếp lấy “Càn khôn kính” của Thủy Nhi.

Lão tăng gật đầu nói: “Hảo tâm tính, Lăng, ngươi mang “Càn khôn kính” tới đây, để lão nạp xem qua một cái.”

Lý Lăng tiếp lấy “càn khôn kính”,

bước lên phía trước, đưa cho lão tăng.

Lão tăng nhìn một cái, lắc lắc đầu, đưa cho một lão tăng bên cạnh. Lão tăng đó nhìn một cái, lại lắc lắc đầu, chuyển xuống phía dưới, truyền khắp cả hai mươi tám vị cao tăng trong đại điện, vẫn không ai nói gì, cuối cùng lại truyền về tay lão tăng ngồi ở đầu.

Lý Lăng hỏi: “Gì thế? Sư bá, chẳng lẽ các vị sư bá, sư thúc đều không có biện pháp siêu độ oan hồn bên trong à?”

Lão tăng nhìn oan hồn phi vũ trong kính, lắc đầu nói: “Oán khí của mấy oan hồn này quả thực nặng phi thường, với lại đã tích tụ ngàn vạn năm, chỉ có điều là bọn ta Phật pháp có hạn, không bảo đảm hoàn toàn siêu độ.”

Liễu Dật vội hỏi: “Như quả Phật môn

cũng không ai giúp được, như thế, mấy oan hồn này lúc ra khỏi kính, sợ rằng thế nhân phải gặp tai nạn.”

Lão tăng nhìn Liễu Dật một cái, nói: “Thí chủ đừng gấp, bọn ta không siêu độ được, không chứng tỏ là trong Phật môn không có ai siêu độ được.”

Lý Lăng nhẹ nhàng nói tiếp: “Sur bá muốn nói đến sư phụ con?”

Lão tăng gật đầu nói: “Đúng đó, Phật học của Giác Quy sư đệ như người trời, với lại trong hai mươi năm nay diện bích tham ngộ ba đạo thiên, địa, nhân, nghĩ cái “Cần khôn kính” này ắt chẳng thành vấn đề.”

Lý Lăng gật gật đầu hỏi: “Thế, ngày sư phụ xuất quan là?”

Lão tăng trả lời: “Nếu ta đoán không

sai, Giác Quy sư đệ sẽ xuất quan nội trong hai ngày tới.”

Lý Lăng gật đầu nói: “Ừm, thế này thì tốt rồi.” nói xong, tiếp lấy “càn khôn kính” trong tay lão tăng.

Lão tăng nói tiếp: “Lăng, ngươi mang ba người bọn họ xuống, chuẩn bị cho họ ba gian sương phòng, để khách phương xa nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Lý Lăng gật gật đầu, nói: “Vâng, sư bá.”

Nói xong, cầm “Càn khôn kính” xoay người giao cho Thủy Nhi, đồng thời mỉm cười nói: “Yên tâm đi, Phật pháp của sư phụ nhất định có thể hóa giải oán khí đó.”

Nhìn nụ cười của Lý Lăng, Thủy Nhi cảm thấy mình có chút sai lầm không biết

ở đâu, có chút mất phương hướng, vội vàng tiếp lấy “cần khôn kính”, gật đầu nói: “Ừm, đúng...” nói xong hai chữ cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn Lý Lăng, không dám nhìn nụ cười của y.

Lý Lăng nói tiếp với Liễu Dật: “Tiểu huynh đệ, trước tiên hãy nghỉ ngơi đi, đi xa như thế này, nghĩ chắc phải mệt lắm, đi theo tôi.” Trong giọng nói có cái khách khí không nói ra, có cái nồng nàn không nói ra, Liễu Dật cảm thấy tên Lý Lăng này càng lúc càng giống người nhà của mình.

Ba người theo Lý Lăng đi ra khỏi “đại hùng bảo điện” về phía sương phòng phía dưới...

Đi trên đường, tim Thủy Nhi nhảy lên bình bịch, cô không biết bản thân mình

làm sao? Không biết đây là cảm giác gì? Có thể chẳng? Có thể thích hai người chẳng? Cảm giác đối với Liễu Dật tự nhiên, thân thiết như vậy, đối với nụ cười của Lý Lăng, cũng vô pháp kháng cự, chính mình rốt cuộc là thế nào? Vì cái gì mà trong lòng có thể có tới hai nam nhân?

Đương nhiên, Thủy Nhi chưa hiểu biết nhiều, trên thế giới ngoại trừ si tình ra, còn có hai chữ đa tình nữa, mà đa tình không phải là quyền lợi riêng của nam nhân... mà Thủy Nhi đa tình dù nghĩ nát cả óc, cũng không biết một nửa của mình không ở trong hai người.

Lại nói Đại Dao Vương, bám sát theo sau Lý Lăng nói: “Lăng, tôi muốn theo ông học ngự kiếm thuật, nhất định

cái bản lĩnh khiến đồ vật bay loạn đó, cái đó không thuộc võ công của Phật môn a.”

Lý Lăng cười cười nói: “Đương nhiên không phải, ta cũng có thể dạy người, bất quá dùng nội lực hiện tại của người, phải luyện hai mươi năm trở lên, mới có đủ chân khí để bay lên, mà bay bao xa, ta lại không biết rõ.”

Đại Dao Vương chống đại đao, lắc lắc đầu tóc dựng đứng nói: “Lăng, ông lại đùa rồi, nhìn xem bọn ta đã có một phần quen biết, ông cứ giúp tôi đi mà, tôi muốn thật uy phong mà bay lên trời.”

Lý Lăng dừng bước, mọi người cũng đều dừng bước, Liễu Dật và Thủy Nhi không biết Lý Lăng định làm gì, không lẽ quả thật muốn dạy Đại Dao Vương ngự

kiếm sao?

Lý Lăng duỗi tay phải ra, nhẹ nhàng xoay chuyển kéo theo tàn ảnh, một đạo ánh sáng màu cam xuất hiện trước mắt Đại Dao Vương, phiêu phù ở giữa Lý Lăng và Đại Dao Vương, đó là “Liệt Dương”.

Lý Lăng mỉm cười nói: “Còn có một biện pháp, có thể giúp người tiết kiệm hai mươi năm thời gian, chính là cầm lấy “Liệt Dương”, “Liệt Dương” kiếm chính là thiên địa linh khí thai nghén mà sinh ra, kiếm có hồn sống, là một cây kiếm có thông linh, nếu quả người có thể nắm chắc nó, như thế, người liền có thể tiết kiệm thời gian hai mươi năm tu luyện, mà uy lực của kiếm này rất mạnh, kiếm pháp phổ thông dùng kiếm này mà đánh,

liền có thể biến thành kiếm pháp tối cao.”

Liễu Dật nắm bóp bàn tay mình, xem coi có phải mình đang mơ không, Thủy Nhi lại ném về Lý Lăng ánh mắt không dám tin, mà người không thể tin được nhất là Đại Dao Vương, lắc lắc đầu, nhéo vào mắt mình hỏi: “Có phải là đang nằm mơ không vậy?”

Lý Lăng cười nói: “Không phải nằm mơ, là sự thật đó.”

Đại Dao Vương đột nhiên cười nói: “Lăng, lại đùa rồi, tôi chỉ muốn học ngự kiếm, cho dù không muốn dạy đi nữa, cũng đừng lấy binh khí của mình ra dọa tôi chứ.”

Lý Lăng cười cười, tuy cười nhưng trên mặt lại có vẻ nghiêm túc không nói

ra, nói tiếp: “Xem coi ta có phải đang đùa giỡn không? Nếu quả nó chọn người, chuyện đó sẽ nói lên rằng người có duyên phận này, mà ta cũng không cần cây kiếm này, nó mang đời sống của ta, nó mang giấc mộng của ta, chỉ để lại có một phương pháp giết người.”

Đại Dao Vương vẫn còn lúng túng cười nói: “Xong rồi, mau lấy về đi, ta đã không học còn không lấy về sao? Đại Dao Vương ta tuy tham tâm, nhưng tham tâm cũng có nguyên tắc, đừng coi thường Đại Dao Vương ta.”

Lý Lăng tiếp tục mỉm cười, nhưng trong mắt y hốt nhiên phát ra ánh sáng màu vàng kim, dần dần yếu đi, yếu đi. Từng trận gió mạnh thổi qua, y sam của chúng nhân múa theo gió. Mà Đại Dao

Vương lúc này phát hiện một cổ sức mạnh to lớn cưỡng bức tay phải của mình nắm lấy “Liệt Dương” kiếm, cho dù tay trái dùng sức, cũng không có cách nào ngăn cản tay phải hành động.

Đại Dao Vương đột nhiên minh bạch là Lý Lăng gây ra, vội nói: “Lăng, ông làm gì vậy? Đại Dao Vương tham tài hiếu sắc cũng không chiếm lấy cái mà ông yêu thích, mau thả ta ra, thả ta ra.”

Lý Lăng tiếp tục mỉm cười, cuối cùng, tay phải của Đại Dao Vương chạm đến chuôi kiếm “Liệt Dương” chậm chạp nắm chặt lấy “Liệt Dương”.

Hốt nhiên, “Liệt Dương” mạnh mẽ bay thẳng lên trời, xoay vòng trên không, sau đó mang Đại Dao Vương bay xuyên qua sương phòng, đại điện, khoái tốc phi

hành.

Lý Lăng ha ha cười lớn, nói: “Người có k₁ ức, không cô độc, Liệt Dương cũng thích người, có nó rồi, người sau này cũng không cần phải học ngự kiếm nữa, muốn bay bao xa liền có thể bay tới được.”

Đầu tóc của Đại Dao Vương ở trên không càng đứng thẳng hơn, chỉ nghe Đại Dao Vương run rẩy la lên: “Má ơi, ba ơi, phù hộ cho con!” nói xong, la to: “Rất nhanh, rất sợ... tôi rất sợ, tôi rất...”

Phần cuối câu nói còn chưa nói hết, “bịch” một tiếng, “Liệt Dương” tiếp tục trôi nổi trên không, bay vòng vòng, mà Đại Dao Vương đến cái bóng cũng chẳng nhìn thấy.

Thủy Nhi vội hỏi: “Đại Dao Vương

ơì? Hấn sao rồi?”

Liều Dật phe phẩy cây quạt giấy, nói: “Còn sao nữa? Lấy đít nghĩ đều biết, *****ng vô tường rồi.”

Thủy Nhi kiêu nộ nói: “Người... người, vô lại.”

Lý Lăng cũng cười nói: “Tựa hồ bỏ xong, cũng thoải mái rồi, cảm giác sinh mệnh bây giờ mới chân chính bắt đầu.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 45: Tĩnh Dạ Thâm Đàm, Tha Hương Ngộ ...

“Liều công tử, đêm đã khuya thế này, còn chưa ngủ sao?” Lý Lăng nhẹ nhàng

ngồi bên cạnh cái bàn đá, đây là một cái sương phòng theo kiểu tứ hợp viện, là Lý Lăng vì bọn Liễu Dật ba người mà an bài.

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy, nói: “Phải a, ông không phải cũng chưa ngủ vậy sao?”

Lý Lăng cười nói: “Đêm khuya thế này, Liễu công tử còn chưa ngủ, phải chăng đang nhớ ai?”

Hốt nhiên Liễu Dật nghĩ đến một chuyện, vội hỏi: “Lăng, ông đem “Liệt Dương” cho Đại Dao Vương rồi, thế sau này ông dùng cái gì?”

Lý Lăng đồ xong chén trà, nhìn trăng sáng trên trời, nói: “Tôi vì cái gì mà phải dùng kiếm?”

Liễu Dật hốt nhiên bị câu nói của Lý

Lăng chận lại, mang nhiên nói: “Ông là một kiếm giả thành danh, đương nhiên phải dùng kiếm.”

Lý Lăng mỉm cười nói: “Từ hôm nay trở đi, Lý Lăng cũng không còn là cái gì kiếm giả, cũng không cần phải dùng kiếm, Lý Lăng hôm nay, chỉ là một người bình phàm, phổ thông.”

Liễu Dật hỏi tiếp: “Ông nói là... ông muốn làm một người bình phàm?”

Lý Lăng gật đầu nói: “Mai nay sư phụ sẽ xuất quan, tôi sẽ bẩm rõ tâm thái của tôi, thoái xuất khỏi cái giang hồ phân tranh này, có lẽ, tôi sẽ trở thành một thầy thuốc giang hồ, hoặc giả tôi sẽ trở thành một bát quái tiên sinh, bình phàm mà sống qua ngày.”

Liễu Dật gật đầu nói: “Như thế, ông

không thấy đáng tiếc sao? Thành tựu ngày hôm nay, vung tay mà vứt đi sao?”

Lý Lăng cười nói: “Kì thực, tôi tới giờ vẫn cho rằng tôi không phải là người tham danh lợi, thế nhưng, lần bế quan hai mươi năm này, tôi phát hiện chính mình đã sai, sai đúng là rất không bình thường, trong trăm năm, tôi chính là sống dưới danh lợi, hôm nay buông tay, giống như cho chính mình một đường sinh lộ, có thể đáng tiếc sao?”

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy, cười nói: “Ha ha, Lăng à, tôi thấy cái gì giang hồ, cái gì kiếm giả, đều không thích hợp với ông, nghe ông nói, cảm thấy ông rất thích hợp làm hòa thượng.”

Lý Lăng cười nói: “Sự phụ trước giờ nói tôi thân vác trần duyên, vô duyên với

Phật môn, chỉ có thể thu tôi làm tục gia đệ tử.”

Liều Dật kì quái nói: “Phật môn không phải rộng mở sao? Đến yêu ma quỷ quái còn có thể thu, lại không thu ông, ha ha, xem ra ông so với bọn chúng còn đáng sợ hơn.”

Lý Lăng cười cười, không nói gì.

Liều Dật nói tiếp: “Đại sư ngày mai sẽ xuất quan à?”

Lý Lăng gật đầu nói: “Ừm, đúng đó.”

Liều Dật nói: “Nếu quả đại sư ngày mai có thể siêu độ những oan hồn trong ‘càn khôn kính’, tôi nghĩ bọn tôi sẽ xuống núi trước.”

Lý Lăng hỏi: “Làm gì mà gấp thế?”

Liều Dật lắc lắc đầu nói: “Cũng không phải là quá gấp, lúc chúng tôi đến,

thấy ngoài trăm dặm dưới núi Nga Mi, có một trấn tên là Lạc Tuyết, không muốn quấy nhiễu Phật môn thanh tịnh, bọn tôi nên đến đó tạm trú.”

Lý Lăng cười nói: “Cái gì mà quấy nhiễu chứ.”

Liễu Dật cười nói: “Không nói quấy nhiễu, kì thật... một ngày ba bữa húp cháo bọn tôi nước chua chảy ra hết cả, bọn tôi cũng là vì an ủi cái bụng của mình.”

Lý Lăng ha ha cười nói: “Tửu nhục xuyên trường, không nghĩ Lý Lăng ta sống đã trăm năm, ngoài húp cháo ra chưa từng ăn thứ gì khác.”

Liễu Dật cười nói: “Như quả có hứng thú, chúng ta có thể cùng đi uống rượu ăn thịt.”

Lý Lăng lắc lắc đầu nói: “Tôi còn vài việc phải nói với sư phụ, ngoài ra còn phải ở trong môn một đoạn thời gian, như quả ngày sau có duyên, không quản mười năm, trăm năm, tôi nghĩ chúng ta đều sẽ có cơ hội cùng uống rượu.”

Liễu Dật gật đầu, hốt nhiên nghĩ đến cái gì, nói tiếp: “Đúng rồi, tôi có người bạn, rất to, rất cao, rất khỏe mạnh, sẽ từ kinh thành về đây kiếm bọn tôi, như quả bọn tôi đi rồi, nhờ Lăng chuyển lời tới hắn, nói bọn tôi ở ngay Lạc Tuyết trấn ngoài trăm dặm dưới núi Nga Mi.”

Lý Lăng gật gật đầu nói: “Yên tâm đi, chỉ cần hắn tới, tôi nhất định chuyển lời cho hắn.”

Liễu Dật ôm quyền nói: “Cảm ơn.” Nhìn lên trời, lại nói tiếp: “Xem tình

hình rất khuya rồi, tôi ngủ trước đây, ông cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Lý Lăng gật gật đầu, không nói gì. Liễu Dật chuyển thân đi vào trong sương phòng.

Lý Lăng hớp một ngụm trà, nhìn vầng trăng giữa trời, nhẹ giọng nói: “Cái gì là trần duyên, cái thứ đó rốt cuộc là ở đâu!”

Đêm thật yên tĩnh, một buổi tối ngắn ngủi đã trôi qua như vậy...

Liễu Dật đuổi cái eo lười nhác, bò dậy, mở cửa nhìn ra, Thủy Nhi và Đại Dao Vương đều đã dậy rồi, đã bắt đầu húp cháo trên bàn đá.

Mà khiến người ta nhìn kĩ nhất đương nhiên là Đại Dao Vương, đầu tóc đứng thẳng, sau lưng mang “Liệt Dương” kiếm của Lý Lăng, lại dùng vải bọc lại, một

bên còn dựng cây đại đao, người không hiểu chuyện sẽ cho rằng thằng cha này là một tay buôn bán binh khí.

Liễu Dật rửa mặt ở ao nước bên cạnh xong, bước lên trước nói: “Sớm a, hôm nay hai người các người đều dậy rất sớm a.”

Thủy Nhi cười nói: “Không phải bọn tôi dậy sớm, mà là anh dậy trễ, coi, mặt trời lên ba con sào rồi kìa.”

Liễu Dật chiều qua đã ăn một bữa cháo, giờ lại ăn nữa, nói: “Xem ra tôi đã ngủ quá mức rồi.”

Đại Đao Vương lại không nói vấn đề đó, mang ra một vấn đề khác nói: “Húp cháo kiểu này tôi thật muốn ói, vì cái gì mà người trong Phật môn có thể ăn ngon trong vài chục năm, thậm chí vài trăm

năm, thật không biết bọn họ được làm từ cái gì nữa.”

Ngay khi Đại Dao Vương mở lời oán trách, Lý Lăng không biết từ đâu đã đi tới, cười nói: “Cái gì, không quen thức ăn ở đây à? Bất quá không quan hệ, trước sau giờ Ngọ, các người có thể xuống núi rồi.”

Thủy Nhi buông đũa, hỏi: “Đại sư xuất quan rồi à?”

Lý Lăng gật đầu, mỉm cười nói: “Sư phụ xuất quan rồi, ông nói chỉ gặp một mình Liễu Dật Liễu công tử thôi, thỉnh Thủy Nhi cô nương đưa “càn khôn kính” cho Liễu công tử mang, cùng đi gặp sư phụ.”

Thủy Nhi gật gật đầu nói: “Tốt.” nói xong lôi cái kính ra, đưa cho Liễu Dật.

Đại Dao Vương có chút khúc mắc nói: “Cái gì mà chỉ gặp một mình Liễu lão đại a? Đối với bọn ta có ý kiến hay sao?”

Lý Lăng nhìn Đại Dao Vương cười, không biết làm sao chỉ lắc đầu, xoay người nói với Liễu Dật: “Liễu công tử, mời đi theo tôi.”

Liễu Dật đi theo Lý Lăng, ước chừng đi mất một khắc thời gian, đã đi qua đại điện ngày hôm qua, lại tịnh không đi vào mấy đại điện ngày hôm qua, mà lại đi đến một thiền phòng nhỏ bên cạnh đại điện, tới đó dừng lại.

Lý Lăng cung thân một cái nói: “Su phụ, Liễu công tử đã đến.”

Chỉ nghe trong cửa truyền ra một thanh âm già nua lại có vẻ hòa ái nói:

“Người xuống đi, Liễu công tử, mời vào.”

Lý Lăng nói: “Vâng, sư phụ.” Tiếp đó nói với Liễu Dật: “Sư phụ kêu người vào, người vào trước đi.”, nói xong, xoay người mà đi.

Liễu Dật hốt nhiên cảm thấy chính mình rất khẩn trương, tuy đây là một thiền phòng nhỏ, nhưng cảm giác nó so với đại điện còn uy nghiêm hơn, cao tăng trong truyền thuyết Phật môn này rốt cuộc hình dạng ra sao?

Liễu Dật lòng mang nghi vấn, nhẹ nhàng mở cửa, chậm chạp đi vào, lại thuận tay đóng cửa lại...

“Người tới đây, ta đã đợi người hai mươi năm.” Một tiếng nói từ phía bên phải phát ra.

Liễu Dật nhìn về bên phải, chỉ thấy bốn phía đều là vải lụa vàng, không có gió cũng tự động, trên tấm đệm, một hòa thượng đang quay lưng lại phía mình, thân khoác cà sa bình thường.

Liễu Dật hỏi: “Ông chính là Giác Quy đại sư ư?”

Hòa thượng ấy cất giọng nhẹ nhàng, lại hòa ái nói: “Phải cũng đúng, không phải cũng đúng.”

Liễu Dật hỏi tiếp: “Đại sư mới nói đợi tôi? Đợi đã hai mươi năm?”

Hòa thượng đáp: “Chính thị, Liễu thí chủ, mây theo gió, thời giờ theo nước, chớp mắt đã hai mươi năm, không biết người tới vừa khéo.”

Liễu Dật có chút kì quái, hòa thượng này có bị điên không, thế nào mà lại nói

những câu nghe chẳng hiểu gì hết? Liễu Dật nói: “Không biết đại sư đang nói gì? Liễu Dật thật nghe không hiểu.”

Hòa thượng lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Thuốc của Mạnh Bà vĩnh viễn là giải thoát tốt nhất.” tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng Liễu Dật lại nghe được, cũng có lẽ do mấy ngày nay luyện tâm pháp hòa hợp nội đan do Lang Vương dạy hẩn, công lực lại tăng lên.

Hòa thượng nói tiếp: “Liễu công tử, tới ngồi bên cạnh tôi đây, cho tôi mượn cái “càn khôn kính” trong tay xem một chút.”

Liễu Dật chậm chạp bước qua, ngồi bên cạnh trên tấm nệm, hòa thượng cũng xoay người qua... một khắc sau, đã dừng lại, trong nháy mắt đó, Liễu Dật cảm thấy

hòa thượng trước mắt quen thuộc phi thường, hòa ái phi thường, có lẽ đã từng gặp qua ở đâu rồi, nhưng chẳng thể nhớ ra được.

Hòa thượng bạch mi dài cả xích, râu màu trắng dài đến trước ngực, khuôn mặt mập mạp hòa ái mà lại thân thiết, cặp mắt càng có thần, thân hình nhìn rất cường tráng, bên ngoài chỉ khoác cà sa thông thường.

Ánh mắt Liễu Dật dừng trên mặt lão hòa thượng, đây là một loại khuôn mặt như thế nào nhỉ... thân thiết thế này? Từng gặp qua ở đâu nhỉ... không phải trong mộng, không phải hiện thực. Thế cái cảm giác này vì sao mà có nhỉ?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 46: Phật Pháp Vô Biên, Thập Niên Đích ...

Một người thường thường vào một thời điểm kì quái nhất, ở một địa phương kì quái nhất, cùng một người không thể ngờ tới nhất kết thành bằng hữu, thậm chí đến bọn họ tự mình cũng không biết loại tình cảm đó từ đâu chui ra. (Cổ Long, luận)

Liễu Dật sững sờ ngồi nhìn khuôn mặt Giác Quy đại sư, thấy Giác Quy đang xem xét “càn khôn kính”.

Nhưng Giác Quy vừa xem xét vừa thở ra: “Oan nghiệt, thật là oan nghiệt, nhiều vong linh thể này làm sao không

thể lên cực lạc, chuyển thể đầu thai? Lại bị trấn áp tại Phong Ma Trấn, rốt cuộc là vì sao nhỉ?”

Liễu Dật vội hỏi: “Đại sư, ông có thể hóa giải những oan hồn trong kính không?”

Giác Quy gật gật đầu nói: “Đương nhiên, chuyện này không khó, nhưng Liễu thí chủ có biết hai chữ “nhân quả”, phạm sự việc đều có lên có xuống, cái này xuống thay cho cái kia lên, tôi có thể hóa giải những oan hồn này, cái tôi lo lắng là tam giới sẽ có một trường đại kiếp nạn.”

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy nói: “Đại sư ngài quá lo rồi, phải biết thiên địa thanh vạn vật, vạn vật thanh âm dương, phạm sự việc đều có hai mặt chính phản, có ma đạo mới có chính đạo,

có kẻ xấu mới có người tốt, vật tất tương khắc, cũng như oan hồn hôm nay, tất có “càn khôn kính” tương khắc, hạo kiếp chưa biết, tất nhiên cũng có mặt chính phản của nó.”

Giác Quy nhìn Liễu Dật, gật đầu nói: “Liễu thí chủ tâm tính tốt, lão nạp có câu hỏi ngoài lề muốn hỏi Liễu thí chủ.”

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy, nói: “Mời đại sư nói.”

Giác Quy nhìn Liễu Dật, dường như đang suy xét chuyện gì, lại như đang nỗ lực quyết định chuyện gì đó, hốt nhiên nói: “Lão nạp muốn biết, Liễu thí chủ bị giang hồ gọi là Giang Nam tài tử, thế, Liễu thí chủ có thể học qua võ công cao thâm nào?”

Liễu Dật không biết Giác Quy vì sao

lại hỏi mình vấn đề kiểu này, suy nghĩ xong, đáp: “Phải nói là chưa tiếp xúc qua võ công, nhưng vào thời gian này, vì vài việc nhỏ khiến tôi bị cuốn vào giang hồ thị phi này, ngẫu nhiên học được một ít võ công thô thiển.”

Giác Quy gật gật đầu: “Hừ, thế này! Xin Liễu thí chủ đừng trách lão nạp rườm lời, lão nạp còn có chuyện muốn hỏi.”

Liễu Dật cười cười, gật đầu: “Mời đại sư, chỉ cần Liễu Dật biết, nhất định hỏi đáp đại sư.”

Giác Quy cũng cười cười, nhìn Liễu Dật nói: “Liễu thí chủ có từng nghe qua Ma tộc Ma môn hai mươi năm trước có một người kêu là Vị Linh Phong?”

Liễu Dật gật đầu nói: “Có nghe.”

Giác Quy gật đầu hỏi: “Thế người có biết Vị Linh Phong vì sao mà chết không?”

Liễu Dật nhìn Giác Quy, không biết ông ta vì sao lại hỏi mình chuyện này, đáp: “Tôi cũng không rõ lắm, nghe đâu là vì một nữ nhân.”

Giác Quy gật đầu nói: “Đúng vậy, Vị Linh Phong một đời vừa chính vừa tà, toàn làm theo ý mình thích, giá hắn không yêu phải con gái của Thần môn môn chủ.”

Giác Quy đột nhiên dừng lại, quay đầu về hướng Liễu Dật, hỏi: “Như quả, người là Vị Linh Phong, người sẽ làm gì?”

Liễu Dật bị Giác Quy đột nhiên hỏi một cái, hóa hồ đồ, không biết phải đáp

thế nào, ngưng ngập nói: “Cái này... cái này, đại sư, tôi không phải là hăn a.”

Giác Quy đột nhiên thập phần nghiêm túc hỏi: “Như quả, ngươi là hăn, ngươi sẽ làm gì?”

Liễu Dật nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Giác Quy, trầm tư giây lát, nói: “Tôi nghĩ... tôi sẽ giết sạch những kẻ ngăn cản tôi yêu.” Một câu nói, tuy không dài, nhưng thập phần kiên định, cho người ta cái cảm giác không được phép phủ định.

Giác Quy lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “A Di Đà Phật! Oan nghiệt, oan nghiệt a. Không nghĩ oán khí ba đời nặng như thế này, so với Vị Linh Phong còn si hơn.”

Liễu Dật không biết Giác Quy vì sao lại nói vậy, nhưng cũng không biết phải mở miệng hỏi thế nào.

Giác Quy dừng một chút rồi nói: “Lão nạp có một thỉnh cầu sau cùng không thuộc về tình cảm, xin Liễu thí chủ nhất định phải đáp ứng.”

Liễu Dật vội nói: “Xin đại sư cứ nói, chỉ cần Liễu Dật làm được, nhất định đáp ứng.”

Giác Quy gật gật đầu nói: “Chúng ta lần này chia tay, cũng có lẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa, tôi muốn thỉnh thí chủ mười năm sau, tới Phật môn gặp tôi, để tuần tự kể lại những dâu bể đã qua, xem Liễu thí chủ sau mười năm có thay đổi gì.”

Liễu Dật gật đầu nói: “Xin đại sư yên tâm, Liễu Dật chỉ cần có chút thời gian, liền quay lại thăm đại sư.”

Giác Quy cười gật đầu, hốt nhiên,

phát hiện trên cổ Liễu Dật đeo một mảnh ngọc ám hồng, chỉ lộ ra một miếng nhỏ, nhưng lại có thể nhìn ra, là ám hồng sắc....

Giác Quy ngừng cười, đáp: “Liễu thí chủ, có thể đưa cho lão tăng mượn xem qua mảnh hồng ngọc thí chủ mang trên người không?”

Liễu Dật biết mình có đeo một nửa mảnh hồng ngọc trên cổ, trừ nó ra không còn ngọc nào khác. Liễu Dật vội lấy mảnh hồng ngọc trên cổ ra, đưa cho Giác Quy.

Nhận mảnh hồng ngọc rồi, Giác Quy chăm chỉ quan sát, thế nhưng quan sát cả nửa ngày, chỉ lắc lắc đầu, không nói câu nào, tay trái bất tri bất giác lộ ra một mảnh hồng ngọc cùng màu, thậm chí điều

khắc trên mặt cũng cùng một dạng, nhưng điều khắc trên hai mảnh ngọc vừa vặn tương phản nhau, Giác Quy để hai mảnh ngọc vào cùng một chỗ, muốn quan sát trên mặt rớt cuộc là cái gì, hốt nhiên... hồng quang chớp một cái, hai mảnh ngọc lại khớp vừa vặn vào nhau, giống y như một mảnh ngọc thiên nhiên vậy, lại không nhìn ra một chút khe hở nào. Hình thành một nửa hoàn chỉnh.

Giác Quy kinh động nói: “Cái gì thế này?” nhưng ông lập tức an tĩnh lại, bởi vì sau khi hai mảnh hồng ngọc kết hợp lại, lại nhìn ra một hình nửa trên thân người.

Liễu Dật nhìn hai mảnh ngọc kết hợp xong, nhớ lại lời Tử Thúc nói, trầm nghĩ: “Chẳng lẽ mảnh ngọc này lại là một

trong ba phần còn lại?”

Giác Quy nhìn hình người trên mặt, chẳng nhìn ra manh mối gì, lắc đầu nói: “Liễu thí chủ đã có duyên với nửa mảnh hồng ngọc này, thì lão nạp cũng tặng luôn, hy vọng Liễu thí chủ bảo quản tốt.” vừa nói, vừa đưa nửa khối hồng ngọc do hai mảnh dung hợp vào nhau cho Liễu Dật.

Liễu Dật nhìn mảnh hồng ngọc, vốn có hai mảnh lớn nhỏ, mà trên mặt còn khắc rõ ràng một nửa trên thân người, người này là ai? Sao lại quen thuộc thế này? Từng thấy qua ở đâu... là, trong mộng, đúng, người bị sáu kị sĩ công kích, đúng là hắn, tuy không thấy rõ mặt, nhưng cảm giác không lầm, là cảm giác này.

Giác Quy nhìn Liễu Dật ngẩn ra, hỏi:

“Liễu thí chủ, có gì không ổn sao?”

Liễu Dật vội lắc đầu, đeo hồng ngọc lên người lại, nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.”

Giác Quy vội hỏi: “Là về mảnh ngọc này phải không?”

Liễu Dật lắc đầu nói: “Không, là mười hai người trên mười hai cây cột ở “Đại hùng bảo điện, không biết là...”

Giác Quy nhẹ nhàng nói: “Muốn nói tới, cái chuyện phải coi là thần thoại, cũng là một truyền thuyết, một cuộc chiến ấy là lần giao phong đầu tiên giữa chính với tà, mười hai người đó chính là tú chủ của Thiên ngoại thập nhị tú, lúc đang cùng với Bàn Cổ, Nữ Oa đánh nhau với Ma thần – Niết Nhân, bị diệt hồn phách, chặt thân thể, sau đó được Tây Phương

“Nhu Lai tôn giả” thu làm tọa hạ mười hai hộ pháp, trở thành người bảo hộ của Phật giáo...”

Liễu Dật không nói gì, bởi vì hắn nhớ lại giấc mộng ấy, giấc mộng thấy ở Miêu Cương ấy, hắc y nhân ấy, không lẽ y là ma thần? Nhưng vì cái gì mà cố sự trong truyền thuyết ấy lại xuất hiện trong giấc mộng của hắn, tại sao lại như vậy?

Liễu Dật thu hồi tâm thần, gật gật đầu nói: “Không nghĩ đến trên thế giới lại có truyền thuyết như vậy.”

Giác Quy nhìn Liễu Dật hỏi: “Nhu quả ngươi là ma thần, ngươi sẽ thế nào?”

Liễu Dật cười nói: “Còn sao nữa, nếu tôi muốn là ma thần, sẽ sớm bị mấy thần tiên, chính phái ấy đuổi chạy khắp núi rồi.”

Giác Quy nhìn Liễu Dật nói: “Tốt rồi, vấn đề của lão nạp xong rồi, hiện tại tôi sẽ dùng “Kim cương bát nhã kinh” siêu độ mấy linh hồn này, xin Liễu thí chủ chờ ngoài cửa.”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Đại sư khách khí rồi.” nói xong, đứng dậy đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Giác Quy nhìn “Càn khôn kính” trong tay, thở dài một hơi...

Nói tới Liễu Dật, đối với những vấn đề của Giác Quy không lần ra được đầu mối, nhìn mảnh hồng ngọc đeo trên cổ mình xuất thần, lúc trước chỉ có một mảnh ngọc, không có cảm giác gì, hiện tại hai mảnh ngọc hợp lại rồi, Liễu Dật lại cảm giác có một ít hơi ấm truyền vào trong ngực.

Chính ngay lúc này, Liễu Dật nghe trong thiền phòng truyền ra từng trận Phan âm, quay đầu nhìn lại, bên trong lại phát ra từng mảnh ánh sáng màu vàng, Liễu Dật cảm thán nói: “Giang hồ thần kì thế này, loại người gì cũng có, thế nhưng, cái giang hồ này rốt cuộc ai là đệ nhất nhỉ?” Liễu Dật đứng bên ngoài, một mặt nhìn mặt trời trên không, một mặt tính thời gian, hiện tại đã qua Ngọ rồi, nếu như có thể, trước khi trời tối nên đến Lạc Tuyết trấn, thật muốn chúc mừng thật lớn, cuối cùng đã không có chuyện phiền lòng.

Cuối cùng, cửa mở ra, Giác Quy từ trong đi ra, trên đầu còn có ít mồ hôi, cho thấy lần này đã tiêu hao không ít công lực. Giác Quy đưa “càn khôn kính”

cho Liễu Dật nói: “Những oan hồn bên trong đã hết, người có thể an tâm rồi.”

Liễu Dật tiếp lấy kính, vội cao hứng hành lễ nói: “Đa tạ đại sư, Liễu Dật chung thân khó quên.”

Giác Quy hòa ái cười nói: “Đừng cảm ơn, người cũng vì bách tính mà làm, bất quá phải nhớ chuyện đã hứa với ta, mười năm sau, nhất định phải lại Phật môn một chuyến.”

Liễu Dật gật gật đầu, cười nói: “Lúc đó tôi mang vợ con cùng đến thăm đại sư, đại sư sẽ không còn nhàn rồi nổi đâu, Liễu Dật cáo từ.” vừa nói vừa xoay người đi về hướng sương phòng.

Giác Quy mỉm cười gật đầu, nhìn Liễu Dật đi xa, lắc đầu nói: “Hy vọng đến lúc đó người quả thật không đến một

mình.”

Liễu Dật trở về sương phòng, sửa sang đồ đạc, mang kính trả cho Thủy Nhi, mấy người theo Lý Lăng đến “đại hùng bảo điện” cáo từ chúng tăng.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 47: Bạt Kiếm Vô Tình, Toái Tình Khởi ...

Tình bạn là thứ tình cảm chồng chất lại, ái tình lại là thứ tình cảm đột nhiên. Tình bạn tất phải qua thời gian khảo nghiệm ban đầu, ái tình lại thường thường phát sinh trong nháy mắt. (Cổ Long, ngữ)

Lại nói từ biệt Lý Lăng xong, bọn Liễu Dật ba người cười khoái mã chạy nhanh đến Lạc Tuyết trấn.

Trên đường, mỗi người đều có chuyện suy nghĩ, Thủy Nhi đương nhiên là mâu thuẫn, nhưng vẫn quyết định trước tiên mang “càn khôn kính” trở về Thần môn, mà Đại Dao Vương trong lòng cũng không vui, Lý Lăng tặng kiếm, tuy chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nhưng Đại Dao Vương đối với người này đã khâm phục sát đất. Nói về Liễu Dật, trong lòng cũng loạn, ước định mười năm của Giác Quy có ý nghĩa gì? Tuyết đối không phải là gặp gỡ bình thường, với lại, nửa mảnh ngọc ấy, tựa hồ đại biểu cho cái gì, lại còn giấc mộng ấy...

Mỗi người đi, mang tâm sự, bụi đất

bay lên như gió cuốn, chớp mắt sắc trời đã dần tối, tính ra đã một thời thân, Liễu Dật nói: “Ta nghĩ cứ đi thế này vài khắc, chúng ta có thể đến Lạc Tuyết trấn, đến đó rồi, chúng ta sẽ ăn mừng to một trận.”

Thủy Nhi và Đại Dao Vương đều không dị nghị, gật gật đầu, ba người tiếp tục phóng nhanh thêm, hướng về Lạc Tuyết trấn phía trước...

Cuối cùng, ba người cũng dừng lại trước cổng Lạc Tuyết Trấn, Liễu Dật tính thời gian, phải vào giờ Dậu, nhìn trong trấn, chính là một cảnh tượng phồn hoa, hai bên trấn bán những món ăn bình dân, bày thành sạp nhỏ, người đi qua chen chen chúc chúc, thật là nhiệt náo. Máy tử lâu lớn càng treo đèn kết hoa, cả một trấn thật là phồn hoa.

Liễu Dật nhìn hai người, nói: “Ha ha, cái trần này làm thật không sai, hôm nay chúng ta phải uống cho thống khoái một phen.”

Đại Dao Vương cũng vừa cười vừa gật đầu, ba người dừng lại trước một nhà tên là “Tân tích nguyệt tử lâu”, tiểu nhị dắt ngựa đi rồi, Liễu Dật đòi ba gian phòng, lại còn đòi một bàn rượu thịt thịnh soạn.

Ba người lên lầu hai, ngồi ở một vị trí dựa cửa sổ, lầu hai tuy trang nhã, giá tiền hơi mắc, nhưng người cũng không ít, nhìn lại tửu lâu này sinh ý không tồi.

Một cốc rượu mạnh xuống bụng rồi, Liễu Dật cuối cùng cũng cảm thấy chính mình đã thoải mái hơn nhiều, hiện tại, cũng không có chuyện gì để làm nữa,

trường phong ba A Cửu cuối cùng đã kết thúc, chỉ cần đợi Thập Kiệt Nhất trở về, liền có thể vĩnh viễn ly khai cái vùng đất hoang lương này.

Nhưng Thủy Nhi cúi đầu uống rượu, rượu trong mát, rượu cay nồng, vào bụng cho một cảm giác nóng bỏng, khiến huyết mạch toàn thân đều chảy mạnh, nghe nói rượu có thể làm quên đi phiền não, Thủy Nhi uống rồi lại rót cho mình cốc nữa.

Lại nói Đại Dao Vương, cầm chén, rót đầy một chén, một hơi uống cạn, mấy tháng nay, cùng Liễu Dật chạy đông chạy tây, Đại Dao Vương đột nhiên phát hiện ra, mình tịnh không phải là kẻ vô dụng, mà thế giới này cũng tịnh không phải khô khan như vậy, trái lại, đầy những mới lạ, kích thích, cũng có thể lần này là lần cuối

cùng uống rượu. Liễu Dật tất sẽ trở về nhà, nghĩ đến điều này, Đại Dao Vương lại cảm thấy khó mà chịu được.

Liễu Dật nhìn biểu tình hai người, nói: “Này, các người cả hai đều không sao cả rồi, chúng ta không phải đã nói sẽ ăn mừng sao? Vì sao mỗi người đều mang bộ mặt khóc tang đó, kiểu này gọi là ăn mừng à?”

Thủy Nhi nhìn Liễu Dật một cái, nói: “Tôi... tôi có chút khó chịu, phải về nghỉ trước đây.” Nói xong, chuyển thân đi về phòng.

Thủy Nhi hốt nhiên cảm thấy, Liễu Dật đối với cô trọng yếu hơn Lý Lăng, bởi vì rời khỏi Lý Lăng cô không khóc, nhưng hiện tại sắp phải rời xa Liễu Dật, cô thật không giữ nổi mình, cảm thấy

lòng rất đau xót, vì không để Liễu Dật thấy nước mắt của mình, đành mượn cớ trở về phòng trước.

Đại Dao Vương nhìn Thủy Nhi đi rồi, nói với Liễu Dật: “Liễu lão đại, tôi cũng mệt rồi, về phòng ngủ trước đã, nói xong, nhắc cây đại đao đi lên lầu.

Liễu Dật không hiểu, chuyển đi phiên phức này cuối cùng cũng phải kết thúc, vì cái gì mà cả đoàn đều không cao hứng, ngày trở về nhà an ổn không tốt sao? Tự mình nâng hũ rượu lên, há miệng nốc một hơi.

Không biết đã uống bao lâu, cũng chẳng biết đã uống nhiều ít rượu, Liễu Dật mơ hồ tính tiền rượu thịt, rồi đi về phòng mình. Liễu Dật lúc này, chỉ cảm thấy chính mình lâng lâng, choáng váng,

trong não cái gì cũng không có, “râm” một tiếng, ngã lên giường, ngủ thiếp đi...

Ánh sáng màu hồng phủ đầy lên toàn thân Liễu Dật, càng lúc càng dày, càng lúc càng đẹp, phảng phất như muốn hút lấy máu tươi. Như quả có người lúc này tiến vào phòng Liễu Dật, nhất định phát hiện thân thể Liễu Dật, đang bị ánh sáng màu hồng thôn phệ...

Đây là đâu? Liễu Dật lần mò trong hắc ám mờ lung, chẳng nhìn thấy trời, chẳng nhìn thấy đất, xung quanh chỉ một vùng hắc ám, thứ gì cũng không có, Liễu Dật lớn giọng la: “Đây là đâu vậy?” thế nhưng, không có ai hồi đáp hắn.

“ “Trảm thiên bạt kiếm” của “Bi tứ thức””

Một tiếng quát to như sấm, trên đầu

Liễu Dật hắc vân cuộn cuộn, tất cả khí tức đều ngưng kết hướng về hướng thanh âm ấy, Liễu Dật nhìn về phía trước, là y... y chính là niết nhân, thế đây... lại là mộng, là giấc mộng ấy.

Chỉ thấy một đạo ánh sáng lục chớp lên, hắc y nhân tay trái vẫn nắm chặt trường kiếm, phảng phất như vốn chưa hề cử động...

Liễu Dật vội ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên trời rơi xuống sáu vị thần đã tiếp cận hắc y nhân trong nháy mắt vừa rồi, tro bay khói diệt.

Liễu Dật nhớ rõ ràng, giấc mộng lần trước, sáu người này vốn còn chưa rơi xuống, chẳng lẽ giấc mộng này tiếp theo giấc mộng đó?

Chỉ nghe người cao to đối diện kinh

hãi nói: “Trảm thiên bạt kiếm? Diệt linh hồn, sát nhục thân. Niết Nhân, người ác độc thái quá rồi.”

Chỉ nghe hắc y nhân bị người đối diện gọi là Niết Nhân dùng giọng kích động, run rẩy trả lời: “Vậy hả? Là ta ác độc hả? Là người, đây đều là người bức ép. Vì cái gì, từ đầu đến cuối ta chỉ muốn chân thành yêu một lần, vì cái gì người đến một cơ hội cũng không cho ta, đứng trong bóng tối gây mâu thuẫn, Bàn Cổ người muốn làm thượng thần.”

Bàn Cổ tay cầm cự phủ, nói: “Thần ma vốn là thiên địch, làm sao để cái ái tình mà người nói đó xuất hiện, cái này bản thân chính là phản nghịch.”

Niết Nhân có chút kích động, lắc đầu nói: “Đây là ai quy định? Cái lằn ranh

đơn giản này so với tổ chú tà độc nhất trên thế giới đều hung ác hơn, ái tình vốn không thể phân giới tuyến, hai người cùng một lúc muốn mở lòng, ta có thể bỏ tất cả, thậm chí rời khỏi tình cầu này, nhưng người... vì cái gì? Vì cái gì mà lôi ra mấy tổ chú tà độc đó phân cách chúng ta?” nói tới cuối cùng, Niết Nhân có chút kích động.

Bàn Cổ thở dài nói: “Có oán phải oán người đã yêu lầm người.”

Niết Nhân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tựa hồ bình tĩnh hơn nhiều, từng câu từng chữ nói: “Yêu cô ta, ta không oán. Yêu cô ta, ta không hối hận.”

Giọng nói thay đổi, băng lãnh vô tình nói tiếp: “Nhưng các người mấy cái gọi là chân thần này, ta sẽ cho các người lời

tiên đoán tà độc nhất, cho dù phải chịu khổ ba đời ba kiếp, ta cũng sẽ phá bỏ định luật của lũ thần các người, ta sẽ cho các người biết, yêu thật sự là tồn tại giữa bất kì người nào.”

Hốt nhiên, một kỵ sĩ ở giữa đột ngột quất lên: “Niết Nhân to gan, chân thần sao có thể để người nguyên rửa chứ.”

Đột nhiên, sáu người xuống ngựa, ngựa thần kiếm trong tay, dùng linh lực siêu cao không chế thần kiếm, bay lên từ sáu hướng nhanh chóng kích về phía Niết Nhân.

Nhìn sáu cây thần kiếm bay lại, Niết Nhân ngựa mặt lên trời cười dài, giọng cười ấy, không phải là cuồng vọng, không phải là tự đại, mà là hơi bi thương hơi ưu sầu, tiếng cười qua rồi, Niết Nhân

một gôi nửa quỳ xuống, tay phải mang găng tay đen từ từ tiếp cận chuôi kiếm, nhưng lúc này, bởi vì tay phải của y, mây đen trên trời tụ tập càng nhanh, càng mãnh liệt hơn, gió và mây đen trên thân Niết Nhân càng phiêu động hơn nhiều lần, chỉ nghe Niết Nhân lớn giọng nói: “Là các người bức ta, đừng trách Niết Nhân ta - kiếm khởi vô tình.”

“ “Toái tinh khởi kiếm” của “Bi tứ thức”” một tiếng quát như sấm, vào nháy mắt lúc sáu kiếm hợp lại, Niết Nhân mạnh mẽ nhảy từ chỗ cũ lên không, tốc độ không dùng mắt thường mà thấy được, bay thẳng lên phía trên ba chục trượng cao.

Đây chỉ là thời gian như một ánh chớp, chuyện tiếp theo là từ trên không

rơi xuống một đạo ánh sáng màu tím, nhanh, không, không thể gọi nó là ánh sáng, cảm giác đó nhanh như thế này, nó so với ánh sáng còn nhanh hơn, vào lúc sáu cây kiếm tiếp cận, đã biến mất.

Hắc sắc quang chớp lên, Niết Nhân xuất hiện bên cạnh sáu cây kiếm, tay trái vẫn buông trên chuôi kiếm, phảng phất chuyện gì cũng đều chưa phát sinh, nhưng khi ngón tay phải của Niết Nhân cùng lúc chạm vào sáu cây kiếm, bi kịch đã phát sinh...

“A...” một tiếng kêu thảm, Liễu Dật bị tiếng kêu đó kéo ra từ trong giấc mộng kì quái ấy, mạnh mẽ ngồi dậy.

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 48: Tái Ngộ Sát Thủ, Băng Lãnh Đích ...

Một ít chuyện nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất trên đời, thường thường chính là những chuyện ẩn tàng trong cái bình tĩnh. (Cổ Long, ngữ)

Thanh âm ấy? Thảm thế... là cái gì? Liễu Dật lau mồ hôi trán, đột ngột xuống giường, mở cửa. Chỉ thấy Đại Dao Vương và Thủy Nhi đã đứng ở cửa phòng.

Liễu Dật hỏi hai người bọn họ: “Hai người có phải cũng nghe thấy thanh âm đó không?”

Đại Dao Vương gật đầu nói: “Thanh âm đó chính là ở vùng phụ cận, xem

chừng chết người rồi?”

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy nói: “Chúng ta ra xem sao. Lúc ta nhớ được, ở phía nam Lạc Tuyết trấn này ngoài ba mươi dặm có một tòa phá miếu, nếu quả thật có chuyện gì, phải chia nhau ra, chúng ta sẽ tập hợp ở đó.”

Đại Dao Vương và Thủy Nhi gật gật đầu, đi ra bên ngoài...

Đại Dao Vương nói: “Nghe thanh âm vừa rồi, ắt phải ở gần tử lâu, thế nào mà kiếm cả nửa ngày rồi đều không phát hiện gì nhỉ?”

Thủy Nhi cũng gật đầu nói: “Đúng a, thanh âm đó... phải ở vùng phụ cận mới đúng.”

“A...” lại một tiếng kêu thảm, tiếng kêu đó, phảng phất như đến từ cửu u địa

ngục, khiến người nghe kinh sợ đến tận xương tủy, toàn thân phát lạnh. Đại Dao Vương nói: “Thanh âm vừa nghe chính là như vậy, thế, thanh âm này chứng tỏ rằng... lại chết người nữa?”

Thủy Nhi nghiêng đầu nói: “Thanh âm này nghe được ở bên ngoài trần, đi!”

Ba người theo phương hướng của thanh âm nhanh chóng truy tìm, cuối cùng trong một rừng cây nhỏ ở ngoài trần cũng phát hiện ra hai người chết, hai người đều thân mang bạch sắc khôi giáp, tay cầm trường thương, Thủy Nhi kinh ngạc nói: “Là huynh đệ trong môn.”

Liễu Dật nhìn hai người chết, đều là yết hầu bị cắt đứt, cho thấy hung thủ giết chết hai người là cao thủ dụng kiếm, một kích đã giết được.

Khi ba người nghiên cứu vết thương, hốt nhiên hai đạo hồng quang chớp lên, sau đó trước mắt ba người xuất hiện hai người hồng y bịt mặt tay cầm trường kiếm.

Thủy Nhi là người đầu tiên phản ứng, nói: “Là Âm môn sát thủ.”

Liễu Dật nhìn biểu tượng tiêu chí trước ngực hai người, bên dưới tiêu chí ấy có thêm ba ngôi sao màu trắng, không biết là ý nghĩa gì.

Đại Dao Vương buông xuôi vai, sờ sờ mái tóc dài dựng như lông nhím, quay đại đao một cái, bước lên một bước hỏi: “Hai người của Thần môn này, chắc là các người giết?”

Sát thủ bên trái gật đầu, nhưng tịnh không nói gì, gián tiếp trả lời Đại Dao

Vương.

Thủy Nhi chậm chậm bước lên trước một bước, nhẹ nhàng nói với Đại Dao Vương: “Hai sát thủ này lợi hại hơn nhiều so với lần trước, hai vị vừa chết là Thần môn sư huynh.”

Đại Dao Vương cầm ngang cây đao, nói: “Còn sợ bọn họ không phải vậy, hai người đứng bên ngoài đi, xem ta thâm tập bọn chúng.” Nói xong, liền ra vẻ chuẩn bị tiến công.

Vào lúc này, sát thủ bên phải nhẹ nhàng vung tay trái lên “Rào...” phía sau hai người lại xuất hiện mười hai sát thủ, dưới biểu tượng tiêu chí trước ngực bọn chúng còn có hai ngôi sao trắng.

Đại Dao Vương chậm chạp đứng thẳng lên, một mặt thối lui, một mặt giả

bộ cười nói: “Bọn ta vừa nói đùa thôi, hai vị đừng cho là thực, hề hề... đùa mấy vị huynh đệ này làm gì, muện thế này, về ngủ thôi, về ngủ thôi...”

Liễu Dật thấy sự tình không bình thường, thấy tình hình này là ám môn sát thủ cố ý dùng tử thi của hai người Thần môn để dụ bọn họ đến đây, nhìn lại bọn họ sớm đã có chuẩn bị mà tới.

Đại Dao Vương đột nhiên quay đầu lại, nói: “Liễu lão đại, người hiện tại, hiện tại có, có cao kiến gì?” mười bốn người trước mặt chậm chậm tiếp cận, Đại Dao Vương nói có chút không yên.

“Tam thập lục kế, chạy là trên hết. Nhớ chỗ tập hợp...” nói đến câu cuối cùng, Liễu Dật đã chạy đến không còn thấy bóng dáng nữa.

Đại Dao Vương nhìn hướng Liễu Dật biến mất, vuốt vuốt cái đầu lông nhím, nói: “Liều lão đại lúc nào chạy cũng nhanh thế này. Thật là khâm phục, khâm phục.”

Sát thủ làm chủ bên trái nói: “Bảy người bọn người, đuổi theo thư sinh đó, sống phải gặp người, chết phải thấy xác.”

Quả nhiên nghe nói, bảy người chuyển thân, triển khai thân pháp, đuổi theo hướng Liễu Dật.

Thủy Nhi nhìn bảy người còn lại đang chậm chậm tiếp cận, nói: “Bọn ta làm sao đây, cùng bọn họ đánh nhau căn bản không có khả năng thắng.”

Đại Dao Vương cầm đại đao giắt vào eo, nói: “Cô không phải nói lời vô ích sao? Không có khả năng thắng bọn ta

còn đánh làm gì? Còn hỏi tôi... xử lý thế nào nữa.”

Hốt nhiên, Thủy Nhi cảm giác tay phải mình bị xiết chặt, chính là bị một bàn tay ấm áp có lực phong trụ, tiếp đó thân thể đột nhiên nhẹ hẫng, nhanh chóng bay về phía trước...

Nguyên lai Đại Dao Vương phong trụ tay của Thủy Nhi rồi, vận khởi “Thiên tạt tâm pháp” sử dụng cho khinh công, lại có thể “phù hoa thái diệu”, mượn lực chân giẫm trên đất, khoái tốc phi hành về phía trước.

Bọn sát thủ phía sau căn bản không ngờ hai người trước mắt lại giống như thư sinh ban nãy, chơi xỏ như vậy, ngăn ra một cái, đột nhiên tỉnh ra, người đứng đầu bên phải nói: “Đuổi...”

Ánh trăng chiếu sáng cả khu rừng cây, những ngôi sao trên trời phảng phất như cùng tan ra với Thủy Nhi, Đại Dao Vương, hai người phảng phất như đang bay lượn trong biển sao, gió, nhu hòa xuyên qua kẽ tay hai người, lưu lại vết tích của gió, mây, lãng mạn bay qua thân thể hai người, khắc lại truyền thuyết của mây...

Sát khí phía sau, lan tràn dưới ánh trăng màu bạc, đuổi thẳng theo hai người trên trời, thế nhưng vẫn là chậm một bước, cánh tay phải của Đại Dao Vương bị trường kiếm của hồng y sát thủ quẹt qua một cái.

Đại Dao Vương rút đại đao ra, nói: “Lấy sét mà lúc trước cô đánh tôi ấy, đánh chết bọn chúng càng tốt.”

Thủy Nhi song thủ nhất động, “Phất thiên tiên lãng” xuất hiện trong tay Thủy Nhi, đây chính là vũ khí của cô, Thủy Nhi nói gấp: “Bùa đó của tôi chỉ dùng đánh anh là tốt thôi, đánh bọn chúng một điểm cũng không có, chỉ trách tôi bình thời không dùng tâm luyện.”

Vào lúc này, bảy người đã vây thành một vòng tròn, mà Thủy Nhi và Đại Dao Vương chỉ có thể dựa lưng giám thị động tĩnh của bảy sát thủ.

Nghe Thủy Nhi nói vậy, Đại Dao Vương có chút choáng váng nói: “Lãng không phải đã gia tăng công lực của cô sao? Thế hiện tại khẳng định đã lợi hại hơn nhiều rồi a.”

Thủy Nhi giải thích: “Công lực đã tăng lên, nhưng đạo thuật của tôi còn

chưa luyện a, cho nên, cho nên... vẫn là như cũ.”

Đại Dao Vương đã nghĩ xong bèn nói: “Như quả có một cơ hội, cô hãy chạy đi, ngàn vạn lần đừng quay đầu lại.”

Thủy Nhi lắc đầu nói: “Như vậy sao được, muốn chạy phải cùng chạy.”

Chính tại lúc này, tiến công của sát thủ đã bắt đầu, bảy thanh kiếm, như bảy con rắn độc cùng được thả ra một lúc, thành hình gợn sóng, trời lên hụp xuống phóng đến, Đại Dao Vương vung đao một cái, triển khai “Hỏa diễm đao pháp” nói: “Thủy Nhi, cẩn thận đó.”

Thủy Nhi làm gì có thời gian hồi đáp câu nói của y, múa “phát thiên tiên lãng” như cửu thiên tiên nữ hạ phàm, công kích

lại bọn sát thủ, mỗi chiêu xuất ra, cho người ta cảm giác kinh diễm, cái này căn bản không giống võ công gì, nói đúng ra phải là cô đang múa may, mỗi một tư thế, vị trí của chiêu thức cơ hồ đều đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, khiến người cảm thán...

Hiển nhiên, bảy sát thủ này lợi hại hơn nhiều so với lần gặp trước, mà tên đứng đầu ấy, là sát thủ trước ngực mang ba ngôi sao trắng, càng là sát thủ rất lợi hại, tuy chiêu thức của Đại Dao Vương đã mạnh lại ác, nhưng dưới khoái kiếm của bọn họ, cơ hồ đều bị phá hết...

Nhìn lại Thủy Nhi, bị ba sát thủ vây công, tuy đối phương là sát thủ có huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng Thủy Nhi cũng là xuất thân danh môn, trước mắt,

còn có thể ứng phó, mà sát thủ rớt cuộc là sát thủ, bọn họ lãnh khốc, vô tình, mục đích chỉ là sát tử đối phương, cho nên, bọn chúng căn bản không sợ chết... như thế, Thủy Nhi quả thật đã phiền phức rồi!

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 49: Nhất Cá Thuần Gian, Vĩnh Viễn Hữu ...

Một người vì cái gì luôn phải chờ đến khoảnh khắc cuối cùng, mới có thể hiểu rõ những chuyện vốn phải sớm hiểu rõ trước đây? (Cổ Long, ngữ)

Hai người càng chiến đấu càng khô, Đại Dao Vương dựa vào cái mãnh liệt

của “Hỏa diễm đao pháp”, mới có thể chi trì, còn Thủy Nhi, đã bị ba sát thủ đánh đến tay rối chân loạn, ba hồng y sát thủ phảng phất vốn có huấn luyện, phối hợp thập phần nhuần nhuyễn, ba người chia thành ba lộ thượng, trung, hạ, nhằm vào trọng huyết trong người Thủy Nhi. Ba tên sát thủ không chỉ phối hợp nhuần nhuyễn, mà kiếm pháp còn nhanh đến kinh người, so với sát thủ phái tới lần trước, ba tên này lợi hại hơn nhiều, dù rằng nội lực Thủy Nhi có nâng cao, nhưng cũng chỉ có thể duy trì tạm thời chưa bại.

Nhưng tạm thời tịnh không phải là vĩnh viễn, cũng có thể giải thích vì tạm thời, Thủy Nhi từ từ rơi vào hạ phong, vốn cho rằng sau khi nâng cao công lực

có thể đánh nhau không thắng, cũng có thể chi trì tám trăm hiệp, nhưng hiện tại chỉ ba mươi mấy hiệp, Thủy Nhi đã toát mồ hôi trán.

Hốt nhiên, Thủy Nhi cảm thấy vai phải mình một trận kịch thống, xem xét kỹ càng, nguyên lai trước giờ giữ trung lộ Thủy Nhi, thái độ khác thường, lại trong lúc xuất chiêu biến chiêu, sát thủ thượng lộ cùng lúc công vào hai vai trái phải Thủy Nhi, Thủy Nhi nhất thời sơ hốt, vai phải bị trường kiếm đâm vào, cùng lúc trường kiếm rút ra, Thủy Nhi cảm thấy dưới bụng truyền lại cảm giác đau đớn, còn chưa kịp phản ứng, Thủy Nhi đã bị lực cực mạnh bắn ra xa sáu trượng, ngã trên mặt đất, yết hầu chột ngọt, phun ra tiên huyết từ trong bụng bị thương.

Ba sát thủ thấy cơ hội đến, nào chịu bỏ qua, nhảy vọt tới, ba kiếm đồng thời kích về Thủy Nhi đang ngã trên mặt đất, muốn giải quyết Thủy Nhi trước.

Đại Dao Vương đột nhiên xoay người nhìn lại, lại cũng không nhìn thấy công kích của bốn sát thủ phía trước, xoay người vung đao chặn kiếm của ba sát thủ đang kích xuống Thủy Nhi.

“Keng...” tiếng kim loại va chạm vang rền, Đại Dao Vương vung “hỏa diễm đao pháp”, dùng đao khí nóng bỏng tạm thời bức lui ba sát thủ.

Nhưng chính tại lúc này, Đại Dao Vương đột nhiên phát hiện ra phía sau mình còn có bốn người nhanh nhẹn đánh tới mình, không cần nghĩ kỹ, vung đao quăng ra... đây là chiêu Đại Dao Vương

thấy Vi Thiên Đà sử dụng, hiện tại y mới minh bạch ý nghĩa của chiêu này, tuy đây là chiêu rất ngu xuẩn, nhưng phải biết, đao nặng thế này, thêm vào chân lực thôi động, khoái tốc quăng ra, nghĩ người thường đều rất khó ngăn chặn, mà bọn chúng không thể ngăn chặn ắt phải lui lại, hoặc né qua, như vậy lại dư ra chút thời gian để thở...

Quả nhiên, ba sát thủ thấy khí tức của đại đao tán phát hỏa diễm bay lại, đều lăn xuống đất, né qua bốn phía, tản ra...

Đại Đao Vương đang lúc cao hứng, hốt nhiên cảm thấy không đúng. Ba sát thủ? Chính mình ứng phó rõ ràng là bốn mà! Vì sao hiện tại chỉ thấy có ba? Đang lúc suy nghĩ Đại Đao Vương cảm thấy một đạo khí tức mát mẻ, từ phía sau

xuyên qua bụng...

Là... là cái gì? Là kiếm! Là kiếm của sát thủ, chính là kiếm của sát thủ thứ tư đã biến mất, ngay khi Đại Dao Vương chuẩn bị quăng đao, hắn đã thay đổi phương hướng, từ bên cạnh tiến công, từ phía sau dùng kiếm băng lãnh đâm vào trong thân thể Đại Dao Vương.

Đại Dao Vương chậm chạp quay đầu lại, trong mắt y đầy sự sợ hãi, cũng có lẽ y quá đau, nhưng khi y nhìn thấy ánh mắt khinh thường của sát thủ ấy, Đại Dao Vương đã tức giận, tay phải nhanh chóng đưa về “Liệt Dương” kiếm ở sau lưng, ngay lúc hồng y sát thủ cảm thấy tình huống không hay, một đạo ánh sáng vàng kim chiếu giữa y và Đại Dao Vương, tiếp đó, trong mắt sát thủ xuất hiện thần

tình sợ hãi, không dám tin, đến lúc chết hẳn cũng không biết mình chết vì “Liệt Dương” kiếm.

Đại Dao Vương dựa vào “Liệt Dương” kiếm, lắc trái lư phải đứng trước mặt sáu sát thủ còn lại, y không dám rút kiếm trong bụng ra, y sợ không cầm máu được, cho nên y để mặc kiếm xuyên qua bụng, nhưng sáu sát thủ đều nhất thời sững sờ, tên chỉ huy đã chết như thế nào, mà người máu me đầu tóc dựng đứng trước mặt đây, trong tay hốt nhiên có thêm một cây kiếm phát quang, khiến mỗi trong sáu người đều có chỗ nghĩ, trong nhất thời đều chưa có ý nghĩ xuất thủ.

Cổ chịu cơn đau kịch liệt, Đại Dao Vương lại gần Thủy Nhi, nhẹ nhàng quỳ

một gói xuống đất, ôm Thủy Nhi lên, lắc lắc đầu Thủy Nhi nói: “Này, nha đầu, không chuyện gì chứ?”

Thủy Nhi nội thương và ngoại thương cũng nhẹ, bất quá khi nhìn thấy thanh kiếm xuyên qua eo Đại Dao Vương, Thủy Nhi sững sờ, một nam nhi cả người đầy máu.

Thủy Nhi nhìn Đại Dao Vương, lắc đầu nói: “Không sao!”

Đại Dao Vương điểm huyết đạo Thủy Nhi, giúp cô cầm máu, hoàn toàn hư nhược nói: “Một khi, tôi đi, ứng phó sáu người bọn chúng, cô, cô phải, nhanh chóng chạy, chạy càng xa càng tốt, nhớ lấy, vĩnh viễn đều, đều không được quay đầu!”

Thủy Nhi trong lòng đã loạn, vì cái

gì y lại nói thế? Vì cái gì không cho mình quay đầu lại? Quay đầu lại có thể thấy cái gì? Thấy được y? Thấy được... Thủy Nhi không dám nghĩ, vội lắc đầu nói: “Không được, người không phải có “Liệt Dương” sao? Chúng ta cùng đi? Cùng bay đi.”

Đại Dao Vương cười khỏ, lắc lắc đầu nói: “Sau này Lãng, nói với tôi, tôi, tôi mới biết, “Liệt Dương” kiếm chỉ cần trong một trăm năm tuyền, tuyền một chủ nhân có duyên, mà nó cũng theo, theo người này, chủ nhân. Như nếu nói muốn bay, nó không thể mang, mang cô, trừ phi, trừ phi tôi có thể ngự kiếm.”

Thủy Nhi mạnh mẽ lắc đầu, nhìn vẻ chật vật của Đại Dao Vương, nói: “Người chạy đi, người có thể chạy, ta ở

lại.”

Đại Dao Vương nhìn Thủy Nhi, khổ sở cười nói: “Đại Dao Vương ta, một đời tham tài, hiếu sắc, không làm qua chuyện gì, chuyện gì tốt, lần này cô phải nghe ta, biết không? Ta lần này, lần này một người bình phàm, trải qua mấy chuyện ngày hôm nay, ta cũng nhắm mắt được, chí ít ta cũng không tầm thường vô vị, chí ít ta cũng không là một người vô tâm, chuyện trải qua ngắn ngủi này, ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.” Nói xong, nén đau chậm chậm đứng dậy.

Đại Dao Vương chuyển “Liệt Dương” kiếm trong tay, xoay đầu vô lực nói: “Nghe ta ra hiệu, ta đếm đến ba, cô phải liều mạng, chạy. Vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn không được quay đầu,

khục, khục...” sau câu nói cuối cùng, Đại Dao Vương lại phun ra một ngụm máu.

Thủy Nhi trào nước mắt, mạnh mẽ lắc đầu nói: “Không được, như thế này, người sẽ chết, không được sinh làm anh hùng...”

Đại Dao Vương hướng sáu người áp tới, vừa đi vừa cười khỏ, lắc đầu nói: “Ta đâu có, sinh làm anh hùng, làm một, nam nhân, ta chỉ muốn bảo hộ người, người mà ta muốn bảo hộ, chẳng lẽ chuyện này cũng có sai lầm sao?”

“1”

Nháy mắt đó dừng lại, không có đến một khắc, vì cái gì lại có nước mắt, vì cái gì cảm giác lưu luyến là hạnh phúc, vì cái gì hạnh phúc sẽ biến mất, người y

muôn bảo hộ đó muôn chết?

“2”

Quên hết mọi thứ xung quanh, thời gian dừng lại, trong lòng Thủy Nhi bình tĩnh lạ thường, cô tự mình cũng không biết một nháy mắt tiếp theo là thế nào! Sai rồi, cũng có lẽ rất nhiều việc đều sai mông lung.

“3”

“Chạy nhanh, nhớ lấy, không được quay đầu.” Đại Dao Vương lấy toàn lực đếm tiếng thứ ba, mạnh mẽ dùng “Liệt Dương” kiếm sử dụng “hỏa diễm đao pháp”, xông về phía sáu người. Tuy dùng kiếm sử đao thức rất kì quái, nhưng vì sự bá đạo của “Liệt Dương” kiếm, sáu người trong nhất thời quả thật khó phân thân.

Thủy Nhi mạnh mẽ khởi thân, chạy về phía sau, không biết phương hướng, không biết đường đi, Thủy Nhi chỉ biết liều mạng mà chạy, vĩnh viễn không quay đầu!

Sáu sát thủ thấy một người chạy mất, vốn muốn phân thân đuổi theo, thế nhưng đại hán trước mắt này lại liều mạng ngăn cản, thà rằng trên thân bị kiếm xuyên thủng, cũng không để người vượt Lôi Trì nửa bước... nhiều lần không thể thoát khỏi vòng chiến, bọn sát thủ tựa hồ cũng nổi nóng, cũng không đuổi theo nữ tử đó nữa, chỉ muốn nhanh chóng đón ngã đại hán trước mắt này, thế là, bọn chúng gia tăng tốc độ tiến công...

Ánh trăng từ từ tối lại, gió thổi mây bay, kiếm đâm máu chảy, tuy có “Liệt

Dương” kiếm bảo hộ, thế nhưng sáu sát thủ bất kể ai cũng lợi hại hơn nhiều so với Đại Dao Vương, hà huống là sáu người có huấn luyện hợp kích...

Từng đạo kiếm thương hình thành trên thân Đại Dao Vương, điều khiến sáu sát thủ ngạc nhiên là, vì cái gì đã chịu thương thế nặng như vậy, còn có thể đứng được, là cái gì chống đỡ y?

Cuối cùng, Đại Dao Vương lùi về sau hai bước, “bịch” một tiếng, kiếm chỉ trì y, quỳ xuống...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 50: Bất Ly Bất Khí, Tình Tại

Tâm ...

Một người nếu đã đến lúc không còn gì để dựa vào, thường thường sẽ trở thành kiên cường. (Cổ Long, ngữ)

Đại Dao Vương tính thời gian, đã kiên trì qua hai khắc đồng hồ, Thủy Nhi ắt đã chạy khỏi phạm vi nguy hiểm, cuối cùng, Đại Dao Vương đã kiên trì không nổi nữa, toàn thân buông lỏng, khuỵu xuống, toàn thân máu me, đầu tóc dựng thẳng, phảng phất như huyết quỷ từ địa ngục ra, nhưng y đã không còn lực khí gì nữa, thậm chí có thể nói y đã thoát lực, một nam nhi như sắt, hiện tại đã vô tâm, vô lực, đợi chờ tử thần đến rước...

Sáu sát thủ đều biết Đại Dao Vương như thế này, sớm muộn cũng thoát lực mà chết, thế nhưng không biết đại hán này tại

sao lại làm vậy, vì cái gì thà để mình chết cũng không cho bọn chúng di động lên trước nửa bước.

Cũng có lẽ, bọn họ sẽ vĩnh viễn không biết được, sẽ không hiểu được, nhưng hiện tại mấy cái này đã không còn trọng yếu nữa, bởi... kiếm thì lạnh băng, sát thủ thì vô tình, bọn họ chính đang dùng danh nghĩa tử thần, tiếp cận cái thân thể không giống thân thể của Đại Dao Vương.

Sáu thanh kiếm đồng thời kích ra, nếu cứ như thế mà đâm vào, trên thân Đại Dao Vương sẽ có nhiều cái tổ ong, vào lúc đó, cho dù vĩnh cửu đại thân cũng không có sức xoay chuyển trời đất nữa.

“Leng keng...” là tiếng binh khí chạm nhau, Đại Dao Vương đang nhắm

mắt không dám tin vào tai mình, mạnh mẽ mở mắt, là cô ấy... Thủy Nhi.

Đại Dao Vương muốn nhóm dậy, nhưng không chỉ toàn thân đau đến xé tim, mà đến một điểm lực khí cũng không có, phảng phất, hiện tại còn cử động được, chỉ là đôi tròng mắt...

“Phát thiên tiên lãng” phiêu động quanh Thủy Nhi, cả thân người ánh lên dưới trăng, nếu không phải vào lúc này ở đây, Đại Dao Vương quả thật sẽ cho rằng chính mình nhìn thấy tiên nữ hạ phàm.

Thủy Nhi giới bị chậm chậm lui lại, tới gần Đại Dao Vương, chậm chậm ngồi xổm xuống, nâng lấy Đại Dao Vương, nhưng Đại Dao Vương muốn nói gì đó, lại không mở nổi miệng, bởi vì, y một điểm lực khí cũng không có...

Đó là nước mắt, là bi thương, là nước mắt của Thủy Nhi, Thủy Nhi nỗ lực lắc đầu nói: “Ta biết, người bảo ta một mực chạy về phía trước, vĩnh viễn, vĩnh viễn không được quay đầu, thế nhưng... ta thử qua rồi, ta không làm được, thật vậy.”

Đại Dao Vương nỗ lực mở miệng nói: “Người... ngốc thật, người vốn, có thể, chạy được.”

Sáu sát thủ cũng ngẩn ra, bọn chúng không hiểu, vì cái gì nữ tử này đã thoát đi rồi, còn quay lại, chẳng lẽ cô ta quả thật không sợ chết?

Thủy Nhi đã khóc thành cả người nước mắt, như hoa lê dưới mưa, nói: “Ta sẽ không vứt bỏ, như quả đây thật là—mệnh vận, thế thì chúng ta, sẽ chết cùng

nhau, tuy ta không nghe người nói, thế nhưng, ta biết, ta đã làm đúng.”

Một sát thủ ở giữa cuối cùng cũng mở miệng, trường kiếm chĩa về hai người, âm ngoan mà nói: “Các người mơ mộng nhiều như vậy, có trách hãy trách các người thích quản chuyện rảnh rồi.”

Đột nhiên, không biết Đại Dao Vương lấy đâu ra lực khí, lớn giọng mắng: “Đánh rắm!” hai chữ theo máu tươi của Đại Dao Vương, cùng lúc phun vào trên mặt sát thủ đối diện.

Sát thủ đó đang muốn động thủ, đột nhiên nghe ở trên trời truyền lại thanh âm chấn động như sấm sét: “Đánh rắm... tuyệt, tuyệt. Người giang hồ quản chuyện giang hồ, đây mới là nhiệt huyết nam nhi, thần châu hảo hán, hôm nay gặp hai chữ

này của người, Lang Vương không để người chết.”

Thanh âm vừa dứt, “rào”, một luồng gió mãnh nhiên thổi qua giữa mấy người, khi gió tan đi rồi, một người trung niên mặc nho sam màu xám, đầu mang khăn tiêu dao, tay cầm quạt giấy, ra vẻ thư sinh xuất hiện giữa mấy người.

Đại Dao Vương ngẩng đầu nhìn Lang Vương, nỗ lực mở miệng nói: “Biết... hả? Lúc, lúc này, thấy được người, là, là lúc duy nhất, duy nhất ta không chán ghét, chán ghét người.”

Lang Vương “Phạch” một tiếng, bung cây quạt giấy ra, nhìn Đại Dao Vương, cười nói: “Thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng a, Đại Dao Vương, người mang lại cho ta thật nhiều kiến thức a,

mấy tháng gần ngủi như vậy, bên thân đã có mĩ nữ, còn có danh kiếm, mà lại còn chơi cái kiêu tóc động lòng đó nữa, đúng rồi, làm sao chơi nó, nói cho ta biết, ta cũng chơi ngay kiêu tóc đó.”

Thủy Nhi ở một bên vội nói: “Người là loại người gì vậy? Hắn đã muốn chết rồi, người còn ở đó trêu đùa nữa.”

Lại nói sáu sát thủ cũng bị sự xuất hiện đột nhiên không lường trước này dọa cho nhảy dựng, trong nhất thời đang đánh giá người này...

Lang Vương nhìn Thủy Nhi nói: “Người rất quan tâm đến chuyện sống chết của hắn? Nhìn bộ dạng hắn thế này, lẽ ra phải sớm ngất đi rồi... à, đúng, đúng, nghĩ ra rồi, Đại Dao Vương có phải muốn thấy ta giết chết mấy tên này?”

Đại Dao Vương không nói, chỉ vô lực gật đầu, không nghĩ đến thứ cuối cùng còn chi trì Đại Dao Vương, lại là cừu hận.

Lại nói lúc này, một sát thủ nói: “Người là tên nào, lại dám quản chuyện của Âm môn?”

Chính vào lúc này, mắt phải của Lang Vương bỗng biến thành u lục sắc, ánh sáng màu lục đỏ vừa lóe ra, Lang Vương dùng một tốc độ mà người thường vô pháp tin được, vung tay trái, “Rắc” một tiếng, ngón tay giữa của Lang Vương xuất hiện một loan đao màu trắng dài hơn hai xích, với nó mà gọi là loan đao, không bằng gọi là móng vuốt.

Ánh sáng màu trắng chớp qua trước mắt sáu người, Lang Vương buông tay

trái, thông dong phe phẩy quạt, nói: “Các người không xứng nói chuyện với ta, bởi vì các người chỉ là công cụ.”

Sáu cặp mắt không dám tin của sát thủ nhìn Lang Vương, bọn chúng cũng không hề nói lại, bởi vì, luồng sáng trắng vừa qua, đã cắt đứt yết hầu bọn chúng.

Nhìn sáu sát thủ chết đi, Đại Dao Vương cuối cùng cũng nhắm mắt lại, ngã xuống...

Thủy Nhi không dám tin, dụi dụi mắt mình, bối rối hỏi: “Người là ai? Đương kim lục đại kiếm giả không có ai giống như người.”

Lang Vương nhìn Thủy Nhi nói: “Ta chỉ là một người rảnh rỗi, cùng một dạng với Đại Dao Vương, là người thích quản chuyện rảnh rỗi, nếu quả người không

muôn Đại Đạo Vương chết, thế thì hãy vác hắc, đi theo ta... đừng hỏi thêm gì nữa.” nói xong, xoay người đi về phía trước, nhưng vào sát na xoay người ấy, Lang Vương nhìn thấy Thủy Nhi nỗ lực vác thân thể to lớn thế, trong lòng cười thầm...

Mồ hôi từng giọt nhỏ xuống, nhưng Thủy Nhi không buồn, eo hơi cong xuống một chút, Thủy Nhi nói với chính mình, nhất định phải kiên trì. Cuối cùng, Lang Vương dừng lại bên ngoài một tòa phá miếu, nói: “Trước tiên hãy thả hắc xuống đã, nghỉ ngơi đi. Ta lại chữa trị cho hắc.”

Thủy Nhi đi vào trong phá miếu, đặt Đại Đạo Vương xuống, cuối cùng, cô cũng không đứng nổi nữa, cũng ngất đi theo Đại Đạo Vương, trên thân Thủy Nhi

vốn đã thụ trọng thương, chỉ là cảm động với Đại Dao Vương, mới khiến cô một mực kiên trì, là niềm tin ấy, khiến cô không vứt bỏ, hiện tại, cuối cùng đã đến nơi an toàn, cô cũng đã kiên trì không nổi nữa...

Lang Vương phe phẩy cây quạt giấy nói: “Nha đầu đáng thương...”

Lang Vương chậm chậm đi qua, phân hai người ra hai bên, sau đó rút từ trên người ra một cái gói màu trắng, một cái gói màu vàng, một mặt mở chúng ra, một mặt tự nói với mình: “Đại Dao Vương này, may mà gặp được kim châm của ta, nếu không thần tiên cũng không cứu sống được ngươi, còn có nha đầu ngốc ấy, ngân châm cứu ngươi a.”

Lang Vương tấn tốc dùng kim châm,

ngân châm cắm vào trên thân hai người, thân thể Thủy Nhi không có phản ứng gì, nhưng xem Đại Dao Vương, mỗi một cây kim màu vàng cắm vào, ánh sáng màu vàng trên thân lại mạnh lên một chút, sau khi cắm xong, trên thân thể Đại Dao Vương lại phát xuất ánh sáng màu vàng kim, lại chiếu đến phá miếu như Phật môn thánh địa.

Lang Vương vỗ vỗ tay nói: “Cái thủ pháp “Phật hải chi quang” này thế mà đi Thánh sơn học được, đã nhiều ít năm rồi, nhìn lại lần này cuối cùng cũng sử dụng, chỉ đáng tiếc kim châm của ta còn phải luyện thêm, lỗ nặng rồi...”

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 51: Thất Nguyệt Lưu Hỏa, Huy Kiếm Trảm ...

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, tình cừ nan khước, ân oán vô tận (người trong giang hồ, không tự chủ được, tình thù khó chối, ân oán không dứt (Cổ Long, ngữ))

Qua vài ngày công phu, vết thương của Thủy Nhi đã chậm chạp liền miệng lại, với sự trợ giúp của ngân châm, nội thương đã bình phục ít nhiều, chỉ là Đại Dao Vương vẫn còn trong trạng thái hôn mê, vẫn chưa hề mở mắt!

Thủy Nhi sau khi hỏi Lang Vương, mới biết Đại Dao Vương bị thương quá nặng, chảy quá nhiều máu, ít nhất cũng

phải nửa tháng mới có thể tỉnh lại, hiện tại chỉ có thể dựa vào kim châm duy trì sinh mệnh của y...

Lang Vương phe phẩy quạt, quay đầu lại nói: “Thế nào mà bọn người chỉ có hai người thôi?”

Thủy Nhi đáp: “Còn có Liễu công tử, chỉ là y chạy trước, không biết hiện tại thế nào rồi?”

Lang Vương đột nhiên khép quạt lại nói: “Hong rồi, tiểu tử ngốc này...” Lang Vương trong lòng có một dự cảm bất hảo, Liễu Dật có thể so với Đại Dao Vương còn thảm hơn...

Lại nói Liễu Dật hôm đó thấy tình huống không hay, bèn quyết định chia nhau chạy, đợi đến khi mấy sát thủ này buông tha rồi, mới tập hợp ở phá miếu

ngoài ba mươi dặm, thế là, không kể gì nữa, vận khởi quyết chữ “tật” trong “ẩn toàn cửu ảnh”, co căng chạy đi.

Trong lúc vội vàng cũng không nhận phương hướng, sau khi đã chạy một đoạn lộ trình, Liễu Dật mới phát hiện chính mình đã chạy về Lạc Tuyết trấn, quay đầu nhìn lại thấy sáu sát thủ đuổi gấp phía sau.

Liễu Dật phẩy cây quạt giấy, ngậm nói: “Nguy hiểm a! Thế nào mà đuổi xa thế này!” cũng không nghĩ nhiều, Liễu Dật triển khai quyết chữ “tật” xông vào trong trấn... Tuy đã là đêm khuya, thế nhưng những người đi lại còn thật không ít, nhìn lại Lạc Tuyết trấn này quả thật không phải là phồn hoa như nhau.

Sáu sát thủ gia tăng tốc độ, đuổi

theo...

Liều Dật một mặt chạy nhanh, một mặt la lớn: “Nhường đường, nhường đường! Xin lỗi, nhường đường!” một con đường gà bay chó nhảy, người ngựa ngựa lật, nhân lúc hoảng loạn, Liều Dật không kể gì nữa, xông thẳng vào “Tân tích nguyệt tử lâu”, thậm chí nói: “Lạc Tuyết trần to thế này, ta tùy tiện chọn một gian phòng nấp vào, ta xem các người làm sao mà tìm.”

Nghĩ thì nghĩ, chân Liều Dật lại không hề ngừng, xông thẳng lên phòng ở lầu ba, đẩy mấy cửa ở cạnh hành lang, đều khóa trái cả, tới sau Liều Dật gấp rút, cũng không đẩy cửa, đẩy cửa sổ một cái, trực tiếp theo cửa sổ nhảy vào...

Thơm thật a... trong phòng này lại

toàn mùi hương hoa, chính vào lúc này, dưới lầu truyền lại thanh âm: “Lục từng gian một, ta vừa thấy tiểu tử chạy vào trong.”

Liễu Dật vội vã, nhìn quanh một cái, giường, bàn, tủ, bình phong, đúng, phía sau bình phong, Liễu Dật chẳng kể gì nữa, mạnh mẽ chạy vào sau bình phong, trước mắt xuất hiện một thùng gỗ lớn tỏa ra hơi nóng, đây là thùng dùng để tắm gội.

Liễu Dật chạy qua, giơ chân lên, nhảy ngay vào...

“Ào” một tiếng, Liễu Dật chợt cảm giác sau thân có vật gì từ trong nước chui ra, chỉ nghe một giọng nữ tử băng lãnh nói: “Người là ai?”

Nguyên lai, trong thùng tắm tịnh

không phải là không có người, chỉ là người này trước đó không nổi lên mặt nước, mà Liễu Dật ngốc lại cho rằng không có người, xông luôn vào.

Liễu Dật bối rối quay đầu lại, vội vã giải thích: “Tôi...” sau một chữ tôi tựa hồ không còn lời gì nữa, tịnh không phải không nói ra, mà căn bản hắn đã quên hắn định nói gì, thậm chí—hắn không thể hô hấp.

Nữ tử đôi diện, xích lôa xuất hiện trước mắt Liễu Dật, mày liễu, mắt hạnh, sống mũi cao, mặt trái xoan, hai má đỏ bừng, da có chút đen đúa, nhưng thân thể lại lồi lõm đúng chỗ, gọi là thân vóc ma quỷ cũng không quá phận, thiếu nữ toàn thân thấm đẫm một cỗ thanh hương hoạt bát khí tức, nhưng trong ánh mắt băng

lãnh ấy đã chôn giấu bớt vài phần.

Hắc cô nương nhìn lên nhìn xuống đánh giá Liễu Dật, mắt hạnh giãn dãn trừng lên, hỏi: “Nhìn đủ chưa?”

Liễu Dật trực giác lắc đầu nói: “Chưa!”

Hốt nhiên, nghe thấy bên ngoài phòng có tiếng người nói lớn: “Chỉ còn gian phòng này chưa lục thôi, tiến vào xem!”

Chính vào lúc này, bên cạnh hắc cô nương xuất hiện một thiếu nữ, thanh sam trường kiếm, tóc dài khoác áo choàng, khuôn mặt dễ coi, khi thiếu nữ đến Liễu Dật cũng đang trong thùng tắm, dường như vạn phần kinh ngạc, nhưng lại nói một vấn đề khác: “Tôn chủ, người bên ngoài là ám môn sát thủ, xem ra muốn giết... anh ta.”

Hắc cô nương nhìn lên nhìn xuống đánh giá Liễu Dật, nói: “Một thư sinh lại bị ám môn truy sát, nhìn lại hắc cũng không phải là thư sinh bình thường, Sương Nhu, đi canh sáu sát thủ bên ngoài đi.”

Thiếu nữ được gọi là Sương Nhu gật đầu nói: “Vâng, tôn chủ” liền bước ra ngoài cửa...

Liễu Dật bối rối chuyển thân lại, nói: “Cảm, cảm, cảm ơn, cô, cô nương.”

Hắc cô nương nhìn Liễu Dật một cái, ngũ khí bình hòa, lại thập phần băng lãnh nói: “Nhìn đủ chưa? Định giải quyết thế nào đây?”

Liễu Dật lắc lắc đầu, lại mạnh mẽ gật gật đầu, nói: “Đủ rồi, đủ rồi, mau xoay người lại đi.”

Chỉ nghe “ùm” một tiếng nước bắn tung tóe, sau đó lại bình tĩnh lại, vào lúc không có tiếng nào, Liễu Dật có chút sờ không thấy bờ, hốt nhiên nghe “A...” một tiếng kêu thảm, Liễu Dật thảm nói: “Chẳng lẽ cô Sương Nhu đó đem sáu sát thủ giết rồi? Lợi hại thế này, bọn họ rất cuộc là lai lịch thế nào?”

Chính vào lúc Liễu Dật đang nghi ngờ, phía sau truyền lại thanh âm của hắc cô nương, nói: “Hiện tại ngươi có thể quay đầu lại rồi, nhân đây giới thiệu luôn, cô nương vừa bị ngươi nhìn có thể xưng hô là, Thất Nguyệt.”

Liễu Dật chậm chạp quay đầu lại... trước mắt lại sáng lên một cái, lúc này vừa hoảng vừa loạn, lại không chú ý hình dáng nữ tử này. Nữ tử trước mắt, tóc đen

chưa khô, còn có giọt nước, người mặc kinh trang màu ám hồng, đem cả thân thể lung linh ưa nhìn bày ra trước mắt Liễu Dật, bộ đồ màu ám hồng này không có tay áo dài, nhưng nữ tử lại dùng đồ bảo vệ cổ tay màu tím thay thế, cho dù là y phục, nhưng cái gọi là “y phục” này chỉ che giấu những bộ vị trọng yếu.

Một thanh trường kiếm màu tím rủ xuống giữa eo, áo khoác ngắn tay bên ngoài choàng từ vai phải sang dưới nách trái, đôi chân đẹp dài ngoẵng không che đậy gì, chỉ mang một đôi ủng da trâu tới đầu gối, tuy da có hơi đen thui, nhưng một thân ăn mặc lại có một mỹ lực không nói ra được, bất quá còn tốt, may mắn có áo khoác che phủ toàn thân.

Nhìn trang bị, tính không phải Trung

Nguyên nữ tử, thế nhưng... Liễu Dật lại cảm thấy cách ăn mặc này thập phần dễ coi, tuy trong mắt đại chúng lại cho rằng nữ tử này thương phong bại tục!

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật ngẩn ra đó, tay phải đột nhiên chuyển động, rút trường kiếm ra, một đạo ánh sáng màu tím chớp lên, thùng gỗ bị trường kiếm chẻ ra, “Ào” một tiếng, nước chảy đầy sàn, Liễu Dật mạnh mẽ kinh tỉnh, kêu lên: “Cô thế này sẽ hại chết người đó.”

Thất Nguyệt chậm chậm thu tử sắc trường kiếm về trong eo, đồng thời thuận miệng nói: “Ta muốn kêu người tỉnh lại, còn cho rằng người đã trở nên dần dần cơ.”

Liễu Dật bối rối rút cây quạt giấy ra, cong eo nói: “Có lỗi, có lỗi, cảm ơn

Thất Nguyệt cô nương tương cứu, tại hạ Liễu Dật, còn có chuyện gấp, cáo từ.”

Chính vào một khắc Liễu Dật chuyển thân, một đạo ánh sáng màu tím quét qua yết hầu hắn, Liễu Dật cảm thấy mát mát, còn có chút đau, đưa tay lên sờ, phát hiện trên cổ lại có một đạo vết thương róc rách, may là không sâu, bằng không cắt đứt yết hầu, cái mạng nhỏ ấy quả thật đã tiêu rồi.

Liễu Dật bối rối quay đầu lại, chỉ thấy Thất Nguyệt đang cầm một cái khăn vải màu xám lau chùi vết máu trên kiếm, nhẹ nhàng nói: “Nói đi là đi, đây là nhà của ngươi à? Nhìn xong bản cô nương không lưu lại chút gì sao?”

Liễu Dật bối rối lắc đầu nói: “Thất Nguyệt cô nương, tôi hiện tại trên thân

chỉ có một ít bạc vụn, tiền bạc đều ở trên người huynh đệ của tôi.”

Đột nhiên, cây kiếm màu tím của Thất Nguyệt lại một lần nữa chĩa vào cổ Liễu Dật, nói: “Ta cần cái mạng của ngươi.” Nói xong, trường kiếm bèn vung xuống...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 52: Ninh Tử Bất Thù, Tội Độc Phụ ...

Chỉ cần là người, liền là người bình đẳng, ai cũng không có quyền cướp đi tôn nghiêm và sinh mệnh của người khác.
(Cổ Long, ngữ)

“A...” một tiếng kêu thảm thõng khổ.

Nhưng hiển nhiên tiếng kêu này không phải của Liễu Dật, bởi vì Liễu Dật đang đứng đối diện với Thất Nguyệt, nhìn cây kiếm lạnh băng, Thất Nguyệt vừa động thủ đã thu hồi cây kiếm, lại một lần nữa thả về eo.

Liễu Dật hốt nhiên phát hiện một vấn đề, nữ tử này tựa hồ so với mình còn cao hơn một ít, chẳng lẽ là dị chủng?

Câu hỏi của Thất Nguyệt tịnh không có chút biểu tình nào: “Cái gì vậy, Sương Nhu?”

Lúc này, một thanh âm ngoài cửa nói: “Bẩm tôn chủ, là hai thám tử của Thần Môn, Sương Nhu xử lý xong người của ám môn phát hiện bọn họ ở cửa nghe trộm.”

Sắc mặt Thất Nguyệt biến đổi một cái, vội hỏi: “Thế người của Thần môn đâu? Có giết hết không?”

Sương Nhu ngừng lại, hỏi đáp: “Giết chết một người, người kia thụ thương chạy mất.”

Thất Nguyệt giẫm mạnh cái ủng da trâu, bức bội nói: “Cái đồ đáng chết.”

Liễu Dật vội hành lễ nói: “Cô nương, nếu không giết tôi, thế Liễu Dật thật muốn cáo từ rồi, bằng hữu có thể đang đợi gấp.” sau khi nói xong, tỏ ra cũng có chút nôn nóng.

Thất Nguyệt nhìn vẻ nôn nóng của Liễu Dật, mắt hạnh liếc một cái, nói: “Chẳng lẽ cho rằng ta không dám giết người?”

Liễu Dật vội cúi đầu nói: “Lẽ ra, lẽ

ra, là tiểu sinh thất lễ trước, tình không cho rằng cô nương không dám giết tôi.”

Thất Nguyệt nhìn bộ dạng gấp rút của Liễu Dật, tựa hồ quả thật có việc, nhưng cô lại không thể tha cho người trước mắt này, lạnh nhạt nói: “Ta cho người hai con đường, thứ nhất, là chết, thứ hai, là thành thân với tôi.”

Liễu Dật bối rối phe phẩy cây quạt, nói: “Lựa chọn thứ nhất này, tôi khẳng định không dám đáp ứng, tại hạ chỉ là một kẻ phạm phu tục tử, chạy không thoát khỏi ham muốn hồng trần, tự nhiên đối với hồng trần đầy quyến luyến, không thể coi nhẹ sự sống.”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, hỏi: “Thế người sẽ chọn con đường thứ hai? Hãy lấy ta đi!”

Liễu Dật càng phẩy quạt gấp hơn, nói: “Cái này thì càng không thể, vạn lần không thể, tiểu sinh đã có vợ chưa cưới rồi, làm sao cưới được, còn chờ ơn thứ ba của cô nương, tha tiểu sinh một cái, hoặc giả cô nương xuống dưới lầu kiếm người khác mà lấy, lúc này thật là tuyệt vời!”

Thất Nguyệt tấn tốc bật xuất trường kiếm, tức giận nói: “Thư sinh chết tiệt, ngươi xỏ ta, làm như bản tôn chủ cầu ngươi lấy ta! Hôm nay ta phải lấy cái đầu của ngươi!”

Hốt nhiên, cửa bị mạnh mẽ mở ra, Sương Nhu chạy vào nói: “Tôn chủ! Không thể...”

Thủy Nhi tức giận hỏi: “Có gì mà không thể?”

Sương Nhu chạy tới bên cạnh Thất Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Tôn chủ, việc này đã bị thám tử của Thần môn nhìn thấy, phải như giang hồ này một đồn mười, mười đồn trăm, chuyện xấu đồn ngàn dặm, như quả giết chết hắc thê này... e rằng tôn chủ không giữ được danh tiết.”

Thất Nguyệt buông kiếm, dẫm chân một cái, tức giận nói: “Người của Thần Môn nếu dám nói lung tung, Thất Nguyệt thề sẽ san bằng núi Côn Luân.”

Sương Nhu nói: “Đó chỉ là lời lo lắng không hay, bất quá chủ ý vừa rồi của tôn chủ không phải là một diệu kế, chỉ cần tôn chủ với hắc thành thân, người của Thần môn dù có ngàn miệng cũng không thể sỉ nhục tôn chủ nửa điểm danh

tiết.”

Thất Nguyệt nhìn Sương Nhu, lại nhìn Liễu Dật, tức giận nói: “Người cũng mới vừa nghe đó, thư sinh này thà chết cũng không chịu lấy ta, còn nói đã có thể thất, chẳng lẽ ta đường đường Ma môn tôn chủ lại lấy không được người? Chuyện này truyền ra càng là đề tài để cười đó.”

Liễu Dật nghe được, nghĩ thầm: “Tôn chủ của Ma môn? Ma chủ là Ngạo Thiên, cô ấy chắc là con gái của Ngạo Thiên, Ngạo Thất Nguyệt? Hồng rồi, thế nào lại **ng chạm với người của Ma môn, người của Âm môn đều đã **ng chạm không ít, người của Ma môn thế nào lại tới, chẳng lẽ trời quả thật muốn diệt Liễu Dật ta sao?

Chính vào lúc này, lại thấy Sương Nhu nhanh chóng xoay quanh bên cạnh Liễu Dật, rồi trở về cạnh người Thất Nguyệt, nói: “Tôn chủ, Sương Nhu đã có một biện pháp tốt, lại có thể khiến người giang hồ không còn tin vệt, cũng có thể khiến thư sinh này từ nay biến mất.” hiển nhiên, Sương Nhu sợ Liễu Dật chạy, đã phong bế huyết đạo của hắn.

Thất Nguyệt lợm tròng kiếm lên, ngạc nhiên nhìn Sương Nhu nói: “Là biện pháp tốt gì, mau nói nghe coi.”

Sương Nhu rút ra một bình tròn bằng bạc, nói: “Thuốc này tên là “Xuyên Trường”, uống vào có thể khiến người thủng ruột mà chết, nếu đắp lên miệng vết thương, có thể khiến cho vết thương vĩnh viễn không liền miệng, cho đến máu me

chảy hết mà chết.”

Ngừng một chút, Sương Nhu rút từ eo ra một cây chủy thủ dài nửa xích, chậm chậm bước đến bên cạnh Liễu Dật, lôi ngón tay giữa bên phải của Liễu Dật lên, nhẹ nhàng quẹt một cái, một đạo tiên huyết chảy xuống, Sương Nhu nhìn nhân thần Liễu Dật có chút sợ hãi, lại lấy ra cái bình bạc đó, nhỏ một giọt chất lỏng trong suốt như nước, lên trên vết thương nơi ngón tay Liễu Dật...

Sương Nhu đi về bên cạnh Thất Nguyệt, cười nói: “Trước kia tôi làm thế này, một người thể này chết cần hai thời thần, không có thống khổ gì, mà lúc máu chảy hết không có vết thương nào, cho nên có thể nói là thiên tai, hoặc là dị bệnh.”

Thất Nguyệt hốt nhiên cười, gật đầu nói: “Ta minh bạch rồi, sau khi ta và hắc báic đường, liền có thể chết. Ta chỉ cần nói phu quân bị bệnh chết, như thế đúng là lưỡng toàn kì mĩ, không có lời đồn đại nào.”

Sương Nhu cong eo một cái, nói: “Tôn chủ, thánh minh.”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, dùng thân kiếm nâng mặt Liễu Dật lên, yêu mị cười nói: “Nhìn xem phu quân đáng thương này, sau hai thời thần sẽ biến mất tại thế giới này, chắc, chắc, thật là đáng thương.”

Liễu Dật giận dữ nhìn Thất Nguyệt, như quả ánh mắt có thể giết người, thế thì mười Thất Nguyệt đều chết dưới ánh mắt của Liễu Dật, Thất Nguyệt nghiêng đầu

nhìn Liễu Dật, nói: “Muốn nói lắm hả?” nói xong, trường kiếm điểm liên tiếp hai bên yết hầu Liễu Dật.

Liễu Dật ho mạnh một cái, nói: “Ta không đáng thương, đáng thương là các ngươi, các ngươi mỗi người đều tự xưng là ma tộc chính thống, thủ tọa Ma môn, nhưng từ nhỏ chỉ biết giết người, mưu hại người, các ngươi nghĩ coi chính mình nhiều năm như vậy, có thu hoạch gì, đã làm qua chuyện gì khiến mình vui vẻ chưa? Ha ha ha!”

“Liễu Dật tuy chỉ là một người bình thường, nhưng hai mươi năm qua, ta đã sống đầy đủ, ngắm hoa nghe mưa, uống rượu say mềm, bên cạnh ta còn có bằng hữu, có huynh đệ, chúng ta cùng đi qua mưa gió, cùng trải qua khó khăn trong

đời người, biến thành quen thuộc, Liễu Dật không cô độc, Liễu Dật có Cát Lợi Nhi, các người có biết cái gì là yêu không? Mười mấy năm, các người cũng có lẽ cái gì cũng không biết, chỉ là một công cụ, công cụ giết người, các người thật đáng thương, thật đáng cười, thật khiến người ta...”

“Câm miệng!” Thất Nguyệt nghe không nổi nữa trường kiếm vung lên, phong bế huyết đạo của Liễu Dật, thuận tay nói: “Sương Nhu, đi chuẩn bị đồ cưới, trước khi hắn chết, ta muốn cùng hắn bái đường.” nói xong, xoay người đi...

Sương Nhu nhìn Thất Nguyệt đi mất, lại đến bên cạnh Liễu Dật, nhìn Liễu Dật, lạnh lùng nói: “Ta cũng muốn lắm, thế

nhưng, mệnh vận đã sớm chú định con đường ta phải đi, không phải do ta chọn lựa.” nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Liễu Dật nhìn hai người, trong lòng đau khổ, nghĩ bụng: “Mệnh vận nắm trong tay các người, bất kì ai đều có lựa chọn, như quả người có dũng khí rời khỏi Ma môn, liền có thể thoát khỏi mệnh vận...”

Vào lúc không lâu nữa sẽ âm dương cách trở, Liễu Dật hốt nhiên nghĩ đến Cát Lợi Nhi, cô ta hiện tại thế nào nhỉ? Thời gian qua có tốt không? Nghĩ lại, Liễu Dật hốt nhiên nghĩ đến bao giờ, bao giờ mới có thể mang Cát Lợi Nhi đến chân trời góc bể, cùng nhìn mặt trời mọc lặn, cùng trôi theo dòng nước, cùng nhìn trăng đuổi theo sao, cùng gió thổi bọt biển... đó là

mộng sao? Liễu Dật có chút mơ hồ.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 53: Thiên Nhai Hải Giác, Vô Lực Đích ...

Vận khí cũng không phải là từ trên trời rơi xuống, một người nếu mỗi lần đều nắm bắt được cơ hội, vận khí của hắn nhất định vĩnh viễn đều rất tốt. (Cổ Long, ngữ)

“Bẩm Tôn chủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ cần thay đồ cưới nữa thôi.”
Sương Nhu bẩm dưới ánh trăng.

Thất Nguyệt trường kiếm đeo sau lưng, đứng thẳng đuột dưới trăng, nguyên

lai đây là nóc của “Tân tích nguyệt tửu lâu”. Thất Nguyệt hỏi: “Bao lâu rồi?”

Sương Nhu tính toán rồi nói: “Nhanh thôi, mới nửa thời thần, hiện tại bãi đường, xong việc hăn nhất định sẽ chết rất nhanh.”

Thất Nguyệt ngẩng đầu nói: “Nhu Nhi, người nói chúng ta có phải quả thật rất đáng thương?”

Sương Nhu ôm kiếm một cái nói: “Tôn chủ, đừng nghe lời tên thư sinh ngốc ấy, hăn chỉ muốn chọc giận tôn chủ.”

Thất Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Cũng có lẽ, lời thư sinh ấy nói hoàn toàn đúng.”

Sương Nhu an ủi nói: “Tôn chủ, bất tất thương tâm, Ma chủ không phải đã

đáp ứng tôn chủ rồi sao? Từ đây trở đi, tôn chủ muốn làm gì bèn có thể làm nấy, hãy vui vẻ đi, đem những chuyện trước đây quên hết đi, bắt đầu một cái mới.”

Thất Nguyệt gật gật đầu, nói: “Ừm, tốt, chúng ta trước hết hãy làm xong vụ này đã.” Nói xong, chuyển người nhảy một cái, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Nhưng khi Sương Nhu mở cửa ra, mãnh nhiên phát hiện trong phòng trống trơn, thư sinh ngốc ấy lại không có ở đó.

Thất Nguyệt nhìn vết máu trên mặt đất, nói: “Dò theo vết máu, nhất định chạy chưa xa.”

Sương Nhu gật gật đầu, theo Thất Nguyệt đuổi ra bên ngoài...

Lại nói, bên cạnh gian phòng ban này, trong một gian phòng, có một nam

một nữ...

Nam ăn mặc theo lối thư sinh, đầu quần khăn tiêu dao, không phải Liễu Dật thì là ai! Hắn đang vô lực nằm trên giường, sắc mặt có chút nhợt nhạt, cho thấy mất máu quá nhiều! Nữ thì thân mặc toàn màu lam, giữa eo mang một cái váy màu trắng tinh, lại còn mang một loan đao hình bán nguyệt, trên đầu quần vải buồm màu bạch lam, chỉ có một bên tai mang cái dây xích bạc nhỏ, đây chính là Miêu cương Cát Lợi Nhi.

Cát Lợi Nhi từ đó tới giờ ngơ ngẩn ở trong nhà, nhưng từ đó tới giờ không có tin tức gì của Liễu Dật, trong lòng cấp thiết, bèn theo đường đi của Liễu Dật, thăm dò suốt, cuối cùng tìm đến Lạc Tuyết trấn, lúc vào trấn đã khuya phi

thường, trên đường cơ hồ không còn người nữa, đang muốn đến “Tân tích nguyệt tử lâu”, phát hiện Sương Nhu đang chuẩn bị một ít đồ cưới, xem ra có người kết hôn, nhất thời hứng thú, bèn lén đi vào phòng.

Cát Lợi Nhi lúc đó vậy mà đã có biến hóa ghê gớm, trừ mỗi ngày làm cơm, hái thuốc ra, phần lớn thời gian là luyện một ít đạo thuật do tinh linh Na Lan dạy cho, Na Lan nói thân thể Cát Lợi Nhi tương đối hư nhược, thích hợp luyện đạo thuật.

Cát Lợi Nhi trong lúc dùng “Ẩn thân phù” đã cứu được Liễu Dật ra, bất quá phải thừa nhận là vận khí của Cát Lợi Nhi tốt, phải biết, “Ẩn thân phù” tuy hay, nhưng gặp người công lực cao hơn mình,

“ăn thân phù” căn bản vô dụng!

Cát Lợi Nhi muốn ly khai ngay, sau đó nghĩ Liễu Dật đã hôn mê, như quả hiện tại mình chạy đi, nhất định bọn họ sẽ phát hiện, khẳng định sẽ đuổi kịp, thế là Cát Lợi Nhi đột phát ý hay, chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất, bèn đem Liễu Dật đặt vào phòng mình vừa thuê bên cạnh, sau đó dưới sự giúp đỡ của “ăn thân phù”, dùng một ít máu, làm ra vẻ chạy trốn ra phía ngoài...

Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật hôn mê trên giường. Cô đã cầm máu ở vết thương hấn, nhưng đã quá muộn, hấn đã mất quá nhiều máu, có thể chết bất cứ lúc nào, dù cho Cát Lợi Nhi là con nhà danh y, cũng không thể làm tăng lượng máu của hấn. Xem ra chiêu này của Ma môn

thật là độc.

Cát Lợi Nhi ngồi xồm bên giường, nhìn Liễu Dật hôn mê, cảm giác duy nhất chính là đau lòng, rất đau, Cát Lợi Nhi nói với Liễu Dật: “Thư sinh, người sao lại ngốc thế, người đáp ứng cô ta chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao? Vì cái gì mà ngốc thế?”

Liễu Dật chậm chạp mở mắt ra, nhìn Cát Lợi Nhi, hỏi: “Là cô à? Cát Lợi Nhi.”

Cát Lợi Nhi vội gật đầu, tựa lại gần hơn một chút, nói: “Là tôi, là Cát Lợi Nhi.”

Liễu Dật vô lực duỗi tay ra, nhẹ nhàng đặt lên trên mặt Cát Lợi Nhi, cười nói: “Hạc Đỉnh Hồng tuy đẹp... lại là tuyệt độc chi vật... ma nữ xinh đẹp...

nhưng lại là lòng dạ rắn rết. Chỉ biết Liễu Dật trong lòng khắc ghi một con người... làm sao còn có thể dung một người khác?” tiếng nói tuy rất nhẹ, lời lẽ lại thập phần kiên định.

Cát Lợi Nhi vội nắm tay Liễu Dật, bi thương nói: “Thư sinh, người thật ngốc.”

Liễu Dật dùng hết khí lực hiện có, mở mắt, nhẹ giọng nói: “Kiếp này... điều đáng tiếc lớn nhất, chính là không thể cùng, Cát Lợi Nhi, đi, đi đến chân trời góc bể, cùng vọng nguyệt truy tinh, cùng hoa hải xuy phong...”

Mỗi chữ một dừng lại, nghe lời hứa vô lực của Liễu Dật, tim Cát Lợi Nhi nhỏ máu, cô cũng không chịu được nữa, nói: “Đừng, đừng nói nữa, Cát Lợi Nhi hiện tại đã rất hạnh phúc. Đừng nói nữa.”

Liều Dật nhìn Cát Lợi Nhi, nỗ lực nhìn, tựa hồ, một chớp mắt nữa sẽ xa nhau, tựa hồ, một chớp mắt chính là vĩnh viễn.

Cát Lợi Nhi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Liều Dật, miễn cưỡng cười nói: “Thư sinh trong lòng có “Tình cô” của Cát Lợi Nhi, thư sinh mà chết, Cát Lợi Nhi sẽ đi theo, vĩnh viễn, vĩnh viễn khiến chúng ta không rời không bỏ, đến tận cùng của thế giới này, tốt chứ?”

Liều Dật hiện nói không ra lời, biểu đạt duy nhất, chính là lệ ở khóe mắt, hạnh phúc là ngẩn ngui, nhưng, những gì đã có đã đầy đủ, Liều Dật rất hài lòng, bởi vì hắn có hạnh phúc, có tình yêu của Cát Lợi Nhi, hắn sẽ không buông tay, hắn sẽ giữ thật chặt, hốt nhiên, Liều Dật cảm

thấy mình đã có tất cả, lằng lằng, lằng lằng...

Cát Lợi Nhi cảm giác tim mình rất đau, thật đau, phảng phất đã mất tất cả, thế giới hốt nhiên biến đổi khiến người ta không ngờ tới được, Cát Lợi Nhi mạnh mẽ ôm lấy Liễu Dật, nói: “Thư sinh, đừng ngủ, cầu xin người, đừng ngủ, xin người đừng ngủ...”

“Ôi... thật là làm cho người ta cảm động, nếu trời có tình, trời cũng sẽ già, dù là vĩnh hằng, như quả muốn cứu hần, ta cũng có một biện pháp, không biết người có dám thử không?” là Na Lan trong não Cát Lợi Nhi.

Cát Lợi Nhi vội ngồi dậy hỏi: “Biện pháp gì?”

Na Lan nói: “Người có nghe đến “độ

huyết” chưa?”

Cát Lợi Nhi lắc lắc đầu nói: “Không biết.”

Na Lan giải thích tiếp: “Cần phải cắt cổ tay hai người các người, người đem nửa phần máu của mình truyền cho hấn, nhưng cách này xác suất thành công cũng không lớn lắm, bởi vì hai loại máu có thể sẽ không dung hợp.”

Cát Lợi Nhi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Liễu Dật, nhẹ nhàng nói: “Không quản có thành công không, một chút hy vọng, ta cũng phải thử, cho dù thiên thần khiến Cát Lợi Nhi chết, chỉ cần có thể đổi lấy tính mạng của thư sinh, Cát Lợi Nhi cũng không hối hận.”

Na Lan thở dài một hơi, nói: “Ui, si tình thế này, chẳng trách có mối duyên ba

đời...” thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng không có động tĩnh gì hết.

Cát Lợi Nhi lại không để ý nghe, tâm thần cô hoàn toàn đặt trên thân Liễu Dật, cuối cùng, cô mang Liễu Dật di chuyển ra bên ngoài, sau đó, chính mình nhẹ nhàng nằm xuống, tay trái nắm lấy tay phải Liễu Dật, tiếp đó, rút ra cây loan đao của cô...

Tất cả, là bình tĩnh như thế, vàng trắng bên ngoài vẫn chiếu cả Lạc Tuyết trần, gió dưới trăng vẫn phiêu động cùng mây, thế nhưng, một trường khảo nghiệm thật kỳ tích, chính đang triển khai trong lòng đôi thiếu nam thiếu nữ này...

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 54: Duyên Diệt Duyên Khởi, Toái Tâm Tình ...

Nước biển tuy xanh biếc, đáng yêu, nhưng người chết khát trên mặt biển, rất có thể nhiều hơn người chết khát trên sa mạc. (Cổ Long, ngữ)

Không biết là lúc nào, không biết là chỗ nào, Liễu Dật mở mắt ra, cảm giác duy nhất là một đạo dương quang ấm áp chiếu lên trên người, thật ấm áp, thật ấm áp, chính trong một khắc ấm áp ấy, Liễu Dật biết chính mình chưa chết, bởi vì chỗ đó có ánh mặt trời!

Liễu Dật nỗ lực muốn bò dậy, thế nhưng, thân thể hần lúc này quá hư nhược, hần, đã chảy quá nhiều máu, sau

khi giãỵ giũa, không thể không nằm xuống lại, nhẹ nhàng động tay phải, Liễu Dật phát hiện có chút đau, cúi đầu nhìn, cổ tay của mình, lại có một đạo vết máu thật sâu, Liễu Dật không biết đây là vết thương vào lúc nào, nhưng hiện tại đã không còn chảy máu nữa.

Chính vào lúc này, Cát Lợi Nhi mở cửa tiến vào...

Liễu Dật nhìn Cát Lợi Nhi, cô vẫn toàn thân mặc bộ đồ người Miêu màu lam, trên đầu mang đồ trang sức đáng yêu, ở eo giắt một thanh loan đao, chỉ là... sắc mặt cô nhợt nhạt, làn môi mỏng manh không có huyết sắc nào, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ kiên định.

Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật một cái, cao hứng nói: “Thư sinh, ngươi tỉnh rồi,

ta đã biết người sẽ không sao. Đi, ném thử cháo hạt sen của ta, rất ngọt, rất đáng ăn đấy.” hiển nhiên, Cát Lợi Nhi đến nói cũng rất khó khăn.

Quả nhiên Cát Lợi Nhi bung cháo trong tay đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống cạnh giường, vất vả đỡ Liễu Dật dậy, nói: “Thư sinh, ta đã nấu một bữa cháo sáng thật to, người nhất định phải ăn...” nói còn chưa xong, Cát Lợi Nhi hốt nhiên ngã ra trước, cũng không nói ra hết được.

Liễu Dật nhìn Cát Lợi Nhi ngã sấp trên vai mình, cô ta đã ngất đi rồi, nhìn tay trái Cát Lợi Nhi đang nắm cổ tay mình, cũng có một vết thương sâu như vậy, hốt nhiên, trong não Liễu Dật nổ vang một tiếng, phảng phất như bị sét đánh, nguyên lai là như vậy, Liễu Dật

cuối cùng đã minh bạch Cát Lợi Nhi vì sao vừa rồi trông hư nhược như thế, vô lực như thế, hơn nữa còn ngất xỉu lên vai mình, đồng thời, Liễu Dật đã minh bạch mình vì sao nhìn được mặt trời ngày hôm nay...

Liễu Dật nhẹ nhàng đưa cánh tay trái lên, ôm lấy Cát Lợi Nhi đang ngất xỉu, trong lòng một nỗi đau không tên, không phải là “tình cổ” nhưng so với “tình cổ” còn đau hơn gấp trăm ngàn lần, kiểu đau xé lòng như thế! Liễu Dật biết, trên thân hắn hiện tại đang chảy dòng máu của Cát Lợi Nhi, hắn biết Cát Lợi Nhi vì cứu hắn mà vứt bỏ cả sinh mệnh của mình!

Cảm giác ấm áp trong lòng ấy, đó là cảm động! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của Cát Lợi Nhi, Liễu Dật ôm chặt

cô, lệ trong mắt, bất giác rơi xuống, theo giọt nước mắt của Liễu Dật, “Ầm” một tiếng sấm, mới vừa trời trong vạn dặm, hiện tại hốt nhiên mây đen phủ dày, rơi xuống một cơn mưa lớn! Cũng có lẽ, trời, đã khóc, nó nhìn thấy đôi tình nhân ngọt trong khổ này, đã rơi nước mắt.

Liễu Dật nhìn cháo trên bàn, lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cát Lợi Nhi, người sao lại ngốc thế này, vì sao không nghỉ ngơi cho tốt, lại còn nấu cháo làm gì, người có biết người đã hư nhược rất nhiều, đối với Liễu Dật thế này, Liễu Dật thật sẽ điên mất!”

Bên ngoài mưa rơi, gió lạnh băng xen lẫn từng lần chớp, mang theo tiếng sấm rung trời, thế nhưng, trong lòng Liễu Dật lại ấm, phi thường ấm áp, hắn đang

hạnh phúc, trong hạnh phúc này Liễu Dật còn có nhiều phần cảm động, quên đi Cát Lợi Nhi đang xui nằm trong lòng mình, nhẹ giọng nói: “Liễu Dật không thể thực hiện lời hứa cho Cát Lợi Nhi, lời hứa chân thành đã là nhọt nhọt vô lực thế này, Liễu Dật không thể cho Cát Lợi Nhi lãng mạn, ở cái thế giới hỗn loạn này, lãng mạn sẽ vĩnh viễn biến mất vào lúc nó xuất hiện, chết trước tiên! Chuyện duy nhất Liễu Dật có thể làm được chính là ôm Cát Lợi Nhi, chỉ như thế này, luôn ôm Cát Lợi Nhi, không biết một nháy mắt tiếp theo, chỉ biết một cái vĩnh viễn, vĩnh viễn.”

Một giọt nước mắt, nhẹ nhàng rơi xuống, rơi trên mặt Cát Lợi Nhi, miệng Cát Lợi Nhi nhẹ nhàng chuyển động, đó

là mỉm cười, nụ cười hạnh phúc...

Chính vào lúc này, “bịch” một tiếng, cửa bị đập mở, mãnh nhiên phóng vào sáu hồng y nữ tử, mỗi người tay cầm trường kiếm, thanh ti phê kiên, nhìn xem đều là tuyệt sắc nữ tử, nhưng mỗi người trong mắt đều không có biểu tình gì, phảng phất bọn họ đều là người gỗ cả.

Sau đó lại chạy vào thêm hai nữ tử nữa...

Chỉ thấy một nữ tử toàn thân tử sắc kinh trang, bộ đồ bó sát màu tím trên thân phô ra hết những đường cong của thân, eo bụng bằng phẳng không gì che đậy, da thịt tuy đen nhưng khỏe mạnh lộ hết cả ra, thân dưới là một cái váy dài bó sát màu tím, bên trái váy từ eo đến gót chân, một đường may thật dài, mỗi một bước

đi, cái chân đẹp dài ngoẵng lại thò ra, một đôi ủng da trâu màu tím phủ tới đầu gối, càng ra vẻ dã tính, áo khoát ngắn màu tím bao lấy nữ tử, trường kiếm dựng ở eo.

Phía sau tử y nữ tử là một thanh y thiếu nữ, tay cầm trường kiếm, theo sát phía sau.

Liễu Dật mở đôi mắt ướt mới vừa nhắm lại, nữ tử trước mặt không phải Thất Nguyệt thì là ai, ai có gan ăn mặc hở hang như vậy!

Thất Nguyệt cười cười nói: “Người thật khéo trốn, mấy ngày nay ta còn chưa cho người chết!”

Liễu Dật nhẹ nhàng niệm: “Thất nguyệt lưu hỏa, cửu nguyệt thụ y. Xuân nhật tải dương, hữu minh thương canh.

Nữ chấp ý khuông, tuân bĩ vi hành, viên cầu nhu tang... Thất Nguyệt này không phải thất nguyệt đó, vì sao khoảng cách giữa sinh mệnh này với sinh mệnh kia lại lớn như vậy.”

Thất Nguyệt nắm trường kiếm ở eo, đánh giá lam y nữ lang Liễu Dật đang ôm, chỉ thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, môi không huyết sắc, nhưng mặt lại mang nét cười, phảng phất rất hạnh phúc, lại nhìn tay Liễu Dật đang nắm tay cô, cổ tay hai người đều có một vết thương sâu.

Mặt Thất Nguyệt hơi biến sắc, có chút cô đơn, tựa hồ lại có chút điên cuồng, trường kiếm “soạt” một tiếng, chỉ thẳng vào yết hầu Liễu Dật, nói: “Nữ tử này chính là hôn thê của ngươi, ngươi nói ta nghe—cô ta tốt chỗ nào? Luận về

vóc người, vẻ mặt, cô ta có chỗ nào hơn ta, người nói ta nghe, lời hứa gì, cái gì là lãng mạn, cái gì là hạnh phúc... nói ta nghe vĩnh viễn là vĩnh viễn gì?” tựa hồ Thất Nguyệt nhìn hai người vô lực phản kháng có chút điên cuồng.

Liễu Dật cánh tay vô lực ôm Cát Lợi Nhi vào lòng chặt hơn, nhẹ giọng cười, khinh thường nhìn Thất Nguyệt một cái, nói: “Yêu một người, không phải vì vẻ mặt hay thân vóc người đó, cô quá dung tục rồi.”

Tựa hồ, câu nói của Liễu Dật có chút quá nặng, trường kiếm của Thất Nguyệt “soạt” một tiếng mạnh mẽ nhắm cánh tay phải của Cát Lợi Nhi xẹt tới, Liễu Dật dùng hết sức mạnh cuối cùng của mình, mạnh mẽ xoay người, trường kiếm cắt

mạnh vào sau lưng hắn, tuy vết thương rất sâu, thế nhưng, máu tươi chỉ từng giọt nhỏ thấm qua y phục của hắn.

Liều Dật chậm chạp xoay lại, tay trái nhẹ nhàng nâng một sợi tơ màu xanh trước mặt Cát Lợi Nhi!

Lúc Thất Nguyệt thu hồi kiếm, có chút sững sờ, hỏi: “Đáng vậy sao?”

Liều Dật nói: “Không có đáng hay không đáng, yêu cô ta, thì không muốn khiến cô ta chịu thương hại, tuy ta không thể bảo vệ cô ta, nhưng ta nhất định không để cô ta chết trước mặt ta!”

Thất Nguyệt giận dữ hỏi: “Đây chính là lời hứa à? Đây chính là lãng mạn à? Đây chính là vĩnh viễn mà các người nói?”

Liều Dật cố chịu vết đau sau lưng, ho

một cái, nói: “Yêu thực sự không cần lời hứa, lãng mạn không cần đặc ý chế tạo, vĩnh viễn đã nói, chính là một chớp mắt hạnh phúc, cũng là vĩnh viễn hạnh phúc, người chưa từng yêu qua, người đương nhiên không hiểu...” tiếng nói càng lúc càng nhỏ, nói tới cuối cùng tựa hồ đã mất tiếng, hần đã quá hư nhược.

Tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng Thất Nguyệt lại nghe được hết, nhìn ánh mắt khinh miệt đó của Liễu Dật, nhìn nụ cười hạnh phúc đó của Cát Lợi Nhi, hốt nhiên cảm giác chính mình ở thế giới này cô độc, mờ mịt, nhìn không thấy phương hướng như thế.

Thất Nguyệt mạnh mẽ rút kiếm ra lại, nói: “Tốt, hôm nay ta thành toàn cho những kẻ có tình các người, tiễn các

người xuống u minh chi lộ.”

Hốt nhiên, một trận gió mạnh thổi tới, mạnh mẽ xuyên qua cạnh người Thất Nguyệt, trước mắt đột nhiên có thêm hai người... tốc độ của hai người cực nhanh, nha hoàn Sương Nhu bên cạnh lại đều không đến để gấp ngăn trở!

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 55: Lạc Tuyết Tương Tự, Ná Nhất Trích ...

Con người, thật là kỳ quái hết sức, có lúc thà tin lời nói dối của người khác, chứ không chịu tin vào sự thật. (Cổ Long, ngữ)

“Con bà nó, mấy con mẹ kia muốn tiền lão đại của chúng ta xuống u minh lộ? Tiểu gia Thập Kiệt Nhất đã ở đây, hãy thử qua một quyền đầu của ta trước, rồi hãy tiền lão đại xuống u minh lộ.” một thanh âm như sấm, sự xuất hiện của Thập Kiệt Nhất, khiến Thất Nguyệt ngẩn ra một cái.

Chỉ thấy bên cạnh Thập Kiệt Nhất, một hoàng y la sam (áo the) thiếu nữ, đang ngồi bên cạnh Liễu Dật, giúp Liễu Dật cầm máu, băng bó vết thương... rất nhanh, hoàng y thiếu nữ gọn gàng giúp Liễu Dật băng bó xong vết thương.

Liễu Dật vội nhìn Thập Kiệt Nhất hỏi: “Thập Kiệt Nhất, người, người vì sao lại mang, A, A Cứu quay lại rồi?”

Không đợi Thập Kiệt Nhất trả lời, A

Cửu đã đáp trước: “Ta đã trở về báo tin rồi, lần này không phải là lén chạy ra nữa, ta có thể quang minh chính đại mà đi ra rồi.”

Liễu Dật nhìn Thập Kiệt Nhất, Thập Kiệt Nhất gật gật đầu.

A Cửu một mặt chỉnh lý vết thương của Liễu Dật, một mặt cười nói: “Mấy ngày nay không gặp a, người thế nào lại đến chỗ trêu hoa ghẹo cỏ vậy, có ta và Cát Lợi Nhi còn chưa đủ sao?”

Nói xong, A Cửu đứng dậy, đánh giá trên dưới Thất Nguyệt, kinh ngạc nói: “Chắc, chắc, thật là tiêu chuẩn, thật là xinh đẹp, đáng tiếc, nữ nhân càng xinh đẹp tâm địa càng độc辣, ngốc tử, nữ nhân loại này không trêu vào được.”

Liễu Dật lắc lắc đầu, cười nhẹ nói:

“Ta cũng không phải cố ý, chỉ là tình huống lúc đó bức bách thôi.”

Đột nhiên nghe Sương Nhu phía sau Thất Nguyệt giận dữ nói: “Nữ tử to gan, lại sỉ nhục tôn chủ nhà ta, muốn chết.” trường kiếm bật một cái, nhằm thẳng vào tim A Cửu.

A Cửu không hoảng không rối lùi về sau một bước, nói: “Thập Nhất, mang kiếm của cô ta lại ta xem.”

Thập Kiệt Nhất gật đầu nói: “Ta xem mấy con mẹ này sớm đã không thuận mắt.” lời nói ồm ồm khó nghe, nhưng tay cũng không rối, vận khởi “Thiên Cương đầu quyền” không ra chiêu thức, biến quyền làm trảo, trực tiếp nắm lấy trường kiếm của Sương Nhu.

Sương Nhu nào nghĩ ra đại hán này

lại hung hãn như vậy, lại dựa vào một đôi nhục trảo để đoạt lấy tam xích thanh phong trong tay mình, có ý muốn thử xem tay đại hán này rốt cuộc cứng tới đâu, không kể gì nữa xoay chuyển mũi kiếm, trực tiếp hướng vào lòng bàn tay Thập Kiệt Nhất.

Thập Kiệt Nhất nào phải yếu kém, hai tay tăng tốc, mạnh mẽ nắm lấy trường kiếm... hiện tại Sương Nhu mới biết sự lợi hại của Thập Kiệt Nhất, hai tay ấy so với sắt còn cứng hơn, lại như một cái kẹp sắt giữ chặt lấy kiếm của mình, Sương Nhu muốn rút kiếm lại, nhưng cô ta làm không được, hiện tại cô ta mới biết đại ý, một chiêu vừa rồi, không nghĩ bên cạnh thư sinh vô dụng kia lại có một cao thủ như vậy.

Thập Kiệt Nhất quát lớn một tiếng: “Đứt!” “Rắc” một tiếng, kiếm vỡ leng keng thành mấy mảnh, nhưng Thập Kiệt Nhất lại không dừng lại, tay phải mạnh mẽ chụp tới cổ Sương Nhu, hắn muốn bắt cô ta lại...

Sương Nhu trong lúc đột ngột cảm thấy bất diêu, nhưng muốn tránh đã quá muộn, trảo của Thập Kiệt Nhất thật quá nhanh, đã tiến sát cổ cô ta...

Chính vào lúc này, nghe ngoài cửa có một giọng la lớn: “Nhường, nhường đường, nhường, nhường đường...” thanh âm càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần, hốt nhiên trên đầu chúng nhân có một người phi thẳng xuống, “Rầm” một tiếng, không nghiêng không lệch, va đúng trên thân Sương Nhu, Sương Nhu vốn tránh

về sau, nhưng lực phía sau càng mạnh, khiến cô ta mạnh mẽ bổ nhào về phía Thập Kiệt Nhất, tuy Thập Kiệt Nhất chụp một cái dính lấy cô ta, nhưng không nghĩ sức cô ta lại mạnh thế này, dưới tình huống không chuẩn bị, hai người lại cùng ôm lấy nhau, ngã xuống...

Lại nói người bay xuống ấy, chính là giả thư sinh chân đạp quạt giấy trăm nan, Lang Vương.

Lang Vương rơi xuống một cái đã xoay ba vòng, nhìn bốn bên một cái, ngơ vực hỏi: “Ta nhớ mới vừa rớt xuống đất, rõ ràng *****ng phải cái gì đó, sao không nhìn thấy gì cả hè?”

Lúc này, A Cửu đã đứng lên nói: “Ở dưới chân người ấy.”

Lang Vương vội nhảy về sau một cái,

vừa khéo nhảy tới bên cạnh Thất Nguyệt, kinh hãi nói: “Bà mẹ ta, Thập Nhất, ban ngày ban mặt thế này, người ở đây làm cái gì thế, không thấy trong phòng nhiều người thế này ư?”

Quả nhiên, nhất thời gian phòng nhỏ này đã trở nên náo nhiệt...

Thập Kiệt Nhất cũng không quản Sương Nhu trên người, thân người lật lại, liền bò ngay dậy, chỉ Lang Vương chưởi: “Con bà người, nhìn thấy người là không có chuyện gì tốt, miệng mồm còn nói lung tung, ăn một quyền của lão tử đã”, nói xong, vận khởi “Thiên cương đầu quyền” đánh về phía Lang Vương.

Lại nói về Thất Nguyệt, nhìn thấy Lang Vương ấn tượng đầu tiên là—là địch chứ không phải bạn, chính mình đã

không nhận ra, rất hiển nhiên đến để giúp thư sinh này, thấy Lang Vương không chút phòng bị nhảy về bên cạnh mình, không nói hai lời, tử sắc trường kiếm đã ra khỏi bao, lia về hướng Lang Vương.

Lang Vương quạt giấy trăm nan mở ra, “Phạch” một tiếng, chặn lại quyền đầu cương liệt vô tỉ của Thập Kiệt Nhất, nói cũng kì, một lớp giấy mỏng manh lại chặn được quyền của Thập Kiệt Nhất, Lang Vương vung quạt giấy một cái, Thập Kiệt Nhất lùi mạnh về sau mấy bước.

Lang Vương khen ngợi: “Thập Kiệt Nhất a, lại tiến xa rồi, đã qua mấy tháng, đã có thể đánh rách giấy rồi.” chính vào lúc Lang Vương khen ngợi Thập Kiệt Nhất, hốt nhiên cảm giác một đạo kinh phong

chém về phía mình...

Lại nói Thất Nguyệt thấy Lang Vương phân thần nói chuyện, cho rằng lúc này khẳng định có thể chém kẻ gây đảo loạn này, nhưng khi kiếm của cô ta cách yết hầu Lang Vương ba thốn, Lang Vương đã dừng lại, Thất Nguyệt nhìn một cái, lòng sợ như băng, thư sinh trước mắt lại dùng ngón trở, ngón giữa kẹp lấy “Tử diệp” kiếm.

Phải biết kiếm của Thất Nguyệt là do Ma môn môn chủ Ngạo Thiên tự thân rèn lấy, tuyệt không phải vật phàm, càng khỏi phải nói những chuyện gọt vàng cắt ngọc bình thường, thế nhưng, ở giữa hai ngón tay của trung niên thư sinh trước mắt, lại hốt nhiên mất đi vẻ bén nhọn.

Lang Vương phe phẩy cây quạt,

nhưng hai ngón tay lại không có ý thả ra, trên dưới đánh giá Thất Nguyệt, lắc lắc đầu: “Đẹp, thật là đẹp, A Cửu a, Thủy Nhi a, Cát Lợi Nhi a, đều không thể so sánh được a, đây có thể là đệ nhất mỹ nhân mà lão đầu ta thấy được.”

Thất Nguyệt mạnh mẽ rút kiếm, Lang Vương thuận thế thả ngón tay ra, Thất Nguyệt lui nhanh vài bước, cất kiếm lại, đánh giá mấy người. Nhìn lại mấy câu nói vừa rồi của Lang Vương còn có chút mục đích, nữ nhân nào không vui vẻ khi người khác khen mình đẹp, nữ nhân nào không muốn trở thành nữ nhân đẹp nhất!

Lang Vương đi đến bên cạnh Liễu Dật, dùng quạt giấy nhẹ nhàng gõ lên vai Liễu Dật nói: “Thư sinh ngốc, người có phải phát sốt không vậy, không chịu lấy

người đẹp này?”

Liễu Dật nhìn Lang Vương, cười nói: “Người xem ta là loại người ấy à? Còn chưa lấy cô ta, nếu thật phải lấy cô ta, ta đã sớm chết rồi.”

Thập Kiệt Nhất nói: “Không sai, cha của lão đại nói, càng là nữ nhân đẹp, lòng dạ càng độc辣, nhìn cô ta làm hại lão đại, Thập Kiệt Nhất không chỉ trích cô ta cũng đánh cô ta đến không còn một hơi nào nữa.” nói xong, xoa xoa nắm tay.

Lang Vương phe phẩy quạt giấy, nói: “Cũng phải, ta thà nuôi cạp, chứ không chịu nuôi rắn độc.”

Thất Nguyệt trường kiếm dựng lên, nói: “Các người nói đủ chưa? Ta biết hai vị là cao nhân, nhưng ta muốn thỉnh hai vị không cần quản chuyện không đâu, nếu

không, chuyện này các người không gánh nổi đâu.”

Lang Vương phe phẩy cây quạt giấy, nói tiếp với A Cửu: “A Cửu cô nương, cô có nghe truyền ngôn gần đây nhất của giang hồ về Ma môn tôn chủ?”

A Cửu nghĩ lại, trên đường quả thật có nghe, vội nói: “Lúc uống trà có nghe nói cái gì Tôn chủ bị chòng cô ta cho nghỉ rồi, cũng không biết có thật không?”

Thập Kiệt Nhất vội xen vào nói: “Ta nghe không phải như vậy, Tôn chủ đó trong lúc tắm bị người ta nhìn lén, mà người nhìn cô ta đó không chịu lấy cô ta.”

Lang Vương phe phẩy cây quạt, cười cười nói: “Ta nghe nói không phải như vậy, nghe đâu Tôn chủ và tình lang cùng

tắm gội...”

Tay Thất Nguyệt có chút run rẩy, mạnh mẽ quát lên: “Đủ rồi, đã biết lai lịch của bản tôn chủ, ta khuyên các người mau chạy đi.”

Thập Kiệt Nhất cùng A Cửu đồng thời khoa trương nhảy về sau một bước, đồng thanh kêu: “Không được a!”

A Cửu đột nhiên xông qua, tức giận nói: “Nguyên lai đều là người a, nhìn trộm nhân gia đại cô nương tắm gội, còn bị nhân gia bức hôn, thế thì A Cửu ta không quản nữa, thế này đúng là lỗi của người.”

Thập Kiệt Nhất mạnh mẽ kéo A Cửu ra, nói: “Qua một bên, dù người muốn quản hay không, hiện tại người có muốn cũng không quản nổi nữa! Có Thập Kiệt

ở đây, đừng nói cô nương này đã bị nhìn, cho dù... cho dù... cái gì đó rồi, cũng đừng nghĩ lấy lão đại của ta.”

Lang Vương vỗ lên đầu Thập Kiệt Nhất một cái, nói: “Người im mồm đi.”

Nói xong, Lang Vương nhìn nhìn Liễu Dật, lại nhìn nhìn Thất Nguyệt, tay áo rộng vung mạnh lên, chân lực cự đại thấu thể mà ra, hai cánh cửa đang mở ra, “bình” một tiếng đã đóng lại.

Lang Vương lắc lắc đầu, nói: “Hiện tại lúc này chỉ có hai biện pháp giải quyết.”

Chúng nhân đột nhiên đều an tĩnh lại, tuy đều không nói, nhưng hiển nhiên đều vì nghe Lang Vương nói nên mới an tĩnh lại.

“Thứ nhất, ta xuất thủ, đem đám

người của Ma môn này toàn bộ giết sạch, chẳng tha người nào, dù sao cũng là đắc tội với Ma môn, không bằng hạ thủ trước, chỉ cần không ai nói, ai cũng không biết Ma môn tôn chủ bị ai giết chết.”

Thập Kiệt Nhất vội vỗ tay nói: “Cách này hay, cách này hay, người không làm, ta giúp người.”

Còn bên kia biểu hiện của Thất Nguyệt, Sương Nhu thì ngược lại, mỗi người đều bật kiệ̉m đứng lên, tựa hồ bọn họ cho rằng Lang Vương có thể giết hết những người của Ma môn có mặt trong này, bởi vì công lực vừa rồi bọn họ đã nhìn qua, tựa hồ so với Ma môn hộ pháp đều cao hơn.

Chính vào lúc này, Cát Lợi Nhi đang

được Liễu Dật ôm trong lòng đã tỉnh lại, mà vừa nghe đề nghị của Lang Vương, ở trong lòng Liễu Dật nhẹ nhàng xoay người lại, nhẹ giọng nói: “Lang đại thúc, không thể, chuyện này phải xem là lỗi của thư sinh, chúng ta không thể giết người bừa bãi.”

Cát Lợi Nhi nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thất Nguyệt, mà lúc này Thất Nguyệt cũng đang đánh giá kẻ vừa mở mắt ra là Cát Lợi Nhi, cô ta không nghĩ người vừa nói lại là người Liễu Dật đang ôm trong lòng thay cho cô ta!

Cát Lợi Nhi nhẹ nhàng mỉm cười, nói: “Vị thư thư này quả thật so với Cát Lợi Nhi thì xinh đẹp hơn nhiều, tuy thư sinh đã sai, nhưng các cô cũng cơ hồ đoạt đi sinh mệnh của hắn, chẳng lẽ như

thế còn chưa đủ sao?”

Thất Nguyệt mạnh mẽ nói: “Chưa đủ!”

Lang Vương phe phẩy cây quạt giấy, nói: “Cách thứ nhất làm không xong, thì chỉ còn cách thứ hai, thư sinh lấy Thất Nguyệt cô nương.”

“Không được!”

“Không được!”

Đây là lần đầu tiên Liễu Dật và A Cửu có chút ngầm hiểu ý nhau, lại cùng nói ra.

Thất Nguyệt mắt mở còn lớn hơn sao, nhìn nhìn A Cửu, không bằng nói nữ nhân này và Liễu Dật là quan hệ gì, nhìn nhìn Liễu Dật, cuối cùng cũng không nhận được, tức giận nói: “Sao lại không được? Bởi vì nữ nhân người ôm trong

lòng? Tốt, Thất Nguyệt nhớ rồi, chúng ta thanh thiên bắt cải, lục thủy trường lưu...” nói xong, xoay người muốn đi.

Thập Kiệt Nhất mạnh mẽ quát to: “Yêu nữ chó chạy!” đang muốn xông lên đại khai sát giới.

Cát Lợi Nhi lắc lắc đầu nói: “Thập Kiệt Nhất đại ca, để họ đi đi!”

Thập Kiệt Nhất tức khí đầy bụng, nhưng Cát Lợi Nhi đã nói qua, hắn cũng không thể không nghe, dậm chân một cái rầm...

Lang Vương, nhìn Thất Nguyệt chạy ra ngoài cửa, trong nháy mắt rẽ chỗ khúc quanh, phát hiện, Thất Nguyệt lại để rơi một giọt nước mắt. Có lẽ, lòng cô ta bị tổn thương, tuy chỉ là lòng tự trọng, hoặc giả là lòng hiếu thắng, lại đối với tôn chủ

hồ phong hoàn vũ từ nhỏ này mà nói, lại thật là một đả kích quá lớn!

Lang Vương phe phẩy cây quạt giấy, xoay người nhìn Liễu Dật và Cát Lợi Nhi, nói: “Oan nghiệt a, oan nghiệt! Khó khăn gặp phải về sau của các người càng nhiều hơn a.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 56: Bôi Trung Biệt Tử, Minh Nguyệt Vị ...

Mộng tưởng tuyệt không phải là giấc mơ, khác biệt giữa hai bên thông thường đều có một đoạn cự ly đáng để người ta suy sâu nghĩ kĩ. (Cổ Long, ngữ)

“Nào, cạn ly!”

“Vì sự bình phục của thư sinh và Cát Lợi Nhi, vì sự khỏe mạnh của Thủy Nhi và Đại Dao Vương, vì... Thập Nhất và A Cửu còn chưa bỏ nhau, cạn ly!” Lang Vương hớp một ngụm rượu rót trong ly, phía dưới vọng lên âm thanh nhiệt náo.

Từ khi Liễu Dật bị thương đến nay, đã qua thời gian nửa tháng, vết thương của Đại Dao Vương và Thủy Nhi đã trở lại bình thường, mà Liễu Dật và Cát Lợi Nhi cũng đã bình phục, trú ở tửu lâu này nửa tháng, ngày ngày rượu ngon nhắm tốt, thật là khoái hoạt.

Rượu thịt hôm nay là để chúc mừng mấy người bình phục, cũng may tiền bạc trên người Thập Kiệt Nhất nhiều, số bạc mang từ Liễu phủ ra ở đây ít nhất cũng đủ

ăn mười mấy năm.

Lang Vương hớp một ngụm rượu, nói: “Các người đều đã bình phục rồi, sắp tới định làm gì?”

Một câu nói này của Lang Vương khiến mấy người đang nói năng ồn ào đều im im lặng lặng hết, nhất thời quả thật không ai mở miệng.

Thủy Nhi suy qua nghĩ lại, nói đầu tiên: “Tôi muốn về Thần Môn phái trước, đem bảo vật giao lại cho sư phụ, sau đó mới ra ngoài.”

A Cửu nhìn Lang Vương, làm mặt quỷ nói: “Cha ta đã nói rồi, sau này cứ theo sát Thập Nhất nguyệt này.”

Thập Kiệt Nhất vội nói: “Ta luôn đi theo lão đại, lão đại đến đâu, ta đến đây.”

Liễu Dật nhìn Thập Kiệt Nhất, suy nghĩ rồi nói: “Ta nghĩ hiện tại không thể về nhà rồi, hai đại môn phái của Ma tộc trong giang hồ ta đều đã đắc tội, nếu hiện tại trở về nhà chỉ sợ làm liên lụy cả nhà.”

Lang Vương gật gật đầu nói: “Đúng đây, Ám môn đã phái ra hai đội sát thủ, nhưng cả hai đội sát thủ đều có đi không về, xem ra Ám môn lần này cho dù không lấy tiền cũng phải bắt bằng được người, lại còn cả Ma môn, xem ra Ám môn sát thủ chính là Ma tộc hộ pháp, Vi Phong phái đến, lần trước các người đắc tội với Vi Thiên Đà, bọn họ làm gì chịu bó tay thế này.”

“Vốn chỉ có Ám môn đã đủ phiền phức rồi, sát thủ trong đó nhiều không

đêm xuế, cao thủ lại càng nhiều như lông trên mình trâu, hiện tại ngươi lại đã đắc tội với Ma môn tôn chủ, xem ra sau này ngươi càng có nhiều tai nạn hơn.”

Lang Vương nhìn Thập Kiệt Nhất, nói: “Xem ra cũng chỉ có dựa vào Thập Kiệt Nhất để chống đỡ tai nạn này.”

Đại Dao Vương hớp một ngụm rượu, sờ sờ đầu tóc dựng ngược của mình, nói: “Sao lại quên Đại Dao ta rồi, ta hiện tại cũng bị người tứ xứ truy sát, ta xem bọn ta chỉ còn có mỗi việc ôm chặt nhau là giỏi.”

Lang Vương nhìn Đại Dao Vương, cười nói: “Dao đã không cần nữa rồi, còn kêu cái gì Đại Dao Vương, ta không phải đã dạy ngươi một bộ kiếm pháp sao? Như quả phối hợp được với “Liệt

Dương” kiểm, xem ra đối phó với Âm môn Ngũ tinh sát thủ không phải là vấn đề.”

Cát Lợi Nhi nhìn mọi người đều đã nói cả rồi, ngượng ngịu không biết nói thế nào...

Lang Vương nhìn Cát Lợi Nhi, nói: “Tiểu nha đầu, ngươi không cần nói nữa, trước tiên hãy an tâm theo sát thư sinh, khó khăn sau này còn nhiều lắm.”

Liều Dật nhìn Lang Vương, hỏi: “Ngươi có dự định gì?”

Lang Vương nhìn mấy người một cái, hớp một ngụm rượu, ăn một ngụm thức ăn, nói: “Ta à, ha ha, bí mật, ta có chuyện trọng yếu.”

Đại Dao Vương hớp một ngụm rượu, hỏi: “Bí mật, có phải là xem cô nương

nhà ấy không?”

Lang Vương nhìn Đại Dao Vương một cái, cười nói: “Ai như ngươi, ta lần này làm có thể là một bảo tàng.”

Thập Kiệt Nhất hợp một ngum rượu lớn, nói: “Hui, chưa được, ngươi tự mình đi đào cái bảo tàng gì đó đi, thuận tiện đào hố chôn mình luôn, càng tốt, bớt đi một ít phiền não.”

Lang Vương hợp một ngum rượu, nói: “Các ngươi vội gì, ta lần này không cần giải thích với các ngươi! Tin tức lần này của ta cũng là từ chỗ Bạch Hồ có được, cũng không phải là chuẩn xác lắm, mông một tháng chín, người trong giang hồ tam giới, có thể bao gồm nhân vật trong chính quyền, sẽ đến Liên Hoa trấn dưới Kiếm Môn quan tập hợp, truyền

thuyết Trương Bảo đồ ghi rằng địa điểm ở đó.”

A Cửu hớp một ngụm rượu, hỏi: “Có gì hay ho không? Ghi rằng ở đó có thứ gì?”

Lang Vương ngoạm một miếng thức ăn, phe phẩy cây quạt, chậm chạp nói: “Nghe nói Trương Bảo đồ là từ thượng cổ truyền lại, trên đó không chỉ có bảo tàng có thể lật đổ hoàng triều, còn có cả tranh phong thiên hạ đệ bát danh kiếm, lại có tuyệt thế kiếm quyết, có thể ngang hàng với bất kì cường môn đại phái nào trong tam giới, cho nên, bảo tàng này trong mắt người giang hồ, tuyệt đối là bảo tàng có giá trị.”

A Cửu không nhìn được lại hỏi tiếp: “Thế người đến đó làm gì, đã thành tinh

rồi, còn đoạt bảo tàng gì nữa!”

Lang Vương lần này phát câu, nói nhanh: “Ta là thủ hộ thần thú, không phải là yêu quái thành tinh!”

A Cửu vội xin lỗi: “Ta sai rồi, ta sai rồi.”

Lang Vương đáp tiếp: “Phải biết, truyền thể danh kiếm đó không phải ai cũng có thể cầm tới được, vả lại còn có kiếm quyết ấy, ta chỉ là muốn xem xem trường tranh đoạt này thảm liệt cỡ nào.”

A Cửu tính toán: “Mồng một tháng chín, hiện tại là hai mươi một tháng bảy, còn hơn một tháng nữa.” đột nhiên ngoảnh lại, nói: “Chi bằng, chúng ta đoạt bảo tàng này, dù sao cũng đang rảnh mà.”

Liễu Dật nhìn A Cửu, nói: “Hiện tại thể này chưa đủ phiền phức sao? Còn

muốn đi đoạt bảo tàng? Bất quá... nghe nói Liên Hoa trấn dưới Kiếm Môn quan là một địa phương phong cảnh đặc mĩ, thật cũng muốn xem a.”

Cát Lợi Nhi bị mọi người thay phiên mời rượu, uống cũng khá nhiều, mặt đã có chút ửng hồng, hỏi: “Thật à? Ở đó quả thật rất đẹp hả? Thế thì chúng ta còn chờ gì nữa, chúng ta tới đó nhìn ngắm đi!”

Liễu Dật nhìn tiểu nha đầu này, cười nói: “Tốt a, nghe nói sản phẩm nhiều nhất của Liên Hoa trấn không phải là hoa sen, mà là một loại hoa trắng nhiều cánh, mỗi đóa hoa do ba mươi chín cánh tổ thành, mỗi lần vào lúc cắt hoa, đều có cánh hoa trắng đầy trời, nên có lời mĩ xưng là “Phiêu tuyết”

Thủy Nhi hốt nhiên nói: “Hay thật,

bất quá người trong môn khăng định sẽ tổ chức, xem ra lần này không thể đi cùng mọi người rồi.”

Đại Dao Vương nhìn Thủy Nhi cười nói: “Mấy người bọn ta hiện tại nguy hiểm phi thường, ma đạo lương đại môn phái đều muốn giết hết chúng ta thật nhanh, cô tạm hãy ở lại bên cạnh sư phụ cô đi.”

Liễu Dật hốt nhiên nhìn về phía A Cửu, A Cửu lập tức cảm thấy không hay, vội nói: “Phụ hoàng đã nói, chỉ cần ta theo sát Thập Nhất ông ta sẽ yên tâm, không có gì, ngươi không cần phải lo lắng.”

Liễu Dật nhìn nhìn Thập Kiệt Nhất, muốn chứng minh lời A Cửu nói là thật.

Thập Kiệt Nhất vội gật đầu nói:

“Ừm, Hoàng đế lão tử chính là nói như vậy, ta cũng làm như vậy.”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Tốt a, ngày mai chúng ta xuất phát, Thủy Nhi trở về Thần Môn, bọn ta thì đi về hướng đông nam, đến Liên Hoa trấn.”

Lang Vương nhìn mấy người, nói: “Ta có thể không đi cùng các người, các người quá chậm chạp đi, ta phải bay đi trước.”

Liễu Dật nhìn Lang Vương, cười nói: “Người muốn đi thế nào thì cứ đi thế ấy! Nào, tối hôm nay chúng ta uống cho thống khoái, vì mọi người đều vui vẻ, chúng ta cạn ly.”

Tiếp đó dường như nghe thấy tiếng la “Cạn ly!”

Liễu Dật hớp một ngụm rượu lớn, thở

dài nói: “Trần thể như triều nhân như thủy, chỉ thán giang hồ nhân kỷ hồi. Không thể nghĩ đến giang hồ quả thật thần bí thể này, khi tiến vào, bất tri bất giác, khi muốn lui ra, lại không thể tự chủ được, thực sự muốn thử xem lúc vô địch thiên hạ, còn có ai đến ngăn trở ta lui khỏi giang hồ.”

Lang Vương nhìn Liễu Dật, cười nói: “Như quả người thật có ngày đó, thiên hạ vô địch rồi, như thế, người còn muốn lui khỏi giang hồ ư?”

Tựa hồ, vấn đề này mới là quan trọng...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 57: Thanh Âm Nhã Các, Lục Châu Đích ...

Một người chỉ cần còn chưa chết, vô luận dưới tình huống nào, đều nhẫn nại được—ta vẫn cho rằng đây là điều kiện tối cơ bản để làm người. (Cổ Long, ngữ)

Nhìn Lang Vương và Thủy Nhi đi xa, Liễu Dật ngẩng lên nhìn trời, nhìn mặt trời mọc lên, nói tiếp: “Chúng ta cũng phải khởi trình rồi, để chúng ta tới Liên Hoa trấn, xem xem phong cảnh của nhân sinh rốt cuộc là như thế nào?”

Cát Lợi Nhi vỗ tay nói: “Hay đấy, hay đấy, tôi thật muốn xem phiêu tuyết của Liên Hoa trấn a!”

Thập Kiệt Nhất đi qua nói: “Lão đại, ngựa đều đã chuẩn bị tốt rồi, tôi nghĩ

chúng ta đã có thể bắt đầu trở về Trung Nguyên rồi.”

Liễu Dật nhìn trời nói: “Đúng a! Đạo gần đây bốn ba vực ngoài suốt, chúng ta qua Kiếm Môn quan đã là đất của Trung Nguyên rồi, không biết mấy tháng nay có thay đổi gì?”

A Cửu nhìn Liễu Dật, cười nói: “Ngốc tử, có phải lần đầu tiên ra ngoài không, ta cũng bắt đầu giống với người rồi, bất quá hiện tại có thể không phải tưởng tượng nữa, thế giới bên ngoài thật nhiều thứ tuyệt vời a!”

Liễu Dật nhìn A Cửu, nói: “Ai lại giống với nha đầu điên này.” Nói xong, kéo tay Cát Lợi Nhi, đi về phía chuồng ngựa.

Mấy người nói nói cười cười lên

ngựa, bắt đầu phóng về hướng Kiếm Môn quan phía trước.

Liên tiếp mấy ngày nay, một người đi đường căn bản không vào trấn, không trú quán trọ, cứ ngủ ngoài đồng suốt, có Thập Kiệt Nhất và Đại Dao Vương lưỡng đại cao thủ ở đây, ăn thịt thú rừng cũng không phải là chuyện khó.

Cuối cùng, công phu bắt phụ hữu tâm nhân (công phu không phụ người có lòng), bọn người Liễu Dật rốt cuộc hôm nay vào lúc gần đến ngõ đã tới được Kiếm Môn quan!

“Thỉnh mấy vị thiếu hiệp lưu bộ!” nghe thanh âm, không phải quá xa cũng không phải quá gần, dễ nghe phi thường, có thể khẳng định tuyệt đối là nữ tử!

A Cửu vội nói: “Ngốc tử, không phải

hung bà nương nhà người đó đã đuổi tới chứ.”

Liễu Dật vội nhìn Cát Lợi Nhi, tức giận nói: “Đừng nói càn, cái gì mà hung bà nương nhà ta?”

A Cữu làm như không nghe rõ, nói tiếp: “Chính là Thất Nguyệt a, Ma môn tôn chủ, người bị người... hừ, còn tốt, không phải!” cuối cùng, phía trước đồng thời nhẹ nhàng đáp xuống ba nữ tử, A Cữu rút cuộc đã phải ngậm mồm lại.

Cát Lợi Nhi nhìn ánh mắt Liễu Dật bất ngờ ném sang mình, cười nói: “Thư sinh, người nhìn lung tung gì đó, sợ ta nghĩ bậy hả?”

Liễu Dật bối rối nói: “Không, hì hì.”

Lại nói năm người đã dừng lại, đánh giá ba nữ tử trước mặt.

Chỉ thấy nữ tử đứng đầu thân mặc áo the màu bích lục, tóc đen được buộc chỉnh tề, thả ngay ngắn hai bên vai, nước da còn hơn tuyết, trắng như mỡ đông, một đôi mắt to giống như sao sáng, sống mũi cao vút thật xinh đẹp, môi mỏng nhẹ hé, đôi tay trắng ngần càng thon dài, ôm một cây cổ cầm trước ngực.

Mà hai nữ tử áo xanh phía sau, cũng là người đáng yêu, nhìn xem đều khoảng đôi mươi, ba người bọn họ chỉ giống nhau một chỗ duy nhất là trước ngực đều ôm một cây cổ cầm.

Chỉ thấy lục y nữ tử nói tiếp: “Xin hỏi trong mấy vị thiếu hiệp, có vị Giang Nam thư sinh, Liễu Dật không?”

A Cửu vội thò mỏ vào nói: “Cát Lợi Nhi, cô phải quản ngục tử này cho tốt,

năm nay hấn như gặp vận đào hoa, cứ là gặp nữ nhân xinh đẹp suốt, chơi đùa không khéo hấn theo người chạy mất đây.”

Cát Lợi Nhi cười nhìn A Cửu, nói: “Có phải A Cửu thư thư muốn giúp mọi quân thư sinh này không?”

A Cửu cười cười nói: “Tốt a, thế thì ta sẽ giúp người trông chừng hấn cho tốt, bớt đi mấy nữ nhân không liều mạng sử kình kéo hấn đi.”

Hai người đang đùa giỡn, lại nói Thập Kiệt Nhất ngồi trên tuần mã, lớn giọng quát: “Người là ai?”

A Cửu nhìn Thập Kiệt Nhất, cười nói: “Không ngờ Thập Kiệt Nhất cũng rất uy phong a!”

Hiển nhiên, Thập Kiệt Nhất được A

Cửu khen một câu, đã ngây ngất đi rồi, cho đến lục y nữ tử sau đó nói gì đều không nghe rõ!

Lục y nữ tử nhẹ nhàng bước lên trước một bước, nói: “Tiểu nữ tử, Lục Châu. Là nhân gian giới “Thanh Âm Nhã Các” môn hạ thủ tịch, chờ Liễu công tử ở Kiếm Môn quan đã lâu!”

Đại Dao Vương nói nhỏ: “Thanh Âm Nhã Các ở Nhân gian giới thuộc môn phái lớn thứ ba, trong phái cao thủ như mây, đều lấy âm luật làm chủ, nghe đồn môn phái này không tham dự vào chuyện trong giang hồ, mà người trong Thanh Âm Nhã Các cũng đều do nữ tử tổ thành, trong mấy trăm năm thành lập, chưa từng giết qua một người, có thể nói là cõi yên vui duy nhất trong nhân gian giới.”

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy, ôm quyền, nói: “Lục Châu cô nương, không biết tìm Liễu Dật có chuyện gì, tại hạ chính là Liễu Dật đây.”

Lục Châu nhìn nhìn Liễu Dật, tay phải đột nhiên thành trảo, vung sang một bên, chỉ thấy một cái ghế gỗ màu nâu bị hút bay qua, Lục Châu nhẹ nhàng chuyển thân một cái, ngồi xuống! Cô đem cây cỏ cầm trước ngực nhẹ nhàng đặt trên chân. Cô ta nói: “Công tử, trong Thanh Âm Nhã Các chúng tôi đều là người yêu đàn, tiểu nữ tử đang có một khúc “Tư dạ” mới sáng chế, muốn mời công tử nghe thử.”

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy, ôm quyền nói: “Lục Châu cô nương, cô tìm nhầm người rồi, tại hạ chỉ là một thư sinh bình phàm, sao có thể nghe thử...”

Nói còn chưa nói xong, Lục Châu mười ngón tay ngọc như rễ hành, đã chuyển động rồi...

Thanh âm ấy, tựa hồ đến từ khoảng không bốn phương, cùng tụ hợp lại, sau đó lại xuyên vào trong tai mỗi người, tiến nhập vào trong tâm mỗi người...

Mưa đã nhẹ nhàng rơi xuống, theo tiếng đàn càng lúc càng nhanh, mưa càng rơi càng gấp, lúc đã khuya, đêm khó ngủ, tựa hồ lúc này mỗi người đều có tâm sự, đã nhẹ nhàng ngồi dậy.

Tiếng đàn đột nhiên biến đổi, trở nên nhu hòa, đêm tịch mịch, trống rỗng, tựa hồ mỗi người đều có sơ suất, nhưng mỗi người đều không ghét đêm, bởi vì nó yên tĩnh, là thời khắc duy nhất có thể buông thả tâm lòng trong một ngày bận rộn nơi

trần thể phồn hoa này!

Thanh âm càng lúc càng mềm, càng lúc càng đẹp, mỗi người tựa như cảm giác thân thể mình càng lúc càng nhẹ, thật nhẹ nhàng, mỗi người đều đã bay lên, bay lên nóc phòng, bay lên ngọn cây, bay như màn đêm, ở giữa biển sao vô tận ấy chao liệng, chao liệng...

Mỗi người có mặt đều bị tiếng đàn mỹ diệu ấy làm cho say sưa, thế nhưng, chỉ có một người tịnh không làm ra biểu tình say sưa, là ai? Đương nhiên là Liễu Dật, nghe khúc “tư dạ” của Lục Châu quả thật cảm thấy đêm cũng có một cách đẹp, thế nhưng, trong tiếng đàn mỹ diệu này, Liễu Dật nghe ra âm mưu của Lục Châu, tâm của cô ta căn bản không bình tĩnh, không phải hoàn toàn tập trung vào,

khiến cho “Tư dạ” biến thành không hoàn mĩ...

Liễu Dật vận khởi chân lực, thôi động “Bích ngọc hoa chỉ”, chuẩn bị tùy thời ứng phó tiến công đột ngột của Lục Châu, Liễu Dật hiện tại, biết rằng bất cứ ai bên cạnh đều có kêu cũng không tỉnh, bởi vì hắn hiểu rõ âm luật, thứ ấy không khác gì so với bất cứ võ công cao cấp nào!

Quả nhiên, chính vào lúc này, Lục Châu đã động, ngay vào khoảnh khắc dừng tấu đàn, Lục Châu đột nhiên phi thân bay lên, bắn thẳng về phía Liễu Dật!

Liễu Dật đã sớm có chuẩn bị, chính vào khoảnh khắc Lục Châu tiếp cận, hắn cũng đã động, tay phải nhẹ nhàng đưa lên một cái, ngón út một đạo ánh sáng màu

bích ngọc xen lẫn mùi hoa lan, bắn về phía Lục Châu.

Nhưng đạo ánh sáng màu bích ngọc ấy lại trượt mục tiêu, bởi vì cùng lúc với Liễu Dật phóng ra đạo “Bích ngọc hoa chỉ” ấy, Lục Châu lại đã biến mất, ở giữa không khí, chỉ còn một luồng hương hoa lan.

Hốt nhiên, bên cạnh Liễu Dật chớp lên, Lục Châu lại từ không trung đáp xuống, Liễu Dật vội vận khởi Bích ngọc hoa chỉ, chuẩn bị bắn Lục Châu lần thứ hai, chính vào thời khắc Lục Châu đáp xuống trước mắt Liễu Dật, Lục Châu cũng đã động, nhẹ vồ vào cây đàn trong tay, theo một đạo thanh âm mà khởi, chân khí hình bán nguyệt theo âm thanh mà phát, bắn thẳng về phía Liễu Dật, Liễu

Dật thấy tình thế không hay, mạnh mẽ nhảy lên không, tránh né cầm kinh của Lục Châu!

Nhưng vào lúc này, Lục Châu lại cười, bởi vì mưu kế của cô ta đã thành công, mục tiêu của cô ta không phải là Liễu Dật, mà là Cát Lợi Nhi bên cạnh Liễu Dật, Lục Châu ôm lấy Cát Lợi Nhi đang phát ngốc vì tiếng đàn, chuyển thân bay về.

Liễu Dật trong không trung mạnh mẽ định thân một cái, vận khởi “Bích ngọc hoa chi” lần nữa, nhưng hắn không dám bắn, hắn sợ đến Cát Lợi Nhi cũng thụ thương, lòng đã mềm, Liễu Dật nhẹ nhàng đáp xuống ngựa, nhìn Cát Lợi Nhi đang đứng bên cạnh Lục Châu!

Liễu Dật lớn giọng quát: “Người làm

vậy là có ý gì?”

Một câu nói, rất vang, bốn bên Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất cùng A Cửu cũng tỉnh lại, chỉ thấy Cát Lợi Nhi đã không còn đứng bên cạnh mình nữa, mà đứng bên cạnh Lục Châu trước mặt.

Thập Kiệt Nhất tức giận nói: “Con bà nó, lão tử ghét nhất loại người bất minh bất ám kiêu này.” Vừa nói vừa muốn động thủ xông lên.

Liễu Dật vội nói: “Đứng lại, Thập Kiệt Nhất.”

Thập Kiệt Nhất nghe câu nói của Liễu Dật, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng! Hắn đã dừng động tác lại.

Lục Châu cười cười nói: “Xem ra Liễu công tử quả thật là người si tâm,

chúng ta tuy không giết người, nhưng chúng ta có thể bắt người, nếu như bất kì ai trong các người xông qua, ta không dám bảo đảm sẽ không phá hủy gương mặt của tiểu cô nương này, hoặc giả cắt đứt gân tay của cô ta, hoặc...” “Đủ rồi! Các người rốt cuộc muốn gì?” Liễu Dật đã nghe không nổi nữa, gấp giọng quát lên.

Lục Châu đổi sang biểu tình nghiêm túc nói: “Các chủ chúng ta nghe nói Giang Nam có một thư sinh, từng so tiếng đàn với Thần Môn môn chủ, cho nên đối với Liễu công tử hứng thú phi thường, đặc biệt cho ba chị em chúng ta mời Liễu công tử đi Thanh Âm Nhã Các một chuyến!”

Đại Dao Vương cũng cười liên:

“Bức ép con mẹ nó thế này, người còn kêu là mời hả? Rõ ràng là uy hiếp mà?”

Lục Châu nhanh nhẹn rút từ trong eo ra một viên thuốc màu hồng, vạch miệng Cát Lợi Nhi ra, nhét luôn vào trong. Tiếp đó mới giải khai huyết đạo vừa phong trụ trên thân Cát Lợi Nhi! Cô ta nói: “Chỉ cần Liễu công tử đáp ứng, về đến Thanh Âm Nhã Các, Lục Châu sẽ tự mang roi thỉnh tội.”

Cát Lợi Nhi đã cử động được, hỏi: “Người vừa cho ta uống thứ gì thế?”

Lục Châu cười cười nói: “Một viên độc được, có thể duy trì mười ngày, nếu không có thuốc giải đặc biệt của Thanh Âm Nhã Các, người mười ngày sau sẽ mất đi ánh sáng, mười lăm ngày sau sẽ câm điếc, hai mươi ngày sau chân sẽ mất

tác dụng, hai mươi lăm ngày sau hai tay vô lực, nhưng người sẽ không chết, ba mươi ngày sau người sẽ toàn thân lão hóa.”

Cát Lợi Nhi nghe xong, đột nhiên chạy về bên cạnh Liễu Dật, mới cười trên con tuấn mã cao to, nói: “Thư sinh, chúng ta đi, Cát Lợi Nhi không sợ mấy thứ này đâu.” Nói xong liền muốn thúc ngựa đi!

Liễu Dật mạnh mẽ kéo tay Cát Lợi Nhi lại, nói: “Cát Lợi Nhi cũng có thể không sợ, nhưng thư sinh sợ, thư sinh thật không muốn để cho Cát Lợi Nhi chịu một điểm thương hại nào.”

Liễu Dật xoay người nói với A Cửu, Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất: “Hôm nay ta sẽ theo bọn họ đi Thanh Âm

Nhã Các một chuyến, các người tới Liên Hoa trấn trước còn hơn đi theo ta.”

Còn chưa đợi mấy người hồi đáp, Lục Châu không nhịn được phì lên cười, nói: “Tiên sinh, Thanh Âm Nhã Các chúng tôi đều là những cô nương yêu âm luật, chỉ sợ ngài đến không nhanh cơ! Xem câu nói của ngài cái gì mà chúng tôi giống như loài sói vậy, sợ chúng tôi ăn thịt ngài sao?”

Liễu Dật tức giận nói: “Các người không phải sói, các người là rắn, rắn độc, vì cái gì mà cho Cát Lợi Nhi uống thuốc độc, còn không cho ta một viên, để ta cùng thưởng thức với.”

Lục Châu nhìn bộ dạng Liễu Dật như vậy, nói: “Ý kiến không tốt a, độc được ta mang theo có một hạt, bắt quá ngài yên

tâm, đến Thanh Âm Nhã Các rồi chúng ta sẽ đem độc dược trên người quý phu nhân giải hết, lúc đó tiên sinh muốn uống bao nhiêu, liền được uống bấy nhiêu.”

Liễu Dật nghĩ bụng: “Đây không phải là chơi ta sao? Độc của Cát Lợi Nhi đã giải hết, còn bảo ta uống độc dược nhiều ít gì nữa.”

Lúc này Đại Dao Vương cười nói: “Các cô nương của Thanh Âm Nhã Các đã nhiều như thế, Đại Dao Vương đương nhiên muốn tới.”

Thập Kiệt Nhất vội nói: “Lão đại đi đâu, ta liền tới đó.”

A Cửu nói tiếp: “Ta cần giúp Cát Lợi Nhi trông coi Liễu Dật, nhất định phải đi, nếu không thì Thanh Âm Nhã Các mấy ngàn người, thế còn không phát điên

sao!”

Lục Châu nhìn mấy người làm ra vẻ kì quái như vậy, bối rối nói: “Mọi người đừng nghĩ Thanh Âm Nhã Các xấu xa như thế, Lục Châu cũng thật vì không có biện pháp nào mới được tiên sinh mới đưa ra hạ sách như vậy, chỉ cần một tháng thì tiên sinh liền có thể chỉ điểm chúng tôi tốt rồi. Chúng tôi bảo đảm mỗi ngày đều hầu hạ các vị thiếu hiệp thật tốt!”

Cát Lợi Nhi nhìn nhìn Liễu Dật, hốt nhiên cũng mở lòng cười lớn, nói: “Tốt a, vừa may ta sẽ đi với thư sinh kiếm nhiều cô nương xinh đẹp...”

“A...”

Chương 58: Cứu Liên Phong Hạ, Thanh Âm Nhã ...

Trong cao thủ vĩnh viễn còn có cao thủ, một người nếu đã làm thiên hạ đệ nhất cao thủ, chết cũng có lẽ nhanh hơn một chút so với người khác. (Cổ Long, ngữ)

“Mấy vị thiếu hiệp chắc là muốn đi Liên Hoa trấn? Cũng là vì bảo tàng mà tới?” Lục Châu ngồi trên yên ngựa, hỏi.

Liễu Dật gật gật đầu, nói: “Chỉ là đi xem thử, ngoài ra chúng tôi cũng vì tới Liên Hoa trấn để xem hoa, tịnh không phải toàn vì bảo tàng.”

Lục Châu cười cười, nói tiếp:

“Thanh Âm Nhã Các chúng tôi chính là ở phía sau Liên Hoa trấn, Cửu Liên Phong, cách Liên Hoa trấn một khoảng không xa.”

Liễu Dật kì thực trong lòng cũng có một tính toán khác, nếu muốn trở về nhà mà nói, người của Ma tộc tìm tới cửa, khẳng định sẽ liên lụy người nhà, nhưng nếu nói chính mình trốn ở Thanh Âm Nhã Các một tháng, e rằng lúc đó không còn mấy người nhớ đến mình nữa, sớm đã vì Trương Bảo đồ ấy mà lên trời xuống đất rồi.

Đại Dao Vương hỏi tiếp: “Lục Châu cô nương, Thanh Âm Nhã Các các người đối với bảo tàng này xem ra thế nào?”

Lục Châu cười cười nói: “Tranh giành a, tài bảo bên trong không tính làm

gì, thượng cổ bảo kiếm, tuyệt thể kiếm pháp ấy, có thể là kì vật, nếu như có được rồi, nói không chừng Thanh Âm Nhã Các chúng tôi có thể được liệt vào vị trí đệ nhất Nhân gian giới đấy!”

Xem ra Thanh Âm Nhã Các quả thật có lòng mời Liễu Dật đến chỉ điểm âm luật cho mấy nữ nhân này, suốt dọc đường đi bọn người Lục Châu cực kì khách khí, tuyệt đối không phải là làm bộ.

Từ Kiếm Môn quan mà đi, đã ba ngày, cả bọn, có nói có cười, thời gian cũng bất giác trôi chậm, vốn Thập Kiệt Nhất có chút bực bội nhưng một khi nhìn thấy Lục Châu cô nương liên tiếp cười với mình, sớm đã không biết cơn bực bội đó đi đâu rồi.

Lúc này vào giờ mùi, mấy người rớt cuộc cũng đến nơi mà Lục Châu vẫn gọi là Thanh Âm Nhã Các, nguyên lai, Thanh Âm Nhã Các này tọa lạc ở giữa bốn phía là ngọn núi, mà mỗi tòa tiểu thạch thất đều dùng đá đại lý xây thành, ít nhất có mấy trăm gian tiểu thạch thất, phẳng phất như một tiểu thôn trang, mà đất của tiểu thôn trang này toàn là đá đại lý lát nền, tráng quan phi thường, đây đúng là Thanh Âm Nhã Các, làm cũng thật không tồi, xứng đáng là nơi toàn các cô nương trú ngụ!

Đám người Liễu Dật xuống ngựa, dắt ngựa buộc bên ngoài thôn, sau đó do Lục Châu dẫn đường, đi vào bên trong...

Dọc đường, đập vào mắt là từng tòa nhà nhỏ sạch gọn, trong cửa mỗi tòa nhà

đều có một vị cô nương đánh đàn, mỗi người mỗi khúc không giống nhau, thủ pháp mỗi người cũng không giống nhau, hiệu quả tấu lên cũng không giống nhau nốt, khi đi ra phía sau, những cô nương ở thạch thất phía sau cũng có cầm kiếm theo đàn mà múa, cũng có tiêu cầm hòa tấu nữa!

Đại Dao Vương vừa đi vừa cảm thán nói: “Nơi đây cũng thật không tồi, thế nhưng Đại Dao Vương ở đây có thể làm gì, mỗi ngày nhìn những cô nương xinh đẹp để nuôi mắt ư?”

Lục Châu cười nhìn Đại Dao Vương, nói: “Chẳng lẽ tiên sinh cho rằng ở đây theo đàn luyện kiếm không phải là một chỗ tốt sao? Vẫn đang tu luyện đây!”

Đại Dao Vương nghĩ cũng đúng:

“Lang Vương dạy mình cái bài “Thu diệp kiếm pháp” ấy còn chưa luyện thạo, vừa khéo nhân lúc này củng cố, đỡ phải sau này bị người đánh thảm như thế nữa.”

Dưới sự dẫn dắt của Lục Châu, cả đám cuối cùng cũng tới đây, nơi này đúng là chỗ thấp nhất của Thanh Âm Nhã Các, trước mắt là một tòa thạch lâu cao hai tầng, nhìn lên cũng một kiểu ngay ngắn sạch sẽ như vậy, nhưng ở cửa này lại không có bất cứ ai đánh đàn luyện kiếm.

Lục Châu nói: “Bốn vị trưởng lão nhà tôi trước giờ bế quan chưa ra, tôi đi thỉnh sư phụ lại!” nói xong, mở cửa ra, đi vào bên trong.

Không lâu sau, Lục Châu từ trong đi

ra, nói: “Gia sư thỉnh mỗi vị vào trong
ngôi.” nói xong, đi trước dẫn đường.

Bọn Liễu Dật cũng theo Lục Châu đi
vào, một khi đi vào trong thạch thất này,
mới phát hiện bên trong là một trời đất
khác, ở bên ngoài không chú ý thạch thất
này to thế, nhưng ở bên trong nhìn lại
rộng rãi phi thường, tuy không bằng Phật
môn và Thần môn, nhưng cũng không
nhỏ. Hai bên phân biệt đặt ghế dựa, bàn
gỗ. Bọn Liễu Dật chia nhau ngồi xuống.

Lục Châu nói tiếp: “Các vị đợi chút,
tôi đi thỉnh gia sư ra tương kiến.” nói
xong, đi ra sau cái bình phong phía
trước!

Sau thời gian một tách trà, từ sau
bình phong đi ra một trung niên nữ tử, nữ
tử tóc dài uốn lượn, toàn thân mặc màu

ám hoàng, hai tay để trước thân, ngồi xuống chỗ ngồi đối diện với bình phong.

Lục Châu nói: “Đây chính là Các chủ của chúng tôi, lão nhân gia bà người bình thường không thấy được!”

Liễu Dật nghĩ bụng: “Xem ra nữ tử này nhìn biểu hiện bên ngoài không đoán được tuổi, tu vi cao có thể giữ được vẻ trẻ trung, cũng không phải là chuyện khó.”

Lúc này, trung niên nữ tử được gọi là các chủ mở miệng nói: “Lần này thỉnh các vị thiếu hiệp đến Thanh Âm Nhã Các làm khách, thật là đường đột, khiến cho mục giả này thật có chút áy náy, khứa khứa.”

Liễu Dật ôm quyền nói: “Dám hỏi các chủ, Thanh Âm Nhã Các có phải

thuộc nhân gian chính đạo không?”

Trung niên nữ tử trả lời: “Đương nhiên, Thanh Âm Nhã Các thuộc nhân gian giới tam đại môn phái, tự nhiên là chính đạo.”

Liễu Dật hỏi tiếp: “Thế dám hỏi các chủ, vì sao lại sử độc, bức mấy người tại hạ tới Thanh Âm Nhã Các, đây chính là chuyện chính đạo các người vẫn làm phải không?”

Trung niên nữ tử đầu mày khóa lại, hỏi: “Lục Châu, mi làm việc kiểu gì vậy? Mi dùng độc gì?”

Lục Châu nhìn nhìn trung niên nữ tử, lại nhìn Cát Lợi Nhi nói: “Bà bà, đó không phải là độc a, Thanh Âm Nhã Các chúng ta chỗ nào có độc nào, đó là “Thập hương hoa lộ hoàn” của con, con

chỉ là hù dọa thư sinh này thôi.”

Trung niên nữ tử nhìn Lục Châu một cái, nói: “Con nha đầu nguoi.” Tiếp đó quay đầu nói với Liễu Dật: “Liễu công tử, nguoi đã nghe Lục Châu nói rồi đấy, đó không phải là độc dược gì, đó là thuốc bổ dùng để luyện công!”

Liễu Dật nhìn nhìn Cát Lợi Nhi, lại nhìn nhìn Lục Châu, chỉ thấy hai mắt Lục Châu liếc trái liếc phải như đang nghĩ gì đấy!

Trung niên nữ tử hốt nhiên nhớ lại cái gì, vội nói: “Nguoi xem ta thế này, thật đã già rồi, còn không giới thiệu chính mình ư, các vị thiếu hiệp, lão thái bà ta chính là chủ nhân của Thanh Âm Nhã Các này, nguoi cứ gọi ta là Cầm bà bà là tốt.”

Bọn người Liễu Dật, dùng lễ mạo, cúi đầu nói: “Bà bà hảo.”

Nhưng A Cửu lại không ở yên được, nói gấp: “Vì cái gì lại gọi là bà bà a, ta xem người tuổi quá trẻ a, so với bọn ta chỉ lớn hơn vài tuổi!”

Cầm bà bà lắc lắc đầu cười nói: “Tiểu nha đầu, ta đã gần hai trăm năm rồi, làm sao có thể so sánh với các người a!”

Câu này nói ra, không chỉ khiến A Cửu kinh ngạc, những người khác cũng đều kinh ngạc cả, người xem chừng ba chục tuổi lại nói đã gần hai trăm tuổi, thật không thể khiến người ta tin nổi.

Lục Châu ở phía sau Cầm bà bà vừa nấn bóp vừa nói: “Bà bà là có thuật trụ nhan, mới giữ gìn hình dáng này từ đó tới

giờ.”

Liều Dật lúc này lại không muốn nói chuyện ấy, hỏi tiếp: “Dám hỏi Cầm bà bà, như quả đã đến, có thể so với việc đem chúng tôi giam lỏng không?”

Cầm bà bà vội lắc lắc đầu, nói: “Người trẻ tuổi sao có thể nói như vậy, lão thái bà một đời yêu đàn, nhưng trăm năm búng tay đã qua, vậy mà đến một tri âm cũng chưa từng gặp, gần đây nghe nói Liều công tử từng lên Thần môn đánh một khúc đàn, thần diệu thế nào, thế nào ấy, cho nên lão thái bà muốn mời Liều công tử đến Thanh Âm Nhã Các một chuyến.”

Liều Dật nói tiếp: “Gian hồ truyền ngôn, mười đến tám chín là lời khuếch đại, bà bà đừng tin!”

Cầm bà bà cười cười nói: “Đương nhiên, ta cũng không muốn tin, thế nhưng đàn của Thần môn môn chủ lão thái bà đã lãnh giáo qua, cho nên mới tin tin vệt của giang hồ.”

Lục Châu vội nói: “Tiên sinh, ngài đã quá khiêm tốn rồi, chúng tôi cũng chỉ muốn được chỉ điểm một chút, vả lại chỉ một tháng, chỉ một tháng sau tiên sinh muốn đi lúc nào cũng được.”

Cầm bà bà nói tiếp: “Ngoài ra ta nghe hoàn cảnh của Liễu công tử không được tốt lắm, Ma tộc Ám môn không ngừng phái sát thủ truy sát mấy vị, với lại, còn có Tôn chủ của Ma tộc, tựa hồ giang hồ hay đồn đại người cùng tôn chủ ấy có chút chuyện nan giải...”

Liễu Dật còn chưa chờ Cầm bà bà

nói hết, đã vội nói: “Không, không, chính là đã đắc tội với người của Âm môn và Ma môn.”

A Cửu kéo tay Cát Lợi Nhi, cười lên nói: “Ha ha, hiện tại ngốc tử này đối với Thất Nguyệt ấy sợ muốn chết, vừa nghe nói đến đã ra bộ dạng thế rồi.”

Cát Lợi Nhi nhìn A Cửu, nhẹ giọng nói: “Chuyện này phải nghĩ biện pháp giải quyết, dù sao cũng là thư sinh làm hỏng danh dự của cô nương nhà người ta.”

A Cửu gấp lên, vội hỏi: “Giải quyết cái gì, người không phải phát sốt rồi sao, kêu thư sinh lấy ma nữ ấy, người mau tỉnh lại đi, người xem ma nữ ấy bình thường ăn mặc như thế, xem với không xem có gì khác nhau đâu. Làm mà không

tốt thì thư sinh cũng không nhìn thấy gì nữa.”

Cát Lợi Nhi không nói gì.

Cầm bà bà nói tiếp: “Cho nên, tháng này cũng là mời tiên sinh trốn tránh tại Thanh Âm Nhã Các, Thanh Âm Nhã Các trước giờ liên minh với Phật môn, Lãn kiếm môn, cho dù Ám môn, Ma môn ấy thế lực có lớn, nghĩ cũng không dám đến Thanh Âm Nhã Các làm loạn.”

Đại Dao Vương gật gật đầu nói: “Cũng đúng, chỉ ít một tháng này cũng có thể an tâm nghỉ ngơi, ăn no rồi, uống đủ rồi, liền cho chúng ta đi chỗ khác.”

Lục Châu cũng nói tiếp: “Ngoài ra, Thanh Âm Nhã Các chúng tôi tọa lạc ở giữa Cửu Liên Phong, phong cảnh nơi đây cũng rất mê người, tiên sinh như quả

muốn xem nhiều nơi, có thể đến nơi du
thưởng.”

Liễu Dật nhìn nhìn mấy người, lại
nhìn nhìn Cẩm bà bà nói: “Hai vị đã
mang nhiều lý do ra nói như vậy, Liễu
Dật tôi nếu không lưu lại, tựa hồ sẽ là
một thư sinh ngốc, nhưng, tôi sợ... tài
nghệ của tôi trong phương diện âm luật
sẽ làm bà bà và các vị cô nương thất
vọng.”

Cẩm bà bà cười cười nói: “Tiên sinh
đừng khiêm tốn nữa, Châu con, đi mang
ra cho bà “Phi bộc liên âm”, mời thư
sinh vì chúng ta mà tấu một khúc.”

Lục Châu gật đầu một cái, cao hứng
nói: “Tốt.”

Liễu Dật nhìn một già một trẻ này,
không biết làm sao chỉ lắc đầu cười...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 59: Phiêu Tuyết Hoa Hải, Hạnh Phúc Đích ...

Chuyện đời vốn đã như vậy, thế giới này vốn đã có rất nhiều chuyện không biết làm sao, sau một quá khứ, liền như một giấc mộng xuân không có dấu tích gì để tìm. (Cổ Long, ngữ)

Dương quang vẫn như bình thường chiếu xuống đại địa, nuôi dưỡng vạn vật, gió trong vĩnh viễn bầu bạn với mây trắng, phiêu bạt trên bầu trời màu bích lam, là tiêu sái như thế, là tự tại như thế.

“Thư sinh, người nói chúng ta sẽ như

thế này vĩnh viễn, vĩnh viễn ở cũng một chỗ?” dựa trên vai của Liễu Dật, Cát Lợi Nhi nhẹ giọng hỏi.

Liễu Dật ôm Cát Lợi Nhi thật chặt, nói: “Chuyện của thế gian há có thể tất cả theo ý người, ta không thể tham vọng quá đáng vào ngày mai, nhưng mà ta có được ngày hôm nay.”

“Thư sinh, người xem mấy cái hoa này thật đẹp, thật đẹp...” Cát Lợi Nhi nhẹ nhàng nói.

Từ không trung, cúi nhìn xuống, đây là một mảng biển hoa màu trắng vô tận, chỗ hai người ngồi chính là phía đông nam của Liên Hoa trấn, Phiêu Tuyết hoa hải. Hoa nơi đây toàn bộ đều mọc trên những cây nhỏ cao bằng nửa người, đặc biệt là mỗi chùm hoa đều là 39 cánh hoa,

tâm hoa lại là màu tím nhạt, xinh đẹp cực điểm, gió nhẹ thổi tới, vô số cánh hoa màu trắng theo gió bay lên, tan khắp bầu trời, phảng phất như cánh tuyết bay ngày đông...

Hai người tựa vào nhau, ngồi ở Phiêu Tuyết hoa hải, hưởng thụ ánh nắng, hưởng thụ hạnh phúc, hưởng thụ thế giới của hai người...

“Thư sinh, như quả có một ngày, Cát Lợi Nhi chết đi rồi, xin thư sinh không được bi thương... nhìn ánh nắng ấm áp, bầu trời rộng rãi, nhìn xem tuyết bay biên hoa, nghe gió ngửi hương. Thế giới còn là một kiểu tuyệt vời, bởi vì sự ra đi của Cát Lợi Nhi, tuyết không mang theo thế giới của thư sinh, mà xin mang Cát Lợi Nhi chôn tại nơi sâu nhất trong kí ức của

thư sinh, được không?” Cát Lợi Nhi nói những lời bi thương, vùi đầu vào trong lòng Liễu Dật.

Liễu Dật nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Cát Lợi Nhi, nhẹ giọng nói: “Vì sao lại nói như thế, chẳng lẽ quả thật nhìn thấy tương lai sao?”

Cát Lợi Nhi lắc lắc đầu nói: “Cát Lợi Nhi không biết, sợ quá... hạnh phúc hiện tại trước giờ Cát Lợi Nhi dùng con tim run rẩy mà duy trì, duy trì cái hạnh phúc mà có thể tùy thời biến mất, sợ hạnh phúc thất lạc lắm, thật là sợ lắm...”

Liễu Dật nhìn nhìn Cát Lợi Nhi, nhẹ nhàng ngắt từ dưới đất một đóa hoa màu hồng sáu cánh, cài lên đầu Cát Lợi Nhi nói: “Nha đầu ngọc, người nói thì tiêu sái như vậy, thế nhưng, khi thật sự có một

ngày người rời xa ta, ta lại có thể thật sự không bị thương sao? Người nói thì thoải mái như vậy, nhưng vào lúc mà người rời khỏi ta, thế giới của thư sinh đã biến thành hôn ám, không có dương quang, thế giới của hắn cũng không còn rộng rãi nữa, mà biển hoa này cũng sẽ tàn rụi, người đã mang toàn bộ thế giới của thư sinh đi rồi, bảo thư sinh làm sao mang tình yêu khắc trong lòng chôn vào nơi sâu trong kí ức, người thật tàn nhẫn... người biết thư sinh sẽ có nhiều đau đớn mà? Tim của hắn—sẽ vỡ nát!” Nói xong lời này, lòng của Liễu Dật thật đau, rất đau, giọt lệ ở khóe mắt cũng không nhịn được lăn xuống.

Cát Lợi Nhi thò tay phải ra, nhẹ nhàng ôm vòng quanh Liễu Dật, nói:

“Thư sinh, ở bên cạnh người quả thật cảm thấy được hưởng hạnh phúc, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không? Như người nói, chúng ta không tham vọng quá đáng vào ngày mai, nhưng chúng ta cùng có ngày hôm nay.”

Liễu Dật nhẹ nhàng gật gật đầu...

Cánh hoa tung bay trong gió, như tuyết bay mùa đông, mang theo trận trận hương hoa, Liễu Dật và Cát Lợi Nhi cũng cùng ôm nhau ở giữa biển hoa này.

Thật yên lặng, thật yên lặng, cũng không biết đã trôi qua thời gian bao lâu, hốt nhiên, phía sau một thanh âm nói: “Tiên sinh, các người quả thật đã chạy đến chỗ này, hiện tại nơi này rất rối loạn, người trong tam giới cơ hồ đều tập hợp trong Liên Hoa trấn ấy, nội trong hai

ngày này sẽ phải vào núi tầm bảo đây.”

Liễu Dật và Cát Lợi Nhi nhẹ nhàng đứng lên, quay đầu lại, nhìn nhìn Lục Châu, Liễu Dật cười nói: “Hôm nay đã là ngày thứ ba mươi rồi, ta nghĩ bọn ta cũng phải đi thôi.”

Lục Châu cười cười nói: “Tiên sinh nhớ rõ thật, Lục Châu còn muốn ăn gian một ngày đây! Tiên sinh có phải cũng muốn vào núi tầm bảo?”

Liễu Dật lắc lắc đầu nói: “Ta vốn chỉ vì muốn xem phong cảnh của nhân sinh mà tới, ta muốn lưu lại trong giang hồ mấy ngày, nếu quả không có vấn đề gì, bèn trở về Giang Nam.”

Lục Châu gật gật đầu nói: “Bà bà mời người qua một chuyến, có sự tình muốn nói với tiên sinh.”

Liễu Dật gật gật đầu, nói: “Làm phiền Lục Châu cô nương đi xa thế này kiếm hai người chúng tôi rồi.”

Lục Châu lắc lắc đầu, đáp: “Lục Châu còn chưa cảm ơn tiên sinh đã nhiều ngày chỉ điểm, khiến cho Lục Châu quả thật đã có tâm cảnh mới.”

Liễu Dật vội lắc lắc đầu, khách khí nói: “Lục Châu cô nương quá khen rồi!”

Lục Châu song thủ nhất động, cây đàn trong lòng chợt biến to lên, lại như thuyền con lớn nhỏ trong dòng sông, Lục Châu, nói: “Tiên sinh, tiểu thư, mời lên thuyền!”

Liễu Dật kéo tay Cát Lợi Nhi bước lên, cười nói: “Đây có thể là con thuyền bay a, ha ha.”

Nhìn hai người bước lên xong, Lục

Châu nhẹ nhàng nhảy lên, vận khởi ngự khí chi thuật, xông thẳng lên trời mây, bay về hướng Thanh Âm Nhã Các.

Chỉ trong thời gian một khắc, ba người đã đến Thanh Âm Nhã Các, trong cửa truyền ra một trận thanh âm: “Tiên sinh trở về rồi, tiên sinh trở về rồi...”

Người như thủy triều tràn qua, Lục Châu vội ngăn ở giữa, nói: “Các người đừng làm loạn a, bà bà mời tiên sinh có việc.”

Trong một tháng này, Liễu Dật nhờ vào tài nghệ của mình về phương diện âm luật trong hai mươi năm, ở Thanh Âm Nhã Các đã lập nên kiệt tác bất hủ, khiến cho mấy nha đầu này vừa thấy mặt đã như phát điên lên.

Bất quá vẫn còn tốt, trải qua một trận

điều chỉnh của Lục Châu, cuối cùng đã khiến mấy nha đầu này bình tĩnh không ít. Lục Châu mang Liễu Dật và Cát Lợi Nhi đi vào bên trong.

Đẩy cửa vào, bên trong Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất cùng A Cửu đang tán gẫu với Cầm bà bà, sống chung một tháng, Đại Dao Vương về mặt kiếm pháp đã được Cầm bà bà chỉ điểm, hiển nhiên Đại Dao Vương hiện tại giống như đã được thoát thai hoán cốt, mà Thập Kiệt Nhất càng muốn cảm tạ là Cầm bà bà mỗi ngày đều làm mối giữa hắn và A Cửu, khiến cho Tiểu A Cửu này ngày ngày bám theo Thập Kiệt Nhất không rời.

Trong lúc mấy người nói nói cười cười, nhìn thấy Liễu Dật, Cát Lợi Nhi theo sau Lục Châu đi vào, hốt nhiên đều

dừng cả lại...

Cầm bà bà nói với Liễu Dật: “Tiên sinh, người theo lão thái bà vào trong này một chút, lão thái bà có vật cho tiên sinh xem.”

Liễu Dật gật gật đầu, theo Cầm bà bà đi ra sau bình phong, trong một tháng qua, Liễu Dật chưa từng bước qua cái bình phong này, cũng không biết sau bình phong này có gì, hiện tại nhìn lại, chỉ là một gian phòng bình thường, thông đến cầu thang lên tầng hai.

Cầm bà bà nói tiếp: “Tiên sinh, theo tôi lên lầu.”

Dọc đường đi theo Cầm bà bà, không biết là chuyện gì mà thần bí thế này, bất quá vẫn còn tốt, sự tình dù sao vẫn có lúc kết thúc, đó chính là hiện tại, Cầm bà

bà dừng lại ở trước đài trang điểm trong một gian phòng ở tầng hai, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Cầm bà bà mở một cái hộp sắt, bên trong đột nhiên hiện ra một khối ngọc màu ám hồng, lấy ra nói: “Vật đời đời truyền lại của lão thái bà, chỉ là một khối thế này, cũng không biết là cái gì, hôm đó ta thấy hồng ngọc mang trước ngực tiên sinh tựa hồ tương đồng, cho nên hôm nay muốn mang ngọc này tặng cho tiên sinh.”

Liễu Dật vội lắc đầu nói: “Vạn vạn lần không thể, đã là vật đời đời tương truyền, nó trân quý biết bao, Liễu Dật sao dám nhận chứ.”

Cầm bà bà nói tiếp: “Ta xem ngọc này tựa hồ là một bộ phận của ngọc tiên sinh mang trước ngực, thế là lão thái bà

mới nghĩ, phải chăng ngọc này thuộc về tiên sinh?”

Liễu Dật vội nói: “Ngọc này cũng là do người khác tặng, tịnh không phải là vật của Liễu Dật.”

Cầm bà bà lắc lắc đầu nói: “Đã là vật tặng cho tiên sinh, nó bèn là vật của tiên sinh, quấy quả tiên sinh một tháng, lại mời tiên sinh nhận hồng ngọc này, nếu không lão thái bà tự hỏi lòng mình có chút hổ thẹn a.”

Liễu Dật nhìn mặt Cầm bà bà, bối rối nói: “Tốt, như quả nửa khối ngọc này là một bộ phận của ngọc trên thân tôi, Liễu Dật sẽ nhận, còn nếu không phải, Liễu Dật sẽ không nhận, mà cũng không thể nhận.”

Cầm bà bà gật gật đầu nói: “Tốt, thế

tiên sinh cầm lấy mà xem đi.”

Liễu Dật tiếp lấy khối hồng ngọc từ Cầm bà bà, bên trên lại khắc một cái chân người, lấy khối hồng ngọc mang trên cổ ra, nhẹ nhàng mang hai khối để vào chung một chỗ... sự việc kỳ quái đã phát sinh, vào lúc hai khối ngọc vừa tiếp cận nhau, lại nhẹ nhàng phát xuất một đạo hồng quang, hai khối ngọc đã cùng dung hợp lại, còn thiếu một nửa khối ngọc nhỏ nữa là thành một khối hoàn chỉnh.

Thật là thần khí, vật này lại có thể tự mình dung hợp, còn một khối nhỏ nữa là sự việc hoàn thành, thế nhưng... gom đủ lại sẽ như thế nào nhỉ? Sẽ mang kỷ niệm chẳng, mấy kỷ niệm đã trải qua này thật hay.

Cầm bà bà cười nhìn Liễu Dật nói: “Tiên sinh xem ra với khối hồng ngọc này thật có duyên a, khửu khửu, đi, chúng ta xuống dưới lầu, ta còn có cố sự muốn kể cho các người nghe, nghe lão thái bà này lái nhải xong, tiên sinh liền có thể đi.”

Liễu Dật thu lấy khối hồng ngọc, trong lòng một trận khản trương, khối hồng ngọc thứ ba đã có rồi, như vậy là có thể xem lại giấc mộng ấy rồi... theo tâm tình lên xuống, Liễu Dật theo Cầm bà bà trở về đến đại sảnh dưới lầu.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 60: Bảo Tàng Chi Hành, Hà Xứ

...

Một người sống trên thế giới, việc hấn làm nếu là việc hấn muốn làm, hấn chẳng phải sẽ rất thỏa mãn sao? (Cổ Long, ngữ)

Dưới yêu cầu của Cẩm bà bà, mọi người đều an tĩnh lại, vây lại quanh một cái bàn...

Cẩm bà bà ho húng hắng nói: “Chuyện ta muốn nói, chính là người trong đương kim tam giới tranh nhau muốn đoạt bảo tàng ấy.”

Đại Dao Vương hỏi: “Bảo tàng ấy quả thật trọng yếu như thế sao? Thậm chí mỗi giới tộc trưởng đều phái người ra tranh đoạt.”

Cẩm bà bà gật gật đầu nói: “Đó là

đương nhiên, vốn vào một trăm bảy mươi năm trước, vào lúc ta tiếp nhiệm Thanh Âm Nhã Các, sư phụ bèn nói với ta, trong Cửu Liên Phong ở Liên Hoa trấn này, có giấu một bí mật kinh người, đó là một thứ đủ để kiến lập hoàng triều, bảo tàng của một đại tông phái, tài bảo bên trong đủ để lật đổ bất kì một hoàng triều nào, bí tịch, bảo vật bên trong có thể sánh ngang với bất kì một đại tông phái nào.”

Đại Dao Vương nói tiếp: “Thế vì cái gì hiện tại mới có người vào núi tầm bảo?”

Cầm bà bà ngừng một chút rồi nói: “Trước đây cũng có, nhưng là địa chỉ không rõ ràng, Cửu Liên Phong lại to lớn phi thường, cho nên rất nhiều người đã

bỏ cuộc, cho đến hôm nay, có người tìm được vị trí bảo tàng, hơn nữa lại chế ra địa đồ của bảo tàng.”

Thập Kiệt Nhất có chút kì quái, hỏi: “Hắn đã tìm được vị trí của bảo tàng, không lén lút đem bảo tàng chuyển đi, vì sao lại vẽ ra địa đồ, cho mọi người xem vậy, đây rõ ràng là giả mà!”

A Cửu nhìn nhìn Thập Kiệt Nhất, kinh ngạc nói: “Người biến thành thông minh hồi nào vậy?”

Cầm bà bà nhìn nhìn hai người, cười cười nói: “Không, tịnh không phải giả, bức vẽ đó là thật, chỉ là, sơn động của bảo tàng là một sơn động thần bí, với sức của một mình hắn, cho dù có già chết ở đó, cũng không lấy được thứ gì.”

Liễu Dật kì quái hỏi: “Chẳng lẽ sơn

động ấy có gì cổ quái sao?”

Cầm bà bà gật gật đầu nói: “Chính là sơn động này, sơn động này nằm ở vị trí giữa chín ngọn núi, trong động có động, động thông chín ngọn, chín mươi chín hóa động, mỗi động chia chín động, có thể nói trong sơn động này như một mê cung rộng lớn dưới lòng đất, nói chung là người tìm thấy cái địa đồ này, sau khi tiến vào động còn phải dựa vào vận khí.”

Cát Lợi Nhi than: “Đã như thế này a, nghĩ sơn động này chắc là do người *****c nên.”

Cầm bà bà gật gật đầu nói: “Chính là có người làm, nhưng động này sâu không thấy đáy, nghe đồn thông tới trung tâm dưới đất!”

Đại Dao Vương cuối cùng cũng gật

gật đầu nói: “Chẳng trách nhiều người đến gây nhiệt náo như vậy, thường thì nghe nói ở đâu có bảo đồ mà không tranh thì người chết không nhắm mắt, hiện tại đều rất an tĩnh há, nguyên lai là chuyện như thế này.”

Cầm bà bà gật gật đầu nói: “Không biết mấy vị thiếu hiệp có hứng thú đi lấy bảo tàng không, ta xem các vị phúc duyên thâm hậu, nói không chừng thật sự lấy được bảo tàng đó.”

Thập Kiệt Nhất quay đầu lại nói: “Bây giờ đến thì quá nguy hiểm a, đi vào làm không khéo sẽ ra không được đó.”

Cầm bà bà gật gật đầu nói: “Hiện tại bọn người của Ma tộc định toàn lực đặt tâm vào bảo tàng đó, các người hiện tại khá là an toàn, bất quá dù cho gặp người

của Ma tộc, chỉ cần không phải là nhân vật cấp hộ pháp xuất thủ, ta tin rằng với tu hành của Thập Kiệt Nhất và Đại Dao Vương, hiện tại đủ để ứng phó rồi.”

Liễu Dật phe phẩy cây quạt giấy nói: “Ta vốn không có lòng đoạt bảo tàng, hà huống đây là mê cung ngầm rộng lớn như vậy, như quả chúng ta tiến vào, đào đâu ra biện pháp thoát ra.”

Lục Châu đột nhiên nói: “May mà người còn là thư sinh, làm sao ngốc nghếch thế này, dùng chủy thủ làm kí hiệu gì đó dọc đường, không phải là có thể nhớ đường sao. Thật là, sợ chết thế này.”

Cát Lợi Nhi gật gật đầu nói: “Tốt a, theo như Lục Châu cô nương nói, chúng ta đi ngắm nghía, dù sao cũng nhiều người thế này, chúng ta mang theo nhiều

lượng khô, dọc đường làm kí hiệu không phải tốt sao?”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Thế thì nghe theo người.”

Quay đầu nhìn lại Cầm bà bà, hỏi tiếp: “Bà bà không dự định đi sao?”

Cầm bà bà lắc lắc đầu nói: “Thanh Âm Nhã Các tổ tiên có dạy, không được tham gia những chuyện kiểu này!”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Tốt, chỉ là chúng tôi không biết sơn động vừa nói, vị trí cụ thể ở đâu?”

Đang lúc Liễu Dật suy nghĩ chưa xong, mọi người đồng thời lôi ra mấy cái Trương Bảo đồ, Liễu Dật kì quái nói: “Nhiều thế này, đều là thật cả à?”

A Cửu cười cười nói: “Ngốc tử người, hiện tại bảo đồ này đều in thành

tờ, bán với giá hai lượng bạc một tờ rồi.”

Liễu Dật nhìn mọi người, hốt nhiên cười nói: “Ha ha, nguyên lai mấy người các người đã sớm có chuẩn bị rồi, ta còn nói gì nữa.”

Đây chính là tâm tính của người trẻ tuổi, thật là kì, hướng về phía có kích thích, chạy theo sự vật mới.

Cuối cùng bọn người Liễu Dật, ở Thanh Âm Nhã Các chuẩn bị đầy đủ lương khô, đồ dùng sinh hoạt xong, mỗi người một túi, sau khi cáo từ Cầm bà bà, mỗi người một tờ địa đồ, tiến về cửa động có bảo tàng ấy.

Không ai biết tương lai sẽ thế nào, cũng không ai có thể thay đổi, bọn người Liễu Dật mang theo một khối lòng tân kì,

hướng về bảo tàng của truyền thuyết ấy đi tới.

Sắc trời dần dần tối xuống, bọn người Liễu Dật dần dần tiếp cận sơn động có bảo tàng ấy, lúc đi qua một mảng rừng cây, hốt nhiên hắc sắc nhân ảnh chớp lên, nhằm hướng Liễu Dật bắn thẳng đến.

Thập Kiệt Nhất bên cạnh phản ứng nhanh nhất, vung quyền một cái, đã vận khởi “Thiên Cương Đầu Quyền”, quyền phong màu trắng xen lẫn tiếng rít xé không, đánh thẳng về phía hắc y nhân. Hiển nhiên, Thập Kiệt Nhất so với hắc y nhân này nhanh hơn một bước, nếu như hắc y nhân tiếp tục chớp về phía Liễu Dật, ắt là chưa kịp chụp được Liễu Dật, chính mình đã bị “Thiên Cương Đầu

Quyền” đánh cho nát vụn rồi.

Thế nhưng, chuyện kì quái đã phát sinh, vào lúc quyền đầu của Thập Kiệt Nhất tiếp cận hắc y nhân, thân thể của hắc y nhân lại xoay ngang, ép sát quyền đầu của Thập Kiệt Nhất mà bay qua, mắt thấy đã phải bắt được Liễu Dật...

Hốt nhiên ánh sáng màu vàng chớp lên, một đạo kiếm khí bắn thẳng về phía hắc y nhân, nếu như hắc y nhân không dừng tay lại, chính vào nháy mắt chụp trúng Liễu Dật, hắc y nhân sẽ bị chém thành hai đoạn.

Thế nhưng, chuyện kì quái hơn nữa lại xảy ra, hắc y nhân ở giữa không trung đột nhiên dừng lại, nhẹ nhàng xoay nghiêng, nghiêng người tránh né kim sắc kiếm khí, xoay vòng nhằm hướng Liễu

Dật chớp tới, hiển nhiên, công thế của Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất chỉ làm giảm tốc độ của hắc y nhân, nhưng lại không thể ngăn cản hắc y nhân, mắt thấy hắc y nhân ắt sẽ bắt được Liễu Dật...

Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất càng kinh ngạc, người đương kim ngoại trừ nhân vật cấp hộ pháp, trưởng lão của Cửu đại môn phái, ai có thể chống đỡ một kích hợp lực của hai người? Hắc y nhân này thật là thần bí.

“Đủ rồi, Lệ thúc thúc, dừng tay lại!” đây là một giọng nói băng lãnh phi thường, nhưng lại thập phần hảo dụng, chính vào nháy mắt hắc y nhân chụp tới Liễu Dật, hắc y nhân đột nhiên lộn vòng trên không, bay về phía sau, đáp xuống

bên cạnh thanh âm.

Sắc trời còn chưa tối hẳn, Liễu Dật cẩn thận nhận rõ người trước mắt, không phải Thất Nguyệt thì còn là ai, miễn cưỡng có thể thấy rõ Thất Nguyệt thân mặc một bộ đồ bó sát màu vàng nhạt, tay phải mang đồ bảo vệ cổ tay bằng da thuộc màu tím nhạt, phảng phất giống như ống tay áo, nhưng tay trái chỉ mang một vòng đeo tay màu bạc, eo nhỏ tròn mịn lộ hết ra ngoài, một cái váy siêu ngắn màu vàng nhạt khiến đôi chân đẹp thon dài của Thất Nguyệt hoàn toàn lộ hết ra ngoài, trên chân vẫn mang ủng cùng màu tới đầu gối, áo khoác ngắn tay khoác nghiêng, đã che đậy bao nhiêu xuân sắc, trên đầu dùng một sợi tơ màu tím buộc nghiêng nghiêng mái tóc đen.

Làm cả nửa ngày y phục Thất Nguyệt vẫn là kiểu này, chỉ là màu sắc thay đổi mà thôi...

Đại Dao Vương mắt giương hết cỡ lên, than thở: “Liễu lão đại, nữ nhân này thật đúng a, chính là kẻ bị người nhìn qua phải không, người tại sao không...”

Nói còn chưa nói xong, chỉ nghe “phách phách” hai tiếng giòn tang, sau đó một cái bóng màu đen trở về phía sau Thất Nguyệt.

Đại Dao Vương ăn hai cái tát tai mới chú ý đến bốn người đứng phía sau Thất Nguyệt, bốn người này đều mặc màu đen che kín toàn thân, chẳng nhìn thấy được gì.

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật một cái, chuyên thân nói: “Chúng ta đi!” bốn

người thân bí phía sau một câu cũng không nói, theo Thất Nguyệt chuyển thân mà đi.

Nhìn theo năm người biến mất, hốt nhiên một thanh âm nói: “Tứ đại hộ pháp của Ma môn a, các người được chống đỡ nhiều rồi, đặc tội với bọn họ không phải là chuyện tốt.”

Thanh âm vừa dứt, thân ảnh của Lang Vương đã xuất hiện trước mắt chúng nhân...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 61: Động Trung Cơ Quan, Tội Nan Biệt ...

Một người nếu đã yêu một người, không quản người cô ta yêu là ai, đều không cần phải xem như là sai lầm của cô ta. (Cổ Long, ngữ)

Đại Dao Vương tựa hồ chưa nghe rõ, hỏi tiếp: “Người mới vừa nói gì? Đi theo sau con nhỏ đó chính là tứ đại hộ pháp của Ma môn?”

Lang Vương phe phẩy cây quạt giấy nói: “Thế người cho là ai, có thể ung dung tránh né quyền đầu của Thập Kiệt Nhất và thần kiếm của người?”

Đại Dao Vương gật gật đầu nói: “Con nhỏ này thật là lợi hại.”

Liễu Dật nhìn hai người nói: “Chúng ta lên đường thôi, trời sắp tối rồi, chúng ta phải tiến vào động trước khi trời tối, nếu không trời tối sẽ rất khó tìm ra

đường đi.”

Lang Vương phe phẩy quạt giấy nói: “Ta đi theo ngươi, ta vừa từ trong đó ra, chính là để đón các ngươi, người ta đều đã đi vào mấy thời thần rồi, các ngươi quá chậm chạp đấy.”

Liễu Dật vừa đi theo Lang Vương vừa hỏi: “Ngươi làm sao kiếm ra bọn ta?”

Lang Vương chỉ vào mũi mình nói: “Cái này, nhờ vào cái này, rất linh đó.”

A Cửu hốt nhiên nói: “Thế này, Lang Vương làm người dẫn đường cho bọn ta, có được ông ta so với làm kí hiệu còn hay hơn nhiều.”

Thập Kiệt Nhất gật gật đầu nói: “Có đạo lý, mũi ông ta khá hảo dụng, chúng ta đi ra khẳng định không cần phí công.”

Trải qua một trận giằng giải của A Cửu, Lang Vương cuối cùng cũng gia nhập đội ngũ tâm bảo của bọn Liễu Dật, một nhóm người thế này xếp hàng dài mà đi, đột nhiên nhìn lại, người quả thật không ít.

Ước chừng đi được nửa thời thân, cuối cùng, dừng lại ở một thung lũng bốn bên là núi cao, Lang Vương chậm chạp phân biện: “Đông, nam, tây... một, hai, ba.”

Hốt nhiên Lang Vương chỉ vào dưới một quả núi, nói: “Chính là ở trên dưới quả núi này.”

Chúng nhân nghe xong, đều đi về phía quả núi đó, quả nhiên, trong rừng cây rậm rạp dưới góc núi, tìm ra một sơn động, chỉ thấy trong cửa động dựng một

cái bảng lớn, viết bốn chữ son lớn: “Vọng tiến giả tử.” (người tiến bừa vào phải chết)

Lang Vương nói: “Đừng quản nó, chúng ta đi vào.”

Mấy người mời đuốc, theo Lang Vương đi vào bên trong, sơn động rất rộng rãi, nhưng lại một mảnh đen kịt, mang một chút hơi ẩm, mọi người chậm chạp đi về phía trước, cảm giác đường dưới chân nghiêng nghiêng, cảm giác mỗi một bước đi, tựa hồ xuống thấp hơn ít nhiều, xem ra cửa động này thông xuống dưới lòng đất...

Bàn tay bé nhỏ của Cát Lợi Nhi nắm chặt lấy Liễu Dật, như sợ Liễu Dật bay mất vậy.

Cũng chẳng biết đã đi bao lâu, hốt

nhien trước mắt sáng lên, sơn động lại mở ra rộng rãi sáng sủa, trước mắt chúng nhân lại xuất hiện một tòa đại sảnh, phía trên đại sảnh còn có những hạt dạ minh châu, chiếu sáng đại sảnh như ban ngày.

Thế nhưng, vấn đề tiếp theo đã đến, đại sảnh hình tròn, xung quanh tất cả 81 cửa động, trước cửa động không có bất kì gợi ý nào cả, Liễu Dật ngơ ngẩn hỏi Lang Vương: “Thế này thì phải đi đâu?”

Lang Vương chỉ chỉ vào mũi mình, nói: “Ta nghe ở đâu không có ai đi qua, chúng ta sẽ đi đường đó, cho dù ngả rẽ bên trong nhiều thế. Đúng rồi, mọi người ngàn vạn lần không được tách riêng, nếu không có thể không ra được đâu.”

Mọi người gật gật đầu.

Lang Vương ở đại sảnh ấy xoay một

vòng, đại khái dùng thời gian ba khắc đồng hồ, cuối cùng dừng lại trước một cửa động, nói: “Chỗ này chưa ai đi qua, chúng ta sẽ đi đường này.”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Tốt!”

Mọi người người này kéo người kia, chỉ lo đi nhầm cửa.

Đi vào sơn động nhỏ này, tịnh không phải là rộng rãi lắm, chỉ có thể đi hai người song song, Lang Vương đi đầu và Đại Dao Vương đi cuối mỗi người một cây đuốc, chiếu sáng bốn bên.

Thập Kiệt Nhất vừa đi vừa nói: “Ta cảm giác chúng ta càng đi càng xuống thấp a, thời gian đi đã lâu như vậy, chúng ta đã xuống tới lòng đất chưa vậy?”

Liễu Dật lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không rõ, đi tiếp đi.”

Cũng không biết đã đi bao lâu, trước mắt lại sáng lên, đây là một đại sảnh hơi nhỏ, hình bầu dục, tổng cộng chín cửa, nếu không phải là cái mũi của Lang Vương hảo dụng, vừa mới đi ra, quay đầu lại, khẳng định đều tìm không ra cửa mình vừa đi ra.

Lang Vương chỉ vào cửa ở giữa nói: “Cửa này chưa ai đi, chúng ta vào đi.” Nói xong, mang cả bọn tiến vào cửa giữa ấy.

Vẫn kiểu cách lặp đi lặp lại như vậy, mọi người không biết đã đi bao lâu, cũng không biết đã đi qua bao nhiêu đại sảnh, đã lựa chọn bao nhiêu cửa, nhưng đã có thể khẳng định một điều, mọi người đều đã rất mệt rồi.

Cuối cùng, trong một đại sảnh hình

bầu dục, Lang Vương nói: “Nghỉ cái đã, ăn chút ít lương khô, sau đó chúng ta sẽ ở đây ngủ một chút, chờ mọi người nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta tiếp tục lên đường.”

Đại Dao Vương lập tức ngồi xuống đất, lôi ra một cái bánh lớn, ngoạm rồi nói: “Sớm phải nghỉ ngơi rồi, tin rằng chúng ta đã đi năm sáu thời thần rồi, làm sao giống như đi trong vòng tròn, đi mãi không ra khỏi nhỉ.”

Lang Vương cũng lắc lắc đầu nói: “Ta thật bội phục người **c ra cái sơn động này, hấn cho dù không cất bảo tàng ở đây, xem chừng hấn cũng là một vị kì nhân rồi, chỉ dựa vào một mê cung rộng lớn dưới đất này, kì nhân không phải hấn không thể thuộc được.”

Mấy người vừa ăn thức ăn, vừa tán

gấu, nhưng A Cửu lại là không ở yên được, mỗi một cửa đều xem qua một lần, vừa ăn vừa nghiên cứu sơn động trước mặt, thế nhưng sau vài vòng, A Cửu đã thất vọng, sơn động này mỗi mỗi đều như nhau, không có bất cứ điều đặc biệt gì.

A Cửu tức giận quay về bên cạnh Đại Dao Vương, tựa vào Đại Dao Vương, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, chuẩn bị ngủ, nhưng mà, A Cửu nhìn dạ mình châu trên trần hốt nhiên cảm thấy thật đặc biệt, thật đặc biệt, những hạt châu này đều cùng một loại, đặc biệt chính là miếng lót xung quanh hạt châu!

A Cửu đột nhiên ngồi dậy, nói: “Lang thúc thúc, ông xem dạ mình châu phía trên kia!”

Nghe A Cửu nói, mọi người vội

ngẩng đầu nhìn lên, không có gì đặc biệt a... A Cửu nói tiếp: “Các người xem bên cạnh hạt châu, đừng nhìn hạt châu, ta cảm giác miêng lót hình tròn ấy dường như có thể chuyển động.”

Lang Vương vội bỏ thức ăn xuống, đứng lên, nói: “Thật là giống.” nói xong, chân đạp quạt trăm nan, bay lên phía trên, Lang Vương cẩn thận đánh giá vòng tròn này, chỉ thấy nó khảm sâu vào hang động, chỉ có một nửa ở ngoài, Lang Vương dùng tay thử xoay vòng tròn, quả nhiên vòng tròn ấy nhẹ nhàng chuyển động...

Sau đó là ầm một tiếng, liền đó quái sự xuất hiện, chín cửa động trong nháy mắt toàn bộ sáng lên, hơn nữa còn nhanh chóng chuyển động, sau đó gió lớn không

biết từ đâu đến, thổi về phía mọi người, chính vào lúc mọi người cảm thấy không hay, quái sự lại đến tiếp, mỗi một cử động đều tán phát hấp lực, tựa hồ muốn kéo người trong đại sảnh hút vào vực sâu không đáy.

Chính trong nháy mắt ấy, mọi người ở đây đều bị hút vào những động khác nhau, Lang Vương ở trên không lớn giọng nói:

“Không hay, đây cũng có lẽ là cơ quan ắt chết mà kì nhân lưu lại...” nói còn chưa nói xong, cũng bị một cơn động hút vào.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Liễu Dật và Cát Lợi Nhi, Liễu Dật nắm chặt tay Cát Lợi Nhi, hai người trôi nổi ở không trung chính giữa, Cát Lợi Nhi bị hút về

sau, Liễu Dật cũng bị hút về sau, cho nên cuối cùng hai người nắm chặt tay nhau, tịnh không bị hút đi, mà là trôi nổi trên không. Liễu Dật thầm nghĩ: “Nguyên lai chính giữa chỗ này không có lực hút nào, cho nên mình và Cát Lợi Nhi mới như vậy.”

Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật, hốt nhiên rơi nước mắt, lớn giọng nói: “Thư sinh, chúng ta sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi ở sơn động hắc ám này ư? Chúng ta phải chăng vĩnh viễn không thể thấy mặt nhau nữa?”

Liễu Dật nhìn mặt Cát Lợi Nhi, đột nhiên nói: “Vì sao mệnh vận lại trêu chọc chúng ta thế này, vì sao không cho chúng ta cùng vào một sơn động?”

Hai người mỗi người đều bị sức hút từ phía sau mình, hiển nhiên, muốn cùng

tiền vào một sơn động, chuyện đó là không thể được.

Cát Lợi Nhi dùng lực nắm chặt tay Liễu Dật, nói: “Thư sinh, ta sợ lắm, ta sợ bóng tối, ta sợ vĩnh viễn nhìn không thấy người.”

Liễu Dật nhìn vẻ thương tâm đó của Cát Lợi Nhi, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất đau... hốt nhiên, Liễu Dật cảm thấy tay

Cát Lợi Nhi lỏng ra một chút, vội nói: “Cát Lợi Nhi, nắm lấy tay ta, vĩnh viễn đừng buông ra!”

Cát Lợi Nhi lắc lắc đầu, nói: “Ta nắm không nổi nữa rồi. Thư sinh, nhớ lời của chúng ta ở Phiêu Tuyết hoa hải không? Nếu như người sống, xin người hãy sống vui vẻ, nếu như người chết đi,

“Tình cô” trong lòng sẽ tàn rụi, Cát Lợi Nhi sẽ cùng theo người xuống hoàng tuyền.”

Mắt Liễu Dật đỏ lên, hắn muốn nắm chặt lấy Cát Lợi Nhi, nắm chặt lấy tình yêu của mình, thế nhưng, hắn làm không được, hắn cảm thấy lực khí của mình giảm đi từng chút một, tay của Cát Lợi Nhi đang từ từ buông ra.

Liễu Dật nhìn Cát Lợi Nhi, nói như tiếng xé: “Người thật tàn nhẫn, lưu lại ta hưởng thụ vô tận trống rỗng, vô tận đau lòng, còn chỗ nào có khoái lạc chứ.”

Cát Lợi Nhi nhìn Liễu Dật, nước mắt từng giọt rơi xuống: “Thư sinh, ta không nắm nổi nữa rồi, tuy lúc chúng ta được ở cùng nhau rất ngắn ngủi, nhưng Cát Lợi Nhi rất hạnh phúc, nếu như có kiếp sau,

Cát Lợi Nhi nhất định sẽ làm thê tử của người.”

Liều Dật muốn nắm chặt lấy Cát Lợi Nhi, thế nhưng, hắn cũng không có lực khí, tay dần dần buông ra, đột nhiên, một cổ hấp lực hút hắn về phía sau, mà Cát Lợi Nhi cũng nhanh chóng biến mất trước mắt...

Trong sơn động không nhìn thấy đáy này, truyền lại một tiếng kêu thét xé lòng: “Xú lão thiên, vì sao phải đối với ta thế này, cuối cùng có một ngày Liều Dật ta bạt kiếm trảm thiên (vung gươm chém trời)!”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 62: Địa Hạ Đảo Tự, Nguyên Lai Duyên ...

Gió ào ào rít qua bên tai Liễu Dật, Liễu Dật có chút hôn mê, ở vực sâu vô tận này, hắn không có sức phản kháng, sức hút dưới đất cứ kéo hắn xuống dưới suốt, một loại cảm giác phiêu diêu truyền đến trên thân Liễu Dật, từ từ, từ từ, Liễu Dật ngủ thiếp đi.

Không biết đây là chỗ nào, cũng không biết đã qua thời gian bao lâu, Liễu Dật từ từ mở mắt ra, khi hắn phát hiện chính mình bỗng bênh ở trên không, hắn mới bắt đầu kì quái tìm kiếm đáp án.

Cuối cùng, Liễu Dật nhìn thấy phía trước có hai người đối lập, Liễu Dật trong chớp mắt đã minh bạch, đây là

mộng, là giấc mộng chưa kết thúc ấy...

Niết Nhân ngón tay của bàn tay phải, nhẹ nhàng chạm vào sáu thanh kiếm đã bất động, chính vào một nháy mắt ấy, sáu thanh kiếm hóa thành bột vụn, nhìn lại sáu thần tượng ấy, vào khoảnh khắc kiếm biến mất, cũng đều biến thành bột vụn.

Bàn Cổ lôi ra cây búa to lớn, kinh sợ nói: “Thị kiếm sát hồn”

Niết Nhân tay trái cầm kiếm, đột nhiên cuồng tiếu: “Ha ha, Bàn Cổ, mọi thứ của mọi thứ này, đều là do mấy kẻ tự xưng là thượng thần các ngươi, bức ta đây, chuyện ta muốn rất đơn giản, thế nhưng ham muốn riêng tư trong lòng các ngươi chính là không muốn cho ta được thỏa mãn, cho nên, thần tượng các ngươi mới phải trả giá thế này.”

Bàn Cổ tựa hồ quả thật đã nổi giận, lớn giọng nói: “Ma vẫn là ma, không có tư cách mặc cả với thần, hiện tại, ta muốn ngươi khô phi yên diệt (tro bay khói mất-tan tành tro bụi).”

Niết Nhân tay trái vẫn tiếp tục nắm chặt trường kiếm, cười nói: “Dựa vào ngươi à?”

Bàn Cổ quay mạnh cây búa khổng lồ, chém xuống phía dưới, chỉ nghe “Ầm, ầm, ầm” ba tiếng, như xé tan không gian hắc ám, ba luồng ánh sáng hình bán nguyệt, men theo mặt đất bắn thẳng về hướng Niết Nhân áo đen.

Niết Nhân xoay nghiêng thân hình, tay phải từ từ tiếp cận kiếm của tay trái, áo choàng màu đen trong quá trình này run động càng mau hơn, Niết Nhân toàn

thân tán phát lục sắc quang mang, hốt nhiên quát lớn một tiếng: ““Phá nguyệt lạc kiếm” của “bi tứ thức”!”

Cùng lúc đó, một đạo ánh sáng màu trắng từ tay phải Niết Nhân vung ngang xuống, trong chớp mắt, đem ba đạo liệt không chi khí của Bàn Cổ chém thành vô hình, mà Niết Nhân lúc này tịnh chưa dừng tay, tiếp tục la lên: “Bàn Cổ, ngươi đi luân hồi đi. “Vô thức quy kiếm” của “bi tứ thức”!”

“Rắc!” một tiếng, trong chớp mắt kiếm trở về vỏ, một đạo kiếm khí hình chữ X so với ánh sáng còn nhanh hơn bắn về phía Bàn Cổ, đây chỉ là thời gian còn nhanh hơn một ánh chớp, nhưng trong thời gian này, “Ầm” một tiếng, kiếm khí *****ng phải thứ gì, tiếp đó,

rào một tiếng, là tiếng vật vỡ nát ra, theo thanh âm, kiếm khí biến mất vô ảnh vô tung.

Niết Nhân nhìn lại, lớn giọng quát: “Nữ Oa, ngươi đã ra, không nghĩ đến Bàn Cổ vô tri, ngươi cũng theo hấn, hấn có thể tự tay giết chết con gái của các ngươi, chẳng lẽ các ngươi đều có tim bằng đá cả sao? Không biết đau à?”

Theo đó một đạo kim quang lấp lánh, một nữ tử mỹ lệ nửa thân trên là người, nửa thân dưới là rắn xuất hiện bên cạnh Bàn Cổ, chỉ nghe nữ nhân này lắc đầu nói: “Không, con bé ấy tính không có chết, chỉ bất quá đi chịu cái khổ của tình duyên trong nhân gian tam giới thôi, hy vọng con bé ấy tâm hữu sở ngộ (lòng có chỗ ngộ).”

Niết Nhân nhìn hai người trước mắt, trong lúc đột nhiên tựa hồ nghĩ tới cái gì, vội hỏi Nữ Oa: “Người nói là... thiên nữ đi vào phàm trần luân hồi rồi?”

Nữ Oa gật gật đầu nói: “Đúng đó.”

Bàn Cổ vội ngăn Nữ Oa, nói: “Vì sao phải theo hẩn nói mấy cái này, như quả hẩn đi luân hồi, thì phải như thế nào.”

Niết Nhân tựa hồ nghe được lời nói của Bàn Cổ, đột nhiên ngửa lên trời cười dài, giận dữ nói: “Bàn Cổ, chết đến nơi người còn chưa biết giác ngộ, cho dù có Nữ Oa ở đây, ta cũng có thể ung dung đem các người giết chết, nhưng ta sẽ không làm như vậy, bởi vì Niết Nhân ta không phải là kẻ lòng dạ hẹp hòi!”

Hốt nhiên, thân thể Niết Nhân tán

phát ánh sáng màu hồng, chậm chạp tán phát ra ngoài, càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều...

Bàn Cổ mạnh mẽ hỏi: “Niết Nhân, ngươi định làm gì?”

Niết Nhân ngửa mặt lên trời cười nói: “Người không phải trước giờ hy vọng ta chết sao? Tốt, ta hiện tại sẽ đi tam giới luân hồi, ta sẽ không để cô ấy cô đơn, khổ của tam giới, Niết Nhân hóa ma, ta sẽ vĩnh sinh vĩnh thế cùng đi bên cạnh cô ấy, cho dù thế giới nổ tung, tinh hà rơi vỡ, Niết Nhân cũng không oán không tiếc! Sớm muộn sẽ có một ngày, ta đập nát cái định luật của bọn thần các ngươi!”

Hốt nhiên, Niết Nhân bị một quầng ánh sáng màu hồng bao lấy, nhằm phía

dưới rơi xuống, rơi xuống...

Liễu Dật lớn giọng la lên: “Người đi đâu, đi đâu...” đột nhiên, theo tiếng la của Liễu Dật, hắc ngòi dậy, Niết Nhân này là ai, vì sao lại quen thuộc thế này. Liễu Dật xem khối ngọc phát quang trên cổ, nghĩ bụng: “Một khối cuối cùng, chỉ cần kiếm được một khối ngọc cuối cùng, bí mật này sẽ trình hiện ra hết.”

Liễu Dật nhìn xem bốn bên, nguyên lai bên dưới cái vực sâu không đáy này lại là một ao nước lớn, không biết là biển hay là hồ, ánh sáng ở đây là từ bên trên phản xạ xuống, xem không được rõ ràng lắm. Nơi đây bốn bên như một hòn đảo. Thật là khiến người ta khó tưởng tượng nổi.

Liễu Dật ngồi bên bờ, nghĩ thầm:

“Vừa rồi có lẽ rơi ở giữa nước, bị sóng xô vào đây, nếu không mình khẳng định đã chết lâu rồi.” Liễu Dật tựa hồ cảm thấy có chút lạnh, đứng lên, nhưng lại phát hiện bên thân mình có thứ gì đó nhu động. Cúi đầu nhìn xuống, cái thứ gì màu hồng, to cỡ nắm tay, nhìn không thấy đầu, nhìn không thấy đuôi?

Liễu Dật thuận theo cái màu hồng đó lần về phía trước, đại ước chạy khoảng một khắc thời gian, Liễu Dật cuối cùng đã có thể thấy được cái thứ màu hồng đó là cái gì! Không sai, là con rắn, một con rắn đỏ chỉ to cỡ nắm tay, nhưng dài có đến trăm mét.

Liễu Dật kì quái, con rắn này bò nhẹ qua bên cạnh mình, vì sao không công kích mình nhỉ? Rắn dài thế này, thật nghe

cũng chưa từng nghe qua.

Hốt nhiên, Liễu Dật phát hiện phần thân sau của con rắn này mãnh liệt chuyển động mấy cái, mà phần thân trước của con rắn này dưới sự vận động của phần thân sau, lại bay lên, mà vào lúc này, Liễu Dật nghe được tiếng người. Liễu Dật cuối cùng đã minh bạch, bởi vì con rắn này đã sớm phát hiện con mồi khác.

Hốt nhiên Liễu Dật nghĩ: “Nếu như con rắn này bắt người đó ăn rồi, có phải sẽ tới phiên mình không? Lúc này không chạy, sống lại đã không dễ dàng gì, há không để cho con súc sinh này ăn mất sao.” Liễu Dật vội hỏi thúc mình mau nghĩ ra biện pháp.

Con rắn này thật dài a, ở trên kia căn

bản chưa từng thấy qua, hiển nhiên là dị chủng, đúng... Liễu Dật hốt nhiên trước mắt sáng lên, con rắn này không phải là dài sao? Thế thì kiếm được đuôi của nó, dùng nhựa cây tưng chút một dán nó chặt trên đất, lúc đó mới dùng “Bích ngọc hoa chỉ” tập bắn nó. Nghĩ đến đây, Liễu Dật không khỏi tự mình khen đầu óc mình hảo dụng.

Xông vào rừng cây bên cạnh, Liễu Dật lấy mười mấy cành cây vừa cứng, vừa to, vừa sắc nhọn, cười hì hì chạy về phía sau, nghe thanh âm phía trước là nữ tử phát ra, phải chăng là Cát Lợi Nhi, Liễu Dật chợt nghĩ, thế nhưng nghe một chút, mới khẳng định đó không phải là Cát Lợi Nhi, bèn nhanh tay hơn một chút, vạn nhất nữ tử ấy kiên trì không được,

mình chẳng phải cũng vui thân nơi bụng con rắn này sao.

Liều Dật chạy miết về sau, chính trong đoạn thời gian này, toàn thân con rắn này đã sớm lộ hết ra, Liều Dật từ đầu chỉ muốn tìm cái đuôi nó, thế nhưng khi đang nhìn về cái đuôi nó, Liều Dật ngẩn ra ở đó, má ơ, con rắn này không có đuôi, phía sau cũng có một cái đầu rắn, chỉ là đang ngủ, ở vị trí giữa đầu lưỡi còn có thứ gì như viên kim cương màu hồng.

Liều Dật lập tức lui về sau mấy bước, còn tốt là thằng cha phía sau này chưa tỉnh, Liều Dật hiện đã hơi loạn, phải làm gì đây, nhìn lại cảnh cây trên tay, cắm vào giữa ư? Thế hai cái đầu rắn này cùng công kích thì mình trốn vào

đâu? Dùng “Bích ngọc hoa chỉ” bắn cái đầu này? Thế nhưng, nếu bắn không chết, chính mình phiền phức càng lớn. Chạy ư? Một chút nữa đây nữ tử đó bị ăn hết, chính mình có thể chạy đi đâu chứ, đây là một hòn đảo nhỏ đơn độc a.

Liễu Dật mạnh mẽ vận khởi chân khí cường liệt, “Bích ngọc hoa chỉ” của Liễu Dật hiện tại đã có thể bắn liên tiếp hai đạo chỉ khí, nghĩ bụng: “Đánh cuộc một phen, chỗ có viên bảo thạch trên đầu rắn ấy cũng có thể là chỗ yếu ớt nhất khi bắn vào.” Chân khí của Liễu Dật càng tụ càng nhiều, nhìn lại mặt nước màu đen sau lưng, cảm giác của Liễu Dật là: “Đánh trận quay lưng ra mặt nước không thắng ắt phải chết. Tới đi!”

“Vụt, vụt” hai luồng chỉ khí màu bích

ngọc, mang theo mùi hương mai cô (hoa hồng), bắn về giữa con rắn đỏ, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, đó là tiếng vỡ vụn, tiếp theo đó là đầu rắn ấy chuyển động, mở trừng mắt ra, phát ra tiếng rít sắc lẹm, xông lên trời, mà cái đầu lưỡi phía sau lại lập tức bất động, đầu rắn như một cái roi da, mạnh mẽ quất ra bốn phía, xem ra con rắn này rất đau, đây là phát tiết sức mạnh trước khi chết.

Kì thực Liễu Dật không biết, con rắn này chính là thượng cổ kì thú, tên là “Tuyền xà”, sau khi thành niên dài trên ba trăm mét, hai cái đầu rắn, ở giữa mỗi cái đầu đều có một viên kim cương màu hồng, đó là mệnh môn của lũ rắn, bởi vì “Tuyền xà” tuy hai đầu, nhưng lại chỉ có thể sử dụng một, khi đang dùng cái đầu

trước, cái đầu sau phải dừng lại, khi dùng cái đầu sau, cái đầu trước phải dừng lại, vì để phòng ngừa cái đầu không dùng ấy bị công kích, “tuyên xà” thường sẽ đem nó dẫu đi.

Cũng có thể hôm nay nó cho rằng ở đây không có ai, nên mới dễ dàng để lộ cái đầu phía sau ra, không nghĩ phía sau quả thật còn có người!

Cho nên con “Tuyên xà” đỏ này mới thăm tử dưới “Bích ngọc hoa chỉ” của Liễu Dật...

Liễu Dật tránh sang một bên, nhìn con rắn dài nhằng đó biểu diễn, hốt nhiên bên cạnh một giọng nói quen thuộc vang lên: “Là người...”

Chương 63: Ân Oán Tình Cừ, Lưỡng Nhân Địch ...

Một người nếu được người khác yêu, cuối cùng là một chuyện thập phần du khoái. (Cổ Long, ngữ)

Liễu Dật nhìn về hướng thanh âm kêu lên: “Má ơi!”, nhảy mạnh về sau một bước. Người ở trước mắt chính là kẻ muốn giết mình càng nhanh càng tốt, Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt trên dưới ngấm nhìn Liễu Dật toàn thân ướt mem, hỏi: “Người cũng từ trên đó rơi xuống đây?”

Liễu Dật vội gật gật đầu nói: “Ừm, đúng rồi, chúng tôi không cẩn thận

*****ng vào cơ quan, tôi liền bị hút xuống đây.”

Thất Nguyệt nhìn nhìn Liễu Dật, lại nhìn nhìn con rắn dưới đất, nói: “Vẫn phải cảm ơn người vừa cứu ta.”

Liễu Dật bây giờ mới minh bạch con rắn vừa rồi đã tạo thành mối nguy hiểm đối với sinh mạng cô ta...

Liễu Dật vội nói: “Đừng cảm ơn, đừng, chờ đến lúc ra khỏi đây, cô chỉ chặt ta ra làm hai khúc đã là tốt rồi.”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, lạnh nhạt nói: “Người còn muốn ra sao, ta từng dùng phi kiếm thử qua, lúc bay đến một mức độ nhất định, sức hút to lớn bên dưới liền kéo ta trở lại!”

Liễu Dật vội hỏi: “Chẳng lẽ không có biện pháp nào thoát khỏi chỗ này sao?”

Thất Nguyệt nhìn bốn bên nói: “Đây là một hòn đảo cô lập, không biết nổi trên biển nào, ta nghĩ, tạm thời chúng ta căn bản không có biện pháp nào thoát ra.”

Liều Dật hốt nhiên hỏi: “Những người khác đâu? Những người khác trong bọn cô cũng giống như chúng ta, bị hút đến đây ư?”

Thất Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Theo ta suy đoán, trận pháp này là dùng sự biến hóa của lưỡng nghi, có được có mất, có vào có ra, chúng ta bị hút xuống đây, ngược lại, sẽ có người bị tống ra ngoài!”

Liều Dật hốt nhiên nghĩ: “Nói như thế, Cát Lợi Nhi có thể vẫn còn sống, hoặc giả cô ấy đã ra khỏi sơn động. Ha

ha.”

Thất Nguyệt nhìn bộ dạng Liễu Dật như vậy, cười lạnh nói: “Còn cho rằng cô ấy còn sống thì thế nào? Người ấy? Người có biện pháp nào thoát ra, các người đời này kiếp này không thể thấy mặt, so với chết còn đau khổ hơn.”

Liễu Dật nghe câu nói này của Thất Nguyệt, hốt nhiên ngồi phịch xuống mặt cát, trong lòng hốt nhiên dâng lên bi thương vô hạn, Thất Nguyệt nói đúng, dù cho Cát Lợi Nhi còn sống thì thế nào, như quả Liễu Dật không ra được, hai người đời này kiếp này vĩnh viễn không thể thấy mặt nhau.

Thất Nguyệt nhìn bộ dạng Liễu Dật phát ngốc ra đó, nói tiếp: “Thư sinh, còn không đốt lên một đồng lửa, đem y phục

hong khô đi, chỉ cần sống sót, liền có hy vọng thoát ra, tuy đây là hy vọng nhìn không thấy.” nói xong, xoay người đi vào bên trong.

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt đi xa, nghĩ bụng: “Đúng, chỉ cần ta còn sống, sẽ nhất định có cơ hội thoát ra, tuy rất là mờ mịt, nhưng lại không phải là tuyệt đối, chỉ cần có một tia hy vọng, liền không bỏ qua.”

Liễu Dật chuyển thân đứng dậy, hòn đảo này tịnh không quá lớn, thậm chí còn không to bằng đại điện của Phật môn, nhưng trên hòn đảo không to này lại có một ngọn núi cao phi thường, Liễu Dật nhìn khắp bốn bên, cuối cùng ở bên cạnh ngọn núi cao ngất đó tìm ra một sơn động.

Liễu Dật lấy một ít cỏ khô, lá khô

sửa sang sơn động một lúc, nói: “Từ nay về sau nơi này sẽ là tổ của Liễu Dật.” nói xong, lại đi ra ngoài kiếm củi, sau đó lại *****c cây lấy lửa.

Bởi vì lương khô và hỏa tập trên người đều utor hết, cho nên chỉ có thể dùng phương pháp thô sơ nhất để lấy lửa, bận rộn nửa ngày, Liễu Dật cuối cùng cũng mới lên được một ngọn lửa, dựa trên cỏ khô xộp mềm, lửa ấm menh mang, Liễu Dật cảm thấy thật thoải mái, cũng không biết thời gian bao lâu, y phục Liễu Dật đã khô rồi, Liễu Dật sờ sờ cỏ khô, nghĩ bụng: “Hong rồi, lương khô utor hết cả, không ăn được, phải làm sao đây?”

Liễu Dật ngẩng đầu nhìn ra ngoài, nhìn đến con rắn đỏ nằm trên mặt đất, lại

nhìn nhìn cây kiếm ở eo Thất Nguyệt, vội chạy ra ngoài nói: “Thất Nguyệt cô nương, có thể mượn cây kiếm của cô dùng một chút không?”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, gật gật đầu, tháo cây kiếm ở eo ra, đưa cho Liễu Dật.

Liễu Dật tiếp lấy kiếm, nhắm chuẩn thân rắn mà chặt xuống, vừa khéo chặt được một khúc thân rắn dài bằng nửa cánh tay, Liễu Dật quay đầu lại hỏi: “Thất Nguyệt cô nương, lương khô của cô cũng ứt rồi, tôi xem y phục của cô cũng ứt, có muốn ăn nhanh thịt rắn không?”

Thất Nguyệt quay mặt đi, lạnh nhạt nói: “Khỏi cần.”

Tuy Liễu Dật nghe câu nói đó của

Thất Nguyệt, nhưng vẫn cầm cây kiếm màu tím ấy chặt xuống, chặt xong, vừa vụn hai đoạn thịt rắn, Liễu Dật vừa lấy cành cây đẩy đi, vừa nói: “Nơi này chỉ có hai chúng ta, cô còn quật cường như thế, muốn đói chết à?”

Cầm hai khối thịt xỏ sâu, Liễu Dật dùng trường kiếm lột da, lại cầm trường kiếm trả cho Thất Nguyệt. Chính vào lúc này, bầu trời trước giờ âm ám đột nhiên nổi lên tiếng sấm, tiếng sấm qua rồi, mưa lại rơi xuống.

Liễu Dật vừa mang hai khúc thịt rắn chạy đi, vừa nói: “Làm gì thế, sơn động này còn có mưa nữa!”

Liễu Dật chạy vào sơn động, hốt nhiên nghĩ đến Thất Nguyệt còn ở ngoài, vội chuyển thân. Chỉ thấy Thất Nguyệt

đang nấp dưới một cái cây, hai tay khoanh vòng trước ngực, bộ dạng giống như rất lạnh. Vốn trên thân Thất Nguyệt đã ướt rồi, hiện tại mưa xuống, không lạnh mới lạ.

Liễu Dật mang hai khúc thịt rắn bắc trên ngọn lửa, xoay chuyển nướng nó, sau đó lớn giọng la lên: “Thất Nguyệt cô nướng, vào sơn động đi, ngoài đó lạnh lắm!”

Thất Nguyệt nhìn nhìn Liễu Dật, không động, vẫn hai tay khoanh trước ngực, đứng ở chỗ đó.

Liễu Dật lắc lắc đầu, bức bối nói: “Nha đầu quật cường này, có thể sống mấy ngày còn không biết sao, hiện tại còn chọc giận.” đột nhiên, Liễu Dật xông ra ngoài, kéo tay Thất Nguyệt chạy về

phía sơn động!

Vừa vào sơn động, Thất Nguyệt rút mạnh tay lại, tức giận hỏi: “Người làm gì thế?”

Liễu Dật nhìn cô ta nói: “Kêu cô vào hơi lửa, sưởi ấm, ăn thức ăn, nếu cô cứ đứng ngoài đây, khẳng định sẽ bị bệnh.”

Thất Nguyệt nhẹ nhàng ngồi xuống cỏ khô, sơn động che chắn gió bên ngoài, ngọn lửa ấm áp toàn thân, nhìn bộ dạng Liễu Dật chăm chỉ nướng thịt, nói: “Người không sợ ta giết người ư?”

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt, tiếp tục nướng thịt, nói: “Sợ, làm sao không sợ, bất quá nơi đây cô tịch thế này, cho dù sống cũng như địa ngục, nếu như cô không sợ tịch mịch mà chết ở đây, thế thì cô hãy giết tôi đi!”

Tịch mịch cũng có lẽ là thứ chân chính đáng sợ, người cho một người tịch mịch chết đi, còn không bằng thống khoái giết hẳn, bởi vì trong thời gian từ từ rửa nát đó, con người thật sự sẽ phát điên.

Thất Nguyệt đuổi tay ra, hơ lên lửa, không nói gì...

Liều Dật vừa lăn trở thịt rắn, vừa hỏi: “Thất Nguyệt cô nương, vụ ấy không lẽ không có biện pháp giải quyết nào khác sao?”

Thất Nguyệt nghe xong, hạnh nhãn đột nhiên mở lớn, tức giận hỏi: “Biện pháp nào khác? Còn có biện pháp gì chứ, danh tiết của ta hủy hết trên tay người rồi, trừ phi giết chết người.”

Liều Dật thụt lưỡi lại, tiếp tục nướng thịt, nói: “Phải biết... ta, ta cũng không

muốn, đó là, ngoài ý muốn.”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, nếu như ánh mắt có thể giết người, ta nghĩ Liễu Dật sớm đã chết hơn ngàn lần rồi. Thất Nguyệt tức giận nói: “Ngoài ý muốn? Nếu như người là ta, người sẽ làm gì?”

Liễu Dật trong lúc hốt nhiên ngẩn ra, chuyện ngoài ý muốn ấy một lần nữa xuất hiện trước mắt, Thất Nguyệt nói đúng, nếu quả mình là cô ta, sẽ phải làm thế nào? Giết người đó ư? Hay là lấy người đó? Phải nghĩ đương khi gió yên sóng lặng sự tình nếu không phát sinh, sẽ có khả năng gì.

Liễu Dật thở dài không chỉ một hơi.

Thất Nguyệt hốt nhiên dịu lại không ít, nói: “Xong rồi, dù sao chúng ta cũng đã bị khốn ở thế giới ắt phải chết dưới

lòng đất này, cũng không biết sống nổi mấy ngày, còn nói mấy chuyện đó làm gì nữa.”

Liễu Dật gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, nói: “Không, làm sao có thể xong được, tuy chúng ta cũng có lẽ sẽ chết, nhưng Liễu Dật vĩnh viễn nhớ rằng mình mắc nợ Thất Nguyệt cô nương một lỗi làm vĩnh viễn không thể bù đắp được!”

Thất Nguyệt nhìn nhìn Liễu Dật, lắc đầu nói: “Đã là lỗi làm vĩnh viễn không thể bù đắp, thế sẽ nợ đến bao giờ? Một thế giới, hay là hai thế giới? Hay có lẽ vĩnh viễn đều là nợ.”

Liễu Dật không biết nói gì, chỉ đáp: “Liễu Dật sẽ nhớ một đời.”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, bực bội nói: “Người có thể nợ ta một đời, hồ

thẹn một đời, cũng không thể lấy ta ư?”

Liễu Dật hốt nhiên dừng lại một cái, thở ra một hơi, nói: “Thất Nguyệt cô nương, cô biết chẳng? Khi người đã yêu một người, trong tim người cũng sẽ không thể chứa thêm một người nào khác nữa. Nếu như ta phải lấy cô, cũng chỉ là quấy quá cô, ta tịnh không yêu cô, cô cũng sẽ không hạnh phúc, chẳng lẽ, chỉ vì một cái danh tiết kiêu tin vệt ấy, chúng ta phải gánh vác một đời tạm bợ không hạnh phúc ư?”

Thất Nguyệt nghe xong, dừng lại, nói: “Ta tịnh không biết cái gì là yêu, mười mấy năm nay, trong thế giới của ta chỉ có người chết, ta tịnh không với cao tới chuyện người yêu ta, ta cũng không biết sẽ có yêu người hay không, nhưng ta

cần chỉ là tôn nghiêm của một người.”

Liều Dật vừa nướng thịt, vừa hỏi tiếp: “Thế nhưng, Thất Nguyệt cô nướng, cô dùng hạnh phúc của một đời để đổi lấy tôn nghiêm, có đáng chăng?”

Thất Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Ta không biết, ta chưa từng yêu qua, ta không biết ái tình, hạnh phúc là gì, ta chỉ biết ta là tôn chủ cao cao tại thượng của Ma tộc Ma môn, tuyệt đối không thể chịu một thứ sinh bình phạm vũ nhục!”

Liều Dật quả thật không còn gì để nói, cô ta lại cho sai lầm ấy là vũ nhục, nhưng trong mắt Liều Dật, đó chỉ là một chuyện ngoài ý muốn!

Liều Dật người người thịt nướng, thật thơm a, lúc trước ở nhà, phụ thân không có nhà, chính mình cũng lén lút ra ngoài

ăn thịt rắn, không nghĩ hôm nay phải dựa vào cái này để duy trì sinh mạng của mình.

Liễu Dật vung vẩy dầu mỡ trên thân rắn, đưa cho Thất Nguyệt nói: “Thịt rắn thật là thơm tho tươi ngon, không thể không ăn nhé.”

Thất Nguyệt nhìn bộ dạng chăm chỉ đó của Liễu Dật, tiếp lấy thịt.

Liễu Dật dùng miệng xé một miếng thịt lớn, nuốt vào, nói: “Thất Nguyệt cô nương, y phục của cô thật đẹp...”

Thất Nguyệt vừa nuốt một miếng, ngây ra luôn ở đó, trước mắt hốt nhiên bỗng bình tĩnh cảnh lúc đó chỗ đó, một thư sinh ngốc liều mạng xông vào thùng tắm của cô, sau đó ánh mắt đèn chớp một cái cũng không chớp nhìn cô...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 64: Ngộ Hiểm Trung Hiểm, Tiểu Tử Vong ...

Ái tình vốn chính là thứ không thể nắm bắt nhất, có lúc thống khổ, có lúc mật ngọt, có lúc khiến người ta khoái lạc, có lúc khiến người ta bị thương. (Cổ Long, ngữ)

“Thế nào? Mùi vị ngon chứ?” Liễu Dật vừa ra sức gặm thịt rắn trong tay, vừa dò hỏi về tài nấu nướng của mình.

Liễu Dật vừa ăn vừa nói: “Nếu như một người vừa đói phi thường vừa không có lương khô, ta nghĩ ăn thịt người sống

cũng nhất định dễ ăn phi thường.”

Liều Dật vốn đang ăn thức ăn, hốt nhiên cảm thấy một trận ác tâm, nhìn nhìn Thất Nguyệt, thầm nghĩ: “Ma nữ rốt cuộc là ma nữ, vẫn là ít nói tốt hơn.”

Đã quyết định chủ ý, Liều Dật cũng không nói gì, vừa chậm chậm thưởng thức thịt rắn, vừa từ từ thưởng thức mưa rơi ngoài động.

Hốt nhiên Thất Nguyệt hỏi: “Người có thể nói cho ta biết tình yêu là gì không?”

Liều Dật bị Thất Nguyệt hỏi một vấn đề đột ngột như thế khiến mình cảm thấy khó chắc chắn, miệng ngừng nhai, nhìn Thất Nguyệt...

Thất Nguyệt cũng nhìn lại Liều Dật, chỉ là ánh mắt lạnh băng ấy không có

chút biểu tình gì, hỏi tiếp: “Người cũng không biết sao?”

Liều Dật lắc lắc đầu, nói: “Sách thánh hiền không có ghi, cái này cũng có lẽ cần phải có lý giải của mỗi người.”

Thất Nguyệt lôi ra một cái khăn tay, lau miệng, nói: “Ta ăn no rồi, thế người hãy nói lý giải của người đi.”

Liều Dật ăn tiếp một miếng, nói: “Nói gì chứ, rất mông lung, rất không rõ ràng, vào khi tình yêu mới sớm phát sinh, ta nghĩ là bất kì sức mạnh nào cũng vô pháp ngăn trở, cũng có lẽ sẽ là hạnh phúc, cũng có lẽ sẽ là đầy bi thương, vào lúc tình yêu đến, cũng có lẽ người không biết gì cả, nhưng vào lúc mà tình yêu đi mất, người nhất định sẽ biết.”

Thất Nguyệt lắc lắc đầu, nói: “Không

được rõ ràng lắm, vì cái gì hạnh phúc lại sẽ bị thương, lúc đến không biết, lúc đi mất vì sao nhất định sẽ biết?”

Liễu Dật dùng tay áo lau lau miệng, nhìn mưa bên ngoài, nói: “Ta cũng không rõ, vào lúc hai người ở cùng nhau, sẽ rất hạnh phúc, một câu nói ngắn ngủi đơn giản của cô ta, thậm chí một chút cử động của cô ta, đều sẽ khiến thế giới của người rất tuyệt vời, nhưng vào lúc không nhìn thấy đối phương, tiếp đó sẽ kéo đến vô tận nhớ nhung, đau khổ và dần vật... khờ khờ, kì thật ta cũng không rõ lắm.”

Thất Nguyệt hỏi tiếp: “Nói vậy người và Cát Lợi Nhi quen nhau như thế nào?”

Liễu Dật nhìn biểu tình nghiêm túc của Thất Nguyệt, nói: “Cái này hả...

phải cảm tạ bàn tay của mệnh vận a, ta vốn thuộc tầng lớp thư sinh vô liêu ở Giang Nam, hậu ân cứu công chúa của hoàng đế vì một bức họa của ta mà chạy mất, rồi kéo ta vào cái giang hồ này... chính là kiêu như vậy đó.” Liễu Dật đem việc làm sao mình quen biết Cát Lợi Nhi nói ra, nhưng lúc nhìn đến Thất Nguyệt, cô ta đã dựa lên vách mà ngủ mất rồi.

Nhìn mặt Thất Nguyệt có chút xanh xao, cũng có lẽ cô ta đã rất mệt rồi.

Liễu Dật hơi lửa, cũng nằm xuống, nhưng vào lúc Liễu Dật nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ của Cát Lợi Nhi lại bỗng bèngh trước mắt hẳn...

Không biết ngủ đã bao lâu, cũng không biết vào giờ nào, ở thế giới dưới lòng đất này, không có ánh mặt trời, thứ

duy nhất chiếu sáng là một chút hôn ám không biết từ đâu phản xạ lại, Liễu Dật mở mắt, ngồi dậy.

Liễu Dật tỉnh không nhìn thấy Thất Nguyệt, không biết nha đầu này lại chạy đi đâu rồi, Liễu Dật cũng lười không quản, dù sao trên hòn đảo này, chạy cũng chạy không xa.

Chính vào lúc này, một trận gió thổi động tóc Liễu Dật, trận gió nhẹ này hấp dẫn Liễu Dật, bởi vì trận gió này không phải từ ngoài động thổi vào, mà từ trong sơn động thổi ra, chuyện này nói lên điều gì? Trong sơn động này có thể có mật thất, hoặc giả cái gì đó kiểu như ám đạo, Liễu Dật chậm chạp đứng lên, bằng vào cảm giác trận gió nơi mới thổi mà tìm đến...

Liều Dật lôi cây đuốc dưới đất lên, lần vào bên trong, theo gió nhẹ từ từ thổi tới, Liều Dật cuối cùng cũng ở một góc trong động tìm được một lỗ hồng nhỏ cỡ ngón tay. Theo lỗ nhỏ đó mà nhìn vào trong, chỉ có ánh sáng màu trắng, không nhìn thấy gì cả.

Liều Dật dùng sức đẩy, thế nhưng vách đá này thủy chung không có phản ứng, Liều Dật vội chạy ra khỏi cửa động, tìm Thất Nguyệt khắp xung quanh...

Dưới bầu trời hôn ám, ánh sáng không sáng không tối đó đang phản chiếu lên trên thân thiếu nữ màu vàng nhạt, chiếu lên trường kiếm đeo ở eo thiếu nữ, đang nhìn về mặt biển vô tận dưới lòng đất, trong ánh mắt tựa hồ mang vô tận thất vọng, bi thương.

Liễu Dật lớn giọng la: “Thất Nguyệt cô nương, cô lại đây coi, tôi phát hiện sau sơn động này có thứ gì đó, cũng có thể là cửa ra, chúng ta cũng có lẽ thoát ra được đây.”

Thất Nguyệt vừa nghe, vội chạy qua, hỏi gấp: “Ở đâu?”

Liễu Dật vội chỉ phương hướng ấy trong động, cùng nhanh chóng dẫn đường.

Thất Nguyệt gõ gõ nắm tay, hốt nhiên nói: “Bên trong là khoảng trống, ta nghĩ đây không phải là mật thất thì cũng là cái gì đó kiểu như ám đạo (đường ngầm).”

Liễu Dật nói tiếp: “Vừa rồi tôi đã thử, vô luận tôi đập kiểu nào cũng không mở vách đá này ra được, cũng có lẽ tu vi của tôi căn bản không đủ.”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật một cái, rút từ cái túi nhỏ ở eo ra một vật như viên đồng, đại khái to cỡ nắm tay, dài hai thốn, trước sau hai bên đều khắc đầu lâu của thượng cổ ma thú, xem ra là một vật khủng bố phi thường.

Liễu Dật hỏi: “Đây là vật gì vậy?”

Thất Nguyệt đặt viên đồng đó trên vách đá, nói: “Đây là vật đặt hữu của Ma môn chúng tôi, gọi là “Thị thần lô”, đừng coi nó chỉ to cỡ đó, mà uy lực của nó lại rất kinh người, tin rằng một cánh cửa đá như vậy, sẽ nổ tung ra dễ dàng.”

Thất Nguyệt nói: “Chúng ta đi ra.”

Liễu Dật vội vã theo Thất Nguyệt ra ngoài, chỉ sợ chạy chậm bị “Thị thần lô” đó khiến chính mình nổ tung.

Đại ước đi ra khỏi động chừng mười

mây trượng, Thất Nguyệt rút kiếm ra, nói: “Hy vọng có thể nổ tung ra được, nếu không chúng ta quả thật không có đường để chạy.”

Liễu Dật hỏi: “Cô mang theo có một quả mìn thôi sao?”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, đáp: “Thị thần lôi ta mang theo không ít, nhưng muốn làm nó nổ thì phải có chân khí cường liệt ngưng tụ đúng khí đúng lực từ xa, chân khí của ta có hạn, chỉ cần kích nổ một viên, ta đã hư nhược phi thường.”

Liễu Dật không nói gì, chỉ gật gật đầu...

Thất Nguyệt theo tay kéo lên một đạo kiếm hoa, theo liên xuyên kiếm thức[1] kì quái xuất hiện, kiếm của cô ta từ từ phát xuất ánh sáng màu tím, Liễu Dật

nhìn có chút ngẩn ngơ, thật đẹp, động tác này phảng phất như một điệu múa, thêm vào phục trang của Thất Nguyệt, nào phải là ngưng tụ chân khí, rõ ràng là một điệu múa đẹp đến không thể tồn tại mà!

Đột nhiên, Thất Nguyệt ngừng lại, thân thể đứng thẳng lên, tay phải cầm ngang trường kiếm, tay trái ngón giữa ngón trỏ chậm chậm theo thân kiếm chuyển động về trước, chỉ thấy ánh sáng màu tím không ngừng tụ tập về phía trước, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng sáng, thế nhưng nhìn Thất Nguyệt, tay phải bắt đầu run nhẹ, với lại trên trán đã có thể thấy những giọt mồ hôi, hiện tại kiểu ngưng tụ chân lực này khó khăn phi thường.

“Rào” một đạo ánh sáng màu tím như

thanh kiếm trong tay Thất Nguyệt đã phóng ra, nhằm đánh thẳng vào “Thị thần lôi” ấy, vào khoảnh khắc *****ng nhau, “Ầm” một tiếng, mặt đất bắt đầu run rẩy, tựa hồ cả hòn đảo sắp đổ sụp.

Thất Nguyệt đã hao phí quá nhiều chân lực, dưới sự run rẩy của mặt đất, cô ta cũng đứng không vững, đột nhiên ngã về sau... chính vào một nháy mắt ngã xuống ấy, một cánh tay có lực ôm lấy eo thon của Thất Nguyệt, đỡ Thất Nguyệt dậy, nhưng chỗ giữa thân trên và thân dưới của Thất Nguyệt, căn bản không có che đậy gì, cánh tay đó trong lúc tiếp xúc với cái eo thon mịn ấy, run rẩy miễn cưỡng đỡ Thất Nguyệt dậy, mặt đất đã ngừng chấn động, Liễu Dật như chạm phải điện vôi rút tay về.

Thất Nguyệt sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhìn Liễu Dật một cái, nói: “Chúng ta tiến vào xem thử, có phải quả thật có thông đạo gì không.”

Liễu Dật đi trước dẫn đường, Thất Nguyệt ở sau chậm chậm bám theo, trong sơn động còn có chút tro bụi, Liễu Dật bước qua đá vụn trên mặt đất, đi vào bên trong...

Ở cửa, Liễu Dật dừng lại, đây là một thông đạo hình vuông, không biết vách tường làm bằng gì, lại phát ra ánh sáng màu trắng, nhánh thông đạo này hiển nhiên còn kéo dài xuống dưới đất, Liễu Dật bắt đầu hoài nghi, người sáng tạo cái mê cung dưới lòng đất này, có phải muốn đem cái thế giới này khoét ra cái động này không?

Thất Nguyệt nhìn nhìn, nói: “Nhìn không thấy đâu, nhánh thông đạo này thật dài a.”

Liễu Dật bước về phía trước mấy bước, nói: “Đúng a, lại còn kéo dài xuống dưới rất dốc, vẫn cảm thấy đâu có gì không đúng, chỗ có bí đạo ắt có cơ quan a, đúng, ắt phải có cơ quan a, trên rất nhiều cổ thư đều có ghi như vậy.”

Thất Nguyệt đi về phía trước vài bước, hỏi: “Thật hả?” hốt nhiên, dưới chân chìm xuống, phảng phất đâm phải cái gì, chính vào lúc này, sơn động phía sau Thất Nguyệt ầm một tiếng, từ bên trên rơi xuống một cánh cửa đá, một lần nữa đóng lại, nhưng cùng lúc với cánh cửa đá rơi xuống, mặt đất màu trắng tựa hồ đang chuyển động, biến thành cang

lúc càng dốc đứng, Liễu Dật vội nói: “Không hay!” tứ chi duỗi ra, chống đỡ thân thể vào thông đạo hình vuông. Mà Thất Nguyệt cũng rút tử sắc trường kiếm ra, cắm vào vách đá, chính vào lúc hai người hoàn thành động tác, thông đạo vuông này đã biến thành một thông đạo đứng thẳng như miệng giếng, hơn nữa nhìn không thấy đáy, nếu quả thật rơi xuống, không biết xương cốt có còn hoàn chỉnh không nữa.

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật phía dưới, nói: “Thư sinh chết tiệt, trong cổ thư còn nói gì nữa? Chúng ta hiện tại phải làm sao?”

Liễu Dật nỗ lực chi trì hai bên, trán đã có mồ hôi, nói: “Trong cổ thư không nói phá cơ quan thể nào, tôi cũng không

biết làm sao, nhưng tôi biết tôi kiên trì không lâu sẽ phải rơi xuống, cũng có lẽ, tôi sẽ rơi đến vỡ thân nát xương hết.”

Thất Nguyệt nhìn biểu tình nỗ lực đó của Liễu Dật, hốt nhiên lại cười...

Liễu Dật nói xong câu đó, ngẩng đầu lên, thấy miệng Thất Nguyệt cong cong, làn môi mỏng manh, đầy sức dụ hoặc, hàm răng trắng tinh thật chảnh tề, cô ta đã cười, Liễu Dật nhìn có chút si mê, từ khi thấy Thất Nguyệt, cho đến hiện tại, chưa từng thấy qua cô ta cười, không thể nghĩ vào lúc này cô ta còn cười.

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt, hỏi: “Cô rất cao hứng hả? Chúng ta đã sắp rơi xuống chết rồi, cô còn cười nữa.”

Mặt Thất Nguyệt vẫn còn nhợt nhạt như thế, nhưng nhợt nhạt không ngăn nổi

dung nhan tuyệt thế ấy, một nụ cười khuy nh thành, nói: “Mười mấy năm nay ta chưa từng thử qua cái gì là vui vẻ, ta cũng không biết vì sao hôm nay đã sắp chết, lại còn cười, ta sắp không còn lực khí rồi, ta nghĩ ta sẽ chết trước ngươi.”

Mồ hôi Liễu Dật đã bắt đầu chảy xuống, nhìn Thất Nguyệt ở phía trên, nói: “Không đâu, tôi ở phía dưới, tôi nghĩ tôi sẽ chết trước.”

Thất Nguyệt hốt nhiên lại cười, nhìn lại quả thật rất vui vẻ, ở ranh giới của tử vong này, nụ cười của cô ta thánh thiện như thế, ai còn để ý cô ta là ma nữ nhỉ.

Thất Nguyệt nói tiếp: “Thật là rất có hứng thú, chúng ta sắp, sắp chết rồi, còn thảo luận ai chết trước.”

Chính vào lúc này, tay Liễu Dật

trước xuống dưới, đột nhiên rơi xuống, thân ảnh ấy nhanh chóng biến mất giữa thông đạo hình vuông, chỉ nghe thanh âm Liễu Dật bên dưới truyền lên nói: “Thất Nguyệt cô nương, tôi còn có lời nói với cô...” phần sau câu nói nghe không được nữa, có thể Liễu Dật đã rơi xuống rất sâu rồi.

Vào nháy mắt Liễu Dật rơi xuống ấy, Thất Nguyệt buông tay đang nắm chuôi kiếm, không suy xét gì, không do dự gì, rơi nhanh như bay xuống dưới, còn lớn giọng quát: “Đây là lãng mạn ư?” gió vùn vụt thổi qua bên tai, phảng phất đây mới chân chính là vực sâu không đáy.

Dần dần, Thất Nguyệt nhìn thấy thân ảnh Liễu Dật, cũng có lẽ Thất Nguyệt mặc ít hơn, rơi xuống nhanh hơn, trong

nháy mắt tiếp xúc nhau, Thất Nguyệt kéo tay Liễu Dật, lớn giọng nói: “Trả lời câu hỏi của ta đi!”

Dưới tác dụng của gió mạnh, Liễu Dật miễn cưỡng nghe rõ câu nói của Thất Nguyệt, nhìn thấy tường vách nhanh chóng lui lên phía trên, Liễu Dật lớn giọng cười nói: “Nếu như đây cũng là lãng mạn, thế thì đây sẽ là lãng mạn của tử vong, phải kêu là—lãng mạn cuối cùng.”

Trên mặt Thất Nguyệt lộ ra một tia vi tiếu (mỉm cười), hỏi: “Người vừa rồi có điều gì muốn nói với ta?”

Liễu Dật lớn giọng nói: “Tôi muốn nói, cô lẽ ra phải đã thường xuyên cười, cô phải biết, nụ cười của cô rất đẹp, nếu như cô không cười, thế giới này sẽ thiếu

đi một thứ rất đẹp.”

Dần dần, thông đạo vuông này rộng ra, càng lúc càng rộng, càng lúc càng rộng, đồng thời xung quanh nổi lên đám mây màu trắng, không ngừng ma sát bên cạnh thân mình.

Thất Nguyệt cũng chịu không nổi sức ép, thân thể hư nhược ngất đi, trong thế giới tiềm thức ấy, Thất Nguyệt cảm thấy chính mình thật khoái lạc, rất khoái lạc, bay lượn trong mây trắng vô tận này, liên tục bay lượn, bay về phía tử vong, cũng đừng quản thế giới hư cấu này, mà bên thân mình, còn có người cùng với mình bay về phía tử vong, hốt nhiên cảm thấy hạnh phúc mông lung thế...

Liễu Dật bị làn vân vụ này quấn quanh, cũng dần dần mất phương hướng,

dần dần mất đi ý thức, trong kí ức, hẳn nhìn thấy nụ cười của Cát Lợi Nhi, thế nhưng, nụ cười ấy càng lúc càng xa, càng lúc càng không rõ ràng, thậm chí bắt đầu mơ hồ...

[1]: LSQK chú: liên xuyên kiếm thức: cách múa kiếm theo vòng tròn, vòng này tiếp vòng kia.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 65: Ná Nhất Trích Nhãn Lệ, Khả Tri ...

Lần đầu tiên mở mắt ra, không cảm thấy bất kì đau đớn hay không dễ chịu gì

hết, Liễu Dật gắng sức ngồi dậy, mình đã chết rồi sao? Hay đây là mộng? Chỗ cao như thế này, rơi xuống, vì sao một chút tổn thương cũng không có nhỉ?

Liễu Dật bắt đầu xem xét xung quanh, đây là một gian phòng vuông xây bằng đá, bốn mặt có bốn viên dạ minh châu treo trên cao, chiếu sáng khắp gian phòng này, trừ bốn viên dạ minh châu ra, trong phòng trống rỗng, không có bất kì vật gì, Liễu Dật muốn đứng dậy, nhưng hốt nhiên cảm thấy tay mình bị người giữ lại, nhìn lại thì ra nguyên lai là Thất Nguyệt đang nằm trên đất.

Chỉ thấy mặt Thất Nguyệt trắng bệch không có một tia máu nào, xem ra đã hư nhược đến cực điểm, Liễu Dật dùng rất nhiều sức lực, cuối cùng gỡ được tay của

Thất Nguyệt ra, nhẹ nhàng kêu vài tiếng, thế nhưng Thất Nguyệt không có bất kì phản ứng nào, Liễu Dật thử đặt tay lên trán cô ta, thật nóng a, người tu luyện như thế này, sao lại sinh bệnh nhỉ?

Liễu Dật đâu biết, từ khi vào động, Thất Nguyệt không hề nghỉ ngơi, rơi xuống hòn đảo dưới đất cứ vướng mắc với con rắn đỏ suốt, sau đó dầm mưa lạnh ở bên ngoài, vì làm nổ cánh cửa để vào sơn động, đã dùng hết toàn bộ chân lực, lúc này cô ta mệt mỏi đã phát sốt cao.

Liễu Dật hốt nhiên hơi hoảng, căn phòng này bốn bên đến một cái cửa cũng không có, chỉ có phía trên cao kia nhìn không thấy đỉnh, trong này không có nước, không có thức ăn, thứ gì cũng

không có, Thất Nguyệt hiện tại lại phát sốt cao, phải làm sao đây?

Lúc này, Thất Nguyệt từ từ mở mắt ra, câu đầu tiên là: “Thư sinh? Thư sinh? Người ở đâu?”

Liễu Dật vội đi qua, nói: “Đây, tôi đây.”

Thất Nguyệt hỏi: “Chúng ta còn chưa chết, đúng không?”

Liễu Dật gật gật đầu, nói: “Tuy chưa chết, bất quá cái chết này càng khó chịu, nơi đây bốn bên đều là vách đá, không có nước, không có đồ ăn, tôi nghĩ chúng ta sẽ chết rất khó coi.”

Thất Nguyệt nhìn nhìn Liễu Dật, cô ta muốn cựa mình ngồi dậy, thế nhưng cô ta một điểm lực khí cũng không có. Liễu Dật bước đến bên cạnh, đỡ vai Thất

Nguyệt, từ từ đỡ cô ta ngồi dậy.

Thất Nguyệt hỏi tiếp: “Thư sinh, đáp ứng ta một chuyện được không?”

Liễu Dật nhìn nhìn Thất Nguyệt, hỏi: “Chuyện gì, chúng ta đều sắp chết cả rồi, cô không phải còn kêu tôi lấy cô chứ?”

Thất Nguyệt nhìn nhìn Liễu Dật, làn môi mỏng khô rang tựa hồ tự cười mình, cười nói: “Không phải, ta nghĩ, chúng ta đã sắp chết rồi, trong mấy ngày còn lại này, để ta yêu ngươi, được không? Cho dù một ngày, một ngày cũng tốt, ta thực muốn biết cảm giác yêu là gì.”

Liễu Dật nhìn biểu tình nghiêm túc của Thất Nguyệt, tịnh không phải đùa giỡn, nhất thời quả thật không biết nói thế nào.

Thất Nguyệt hỏi tiếp: “Nơi này

không có nước, chúng ta tôi đã sống ba đến bốn ngày, ta nghĩ với tình huống của ta hiện tại, hai ngày đã là không tồi, cái ta muốn biết là, yêu một người, cần có thời gian bao lâu?”

Liễu Dật suy nghĩ rồi đáp: “Yêu một người, có thể chỉ cần thời gian một cái chớp mắt, hoặc giả cần thời gian một đời, hai chữ tình yêu này quá kì diệu, ta thật không biết phải nói thế nào.”

Thanh âm Thất Nguyệt càng lúc càng nhỏ, nói: “Thế người đáp ứng ta, trong đoạn thời gian này, cho ta yêu người, được không? Đây là thỉnh cầu cuối cùng của ta.”

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt, trong lòng lại nổi lên một tia thương xót, một nữ nhân kiêu này, nguyện vọng duy nhất

trước lúc chết chỉ là thử một lần tư vị của tình yêu, thế nhưng, phải nói yêu đơn giản thế nào, làm sao nói yêu một người liên yêu người đó nhỉ.

Thất Nguyệt nhìn biểu tình khó xử đó của Liễu Dật, lại đau buồn nói: “Ta không yêu cầu người cái gì, càng không với cao tới chuyện người yêu ta, ta cần chỉ là người mở lòng dạ ra, một tia thương xót của người, để ta trước khi chết thử một lần thế nào là yêu! Không lẽ như vậy cũng không làm được? Người tàn nhẫn như thế sao?”

Liễu Dật vội lắc đầu nói: “Không phải, cái tôi sợ là... là, cho dù cô dùng hết cả một đời, cũng không yêu được tôi, như thế, cô sẽ rất thất vọng à.”

Thất Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Chúng

ta không thử làm sao biết được, chuyện người phải làm là đừng cự tuyệt ta, mà ta muốn làm là thử một lần yêu người, như thế không được sao? Thời gian của chúng ta không nhiều, ta không muốn lưu lại bất kì hối tiếc nào.”

Liều Dật nhìn vẻ hư nhược của Thất Nguyệt, lại gật gật đầu, chính vào khoảnh khắc hấn gật đầu ấy, Thất Nguyệt ngất đi, ngã vào lòng Liều Dật, nhìn vẻ hư nhược của Thất Nguyệt, Liều Dật nói: “Cũng có lẽ, cô cứ như thế này mà ngủ suốt, cũng không cần tình yêu, còn tôi ư? Lại phải chịu hết dần vặt của tử vong, mới có thể chết đi.”

Liều Dật nhẹ nhàng đặt Thất Nguyệt xuống, để cô ta nằm được bằng phẳng hơn, thoải mái hơn một chút, chính mình

cũng nằm xuống, tuy trong phòng rất sáng, nhưng Liễu Dật ngủ rất nhanh, mà ngủ thế này, ngủ say, không biết qua bao lâu...

Ánh sáng chói mắt kêu gọi Liễu Dật, nghe được tiếng rên rỉ của Thất Nguyệt bên mình: “Nước, nước, nước...” Liễu Dật sờ đầu Thất Nguyệt một cái, thật nóng à, chính mình từ khi rơi xuống đây đến giờ chưa được uống nước, miệng đã sớm khô rồi, mà Thất Nguyệt dưới sự lợi hại của cơn sốt, càng cần nước hơn, hiện tại quan trọng là nơi đây chẳng có gì cả, thế thì đào đâu ra nước?

Liễu Dật lôi ra bình nước mang theo người, lắc lắc, sớm đã hết rồi, mà bình nước của Thất Nguyệt thì quăng ở trên kia, không mang theo, thế này phải làm

sao, Thất Nguyệt sốt thế này sẽ chết rất nhanh, đi đâu kiếm nước đây? Trong lúc Liễu Dật đang nôn nóng, hắn nhìn thấy ở lưng váy[1] của Thất Nguyệt có mang một thanh chủy thủ nhỏ...

Liễu Dật nhìn thanh chủy thủ, lại nhìn bình nước trong tay, hốt nhiên nói: “Có rồi...”

Như thế này, không biết đã qua bao lâu, Thất Nguyệt sốt cao đã hạ, với lại sắc mặt đã trở nên tốt hơn, trông đã khá hơn nhiều rồi, Liễu Dật vùng vẫy thân thể hư nhược, tựa vào tường ngồi xuống.

Thất Nguyệt mở mắt ra, nhẹ nhàng ngồi lên, hỏi: “Thư sinh, ta cảm thấy tốt hơn rồi, chúng ta ở đây bao lâu rồi?”

Liễu Dật lắc lắc đầu, cười nói: “Ở đây lại nhìn không ra thời gian, bất quá

ta nghĩ chúng ta đã nán lại hai ngày rồi, dù sao cũng không phải ngắn.”

Thất Nguyệt lúc này ho húng hắng, Liễu Dật hỏi: “Thế nào? Còn khó chịu?”

Thất Nguyệt lắc đầu nói: “Không, chỉ có hơi khát, ta nghĩ chúng ta quả thật đã kiên trì không nổi rồi, nơi này không có nước, chúng ta sẽ chết khát thôi.”

Liễu Dật cười cười nói: “Sao lại không có nước, trong bình nước bên cạnh cô có nước, nếu như không có nước, chỉ sợ cô một cơn sốt cao ấy cũng không qua khỏi, sớm đã bị chết nóng rồi.”

Thất Nguyệt nhìn nụ cười mỉm của Liễu Dật, cảm thấy rất không tự nhiên, cầm bình nước bên cạnh mình, hỏi: “Người không uống sao?”

Liều Dật nhìn bình nước ấy, nuốt nước bọt, lắc lắc đầu nói: “Tôi không khát, cô uống đi.”

Thất Nguyệt cầm bình nước, mở nắp bình, nhẹ nhàng ngửa đầu, uống vào... thật ngọt, mang chút đặc dính, chút mùi tanh. Thất Nguyệt đột nhiên đặt bình nước xuống, nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên miệng bình có màu đỏ tươi, màu sắc này, mùi vị này, Thất Nguyệt hiểu rõ hết mức, đây không phải là nước, đây là máu, là máu tươi của người.

Thất Nguyệt nhìn về phía Liều Dật, chỉ thấy Liều Dật lúc này vì đã chảy quá nhiều máu, hư nhược quá độ, lại mê man rồi, khuôn mặt trắng bệch ấy, làn môi khô ran ấy, nhìn Liều Dật đã mê man, Thất Nguyệt ngẩn ra, từ khi nhìn thấy Liều Dật

cho tới lúc ấy, ấn tượng về Liễu Dật từng cảnh, từng màn một lần nữa chuyển động trong kí ức của cô ta, mắt của Thất Nguyệt không thể động, cô ta không thể tin được trên thế giới lại có loại người như thế này, một giọng nói nhẹ nhàng thoát ra khỏi miệng: “Thư sinh ngốc, người vì sao phải làm như vậy? Vì sao lại ngốc thế này!”

Một giọt nước mắt ấy, là cảm động, một giọt nước mắt ấy, là quyến luyến, một giọt nước mắt ấy, là hạnh phúc, một giọt nước mắt ấy, là đau lòng... trong một nháy mắt ấy, nước mắt của cô ta đã khiến cô ta yêu một người không nên yêu, một người hư vô phiêu miêu, không lấy gì làm hiện thực, tình lang đã yêu một nữ nhân, tình yêu chú định sẽ thống khổ một

đời, nhưng cô ta lúc này, còn để ý mấy chuyện này sao...

[1] LSQK chú: Cái mà ở quần thì gọi là lưng quần, còn ở váy thì gọi là gì nhỉ? Ai biết chỉ giùm tại hạ với!

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 66: Vũ Nguyệt Thần Kiếm, Loạn Kiếm Thập ...

Mọi người luôn luôn vào một số thời điểm không thích hợp nghĩ một số chuyện không nên nghĩ, đây vốn là một trong những đau khổ lớn nhất của loài người. (Cổ Long, ngữ)

Thất Nguyệt mang Liễu Dật nhẹ nhàng đặt nằm thẳng xuống, để hắn nằm được thoải mái hơn một chút, nhìn thanh trủy thủ vẫn còn nắm chặt trong tay hắn, nhìn vết thương kinh tâm trên cổ tay hắn, Thất Nguyệt hốt nhiên cảm giác tim mình thật đau, thật đau.

Thất Nguyệt cũng nhẹ nhàng nằm xuống, như thế này, không có bất kì ai quấy nhiễu, giấc ngủ của hai người đến không một tiếng động, cũng có lẽ, bọn họ vĩnh viễn sẽ không tỉnh, nhưng cũng có lẽ...

Liễu Dật trong lúc hốt hoảng một lần nữa mở mắt ra, Thất Nguyệt bị cử động của Liễu Dật đánh thức, gắng sức ngồi dậy, hỏi: “Thế nào, không sao chứ?”

Liễu Dật cười nhìn Thất Nguyệt nói:

“Không sao, cô cũng quá coi thường tôi rồi, tôi tuy có hơi mệt, hiện tại ngủ đủ, đã không sao rồi, chỉ bắt quá bốn viên da minh châu chiếu vào mắt, làm tôi ngủ cũng ngủ không ngon.”

Thất Nguyệt đứng dậy, bước lại phía bốn hạt châu, bởi vì Thất Nguyệt rất cao, chỉ cần duỗi tay, liền có thể ung dung lấy mấy viên da minh châu ra, cứ như vậy, Thất Nguyệt lần lượt lôi bốn hạt châu xuống.

Chính vào lúc lôi hạt châu thứ tư xuống, gian phòng này cuối cùng cũng trở thành không chói mắt như thế nữa, trái lại có chút hôn ám, chính vào lúc này, “Ầm” một tiếng, mặt đất bắt đầu chấn động, gian phòng bắt đầu lắc lư.

Liễu Dật vội nói: “Chúng ta không lẽ

còn rơi xuống nữa, tôi nghĩ chúng ta đã ở một nơi sâu hơn địa ngục tầng thứ mười tám rồi chứ.”

Thất Nguyệt cầm bốn hạt châu, vát vát bước đến bên cạnh Liễu Dật, cũng ngồi xuống, nói: “Tốt a, thế này thì chúng ta lại rơi xuống nữa, thử coi chỗ sâu hơn mười tám tầng địa ngục là ở đâu?”

Thế nhưng, tưởng tượng thường lại không giống với thực tế, lần này cũng không phải ngoại lệ, mặt đất tuy chấn động, nhưng tịnh không nứt ra, Liễu Dật cùng Thất Nguyệt cũng không rơi xuống dưới!

Thất Nguyệt suy nghĩ rồi nói: “Ta vừa rồi có thể lại chạm phải cơ quan ở mấy chỗ ấy, thế nhưng làm sao ở chỗ chúng ta đây lại không có thay đổi gì

cả?”

Lúc này, ánh sáng trong phòng là từ bốn hạt dạ minh châu mà Thất Nguyệt đặt trên đất phát ra, bởi vì trên mặt đất, còn có hai người ngăn ánh sáng, tất cả, chỉ chiếu sáng có một mảng xung quanh hai người.

Liễu Dật yếu ớt trả lời: “Tôi không biết, trên cổ thư không có nói, bất quá có một câu nói tôi được nghe qua!”

Thất Nguyệt vội hỏi: “Nói thế nào?” bất tri bất giác, Thất Nguyệt đối với thư sinh này đã có một loại cảm giác ỷ lại mạnh mẽ.

Liễu Dật miễn cưỡng cười nói: “Đại nạn không chết, tất có hậu phúc a! Cô hiện tại hãy mang mấy hạt châu đến nơi xem thử, nói không chừng cô vừa động

chạm vào trần pháp gì đây, đâu đó lòi ra bí đạo nào thì sao?”

Thất Nguyệt quả thật cầm một hạt dạ minh châu đứng lên, giơ cao lên quá đầu...

Quang hoa màu trắng, từng đạo bắn về mỗi phương hướng, Thất Nguyệt bên dưới phảng phất như tiên tử hạ phàm, dưới quang hoa này, càng thêm chói mắt, làm lóa mắt người ta.

Hốt nhiên, Thất Nguyệt đứng sững ra, buột miệng nói: “Không phải thật chứ!”

Liễu Dật vội hỏi: “Thế nào rồi?”

Liễu Dật vội chỉ về một góc độ bên hông mình nói: “Người xem...”

Liễu Dật rất hư nhược, miễn cưỡng quay đầu lại, rồi cũng ngẩn ra luôn, làm sao lại giống y như lời nói của mình vậy,

bên cạnh quả thật đã mở ra một cái cửa rộng hai trượng, cao một trượng, bên trong không có một chút ánh đèn.

Liễu Dật cũng cầm một hạt dạ minh châu, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, đứng lên nói: “Chúng ta đi vào xem thử.”

Thất Nguyệt gật gật đầu, hỏi: “Người đi được không?”

Liễu Dật đương nhiên biết Thất Nguyệt nói tới thân thể hư nhược của mình, liền cười cười, đáp: “Không có vấn đề, đi!”

Hai người chậm chạp đi vào gian phòng hắc ám ấy, để thấy xa hơn, hai người đều giơ viên dạ minh châu lên quá đầu, thế nhưng, trong gian phòng này lại nhìn không thấy gì cả...

Thất Nguyệt hốt nhiên nói: “Người

nhìn xem, ở đây có bó đuốc.”

Liều Dật trả lời: “Chúng ta không có hỏa tập a, làm sao đốt nó chứ.”

Thất Nguyệt thần bí cười nói: “Không quan hệ, ta có thể.” Nói xong giơ tay phải lên, đột nhiên, một mũi tên nhỏ màu hoàng kim, mang theo ngọn lửa, bắn thẳng về bó đuốc ấy, chỉ nghe “phụt” một tiếng, bó đuốc ấy lại cháy lên thật, theo sự bốc cháy của bó đuốc ấy, chỉ nghe bên cạnh không ngừng vang lên những tiếng “phụt, phụt”, bốn bên lại toàn là đuốc, sau khi bó đuốc đầu tiên cháy, không biết vì sao, bọn chúng cũng bùng cháy, trong một lúc, căn phòng lại sáng hết cả lên.

Liều Dật vội hỏi: “Đó là ám khí gì của người thế, lợi hại như vậy, còn mang

theo lửa nữa.”

Thất Nguyệt nói: “Là tỵ tiền, thân mũi tên ấy là ta đặc biệt luyện chế, bên trong thêm vào trận pháp cổ xưa, chỉ cần chân khí thôi động, trận pháp sẽ vận hành, thân tên sẽ bốc cháy, sau đó bắn ra, ta gọi mũi tên này là “Lưu hỏa”.

Liễu Dật gật gật đầu, bắt đầu quan sát bốn bên gian phòng này, rất hiển nhiên, gian phòng này so với gian phòng bọn họ vừa ở phải lớn hơn năm sáu lần, ngay phía trước lại có một điêu khắc bằng đá, điêu khắc sống động như thật, phảng phất như một người sống, nếu không phải những bó đuốc ở đây đủ sáng, không chừng Liễu Dật còn cho bức tượng này là người thật.

Bên dưới tượng đá đó có một cái bàn

đá, phía trên không có gì cả, mà bên cạnh cái bàn đá, lại có một khối đá lớn, có chiều cao hơn nửa người, trên tảng đá ấy, lại cắm một thanh kiếm.

Khi nhìn xung quanh, bốn góc tường lại đặt mấy hũ rượu không trong, với lại trên mặt vò rượu lại đặt một ít lương khô, thịt mặn có thể để lâu dài được.

Chính vào lúc này, lại nghe Thất Nguyệt dài giọng nói: ““Vũ nguyệt” kiếm”

Liều Dật chỉ là theo đó nhìn một cái, không có gì đặc biệt, một thanh kiếm mảnh mai, so với kiếm bình thường xinh xắn hơn một chút, trên kiếm cách có hai viên bảo thạch màu hồng, xem ra rất quý giá, nhưng không cảm thấy thanh kiếm này thế nào cả.

Nhưng Thất Nguyệt lại không như

vậy, vật và thể này mới đến được đây, mục đích chính là thanh kiếm này, bảo tàng trong này tuy không kiếm được, nhưng thanh kiếm này so với bảo tàng đều có giá trị, “vũ nguyệt” kiếm có thể xếp vào vị trí thần kiếm thứ tám, tự nhiên có chỗ thần kì của nó, bảo kiếm thông linh thể này không những có thể nâng cao cực hạn tu vi của mình, phát huy đến cao điểm, mà còn vì có linh khí, thậm chí hình thành kiếm hồn, đối với tu luyện nhân kiếm hợp nhất sau này, sự giúp đỡ của Thiên nhân chi cảnh có thể nói là không thể ước lượng, thế nhưng thần kiếm tất là vật có thể gặp chứ không thể cầu, hiện tại Thất Nguyệt nhìn thấy thần kiếm rồi, có thể không kích động ư?

Nhưng Liễu Dật lại không có hứng

thú lắm đôi với thanh kiếm này, hẳn rất hư nhược, nhìn đến những thứ đồ ăn, đồ uống, sớm đã không chịu nổi, không thém quản Thất Nguyệt, chính mình chạy đến chân tường, cầm lên một khối thịt mặn, mở một hũ rượu, liền ngoác miệng ăn uống! Thịt mặn thì không thấy gì, nhưng rượu thì thơm đến không thể thơm hơn, coi bộ cất giữ cả trăm năm rồi, xem ra lần này quả thật không uống phí.

Thất Nguyệt nhìn nhìn Liễu Dật, chính mình bước đến trước thanh kiếm, chỉ thấy “Vũ nguyệt” kiếm cắm sâu vào trong đá, chuôi kiếm màu ám ngân, dưới ánh đuốc chiếu sáng phản xạ quầng sáng dụ người, hai viên bảo thạch màu hồng trên kiếm cách, vào lúc Thất Nguyệt tới gần, một sáng, một tối, phảng phất như có

sự sống.

Phải biết, một thanh kiếm thông linh, đối với người luyện kiếm có rất nhiều dụng hoặc, thông linh trăm năm, hấp thu linh khí ngoài cửu thiên, hình thành kiếm hồn, tự có thể giúp người luyện kiếm vượt qua thiên nhân chi cảnh, đạt đến đỉnh phong của kiếm, phiêu miểu chi cảnh, bao nhiêu người vì một thanh thần kiếm mà làm cho thân bại danh liệt, thê ly tử tán, vì dù cho đạt đến đại thành của kiếm, cũng phải biết, trong tam giới, còn có bao nhiêu thanh thần kiếm chứ?

Thất Nguyệt nhẹ nhàng đặt tay lên chuôi kiếm màu ám ngân ấy, đột nhiên cảm giác một cỗ sức mạnh to lớn truyền qua, một tiếng “bình” buồn bã vang lên, Thất Nguyệt bị lực trên thân kiếm đẩy lui

về sau mấy bước, nhưng mấy bước này không những không khiến Thất Nguyệt từ bỏ, mà càng khiến Thất Nguyệt si mê thanh kiếm này hơn, hiển nhiên, thanh kiếm này đang kháng cự cô ta, đã có thể kháng cự, điều đó nói lên rằng nó không những thông linh, mà còn có thể đã đạt đến cảnh giới kiếm hồn, nếu không theo thời gian mà xuất hiện, thanh kiếm này nói không chừng phải xếp vị trí đệ nhất.

Liễu Dật nhìn nhìn Thất Nguyệt, không quản hấn, chính mình còn đang ăn thịt uống rượu, mấy ngụm rượu xuống bụng, âm âm, Liễu Dật có chút cảm giác say, hốt nhiên, Liễu Dật không tự nhiên nhìn lên bức tường đối diện một cái, trên tường lại có hình người, Liễu Dật đột nhiên lắc lắc đầu, là thật, trên tường xác

thực có hình người đang động, hơn nữa trong tay cầm kiếm, đang luyện kiếm.

Liều Dật vội la lên: “Thất Nguyệt cô nương, cô nhìn kia, trên tường có người.”

Thất Nguyệt nhìn bức tường mà Liều Dật chỉ, có chút khó hiểu, nói: “Người có phải uống nhiều quá không, trên tường đâu có gì đâu.”

Liều Dật lắc lắc đầu, lần tiếp theo nhìn lên tường, nhân ảnh vẫn còn động, Liều Dật tự nói một mình: “Có thể, ta quả thật đã uống nhiều rồi.”

Thất Nguyệt nhìn nhìn Liều Dật, không quản hấn, tiếp tục chuẩn bị rút kiếm...

Liều Dật vừa ăn, vừa uống, quả thật vô liêu, bèn nhìn lên người đang luyện

kiếm trên tường, một chiều một thức, tất cả có mười ba thức, mỗi kiếm đều công kích từ những chỗ không ngờ tới được.

Liễu Dật uống xong một hũ rượu, vì quả thật quá khát, hắn lại mở một hũ, uống tiếp, sau mấy ngụm, người trên tường lại không thấy nữa, thay vào đó lại là mấy hàng chữ.

““Loạn thập tam thức”, lão phu sáng chế trăm năm trước, truyền đến người có duyên hôm nay, hy vọng có thể tao phục cho muôn dân, mang theo lão phu trăm yêu trừ ma.”

Liễu Dật lắc lắc đầu, cho rằng chính mình đã uống nhiều, thế nhưng, chữ trên tường vừa biến mất, xuất hiện thay vào đó lại là một dòng chữ khác.

““Loạn thập tam thức”, kiếm thức

lãng loạn vô chương, có thể gọi là vô kiểm thức, lại bao hàm mười ba loạn thức, chủ dùng chân khí, thần kiếm, khu động mười ba loạn kiếm, làm loạn địch, đạt đến, loạn tâm, loạn ý, loạn mạch, loạn kiếm, loạn bộ, loạn khí, loạn thần, loạn mục... công có thể loạn địch mười ba cách.”

Liễu Dật một mặt uống rượu, một mặt ăn đồ ăn, nghĩ bụng: “Đây thật là đủ ngoan độc, loạn thế này, đối phương không phải là thứ gì cũng không dùng ra được, chờ nhận cắt xẻo ư?”

Nhìn văn tự biến mất trên tường, tiếp đó lại xuất hiện một hàng: “Tự nhiên, “Loạn thập tam thức” không phải là lý không thể phá được, chân khí đối phương nếu như quả thật mạnh hơn vài lần, thế

thì hẳn có thể dùng lực của chân nguyên cường đại cách ly loạn kiếm, đạt đến cảnh giới không gì nhiều loạn được. Đương nhiên, tùy theo tu vi nâng cao của mình, loạn kiếm ý sẽ càng phát ra rõ ràng hơn.”

Liễu Dật uống một ngụm rượu, nghĩ bụng: “Nguyên lai thế gian còn có kiếm pháp kì diệu như vậy, nói như thế thì chỉ cần tu vi của đối phương không quá cao so với mình, dùng kiếm pháp này há chẳng phải là vô địch sao?”

Trên tường một lần nữa lại xuất hiện nhân ảnh ấy, thế nhưng Liễu Dật đã không nhìn nữa, bản lãnh nhìn qua không quên đã khiến hắn ghi vào trong óc, hơn nữa kiếm pháp này còn phải phối hợp sử dụng thần kiếm, độ khó quá cao, sau này

có một thanh bảo kiếm sẽ luyện a... lại nói, chính mình đã rơi vào chỗ sâu còn hơn mười tám tầng địa ngục, cho dù hiện tại có mọc cánh, bay ra khỏi cũng phải mệt chết được.

Do uống quá nhiều rượu, Liễu Dật đã ngủ thiếp đi...

Còn Thất Nguyệt ư, đối mặt với từng lần kháng cự của “Vũ nguyệt”, tính khí quật cường nổi lên, không rút được thanh kiếm này ra quyết không bằng lòng!

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 67: Linh Kiếm Trạch Chủ,
Phỏng Tự Nhân ...

Mệnh vận là gì? Mệnh vận há không phải là sợi xiềng xích không nhìn thấy được sao? (Cổ Long, ngữ)

Ở nơi này, không có hắc ám, không có dương quang, thay vào đó là ánh đuốc bốn phía, Liễu Dật lắc lắc nhiều lần cái đầu có chút chóng mặt, hy vọng chính mình có thể tỉnh táo hơn một chút...

Thế nhưng, vừa mới lắc đầu một cái, “loạn thập tam thức” trên tường vừa rồi phảng phất đã khắc sâu trong não, lập tức lại biểu diễn, Liễu Dật nghĩ bụng: “Không phải chứ, chẳng lẽ thằng cha ấy chạy trong não ta sao?”

Tựa hồ đã ăn qua đồ ăn, nghỉ ngơi một chút, Liễu Dật đã hoạt bát không ít, đứng lên, nhìn về phía sau, chỉ thấy Thất Nguyệt vẫn còn ở đó nỗ lực rút thanh

kiếm “Vũ Nguyệt” ấy, thế nhưng, mỗi lần tay tiếp xúc với chuôi kiếm màu ám ngân đó, liền bị bật trở lại, phảng phất thanh kiếm ấy là một kẻ chống lại Thất Nguyệt.

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt quật cường thế, đi qua, hỏi: “Thanh kiếm này đối với cô quả thật trọng yếu như vậy sao? Chẳng lẽ trong lòng cô chỉ có thanh kiếm này?”

Trên mặt Thất Nguyệt có chút mồ hôi, cổ tay bị lực phản chấn của “Vũ Nguyệt” kiếm chấn ra máu, nhìn lại Liễu Dật, nghe câu nói của hắn, Thất Nguyệt hốt nhiên biến sắc mặt, hỏi: “Trong lòng có cái khác thì sao? Người ta yêu, yêu người khác, ta lại không phải là người hắn yêu, còn yêu cầu gì nữa?”

Liễu Dật nghe câu nói của Thất

Nguyệt, lắc lắc đầu, nói: “Đối với tình yêu, tôi không có tư cách đánh giá, bởi vì chính tôi cũng là ở trong con đường sai lầm, thế nhưng, thanh kiếm này dầu sao cũng là vật ở ngoài thân, đã không có duyên phận, cô vì sao còn muốn cưỡng cầu.”

Thất Nguyệt nghe lời khuyên giải của Liễu Dật, dường như có chỗ suy nghĩ, hốt nhiên biến sắc mặt, tức giận nói: “Cái ta muốn, thì nhất định phải được, cho dù là cưỡng cầu, ta cũng muốn.”

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt quật cường, cũng nổi cáu, bước đến bên cạnh thanh kiếm ấy, duỗi tay ra nói: “Tốt, cô muốn như vậy, dù sao chúng ta cũng đều không ra được, để tôi giúp cô, để cho chúng ta cùng bị cây kiếm này giốn cho

chết.” nói xong, dùng sức rút một cái...

Chuyện trên đời chính là như vậy, rất nhiều điều là khó có thể dự liệu, chuyện người nghĩ không nhất định sẽ phát sinh, chuyện người không nghĩ, trái lại lại phát sinh!

“Rào” một tiếng, theo tiếng ngân nhẹ của “Vũ Nguyệt” kiếm, mang theo bụi bặm, chuôi kiếm màu ám ngân dưới ánh đuốc phát ra quang hoa dụ người, hai viên bảo thạch màu đỏ trên kiếm cách vào khoảnh khắc rời khỏi tảng đá, lại phát ra hai đạo quang hoa màu phấn hồng xoay chuyển, quay quanh thân kiếm nhỏ như ngón cái, trong nhất thời, cả gian phòng bị quang hoa màu phấn hồng trên thân kiếm chiếu sáng, làm cho cả thạch thất trở nên diễm lệ dị thường!

Trong sự kinh ngạc của Liễu Dật, Thất Nguyệt càng kinh ngạc hơn, trong tay tượng khắc bằng đá phía sau lưng rơi ra một vật gì đó, “lách cách” một tiếng giòn tang vang lên, mang theo sự vui vẻ của kiếm, đột nhiên cùng kết hợp với kiếm.

Đó là một cái vỏ kiếm màu xám, to cỡ ngón chân cái, thành hình ống tròn, mặt dưới cùng của vỏ kiếm, được bao bằng vật liệu màu ám ngân, cùng với chuôi kiếm thật là hài hòa!

Liễu Dật lắc lắc đầu nói: “Không phải chứ, kiếm đại ca, ngươi không muốn cùng thư sinh chơi đùa à, ta một đời chưa từng cầm kiếm, ngươi theo ta khẳng định sẽ không có triển vọng gì đâu!” nói xong, Liễu Dật vút mạnh kiếm xuống đất,

lui về sau hai bước.

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật bằng ánh mắt kì lạ, là kinh ngạc, là không tin nổi, nhìn Liễu Dật cầm kiếm vút trên đất, cô ta nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, muốn cầm ‘Vũ Nguyệt’ kiếm lên, cô ta quả thật rất ưa thích thanh kiếm này, quang hoa màu phấn hồng vừa rồi quả thật là xinh đẹp, cho nên, cô ta không nhìn được ngồi xổm xuống, thế nhưng, khi cô vừa chạm vào chuôi kiếm, đột nhiên bị kiếm đẩy ra.

Thất Nguyệt nhìn “Vũ Nguyệt” kiếm nằm trên mặt đất, trong mắt đầy vẻ thất vọng, xem ra thanh kiếm này quả thật không nguyện ý chọn cô ta làm chủ.

Thất Nguyệt lúc này cũng kiên trì không nổi nữa, lui ra sau vài bước, phịch một tiếng, ngồi xuống, cầm lên một hũ

rượu, uống mạnh một hơi, nhìn lại Liễu Dật nói: “Thư sinh, cũng có lẽ người nói đúng, không có duyên phận thì cưỡng cầu không được.”

Liễu Dật đi đến trước mặt Thất Nguyệt, cũng cầm một hũ rượu, ngồi xuống, uống vào, nói: “Kì thực, ta vừa rồi cũng có chút nóng nảy, chỉ là muốn khuyên giải cô, lại nói, cô xem cái thanh “Vũ Nguyệt” kiếm gì đó, đâu có hơn được “Liệt Dương” kiếm của Đại Dao Vương, tôi nói cô nghe nè, cái thanh “Liệt Dương” kiếm đó biết bay đấy, hãy xem cái thanh “Vũ Nguyệt” kiếm gì đây, vừa nhìn đã biết là đồ thường rồi. Đừng có cũng cho...”

Chính vào lúc Liễu Dật chê bai “Vũ Nguyệt” kiếm, muốn an ủi Thất Nguyệt,

chỉ nghe Thất Nguyệt đột nhiên nói: “Cẩn thận!”

Thời gian vừa qua, Liễu Dật tu luyện tâm pháp của Lang Vương, nội đan dung hợp không ít, cảm giác của thân thể cũng linh mẫn hơn nhiều, chính vào lúc Thất Nguyệt la cẩn thận, Liễu Dật đột nhiên cảm thấy phía sau mình kinh phong tập kích tới. Trong lúc cấp bách, đột nhiên cúi đầu một cái, một đạo ánh sáng màu xám đen, kéo theo cái đuôi dài ngoẵng màu phấn hồng, bay lướt qua trên đầu hắn, xông thẳng lên đỉnh phòng!

Liễu Dật quay đầu nhìn lại, chính là “Vũ Nguyệt” kiếm, bập bênh ở trên không, hai viên bảo thạch màu hồng, không ngừng tán phát quang hoa màu phấn hồng, ở trong không trung, xinh đẹp

đền cực điểm.

Liễu Dật mạnh mẽ đứng dậy, ngoác miệng cười: “Mẹ nó, chẳng lẽ cho rằng thư sinh không chửi người sao, có cái thứ thấp kém người, đả thương người từ sau lưng mà tính là anh hùng gì? Không phục sao? “Liệt Dương” so với người thì tốt hơn.”

Thất Nguyệt vốn có chút rầu rĩ, nhìn bộ dạng ngu dân đó của Liễu Dật, lần đầu tiên thấy người chỉ thanh kiếm không tiếc lời mắng chửi, chuyện này thật là kì vãn, truyền ra ngoài khẳng định sẽ không ai tin.

Vào lúc này, “Vũ Nguyệt” kiếm xông mạnh xuống phía dưới, Liễu Dật duỗi tay ra, bắt lấy kiếm, kiếm vào tay, một thứ cảm giác ôn hòa, hai viên bảo thạch màu

hồng như hai con mắt biết nói, chớp chớp.

Liều Dật lại ngồi xuống, làm ra một biểu tình nghiêm túc, thật thà nói với kiếm: “Kiếm huynh đệ, người xem, thư sinh ta thứ gì cũng không giỏi, người đừng nên theo ta nữa, người nhìn cô ta kia, chẳng phải rất xinh đẹp sao?” nói xong, thân kiếm quả thật chỉ thẳng vào Thất Nguyệt.

Ngừng một chút, Liều Dật nói tiếp: “Cô ấy rất yêu thích người đây, võ công lại giỏi, người lại xinh đẹp, sau này người hãy theo cô ta đi.”

Liều Dật nói xong, hai viên bảo thạch trên kiếm cách ấy chớp chớp, thế nhưng không biết là ý nghĩa gì. Liều Dật tiếp tục nói cho hết: “Người không có động

tác gì, cho thấy là người đã đáp ứng rồi, hiện tại ta đem người đưa cho Thất Nguyệt xinh đẹp, sau này hãy theo cô ta đi, đừng có chạy loạn há.” Nói xong, đem kiếm đưa cho Thất Nguyệt, nói: “Giao cho cô!”

Thất Nguyệt nhìn bộ dạng thật thà đó của Liễu Dật, đột nhiên cười nói: “Tốt rồi, đừng ồn ào nữa, “Vũ Nguyệt” kiếm đã chọn người, người hãy thu lấy nó đi, ta không sao đâu.”

Liễu Dật nghiêm túc nói: “Tôi không ồn ào, tôi nghiêm túc đây, thanh kiếm này cũng chỉ có cô dùng mới hợp, dài mảnh mà xinh đẹp, tôi mang cũng phí uổng của trời, cô hãy thu lấy nó đi.”

Thất Nguyệt lắc lắc đầu không biết làm sao, duỗi tay chuẩn bị tiếp lấy, nói:

“Người nghiêm túc cũng vô dụng à, kiếm đã chọn người rồi, ta dù rất muốn có được nó, thế nhưng...” phần sau câu nói Thất Nguyệt nói không ra nữa, bởi vì, lúc này cô ta có một loại cảm động, một loại cao hứng nói không ra lời, cô ta lại quả thật nắm được “Vũ Nguyệt” kiếm, cảm giác âm áp, là sự thật!

Thất Nguyệt nhẹ nhàng rút “Vũ Nguyệt” kiếm ra, quang hoa màu hồng lập tức quán quanh trên thân kiếm, lóng lánh, trong suốt, xinh đẹp đến cực điểm, phảng phất như sao dày đặt giữa trời sao...

Thất Nguyệt qua màu hồng lóng lánh ấy nhìn Liễu Dật, nói: “Thư sinh, cảm ơn người.”

Liễu Dật vội uống một ngụm rượu,

lắc lắc đầu nói: “Cảm ơn cái gì a, thanh kiếm này ta vốn dùng không được.”

Thất Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Không, ta muốn cảm ơn người vì người cho ta trước khi chết được biết cái hạnh phúc yêu một người.”

Nghe xong câu nói đó của Thất Nguyệt, Liễu Dật cũng uống rượu không nổi nữa, hắn có chút ngập ngừng, có chút luống cuống, có chút sai lầm không biết ở đâu!

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, hỏi: “Sao, người sợ à? Nếu như không có máu của người, ta nghĩ Thất Nguyệt sớm đã sốt cao mà chết rồi, đâu còn có thể thử nghiệm ái tình của nhân gian nữa.”

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt, không nói gì, chỉ là trong màu phấn hồng ấy, nhìn

thấy nước mắt của Thất Nguyệt

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 68: Ly Động Thoát Hiểm, Túy Nhân Đích ...

Ái tình vốn chính là thứ không thể nắm bắt nhất, có lúc thống khổ, có lúc mật ngọt, có lúc khiến người ta khoái lạc, có lúc khiến người ta bị thương. (Cổ Long, ngữ)

Thời gian từng chút một trôi qua, thức ăn trong phòng cũng từng chút một giảm xuống, tử vong đang từ từ lại gần hai người.

Liễu Dật nhìn bức tượng to lớn, tựa

hồ suy nghĩ điều gì, mà Thất Nguyệt thì đang nhìn Liễu Dật,, phảng phất cũng đang nghĩ điều gì, cả gian phòng yên lặng phi thường!

Hốt nhiên trong não Liễu Dật lại chớp lên một cái, một vấn đề xuất hiện: “Chủ nhân của gian phòng đã giấu thần kiếm ở đây, thế khẳng định sẽ để lại lối ra, nếu không cho dù có người được bảo kiếm thì sao, không lẽ còn ra không được sao?”

Liễu Dật đột nhiên nói: “Không đúng, căn phòng này khẳng định có đường ra.”

Thất Nguyệt rất ngạc nhiên, hỏi: “Vì sao, ta đã tìm qua rồi, nơi đây không có chỗ nào kì quái cả, cũng không có cơ quan nào.”

Liều Dật lắc lắc đầu nói: “Không đâu, ông ta đã giấu kiếm ở đây, không lẽ sẽ khiến người có duyên được kiếm sau này chết đói ở đây sao, nhất định có lỗi ra ở đâu đó.”

Trong mắt Thất Nguyệt tựa hồ cũng thấy được hy vọng, gật gật đầu nói: “Nói có đạo lý, thế nhưng cái lỗi ra ấy ở đâu chứ?”

Liều Dật đứng dậy, nhìn những bó đuốc ở bốn bên, tịnh không có chỗ nào đặc biệt, đồ vật trong cả gian phòng có hạn, chỗ thần bí nhất có thể là bức tượng.

Liều Dật đi đến bên cạnh cái bàn dưới bức tượng, dừng lại, quan sát nó...

Bức tượng này tựa hồ là một lão nhân, tay phải ông ta duỗi ngang, tịnh không có gì đặc biệt, thế nhưng tay trái

ông ta thì sao? Tay trái ở sau lưng... Liễu Dật gắng sức tìm kiếm ở sau lưng bức tượng, quả nhiên, tay trái đặt ở phía sau, trên tay trái ấy có một khối ngọc màu ám hồng, Liễu Dật thầm sợ, làm sao nơi này lại có khối ngọc thứ tư?

Liễu Dật duỗi tay cầm lấy khối ngọc ấy, không suy nghĩ gì thêm mang ba khối ngọc đã dung hợp trên cổ xuống, cẩn thận so thử, quả nhiên, khối ngọc này cùng một dạng với khối ngọc mình mang theo.

Nhưng Liễu Dật tịnh không vội dung hợp chúng lại, có thể khối ngọc hình phiến này là chìa khóa mở cửa cơ quan nào đấy, nếu như dung hợp lại rồi, cho dù có cơ quan, có lối ra, cũng rất khó ra được.

Liễu Dật từ sau bức tượng bước ra,

cầm non nửa khối hồng ngọc cuối cùng ấy, nói với Thất Nguyệt: “Tìm thấy ở phía sau, chúng ta tìm kĩ xem, bốn bên có lỗ hồng nào bằng cỡ khối ngọc này không.”

Thất Nguyệt nhìn khối ngọc ám hồng trong tay Liễu Dật nói: “Người nói là... khối hồng ngọc này có thể là chìa khóa của lối ra ấy?”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Chuyện này cũng không chắc, ta cũng chỉ là phỏng đoán thôi, chúng ta đi kiểm xem.”

Thế là, vì sinh tồn, mang một tia hy vọng mong manh, hai người bắt đầu tìm kiếm...

Thời gian từng ngày qua bên cạnh hai người, thức ăn dần dần không còn nữa, còn lại một ít rượu, Liễu Dật và Thất

Nguyệt vô lực ngồi cạnh tường, Thất Nguyệt xuôi xị nói: “Kiếm khắp cả rồi, chẳng có gì cả, cũng có lẽ chúng ta chú định sẽ chết ở đây.”

Liều Dật lắc lắc đầu nói: “Không đâu, nơi đây nhất định có lối ra, nếu không cũng sẽ không giấu kiếm ở đây.”

Liều Dật nhìn chăm chăm vào bức tượng, hốt nhiên, nhìn thấy tay phải của bức tượng đang giơ ngang, tựa hồ một động tác này từ trước đến giờ rất không tự nhiên, đã nhìn một lần rồi, càng nhìn càng không hợp, Liều Dật lại đi qua, tuy bao tử rất đói, nhưng bản năng sinh tồn khiến hắn không vứt bỏ bất kì một cơ hội thoát ra nào.

Liều Dật đứng trên cái bàn ấy, nhìn bàn tay phải của bức tượng đó, bởi vì

bức tượng rất cao, cho nên Liễu Dật phải nhón chân lên nhìn, bởi vì quá gấp, đột nhiên chân nghiêng một cái, như muốn ngã xuống, Liễu Dật vội nắm lấy bàn tay phải, liền nghe một tiếng “Két két...” giống như tiếng của hai tảng đá ma sát vào nhau.

Liễu Dật miễn cưỡng đứng vững nhìn tay phải bức tượng, đã hơi hạ xuống một chút, trong não chớp lên, biết đâu cánh tay của bức tượng này là cơ quan ở đây. Thế là, Liễu Dật dùng hết lực khí bản thân, bắt đầu kéo tay phải của bức tượng xuống... “két két” tay phải đó quả thật chuyển động, từ từ, tay phải bức tượng bị Liễu Dật kéo xuống, buông xuôi theo thân thể.

Chính vào lúc này, mặt đất lại chấn

động mãnh liệt, phảng phất như muôn sụp đổ, Liễu Dật nhảy mạnh khỏi bàn đá ấy, cố giữ thăng bằng, cố gắng để không ngã xuống, nhưng Thất Nguyệt lúc này cũng đã đứng lên hỏi: “Sao rồi?”

Liễu Dật lắc lắc đầu, nói: “Tôi không biết, có lẽ tôi đã *****ng chạm vào cơ quan nào rồi.”

Chính vào lúc này, chấn động đã dừng lại, bên cạnh bức tượng ấy, đã xuất hiện một cái cửa rộng hai trượng, cao một trượng, Liễu Dật ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Nhanh coi nè, nhanh xem nè, ở đó có cửa.”

Thất Nguyệt gật gật đầu, nói: “Chúng ta tiến vào đó xem thử, cũng có lẽ là một bí thất khác.” Nói xong, cầm “Vũ Nguyệt” đi vào bên trong.

Liễu Dật cũng chuyển thân, đi về cánh cửa ấy...

Thế nhưng, cánh cửa này lại không phải là cửa dẫn đến một mật thất, mà tựa hồ là một sơn động, sơn động càng đi càng tối, đột nhiên, một trận gió mát thổi tới, mang theo mùi thơm của hoa.

Liễu Dật vội nói: “Đây là cửa ra, cơn gió vừa rồi chính là từ bên ngoài thổi vào.” Theo lẽ thường, Liễu Dật lập tức phán đoán sơn động này rất có khả năng là cửa ra.

Thất Nguyệt nghe xong, gật gật đầu.

Cũng không biết đã đi bao lâu, hốt nhiên trước mắt chợt tối, tiếp đó là một khoảng rộng rãi, hai người cuối cùng đã từ trong sơn động bước ra ngoài, núi vẫn là núi cao vút thế, gió vẫn là gió nhẹ

nhàng thê, trắng sáng vẫn là treo cao trên không...

Liễu Dật nhìn quanh quất bốn bên, tâm tình lên xuống, đã kích động đến không nói nên lời, bị khốn nhiều ngày thê trong cái thạch thất ất chết như địa ngục ấy, cuối cùng đã đi ra ngoài, tâm tình như thê cũng giống như chim hoàng yến được tự do, khoan khoái đến không thê tả được.

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, kích động nói: “Chúng ta không chết, chúng ta quả thật sống sót như thê này mà thoát ra, quả thật có lối ra.”

Liễu Dật kích động gật gật đầu, nói: “Thê nhưng chúng ta rõ ràng rơi xuống sâu như thê, vì sao đi ra lại là ở đây nhỉ?”

Thất Nguyệt nói: “Cũng có lẽ, đó là trận pháp, chúng ta rơi xuống cũng chỉ là một ảo giác.”

Chính vào lúc này, Liễu Dật đột nhiên nói: “Đừng cử động.”

Thất Nguyệt quả thật một cử động cũng không, hỏi: “Sao rồi?”

Liễu Dật cẩn thận bước qua, nhẹ nhàng ngồi xuống bên chân Thất Nguyệt, hai tay vỗ mạnh ra, thế nhưng vẫn là chậm một bước, ánh sáng màu lục ấy lại bay vút lên, theo cái vỗ của tay Liễu Dật, đột nhiên biến thành vô số màu lục trên mặt đất, bay lên trên...

Thất Nguyệt xoay người, mở to mắt, kinh ngạc hỏi: “Đây là cái gì, nhiều thế này, thật là xinh đẹp.”

Liễu Dật cũng ngẩng đầu lên nhìn

nói: “Là, đom đóm đây, thật nhiều, thật đẹp.”

Hai người lặng lẽ bị vô số đom đóm hấp dẫn, cũng không biết là một con ấy, bay vào tầm nhìn của Liễu Dật, đồng thời cũng bay vào trong mắt của Thất Nguyệt, cùng lúc với con đom đóm bay qua, hai cặp mắt dán chặt vào một chỗ...

Thất Nguyệt chậm chậm bước tới, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ, chúng ta phải chia tay ở đây rồi.”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Ừm, cô có chuyện phải làm của cô, tôi cũng phải đi tìm bằng hữu và Cát Lợi Nhi của tôi.”

Chính vào lúc này, Thất Nguyệt nghe tiếng bước chân, tiếng kêu la rất gấp, tựa hồ bốn năm người, cũng có lẽ đây là bằng hữu của hắn, trước giờ ở bên ngoài

chờ hẵn. Cặp mắt Thất Nguyệt khoanh khắc ấy chuyển động một cái, một ý niệm trả thù xuất hiện trong não.

Nhưng Liễu Dật tựa hồ không phát hiện điều gì không đúng, mà Thất Nguyệt lại nói: “Ta muốn người đáp ứng ta một chuyện.”

Liễu Dật gật gật đầu, nói: “Chuyện gì, cô nói đi.”

Thất Nguyệt bình tĩnh nói: “Ta muốn người hôn ta một cái, được không?”

Liễu Dật đột nhiên lùi lại một bước...

Chính vào lúc này, Thất Nguyệt bước lên trước một bước... hai người ôm chầm lấy nhau, hai cặp môi cùng hòa vào một chỗ, cặp mắt Liễu Dật tựa hồ mở lớn nhất từ khi sinh ra đến giờ, cảm giác

ấy... không nói ra được.

Một chớp mắt ấy, phảng phất thế giới dừng hết cả lại, một chớp mắt ấy, phảng phất đã thành vĩnh viễn của hai người, một nụ hôn nhẹ, một vĩnh hằng, vô số chấm sáng màu xanh lục, xoay quanh đôi nam nữ ôm nhau, lại cho người ta một cảm giác lâng lâng...

Chính vào lúc này, Liễu Dật nghe được một thanh âm quen thuộc: “Không...”

Liễu Dật đẩy mạnh Thất Nguyệt ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất, Lang Vương và A Cửu bọn họ, còn có một thân ảnh đang dần dần chạy xa, tuy sắc trời rất tối, nhưng Liễu Dật có thể chắc chắn, đó chính là Cát Lợi Nhi, chính là

người mới phát ra thanh âm vừa rồi.

Liễu Dật cũng không nghĩ nhiều, xoay người đuổi theo Cát Lợi Nhi...

Nhưng bọn người Đại Dao Vương, tựa hồ còn chưa tỉnh táo, còn đang nhìn Thất Nguyệt đứng trong vô số lục sắc quang hoa đó.

Thất Nguyệt nhìn bóng Liễu Dật chạy xa khuất, nhẹ giọng nói: “Vì sao người không nói với ta yêu một người thì đau khổ như thế này!”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 69: Ma Kiếm Bi Mộng, Bồi Hôi Trung ...

Một người nếu là vĩnh viễn không biết được bí mật thân thiết nhất với mình, đây há không phải là chuyện tàn nhẫn nhất, bi thảm nhất trên đời sao? (Cổ Long, ngữ)

“Lão đại, đừng thương tâm, Cát Lợi Nhi cũng là nhất thời nổi giận, ta nghĩ qua hai ngày sẽ hết, cô ấy sẽ về lại thôi.” Thập Kiệt Nhất vẫn không cam tâm, khuyên bảo Liễu Dật, nhìn bộ dạng buồn rầu của Liễu Dật, hắn cũng không dễ chịu.

Liễu Dật không nói gì, trong lòng đầy hối hận, lúc mới vừa đuổi theo, đã không còn thấy bóng dáng của Cát Lợi Nhi nữa, dù cho hắn la gọi thế nào, Cát Lợi Nhi cũng không đáp ứng.

Lang Vương nhìn Liễu Dật một cái,

nói với mọi người: “Ui, cái vụ tình cảm này, ta rất không rõ ràng, ta đi trước đây.” Nói xong, không nhìn tới ai, chân đạp quạt giấy, theo gió bay đi.

A Cửu nhìn Liễu Dật, nói với Thập Kiệt Nhất: “Đi thôi, người đừng khuyên hấn nữa, lão đại người toàn làm chuyện không minh bạch, người còn ra vẻ minh bạch gì nữa, Cát Lợi Nhi nói không chừng vĩnh viễn sẽ không quay về nữa đâu...”

“Đi thôi, người cũng ngậm miệng lại đi.” Đại Dao Vương bên cạnh bực bội quát A Cửu.

Liễu Dật nhìn mấy người, nói: “Cảm ơn các người. Bất quá hiện tại đã kết thúc rồi, tuy Cát Lợi Nhi đã đi, bất quá ta nhất định sẽ tìm được cô ấy về.”

Đại Dao Vương nhìn Liễu Dật, lắc lắc cái đầu dựng đứng, nói: “Người có thể nghĩ vậy là tốt, sắc trời đã không còn sớm nữa, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi đi.”

Lại nói vào lúc mấy người lên đường, bốn cái bóng màu trắng chớp lên, từ trên trời rơi xuống, chặn trước mặt bọn họ.

Bọn Liễu Dật đánh giá mấy người mới đến, chỉ thấy bọn họ đều mặc khôi giáp màu trắng bạc, đầu mang “phụng hoàng linh” (lông đuôi chim phượng hoàng), tay cầm trường kiếm, nhìn niên kỷ đều là trung niên trên dưới ba mươi tuổi, nhìn cách ăn mặc, giống như là người của Thần Môn.

Chỉ thấy người đứng đầu da đen như tóc, bước ra nói: “Xin hỏi các hạ có phải

là Liễu Dật, Liễu công tử?”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Chính là tại hạ.”

Người trung niên ôm quyền nói: “Bọn bốn người chúng tôi là Thần Môn, tứ trưởng lão, Dương Vân Phong tọa hạ hộ vệ... tại hạ Phong Thần.”

Những người phía sau theo thứ tự nói: “Tại hạ, Thủy Thần, Hỏa Thần, Lôi Thần.”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Chẳng bằng... các vị đến đây mục đích là gì? Vì sao lại chặn đường chúng tôi?”

Phong Thần trả lời: “Tháng trước, hai sư đệ của Thần Môn chúng tôi đi qua Lạc Tuyết trấn, không cẩn thận gặp Ma tộc yêu nữ, một sư đệ bất hạnh bị chết, một sư đệ trọng thương quay về Thần

Môn, bầm rằng Liễu công tử với Ma tộc yêu nữ quan hệ mật thiết, cho nên, Dương trưởng lão phái bốn người chúng tôi, thỉnh Liễu công tử lên Thần Môn đem sự tình kể cho minh bạch.”

Thập Kiệt Nhất tức giận nói: “Có quan hệ gì chứ, có quan hệ thì người đi tìm Ma tộc yêu nữ ấy, kiếm bọn ta làm gì?”

Phong Thần cười lạnh một tiếng, nói: “Vị huynh đệ này yên tâm, Thần Môn chúng tôi với Ma môn thủy hỏa bất dung, sớm muộn cũng phải đi tìm yêu nữ ấy, chỉ là hiện tại chúng tôi gặp Liễu công tử, cho nên trước tiên mời Liễu công tử nói rõ sự tình đã.”

Đại Dao Vương cũng có chút tức giận, nói: “Nói rõ cái gì? Yêu nữ đã giết

người của các người, các người đi mà kiếm, hấn thì liên quan gì, hấn còn chưa giết người.”

Lúc này, Thủy Thần phía sau trước giờ chưa nói gì bước lên một bước nói: “Chưa giết người liền muốn thoát khỏi can hệ sao? Thân là người của Nhân gian giới, lại có dính mắc với Ma môn yêu nữ, cho dù chưa giết người, Thần Môn cũng không dễ dàng bỏ qua người.”

Liễu Dật ôm quyền, nói: “Lần ấy xác thực là hiểu lầm, Liễu mỡ bản thân cũng bị Âm môn truy sát, cho nên mới xông vào... khu vực của Ma môn, nhưng tịnh không phải là bản ý của Liễu mỡ.”

Tì khí của Thủy Thần tựa hồ so với Phong Thần còn nóng nảy hơn, lớn giọng nói: “Đừng theo bọn ta nói mấy chuyện

này, bọn ta chỉ là phụng mệnh mang người về, có hiểu làm gì trở về sẽ nói với Dương trưởng lão.”

Thập Kiệt Nhất tức giận nói: “Bộ dạng các người thế này cũng tính là người của chính phái sao? Thế nào, võ công cao thì hay lắm, có thể tùy tiện mang người đi, hôm nay muốn mang lão đại đi, trước tiên phải bước qua năm đấm của Thập Kiệt này.”

Thủy Thần cười lạnh một tiếng, nói: “Tốt, để ta thử coi năm đấm của người cứng tới đâu.”

“Muốn đánh nhau, làm sao có thể thiếu Đại Dao Vương ta chứ?” nói xong, rút ra Liệt Dương kiếm, dưới kim sắc quang mang, Đại Dao Vương giống như một chiến thần, đứng trước mặt bốn

người.

Hỏa thần phía sau buộc miệng nói: “Liệt Dương kiếm!”

Tuy bốn người rất kinh ngạc, nhưng tim khí của Thủy Thần lại rất nóng nảy, tức giận nói: “Đến đây, để ta xem nắm đấm của ngươi.” Nói xong, trường kiếm vẩy ra, một đạo kiếm khí màu Bích lam bắn thẳng về phía Thập Kiệt Nhất.

Đại Dao Vương rút Liệt Dương kiếm, vừa nhìn Thập Kiệt Nhất đánh nhau với Thủy Thần, vừa nhìn ba người còn lại, đề phòng ba người đánh lên Liễu Dật, tu luyện của Đại Dao Vương một tháng ở Thanh Âm Nhã Các, đã lĩnh ngộ tinh túy chân thực trong “Thu diệp kiếm pháp” của Lang Vương, đồng thời dưới sự giúp đỡ của Liệt Dương kiếm, thành

tự đã nâng lên nhiều lần. Có thể nói, Đại Dao Vương hiện tại cũng được xem như là cao thủ trong cao thủ.

Lại nói Thập Kiệt Nhất, đừng nhìn thân to thể trảng, mà tốc độ một điểm cũng không chậm, vào lúc kiếm khí màu lam bắn thẳng về phía mình, thân hình chớp động, tránh sang một bên, mượn lực xông lên phía trước, vận khởi một thức cương mãnh của “Thiên Cương Đầu Quyền” là “Thiên Chùy”, quyền phong như mũi dùi, đâm thẳng về hướng Thủy Thần, với tu vi của Thủy Thần, đương nhiên nhìn ra sự cương mãnh trong quyền đầu của Thập Kiệt Nhất là không thể ngăn tiếp, thế nhưng điều khiến người ta kì quái là, muốn luyện thành quyền pháp cương mãnh như vậy, nếu không có thời

gian hơn trăm năm thì không thể tưởng tượng, tiểu tử ngốc trước mặt làm sao có thể luyện thành nhỉ?

Thế nhưng thế cục trong trường không cho phép hắn nghĩ nhiều, trường kiếm vung ngang, nhằm chặn “Thiên Chùy” của Thập Kiệt Nhất, vào nháy mắt kiếm và quyền phong tiếp xúc, Thủy Thần đã động, mượn lực của Thập Kiệt Nhất truyền trên thân kiếm, hắn lộn người trên không, trường kiếm vẩy mạnh một cái, lớn giọng quát: “Long thần, đi đi.”

Trong khoảnh khắc, trường kiếm màu bích lam ấy đột nhiên lóe ra một con rồng dài màu bích lam, xung quanh thân rồng tán phát khí tức màu trắng, cây cỏ xung quanh dưới tác dụng của khí tức từ con rồng đó, trong chớp mắt tựa như vật

được làm bằng băng. Con rồng dài màu bích lam ấy lại không dừng lại, mà tiếp tục xông thẳng về hướng Thập Kiệt Nhất.

Đại Dao Vương la lên: “Cẩn thận, con rồng này có vẻ cổ quái.”

Nhưng Thập Kiệt Nhất đối với con trường long này tựa hồ tịnh không lưu ý, hét lớn một tiếng: ““Phong hỏa liệt dương quyền” của “Ngũ hành quyền””, cánh tay phải thành góc vuông chín mươi độ, trong lúc vận khởi “Phong hỏa liệt dương quyền”, toàn bộ cánh tay như đều bốc cháy, phát ra quang mang màu lửa đỏ chói mắt, theo quang mang đại thịnh, Thập Kiệt Nhất xông lên, quyền đầu như bốc cháy đánh lên trên thân con rồng băng màu bích lam ấy, Thập Kiệt Nhất theo đó run rẩy một chút.

“Leng keng” một tiếng, con rồng không thấy đâu nữa, mà thay vào đó là thanh kiếm vừa rơi xuống đất... “phụt” một tiếng, Thủy Thần phun ra một ngụm máu tươi, trong lúc miễn cưỡng nhân kiếm hợp nhất, sau khi bị Thập Kiệt Nhất phá, thân kiếm thụ thương, toàn bộ chuyển lên trên thân của Thủy Thần.

Phong Thần lập tức chạy qua đỡ lấy Thủy Thần, đồng thời tức giận nói: “Hỏa Thần, Lôi Thần, bắt thằng cha này lại cho ta.”

“Vâng”, hai người xông mạnh lên, đang muốn công về phía Thập Kiệt Nhất.

“Ai dám?” một tiếng quát buồn thảm, dường như đến từ ngoài cửu thiên, dường như đã ngủ say ngàn năm tỉnh lại quát lên, mang theo vô hạn uy nghiêm, mang

theo ma lực không thể kháng cự, khiến cho Hỏa Thần và Lôi Thần đình chỉ động tác.

Thập Kiệt Nhất nghiêng nghiêng đầu, nghe ngóng hỏi: “Là Lang Vương à? Người sao lại chạy về rồi, có phải là biết bọn ta gặp nguy hiểm không?”

Liều Dật lắc lắc đầu nói: “Không phải Lang Vương, trong thanh âm này đầy cảm giác tang thương, phảng phất như một đám mây trôi qua ấy, đã đánh thức tang thương của một thế kỷ, mang theo bi thống vô hạn, lại còn uy nghiêm vô tỉ, khiến người ta không thể kháng cự, Lang Vương không có khí thế kiêu này.”

Đại Dao Vương lắc lắc cái đầu tóc dựng đứng, hỏi: “Thế thì là ai chứ?”

Trong lúc mấy người đang đoán lung

tung, một đạo ánh sáng hình tròn màu trắng đột nhiên chớp lên, xuất hiện ở giữa mọi người, dần dần, lại ảo hóa ra một người, một người trung niên, nhìn chỉ khoảng trên ba mươi tuổi, nhưng trong hai mắt lại mang đầy tang thương, một cái áo du hiệp màu trắng, tay cầm một thanh kiếm lạ lùng, so với kiếm bình thường mảnh hơn nhiều, đường nét trên kiếm rõ ràng, phảng phất từ điêu khắc mà thành, cho người ta một loại cảm giác an toàn, làn da màu vàng cho người ta cảm giác thân cận. Điểm duy nhất khiến người ta có ấn tượng sâu sắc chính là đôi mắt ấy, phảng phất bên trong chứa rất nhiều, rất nhiều cố sự.

Tất cả mọi người còn chưa phản ứng, Thập Kiệt Nhất lại đột nhiên xông lên,

“phịch” một tiếng, quỳ xuống, nói: “Sư phụ!” nói xong, mới bắt đầu khấu đầu.

Người trung niên áo trắng nhìn nhìn Thập Kiệt Nhất, hơi hơi cười nói: “Đứng lên đi.” Nói xong, tay phải nhẹ nhàng đưa ra, một cổ sức mạnh cự đại từ phía dưới bên phải đẩy lên, Thập Kiệt Nhất liền đứng thẳng dậy.

Đại Dao Vương bước qua, quan sát người trung niên như quan sát một quái vật, hỏi: “Ông chính là sư phụ của tên đại ngốc ấy? Tôi thực bội phục ông, ông có thể đem khúc gỗ biến thành bảo bối, ông như vậy lại huấn luyện được hắc lợi hại thế này.”

Thập Kiệt Nhất cười hắc hắc, nhưng đột nhiên cảm thấy không đúng, vội hỏi: “Sư phụ, hắc có phải đang chửi rửa con

không?”

Người trung niên áo trắng hơi hơi cười nói: “Hồ đồ hiếm thấy, quản hấn làm gì chứ!”

Liễu Dật cuối cùng cũng nhìn thấy sư phụ của Thập Kiệt Nhất, tuy mình từ nhỏ cùng lớn lên với Thập Kiệt Nhất, nhưng sư phụ của Thập Kiệt Nhất lại chưa từng xuất hiện trước mắt hấn, cho nên, vị sư phụ này trước giờ vẫn là một người thần bí, không ngờ hôm nay lại gặp được sư phụ của Thập Kiệt Nhất.

Hỏa Thần và Lôi Thần tức giận nói: “Người là tên nào?”

Bạch y trung niên chuyển động thanh kiếm mảnh trong tay, lắc lắc đầu nói: “Ta là ai tịnh không quan trọng, quan trọng là hôm nay ta không cho các người thương

hại bất kì người nào ở đây, cũng không cho các người mang bất kì ai đi.”

Hỏa Thần và Lôi Thần nhìn nhìn kẻ nói chuyện bất lưu dư địa (không chừa đất lui) như vậy, nhất thời quả thật không biết nói gì, nhưng lúc này Phong Thần đã giúp Thủy Thần áp chế xong nội thương rồi, bước qua, trường kiếm đột nhiên chỉ vào bạch y trung niên nói: “Người có biết thân phận bọn ta không, người phải biết đắc tội với bọn ta, dù là ai cũng không có cách gì chịu nổi đâu.”

Liễu Dật đối với giang hồ hiện tại đã có chút hiểu biết, nếu như có ai quản chuyện không đâu, thế thì hấn sau này khẳng định sẽ không ổn lắm, vội bước lên nói với bạch y trung niên: “Vị này, huynh... tiền bối, bọn họ là người của

Thần Môn, tôi nghĩ ông nên đi đi, đặc tội không nên đâu.”

Bạch y trung niên tỉnh không nghe câu nói của Liễu Dật, ngược lại, đôi mắt mang đầy cố sự ấy nhìn thẳng vào Liễu Dật, là quen thuộc như thế, thân thiết như thế, hai mươi năm trước, trên U Minh lộ, bên cầu Nại Hà, cũng là một bộ mặt như thế này, hai người uống rượu chia sinh tử, anh hùng rơi lệ, cười nói về chuyện bể dâu, luận về sự khổ ngắn của kiếp người, về chỗ hận của tình...

Liễu Dật nhìn người trung niên, nói: “Tiền bối, tiền bối.”

Người trung niên tỉnh lại, lắc lắc đầu, nói: “Không quan hệ, tiểu huynh đệ, đừng nói Thần Môn, cho dù toàn bộ cả Tiên tộc đến đây, lão phu cũng chẳng

sợ.”

Người trung niên đột nhiên quay đầu, khí thế vô hình trên thân lập tức biến hóa, tất cả hòa ái dễ gần đều không tồn tại, người trước mắt phẳng phất như thần từ trên trời xuống, có vô thượng chi lực, đối với con người nhỏ bé, ông ta có thể phá hủy tất cả.

Ngón trỏ, ngón giữa của người trung niên đột nhiên duỗi ra, một đạo khí kiếm (kiếm bằng khí) dài ba xích đột nhiên hình thành, quay ngược 180 độ, theo một góc độ hình vòng cung xuyên qua kiếm của Phong Thần, chỉ nghe “leng keng” một tiếng, trường kiếm của Phong Thần lại bị khí kiếm của bạch y trung niên chém đứt.

Phong Thần kinh hãi, lui lại một

bước, hẳn không thể tin được rằng kiếm của mình lại bị khí kiếm của bạch y trung niên chém đứt, nói sao đi nữa đây cũng là bảo kiếm do mình luyện nên, tuy không so được với bát thần kiếm, nhưng cũng tuyệt đối không phải là đồ thường.

Trung niên áo trắng lạnh lùng, từng câu từng chữ nói: “Ở bên cạnh ta, người không có bất kì tư cách nào để dùng kiếm.” Trong ngữ khí, chứa đầy cuồng ngạo của không chỉ một đời, nhưng mà, ông ta có cái vốn cuồng ngạo ấy.

Bởi vì, mọi người đều biết, kiếm đạo không có bến bờ, nhân kiếm hợp nhất là mục tiêu truy cầu của phần lớn mọi người, Thiên Nhân chi cảnh là tiếp theo sau đó, lúc đạt đến đỉnh cao của kiếm, mục tiêu truy cầu chính là phiêu miểu,

cũng chính là hư vô, chính là cái chỗ vẫn gọi là vô kiếm thắng hữu kiếm, kiếm tự ở trong lòng, mới có thể là một tiểu thành, khí kiếm tự nhiên là phải đạt tới phiêu miểu chi cảnh mới có thể vận dụng, tuy không bằng thần kiếm, nhưng cũng uy lực vô tỉ, không ngờ người này lại đạt đến đỉnh cao này, phải biết những kiếm giả có danh hiện nay, đều không ai đạt đến cảnh giới này, người trước mắt làm sao không khiến mọi người khuất phục.

Phong Thần có chút run rẩy hỏi: “Người, người là ai? Báo danh đi, Thần, Thần Môn tuyệt đối, tuyệt đối không tha cho người.”

Bạch y trung niên cười lạnh lùng, tay phải đột nhiên cử động một cái, một đạo ánh sáng màu trắng chớp lên, thanh kiếm

dài mảnh lại trở về trong vỏ kiếm, hỏi tiếp: “Thần Môn giỏi lắm hả? Nếu có một ngày hấn *****ng chạm đến trên đầu của ta, ta nhất định sẽ diệt sạch Thần Môn.”

Câu nói mạnh mẽ thế này, lại có bao nhiêu người dám nói ra? Thần Môn là môn phái đứng đầu Tiên tộc, đệ tử trong môn hơn ngàn, cao thủ như mây, tứ đại trưởng lão còn cao hơn cả cao thủ trong cao thủ, ai dám đối với một môn phái thực lực như thế nói một câu mạnh mẽ như vậy?

Phong Thần tức giận nói: “Người...”

Nói còn chưa nói xong, hốt nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn xuống, quần của bốn người lại rơi từ eo xuống, bốn người phát hoảng, đạo

kiếm quang vừa rồi lại cùng lúc chém bốn người, đồng thời cắt đứt dây lưng của cả bốn người, bởi vì tốc độ quá nhanh, cho nên đến quần cũng không lập tức rơi xuống.

Chính vào lúc Phong Thần đang phát câu, quần lại rơi xuống, bốn người bối rối kéo quần lên, nhìn thấy kẻ mạnh trước mắt, thế giới chính là như vậy, gặp phải người mạnh hơn người, người chỉ có hai con đường để đi, một con đường là chết, con đường kia là chạy.

Phong Thần tức giận nói: “Tốt! Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, ta không tin tiền bối vĩnh viễn bảo hộ được bọn họ, sớm muộn ta cũng bắt được bọn họ.”

Trung niên lạnh lùng nói: “Ta đếm

đến ba, nếu như các người còn không biến mất trước mắt ta, ta sẽ thưởng cho bốn người các người một kiếm.”

“1”

“2”

“Chúng ta đi!” còn không chờ người trung niên đếm đến ba, bốn người đã kéo quần chạy thật xa, tựa hồ quả thật sợ một kiếm ấy xuất ra.

Lúc này, Thập Kiệt Nhất chạy qua, nói: “Sur phụ, người thật là uy phong a, một kiếm đó của người thật là thần kì, làm cho lòng con ngựa ngáy, thật muốn cùng người học kiếm a!”

Người trung niên trong chớp mắt từ lạnh lùng biến thành dễ gần, cười vỗ vỗ lên vai Thập Kiệt Nhất, nói: “Con không thích hợp luyện kiếm, “Ngũ hành quyền”

ta dạy cho con và những bộ quyền pháp khác, con chỉ cần dung hội quán thông, tự nhiên có thể thành đương thế cao thủ.”

Liễu Dật bước lên, khen ngợi: “Hôm nay cuối cùng cũng được thêm nhiều kiến thức, không nghĩ kiếm pháp lại có thể luyện đến chỗ như thế này, thật là kì diệu.”

Đại Dao Vương hỏi A Cửu: “Cô có biết ông ta là ai không?”

Tuy câu nói của Đại Dao Vương là nói với A Cửu, nhưng tất cả mọi người đều nghe, tựa hồ là nói với tất cả mọi người, Liễu Dật muốn biết, Thập Kiệt Nhất cang muốn biết, mà A Cửu bị hấn hỏi thế này, cũng muốn biết, nhưng vẫn lắc lắc đầu nói: “Ta làm sao biết ông ta là ai?”

Đại Dao Vương đột nhiên cười cười hỏi: “Chủ nhân của “Lăng Vân” kiếm là ai?”

A Cửu đột nhiên nhớ lại câu nói của Thủy Nhi, nói: “A, người muốn nói đến thằng cha tuổi trẻ mà là kiếm giả xếp thứ nhất trong tam giới, Lãnh Kiếm hả? Không ngờ a, làm sao trông lại trẻ như thế này?”

Tuy A Cửu làm như thuận miệng nói ra, thế nhưng Liễu Dật và Thập Kiệt Nhất lại có chút tin tưởng, nhìn khắp tam giới, ai có thể có khí thế và cuồng ngạo của Lãnh Kiếm, câu nói vừa rồi với Phong Thần, cũng chỉ có người như Lãnh Kiếm mới nói ra được.”

Thập Kiệt Nhất vội chạy qua, hỏi: “Sur phụ, người chính là Lãnh Kiếm à?”

Bạch y trung niên nhìn Thập Kiệt Nhất, hơi mỉm cười, không nói gì, mà lại cười nói với Đại Dao Vương: “Tiểu huynh đệ, quan sát thật đủ kĩ lưỡng đây, xem ra việc “Liệt Dương” kiếm chọn người tự có thâm ý của nó, tin rằng không quá mười năm nữa, người nhất định sẽ có chỗ đạt được.”

Đại Dao Vương cười cười, bước qua, nói: “Nghe câu nói của tiên bối, tự nhiên là thừa nhận chính mình là Lãnh Kiếm.”

Bạch y nhân gật gật đầu nói: “Đúng, vốn cũng không giấu giếm gì, chỉ là bốn tên đó ta nhìn rất chán ghét, càng không muốn nói tên với bọn chúng, đã có thể gặp mặt mọi người ở đây, cũng là duyên phận, với lại ta đang có chuyện muốn tìm

Thập Kiệt Nhất, chỉ bằng chúng ta tìm một chỗ thanh tĩnh nói chuyện đi.”

Thập Kiệt Nhất nói: “Tốt a, con và sư phụ rất lâu không gặp, hôm nay vừa khéo lão đại cũng chạy thoát khỏi cái động chết chắc ấy, chúng ta bèn tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi thật tốt đi a.”

Đại Dao Vương gật gật đầu nói: “Xung quanh không có chỗ nào nghỉ được, chúng ta hãy tìm chỗ chắn gió, đốt lên một đống lửa, trú lại ngoài trời đi, ta phụ trách làm thức ăn cho.”

A Cửu cao hứng vỗ tay nói: “Tốt a, tốt a, ta rất thích chơi ngoài trời.”

Liễu Dật gật gật đầu nói: “Cũng tốt, nghe theo Đại Dao Vương đi.”

Rất nhanh, mấy người tìm được chỗ yên tĩnh, đồng thời nhanh chóng đốt lên

một đồng lửa, chính ở chỗ này, mấy người ngồi xuống, chờ Đại Dao Vương mang đồ ăn trở về.

Chỉ một lát công phu, Đại Dao Vương đã xách hai con thỏ vừa khỏe vừa mập trở về, A Cửu nhìn thấy, liền đùa giỡn: “Đại Dao ca, công phu sở trường a, dùng “Liệt Dương” kiếm giết thỏ lợi hại thật đấy.”

Đại Dao Vương lúng túng cười, rút trủy thủ ra, bắt đầu lột da, sửa sang con thỏ, lại lấy hai cành cây dài, chuẩn bị nướng thỏ.

Lại nói Lãnh Kiếm bảo: “Ta đến đây kì thực cũng là đặc ý tìm Thập Kiệt Nhất và Liễu công tử.”

Thập Kiệt Nhất hỏi: “Sur phụ, tìm con có chuyện gì vậy?”

Lãnh Kiêm nói: “Ta nghe các người đã đắc tội với Âm môn, Ma môn, với lại Thần Môn hiện tại cũng đã phái người bắt các người, hiển nhiên trong tam giới, chỉ có người của Nhân gian giới là các người chưa có đắc tội, vì sợ lo lắng cho người, đặc biệt tới đây xem thử.”

Đại Dao Vương một mặt làm thịt thỏ, một mặt hỏi: “Thế nghĩa là sao, chỉ cần có ông, ai dám động vào bọn tôi nữa.”

Lãnh Kiêm không biết làm sao cười cười nói: “Ta cũng có chuyện của ta, giống như Thần Môn Phong Thần vừa nói đó, ta không thể vĩnh viễn ở bên cạnh bảo hộ cho các người, cho nên, con đường sau này còn phải dựa vào chính các người.”

Dừng một chút, Lãnh Kiêm nói tiếp:

“Chẳng qua là, lần này ta cho Thập Kiệt Nhất mang theo một thứ.” Nói xong, thò vào trong lòng, rút ra một cái hộp màu trắng bạc, sau khi mở ra, bên trong phát ra quang hoa màu trắng chói mắt, là một viên đan dược lớn bằng ngón tay cái.

Lãnh Kiếm đưa cho Thập Kiệt Nhất nói: “Cầm nó nuốt đi.”

Thập Kiệt Nhất hai lời chẳng nói, tiếp lấy cái hộp ấy, lấy cái thứ bên trong nuốt đi.

Lãnh Kiếm giải thích: “Đó không phải là đan dược gì, mà là ta trong lúc dạo chơi trên đỉnh núi băng ở Thiên Sơn, phát hiện một con Hàn Thiên vạn năm, Hàn Thiên ấy tu luyện vạn năm, thành dạng tinh linh, ta thu phục nó, đặc biệt cho Thập Kiệt Nhất mang theo.”

Thập Kiệt Nhất nuốt xong con Hàn Thiên màu trắng đỏ rồi, đột nhiên ra vẻ run rẩy vì lạnh, hỏi: “Sur phụ, sao lại lạnh thế này chứ?”

Lãnh Kiếm nói tiếp: “Đương nhiên, con hiện tại phải dùng chân khí “Liệt Dương” trong ngũ hành chi khí làm dịu băng lãnh, đem nó dung hợp vào trong đan điền của con, trong khoảng trên dưới một thời thần, tự sẽ tăng thêm cho con một giáp tí công lực.”

Đại Dao Vương đang nướng thịt thỏ, đột nhiên hỏi: “Cái gì, một giáp tí ư, thế không phải là sáu mươi năm công lực sao? Ta nói thẳng cha này làm sao lại lợi hại thế này, nguyên lai ông toàn cho hắn tiên đan diệu dược a, còn không vậy? Cho tôi miếng!”

Lúc này Thập Kiệt Nhất đã phong bế lục thức, bắt đầu dung hợp băng lãnh của Hàn Thiên.

Lãnh Kiếm cười cười, lắc đầu nói: “Tiểu huynh đệ, người phải biết, cái Thập Kiệt Nhất luyện là ngoại gia công phu, “Ngũ hành quyền” nhất định phải dùng chân lực cường đại chi trì, nếu không sẽ rất khó phát huy đến cực hạn, cho nên nhất định phải tăng gia công lực của nó, còn người hiện tại có được thần kiếm trong tay, công lực của người cho dù không cao, nhưng kiếm pháp tuyệt diệu, thần kiếm càng là vật phi phàm, đã có thể bù đắp những chỗ thiếu sót của nội lực rồi.”

Đại Dao Vương gật gật đầu, nhưng trong lòng lại thầm nói: “Nếu cho ta viên

tiên đan, thế không phải là càng lợi hại thêm sao?”

Lại nói lúc này, Lãnh Kiếm lại nhìn Liễu Dật, nói: “Liễu công tử, ta cũng có thứ đưa cho ngươi.” Nói xong, đưa tay lên miệng, huýt một tiếng dài...

Sau tiếng huýt, chỉ thấy trên không một thân ảnh to lớn, một con thương ưng bay thẳng xuống, xông về phía mấy người.

Đại Dao Vương la lớn không hay, lại nghe Lãnh Kiếm nói: “Đừng hoảng sợ, đây là bằng hữu của ta, lại nói thương ưng bay đến phía trên mọi người, hai vuốt thả ra, lại rơi xuống một vật, trong một cái vung cánh, thương ưng đã bay vào mây trời, biến mất trong màn đêm.

Lãnh Kiếm duỗi tay một cái, nắm lấy

vật đó trong tay, đặt ở trước thân, nói: ““Bi Mộng”, thân kiếm dài ba xích chín thốn, không có kiếm cách, chuôi kiếm dài chín thốn, chuôi kiếm hình trụ tròn, vỏ kiếm, thân rỗng điêu khắc mà thành chuôi kiếm, trong miệng rỗng thò ra ba lưỡi kiếm, nặng ba mươi bốn cân.”

Liễu Dật nhìn kiếm trong tay Lãnh Kiếm, hốt nhiên cảm thấy quen thuộc thế, phảng phất giống như bạn già gặp mặt, phảng phất thanh kiếm này đã theo mình ngàn vạn năm, đã định tâm thân, Liễu Dật hỏi: “Đây... tiền bối, đây là ý gì?”

Lãnh Kiếm nhìn Liễu Dật nói: “Người thiên tư là cao thủ dụng kiếm, đáng tiếc là người trước giờ chưa có cơ hội cầm kiếm, mà còn chán ghét cầm kiếm, thế nhưng, người phải biết hiện tại

Ma môn, Âm môn, Thần môn đều làm khó người, người không thể làm theo ý mình muốn nữa, cũng phải suy nghĩ cho người nhà của người, cầm lấy nó, nó sẽ cho người sức mạnh, trở thành bạn bè tốt nhất của người.”

Liễu Dật nhìn thanh trường kiếm toàn thân màu đen, trong não lại xuất hiện “Loạn thập tam thức” ấy, Liễu Dật lắc lắc đầu, tỉnh táo lại rồi, thời gian lang thang dài thế này, toàn dựa vào sự bảo hộ của những người bên mình, nếu như không có bọn họ, mình cũng có lẽ đã sớm chết rồi, còn có Cát Lợi Nhi, chính mình ngay cả cô ấy cũng không bảo hộ nổi, nếu như lần trước Thanh Âm Nhã Các quả thật muốn giết Cát Lợi Nhi, chính mình lại có biện pháp gì nào? Còn có người

nhà của mình, nếu như có một ngày, người của Ma tộc, Tiên tộc quả thật ra tay với bọn họ, mình có năng lực ư?

Lòng Liễu Dật đã dao động, hấn ghét cầm kiếm đánh đánh giết giết, nhưng giang hồ hiện tại nói với hấn, thực lực chính là thế lực, lúc nhìn Lãnh Kiếm với một thanh “Lăng Vân” làm nhục tứ hộ vệ của Thần Môn, lòng Liễu Dật đã động, cũng có lẽ, hấn quả thật phải cầm lấy kiếm.

Nhìn biến hóa trên mặt Liễu Dật, Lãnh Kiếm đã cười, nụ cười của ông ta không phải là ôn hòa, không phải là dễ gần, mà lại là nụ cười thần bí, mang theo một chút âm mưu, không ai chú ý biểu tình của Lãnh Kiếm, nhìn Liễu Dật, trong lòng Lãnh Kiếm có tiếng gào thét: “Cầm

lấy nó, cầm lấy nó đi, nó là số mệnh của người, bằng hữu của người, người sẽ một lần nữa sáng tạo ra thần thoại của kiếm, mà ta, cũng sẽ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ta.”

Liễu Dật nhìn thanh kiếm màu đen ấy, đầu rồng trên cái chuôi kiếm dài ngoẵng, phẳng phát như đang nhìn mình, đang nói gì đó với mình... là thân thiết thế, là thân thiết thế.

Còn có ai biết “Bi Mộng” kiếm thật sự là tổ tiên của Ma tộc, ma vật của Niết Nhân chứ? Cũng có lẽ, Liễu Dật sẽ biết, thế nhưng, đó là chuyện của tương lai, mà không biết là hiện tại, hiện tại sẽ phải phát sinh chuyện gì? Liễu Dật sẽ thay đổi chính mình ư, vứt bỏ sách của thánh hiền, lao vào giang hồ tam giới, vì người nhà

của mình, vì tình yêu của mình, vì bằng hữu của mình mà cầm lên thanh ma kiếm này ư?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 70: Âm Môn Sát Thủ, Hà Xứ Bất ...

Một người chỉ cần luôn nghĩ thoáng ra một chút, hẳn sẽ được sống vui vẻ hơn so với người khác. (Cổ Long, ngữ)

Liều Dật nhìn cây kiếm màu đen trong tay Lãnh Kiếm, “Bi Mộng” phảng phất như có một loại sức hấp dẫn vô hình, dù hoặc hẳn, Liều Dật từ từ duỗi tay ra cầm lấy thanh kiếm ấy, càng lúc

càng gần, càng lúc càng gần...

Lãnh Kiếm nhìn cử động của Liễu Dật, khóe miệng lộ ra nụ cười thần bí.

Hốt nhiên, Liễu Dật rút tay về lại, Liễu Dật lắc mạnh đầu nói: “Không, tại sao phải cầm kiếm? Ta chỉ là một con người bình thường.”

Lãnh Kiếm nhìn biểu hiện của Liễu Dật, tựa hồ phần nộ phi thường, nói: “Người nói gì? Không cầm lấy kiếm, người làm sao bảo hộ người người yêu? Không cầm lấy kiếm, người làm sao bảo hộ được người thân của người? Còn có bằng hữu của người, chẳng lẽ người một đời chỉ trốn nấp ở giữa bọn họ thôi ư? Cầm lấy kiếm! Thanh kiếm này vốn là thuộc về người.”

“Chẳng lẽ người cho rằng sách thánh

hiền của người có thể bảo hộ được người người yêu, cầm kì thư họa của người có thể bảo hộ được người thân của người ư?” Lãnh Kiếm tiếp tục bổ sung, lời lẽ trở nên lạnh băng, thậm chí còn đầy ý trào phúng.

Lòng Liễu Dật rung động một cái, đúng, ông ta nói đúng, sách thánh hiền không thể cứu người, cầm kì thư họa càng không thể bảo hộ người, thà bị người truy sát, vì sao không cầm lấy kiếm mà phản kháng?

Liễu Dật đột nhiên nắm lấy “Bi Mộng” kiếm, chính vào nháy mắt tiếp xúc với chuôi kiếm, trước mắt Liễu Dật đột nhiên tối lại, Niết Nhân tay cầm trường kiếm ấy ở trước mắt chớp lên rồi mất, tiếp đó lại chớp lên một cái, một

nam nhân tay cầm trường kiếm, ôm một nữ nhân đứng trên vách núi cao vút dốc đứng. Vậy là sao, Liễu Dật lắc lắc mạnh đầu... trên thân kiếm truyền lại một trận cảm giác bi thương, loại cảm giác đó thật quen thuộc, rất quen thuộc, là cái gì? Là yêu, là tình yêu bị lạc mất, cái cảm giác bi thương ấy.

Cảm giác bi thương tiếp tục truyền khắp toàn thân Liễu Dật, cuối cùng, dừng lại trong tim Liễu Dật, đột nhiên, cảm giác ấy biến thành âm áp, biến thành sức mạnh vô hạn, khiến Liễu Dật cảm thấy có được thanh kiếm này, liền có được cả thế giới.

Lãnh Kiếm nhìn biểu tình của Liễu Dật, đứng lên nói: “Tốt rồi, chuyện của ta đã làm xong, ta đi đây.”

Đại Dao Vương đột nhiên nói: “Đi như vậy à, thịt thỏ của ta nướng ngon rồi, trước tiên hãy ném thử tài nghệ của ta đã.”

Lãnh Kiếm mỉm cười lắc lắc đầu, nói: “Ngày sau có duyên, chúng ta lại gặp.” nói xong, hất tay một cái, “Lăng Vân” bay thẳng lên, xông vào mây trời, kì nhân của một đời đã biến mất vào bầu trời đêm như thế.

Đại Dao Vương nhìn Lãnh Kiếm biến mất, lắc đầu than thở: “Ui, cao nhân quả là cao nhân, lúc bay đều tiêu sái như vậy.”

Liễu Dật nhìn “Bi Mộng” kiếm trong tay, cảm giác kì quái không ngừng xuất hiện trong não, Liễu Dật giờ ngang cây trường kiếm trước mắt, nhẹ nhàng chuyển

động chuôi kiếm, sau đó rút ra.

Một đạo ánh sáng màu bạc chớp lên, thân kiếm ba lưỡi trình hiện trước mắt Liễu Dật, một tầng khí thể thực chất quán quanh thân kiếm, Liễu Dật không biết đó là gì, nhưng cảm thấy rất xinh đẹp, thân kiếm phản xạ khuôn mặt Liễu Dật, nhìn thấy một cặp mắt, xuyên qua đôi mắt, Liễu Dật thấy một con rồng, một con rồng màu đen bay lượn trong thân trường kiếm, con rồng đó mang theo thương cảm vô hạn, truyền vào trong thân thể Liễu Dật.

Hốt nhiên, Liễu Dật bị Đại Dao Vương lôi ra từ trong ảo giác, tra mạnh thân kiếm vào vỏ, Đại Dao Vương nhìn kiếm trong tay Liễu Dật, nói: “Cây kiếm “Bi Mộng” này thật là kì quái, giống như

một cây gậy vậy, dài thế này, còn có ba lưỡi nữa chứ, dùng thật là phí nhiều sức, chẳng trách trong bát thần kiếm nó xếp thấp như vậy.”

Liễu Dật cắm kiếm vào trong đất, cho nó đứng thẳng bên cạnh mình, lắc lắc đầu, tỉnh táo rồi, nói: “Sao, thỏ nướng ngon rồi chứ? Ta đói quá rồi, ăn mau, ăn xong ta phải ngủ nữa, ngày mai ta phải đi tìm Cát Lợi Nhi.”

Nói xong, cũng không quản phản ứng của mọi người, cướp lấy một cái chân thỏ, bắt đầu ngoác miệng ăn...

Mấy người nhìn bộ dạng tham ăn đó của Liễu Dật, cũng lười không quản, tự mình cầm lấy thịt của mình, bắt đầu ăn.

Cũng có lẽ, thời gian trôi qua trong lúc người không hay không biết, nhưng

theo sự trôi qua của thời gian, nó nhất định mang theo khoái lạc của người, hoặc giả là bi thương của người.

Mặt trời mọc lên cao ngất, mọi người đều bắt đầu tìm nước súc miệng, chẳng qua còn tốt, Đại Dao Vương tìm được chỗ này, phía dưới không xa chính là một khe suối.

Liễu Dật cầm lấy “Bi Mộng” kiểm cảm trên đất, hốt nhiên nhớ lại điều gì, lôi từ trong y phục ra một khối ngọc nhỏ màu ám hồng, lại lôi khối ngọc đeo trên cổ xuống, lúc khoảng cách xích lại gần, hai khối ngọc lại đột nhiên dung hợp lại, trước mắt Liễu Dật chợt tối đen, tiếp đó lại khôi phục bình thường, nhìn lại khối ngọc đã biến thành hoàn chỉnh, Liễu Dật lắc lắc đầu, thở dài một hơi, lại một lần

nữa đặt khối ngọc vào trong y phục.

Liều Dật nhìn thanh kiếm trong tay trái, ngàn vạn lần cảm khái, mấy tháng trước mình vẫn còn chán ghét võ công phi thường, thế nhưng mấy tháng sau, chính mình đã cầm kiếm lên, người vẫn thật là động vật khó mài giũa nhất, thay đổi lại thật là nhanh.

Lúc này, mọi người đều đã thu thập xong cả, Liều Dật nhìn nhìn nói: “Ta nghĩ trước tiên đi Liên Hoa trấn, sau đó mới đi Miêu Cương. Xem thử Cát Lợi Nhi có trở về nhà không. Không biết ý mọi người thế nào?”

Thập Kiệt Nhất gật gật đầu, nói: “Ta đi theo ngươi, lão đại.”

A Cửu nhìn Thập Kiệt Nhất nói: “Phụ hoàng đã nói, cho ta theo suốt bên

Thập Kiệt Nhất.”

Liều Dật nhìn Đại Dao Vương, Đại Dao Vương vội lắc đầu nói: “Đừng nhìn ta, ta cũng không có chuyện gì làm, đang đi du ngoạn đây.”

Liều Dật lắc lắc đầu, trong lòng cảm thấy thật buồn cười, mình đi tìm vợ, cũng cần cả bọn bằng hữu đi theo, xem ra mình quả thật là rất vô năng.

Cả bọn vượt qua đỉnh núi, đến Liên Hoa trấn rất nhanh, mấy người đến nơi hỏi thăm, cũng không có tin tức của Cát Lợi Nhi, thậm chí Liều Dật còn ở đó vẽ một bức họa, thế nhưng thủy chung chẳng có ai thấy qua Cát Lợi Nhi.

Cả bọn cúi đầu tiu nghỉu, mua ngựa ở Liên Hoa trấn, đi về hướng nhà Cát Lợi Nhi ở Miêu Cương, hy vọng ở đó có thể

tìm thấy Cát Lợi Nhi, nhìn bộ dạng của Liễu Dật, nếu quả thật không tìm thấy Cát Lợi Nhi, rất có thể sẽ phát điên.

Lại nói mấy người vừa ra khỏi Liên Hoa trấn không lâu, đang chuẩn bị khoái mã phóng như bay, hốt nhiên trên đầu một người bay qua, bóng người chớp lên, trước mắt đáp xuống hơn mười người, không, phải là mười một người, bởi vì trước mắt mọi người còn có một người, người này chính là Vi Thiên Đà, kẻ đã từng bắt A Cửu, hắn đứng sau mười người, chính là sát thủ bốn sao của Âm môn, xem ra lần này Vi Thiên Đà đã mang đủ lòng tin, nếu không cũng sẽ không tự thân lộ diện.

Bọn người Liễu Dật vội ghìm ngựa, dừng lại. Lại nói Đại Dao Vương vừa

nhìn thấy Vi Thiên Đà liền tức giận nói: “Người còn là nam nhân sao? Tới giờ mới ra mặt, thế nào, đã phá hủy của người cái động hoang ấy vậy mà người còn ra vẻ ta đây sao?”

Vi Thiên Đà nhìn Đại Dao Vương, cũng cười, bất quá đó là nụ cười giả dối, cười rất khó coi, rít lên: “Ôi, còn không phải là Đại Dao Vương đã nhặt đao của ta đó sao? Chắc, chắc, kiểu tóc này của người thật là đẹp a, ở đâu làm vậy, ta cũng đi làm thử xem.”

Thập Kiệt Nhất lắc lư quyền đầu, lớn giọng nói: “Đừng tìm người nữa, đàn ông hiện tại là để làm cho người trông dễ coi hơn.” Nói xong, nhảy mạnh lên, “Thiên Chùy” trong “Thiên Cương Đầu Quyền” mạnh mẽ đánh về Vi Thiên Đà phía

trước...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 71: Kim Phi Tích Bỉ, Kiếm Ma Thị ...

Một kẻ sống trên đời, có lúc cũng phải làm một số chuyện mình không muốn làm. Sự trêu người của tạo hóa, sự an bài của mệnh vận, vô luận anh hùng hào kiệt có nhiều bao nhiêu đi nữa cũng không biết làm sao được. (Cổ Long, ngữ)

Phải biết, Thập Kiệt Nhất đã nuốt bằng thiên của Lãnh Kiếm, công lực hiện tại đã là một giai đoạn mới, “Thiên Chùy” trong “Thiên Cương Đầu Quyền”

dưới sự tụ tập công lực cuồng bạo, trong nháy mắt đã hình thành một bạch sắc khí thể dài hai xích, như một cái dùi sắt, trực tiếp đánh vào Vi Thiên Đà.

Vi Thiên Đà biết sự lợi hại của thằng cha trước mặt, thân hình chớp một cái, nấp sau mười sát thủ, nói: “Giết bọn chúng cho ta!”

Mười sát thủ rút trường kiếm ra, tựa hồ đã có an bài sẵn, trong khoảnh khắc bao vây mấy người vào giữa.

Đại Dao Vương rút “Liệt Dương” kiếm sau lưng một cái, lớn giọng quát: “Tốt, vừa khéo để ta thử nghiệm sự lợi hại của “Thu diệp kiếm pháp”!”

Mười người lập tức phân thành năm tổ, hai người một tổ, mỗi tổ đều đối diện với một người, lúc này Liễu Dật, Đại

Đao Vương, A Cửu đầu lung vào nhau, tùy thời chuẩn bị ứng phó với tiến công của sáu người đối diện.

Xem lại Thập Kiệt Nhất, một đấu với bốn, đã đứng vững ở thế thượng phong, xem ra không quá một khắc thời gian, đối phương sẽ phải ngã xuống.

Mà lúc này, sáu tên vây quanh Liễu Dật, cũng bắt đầu công kích về phía ba người.

Liễu Dật lúc này cũng tính là lão giang hồ rồi, đối mặt với chuyện kiêu này, không gấp không hoảng, chân phải đạp ra một bước, trực tiếp triển khai quyết chữ “ảo” trong “Ẩn toàn cửu ảnh”, ung dung tránh né tiến công của hai sát thủ.

Xem lại Đại Đao Vương, ngay lúc

hai sát thủ xông lên, Liệt Dương kiếm trong tay phải đột ngột chuyển động, dùng một góc độ hình cung xoay thành một kiếm hoa xinh đẹp, tiếp đó quát một tiếng lớn: “Thu Phong!”, chỉ thấy Liệt Dương kiếm đột nhiên hóa thành điểm điểm kiếm hoa, kim quang xao động, trong nháy mắt ấy, Đại Dao Vương xuất ra tổng cộng mười hai kiếm, kiếm khí của mỗi kiếm đều lưu trong hư không ba xích tàn ảnh, khiến cho hai sát thủ căn bản không có cơ hội tiếp cận, chỉ ở bên ngoài tìm kiếm cơ hội.

Mà Đại Dao Vương đã thấy cơ hội đến, chuyển chuôi kiếm về sau một cái, đột nhiên quăng Liệt Dương kiếm ra phía trước, song chỉ chấp lại khu động kiếm, nói: “Diệp lạc”, một chớp mắt ấy, Liệt

Dương kiếm quả thật như lá đồ trời thu, chậm chậm phiêu đảng xuống, bắn thẳng về hướng hai sát thủ, tốc độ tuy không nhanh, nhưng lắc trái lư phải, phảng phất ở trước mắt, khiến cho hai sát thủ lúc này không biết chống đỡ hướng nào cho phải, rào một tiếng, trong lúc hai sát thủ do dự, Liệt Dương kiếm đã cắt đứt yết hầu của bọn chúng. Nguyên lai, một thức “Diệp lạc” này, xem thì như chậm, nhưng đó chỉ là ảo ảnh, tốc độ của nó thậm chí so với bình thường còn nhanh hơn, cho nên, hai sát thủ mới trong một nháy mắt suy nghĩ, chết dưới Liệt Dương kiếm.

Lại nói hai sát thủ chuẩn bị xông về phía A Cửu, thấy hai huynh đệ bên cạnh trong nháy mắt đã bị kiếm giết chết một cách kì quái, sớm đã di chuyển một tiêu,

chuyển đầu một cái, xông qua phía Đại Dao Vương.

Đại Dao Vương cười hắc hắc một tiếng, đột nhiên thu hồi Liệt Dương kiếm, bàn tay chĩa xuống, thân kiếm đột nhiên chuyển động, nắm chắc chuôi kiếm, quét ngang một cái, một mảnh kiếm khí màu vàng kim bắn ra trên mặt đất, hai sát thủ còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trên chân một trận đau dữ dội, lúc bọn họ ngã xuống, mới phát hiện, kim sắc kiếm khí đó lại đã chém đứt chân của chúng.

Đại Dao Vương vuốt ve Liệt Dương kiếm, nhìn bốn tên ngã trên đất, lúc thấy Thập Kiệt Nhất còn không việc gì, cười nói: “Xem ra bọn ta cũng không tệ, cũng tính là cao thủ rồi a.”

Lại nói Liễu Dật bên ấy, hai người

một trước một sau, không ngừng công về hướng Liễu Dật, mà Liễu Dật dựa vào quyết chữ “ảo” trong Ân toàn cửu ảnh tránh né như chớp, dự định sử dụng “Bích ngọc hoa chi”, thế nhưng cự ly quá xa, sử dụng chỉ pháp này hiệu quả khẳng định không tốt. Đột nhiên, Liễu Dật nhìn đến trường kiếm cầm trên tay trái mình, nghĩ bụng: “Đúng, thử cây kiếm này vậy, còn có “Loạn thập tam thức ấy”, xem ra rút cuộc có dùng được không.”

Liễu Dật vừa né tránh, tay phải vừa nắm lấy chuôi cây kiếm dài ngoẵng, trong chớp mắt, từ trên thân kiếm truyền vào một trận bi thương, lại khiến Liễu Dật nhớ đến Cát Lợi Nhi, trong lòng có một điều trước giờ vẫn thắc mắc, vì sao phải rời ra, chẳng lẽ tình yêu đã nói

không thể trải qua sóng gió, không thể trải qua khảo nghiệm ư?

Nhẹ nhàng chuyển động chuôi kiếm, đột nhiên rút ra ngoài, một đạo ánh sáng màu trắng xen lẫn với khí thể thực chất màu đen, rời vỏ xuất ra, mang theo một tiếng rùng ngâm, phảng phất mới vừa tỉnh dậy tức thì, hai lời chẳng nói, đối chuẩn với một sát thủ là một thức Loạn tâm trong Loạn thập tam thức, thanh kiếm dài ngoẵng đột nhiên đâm về phía sát thủ ấy, phương hướng của kiếm thì bất kì ai cũng không nghĩ ra nổi, mà lúc kiếm tiếp cận sát thủ ấy còn cách ba xích, đột nhiên, từ thân kiếm bắn ra một đạo ánh sáng màu trắng, đây chính là Loạn tâm của Loạn thập tam thức, ánh sáng màu trắng trên thân sát thủ ấy vừa chớp một cái đã tắt.

Lại nhìn sát thủ ấy, đột nhiên lùi về sau mấy bước, hốt nhiên dừng công kích lại, mà đứng ngẩn ngơ ra đó.

Liễu Dật tiếp tục ra tay, đối với sát thủ bên cạnh trường kiếm từ một góc nghiêng bên dưới vạch lên, chính là Loạn ý trong Loạn thập tam thức, “leng keng” hai kiếm chạm nhau, lại ngay khoảnh khắc hai kiếm chạm nhau ấy, một đạo ánh sáng màu trắng bắn vào trong thân thể sát thủ ấy. Mà cũng cùng lúc đó, sát thủ ấy tựa hồ biến thành điên cuồng, xuất chiêu không còn ý nghĩa gì để nói nữa, chỉ là một mực dựa theo bài bản.

Liễu Dật tay phải cầm trường kiếm, mạnh mẽ quét ngang, khí thể màu đen vây quanh thân kiếm lại thêm vào một đạo ánh sáng màu trắng, đột nhiên bắn ra,

“Âm” một tiếng, phảng phất như nổ tung, sát thủ điên cuồng ấy trong chớp mắt bị phanh thây.

Liễu Dật tra “Bi Mộng” vào bao kiếm, đeo vào trong eo, nhớ lại một kiếm vừa rồi, bởi vì một kiếm ấy lại làm hắn nhìn thấy kiếm của người trong giấc mộng ấy, giống y như Bi Mộng trong tay mình.

Liễu Dật tay trái đặt lên chuôi kiếm, đi đến bên Đại Dao Vương và A Cửu, lúc này Thập Kiệt Nhất đã giải quyết xong bốn sát thủ ấy, mười một người lúc này chỉ còn lại có một người, là ai? Ngoài Vi Thiên Đà ra thì còn ai nữa!

Thập Kiệt Nhất cũng bước đến bên cạnh Liễu Dật, nhất thời bốn người đối mặt với Vi Thiên Đà, lại là cực kì yên

tĩnh, Vi Thiên Đà không ngờ võ công của bốn người này lại tiến bộ thần tốc thế này, đặc biệt là Đại Dao Vương ấy, thanh quái kiếm trong tay ấy lại càng rất lợi hại, mà nắm đấm của tiểu tử ngốc Thập Kiệt Nhất ấy lại càng như cứng rắn hơn.

Vi Thiên Đà nhìn mấy người, ngó ngán cười hắc hắc, nói: “Ta nghĩ, các người, sẽ không, sẽ không ra tay với một kẻ tay không tác sát như ta đâu.” Nói xong, từ từ lui về sau.

Liều Dật gật gật đầu nói: “Đương nhiên, chúng ta sẽ không.”

Vi Thiên Đà đột nhiên quay đầu bỏ chạy.

Thập Kiệt Nhất nhìn Liều Dật, nói: “Lão đại, chúng ta không thể bỏ qua hắn, tiểu tử này đã phái mấy sát thủ kia đấy.”

Lúc này, “Bi Mộng” kiếm trong tay trái Liễu Dật lại không ngừng rung rung, một trận ham muốn giết chóc truyền vào trong thân thể Liễu Dật, Liễu Dật nhìn Vi Thiên Đà đã chạy xa nói: “Đương nhiên, ta cũng sẽ không bỏ qua hắn.” đột nhiên, tay phải nắm lấy chuôi kiếm, nhẹ nhàng chuyển động một cái, nghiêng người rút kiếm, thứ Liễu Dật học được trong tiềm thức lại là “Bi tứ thức” trong mộng, chỉ thấy hai tay nắm lấy chuôi kiếm, quát lớn một tiếng, một đạo khí tức màu đen, thêm vào một đạo ánh sáng màu trắng, đã bắn ra, cũng có lẽ là kiếm khí quá mạnh, một lần nữa vang lên tiếng “ầm”, thân thể Vi Thiên Đà trong một khắc ấy lại bị phân thành vô số mảnh, nội tạng, ruột rà trong thân thể rơi lả tả xuống đất.

Liễu Dật một lần nữa tra kiếm vào vỏ, nhìn thi thể ấy, tựa hồ có chỗ cảm khái, nhưng vẫn là không nói ra được, chỉ nói: “Chúng ta đi thôi.” Nói xong, chuyển thân đi về phía ngựa.

Đại Dao Vương nhìn Liễu Dật, nhìn nhìn thi thể bị phân thành vô số mảnh ấy, lắc lắc đầu, cũng lên ngựa.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 72: Ma Môn Báo Phục, Bi Thương Đích ...

Bàn tay của mệnh vận, cuối cùng không chịu nổi dòng thác lũ thời gian lôi cuốn, dưới trời sao yên tĩnh này, cuối

cùng đã đem tới cho Liễu Dật một sự an bài của mệnh vận, cũng có lẽ, đây chính là mãi mãi đành chịu...

Liễu Dật nằm trên mặt cỏ, hai tay ôm “Bi Mộng” kiếm, cặp mắt không hề chớp nhìn lên những ngôi sao trên trời, mà tâm lại không biết đã bay tới đâu rồi.

Đại Dao Vương cũng như vậy, chỉ bất quá hấn tựa hồ rất yêu thích Liệt Dương kiếm, không ngừng vuốt ve suốt.

Mà Thập Kiệt Nhất với A Cửu lại chạy sang một bên, không biết tán gẫu chuyện gì, nhưng trông hai người rất thoải mái.

Mấy người đều không quản Liễu Dật, bởi vì hành trình mấy ngày nay mọi người đều đã quen rồi, Liễu Dật từ đó đến giờ vẫn không nói gì, cũng có lẽ hấn

đang lo lắng cho Cát Lợi Nhi, nhiều ngày thế này rồi, vẫn không có tin tức của Cát Lợi Nhi, với lại tiết trời dần dần trở lạnh, Cát Lợi Nhi một mình chạy ở bên ngoài, mọi người đều rất lo lắng cho cô ấy.

Hốt nhiên, trong lúc Liễu Dật đang suy nghĩ, một đạo ánh sáng màu trắng bắn về phía Liễu Dật, nghe tiếng gió báo hiệu, Liễu Dật lách mạnh sang bên cạnh, nhanh chóng đứng dậy, nhìn ra bốn bên, tịnh không có bất kì thân ảnh nào.

Đại Dao Vương cũng đột nhiên đứng dậy, lớn giọng hỏi: “Kẻ nào?” thế nhưng, bốn bên rất yên tĩnh, một bóng người cũng không có.

Liễu Dật cúi đầu nhìn vật màu trắng ấy, đó là một mảnh giấy gấp lại, mảnh

giấy găm sâu vào trong đất mềm, từ một công phu ở tay này có thể nhìn ra, người đến võ công tuyệt đối không yếu, chỉ là vì sao không ra mặt?

Cầm mảnh giấy lên, Liễu Dật mở ra, chỉ thấy bên trên viết đầy chữ, dày đặc như rừng, lúc nhìn thấy nội dung, Liễu Dật đột nhiên lui về sau một bước, chớp mắt ấy, phảng phất như thời gian ngừng lại, trong lúc hốt nhiên, Liễu Dật như muốn phát điên hét lớn: “Không...”

Vứt mảnh giấy ấy xuống, xoay người lên ngựa, hai chân thúc một cái, một tiếng hí dài, mang theo một đám bụi, biến mất trong màn đêm.

Mấy người nhìn Liễu Dật như đột nhiên phát điên đó, không biết là nguyên nhân gì, Đại Dao Vương cầm lấy tờ giấy,

đọc lên: “Lúc đọc phong thư này, hy vọng ngài đừng bị thương, ở ngoài ngàn dặm, Giang Nam Liễu Phủ, trên dưới tất cả 1108 nhân mạng, đều bị ta tru diệt, chỉ vì diệt nhi đó của ta Vi Thiên Đà thắm tử trong tay ngài, phong thư đầu tiên này chính là lễ vật của ta dâng lên ngài, lại xin ngài chờ nhận phần lễ vật thứ hai, Ma tộc Ma môn, hộ pháp—Vi Phong, kính dâng.”

A Cửu đột nhiên nói: “Hồng bát! Trong nhà Liễu Dật xảy ra chuyện rồi, chúng ta mau đuổi theo xem thử!” ba người lúc này cũng không thể nghĩ nhiều, lên ngựa phóng như bay, đuổi thẳng theo Liễu Dật.

Lại nói từ ngoài biên giới, phải qua Kiếm Môn quan, lại đi xa ngàn dặm, mới

có thể đến Giang Nam, nếu như có Thiên lý bảo mã, đại khái ước chừng trong thời gian ba ngày là có thể đến Giang Nam, mà ngựa của Liễu Dật lại là ngựa bình thường! Thế nhưng Liễu Dật lúc này tâm tình đã gấp gấp đến cực điểm, hấn liều mạng thúc giục con ngựa mình cưỡi, không ngừng chạy nhanh lên phía trước, ba ngày ba đêm, không ngủ không nghỉ, Liễu Dật chạy chết mất ba con ngựa, phóng về tới Giang Nam, đến được Liễu Phủ.

Trong chớp mắt xuống ngựa, Liễu Dật phảng phất như bị thiên lôi đánh trúng, thời gian ngừng lại, đầu óc hấn mờ mịt, hấn bị cảnh tượng trước mắt đả kích đến không biết phải phản ứng làm sao.

Mấy tháng không về nhà, không nghĩ

một lần chia tay ấy lại thành chia tay vĩnh viễn, không nghĩ một lần nhìn cha một cái cuối cùng ấy, mọi thứ đều đột nhiên thế này, trong lòng Liễu Dật đột nhiên biến thành trống rỗng. Đây là sao? Đã xảy ra chuyện gì? Ở cửa Liễu phủ, nằm dài mười mấy thi thể, toàn bộ đều dùng vải màu trắng phủ trên mặt.

Liễu Dật từng bước đi đến cửa, hốt nhiên, hai người quan sai chặn đường Liễu Dật lại, nói: “Đây là trọng địa phát sinh án mạng, người ngoài miễn vào.”

Liễu Dật gạt mạnh hai người, kéo niêm phong của quan sai xuống, mở cửa lớn ra, bước vào bên trong... sự kinh hoàng đập vào mắt, ba phần đập vào mắt như khắc vào tim, một cái nhìn đó, khiến cho Liễu Dật vĩnh viễn khó có thể quên

đi được.

Chỉ thấy cái sân lớn bên trong, đã không còn là cây xanh tỏa bóng, trăm hoa đua sắc, đập vào mắt lại là thi thể nằm trên mặt đất, thi thể đầy đất, máu trên mặt đất, cả mặt đất đầy máu, nơi đó đã thành giống như một khe suối máu, từ từ chảy sang một bên, tay chân gãy, thân thể đứt, thậm chí không nỡ nhìn, Liễu Dật đột nhiên đi về phía đại sảnh, cũng như vậy, trong đại sảnh nằm đầy những thi thể, chảy đầy máu tươi...

Liễu Dật dừng chân lại, bởi vì, hắn nhìn thấy phụ thân dưỡng dục hắn hai mươi năm đang nằm trên mặt đất, bên cạnh phụ thân, còn có ca ca mấy năm nay không thấy mặt, còn có thư thư không biết trở về lúc nào, lại gặp phải kiếp nạn

này, một sát na đó, Liễu Dật tựa hồ đã nổi điên, hấn đột nhiên xóc lên, ôm lấy thân thể lạnh như băng của phụ thân.

Liễu Dật lúc này, hai mắt đã đỏ những máu, trong lòng không ngừng hỏi, vì sao, vì sao! Trong chớp mắt ôm lấy phụ thân ấy, Liễu Dật đã nổi điên, lớn giọng hét: “Vì sao? Vì sao lại tàn nhẫn thế này, chuyện Liễu Dật đã làm sai vì sao lại tính lên trên thân người khác, vì sao?”

Nhìn thi thể lạnh băng của phụ thân, tình dưỡng dục hai mươi năm tựa hồ một lần nữa xuất hiện trước mắt Liễu Dật, mỗi mỗi nghiêm khắc ấy, là mong muốn con thành rồng, mỗi mỗi trừng phạt ấy, là hận sắt không thành thép, mỗi mỗi nụ cười ấy, là sự cao hứng trong lòng, vốn

là một ngôi nhà ẩm áp, trong khoảnh khắc đã biến thành lạnh băng, thi thể đầy đất, thảm không nở nhìn.

Trời bỗng đổ mưa, rơi xuống đất, rơi trên thân Liễu Dật, Liễu Dật ôm thi thể phụ thân suốt, trong lòng chỉ có hồi hận, hổ thẹn, hai mươi năm ngậm đắng nuốt cay, lại là phụ thân, lại là mẫu thân, tình dưỡng dục hai mươi năm, còn chưa hưởng thụ thiên luân chi lạc, lại bị đũa con bất hiếu dẫn về cái họa sát thân, Liễu Dật đã khóc, nước mắt rơi xuống, nhẹ nhàng nói: “Cha, là hài nhi bất hiếu, hài nhi xin lỗi cha, cha tỉnh lại đi, cha, chỉ cần cha tỉnh lại, Dật nhi sẽ không buồn bình nữa, Dật nhi cũng sẽ không lén chạy ra ngoài nữa, Dật nhi sẽ không khiến cha tức giận nữa, cha, cha tỉnh lại đi... chỉ

cần cha tỉnh lại, cha nói gì Dật nhi cũng sẽ đáp ứng, con đi thi đỗ công danh, sau đó lấy cho cha nàng dâu, đúng, cha, cha tỉnh lại đi... cha còn chưa ẵm cháu trai mà!”

Thế nhưng, thi thể đã lạnh băng rồi, mặc kệ Liễu Dật kêu gào thế nào, cũng không có bất kì người nào hồi ứng, Liễu Dật đột nhiên đứng lên, nâng Bi Mộng kiếm trong tay lên, lớn giọng gầm thét với bầu trời: “Lão trời chết tiệt! Vì sao phải đối đãi với Liễu Dật thế này, vì sao? Chẳng lẽ lão cho rằng rất buồn cười ư? Vì sao, người trả lời ta đi, vì sao...” thanh âm càng lúc càng nhỏ, dần dần bị tiếng sấm ép xuống, phản phát đó là câu trả lời.

“Bịch” một tiếng, Liễu Dật quỳ

xuống, tay cầm “Bi Mộng” kiếm, cảm thụ bi thương của thế gian, hẳn lúc này cũng không nói gì, chỉ là nhìn thi thể phụ thân suốt, nhìn thi thể những người trong Liễu phủ suốt.

Mưa càng lúc càng lớn, phảng phất như sự bi thương của bầu trời, gió càng thổi càng lạnh, phảng phất như sự lạnh lẽo thờ ơ của thế gian, sau ánh chớp, là tiếng sấm, phảng phất như cảnh cáo loài người trên thế gian, thiên lý tuần hoàn, chỗ định sẵn của mệnh vận, ai cũng không thể chống lại được...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 73: Khắc Cốt Minh Tâm, Na Nhất Cá ...

Con người ta không ai tránh khỏi bị lừa dối cũng như không tránh khỏi cái chết. (Cổ Long - ngữ)

Ai có thể hiểu nổi nỗi thống khổ của một con người trong khoảnh khắc mất toàn bộ người thân trong gia đình? Nó giống như một thế giới đang hoàn mỹ, bỗng chốc sụp đổ không còn tồn tại.

Mưa không ngừng rơi xuống, gió thổi mãnh liệt, tất cả, tất cả hòa cùng tâm trạng của Liễu Dật.

Đột nhiên, y cảm thấy phía sau có một luồng kinh phong ập tới, vội lách đầu, mặc cho đạo bạch quang sượt qua gáy, “bụp” một tiếng, vật màu trắng cắm phập vào cột của đại sảnh.

Liều Dật đứng bật dậy, nhìn bốn phía hét lớn: “Ra đây, muốn nói gì thì bước ra đây, ra giết luôn cả ta đi, giấu đầu giấu đuôi như thế thì là hảo hán nổi gì.”

Tiếng vọng ***g lộng trong sân rồi dần dần ngừng lại, sau đó chỉ có tiếng mưa, hoàn toàn không thấy có động tĩnh gì. Liều Dật hồi tưởng nội dung của tờ giấy thứ nhất, có vẻ đối thủ không muốn y chết một cách dễ dàng, mà muốn y phải chịu mọi giày vò trước đã.

Y lao bổ đến cột trụ găm tờ giấy, mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên mặt có những chữ lớn viết bằng bút lông đập vào mắt: “Ta gửi cho ngươi món lễ vật thứ hai, mời đến Lam Ngọc đình bên bờ Tây Hồ thu nhận kết quả, Ma tộc Ma môn, Hộ pháp – Vi Phong kính bút.” Mặc dù

không biết đó là cái gì, nhưng y có cảm giác bất tường.

Y ném tờ giấy đi, đoạn rời khỏi Liễu phủ. Dưới trời mưa nặng hạt, y cứ chạy thục mạng, trong Lam Ngọc đình bên bờ Tây Hồ có gì? Trong đầu lướt qua vô số suy nghĩ mà y không dám nghĩ tới, bây giờ chỉ còn biết chạy thật nhanh đến Lam Ngọc đình, càng nhanh càng tốt, lúc đến đó, tất cả sẽ rõ ràng, đáp án cũng sẽ được phơi bày.

Cuối cùng, y cũng đến nơi, theo những gì y nhớ được đó là một ngôi đình bình thường, bên trong chỉ có mỗi một cái bàn, bốn cái ghế đá, nhưng tối nay thì không như vậy, xung quanh bốn góc đình có treo bốn đĩa đèn. Dưới ánh đèn, y nhìn thấy một người mà y luôn canh cánh

trong lòng và đã bốn ba tứ xứ tìm kiếm.

Đó là... Cát Lợi Nhi. Liễu Dật không nghĩ gì nữa, lao ngay vào trong đình, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Cát Lợi Nhi, y hỏi: “Tại sao nàng lại ở đây?”

Thấy y tới, Cát Lợi Nhi đột nhiên mỉm cười nói: “Muội đợi huynh, vài ngày trước có một vị bá bá đến tìm muội, nói là huynh cần gặp muội, và dẫn muội đến chỗ này.”

Liễu Dật loạng choạng lùi lại, trong tâm chỉ vang lên một chữ: “Không, không, không”. Đó không phải là sự thật, y thật không đủ can đảm để tin, mục tiêu thứ hai của Vi Phong lại chính là Cát Lợi Nhi.

Cát Lợi Nhi thấy y lùi lại, thất kinh hỏi: “Huynh làm sao vậy...” Chưa dứt

câu, chợt nàng thấy bụng đau đớn kịch liệt, đau đến không thể đứng nổi, ngã vật xuống.

Điều lo sợ rút cục cũng xảy ra, Liễu Dật dù đã nghĩ tới nhưng không dám đối diện, y chạy nhanh tới ôm Cát Lợi Nhi, lắc mạnh đầu, nói: “Đừng, đừng, xin nàng đừng như vậy...” Nước mắt y đã cạn rồi, thứ duy nhất chảy ra được từ đôi mắt ráo hoảnh của y lại là máu.

Cát Lợi Nhi không dám nhìn y, lắp bắp: " Sao lại sao lại như vậy?"

Liều Dật thấy cổ họng nghẹn đắng, khàn khàn cất tiếng: “Vị bá bá đó chính là hộ pháp Ma tộc Vi Phong, thúc thúc của Vi Thiên Đà, hắn muốn trả thù ta, tại sao nàng lại tin tưởng hắn? Hắn đã sát hại toàn gia của ta, giờ lại còn muốn đoạt

luôn cả sinh mệnh của nàng."

Cát Lợi Nhi nhìn y, dường như muốn nói điều gì đó. Chợt khòe miệng nàng trào máu, khúc khắc ho lên mấy tiếng, nàng nói: "Muội chỉ muốn...muốn nhìn thấy huynh, lúc muội quay lại tìm...tìm mọi người thì mọi người đã...đã không còn ở đó nữa."

Liễu Dật lắc mạnh đầu nói: "Tại sao lại như vậy, chúng ta chẳng đã thề ước rồi ư? Tại sao nàng muốn ly khai, lẽ nào tình yêu của chúng lại không thể qua được khảo nghiệm này hay sao?"

Cát Lợi Nhi mỉm cười, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt, thậm chí ngả dần sang màu tái xanh, có phần hơi đang sợ, cất giọng yếu ớt: "Có lẽ, tình ái là thứ không... kiên trinh, không thể tin được

nhất trên cõi đời. Nhưng muội lại có được, hạnh phúc là như thế nào? Chính tay muội đã tự đã huỷ hoại ... hạnh phúc của mình. Xin chàng tha thứ cho Cát Lợi Nhi, tha thứ cho Cát Lợi Nhi đã tự tư, đã không tin vào tình yêu của chàng...” Âm thanh nhỏ dần, về sau, y tựa hồ không nghe được nàng nói gì.

Liễu Dật nhìn vẻ hư nhược của Cát Lợi Nhi, đau lòng nói: “Đừng làm ta sợ, trong một đêm, ta đã mất tất cả, nàng là bây giờ là hi vọng duy nhất của ta, đừng chia lìa ta, có được không?”

Cát Lợi Nhi nhè nhẹ lắc đầu, bỗng bụng lại đau đớn kịch liệt, nàng cố nén đau nói: “Cát Lợi Nhi biết mình sắp chết, thư sinh, huynh còn nhớ những điều muội nói không? Những điều muội đã nói

với thư sinh trong Hoa Hải phiêu tuyết.”

Liễu Dật không thốt nên lời, chỉ gật đầu liên hồi ...

“Nếu một ngày nào đó, Cát Lợi Nhi mất đi, xin huynh đừng bi thương... Huynh hãy nhìn ánh nắng ấm áp, ngắm bầu trời bao la, nhìn tuyết bay trong Hoa Hải, ngửi mùi hương ngào ngạt trong gió. Thế giới này vẫn rực rỡ như thế, dù cho Cát Lợi Nhi có ra đi, cũng không ảnh hưởng gì đến thế giới của thư sinh cả, xin hãy chôn vùi sâu Cát Lợi Nhi trong ký ức của thư sinh, được không?” Cát Lợi Nhi nhắc lại những lời nói đó để động viên Liễu Dật, nàng sợ rằng sau khi mình chết đi, tên ngốc này sẽ làm chuyện dại dột.

Liễu Dật ôm Cát Lợi Nhi chặt hơn,

như thể sợ nàng bỗng nhiên biết mất, lắc mạnh đầu cất giọng run rẩy: “Không được, nàng thật là tàn nhẫn, ta đã mất tất cả, mất nốt mất tình yêu của nàng, thế giới của ta cũng tan biến theo, nàng bảo ta làm sao chôn vùi tình yêu đối với nàng? Nàng tàn nhẫn lắm, tàn nhẫn lắm...” Y nỗ lực vẫn hồi, nỗ lực thay đổi ý định của nàng, như thể nàng vẫn sống khỏe mạnh.

Nhưng, y nào hiểu nổi tâm ý của nàng! Nàng chỉ muốn y có thể tiếp tục sống vui vẻ, không vì cái chết của nàng mà buông bỏ tương lai, buông bỏ thế giới của y, mặc dù thời gian bên nhau không lâu, nhưng nàng hiểu rất rõ con người y.

Khóe miệng nàng lại tiếp tục trào máu, nàng toan nói gì đó mà không thể

cất lời, chỉ còn biết dùng ánh nhìn Liễu Dật, tựa như muốn khắc sâu mãi mãi hình bóng y trong tâm.

Nhìn dáng vẻ của Cát Lợi Nhi, tim Liễu Dật như tan làm muôn mảnh, nỗi đau đớn đó, không có lời nào có thể miêu tả nỗi thảm trạng đó, nỗi thống khổ đó, có từ ngữ nào biểu đạt nổi. Y nhìn nàng, gào đến lạc giọng: "Cát Lợi Nhi, đừng làm ta sợ, nàng có nhớ những lời chúng ta từng thề không? Chúng ta sẽ cùng đi đến chân trời góc bể, cùng ngắm trăng sao, cùng hứng gió trong Hoa Hải. Chúng ta còn chưa thực hiện được, nàng không thể không giữ lời."

Cát Lợi Nhi miễn cưỡng lắc đầu, cơ hồ tận dụng chút khí lực cuối cùng thốt lên những lời trăng trối: "Không được

rồi... hãy...để cho... tình yêu của
thiếp... vĩnh viễn... vĩnh viễn... bởi
bạn... bên... chàng...” Nói xong lời
cuối cùng, nàng nhẹ khép rèm mi, chìm
vào giấc ngủ vĩnh viễn, không bao giờ
tỉnh lại.

Liễu Dật ôm chặt lấy thân thể mảnh
dẻ của Cát Lợi Nhi, gào to: “Không...
Đừng tàn nhẫn như vậy, ta xin nàng... mở
mắt ra đi...” Nhưng y có hô hoán như thế
nào, Cát Lợi Nhi cũng không thể nghe
thấy, giây phút đó đã trở thành vĩnh hằng.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 74: Sanh Vô Tha Luyến, Phong

Đái Bi ...

Dù bạn có không phải là người đa sầu đa cảm, bạn cũng không thể ngăn tiếng thở dài. Tại sao sinh mệnh mỹ lệ luôn ngăn ngui? (Cổ Long – Ngữ)

Một người từng có được người mình thực sự thương yêu, lúc mất đi người thương, có lẽ người đó thấy tất cả thế gian này đều vô nghĩa. Ái tình vĩ đại như thế, cũng lại không thể hiểu nổi như thế.

Trên thình không, mưa không ngừng trút xuống, gió lùa qua Liễu Dật và Cát Lợi Nhi. Liễu Dật ôm lấy thân thể đã lạnh giá, trong lòng chỉ còn một cảm giác duy nhất - thống khổ.

Thời gian lặng lẽ qua, gió thổi bay mái tóc dài của Liễu Dật, dưới ánh đèn âm u đó, mái tóc nhạt dần màu đen; bi

thương , thông khổ, âu sầu, phần nộ vô hạn giao thoa lại, trong chỉ trong một đêm đã nhuộm bạc trắng mái đầu y.

Mưa ngớt dần, gió thổi mây tan khiến bầu trời hửng lên, vùng thái dương mọc lên từ đằng đông, chiếu sáng vạn vật, ánh nắng ấm áp như tiếp sức sống cho mọi sinh mệnh trên mặt đất, nhưng thi thể Cát Lợi Nhi vẫn lạnh giá, bởi vàng dương không thể làm cho nàng ấm lại.

Liễu Dật ôm Cát Lợi Nhi, chậm rãi đứng lên, quay người rời khỏi ngôi đình, đi về "nhà".

Cũng lúc đó, Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất, A Cửu, tất cả đã đến nơi, chứng kiến cảnh tượng ở Liễu phủ, mọi người toả ra đi tìm Liễu Dật, cuối cùng đã nhìn thấy tờ giấy tại cửa đại sảnh, biết

là y tới đây, ba người sợ rằng y gặp chuyện chẳng lành, liền chạy hết tốc lực đến nơi.

Nhưng, khi đến nơi, đập vào mắt lại là cảnh tượng bi thương vô hạn: y đang ôm thân thể lạnh giá của Cát Lợi Nhi, mái tóc bạc trắng chỉ trong một đêm, đang lất phất trong gió nhẹ, ánh mắt trống rỗng, trong đầu chỉ có mỗi một suy nghĩ, là đưa Cát Lợi Nhi về nhà.

Lê từng bước, từng bước, không biết đã đi mất bao lâu, cũng không biết được bao xa, cuối cùng Liễu Dật về đến "nhà".

Bọn Thập Kiệt Nhất lẻo đẻo theo sau, không biết y làm thế để làm gì?

Y nhẹ nhàng đặt Cát Lợi Nhi xuống đất, rồi ôm lấy thi thể đã lạnh cứng của Liễu Mục Tịch, phụ thân y, đặt ông ngồi

thăng lên trên chiếc ghế cạnh bàn.

Liều Dật quay lại, ôm lấy xác Cát Lợi Nhi, cùng quỳ xuống trước mặt thi thể Liều Mục Tịch, nhìn người cha đã chết từ lâu, Liều Dật nhẹ nhàng đỡ lấy Cát Lợi Nhi, nói: “Đưa con bất hiếu Liều Dật, khấu đầu lạy tạ cha”. Nói xong, đỡ Cát Lợi Nhi để cả hai cùng cúi lạy ba lần.

Cúi lạy xong, Liều Dật cười vô hồn: “Cha, cha ơi, cha nhìn đi, hài nhi đã dẫn con dâu của cha về rồi kìa, hôm nay, chúng con thành thân trước sự chứng kiến của người, cha có đồng ý không?”

Liều Dật nhìn thân thể người cha, nói tiếp: “Cha không lên tiếng, tức là đồng ý, chúng con bái đường thành thân.” Dứt lời, y ôm lấy Cát Lợi Nhi bắt đầu cúi

xuống lạy.

Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương, A Cửu đều muốn khuyên giải Liễu Dật, nhưng ai cũng hiểu tính cách của y, lúc này bi thương đã làm y mất hết lý trí, vì vậy, cả ba chỉ còn biết đứng bên chứng kiến.

Khi Liễu Dật và Cát Lợi Nhi đang khấu đầu lần thứ hai, đột nhiên có một tiếng kêu kiêu my vang lên: “Không được”

Mọi người đều giật mình, quay về hướng phát ra âm thanh, trước mắt hiện lên một người quen, chính là tôn chủ của Ma tộc Ma môn: Thất Nguyệt. Lúc này nàng bận bộ đồ màu đỏ bó sát thân thể, vòng bảo hộ tay trái màu phấn hồng, tay phải để trần, để lộ hoàn toàn ra ngoài

nước da ngăm đen, hạ thân vận một chiếc váy ngắn đỏ, cặp chân dài xinh đẹp, thon thả mang đôi giày da trâu cao tới đầu gối, chiếc áo choàng đơn màu đỏ bao phủ toàn thân. Nàng ăn vận hết sức đồng bộ, trang phục vẫn thể nhưng màu sắc đã đổi thay.

Tay trái nàng cầm Vũ Nguyệt kiếm dài mảnh, đẹp đẽ, tiến tới trước mặt mọi người.

Liều Dật đặt nhẹ nhàng thi thể Cát Lợi Nhi trên mặt đất, rút phất Bi Mộng Kiếm ra hỏi: “Sao lại không thể?”

Thất Nguyệt dừng bước, trả lời: “Cô ta đã chết rồi, người muốn lay tạ trời đất bái đường thành thân với một người vừa mới chết à?”

Liều Dật nhìn Thất Nguyệt, ha ha

cười vang, tiếng cười ngập tràn bi thương, phần nộ, đột nhiên, y ngừng tiếng cười, quát to: “Câm miệng, người mở to mắt ra mà nhìn, tất cả những gì ở đây đều là Ma môn các người ban cho, bây giờ, chắc giờ người đang cao hứng lắm? Ta bây giờ chẳng còn gì hết, chẳng còn gì hết.”

Thất Nguyệt chết lặng, áp ứng: “Ta không biết, ta không nghĩ rằng...”. Chưa nói hết lời, bỗng nhiên ngực đau nhói.

Nháy mắt, Bi Mộng Kiềm trong tay Liễu Dật vung lên nhanh như cắt, đâm thẳng vào tim nàng. Mắt y vẫn máu.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp nhoáng rồi ngừng lại, khoảnh khắc ấy nào biết ai ngưng thị nhìn ai, nhưng trong mắt họ vĩnh viễn đọng lại cố sự này.

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, không ngăn được dòng lệ, nàng từ từ quy xuống, cố nén đau đớn, dịu dàng nói: “Mặc dù sự thể này không phải do ta gây ra, nhưng, nếu giết ta, công tử cảm thấy thoải mái hơn thì ta chết cũng đáng.”

Tình yêu chân thật là không quan tâm phải trả giá bao nhiêu, không đòi hỏi phải được đáp lại, thậm chí, có kẻ si cuồng đến nỗi chỉ vì một nụ cười của người ấy mà hiến dâng cả sinh mệnh - Thất Nguyệt là cô gái như thế.

Liễu Dật phản nộ: “Được, ta giết ngươi luôn.”

Đại Dao Vương và A Cửu hét lên: “Không được.” Họ thực sự không muốn Liễu Dật bị cừu hận che mờ đôi mắt.

Đúng lúc y định ra tay, một đạo hàn

quang từ trên trời lao tới, cắm thẳng vào tim Liễu Dật, luồng đại lực đẩy y kéo tuột Bi Mộng Kiếm trên mình Thất Nguyệt, loạng choạng lùi lại mấy bước, “huych” một tiếng, ngã quy xuống, máu từ dưới bụng phun ra ào ạt.

Một hắc y nhân xuất hiện giữa hiện trường, tay phải nhích một cái, thanh kiếm trắng bạc đang đâm sâu vào thân thể Liễu Dật bay về. Chỉ thấy hắc y nhân cúi người nói: “Tôn chủ, thuộc hạ đến muộn, xin người thứ tội”. Người lên tiếng là hộ pháp Ma tộc Vi Phong, cũng chính là kẻ âm thầm gây ra tội ác này.

Biến hoá tại hiện trường khiến mọi người chờ ra, không ai ngờ sự tình lại tiến triển đến mức này. Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất và A Cửu chạy ào tới,

đờ lầy thân thể Liễu Dật.

Thất Nguyệt quay phắt đầu lại, trợn mắt nhìn Vi Phong, tức giận: “Những điều này do người gây ra? Cuối cùng người cũng giết cả y, người đã báo cừu được cho đưa cháu bỏ đi rồi đó?” Đoạn vung mạnh trường kiếm chém thẳng vào Vi Phong.

Nhưng Vi Phong là nhân vật thế nào, tu luyện đã trăm năm, trở thành hộ pháp Ma môn tất không thể tầm thường, bằng công lực của Thất Nguyệt, dù có bảo kiếm trong tay, cũng đừng mong **ng tới một sợi lông chân của hắn. Chỉ thấy hắn chập hai ngón tay lại, Vũ Nguyệt Kiếm sắc bén tức thì bị kẹp cứng lại.

Vi Phong cúi đầu nói: “Lão thần chỉ vì lo lắng cho an nguy của tôn chủ, hy

vọng tôn chủ thấu hiểu nỗi khổ tâm của lão thần, xin người không nên vì một ngoại nhân mà làm tổn thương hoà khí”. Nói xong, lão phát tay, quay người bỏ đi.

Nhìn Vi Phong bỏ đi, Thất Nguyệt hiểu nàng không thể giết nổi hắn, bèn quay đầu lại dõi ánh mắt lên mình Liễu Dật.

Chỉ thấy trên thân Liễu Dật máu nhuộm đỏ, nhát kiếm lúc nãy đã xuyên thấu tâm tạng y, xem ra y khó lòng sống nổi. Bỗng nhiên y bật dậy, hét lớn: “Bỏ ta ra”. Y cầm lấy Bi Mộng Kiếm, dựa vào chút nghị lực cuối cùng, từng bước từng bước tiến về phía Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt hiểu rằng, y tiến lại để giết nàng, nhưng nàng không muốn phản kháng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một bước... Hai bước... Ba bước... Tiếng bước chân dừng lại, Thất Nguyệt cảm thấy hết sức bình tĩnh, cứ thế này chết đi có lẽ lại là cách giải thoát tốt nhất với nàng.

Nhưng nàng đợi một hồi lâu, vẫn không thấy động tĩnh nào cả, đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng thoảng qua bên tai: “Xin lỗi... Ta biết mình sắp chết, ta không muốn làm cô tổn thương, cô phải thay đổi cái nét ương ngạnh nếu không chắc chắn phải chịu thiệt thòi. Ta không phải là người đáng để cho cô yêu, mong cô hãy quên ta đi, tìm lấy một người mà yêu, và người đó cũng yêu cô”. Thanh âm dần khuất xa, Thất Nguyệt mở mắt ra, nàng thấy Liễu Dật đang cố gắng tiến về phía thi thể Cát Lợi Nhi.

Nhìn theo bóng dáng kiên cường đó, nàng lắc đầu: “Thư sinh ngốc, chẳng phải huynh đã nói nói rằng, khi trong tâm khắc ghi hình bóng một người, làm sao có thể chứa đựng thêm kẻ khác? Huynh biết không? Phải chịu nổi thống khổ đó, so với việc huynh giết ta, còn đau đớn hơn gấp vạn lần.”

Liễu Dật quỳ phịch xuống, vết thương trước ngực lại trào máu ào ạt, y miễn cưỡng đỡ Cát Lợi Nhi, bắt đầu bái đường...

Đại Dao Vương đứng bên cạnh, một nam nhân cứng rắn như gã nhưng lúc này mắt ngập đầy lệ nóng bỏng, gã biết nói gì? Thập Kiệt Nhất và A Cửu sẵn sàng đỡ lấy Liễu Dật, sợ rằng y gục xuống và không gượng dậy được nữa.

Dưới ánh nhìn chăm chú của ba người, Liễu Dật và Cát Lợi Nhi đã hoàn thành việc bái đường. Liễu Dật dịu dàng ghì Cát Lợi Nhi vào ngực, nói với Thập Kiệt Nhất: “Hảo huynh đệ... đệ phải tự đi con đường của mình, sau này ca ca không thể đồng hành với đệ nữa.”

Nhìn mọi người, hai chân Thất Nguyệt nhũn ra, không thể gượng nổi, đành phải ngồi xuống, giữa nơi xác chết nằm la liệt, vẫn tồn tại tình cảm bạn bè, nhớ lại những lời Liễu Dật vừa nói, từng lời từng lời như dao khắc sâu vào trong tâm trí, có lẽ, suốt đời này nàng không thể quên được y.

Thập Kiệt Nhất lao tới, quỳ xuống trước mặt Liễu Dật, nói lớn: “Lão đại, đừng dọa đệ, Thập Kiệt Nhất sợ rồi,

Thập Kiệt Nhất tin chứ, lần này lão đại cũng nhất định không sao.”

Liễu Dật nhìn A Cửu, nói tiếp: “A Cửu, Thập Kiệt Nhất luôn một yêu thương muội, hy vọng là... muội cho hắn một cơ hội.”

Nhìn bộ dạng đó của y, A Cửu còn nói được gì ngoài gật đầu liên liên.

Liễu Dật lại nói với Đại Dao Vương: “Thật tiếc là ta không thể thấy huynh và Thuỷ Nhi thành thân, đó là nỗi hận trong đời tiểu đệ, sau khi đệ chết... xin nhờ huynh đem đệ và Cát Lợi Nhi mai táng tại Hoa Hải phiêu tuyết ở Liên Hoa, có được không?”

Đại Dao Vương vội gật đầu...

Đột nhiên, tất cả lặng đi, Liễu Dật ôm Cát Lợi Nhi trong lòng, thanh thản

nhắm mắt lại, bất kỳ thanh âm nào trên thế giới này cũng không còn có thể lọt vào tai y.

Thập Kiệt Nhất ôm chặt lấy Liễu Dật, bật khóc nức nở: “Lão đại, tại Thập Kiệt Nhất không tốt, không thể bảo vệ được lão đại, đừng đùa với Thập Kiệt Nhất nữa, lão tỉnh lại đi”. Nói đoạn hấn lay mạnh thân xác Liễu Dật.

A Cửu giữ Thập Kiệt Nhất lại, vừa khóc vừa nói: “Đừng như vậy, hãy để lão đại an tâm ra đi, có lẽ dưới đó lão đại được gặp lại Cát Lợi Nhi và gia quyến sẽ hạnh phúc hơn.”

Bầu trời ngày càng u ám, gió nhẹ mơn qua, như thể ve vuốt nỗi sầu thảm của nhân gian...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 75: Tam Thế Luân Hồi, Kim Sinh Chi ...

Có lẽ, kết cục và vận mệnh đã được định sẵn trong cõi u minh mà tâm hồn trai trẻ của chúng ta không cách nào biết trước được. Khi câu chuyện này không diễn tiến đúng như ý nguyện, chúng ta không có tư cách để nhớ lại nữa.

Bốn phía là bóng đen vô tận, không bến bờ, Liễu Dật không biết mình đang trôi dạt trên trời hay dưới đất, y nhìn lại thân thể chính mình, tự hỏi mình chết rồi ư? Nhưng khi chết đi phải tới Địa phủ, uống Mạnh Bà thang, sao lại ở đây, mà

đây là đâu? Bóng tối đặc sệt, phảng phất trong màn đêm sức mạnh hiện hữu khắp nơi.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc, âm áp, đầy nhung nhớ vang lên: “Người đã tới!”

Y quay đầu lại, nhìn về phía thanh âm phát ra: là Niết nhân.

Trước mắt y hiện ra một người toàn thân vận kinh trang đen nhánh, chất liệu y phục hình như làm bằng da, mỗi khi cử động, y phục phát xuất ra tiếng kim thuộc va chạm loảng xoảng. Khuôn mặt hắc y nhân sáng sủa, kiếm my hổ mục, thân thể khô ngô, tay mang găng đen, cầm một thanh kiếm quen thuộc: Bì Mộng Kiếm.

Liều Dật nói: “Ta nhận ra ngươi, ngươi chính là Niết nhân, kẻ đã cùng Bàn

Cổ quyết chiến.”

Người được gọi là Niết nhân bỗng nhiên mỉm cười, gật đầu: “Đương nhiên ngươi nhận ra ta, bởi vì ngươi chính là ta.”

Liều Dật bật lùi một bước: “Ngươi nói sao?”

Niết nhân nhẹ nhàng khoa tay, trên mặt đất bằng phẳng xuất hiện một chiếc bàn đá cùng hai cái ghế đoạn nói tiếp: “Ngồi xuống đi, ta sẽ kể cho ngươi những gì muốn biết, có lẽ khi nghe xong, ngươi lại có động lực để sống tiếp.”

Liều Dật từ tốn ngồi xuống rồi hỏi: “Đây là đâu?”

Niết nhân cũng ngồi xuống, nhìn quanh đoạn đáp: “Đây là giấc mộng của ngươi, vì giấc mộng này của ngươi mà ta

mới đến đây.”

Liều Dật lại hỏi: “Lời người nói vừa nãy là ý gì? Tại sao ta lại là người?”

Niết nhân nhìn y, kể lại: “Bảy ngàn năm trước, ta giao đấu với Bàn Cổ, Nữ Oa, chắc người cũng biết, vì trên mình người có bốn khối hồng ngọc.”

Liều Dật vội vàng nhìn xuống cổ, làm gì có bóng dáng khối ngọc nào đâu, hành động của y khiến Niết nhân bật cười: “Không cần nhìn nữa, các khối ngọc đã thấm vào huyết dịch trong thân thể người, giấc mộng hiện giờ là do nó tạo ra.”

Liều Dật vội hỏi: “Khối ngọc này thần bí thật, nó là gì?”

Niết nhân thở dài sườn sượt: “Bảy ngàn năm trước, ta trót yêu Thánh nữ của Thần tộc, vốn được Bàn Cổ và Nữ Oa

cùng sáng tạo ra, tên nàng là Thiên Nữ, nhưng Bàn Cổ e ngại sức mạnh của ta, một lòng muốn trừ diệt, cuối cùng, hắn đã có được cơ để hạ thủ...”

Ngừng lại một lúc, Niết nhân kể tiếp: “Qua giấc mộng, chắc ngươi cũng biết, cái cơ đó là Thần, Ma không thể yêu nhau. Được Long Hoàng trợ lực, ta đánh bại Bàn Cổ, Nữ Oa, nhưng khi biết Thiên Nữ đang luân hồi tại trần thế, ta đã tự đọa lạc bản thân.”

Liễu Dật cảm thấy kì quái liền hỏi: “Long Hoàng là gì?”

Niết nhân đặt Bì Mộng Kiếm lên bàn rồi nói: “Nó đó... Tám ngàn năm trước, Bàn Cổ khai thiên, sáng tạo ra thủ hộ thần thú đầu tiên là Long Hoàng. Nhưng lúc đó hắn không kiểm soát được năng

lực bản thân, vô tình tạo ra một con rồng có năng lực của Thần như mình."

Liều Dật nhìn Bi Mộng Kiếm, cảm thấy thân thuộc không gì so sánh được.

Niết nhân nói tiếp: "Bất kỳ sinh vật nào cũng có tư tâm, thần tiên cũng không ngoại lệ, làm sao Bàn Cổ có thể để một con rồng có Thần lực tương đương hấn tồn tại như vậy, lòng ích kỷ đã thôi thúc hấn ra tay với Long Hoàng."

Long Hoàng không hề phản kích, bởi chính Bàn Cổ đã sáng tạo ra nó, nó nghĩ hấn giết nó tự nhiên phải có lý do, nhưng trước khi chết, cuối cùng nó cũng hiểu, nó chết chỉ vì lòng tham lam của Thần, nên để lại lời trớ chú bi thương – "Khi gió gầm vang, mây khóc gào, đất nghiêng ngả, ta sẽ hoá thân thành cây kiếm bi

thương vĩnh hằng, rồi có một lúc nào đó ta sẽ uống máu người.”

Niết nhân dừng một chốc rồi tiếp lời: “Sau đó, Bàn Cổ tiếp tục dựa vào sức mạnh bản thân, tạo ra hai thủ hộ thần thú là Thiên Long và Hoả Phượng, nhưng không ai biết rằng, thủ hộ thần thú mạnh nhất đã hoá thân thành lời trớ chú bí thương nhất trên thế gian – Bi Mộng Kiếm.”

"Còn ta, cùng với tâm ma của Thần xuất hiện mà được sinh ra, ta lấy được Bi Mộng Kiếm, đồng thời sa vào lưới tình với Thánh nữ được Nữ Oa và Bàn Cổ sáng tạo ra: Thiên Nữ. Vận mệnh đã xếp đặt ta phải chịu đựng nỗi khổ ba kiếp luân hồi.”

"Kiếp thứ hai, ta chuyển thân thành

Vị Linh Phong, vận mệnh an bài sẵn con đường đưa ta gặp được Thiên Nữ kiếp trước, là Quỳnh Diệp Ti của Côn Lôn tiên tộc. Chúng ta yêu nhau, nhưng nỗi khổ ba kiếp còn đó, làm sao chúng ta ở bên nhau được? Cuối cùng, do người trong thiên hạ ngăn trở, chúng ta đã sa chân vào luân hồi.”

Đột nhiên, Niết nhân dừng lại, hỏi: “Người có biết rằng kiếp thứ ba, ai là chuyển thân của ta không?”

Liễu Dật lắc đầu: “Làm sao ta biết được?”

Niết nhân giơ ngón tay màu đen ra, chỉ vào y và nói: “Là ngươi, Liễu Dật.”

Liễu Dật thất kinh, vội lắc đầu: “Không, không thể thế được... Làm sao có khả năng đó!”

Niết nhân nói tiếp: “Vận mệnh đã an bài rồi, người sẽ gặp lại Thiên Nữ, ở lần chuyển thế thứ ba của nàng, chính là Cát Lợi Nhi bây giờ.”

Liễu Dật nghe thấy tên của Cát Lợi Nhi, lòng đột nhiên đau nhói, y chợt nhớ đến lời của nàng trước lúc đi xa: “Thư sinh, nếu một ngày nào đó, Cát Lợi Nhi mất đi, xin huynh đừng bi thương... Huynh hãy nhìn ánh nắng ấm áp, ngắm bầu trời bao la, nhìn tuyết bay trong Hoa Hải, ngửi mùi hương ngào ngạt trong gió. Thế giới này vẫn rực rỡ như thế, dù cho Cát Lợi Nhi có ra đi, cũng không ảnh hưởng gì đến thế giới của thư sinh cả, xin hãy chôn vùi Cát Lợi Nhi sâu trong ký ức của huynh, được không?” Những lời này khiến lòng y càng thêm đau đớn.

Y đứng bật dậy, gào lên điên cuồng: “Không... Ta không muốn để cho vận mệnh an bài, ta không muốn.”

Niết nhân từ từ đứng dậy: “Trong lòng ngươi đau lắm phải không? Ngươi muốn báo cừu? Những kẻ từng ngăn trở, từng cướp đoạt tất cả của ngươi, ngươi không muốn giết chúng sao? Cả các vị Thần giả dối, những kẻ tự xưng là hai phái chính tà.”

Liễu Dật quay phắt lại, mắt đỏ ngầu như máu: "Ta muốn chứ, nhưng ta đã chết rồi, làm gì có tư cách để nghĩ tới điều đó, ta giết chúng bằng cách nào?"

Giọng nói của Niết nhân bỗng trở nên cứng rắn: “Không, ngươi không hề chết, ngươi đã có được Lan Nhĩ Phi Na Thanh của ta, khối ngọc đó đã hoàn toàn ngấm

vào huyết dịch của người, trong thân thể người hiện đang chảy dòng máu của chân Ma tộc - cuồng bạo chi huyết. Chỉ cần người muốn, ta sẽ đem Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, Bỉ Tứ Thức truyền cho người để người sống lại.”

Liễu Dật hỏi: “Hà cớ người lại giúp ta như thế?”

Niết nhân bình tĩnh đáp: “Người là ta, ta là người, giữa chúng ta không có sự tồn tại của hai cá nhân riêng biệt, báo thù là điều ta mong muốn, còn người có kiếm ý và thân thể hoàn mỹ, có thể hoàn thành những gì ta mong muốn.”

Liễu Dật đột nhiên lùi lại một bước: “Người muốn ta thành ma!”

Niết nhân trả lời: “Trong thân thể người hiện giờ đang cuộn chảy cuồng

bạo chi huyết của chân ma, chúng ta đều là ma, điều đó không thể phủ nhận, người sợ à? Người không muốn cải biến vận mệnh bản thân, tự mình nắm lấy sinh mạng của mình sao?”

Liều Dật lắc đầu nguây nguây: “Ta không sợ, ta hiện giờ chỉ muốn giết sạch những kẻ đã lấy đi của ta người thân và ái tình, kể cả vị Thần đã không chế vận mệnh của ta, ta không muốn mặc cho người ta sắp đặt. Ta đã mất tất cả, trong lòng ta chỉ còn lại cừu hận, ta muốn báo thù, báo thù...”. Thanh âm vang xa, cuối cùng chìm vào yên lặng.

Niết nhân đột nhiên bật cười cuồng dại, là bi thương và tang thương, rồi nói tiếp: “Hãy để chúng ta kết thúc nỗi thống khổ ba đời ba kiếp, cầm kiếm lên, ta sẽ

đạy người tất cả những gì ta biết.”

Liều Dật chậm chậm tiến tới thanh kiếm, đưa tay ra dồn lực nắm chặt lấy Bi Mộng Kiếm, lúc này bi thương và cừ hận trong lòng y cháy lên ngàn ngọn.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 76: Nhất Mộng Thập Niên, Tâm Tụ Hoàng ...

Có lẽ con người siêu việt hơn tất cả nhưng phải chịu thời gian ước thúc, khi đến cuối cuộc đời, ngoảnh đầu nhìn lại, ta bỗng phát hiện ngày hôm qua như là giấc mộng.(Cổ Long-luận)

Liều Dật lặng lẽ mở mắt, thứ đầu tiên

nhập vào mắt chàng[1] là một khoảng không trống rỗng, ngoài một mòm đá đen phía trên, chàng không nhìn thấy gì, bản thân chàng đang nằm trên một chiếc giường chung quanh bao phủ bởi thủy tinh trắng. Không hiểu vì nguyên nhân gì, mà từng đợt từng đợt hơi ấm phả vào thân thể, chàng nhẹ nhàng đứng lên, bỗng cảm thấy trên tay có vật gì đó nặng nặng, chính là Bi Mộng Kiếm.

Cùng lúc, chàng đột nhiên bị hình ảnh của một người trong thủy tinh trắng hấp dẫn, nhìn thật kỹ, người đó mặc y phục da đen, thắt lưng chỉnh tề, cánh tay đeo găng đen nắm thanh trường kiếm cũng màu đen, kiếm my lãnh mục, khuôn mặt góc cạnh, đường nét rõ ràng như được điêu khắc từ đao, phẳng phất như

đã gặp ở đâu đó. Mắt y ràn rụa thương tang và bi thương, chiếc khăn hiệp khách quấn gọn mái tóc dài trắng bạc, nhiều sợi loà xoà trên khuôn mặt như những sợi tơ.

Chàng cử động nhẹ nhàng... tức thì người trong thủy tinh cũng chuyển động, đó chính là... hình ảnh của chàng, sao lại biến đổi thành như vậy. Chàng tựa hồ không nhận ra chính bản thân, há chẳng phải giấc mộng này là thật, trong giấc mộng, chàng đã học được mọi thứ của Niết nhân, thậm chí Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp cũng đã luyện đến tầng 12: Nghịch Thiên tầng. Chàng chỉ coi đó là một giấc mộng, không ngờ Niết nhân thực sự đã làm cho chàng được hồi sinh, và bản thân chàng cũng già đi rất nhiều.

Chàng chợt nhớ ra một việc, đeo

kiếm vào thắt lưng, chuyển mình rào bước đi ra ngoài. Tiếng xé không khí truyền tới tai, là thanh âm ngự khí phi hành, mặc dầu còn cách rất xa, nhưng chàng minh bạch phi thường, kẻ đó đang hướng tới đến chỗ chàng.

Chàng ngừng bước, chàng muốn nhìn xem ai đã mang mình từ phần mộ đến đây...

Ước chừng sau một tuần trà, thân ảnh của một lão đầu xuất hiện trước mắt, chính là Tử thúc ở Phong Ma trấn, nhưng trong đầu chàng chợt nổi lên hình ảnh một người, thốt lên: “Chiến thần?”

Tử thúc hạ xuống đất, giật mình lùi lại một bước, nhìn chăm chăm vào Liễu Dật: “Người đã tỉnh rồi à, người là ai? Làm sao người biết được thân phận của

ta?”

Liễu Dật ngoẹo đầu, hồng quang trong mắt loé lên, cất tiếng: “Người là Chiến thần của Thần tộc, còn ta là ta.”

Tửu thúc chăm chú nhìn chàng, hỏi tiếp: “Người là Niết nhân? Không, là Vị Linh Phong? Hay là ...Liễu Dật?”

Liễu Dật đáp: “Điều đó không quan trọng, quan trọng là ta đã hồi sinh, ta chính là ta. Bây giờ chính là lúc bắt đầu, ta cần phải nghịch thiên cải mệnh, kẻ nào muốn ngăn cản ta, kẻ đó phải chết! Mặc dầu người là người của Thần tộc, nhưng ta không giết người, chỉ ít người đã từng cứu ta khỏi quan tài.”

Tửu thúc nghe vậy, đột nhiên quay người, dấy lên cuồng phong, Tửu thúc vừa nãy đã biến thành một người khác,

một trung niên mặc chiến giáp vàng, đầu đội mũ vàng, lưng đeo bảo kiếm, khuôn mặt cương nghị, bộ râu đen nhánh phát ngang qua mặt, tiêu sái như thiên thần.

Chiến thần nhìn Liễu Dật, vòng tay cung kính: “Cung hỉ thần công của Ma thần đại thành, tiểu thần chỉ tận lực góp chút sức nhỏ bé cho người.”

Liễu Dật quay đầu sang một bên, hỏi: “Nói ngay, tại sao phải giúp ta, Liễu Dật được như ngày nay, toàn bộ đều dựa vào hồng ngọc của 'Tửu thúc' mà.”

Chiến thần lắc đầu: “Tiểu thần nhìn trộm cuốn Vô tự thiên thư, biết được thiên cổ sự cảm động giữa Niết nhân và Thiên nữ, lòng phàm lay động, định dựa vào sức mình cải biến mệnh vận của ngài, vì vậy đã tự lấy một khối ngọc Lan

Nhĩ Phi Na Thanh đưa cho ngài, trong lộ trình tiểu thần thiết kế sẵn ngài chỉ có được hai khối ngọc là cùng, không ngờ đến ngài đã lấy được cả bốn khối, hoàn thành con đường nhập ma.”

Liều Dật hỏi Chiến thần: “Người không sợ Bàn Cổ biết sao?”

Chiến thần đáp: “Bàn Cổ và Nữ Oa đang trong giấc ngủ sâu, tạm thời chưa thể thức dậy.”

Liều Dật nhìn sang một bên, nói: “Đây là đâu?”

Chiến thần đáp: "Thiên Sơn.”

Liều Dật lại hỏi: “Người biết là ta không chết?”

Chiến thần hồi đáp: “Chỉ cần người nào có ngọc Lan Nhĩ Phi Na Thanh trên mình, tất không thể tử vong, hơn nữa đó

ngài có trọn bộ ngọc, hiện tại mang trong mình cuồng bạo chi huyết, khẳng định đã vượt qua được giới hạn của vòng sinh tử, đạt tới vĩnh viễn sinh tồn. Lúc tiểu thần động lòng phàm, cứu ngài thoát ra, không nghĩ tới ngài ngủ liền mười năm, hôm nay tỉnh dậy, coi như thần công đại thành.”

Liễu Dật kinh ngạc, không nghĩ rằng mình đã học kiếm trong mộng với Niết nhân tới 10 năm, thật sự có cảm giác mát mát như bãi bể nương dâu.

Chiến thần liếc nhìn Liễu Dật, nói tiếp: “Ma thần khản trương thế này, có phải muốn tìm người của Ma môn báo cừ?”

Liễu Dật nói với Chiến thần: “Gọi ta là Liễu Dật được rồi, không cần phải Ma

thần này nợ. Người nói không sai, đầu tiên ta cần Ma môn bắt chúng phải huyết trái huyết hoàn, nợ Liễu Dật này một, Liễu Dật này bắt trả gấp mười.” Tay trái chàng xiết chặt thanh kiếm.

Chiến thần lắc đầu, nói: “Ma... Liễu công tử có lẽ không biết đây thôi, mười năm nay, thế lực thiên hạ phân đôi, phía tây có tam đại môn phái của Tiên tộc là Thần môn, Vô vi đạo môn, Lưu quang pháp môn, cùng với các đại phái của Nhân tộc là Lãnh kiếm môn, Phật môn, Thanh Âm nhã các liên minh lại, xưng là Nhân gian chính đạo. Phía bắc có Ma tộc tam đại phái là Ma môn, Âm môn, Huyết môn, cùng Thiên thần đàm mới quật khởi liên minh với nhau, tự xưng là Âm chi Ma đạo. Thêm vào đó, Quỷ tộc vốn có

khế ước với Ma tộc cũng bắt đầu rục rịch. Thế nên Liễu công tử muốn tìm Ma môn tính sổ tất sẽ gặp không ít phiền phức.”

Liễu Dật hừ lạnh một tiếng: "Bi Tứ Thức có thể huỷ thiên diệt địa, toái tinh phá nguyệt, ta lại sợ bọn chúng đông người sao?"

Chiến thần giải thích thêm: “Ba mươi năm trước, kiếm pháp của tộc trưởng Ma tộc Vị Linh Phong dù không cao minh như Bi Tứ Thức, nhưng cũng là nhân vật tiếng tăm của tam giới, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp của y đã luyện đến tầng thứ chín, có thể nói trong tam giới ngoại trừ Lãnh Kiếm thì không có đối thủ, không hiểu Liễu công tử so với cây kiếm của Vị Linh Phong thế nào?”

Liều Dật không nói một lời mà chỉ lắng nghe, chàng biết Chiến thần chưa nói hết ý.

"Cây kiếm của Vị Linh Phong, có thể sánh được với đương kim Ma môn môn chủ Ngạo Thiên, nhưng nếu cả tam đại môn chủ của Ma môn cùng xuất hiện, tiểu thần e Vị Linh Phong không có khả năng thắng được. Hơn nữa Thiên thần đàm mới quật khởi do hai đại thủ hộ thần thú Thiên Long, Hỏa Phượng sáng lập, sức mạnh của chúng càng đáng sợ, còn có Quỷ tộc chưa xuất hiện, thường ẩn tàng trong bóng tối, nếu không vì e ngại chúng, Tiên tộc và Thần tộc đã không liên minh." Chiến thần tiếp tục phân tích, khuyên cáo Liều Dật.

Liều Dật gật đầu, không hiểu Chiến

thần có khoa trương lên không, nhưng nếu Ma tộc tứ đại môn phái liên minh lại, đâu có là Bàn Cổ, Nữ Oa thì cũng khó mà lay chuyển được chúng.

Chiến thần nói tiếp: “Tiểu thần chỉ muốn khuyên ngài một câu sau chót, hãy từ từ bồi dưỡng thể lực, ra tay một lần là tiêu diệt tất cả, mười năm qua đã qua, ngài lại không đợi thêm được mấy năm sao?”

Liều Dật đột nhiên tán đồng: “Người nói đúng, mười năm đã qua, mấy năm nữa cũng chẳng sao, ta sẽ không cho chúng chết một cách dễ dàng. Ta muốn một lần thu thập tất cả. Nhưng... bồi dưỡng thể lực? Thì như thế nào?”

Chiến thần nở một nụ cười thần bí: “Hiện tại Lang Vương đang rảnh rồi,

hình như hai người có duyên phận, có thể ông ta sẽ trợ giúp ngài.”

Liều Dật gật đầu: "Tốt, ta sẽ kiến lập một thành trì, chia ba thiên hạ với bọn chúng". Dứt lời, quay người bước đi.

Chiến thần vội nói: “Đợi đã.”

Liều Dật liếc nhìn Chiến thần, hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

Chiến thần rút ra từ y phục một chiếc khăn che mặt hình tứ giác màu trắng bạc, nói: “Liều công tử thần công đại thành, tiểu thần muốn tặng công tử một chút lễ vật.”

Liều Dật hỏi: “Cái gì vậy?”

Chiến thần đáp: "Vong Hồn..."

[1]: Từ đây gọi Liều Dật là chàng hợp lý hơn

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 77: Minh Thống Âm Thong, Thập Niên Sinh ...

Liều Dật tiếp lấy, nhìn thật kỹ chiếc khăn được gọi là Vong Hồn này, khăn màu trắng bạc, mềm mại lạ thường, chất liệu không hiểu dệt bằng gì mà không phải trù đoạn hay vải bố, từ giữa phân ra hai mặt đều thêu hình hai con chim điểu ngược chiều với một con rồng bay phía trên. Y lấy làm kỳ quái: "Đây không phải là khăn che mặt sao? Cho ta để gì? Bảo ta đi làm cường đạo à? Khăn che mặt này không có chỗ buộc, làm sao mà đeo

được?"

Chiến thần lắc đầu nói: "Theo một truyền thuyết cổ xưa, vào ba nghìn năm trước, có một đại tướng quân cực kỳ nổi tiếng, chỉ huy ba quân tướng sĩ chống giặc ngoài biên ải, nhưng kẻ thù quá mạnh, sau mấy lần giao phong thì tổn thất nghiêm trọng."

"Vì vậy, vị tướng quân gọi sáu thợ rèn giỏi tới, chế tạo sáu loại mặt nạ khác nhau, chọn lấy một cái màu trắng đặt ra tên là Vong Hồn, rồi trước mặt ba quân tướng sĩ tướng quân ngửa mặt lên trời thề rằng nếu không đuổi kẻ thù khỏi đất nước sẽ không bao giờ chường mặt thật để gặp mọi người. Vị tướng quân đã đeo Vong Hồn suốt hai mươi sáu năm, cuối cùng đuổi được quân địch, nhưng ngay thời

khắc thắng lợi thì Vong Hồn cũng rơi xuống, bởi qua hai mươi sáu năm, nó đã nhiễm vô số tinh huyết, trở thành một vật tà ác, chỉ cần người nào có bản tính khát máu, nó sẽ dính chặt vào mặt."

Liều Dật nhìn vào mắt chiến thần: "Ý người là trong lòng ta có thiên tính khát máu, không cần dây buộc gì cả, nó cũng có thể dính trên mặt ta?"

Chiến thần chỉ gật đầu, không đáp.

Thực ra Liều Dật hoàn toàn hiểu rõ bản thân, y dù không biết cừ hận trong tâm có sâu hay không, nhưng lúc luyện thành tầng thứ mười hai, Nghịch Thiên tàng của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, lòng y luôn khao khát máu. Hơn nữa người luyện thành tầng mười hai có một nhược điểm, mỗi đêm trăng tròn,

trời cao sẽ giáng xuống tâm hỏa trừng phạt những kẻ mang lòng nghịch thiên, lúc đó chỉ có máu tươi mới dập tắt được thiên hỏa, loại võ công tà ác như vậy, chỉ khi vượt qua tầng mười hai, đột phá tầng mười ba, Diệt Thế tầng, mới thoát được nỗi đau đớn bị thiên hỏa thiêu đốt.

Liễu Dật nói tiếp: "Chiến thần đã tặng Liễu Dật một món lễ vật trân quý, như vậy là muốn đề tỉnh ta tránh thời khắc sa vào sát lục chi tâm? Hy vọng rằng sớm muộn gì ta cũng sẽ cởi được chiếc mặt nạ, được dùng chân diện mục để gặp mọi người."

Chiến thần gật gật đầu nói: "Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp của ngài vốn đã hoàn thành, hoàn toàn có khả năng hấp thụ hỗn độn chi khí để sống, không cần

thiết phải ăn uống, đeo chiếc mặt nạ này vào không ảnh hưởng gì với ngài." Liễu Dật nói: "Nhưng những lúc ta cần phải ăn, uống, thì làm cách nào?"

Chiến thần trả lời: "Đương nhiên, ngài có thể tùy lúc mà cởi mặt nạ xuống, tiểu thần chỉ hy vọng nó tự động rơi xuống, nếu không cởi được thì tướng quân trong truyền thuyết kia chắc đã chết đói."

Liều Dật liếc nhìn Chiến thần: "Người quả thực đã dụng tâm lương khổ, muốn dùng nó để cảnh tỉnh ta, chẳng qua... Cũng tốt, có những người quen cũ mà bây giờ ta không muốn gặp, sử dụng cái mặt nạ này thì sẽ che mắt được." Nói xong, đeo nó trên mặt, không ngờ Vong Hồn liền bám chặt vào khuôn mặt, cảm

giác như không có gì, việc hấp thụ hỗn độn chi khí càng nhanh hơn.

Chiếc mặt nạ hình tứ giác, che toàn bộ phần khuôn mặt dưới đôi mắt của Liễu Dật, bằng thân thể, diện mạo của y hiện tại dù người gầy bó từ thừa bé đến lớn như Thập Kiệt Nhất khi gặp cũng không thể nhận ra được.

Liễu Dật nói tiếp: "Ta chắc ngươi là viên tướng thời xưa đã trở thành Thần, ngươi không có năng lực ngăn trở ta, chỉ có thể dùng mặt nạ này để nhắc nhở, hy vọng ta bớt khát máu, bớt sát戮 đi, đúng không." Đeo Vòng Hỗn vào giọng nói của y trở nên ồm ồm.

Chiến thần nhìn Liễu Dật, hơi mỉm cười: "Ngài quả nhiên hiểu được tâm ý của tiểu thần, cũng là người có lòng,

chưa biết chừng chính sát lục của ngài lại cứu vãn một trường họa kiếp cho tam giới."

Liễu Dật không tỏ vẻ gì, nhưng trong mắt y lấp loáng vẻ khinh miệt, lạnh lùng nói: "Cứu vãn, ha ha, ta chỉ muốn phát tiết cừu hận trong lòng. Người hãy chống mắt mà xem." Nói rồi, song chỉ bên tay phải lay động, dùng vô thượng chân lực của Lan Nhĩ Phi Na Thanh đứng lên Bi Mộng kiếm bay vút khỏi sơn động, hướng lên mây cao.

Chiến thần nhìn theo thân ảnh Liễu Dật tan biến trong tuyết trắng, lắc lắc đầu nói: "Ngài thực sự có thể nghịch thiên cải mệnh ư?"

Liễu Dật đứng trên Bi Mộng kiếm xuyên qua khoảng không trên trời cao

vượt gió tuyết phi hành, không biết do Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, hay chất liệu kỳ quái của y phục trên người, y không cảm thấy lạnh chút nào. Trong giấc mộng, y đã vô số lần bay lên, mỗi lần ở trên trên không trung lại nhớ tới lời của Cát Lợi Nhi: "Thỉnh không mệnh mang vô tận." Nhưng trong tầm mắt của y, thỉnh không có rộng lớn gì đâu.

Thời gian như nước chảy, một giấc mộng mười năm đã trôi qua, không biết Lang Vương đang ở đâu, làm gì?

Ý nghĩ đầu tiên của y là đi về phía đông ngắm nhìn Phiêu Tuyết Hoa Hải, chuyện mà y mong muốn nhất bây giờ. Đạp trên thanh kiếm, y bất giác tăng tốc độ phi hành, giữa bầu trời cao, một bóng đen như ngôi sao băng bay xuyên qua

bão tuyết, lướt thẳng về hướng đông.

Cảm giác có được công lực thật khác biệt, bình thường đi từ Thiên Sơn đến Liên Hoa trấn, phải mất thời gian sáu bảy ngày cưỡi ngựa, mà là khoái mã, nhưng hiện tại y chỉ cần nửa thời thần là đến tầng không của trấn Liên Hoa, thu hồi Bi Mộng kiếm, nhẹ nhàng hạ xuống.

Đang là tháng Chín, Hoa Hải vẫn sum suê, nhưng cảnh vật còn mà người đã mất, y không còn được thấy nụ cười của Cát Lợi Nhi.

Y tản bộ giữa Hoa Hải vô tận, muốn tìm lại một chút tình yêu hồi mười năm về trước, nhưng mỗi bước đi, lòng lại nhói đau, càng đi càng đau, tay trái nắm chặt Bi Mộng kiếm, vô số bi thương dâng đầy khiến y vô cùng đau xót.

Cũng chính vào lúc đó, y nghe rõ tiếng người gọi to: "Cát Lợi Nhi."

Liều Dật nghiêng đầu muốn tìm phương hướng, y không thể nghe nhầm, tu luyện đến tầng mười hai Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, tiếng gió thổi hay lá rơi ngoài trăm trượng cũng không thoát khỏi cảm nhận của y.

Liều Dật chuyển động thân hình lao đi như một trận cuồng phong, chớp mắt y đã đến nơi phát ra âm thanh đó.

Liều Dật xuất hiện khiến hai bên đều thất kinh, tốc độ nhanh thật, với tu vi của họ mà không phát hiện nổi có người đến ngay trước mắt. Mọi người đều dỗi mắt nhìn thần bí nhân mới đến: mình mặc y phục màu đen, nửa giống da nửa không, tay trái đeo găng đen, nắm chặt thanh

trường kiếm đeo bên hông, tay phải cũng đeo găng màu đen, bụng thông sau lưng. Không ai nhìn rõ được khuôn mặt hắc y nhân, vì trên mặt y đeo mặt nạ trắng bạc, nổi bật nhất là mái tóc bạc trắng, trong mắt chứa đầy tang thương và bi thương.

Liễu Dật nhìn người đứng phía sau mà trong lòng hoan hỉ, đúng là "nhân sinh hà xứ bất tương phùng", không ai khác ngoài người y đang tìm kiếm: Lang Vương. Sau lưng ông là phần mộ của Cát Lợi Nhi và y, trên đó có hoa tươi, xem ra Lang Vương mới đặt lên, trong sát na này lòng y đầy cảm động, không nghĩ rằng mười năm rồi, Lang Vương vẫn còn nhớ gã thư sinh ít tuổi vô tri đó.

Y từ từ quay đầu lại, đột nhiên mục quang cứng đờ, hô hấp tựa hồ cũng

ngừng lại, nhưng tim đập như trống trận, đó có phải là... Cát Lợi Nhi?

Y không dám tin vào mắt mình, thậm chí còn cho rằng vì nhung nhớ mà sinh ra ảo giác, nên lắc mạnh đầu, nhưng người trước mắt hoàn toàn không biến mất. Người đó bận quần la màu trắng, phía ngoài lại bao phủ một lớp sa trắng, mái tóc đen dài buông xõa xuống bờ vai, dù y phục, ngoại hình có thay đổi, nhưng hình dáng đó là của Cát Lợi Nhi, đúng, còn cả đôi mắt biết nói nữa.

Cả hai bên tựa hồ thất kinh trước hành động của người mới đến, bạch y nữ tử đến đây để hân thưởng Hoa Hải, gặp Lang Vương gọi mình là Cát Lợi Nhi đã rất ngạc nhiên, nay lại bất ngờ xuất hiện thêm một quái nhân điên khùng.

Liễu Dật bắt đầu tiến tới, bước từng bước về phía Cát Lợi Nhi, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, hình dáng của nàng càng lúc càng rõ, y muốn lại gần hơn nữa, nhìn rõ ràng hơn, trong tích tắc tựa hồ toàn bộ nhưng nhớ mười năm trong mộng, thống khổ mười năm phân ly bùng phát ra ngoài. Y giơ tay lên, muốn chạm vào mặt nàng, để chắc chắn với bản thân đây là sự thật.

Đột nhiên, một tiếng quát to vang lên: "Dâm tặc to gan, dám khinh bạc công chúa." Cùng lúc, bốn thanh trường kiếm đâm thẳng về phía y.

(1): Lòng mang nặng một niềm đau,
Mười năm sinh tử dải dầu mênh mang

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 78: Kinh Thiên Khấp Quỷ, Hoa Tụ Phiêu ...

Gặp được người muốn gặp, đó là một niềm hạnh phúc, không gặp được người cần gặp, đó là bi thương. Vì thế, Liễu Dật lúc đó như tan nát cõi lòng.

Nàng không phải là Cát Lợi Nhi, chỉ là một người khác có bề ngoài giống Cát Lợi Nhi mà thôi.

Kiểm phong của bốn kiếm thủ bắn về phía trước thành bốn đạo bạch sắc kiếm khí, bốn cây Thanh Phong kiếm dài ba xích, trong khoảnh khắc bỗng vươn thành sáu xích, có thể thấy họ không hề coi

thường y.

Tiếng Lang Vương kêu lớn vang lên phía sau: "Vị huynh đệ, hãy cẩn thận."

Nếu đôi lại là gã thư sinh của mười năm về trước, không thể đỡ được khoái kiếm và bạch sắc kiếm khí nhanh cỡ đó, nhưng Liễu Dật của mười năm sau không còn là thư sinh thừa xưa, y hồi sinh từ trong cừu hận, hiến thân nhập vào ma đạo.

Liễu Dật né người sang một bên, thi triển Ân Toàn Cửu Ảnh, một luồng gió nhẹ nổi lên, vô số cánh hoa bay lên phía sau thân ảnh đang thoái lùi nhanh như cắt. Y đem Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp hỗ trợ cho Ân Toàn Cửu Ảnh, thi triển chữ Tật, trong nháy mắt đã lùi lại xa mười trượng. Trong mắt mọi người,

một cái lắc mình của y đã lúi được mười trượng khiến toàn bộ đều giật mình, thử hỏi trong thiên hạ hiện nay ai có được thân thủ như vậy?

Do tốc độ quá nhanh, chín đạo tàn ảnh từ từ hợp thành một người, y chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn bốn gã trung niên.

Mọi người đều không nhìn thấy hình dạng và biểu hiện hiện tại của y, chiếc mặt nạ trắng bạc càng làm tăng thêm vẻ thần bí.

Trong mắt Liễu Dật loé lên hồng quang, gằn từng câu từng chữ: "Dựa vào bốn người các ngươi, mà đòi đeo kiếm đứng trước mắt ta à!"

Một câu nói ngắn gọn, đã chứng tỏ khí thế của Liễu Dật thay đổi hẳn, phút trước còn là một gã có bộ dạng điên

khủng, muốn sờ vào mặt người con gái đối diện, nhưng lúc này đã biến thành tử thần đến từ Địa ngục, tựa hồ y chỉ cần cất tay là có thể lấy được thủ cấp của bốn trung niên.

Một gã trung niên tức giận: "Khẩu khí lớn thật, bốn người chúng ta hành tẩu giang hồ nhiều năm mà chưa thấy ai cuồng ngạo như ngươi."

Liễu Dật trong lòng vốn không thoải mái, lúc này bị nam tử chọc vào, như oán khí tích tụ nhiều năm bùng phát, nhìn hẩn chằm rồi nhẹ nhàng chuyển thân sang bên, bàn tay phải đeo găng đen chạm rãnh lằn tới chuôi cây trường kiếm màu đen. Chớp mắt, cuồng phong lấy y làm trung tâm nổi lên, tà áo choàng da màu đen bay phấp phật như một con quái vật đang nhe

nanh múa vuốt, những cánh hoa trắng xung quanh bị cuồng phong cuốn lên không trung, như tuyết bay trên Hoa Hải, mây đen âm âm kéo đến, chớp mắt che khuất bầu trời trên đầu.

Lang Vương trong lòng thất kinh, nói thầm: "Ma khí mạnh thật, người này là ai? Dầu cho Vị Linh Phong ngày trước cũng không đạt được đến mức này."

Lúc này, bạch y nữ tử lên tiếng: "Dừng tay, họ là gia đình của ta, chỉ muốn bảo vệ ta, vậy là làm sai điều gì chẳng?" Gió vẫn không ngừng cuốn tung những cánh hoa trắng tạo thành một luồng xoáy với trung tâm là Liễu Dật, ai cũng thấy một đòn này của thần bí nhân này đáng sợ biết bao.

Liễu Dật nhìn bạch y nữ tử, hai mắt

dần dần mơ hồ, quen thuộc quá, thật sự quen thuộc... Nàng đã từng là bầu trời, nàng từng như là niềm hạnh phúc mà y mong muốn, nhưng nàng hiện giờ là hư vô, là phiêu diêu không hề tồn tại. Y đứng đó chìm vào cơn mộng, tay phải thu hồi về sau lưng, tay trái vẫn nắm chặt thanh hắc kiếm, lúc y dừng tay, mây đen trên trời dần dần tan đi, ánh dương quang lại hé cười, những cánh hoa trắng la đà rơi quanh.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, bây giờ không ai dám hoài nghi sự cuồng ngạo của y, không ai dám bảo y lớn lối, bởi khí thế kinh thiên vừa rồi người phàm không thể nào có được.

Y nhìn bạch y nữ tử, đoạn nhìn bốn

người phía sau, tay phải rung mạnh một cái, nháy mắt đã bắt được bốn cánh hoa đang bay trong không trung, quán thủ Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp vào, chỉ thấy bốn đạo bạch quang loé lên, không, còn nhanh hơn cả ánh sáng, bốn người căn bản không có cơ hội tránh né, bốn cánh hoa sắc bén hơn kiếm lao tới, "phập, phập, phập, phập," vai phải cả bốn đều bị cánh hoa xuyên thấu.

Mọi người lại ngẩn ra, phi hoa thương nhân không phải võ công thượng thừa gì, chỉ cần người có tu vi cao một chút đều có thể làm được. Nhưng Liễu Dật quả có khác biệt, không ai nhìn rõ tốc độ phi hoa của y nên không thể né tránh được, thật đáng sợ. Lòng ai cũng lạnh buốt, nếu như cánh hoa đó hạ xuống

một chút, đắm vào đúng tâm tạng, không biết cảm giác như thế nào.

Bốn người quên cả đau đớn, tựa hồ nhìn thấy thần, mục quang biến thành sùng bái.

Liễu Dật nhìn mọi người nói: "Thôi vậy, tuy ta không giết bọn ngươi, nhưng các ngươi đã dám ra tay với bốn ma quân, nhất định phải bị trừng phạt, giờ các ngươi có thể đi." Trừng phạt? Liễu Dật không hiểu sao y lại xử sự như vậy, nhưng y nhất định không cho phép kẻ đắc tội được nhờn nhơ.

Bạch y thiếu nữ nhìn quái nhân cao cao tại thượng, quay người nói: "Bốn vị ca ca, chúng ta đi thôi."

"Đợi đã..." Liễu Dật đột nhiên kêu lên.

Bạch y thiếu nữ nhìn y, hỏi: "Có việc gì chăng?"

Liễu Dật hỏi bạch y thiếu nữ: "Tên cô là gì?"

Bạch y thiếu nữ trả lời: "Thiên Kiêu."

Liễu Dật lầm nhảm cái tên đó, Thiên Kiêu, Thiên Kiêu... Nàng thực sự không phải là Cát Lợi Nhi. Y Thiên Kiêu, ánh mắt ẩn chứa mát mát, cảm thương, nhưng bi thương và tang thương càng hiển hiện, có lẽ y sống lại chỉ vì cừu hận.

Y nói: "Các người đi đi."

Thiên Kiêu rời ánh mắt khỏi mắt y, không nói một lời, quay người bước đi.

Nhìn theo bóng người đi, trong lòng Liễu Dật đau đớn vô cùng, y hận vận mệnh, hận Thần, hận tất cả... Hiện tại,

đôi với y, hạnh phúc quá mệnh mang, xa vời, không thể trở thành hiện thực, trên thế gian tất cả đều là hư ngụy.

Y quay đầu lại, trong mắt loé lên hồng quang, gió nhẹ thổi bay làn tóc trắng trên vai, lặng lẽ nhìn Lang Vương mà lòng dấy lên niềm nhớ thương vô tận... Mười năm trước đó, y thanh niên bông bột, lần đầu gặp mặt Lang Vương...

Đột nhiên, y quỳ xuống, tay trái nắm chặt thanh kiếm, tay phải chống xuống đất, nói: "Tại hạ muốn thỉnh cầu ngài một việc."

Lang Vương bị tình cảnh đột ngột làm cho hoảng sợ, vội hỏi: "Việc gì?"

Liễu Dật nhìn Lang Vương, đôi mắt lấp loáng hồng quang, nói: "Làm sư phụ của tại hạ, giúp tại hạ kiến lập một tòa

Vĩnh Hằng chỉ thành."

Lang Vương lắc đầu nói: "Không, không, không được. Lang Vương ta tự biết rằng, với tu vi của các hạ, dù cho Thần có tỉnh lại, cũng khó mà có thể đấu với các hạ một trận, ta làm sao có thể trở thành sư phụ các hạ được."

Liễu Dật tay phải nhẹ nhàng tháo Vòng Hồn trên mặt xuống, một khuôn mặt như điêu khắc xuất hiện trước mắt Lang Vương, tựa hồ khuôn mặt này đã được gặp ở đâu đó, nhưng ông không dám khẳng định, bởi đó là điều ông không nghĩ tới.

Liễu Dật nói: "Mười năm trước, một gã thư sinh lỗ mãng, đã gặp được thủ hộ thần thú Lang Vương, không phải ngài một lòng một dạ thu nhận hắn ta làm đồ

đệ ư? Mười năm sau, liệu ngài có thay đổi chủ ý không?"

Lang Vương đập tay vào chiếc quạt gấp, nói: "Các hạ là... là Liễu Dật?" Ông không tin vào mắt mình, vội chạy tới, đỡ Liễu Dật dậy.

Liễu Dật gật đầu, nhìn khuôn mặt thân thiết của Lang Vương, nói: "Là tại hạ". Có lẽ, thời gian đã quá lâu, làm Liễu Dật không còn nhận biết được cảm tình của nhân gian, nhưng khuôn mặt thân thiết của Lang Vương khiến y có cảm giác đặc biệt thân thiết.

Lang Vương có vẻ kích động: "Người không chết."

Liễu Dật lại đeo Vòng Hồn lên mặt: "Tại hạ đã chết một lần nhưng lại hồi sinh, ngọn lửa phục cừu đưa tại hạ quay

lại thế giới này."

Lang Vương nhìn y, tựa như có vô số vấn đề cần hỏi: "Người hồi sinh như thế nào? Mười năm vừa rồi người làm gì? Kiếm pháp của người làm sao luyện thành? Người đến thế giới này để rửa hận à?" Tựa hồ trong đầu ông đầy nghi hoặc.

Liễu Dật đáp: "Tất cả mọi việc, tại hạ sẽ dần dần giảng giải cho ngài nghe, nhưng hiện tại, tại hạ mong muốn ngài là sư phụ, trợ giúp tại hạ thành lập Vĩnh Hằng chi thành, tại hạ muốn Ma tộc phải từ từ chịu đựng dày vò trước khi bị tiêu diệt, còn cả người của Tiên tộc chánh phái nữa, ngài có thể đáp ứng yêu cầu của tại hạ không?"

Lang Vương gật đầu: "Như ngày nay

Thiên Long và Hỏa Phượng đã kiến lập Thiên Thần đàn, chữa mũi dùi về phía ta và Bạch hổ, Kỳ, Lân, nhưng trời già có mắt, người có thể lãnh đạo bọn ta chống lại Thiên Long."

Liều Dật cười khinh miệt: "Dù là ông trời nào, sớm hay muộn tại hạ sẽ chém rụng lão, chẳng qua hiện giờ tại hạ muốn biết chúng ta kiến lập Vĩnh Hằng chi thành bằng cách nào?"

(1): Hoa bay ma kiếm tranh phong,
Thần kinh quỷ khiếp hải hùng thế nhân/
Kinh thiên khiếp quỷ, hoa rơi giao tranh
cùng thần kiếm

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 79: Tâm Toái Vô Ngân, Y Nhân Lạc ...

Liễu Dật và Lang Vương đi vào trong Liên Hoa trấn, dọc đường y kể lại cho Lang Vương nghe những việc đã trải qua trong giấc mộng mười năm, từng lời từng câu làm cho Lang Vương kinh sợ, ngây ngẩn đủ đường, chỉ biết cảm thán cho nhân thế tang thương, đã biến một thư sinh trở thành Chân ma chi chủ.

Lang Vương hỏi tiếp: "Nay ngươi đã luyện thành ma công, tại sao không đi tìm người của Ma tộc ngay?"

Liễu Dật nói: "Đó chính là điều mà tại hạ muốn hỏi ngài, nghe nói mười năm qua đã xảy ra không ít sự tình, vì vậy tại

hạ phải nhờ ngài chỉ điểm cho."

Lang Vương cười nhẹ: "May thay người không còn là kẻ lỗ mãng, không thì chắc chắn bị thiệt thòi.

Cần biết là bảy năm trước Ma môn tập kích và chiếm lĩnh được Thần Môn, sau đó tiên nhiệm môn chủ của Thần Môn là Quỳnh Phách dẫn đầu chín đại cao thủ đã quy ẩn của Thần Môn đoạt lại môn phái, từ đó tam giới đã thay đổi rõ ràng."

"Tam đại môn phái của Tiên tộc với tam đại môn phái của Nhân gian giới hợp thành Nhân gian chính đạo, chính là một hình thức liên minh, không như một môn phái mới quật khởi, Nhân gian chính đạo không có chủ nhân, các cao thủ tập kết tại Côn Lôn sơn, thực lực không thể coi

thường. Còn Ma tộc tam đại phái liên minh với môn phái mới quật khởi là Thiên thần đàm, hiệu xưng Âm chi ma đạo, các cao thủ tập kết tại Ma môn, còn có một lực lượng ẩn tàng phía sau Ma tộc là Quỷ tộc. Thiết nghĩ hiện tại Ma môn đã bố trí cơ quan, trận pháp vòng trong vòng ngoài, dù người võ công cao, không thể tiến vào mà không bị phát hiện, may chăng người giết chết được hai tên thủ lĩnh, cũng không thể trốn thoát được những người ở đó vây công, hòng hồ thân phận hiện tại của người là Chân ma, nếu như hành tung bại lộ, chọc giận Ma môn thì không thể đảm bảo chúng không kết hợp với Nhân gian chánh đạo, đến lúc đó người trong thiên hạ vây công, sợ rằng mối thù của người khó mà báo nổi."

Liễu Dật gật gật đầu.

Lang Vương nói tiếp: "Người đã hồi sinh, không nên quá nóng lòng báo cừu, tránh sa vào 'nhất thất tức thành thiên cổ hận', với năng lực của chúng ta, cứ dần dần tiêu diệt tận gốc bọn chúng."

Liễu Dật nói: "Đa tạ sư phụ đã chỉ điểm, Liễu Dật khẳng định không để cho bọn chúng chết một cách dễ dàng mà phải bắt chúng chịu mọi dày vò, từ từ chịu sự khủng bố của tử vong."

Lang Vương nói tiếp: "Nếu quả thật chúng ta cần phát triển thế lực cần phải có hai thứ."

Liễu Dật hỏi: "Là gì?"

Lang Vương đáp: "Thứ nhất, chúng ta phải có một cứ điểm, Vĩnh Hằng chi thành mà người đã nói, chúng ta cần phải

biến nó thành thực sự tồn tại. Thứ hai, chúng ta cần phải có người trợ giúp, nên biết rằng như thế sẽ bớt được nhiều phiền phức, khiến cho việc báo thù của người nhẹ gánh hơn."

Liều Dật hỏi tiếp: "Sự phụ, hiện tại chúng ta nên làm gì?"

Lang Vương đáp: "Ta đi tìm Bạch Hổ, Kỳ Lân thuyết phục bọn họ, còn cả tộc nhân của ta, ngoài ra ta biết có một vị cao nhân luyện khí đang ở ẩn trong Liên Hoa trấn này, người đến mời ông ta cùng sáng lập Vĩnh Hằng chi thành."

Liều Dật vâng lời: "Cũng tốt, chúng ta chia ra hành động, hiệu suất sẽ cao hơn."

Lang Vương gật đầu: "Phía trước là Liên Hoa trấn rồi, có điều ta không có

một chút manh mối về vị cao nhân này, đành từ từ tìm kiếm, Liên Hoa trấn không lớn, nhưng người không hề ít, không dễ tìm ra đâu."

Liễu Dật gật đầu nói: "Tại hạ nhất định sẽ tìm được ông ta, được rồi, sư phụ đi đi."

Lang Vương gật đầu, nói: "Vâng, ma chủ" đoạn quay người phát chiết phiến, ngự khí bay thẳng lên mây.

Liễu Dật đặt tay trái lên Bi Mộng Kiếm, tay phải buông thông sau lưng, ngửa đầu nhìn trời than:

"Biển xanh đổi thay, tám lòng si tưởng bay theo gió, bao lần chìm nổi, mười năm như giấc mộng, không nghĩ đến hôm nay y thư sinh lại quay về Liên Hoa trấn này."

Liên Hoa trần, mười năm đã trôi qua càng thêm vẻ phồn hoa, Liễu Dật thơ thẩn, người thì đông quá, làm sao y tìm được cao thủ luyện khí đó giữa bao nhiêu là người như thế này? Lại không có một manh mối, có khác nào mò kim đáy bể.

Đột nhiên, trước mắt y loé lên một đạo hồng quang, một thân ảnh quen thuộc lướt qua, nàng là ai?

Liễu Dật chuyển thân, thấy dưới cây hoa đào bên cạnh đường lớn, có một vị thầy bói, tâm niệm biến đổi, đột nhiên nhớ đến một điều gì đó.

Y đến ngồi dưới gốc cây hoa đào, bắt đầu bắt chước vị đoán mệnh tiên sinh, y nói: "Trên đoán trời, dưới đoán đất, đoán được cả quá khứ tương lai

đây..." Vào lúc đó, một hắc y thiếu nữ đi qua trước mắt y.

Thân ảnh quen thuộc xiết bao, đúng là nàng, hắc y thiếu nữ trước mắt toàn thân vận kinh trang, khăn tơ màu xanh đen được quấn chặt để bảo vệ cổ tay phải, tai trái thì không có gì che lại, rờ rờ nước da ngăm đen mượt mà, y phục màu đen bó phần thân trên làm nổi bật các đường cong hoàn mỹ, để lộ ra ngoài một cách tự nhiên vòng eo mảnh khảnh và trơn mượt, thân dưới mặc đoản quần màu đen, cặp chân dài tuyết mỹ đi một đôi giày da trâu màu đen cao đến đầu gối, tóc mai buông xuống bờ vai khiến mỗi khi nàng cất bước càng gia tăng thêm vẻ tiêu sái, động lòng người, tay nàng cầm một thanh kiếm đẹp đẽ lạ thường,

cán kiếm màu bạc sẫm càng làm tôn thêm vẻ cao quý.

Không phải Thất Nguyệt thì là ai? Y phục vẫn như xưa, chỉ là nhan sắc đã biến đổi, mười năm không gặp, Thất Nguyệt trở nên xinh đẹp hơn, mê người hơn.

Liễu Dật kêu lớn: "Vị cô nương này, tại hạ thấy cô bước đi mông lung, thần sắc u ám, phải chăng có tâm sự? Để tại hạ giải tỏa cho cô nương."

Thất Nguyệt dừng bước, dưới gốc hoa đào có một nam tử hắc y bạch phát, trên mặt đeo khăn màu trắng bạc, chỉ thấy được đôi mắt đang nhìn nàng.

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, hỏi: "Ông là toán mệnh tiên sinh?"

Liễu Dật gật đầu: "Chính thị, tại hạ

thấy hình như cô nương có mối thương tâm, có lẽ vì tưởng nhớ cố hữu mới đến Liên Hoa trấn."

Thất Nguyệt nghe xong, thành linh bước tới, nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện Liễu Dật, gật đầu: "Tiên sinh nói đúng đó."

Chỉ mấy lời của Thất Nguyệt đã làm tim Liễu Dật đập thót một cái, y đã đoán đúng, nha đầu ngốc này cũng giống với Lang Vương, vẫn không quên y, đến đây để thăm viếng.

Liễu Dật nói tiếp: "Tại hạ nghĩ người mà cô nương đi tìm, thì có phải là người cô nương yêu thương?"

Thất Nguyệt càng lấy làm kinh ngạc, nhìn vị toán mệnh tiên sinh, gật gật đầu.

Liễu Dật trong lòng máy động, nói

tiếp: "Chắc người mà cô nương đem lòng thương yêu, hiện giờ đã sang một thế giới khác, nhưng cô nương vẫn không quên được?"

Thất Nguyệt đáp: "Tại sao tiên sinh biết hết?"

Liễu Dật đảo mắt, không để lộ biểu tình, Thất Nguyệt nghĩ, có lẽ vị tiên sinh này đang tự cười thầm.

Liễu Dật nói tiếp: "Nếu tại hạ không biết, làm sao gọi là toán mệnh tiên sinh được?"

Y lại hỏi: "Cô nương đã bao giờ tự hỏi là mình có thực sự yêu y chưa? Cô nương có thể nói cho tại hạ ái tình là gì chăng?"

Thất Nguyệt nở nụ cười đẹp đẽ thê lương, phảng phất như thánh nữ trên trời:

"Ta chỉ tình nguyện yêu đơn phương, làm gì có tư cách nói tình yêu là gì?"

Liều Dật lắc đầu: "Tình ái thì không có giới hạn, trong lòng cô nương thích tức là yêu rồi, cô nương cứ nói ra, tại hạ giải đáp cho. "

Thất Nguyệt nhìn y, vừa nghĩ vừa nói: "Ta cũng không rõ, mơ hồ lắm, giống như là một sự việc xảy ra trong chớp mắt, trái tim đập nhanh, đó là một loại cảm thụ, làm ta dù thống khổ lại thấy hạnh phúc, có lẽ đó là một cảm giác làm tim ta tan nát nhưng lại thấy ngọt ngào, hoặc giả... đó là trải nghiệm, hủy hoại ta nhưng ta lại thấy mỹ lệ."

Liều Dật cảm thấy trái tim như bị níu giữ, thật ngọt ngào, nhìn vào đôi mắt nàng, tựa hồ nhớ tới một việc nào đó:

"Cô nương thấy thể có đáng không?"

Thất Nguyệt cười nhè nhẹ: "Đáng hay không đáng, không thể dùng mấy từ để đánh giá, trong tình yêu, ta đã học hỏi được rất nhiều, có lẽ yêu là bao dung, khi nhìn thấy y và người y yêu cùng chết một chỗ, ta thì rất cao hứng, hoặc giả yêu là phải biết buông tay."

Y đột nhiên hiểu rõ, mặc dù giữa ma và người có sự phân biệt, chỉ có một điều không phân biệt, đó là tâm, ma có thể có nhân tâm, người cũng có thể có ma tâm.

Thất Nguyệt đột nhiên đưa ra một đỉnh nguyên bảo: "Tiên sinh, thuật đoán của ngài thật chính xác, ngài có thể đoán giúp ta một việc, y ở thế giới kia có khỏe không?"

Liễu Dật nhìn nén bạc, lại nhìn vào ánh mắt đầy hy vọng của nàng, y thực sự không muốn làm tổn thương nàng nên gật đầu.

Y vùng mạnh bàn tay phải đeo găng tay da màu đen ra, chớp đã quán thủ chân lực Lan Nhĩ Phi Na, từ lòng tay cuộn lên luồng gió xoáy cuốn tung những cánh hoa quanh gốc đào lên cao, khi y dừng tay lại, bốn mươi chín cánh hoa đào theo thế bắc đầu thất tinh được bày ra ngay ngắn.

Y nhìn cánh hoa, lắc đầu nói: "Y ở thế giới kia cũng không lấy gì làm tốt đẹp, tịnh không ở cùng với Cát Lợi Nhi, lão trời già đáng chết đã chia cắt bọn họ ra hai thế giới khác nhau."

Thất Nguyệt nhìn cánh hoa trên mặt

bàn, nhẹ nhàng cất tiếng: "Mười năm rồi, mỗi khi đêm khuya vắng người, ta luôn cầu nguyện, chúc phúc cho y. Nhưng hiện nay y không được hưởng phúc thì ông trời thật đáng chết."

Thất Nguyệt bất ngờ lấy thêm một nén bạc, nói: "Tiên sinh, ta thỉnh cầu ngài bói cho ta một điều cuối cùng, ta muốn biết y... y ở thế giới đó có lúc nào nghĩ tới ta không, giúp ta đoán nốt việc này, nghĩ đến một lần là được rồi." Ánh mắt chứa chan hy vọng.

Liễu Dật nhìn vào mắt nàng, thực tâm không muốn làm nàng đau lòng, tay phải phát nhẹ một cái, một luồng gió nổi lên cuốn bay những cánh hoa, rơi tan tác xung quanh...

Thất Nguyệt nhìn vào hình xếp của

những cánh hoa trên mặt bàn, không thể kìm nén nỗi đau trong lòng, nước mắt đã rơi, gió ngừng, hoa rụng, trên mặt bàn hiện lên một chữ "nhớ."

Liều Dật nhìn nàng rơi nước mắt, bỗng thấy trong lòng trỗi lên cảm giác xót xa: "Nếu tại hạ đoán không nhầm, y từng nói một câu với cô nương."

Thất Nguyệt vội gạt lệ: "Câu nào cơ?"

Liều Dật nói tiếp: "Tìm lấy một người mà cô nương yêu, và người đó cũng yêu cô nương, cùng sống thật hạnh phúc."

Thất Nguyệt đột nhiên nở nụ cười đẹp đẽ thê lương, cười mà rơi nước mắt, càng khiến người ta có cảm giác lòng nàng đang quặn đau: "Sao tiên sinh biết

được? Y cũng từng nói một câu, cuối cùng thì bây giờ ta cũng hiểu."

Liều Dật lấy làm ngạc nhiên hỏi: "Y nói gì?"

Thất Nguyệt nhìn mắt y, ngừng lại một chốc rồi nói tiếp: "Khi trong lòng khắc ghi hình bóng của một người, làm sao có thể chứa đựng hình bóng của một người khác? Đa tạ tiên sinh, nhìn thấy chữ đó, ta đã thỏa mãn nhiều rồi". Nói xong, nàng quang người lướt nhanh về phía trước.

Liều Dật hiểu rằng, nàng đang đau lòng, bây giờ nàng muốn tìm một nơi yên tĩnh khóc thật to cho vơi bớt nỗi niềm...

(1): Lệ rơi vỡ quả tim vàng, hoa đào năm cũ đã tàn còn đâu. / Lòng tan nát,

người xưa rơi lệ hoa đào ba

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 80: Ngô Tâm Dục Tĩnh, Thế Sự Khởi ...

Liễu Dật đứng dậy, tay trái cầm kiếm, tay phải buông thõng sau lưng, nhìn theo bóng dáng Thất Nguyệt khuất xa, tâm trạng thoáng qua một chút chua xót trong tích tắc. Hiện tại y có việc trọng yếu cần làm, y phải tìm ra luyện khí đại sư đang quy ẩn... vấn đề ở chỗ ông ta đang ở trong Liên Hoa trấn, nhưng là ai? Ở chỗ nào?

Đầu óc y xoay chuyển nhanh chóng,

đúng... thợ rèn, phải bắt đầu dò la từ các thợ rèn trong thành xem ai là người chế luyện pháp khí, y đi đến các khắp các lò rèn ở Liên Hoa trấn nghe ngóng, nhưng hai canh giờ trôi qua, đến tận giờ Ngọ y hầu như đã đi qua tất cả các lò rèn ở trấn Liên Hoa này, nhưng không thu hoạch được gì.

Y đi vắn vơ trên con đường lớn Liên Hoa trấn, đột nhiên, bị một môn bài có đề mấy đại tự màu hoàng kim thật hấp dẫn: "Tân tích nguyệt tử lâu". Mười năm trước chính tại đây đã xảy ra nhiều chuyện, y quen Thất Nguyệt ở đây, cũng tại nơi này, Cát Lợi Nhi đã cắt cổ tay lấy máu tươi cứu mạng y. Y vô tình đi lên lầu hai, tìm một vị trí gần góc tường không gây chú ý của người đời rồi ngồi

xuống.

Mười năm qua, nơi đây ngày càng thịnh vượng, tầng hai mặc dù nhìn giản dị, thanh nhã, nhưng sinh ý mười phần phát đạt. Liễu Dật sờ tìm trên người, thật may có hai đỉnh nguyên bảo Thất Nguyệt cho lúc trước, y đặt trường kiếm lên trên mặt bàn, nhẹ nhàng tháo mặt nạ, gọi tiểu nhị mang đến một hồ "Tân Nguyệt tử" thượng hạng và hai cân thịt bò thái nhỏ.

Liệt tửu trôi xuống dạ, sinh ra một cảm giác vừa lạ lùng vừa thật thân thuộc, mười năm rồi không nếm thử đồ ăn thức uống nhân gian, y tựa hồ không còn nhớ cả hương vị của rượu. Y gấp miếng thịt bò đưa vào miệng nhai thật chậm, quả đúng là sinh hoạt của người đời nhiều vui thú, giá như Cát Lợi Nhi còn sống,

có lẽ hai người đã cùng sống trong ba gian nhà tranh này, sinh hoạt tiêu tao kiểu "thái cục đông li hạ, du nhiên kiến Nam sơn (hái cục dưới hàng rào phía đông, cùng đi ngắm Nam Sơn)". Nhưng đời không chiều người, không ngờ chỉ trong chớp mắt, y và nàng giờ đây đã hai phương trời cách biệt. Còn y? Y đã sa vào con đường thành ma không có lối về, vạn kiếp bất phục mất rồi.

Trong lúc y đang suy nghĩ mông lung, đột nhiên một người ngồi xuống phía đối diện, nếu bình thường, y chắc chắn phát giác, nhưng hiện tại đầu óc y đang rối loạn, nhớ đến Cát Lợi Nhi, đến những trầm kha của kiếp người, vì vậy có người ngồi xuống mà y không phát hiện.

Nhưng y nhanh chóng tỉnh lại, đưa

mắt liếc nhìn, đầu tiên hơi giật mình, rồi khôi phục ngay sự bình tĩnh: "Là cô nương à."

Bạch y nữ tử ngồi đối diện không quá xinh đẹp, nhưng đôi mắt thật đặc biệt, thân hình mỏng mảnh như luôn cần một người cường tráng che chở. Nàng là Thiên Kiêu, người y ngộ nhận là Cát Lợi Nhi lúc gặp gỡ trong Hoa Hải phiêu tuyết.

Sau lưng Thiên Kiêu là bốn hộ vệ, nhưng hiện họ không có tư cách đứng trước mặt y phát ngôn, vì họ biết y dù ít tuổi, có vẻ cùng tuổi với bọn họ, nhưng tu vi đã đạt đến mức như người trời. Lúc này vết thương của cả bốn người đã được băng bó cẩn thận, y phục tịnh không có huyết tích.

Thiên Kiêu nhìn y rồi nói: "Ánh mắt của ngài thật đặc biệt, tựa hồ ẩn tàng một thiên cố sự thẳm sâu mà bi thương, trong bi thương để lộ niềm tang thương."

Liễu Dật nhìn mắt Thiên Kiêu, nhưng cúi thấp đầu xuống uống rượu, trả lời: "Chúng ta thân thuộc lắm sao? Hình như chỉ mới gặp mặt một lần."

Thiên Kiêu cười khanh khách: "Sao, gặp mặt một lần thì không đủ à? Lời người xưa đâu có nói như vậy? Kiếp trước phải gặp gỡ năm trăm lần mới được một lần kề vai trong kiếp này, lẽ nào như vậy là chưa đủ?"

Liễu Dật tiếp tục uống rượu, tuyệt không nhìn Thiên Kiêu, trả lời: "Miệng cô nương sắc thật."

Thiên Kiêu lại nói: "Người không

dám nhìn ta à? Người sợ sẽ chạm vào nỗi đau lòng?"

Liều Dật quay đầu, trong mắt lóe lên hồng quang, bốn gã hộ vệ nhìn thấy liền đồng loạt lùi lại một bước, kinh nghiệm bốn tẩu giang hồ nhiều năm chỉ ra cho họ biết hắc y nhân này không phải là người, ánh mắt đó tuyệt đối không phải là của người...

Nhưng Thiên Kiêu không hề phản ứng, ngược lại nói tiếp: "Người sợ, người sợ nhìn hình dáng của ta?" Nói dứt lời, song chỉ đang để ở trên thái dương huyết điểm ra, một đạo ánh sáng vàng ngưng tụ trên song chỉ, liền đó, nàng hướng song chỉ về phía ngực Liều Dật.

Mười năm ở cùng với linh hồn Niết nhân, y hiểu tương đối căn kẽ võ công

trên giang hồ, ngoài kiếm thuật còn có pháp thuật, đạo thuật, tà thuật, chú thuật, thuật luyện khí... rất nhiều loại, vì vậy, y biết Thiên Kiêu đang sử dụng một loại đạo thuật là "Độc tâm thuật".

Ngay lúc Thiên Kiêu chạm vào ngực y, thân thể nàng lắc mạnh rồi lặng lẽ nhắm mắt, đưa linh hồn nhập vào trong tâm nam tử xa lạ này.

Liễu Dật bật dậy: "Đủ rồi, cô nương không thể đọc được tâm của ta đâu."

Thiên Kiêu lặng lẽ mở mắt, nói: "Có lẽ là vậy."

Liễu Dật duỗi tay trái ra, sử dụng hấp lực hút Vong Hồn vào tay, đeo lên mặt, nhắc Bi Mộng kiếm lên, ném xuống bàn một đỉnh nguyên bảo rồi quay người xuống lầu.

Nhìn Liễu Dật đi xa dần, bốn hộ vệ khẩn trương hỏi: "Công chúa, hắn là ai vậy?"

Trong mắt của Thiên Kiều rơi ra một giọt lệ: "Thương tâm nhân... Tâm của hắn tựa hồ tan nát, ta không thể đọc được gì cả, chỉ thấy bi thương vô tận, còn cả cừu hận vô tận nữa."

Bốn người trầm mặc không lên tiếng, bởi vì họ không hiểu công chúa nói về thương tâm nhân kia có ý tứ gì.

Lại nói về Liễu Dật, vừa xuống lầu đã nghe thấy giọng âm âm của một tráng hán say rượu ở ngoài cửa: "Sao, sợ ta không trả ngươi tiền hả? Sư phụ ta tùy tiện luyện một cây pháp khí, có thể mua được mười tám cái tửu lâu như của nhà ngươi."

Câu nói làm Liễu Dật vô cùng hứng thú, liếc mắt nhìn y thấy một đại hán cao lớn, uy mãnh, da ngăm đen, thân trên mặc mã giáp, hạ thân vận khố sọc, hai cánh tay trắng kiện cơ bắp cuộn cuộn.

Liễu Dật khẽ động song cước, một làn gió nhẹ lướt qua, lập tức đứng giữa đại hán và tiểu nhị, lấy một thỏi bạc ra, nói: "Tiểu nhị, tiền rượu của huynh đài này ta trả."

Điểm tiểu nhị nhìn thấy đỉnh nguyên bảo, lòng dạ nào mà tranh cãi nữa, vội cúi đầu khom lưng bước đi.

Trắng hán thấy có người trả tiền rượu, nở nụ cười nhìn gã hắc y bạch phát, nắm tay y nói: "Huynh đệ, ta không phải là không có tiền, chỉ là không chấp nhận thái độ của tên tiểu nhị, nhưng

huynh đệ đã giúp trả tiền, ta không thêm cãi nhau với bọn chúng nữa."

Liều Dật nhìn tráng hán, hỏi: "Các hạ xưng hô thế nào?"

Tráng hán xiêu xiêu vẹo vẹo đáp: "Gọi ta là A Nguu được rồi, mọi người ở Liên Hoa trấn đều gọi ta như vậy, huynh đệ xưng hô là gì?"

Liều Dật không trả lời câu hỏi của A Nguu, nói tiếp: "Sư phụ của các hạ luyện khí phải không?"

Câu hỏi của Liều Dật làm A Nguu tỉnh lại không ít, vội nói: "Ta chỉ nói xàm, không phải thế đâu."

Liều Dật nhìn vào mắt A Nguu, hần không dám nhìn y, y ngừng một chút rồi nói: "Dẫn ta đến gặp sư phụ của các hạ."

A Nguu vội nói: "Thật mà, vị huynh

đệ ơi, ta thật sự nói lung tung mà."

Trong mắt Liễu Dật lóe lên hồng quang, lạnh lùng thốt: "Ta hiện giờ chỉ nói với các hạ thêm một lần, ta cần gặp sư phụ các hạ, bất kể ông ta có luyện khí hay không, nếu như các hạ không nghe lời, sẽ không thể thấy được ánh thái dương ngày mai."

A Nguu mặc dù cao lớn nhưng đảm lược thì lại không được như vậy, nhìn vào ánh mắt Liễu Dật, nghe những lời nói sắc mùi hăm dọa của y, hấn dao động, nghĩ một lát rồi nói: "Được, ta có thể dẫn huynh đệ đi gặp sư phụ ta, chẳng qua không được mách là ta kể chuyện lão nhân gia luyện khí nhé?"

Liễu Dật lặng lẽ gật đầu, A Nguu nói: "Đi thôi. Sư phụ ta đang ở lò rèn

trên ngã tư cách đây không xa."

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 81: Trảm Thiên Bạt Kiếm, Sát Kỳ Hồn ...

Rời khỏi tử lâu, Liễu Dật đi dọc theo con đường, đến ngã tư đầu tiên rẽ phải, quả nhiên chàng thấy một lò rèn nhỏ bé đến đáng thương.

A Ngưu chạy đến cửa, gọi lớn: “Su phụ, su phụ, có kẻ tìm người.”

Không lâu sau, từ bên trong vọng ra một giọng già lão: “Không gặp, không gặp, Diêu Nhi đã đổ bệnh đến thế này rồi người còn lôi kéo khách làm gì nữa,

đúng là không hiểu chuyện mà.”

Liều Dật nghe thấy, thốt lên: “Không biết tiên bối xưng hô thế nào, lệnh ái mắc phải bệnh gì, không chừng tại hạ có thể chữa được.”

Lão già bên trong nói vọng ra: “Người lại đùa rồi, sát khí trên mình người rất nặng, rõ ràng là một kiếm giả, năng lực chữa trị của người ta thấy phải gọi đó là sát nhân mới đúng.”

Liều Dật tịnh không phản ứng lại, chỉ nói: “Có chữa được hay không cần phải xem qua mới biết, hơn nữa tại hạ đến đây mong tiên bối chế luyện giúp một pháp khí, nắm chắc chắn thành công tại hạ mới dám đến. ”

Âm thanh phía trong ngừng lại một lát, đột nhiên cánh cửa làm từ cây quang

lang (giống cây thuộc họ dừa) mở ra, một lão nhân chừng 50 tuổi từ trong bước ra. Lão nhân vóc người không cao, râu tóc trắng xóa, đôi mắt sụp xuống, bên phải khuôn mặt có một vết sẹo dài do dao chém nhìn rất bắt mắt. Ông ta đi thẳng đến chỗ A Ngưu, nhặt cây thiết côn ở bên lên, vừa đánh vừa nói: “Tên tiểu tử ngươi lại ở ngoài uống rượu rồi, gây cho ta bao nhiêu phiền phức, xem ta đánh chết ngươi này.”

Liễu Dật thấy bộ dạng buồn cười của lão nhân, ánh mắt khẽ chuyển động, nói: “Xin tiên bối ngừng tay, tại hạ thực lòng muốn tiên bối giúp đỡ.”

Lão đầu quan sát toàn thân chàng rồi hỏi: “Ngươi là ai? Trên giang hồ chưa từng có nhân vật như ngươi.”

Liễu Dật đáp: “Tại hạ vừa mới xuất đạo, tịnh không không có tiếng tăm gì.”

Lão đầu nhìn Liễu Dật nói tiếp: “Đã nhiều năm nay ta không luyện pháp khí nữa, sớm đã quên gần hết rồi, hiện giờ Diêu Nhi mắc phải căn bệnh rất lợi hại, ta còn tâm tư nào mà luyện với chế.”

Liễu Dật nói tiếp: “Cứ để tại hạ xem qua bệnh tình của lệnh ái, biết đâu tại hạ lại chữa được thì sao?”

Lão đầu nhìn Liễu Dật nói: “Người thật là 'chưa đến Hoàng Hà chưa ngã lòng', ta đã mời bao nhiêu cao nhân, thần y cũng có tác dụng gì đâu. Được, cứ theo ta, người thực sự chữa khỏi bệnh cho Diêu Nhi, đừng nói chuyện luyện pháp khí, kể cả luyện bộ xương già này ta cũng nguyện ý.” Nói đoạn đi trước dẫn đường.

Liều Dật đáp: “Tại hạ sẽ tận lực.”

Dứt lời liền bám theo lão đầu, xuyên qua gian phòng tối tăm tiến vào hậu viện, chỉ thấy dưới ánh dương quang, một lục y thiếu nữ nằm trên một chiếc giường, sắc mặt đen xì, thân thể hoàn toàn thẳng đơ không động đậy gì, tựa như một người đã chết.

Lão đầu nói với Liều Dật: “Nó là con gái ta, Diệp Diêu, hai tháng trước nó đến Hoa Hải du ngoạn, không rõ đã lên ngọn núi quỷ quái nào chơi mà khi về nhà thì thành ra như vậy, nhìn giống như bị trúng độc nhưng y sinh lại bảo không phải, ta đã mời không ít cao nhân đến xem nhưng đều không nhìn ra được bệnh gì, chỉ có thể dùng ngân châm tạm thời giữ tâm mạch, mỗi ngày cho ăn một lần.

Nguyên bản câu chuyện là thế, người có thể thử qua.”

Liễu Dật chậm chạp bước qua, nhìn ngắm lục y thiếu nữ, nàng ta cũng có thể coi là kiều mỹ, chỉ có nơi đầu lông mày phảng phất hắc khí, người thường không nhìn ra nhưng chàng có thể, bởi vì chàng đã nhập ma đạo mà tia hắc khí đó chính là ma khí mà người ma đạo thường có. Liễu Dật cong mạnh hữu thủ đeo găng đen thành trảo hướng xuống đất, thoáng chốc toàn bộ hắc khí ở chung quanh hình thành một dòng xoáy ngưng tụ lại trong lòng bàn tay. Cùng lúc, hữu thủ khẽ co lại, nhẹ nhàng chuyển động, hắc khí trong lòng bàn tay tạo thành những sợi chỉ trực tiếp xạ vào nội thể Diệp Diêu.

Chàng nhắm mắt lại, phong bế lục

thức, dùng linh thức vô thượng cảm thụ mọi việc xảy ra tại nơi đây, luồng hắc sắc khí tức đang thoải mái du tẩu trong thân thể Diệp Diêu đột nhiên va chạm với một thứ gì đó trong khi chung quanh nó hoàn toàn trống rỗng. Chàng dừng ngay lại, tả thủ nắm chặt kiếm, quát lớn: “Yêu vật phương nào dám cản đường bốn ma quân.” Tiếng quát vang động, vọng lại trong vùng tối tăm.

Thình lình, trước mắt chàng xuất hiện một vật thể trong suốt, dần dần hình thành một khuôn mặt to lớn rồi hiện ra trước mặt chàng, vật vờ ở chung quanh. Nó đáp lời: “Người là kẻ nào mà dám đến quấy nhiễu hảo sự của ta.”

Liều Dật nhìn khuôn mặt trong suốt đó, đột nhiên nhớ ra Niết nhân trong giấc

mộng từng đề cập đến Quỷ tộc, thậm nhủ: “Là Quỷ tộc.” Thực sự Quỷ tộc có bản lĩnh chiếm hữu thân thể người khác, hơn nữa chàng được nghe Niết nhân cho biết bất cứ oan hồn nào thuộc Quỷ tộc có quá trình tu luyện trăm năm trở nên trở thành oan linh, nếu chúng chiếm lĩnh được một thân thể, chỉ cần trăm ngày là linh hồn của thân thể đó bị tiêu diệt còn nhục thể vĩnh viễn trở thành thân thể mới của oan linh.

Liễu Dật nhìn oan linh trước mặt, quát lớn: “Tiểu quỷ to gan, dám không tuân theo tam giới khế ước, khơi khơi làm loạn tại Nhân gian giới.”

Oan linh liếc nhìn Liễu Dật, cười to lên: “Người quản được chăng? Ta hiện giờ đoạt được nhất hồn tam phách của cô

ta, trong 1 tháng nữa, thân thể này sẽ là của ta, ha ha.”

Liễu Dật nhìn oan linh, trong lòng dâng lên nộ khí vô tận, vì sao các chủng tộc đều như vậy, đều đem thực lực cường đại của mình đi đàn áp những kẻ nhược tiểu. Hai mắt chàng ánh lên hồng quang: “Chắc ngươi biết ta là ai.”

Oan linh nọ gặp phải hồng quang trong mắt Liễu Dật, tựa hồ có chút sợ hãi, đáp: “Ta quản sao được đến chuyện ngươi là ai, trong Âm chi ma đạo hiện nay không ai có cách tách được ta ra, hồn phách của ta và nàng ấy đã dung hợp, không có cách nào đâu.”

Liễu Dật nói rành rọt từng câu từng chữ: “Ta nghĩ Quý tộc các người chắc cũng biết đến truyền thuyết về Chân ma.”

Chân ma tộc cùng với Thần lúc đầu đều do một chủng tộc sinh ra, Chân ma tộc chỉ có một người là Ma nhân, thứ ma có thể cùng đối kháng với Thần. Do vậy, bất kỳ người nào trong ma đạo đều coi Ma nhân là thủ lĩnh, không bao giờ dám phản kháng. Tuy Liễu Dật mới nhập ma đạo nhưng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp phát ra ma khí cường đại, có thể coi chàng là người của Chân ma tộc, bất quá hiện giờ ma đạo không thừa nhận sự tồn tại của Chân ma, chàng phải coi phục cừu là bước khởi đầu để thống nhất ma đạo.

Oan linh chấp chờn muốn thoái lui: “Nư vậy làm sao đây? Hồn phách chúng ta hiện tại đã dung hợp, người giết ta, nàng ấy cũng sẽ chết.”

Hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe lên: “Người chắc đã nghe qua đến Trảm Thiên Bạt Kiếm trong Bi Tứ Thức có thể diệt hồn phách mà không làm tổn thương đến thân thể.”

Oan linh tựa như thực sự kinh sợ: “Làm sao như vậy được, đó chỉ là truyền thuyết từ ngàn vạn năm trước, không thể là thật được.”

Liễu Dật buông một tràng cuồng tiếu, hồng quang trong mắt liên tục lấp lóe, đột nhiên dừng lại nói: “Người đợi chết đi.” Nói đoạn, thân thể chàng loáng lên biến mất vào trong vùng tối.

Lại nói đến thân thể Liễu Dật ở bên ngoài lay động, mở mắt ra, thu hồi hắc khí trong lòng tay, lùi lại ba bước...

Bạch phát lão đầu bước tới nói:

“Xem ra võ công của người thực sự rất cao nhưng loại bệnh này người không có cách chữa trị rồi.”

Liễu Dật không đáp lời lão đầu, thân hình nghiêng đi một góc 45 độ đối diện với thân thể Diệp Diêu, tả thủ nắm chặt trường kiếm bên hông, hữu thủ đeo găng đen từ từ chạm vào chuôi kiếm nhô lên. Đột nhiên chung quanh Liễu Dật gió lốc cuồn cuộn, tà áo choàng da màu đen phàn phật trong gió, mái tóc dài trắng xóa tung bay rồi bời, hữu thủ lần tới chuôi kiếm phàn nào thì gió lốc lại mạnh hơn chừng đó, bầu trời đang sáng sủa chớp mắt bị mây đen dày đặc bao phủ. Dần dần, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp thôi động đến tầng thứ 12, thân thể chàng phát xuất lục sắc quang mang.

A Nguu kêu to: “Sur phụ, sao thế này, gió lớn quá, vừa nãy trời vẫn còn sáng sủa mà sao lại chuyển thành mây mù u ám thế này.”

Bạch phát lão đầu lắc đầu: “Không phải sấm trời đâu, là ma chi khí tức...”

Đồng thời lúc đó, từ điểm trung tâm là Liễu Dật, trên tầng không Liên Hoa Trán mây đen tụ tập càng lúc càng dày đặc rồi hút về phía trên lò rèn, đột nhiên chuyển thành vòng xoáy cuộn cuộn. Thất Nguyệt ở trong trăn, kinh hãi nói: “Ma khí mạnh quá...” rồi tung người lên Vũ Nguyệt Kiếm bay về hướng ma khí tụ tập.

Thiên Kiêu nhìn bốn người hộ vệ: “Bốn vị ca ca, không biết chuyện gì nhưng huynh ấy lại muốn bắt kiếm rồi,

chúng ta đi xem thử.”

Không tưởng nổi là Liễu Dật mới bật kiếm chỉ trong chớp mắt có tới ngàn ấy người chăm chú quan sát ma khí trên không.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 82: Quang Chi Lợi Nhận, Sát Quỷ Thị ...

Lại nói Liễu Dật học kiếm mười năm với Niết nhân trong giấc mộng, có thể nói Bi Tứ Thức đã đạt tới mức tinh túy, theo lý thì đệ nhất thức Trảm Thiên Bạt Kiếm đủ khả năng diệt hồn phách mà không làm tổn thương thân thể, sử dụng

có tính toán tất chém đứt được hồn phách dung nhập vào cơ thể Diệp Diêu, còn sự thật như thế nào chàng chưa thử qua, nhưng nếu chàng không làm thì nữ hài sẽ bị oan linh trong nội thể giết chết.

Trong mắt Liễu Dật lóe lên hồng quang, dải tàn ảnh màu đen bên tay phải loáng qua, lưỡi kiếm trắng toát kéo theo hắc sắc khí tức, phát ra một lưỡi kiếm ánh sáng màu trắng hoàn mỹ, tốc độ còn nhanh hơn cả ánh sáng, loé rực trong không trung rồi tan biến, không một loại kiếm khí nào có thể sánh với nó. “Choang” một tiếng, tay trái Liễu Dật lại cầm trên cán kiếm, tay phải buông xuống, phảng phất như kiếm chiêu vừa rồi chỉ là ảo giác còn chàng chưa hề động đậy.

Mây đen trên trời tan đi, vàng thái

dương lại hiện lên, mái tóc bạc của Liễu Dật tung bay theo gió, hai mắt chàng nhìn chăm chăm vào thân thể Diệp Diêu, đột nhiên từ sống mũi Diệp Diêu loé lên một đạo bạch quang hướng thẳng xuống phía dưới, hai đạo hắc khí từ thân thể bay ra, trong đám khí đen phát ra âm thanh: “Ta chết nhưng người của Quỷ tộc sẽ luôn bám theo ngươi, ngươi chuẩn bị cho kỹ.”

Liễu Dật không lý đến hắc khí đang dần dần phân tán đó mà chăm chú quan sát sắc mặt thiếu nữ đang từ từ khôi phục lại như thường, kiếm của chàng quả nhiên chặt đứt oan linh đã dung hợp với hồn phách trong cơ thể nàng.

Đột nhiên, bạch phát lão đầu chạy tới nói: “Người vừa làm cái gì, ngươi đã giết chết con gái của ta rồi”. Lão đầu

nằm lấy cổ áo chàng, hình như đang phát cuồng.

Đột nhiên, một thanh âm yếu đuối vang lên: “Cha, cha đang làm gì vậy?”

Bạch phát lão đầu quay phắt lại, thấy ái nữ đã nằm liệt giường hai tháng nay, đột nhiên ngồi dậy, như không có việc gì xảy ra.

Lão vội bỏ tay ra khỏi cổ áo Liễu Dật, ngồi xuống bên cạnh lục y thiếu nữ, giọng kích động: “Diêu nhi, con đã tỉnh thật rồi, tỉnh thật rồi, làm cha lo suýt chết, cha vốn tưởng không còn được thấy con tỉnh lại, người đầu bạc phải đưa tiền kẻ đầu xanh.”

Trong lúc bạch phát lão nhân đang kể lễ, ngân quang loé lên, một nữ tử xinh đẹp mặc y phục màu đen từ không trung

hạ xuống sân, cùng lúc đó, từ ngoài cửa tiến vào một bạch y nữ tử cùng với bốn hộ vệ cầm trường kiếm, họ là Thất Nguyệt và Thiên Kiêu cùng tứ hộ vệ, họ đều đến đây vì muốn xem chuyện gì xảy ra.

Liễu Dật không nhìn đám người mới tới mà chỉ nói với bạch phát lão nhân: “Tiền bối, con gái của ông bị oan linh của Quỷ tộc phong ấn dung hợp hồn phách, nếu trong một tháng không có người cứu, nàng sẽ chết, thân thể bị oan linh vĩnh viễn chiếm lấy.”

Thất Nguyệt và Thiên Kiêu nghe xong đều thất kinh, họ là người trong tam giới đương nhiên biết truyền thuyết về Quỷ tộc, nhưng Quỷ tộc và địa phủ đã có khế ước, vĩnh viễn không bước vào Nhân

gian giới nửa bước, tại sao lại xuất hiện ở đây? Nhưng điều họ kinh ngạc nhất lại là vấn đề khác, ai cũng biết bị oan linh dung hợp hồn phách thì chỉ có con đường chết, dù tu vi có cao cũng không có biện pháp cứu chữa, nhưng theo lời nói chuyện của hai người, lục y thiếu nữ rõ ràng bị oan linh dung hợp hồn phách, tại sao lại vô sự?

Bạch phát lão đầu đứng bật dậy, nói: "Đa tạ, đa tạ, đa tạ ngài đã cứu con gái lão. À, đúng rồi, tiểu lão tên là Diệp Đồng Lân, thực sự cảm tạ ngài rất nhiều. Vừa rồi lão đã sai, còn tưởng ngài bạt kiếm với tiểu nữ, trong lúc khẩn cấp không kịp cân nhắc, tất cả là tại cặp mắt này, già rồi, vô dụng rồi."

Ánh mắt Liễu Dật nhìn thẳng vào

bạch phát lão đầu đáp: “Vừa rồi tiên bối không có lỗi, tại hạ quả có bạt kiếm với lệnh ái nhưng để chém oan linh trong thân thể, tuyệt không phải để giết lệnh ái, vì thế tiên bối không có nhìn sai.”

Một câu ngắn ngủi đó, làm chấn kinh mọi người, trong tam giới ngày nay, không kiếm giả cao thủ nào có kiếm pháp đến mức diệt hồn phách mà không làm gây tổn thương thân thể, lẽ nào đó là cảnh giới tối cao của kiếm đạo? Bốn hộ vệ đứng sau lưng Thiên Kiêu hiển nhiên là cao thủ dụng kiếm, nhưng trước mặt Liễu Dật, họ tự nhiên cảm thấy ngay cả tư cách cầm kiếm mình cũng không có.

Đột nhiên Diệp Đồng Lân nhìn thấy trong sân có nhiều người đến thế bèn quát: “Tất cả các người là ai, có gì lại

xông vào sân nhà lão?”

Thất Nguyệt và Thiên Kiêu nhất thời không nói được gì, họ chỉ nghĩ tới những tâm sự trong lòng, giờ bị Diệp Đồng Lâm hỏi không biết trả lời ra sao.

Liều Dật lên tiếng: “Tiền bối, ta nghĩ họ biết lệnh ái bình an, nên đặc biệt đến đây để chúc mừng...”

Không rõ Diệp Đồng Lâm thật sự già đến độ ngây thơ hay cố tình giả vờ, lão nói: “Thế hả, tốt tốt, cùng vào trong nhà uống chung rượu chúc mừng.” Nói xong, quay người đỡ lấy Diệp Diêu.

Liều Dật liếc mắt qua thân mình Thất Nguyệt, tuyệt không nhìn đến Thiên Kiêu, đi theo chân Diệp Đồng Lâm vào trong phòng.

Thất Nguyệt nhìn thân ảnh của Liều

Dật, đột nhiên nghĩ ra một điều gì đó, nói thầm: “Là người đó, là tiên sinh đoán mệnh cho ta? Ma khí tức vừa rồi là do ông ta xuất ra?” Nàng không muốn nghĩ nhiều, phải vào phía trong nhìn tận mắt, nghe tận tai để chứng minh. Nàng không nhìn Thiên Kiêu, quay người bước theo Liễu Dật.

Thiên Kiêu nhìn mọi người, nói: “Các vị ca ca, các vị chắc vô cùng kính trọng cây kiếm pháp của huynh ấy, chúng ta đi vào trong xem thử.”

Bốn người gật đầu, theo chân nàng.

Căn phòng vốn không lớn, nháy mắt đã chật ních những người, tứ hộ vệ tuyệt không ngồi xuống, chỉ đứng sau lưng của Thiên Kiêu, nhưng nhãn tình thì tập trung quan sát hắc y nhân tóc trắng thần bí.

Năm người ngồi quanh chiếc bàn bát tiên, Diệp Đồng Luân quay lại quát A Ngu: “Nhìn cái gì, còn không mau rót trà?”

A Ngu liên mồm dạ vâng, chạy nhanh ra ngoài.

Đến lúc này, Thất Nguyệt ngồi bên cạnh Thiên Kiêu mới quay đầu nhìn, tức thì trong lòng thất kinh: “Là cô, Cát Lợi Nhi, cô không chết à?”

Thiên Kiêu cảm thấy có chút kỳ quái, Cát Lợi Nhi là ai nhỉ? Lẽ nào mình và cô ta giống nhau đến thế? Sao lại có nhiều người quen cô ta như vậy? Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Thất Nguyệt, Thiên Kiêu cười nhẹ nói: “Cô nhận lầm người rồi, ta không phải là Cát Lợi Nhi, ta tên gọi Thiên Kiêu.”

Thất Nguyệt nhìn kỹ lại, nhận ra đôi phương quả nhiên không phải là Cát Lợi Nhi, ít ra thì khí chất, động tác, ngôn ngữ đều không giống, nhưng khuôn mặt, thân hình, thì y hệt, nàng vội nhận lỗi: “Xin lỗi, ta nhìn nhầm người.”

Diệp Đồng Lâm không buồn để ý đến hai người, lão không cảm thấy hứng thú với câu chuyện của họ, thấy A Ngu đang cầm một bình trà lớn đi vào, vội rót cho Liễu Dật và nói: “Ân nhân, nếu không có ngài thì lão già này đã phải người đầu bạc đưa tiền kẻ đầu xanh, nào, uống chén trà nhấp giọng, đây là trà hoa nhài do nhà trồng.”

Liễu Dật nhìn lão đầu, quay lại nhìn Thất Nguyệt và Thiên Kiêu, nói: “Tại hạ nghĩ các vị chúc xong rồi, không cần

phải lưu lại đây, tại hạ và vị Diệp sư phó này có việc quan trọng cần bàn, nếu các vị không phiền lòng, có thể đi trước.”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, đột nhiên bị đôi mắt chàng níu giữ, trong đó đầy bi thương với tang thương, quen thuộc quá, là ai nhỉ? Nhưng nàng tuyệt không đến nỗi ngẩn ra, nói một vài câu chúc mừng với Diệp Đồng Lâm rồi quay người bỏ đi.

Thiên Kiêu và tứ hộ vệ cũng không ở lại làm gì, sau khi chúc mừng, bọn họ đều ly khai, trong chớp mắt, cả căn phòng trở lại an tĩnh, chỉ còn lại Liễu Dật, Diệp Đồng Lâm với Diệp Diêu và A Ngưu.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 83: Nghịch Phong Nhi Vũ, Chỉ Tiễn Uyên ...

Trong phòng trở lại yên tĩnh, Liễu Dật là người đầu tiên cất tiếng phá tan sự trầm mặc: "Diệp tiên bối, tại hạ đã nói rõ ràng ý định đến đây, hiện giờ tại hạ đã chữa khỏi bệnh cho lệnh ái, chắc bây giờ chúng ta có thời gian đàm đạo."

Diệp Đồng Lâm gật đầu nói với A Ngu: "Người dẫn Diêu nhi ra ngoài đón nắng."

A Ngu vội đỡ Diệp Diêu bước ra ngoài, Liễu Dật đương nhiên hiểu rõ Diệp Đồng Lâm không muốn có người thứ ba nghe chuyện.

Nhìn theo bóng con gái, Diệp Đồng Lân lắc đầu nói: "Đã ba mươi năm rồi, ta vốn nghĩ có thể sống cuộc đời an tĩnh, nào ngờ thế sự không chiều lòng người, công tử nói đi, cần luyện pháp khí chứ gì, công tử đã cứu con gái tiểu lão, lão tất phải giúp lại một lần."

Liều Dật đề nghị: "Tại hạ cần một tòa thành, một tòa Vĩnh Hằng chi thành có thể lơ lửng trên không."

Diệp Đồng Lân giật mình: "Bao nhiêu năm nay, người khác tìm tiểu lão nhờ luyện tiên gia pháp bảo, danh gia danh kiếm, công tử là người đầu tiên muốn một thứ kỳ quái đến thế."

Liều Dật nói tiếp: "Tiền bối đã luyện được pháp bảo, tất nhiên sẽ chế luyện được mọi thứ trong thiên hạ, tại hạ biết

tiền bối có thể chế tạo một tòa thành từ nhỏ biến ra to ở trên không trung, nên đặc biệt đến đây thỉnh giáo Diệp lão tiền bối."

Diệp Đồng Lâm thở than: "Công tử cần pháp khí quá đặc biệt, muốn chế luyện được phải có nguyên liệu và thượng cổ kỳ trân đặc thù, còn chuyện thôi động trận pháp của nó, tiểu lão sẽ thử một phen. Hoàn toàn dựa vào việc hấp thu cửu thiên linh khí của trời đất để có thể duy trì trận pháp này lơ lửng trong không trung, nhờ đó sẽ có đủ năng lượng để vĩnh viễn bập bênh, chỉ là... nguyên liệu phải tốt, không thì khi tạo được tòa thành trên thiên không này sẽ không chịu nổi linh khí thiên địa tràn vào."

Liễu Dật hiểu rõ ý tứ của Diệp Đồng

Lân rất nhanh: "Nguyên liệu đó là gì, tìm ở đâu?"

Diệp Đồng Lâm đáp: "Theo tiêu lão biết, chỉ một nơi có loại nguyên liệu là "Bát hoang tinh khoáng".

Tại tận cùng phía đông bắc của núi Trường bạch có một tòa động nhâm tương vạn niên, nhiệt độ vô cùng cao, nhâm tương ở đó có thể dung hóa cả sắt, "Bát hoang tinh khoáng" chính được sinh ra từ trong dung nhâm, rất khó có thể lấy được. Ai có khả năng sống sót trong dung nhâm đâu, hơn nữa theo truyền thuyết thì trong dòng nhâm tương có một thứ rất khủng khiếp là Hỏa tinh linh."

Liễu Dật gật đầu, nói: "Tại hạ biết, tại hạ sẽ mang "Bát hoang tinh khoáng" về thật nhanh, hãy đợi tin nhé.". Nói

xong, y đứng dậy bước ra cửa.

Y rời khỏi Liên Hoa trấn, ngự kiếm thẳng hướng đông bắc Trường bạch sơn bay đi, trong lòng kích động rất lâu, không ngờ tìm được lão nhân luyện khí nhanh chóng đến vậy, mặc dù "Bát hoang tinh khoáng" khó kiếm, nhưng hiện tại đã xác định được phương hướng, chỉ cần lấy được là có thể luyện chế ra Vĩnh Hằng chi thành, nhanh chóng hoàn thành được bước đầu của kế hoạch.

Y cảm thấy nhẹ lòng hẳn, tâm tình tựa hồ không còn quá phiền muộn, nhìn mây trắng trôi nhanh về sau, y hít sâu một hơi không khí trong lành, xuyên vào tầng mây.

Trong mây trắng lúc này xuất hiện một hắc y nữ tử, gió trên không trung làm

áo choàng của nàng tung bay, để lộ cặp chân dài tuyệt mỹ, không phải người lạ mà chính là Thất Nguyệt. Nàng sinh lòng hiếu kỳ đối với nam nhân thần bí đã đoán vận mệnh cho nàng, tại sao hắn lại biết hết? Thất Nguyệt ngừng phi hành, lơ lửng trong không trung, tự nói: "Hắn đi đâu rồi?"

Đột nhiên, một âm thanh từ phía sau truyền đến: "Cô nương đang tìm tại hạ? Theo chân tại hạ sao?"

Thất Nguyệt xoay Vũ Nguyệt kiểm lại: "Úy, người dọa ta rồi, ta theo chân người thì ảnh hưởng gì."

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt, đột ngột cảm thấy nha đầu ngốc này bây giờ ngang bướng một cách khả ái, nhớ lại Thất Nguyệt của mười năm trước từng muốn

dùng kiếm giết mình, hình như đã thay đổi rất nhiều.

Liễu Dật không lộ ra biểu tình gì, chỉ nói: "Ồ, thật à? Mà... Bây giờ tại hạ đang có nhiều vấn đề phải làm, nếu như lần sau đề tại hạ phát hiện cô nương ở phía sau, bất kể cô nương có bám theo hay không, tại hạ giết ngay."

Thất Nguyệt nhìn vào mắt Liễu Dật, nói: "Hừ, võ công cao thì làm gì, chả lẽ bầu trời là địa bàn của ngươi, ta đi đâu ngươi cũng quản đến chẳng?"

Liễu Dật không nghĩ miệng lưỡi nha đầu này lại lợi hại đến thế, lắc đầu: "Được, để xem phi kiếm của cô nương hay tại hạ nhanh hơn."

Thất Nguyệt nghe thấy liền tỏ ra gấp rút: "À, ta đang rồi thì cứ để ta theo

người, xem người làm việc là được rồi, người thì không phải là thầy bói à? Lúc nào có thời gian thì lại bói giúp ta."

Liễu Dật không ngờ nha đầu này đột nhiên lại đưa ra chiêu này, nhìn Thất Nguyệt, y lắc đầu nói:

"Cô nương có biết ta muốn đi đâu không?"

Thất Nguyệt đáp: "Không biết nhưng ta khẳng định người không phi hành lung tung, ta đã mười năm phiêu bạt bên ngoài, lâu lắm rồi không hiểu kỳ như bây giờ, người dẫn ta cùng đi nhé."

Liễu Dật nhìn vào mắt nàng, phản phát như nhìn thấy ánh mắt đầy mong mỏi dưới cây hoa đào, bất giác gật đầu: "Tại hạ cần đến động nham tương ở Trường Bạch sơn, nguy hiểm lắm, nếu cô nương

chết ở đó, đừng có oán tại hạ."

Thất Nguyệt gật đầu, nói: "Không đâu, ta không oán hận ngươi."

Liễu Dật nói: "Cô nương tự nguyện muốn chết, tại hạ không còn gì để nói nữa, chúng ta đi thôi".

Dứt lời, thôi động Bi Mộng kiếm lao vút về phía trước.

Một nam một nữ đều mặc hắc y, ngự kiếm giữa không trung, bay nhanh về hướng đông bắc. Mái tóc trắng của nam tử phát phơ đùa với gió, trên mặt đeo mặt nạ, chỉ thấy được đôi mắt, bộ y phục đen nhức mắt của nữ tử lả lướt theo làn gió, càng hiển lộ dáng vóc đẹp mê hồn.

Nhìn mây trắng trôi dạt về sau, Thất Nguyệt hỏi: "Ngươi là ma, không phải là người của Nhân gian?"

Liễu Dật đáp: "Cô nương quan tâm đến tại hạ ư? Cô muốn biết điều gì?" Một câu này của y đã huých toẹt điều Thất Nguyệt muốn nói ra nhưng vẫn ập ủ trong lòng.

Thất Nguyệt dừng lại: "Ta chỉ muốn biết, làm sao người có thể biết chuyện giữa ta và thư sinh?"

Liễu Dật không ngờ nha đầu này lại tinh tế như thế, vẫn nhớ chuyện đó, vừa nghĩ vừa đáp: "Tại hạ là thầy bói mà."

Thất Nguyệt phản bác: "Lý do của người quá khiên cưỡng, người rõ ràng là kiếm giả, làm sao có thể là thầy bói được."

Liễu Dật lắc đầu: "Lý do tại hạ biết việc giữa cô nương và thư sinh, cô tin hay không thì tùy."

Thất Nguyệt không nói gì, nàng biết hắc y nhân này có ý muốn che giấu bèn đổi chủ đề: "Người tên là gì?"

Liễu Dật không nghĩ ngợi gì đáp ngay: "Niết nhân."

Thất Nguyệt nghiêng đầu, nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu: "Chưa từng nghe qua."

Liễu Dật không lý tới nàng, mà chăm chú nhìn mây trắng...

Thất Nguyệt nói tiếp: "Ta là người của Ma tộc, tên gọi Thất Nguyệt."

Liễu Dật thuận miệng: "Tại hạ biết rồi."

Thất Nguyệt vội hỏi: "Làm sao người biết được?"

Liễu Dật vội đỡ lời: "Tại hạ đã nói mình là thầy bói, nếu như đến tên cô

nương còn không biết thì tại hạ kiếm ăn thế nào được?"

Thất Nguyệt không hỏi nữa, nàng biết có hỏi nữa cũng không đến đâu, hai người cứ thế phi hành ngược gió, xuyên mây trắng với tốc độ cao dưới bầu trời bao la.

Liễu Dật tựa hồ nghĩ gì đó, nhìn không gian rộng lớn, tự nói: "Biển xanh thay đổi, tấm lòng si cuồng trôi theo gió, chìm nổi đã bao lần, tình bền như vàng đá, việc đời không như ý muốn, khổ dù hết mà ngọt bùi chưa đến, một thân ta tiêu sái, không cần ai hiểu mình."

Tịch dương tây hạ, mặt trời lặn xuống ánh xạ rắng hồng lên mây trắng khắp trời, Thất Nguyệt nhìn bóng lưng Liễu Dật, nghe bài từ của y, bỗng thấy

mơ hồ mà quen thuộc, tưởng như "y" ở trước mắt.

Giữa không trung, dưới ráng chiều, hai nhân ảnh màu đen, phẳng phất như thần tiên trên trời, bay ngược gió, tạo nên một bức tranh hoàn mỹ

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 84: Phù Sinh Nhược Mộng, Thượng Thiên Thanh ...

Có lẽ, khi đối diện với nỗi cô đơn, không chỉ là ta và người, mỗi người đều cảm thấy mỗi mệt, chúng ta đều muốn có người bầu bạn, bởi vì chúng ta không phải thánh nhân. (Cổ Long-luận)

Trên trời sao lơ lửng một vàng trắng
khuyết tỏa ánh sáng bàng bạc, chiếu rọi
mặt đất tối tăm, Liễu Dật và Thất Nguyệt
đốt một đồng lửa, với tu vi của y, ngự
kiếm căn bản không cần phải dừng lại
nghỉ, độ ba ngày có thể đến Trường Bạch
sơn. Nhưng Thất Nguyệt thì không thể, tu
vi của nàng còn thấp, ngự kiếm chưa tới
một ngày đã không thể chịu nổi, nên bất
đắc dĩ phải hạ xuống nghỉ ngơi.

Liễu Dật ôm Bi Mộng kiếm nằm
xuống bãi cỏ, nhìn lên trời sao bao la vô
tận, tựa hồ nghĩ ngợi điều gì.

Thất Nguyệt ngồi bên cạnh, lên tiếng
hỏi: "Này, ngươi không đói à?"

Y không nói một lời.

Thất Nguyệt lại hỏi: "Ngươi thì
không phải là người à, hình như không hề

mệt? Nếu không ăn gì, dạ dày ta sẽ kêu ầm lên đó."

Y vẫn không lên tiếng, hơi ngần ngừ rồi bật dậy, quay người bước về hướng rừng sâu.

Thất Nguyệt nhìn theo, kêu lớn: "Ồ, người đi đâu?" Nhìn bóng Liễu Dật khuất xa, nàng giậm chân:

"Cái tên đáng chết này, nửa đêm nửa hôm còn đi đâu?"

Nàng đang buồn bực ngồi trên mặt đất, một nhân ảnh màu đen chớp lên, Liễu Dật lại xuất hiện bên cạnh, nhưng lúc này trên tay cầm một con rắn dài cả trượng, trông khá thô kệch, hình như là mãng xà. Y ném con rắn lên không, tay phải nhanh chóng bật kiếm, một đạo bạch quang mang theo hắc sắc khí tức chớp

qua thân con rắn, rồi biến mất.

Y nhanh chóng tra kiếm vào vỏ, tay phải chạm vào thân rắn, móc ra khúc thịt dài một xích đã được lột da, nhặt một cành cây nhọn sắc trên mặt đất, xuyên miếng thịt vào, nướng trên đồng lửa, giải thích: "Vừa nãy tại hạ vào rừng, đang không thấy gì khác thì tìm thấy con rắn này, cô nướng cùng ăn nhé."

Thất Nguyệt nhìn động tác nướng rắn mà ngây dại, cảm giác quen thuộc xiết bao, ở trên đảo hồi mười năm trước, thu sinh không phải cũng nướng thịt rắn cho nàng ăn ư?

Tựa hồ, hai người đều có tâm sự, không biết bao lâu sau, mùi thịt nướng ngào ngạt bốc lên, Liễu Dật vừa nướng vừa nói: "Tuy trường xà hơi khó coi

nhưng thịt cực kỳ thơm ngon, không thể không ăn..."

Thất Nguyệt quay phắt lại nhìn, nàng từng được nghe câu nói "thịt rắn cực kỳ thơm ngon", chính ở trên đảo, thư sinh cũng nói vậy. Nàng không dám tin vào tai mình, cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ con người đang ở trước mặt, nhưng lớp khăn màu bạc đã ngăn cách họ.

Liều Dật đưa miếng thịt rắn nướng ngon lành cho nàng, nói: "Ném thử trù nghệ của ta xem sao, mùi vị có ngon không?"

Thất Nguyệt nhẹ nhàng cắn một miếng, nhưng hiện tại nàng có cảm nhận thấy mùi vị gì cả, câu nói thứ hai "sao, mùi vị có ngon không?" là câu thư sinh đã từng nói với nàng. Mỗi câu nói của y

đều gọi cho nàng nhớ đến thư sinh.

Thất Nguyệt không chủ tâm tiếp lời: "Nếu như đói quá mà không có lương khô, ta thấy dù ăn thịt người cũng ngon vô cùng."

Liễu Dật giật mình, câu nói này tựa hồ lặp lại như năm đó, làm y nhớ đến Thất Nguyệt lúc ở trên đảo. Y từ từ nằm xuống, ngắm sao trên trời, ngôi sao sáng nhất, cô độc nhất.

Thất Nguyệt vừa ăn vừa hỏi: "Người không ăn gì à?"

Liễu Dật thuận miệng đáp: "Không, ăn đồ vật chỉ là một hình thức, hiện giờ thứ tại hạ cần là hỗn độn chi khí." Rồi chuyển chủ đề: "Tâm pháp tối cao của Ma tộc có phải là Lan Nhĩ Phi Na Thanh?"

Thất Nguyệt dừng lại, lấy làm ngạc nhiên hỏi: "Làm sao ngươi biết? Loại tâm pháp tối cao đó chỉ có Ma chủ mới được học."

Liễu Dật không tỏ vẻ gì, nhưng từ tiếng "hừ" của y có thể thấy y vô cùng coi thường người được gọi là Ma chủ đó. Y lại nói: "Tại hạ còn biết, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp của Ma môn hiện giờ mức tối cao chỉ có chín tầng."

Thất Nguyệt đột nhiên đặt miếng thịt xuống, nhớ lại điều gì đó, nàng nói: "Lẽ nào tâm pháp ngươi sử dụng là Lan Nhĩ Phi Na Thanh?"

Liễu Dật không trả lời câu hỏi của nàng mà nói tiếp: "Cô nương có muốn học không? Nếu muốn học, tại hạ có thể dạy cô nương Lan Nhĩ Phi Na Thanh

Tâm Pháp đến tầng chín". Từ việc nàng chỉ có khả năng duy trì thời gian ngưng kiếm phi hành không đến một ngày, Liễu Dật đã biết tu vi của nàng trong mười năm qua tăng tiến rất chậm, nếu như dạy nàng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đến tầng thứ chín để nàng có thể đạt đến trình độ của môn chủ thì về sau này, những kẻ tầm thường không thể động đến nàng.

Thất Nguyệt đột nhiên ngảy ngẩn, tâm pháp tối cao Lan Nhĩ Phi Na Thanh của Ma môn chỉ có lịch đại môn chủ mới được luyện tập, còn môn hạ luyện loại tâm pháp khác. Y là ai? Lan Nhĩ Phi Na Thanh là vô thượng tâm pháp của Ma môn, đối với bất kỳ ai thấy cũng là điều dụ hoặc tốt độ, nàng cũng không ngoại lệ.

Nàng tỉnh táo lại: "Người thực sự biết Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp?"

Liễu Dật không trả lời, chỉ bình tĩnh nói: "Tại hạ chỉ cần cô nương nói một tiếng muốn học, nếu không muốn học, cứ trả lời ngay". Lời lẽ đơn giản nhưng đầy uy lực, ngay cả Liễu Dật cũng cảm thấy bản thân biến đổi rất nhiều.

Thất Nguyệt vội gật đầu: "Học, đương nhiên muốn học."

Liễu Dật nhẹ nhàng ngồi xuống, nói: "Cô nương không được nói với ai là tại hạ dạy hơn nữa, nếu không gặp lúc sinh mệnh nguy hiểm, không được tùy tiện sử dụng Lan Nhĩ Phi Na Thanh."

Thất Nguyệt gật đầu, trong lòng có phần khẩn trương, tâm tình dao động, hoang mang, mình có nên học loại võ

công trong truyền thuyết đó không?

Cánh tay phải màu đen của Liễu Dật duỗi ra, từ chưởng biến thành chỉ, lục sắc quang mang từ trên đầu ngón tay loáng lên, thuận thể điểm vào my tâm Thất Nguyệt, nàng chỉ cảm thấy mắt tối sầm, bản thân như bông bênh, chung quanh trống không, hoàn toàn không có gì cả.

Nàng kêu lớn: "Đây là đâu?"

Hắc quang loé lên, thần bí nhân xuất hiện trước mắt nàng, nói: "Đây là tư tưởng của cô nương, nhìn bốn phía đi, tại hạ sẽ truyền Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp vào trong óc cô nương, mỗi ngày chỉ cần cô nương phong bế lục thức, dùng linh thức tu luyện tất tốc độ nhanh gấp mười lần người khác."

Thất Nguyệt nhìn xung quanh, quả nhiên, trong bóng tối lơ lửng những chữ màu lục, lấp loé phát ra ánh sáng, nàng nói với thần bí nhân: "Đa tạ người."

Liễu Dật dặn: "Tại hạ đi đây, cô nương ở lại đây tu luyện". Nói xong, thân ảnh màu đen biến mất.

Trở về bên ngoài, y nhìn Thất Nguyệt đang nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: "Hy vọng sau này cô nương không bị bất kỳ ai gây thương tổn, tại hạ chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi."

Y nhắm mắt lại, cảm thấy trời đất mệnh mang, dần dần, dung nhập bản thân vào không gian bao la vô hạn...

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 85: Hỏa Chi Tinh Linh, Thiên Thanh Đông ...

Nhìn mặt trời dần lên cao, Liễu Dật để một tay ra sau lưng, cảm thán: "Hôm qua đã khác hôm nay, tương tự vô tận, sinh tử xa cách muôn trùng, sâu bao lần, khó mà đo được, nhân sinh như ảo mộng, người mặt lộ, lòng thương tâm, tim vỡ nát, vung kiếm vì hồng nhan..."

Một giọng nữ vọng tới, là tiếng của Thất Nguyệt: "Người dậy sớm thế, có phải vì nhớ đến người trong lòng không?"

Liễu Dật quay người lại, nhìn Thất Nguyệt nói: "Cô nương không phải cũng dậy sớm sao? Đêm qua ngủ có ngon không?"

Thất Nguyệt gật đầu nói: "Nhờ Lan Nhĩ Phi Na Thanh của người nên hiện tại đã hết mệt mỏi, tinh thần phấn khởi, chúng ta có thể tiếp tục lên đường."

Liều Dật gật gù đầu, hai người tìm một nguồn nước, rửa ráy xong bèn ngự kiếm bay lên, rõ ràng tốc độ của Thất Nguyệt đã tăng đáng kể. Cần biết Lan Nhĩ Phi Na Thanh là tâm pháp tối cao của Ma tộc, những thứ trong đó cao diệu vô cùng, ẩn tàng khả năng huỷ thiên diệt địa, vì thế bao nhiêu đời nay chỉ có Ma môn Ma chủ mới có quyền tu luyện, những người khác chỉ được luyện tâm pháp khác. Không ngờ Thất Nguyệt bây giờ bỗng nhiên được tập luyện, cộng thêm được Liều Dật đích thân chỉ điểm, nên tiến bộ nhanh chóng.

Tôi đến, hai người lại hạ xuống nghỉ ngơi, mất khoảng năm ngày đã tới trên Trường Bạch sơn, lúc này đang là tháng chín mùa thu, lá phong phiêu đảng trong gió, hai người lãng du trong rừng rậm, lòng thư thái vô ngần.

Liễu Dật dừng lại, hạ xuống mặt đất: "Căn cứ tự thuật của Diệp tiên bối, động dung nham đó ở quanh đây, chúng ta hiện tại đã tiến vào trong núi, cần phải tìm kiếm thật kỹ."

Thất Nguyệt gật đầu, hai người bắt đầu tìm kiếm. Có lẽ do vận khí tốt, hoặc động dung nham này căn bản không có gì bí mật, hai người nhanh chóng phát hiện ra nó nằm sau một hòn núi lớn, phía trên điêu khắc ba chữ lớn đã mờ nhạt: "Nham tương động". Liễu Dật lên tiếng: "Là đây

rồi, nếu bây giờ cô nương hồi hận hay mau quay lại, vào trong tại hạ không thể chiếu cố được đâu."

Thất Nguyệt nói: "Đừng có nghĩ ta yếu đuối, ta chỉ muốn giết thời gian mà thôi, dầu thế nào thế giới này không còn ý nghĩa gì với ta, người không cần lo". Nỗi buồn quá lớn làm cho lòng chết lịm, xem ra tâm tình nàng tựa hồ đã mất đi theo cái chết của Liễu Dật.

Liễu Dật không nói gì chỉ biết cảm thán trong lòng, rảo bước tiến tới, hai người vừa vào động đã cảm thấy nhiệt phong tấp vào mặt, tiến thêm một bước, nhiệt độ tựa hồ cao hơn; hai người không biết đã đi bao xa trong động huyết màu đen này, chỉ dựa vào tu vi của mình mà nhận biết đường đi.

Không biết đi được bao lâu, bỗng nhiên trước mắt lấp lánh ánh sáng đỏ, nhưng hai người cũng cảm thấy nhiệt độ như như thiêu như đốt, đề đi tiếp, Liễu Dật thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, hình thành một lớp lục quang bên ngoài thân thể, hộ thân cương khí cách ly hơi nóng, trong chớp mắt, áp lực giảm hẳn.

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt ở phía sau, dù nàng không mặc nhiều y phục, thậm chí có chỗ còn để trần, nhưng nàng không ngừng gạt mồ hôi trên trán, y gọi: "Đến đây". Nói xong, thôi động tầng thứ mười Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, tỏa rộng phạm vi hộ thân cương khí.

Thất Nguyệt nhìn y rồi cuối cùng đành cất bước, phạm vi bảo vệ của hộ

thân cương khí không quá lớn, có thôi động tầng mười cũng chỉ cách ly nhiệt khí trong phạm vi bốn xích. Khoảng cách giữa hai người trở nên rất gần, mặc dù vậy vẫn dễ chịu hơn so với nhiệt độ như thiêu như đốt bên ngoài, Thất Nguyệt vừa đặt chân vào vòng hộ thân cương khí liền cảm thấy áp lực xung quanh biến mất, thư thái đi nhiều.

Nàng ngạc nhiên nói: "Tu vi của ngươi, khẳng định là cao hơn cả phụ vương ta."

Nàng nói vậy, trong lòng Liễu Dật nảy ra ý nghĩ: "Nếu như ta giết sạch toàn bộ người trong Ma môn, tâm tình của Thất Nguyệt sẽ thế nào nhỉ? Có giống với tao ngộ của ta mười năm về trước không?"

Nhưng giờ y không có thời gian để nghĩ đến chuyện đó, mục tiêu của y là "Bất hoang tinh khoáng" ở trong động, sau đó kiến lập Vĩnh Hằng chi thành, từ từ báo thù toàn bộ Ma giới, bọn họ có liên minh với nhau không? Phải cho bọn họ nếm mùi báo phục.

Y sải bước về luồng hồng quang phía trước, Thất Nguyệt bám sát phía sau, nhiệt độ càng lúc càng cao, nếu như Thất Nguyệt rời khỏi tầng bảo hộ, nhiều khả năng nàng sẽ bị nướng chín.

Cuối cùng, hai người đến được vùng phát ra hồng quang, vừa nhìn xuống đã thất kinh, không ngờ trong động này quả có nham tương cuộn chảy: trước mắt hai người đột nhiên thoáng dâng, sơn động rộng hẳn ra, hai bên đều có đường rãnh,

nham tương đỏ rực chuyển thành màu vàng chảy phía dưới.

Liều Dật ngoái lại đưa dùng tay phải nắm lấy tay Thất Nguyệt, nói: "Đi sát vào người tại hạ, nếu như cô nương rời khỏi tầng bảo hộ này sẽ nhanh chóng bị biến thành gà nướng ngay."

Mặc dù tay phải y có đeo găng, Thất Nguyệt vẫn có cảm giác không thoải mái, muốn rút tay về, nhưng khi nghe y giải thích, nàng không tiện làm vậy. Quả thật, nhiệt độ nơi đây cao đến mức có thể dễ dàng nướng chín một người, nàng không muốn biến thành gà quay nên không phản kháng, mặc cho y nắm tay.

Sơn động phía trên dốc đứng, dòng nham tương nóng rực lục bụi nổi lên bong bóng màu vàng, sau đó vỡ ra bắn tứ

tán như những cánh hoa nham tương màu đỏ ngập ngựa ý tử vong, Thất Nguyệt hỏi:

"Người biết "Bát hoang tinh khoáng" ở đây hả?"

Liễu Dật lắc đầu: "Tại hạ chỉ biết ở trong động này, không biết nơi cụ thể, chúng ta từ từ tìm vậy."

Thất Nguyệt vừa đi vừa hỏi: "Không biết là sơn động lớn đến đến đâu nữa đây."

Càng đi lên càng dốc, sơn động cũng mỗi lúc một rộng hơn, nham tương vẫn không ngừng chảy dưới chân, cảnh tượng đó khiến người ta thấy mình bèo bọt. Không biết đi được bao xa, sơn động càng cũng rộng lớn hẳn, nham tương giống như một hồ nước, bất quá đó không phải là hồ thông thường, Liễu Dật dừng

bước nói: "Có vật đang tiến lại gần chúng ta."

Tay trái Thất Nguyệt giữ tư thế xuất kiếm nhanh nhất, Liễu Dật lắc đầu: "Tại hạ nghe nói nơi đây có Hỏa tinh linh đã tu luyện nghìn vạn năm, dựa vào địa thế hiện tại, chúng ta ...đã đến nơi nguy hiểm", y nắm lấy tay Thất Nguyệt lùi lại phía sau, cũng cần duy trì khoảng cách nhất định với vách đá bóng rầy này.

Y từ từ nhắm mắt, dùng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp thôi động cảm thức linh mẫn đến mức cao nhất, lặng lẽ nghe ngóng động tĩnh xung quanh, yên tĩnh quá, ngay cả dung nham đang sôi lục bục cũng không có một chút âm thanh, tựa như sự yên ả trước cơn bão lớn. Y đột nhiên mở mắt: "Ôm sát tại hạ, nó đang

đến đây."

Vừa dứt lời, hồ nham tương trước mặt bùng mạnh lên trời một hỏa trụ cự đại. Hỏa trụ tan biến, trong nham tương xuất hiện một thân thể khổng lồ rùng rục lửa, ánh lửa chói mắt bập bùng quanh mình nó làm cho người ta chỉ thấy được hai chân và hai con mắt phát ra bạch quang, đồng thời một cột "nước" toàn lửa bắn vọt lên.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 86: Sinh Tử Nhất Thuần, Ước Mộng Chi ...

Thất Nguyệt chưa bao giờ thấy con

quái vật nào đáng sợ đến thế: thân hình cao bốn năm trượng, toàn thân là nham tương đỏ lửa, nếu chạm vào luồng hỏa diễm bao bọc phạm vi ba xích kia lập tức bị dung hóa ngay, mắt nó phát ra bạch quang trông càng thêm đáng sợ, ngay lúc vừa mới xuất hiện, nó đã phóng ra một đạo hỏa tiễn, bắn thẳng đến hai người.

Thất Nguyệt nghe cảnh báo vội ôm chặt lấy thân hình vững chắc của y, thân thể lay động, đạp không phi hành, hai người tránh thoát hỏa tiễn rồi tiếp tục lướt xéo về phía đối diện rộng rãi.

Bay qua vùng nham tương nóng như nung, ai mà không kinh sợ, nếu không may rơi xuống thì... kết quả sẽ như thế nào? Nhưng Thất Nguyệt bây giờ ngược

lại, trở nên bình tĩnh lạ thường, hiện tại nàng đang ôm thân thể đó, cảm giác thật quen thuộc, thân thiết... phảng phất như trở lại đêm sáng trăng huỳnh hỏa trùng bay đầy trời nhiều năm trước.

Liều Dật nhẹ nhàng đáp xuống, không gian nơi đây hẹp hơn lúc trước nhiều, y nhìn con quái vật khổng lồ đang dần tiến lại, lên tiếng: "Cô nương lùi lại đi."

Thất Nguyệt nghe lời lùi lại, nhưng vẫn trong phạm vi của lục quang. Liều Dật nhìn quái vật khổng lồ, thầm tính cách đối phó, thân hình nó do nham tương đổ cấu thành, nếu dùng Bỉ Tứ Thức sẽ có một cơ hội, nếu không thành công tất sẽ phải chết, trận chiến nào cũng chỉ có một nửa cơ hội mà thôi.

Đột nhiên, trong đầu y lóe lên một tia

sáng, nhận thấy không thể sử dụng kiếm, đối thủ là Hỏa tinh linh, hiện tại tu vi của y chưa đến tầng thứ mười ba Lan Nhĩ Phi Na Thanh, khó có khả năng giết được nó, nhưng kết cấu của nó là dạng lưu động, nhất định có một vật giết chết được.

Liễu Dật vòng tay phải ra sau lưng: "Đưa cho tại hạ một quả Thị thần lôi."

Thất Nguyệt giật mình, Thị thần lôi là một vật đặc thù của Ma môn, do phụ vương luyện chế cho riêng nàng, lúc bình thường rất ít khi sử dụng, huống hồ mười năm gần đây nàng không hề dùng tới, làm sao thần bí nhân lại biết được.

Trong lúc nàng đang ngơ ngẩn, quái vật màu đỏ vung song thủ ném ra hai hai hỏa tiễn. Liễu Dật thấy nàng không động tĩnh gì mà trước mắt hỏa tiễn lại đang

bay đến, thân hình chuyển động, thi triển Ân Toàn Cửu Ảnh ôm chặt lưng nàng, nhảy sang vị trí khác né tránh. Chín chiếc bóng lóe lên trước mắt Thất Nguyệt, cuối cùng hợp thành một người.

Thất Nguyệt hơi mù mị, người đứng trước mắt nàng, thực sự rất quen thuộc.

Liều Dật không dừng lại, tay trái khẽ động, lấy ra một vật hình trụ tròn màu đen từ trong túi vải bố tại thắt lưng của Thất Nguyệt, không sai, đó là Thị thần lôi. Liều Dật rướn người dặn: "Cô nương đứng cho vững". Rồi ném mạnh quả đạn về phía con quái vật nham tương màu lửa, đồng thời tiến lại gần, mắt lóe hồng quang, tay phải loáng qua, Bi Mộng Kiếm được tuốt khỏi vỏ ngân vang, một lưỡi kiếm ánh sáng hình bán nguyệt màu

trắng xả vào Thị thần lôi.

"Oàng!"

Thị thần lôi nổ tung làm sơn động rung nhẹ, quái vật nham tương khổng lồ bị nổ tung tóe khắp nơi, nham tương màu đỏ chạm vào phạm vi bốn xích quanh Liễu Dật, lập tức bị bốc lên khói đen rồi tan biến. Y tính không sai, tinh linh này bất quá là một bộ phận trong nham tương, chỉ có thể làm nó tách từ giữa, sử dụng Thị thần lôi là biện pháp tốt nhất.

Lúc đó Thất Nguyệt đang ngây người bất động, đột nhiên hỏi: "Người là ai? Làm sao biết ta có Thị thần lôi, còn biết cả chuyện ta đặt nó ở đâu?"

Liễu Dật quay đầu nhìn nàng, trả lời: "Tại hạ đã nói mình là thần toán, nên biết rất rõ mọi chuyện về cô nương."

Thất Nguyệt lắc mạnh đầu: "Không, ta không tin, người lừa ta, căn bản là người muốn trốn tránh, che giấu gì đó, nếu không thì sao người lại đeo khăn che, bỏ xuống đi." Tựa hồ, nàng muốn xác nhận chuyện gì đó.

Tâm tình nàng đang nổi sóng, kích động vạn phần, sơn động rung chuyển dữ dội, Liễu Dật nhìn quanh: "Sơn động sắp sụp đổ, chắc do Thị thần lôi vừa rồi gây nên, chúng ta..."

Chưa kịp nói hết, Liễu Dật lùi lại một bước, vội dang chân ra, nham tương vô tận ào ào quét qua nham thạch. Rất nhanh, y và Thất Nguyệt đã cách nhau mười trượng. Thất Nguyệt cảm thấy toàn thân như ở trong hỏa lò, cảm giác ngột thở, toàn thân cơ hồ nứt toác, phảng phất

như sắp bị thiêu chết.

Khoảng cách giữa hai người không ngừng mở rộng, vị trí Thất Nguyệt đứng đang bị dung nhan xâm thực dần dần, càng lúc càng thu hẹp, cơ hồ sắp chìm trong nham tương, ngay lúc đó, tại chỗ quái vật khổng lồ nổ tung, một ánh hồng quang lóe lên, Liễu Dật quay đầu, trong lòng hoan hỉ: "Là "Bát hoang tinh khoáng". Nhưng sơn động lại bắt đầu sụp đổ...

Liễu Dật đảo mắt, tình thế bây giờ buộc y phải lựa chọn, hoặc cứu Thất Nguyệt, hoặc mặc kệ nàng, tìm cách lấy "Bát hoang tinh khoáng", chỉ cần lấy được là có thể kiến lập Vĩnh Hằng chi thành. Nhưng giờ y không có thời gian để cân nhắc, nham tương đang trào tới, cự

thạch đang rơi khắp sơn động, khoảnh khắc nữa, nơi đây sẽ sụp đổ.

Thất Nguyệt lúc này đã có phần hôn mê, xung quanh nham tương vô tận đang ào tới nhưng nàng đã kịp nhìn thấy "Bát hoang tinh khoáng", nàng biết, thân bí nhân đến đây chỉ vì nó, nên vô cùng bình tĩnh, bởi người tuyệt vọng không biết sợ gì, kể cả tử vong.

Đột nhiên, nàng cảm thấy thân thể mát lạnh, tiếp đó cảm giác thư thái truyền khắp toàn thân, một bàn tay mạnh mẽ ôm lấy eo, nàng lặng lẽ mở mắt, cố gắng khôi phục ý thức, chỉ thấy nam nhân thân bí đó đang ôm lấy nàng, đạp kiếm bay nhanh ra phía ngoài sơn động.

Nàng không hiểu, y vì cái gì mà muốn cứu nàng, y có thể không quan tâm

đền sinh mạng của nàng mà tìm cách lấy được "Bát hoang tinh khoáng", nhưng y đã từ bỏ để cứu nàng.

Liễu Dật cúi nhìn Thất Nguyệt đang trong lòng y, ngự kiếm bay nhanh ra bên ngoài sơn động, lên tiếng: "Đây là lãng mạn ư? Nếu lãng mạn, thì là lãng mạn tử vong, để xem vận khí chúng ta tốt hay không, ra khỏi sơn động này, ai sẽ chết trước?"

Nhãn tình Thất Nguyệt mông lung, hai tay nàng ôm chặt lấy cổ Liễu Dật, câu nói quen thuộc đó nàng đã từng nói, đã từng hỏi y: "Đây là sự lãng mạn?"

Tựa hồ, đây là an bài của vận mệnh, Liễu Dật muốn nghịch thiên cải mệnh, nhưng vô tình đã bước theo con đường mà vận mệnh buộc y phải đi, lẽ nào

không thể tự nắm lấy vận mệnh của mình?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 87: Hắc Thạch Tinh Anh, Nghịch Thiên Hành ...

Vô số tảng đá từ trên nóc động vỡ ra rơi ầm xuống, Liễu Dật đẩy Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đến tầng thứ mười hai Nghịch Thiên, bay ra ngoài sơn động với tốc độ nhanh nhất, đá và nham tương như ác ma truy đuổi sát gót.

"Ầm!"

Cả sơn động sụp đổ, cửa động bị nham thạch vô tận tràn lấp, trong chớp

mắt, một đạo hắc quang bay vút lên trời, xẹt vào mây cao.

Không phải ai khác, chính là Liễu Dật và Thất Nguyệt, đứng trên mây lững lờ bay, làn gió nhẹ nhu thuận, ánh nắng ấm áp, y thở hắt ra: "Quá nguy hiểm, không ngờ chúng ta thoát chết." Nói đoạn, y chậm chậm đáp xuống một rừng phong.

Thất Nguyệt vội buông tay, đứng sang một bên: "Tại sao ngươi không lấy "Bát hoang tinh khoáng" mà cứu kẻ không quan trọng là ta? Có đáng không?"

Liễu Dật vẫn cầm chuôi kiếm màu đen, bi thương vô tận đã có thể làm an tĩnh trái tim khát máu của y, bình tĩnh trả lời: "Không có gì là đáng hay không đáng, chỉ là nguyện ý hay không thôi".

Nói xong, y quay người ngẩng đầu nhìn trời, lòng thầm cân nhắc: "Bát hoang tinh khoáng" đã vĩnh viễn bị chôn vùi, mặc kệ, quay về Liên Hoa trấn tìm cách khác vậy.

Y không ngoảnh lại, chỉ nói: "Chúng ta đi thôi, tại hạ cần phải tìm cách khác vậy". Không đợi Thất Nguyệt đáp lời, y nhảy lên Bi Mộng kiếm phá không bay đi, hướng về phía Liên Hoa trấn.

Thất Nguyệt cũng té khởi Vũ Nguyệt kiếm lấp lánh bay vút lên mây, theo sát sau lưng Liễu Dật.

Cần biết Lan Nhĩ Phi Na Thanh là tâm pháp tối cao của Ma môn, tự nhiên có chỗ diệu dụng, luyện thành tầng thứ nhất, tự bản thân tâm pháp sẽ nâng cao với tốc độ gấp bội, hấp thụ hỗn độn chi

khí của trời đất bổ sung số chân khí cần thiết. Dù Thất Nguyệt mới luyện có mấy ngày, nhưng vì tâm pháp liên tục tự đề thăng, hơn hẳn những loại tâm pháp khác đã luyện trong mấy tháng.

Nàng kẻ vai Liễu Dật phi hành, đột nhiên lên tiếng: "Ta có cảm giác người giống một người."

Liễu Dật rung động trong lòng, thầm nhủ: "Nha đầu này tâm tư cũng sâu sắc thật."

Thất Nguyệt thấy y không trả lời, bèn nói tiếp: "Mười năm trước, ta quen một thư sinh, nhìn mỗi hành động, mỗi lời nói của người, tựa hồ như ta thấy thân ảnh của y, chỉ mỗi... thương tang, lãnh khốc, hung bạo của người là y không có."

Liễu Dật vẫn không nói gì, nhưng

trong đầu y, nảy ra một vấn đề: "Ta đã biến đổi rồi à? Ta già thật rồi, có lẽ tim đã biến thành băng giá, đã chết từ khi nhìn thấu mọi tàn khốc của thế gian?"

Thất Nguyệt không nói nữa, cứ thế, hai người lặng lẽ phi hành, lúc đi mất năm ngày, khi về chỉ nghỉ chân có một lần, hết bốn ngày đã về đến Liêu Hoa trấn.

Đáp xuống bên ngoài trấn, hai người cùng về lò rèn trên ngã tư, vừa vào đã thấy Thiên Kiêu, kẻ giống Cát Lợi Nhi tới chín phần, và bốn hộ vệ, những người luôn kè kè bên nàng. Liễu Dật liếc nhìn Thiên Kiêu rồi đi vào trong, y không nghĩ lại gặp nàng tại đây, thực sự sợ không chế không nổi bản thân, nhìn thấy nàng, hình ảnh Cát Lợi Nhi lại hiện lên

trước mắt khiến tim y đau nhói.

Lúc này, Diệp Đồng Lâm chạy tới: "Sao, ngài lấy được "Bát hoang tinh khoáng" chưa?"

Liễu Dật lắc lắc đầu nói: "Chưa, sơn động đó bị sập "Bát hoang tinh khoáng" cũng bị chôn vùi theo.

Lẽ nào không nơi nào khác có loại khoáng thạch này à?"

Diệp Đồng Lâm gật gật đầu nói: "Có, trên mình tiểu cô nương này có một khối, chỉ là..." Tay của lão chỉ vào Thiên Kiêu.

Y quay đầu nhìn Thiên Kiêu và tứ hộ vệ của nàng đang ở sau lưng.

Diệp Đồng Lâm nói tiếp: "Thiên Kiêu cô nương này cho lão phu vạn lượng hoàng kim, muốn lão phu dùng "Bát hoang tinh khoáng" để chế tạo một thanh

phi kiếm cực phẩm, chẳng qua nó tuyệt không phải là chất liệu tốt nhất để rèn kiếm, nếu là pháp khí, nó còn có tác dụng tăng cường chân lực, nhưng để tạo phi kiếm, còn xa mới bằng "Hắc thạch tinh anh", đó mới là vật liệu thượng phẩm để luyện được phi kiếm.

Liễu Dật như thấy được hy vọng: "Ở đâu có Hắc thạch tinh anh?"

Diệp Đồng Luân nói tiếp: "Ba mươi năm trước, lão nghe nói ở Hoang vu sâm lâm mãi tận cùng Tây Bắc có một con hắc long xuất hiện, Hắc thạch tinh anh chính là viên đá trên đầu nó, giết được hắc long tất lấy được, chỉ là trong trời đất rộng đứng đầu vạn vật, linh khí sâu dày, lại có pháp lực mạnh mẽ, hơn nữa, mọi giống loài đều dưới quyền thống trị

của Thiên Long, lão sợ nếu giết hắc long sẽ đắc tội với Thiên Long."

Liều Dật nhớ lại lời Lang Vương, Thiên Long và Hỏa Phượng đã kiến lập Thiên Long thần đàn, lại đang chữa mũi dùi về phía bọn Lang Vương, nhưng tẩu xảo làm sao hiện tại ông đã trở thành lão sư của y, vô tình chuyện này gián tiếp dính líu đến y, căn bản không thể tránh được, thôi thì cứ để nó xảy ra rồi đương đầu.

Hồng quang trong mắt Liều Dật lóe lên: "Hừ! Long tộc... Rồi có một ngày ta sẽ làm cỏ chúng". Ngữ khí hiện rõ sự cuồng ngạo, tự tin, mọi người đều nghĩ vậy, hoàn toàn tin rằng y làm được.

Y quay sang nói với Thiên Kiêu: "Tại hạ sẽ tìm Hắc thạch tinh anh về đổi

lấy "Bát hoang tinh khoáng", cô nương có thể tạm hoãn thời gian chế tạo phi kiếm chăng? Như vậy chúng ta đều có lợi, phi kiếm của cô mạnh hơn một tầng, tại hạ cũng có được vật mình cần."

Thiên Kiêu liếc nhìn y: "Có thể! Chỉ là ta không biết ngươi có lấy được Hắc thạch tinh anh về hay không?"

Liễu Dật hỏi Diệp Đồng Luân: "Hoang vu sâm lâm cách đây bao xa?"

Diệp Đồng Luân đáp: "Khoảng ba ngàn dặm."

Liễu Dật quay sang Thiên Kiêu: "Độ năm ngày tại hạ sẽ tới được Hoang vu sâm lâm, thêm hai ngày tìm hắc long và năm ngày quay về, chắc trong vòng mười hai ngày có thể hoàn thành, đến lúc đó cô nương sẽ biết tại hạ lấy được Hắc thạch

tinh anh không." Giọng nói đầy kiên định, không thể hoài nghi được.

Thiên Kiêu tựa hồ bị trấn áp, nhất thời không thốt lên lời.

Liễu Dật nói tiếp: "Để khỏi lãng phí thời gian và bắt cô nương chờ lâu, tại hạ sẽ xuất phát ngay đây." Nói xong, y xoay người đi ra phía ngoài, cước bộ vững chắc hữu lực, phảng phất như không gì ngăn trở được việc y muốn.

Thất Nguyệt bật dậy, chạy theo: "Ta cũng muốn đi."

Liễu Dật vừa đi vừa nói: "Lần này nguy hiểm hơn nhiều, tại hạ phải giết một con rồng, tinh anh trong vạn vật, không loại quái vật nào nguy hiểm bằng nó đâu."

Thất Nguyệt lắc đầu: "Ta không sợ,

ta sẽ thận trọng."

Liễu Dật không nói gì thêm, ra đến bên ngoài trấn liên tể khởi trường kiếm màu đen, tung người lên rồi phá không phi hành lướt thẳng vào mây cao. Thịnh không bao la vô hạn, tương lai còn bao điều chưa biết, nhưng y dũng cảm đương đầu với tất cả. Có lẽ đời là như vậy, một người đã trải qua cái chết, càng hiểu được cuộc đời, biết tất cả những gì cần phải đối diện.

Thất Nguyệt thấy y phi hành trên cao, cũng ngự kiếm bay lên theo sát, nàng tự hỏi: "Y rốt cuộc là ai? Trong mắt tràn ngập bi thương và tang thương, nhưng lại dám đối diện tất cả, không nề hà gian nguy nào, rõ ràng lòng y đã chết nhưng lại nỗ lực hoàn thành mọi việc, y là ai?"

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 88: Long Ngâm Hồ Khiếu, Phong Khởi ...

Có lẽ, đời người là một chuyện đau thương cười ra nước mắt, vô cùng giản đơn bày ra trước mắt, nhưng đặt vào tam thiên đại thế giới nơi trần thế lại biến thành phức tạp vô biên...

Chỉ mất bốn ngày, tức là nhanh hơn dự kiến một ngày, hai người đã đến Hoang vu sâm lâm.

Với sự trợ giúp của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, Thất Nguyệt hấp thu hồn độn chi khí rồi chuyển hóa thành

chân khí ngự kiếm, xem ra ngộ tính của nha đầu này không tồi.

Hai người giảm tốc độ, cảnh tượng trước mắt khiến họ có phần ngần ngại, tựa hồ từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa bao giờ tưởng tượng nổi trên đời lại có một nơi như thế. Hoang vu sâm lâm trải dài vô tận, cây cối toàn màu đen cháy, như thể vừa bị lửa thiêu, từ trên nhìn thấy toàn khói đen dày đặc, nhưng họ biết không phải do lửa đốt mà do hắc long.

Trên mặt đất đầy thi cốt, nhìn kỹ thấy có xương người, xương động vật, thậm chí có cả nhưng bộ xương rất lớn, nhiều khả năng là xương tu luyện giả của Yêu tộc. Hai người tiếp tục phi hành trên tầng không của Hoang vu sâm lâm vô cùng vô

tận.

Thất Nguyệt đột nhiên hỏi: "Khu rừng lớn thế này, chúng ta phi hành đã hai thời thần mà không thấy điểm tận cùng, tìm hắc long bằng cách nào?"

Liều Dật không trả lời, trầm tư nghĩ ngợi, Thất Nguyệt nói không sai, hai người đã bay liền hai thời thần mà rừng vẫn ngút ngàn, cứ thế này chắc phải mất cả tháng mới tìm hết khu rừng, làm sao có thể khiến hắc long xuất hiện.

Đột nhiên, y nhớ tới câu nói của Niết nhân: "Người hiện tại là ma, trong thân thể cuộn chảy cuồng bạo chi huyết vạn năm không đổi". Đối với máu, y mười phần thích thú vì đã từng nghe Niết nhân cho biết mùi cuồng bạo chi huyết có khả năng kích thích dã tính nguyên thủy của

bất kỳ động vật nào, chỉ cần phát giác có mùi vị, kể cả cách hàng ngàn dặm, sinh vật đó sẽ nổi điên xông tới.

Nhưng có một vấn đề khác nảy sinh, nếu như dùng cuồng bạo chi huyết, nhiều khả năng dẫn dụ các sinh vật quanh đây xuất hiện, vốn hắc long đã vô cùng khó đối phó, nếu như sinh vật yêu tộc xuất hiện thì xoay sở làm sao?

Thất Nguyệt thấy y đang suy nghĩ bèn hỏi: "Người có biện pháp gì chưa?"

Liễu Dật gật đầu, nói: "Biện pháp thì có nhưng cực kỳ nguy hiểm, hắc long là tinh anh trong long tộc, rất khó đối phó, nhưng nếu như dẫn dụ cả người của Yêu tộc kéo đến, thì càng phiền."

Thất Nguyệt hỏi: "Biện pháp gì?"

Liễu Dật nói: "Không biết cô nương

đã từng nghe qua về cuồng bạo chi huyết chưa, đó là dòng máu của Chân ma tộc, chỉ sợ dùng nó sẽ hấp dẫn Yêu tộc kéo đến. Cần biết cuồng bạo chi huyết có tác dụng gây chú ý đối với yêu tộc, lại còn làm cho chúng phát cuồng."

Thất Nguyệt cả kinh: "Người lấy đâu ra cuồng bạo chi huyết, chỉ có Chân ma tộc mới có, nhưng Chân ma tộc đã biến mất hoàn toàn rồi". Đột nhiên, nàng nhớ lại tình cảnh khi y bật kiếm, buột miệng: "Ý người là... người là Chân ma?"

Liễu Dật nhìn nàng, trong mắt lóe hồng quang, lạnh lùng nói: "Nếu không làm sao tại hạ có cuồng bạo chi huyết?"

Trong lòng Thất Nguyệt ớn lạnh, người của Chân ma tộc đã biến mất, bây giờ người trong Ma tộc không cần đến sự

thống trị của Chân ma, nếu như để cho Nhân gian chánh đạo và Âm chi ma đạo biết được thân phận thật của y, nhiều khả năng họ sẽ hợp lại quần công, vì Chân ma là đại biểu tà ác nhất trên thế gian, không chủng tộc nào có thể khoan dung.

Liễu Dật nói tiếp: "Cô nương sợ à? Chân ma vẫn luôn ở bên cạnh, tại cô không biết đó thôi."

Thất Nguyệt bình tĩnh lại, nàng nói: "Ta rất ngạc nhiên, nhưng nói sợ thì hoàn toàn không, lòng người trên thế gian còn đen tối hơn ma, bọn họ nghi ngờ, giết hại lẫn nhau chỉ vì danh lợi, mặc dù người là ma, nhưng ta chưa hề thấy người làm điều tà ác, ngược lại người còn cứu ta một lần."

Liễu Dật cất giọng lạnh lùng: "Hừ!

Một ngày nào đó, khi thời khắc đến, cô nương sẽ thấy ma đáng sợ thế nào."

Lời nói của y khiến Thất Nguyệt hoảng sợ, con người trước mắt nàng băng lãnh như ma, cơ hồ không lời nói nào có thể cảm hóa được, đã bao nhiêu ngày qua, nàng chỉ thấy đôi mắt đầy bi thương và tang thương ...

Liễu Dật rút phất trường kiếm ra, cắt nhẹ một nhát trên cổ tay trái, giọt máu đen tuyền rỉ ra.

Nhưng trong chớp mắt, miệng vết thương đã khép lại.

Thất Nguyệt nhìn xuống, hỏi: "Đó là cuồng bạo chi huyết?"

Liễu Dật gật đầu: "Đi, chúng ta phải tìm nơi trú ẩn trước, xem xét tình hình rồi mới tính tiếp."

Hai người chuyển hướng phi hành, mới quay đầu được nháy mắt, một tràng long ngâm vang dội đất trời, mây gió biến sắc, bầu trời xanh lam lập tức bị mây đen che phủ.

Liều Dật chỉ vào một cái gò đất: "Xuống đây, nhanh đến chỗ này." Hai người lao xuống thật nhanh, thu trường kiếm về, ẩn nấp ở phía sau.

Chớp mắt, mây đen trên bầu trời hé ra, một con rồng khổng lồ mình sọc đen dài cả trăm trượng xuất hiện, uốn éo hạ xuống, tứ trảo hữu lực của nó cơ hồ có thể phá tan mọi thứ, lớp vảy lấp lánh, chiếu rọi mặt đất tối đen. Nó quét đôi mắt đỏ lờm một vòng, tìm xem cuồng bạo khí tức xuất phát từ đâu, khí thế uy nghiêm khiến người nào cũng hồn kinh

phách tán.

Liều Dật dặn: "Khi tại hạ xông ra, cô nương cứ nấp tại đây, tại hạ không hiểu lắm sở học của mình, chẳng rõ đã đạt đến trình độ nào, nên không dám bảo đảm đối phó được với nó, vạn nhất tại hạ gặp chuyện gì, cô nương tự tìm đường chạy trốn."

Thất Nguyệt nhìn y, nếu không thấy giọt máu cuồng bạo đó, nàng thực sự không tin y là Chân ma.

Đúng lúc y toan hiện thân thì một tiếng hô gầm vang lên, làm bụi bay cuộn khắp trời, sấm sét ầm ầm vọng khắp vũ trụ, hai dải mây đen lập tức xoắn lại, sấm vang chớp giật, Liều Dật nói: "Có lẽ thần vật nào đó xuất hiện."

Hai người từ từ thò đầu ra xem, bắt

giác sờn cả gai ốc. Một con bạch hổ thân hình dài khoảng ba mươi trượng, lông trắng muốt có điểm hoa văn màu đen, trên thân mọc ra một đôi cánh màu trắng, khiến nó có thể bay trên không, tứ trảo to lớn mà hữu lực, đôi mắt màu ngọc bích nhìn hắc long chăm chăm, hiển nhiên nó cũng mạnh mẽ không kém gì hắc long. Tiếng hổ gầm vang, chấn động cả Hoang vu sâm lâm, bạch hổ ngoác miệng, để lộ hàm răng dài hai xích, giống như những lưỡi đao nhọn, uy phong vô bỉ.

Liễu Dật nhìn Bạch Hổ, sao mà quen thuộc, hình như đã gặp qua ở đâu... Đúng, là đồ tượng xuất hiện trong mắt của Kim Lô chủ nhân, con bạch hổ đó không lớn thế này, nhưng giống hệt.

Lúc này phong vân biến sắc, mặt đất

dậy lên cuồng phong, không ngờ một giọt cuồng bạo chi huyết của y đã dẫn đến một trường long tranh hổ đấu.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 89: Kiểm Trảm Long Thủ, Cuồng Bạo Chi ...

Tựa hồ, dự tính của con người vĩnh viễn không chuẩn xác, những lúc người không nghĩ việc gì sẽ xảy ra, nó lại xảy ra, có phải ông trời muốn hý lộng con người không? (Cổ Long-luận)

Liều Dật và Thất Nguyệt ẩn nấp phía sau gò đất, lặng lẽ quan sát biến hoá tại hiện trường, gió cuồn cuộn, mây mịt mờ,

tất cả đều biểu hiện đang xảy ra một trận long tranh hổ đấu.

Liễu Dật vạn lần không ngờ rằng tại Hoang vu sâm lâm này ngoài hắc long còn xuất hiện một thần thú như bạch hổ, không nói đâu xa, chỉ nhìn vào đôi cánh cũng biết nó tuyệt đối không phải loại dã thú bình phàm.

Cùng lúc, một tiếng rùng ngâm vang dội đất trời, hắc long ngẩng đầu kêu một tràng dài, cái miệng to lớn ngoác ra, một đạo hỏa diễm đỏ rực bắn thẳng về phía bạch hổ. Tựa hồ bạch hổ này rất sợ đạo hỏa diễm, đập mạnh đôi cánh trắng, bay lên không tránh thoát, nó cũng tịnh không dừng lại, hữu trảo vung lên, ba đạo quang nhận đánh thẳng xuống đầu hắc long.

Hắc long đã tu hành ngàn vạn năm, lẽ nào không biết lực đạo của bạch hổ, nó vốn là thần vật trên trời, ở trên không trung đương nhiên chiếm ưu thế, mặc dù thân thể đồ sộ, nhưng chỉ cần uốn người lại, khẽ lách đi đã né tránh được ba đạo quang nhận, mây đen phía sau nó, lập tức bị xuyên thủng ba lỗ, nhưng lại liền lại ngay.

Bạch Hổ gầm một tiếng dài, rung chuyển đất trời, tựa hồ cực kỳ nổi giận, quang mang trong đôi mắt ngọc bích càng rực rỡ, vỗ đôi cánh màu trắng, mở rộng miệng, bay vút tới căn hắc long.

Mặc dù là yêu vật tu luyện ngàn vạn năm, dưới tác dụng của cuồng bạo chi huyết, dã tính nguyên thủy sẽ bùng phát dữ dội, biến thành điên cuồng không thể

không chế nổi, dầu không sử dụng thần lực, nhưng chỉ cần sử dụng lợi khí vốn có là răng và móng vuốt, trận thú chiến cũng đã cực kỳ dữ dội.

Liều Dật và Thất Nguyệt nhìn mà kinh hồn lạc phách, tuyệt không phải vì thần lực kinh khiếp của hai thần thú mà vì thứ điên cuồng nguyên thủy kia, cuồng bạo từ sâu trong nội tâm phát ra ngoài, khiến hai người như được thấy lại khung cảnh thời cổ xưa.

Bạch Hồ tăng tốc, đâm thẳng vào thân thể hắc long, há rộng miệng cắn vào cổ rồng. Dù toàn thân hắc long được vậy cứng như sắt bao phủ nhưng răng của bạch hổ quá sắc bén, đã đâm sâu nửa phân, hắc long tựa hồ vạn phần phần nộ, lắc lư thân thể, muốn hất văng bạch hổ

đi, nhưng bốn chân bạch hổ đã cắm sâu vào vảy, đứng vững chắc trên thân thể nó, không ngừng dùng hàm răng khổng lồ cắn vào đầu.

Đột nhiên cái đuôi đen xì cứng như thép của hắc long quét trúng bạch hổ, "bịch", bạch hổ không phòng bị văng xuống đất như điều đứt dây, lại một tiếng "Uỳnh!" vang lên, thân hình to lớn của bạch hổ nện xuống mặt đất tạo thành một miệng hố rộng cả chục trượng.

Hình như bạch hổ bị hắc long quét trúng vô cùng đau đớn, không thể ngóc dậy nổi, hắc long vươn đầu phun ra một khối hỏa cầu. Bạch hổ tỏ ra rất sợ hỏa cầu, mặc dù thân thể còn đau nhưng vẫn lăn tròn một vòng thoát ra khỏi cái hố, quay đầu nhìn lại thấy cái hố bị hỏa cầu

làm cho sâu thêm gấp bội, ngọn lửa quả là lợi hại, nhiệt độ còn hơn cả nham tương.

Bạch Hồ nén cơn đau vỗ cánh bay lên, vung song trảo xạ ra sáu đạo bạch quang sắc nhọn bắn thẳng vào hắc long. Hắc long uốn mình, cuối cùng vẫn không tránh được đạo hào quang sau chót, lớp vẩy đen nhánh trên mình bị quang nhận bóc đi một mảng lớn.

Bạch Hồ cũng biết chớp cơ hội, xông thẳng lên, bốn ngọn trảo sắc nhọn nhanh như chớp cắm vào trong thịt của hắc long, nó găm lên vang động há mồm to như cái chậu cắn vào eo lưng hắc long, lục sắc huyết dịch nhỏ xuống ròn ròn. Hắc long đau đớn vô cùng, thân thể lập tức cuộn lại, cuốn chặt lấy bạch hồ, bạch

hồ càng căng xé, hắc long càng cuốn chặt, dần dần, bạch hồ bất động, nhưng hắc long vẫn cuốn chặt thêm, hiển nhiên nó định lợi dụng ưu thế của thân thể xiết chết đối thủ.

Quang mang trong đôi mắt màu ngọc bích của bạch hồ dần lạc đi, tựa hồ chút nữa thôi nó sẽ bị hắc long xiết chết.

Lúc này Liễu Dật mới hành động, khề khàng dặn Thất Nguyệt: "Bây giờ là cơ hội tốt nhất, hắc long đã thụ thương, lại đang chiến đấu, chỉ cần lưỡi kiếm của tại hạ đủ chuẩn xác, hoàn toàn có thể chặt đứt đầu nó, cô nương nhớ đừng bước ra."

Nói xong, Liễu Dật đạp chân nhảy trên không, thi triển chữ "Phù" trong Ân Toàn Cửu Ảnh, chín tàn ảnh lẫn vào mây.

Trên không trung, y đột nhiên dừng lại, chín tàn ảnh từ từ hợp làm một, y rút Bi Mộng kiếm, găm lên vang trời, xuất ra "Toái tinh khởi kiếm" trong Bi Tứ Thức, thời gian chung quanh như dừng lại, một đạo lục quang từ thanh kiếm bắn xuống, cán kiếm dựng thẳng, mây đen từ trên trời đổ về, trong chớp mắt xoáy tròn quanh thân thể y, tà áo đen tung bay theo gió, mái tóc trắng bạc rồi bời...

Liều Dật thôi động tầng mười hai Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, dùng thứ "Toái tâm khởi kiếm" trong Bi Tứ Thức, dùng cuồng bạo chi huyết đẩy thể lực đến mức cực hạn rồi hét lên: "Trảm!"

Kiểm ảnh màu lục sắc tỏa ra một lớp kiếm quang màu tím chém thẳng về hướng hắc long. Từ phía sau hắc long

vang lên tiếng động, hiển nhiên lưỡi kiếm tím sẫm xoáy tròn đã xuyên thấu thân thể nó, chém xuống mặt đất tạo thành.

Hắc long vốn đang đánh nhau với bạch hổ, không ngờ cạnh đó còn có người khác, càng không nghĩ rằng lưỡi kiếm của người đó không thể né tránh được, lúc thấy Liễu Dật bạt kiếm thì lưỡi kiếm đó đã đâm sâu vào đầu nó, ánh mắt đỏ ngầu không kịp phản ứng, "Bịch!" một tiếng, đầu rơi xuống nhưng thân thể vẫn còn uốn lượn giữa không trung, khi Liễu Dật tra kiếm vào vỏ, thân thể nó mới rơi xuống đất, cuốn lớp bụi tung mù mịt.

Y phục Liễu Dật dần ngừng phấp phới, mây đen tan đi, y hạ xuống mặt đất, nhìn hai con thần thú, tựa hồ có phần cảm

thần, đó là bản tính nguyên thủy chăng? Bản thân có cuồng bạo chi huyết, mỗi lần trắng tròn lại phải chịu cảnh thiên hỏa phần tâm, lúc đó bản thân y cũng điên cuồng như vậy, có lúc ngẫm lại không hiểu rốt cuộc bản thân y bây giờ là gì?

Bạch Hổ gầm lên một tiếng dài rồi mê man, có vẻ trận tử chiến với hắc long khiến thể lực của nó cạn kiệt. Lúc này Thất Nguyệt từ phía sau tiến lại, nàng không thể tin được nam tử kia là toán mệnh tiên sinh, kiếm pháp đó tựa hồ đạt đỉnh cao nhất của kiếm đạo, đến được cảnh giới hư vô, phiêu diêu, làm người ta không phân biệt rõ y xuất kiếm hay chưa. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, nàng chưa từng thấy qua kiếm của ai nhanh đến thế.

Có lẽ, kiếm của y sẽ trở thành truyền thuyết, hoặc thanh kiếm đó sẽ đưa y thành người giang hồ, trong thế gian, chỉ có nhanh mới không thể bị phá, hiển nhiên, nam tử hắc y bạch phát này đã đạt đến mức đó.

Nhưng không ai biết rằng đạt được đến đỉnh cao đó, y đã phải trả giá bằng tất cả những gì mình có, kể cả trái tim cũng không còn nguyên lành nữa.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 90: Bạch Hổ Phục Chủ, Thiên Niên Hận ...

Từng có câu nói, năm trăm lần của

kiếp trước mới đổi được một lần cùng kê vai nhau ở kiếp này, đó gọi là

duyên phận trong truyền thuyết. Trong cuốn sách này, Tàn Nguyệt cũng dùng câu nói này, lẽ nào từ ba đời

ba kiếp trước, đã chú định Liễu Dật không có được duyên phận hoàn mỹ!

Liễu Dật cầm kiếm bằng tay trái, nhìn viên đá đen trong suốt trên đầu hắc long phát ra ánh sáng lấp lánh, vô cùng hấp dẫn, thầm nghĩ: "Đây có phải là Hắc thạch tinh anh? Chỉ cần đúng là nó sẽ đổi được Bát hoang tinh khoáng với Thiên Kiêu sao?" Y ngó quanh, thấy bạch hồ đang nằm dưới đất rên rỉ, mắt nhắm nghiền, có vẻ rất đau đớn.

Thất Nguyệt hỏi: "Người có thể cứu bạch hồ? Nó có vẻ rất đau, chỉ ít nó đã

giúp người giết hắc long."

Liều Dật liếc nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Cô nương có phải là tôn chủ của Ma tộc Ma môn? Tâm trường biến thành từ bi lúc nào vậy?"

Thất Nguyệt giận dữ: "Sao, người của Ma tộc không có lòng nhân từ được ư? Ai như người là Chân ma, có ma tâm chân chính."

Nghe những lời này, lòng Liều Dật đau nhói, y mãi mãi không thể nào quên cảnh tượng mười năm trước: máu chảy thành sông, người yêu thương cũng mãi mãi rời xa. Y là ma, không sai, tất cả là do bị người khác ép buộc, thiên vô thiên đạo, nhân vô nhân đạo, y không còn đường để đi, không ai giúp được, y phải dựa vào chính bản thân, từng chút từng

chút một, tự đưa mình đến gần với kế hoạch phục cừ.

Thất Nguyệt tựa hồ cảm thấy mình có phần quá đáng, cúi đầu nói: "Xin lỗi, ta không cố ý, tính khí ta xưa nay vẫn nóng nảy như vậy."

Liễu Dật không nhìn nàng mà nhìn bạch hổ: "Tại hạ hiểu tính khí của cô nương, hơn nữa cô nương nói đúng, tại hạ là một ma nhân máu lạnh, không có tình cảm, dù bạch hổ từng giúp mình, tại hạ cũng không nghĩ tới việc cứu nó."

Nghe y nói, Thất Nguyệt đột nhiên có cảm giác chua xót, y nói y hiểu nàng, vậy mà mười năm nay, người cha thân sinh ra nàng chưa từng nói là hiểu được con gái, lời nói của ông tràn đầy ý giấu cợt, tựa hồ ông coi thường mọi người trên đời, kể

cả con người gần như hoàn mỹ là nàng.

Liễu Dật chậm chậm bước tới, tay phải duỗi xuống mặt đất, một đạo hắc sắc khí tức ngưng tụ lại rồi xạ vào thân thể bạch hổ. Sau khi kiểm tra, y nói: "Nó không sao, chỉ thụ thương trong nội phúc do thể lực tiêu hao quá độ, nghỉ ngơi một chút sẽ không việc gì, chắc độ sau một tuần trà, nó sẽ tỉnh lại."

Thất Nguyệt nhìn y không nói gì cả, nàng không hiểu, tại sao y lại làm vậy, có phải vì lời nói của mình lúc trước nên mới cứu bạch hổ?

Liễu Dật vừa đứng lên thì một đám bạch sắc vụ khí bay lên, không hiểu chuyện gì xảy ra, theo bản năng, y thi triển chữ "tật" trong Ân Toàn Cửu Ảnh, lùi đến bên Thất Nguyệt, tay trái cầm

chặt trường kiếm, tựa hồ ở bất cứ góc độ nào, lúc nào, y đều có thể xuất kiếm với tốc độ ánh sáng.

Bạch sắc vụ khí tan đi, thân thể bạch hổ trên mặt đất tự dung biến mất, liền đó xuất hiện một trung niên hán tử toàn thân y phục trắng, sắc mặt có phần lợt lạt, bộ râu hình như lâu lắm chưa cạo, tay không cầm vũ khí.

Trung niên hán tử thấy y liền ho một tiếng, quỳ sụp xuống: "Tạ ơn cứu mạng của Ma chủ, tính mệnh của Bạch Hổ từ đây sẽ thuộc về Ma chủ."

Hồng quang trong mắt y lóe sáng, một thân ảnh hiện lên trong ký ức, lạnh lùng nói: "Ngươi là thủ hộ thần thú Bạch Hổ?"

Bạch Hổ gật đầu: "Chính là tiểu

thần."

Liều Dật không phản ứng gì, nói tiếp: "Người biết ta là ai?"

Bạch Hổ ngẩng đầu lên: "Ngàn vạn năm qua chỉ có một người học được Bỉ Tứ Thức, nếu Bạch Hổ đoán không sai, Ma chủ là Niết nhân, tà hoàng của Chân ma tộc."

Liều Dật tuyệt không nói chỉ lắc đầu, nhẹ giọng: "Từ ba đời ba kiếp trước, bánh xe vận mệnh đã bắt đầu chuyển động, Niết nhân đã chết, còn ta? Ta là ai?"

Mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng với tu vi của Bạch Hổ, và cự ly giữa Thất Nguyệt không xa, họ đều nghe rất rõ, song không hiểu ý nói gì.

Bạch Hổ nói tiếp: "Sao Ma chủ lại

xuất hiện tại đây, hình như ngài đã ngủ tới bảy ngàn năm, Bạch Hổ phát giác lời triệu tập của cuồng bạo chi huyết bèn chạy đến với tốc độ nhanh nhất, đột nhiên **ng phải con rồng xấu xí này, may mà Ma chủ kịp thời bạt kiếm."

Liễu Dật lạnh lùng lắc đầu: "Người không cần đa tạ, ta chỉ vì Hắc thạch tinh anh trên đầu nó, tuyệt không có ý giúp người."

Bạch Hổ nói tiếp: "Bất kể Ma chủ vô tình hay hữu ý, đã cứu Bạch Hổ tức là ân nhân của tiểu thần, hơn nữa từ bảy ngàn năm trước, người trong Yêu tộc đều dưới quyền Ma chủ."

Liễu Dật ngừng đầu nhìn trời: "Đã là quá khứ rồi, sau bảy ngàn năm không ai còn biết tới sự tồn tại của Chân ma,

người đứng dậy đi."

Bạch Hồ nghe lời liền bật dậy, sắc mặt tái nhợt, nhìn không rõ thương thế ra sao. Liễu Dật hỏi:

"Người ở Hoang vu sâm lâm này?"

Bạch Hồ gật đầu nói: "Đúng, tộc nhân của tiểu thần đều cư ngụ ở Hoang vu sâm lâm. Để né tránh sự truy sát của Thiên long và Hỏa phượng, đành phải chọn nơi thật hoang vu để sinh sống."

Liễu Dật lại nói: "Ta chuẩn bị kiến lập Ma giới, nếu người có ý muốn theo, hãy đến Vĩnh Hằng chi thành, có lẽ Thiên long và Hỏa phượng không thể truy sát người tại đó".

Ánh mắt Bạch Hồ trong khoảnh khắc đó đầy cảm kích, hiểu rằng nam tử hắc y bạch phát này là kiếm thủ đỉnh cao, dù

Thiên long và Hỏa phượng có liên thủ cũng không thể chiếm được ưu thế, hơn nữa nếu y kiến lập Ma giới mới tất sẽ có thế lực riêng, còn sợ gì người của Thiên Long thần đàn.

Liều Dật chợt nhớ một chuyện liên hỏi: "Lang Vương chưa tìm đến người à?"

Bạch Hổ lắc đầu: "Chưa."

Liều Dật nghĩ bụng: "Không hiểu Lang Vương gặp chuyện gì ở chỗ Kỳ, Lâm?" Y không muốn nghĩ nhiều, tiến về phía đầu hắc long, vùng trường kiếm tạo ra một đạo kiếm quang hình bán nguyệt tuyệt đẹp, khối Hắc thạch tinh anh đen ngòm rơi xuống. Y cong tay phải thành trảo, trong chớp mắt, một luồng hấp lực tuôn ra hút Hắc thạch tinh anh vào trong

lòng bàn tay. Y liếc nhìn viên đá thần bí này: kết cầu hình bát giác, phát quang lấp lánh, lại trong suốt, đúng là nguyên liệu thượng hạng để luyện phi kiếm.

Liều Dật quay người đối diện với Bạch Hổ nói: "Ta phải quay lại Trung Nguyên, người về dưỡng thương trước đã."

Bạch Hổ từ chối: "Không cần, đó chỉ là vết thương nhẹ, không quá hai ngày sẽ ổn, Bạch Hổ sẽ theo chân đến bất cứ đâu."

Liều Dật nhìn Bạch Hổ, như nhớ tới một người, Đại Dao Vương, hán tử nhiệt huyết đó, không biết hắn hiện tại có bình yên không? Y ném Hắc thạch tinh anh cho Bạch Hổ: "Tốt, từ giờ người cứ theo ta, giữ lấy này, chúng ta về Trung

nguyên."

Bạch Hồ đỡ lấy Hắc thạch tinh anh:
"Vâng, Ma chủ."

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 91: Ngôn Chấn Long Thần,
Kiếm Khiếu Tam ...

Đúng lúc Liễu Dật chuẩn bị tể khởi Bi Mộng kiếm, một tiếng hét lạnh lóat vang lên: "Tên giặc to gan, giết tiểu hắc long nhà ta, ta phải báo thù cho nó."

Với tu vi của Liễu Dật, nghe được âm thanh đó vang ra từ ngoài trăm dặm, vậy mà chớp mắt thân ảnh đã đến, chứng tỏ tốc độ của người kia cực nhanh, nhưng

bây giờ Liễu Dật đã khác xưa, tay phải vung mạnh ra chop lấy cổ đối phương cực kỳ chuẩn xác, dụng lực nhắc lên không trung. Đưa mắt nhìn, y bỗng giật mình.

Đó là một tiểu nữ hài, khoảng mười tám, mười chín tuổi, diện mạo thanh tú mười phần dễ thương, sống mũi cao vút, đôi môi mỏng mịn, mái tóc đỏ như ngọn lửa, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt, trong đôi mắt to có thể thấy rõ cả dải cầu vồng đang run rẩy.

Có hai điểm làm Liễu Dật ngạc nhiên. Đầu tiên, trên đầu nữ hài có một đôi sừng, giống hệt sừng của hắc long. Thứ hai, trang phục của cô bé toàn một màu đỏ lửa, bó sát thân mình, hai tay trắng như tuyết để lộ ra ngoài, qua vết xé

hai bên thân váy nhìn thấy cặp chân hoàn mỹ. Kiểu ăn mặc này có một vẻ rất riêng so với trang phục của Thất Nguyệt. Một chiếc váy kiểu ơ hồ, trang phục nữ hài lại du hoặc theo kiểu truyền thống.

Y còn đang ngờ ngẩn thì mười ngón tay phải của tiểu nữ hài điểm tới, bỗng nhiên bắn ra một thanh chủy thủ màu trắng, "soạt" một tiếng, cắm ngay vào tâm tạng y, lực đạo cực lớn khiến y dạt khỏi nữ hài tóc đỏ này, lùi sau mấy bước. Sơ suất nhất thời bắt y phải hứng ám khí của nữ hài, song kịp phản ứng lại ngay, đưa tay phải đỡ lấy miệng vết thương trên ngực, dùng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp cầm máu.

Lúc này, Bạch Hồ, Thất Nguyệt tiến lên một bước, đứng tại hai bên Liễu Dật,

toan ra tay giết tiểu nữ hài, Thất Nguyệt cũng không hiểu tại sao nàng lại làm vậy.

Đúng lúc này, một giọng nói già lão cất lên: "Nghịch súc, dám hại Tiểu Hắc nhà ta, người phải chết".

Âm thanh vừa vang tới, dấy lên một trần cuồng phong, một lão già y phục màu tro, râu bạc trắng, trên đầu cũng có hai sừng xuất hiện trước mắt mọi người, không biết lão bao nhiêu tuổi, nhưng nhìn vào đôi mắt rùng rục là biết lão không phải phàm nhân.

Liễu Dật rút thanh chủy thủ ra khỏi vết thương, ném xuống đất, sau đó đưa tay phải sử dụng tầng mười hai Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp giúp vết thương nhanh chóng hồi phục, một đạo lục quang bao phủ vết thương. Chỉ trong khoảnh

khắc, trước ngực Liễu Dật đã lành lặn, một giọt máu cũng không có, như thể thanh chủy thủ đó không mảy may tổn thương đến y.

Tay trái của y vẫn đặt trên cán thanh hắc kiếm, tay phải buông xuôi, đây là vị trí có thể rút kiếm ra nhanh nhất...

Chỉ nghe Bạch Hổ quát lớn: "Long tộc to gan, thấy Ma chủ mà sao không quỳ xuống."

Nghe xong câu nói, nữ hài tóc đỏ không phản ứng, nhưng sắc mặt hùng hổ của lão già râu bạc biến đổi: "Người nói gì? Chân ma? Không thể, bảy nghìn năm trước, Chân ma đã chết dưới tay Bàn Cổ, không thể xuất hiện trong tam giới."

Định thần lại, lão già có vẻ khôi phục tự tin, nói tiếp: "Bạch Hổ, không

cần lôi mấy thứ lằng nhằng đó ra dọa lão phu, dám giết vật cưới của lão phu, người tất phải đền mạng."

Liều Dật nhìn lão già tóc bạc, trong mắt lóe hồng quang, nữ hài tóc đỏ có phần hoảng sợ, lặng lẽ chạy đến sau lưng lão già, nhưng lão già đã phát hiện ra điều không hợp lý, rõ ràng vừa thấy thanh chủ thủ cắm vào ngực hấn ta, mà hiện tại vết thương đột nhiên bay biến.

Liều Dật tựa hồ thấy trong ký ức một điều gì đó, thân thể động nhẹ: "Người là Long thần của long tộc được sinh ra theo Thiên long ư?"

Long thần kinh ngạc, lại có người biết lai lịch của lão, nhưng nghĩ Thiên long cũng phải nhường lão ba phần, tiêu tử tóc bạc này có là gì.

Long Thần gật đầu, nói: "Không sai, chính là lão phu, ngươi và Bạch Hổ đã giết vật cưới của lão phu, nếu đã biết rồi thì lập tức tự tận trước mặt lão phu, may ra lão phu có thể cho các ngươi được toàn thân."

Bạch Hổ nghe xong không kìm được nộ khí dâng lên trong ngực, rống to lên định mở miệng mắng chửi.

Cánh tay phải màu đen của Liễu Dật giờ ngang cản lại. Y từ từ tập trung nhãn thần, trong mắt lóe lên hồng quang, tỏ vẻ khách khí: "Nếu nói về bồi phạt, tiểu bối không thể sánh với Long Thần, trong tam giới lục đạo, ai mà không biết đến đại danh của ngài, dù là thủ hộ thần thú Thiên Long cũng phải nhân nhượng ngài vài phần."

Y ngừng lại một chút, đúng lúc đó, một trận cuồng phong thổi tới, tà áo da lật phất, mớ tóc trắng bay tung, mây đen trên không trung cuộn cuộn bay tới, hình thành một vòng xoáy trên đầu y, ngũ khí của y biến thành lạnh lẽo, như băng thạch trên Thiên Sơn, dần từng tiếng: "Nhưng, lão nhân gia cần biết Trường Giang sóng sau đê sóng trước, nếu như quả thật ép buộc tiểu bối, đừng trách Bi Tứ Thức của tiểu bối bạt kiếm vô tình."

Long Thần nhìn ma khí đang bay tới trên không trung, cảm giác được Liễu Dật đang phát ra sát khí, thân thể đột nhiên run như cây sậy, nói thầm: "Lẽ nào Chân ma bảy ngàn năm trước đã phục sinh? Ma khí của người này không ai trên có thể so được, nếu đúng vậy, kiếp nạn

của tam giới lục đạo đã xuất hiện."

Nữ hài tóc đỏ nắm chặt lấy y phục của Long Thần, nói nhỏ: "Gia gia, hắn là ai? Ánh mắt hắn đáng sợ quá, hắn sẽ giết chúng ta?"

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng với tu vi của mọi người ở đây, ai mà không nghe thấy.

Hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe lên, sát khí trên mình lập tức biến mất, mây đen trên không trung cũng tiêu tan, y nói với Long Thần: "Nhìn mảnh rừng rậm này đi, vốn là màu xanh vô tận, còn hiện tại thì sao? Hắc long đã sát hại toàn bộ sinh mệnh ở đây, biến nơi đây thành vùng đất hoang vu, nhưng còn may ta chỉ cần Hắc thạch tinh anh của nó, ta cũng không phải là người chính đạo, nếu

không các người đừng hòng thoát thân, đi mau trước khi ta thay đổi ý định."

Long Thần còn nói được gì, dù lão tu hành mấy nghìn năm, nhưng trong mắt kẻ đứng trước mặt lão tựa hồ không đáng một xu, nghe câu nói của Liễu Dật, như được nhận lệnh đặc xá, vội nắm lấy tay tiểu nữ hài, quay người đi thẳng.

Nhưng nữ hài tóc đỏ hình như còn quyến luyến đôi mắt đỏ, không ngừng quay đầu nhìn lại, tựa hồ muốn ghi nhớ ánh mắt đầy bi thương và tang thương, lại như muốn hiểu rõ đằng sau vẻ băng lãnh đó, đang ẩn chứa điều gì.

Nhìn hai người đi khuất, Bạch Hồ nói lớn: "Ma chủ, tại sao không giết chết hai kẻ Long tộc đó, không phải bạn tức là thù, tâm của Ma chủ không nên quá mềm

yếu như vậy."

Liều Dật nở nụ cười buồn, mặc dù y đeo khăn che, nhưng Bạch Hổ và Thất Nguyệt đều cảm giác được nụ cười của y, nụ cười đầy bi thương, y lắc đầu, nói: "Tim ta mềm yếu? Ta vẫn có tim à? Bao nhiêu năm nay, tim ta đã tan nát theo cái chết của nàng, ta thực sự hy vọng mình vẫn còn một trái tim, để biết mình vẫn còn sống..."

Tất cả lại vô tình bắt đầu như vậy, mọi chuyện đã được chú định, không ai có thể thay đổi, dù y muốn nghịch thiên cải mệnh vẫn không thoát được sự hý lộng của vận mệnh...

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 92: Vô Ngôn Khí Mộng, Lệ Dĩ Can ...

Bạch Hồ xoay người, cuồng phong thổi qua, bạch y đại hán liền biến mất, xuất hiện trước mắt Liễu Dật và Thất Nguyệt là một con Bạch Hồ khổng lồ, đôi cánh hai bên thân không ngừng vỗ mạnh, Bạch Hồ quay đầu nói với Liễu Dật và Thất Nguyệt: "Ma chủ, phu nhân, hai vị ngồi lên lưng Bạch Hồ, vừa vững vừa nhanh, không cần thiết phải hao phí chân lực ngự kiếm."

Thất Nguyệt nghe thấy, sắc mặt hồng lên, vội giải thích: "Ta không phải là phu nhân, ta chỉ nhất thời hiếu kỳ, theo chân hấn mà thôi."

Liễu Dật không để tâm đến câu nói của Bạch Hồ: "Người có chịu được không?"

Bạch Hồ trả lời: "Ma chủ yên tâm, mặc dù năng lực khôi phục của tiểu thần không bằng Ma chủ, nhưng người bình thường không thể so được, đó chỉ là vết thương nhẹ, có là gì đâu, từ từ nó sẽ tự lành lại."

Liễu Dật gật đầu: "Tốt". Nói đoạn, cười lên lưng Bạch Hồ, cảm thấy mềm mại, ấm áp và thư thái, đã đi đường nhiều ngày liên tục, từ Liên Hoa trấn đến Trường Bạch sơn, rồi từ Trường Bạch sơn quay về, không kịp nghỉ ngơi lại đến Hoang vu sâm lâm này. Hơn nửa tháng liên tục đi lại, dù là với tu vi như y cũng có phần mệt mỏi, nghĩ đi nghĩ lại, Thất

Nguyệt cũng đủ khả năng chịu đựng, kiên trì theo y, chỉ có điều Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp của nàng vẫn còn nông cạn, nếu phải ngự kiếm quay về, khẳng định nàng không chịu nổi.

Liều Dật quay đầu nhìn nàng hỏi: "Cô nương không lên ư? Liên tục đăng trình tất làm hao tổn chân khí, cô nương muốn kiệt lực chết tại Hoang vu sâm lâm sao?"

Thất Nguyệt liếc nhìn y, đến bên Bạch Hổ, nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi sau lưng y. Bạch Hổ gầm một tiếng dài: "Ma chủ, phu... tiểu thần khởi hành đây, các người ngồi cho vững."

Không hiểu vô tình hay hữu ý, Bạch Hổ vỗ mạnh đôi cánh, lượn một vòng rồi mới bay lên không trung, Thất Nguyệt

hơi lệch người, ngói không thật vững, nàng vòng tay ôm lấy thân thể phía trước, cảm giác thật vững chãi, quen thuộc, ấm áp, tuyệt không thể là cảm giác một kẻ máu lạnh mang lại.

Liễu Dật bình tĩnh nói: "Nếu cô nương mệt mỏi, cứ ôm tại hạ mà ngủ, đường về Liên Hoa trấn còn rất xa, cô nương nhất định không thể chịu nổi."

Thất Nguyệt không nói gì, không hiểu sao, nàng luôn có cảm giác, người trước mặt là người nàng yêu, người đã đoạt mất chân tình của nàng, người mà mười năm nay trong tâm nàng luôn khắc ghi hình bóng, bất cứ động tác nào của y đều khiến nàng như nhìn thấy hình ảnh của chàng, mỗi câu nói của y đều gọi cho nàng nghĩ tới chàng. Dù... chỉ là cảm

giác, nhưng cảm giác đó rất chân thật, chẳng qua nàng không thể nào chứng minh được.

Thất Nguyệt ôm chặt thân thể của Liễu Dật, cảm giác từng đợt hơi ấm, nhưng nàng biết, mặc dù hai người đang ngồi cạnh nhau, song ở giữa là một dòng ngăn cách không thể vượt qua, bởi vì y không phải là chàng.

Nhưng trong lòng Liễu Dật lại vô cùng bình tĩnh, vì sao thì y thực sự không biết. Có phải cõi lòng y đã chết? Có phải nó đã thực sự vỡ nát? Sau lưng là một thân thể nóng bỏng ôm chặt mà y không hề có cảm giác nào.

Dần dần, Thất Nguyệt cảm thấy mơ hồ, có lẽ do thực sự quá mệt mỏi, nàng ôm chặt lấy thân thể Liễu Dật ngủ say

sua.

Tịch dương lặn xuống phía tây, vầng trăng khuyết mọc lên, ngàn sao lấp lánh, gió thổi vi vu, mây trắng lững lờ, hai người bay dưới bầu trời đêm im lìm màu lam thẫm, không biết ngày mai ra sao, chỉ biết đêm nay đẹp vô ngần.

Giữa bầu tĩnh mịch, Liễu Dật nghe thấy phía vang lên tiếng nói: "Huynh ở thế giới bên kia có vui vẻ không? Có biết đã bao nhiêu lần muội muốn đi tìm huynh không? Nhưng muội sợ, vô cùng sợ, sợ quấy rầy hạnh phúc của huynh, sợ sẽ sinh lòng đố kỵ khi nhìn thấy tình yêu huynh dành cho Cát Lợi Nhi, muội thật muốn quên được huynh, nhưng ...hình ảnh của huynh đã khắc ghi trong lòng, không thể xóa nhòa, muội không biết đó là gì, nếu

là ái tình, nó là khắc cốt ghi tâm, nếu không phải là ái tình, muội nghĩ đó là tình nguyện."

Nghe thấy những lời tâm sự, Liễu Dật đột nhiên thấy sống mũi cay cay, mắt hơi ươn ướt, y biết nói gì khi trong lòng cảm động; y không biết nàng đang trong mộng, có lẽ, nàng đang lặp lại những giấc mộng nàng đã mơ mỗi đêm suốt mười năm qua.

Những điều đẹp đẽ luôn ngăn ngủi, nhưng phút giây đó, người vĩnh viễn không thể nào quên, dòng thác lũ thời gian có chôn vùi đi thì nó vĩnh viễn trở thành ký ức thăm sâu, cảm động.

Bạch Hồ tựa hồ cũng đang ngủ, nhưng đôi cánh vẫn không ngừng vỗ, hướng bay vẫn hoàn toàn chính xác. Liễu Dật tự cười mình ngốc, cả đêm không

ngủ chỉ vì câu nói đó, vì niềm cảm động đó, y sợ Thất Nguyệt bị rơi xuống khi ngủ, nên suốt đêm không hề chợp mắt.

Lúc này, Thất Nguyệt đã dậy, nhưng nàng không rút tay về, vẫn ôm lấy Liễu Dật.

Y không quay đầu, nhẹ giọng: "Sao rồi, đêm qua ngủ ngon chứ?"

Thất Nguyệt cọ mặt vào lưng Liễu Dật, như tiểu nữ hài làm nũng, gật đầu nói: "Cám ơn, chưa bao giờ ta ngủ ngon như hôm qua."

Liễu Dật có phần chua xót, có lẽ nàng đang cố giấu giấc mộng đó, không muốn người khác biết được.

Y nói tiếp: "Giờ tại hạ không có thân nhân, từ nay trở đi, cô nương làm muội muội của tại hạ nhé."

Đây là biện pháp tốt nhất y nghĩ ra.

Thất Nguyệt nghĩ một lúc rồi gật đầu:

"Người bao nhiêu tuổi?"

Liễu Dật đã tính trước, trả lời: "Ta vừa ba mươi, sinh vào tháng chín năm Bính Ất."

Thất Nguyệt nói tiếp: "Muội ít hơn huynh một tuổi."

Liễu Dật quay lại nhìn vào mắt Thất Nguyệt, cười xòa: "Ta thấy muội chỉ khoảng hai mươi tuổi, sao lại thành nhiều tuổi vậy, dầu gì ta vẫn là ca ca của muội."

Thất Nguyệt mỉm cười: "Huynh là kiếm giả mà không biết à? Người có tu vi cao thì trăm tuổi cũng không già đi, mãi mãi giữ được thanh xuân, người như huynh mới khác thường, tu vi cao như

thê, không ngờ mới ba mươi tuổi đã bạc tóc.". Nói xong nàng phá lên cười vui vẻ.

Liễu Dật trầm mặc một chốc, tựa hồ quyết định điều gì đó: "Mái tóc bạc của ta là vì một người, chỉ trong một đêm đã thành vậy."

Thất Nguyệt đột nhiên tắt cười, mái tóc trắng này... nàng đã thấy qua, thật đáng chết, tại sao nàng không nghĩ ra nhỉ, mười năm trước Liễu Dật vì cái chết của vị hôn thê mà một đêm bạc tóc, lẽ nào... Nàng không dám nghĩ tiếp.

Đúng lúc đó, Liễu Dật quay người, chậm chạp tháo chiếc Vòng Hồn trên mặt xuống, khuôn mặt sáng sủa như được điêu khắc xuất hiện trước mặt nàng. Thất Nguyệt ngơ ngẩn, khuôn mặt đó quen thuộc quá, mười năm nay hàng đêm vẫn

xuất hiện trong giấc mộng của nàng, phải, là gương mặt khắc ghi vĩnh viễn trong tâm nàng: Liễu Dật.

Đột nhiên, Thất Nguyệt buông rời cánh tay đang ôm Liễu Dật, kêu lên: "Không, không phải là thật, ta không muốn làm muội muội của huynh". Khoảnh khắc, hai hàng lệ buồn thảm nhỏ xuống, nước mắt mười năm nhưng nhớ, nước mắt mười năm con tim đau khổ, nước mắt của tình yêu mười năm nhưng vĩnh viễn không thành, đến phút giây này đã vỡ òa.

Liễu Dật toan nói, nhưng không biết làm sao mở miệng.

Thất Nguyệt chậm chậm đứng lên, lùi về phía sau, vừa lùi vừa lắc đầu: "Đó không phải là sự thật, huynh quá tàn

nhân, huynh có biết mười năm qua ta như thế nào không? Huynh biết ta trong lòng nghĩ gì, tại sao lại tàn nhẫn với ta như vậy, tại sao còn muốn đập nát trái tim của một người yêu huynh?"

"Tình cảm của Cát Lợi Nhi là tình yêu, nhưng tình cảm của ta không phải sao? Mười năm qua, không ngày nào huynh không xuất hiện trong giấc mộng của ta, không ngày nào ta không nhớ đến hình ảnh của huynh. Có người đã nói thứ quý nhất trên thế gian là thời gian, bởi vì nó làm phai nhạt tất cả, kể cả tình yêu, nhưng với ta, điều đó không đúng, tình yêu của ta dành cho huynh, ngày càng sâu nặng, ta không thể tự rút chân ra, ta đã nghĩ đến cái chết, nhưng ta sợ sau khi chết lại gặp huynh và Cát Lợi Nhi nên

không thể chết, tại sao... lại đối xử với ta như vậy?

"Có lúc... ta thực lòng đổ kỵ với Cát Lợi Nhi vì nàng ấy có được tình yêu của huynh, mặc dù nàng ấy đã chết. Ha ha, buồn cười thật, người ta đổ kỵ lại là người đã chết, nhưng nếu như cho ta một nửa tình yêu của người, dù có bắt ta trầm luân dưới mười tám tầng địa ngục, ta vẫn ngậm cười."

Thất Nguyệt từng bước từng bước lùi lại, cuối cùng, nàng không còn đường lùi, dòng lệ tuyệt vọng thương tâm nhè nhẹ rơi rơi: "Huynh có biết? Ta đã nghĩ là huynh đã chết, trong hơn ba ngàn đêm, ta cầu nguyện, chúc phúc, hy vọng huynh được hạnh phúc tại thế giới bên kia, nhưng còn huynh, tại sao? Tại sao cần

phải đối xử như vậy với người yêu
huynh, tại sao phải hủy diệt hy vọng của
ta, tại sao phải đập nát trái tim của ta? Ta
không muốn làm muội muội của huynh,
không muốn, vĩnh viễn không muốn."
Nàng vung tay phải té khởi Vũ Nguyệt
kiếm bay trời cao, mang theo trái tim vỡ
nát và bi thương vô tận lẫn mất vào mây
trắng.

Nhìn theo hình bóng Thất Nguyệt,
Liễu Dật ứa lệ, lắc đầu nói: "Xin lỗi, ta
thực sự không biết khi trong tâm khắc ghi
một bóng hình, làm sao có thể chứa thêm
một người khác"

Tình cảm là một thứ gì đó vô cùng kỳ
quái, không thể nói rõ ràng được, khi nó
đến, người không chuẩn bị gì, thậm chí
còn không biết, nhưng khi người mất nó

đi thì chắc chắn người sẽ nhận ra đó là tình yêu.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 93: Sinh Tử Mang Mang, Dạ Lai U ...

Vận mệnh luôn đùa cợt cùng người, tất cả đều xảy ra bất ngờ, không có cách nào dự liệu được, tuy nhiên,

có phải thực sự mọi kết cục đều được chú định trước không? Hãy để chúng ta làm những gì mà tim ta

mách bảo, khám phá vẻ mỹ lệ của thế giới này.

Tốc độ của Bạch Hổ không chậm

chút nào, không mất năm ngày đã về đến Liên Hoa trấn.

Liều Dật không muốn kinh động mọi người nên dừng lại bên ngoài trấn, để Bạch Hổ biến hình người, ngõ hầu tránh cho mọi người bị doạ chết khiếp.

Vừa tới lối vào trấn, y thấy một người quen thuộc đang đứng, là Lang Vương, phía sau có một nam một nữ đều chưa đến ba mươi tuổi, bận y phục màu đỏ, tay cầm trường kiếm.

Y bước lên hành lễ: "Lão sư đang chờ ta?"

Lang Vương đáp lễ, cao hứng nói: "Ha ha, cuối cùng cũng chờ được Ma chủ đến, không biết ngài đã đi đâu?"

Đến lúc này Bạch Hổ mới nhìn thấy Lang Vương, cũng cao hứng nói lớn:

"Lão Lang, người sao lại ở đây... Cả hai vị Kỳ, Lân, lại cũng có mặt."

Liều Dật nhìn một nam một nữ được gọi là Kỳ, Lân, hiển nhiên họ là một đôi, nữ tử rất xinh đẹp, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra dã tính, nam tử giống hệt Lang Vương, thân hình, tuổi tác tương đương, khuôn mặt anh tuấn, đôi mày hiển hiện vẻ thoát tục.

Lang Vương vội nói: "Giới thiệu với người đây là Kỳ huynh, Lân muội, còn vị này là Chân ma chi chủ, từ đây chúng ta sẽ kiến lập Ma giới mới, Vĩnh Hằng chi thành, không cần thiết phải tránh Thiên Long và Hỏa Phượng truy sát nữa."

Bạch Hồ thở dài, nói: "Bọn chúng quả là quá độc ác, chỉ vì chúng ta không

chịu khuất phục mà muốn trừ diệt bằng sạch, không ngờ sau vạn năm trốn tránh, cuối cùng chúng ta cũng có cơ hội đầu trực diện với chúng."

Kỳ, Lâm tiến lên một bước, cung kính hành lễ: "Tham kiến Ma chủ."

Liễu Dật nhìn hai người, bình tĩnh nói: "Sau này chúng ta sẽ là người một nhà, bất tất đa lễ, ta đã tìm được luyện khí đại sư, các người đi cùng với ta". Nói xong, quay người rảo bước vào trong trấn, mỗi động tác vung tay giơ chân của y đều mang lại cho mọi người cảm giác đây là người lãnh đạo, tựa hồ, khi con người cải biến, tình cảm thì sao? Sẽ biến đổi theo?

Liễu Dật tới lò rèn ở ngã tư, Thiên Kiêu lúc này đang cùng Diệp Đồng Lâm

đàm đạo, hai người vừa nói vừa cười, có vẻ tương đắc, A Ngu và Diệp Diêu thơ thẩn ngoài sân đón nắng, khá là rồi rãi. Y nhìn mọi người cảm thán: "Có lẽ, thanh nhàn đã xa rời ta, từ ngày ta trở thành ma, đã bị chộp vào tội danh sát lục suốt đời."

Lúc này, trong căn nhà có khá nhiều người, Liễu Dật cùng bốn thủ hộ thần thú vừa về lập tức khiến phòng chật chội hẳn.

Thiên Kiêu thấy y về, vui vẻ đứng dậy: "Ha ha, ngươi đã trở về, tốc độ nhanh quá, ồ... Thất Nguyệt cô nương đâu? Làm sao lại thành ra bốn người này?"

Liễu Dật không đáp, xòe tay phải, Bạch Hổ vội lấy lấy Hắc thạch tinh anh đặt

lên, dù trong phòng tối tăm, nhưng Hắc thạch tinh anh là loại thần thiết thượng đẳng, phản xạ ánh sáng trong suốt lấp lánh, trông cực kỳ đẹp đẽ.

Liễu Dật nói tiếp: "Thiên Kiêu cô nương, bây giờ tại hạ có thể dùng Hắc thạch tinh anh đổi lấy Bát hoang tinh khoáng được chưa?"

Thiên Kiêu quay lại nói với một hộ vệ: "Thiên ca ca, đưa Bát hoang tinh khoáng của chúng ta cho huynh ấy."

Hộ vệ lấy ra từ trong người một khối đá màu vàng trong suốt, bước đến bên Liễu Dật, giao cho y.

Liễu Dật đặt Bát hoang tinh khoáng lên mặt bàn: "Diệp sư phó, hiện tại ông giúp ta luyện Vĩnh Hằng chi thành, ta sẽ làm giúp ông một việc, việc gì cũng

được."

Diệp Đồng Luân nhìn khối Bát hoang tinh khoáng rồi nói: "Tốt, ta sẽ giúp ngài luyện Vĩnh Hằng chi thành nhưng ngài phải hứa rằng sau khi luyện thành, cả nhà lão phải được sống trên đó."

Liễu Dật thoáng nghĩ rồi gật đầu: "Được, cần bao nhiêu thời gian mới chế tạo xong?"

Diệp Đồng Luân trả lời: "Nguyên liệu đã chuẩn bị xong, nếu không có vấn đề gì xảy ra, hai ngày là đủ."

Liễu Dật bảo: "Hay lắm, bọn ta trợ tại Tân Tích Nguyệt tửu lâu, có vấn đề gì tiền bồi cứ đến tìm ta, hai ngày sau ta sẽ đến lấy Vĩnh Hằng chi thành."

Diệp Đồng Luân thỏa thuận: "Được rồi, cứ đợi tin tức tốt lành của lão."

Liễu Dật quay nhìn Thiên Kiêu rồi mới đi ra ngoài cửa, y không hiểu vì sao lại muốn nhìn nàng, có lẽ hình dáng nàng và Cát Lợi Nhi rất giống nhau, mặc dù nhìn thấy nàng lòng y lại đau nhói nhưng vẫn muốn nhìn một lần...

Đến cửa Tân Tích Nguyệt tửu lâu, Lang Vương nói: "Vĩnh Hằng chi thành mới thành lập, tất cần nhân thủ, lão sẽ quay về trong tộc tuyển lấy mấy người tinh tráng, hai ngày nữa sẽ tương hội cùng Ma chủ."

Bạch Hổ xen vào: "Thuộc hạ cũng sẽ quay về tộc mời huynh đệ đến đây, nhưng tộc nhân của thuộc hạ không được như của Lang Vương, thành ra không có mấy người."

Liễu Dật dặn: "Các người không cần

phải quay về ngay bây giờ, khi nào Vĩnh Hằng chỉ thành được kiến lập, các người sẽ đem toàn bộ người trong tộc vào thành, đến lúc đó mới tuyển chọn cũng không muộn."

Lang Vương tán đồng: "Hay lắm, Ma chủ suy nghĩ chu toàn hơn chúng tôi nhiều, cứ vậy nhé."

Liễu Dật đặt phòng nghỉ, mọi người cùng chờ đợi.

Thời gian vun vút trôi, một ngày đã qua, vàng trắng khuyết lơ lửng trên trời, ngàn sao đua sắc, buổi đêm yên tĩnh, Liễu Dật vô tình đi đến hậu viện của tử lâu, nghỉ ngơi ở đây khá tiện nghi, ngay cả hậu viện cũng sạch sẽ, gọn gàng, trong ngôi tiểu đình đặt một cây cỏ cầm.

Liễu Dật nhẹ nhàng bước tới, thân

thuộc quá, mười năm trước, đàn là thứ y yêu quý nhất, y đã cho rằng tiếng đàn là tất cả, nhưng khi nhìn thấy người yêu thương chết ngay trước mắt, nhìn thi thể người nhà rải đầy mặt đất, y hoá điên cuồng, cảm nghệ không cứu nổi người y mến thương, càng không cứu nổi thân nhân. Mười năm sau, y hồi sinh trong giấc mộng, xả thân nhập ma, y giờ đã biết, trong thế giới này, kiếm mới là tất cả.

Liễu Dật nhẹ nhàng ngồi xuống, từ từ tháo găng tay, đặt lên trên cây đàn, âm tiết dùi dặt nổi lên bàn tay khẽ động, khúc Tương Tư này nổi đau chát chứa trong lòng suốt mười năm, là vết thương mãi không lành. Tiếng đàn cảm vang đi xung quanh, y dịu giọng ngâm:

Mười năm sinh tử lưỡng mang mang
Bất tư lượng, tự nan vong
Thiên lý cô phần
Vô xứ thoại thê lương
Dạ lai u mộng hốt hoàn hương
Tiểu hiên song, chánh sơ trang
Tương cố vô ngôn
Duy hữu lệ thiên hành
Liêu địch niên niên tràng đoạn xứ
Minh nguyệt dạ tiểu tùng cương...

(Tạm dịch:

Mười năm sinh tử mệnh mang
Không đo nỗi, cũng không quên được
Nắm đất bơ vơ nơi ngàn dặm
Không nơi tỏ nỗi thê lương
Đêm đến mộng về quê cũ

Trang điểm đơn sơ bên song dưới
hàng hiên nhỏ

Nhìn người xưa không thốt lên lời
Chỉ có dòng châu tâm tã

Xa cách bao năm nhớ thương đứt
ruột

Ánh trăng đêm trên gò nhỏ...

Âm điệu bi thương hoà với lời bài từ
thoạt đứt thoạt nổi, có ai nghe thấy mà
không tức cảnh sinh tình, dù có là sắt đá
lạnh lùng cũng bị nổi bi thương này nung
chảy, Bi Mộng kiếm đeo ở thắt lưng tựa
hồ cảm thấy bi thương của chủ nhân, rung
lên nhẹ nhẹ.

Khúc đàn đã dứt, Liễu Dật vẫn trầm
tư với nổi nhớ nhung thống khổ trong
lòng.

Đột nhiên, có tiếng người vỗ tay, tiếp
đó một giọng nói của nữ tử vang lên: "Ta
vẫn nghĩ hai tay ngươi chỉ biết cầm kiếm

giết người, không tưởng nổi người có thể đàn được một khúc thương cảm như vậy.

Một người luôn lạnh lùng vô cảm như người không ngờ trong lòng lại có nhiều yêu thương đến thế, chỉ tiếc là tình yêu đó không trọn vẹn. Dù ta không thể dùng "Độc tâm thuật", nhưng từ khúc đàn, bài từ vừa rồi mà cảm thụ được tâm trạng của người."

Liễu Dật nhìn lên, là Thiên Kiêu, nàng và Cát Lợi Nhi giống nhau như đúc, y nhẹ nhàng đeo găng tay vào, chậm chậm đứng dậy nói: "Cô nương hân thưởng tại hạ lắm sao? Hay thương hại? Cô tự cho mình là thông minh?"

Thiên Kiêu thoáng nghĩ, nàng không né tránh mà trả lời thẳng: "Người nói cả ba điều đều đúng, ta hân thưởng hoặc là

thương hại người, ta cũng khá thông minh, nếu ta đoán không sai thì người người yêu thương đã chết, dung mạo của ta và nàng ấy giống nhau."

Hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe lên: "Người thật đáng ghét, người ta yêu mãi mãi không chết, nàng vĩnh viễn ở trong tim ta, dù người có dung mạo của nàng, cũng vĩnh viễn không bằng một phần vạn."

Thiên Kiêu tuyệt không nổi giận, chỉ cười: "Ta có một vị tỷ tỷ, tên là Thiên Nữ, sinh ra cách đây bảy ngàn năm, đã yêu Niết nhân của Ma giới, song bị Bàn Cổ và Nữ Oa ngăn cản, khiến tỷ ấy phải chịu nỗi khổ luân hồi ba đời ba kiếp. Ta thực sự không hiểu tại sao tỷ ấy lại đại dột đến vậy, vì một kẻ của Ma tộc mà

tình nguyện chịu nổi khổ luân hồi. Ma lực của ái tình lớn đến vậy sao? Có đáng không?"

Liễu Dật đột nhiên cảm thấy trái tim như ngừng đập, người trước mặt đây là muội muội của Cát Lợi Nhi, biết rõ Cát Lợi Nhi là chân thân kiếp thứ ba luân hồi chuyển thế của Thiên Nữ, nàng ta gọi Thiên Nữ là tỷ tỷ, vậy chắc là muội muội của Cát Lợi Nhi?

Liễu Dật chăm chăm nhìn Thiên Kiêu một lúc rồi nói: "Không có gì là đáng hay không đáng, chỉ là nguyện ý hay không, tình yêu không thể cân đong đo đếm, tình yêu của tỷ tỷ người không thể bị báng bổ kiểu đó, người căn bản có hiểu gì đâu nên không có tư cách bình luận."

Thiên Kiêu tựa hồ có phản tức khí: "Hừ! Dựa vào cái gì mà nói ta không hiểu, ta thấy tiếc cho tử tử, cái tên Niết nhân đó có điểm nào tốt? Tại sao lại quên mình để yêu hắn, rõ ràng đã biết sẽ không có kết quả gì, tại sao còn cố đắm ăn xôi?"

Lòng Liễu Dật đột nhiên bình tĩnh lại, có lẽ y đã sai, bảy ngàn năm trước y không nên yêu Thiên Nữ, chính y hại nàng phải chịu nỗi khổ luân hồi ba kiếp, nếu như không gặp Thiên Nữ, tất cả sẽ không xảy ra, ba đời ba kiếp sau cũng không sinh ra Liễu Dật.

Liễu Dật thở dài sườn sượt: "Nếu có kiếp sau, ta hy vọng không gặp nàng, càng không muốn mình yêu nàng, như thế nàng sẽ không phải thống khổ mà chỉ biết

đền hạnh phúc, nhưng ta có kiếp sau không?

Với ta mà nói, ba đời ba kiếp là điểm cuối cùng, lưỡi kiếm trong tay của ta sẽ kết thúc mọi việc."

Dứt lời, bước ra ngoài cửa.

Thiên Kiêu có phần ngơ ngẩn, y vừa nói cái gì? Y... là chuyển thế của Chân ma Niết nhân?

Duyên phận tựa hồ thần bí hơn cả tình cảm, âm thầm xảy ra, khi nhìn thấy người khác yêu người không nên yêu, người sẽ thế nào? Người có đảm bảo ái tình kiếp này của mình nhất định sẽ hoàn mỹ, sẽ có kết quả? Tình yêu của người có như thế không?

Chương 94: Vĩnh Hằng Chi Thành, Vô Giản Đạo ...

Thời gian luôn thâm thoát đưa thoi, dù người thấy nó dài đằng đẵng, nhưng rồi đến một ngày nó sẽ đưa tuổi già đến với người, thế nên, người không thể không thừa nhận, nó là thứ đáng sợ nhất trên thế gian.

Thời gian hai ngày không dài không ngắn, Liễu Dật ra khỏi Tân Tích Nguyệt tử lâu, nhìn vàng dương đang treo trên trời, tay trái cầm kiếm, tay phải buông xuôi sau lưng, rảo bước về lò rèn ở ngã tư, thời gian đã tới, y muốn xem Vĩnh Hằng chi thành tiến triển đến đâu.

Bước vào lò rèn, y thấy trong phòng ngoài Diệp Đồng Luân đang uống trà không còn ai khác bèn hỏi thẳng: "Diệp sư phó, không hiểu Vĩnh Hằng chi thành của ta hiện tại thế nào?"

Diệp Đồng Luân đứng dậy: "Đã luyện thành, so với tượng tượng của lão phu còn hoàn mỹ hơn, tối thiểu tòa thành này có thể chứa được trăm vạn người". Nói xong, lão quay lại lấy ra một vật.

Liều Dật nhìn vật đó, một mô hình thành trì màu vàng kim, bên trong có cung điện, phòng ốc, hoa viên... giống hệt toà thành thực, y lấy làm hoài nghi: "Đây là Vĩnh Hằng chi thành?"

Diệp Đồng Luân gật đầu: "Không sai, vật này chính là Vĩnh Hằng chi thành, đừng coi thường nó nhỏ bé, ngài phải tìm

một nơi rộng lớn trên không, dùng chân lực thôi động khiến trận pháp vận hành, nó sẽ lớn ngang với hoàng thành hiện nay, đến thời điểm đó mọi vật bên trong sẽ hình thành theo trận pháp".

Liều Dật nhắc mô hình Vĩnh Hằng chỉ thành màu vàng lên, tựa hồ suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng mới lên tiếng: "Lão sư, ta nghĩ tốt nhất nên kiến lập Vĩnh Hằng chỉ thành trên Thiên Sơn, ở đó vắng vẻ, quanh năm tuyết phủ, nên diện tích không trung cực lớn, sẽ không gặp vấn đề gì đâu."

Lang Vương tán thành: "Ma chủ tính rất đúng, lão phu sẽ đem thượng cổ trận pháp vận dụng sở học bình sinh ngăn băng tuyết ở ngoài thành."

Liều Dật gật đầu, quay sang nói với

Diệp Đồng Lâm: "Các người chuẩn bị đi, nơi đó lạnh giá nên mang nhiều quần áo ấm, Kỳ, Lâm lưu lại ở đây, sau khi họ thu thập xong thì đưa họ đến đỉnh cao nhất của Thiên Sơn nơi chúng ta sẽ gặp nhau, ta và Lang Vương, Bạch Hổ sẽ đi trước để vận hành Vĩnh Hằng chi thành."

Hai người nhận lệnh: "Rõ, thưa Ma chủ."

Liễu Dật cầm mô hình, quay người rảo bước ra ngoài, ba người rời Liên Hoa trấn, Bạch Hổ hóa thân thành Thiên Quang Bạch Hổ, Liễu Dật và Lang Vương ngồi lên rồi bay về đỉnh cao nhất của Thiên Sơn.

Nói gần không gần, nói xa không xa, mất chừng ba ngày, Bạch Hổ đã đưa Liễu Dật và Lang Vương đến đỉnh núi cao

nhất tại Thiên Sơn. Bông tuyết phơi phơi rải trắng như lông ngỗng, gió thổi lồng lộng, ba người vận khởi hộ thân cương khí, dùng nhiệt ngự hàn, hoa tuyết đều rơi cách người họ ba thước.

Ba người hạ xuống, Liễu Dật nói: "Là chỗ này, tại đây chúng ta sẽ sáng tạo nên Ma giới mới Vĩnh Hằng chi thành". Nói xong, lấy ra mô hình màu vàng, Liễu Dật đẩy vô thượng chân khí vào, cổ trận bên trong tiếp thu luồng chân khí cực mạnh liền bắt đầu vận hành, màu vàng dần dần biến thành màu hồng, Liễu Dật quăng mô hình lên không trung.

Trong chớp mắt, mô hình bé nhỏ bay lên không trung với tốc độ chóng mặt, liên tục lớn dần, chỉ trong vòng một khắc, trên thình không Thiên Sơn, bỗng

xuất hiện một thành trì lơ lửng, vô cùng to lớn, từ mũi nhọn phía dưới tựa hồ có một tầng vụ khí bay ra, dần dần mây trắng bao phủ cả tòa thành. Quá ư đơn giản, trên trời cao xuất hiện một toà thành thần bí lơ lửng.

Liễu Dật ngự kiếm bay lên: "Chúng ta lên xem qua một chút". Ba nhân ảnh một đen hai trắng nhanh nhẹn bay lên, tiếp cận tòa thành rồi cuối cùng đáp lên. Đạo pháp trong tam giới không ngờ thần kỳ như thế, bỗng nhiên trong khoảnh khắc tạo ra một thành trì vô cùng to lớn trên không trung.

Phóng mắt nhìn quanh, những gì mà thành trì cần có, ở đây có đủ, tường thành cao vút, nhà cửa cho dân ở, cung điện to lớn, hoa viên... Tất cả tạo nên Vĩnh Hằng

chi thành.

Liều Dật nói: "Bạch Hổ, người đưa tộc nhân đây; lão sư mau bày thượng cổ trận pháp, cách ly nơi đây với Thiên Sơn, sau đó đi đón tộc nhân về thành."

Lang Vương và Bạch Hổ gật đầu đồng thanh: "Rõ."

Nhìn cung điện hùng vĩ, Liều Dật nhớ tới bức tranh trong mắt Kim Lô chủ tại đất Thục, cuối cùng y cũng biết tòa cung điện đó chính là Vĩnh Hằng chi thành, còn người trong tranh là y, phải chăng đây là túc mệnh? Lẽ nào tất cả đã được chú định?

Mọi người đều khản trương, sau ba ngày Vĩnh Hằng chi thành đã khoác lên bộ mặt mới. Bên ngoài thành, Lang Vương bố trí ba đạo thượng cổ trận

pháp, đều là những trận pháp mà ông đặc ý nhất. Ngoại trận ngăn cách cung điện này với nhiệt độ bên ngoài Thiên Sơn, trung trận đề phòng địch nhân xâm nhập Vĩnh Hằng chi thành, nếu vượt qua trận pháp đó, tín hiệu sẽ được phát ra, báo hiệu có thích khách. Trận pháp trong cùng có khả năng tấn công, chỉ cần có kẻ xâm nhập, tất sẽ bị loạn kiếm giết chết.

Vì thế muốn đi vào Vĩnh Hằng chi thành, chỉ có hai cách, thứ nhất là người bên trong khai mở trận pháp cho tiến vào trong. Cách thứ hai là dùng vô thượng chân lực tạo ra kẽ hở trên không để tiến vào, nhưng khó người nào có được tu vi như vậy.

Đương nhiên, Lang Vương cũng thiết kế một con đường từ Thiên Sơn lên Vĩnh

Hằng chi thành, nhưng người nào muốn đi phải chịu sự kiểm tra ngặt nghèo của môn vệ.

Từ tộc nhân của mình, Lang Vương đã tuyển chọn được hai mươi bốn Địa sát Khôi lang chưa ảo hóa cùng hai mươi bốn đã qua ảo hóa thành hai mươi tư thiếu niên tinh tráng, tổ hợp thành một đội gọi là Lang kỵ sĩ.

Nhưng tộc nhân của Bạch Hổ không nhiều như của Lang Vương, cho nên chỉ chọn được mười hai Thiên Quang Bạch Hổ đã qua ảo hóa thành mười hai tráng hán và mười hai chưa ảo hóa, lập ra đội Hổ kỵ.

Kỳ, Lân là thủ hộ thần thú gần tương đương với Thiên Long, Hỏa Phượng nên trở thành tả hữu sứ giả của Vĩnh Hằng

chi thành. Lang Vương là lão sư được Liễu Dật rất mực tôn kính, Bạch Hồ phụ trách việc bảo vệ an toàn cho toàn thành, có quyền điều động hai mươi bốn Địa sát khôi lang và mười hai vị Thiên Quang Bạch Hồ.

Để tăng cường thế lực cho Vĩnh Hằng chi thành, Liễu Dật đem toàn bộ chín tầng đầu của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp và Loạn thập tam thức, truyền thụ cho ba mươi sáu vị tinh anh của Lang tộc, Hồ tộc. Y muốn thân thủ của họ có thể sánh với nhân vật cấp môn chủ, nếu không bằng được, cũng phải tương đương với nhân vật cấp trưởng lão và hộ pháp của các môn phái khác, nếu không khi phải đối diện với hai đại liên minh đó, y không có đường lùi.

Ám chi ma đạo là đối tượng y muốn báo phục, cả Nhân gian chính đạo cũng không thể bỏ qua, nên y nhất định phải bồi dưỡng thực lực cùng hai đại liên minh kia chia ba thiên hạ.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 95: Phù Hoa Sơn Trang, Danh Dự Bồi ...

Tất cả đều được tiến hành theo kế hoạch, việc kiến lập Ma giới –Vĩnh Hằng chi thành đã lan truyền đến tai vô số người trong tam giới lục đạo nhanh như sét đánh, đương nhiên gồm cả Nhân gian Chính đạo lẫn Ám chi ma đạo.

Thiên hạ vốn dĩ phân đôi, cục thế vi diệu, chiến tranh giữa Âm chi ma đạo và Nhân gian Chính đạo lúc nào cũng chực bùng phát. Một bên mang dã tâm thống nhất tam giới, một bên hô khẩu hiệu tiêu diệt ma đạo. Tuy nhiên mọi sự trên đời luôn vượt hẳn những gì con người tưởng tượng, không thể đoán theo lẽ thường, Ma giới – Vĩnh Hằng chi thành quật khởi trong chớp mắt trên Thiên Sơn, trở thành môn phái thần bí khó đoán, khiến cục thế thiên hạ lập tức yên lặng trở lại.

Không cần phải hoài nghi, bất kể kiêu hùng, anh hùng nào cũng không phải kẻ ngốc, Vĩnh Hằng chi thành tự xưng tôn ma giới, quật khởi quá ư thần bí, nhiều ngày liền, chính, ma lưỡng đạo đều phái người thám thính môn phái này, có điều

những người được cử đi đều không trở về. Thực lực của Vĩnh Hằng chi thành càng trở nên thần bí, không ai biết đầu cua tai nheo của thành chủ ra làm sao, chỉ biết Vĩnh Hằng chi thành tầng không bằng sơn muốn cùng Nhân gian Chính đạo và Âm chi ma đạo chia ba thiên hạ.

Nơi đây là đại diện của Vĩnh Hằng chi thành, mười hai Thiên Quang bạch hổ đứng chỉnh tề dưới mười hai cột trụ, mình đều mặc hắc y, trên cánh tay, thắt lưng có giáp da bảo hộ. Bên trái đại diện là Lang Vương, tay cầm quạt gấp, ung dung phe phẩy, bên phải là Bạch Hổ, toàn thân bạch y, tinh thần hăng hái, râu rậm đầy mặt có vẻ xấu xí, nhưng vẫn không làm mất đi phong vị nam nhi.

Nhìn lên phía trên, ngồi trên bảo tọa

là một người toàn thân áo da đen, trường kiếm đen ngòm đeo trên thắt lưng, trên mặt đeo khăn che màu trắng, tóc bạc đầy đầu, trông vô cùng tiêu sái, chỉ là trong mắt ánh lên vẻ bi thương, tà áo choàng cũng màu đen buông xuống, đó là ai? Mười năm trước chàng là một thư sinh vô dụng, mười năm sau là chủ nhân Tân ma giới, thành chủ Vĩnh Hằng chi thành: Liễu Dật.

Một nam một nữ phục trang màu đỏ, tay cầm trường kiếm đứng cạnh Liễu Dật, hai người khoảng ba mươi tuổi nhưng không thể xem thường bởi họ cùng tề danh với thủ hộ thần thú Thiên Long và Hoả Phượng, họ là Kỳ và Lân.

Trong mắt Liễu Dật hiển hiện bi thương, tại đại điện yên tĩnh này, bên tai

chàng văng vẳng những lời Cát Lợi Nhi nói: “Thư sinh, Nếu một ngày nào đó, Cát Lợi Nhi mất đi, xin huynh đừng bi thương... Huynh hãy nhìn ánh nắng ấm áp, ngắm bầu trời bao la, nhìn tuyết bay trong Hoa Hải, ngửi mùi hương ngào ngạt trong gió. Thế giới này vẫn rực rỡ như thế, dù cho Cát Lợi Nhi có ra đi, cũng không ảnh hưởng gì đến thế giới của thư sinh cả, xin hãy chôn vùi sâu Cát Lợi Nhi trong ký ức của thư sinh, được không?” Chàng tê cứng như khúc gỗ, tại sao lại như vậy, có phải chàng đã bị chú định phải chịu cảnh cô độc?

Trong mắt chàng loé lên hồng quang, đứng bật dậy, hét lớn: “Vi Phong, ta nhất định đòi lại nợ máu này”. Thanh âm vang vọng trong đại điện, lòng chàng buốt xé,

có vết thương nào sánh nổi nỗi đau đớn này.

Đại diện hết mực yên lặng, Lang Vương tiến lên một bước, nói: “Ma chủ bớt giận, thần có một tin tức tốt lành, có lẽ giúp được cho Ma chủ.”

Liễu Dật mắt loé hồng quang, xoay người nhẹ nhàng ngồi lên bảo tọa: “Mời lão sư nói.”

Lang Vương giải thích: “Tam giới luận võ diễn ra năm năm một lần, năm nay sẽ cử hành vào ngày mười lăm tháng tám, còn bốn ngày là đến. Hàng tháng nay, người trong thiên hạ tề tựu tại Phù Hoa sơn trang ở kinh đô, lúc này chính, ma lưỡng đạo đã đến, kể cả hộ pháp Ma môn Vi Phong. Mỗi kỳ luận võ năm năm, Phù Hoa sơn trang sơn trang sẽ định lại

thứ bậc cao thủ trong tam giới, mê hoặc của danh lợi đó kẻ nào mà không muốn?”

Liều Dật gật đầu: “Tốt, cứ thế đi, chúng ta lập tức xuất phát đến Phù Hoa sơn trang, ta không thể để cho Vĩ Phong chết mát mẻ được... còn cả Ám chi ma đạo nữa, không phải cũng muốn ngăn đầu lên sao? Hảo, ta sẽ dập lửa nhuệ khí của chúng, Bạch Hổ?”

Bạch Hổ bước lên một bước: “Tiêu thần có mặt.”

Liều Dật dặn: “Ta và Lang Vương, Kỳ, Lân đến Phù Hoa sơn trang, an toàn của Vĩnh Hằng chỉ thành giao cho ngươi, kẻ nào tự tiện xông vào giết hết không tha”. Nói xong, mắt lại loé hồng quang.

Bạch Hổ trả lời: “Rõ, thưa Ma chủ.”

Liều Dật nói tiếp: “Lão sư, chuẩn bị

cho ta một hồ máu tươi, đề phòng thiên
hoả xuất hiện lúc trăng tròn.”

Phân phó, chuẩn bị xong xuôi, Liễu
Dật phát tà áo choàng màu đen, tay trái
nắm chắc trường kiếm, nói: “Chúng ta
lên đường”. Bốn người rảo bước ra
ngoài Vĩnh Hằng chi thành.

Trên không trung, bốn nhân ảnh từ
Vĩnh Hằng chi thành đổ rục phi hành
ngược gió, Liễu Dật cơ hồ nhớ đến một
vấn đề gì đó, vòng tay lại, ngoái đầu hỏi
Lang Vương: “Trong mười năm qua, lão
sư có gặp Thập Kiệt Nhất và Đại Dao
Vương không?”

Lang Vương trầm tư kể: "Chỉ gặp
một lần, bốn người đó đã thành thân,
mười năm trước, ba tháng sau khi Ma
chủ mất, Thập Kiệt Nhất đã cưới A Cửu,

Đại Dao Vương cưới Thủy Nhi, bọn họ có mời thần uống rượu mừng."

Liễu Dật gật đầu: "Tam giới luận võ náo nhiệt thế này, với tính cách của A Cửu chắc chắn sẽ đến, Đại Dao Vương vốn ái mộ truyền thuyết anh hùng, chắc cũng tham gia, mười năm rồi, ta cũng mong được thấy bọn họ bây giờ ra sao."

Lang Vương than thở: "Đúng vậy, mười năm rồi, thần cũng quên mất hình dáng của bọn họ, thời gian đúng là vô cùng kỳ quái, có thể làm phai mờ ký ức của một con người."

Liễu Dật nhẹ nhàng gật đầu: "Thật kỳ quái, nó có thể làm phai mờ ký ức, nhưng cũng có thể làm ký ức sâu đậm hơn."

Bọn Liễu Dật bốn người gia tăng tốc

độ ngự kiếm, như sao băng trên trời, bay thẳng đến Phù Hoa sơn trang tại kinh đô Trung Nguyên, ở đó có nhiều điều chưa biết đang chờ họ giải đáp.

Với tu vi của bốn người, mất ba ngày đã tới được Phù Hoa sơn trang giáp với phía nam kinh đô, phía tây Hàng Châu. Nhìn qua một lượt Phù Hoa sơn trang rộng mênh mông, đây là sơn trang do người trong tam giới cùng kiến lập nhằm mục đích cử hành tam giới luận võ năm năm một lần, bình thường luôn có người quét dọn nên rất sạch sẽ.

Đến đại môn của sơn trang làm cho người ta có cảm giác, đây tuyệt không phải là một sơn trang, ít nhất phải là một thôn, không, là một trấn, giữa các khu nhà vô số con đường lớn giao nhau, bên

đường có những người bán hàng rong, khiến sơn trang lẽ ra phải trầm trầm tử khí lại đượm vẻ phồn hoa.

Những người đang đi lại trên đường đều là người trong tam giới: Tiên tộc, Ma tộc, Nhân tộc, kể cả Yêu tộc của Thiên Thần Đàm, tất cả đã đến Phù Hoa sơn trang.

Mục đích của ai cũng rất đơn giản, trường tam giới luận võ này là nơi có thể nhất chiến thành danh, được người thiên hạ nhìn bằng con mắt khác. Nhưng, cao nhân trong tam giới đầy rẫy, danh lợi có khi phải trả giá bằng tính mạng, một trường mưa máu sắp bắt đầu. Liễu Dật đưa ánh mắt đầy bi thương nhìn những người trên đường.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 96: Tình Nhân Linh Đang, Chân Tâm Ái ...

Mọi việc cứ diễn ra từ tốn, có lẽ, đó là khởi đầu của kế hoạch báo phục, nhưng có thể đây là một thủ đoạn khác của vận mệnh khiến ta không thể dự liệu, chỉ biết tuân theo.

Liễu Dật nhìn thấy không ít khuôn mặt quen thuộc giữa đám đông, đương nhiên, đó là A Cửu, Thuỷ Nhân cùng với Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương, họ đang bát phổ trong sơn trang phồn hoa này. Nhưng chàng không muốn lên gặp họ, thân phận hiện tại của chàng, chỉ

mang lại thêm nhiều phiền toái cho những người đang sống yên lành, được thấy bằng hữu sinh hoạt vui vẻ, với chàng thế là đủ.

Có ba người rất đáng chú ý, một lão già râu tóc bạc phơ, thân hình lùn tịt, chính thị Long thần, bên cạnh là một nữ hài tóc đỏ, tay cầm trường kiếm, mặc kinh trang màu đỏ, hai cánh tay trắng muốt để trần, chiếc váy xẻ dài lộ ra cặp chân, kiểu ăn mặc này không kém gì Thất Nguyệt.

Nghĩ đến Thất Nguyệt, tim Liễu Dật bất giác rung động, đúng lúc đó, ánh mắt chàng bị hút sang một nữ tử khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc y phục màu lam, vóc người gầy như là hoàn mỹ, tay cầm hai thanh đoản đao, phát ra ánh sáng đen

nhánh, đôi mắt làm cho người nhìn dù chỉ một lần khó mà quên được, đôi mắt màu lam thẫm, ẩn chứa sát khí vô tận. Đôi mắt đó làm chàng đặc biệt chú ý đến nữ tử, nàng ta là ai? Thân phận thế nào? Mà trong đôi mắt lam, tựa hồ muốn giết sạch mọi người.

Liễu Dật nói với Lang Vương đang ở bên cạnh: “Lão sư giúp ta báo danh, tốt nhất xếp cùng tổ với Vi Phong, ta và Kỳ, Lân sẽ đi dạo quanh quần.”

Lang Vương gật đầu: “Vâng, Ma chủ.”

Liễu Dật cùng Kỳ, Lân tiếp tục cất bước, sơn trang này quả thực lớn hơn cả một trấn, lại không kém phần phồn hoa.

Tam giới luận võ dựa theo thể thức loại trực tiếp, sau khi báo danh sẽ bốc

thăm, chẳng hạn ngày đầu có mười sáu người tham gia tranh tài, ngày thứ hai chỉ còn tám người, ngày thứ ba còn bốn người, cứ thế loại dần. Luận võ thường có kỳ hạn một tháng, nhưng cũng không nhất định, nếu như có nhiều người tham gia, sẽ tùy tình hình thi đấu mà sắp xếp thời gian.

Liễu Dật lơ đãng bước đi trên đại lộ, ngắm nhìn những người bán hàng hai bên đường. Đột nhiên một vật bày bán hấp dẫn chàng tiến lại chỗ một người chuyên bán đồ dùng của người dân tộc thiểu số. Ở đó, chàng thấy có bán khăn tay và mấy thứ linh tinh khác.

Chàng lật từng món hàng, đột nhiên thấy một dây chuông màu tím vô cùng đẹp đẽ, mỗi vòng xâu sáu quả chuông,

tổng cộng ba xuyên mười tám quả, trên mỗi quả đều khắc hình các loài hoa khác nhau. Chàng cầm chuông lên lắc lắc, nhìn những quả chuông được chế tạo rất tinh tế rung lên, trong tiếng chuông reo, chàng như nhìn thấy khuôn mặt Cát Lợi Nhi, thấy nụ cười của nàng, bây giờ chàng mới hiểu có lẽ đó chính là niềm quyến luyến nhất đời.

Lão chủ quầy hiển nhiên không phải là người Trung Nguyên, thấy chàng cầm dây chuông, vội nói: “Khách quan tôn kính, ngài lựa chọn quả là sáng suốt, cái này là “Tình nhân linh” của bản tộc, dây chuông này cũng gắn liền với một câu chuyện từ xa xưa.”

Liễu Dật đưa mục quang lãnh lẻo nhìn lão chủ quầy, nhận thấy lão không

phải là nói quàng xiên, bèn hỏi: “Câu chuyện thế nào, nói ta nghe.”

Chủ quầy mỉm cười nói: “Mỗi người trong bản tộc đều có Tình nhân linh, theo truyền thuyết, tiên nữ trên trời và ma quỷ dưới đất thương yêu nhau, dây chuông này chính là tín vật của họ, dù hai người có bị chia cắt đến đâu, dù ở chân trời góc bể, trên trời dưới đất, chỉ cần rung nhẹ dây chuông này, thì người thương trong lòng sẽ xuất hiện trước mắt, nhất định đó phải là người được yêu thương thật lòng, nếu không sẽ làm dây chuông vỡ nát, và không có cảm giác gì.”

Liễu Dật gật đầu.

Cũng lúc đó, một giọng nói vang lên: “Ông chủ, dây chuông này còn không? Bán cho ta một dây.”

Liễu Dật nhẹ nhàng ngoái lại, là một nữ tử bạch y thoát tục, tướng mạo bình thường nhưng toát ra cảm giác cao nhã, Cát Lợi Nhi ư? Không, đó chỉ là người có vẻ bề ngoài rất giống với Cát Lợi Nhi: Thiên Kiêu, muội muội mà Cát Lợi Nhi chưa từng được gặp.

Lão chủ quầy gật liên hồi, cúi người nói: “Tại hạ thành thực xin lỗi khách quan, đây là dây chuông cuối cùng của tại hạ.”

Liễu Dật nhìn Thiên Kiêu, thả dây chuông trên tay xuống mặt quầy: “Cô nương thích thì cứ lấy”. Nói xong, chàng quay người đi sang hướng khác.

Thiên Kiêu nhìn theo Liễu Dật đang đi xa dần, cầm lấy dây chuông màu tím trên mặt quầy, lắc nhẹ nhàng, dây chuông

đẹp dễ phát ra âm thanh trong trẻo, nghe rất vui tai, trong tiếng chuông ngân, nàng thấy một thân ảnh màu đen, không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn được đôi mắt bi thương và tang thương, câu nói của bóng hình đó in đậm trong sâu thẳm tâm hồn nàng: “Nếu như có kiếp sau, ta hy vọng sẽ không gặp nàng, không để ta yêu nàng, như thế, nàng sẽ không phải chịu thống khổ mà chỉ biết đến hạnh phúc.”

Lại nói Liễu Dật đến trước một khách sạn, ngẩng đầu nhìn danh tự khách sạn: “Thiên hạ đệ nhất” bất giác lắc đầu, thiên hạ đệ nhất là cái gì? Đếm cả một khách sạn này cũng dùng đến danh tự đó, lẽ nào thiên hạ đệ nhất thực sự trọng yếu đến vậy?

Đến lúc đó, Lang Vương từ sau bước

tới gọi: “Ma chủ.”

Liều Dật quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

Lang Vương gật đầu nói: “Đã xong rồi, ngày mai Ma chủ đấu cùng Phong Thần, đệ tử của trưởng lão Thần môn Dương Vân Phong, ở đệ tứ trường trên Khí kiếm đài.”

Liều Dật gật đầu, nhớ lại tình cảnh gặp Thần môn tứ hộ vệ Phong, Thủy, Hoả, Lôi mười năm trước, trong lòng không khỏi cảm khái, lúc đó nếu như không có Lãnh Kiếm tương trợ, không biết chàng sẽ ra sao? Nghĩ đến chuyện đó, chàng hỏi tiếp: “Lão sư có để ý Lãnh Kiếm cùng nhóm với ai?”

Lang Vương gật đầu: “Lãnh Kiếm có lẽ không tới, mười năm nay ông ta chưa hề xuất hiện, cũng không tham gia Tam

giới luận võ, tựa hồ biến mất khỏi Nhân gian.”

Liều Dật lắc đầu: “Không thể, ông ta không biến mất, có lẽ kiếm ý của ông ta đã đạt đến một cảnh giới khác, hoặc ông ta nhận thấy Tam giới luận võ này không ai xứng đáng cho ông ta xuất kiếm, Lãnh Kiếm vốn là người cuồng ngạo mà.”

Lang Vương đồng tình: “Mặc dù Lãnh Kiếm không đến, nhưng đệ tử thủ tịch của y là Thiết Tiêu có tới, Thiết Tiêu hiện tại là chủ quản Lãnh Kiếm môn, từ mười năm trước “Chân vũ kiếm ý” của hắn đã được xếp là thiên hạ đệ nhị, thêm thần kiếm “Huyền Quang”, chắc sau mười năm qua tu vi có thể đạt đến mức của Lãnh Kiếm ba mươi năm trước.”

Liều Dật lắc đầu, nói: “Lãnh Kiếm si

mê kiếm, không ai có thể vượt qua được, mặc dù Thiết Tiêu hiệu xưng Kiếm Sĩ, nhưng hắn không bao giờ vượt qua được lão sư.”

Lang Vương nói tiếp: “Lang Vương ngày càng bội phục Ma chủ, so với mười năm trước, Ma chủ hiện giờ điềm tĩnh, trưởng thành hơn nhiều, một ngày nào đó, chúng ta sẽ báo được thù, thống nhất Ma giới.”

Liễu Dật gật đầu, nói: “Chúng ta đi thôi, phiên lão sư chuẩn bị máu tươi đem đến phòng ta.”

Lang Vương gật đầu nói: “Vâng, Ma chủ.”

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 97: Huyết Phù Dữ Kiếm, Vi Danh Lợi ...

“Thư sinh, Nếu một ngày nào đó, Cát Lợi Nhi mất đi, xin huynh đừng bi thương... Huynh hãy nhìn ánh nắng ấm áp, ngắm bầu trời bao la, nhìn tuyết bay trong Hoa Hải, ngửi mùi hương ngào ngạt trong gió. Thế giới này vẫn rực rỡ như thế, dù cho Cát Lợi Nhi có ra đi, cũng không ảnh hưởng gì đến thế giới của thư sinh cả, xin hãy chôn vùi sâu Cát Lợi Nhi trong ký ức của thư sinh, được không?”

“Không được...”. Đang phong bế lục thức, tiến vào cảnh giới vong ngã bỗng Liễu Dật choàng tỉnh, vừa rồi chàng đã

nhìn thấy Cát Lợi Nhi, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, nhưng khuôn mặt đó mỗi lúc lại rời xa chàng, ngày càng ngày mờ mịt, cuối cùng tan biến.”

Liễu Dật vỗ mạnh xuống giường, lớn tiếng kêu: “Tại sao, tại sao lại tàn nhẫn như vậy, bắt ta phải sống đầy đọa thế này?”

Nhìn ánh dương quang đang lên ngoài song cửa, tâm hồn băng lãnh của Liễu Dật bỗng ấm áp trở lại, bất giác đôi mắt ngầu máu của chàng rớt ra một giọt lệ, dịu giọng: “Ta có thể phong bế ý thức, có thể quên bản thân, nhưng sao ta không thể quên được nàng, nàng có biết không? Suốt mười năm trong giấc mộng, nàng luôn là nỗi đau đớn lớn nhất trong lòng ta, nàng ở thế giới bên kia có yên bình

không? Nàng đợi ta thêm một thời gian nữa nhé? Sau khi hoàn thành mọi việc, ta sẽ tìm nàng...”

Chàng nhẹ nhàng đứng dậy, bước ra cửa.

Mặt trời đang lên, Phù Hoa sơn trang hôm nay càng thêm náo nhiệt, bởi tam giới luận võ chính thức bắt đầu, mọi người ở đây đều ôm lòng trở thành vì sao mới trong mắt thiên hạ.

Lôi đài ở Phù Hoa sơn trang tổng cộng chia làm bốn tòa: Khí kiếm, Quy ẩn, Xá thân, Vong tử. Bốn lôi đài này dựa theo số người báo danh, mỗi ngày cử hành sáu trận đấu theo thể thức loại trực tiếp, ai trụ lại đến cuối cùng là người thắng cuộc, chỉ người đó mới được vào tiếp vòng tranh bá, người thắng lợi cuối

cùng sẽ được Phù Hoa sơn trang vinh danh.

Liều Dật chậm rãi bước vào phạm vi của lô đài Khí kiếm, nơi đây rộng hơn cả, bên trên đã thấy hai người đang đứng, phía dưới lô đài những kẻ có thể lực đang chọn vị trí tốt cùng trà thơm và đồ ăn nhẹ, chuẩn bị xem kịch hay trên lô đài, những giang hồ lãng tử thấp cổ bé họng đành đứng ở phía sau. Dù đã chia thành bốn lô đài để tăng tốc độ thải loại nhưng người đăng ký quá đông, thành ra người đứng quanh lô đài chật như nêm cối, tựa hồ mọi người đều tụ tập hết tại sơn trang này.

Kỳ, Lân chia ra tả hữu nhanh chóng mở đường cho Liều Dật đi đến trước lô đài, Lang Vương thấy chàng tới, hành lễ:

“Mời Ma chủ ngôi, thần đã chọn chỗ tốt cho ngài.”

Liễu Dật và Lang Vương ngồi xuống, Kỳ, Lân đứng sau, trong trường đột ngột xuất hiện một người thần bí khiến mọi người đều kinh ngạc, kể mấy vị môn chủ của Nhân gian Chính đạo và Âm chi ma đạo ngồi cạnh chàng. Mọi người dõi ánh mắt kỳ quái đánh giá chàng: trang phục da màu đen, áo choàng dài, mớ tóc trắng bay bay trong gió, trên mặt đeo khăn che màu bạc rất đặc biệt, lục lại ký ức trên giang hồ tịnh không có nhân vật nào như vậy, trong những môn phái nổi danh càng không, nhưng khí thế người này không hề kém bất cứ môn chủ nào, hẳn là ai? Không ai biết.

Liễu Dật nhìn vào trong trường, một

lão nhân có vẻ cao tuổi đang ngồi trên ghế, chắc là giám trường. Chàng không nhận ra hai người trên lôi đài bởi họ chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của chàng, nhưng bọn họ tuyệt đối không phải lãng tử bình thường trên giang hồ, có thể người của danh môn đại phái.

Lão đầu giám trường râu bạc vận lực hô lớn: “Cuộc đấu thứ hai do Gia Cát Thanh Phong, thủ tịch đệ tử của Tiên tộc Vô Vi đạo môn, đấu với Ma tộc Âm môn hộ pháp Sa Nguyệt Nhai. Bây giờ cuộc đấu bắt đầu”. Mặc dù lão đầu vận hết lực nhưng độ một nửa số người phía dưới nghe được, không ai quan tâm tới điều đó mà để tâm vào chuyện ai trụ lại lôi đài.

Vốn Liễu Dật chẳng quan tâm gì, chỉ

hờ hững nhìn lên lồi đài, khi nghe đến Âm môn của Ma tộc liền sôi máu, tổ chức sát thủ này quả nhiên ngày càng phát triển.

Liễu Dật quan sát kỹ lưỡng hai người trong trường, Âm môn hộ pháp Sa Nguyệt Nhai mặc y phục màu đen, khuôn mặt hốc hác, như thể thiếu dinh dưỡng, nhìn qua hắn khoảng trên bốn mươi tuổi, nhưng chắc chắn đó không phải là tuổi thực, vì với tu vi của hắn, chắc chắn phải trên một trăm tuổi, tay cầm một thanh trường kiếm màu lục, bốc mùi hôi thối, mặc dù ở phía dưới lồi đài, nhưng Liễu Dật cũng ngửi thấy, nhất thanh kiếm này đã được hắn thi thố một chút thủ đoạn.

Tiên tộc Vô Vi đạo môn Gia Cát Thanh Phong, mặc dù là thủ tịch đệ tử,

nhưng còn khá trẻ, đạo phục may bằng vải bố, tay cầm mộc kiếm, thi thoảng lại có hồ điệp sà xuống thân kiếm, xem ra không phải là kiếm thường. Hai người trên lô đài đều bất động, nhưng trong lòng Liễu Dật hy vọng Sa Nguyệt Nhai thắng trận này, nếu vậy chàng sẽ có cơ hội đấu trực tiếp với hắn, khoái cảm báo thù trào dâng trong lòng chàng.

Lôi đài hoàn toàn yên ắng, mặc dù Gia Cát Thanh Phong còn trẻ nhưng hình như kinh nghiệm khá lão luyện, gã không muốn xuất thủ trước, muốn biết rốt cuộc tên hộ pháp Âm môn này nhẫn nại được bao lâu.

Nhưng gã đã làm, Sa Nguyệt Nhai chậm rãi nhắm mắt lại, trường kiếm nhẹ nhàng hạ xuống...

Sau cùng, không chịu nổi sự coi thường của Sa Nguyệt Nhai, Gia Cát Thanh Phong xuất thủ, nhưng gã không vội vã xuất kiếm, hai tay cùng giơ lên rút thanh mộc kiếm kỳ quái ra, thân hình chuyển động, tay cầm mấy đạo phù màu vàng, tay phải rút ra một cánh hoa, miệng niệm những câu đạo kinh kỳ quái, đột nhiên kêu lớn: “Bạo.”

Ngón giữa, ngón trỏ kẹp lấy đạo phù màu vàng như mũi tên rời cung, đạo phù tỏa ánh sáng màu vàng ra xung quanh, xẹt tới Sa Nguyệt Nhai đang khép hờ mí mắt. Lúc này Sa Nguyệt Nhai cũng hành động, mở bừng mắt, hai tay giơ cao, hô: “Khởi”. Chỉ thấy một cây kiếm màu lục bay lên nghênh đón đạo phù màu vàng.

Tựa hồ Gia Cát Thanh Phong ngạc

nhiên trước năng lực phản ứng của Sa Nguyệt Nhai, chỉ nghe “bịch” một tiếng, cây kiếm màu lục vẽ thành một chiếc móng dài, xuyên qua đạo phù màu vàng, tịnh không hề dừng lại mà tiếp tục tăng tốc, bắn thẳng vào Gia Cát Thanh Phong.

Gia Cát Thanh Phong cũng không phải là đồ bỏ đi, tay phải rút ra một linh phù màu đỏ, quăng lên không trung, linh phù lơ lửng phía trên thanh mộc kiếm, cùng với đạo kinh họ Gia Cát ngâm nga, bỗng nhiên bốc lửa khiến thanh mộc kiếm xoay vòng trên không trung rất nhanh, phát ra một tia sáng đỏ.

Lang Vương nhìn tình thế trên lôi đài, cả kinh thốt: "Huyết phù!"

Liễu Dật hỏi: “Lão sư, Huyết phù là gì vậy?”

Lang Vương trả lời: “Điểm khác biệt lớn nhất giữa Huyết phù và đạo phù bình thường ở chỗ nó do chủ nhân sử dụng tinh huyết bản thân luyện thành, có thể tức thời tăng gấp bội tu vi, xem ra Gia Cát Thanh Phong biết tu vi đối thủ cao hơn, quyết liều mạng đấu trận sống mái theo kiểu không thắng tất vong.”

Trong trường, hồng quang, lục quang đại thịnh, trường kiếm màu lục xoay quanh thanh mộc kiếm màu đỏ, tốc độ của mộc kiếm hiển nhiên không bằng được lục kiếm nên không cách nào dứt khỏi vòng chiến.

Lúc đó, quái sự xảy ra...

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 98: Thiên Chi Ma Dao, Ma Chi Khí ...

Bị thanh kiếm màu lục vây chặt, hồng quang của thanh mộc kiếm dần dần thu nhỏ lại, chao đảo trong không trung, dường như sắp rơi xuống. Mọi người quay đầu lại nhìn Gia Cát Thanh Phong, hắn cũng giống như thanh kiếm của mình, xiêu xiêu vẹo vẹo, sắp ngã xuống đến nơi. Sắc mặt y biến sang màu đen, mắt trợn ngược, không tự chủ được nữa.

Mọi người lại chăm chú nhìn vào thanh kiếm màu lục, chỉ thấy luồng vụ khí màu lục liên tục khuếch đại nhưng không tán ra mà vây chặt lấy thanh mộc kiếm, luồng ánh sáng đỏ của thanh mộc kiếm bị

chìm khuất hẳn, thân kiếm dần dần chuyển sang màu lục.

Những người tu vi cao đều hiểu rõ, cả hai người đem hồn phách nhập vào trong thân kiếm, dùng chân khí trong thân thể mà tế kiếm khiến cho kiếm có thể bay ra công kích địch nhân, dĩ nhiên tốc độ của kiếm theo đó mà nhanh hơn so với cầm kiếm bằng tay, nhưng khi hai thanh kiếm va chạm vào nhau sẽ vô cùng nguy hiểm. Như hiện giờ, hồn phách của đối phương dồn vào trong kiếm, thanh kiếm có mối tương liên với thân thể chủ nhân, do vậy, chỉ cần đánh rớt kiếm của đối phương, chắc chắn đối phương sẽ ngã xuống.

Nhưng thanh lục kiếm không đánh cho thanh mộc kiếm rớt xuống mà liên

tục chuyển động, phát tán ra lục sắc vụ khí. Những người có mặt tại trường đấu đều chăm chăm nhìn vào Gia Cát Thanh Phong, người tinh mắt thì nhận ra thanh kiếm của Sa Nguyệt Nhai có chỗ cổ quái, luồng vụ khí màu lục chính là một loại độc vụ cường liệt phi thường, từ từ xâm nhập vào thanh mộc kiếm. Vì kiếm và hồn phách gắn chặt với nhau, nên Gia Cát Thanh Phong cũng bị độc vụ công kích.

Lúc Gia Cát Thanh Phong ngã xuống, hữu thủ Sa Nguyệt Nhai vụt nhấc lên, từ trong tay áo bất ngờ bắn ra một mũi tụ tiễn màu đen, âm thanh xé toạc không khí lao tới, tốc độ còn nhanh hơn cả phi kiếm lúc này.

“Phập” một tiếng, mũi tụ tiễn vô cùng

chuẩn xác cắm thẳng vào tâm tạng Gia Cát Thanh Phong, trong chớp mắt đầy y bắn khỏi lồi đài, sắc mặt Gia Cát Thanh Phong đã chuyển thành đen xám, thổ mạnh ra một búng máu tươi, xem ra khó sống nổi. Lúc đó, một lão nhân lao thẳng vào vòng chiến, ôm lấy Gia Cát Thanh Phong, gào lên: “Thanh Phong, Thanh Phong, là lão sư hại con”. Giọng nói tràn đầy niềm hối hận rồi bùng phát thành niềm phẫn nộ.

Lão đạo ôm lấy Gia Cát Thanh Phong nước mắt rùng rùng, trên người khoác đạo bào màu xám, có thêu hình thái cực đồ. Lão chính là Vân Phi Đạo Nhân, môn chủ Vô Vi Đạo Môn của Tiên tộc.

Lão giám trường nói với Vân Phi

Đạo Nhân: “Môn chủ, xin mời xuống lôi đài, luận đao kiếm không có mắt, sinh tử hữu mệnh, ông nên dẹp nỗi bi ai. ”

Vân Phi Đạo Nhân trừng mắt nhìn Sa Nguyệt Nhai đang vênh vênh ngẩng đầu đứng đó, phần nộ thốt ra từng lời từng chữ: “Sa Nguyệt Nhai, hãy đợi mà xem, ngươi đừng để rơi vào tay bản đạo.” Tuy ông ta là người xuất gia nhưng lời thốt ra hết sức độc địa, dường như sẵn sàng ăn thịt uống máu kẻ đứng trước mặt.

Lão già giám trường râu bạc lui xuống, hô: “Người thắng là Âm môn hộ pháp Sa Nguyệt Nhai, giờ xin Sa tiên sinh lui xuống, mời hai tuyến thủ trận thứ ba thượng đài. ”

Sa Nguyệt Nhai bước xuống lôi đài, hai người khác từ đám đông bước ra.

Nhiều người không nén được bật lên tiếng hoan hô, hai nữ nhân này thân hình dung mạo đều khiến mọi người trầm trồ thán phục, đây chẳng còn giống như một cuộc tử vô mà đã trở thành tuyển lựa mỹ nhân rồi..

Ánh mắt Liễu Dật quét qua một lượt, cả hai nữ tử này chàng đều đã gặp qua, nữ tử tóc đỏ áo đỏ ở mé phải là cháu gái của Long thần, nàng ta vẫn mặc chiếc váy đỏ bó chặt lấy thân hình bốc lửa, tay phải thò ra sau lưng nắm chặt thanh trường kiếm dài ba xích màu đỏ hơi ngả sang hồng, nhưng thanh kiếm này không hề có sát khí mà ngược lại còn tỏa ra khí tức ấm áp dễ chịu.

Nữ tử đôi diện, Liễu Dật đã gặp tại Phù Hoa Sơn Trang, vừa nhìn qua đã

cảm thấy nàng ta ngấp ngua ý muốn giết chóc, thanh đoản đao màu lam phản phát như muốn uống máu người khác. Mái tóc đen dài rũ xuống bờ vai, váy áo màu lam thanh lệ thoát tục, đôi mắt màu xanh lam như biển sâu khiến người đã nhìn thấy không thể quên được, toàn thân phát ra cảm giác băng lãnh như khối băng vạn kiếp không tan trên đỉnh Thiên Sơn.

Liền đó, chỉ nghe thấy tiếng lão già giám trường dùng hết sức lực gào lên: “Tham gia thi đấu lần này là Long Mục Nhã của Long tộc cùng... cùng một nữ tử tự xưng là Lam Nhận, không rõ môn phái, lai lịch. Giờ ta tuyên bố, trận thứ ba bắt đầu. ”

Cùng lúc với tiếng hô tận lực của lão

già, Lam Nhận lập tức di động, quay người rút 2 lưỡi đoản đao bắt chéo nhau, vung tay phóng đao bay tới. Mọi người kinh ngạc ồ lên một tiếng, không ngờ tốc độ của mỹ nhân mắt xanh này lại nhanh đến vậy, lão già vừa dứt tiếng hô thì đoản đao đã bay ra rồi.

Đoản đao mang theo một vầng hào quang lam sắc chói mắt, nhanh nhẹn xoay tròn chuyển thành thế chém vào cổ Long Mục Nhã, xuất thủ cực kỳ tàn độc khiến mọi người đều thấy trong lòng lạnh buốt, chớp mắt thanh đoản đao xoay tròn đã cách Mục Nhã chừng 3 xích. Nàng liền chuyển thân, ngửa mạnh về phía sau, vòng eo mềm dẻo uốn thành nửa vòng tròn, thanh đoản đao bay vù qua ngay sát phía trên.

Mục Nhã đứng thẳng lại, hữu thủ vung thanh kiếm màu hồng quét từ dưới lên, chớp mắt một đạo kiếm khí xạ ra, bắn thẳng tới Lam Nhận, tuy vậy, Lam Nhận không tỏ ra bối rối, tay trái nắm lấy cổ tay phải, vung mạnh lên quá đỉnh đầu tạo thành thế chém xả xuống, quát lên một tiếng trong trẻo: “Thiên Chi Dao.”

Cùng lúc đó, mây đen kìn ùn ùn kéo tới, bầu trời đang quang đãng chớp mắt đã biến thành u ám. Liễu Dật và Lang Vương đều kinh hoảng, đó chẳng phải là Ma khí hay sao? Trong tam giới trước giờ chỉ mình Liễu Dật có thể triệu được Ma khí, tại sao nữ nhân mắt xanh lại có khả năng này, nàng ta là ai? Mức tu vi của nàng ta xem ra chẳng kém gì môn chủ của một phái. Làn luận võ này không hề

đơn giản chút nào, trong tam giới lục đạo
ân tàng vô số cao thủ, đến kì luận võ mới
nhất nhất hiện thân. Đương nhiên, Lãnh
Kiếm mất tích đã lâu, tựa hồ ông ta đã
trở thành một người trong truyền thuyết
rồi.

Mọi việc diễn ra quá danh, khiến
người bên ngoài không kịp nghĩ ngợi gì
nhiều, chỉ trong chớp mắt, hoặc còn
nhẹ hơn, từ tay của Lam Nhận bất ngờ
xuất ra một đạo bạch quang mãnh liệt
sáng rực. Cùng lúc thủ chương của nàng
chém xuống, luồng đao quang khổng lồ
hình thành từ tay của nàng chém thẳng
vào đỉnh đầu Mục Nhã...

Rầm một tiếng, luồng đao quang
khổng lồ theo tay Lam Nhận chém xuống,
đá vỡ bắn tung tóe, khói bụi mù trời, đao

kiếm khí do Mục Nhã phát ra không còn
tăm tích gì, sớm đã bị luồng đao quang
khổng lồ nuốt trọn. Long Mục Nhã chỉ
còn biết lăn tròn trên mặt đất, thanh đao
khổng lồ chém sượt qua đỉnh đầu nàng.

Đột nhiên một giọng già nua vang
lên: “Tiểu Nhã, cẩn thận. ”

Mục Nhã không có cả thời gian để
xoay người, nghe sau lưng vang lên gió
rít thì biết ngay hai lưỡi đoản đao lúc
trước đã vòng trở lại. Không còn cách
nào, nàng đành hoàn toàn bằng vào trực
giác lăn tròn trên mặt đất, may mà tránh
khỏi hai thanh đoản đao đó.

Vào lúc nàng thầm vui mừng, chuẩn
bị đứng dậy thì cảnh tượng trước mắt
khiến nàng tiêu tan đi hi vọng sinh tồn.

Thì ra hai lưỡi đoản đao vừa bay về

đến tay nữ tử thân bí lại chuẩn bị tiếp tục phóng ra, nữ tử tay trái giơ thanh đao lên cao quá đầu, tay phải cầm đao chắn ngang người, thân hình mảnh dẻ đứng thẳng lên, lại cất giọng trong trẻo hô vang: “Phách Chi Đao”. Mây đen trên không trung càng lúc càng dày đặc, hai lưỡi đao trong tay nữ nhân mắt lam tỏa ra bạch quang chói mắt, cũng lúc đó, nàng vung tay một cái, chớp mắt hai lưỡi đoản đao trên tay đột nhiên phình to vô cùng, đến mức che khuất cả thân thể của nàng ta. Hai đạo đao quang sắc bén không lồ tạo thành hình chữ thập chém xuống thân thể Mục Nhã, tựa hồ thân chết đang đến gần...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 99: Vĩnh Hằng Chi Thành, Bi Mộng Kiếm ...

Cùng lúc, một tiếng kêu vọng đến: “Tiểu Nhã”. Tiếng gọi già nua vô lực, pha lẫn niềm tuyệt vọng. Đó chính là Long Thần, lão thấy cháu gái sắp vong mạng dưới luồng đao quang, không kìm nổi cất tiếng la thảm.

Liễu Dật lắng nghe tiếng kêu thảm này, không ngờ lại gợi lên nỗi đau trong lòng chàng, tiếng gọi tuyệt vọng khiến Liễu Dật nhớ lại nỗi thống khổ sống không bằng chết khi mất đi người thân mười năm trước, cảnh tượng ngày ấy lại hiện ra trước mắt: thi thể chất thành núi,

máu tươi chảy thành sông, nổi thống khổ mà đời này kiếp này chàng không cách nào quên được.

Ngước mắt hướng lên đài, trong lúc chàng nhớ lại chuyện cũ, hồi ức thoáng qua một giây mà hai đạo đao quang chỉ còn cách người Mục Nhã 3 tấc. Mọi người có mặt đều nhắm mắt lại, nếu như 2 thanh đại đao chém xuống thì khẳng định mỹ nhân trước mắt sẽ bị phân thây làm bốn mảnh.

Trong giây phút thập tử nhất sinh đó, một luồng ánh sáng xanh lục lóe lên, đó cũng không hẳn là luồng ánh sáng, vì tốc độ còn nhanh hơn cả ánh sáng nữa. Mọi người trở mắt nhìn, chỉ thấy luồng ánh sáng xanh lục bay thẳng đến trước mặt Lam Nhận, rồi nghe thấy tiếng binh khí

va vào nhau choang một tiếng. Thoáng chốc, hai luồng đao quang khổng lồ biến mất, mây đen trên trời tan đi, hai lưỡi đoản đao bị chấn bay lên trời, rớt xuống mặt đất bên ngoài trường đấu, lấp lánh tinh quang.

Lúc ấy dưới đài xuất hiện một nam tử thần bí, tóc trắng bay phất phơ, áo ngoài đen tuyền, đeo găng tay đen, tả thủ nắm lấy thanh trường kiếm bên hông, trên mặt mang mặt nạ màu bạc không rõ mặt, chỉ lộ ra ánh mắt tràn ngập bi thương. Nam tử thần bí lạnh lùng thốt: “Đủ rồi!”, âm thanh rất kiên định trầm ổn, khiến người khác không dám phản kháng.

Nữ tử xinh đẹp mắt lam liếc nhìn Liễu Dật đoạn cất giọng ngượng ngịu nhưng cực kỳ lạnh lùng: “Một kiếm vừa

rồi, là người đánh ra?”. Qua giọng nói, có thể khẳng định nàng ta không phải là người Trung Nguyên, chỉ nói một câu ngắn mà nàng phải ấp a ấp úng hồi lâu.

Liều Dật bình tĩnh đáp: “Đúng vậy! ”

Hai chữ cực kỳ đơn giản, chẳng nói lên điều gì, nhưng lại làm cho mọi người tại đó giật mình kinh sợ, nhất là những kẻ đã kịp chứng kiến luồng ánh sáng lục đánh bại nữ tử mắt lam, y là ai? Khi này không ai chính mắt nhìn thấy y ra tay xuất thủ, nhưng y quả thật đã đánh ra một kiếm đánh bật đoản đao của nữ tử mắt lam.

Kinh ngạc hơn cả chính là đám môn chủ, trưởng lão, hộ pháp của hai bên chính đạo, ma đạo. Bọn họ tự thấy bản thân cũng không chắc tránh được song

đao của nữ tử thần bí, đương nhiên bằng vào tu vi của họ có thể nhìn ra được Liễu Dật đã xuất kiếm, chỉ là bọn họ không dám tin, cũng không muốn tin trong tam giới lại có chiêu kiếm nhanh như vậy, có thể là nói chiêu kiếm nhanh nhất trước khi Lãnh Kiếm xuất hiện.

Tuy nhiên, nữ tử mắt lam lại bình tĩnh vô cùng, hữu thủ duỗi ra, hai lưỡi đoản đao từ bên ngoài bay ngược trở vào, lại hạ xuống tay nàng ta. Nhìn Liễu Dật, nàng ta một lần nữa dùng giọng nói ngọng nghịu thốt lên: “Hay lắm, xem ra lần này không uổng công. ” Nói đoạn xoay người bước xuống lôi đài, mọi người vội tránh ra nhường đường, ai ai cũng khiếp sợ đao của nàng tử. Lam Nhận bước đến góc đài, ngồi xuống,

chuẩn bị quan thưởng trận đấu tiếp theo.

Lão già giám trường đứng ngậy ra một hồi, rồi lớn tiếng hô: “Ta tuyên bố, người thắng lần này là Lam Nhận cô nương.”

Lúc đó, Long thần đã chạy tới bên Mục Nhã, đỡ nàng dậy, tở mĩ ngắm nhìn đứa tôn nữ bảo bối, thật không dám tin rằng tôn nữ của mình vẫn còn sống, một già một trẻ nhìn Liễu Dật với vẻ cảm kích. Hai người không nhìn thấu biểu tình của Liễu Dật, chỉ thấy chàng nhè nhẹ gạt đầu, tựa hồ đã tiếp nhận lời cảm ơn của bọn họ.

Đến lúc này, Tam giới luận võ đã xuất hiện hai người thần bí thu hút chú ý của cả Nhân gian chính đạo cùng Âm chi ma đạo, hai phe đều cấp tốc nghe ngóng thân

phận của hai người.

Chuyện kinh ngạc nối tiếp nhau nhưng luận võ vẫn phải tiếp diễn, lão già râu tóc bạc phơ lại hô lên: “Bây giờ tiến hành trận thứ tư, Phong Thần của Tiên tộc đấu với... thành chủ Vĩnh Hằng Chi Thành”. Nói dứt câu, lão già cũng không khỏi kinh ngạc, giang hồ đồn đại rằng phía trên băng phong Thiên sơn có một môn phái mới quật khởi, tự xưng là Ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành. Liệu nam nhân thần bí trước mắt có phải thành chủ của Vĩnh Hằng Chi Thành hay không? Không ngờ là y lại xuất hiện tại đây.

Nếu như nổi kinh ngạc lúc nãy chỉ là cơn gió thoảng qua thì nổi kinh ngạc hiện thời chính là trận gió lốc. Cả chính đạo lẫn ma đạo có mặt đều cân nhắc tình

hình, phe chính đạo sợ Vĩnh Hằng Chi Thành cùng Ma tộc kết minh, như vậy lực lượng phe này sẽ gia tăng đáng kể, nhưng người Ma tộc cũng có suy nghĩ riêng, có vẻ như không chịu nhận người đang đứng trước mắt là kẻ đồng tộc.

Liễu Dật vừa dợm bước lên lôi đài, Lang Vương vội bước tới nói: “Ma chủ, nhất định phải thắng trận này, giờ là thời cơ tốt nhất để chúng ta áp đảo chính ma lương đạo, nếu không họ sẽ đến những nhiều chúng ta liên miên.”

Liễu Dật khẽ gật đầu: “Được rồi, lão sư yên tâm.”

Liễu Dật chậm rãi bước lên lôi đài, tà áo đen nhẹ nhàng lay động, không vương chút bụi trần, lại càng tăng thêm vẻ thần bí trước mặt mọi người.

Mọi người đều lo sợ thay cho Phong Thần, theo tốc độ xuất kiếm khi nãy của Liễu Dật mà nói, gã chẳng có cơ hội nào thắng được. Tuy vậy, ai nấy đều hồi hộp chờ đợi trận đấu bắt đầu để xem thực lực của thành chủ môn phái thần bí kia như thế nào.

Hai người đứng đối diện nhau, tay trái Liễu Dật để hờ trên Bì Mộng Kiếm, chàng cảm thấy trước cuộc chiến Bì Mộng Kiếm linh hoạt hẳn lên, một cảm giác bi thương từ thân kiếm truyền vào thân thể Liễu Dật, sau đó chuyển hóa thành sức mạnh thần bí.

Phong Thần vốn là một kẻ rất lãnh tĩnh, gã nghĩ dù khó mà thắng được nhưng thoái lui hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ cần rơi xuống lôi đài là coi

như mình đã nhận bại, lúc đó đôi phương không thể nhắm vào mình mà xuất thủ nữa. Chủ ý đã định, Phong Thần tựa hồ đã tự tin hơn một chút.

Liễu Dật quan sát Phong Thần, gã vẫn như cũ, không già thêm chút nào, xem chừng so với mười năm trước, tu vi của cũng đã cao hơn nhiều.

Lão già giám trường bước đến bên hai người nói: “Hiện tại bắt đầu trận thứ tư.” Vừa nói dứt lời, đã lui nhanh về phía sau, như sợ bị hai người đánh trúng bộ xương già.

Hai người chăm chăm nhìn nhau, chưa vội xuất thủ, Phong Thần trịnh trọng thi lễ rồi nói: “Mong thành chủ đại nhân hạ thủ lưu tình.”

Liễu Dật một mực im lặng không đáp

lời, tay phải gác ra sau lưng, với tư thế của chàng, ai cũng biết đó chính là góc độ xuất kiếm nhanh nhất, tay phải chàng thấp thoáng sát cơ khiến người ta cảm thấy bị dồn vào đường cùng.

Liều Dật lúc này mới nhẹ nhàng thốt: “Ra tay đi, ta không định giết ngươi đâu.” Giọng nói đầy vẻ khinh thường và miệt thị. Phong Thần tuy trầm tĩnh đến vậy cũng phải nổi giận, rõ ràng là y định sỉ nhục mình mà? Chẳng khác nào nói gã chẳng có mấy may cơ hội thắng.

Trường đấu đột nhiên im phăng phắc, người xem cũng yên lặng, tưởng như có thể nghe được cả tiếng gió thổi, ai cũng mở to mắt cố ý xem xem chủ nhân của Vĩnh Hằng chi thành có bản lĩnh gì. Khi này đã lỡ mất cơ hội xem y xuất kiếm

nên giờ không ai dám chớp mắt, sợ bỏ phí trò vui này.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 100: Trần Ai Lạc Định, Kiếm Tại Thủ ...

Tịch mịch sẽ khiến người ta bức bối, người dùng kiếm nếu tu vi không cao cũng có thể bị dồn ép đến phát điên. Cuối cùng, Phong Thần không chịu nổi áp bức nên phải hành động, tả thủ vung lên xuất ra một đạo phù màu vàng hướng thẳng lên thình không, phát ra âm thanh vang dội, chấn động đất trời, mây đen tụ lại, tiếng sấm ị ùng.

Lang Vương đứng dưới lôi đài, nhìn cảnh tượng trên thiên không, kinh ngạc thốt lên: “Thiên Lôi Chú.”. Vốn dĩ Thiên Lôi Chú không cần có linh phù cũng tế khởi được, giờ Phong Thần lại dùng linh phù triệu hoán thiên lôi, xem ra Thiên Lôi Chú này không hề tầm thường.

Lúc đó, Phong Thần bất ngờ tuốt kiếm, đưa lên quá đỉnh đầu, chớp mắt thanh trường kiếm xuất ra hào quang trắng toát. Mọi người, kể cả chưong môn các môn phái, đều kinh ngạc. Thiên Lôi Chú chỉ lấy thiên lôi làm yếu tố hỗ trợ để trong thời gian ngắn nhất khiến sức mạnh bản thân thành “Hóa Lôi Chú”, chỉ có những nhân vật cỡ trường lão trở lên mới tu luyện nổi cảnh giới này, không ngờ Phong Thần lại luyện được, trường luận

võ này quả có chỗ đáng xem.

Sự đáng sợ của Hóa Lôi Chú vượt xa Thiên Lôi Chú. Thiên Lôi Chú chỉ triệu hoán sấm sét xuống công kích đối phương còn Hóa Lôi Chú có thể triệu hoán thiên lôi nương nhờ vào thân thể, sau đó cường hóa thân thể mà thi triển kiếm thức mạnh mẽ hơn nhiều, xét riêng về mặt võ công cũng có oai lực vượt hẳn Thiên Lôi Chú.

Giông gió nổi lên, sấm nổ vang trời, thoáng chốc một đạo sấm sét trắng xóa dữ dội hạ xuống thanh kiếm của Phong Thần. Thanh trường kiếm lập lòe quang huy rồi nhanh chóng bao phủ toàn thân y, đồng thời Phong Thần động thủ, vùng mạnh thanh trường kiếm, kiếm khí cự đại vô bì mang theo tử sắc điện hoa tạo

thành hình mũi dùi khoan thẳng tới Liễu Dật, phát ra âm thanh “vo vo” trên không trung ...

Chắc chắn, người bình thường không thể tiếp nối đạo kiếm khí này. Liễu Dật lúc đó dường như không hề có phản ứng, chỉ lặng thinh nhìn đạo kiếm khí sắp xạ vào tâm tạng mình, những người không biết tưởng chàng bị áp chế đến mức quên cả xuất chiêu ứng phó.

Mãi đến khi đạo kiếm khí mang theo uy thế của phong lôi còn cách người Liễu Dật chừng ba xích, chàng mới hành động, dùng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tầng thứ mười hai thôi động chữ “tật” trong Ấn Toàn Cứu Ảnh, ảo hóa thành 9 chiếc bóng, thân hình chàng cúi thấp xuống, bụi đất tung bay, chín chiếc bóng

nương theo gió lướt đi...

Chín chiếc bóng từ từ hợp lại thành một, thân ảnh màu đen của Liễu Dật xuất hiện sau lưng Phong Thần, âm thanh loảng xoảng vang lên, chính là tiếng tra kiếm vào bao. Liễu Dật từ từ đứng dậy, tả thủ vẫn nắm chặt Bì Mộng Kiếm, hữu thủ buông thông sau lưng, hết sức nhàn nhã bước xuống lôi đài.

Mọi người không hiểu át giáp chi cả, họ chỉ nhìn thấy Phong Thần có sắc sảo hỗ trợ phát ra uy lực tốt độ của kiếm khí rồi chín chiếc bóng lóe lên, một nam nhân thần bí xuất hiện sau lưng Phong Thần và từ từ tra kiếm vào bao, sau đó y từ trong gió chậm chậm bước xuống lôi đài, y đã làm gì? Bước xuống lôi đài đồng nghĩa với bỏ quyền thi đấu, y không

sợ thua sao? Phong Thần vẫn đứng trên
lôi đài, hoàn toàn bất động, mọi người
đều ngừng thở, không rõ vừa rồi trong
trường đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Dật vừa đi vừa nói: “Người nên
cảm thấy vinh hạnh đã khiến ta phải xuất
kiếm.” Trong lời nói ngập đầy ý cuồng
ngạo, tự đại, thanh âm không lớn nhưng
truyền tới tai mỗi người đều rất rõ ràng.

Sau khi hắc y bạch phát nam tử thân
bí rời khỏi lôi đài một khắc, tất cả lại bị
cảnh tượng diễn ra trước mắt làm cho
ngây ngẩn. Tử sắc hồ quang trên vai
Phong Thần tắt đi thì một tiếng kêu thảm
thiết, kinh tâm động phách vang lên, từ
bắp tay lên vai tả Phong Thần bị chém
rụng, cánh tay rơi trên mặt đất còn động
đậy khiến mọi người hoảng sợ. Phong

Thần ôm lấy cánh tay tả, lăn lộn trên mặt đất, kêu gào đau đớn.

Toàn thể đều kinh tâm, quả thật chàng không giết chết Phong Thần nhưng lại biến y thành một phế nhân, sống không bằng chết, như thế thật tàn khốc, lạnh lùng làm sao!

Ai cũng thấy kinh hoàng xen lẫn hào hứng, một kiếm này quả thật cực nhanh, đến mức hơn cả thời gian ngừng lại của một tia sáng vút qua vì vậy mà Phong Thần không có cảm giác gì, sau giờ nghỉ nhất kiếm khi này lại có cơ hội tái hiện.

Liễu Dật rời khỏi lôi đài, đột nhiên từ phía sau vọng đến tiếng gọi: “Kiếm của các hạ quả nhiên nhanh, Thần môn Dương Vân Phong xin chờ tứ giáo”. Âm thanh vang lên rồi ngừng, hiển nhiên

người nói còn bận giúp Phong Thần liệu thương, chàng không quay đầu lại, cứ thế bước xuống lôi đài, đi nhanh ra phía ngoài trường đấu, Lang Vương cùng Kỳ, Lân cất bước theo sau.

Nhìn theo thần bí nhân rời đấu trường, trong lòng ai cũng buông tiếng thở dài, trên đời này quả nhiên có loại khoái kiếm như vậy, đã đạt đến mức thiên nhân chi cảnh (cảnh giới người trời), có thể tranh phong với thần linh. Thân ảnh đang dần dần xa khuất kia phảng phất như đang trở thành truyền thuyết hoặc có lẽ sẽ trở thành một kẻ giang hồ.

Đã đến lúc tuyên bố kết quả, thanh âm ròn rảng vang lên: “Người thắng trận thứ tư là thành chủ Vĩnh Hằng Chi

Thành”.

Sau đó, lão giám trường lại lớn tiếng hô: “Mời người dự trận thứ 5 nhập trường”.

Thiếu nữ Lam Nhận ngồi trong một góc cũng đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa tự nhủ: “Hảo khoái kiếm, y là ai? Không biết so với đao của ca ca thì ai nhanh hơn?”. Thiếu nữ mắt lam này cũng biến mất một cách thần bí khỏi đám đông.

Liễu Dật cùng Lang Vương, Kì, Lân quay về khách sạn, đặt một gian phòng trang nhã ở tầng 2, gọi rượu và thức nhắm đoạn bắt đầu đàm luận.

Liễu Dật cởi khăn, uống một ngụm rượu: “Lão sư, ông thấy nữ tử tự xưng là Lam Nhận như thế nào?”

Lang Vương gấp một gấp rau, đáp: “Thần lang thang ở trong tam giới đã hơn ngàn năm, thông thuộc đao pháp mỗi phái, mỗi nhà đều nhưng chưa từng thấy qua đao pháp nữ tử này sử dụng, đáng sợ hơn là nàng ta có thể triệu hoán ma khí, qua đó có thể thấy Ma chủ không phải là người duy nhất trên đời có cuồng bạo chi huyết.”

Liễu Dật gật đầu: “Ta cũng đã quan sát, phát hiện thấy ma khí của nàng ta không mạnh, đao pháp tuy mãnh liệt nhưng chỉ cần xuất kiếm với tốc độ đủ nhanh thì có thể phá giải được.”

Lang Vương uống một ngụm rượu, nói: “Người khiến lòng thần lo lắng không phải là nàng ta, đao của nàng mãnh liệt nhưng so với kiếm của Ma chủ còn

thua xa...Người thần lo chính là người đứng đằng sau nàng ta, nếu thần đoán không sai thì tu vi của người đó còn cao hơn nhiều”.

Liễu Dật ngừng uống rượu, hỏi: “Ý lão sư muốn nói là... sau lưng nàng ta có khả năng là một người hoặc một tổ chức, môn phái nào đó thần bí hơn?”

Lang Vương gật đầu: “Chính vậy, đạo pháp của nàng ta không phải tự sáng tạo, vậy thì ai truyền cho? Là gia tộc? Hay lão sư? Thần thấy nàng ta còn trẻ mà đã có tu vi như vậy, ắt cao nhân sau lưng phải siêu việt, không thể coi thường.”

Liễu Dật đồng ý: “Lão sư nói rất hữu lý, mục tiêu chủ yếu của chúng ta hiện này là Ma tộc, tốt nhất là không nên chọc giận nữ tử này và Nhân gian chính đạo,

trước hết cứ từ từ trừ khử người của Ma tộc đã.”

Lang Vương đáp: “Ma chủ tính toán chu toàn, chúng ta thật sự phải từ từ, không thể vội vàng, tránh nhất thất tức thành thiên cổ hận (một bước sai lầm hận ngàn thu)”.

Liễu Dật cười: “Lão sư đừng lo, Liễu Dật lúc nào cũng cẩn thận, để báo phục ta biết áp chế xung động, được vậy ta còn có khoái lạc đùa với thần vận mệnh một phen...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 101: Vãng Sự Tùy Phong, Gia

Đích Hạnh ...

Thời giờ đằng đẳng, đêm dài thao thức, chàng vẫn ôm nỗi cô độc, ai có thể hiểu được nỗi bi thương trong lòng thành chủ Vĩnh Hằng Chi Thành, chủ nhân Ma giới đây? Chính vì chàng cao cao tại thượng, lại không thể hiểu thấu được nên bằng hữu thân thiết không có một ai.

Chuyện xưa trong kí ức lại hiện về, mười năm nhẹ trôi, bằng hữu của thư sinh vô dụng thừa xưa, những Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất, A Cửu, Thủy Nhi, họ giờ ra sao?

Liều Dật lấy ra vuông khăn hồi mười năm trước Cát Lợi Nhi lau mồ hôi cho chàng trên đỉnh Nguyệt Thương Sơn, nhìn đôi uyên ương đẹp đẽ thêu trên khăn, nhẹ nhẹ ngửi mùi hương còn vương

động, chàng như thấy được gương mặt nàng. Châm chậm nhắm mắt lại, chàng khẽ than: "Vật vẫn còn đây mà người đã đi rồi, ngửi mùi hương lại nhớ nụ cười của nàng, chuyện cũ đã bay mất như ảo mộng."

Cũng lúc đó, một giọng nói lạnh lùng truyền lại: "Kẻ đáng thương chung quy vẫn là kẻ đáng thương. Bất quá nàng ấy cũng không sung sướng gì, người của ngày hôm nay không phải do nàng ấy gây ra, mà do phải chịu trừng phạt luân hồi, nỗi khổ ba kiếp không thể cùng với người yêu thương; điều đó không thể cải biến được."

Liễu Dật đang suy nghĩ đến xuất thần, tất nhiên không phát hiện được có người đến sau lưng.

Chàng cắt vuông khăn đi, quay lại:
"Là cô."

Lam Nhận gật đầu: "Là ta, ta biết mọi chuyện về ngươi, kể cả luân hồi túc mệnh của Thiên nữ từ bảy ngàn năm trước."

Liều Dật nhìn nàng, đôi mắt màu lam thẫm như biển sâu, mái tóc đen nhánh hơi quấn rũ xuống vai, thân hình gầy như hoàn mỹ ấy khiến người ta không thể tưởng tượng được vì sao lưỡi đao của nàng băng lãnh đến vậy.

Chàng kinh ngạc, trong trí nhớ còn ghi lại những ấn tượng về Thần giới của chàng không có người nào như vậy, Ma giới lại càng không, vô luận chàng cố gắng thế nào thì người con gái trước mắt vẫn là một bí ẩn.

Chàng hỏi: "Cô rốt cuộc là ai?"

Ngũ khí của Lam Nhận biến đổi, trở thành bình tĩnh, đáp: "Ta à? Ta chỉ là một người quan tâm nhiều đến người, vô cùng mong muốn người thay đổi được vận mệnh. Ta không phải Thần, không phải ma, không phải người, không thuộc về Tam giới lục đạo mà chỉ là một kẻ lưu lãng, một ngày kia phát hiện được câu chuyện của người nên bước chân đến thế giới này."

Lời nàng nói làm Liễu Dật rối tung, nàng ta không phải là người trong tam giới lục đạo, không phải Thần, ma gì, lẽ nào nàng đến từ một thế giới khác, nàng lại bảo rằng đến đây vì câu chuyện của chàng.

Chàng đưa mắt nhìn nàng rồi lạnh lùng đáp: "Ta không cần ai quan tâm, ta

có con đường riêng của mình, nhất định sẽ thay đổi vận mệnh phải luân hồi ba đời ba kiếp."

Lam Nhận không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn chàng cười nói: "Người chắc không tưởng được muội muội của Cát Lợi Nhi là Thiên Kiêu lại đến thế giới này, người không dám nhìn nàng vì sợ sẽ khơi lên nỗi đau trong tim, người không phải là một kẻ si tình mà vô tình, luôn cự tuyệt từ xa tấm lòng của Thất Nguyệt, vĩnh viễn không chịu tiếp thụ, với một người đã chết thì thương nhớ mỗi ngày, người thật là..."

Hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe lên, nói lớn: "Đủ rồi, cô không có tư cách giáo huấn ta, tình ái của ta không cần kẻ khác bàn ra tán vào. Cô quả thật

thần bí nhưng cô nên biết nếu giận ta thì không cần biết sau lưng cô có thể lực nào chống đỡ, có quan hệ gì hay cô là ai, ta cũng sẽ khiến cô xong đời."

"Ta không quan tâm cô biết được những gì nhưng đó chỉ là vỏ ngoài mà thôi, chuyện trong lòng mỗi người, cô không nhìn ra được đâu." Chàng quay người, ngẩng đầu nhìn vàng trắng khuyết lơ lửng trên trời rồi lại chìm sâu vào nỗi thống khổ.

Lam Nhận tịnh không phát lộ, ngược lại còn bật cười: "Ha ha, câu chuyện này không ngờ lại phát triển chậm như vậy, nên nhớ rằng, ta - Lam Nhận, rất quan tâm đến ngươi, cả tương lai của ngươi nữa." Dứt lời, nàng mang theo tiếng cười lẫn mất vào bóng đêm.

Liễu Dật thực sự bị nữ tử này chấn nhiếp, chính chàng không rõ lắm câu chuyện luân hồi của mình mà cô nương mắt lam này lại có thể nói ra một cách rõ ràng dị thường; thân phận thần bí của nàng tạo thành nỗi mơ hồ trong lòng chàng.

Cũng lúc đó, Liễu Dật nghe thấy một giọng nói: "Thập Nhất à, bao nhiêu năm rồi mới gặp huynh, chắc mấy năm này bị A Cửu giữ chân nên không thấy huynh ra khỏi cửa."

Tiếng một nữ tử vọng đến: "Huynh nói gì? Tôi đâu có quản lý gì huynh ấy, là huynh ấy không muốn ra khỏi cửa đấy chứ."

Tiếng một người khác thở dài: "Từ lúc đại ca qua đời, ta không có tâm tình

nào, còn muốn đi đâu nữa? Cứ sống một cách phẳng lặng đến già thật ra cũng không có gì không ổn cả."

Một giọng khác vang lên: "À, đúng vậy, đúng là không có tâm tình, những năm tháng lãng đãng giang hồ khi xưa đã qua rồi, chỉ còn là hoài niệm, chúng ta còn trẻ trung gì nữa, thôi thì hãy vì gia đình mà nâng niu hạnh phúc."

Nghe thấy giọng nói đó, Liễu Dật không nén nổi, vội té khởi Bì Mộng Kiếm bay đến một tòa viện. Dưới ánh đèn, quanh một chiếc bàn có 4 người ngồi trên 4 chiếc ghế. Chính là A Cửu, Thập Kiệt Nhất, Thủy Nhi và Đại Dao Vương.

Thủy Nhi lên tiếng: "Huynh còn nói cái gì nâng niu hạnh phúc, ở nhà còn có

hai đứa nhỏ cần trông nom đó."

Bốn người vang lên tiếng cười vui vẻ, Liễu Dật cũng cười, dù có đeo khăn che nhưng tiếng cười cất lên trong lòng chàng. Thấy bằng hữu đều hạnh phúc chàng mỉm cười, đây là lần thứ nhất chàng thấy vui, vui vì bằng hữu, những người từng cùng chàng trải qua sinh tử hồi mười năm trước.

Chàng biết mình không thể gặp họ bởi e ngại sẽ đảo lộn hạnh phúc và cuộc sống yên bình của họ, nếu bốn người cho rằng chàng thực sự đã chết thì cứ để chàng vĩnh viễn chết đi, có lẽ chàng nên lặng lẽ ngắm nhìn hạnh phúc của bằng hữu...

Liền đó Đại Dao Vương tiếp lời: "Thập Nhất, sao huynh không tham gia

lần luận võ này, với công phu của huynh chí ít cũng có thể vào được vòng 16 người."

Thập Kiệt Nhất tựa hồ đã trưởng thành lên nhiều, ăn mấy hạt lạc rồi nói: "Luận võ gì đó thì có ý nghĩa gì? Chúng đâu còn niên thiếu vô tri mà để danh lợi dụ hoặc, tôi có A Cửu bên mình đã là hạnh phúc lớn nhất đời này rồi, còn mơ mộng xa xôi, đi luận với võ, tranh danh gì nữa? Lần này chỉ là đưa A Cửu đi xem náo nhiệt thôi."

A Cửu không lên tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy Thập Kiệt Nhất, cảm nhận lồng ngực vạm vỡ, thân thể ấm áp của chồng.

Thập Kiệt Nhất hỏi: "Đại Dao Vương, huynh cũng không tham gia à?"

Đại Dao Vương mỉm cười, nhìn Thủy

Nhi ngồi bên cạnh, nói: "Ha ha, lí do của tôi và huynh giống nhau, tôi cũng là người hạnh phúc nhất trên đời, có thể tử, có hài tử, có cả gia đình êm ấm của mình, tôi còn thiếu gì nữa? Còn thành thiên hạ đệ nhất, đừng nói tôi không có thực lực, dù có bảo tôi cũng không làm đâu, tôi thấy mãn nguyện rồi, không cần gì nhiều nhận, chỉ cần hạnh phúc nồng nàn, ấm áp, thế là đủ rồi."

A Cử nhìn vào mắt Đại Dao Vương, hỏi: "Còn Liệt Dương Thần Kiếm? Huynh không dùng nữa sao?"

Đại Dao Vương ôm lấy Thủy Nhi: "Dùng kiếm để làm gì, thái rau ư? Tôi có dao thái rồi, ha ha, bảy năm trước gặp được Lý Lăng tôi đã cho huynh ấy thanh kiếm, có lẽ giờ huynh ấy đang đi tìm

hạnh phúc cho mình. Còn tôi, không còn cần đến đại đao, thần kiếm mà chỉ cần một ngôi nhà ấm cúng, tôi đến lần này để xem náo nhiệt chứ không hợp với chốn giang hồ, ở đó không có việc của tôi, tôi là người bình phàm nên cũng chỉ cần cuộc sống bình phàm, có được người yêu thương, thế là đủ."

Thập Kiệt Nhất gật đầu: "Đúng vậy, bốn người chúng ta sống ở chốn Nhân gian này, tôi hi vọng đại ca cùng Cát Lợi Nhi ở thế giới bên kia cũng được hạnh phúc, sinh được hài tử, có một gia đình êm ấm, chốn giang hồ này không có việc gì của chúng ta nhưng trong giang hồ nhất định có chuyện của đại ca, chuyện của đại ca và Cát Lợi Nhi..."

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 102: Sinh Tử Đối Quyết, Vi Hu Vô ...

"Huynh hiện cư ngụ tại đâu?" Đại Đào Vương hỏi Thập Kiệt Nhất.

Thập Kiệt Nhất uống một hớp rượu rồi trả lời: "Chúng tôi dựng mấy gian nhà cỏ trong Hoa Hải sau Liên Hoa Trấn. Nơi đó cũng không tệ, ít nhất hàng ngày được nhìn thấy đại ca."

Đại Đào Vương gật đầu: "Hay đấy. Tôi và Thủy Nhi cũng định đến đó sống, không hiểu phòng ốc có đủ không, hì hì."

Thập Kiệt Nhất cười đáp: "Đương nhiên là đủ. Lý nào mỗi chỗ cái che mưa

che nắng mà không đủ. Thập Kiệt Nhất cái gì cũng không có, chỉ có mỗi sức khỏe."

A Cửu mỉm cười nhìn: "Xem huynh kia, lại huênh hoang nữa rồi. Bất quá bốn người chúng ta cùng ở Hoa Hải cũng hay lắm. Phong cảnh đẹp, lại yên tĩnh, đích thực là thế ngoại đào viên."

Thủy Nhi gật đầu nói: "Phải, chúng ta cũng nên quan tâm bằng hữu, sẽ vui hơn nhiều."

Đại Dao Vương tán thành: "Quyết định vậy nhé. Máy hôm nữa chúng ta sẽ đi."

A Cửu cao hứng thốt: "Tốt, muội thích nhất là náo nhiệt, à đúng rồi, hôm nay muội đã thấy Thất Nguyệt trên lôi đài."

Thập Kiệt Nhất nhấp một ngụm rượu:
"Lại là yêu nữ Ma tộc đó, thì cứ quán lấy
đại ca mới khiến Cát Lợi Nhi bỏ đi, sau
đó thành ra nông nổi..."

Thủy Nhi lắc đầu: "Mấy người hiểu
gì chứ, cô nương ấy chỉ là nữ tử, cố gắng
giành hạnh phúc cho mình, vậy có gì là
sai? Mấy người không thử đặt mình vào
lập trường của nàng ta mà nghĩ thử xem?
Đôi khi cũng thấy nàng ta quả thật đáng
thương."

A Cửu gật đầu nói: "Mấy năm gần
đây chúng tôi ở Hoa Hải, mỗi năm đều
thấy Thất Nguyệt đến viếng thư sinh, hơn
nửa mỗi lần đều khóc cả đêm trước mộ
phần, muội chỉ nhìn mà lòng chua xót."

"Ồ!"

Liễu Dật không muốn nghe tiếp, quay

người ngự kiếm bay về phòng riêng. Tối đó, chàng vẫn mơ cùng một giấc mơ, nhưng nhớ một người không còn gặp lại được nữa. Giấc mộng phiêu diêu mà chân thực.

Ngày thứ hai, giống như mọi ngày, vân thái dương, vị thần bảo vệ vạn vật trên mặt đất, treo cao trên không trung. Liễu Dật và Lang Vương, Kỳ, Lân cùng đến trường đấu, hôm nay đối thủ của chàng là trưởng lão Thần Môn, tên gọi Bạc Thương Khung. Hai người sẽ đấu trận thứ 2.

Bạc Thương Khung là nhân vật thần thoại tại Thần Môn. Tuy kiếm của Dương Vân Phong xếp thứ sáu trong tam giới nhưng Ly Tâm thương của Bạc Thương Khung lại bá đạo kiểu khác. Mười năm

trước chàng từng nghe Thủy Nhi đề cập rằng Ly Tâm Thương của Bạc Thương Khung cực kì lợi hại nên lúc đó cũng muốn xem thử cho biết, không ngờ nay lại được đấu với Ly Tâm thương.

Hôm nay thi đấu sớm, chàng ung dung cất bước trước con mắt kinh ngạc của mọi người. Họ biết nam tử tóc trắng áo đen thần bí này là Vĩnh Hằng thành chủ, người đã chém gãy cánh tay của Thần Môn Phong Thần nhưng đối thủ lần này mạnh hơn nhiều, Thần Môn trưởng lão Bạc Thương Khung, chắc sẽ có kịch hay để xem.

Trên đài, lão giám trường râu bạc vận lực hô lớn: "Các cặp đấu hôm nay bắt đầu, mời tuyển thủ trận thứ nhất lên đài." Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay rào

rào.

Hai đấu thủ tiến vào lôi đài, bọn lãng tử bên dưới nhìn quên cả thở: Cặp đấu đầu tiên lại là hai nữ tử. Vừa nhìn thấy họ, Liễu Dật trong lòng máy động, không hiểu là cảm giác gì nhưng rất khó chịu. Nữ tử bên trái vận bạch y chính là Thiên Kiêu, người có dung mạo giống hệt Cát Lợi Nhi, gương mặt ấy từng xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của chàng. Tuy nhiên, so với Cát Lợi Nhi, Thiên Kiêu trên kia không lộ ra chút tục khí nào, khí độ cao nhã, thanh lệ giống như người trời.

Nữ tử phía bên phải dong dỏng cao, thân mình thon thả, vận kinh trang trắng, cánh tay phải quấn lụa trắng và dải che cổ tay, tay trái để trần chỉ đeo một chiếc

vòng màu đen, làn da bánh mật rần rỏi lộ ra ngoài. Tà áo bó che đến ngang người, bờ eo thon nhỏ, mịn màng cũng để trần. Nàng mặc váy ngắn màu trắng, khoe ra cặp chân hoàn mỹ được bao bọc bằng đôi giày da bò màu đen cao tới đầu gối. Áo choàng trắng lay nhẹ theo gió, vừa khéo làm cho đôi chân tuyệt đẹp chột ần, chột hiện.

Thất Nguyệt vẫn không thay đổi gì, trang phục vẫn rực rỡ, chỉ có nhan sắc là khác trước. So với Thiên Kiêu, một người giống như Thiên nữ trên trời, người kia như tinh linh dưới mặt đất, mỗi người một vẻ.

Vũ khí của Thất Nguyệt chính là Vũ Nguyệt kiếm mà Liễu Dật tặng. Từ khi nàng lên lôi đài đến giờ, hai viên hồng

bảo thạch gắn trên thân kiếm không ngừng tỏa ra quang mang màu hồng phấn bao quanh nàng, giống như vừa hỗ trợ, vừa tăng thêm phần mỹ lệ cho nàng.

Vũ khí của Thiên Kiêu là bạch sắc tiên lăng (dây vải màu trắng), từ hai tay áo rủ xuống. Nhìn từ xa, nàng giống như tiên nữ trên trời hạ phàm, không nhiễm bụi trần tục. Liễu Dật nhìn hai nữ tử trên đài cao, không hiểu tâm tình ra sao? Không ai biết, đến cả bản thân chàng cũng không biết nốt. Nhìn Thiên Kiêu, chàng như nhớ đến Cát Lợi Nhi, người đã xa chàng mãi mãi, đã sang thế giới bên kia....

Lão đầu râu bạc cao giọng: "Trận đấu này là giữa tôn chủ Ma tộc Thất Nguyệt và ... Thiên Kiêu cô nương."

Giới thiệu xong, lão tiếp lời: "Bây giờ, ta tuyên bố, trận đấu bắt đầu!"

Lão đầu vừa tuyên bố, cả đấu trường yên ắng trở lại.

Hai nữ nhân đồng thời chuyển động...

Nhìn hai đấu thủ so tài, tâm thần Liễu Dật hơi mơ hồ, phảng phất như Thiên Kiêu biến thành Cát Lợi Nhi, người mà chàng ngày đêm tưởng nhớ, lời ước định năm xưa lại lại trỗi lên trong óc: "Đi đến cùng trời cuối đất, cùng ngắm trăng sao, cùng đón gió trong Hoa Hải". Dĩ vãng đã thành mây trôi khiến lòng tang thương, dẫu không thể thành sự thật nhưng lại chôn chặt trong kí ức thẳm sâu.

Chàng nhớ lại lúc cùng Cát Lợi Nhi lên Nguyệt Thương sơn, nhớ lại lúc suýt

soa uông cạm bát ma cô thang (canh nắm) nằng nấu, nhớ những phút giây hai người hạnh phúc ở Hoa Hải, nhớ lời ước định không thể thực hiện, nằng đã thật sự biến mất khỏi Nhân gian này ư? Phía sau mớ tóc bạc sầu khổ kia, ngọn gió đùa mơn man, phải chăng chỉ thấy được hình hài cô độc?

Ngay lúc đó chàng được tiếng chuông ngân trong trẻo giữa đấu trường kéo về thực tại. Dây chuông này là Tình nhân linh do Thiên Kiêu mua của người ngoại tộc ở Phù Hoa sơn trang. chàng nhìn vào trường đấu, không hiểu dây chuông màu tím vốn được đeo ở đâu trên thân người Thiên Kiêu mà giờ đây bị kiếm khí từ Vũ Nguyệt kiếm của Thất Nguyệt đánh bay đi.

Thiên Kiêu tựa hồ không muốn thắng trận này, nàng bỏ qua hết mọi nỗ lực chiến đấu, quên luôn chuyện mình đang đấu sinh tử thì phải? Nàng không tính toán gì, phi thân xòe tay chộp về phía dây Tình nhân linh...

Thất Nguyệt vung tay, tể khởi Vũ Nguyệt kiếm, chém vào Thiên Kiêu đang liều mạng lao theo dây chuông....

Mọi người cùng sững sốt, nữ nhân này mất trí chẳng? Tại sao lại bắt kẻ mạng sống cốt chộp lấy dây chuông đó?

Có lẽ, không ai hiểu, không ai lý giải nổi, trong lúc chuông ngân, Thiên Kiêu nhìn thất hình bóng một người, áo đen tóc bạc, trong mắt mang niềm bi thương vĩnh viễn không xóa nổi, thân ảnh cô độc tột cùng. Tâm nguyện của nàng chỉ là nắm

chắc thân ảnh đó, mãi mãi chẳng buông
rời....

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 103: Vô Thức Quy Kiếm, Ý Dục Trảm ...

Có những thời khắc, trường hợp đặc biệt, con người ta có thể quên đi sinh mệnh của chính mình. Vì khi ấy, có những thứ còn quan trọng hơn sinh mệnh nhiều. Nhưng đó là gì? Có lẽ chỉ người trong cuộc mới trả lời được.

Cùng Vũ Nguyệt kiếm từ sau lưng cắm vào tâm tạng Thịnh Khởi, Liễu Dật đứng phắt dậy, vang tay lên hét:

"Không..." Âm thanh chứa đựng biết bao bi thương, tuyệt vọng.

Mọi người đều kinh ngạc trước hành động của nam nhân thần bí này, hôm qua y bặt kiếm cứu người, sao hôm nay lại không làm vậy mà hét vang lên, y định làm gì? Nhất thời, tiếng kêu của chàng đã trở thành một câu hỏi không lời đáp.

Quái sự lại xảy ra. Hồng sắc quang mang của Vũ Nguyệt kiếm đột nhiên vụt tắt, thần kiếm nhanh chóng quay về tay Thất Nguyệt.

Thiên Kiêu bấy giờ cũng chạm tay vào dây chuông màu tím trên sàn đấu. Vẻ mặt nàng hạnh phúc, vành môi ửng hiện nụ cười.

Mọi người thấy đều không hiểu chuyện gì xảy ra. Hôm qua nam tử thần

bí này tốt kiếm cứu người, hôm nay y hét một tiếng, đương trường lập tức lặng tiếng gươm đao, thế là thế nào?

Người ngoài cuộc vĩnh viễn mù mờ, chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Thất Nguyệt thu hồi Vũ Nguyệt kiếm, quay nhìn Liễu Dật, ánh mắt đầy vẻ thất vọng. Nàng không hiểu tại sao lại thu kiếm, bản thân nàng muốn hạ sát bóng hình của Cát Lợi Nhi, nhưng chỉ nghe một tiếng "không" liền ngừng ngay lại.

Thất Nguyệt phát tà áo choàng, bước xuống lôi đài rồi lẫn mất vào đám đông. Có lẽ, tim nàng đang thống khổ cực độ.

Nhìn lên, Thiên Kiêu cũng đã thu lại dây chuông bước xuống đài. Trận đấu xem như đã kết thúc, nhưng ai là người thắng? Mặc dù ai cũng hiểu song không

nói thành lời.

Lão đầu giám trường lắc đầu: "Trận này cả hai đấu thủ đều tự bỏ cuộc."

Lúc này Liễu Dật đã ngồi xuống, chàng không biết tại sao lại ngăn cản Thất Nguyệt, có lẽ vì con tim đã khắc sâu một bóng hình.

Lão đầu nhìn quanh đấu trường, cao giọng thốt: "Trận đấu thứ hai giữa Vĩnh Hằng thành chủ và Thần Môn trưởng lão Bạc Thương Khung tiếp tục, xin mời hai vị thượng đài."

Liễu Dật và Bạc Thương Khung từ hai bên tiến vào trường đấu, cước bộ khinh linh. Chàng đưa mắt đánh giá Bạc Thương Khung, mười năm không gặp, lão vẫn vậy, vẫn mặc khôi giáp bạc, trên mũ gắn hai quả "Phượng hoàng linh", vũ

khí trong tay không phải đao, chẳng phải kiếm mà là một cây trường thương màu bạc, mũi nhọn hoắt, bốn cạnh có mấy chục móc nhọn, từ mũi thương tỏa ra bạch sắc quang mang lấp lánh. Đó là binh khí thành danh Ly Tâm thương của lão.

Hai người cùng đình bộ, đứng cách nhau khoảng 20 trượng. Bạc Thương Khung nhìn chàng chăm chăm, hoành thương nói: "Lão phu rất hân thưởng khoái kiếm của ngươi, nhưng ngươi quá tàn nhẫn. Chỉ là tỷ võ mà ngươi lại chém gãy cánh tay Phong Thần. Trận đấu này, lão phu sẽ tận lực đòi lại công đạo cho người của Thần Môn."

Mắt Liễu Dật lấp lánh hồng quang, chàng không có tâm tình nào mà đông dài với Bạc Thương Khung, dù 10 năm

trước chàng đã gặp lão và cũng biết Thủy Nhi là đệ tử của lão. Chàng ghét nhất cái kiểu người cùng phái bênh nhau, một kẻ bại lại có kẻ khác xuất đầu nên thốt từng tiếng: "Ly Tâm thương của người có thể rất đáng sợ, nhưng ta muốn người rõ rằng lần này người gặp một người không nên gặp, nếu không người hoàn toàn có thể vào vòng trong."

Bạc Thương Khung tu vi tuy rất cao, vốn đã trải qua dâu bể đời người cả trăm năm, nhưng chưa bao giờ gặp ai cuồng ngạo, lạnh lùng như vậy, giận quá hóa cười: "Ha ha, hảo tiêu tử, cuồng vọng quá nhỉ, hôm nay lão phu muốn xem người dựa vào đâu mà ngạo mạn?" Không áp chế nổi nộ hỏa trong lòng, lão động thủ.

Vung cả hai tay tể khởi Ly Tâm thương, trên không trung cây trường thương màu bạc phát ra bạch sắc quang mang cường liệt, xoay tròn thần tốc, ảo hóa thành tàn ảnh. Chỉ nghe Bạc Thương Khung quát lớn: "Phân", lập tức từ mũi Ly Tâm thương đang xoay chuyển ban đầu tách thành mười cây Ly Tâm thương, không ai phân biệt nổi chân giả. Mười cây Ly Tâm thương xoay tít, phát ra những luồng quang mang chói mắt.

Lang Vương quan sát chiêu thức Bạc Thương Khung sử dụng, bèn truyền âm cho Liễu Dật: "Ma chủ, đó là chiêu thức thành danh Ly Tâm Thương Lô của Bạc Thương Khung. Mũi thương được làm từ chất liệu đặc biệt, khi xoay nhanh sẽ sinh ra sấm sét, khi hấn xuất ‘Ly Tâm

thương', toàn bộ Ly Tâm Thương Lôi cũng sẽ được xạ ra. Hắn nhất định sẽ thay đổi vị trí, phong tỏa mọi lối Ma chủ có thể đến gần. Thần nghĩ hắn muốn phá giải chiêu thức Ma chủ đã đánh bại Phong Thần."

Liễu Dật truyền âm hồi đáp: "Thế ra hắn đã chuẩn bị trước. Tốt, vậy ta sẽ chặt đứt thương hồn của hắn, khiến Ly Tâm thương biến thành phàm vật."

Ngược nhìn Ly Tâm Thương Lôi đang toàn lực công tới, chàng bắt đầu động thủ, nghiêng người theo một góc 45 độ, tay trái nắm chặt vỏ kiếm, tay phải mang găng đen xòe ra thành chưởng, chậm chậm lần tới cán kiếm. Tức thì, quanh chàng giông gió nổi lên, tay phải càng đến gần cán kiếm, cuồng phong

càng mãnh liệt, như thể trong cánh tay phải ấy ẩn tàng sát cơ vô tận, có thể xuất kiếm nhanh nhất từ bất kì góc độ nào.

Toàn thân chàng từ từ tỏa ra hào quang mà lục, mây đen cuộn cuộn đổ về, nhanh chóng che lấp ánh dương quang, cuồng phong nổi dậy, trên thính không phút chốc hình thành một cột xoáy mây đen khổng lồ. Tà áo da đen của chàng lật phật bay trong gió, mái tóc bạc rơi bời, đôi mắt đỏ ngầu máu quan sát nhất cử nhất động của Bạc Thương Khung.

Chàng biết lão thành danh nhờ Ly Tâm thương tự nhiên phải có bản lĩnh thực sự, để đánh bại lão trong một chiêu, chàng vận dụng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp lên mức chót, chuẩn bị tung ra chiêu thức ưng ý nhất trong tứ thức của

Bi Mộng Kiêm.

Mọi người đều bị trận quyết đấu kinh thiên động địa này khiến cho ngơ ngẩn. Không ai dám thở mạnh, nhịp tim như chậm hẳn, tựa hồ sợ âm thanh đó ảnh hưởng đến hai người trong trường.

Bạc Thương Khung lại hành động, hô lớn: "Hợp", lập tức 10 ngọn Ly Tâm thương biến thành một trụ tròn xoay chuyển cực nhanh. Lão không ngừng tay, song thủ cùng đẩy ra, "ầm" một tiếng, mười đạo sấm sét trắng xóa, không phải từ trên trời mà từ 10 cây Ly Tâm thương, hợp thành một tia sét khổng lồ giáng xuống Liễu Dật. Chưa hết, toàn bộ 10 cây Ly Tâm thương đồng loạt xẹt tới, uốn lượn theo mọi hướng.

Liễu Dật như lọt vào thiên la địa

võng, có tránh được tia sét vẫn còn 10 cây Ly Tâm thương phía sau. Hình như 10 cây thương do Bạc Thương Khung điều khiển, nếu vậy bất cứ ai cũng không thể mong toàn thân mà rút lui.

Dĩ nhiên theo phân tích của mọi người, vị Vĩnh Hằng thành chủ của Ma giới chắc chắn sẽ bại dưới tay Bạc Thương Khung. Dù y có thể tránh khỏi tia sét và đánh rơi một hai ngọn Ly Tâm thương, nhưng đằng sau đó còn nhiều ngọn nữa, toàn thân y không bị thủng lỗ chỗ như tổ ong mới lạ!

Đôi mắt Liễu Dật đỏ ngầu như máu, nhìn chăm chăm vào Ly Tâm thương và tia sét khổng lồ đang đánh tới, tay phải nắm chặt cán hắc kiếm quét từ dưới lên. Trong khoảng thời gian như điện quang

hỏa thạch đỏ, chàng đã ra tay, quát lớn: "Vô Thức Quy Kiếm của Bì Tứ Thức."

Tất cả chỉ xảy ra trong một sát na, đôi phương tung pháp khí được mười trượng, chàng mới bạt thanh trường kiếm khỏi vỏ, tốc độ nhanh đến mức tạo thành tàn ảnh, kiếm hoa rồi âm thanh tra kiếm vào vỏ quen thuộc vang lên.

Tốc độ nhanh quá. Những người tu vi cao còn có thể nhìn ra chàng đã xuất liên mười một kiếm, đồng thời tra luôn kiếm tra vào vỏ. Những người tu vi thấp chỉ thấy chàng vẽ ra một đóa hoa kiếm tuyệt đẹp, xong rồi thu kiếm đánh "soảng" một tiếng.

Tựa hồ khi Bạc Thương Khung tung pháp khí ra, chàng chỉ đứng thẳng dậy chứ không hành động gì. Tuy nhiên, luồng

sét không lồ với mười ngọn Ly Tâm thương vẫn tiếp tục lao nhanh tới...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 104: Tam Thế Tình Duyên, Bị Thiên Thần ...

Cao thủ đối địch cùng nhau thì chuyện sinh tử chỉ trong chớp mắt, có thể trong lúc bạn hơi nháy mắt, một người đã chết dưới kiếm của người kia.

Mọi người đều chăm chú quan sát, có người thấy tiếc cho thành chủ Vĩnh Hằng Chi Thành, cũng có người thấy vận khí hôm nay của chàng không tốt mới gặp phải Bạc Thương Khung của Thần Môn,

nhưng toàn thể không biết những gì vừa xảy ra, trong lòng mỗi người đều đoán già đoán non còn sự thật thì không ai chứng minh được.

Về phần Liễu Dật, trừ mỗi hành động loáng lên lúc trước, chàng hoàn toàn không thực hiện thêm động tác gì. Những người thuộc Nhân gian chính đạo và Âm chi ma đạo trong trường, có người lắc đầu, không phải vì tiếc cho Liễu Dật mà thừa nhận Bạc Thương Khung đã bại. Đôi thủ chỉ xuất mỗi một chiêu nhưng thực chất bao hàm tới mười một kiếm, Bạc Thương Khung đã bại, bại thê thảm...

Rốt cuộc, trận đấu này lại phân thắng phụ chỉ trong nháy mắt. Bạc Thương Khung vừa phát ra tia sét khổng lồ, mười

ngọn Ly Tâm Thương bay đến gần người Liễu Dật ba xích thì mười một đạo bạch sắc kiếm quang hình chữ X thoáng hiện trước mặt, lóe lên rồi tắt ngay. Hào quang vừa tắt, tắt thấy những ngọn Ly Tâm Thương bao quanh Liễu Dật đều hóa thành tro tàn, tia sét bị kiếm quang hình chữ X chặt thành bốn mảnh rớt xuống.

Uy lực hùng hậu của sấm sét khiến đám đông phía dưới lôi đài náo loạn...

Về phần Bạc Thương Khung, vẻ mặt liên tục thay đổi, không hiểu là ý tứ gì. Nên nhớ, lão là nhân vật cấp trưởng lão của Thần Môn, tung hoành giang hồ đã trăm năm làm sao nuốt nổi thất bại này, đôi phương chỉ xuất có một chiêu đã khiến thần binh thành danh của lão là Ly

Tâm Thương tan thành tro bụi, lại có thể dùng tốc độ của kiếm chặt lôi điện thành bốn phần. Trong lòng lão tràn nộ khí nhưng cũng hiểu nếu đối phương lúc đó xuất chiêu gồm mười hai kiếm, lão tránh thoát nổi sao?

Liễu Dật nhìn Bạc Thương Khung nói với vẻ ngạo mạn: "Có cần tiếp tục không?"

Sắc mặt Bạc Thương Khung lúc xanh lúc đỏ, lão đương nhiên biết thi đấu tiếp thì kết quả sẽ thế nào, trong lòng đau xót vì Ly Tâm Thương bị hủy nên mâu thuẫn đến cực điểm, cuối cùng cũng hạ quyết định: "Thắng làm vua, thua làm giặc, lão phu không có gì để nói, chuyện giữa chúng ta chưa xong đâu." Nói đoạn chuyên hướng bước xuống lôi đài, biến

mất vào đám đông.

Nhìn Bạc Thương Khung bước xuống
lôi đài, Liễu Dật buông tiếng thở dài.
Gió nhẹ mơn man, mái tóc bạc của chàng
lại lật phất bay lên, mây đen trên không
trung dần dần tan đi, giữa đám cát bụi
tung bay, chàng chậm chạp xuống lôi đài,
rời khỏi võ trường.

Mọi việc kết thúc như thế, tất thấy
mọi người đều quan sát chăm chú nhưng
không cách nào nhận ra trận đấu đã kết
thúc như thế nào?

Lão đầu giám trường râu tóc bạc phơ
gào to: "Trận thi đấu này... Vĩnh Hằng
Thành Chủ thắng, giờ chúng ta tiến hành
trận kế tiếp..."

Tất cả rồi cũng yên ả trở lại, Liễu
Dật nhìn vầng trăng khuyết trên không

trung, đột nhiên nghĩ đến một việc, chàng đã thay đổi chăng? Thần Môn Bạc Thương Khung là người hào sảng, lão thành danh lâu năm chắc chuyện này khiến lão chịu đả kích trầm trọng, vì sao chàng đột ngột biến thành tàn nhẫn như thế? Có thể chàng không còn là thư sinh của mười năm trước nhưng chàng biết nỗi nhớ Cát Lợi Nhi vĩnh viễn không thay đổi, vĩnh viễn...

"Ồ...Muộn vậy rồi sao huynh vẫn còn ở đây?" Giọng nói của một nữ tử vang lên, kéo chàng từ trong trầm tư về với thế giới hiện thực.

Chàng quay đầu lại nhìn, là Thiên Kiêu, nữ tử như thiên tiên hạ phàm có dung nhan giống hệt Cát Lợi Nhi, bình tĩnh hỏi ngược: "Cô nương cũng không

ngủ ư?"

Thiên Kiêu mỉm cười: "Cảm tạ huynh hôm nay đã cứu tôi."

Liễu Dật lắc đầu: "Không phải là tại hạ cứu cô nương, tại hạ lúc đó đang suy nghĩ đến chuyện khác, đột nhiên thốt lên như vậy, chắc Thất Nguyệt cũng không muốn hạ thủ giết cô nương."

Thiên Kiêu nói lời: "Vẫn phải đa tạ huynh."

Liễu Dật lớn tiếng: "Tại hạ đã nói rồi, không cần phải nói ra câu cảm tạ làm gì."

"Úi chà...Tên ngốc tử này sao lại hung hăng với con gái như vậy, uống cho bao nhiêu người thích người, cõi đời lạ thật." Liễu Dật ngược nhìn về hướng âm thanh vọng tới, là ai? Không phải người

lạ, chính là nữ tử mắt lam thần bí, Lam Nhận.

Chàng nhìn Lam Nhận đang bước tới, hồng quang trong mắt lóe lên, bi thương cùng tang thương đã chuyển thành ý muốn giết chóc: "Rốt lại cô biết được những gì?"

Lam Nhận từ tốn đáp: "Tôi biết gì à? Tôi có biết gì, chỉ biết được câu chuyện về một nàng tiên đem lòng yêu ma quỷ, vì thế tôi mới đến đây; tôi thực lòng tin rằng trên đời này không có nam tử nào si tình đến thế, không có một nữ tử đáng thương như trong câu chuyện, không có một đoạn ái tình khắc cốt ghi tâm như vậy."

Liều Dật không nén được nổi hiếu kì trong lòng, hỏi tiếp: "Cô biết được

chuyện gì?"

Lam Nhận đáp: "Chuyện được ghi lại trong tộc."

Liễu Dật hỏi: "Kết quả thế nào?"

"Câu chuyện đó tạm thời chỉ có diễn tiến, không có kết quả, vì kết quả đó nằm trên mình ngươi, chỉ là ngươi có khả năng viết ra kết quả đó hay không?" Lời Lam Nhận khiến Liễu Dật sa vào mớ bong bong, nữ tử thần bí này muốn nói điều gì?

Liễu Dật nghoẹo đầu, hỏi: "Cô có biết là cô đang nói gì không?"

Không đợi Lam Nhận hồi đáp, lúc đó Thiên Kiêu quay sang hỏi Lam Nhận: "Câu chuyện cô vừa nói, có phải là chuyện giữa tỷ tỷ tôi và Niết nhân?"

Lam Nhận gật đầu: "Đúng vậy, còn

có cả tử, trong câu chuyện đó có phần của tử, nguyên nhân tử xuất hiện trên thế giới này chứa đựng rất nhiều nghi vấn nhưng trong câu chuyện có thể giải thích rõ ràng, dù vậy tôi không biết tương lai của tử ra sao, tôi cho là...sau này tử được chú định sẽ tiếp bước con đường của tử tử mình."

Lam Nhận nói xong, lấy từ trên mình ra một quyển sách. Bìa sách được làm bằng vàng hoặc chất liệu gì đó giống vàng, trên mặt khảm mười sáu viên bảo thạch màu lam, lấp lánh đẹp đẽ, phản xạ ra quang mang vàng rực...

Liễu Dật hỏi: "Đó là cái gì vậy?"

Lam Nhận cười nụ: "Đây là câu chuyện vừa rồi, có thể coi là một quyển thiên thư do các trưởng lão trong tộc

chúng tôi chế luyện ra, ghi câu chuyện về ‘bị trớ chú đích ái’. Nội dung bên trong đều do sách tự ghi lại, mỗi khi tình tiết xuất hiện sẽ tự động được ghi vào trong sách."

Liễu Dật nhìn cuốn sách, tựa hồ đang tư lự.

Lam Nhận dừng lại rồi nói tiếp: "Từ nhỏ tới lớn, tôi luôn xem cuốn sách này, càng ngày tôi càng không tin tưởng những gì miêu tả trong sách, vì thế theo yêu cầu của tôi, ca ca cùng tôi đến Nhân gian."

Liễu Dật nói tiếp: "Cô nói là cô được đọc từ nhỏ nhưng khi đó câu chuyện của ta còn chưa bắt đầu."

Lam Nhận thông thả: "Câu chuyện của người chưa bắt đầu nhưng câu chuyện giữa Niết nhân và Thiên nữ, giữa

Vị Linh Phong và Quỳnh Diệp Ti đã xuất hiện, 20 năm trôi qua, tôi lớn lên, phát hiện ra trong sách xuất hiện nam nhân thứ ba, Liễu Dật và Cát Lợi Nhi. Tôi biết ‘bị trớ chú đích ái’ chỉ tả lại chuyện về ba kiếp luân hồi, vậy nên tôi tin rằng chuyện giữa huynh và Cát Lợi Nhi là câu chuyện cuối cùng tuy chưa có kết cục. Tôi xem tiếp..."

"...và tôi không thể tin được, ‘bị trớ chú đích ái’ này không ngờ lại thế lương đẹp đến vậy, khiến người ta không thể nào quên. Có lẽ tôi mê luyện nam nhân trong sách, cũng có thể tôi chỉ muốn xem xem trên đời này có nam nhân như vậy không. Tuy Thiên nữ vì yêu thương Niết nhân phải chịu trớ chú của Thần cùng nỗi khổ luân hồi ba kiếp nhưng tôi vô cùng

ngưỡng mộ nàng vì nàng có thể gặp được nam nhân như thế, ngưỡng mộ mối tình khắc cốt ghi tâm, có thể cảm hóa thiên địa của nàng."

Liễu Dật và Thiên Kiêu đều hơi lờ mờ, từng câu từng chữ không thể biết rạch ròi là chân hay giả, tất cả đều được ghi trong sách.

Lam Nhận liếc Thiên Kiêu, cười nói: "Thiên Kiêu cô nương, quyển sách này tỷ có thể xem qua, trong lòng tỷ luôn hận gã nam nhân khiến tỷ tỷ mình phải trải qua luân hồi ba kiếp, giờ đây tôi để tỷ cảm nhận những con chữ này, cảm nhận mối duyên ái của bảy ngàn năm trước, dùng tâm của tỷ mà đọc rồi bình giá bằng những lời chân thành nhất xem có đáng hay không đáng."

Thiên Kiều nhẹ nhàng đón lấy cuốn sách, tựa hồ hơi do dự nhưng vẫn nhận lấy, nói một cách lễ mạo: "Đa tạ."

Lam Nhận cười: "Hy vọng sau khi tỷ xem qua câu chuyện này rồi đừng giống như tôi đem lòng mê luyện nam nhân trong sách đến không dứt ra nổi, từ một thế giới khác bước chân đến cõi Nhân gian này." Dứt lời, nàng xoay mình đi vào phía trong.

Liễu Dật nhìn theo thân ảnh nàng, trong đầu nảy ra một suy nghĩ hoang đường: "Nữ nhân thần bí này hình như đứng dưới góc độ của người thứ ba quan sát thế giới, quan sát mối tình giữa chàng và Cát Lợi Nhi, hoặc bản thân chàng thật sự đã là câu chuyện?"

Chàng lẳng lẳng cất bước...

Có lẽ, "bị trớ chú đích ái" hiện vẫn là câu chuyện chưa có kết cục nhưng đến một ngày nó sẽ ghi xong mỗi tình duyên đau khổ ba kiếp, có điều không biết là lúc nào, kết quả ra sao... Còn chuyện của chúng ta vẫn còn tiếp tục, Ma Kiếm Lục chính muốn ghi lại diễn cổ lãng mạn, ghi lại tình của kiếm và những giao tranh chốn giang hồ...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 105: Thiên Bãng Địa Liệt, Kiếp Trung Kiếp ...

"Lẽ ra Vị Linh Phong và Quỳnh Diệp Ti không nên yêu nhau, bởi vì chẳng ai

trên thế gian này chấp nhận tình yêu đó, nhưng hai người vẫn bất chấp tất cả đến với nhau, yêu thương nhau ... Tình cảm ấy thật vĩ đại, cũng thật cảm động! ... Trong tim họ không có gì khác ngoại trừ hình bóng của nhau".

"Vì người yêu, Vị Linh Phong một mình một kiếm đối địch với cả thiên hạ, từ bỏ thân phận tộc trưởng Ma tộc cực kỳ tôn quý, và cũng từ bỏ luôn Ma môn mà anh ta dày công xây dựng. Đối với anh ta, trên thế gian này tất cả đều không quan trọng, điều duy nhất khiến anh ta quyến luyến chỉ là một cử chỉ, một nụ cười của Quỳnh Diệp Ti mà thôi".

"Và cũng vì tình yêu đó, Quỳnh Diệp Ti đã từ bỏ Tiên tộc lưng lầy, theo Vị Linh Phong lưu lạc chân trời góc biển,

chịu cảnh bị người trong thiên hạ ngày đêm truy sát... ".

"Mặc dù những ngày chạy trốn cực kỳ gian khổ, nhưng hai người đều rất hạnh phúc, bởi vì trong tim mỗi người đã khắc sâu hình bóng của nhau. Chỉ cần có nhau, ở bên cạnh nhau hai người họ đã cảm thấy thật ngọt ngào và tràn đầy ấm áp. Dù bị hàng ngàn vạn người truy sát nhưng hai người vẫn không từ bỏ tình yêu của mình, ngược lại, đối diện với những thử thách không thể vượt qua lại khiến tình yêu của bọn họ càng trở nên mãnh liệt hơn, si cuồng hơn, dù thời gian lưu lãng ngắn ngủi, nhưng họ vô cùng cảm tạ trời đất đã ban cho ân huệ lớn lao đó".

"Cuối cùng, việc bị thương rồi cũng đến, Vị Linh Phong và Quỳnh Diệp Ti bị

cửu đại môn phái của tam giới bức lên đỉnh Nguyệt Thương Sơn. Đó là một đêm không trăng. Trăng dường như sợ phải chứng kiến một tình yêu chân thành vĩnh viễn tan biến, nên đã ẩn vào trong mây.... thế nhưng, không thấy không có nghĩa là không có gì xảy ra ...".

"Hai người đó vì tình yêu trong tim mình đã quên đi sinh mạng bản thân, bỏ qua phù hoa chốn trần thế, an tĩnh nằm bên nhau trên vách Nguyệt Thương Sơn. Nơi đó, sau khi cửu đại môn phái của tam giới bỏ đi, trên không bỗng nổi lên một trận gió lạnh mãnh liệt. Bầu trời tháng chín trở nên âm u lạnh lẽo, đất trời dường như cảm thương cho tình yêu đó, những bông hoa tuyết tinh khiết lất phất bay như tiễn đưa họ trong cuộc chia ly

này".

"Thật là một tình cảm chân thành, một tình yêu sâu sắc, có thể khiến cho đất trời cảm động ... Thế nhưng, cũng bởi tình yêu đó mà ở luân hồi thứ nhất họ vẫn mang theo nỗi bi thương vô hạn, tình yêu đó bị thần linh nguyên rửa, ba đời ba kiếp luân hồi phải chịu nhiều cay đắng, tuy thật lòng yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau. Có thể, chuyện này không có thật, ta cũng không thể biết được kết cục, nó thật buồn, tuy đẹp nhưng cũng quá thê lương, có thể làm cảm động trái tim băng giá của bất cứ kẻ nào. Ta hy vọng rằng đoạn cổ sự này sẽ tới một kết thúc hoàn mỹ, phán quyết của thần linh không phải là không thể cải biến".

"Bị trớ chú đích ái", Thiên Kiêu nhẹ nhàng thốt lên. Nàng đã rơi không biết bao nhiêu lệ, trái tim nàng tựa như bị dao cắt, phảng phất chìm trong chua xót, đau đớn hàng vạn năm. Sáng Thế Thần, bậc đế vương mà nàng trước giờ sùng bái, tại sao lại đưa ra lời nguyên tàn độc với người có tình như vậy, có thể là ngài không thực sự hiểu được họ, ý tưởng của một người không thể đại diện cho ý kiến của vạn người được. Đối với tên Ma Vương Niết Nhân này, cảm giác của Thiên Kiêu lúc này đó là: hắn ta thật đáng thương!

Bên ngoài, vầng dương từ từ ló rạng. Thiên Kiêu đã đọc hết chuyện tình của Niết Nhân cùng Thiên nữ, Vị Linh Phong cùng Quỳnh Diệp Ti suốt cả đêm qua.

Nàng lúc này ngồi ngây dại trên giường, không ngừng tự vấn lương tâm, trên Nhân gian này thực sự có tình yêu chân chính không?

Thời gian không ngừng trôi, thời hạn hội võ một tháng chỉ còn lại hai ngày cuối cùng. Mười sáu võ sĩ còn lại ở trên lôi đài đang chờ đợi bốc thăm để tiếp tục đấu tiếp. Hai ngày nữa, trên lôi đài sẽ biết được ai là võ sĩ đệ nhất trong thiên hạ.

Ở trên lôi đài, một bên là các môn chủ của Nhân Gian Chính Đạo cùng các trưởng lão. Đương nhiên Thanh Âm Nhã Các cùng Phật môn đều không tham gia vào hội luận võ này. Bên kia là các môn chủ ma đạo, gồm cả Thiên Long, Hỏa Phượng của Thiên Thần Đoàn cùng các hộ

pháp. Dĩ nhiên, duy nhất Liễu Dật không thuộc Nhân Gian Chính Đạo hay Âm chi ma đạo nên đứng giữa hai phe trên lôi đài.

Cùng lúc đó, lão giám trường mang các thẻ trúc ghi tên đã chuẩn bị sẵn đi vào.....

Đúng vào lúc chuẩn bị rút thẻ, đột nhiên một âm thanh long trời lở đất vang lên. Thanh âm vang từ rất xa, tựa như xảy ra một vụ nổ cực kỳ lớn, nếu không chẳng thể xuất hiện một âm thanh lớn như vậy.

Trong và ngoài lôi đài, mọi người bất giác chờ người nhìn về hướng âm thanh truyền tới, thanh âm đó xuất phát từ phía Tây Nam, hình như vang ra từ bên trong lãnh địa Ma tộc, nháy mắt bầu trời

bị một đám ma khí khổng lồ bao phủ, nhưng nếu nhìn kỹ, thực sự không phải ở trong lãnh địa của Ma tộc, mà là từ Phong Đô Quỷ Thành, xa về phía nam Ma tộc.

Phong Đô Quỷ Thành nằm sát ranh giới quản hạt của Ma tộc, nhưng lại không nằm trong phạm vi thể lực Ma môn, Âm môn, cũng như Huyết môn, nơi đó chính do Địa phủ quản lý. Lúc này, ma khí ùn ùn tỏa ra mọi hướng, nhanh chóng đổ về Phù Hoa Sơn Trang, mọi người chỉ biết đưa mắt nhìn đám ma khí khổng lồ cuộn cuộn tràn tới.

Chuyện gì đã xảy ra? Trong lúc mọi người còn kinh ngạc, một luồng ánh sáng đen kịt cực nhanh lướt qua đầu mọi người, hạ xuống lôi đài. Một kiếm giả

Ma môn thương tích đẩy mình đến quỳ trước Ngạo Thiên cúi đầu nói: "Môn chủ! Chuyện không hay rồi, bên trong Phong Đô Quỷ Thành kê bên chúng ta đột nhiên xảy ra một vụ nổ lớn, vô số tử linh mang theo độc chương trùng trùng thoát ra, lúc này tất cả mọi người đang toàn lực kháng cự, nhưng độc chương quả thật quá lợi hại, huynh đệ chúng ta thương vong trầm trọng".

Ngay lúc đó, Lang Vương phóng vút lên lôi đài hỏi: "Người nói gì, là Cửu U độc chương ư?".

Mọi người đều giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của trung niên thư sinh, đa số không ai biết người này là ai, nhưng cũng có người nhận ra ông ta chính là thủ hộ thần thú của tam giới,

Lang Vương.

Người nhận ra Lang Vương chính là Thiên Long và Hỏa Phượng, chủ nhân của Thiên Long Thần Đàn, hai người đứng kế nhau cạnh Ngạo Thiên. Thiên Long mình mặc thanh y trông giống một văn sĩ trung niên, nhưng trong mắt ẩn hiện vẻ tà ác, thân hình trắng kiêu, tay cầm một thanh trường kiếm cũng màu xanh. Hỏa Phượng toàn thân vận hồng trang, thân hình toát lên vẻ kiêu mị, nhất là ánh mắt trong sáng như nước hồ thu, do vậy dù đã trung niên, nhưng lại ánh lên nét phong tình riêng biệt.

Bọn chúng chăm chú nhìn Lang Vương nhưng không dám mạo hiểm động thủ, không chỉ vì nam nhân thần bí ngồi cạnh ông mà còn vì Kì và Lân, tu vi cũng

xấp xỉ bọn chúng đang đứng sau lưng nam nhân này. Tựa hồ Kỳ, Lâm là hộ pháp của y, mà địa vị của Lang Vương dĩ nhiên còn cao hơn hai người nữa. Người của Ma tộc đến đây không nhiều, nếu thật sự động thủ, không ai có thể đảm bảo bọn họ tiêu diệt đối phương, ngay cả khi đối phương bỏ chạy, cũng rất khó bắt được.....

Liễu Dật lấy làm hiếu kỳ, bước tới một bước hỏi: "Lão sư, có chuyện gì xảy ra ư?".

Lang Vương gật đầu nói: "Theo sức nỗ thì có thể khẳng định không thể do con người gây ra, theo thần nhớ, trong Phong Đô Quỷ Thành, chỉ tại nơi sâu nhất của mười tám tầng địa ngục mới có Cửu U độc chương".

Ngạo Thiên bước lên một bước, vội vàng nói: "Xin đại hiệp nói rõ hơn!" Hắn ta tỏ vẻ hết sức lảng, đương nhiên hắn lo là đúng, Phong Đô Quý Thành gần Ma Môn nhất, lúc này Cửu U tử linh đã thoát ra, lại mang theo Cửu U độc chương, nếu không nhanh chóng giải quyết, rất có thể toàn bộ Ma môn bị tử linh độc chương quét sạch.

Lang Vương gật nhẹ đầu: "Nếu muốn nói cho rõ, phải bắt đầu từ căn nguyên, tức phải quay lại ngàn vạn năm trước đây...".

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 106: Tuyệt Đối Thật Lực, Cửu U Chi ...

"Ngàn vạn năm trước đây, dưới chốn Cửu U đã có các tử linh, không như những phạm vật bình thường mà thân mang độc chướng. Lúc đó, Quỷ tộc xuất hiện ở trong tam giới, khác biệt lớn nhất giữa Quỷ tộc và tử linh là tự thân Quỷ tộc có ý thức còn tử linh thì không. Cho nên, tại thời điểm luân hồi, bọn ngu đầu mã diện đem tử linh nhốt xuống chốn Cửu U, nơi tối tăm nhất của mười tám tầng địa ngục".

Lang Vương dừng một lúc rồi nói tiếp: "Phải biết, những tử linh vô ý thức này hình thành từ những người chết không còn hồn phách ở Nhân gian tam giới. Toàn bộ thân thể chúng có độc chướng

bao phủ bởi. Cứ thế ngày lại ngày, năm qua năm, cũng không biết đã qua mấy ngàn năm rồi, số tử linh dưới chốn Cửu U càng ngày càng nhiều và độc chương càng ngày càng dày đặc. Cuối cùng hình thành một vị Ma thần cực kỳ oán độc tự xưng là Cửu U Ma Thần".

"Vị Ma thần này không có cơ thể, hình dáng cũng mập mờ như có như không, nhưng lại có ý thức, có thể khống chế tử linh dưới chốn Cửu U. Hơn nữa, y có thể mở rộng lớp độc chương dày đặc quanh thân thể mình thành vô hạn lượng, cho đến khi bao phủ toàn bộ tam giới".

Ngạo Thiên kinh hãi kêu lên: "Ngài nói cái gì? Ma thần có thể bao phủ độc chương lên cả tam giới, vậy chẳng phải hẳn ta có khả năng hủy diệt toàn tam giới

sao?".

Lang Vương gật đầu nói: "Nói như thế cũng không sai, y đích thực có khả năng hủy diệt cả tam giới, vả lại trước đây chưa có ai thấy qua hình dáng thực sự của y, cho đến giờ chỉ nghe nói là y vô thể mà thôi. "

Lúc đó, Quỳnh Phách, môn chủ đương nhiệm của Tiên tộc ở bên cạnh bước lại hỏi: "Tiên sinh nói vậy là có ý gì? Như theo ngài nói, Ma thần này đã xuất hiện từ lâu, nhưng tam giới đâu có bị hủy diệt. Phải chăng có người nào đó từng trấn áp được y?".

Lang Vương gật đầu đáp: "Việc là như thế này, lần trước khi Cửu U Ma Thần tỉnh dậy thì thần Bàn Cổ và Nữ Oa cùng chư thần ở Thần giới còn chìm

trong giấc ngủ. Việc trông coi Thần giới được giao cho Hậu Nghệ".

"Hậu Nghệ phát hiện ra Cửu U Ma Thần đang dần hồi tỉnh, liền rút mũi tên thần cuối cùng, cẩn trọng phong ấn Cửu U Ma Thần. Phải biết trời đất phân căn khôn, âm dương, Cửu U Ma Thần là vật chí âm, nhưng cơ trời xảo hợp, mũi tên thần của Hậu Nghệ lại là vật chí dương trong trời đất. Nên khi bị tên thần phong ấn, Cửu U Ma Thần lại chìm sâu vào giấc ngủ mới. Tuy nhiên, Hậu Nghệ cũng không có biện pháp nào để tiêu diệt được Ma Thần vì toàn thân y được bao quanh bởi một lớp độc chướng dày đặc, ngay cả sử dụng quyền lực của thần linh cũng không thể nào tiếp cận được. Bởi vậy, Hậu Nghệ cũng không thể trông thấy

diện mạo thực sự của vị Ma thần này".

"Cuối cùng, Hậu Nghệ đành từ bỏ ý định giết chết Cửu U Ma Thần, quyết định chờ Bàn Cổ, Nữ Oa, Viêm Đế cùng chư thần tỉnh lại bẩm báo sau. Để đề phòng vị Ma thần này nhanh chóng tỉnh lại, Hậu Nghệ đã lưu cung thần của mình ở Nhân gian".

Ngạo Thiên nhếch môi nói: "Hắn để cây cung dưới Nhân gian cũng chả ích gì, bọn ta đâu có tên thần".

Quỳnh Phách đồng ý: "Cho dù chúng ta có lấy được thần tiễn thì cũng vô dụng mà thôi, bao quanh thân thể y là lớp độc chướng dày đặc, bọn ta không thể nào giết chết y được, không chừng lại làm y tỉnh giấc".

Ngạo Thiên khinh khỉnh nhìn Quỳnh

Phách: "Hiện giờ bọn ta ngay cả một mũi tên cũng không có, mắt thấy Nhân gian sắp sửa tiêu tan, giờ người lại có ý tưởng giết hấn ta, nếu có thể phong ấn hấn được đã tốt lắm rồi".

Tuy làm môn chủ Ma môn đã ba mươi năm nhưng Ngạo Thiên trông chỉ khoảng tứ tuần, làn da ngăm đen, y phục toàn thân cũng màu đen, càng làm y trông giống một thiết hấn, nhưng không rõ vì nguyên do gì trong ánh mắt y luôn ánh lên vẻ tang thương.

Quỳnh Phách tỏ ý không phục: "Phong ấn như thế nào? Lẽ nào lần sau hấn ta tỉnh dậy, người lại phải tìm mũi tên thần nữa sao?".

Quỳnh Phách thân mình cao gầy, toàn thân mặc một áo giáp màu trắng bạc

nhưng không đội giáp mũ, trong tay cầm trường thương màu đen, vẻ ngoài trông có vẻ già hơn Ngao Thiên.

Ngay lúc đó, Liễu Dật mắt lóe hồng quang, lên tiếng quát hai người: "Đủ rồi! Lúc này mà hai người còn cãi nhau ư, nếu bây giờ các người không đồng tâm, thì ngày mai sẽ không còn thấy ánh mặt trời nữa đâu".

Lời nói của Liễu Dật hình như đã thức tỉnh cả hai vị nhất đại kiêu hùng nhiều năm tung hoành. Hai người không ngờ lại im lặng thực sự ... Có lẽ họ cảm thấy Liễu Dật nói đúng, nếu mọi người không đồng tâm, cả thế giới này có thể lập tức tan thành khói bụi.

Liễu Dật quay sang hỏi Lang Vương: "Lão sư, người đã biết chuyện này, vậy

nhất định phải có cách nào giải quyết chứ?".

Lang Vương nói: "Cách giải quyết thì có, nhưng phải xem xét kỹ tình huống hiện nay. Cửu U Ma Thần sắp tỉnh giấc hoàn toàn. Thời gian không còn kịp, ngay cả khi chúng ta có biện pháp, chúng ta cũng không có thời gian".

Liễu Dật bình tĩnh nhìn sang Quỳnh Phách nói: "Quỳnh môn chủ, Tiên tộc các ngài có trận pháp lợi hại nào có thể tạm thời phong bế Cửu U ma khí, miễn cưỡng ngăn chặn y tỉnh lại, cố gắng tranh thủ thời gian để chúng ta tìm biện pháp còn hơn là chúng ta cứ ngồi chờ chết ở đây".

Quỳnh Phách suy nghĩ rồi nói: "Thần Môn chúng ta, thương pháp cùng bùa phép thần linh chiếm một nửa sở học,

còn như nói về trận pháp lợi hại, bốn môn thực sự không có".

Ngạo Thiên cười lạnh nói: "Hừm, uổng công tự xưng là Tiên tộc đệ nhất đại môn phái, bất quá cũng như vậy thôi".

Quỳnh Phách cũng cười lạnh đáp trả: "Hay lắm, Thần Môn bọn ta cam bái hạ phong, để xem Ma môn bọn người có trận pháp lợi hại nào đủ sức phong bế lớp ma khí dày đặc này, không cho độc chướng dưới chốn Cửu U lan ra bên ngoài?".

Ngạo Thiên nhất thời bị Quỳnh Phách nói vặn lại, quả thật trong Ma môn lấy kiếm làm chủ, bình thường không chú trọng lắm đến các trận pháp lợi hại nào cả, chủ yếu chỉ có vài tiểu trận phòng thủ mà thôi.

Quỳnh Phách như đột nhiên nhớ tới điều gì, vội quay người hỏi một lão nhân: "Thanh Vân đạo trưởng, trong các pháp môn nổi tiếng của môn phái ngài, chẳng phải trận pháp là đứng đầu hay sao?".

Lão nhân được gọi là Thanh Vân đạo trưởng, mình mặc một chiếc áo dài màu xám, tay cầm một thanh trường kiếm, khuôn mặt gầy gò với cặp mắt sâu hoắm và chòm râu bạc trắng, nhìn Ngạo Thiên rồi nói: "Bần đạo tự nhiên có biện pháp có thể tạm thời trấn áp ma khí, bất quá chúng ta nên xem qua trận pháp lợi hại của Ngạo Thiên môn chủ, bần đạo đâu dám múa rìu qua mắt thợ".

Lúc này Ngạo Thiên sắc mặt đại biến, dáng vẻ cực kỳ phần nộ

Liễu Dật nhìn Thanh Vân đạo trưởng mắt lóe hồng quang nói: "Đạo trưởng, đây không phải là lúc các người hơn thua đâu!" Nói xong nhìn khắp bốn phía, lạnh lùng tiếp: "Từ lúc này, nếu ai còn tranh cãi, đừng trách kiếm của ta vô tình, nếu chết ... cùng chết hết".

Lời nói lãnh khốc khiến mọi người không lạnh mà run, những người không sợ chết là những kẻ đáng sợ nhất, huống gì lại là một người có tu vi đến mức này.

Thanh Vân đạo trưởng giận dữ nói: "Người...".

Không chờ lão nói tiếp, Quỳnh Phách lập tức ngắt lời: "Đạo trưởng, lời hăn nói quả thật có đạo lý đó, chúng ta đều có thể mất mạng bất cứ lúc nào, còn tranh cãi làm gì nữa, nếu may mắn qua

khỏi kiếp nạn này, ngày sau chúng ta sẽ cùng với ma đạo quyết tranh cao thấp".

Ngạo Thiên cười lạnh một tiếng đáp: "Lão phu luôn sẵn sàng phụng bồi".

Quỳnh Phách nhìn Ngạo Thiên không nói, rồi hỏi tiếp: "Đạo trưởng, lúc này ngài nói là có biện pháp...".

Thanh Vân đạo trưởng liền nói: "Đó là bản đạo nói đến trận pháp "Thiên quang lục hợp", trận pháp phân thành sáu lộ, mỗi lộ trận pháp lại chia thành sáu đạo, sáu sáu ba mươi sáu đạo, cùng với ba mươi sáu lá Trấn ma kỳ khổng chế, trong đó mỗi lá cờ lại ở trong một lục hợp trận và cần một cao nhân nội lực thâm hậu nắm giữ, duy trì trận pháp vận hành, trận lục hợp này có thể chia ra bốn phía, tách riêng, trấn áp ma khí ở bên

trong vòng tròn".

Liễu Dật nghe xong gật đầu nói: "Hảo trận pháp, thế thì bây giờ mời các thủ lĩnh, chưong môn chính đạo, ma đạo về lại môn phái, đưa toàn bộ các cao thủ của mình đi đến một trăm dặm ngoài Phong Đô Quỷ Thành, chuẩn bị trấn áp ma khí".

Rồi Liễu Dật chuyển mình nhìn xuống vòng người bên dưới lôi đài nói tiếp: "Lần này để trấn áp ma khí, chúng ta rất cần người, các cao thủ tại trường đều có thể tham gia, kéo dài thời gian càng lâu bọn ta càng có hy vọng, nếu không ai có ý kiến, thì xin mời lão sư thống lĩnh."

Phía dưới đột nhiên yên lặng, không rõ ở đâu vang lên một tiếng hô to: "Được lắm". Ngay lập tức, những người tự xét

tu hành của mình đủ tham gia trấn áp ma khí vội theo sau Lang Vương, trong đó có cả Thiên Kiêu, Lam Nhân.

Liễu Dật nhìn Kì, Lân phía sau nói: "Bọn người theo lão sư đến nơi trấn áp ma khí trước, bảo hộ tuyệt đối an toàn cho lão sư, ta sẽ quay lại điều động Bạch Hồ cùng ba mươi sáu tinh kỵ".

Nói xong, quay đầu về phía Thiên Long, Hỏa Phượng, lạnh lùng nói: "Ta biết chắc chắn vẫn có một số người tâm địa ám muội, nếu chịu tôn trọng lão sư thì ta sẽ chừa cho đường sống ... bằng không giết không tha". Thanh âm băng lãnh, phảng phất như đến từ địa ngục, ẩn chứa sức mạnh phi thường. Thiên Long, Hỏa Phượng bất giác thối lui một bước.

An bài mọi việc xong xuôi, Liễu Dật

nói tiếp: "Ta nghĩ rằng, bây giờ chúng ta có thể phân chia hành động, càng nhanh càng tốt".

Để trở thành một anh hùng không phải là chuyện ai cũng làm được. Một người nếu ghét ác như cừu, trừ bạo an dân thì chỉ xem như là đại hiệp, còn anh hùng đích thực phải là người có đủ dũng khí bước ra lo cho an nguy thiên hạ vào thời điểm nguy nan. Đường như trời cao định sẵn Liễu Dật phải trở thành vị anh hùng như vậy rồi.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 107: Cố Nhân Tương Kiến,

Bằng Hữu Đích ...

Mọi sự kiện hay biến cố phát sinh đều có sự sắp đặt của bàn tay vận mệnh. Do vậy, trong dòng chảy thời gian, cố sự nối tiếp nhau xuất hiện, đó chẳng phải là định mệnh ư? Điều này không phải đã được an bài phải xảy ra đó ư?

Trong ba ngày, Âm Chi Ma Đạo cùng Nhân Gian Chính Đạo mỗi bên dẫn theo sáu trăm tinh anh đệ tử kéo đến cách Phong Đô Quỷ Thành trăm dặm. Theo yêu cầu của Thanh Vân đạo trưởng, chính đạo cùng ma đạo phân chia ranh giới, an dinh lập trại rất gần nhau, chỉ cách khoảng năm mươi trượng. Mặc dù người hai bên đều không hài lòng với cách phân bố này nhưng dưới sự thuyết phục của Lang Vương, thủ lĩnh của chính, ma

lưỡng đạo miễn cưỡng đồng ý.

Vì không còn con đường giải quyết nào khác, mọi người đành chịu nhượng bộ, bàn chuyện hợp tác. Nếu không, đợi đến lúc cái chết gần kề, còn nói gì đến chuyện nhất thống tam giới, hay trừ ma vệ đạo.

Thanh Vân đạo trưởng đi xuyên qua màn độc chướng dày đặc đang khuếch tán không ngừng, trong thời gian cực ngắn, dùng một mẫu gỗ nhỏ gọt thành mô hình Phong Đô Quỷ Thành. Ông ta biết lúc này mỗi giây đều vô cùng quý giá, Cửu U Ma Thần có thể thức tỉnh bất cứ lúc nào, đem theo vô số tử linh hủy diệt tam giới.

Thanh Vân đạo trưởng lập tức cắn đầu ngón tay, dùng máu viết lên mô hình

những văn tự kỳ quái, khi nét bút cuối cùng hoàn tất, hồng quang chớp lóe rồi tắt ngấm, Thanh Vân đạo trưởng gật đầu nói: "Bộ phận thứ nhất đã hoàn thành".

Chính lúc này, Lang Vương bỗng nhìn thấy độc chướng khuếch tán nhanh hơn bèn nói: "Đạo trưởng, ta nghĩ ngài cần phải ra tay thật nhanh chóng. Lúc này Cửu U Ma Thần vẫn chưa thức tỉnh, nhưng tử linh dưới sức ép của ma khí đang càng lúc càng cuồng loạn, nhìn màn độc chướng kia thì thấy, tốc độ khuếch tán của nó càng lúc càng nhanh, nếu không khẩn trương ta e sẽ sớm gặp tai ương."

Thanh Vân đạo trưởng không nói gì, xoay người một vòng, từ trong hai ống tay áo xẹt ra mười tám tia sáng vàng,

tổng cộng ba mươi sáu lá Trấn Ma Kỳ, có thể nhìn ra mỗi lá cờ đều do tinh huyết chế luyện thành, vô cùng lợi hại. Ba mươi sáu lá cờ cắm chặt xuống đất tạo thành hình vòng tròn bao vây mô hình Phong Đô Quỷ Thành vào giữa.

Thanh Vân đạo trưởng vẫn chưa dừng tay, từ song chỉ của tay phải phóng ra một tia sáng vàng, miệng nhẩm niệm: "Khai". Tia sáng chói lòa bắn vào một lá Trấn Ma Kỳ, sau đó lan truyền từ lá cờ này sang lá cờ khác, cứ như vậy truyền khắp toàn bộ ba mươi sáu lá, tất cả chập chờn dưới ánh sáng vàng nhàn nhạt. Thanh Vân đạo trưởng mới quệt mồ hôi trán nói: "Tạm được rồi! "

Mọi người quay đầu nhìn về phía Phong Đô Quỷ Thành, chỉ trong chớp mắt

đã thấy mây đen cuộn cuộn kéo đến, độc chướng màu xanh lục cùng với tử linh bay lượn đầy trời bị phong bế trong một quang sáng màu vàng khổng lồ bao phủ. Tuy nhiên quang sáng màu vàng đó cũng không ngừng xung động với các tử linh, ánh vàng lúc sáng lúc tắt ...

Thanh Vân đạo trưởng nói: "Thiên Quang Lục Hợp lúc này nhờ vào sức mạnh bên trong ba mươi sáu đạo Trấn Ma Kỳ để chi trì, nhưng thế trận sẽ nhanh chóng bị các tử linh công phá, vì vậy lúc này cần những người tu vi thâm hậu dùng nội lực duy trì Thiên Quang Lục Hợp trận, có vậy trận pháp sơ đẳng này mới chống chọi được một thời gian". Lang Vương gật đầu: "Đạo trưởng nói rất đúng, bất quá, vẫn còn một điểm mà mọi

người có lẽ chưa biết, Cửu U Ma Thần luôn luôn ngủ rất say, hơn nữa năm đó Hậu Nghệ cũng đã có tính toán, Ma Thần không thể thức tỉnh nhanh đến mức đó. Chúng ta chỉ cần phải nghĩ cách đối phó với đám tử linh đông đúc kia mà thôi, ngăn chặn không cho chúng khuếch tán thêm, không khuấy động linh khí dồi dào của tam giới thì Cửu U Ma Thần không thể tỉnh giấc được".

Thanh Vân đạo trưởng cùng Lang Vương nói xong, tuy thập đại thủ lĩnh của hai bên Chính đạo và Ma đạo còn chưa động thủ, nhưng Lang Vương hiển nhiên biết rõ trong thâm tâm họ đang suy tính những gì.

Tại thời khắc này, nếu Chính đạo động thủ trước, người trong Ma đạo vạn

nhất có ý hãm hại, thì rất có thể Chính đạo sẽ bị thiệt thòi. Nhưng nếu Ma đạo không chế Trấn Ma Kỳ trước, người trong Chính đạo sẽ dễ dàng ra tay "trừ ma vệ đạo", dù là theo chính đạo hay ma đạo, ai cũng có ý tự tư tự lợi cả.

Đúng lúc này, một nữ tử từ đằng sau Lang Vương tiến ra nói: "Các vị đều là thủ lĩnh tối cao chính, ma lưỡng đạo, cho dù toan tính thế nào, nhưng nếu không nhanh chóng phong tỏa ma khí thì ngày mai tất cả sẽ biến thành xương trắng". Người nói những lời này có mái tóc dài lượn sóng phủ trên hai vai, đôi mắt xanh lục mở to trông vô cùng khả ái. Liễu Dật nhìn ra chính là cô gái thần bí Lam Nhận.

Ngạo Thiên chỉ gờm gờm nhìn Quỳnh Phách, thủy chung vẫn chưa phá

người ra không chế Trần Ma Kỳ. Quỳnh Phách cũng không phải là một ngốc tử, đối phương không động đến mình, hấn thân là thủ lĩnh của Nhân Gian Chính đạo, làm sao có thể ra tay trước được?

Chính lúc đó, Thanh Vân đạo trưởng đột nhiên nói: "Các vị, nhìn kìa! ".

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía vàng sáng màu vàng, chỉ thấy vô số tử linh đang tả xung hữu đột cố xông ra ngoài, hơn nữa sắc lục của độc chướng càng ngày càng xanh sậm lại, cơ hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bay thoát ra ngoài. Thiên Quang Lục Hợp trận lúc này đã yếu thế rõ rệt, nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa tới một tuần trà, đám tử linh này nhất định có thể xông ra khỏi trận pháp.

Lang Vương nói gấp: "Không còn thời gian nữa, bây giờ mười vị thủ lĩnh đều sợ người khác ám toán, vậy hãy đề giang hồ lẫn tử chúng ta tận lực bảo hộ gia đình đang sắp tiêu vong".

Chỗ Lang Vương ngồi xuống kế bên lá Trấn Ma Kỳ đầu tiên, tay phải vươn ra, dùng chân lực chuyển vận vào trận pháp. Theo cử động của Lang Vương, ngay lập tức Kỳ, Lân ở đằng sau khẽ nhích động, từ trong đám bụi đất bên cạnh Lang Vương phi thân lên, mỗi người một đạo Trấn Ma Kỳ, cả ba nỗ lực duy trì trận pháp.

Đúng lúc đó, một âm thanh quen thuộc vang lên: "Lão mắc dịch, sao cần giúp một tay mà không nói? Có phải là coi thường chúng ta không?".

Lang Vương quay đầu nhìn lại, thấy chính là Thập Kiệt Nhất, ngoài ngóc tiểu tử này còn có ai lại gọi mình như vậy chứ, bên cạnh hắn còn có A Cửu cùng Đại Dao Vương và Thủy Nhi. Bốn người bọn họ nhìn y mỉm cười.

Lang Vương cười lớn nói: "Ngóc tiểu tử, đã lâu không gặp. Cái khí chất u mê ngớ ngẩn vẫn y nguyên. Ta hơn người đến vài nghìn năm tuổi, mà vẫn xưng hô với ta như vậy hả".

Lúc này, bốn người bọn họ cũng đã ngồi xuống, dùng chân khí truyền vào Trấn Ma Kỳ, mỗi người lo một lá cờ. Đại Dao Vương vừa bảo vệ lá Trấn Ma Kỳ trước mặt vừa nói: "Hay cho câu lâu lắm chưa gặp, ta cứ nghĩ là, hà hà, lúc nào thì ta được diện kiến tâu tâu đây,

Lang đại ca?".

Lang Vương cười nói: "Vội gì, đợi vài trăm năm nữa đã".

Đại Dao Vương cười ha hả: "Cái này thì huynh sai lầm lớn rồi. Huynh xem, ta và Thủy Nhi, đến giờ trong nhà đã có hai đứa bé rồi. Huynh còn phải cố gắng nhiều".

Thủy Nhi liếc Đại Dao Vương chế giễu: "Người thật là già rồi mà không biết xấu hổ, chẳng có được điểm nào tốt đẹp hơn ai, chỉ có nước cưới phải một lão bà như ta thôi".

A Cửu cũng cười nói: "Đại Dao ca vốn khéo ăn nói mà, bất quá ta vẫn thích kiểu đầu của Đại Dao ca, mọi người xem, thật là cao lớn, oai phong. Một ngày nào đó, Thủy Nhi tỷ tỷ cũng giúp

Thập Kiệt Nhất nhà muội làm kiểu đầu đẹp như thế này nhé".

Lang Vương bật cười lớn, vô cùng thoải mái và vui vẻ. Nghìn vạn năm qua, ông ta chỉ biết đến một thế giới cô độc vô cùng tàn nhẫn, dưới ánh trăng tròn, trên đỉnh núi cao, thân ảnh của Lang Vương lúc nào cũng lẻ loi đơn độc, đã sinh ra làm thủ hộ thần thú, thì chú định cả đời phải chịu nỗi khổ cô độc rồi. Nhưng vào giây phút này, khi thế giới đứng bên bờ diệt vong, ông ta lại thấy một cảm giác ấm áp của tình bằng hữu, một cảm giác hạnh phúc chân chính.

Đang lúc vui vẻ bàn luận và vất vả duy trì Trấn Ma Kỳ, lại có thêm sáu người nữa đi ra nói: "Náo nhiệt thế này, chúng tôi tham gia với". Người lên tiếng

chính là nữ tử mắt xanh thần bí, bên cạnh nàng còn có Thiên Kiêu, cùng với bốn hộ vệ theo sau.

A Cửu và Thủy Nhi nhận quang sắc bén, thấy Thiên Kiêu cả hai đồng thanh kêu lên: "Cát Lợi Nhi", cảm giác kinh ngạc không thể diễn tả.

Lam Nhận, Thiên Kiêu cùng 4 hộ vệ phân chia ra mỗi người ngồi xuống trước một lá Trấn Ma Kỳ.

Thiên Kiêu vội giải thích: "Ta không phải là Cát Lợi Nhi của các người, chỉ là có điểm giống với người các người vừa gọi tên ra thôi. Tên ta là Thiên Kiêu".

Thập Kiệt Nhất cùng Đại Dao Vương cũng há hốc mồm, không dám tin trong thế giới này lại có người giống nhau đến thế, nhưng nhìn kỹ một hồi, Đại Dao

Vương lắc đầu nói: "Không phải, người này mặc dù bề ngoài rất giống nhưng không phải Cát Lợi Nhi. Hai người bọn họ chỉ trừ hình dáng còn lại nhãn thần, cử chỉ, biểu tình đều không có điểm nào chung".

Lam Nhận cười nói: "Tất nhiên là không giống nhau được, tại vì bản thân cô ta tuyệt không phải Cát Lợi Nhi. Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất, A Cửu, Thủy Nhi, Lang Vương, ta biết câu chuyện của các người. Thật sự Liễu Dật có thể có những bằng hữu như các người là điều may mắn. Có lẽ chúng ta đều sắp chết, nhưng có thể sát cánh với những bằng hữu đầy nhiệt huyết như các người đã là một hạnh phúc trong đời ...".

Dường như, những điều thần bí luôn

cuốn hút, mê hoặc con người, hoặc có thể vì tính hiếu kỳ của con người quá mạnh

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 108: Vi Nễ Kiêu Ngạo, Thùỵ Thuyết Nữ ...

Trong thế giới đầy gian trá và giả tạo, một người giả dối không có nghĩa là muôn vạn người khác cũng giả dối, tội ác của một người không đại biểu cho tất cả mọi người. Những tình cảm chân thật vẫn còn đang tồn tại trong chốn hồng trần của tam giới và Tàn Nguyệt tự tay kể lại câu chuyện này...

Lang Vương tỏ vẻ kì quái: "Sao cô biết bọn ta? Lần trước tại lôi đài ta đã thấy qua đao pháp của cô. Trong ấn tượng của ta, tam giới lục đạo tịnh không có đao pháp nào mạnh mẽ như vậy, mà cô chỉ là một tiểu nha đầu, đã học được ở đâu chứ?!".

Lam Nhận cười: "Lang Vương, người ta bảo ông đã sống trên đời này hơn ngàn năm rồi, sao lại tỏ ra háo hức muốn biết bí mật của người khác, lúc ông cần biết thì tự nhiên biết được, ông hỏi ta như vậy, ta biết nói sao?".

Lang Vương chỉ còn nước miễn cưỡng lắc đầu, miệng lưỡi nha đầu này quả nhiên lợi hại ...

Lam Nhận nói tiếp: "Vì sao ta biết các người? Là vì các người đều đã từng

xuất hiện trong thế giới của y, nhưng đừng có hỏi ta y là ai, ta không thể nói ra đâu. Sau này có cơ hội, các người sẽ tự nhiên biết thôi mà".

Lang Vương không còn hứng thú truy vấn thêm mà khéo léo chuyển chủ đề bàn luận, liếc nhìn Trần Ma Kỳ rồi quay đầu ngoái nhìn lớp khí màu vàng. Hiển nhiên, giờ đây nhân thủ không đủ, bằng vào công lực mỗi người chỉ tạm thời tăng cường lớp khí này, nhưng nếu kéo dài, đám tử linh bên trong có thể xông ra ngoài được ...

Một giọng nói yêu kiều cất lên: "Gia gia, chúng ta tới giúp họ, con thấy bọn họ có vẻ mệt mỏi lắm rồi".

Mọi người nhìn về nơi tiếng nói phát ra. Một tiểu cô nương với mái tóc đỏ

rực, mũi thẳng, ánh mắt to tròn, thân hình nhỏ nhắn, mặc một chiếc váy lụa hồng, cánh tay trắng muốt cùng đôi chân dài túm lộ ra ngoài, chỉ chừng mười tám mười chín tuổi. Đứng bên là một lão đầu râu tóc trắng xóa, chính là Long Thần, ông của Mục Nhã.

Lão đầu gật đầu: "Ta thấy thủ lĩnh các môn phái không nguyện ý xuất thủ, thôi để một già một trẻ chúng ta ra tay trước vậy". Hai người từ tốn ngồi xuống. Mỗi người duy trì một lá Trấn Ma Kỳ vàng rực.

Câu nói ngắn ngủi của Long Thần khiến cho sắc mặt các thủ lĩnh chính, ma lưỡng đạo đỏ rần. Họ không dám xuất thủ bởi sợ đối phương ám toán, dường như ma chính ở trong tâm họ.

Mười lăm người phải thay thế ba mươi sáu người, số người tối thiểu để duy trì được Thiên Quang Lục Hợp Trận, nên cả mười lăm người phải nỗ lực gấp đôi hoặc hơn thế mới miễn cưỡng duy trì đạo hào quang màu vàng bao phủ không bị tan biến.

Dần dần, trên trán mười lăm người đều đổ mồ hôi, chân lực nhiều người đã suy nhược, đương nhiên A Cửu là người yếu kém nhất, tiếp đó là Thủy Nhi rồi mới đến Mục Nhã, Thiên Kiêu, Đại Dao Vương. Vàng trán những người này mồ hôi nhỏ ròn ròn ...

Thời gian chậm chậm trôi qua, người trong chính, ma lưỡng đạo vẫn chưa thôi tranh chấp, chỉ vì sợ đối phương ám toán. Trong khi đó, mấy người ngồi xung

quanh Trần Ma Kỳ, đã có biểu hiện không còn chi trì nổi, nhất là A Cửu ngồi bên cạnh Thập Kiệt Nhất, trông như đã quá mức giới hạn có thể nhưng vẫn không thể buông tay vào lúc này. Lốp hào quang bao phủ sau lưng đã bắt đầu chập chờn, nếu A Cửu buông tay, đám tử linh nhất định sẽ từ chỗ nàng mà thoát ra.

Nhưng nếu nàng cố gượng, không đến một khắc nữa nhiều khả năng nàng sẽ lâm vào tình trạng thoát lực hoặc còn tệ hơn.

Thấy mồ hôi từ trán A Cửu nhỏ xuống tong tong, Thập Kiệt Nhất liền nói: "A Cửu, nàng mau buông tay".

A Cửu vẫn kiên trì, dứt khoát lắc đầu: "Không thể buông tay, khó lắm mới có thể một lần làm anh hùng thế này, muội không muốn bỏ". Lúc này A Cửu đã

có phân thoát lực, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Lang Vương nhìn A Cửu nói: "A Cửu, muội như vậy là rất đáng khen, mạng già của ta cũng trông cậy vào muội, phải cố kiên trì, nếu muội buông tay lúc này, tất cả chúng ta đều sẽ chết. Hãy nghĩ đến mọi người trên thế giới này, họ có gia đình, có hài tử, còn có cả phụ mẫu. Chúng ta cố kiên trì thêm một phút thì cuộc sống vui vẻ đầm ấm của họ sẽ được kéo dài thêm một phút".

Thập Kiệt Nhất đang mười phần lo lắng cho A Cửu, nghe vậy nhin không nổi gầm to lên: "Lão già kia, lão nói cái gì? A Cửu đã mệt chết đi được, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, sao lão lại bảo phải vì người khác mà hi sinh bản thân nàng chứ?".

A Cửu quay nhìn Thập Kiệt Nhất, cố gắng đáp: "Thập Nhất, Lang đại ca nói rất đúng! A Cửu ngày trước tính tình nóng nảy, từ khi được ở bên chàng mới biết thế nào là hạnh phúc. Hơn nữa đến giờ muội chưa làm được chuyện tốt đẹp gì. Hôm nay, A Cửu có thể dùng tính mạng mình mà đổi lấy một khắc hạnh phúc cho người trong thiên hạ thì dù có chết ở đây, muội cũng vui lòng."

Thập Kiệt Nhất nhìn sang A Cửu, mắt long lanh ngấn lệ: "Kiếp này Thập Kiệt Nhất có thể cưới được A Cửu là niềm hạnh phúc lớn nhất, kiêu ngạo lớn nhất của ta".

Tuy rằng lời A Cửu có phần lấp bắp nhưng những người có mặt nghe thấy những lời như vậy thốt ra từ miệng một

nữ tử đều cảm thấy bội phục trong lòng. Đại Dao Vương nhìn Thủy Nhi bên cạnh có vẻ không trụ nổi nữa, trong lòng phát nộ, nhìn thẳng vào nhóm người các môn phái thuộc chính, ma lưỡng đạo gầm lên: "Các người căn bản không có tư cách làm thủ lĩnh gì cả, các người đều có tư tâm, ta cảm thấy sỉ nhục cho các người, nhìn mấy nữ tử yếu đuối này, nhìn lão già tóc bạc phơ này, các người không biết xấu hổ sao?".

Trước mấy lời nhục mạ cay độc của Đại Dao Vương, bọn người chính, ma lưỡng đạo vẫn không có động tĩnh gì. Những nghi kỵ trong lòng họ quá lớn khiến họ không cách nào yên tâm trấn áp ma khí.

Mọi người đang chăm chú nhìn A

Cửu thì một giọng nói từ phía sau vang lên: "Đề cho tôi".

Người đó là ai? Những người ở đó đều nhận ra, là tôn chủ của Ma môn, Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt vẫn ăn mặc rất khiêu khích nhưng màu sắc đã biến đổi, chuyển thành xanh sẫm. Nàng nhẹ nhàng ôm lấy A Cửu đặt dựa lên vai Thập Kiệt Nhất, sau đó nhanh chóng vận chân lực truyền vào lá Trấn Ma Kỳ màu vàng mà A Cửu đã trấn giữ.

Cuối cùng, A Cửu cũng có cơ hội nghỉ ngơi, nằm phục trên vai Thập Kiệt Nhất, nhìn Thất Nguyệt nói: "Thất Nguyệt tử tử, đa tạ".

Lam Nhận một mặt tiếp tục vận chân lực, một mặt nói: "Tỷ không cần đa tạ cô

ta, cô ta không phải muốn giúp tử..."

Thất Nguyệt nhìn Lam Nhận, tình không lên tiếng.

Thập Kiệt Nhất có vẻ không hiểu: "Nếu Thất Nguyệt nếu không muốn giúp A Cửu thì sao lại thay nàng không chế Trần Ma Kỳ làm gì?"

Lam Nhận cười nụ: "Chuyện này cần đa tạ Liễu Dật. Các vị là bằng hữu thân cận nhất của Liễu Dật, thử hỏi người trong lòng Thất Nguyệt yêu thương nhất là ai? Nếu bằng hữu của người cô ấy yêu thương nhất mất mạng trước mắt mà cô ấy lại không xuất thủ, cô ấy có yên lòng không?".

Trong mắt Thất Nguyệt thoáng hiện một tia kinh ngạc, nhưng vẫn im lặng.

Một câu nói của Lam Nhận khiến

toàn trường im phăng phắc. Lang Vương nhìn sang bên cạnh, những kẻ giang hồ này đều đề phòng lẫn nhau không dám xuất thủ, Lang Vương biết có yêu cầu bọn họ cũng chẳng có tác dụng gì, hiện giờ đành cố kiên trì tới đâu hay tới đó mà thôi.

Sự việc cứ chậm chậm trôi qua, trong lòng mỗi người đều có nỗi bi thương, nhưng cũng có cả niềm hạnh phúc ngọt ngào. Những người trấn giữ Trấn Hồn Kỳ đều một lòng quyết tâm: phải tự nỗ lực đến phút cuối để người trong thiên hạ được thêm một vài giây hạnh phúc...

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 109: Thống Khổ Quyết Trách, Bạt Kiếm Chỉ ...

Anh hùng, phạm vi của từ này rất rộng, ý nghĩa bên trong vô cùng thâm sâu, lịch sử hàng ngàn năm nay, vị anh hùng nào cũng phải trả một cái giá rất đắt vì hai chữ ấy.

Thời gian dần trôi qua nhưng chính, ma lương đạo ở ngoài trường vẫn không động thủ. Liếc mắt nhìn nhóm người trong trường, Ngạo Thiên lạnh lùng cất tiếng: "Các người không phải tự xưng là Nhân gian chính đạo sao? Vì có gì chỉ trơ mắt nhìn mà không xuất thủ? Chắc không quá một tuần trà nữa họ không trụ nổi, các người cũng không định ra tay

tương trợ?".

Quỳnh Phách lạnh lùng đáp: "Ta ngại bọn tiểu nhân ám toán. Người xem, con gái người hơn người nhiều, còn biết nghĩ đến người trong thiên hạ, nếu người vẫn không xuất thủ, ta nghĩ, người chẳng còn mặt mũi nào để nhìn con gái của mình đâu! "

Ngạo Thiên nổi xung: "Người..."

Nhìn vào trong trường, những người duy trì trận pháp có vẻ sắp không trụ nổi, mấy người có thể trụ được là Lang Vương, Kì, Lân cùng Lam Nhận. Những người còn lại sắc mặt đã nhợt nhạt, ánh mắt dần rối loạn, mơ hồ, phần lớn chân lực tiêu hao khiến họ vô cùng mệt mỏi. Nhất là Thủy Nhi và Mộc Nhã toàn thân đang run rẩy do công lực không đủ.

Đại Dao Vương nói với Thủy Nhi ở bên cạnh: "Thủy Nhi, muội nhất định phải cố gắng".

Thủy Nhi gật đầu: "Muội biết rồi, dù phải dùng đến chút khí lực cuối cùng, muội cũng không bỏ cuộc".

Đại Dao Vương cười trong làn nước mắt: "Hai đứa nhỏ của chúng ta nếu chúng biết được nhất định sẽ rất tự hào có được người mẹ như nàng".

Thủy Nhi nhìn Đại Dao Vương, sắc mặt hiện lên nụ cười nhợt nhạt nhưng thân thể không ngừng run rẩy.

Đại Dao Vương trong lòng rất đau đớn, nhìn Thủy Nhi sắp gục xuống mà gã lại không có khả năng tương trợ, nỗi thống khổ này như dao đâm vào tim.

Lang Vương nhìn Thủy Nhi, lắc đầu

nói: "Liễu Dật có thể kết giao bằng hữu với các vị, y thật sự may mắn". Ngử khí tuy bình hòa nhưng ánh mắt đã lộ ra vẻ tuyệt vọng. Chính, ma lương đạo vẫn còn nghi kị lẫn nhau chắc sẽ tức khắc bị trừng phạt. Vô số tử linh cùng độc chương dày đặc sẽ khiến họ nhanh chóng hiểu được sai lầm.

Lúc này, mồ hôi đã đổ đầy mặt Đại Dao Vương. Những người đang vận công trấn giữ trận thế tựa hồ có thể ngã xuống bất cứ khi nào nhưng dòng máu nóng vẫn đang chảy trong tim họ. Vì niềm tin vững chắc, họ không ngại hy sinh tính mạng của mình. Có thể họ chỉ là những người bình phàm, không tên không tuổi, nhưng họ thật sự là những anh hùng chân chính.

Do vậy họ không thể chết bởi vì một

người đã xuất hiện, người đó sẽ thay đổi tất cả ...

Cùng lúc chính, ma lưỡng đạo đang mải mê tranh cãi, mặt đất khẽ chấn động, dường như có âm thanh như tiếng vó ngựa dồn dập vẳng tới. Ngạo Thiên nói lớn: "Là gì vậy? Cửu U Ma Thần tỉnh lại chẳng?".

Quỳnh Phách lắc đầu, mặt lộ vẻ kinh hoàng: "Không, không phải, là một ai đó đang đến đây rất nhanh, còn cách mười dặm, nghe qua thanh âm thì dường như là một đội kỵ mã".

Trong lòng Lang Vương bùng lên niềm vui sướng, nói lớn: "Các vị bằng hữu hãy cố kiên trì, các vị xem kia, Ma chủ đến rồi". Mọi người liền quay đầu nhìn theo hướng ông chỉ.

Quả nhiên, đôi mắt nhìn ra xa, dưới ánh nắng tàn của vầng thái dương đang lặn xuống phía Tây, một thân ảnh cao lớn đỉnh đạt hiện lên. Người này có thân hình tráng kiện, toàn thân vận trang phục màu đen, tay trái đặt lên thanh trường kiếm bên hông, tay phải hờ hững vòng ra sau lưng, tà áo choàng đen cùng mái tóc dài trắng xóa tung bay phất phới. Chàng cười một con Bạch Hổ thân dài một trượng, đôi cánh trắng xóa soải ra hai bên sườn, đang nhanh chóng bay thẳng đến nơi mọi người đang đứng.

Chuyện khiến người ta không thể tin nổi là phía sau người đó còn có mười hai con Bạch Hổ khác giống hệt như vậy, cười trên thân chúng là mười hai hắc y nhân. Những người này mặc giáp bảo vệ

tại những điểm yếu hại trên thân nhưng thanh trường kiếm đeo bên hông thì cùng một kiểu. Không ai thấy rõ gương mặt họ vì trên mặt mỗi người đều mang một chiếc mặt nạ. Tuy nhiên, đằng sau những chiếc mặt nạ là những đôi mắt đen tuyền lấp lánh tinh quang, có thể thấy họ nhất định là những cao thủ kiếm thuật.

Chuyện kinh ngạc không chỉ dừng ở đó, khi khoảng cách hai bên được rút ngắn lại, bụi đất bay lên mù mịt do những con Bạch Hổ đang bay thấp dần tạo ra thì tiếng vó ngựa dồn dập vang lên từng hồi như thể có cả một đội kỵ mã đang phi nhanh đến.

Ngạo Thiên thốt lên: "Là mã đội?".

Quỳnh Phách lắc đầu: "Không, là bảy sói".

Đưa mắt dõi theo lần trong bụi đất bay bay, mười hai con sói xám dàn hàng ngược gió nhanh chóng lướt tới. Mỗi con sói có thể sánh với một thớt ngựa hảo hạng, mười hai con hợp thành một đội, hai đội là hai mươi bốn con. Trên lưng mỗi con sói là một hắc y nhân, ngoại hình, tác phong và thanh trường kiếm đeo bên hông cũng giống hệt nhóm cưỡi Bạch Hổ.

Gió thổi bụi đất bay mịt trời, khoảng cách hai bên càng lúc càng gần. Hai mươi bốn kiếm sĩ cưỡi trên lưng sói xám cùng với mười hai con Bạch Hổ trên không trung vẫn giữ nguyên tốc độ lướt tới như chớp. Người dẫn đầu chính là Liễu Dật, Ma giới chi chủ, chủ nhân Vĩnh Hằng Chi Thành. Dưới ánh tà dương,

chàng phảng phất có dáng vẻ của một vị thần từ trời cao xuống giải cứu chúng sinh.

Mục Nhã nhìn những người đang bay trên trời, dùng khí lực còn sót lại nói: "Gia gia, thần linh đến cứu chúng ta".

Long thần lúc này cũng quá mệt, chỉ cười nhẹ nói: "Có thể, hoặc giả y cũng so được với Thần, Thần không quan đến chuyện sống chết của chúng ta, mà chỉ coi chúng ta là những con rối do họ tạo ra mà thôi".

Thủy Nhi nhìn thấy thân ảnh đó, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, không còn trụ nổi nữa, từ từ gục xuống. Không thể trách nàng, bởi nàng đã tận dụng đến chút khí lực cuối cùng, những gì còn lại chỉ là làn hơi thở yếu ớt.

Nhìn lên bóng người trên thiên không, Lam Nhận, Thiên Kiêu, Thất Nguyệt đồng thời thốt lên: "Là y". Tuy nhiên trong lòng mỗi người cảm giác khác hẳn nhau. Lúc Liễu Dật xuất hiện, ánh mắt ba người đều ánh lên vẻ rạng rỡ như muốn nói "Hi vọng đến rồi".

Cũng lúc đó, lớp khí bảo vệ màu vàng đột nhiên lộ ra một khe hở ...

Chớp mắt, hai tử linh xông thẳng ra, chỉ có nửa thân trên, thân dưới chẳng thấy đâu, một lao đến bên Thiên Kiêu, một lao đến chỗ Thất Nguyệt.

Ngay lập tức, Bạch Hổ trên không phát ra tiếng gầm động trời, tay phải Liễu Dật vung lên, chớp mắt một khối cầu màu lục xuất hiện bao trùm lấy Thủy Nhi và lá cờ, truyền chân lực cường mãnh nhanh

chống phong bế khe hở. Trong khi Bạch Hồ từ từ hạ xuống, Liễu Dật vung kiếm dùng Trảm thiên thuật phóng ra một luồng hào quang màu lục xuyên qua thân người Thiên Kiêu, chặt tử linh ở sau lưng nàng thành hai mảnh, làn gió thoảng qua, tử linh biến thành một làn khói xanh tan biến vào không trung.

Vì đứng trên lưng Bạch Hồ, ở vào vị trí không cho phép Liễu Dật sử dụng kiếm thuật nên đành dùng Trảm Thiên thuật chém chết một tử linh. Chàng cũng không biết vì sao lại cứu Thiên Kiêu mà không phải là Thất Nguyệt. Thật khó mà diễn tả thành lời, chỉ có thể nói là khi nhìn thấy gương mặt Thiên Kiêu, Liễu Dật không thể không bạt kiếm cứu nàng.

Tốc độ của tử linh còn lại cực nhanh,

vừa mới tiếp cận Thất Nguyệt liền đưa tay chớp lấy nàng bay ngược lại theo hướng cũ. Thất Nguyệt đã quá yếu nhược, căn bản không có khả năng phản kháng, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn Liễu Dật, ánh mắt không hời hợt chút nào.

Do Thất Nguyệt không thể duy trì Trấn Ma Kỳ nữa, lớp hộ vệ màu vàng liền lộ ra khe hở. Tử linh đã bắt đi Thất Nguyệt liền theo chỗ đó bay vào và biến mất trong làn sương khí dày đặc. Mặc dù Liễu Dật muốn dùng chân lực cường đại giữ tử linh này ở bên ngoài nhưng chàng vẫn chậm một bước, khe hở đã khép lại, Thất Nguyệt vĩnh viễn biến mất trong làn mê vụ chốn Phong Đô Quỷ Thành ...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 110: Bi Khổ Thập Niên, Thỉnh Quân Hồi ...

Liễu Dật xoay người hạ xuống đất, tay phải vung lên nói: "Hãy thay thế họ".

Ba mươi sáu hắc y nhân phóng mình xuống bên cạnh những người đang thủ hộ lá cờ, nhanh chóng chia nhau trấn giữ ba mươi sáu lá Trấn Ma Kỳ. Luồng sáng xanh lập tức được truyền vào trong lá cờ đỏ rực. Chớp mắt lớp hộ vệ màu vàng như được tăng thêm sức sống tỏa ra những ánh hào quang vàng rực rỡ, đồng thời ba mươi sáu lá cờ đỏ cũng ánh lên

những tia sáng dịu dịu.

Phía sau, hai mươi bốn con sói xám to lớn cùng mười hai con Bạch Hổ ở trên không tự động xếp thành hàng ngũ chỉnh tề. Lang Vương đứng lên, lau mồ hôi trên mặt nói với Liễu Dật: "Ma chủ, ngài đến thật đúng lúc".

Liễu Dật lúc này còn tâm tình nào để nghe những lời như vậy, chàng nhìn đám người chính, ma lưỡng đạo, tức tối quát: "Ta thật lấy làm nhục nhã cho các người. Giờ thì hỏi các người có đồng ý nghe theo sự điều động của lão sư hay không, bằng ngược lại các người muốn chết thì dễ lắm, ta sẽ tức khắc kêu người của ta rút về. Ta đếm đến ba, các người chỉ có chừng đó thời gian để quyết định". Giọng nói đầy vẻ kiêu ngạo nhưng chứa đựng

phong thái của bậc vương giả.

"Một"

"Gia gia, huynh ấy thật lợi hại", Mục Nhã đang nằm trong lòng Long Thần xem chính, ma lưỡng đạo cùng Liễu Dật bàn thảo điều kiện thốt lên.

"Hai"

"Y vừa xuất hiện, ta đã thấy tam giới sẽ có một cục diện mới". Long Thần nhè nhẹ vuốt mái tóc đỏ của Mục Nhã nói.

"Ba"

"Được, nghe theo lời thành chủ vậy, sáu trăm người của Ma tộc xin tuân theo sự xếp đặt của ngài". Ngạo Thiên hốt hoảng thốt lên. Y biết nếu hôm nay không đáp ứng thì khác gì tự chọn bản án tử hình cho mình.

Liễu Dật nhìn Quỳnh Phách, lạnh

lùng hỏi: "Còn ông?".

Quỳnh Phách cũng gật đầu: "Cũng xin nghe theo sự sắp xếp của thành chủ và tiên sinh".

Liễu Dật quay qua Lang Vương nói: "Xin lão sư hãy thu xếp mọi việc ở đây".

Lang Vương gật đầu: "Ma chủ yên tâm, thần nhất định sẽ ráng hết sức mình".

Liễu Dật lại nhìn Bạch Hổ, Kỳ, Lân: "Các người bảo hộ lão sư, nghe theo sự chỉ huy của ông ấy, ta đi vào Quỷ thành đây".

Lời vừa thốt ra, tất cả đều kinh ngạc. Quỷ thành bình thường cũng không có gì đáng sợ lắm nhưng hiện giờ đã khác, tử linh dưới chôn Cửu U tràn ngập, khắp nơi lại đầy độc chướng, nếu cố tiến vào,

chắc chắn không còn mạng trở ra.

Lang Vương vội nói: "Ma chủ, xin hãy nghĩ kỹ, trong Quỷ thành hiện giờ đâu đâu cũng có tử linh, độc chướng rất dày đặc, vạn lần không nên mạo hiểm. Thất Nguyệt bị tử linh bắt vào trong đó, có khi đã sớm ...". Lang Vương đương nhiên hiểu rõ Liễu Dật nghĩ gì.

Liễu Dật không quay đầu, chỉ nhìn vào Quỷ thành nói: "Ta không sợ độc chướng, cũng không sợ tử linh, bọn chúng phải sợ ta mới đúng...".

Lời này khiến mọi người ngẩn ra.

Đột nhiên Lang Vương nhớ ra rằng Liễu Dật có cuồng bạo chi huyết trong mình, loại độc nào cũng không có tác dụng, quả thực chàng không sợ độc chướng. Nhưng ông cũng nghĩ đến một

chuyện, tiếp lời: "Ma chủ, thần vẫn khuyên ngài suy nghĩ cẩn thận trước khi tiến vào, ngài cần biết, chúng ta chưa ai từng vào Phong Đô Quỷ Thành, không biết trong đó có gì, vì sao lại có tiếng nổ lớn đến thế, nhiều tử linh đến thế, thần thấy có quá nhiều điểm đáng nghi. Có thể độc chướng, tử linh không nguy hiểm đối với ma chủ nhưng điều mà thần e sợ là cái khác, chẳng hạn như Cửu U Ma Thần".

Liễu Dật chậm rãi quay lại nói: "Được rồi, lão sư, ta đã quyết định rồi. Nếu không tiến vào, ta vĩnh viễn không thể đối diện với mình. Ông cứ ở đây xếp đặt mọi việc, nếu trong ba ngày ta không quay ra, chắc rằng lúc đó ta đã có chuyện, ông cứ việc phân phó mọi người

phải đi đâu để tìm thần cung và chế luyện thần kiếm".

Lang Vương thôi không khuyên giải nữa, ông biết tính tình và tình cảm của Liễu Dật hiện giờ, nếu chàng không tiến vào Phong Đô Quỷ Thành lúc này thì sẽ tự trách mình cả đời, càng tăng thêm nỗi thống khổ trong lòng.

Liễu Dật nhìn Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương, A Cửu, Thủy Nhi, Lam Nhận ... đang nghỉ ngơi trên mặt đất, gật đầu thốt: "Ta thật sự cảm phục mọi người, các vị là những anh hùng chân chính. Tuy ta không thể thay mặt cho tất cả người trong thiên hạ nhưng xin được thay mặt chính mình cảm tạ các vị".

Đại Dao Vương ôm lấy Thủy Nhi đang dần tỉnh lại, lắc cái đầu nhím của

mình, cười lớn nói: "Ha ha, ta thích huynh lắm, làm việc dứt khoát, nhanh gọn, có trách nhiệm, huynh làm ta nhớ lại Liễu đại ca trước kia. Huynh tuy là người Ma giới nhưng những người được gọi là thủ lĩnh gì đó làm sao sánh được, ha ha. "

Đôi mắt Liễu Dật ánh lên nét cảm động. Chàng đảo mắt ngắm nhìn mọi người một lượt, cố ghi nhớ hình ảnh từng bằng hữu, sợ rằng khi vào Phong Đô Quý Thành gặp phải Cửu U Ma Thần có lẽ sẽ không có cơ hội gặp lại lần nữa.

Đại Dao Vương không thay đổi, Thập Kiệt Nhất cũng không thay đổi, chỉ có A Cửu và Thủy Nhi là thay đổi nhưng là kiên cường hơn, có trách nhiệm hơn, trong lòng chàng thầm chúc phúc cho họ.

Chàng nói: "Các vị nghỉ ngơi đi". Rồi quay người vung kiếm chuẩn bị tạo ra một khe hở ngõ hầu tiến vào lớp khí bảo vệ màu vàng.

Lam Nhận lúc đó vẫn ngồi yên trên mặt đất, lên tiếng: "Rõ ràng là không yêu nàng ta, còn đi cứu làm gì. So với sống thì nàng ấy chết còn thấy nhẹ nhàng hơn, nhưng có người còn sống phải mang nỗi thống khổ của nàng ta, ôi...".

Thiên Kiêu nhìn Lam Nhận ở bên rồi nhìn Liễu Dật, nàng biết chàng cứu nàng vì nàng và tử tử mình dung mạo giống nhau. Cũng vì vậy đã làm tổn thương đến trái tim của một nữ tử khác.

Xa nhất trên đời này chính là hố sâu ngăn cách giữa hai người. Thất Nguyệt dù có đứng trước mặt Liễu Dật nhưng

chàng lại không thể tiếp thụ mối tình của nàng, do đó mà khoảng cách giữa hai người bỗng nhiên trở thành xa xăm nhất đời.

Liễu Dật lắc đầu, rút Bi Mộng Kiếm ra, một luồng kiếm khí màu trắng ẩn hiện ma khí đen kịt chém mạnh vào lớp khí bảo vệ màu vàng, lập tức hé ra một khe hở. Chàng vừa tiến vào trong thì khe hở tự khép ngay lại và chàng cũng biến mất giống như Thất Nguyệt lúc này, chỉ có điều lòng chàng hiện giờ ngập đầy cảm giác hồ thẹn.

Vào trong Thiên Quang Lục Hợp Trận, chàng phát hiện ra đây là một thế giới khác, đâu đâu cũng thấy tử linh trôi nổi, trừ lớp ma khí màu đen thì bao quanh toàn là độc chương màu xanh.

Chàng phi hành chậm rãi, chậm rãi tiếp cận Phong Đô Quỷ Thành. Do trong người chàng có cuồng bạo chi huyết nên độc chướng không mấy may đáng ngại. Ngược lại, đám tử linh khi cảm giác được luồng khí của cuồng bạo chi huyết đều dần dần tản đi. Chúng đã quá quen với mùi vị này, mùi vị của Ma thần, của người từng thống trị toàn thể Ma giới.

Chàng thẳng đường tiến tới, không gặp phải trở ngại nào, đương nhiên cũng không phát hiện thi thể của Thất Nguyệt nên trong lòng thấy nhẹ nhõm hẳn. Có thể Thất Nguyệt biết sử dụng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp cách ly độc chướng nhưng chàng lập tức gạt bỏ ý nghĩ này. Thất Nguyệt đã dụng hết chân lực, làm sao còn đủ khả năng sử dụng Lan Nhĩ Phi

Na Thanh đây?

Sở dĩ chàng khẳng định Thất Nguyệt chưa chết, vì đường đến Phong Đô Quý Thành trống trải, tro trụi, hoang vắng vô cùng, căn bản không hề nhìn thấy thi thể nàng, điều đó chứng minh nàng còn sống, chỉ là không biết nàng hiện ở đâu. Chàng đành tự an ủi, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Đối với Thất Nguyệt, chàng chỉ thấy cảm động, không biết niềm cảm động thâm sâu có thể hình thành nên một chút ái tình hay không? Không ai biết. Có lẽ Thất nguyệt đứng ra thủ hộ Trấn Ma Kỳ cũng do niềm cảm động đó, chỉ không biết là ai đã làm ai cảm động trước?

Đột nhiên, chàng nhìn thấy một mảnh lụa màu xanh thẫm mềm mại đang bị gió thổi bay phất phới trong không trung, đó

... đó là chiếc thắt lưng tinh xảo của Thất Nguyệt. chàng nhanh chóng chuyển hướng lướt về phía mảnh lụa xanh, thò tay bắt lấy, quả thực chính là chiếc thắt lưng quá đỗi quen thuộc của nàng.

Rất nhanh, chàng phát hiện ra trên mảnh lụa có chữ viết, là chữ viết bằng máu tươi ... Có thể Thất Nguyệt biết sẽ có ai đó tiến vào nên đã dùng máu viết lại mấy lời tuyệt bút: "Thu lại thu, tháng nối tháng, năm tháng trôi đi, mười năm bi khô, chỉ hận chưa thấu hiểu được chàng, nỗi tương tư ghi khắc trong lòng, quên đi mấy độ sâu, thôi đã vô tình, gặp lại nữa làm chi, xin người dẫu có quay đầu cũng đừng nhìn nhau nữa..."

Thấy những chữ viết bằng máu này, Liễu Dật không nói lên lời, chàng chỉ

cảm nhận được nỗi tuyệt vọng và nỗi đau trong lòng nàng, cảm giác được trái tim đã vỡ tan của nàng...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 111: Phong Đô Quỷ Thành, Vi Hồng Nhan ...

Liễu Dật ngây ngẩn nhìn mảnh lụa màu lam và nhàn chữ trên mảnh lụa, nhìn đi nhìn lại mấy chữ: "Thôi đã vô tình, sao còn chờ đợi, xin chàng có quay đầu cũng đừng nhìn nhau nữa." Thất Nguyệt muốn bảo chàng quay lại chẳng? Nàng không muốn gặp chàng?

Lúc chàng đang suy xét, từ trên thính

không truyền đến một giọng nói: "Cuối cùng ngươi cũng tới."

Liều Dật bị âm thanh này đánh thức, hỏi ngay: "Ngươi là ai? Ở đâu?"

Thanh âm không hồi đáp, thay vào đó lại hỏi tiếp: "Ngươi đến đây tìm người?"

Liều Dật hỏi nhanh: "Sao ngươi biết?"

Thanh âm đó âm ừ: "Bởi vì...người đó đang ở trong ta."

Liều Dật gầm lên: "Rốt cuộc ngươi là ai? Là người bắt đi Thất Nguyệt ư? Vì sao?"

Thanh âm đó cất lên tràng cười vang dội rồi ngừng lại, bỏ qua hai câu hỏi đầu, chỉ trả lời câu hỏi thứ ba: "Ta và ngươi giống nhau, vận mệnh đều bị thảm, chúng ta nhất định phải thay đổi lại lại

lịch sử, định nghĩa lại Thần giới. Ta có sức mạnh vô thượng, người có thân thể và kiếm ý tối hoàn mỹ, chỉ cần chúng ta hợp tác, có thể khiến cho mấy tên Thần đang ngủ yên vĩnh viễn tử vong."

Liễu Dật trong lòng chấn động, chợt nhớ ra một việc, hỏi: "Người là Cửu U Ma Thần? Người đã tỉnh lại, sao không thoát ra?"

Âm thanh nọ vẫn đáp với giọng đều đều: "Chuyện người hỏi ta có quá nhiều khía cạnh, ta không muốn hồi đáp vì chúng ta còn chưa kiến diện nhau, người cứ nghe giọng nói này là được rồi."

"Thư sinh ngọc, y là quái vật đó, mau lui đi...chứ." Tiếng nói tắt ngay, đầy vẻ khẩn cấp, kinh hoảng nhưng Liễu Dật biết đó là tiếng của Thất Nguyệt. Nàng vẫn

còn sống, nàng là một nữ tử kiên cường, theo thanh âm vừa cất lên thì nàng hiện tại đang phải chịu khổ nạn, đó...đều do chàng hại nàng.

Âm thanh nọ tiếp tục vọng tới: "Nghe đây, người ngươi cần tìm là nàng ta đúng không? Hãy vào trong Phong Đô Quỷ Thành, ta đợi ngươi ở đó."

Liễu Dật đồng ý: "Được, ngươi đã muốn gặp ta, ta hi vọng trước khi ta tới nơi ngươi không được làm hại dù là một sợi tóc của nàng."

Âm thanh nọ không bộc lộ biểu tình gì: "Trên đời này, chỉ có mình ngươi đủ tư cách cùng ta bàn thảo điều kiện, ngươi cứ tiến vào, ta đảm bảo nàng ta được an toàn."

Liễu Dật đáp: "Được." Chàng thôi

động chân khí, dùng tốc độ thật nhanh lướt về Phong Đô Quỷ Thành cách đó ngoài trăm dặm; mây đen, tử linh xám xịt, lục sắc độc chướng, tất cả đều dần lùi lại sau lưng. Càng đến gần Phong Đô Quỷ Thành, độc chướng càng dày đặc, tử linh càng nhiều, ma khí càng nặng nề nhưng chàng không quan tâm đến những mối nguy hại đó, trong lòng chàng chỉ nghĩ đến việc cứu Thất Nguyệt ra khỏi chốn đáng sợ này.

Trên không trung dẫu dặt vang lên tiếng nhạc u oán, là cổ cầm và trường địch hợp tấu. Tiếng nhạc bi khổ, thê lương, tựa hồ động đến tận gốc rễ trong lòng người, lại dường như khiến người khác cảm nhận được nỗi bi thương của người tấu. Chàng không rõ tiếng nhạc từ

đầu truyền lại nhưng căn cứ tạo nghệ âm luật của chàng thì đây thật sự là một khúc nhạc tuyệt vời, chỉ hiềm quá thê lương khiến người nghe như muốn bật khóc.

Tuy nhiên, quái sự liên tục phát sinh, lẫn trong thanh âm dịu dặt là tiếng ngâm một từ khúc u oán tuyệt vọng của một nữ tử: "Thu lại thu, tháng nối tháng, năm tháng trôi đi, mười năm bi khổ, chỉ hận không ai cùng thấu hiểu, nỗi tương tư nhập tủy, quên đi mấy độ sâu, thôi đã vô tình, sao còn chờ đợi nữa, xin chàng có quay đầu lại cũng đừng nhìn nhau nữa...". Là tiếng của Thất Nguyệt.

Trong khúc ngâm bộc lộ nỗi bi thương vô hạn, trong lời từ mang theo nỗi tuyệt vọng. Liễu Dật tựa như hiểu được rằng Thất Nguyệt mượn bài từ để

diễn tả nỗi đau của nàng. Chàng không thể suy nghĩ nhiều mà cần nhanh hơn, nhanh chóng tiến vào Phong Đô Quỷ Thành.

Đương nhiên, sau khi thấy nỗi bi thương này, chàng không thể nghĩ ra có một âm mưu ẩn phía sau, giọng của Thất Nguyệt lúc trước còn đầy vẻ kinh hoàng mà giờ đây lại thê lương đến vậy...

Rốt cuộc chàng cũng đến được Phong Đô Quỷ Thành. Cảnh tượng trước mắt khiến chàng kinh hoàng: lục sắc độc chướng dày đến độ không thể nhìn ra tường thành ở đâu, bốn bề trên không là tử linh bay lơ lửng. Thêm vào đó, mây đen ở đây sắc bén như dao, cuộn cuộn xoay vòng, giữa vùng mây, chớp liên tục lóe lên. Chàng thu hồi Bi Mộng Kiếm, từ

từ hạ xuống.

Đi được mấy bước, chàng dừng chân lại bởi nhìn thấy một vật, một làn khói xanh tụ tập thành một quả cầu cực lớn hình tròn, lơ lửng phía trên nhai đạo tòa thành.

Đột nhiên từ quả cầu tròn phát ra thanh âm: "Có nhìn thấy ta không? Chính là ta đây."

Liễu Dật hỏi: "Người là Cửu U Ma Thần vốn bị Hậu Nghệ phong ấn dưới trần thế?"

Quả cầu tròn đáp lời: "Chính vậy. Bởi vì sức mạnh của mũi tên đó quá lớn, hiện giờ ta vẫn còn trong trạng thái bị phong ấn, tử linh càng lúc càng nhiều như ở đây là để đánh thức ta khỏi giấc ngủ sâu."

Trong lòng Liễu Dật kinh nghi: "Ở đâu ra lắm tử linh như vậy?" nhưng hiện giờ đó không phải là vấn đề trọng yếu, chàng hỏi ngay: "Còn Thất Nguyệt? Nàng hiện ở đâu? Ta đã đáp ứng người đến đây rồi, chắc người cũng đáp ứng ta không làm tổn hại nàng một mảy may."

Quả cầu tròn nứt toác ra, chỉ trong chớp mắt Liễu Dật đã phát hiện rằng quả cầu không phải là chân diện mục của Cửu U Ma Thần, phía sau lộ ra hai con mắt màu máu cùng hai cánh tay đen ngòm.

Thất Nguyệt từ bên trong bước ra, quả cầu tròn màu lục liền hợp lại. Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật rồi đưa tay dụi mắt, cơ hồ không tin, lắc đầu nói: "Huynh sao lại ngốc vậy, đã bảo huynh

quay lại sao còn đến đây?"

Liễu Dật không đáp lời, chỉ nhìn Cửu U Ma Thần rồi hỏi: "Nàng không trúng độc chứ?"

Cửu U Ma Thần đáp: "Ta đã cấp cho nàng một phần nhỏ lệ khí của ta, ít nhất thì trong vòng 1 ngày nàng không hề hấn gì với độc chướng ở đây."

Liễu Dật gật đầu, nhìn Thất Nguyệt, ánh mắt chàng lộ vẻ hài lòng, xen lẫn vẻ quan tâm.

Liễu Dật mở rộng tay phải, nhẹ nhàng nói: "Nha đầu, đến đây nào."

Thất Nguyệt nhìn chăm chăm vào tay phải Liễu Dật, nước mắt vô tình nhỏ xuống. Khoảnh khắc này dừng lại, vì nàng mà dừng lại, bao nhiêu đợi chờ đã được thỏa bồi, bao nhiêu bi thương lúc

đó hóa thành tro tàn bị gió cuốn đi. Nếu cho nàng một định nghĩa về thời gian, nàng chỉ hi vọng khoảnh khắc này là vĩnh viễn.

Trên cõi đời này, người duy nhất nàng có thể y lại cũng là chàng. Lúc này, chàng đã làm nàng cảm động, không quản sinh tử tiến vào Phong Đô Quỷ Thành vì muốn cho nàng bình yên. Một khoảnh khắc nhưng là niềm cảm động suốt kiếp, một khoảnh khắc nhưng nhớ cả một đời...

Cuối cùng, nàng cũng nhẹ nhàng bước tới, đưa tay ra, Liễu Dật cầm lấy tay nàng, nhanh nhẹn tiến tới một bước, che chắn phía trước Thất Nguyệt. Nếu Cửu U Ma Thần muốn hại nàng thì vương phải thân thể Liễu Dật.

Chàng không buông tay nàng, chàng sợ rằng nếu buông ra thì không cầm lại được nữa. Nhìn hình dạng kì quái của Cửu U Ma Thần, chàng hỏi: "Giờ thì người nói đi, người đưa ta đến đây vì mục đích gì?"

Quả cầu tròn màu lục không lên tiếng, chỉ thở dài một hơi, một hơi thở mà phảng phất như tuôn ra nỗi bi thương tích tụ cả vạn năm, ngừng lại một chút rồi đáp: "Nỗi khổ ba đời ba kiếp của người đã được vận mệnh chú định là phải chết, người không muốn phản kháng sao?"

"Như ta, vì sao lại phải như thế này, phải mở to mắt nhìn cảnh mình bị đày xuống đáy mười tám tầng địa ngục, xuống nơi lạnh lẽo nhất của chốn Cửu U, phải

cam chịu ở đây, là vì ai? Là ai chủ định vận mệnh của ta, ta không phục nên ta cần phải thoát ra, cần vĩnh viễn rời khỏi chốn giá lạnh này."

Liễu Dật nói: "Đó là vì bản chất của người, nếu người mà thoát được chắc thế giới này đến ngày bi thảm, người căn bản không nên xuất hiện."

Quả cầu tròn màu lục lại nói tiếp: "Đúng vậy, ta không cần xuất hiện nhưng vận mệnh phải chết kêu gọi ta xuất hiện, ta không rõ mình xuất hiện trên đời vì cái gì nhưng ta phải tranh thủ quyền lợi cho mình."

"Hiện giờ ta chưa có sức mạnh để xung phá đạo phong ấn này nhưng ta gặp được người, một người có thân thể, huyết dịch và cả vô thượng kiếm ý của ma, còn

ta, ta có oan hồn chi lực tích tụ qua ngàn vạn năm. Nếu hai người chúng ta có thể kết hợp thì ta cam đoan không làm hại thế giới này, người có được sức mạnh lớn hơn, chúng ta cùng thay đổi vận mệnh của mình."

Liễu Dật kinh hoàng kêu lên: "Người nói là người muốn nhập vào trong thân thể ta..."

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 112: Vòng Tình Khí Ái, Ma Trung Ma ...

Một con đường không nhất định phải thẳng tuột hay không có ngã rẽ. Cuộc đời,

cũng giống như con đường, luôn có ngã rẽ để cho người ta chọn lựa. Bởi vì thời gian không ngừng giục người ta tiến lên, buộc người ta phải đưa ra chọn lựa, đôi lúc chỉ vì một chút lằm lặc khiến người ta có những quyết định lựa chọn sai lầm.

Quả cầu tròn màu lục trôi nổi trước mắt Liễu Dật, đồng thời cất tiếng: "Chính vậy, để chúng ta dung hợp, để ta nhập vào thân thể người, người hãy bỏ đi nhục thân của mình, chúng ta sẽ trở nên mạnh hơn tất cả."

Liễu Dật hỏi: "Bỏ đi nhục thân của ta? Hồn phách của ta sẽ đi đâu?"

Quả cầu tròn màu lục nói: "Hồn phách của người...ha ha, sẽ ở chốn Cửu U, trở thành tử linh."

Liễu Dật gật đầu: "Ta hiểu rồi, ý

người nói là chỉ cần ta cho người thân thể, người có thể trở thành Ma Trung Ma."

Cửu U Ma Thần cười lớn: "Ha ha ha ha, ta vô tình vô ái, chân chính là Ma Trung Ma, chỉ cần có được nhục thân của người thì toàn thể sẽ bị ta đặt dưới chân mình, kể cả cừu nhân của người và không loại trừ các vị thần cao cao tại thượng."

Liễu Dật không lên tiếng...

Cửu U Ma Thần nói tiếp: "Nghĩ đi, người vì sao phải sống lại, vì cái gì? Không phải vì ngọn lửa phục cừu khiến người phải sống tiếp ư? Người người yêu thương đã chết, thân nhân của người đã trở thành xương khô cả rồi, cõi đời này còn gì đáng quyến luyến với người nữa? Bỏ đi nhục thân của người để chúng

ta hợp thể, để ta giúp người xóa đi mọi cừu hận."

Ma Thần không ngừng lời: "Mười năm trước, chỉ trong một đêm người đã mất tất cả: thân nhân, người yêu thương, cuộc sống của người hiện giờ chẳng qua cũng vì cừu hận. Chỉ cần người đáp ứng ta, ta giúp đỡ người, người sẽ vĩnh viễn rũ bỏ được cừu hận ngày trước."

Trong óc Liễu Dật hiện lên một bức màn che phủ, cừu hận đó chàng không cách gì quên đi được ở kiếp này. Bầu trời u ám hòa lẫn những giọt mưa bi thương, gió thê lương thổi qua, thổi tan đi tất cả; thi thể của phụ thân đã lạnh băng, trong tòa viện máu chảy thành sông, thân chất thành núi, sinh mệnh cả nghìn người đã bất ngờ mất đi chỉ trong

một tôi. Những lời trách cứ chàng từng nghe, những âm áp chàng từng có, trong đêm đó đều tan biến.

Chúng kiến bộ dạng thống khổ của Cát Lợi Nhi, khuôn mặt trắng toát vì mất máu của nàng, chàng có lòng mà vô lực, chàng hận, hận vận mệnh vì sao lại an bài số kiếp của chàng như vậy, càng hận kẻ đã vạch ra âm mưu, chàng muốn hồn phách y vĩnh viễn trở thành một ngọn khói xanh phiêu đảng trên đời, chịu nổi thống khổ không thể luân hồi.

Tròng mắt chàng dần chuyển sang màu đỏ, cừu hận và tám lòng phục cừu thôi động cuồng bạo chi huyết của chàng. Chàng nhìn Cửu U Ma Thần, nói lớn: "Ta muốn những kẻ từng làm hại ta đều phải chết, ta phải đầy các vị thần nơi thiên

thương xuống địa ngục, phải định nghĩa lại Thần giới. Ta phải khiến cho tất cả thay đổi theo ta."

Cửu U Ma Thần từ từ mở rộng quả cầu tròn màu lục. Nhìn vào bên trong thấy một chiếc bóng màu đen, sau lưng có một đôi cánh cũng màu đen đang vũ động nhẹ nhẹ, thứ có thể nhìn thấy duy nhất là đôi mắt màu đỏ, đỏ như máu, dường như dùng chính máu tươi vẽ lên, cùng với song trảo đen ngòm tựa như hình dạng thiết câu. Hạ thân căn bản không thể nhìn rõ, tựa hồ y dựa vào chiếc bóng mà tồn tại.

Âm thanh trầm trọng cất lên: "Lòng ngươi đau lắm ư? Giống như lấy kiếm đâm xuyên qua. Tiếp thụ ta, bỏ đi nhục thân để chúng ta hợp thành nhất thể, biến

thành tôi cường, báo phục đám thần cao cao tại thượng. Chúng ta sẽ ném bọn chúng xuống chốn Cửu U dưới mười tám tầng địa ngục, cho bọn chúng phải ngàn vạn năm hối hận, ném mùi vĩnh viễn trầm luân vì việc sai trái chúng đã làm."

Liễu Dật buông lỏng bàn tay Thất Nguyệt, đột nhiên bước thẳng đến chỗ chiếc bóng màu đen, đầu óc chàng không cân nhắc gì nhiều, chỉ muốn tiếp thụ chiếc bóng kia để trở thành Ma Trung Ma. Như thế, chàng không phải chịu đựng nỗi đau phục cừu nữa mà có thể liếc mắt nhìn người đời, kiếm chỉ lên thiên không Thần giới, chân giẫm lên Thần châu tam giới, thỏa được ý muốn báo phục.

Thanh âm kia không ngừng cổ vũ:

"Đến đây, đến chỗ ta đi, chúng ta sẽ báo phục người đời, sẽ trở thành người triệu hoán tử vong của Thần giới. Sau khi chúng ta dung hợp, không còn ai cản trở nổi chuyện đó."

Liều Dật chậm rãi di động cước bộ, hai mắt chàng bị ngọn lửa cừu hận thiêu đốt thành màu máu, chàng không đủ khả năng suy xét bởi toàn bộ cừu hận trong lòng đã được kích dẫn. Trước mắt chàng chỉ có một con đường: quên đi tình ái, bỏ đi nhục thân cùng Cửu U Ma Thần dung hợp thành Ma Trung Ma. Quá nhiều cừu hận khiến chàng quên đi tình bằng hữu từng có, khiến chàng không thể dừng chân được; quá quá nhiều cừu hận khiến chàng không thể chọn lựa, không còn đường lùi.

Nhưng vào lúc đó, Thất Nguyệt lao thẳng đến trước mặt chàng, dang rộng hai cánh tay ngăm đen, nàng lắc đầu, lệ rơi ướt đầm khuôn mặt, thốt lên: "Không, huynh không thể như thế được, huynh còn có lựa chọn khác, huynh nhất định có con đường của riêng mình, không cần tiếp thụ hấn, hấn là ma quỷ mà. Huynh mà tiếp thụ hấn thì vĩnh viễn sẽ thành một tử linh dưới Cửu U, không được..."

Bi Mộng Kiếm bên hông Liễu Dật rung lên mãnh liệt, tựa hồ muốn báo hiệu gì đó. Nên biết, Bi Mộng Kiếm do Long Hoàng, thủ hộ thần thú mạnh nhất của Bàn Cổ từ ngàn vạn năm trước hóa thành, nổi bi thương trong kiếm được chính hồn phách Long Hoàng súc tích qua vạn năm dài sinh ra, Bi Tứ Thức tịnh không phải

chiêu thức gì cả, mà là kiếm ý, chỉ cần cảm giác được nỗi bi thương của Long Hoàng là có thể xuất ra kiếm ý.

Liễu Dật dừng ngay cước bộ, dường như thanh kiếm bên hông cảm nhận được điều bất tường nhưng âm thanh nọ không ngừng lại, gào lên: "Giết chết cô ta đi, cô ta cản trở người phục cừu, giết cô ta rồi thì cô ta sẽ không xuất hiện trước mặt người nữa, dùng kiếm mà giết cô ta đi, việc dung hợp của chúng ta là sự lựa chọn chân chính..."

Tiếng gào "giết cô ta đi" vọng vào tai Liễu Dật, đôi mắt đỏ rực của Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt, giận dữ quát: "Tránh ra."

Thất Nguyệt đứng chắn trước mặt Liễu Dật, nhẹ nhẹ lắc đầu, ngữ khí tuyệt

vọng: "Không, trừ phi muối chết, huynh phải đạp qua xác muối mới qua được. Thù sinh, huynh tỉnh lại đi, đừng lạc lối nữa, huynh sẽ hối hận ngàn đời vạ kiếp đó."

Hồng quang trong mắt Liễu Dật thoáng nhạt đi, chàng dường như hơi tỉnh lại, cũng lúc đó âm thanh nọ lại vọng đến: "Người không muốn báo cừu ư? Hãy nghĩ đến thân nhân của người, nghĩ đến máu họ đổ thành sông, thi thể họ lạnh cóng, người từng có một gia đình êm ấm nhưng giờ người chẳng có gì. Hãy nghĩ đến người người yêu thương, nghĩ đến Cát Lợi Nhi, nàng cũng yêu người nhưng giờ thì nàng cũng đã chết, nàng chết trong tay những kẻ vô tri, bọn chúng không để cho người và Cát Lợi Nhi cùng đi đến

chân trời góc bể, chả lẽ người không muốn báo cừu cho họ? Đến đi, giết chết kẻ đứng trước mặt người, đến chỗ ta để chúng ta dung hợp, để cho bọn chúng phải hối hận."

Rất chậm, Liễu Dật bật kiếm ra, làn gió trong phạm vi ba xích phát ra nổi bi thương vô tận. Thân kiếm không ngừng rung động, là Long Hoàng phản ứng nhưng nó không thể nghịch lại chủ nhân...

Ánh mắt Thất Nguyệt gần như tuyệt vọng, nước mắt rơi xuống thân mình, nàng nhìn Liễu Dật, lắc đầu nói: "Thư sinh, huynh tưởng đó là lời Cát Lợi Nhi, tưởng nàng đang nói với huynh, nàng ấy ở thế giới bên kia chắc không hi vọng huynh chọn lựa ma lộ này, huynh nhất

định phải tỉnh lại, đừng sai lầm nữa."

"Thư sinh, nếu có một ngày Cát Lợi Nhi chết đi xin huynh đừng bi thương. Hãy nhìn ánh dương quang ấm áp này, nhìn vòm trời rộng rãi, nhìn tuyết rơi trong Hoa Hải, ngửi mùi hương trong gió. Thế giới này vẫn tươi đẹp như vậy, vì Cát Lợi Nhi ra đi mà huynh không thấy được đó thôi, xin hãy chôn sâu hình bóng Cát Lợi Nhi vào kí ức của huynh, có được không?"

Âm thanh này, phảng phất như Cát Lợi Nhi lại xuất hiện trước mắt chàng, giống hệt như lời nàng năm đó, giống quá...Hồng quang lóe lên, thanh Bi Mộng Kiếm run rẩy nhưng không găm vào tim Thất Nguyệt mà chỉ xuyên thấu bả vai nàng, nhát kiếm đó không khiến

nàng phải tử vong.

Liều Dật chăm chăm nhìn Thất Nguyệt, hồng quang trong mắt bùng lên: "Tránh ra!"

Thất Nguyệt kiên định lắc đầu: "Không, trừ phi muội chết, huynh phải đạp qua xác muội." Máu tươi từ trên vai nàng không ngừng nhỏ xuống, nàng không cảm thấy đau bởi trong tâm nàng còn có nỗi đau ấy lớn hơn nhiều vết thương trên thân thể. Nàng lặp lại lời mình lúc trước, những gì lúc này nàng có thể làm chỉ là bi thương và tuyệt vọng...

Thất Nguyệt tịnh không lùi, ngược lại còn đứng thẳng dậy, dứt khoát bước về phía trước. Bi Mộng Kiếm vẫn xuyên thấu thân thể nàng, nàng thấy đau song đôi tay nàng xiết lấy Liều Dật, nhanh

nhện lùi lại.

Thất Nguyệt ôm chặt Liễu Dật, lắc đầu một cách tuyệt vọng, nhỏ xuống hàng lệ bi thương. Từng giọt lệ mát lạnh dịu dàng rớt xuống mặt Liễu Dật.

Từng lời Thất Nguyệt thốt ra lúc đó tuy không hoàn chỉnh nhưng đầy thống khổ: "Muội, muội xin huynh, đừng làm tổn thương người khác nữa? Huynh có bằng hữu, hãy nghĩ đến họ, Lang Vương, Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương, còn có A Cửu, Thủy Nhi, huynh có con đường của huynh, sau lưng huynh còn biết bao người trông vào huynh, huynh không thể sai lầm như vậy, hãy tỉnh lại đi...muội xin huynh đấy." Nước mắt liên tục rớt xuống mặt Liễu Dật, cảm giác thật băng lương, vị thật mặn mòi.

"Mười năm rồi, có thể huynh biết lòng muội đau đớn nhiều lắm, có thể huynh cũng biết muội sợ hãi khôn xiết, muội không mong chờ huynh sẽ đáp lại mỗi tình của muội, nhưng chắc huynh không biết mỗi tình đó trong tim muội sâu nặng biết bao, muội xin huynh đừng lạc lối, huynh có thành Ma Trung Ma cũng không phải cho mình."

Nước mắt băng lãnh không ngừng rơi xuống, hồng quang trong mắt Liễu Dật dần dần tan đi, trong đầu chàng chỉ hồi tưởng đến một câu nói: "Có thể huynh biết lòng muội đau đớn nhiều lắm, có thể huynh cũng biết muội sợ hãi khôn xiết, muội không mong chờ gì huynh sẽ hồi đáp lại mỗi tình của muội, nhưng chắc huynh không biết mỗi tình đó trong tim

muội sâu nặng biết bao." Câu nói đó khiến chàng mỉm lòng, một câu đó thôi đã che đi cừ hận...khiến chàng tỉnh lại.

Có thể cừ hận là điều đáng sợ, khiến người ta mất đi lý trí, nhưng cừ hận có đáng sợ hơn thế cũng bị tình yêu chân thật xóa tan...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 113: Vi Ái Thủ Hộ, Tha Đích Lệ

...

Nước mắt dĩ nhiên lạnh buốt, lòng đã tuyệt vọng nên Thất Nguyệt tịnh không còn chút cảm giác ấm áp. Liễu Dật giương mắt nhìn Thất Nguyệt, thấy nàng

khóc nức nở, lại thấy từng giọt máu đang chảy khỏi thân thể nàng, đầu óc chàng như bị sét đánh, tự hỏi vì sao Bi Mộng Kiếm lại đang cắm trên mình nàng.

Chàng vội vàng đỡ nàng, dùng đến tầng cực hạn của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp truyền vào thể nội giúp nàng giảm bớt đau đớn. Liền đó chàng nhanh nhẹn dùng tay phải rút Bi Mộng Kiếm ra, phong tỏa huyết đạo trên vai nàng, miệng vết thương khá sâu, máu chỉ chảy ra chậm dần chứ không ngừng hẳn, nhưng như vậy cũng đã khá kịp thời.

Chàng nhìn sắc mặt tái nhợt của Thất Nguyệt, lắc đầu nói: "Mười năm rồi mà cô vẫn chẳng thay đổi gì, vì sao cô phải đại đột thế, ta biết phải làm sao đây!"

Sắc mặt Thất Nguyệt cuối cùng cũng

hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, vì nàng biết chàng đã tỉnh lại rồi, lắc đầu nói: "Không, muội không ngốc đâu, mười năm trước huynh đã nói câu này, muội phải nói rằng bây giờ muội không cần huynh phải đền đáp gì."

Liễu Dật vòng tay ôm lấy thân mình Thất Nguyệt, chậm chậm đứng dậy.

Đúng lúc đó Cửu U Ma Thần gào lớn: "Không, người không thể làm như vậy được, bọn ta phải cùng nhau, nếu thế thiên hạ không còn ai có thể ngăn trở được bọn ta".

Liễu Dật nhìn Cửu U Ma Thần, lắc đầu nói: "Người cứ ở lại đây chờ chết đi. Nếu người mà thoát khỏi được phong ấn, bọn ta nhất định sẽ tận lực bồi tiếp."

Cửu U Ma Thần lại gào lên: "Còn

cừu hận của người, chả lẽ người cũng đành quên đi?"

Liều Dật đáp: "Không, ta không quên, ta nhất định sẽ bằng vào thanh kiếm trong tay mình mà hoàn thành việc phục cừu rửa hận nhưng ta không cần vì thế mà bán đi linh hồn mình". Nhìn Thất Nguyệt nằm trong tay mình, chàng nhẹ giọng nói: "Hà huống, ta còn biết bao bằng hữu, còn bao người sau lưng ta. Người cứ vĩnh viễn ở lại đây, chống mắt lên mà coi".

Chàng không muốn phí thêm một chút thời gian nào tại chốn này nữa, té khởi Bì Mộng Kiếm lướt ra phía ngoài.

Lúc đó từ phía sau vọng đến tiếng kêu gào thảm thiết: "Người không thể làm vậy...Ta có thể giúp...giúp người

bảo cừu"

Liều Dật đã quên hết, nhìn thân thể Thất Nguyệt đang chảy máu trong vòng tay mình, lòng chàng ân hận, vô cùng ân hận.

Điểm tiếp giáp với thế giới bên ngoài cách Phong Đô Quỷ Thành trăm dặm nhưng chàng nhanh chóng đến nơi, nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn Thất Nguyệt hư nhược trong tay và hỏi: "Cô còn đau không?"

Thất Nguyệt cười nụ, lắc đầu: "Tuy không nhìn rõ sắc mặt huynh nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt huynh là muội không còn đau đớn chút nào."

Liều Dật vuốt lại mái tóc rối bời của nàng: "Chúng ta lên đường thôi". Nói đoạn, chàng không cần phải bạt kiếm,

Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tự sản sinh hộ thân cương khí, trực tiếp tỏa ra một lớp khí màu vàng bao phủ toàn thân, vừa tỏa ra, lớp khí vàng này nhanh chóng tụ lại. Xem ra Lang Vương nói không sai, tâm pháp này chí ít cũng có thể áp trụ được ma khí.

Bên trong lớp khí bảo vệ, mây đen đầy trời khiến không thể phân biệt được là ngày hay đêm còn lúc đó ở bên ngoài, sao sáng khắp trời, vàng trắng khuyết treo trên không trung, gió nhẹ mơn man qua mặt, chàng cất bước đi tới...

Đó là lúc mọi người chuẩn bị dùng bữa chiều, vì đông người ở nên Lang Vương phân phối hẳn một nhóm chuyên đi săn, ngoài ra, sai Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương xuống thị trấn gần đó mua

thật nhiều rượu mang về. Lúc này, chính ma lưỡng đạo tựa như đã quen với hành động của mình, tạm đình chỉ tranh đấu, thậm chí người của hai phe còn cùng ăn uống, xem ra có vẻ rất hài hòa.

Lúc đó, Lang Vương nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, rất nhanh có vài người đã phát hiện ra thành chủ Vĩnh Hằng Chi Thành ôm Thất Nguyệt thụ thương quay về. Chuyện này thật khiến người ta khó tin, trong phạm vi trăm dặm của Phong Đô Quỷ Thành nhưng nhúc tử linh, độc chướng, bên trong hẳn còn nhiều thứ khác đáng sợ, giờ vị thành chủ này lại an nhiên vô sự trở về, chỉ Thất Nguyệt thụ thương.

Ngạo Thiên nhanh chóng chạy lại, đỡ lấy Thất Nguyệt rồi nói: "Đa tạ thành chủ

đã cứu tiểu nữ".

Liễu Dật nhẹ nhàng trao Thất Nguyệt cho Ngạo Thiên, đỡ lời: "Không cần đa tạ ta, cô ấy chảy nhiều máu, hiện tại cần băng thuốc ngay để cầm máu." Tiếp xúc với ánh nhìn lưu luyến của nàng, chàng có cảm giác cần phải tránh né nhưng sợ làm đau nàng.

Ngạo Thiên chỉ có một người con gái, tuy rằng từ nhỏ đến lớn luôn bắt phải luyện võ, luyện kiếm nhưng kỳ thật luôn quan tâm đến nàng. Chỉ vì lão là Ma môn môn chủ, cần giữ hình tượng uy nghiêm thành ra đối với Thất Nguyệt hơi thiếu tình thương của người cha. Sau khi nàng bị bắt vào Phong Đô Quỷ Thành, lão thực sự thống khổ bởi cảm giác mất đi người thân duy nhất, giờ thấy con gái

được người cứu về, trong lòng lão tràn đầy cảm kích.

Nằm trong vòng tay phụ thân, Thất Nguyệt xoay người lại nhìn Liễu Dật, trên gương mặt nhợt nhạt của nàng xuất hiện nụ cười, nói: "Huynh đã mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi".

Liễu Dật gật đầu nói: "Cô dưỡng thương cho tốt" rồi quay đi về phía đồng lửa bên cạnh Lang Vương. Tuy chỉ là vài ba lời nói ngắn ngủi nhưng chàng không biết là có tư vị gì, không thể nói được là cảm giác cụ thể, tựa như đã lâu không quan tâm đến ai như vậy.

Chàng có cảm giác mệt mỏi, không phải ở thân thể mà xuất phát tận sâu thẳm trong lòng. Từ xảy ra cuộc chiến nội tâm với Cửu U Ma Thần, đây là lần thứ nhất

chàng cảm thấy mệt mỏi.

Chàng nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với Lang Vương, hỏi: "Sao rồi lão sư? Đã an bài ổn thỏa rồi chứ?"

Lang Vương gật đầu nói: "Ma chủ yên tâm, thần đã an bài mọi sự đâu vào đấy rồi".

Liễu Dật đưa mắt nhìn mọi người. Kỳ, Lân, Bạch Hổ và Lang Vương cùng đứng một bên, và những người trong nhận thức của y thật vô cùng quen thuộc, Thập Kiệt Nhất, Đại Dao Vương, A Cửu, Thủy Nhi, còn có Lam Nhận, Thiên Kiêu, Long Thần cùng Mục Nhã.

Liễu Dật yên lặng nhìn mọi người, quay qua Lang Vương nói: "Lão sư, ta đã gặp Cửu U Ma Thần".

Không đợi Lang Vương cất lời, Lam

Nhận vội vàng nói: "Thật vậy, y trông ra sao? Ngài có sát tử y không?"

Liều Dật lắc đầu trả lời: "Ta không nhìn ra hình dạng của y, cũng không có được năng lực sát tử y, y căn bản chỉ là một hình ảnh, không tồn tại tại cụ thể thì làm sao mà giết được!"

Lam Nhận uống một ngụm rượu, nói: "Chém, kiếm pháp không ổn sao? Còn có một cách, ca ca tôi khẳng định, cứ một đao là giải quyết xong chuyện".

Liều Dật không trả lời mà nói tiếp: "Y tạm thời bị phong ấn, y toan lợi dụng số đông của tử linh để xung phá phong ấn. Ta thấy chúng ta phải nhanh lên, tìm cho được thần cung của Hậu Nghệ và vật liệu chế luyện thần tiễn. Một khi thời gian quá lâu, không gì chắc chắn rằng sau

khi Cửu U Ma Thần xung phá được phong ấn chúng ta dùng Thiên Quang Lục Hợp trận lại chế trụ được y".

Lang Vương gật đầu nói: "Thần cũng đã nghĩ đến chuyện này ngất nổi hiện tại đa số mọi người đều mệt mỏi, nhân thủ sớm đã phân phối nhưng chúng ta đều trong tình trạng hư nhược; nếu cầu phải nhân thủ thì nhất thiết tu vi phải cao, tốt nhất 2 người thành một tổ, tiếp ứng cho nhau. Vô luận thế nào, thứ chúng ta cần ở cũng ở những nơi cực kỳ hoang vu, đa phần nằm trong phạm vi không chế của đám dị thú Yêu tộc. Tốt nhất người đi là nhân vật cỡ môn chủ, những người khác đều lưu lại đây, thần phát hiện ma khí càng ngày càng nặng, sắp phải cần đến nhiều nhân thủ vậy chúng ta nên tiết

kiệm".

Liều Dật gật đầu nói: "Được, tình hình này thì ngày mai chúng ta cứ nghỉ ngơi một ngày, ngày kia lão sư sẽ phân phối, nói rõ mỗi người chúng ta cần làm gì."

Lang Vương cũng gật đầu nói: "Cứ thế đi, để mọi người khôi phục khí lực trước đã, không thì khó mà đi nổi đến những chốn xa xôi đó".

Liều Dật chột lại: "Quyết định thế, ta mệt rồi, các vị cứ tiếp tục nói chuyện, ta đi nghỉ đây". Nói xong, quay người đi vào trong trướng cỏ.

Nhìn chàng đi vào trong trướng, Lang Vương chợt có cảm giác bất an, y sao vậy, sao lại mệt mỏi? Phải chăng tại Quý Thành đã xảy ra chuyện gì?

Lam Nhận đột nhiên lấy ra một cuốn kim thư, chậm chậm nhìn lướt qua: "Cửu U Ma Thần đã tính đưa Liễu Dật thành Ma Trung Ma nhưng mỗi tình thâm sâu của Thất Nguyệt dành cho Liễu Dật đã ngăn cản y, lúc thanh kiếm cắm thẳng vào thân thể, nàng ấy thật dũng cảm biết bao."

Tất nhiên, không ai có thể giải đáp được cố sự của Liễu Dật, chẳng lẽ lời chú ái tình lại dai dẳng bám theo chàng ba đời ba kiếp, ghi lại từng câu chuyện đã xảy ra?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 114: Thiên Thượng Nhân Giản,

Tứ Hải Ngũ ...

Chiều hôm sau, các phái không ngừng điều động nhân thủ trông nom ba mươi sáu lá Trấn ma kỳ. Theo yêu cầu của Lang Vương, toàn bộ thủ lĩnh Nhân gian chính đạo và Âm chi ma đạo tập hợp lại cùng thương nghị tình hình.

Lang Vương không ngờ là Thất Nguyệt, trước đó thụ thương nặng thế lại có thể có mặt. Chỉ mới qua một ngày mà vết thương tựa như tạm thời kín miệng, xem ra Ma môn không hổ là đệ nhất đại môn phái của Ma tộc, linh đan diệu dược có không ít.

Liễu Dật nhìn chúng nhân một lượt rồi nói: "Các vị sẵn sàng hợp tác, thật là quá tốt, tạm thời chúng ta còn chưa bị độc chương vây phủ, nên tôi nghĩ còn

một tia hy vọng chúng ta còn nỗ lực. Người trong thiên hạ đều đang trông vào chúng ta, nếu chúng ta xong đời, đừng nói đến chuyện chính hay ma mà đến cả gia đình, thê tử, hài tử cũng thế. Hôm qua tôi và lão sư đã bàn qua về tình huống cụ thể, đại khái rất cần sự trợ giúp của các vị môn chủ nên hôm nay phải mời các vị đến đây".

Ngạo Thiên gật đầu nói: "Thành chủ nói rất đúng, nếu chúng ta xong đời cả, ta làm sao thực hiện được lý tưởng thống nhất tam giới đây! Ha ha!"

Quỳnh Phách liếc Ngạo Thiên, cười lớn nói: "Đương nhiên, nếu thế giới này diệt vong thì còn trừ ma với vệ đạo cái gì nữa. Thành chủ có an bài gì cứ nói ra, trong trường kiếp nạn này, chúng ta đã

ngồi cùng một thuyền".

Liễu Dật gật đầu nói: "Hai vị thủ lĩnh quả có những ý nghĩ phi thường, để lão sư nói rõ tình huống cụ thể".

Lang Vương quét mắt nhìn mọi người trong trường: "Mọi người chắc đã minh bạch rằng kiếp nạn lần này rất lợi hại, chúng ta nỗ lực thì còn có một chút hy vọng, còn nếu nội bộ phát sinh rắc rối, ta thấy chúng ta chỉ còn mỗi đường chết".

Ngạo Thiên đỡ lời: "Tiên sinh đã nói vậy, ít nhất thì lần kiếp nạn này, Ma tộc chúng tôi sẽ không động đến người nào thuộc chính đạo".

Quỳnh Phách cũng gật gù: "Nếu Ngạo Thiên môn chủ không có hành động gì đương nhiên người trong chính đạo chúng tôi cũng không chạm đến Ma tộc".

Lang Vương gật đầu: "Được như vậy, ta yên tâm rồi. Trước tiên, ta xin nói rằng thời gian của bọn ta không nhiều, cần phải phái nhân thủ tinh anh đi tìm kiếm bảo vật, các vị môn chủ đi được thì càng tốt. Các vị hộ pháp, trưởng lão không cần đi. Nhân thủ của bọn ta mỏng nên cần an bài cẩn thận, theo ta thì cứ chia hai người thành một đội, tiện bề chiếu ứng cho nhau".

Ngạo Thiên hỏi: "Lời tiên sinh là có ý gì? Chẳng lẽ bọn ta tự thân đi tìm thì cũng gặp phải nguy hiểm sao?"

Lang Vương gật đầu nói: "Đương nhiên, có lẽ các vị chưa hiểu rõ, để ta nói một cách đơn giản. Năm xưa Hậu Nghệ để lại thần cung nhưng không rõ là ở địa điểm nào, chỉ biết có 4 vị trí tại 4

địa phương, tại mỗi nơi đều có kẻ trông coi, mục đích là không cho phạm nhân lấy được, nguy hiểm thì nhất định rồi. Vì vậy ta chia hai người làm một tổ chiếu ứng cho nhau để chắc chắn thành công, thời gian đã gấp lắm".

Bốn địa phương này ở tại bốn nơi khác nhau: Bì Khâu Sơn ở vùng hoang vu cực đông Hạ Châu, Lưu Sa Xích Thủy ở cực nam, cực tây là Chu Linh Sơn, còn phía bắc là Phong Uyên Đan Sơn. Theo truyền thuyết, cả bốn nơi Hậu Nghệ để thần cung, phần lớn nằm trong phạm vi khống chế của dị thú Yêu tộc, càng đến gần nơi để thần cung càng nguy hiểm, nên chúng ta phải phái toàn tinh anh đi.

Quỳnh Phách có vẻ hiểu ra: "Ta và Vô Vi Đạo Môn Vân Phi Đạo Nhân đến

đông hoang."

Lang Vương gật đầu: "Được, các vị mau lên đường, nhớ cẩn thận."

Thanh Vân Đạo Trưởng nhìn Thiết Tiêu đang vờn kiếm, nói: "Ta và Thiết môn chủ của Lãnh Kiếm Môn đến Lưu Sa Xích Thủy".

Cùng lúc hai người an bài sự vụ xong xuôi, tiếng niệm Phật hiệu vang lên: "A di đà phật, lão nạp và Cầm bà bà của Thanh Âm Nhã Các xin được lên Chu Linh Sơn ở phía tây một chuyến". Là Giác Quy, người đã cùng Liễu Dật lập thập niên chi ước (ước hẹn mười năm), xem ra thân phận của ông ta thuộc hàng tối cao.

Còn một nơi cuối cùng, người chính đạo đã hoàn toàn phân phối xong, chỉ

còn lại người của Ma tộc. Đột nhiên một trung niên bước ra nói: "Còn lại Phong Uyên Đan Sơn do ta và Hỏa Phượng cùng đi". Người nói là Thiên Long, chủ nhân của Thiên Long Thần Đan mới quật khởi.

Lang Vương lại nói: "Chuyện phân phối người đi bốn chỗ trên đã xong, còn chuyện tìm Thiên Tinh Khoáng luyện thần tiên cần tuyển 8 người đi Đông Hải, Nam Hải, Bắc Hải và cực tây Lam Hải. Tại nơi sâu thẳm của tứ hải sẽ có hỏa sơn, Thiên Tinh Khoáng năm ngàn năm mới sinh ra một lần, chúng ta phái người đến bốn nơi này tìm kiếm khoáng chất, có điều sẽ vô cùng nguy hiểm."

Ngạo Thiên liếc nhìn Thất Nguyệt đứng bên cạnh, nói: "Ta và Thất Nguyệt

đi Đông Hải".

Cùng lúc, hai vị lão nhân Âm môn và Huyết môn đồng thanh: "Đề hai lão đầu chúng ta đi Nam Hải".

Thấy mọi người phân phối xong xuôi, Liễu Dật nói: "Đi Bắc Hải do mình ta đảm nhiệm".

Lang Vương nhìn xuống nói: "Nhân thủ của bọn ta xem ra thật sự không nhiều".

Liền đó, Lam Nhận cầm tay Thiên Kiêu, lên tiếng: "Hai người chúng tôi sẽ đi Lam Hải, như vậy là đủ người rồi, được chăng?"

Lang Vương đã thấy qua thanh đao của Lam Nhận, đao pháp tuyệt đối sánh được với trình độ của một vị môn chủ nên đồng ý cho hai người đi.

Lang Vương tiếp tục: "Còn chuyện mũi tên, vẫn chưa có gì để luyện, đồn rằng ở phía nam Côn Lôn, phía tây Phong Ma, những nơi này có một kiếm oan thần bí, tới đó sẽ thấy vô vàn thanh kiếm, trong đó có một thanh Mặc Ngọc cổ kiếm, tuy không phải là thần kiếm gì nhưng lại là vật liệu tốt nhất làm mũi cho thần tiễn".

Ông nhìn những người còn lại, dường như không còn ai có thể điều đi, tợp một ngụm rượu đoạn nói: "Hay là ta đi?"

Liễu Dật xua tay: "Không được đâu lão sư, đó đều là những chỗ tối nguy hiểm. Nếu giữ gìn nơi đây cho tốt thì còn có tia hy vọng, không thì tất cả sẽ công cốc. Lão sư không thể đi được".

Lúc đó, Thập Kiệt Nhất cất lời: "Có

thể cho tôi và Đại Dao Vương thử đi chẳng?"

Lang Vương nhìn Thập Kiệt Nhất rồi nhìn Đại Dao Vương, lắc đầu nói: "Không ổn, các người không cần ra về anh hùng. Bên trong kiếm oan lệ khí trầm trọng dị thường, là nơi vô cùng nguy hiểm, tốt nhất là các người nên ở nhà mà lo cho vợ con". Dẫu lời ông có hàm ý chế nhạo nhưng thật ra là muốn tốt cho hai người.

Đại Dao Vương ăn một miếng thịt đoạn nói: "Lang đại thúc, thúc không cần coi trọng chúng tôi, chúng tôi không làm anh hùng. Như thúc nói lúc trước, chúng tôi còn có gia đình, có hài tử nên chúng tôi vì thế mà đi. Là nam nhân, chúng tôi chỉ muốn bảo hộ cho thê tử, cho hài tử

của mình, chả lẽ là sai sao?"

Lang Vương bị lời phản bác đơn giản của Đại Dao Vương làm cho cứng họng, không thốt nổi lời nào.

Thập Kiệt Nhất dịu dàng ôm eo A Cửu, đáp lại: "Chính vậy, bởi chúng tôi muốn gìn giữ hạnh phúc cho thế tử, hài tử nên đi chứ tịnh không muốn làm anh hùng".

Đại Dao Vương ôm ghì lấy Thủy Nhi, nói tiếp: "Có thể thời gian có mặt trên đời của chúng tôi không còn dài nhưng chúng tôi nhất định sẽ nỗ lực. Vì hạnh phúc sau này mà nỗ lực, lý do của chúng tôi đơn giản thế thôi, chỉ mong cuộc sống của người mình yêu dấu được dài lâu".

Thủy Nhi tựa sát vào Đại Dao

Vương, dịu dàng nói: "Chàng nhớ phải trở về sớm, ở nhà còn có hai đứa con thơ ngóng chờ chàng."

A Cửu ngược mắt nhìn Thập Kiệt Nhất: "Thủy Nhi tử tử đã nói rồi, chàng nhớ về sớm, chúng ta còn sinh hài tử". Tuy ngữ khí tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng nàng đang run rẩy, biết đâu lần chia tay này không còn gặp lại.

Đúng lúc đó, một âm thanh vang lên: "Không cần lo lắng, ta đi cùng họ, nếu có chuyện gì cứ tìm Lý Lăng ta mà hỏi tội."

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 115: Si Kiếm Nhất Mộng, Kiếm

Quang Hóa ...

Chưa ai kịp nhận ra điều gì thì một đạo quang ảnh màu vàng cam đã lóe lên mang theo một làn gió nhẹ thổi tới. Một người trẻ tuổi, trông bề ngoài chỉ độ 20 là cùng, xuất hiện trước mắt mọi người.

Người trẻ tuổi này là một hiệp sĩ trang phục màu xám, tay phải cầm một thanh trường kiếm màu vàng tươi, gương mặt quen thuộc đã biến đổi khiến y trông trẻ trung và anh tuấn hơn, ánh mắt lộ ra nhiệt tình, mê luyện chôn hồng trần. Chính là người Liễu Dật 10 năm trước từng gặp qua, Lý Lăng. Vì không phải là người si kiếm, chàng không nghĩ rằng y từng bỏ kiếm giờ lại cầm kiếm, có lẽ giấc mộng si kiếm đã thay đổi rồi.

Lý Lăng mỉm cười tự tin nhìn A Cửu

và Thủy Nhi nói: "Sao, các cô không tin ta?"

Tịnh không ai lên tiếng, song vẫn còn có người lăm lờ. Lam Nhận nhìn Lý Lăng nói: "Tiểu tử vừa dứt sữa mẹ kia, người lớn đang ở đây bàn chuyện, thằng nhóc người ở đâu lại đến náo loạn, xem ra người không coi tam giới ra gì rồi". Hình như nàng đang tự thân xử lý một kẻ không phải là người trong tam giới lại dám đến chê trách cả thế gian.

Vài vị thủ lĩnh không nhìn được bật cười, họ đương nhiên hiểu nàng đang nói Lý Lăng. Họ Lý vốn là tục gia đệ tử nhưng dễ cũng có đến trăm năm chưa quay về Phật môn. Sau khi đứng thứ 6 tại kỳ tam giới luận võ hồi 30 năm trước, y liền mất tích; có người nói y đã theo

Lãnh Kiếm vào trong núi tập luyện kiếm ý, cũng có người bảo y đã quảng kiếm quy ẩn nhưng lời đồn chỉ là lời đồn, hoàn toàn không phải là sự thật. Hiện tại Lý Lăng chân chân thật thật xuất hiện, dung diện so với năm xưa còn trẻ hơn, xem ra tu vi đã vượt qua Thiên nhân chi cảnh, nếu y tham gia kỳ luận võ tới, danh vị kiếm giả tối cao của tam giới có khi phải viết lại.

Thực ra mọi người cười Lam Nhận, so với Lý Lăng, Lam Nhận mới là nha đầu ngốc, nhưng không ai lên tiếng bởi ai cũng hiểu được thanh đao của nha đầu này lợi hại, độc ác thế nào.

Lý Lăng tịnh không nổi giận, tay trái xoay xoay thanh Liệt Dương Kiếm vàng rực cài ra sau lưng, cười nhẹ nói với

Lam Nhận: "Tiểu cô nương, nói năng phải chú ý chứ, nếu cô nương có gì hoài nghi đối với ta thì hoàn toàn có thể thử tài một phen, nhưng ngàn vạn lần đừng có ra tay ác độc quá, ta sợ không tiếp nổi đâu".

Lam Nhận thật sự bị động chàm bởi những lời nói của y, đứng phắt dậy: "Được, ranh con kia, lại dám thốt ra những lời như thế à, xem chừng người muốn thử qua thanh đao của bản cô nương?"

Lý Lăng không buồn trả lời, vẻ mặt vẫn giữ nụ cười dịu dàng, dường như 10 năm qua y đã thật sự tham ngộ được đạo lý: "Trước mắt dù có chuyện gì, ta vẫn mỉm cười mà đối diện".

Lam Nhận tựa hồ bị nụ cười mỉm của

Lý Lăng kích nộ, nói lớn: "Hay lắm, để bản cô nương cho người biết sự lợi hại của Thiên Ma Phách Dao". Nàng giơ tay phải lên, một đạo bạch quang nhanh chóng tụ lại trong lòng tay, không ngừng lấp lánh, liền đó nàng chuyển động, tay phải nhanh nhẹn bỏ xuống. Chỉ trong khoảng thời gian như điện quang hỏa thạch đó, một làn đao quang cự đại bao phủ toàn thân Lý Lăng. Tốc độ nhanh như thế, đao pháp mãnh liệt như thế, rất khó tìm được người nào trong tam giới có thể xuất ra. Bị mấy lời của Lý Lăng kích động, một đao này hoàn toàn có thể sánh với uy lực cự đại của một đao nàng xuất ra trên lôi đài mấy hôm trước.

Dù mọi người đều biết thực lực của Lý Lăng nhưng các vị thủ lĩnh hắc bạch

lưỡi dao đều toát mồ hôi cho y, vì lúc đó y vẫn ung dung cười nụ, tịnh không có động tác gì mà đường đao của đối phương thật quá mãnh liệt, họ lo Lý Lăng trong một thoáng ơ thờ bị tiểu nha đầu này chặt thành hai mảnh.

Khi làn đao quang cự đại còn cách đầu Lý Lăng chừng một trượng, y liền hành động, cả tay và môi y cùng động, tay phải nhanh chóng, uyển chuyển vòng lại, rút thanh kiếm đeo bên sườn ra, miệng ngâm nga: "Bản lai vô nhất vật, hà xứ nhiễm trần ai (Thân mình trống rỗng, không dính đến bụi trần)". Một đạo hào quang bán nguyệt vàng rực sáng lên, tạo ra một dải cầu vòng mỹ lệ trên đầu Lý Lăng. Không một âm thanh chát chúa, không có tiếng va chạm, đao bạch sắc

đao quang chớp mắt đã bị dải cầu vòng biến thành bụi phấn, hóa ra vô số quang hoa, rải xuống hai bên cầu vòng...

A Cửu kêu lên: "Tuyệt diệu, mọi người xem kia, màu trắng lấp lánh như tinh tú nhưng lại có cả cầu vòng, thật là mỹ lệ".

Lý Lăng xoay thanh Liệt Dương Kiếm trong tay, từ từ đút vào vỏ kiếm đeo sau lưng, nói tiếp: "Một giấc mộng si kiếm mười năm, quay đầu bước vào chốn hồng trần". Quay sang nhìn Lam Nhận, y cười nhẹ: "Tiểu cô nương, đao pháp của cô thật sự độc ác, nếu mười năm trước ta không buông kiếm chắc đã không tiếp nổi. Bất quá chúng ta chỉ là người phạm, trong tam giới có rất nhiều người nhìn thấu sinh tử, gạt bỏ danh lợi

nhưng không làm thần tiên thế ngoại, chẳng hạn như Lãnh Kiếm huynh, nếu cô có thể gặp huynh ấy sẽ hiểu thế nào là kiếm pháp chân chính".

Trong ngữ khí của y bộc lộ niềm kính ngưỡng vô hạn, dường như mười năm trước y đã gặp qua Lãnh Kiếm.

Lam Nhận châu môi nói: "Chiêu đao vừa nãy chỉ là do ca ca ta truyền tạm cho ta để phòng thân. Nếu ca ca ta mà đến thế giới này, dù là Lãnh Kiếm hay thế ngoại cao nhân nào đi nữa cũng sẽ bại dưới đao của huynh ấy". Ngữ khí tuy cuồng ngạo nhưng khiến người ta không thể không giật mình, dường như trên đời này vẫn còn nhiều người thần bí. Ca ca nàng là ai? Nếu đao pháp đó mà chỉ là truyền vội vàng để phòng thân thì y thật đáng

sợ.

Lang Vương lẳng lẳng nghiền ngẫm chuyện này.

Nhưng Lý Lãng đã tiếp lời: "Dưới gầm trời này không có ai mạnh nhất, chỉ có người mạnh hơn thôi, cô có thể coi ca ca cô là tối cường nhưng liệu cô có biết được trong lòng ca ca mình có địch nhân hay không? Một địch nhân chân chính, có thể đồng cân đồng lượng với y".

Lang Vương cắt ngang chủ đề, cười lớn: "Ha ha, Lãng huynh đệ nói rất đúng, mười năm không gặp, tu vi của huynh đệ đã tăng tiến nhiều".

Lý Lãng mỉm cười: "Đa tạ Lang Vương tán dương". Nói đoạn bước về phía sư phụ Giác Quy của y.

Chớp mắt đã 10 năm không gặp. Lý

Lăng và Giác Quy đều là những người đã bách tuế, giữa họ luôn tồn tại tình sư đồ không thể nói ra.

Lang Vương cất lời: "Nếu Lý Lăng đi cùng với Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất thì ta yên tâm rồi. Chỉ còn một việc cuối cùng là đi tìm lông Kim khổng tước. Kim khổng tước ở mãi vùng đất hoang lương phía tây bắc, thường sống ở những nơi có mọc thủy thảo, vì để tránh sự truy bắt của thần và ma, chúng mới trốn lên tận vùng hoang vu tây bắc này. Ở đó có một vùng đất bãi xanh mướt rất đặc thù, Kim khổng tước sinh sống tại đây, chỉ cần lấy được sợi lông bách sắc ở sau đuôi nó là xong".

Lang Vương vừa nói xong, Long Thần và tiểu tôn nữ bước ra: "Việc này

cứ giao cho một già một trẻ chúng tôi. Kim không tước tuy không thuộc về giống cầm thú nào nhưng tiểu tôn nữ của lão trời sinh có khả năng thông hiểu linh vật nên để chúng tôi đi, mọi việc sẽ giản đơn".

Lang Vương gật đầu cười nói: "Thật là trời giúp ta, hiện tại mọi việc đã an bài xong, chiều nay các vị cứ nghỉ ngơi, ngày mai sẽ chia ra xuất phát. Các vị nhớ cho, phải nhanh chóng trở về, phải cẩn thận, nếu không thành công chúng ta không còn lối thoát nữa đâu."

Liễu Dật im lặng nãy giờ, nghe thấy lời Lang Vương liền nói: "Lão sư, chúng ta không cần cảm tạ trời xanh mà cảm tạ bằng hữu đã bang trợ. Trời già thật đáng chết, cho Cửu U Ma Thần xuất hiện khiến

chúng ta sa vào trường kiếp nạn này. Hiện tại chúng ta cần cảm tạ chính mình, chúng ta đã dùng chính sức mình để cứu bản thân".

Lang Vương gật đầu nói: "Hay, ma chủ nói rất hay, nâng chén lên nào, cạn mừng chúng ta tự cứu chính mình".

“Được!”

Tất cả mọi người đều âm thầm vui vẻ, quên đi hết quá khứ, quên đi cừu hận, bao nhiêu danh lợi, bao nhiêu tranh chấp đè nặng bấy lâu giờ đã để lại sau lưng, bỏ đi rồi thấy thật thư sướng.

Trong buổi chiều say sưa ấy, hai làn nhãn tình xanh biếc không ngừng ngắm nhìn sắc mặt vui vẻ của Lý Lăng...Nhìn rồi tự mỉm cười.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 116: Dĩ Phụ Chi Danh, Tâm Thất Nguyệt ...

Phút vui thường qua mau, nhưng những khoái lạc ấy sẽ âm thầm lưu lại trong sâu thẳm kí ức. Buổi chiều không dài, mọi người đều rất vui vẻ, có lẽ câu nói "khi người ta đứng trước cái chết thường nói ra lời thiện" thật đúng.

Tay trái Liễu Dật vẫn nắm chặt Bi Mộng Kiếm, cảm giác từ thân kiếm truyền lại nỗi bi thương. Lâu dần, đã trở thành thói quen của chàng, thói quen từ trong bi thương lại nhớ đến hình bóng Cát Lợi Nhi, mà đi tìm một chút hạnh

phúc. Nhìn vàng dương chậm chậm nhô lên, tâm tư chàng hoàn toàn chìm vào khoảnh khắc mười năm trước ở Hoa Hải.

Lúc đó Lang Vương lại gần, thốt: "Ma chủ dậy sớm quá."

Bị Lang Vương kéo lại hiện thực, chàng quay người lại nhìn gương mặt quen thuộc của ông, nói: "Lão sư không phải cũng dậy sớm sao?"

Lang Vương hỏi: "Ngài lại nhớ đến Cát Lợi Nhi ư?"

Chàng nhẹ nhẹ gật đầu: "Hình ảnh của nàng không thể phai mờ, chỉ cần mỗi lần nhìn thấy bóng hình mơ hồ của nàng là ta lại cảm thấy trên đời này vẫn còn tồn tại một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi".

Lang Vương thở ra một hơi dài: "Ma chủ si tình như vậy sao lại vô tình đối

với hảo sự chứ! Cát Lợi Nhi mất đã mười năm rồi nhưng ma chủ vẫn ngày đêm tưởng nhớ, khắc sâu thành kí ức. Bây giờ Thất Nguyệt cô nương đối với ma chủ một tấm chân tình, vì sao ngài lại..."

Liễu Dật vẫn còn suy tư, nhẹ nhẹ lắc đầu nói: "Lão sư, ái tình là thứ không ai hiểu được, có người chỉ cần một thoáng để yêu thương một người, cũng có người mất cả đời cũng không yêu nổi ai. Thất Nguyệt là một cô nương tốt, hết lần này đến lần khác làm cho tôi vô cùng cảm động nhưng mà trong lòng tôi ghi khắc hình bóng một người, làm sao có thể dung thêm một người nữa đây!"

Lang Vương chỉ còn biết thở dài.

Liễu Dật lại nói: "Lão sư, ông cho

rằng tôi là kẻ vô tâm? Đối với mỗi tình của Thất Nguyệt, tôi chỉ có thể hết sức tránh né, tôi không biết nói sao vì cũng có lúc cô ấy khiến lòng tôi xao động. Nhưng Thất Nguyệt vẫn là Thất Nguyệt, nữ nhân đầu tiên bước vào đời tôi chính là Cát Lợi Nhi, nàng đã chiếm trọn tim tôi, chiếm trọn con người tôi... Với Thất Nguyệt, tôi đành tránh thật xa để tình cảm tự phai dần, như thế cô ấy sẽ cởi được lòng mình".

Lang Vương lắc đầu: "Có lẽ thần không hiểu được Thất Nguyệt, ma chủ cứ trốn tránh thế này, thần nghĩ cô ấy chỉ thêm tổn thương mà thôi".

Hai người ngừng trò chuyện, lặng lẽ ngắm nhìn vàng triều dương từ phương đông ló rạng.

Thời gian trôi đi, cuối cùng cũng đến lúc dùng bữa sáng, chuẩn bị lương khô, sẵn sàng lên đường.

Liều Dật dặn dò Lang Vương: "Lão sư, nơi đây xin giao lại cho ông cùng Kỳ, Lâm, Bạch Hổ, nhất định phải kiên trì trụ vững, hy vọng khi chúng tôi quay lại có thể nhìn thấy nụ cười của ông".

Lang Vương kiên định gật đầu: "Ma chủ cứ yên lòng lên đường. Chúng tôi nhất định sẽ giữ chặt quan ải, nhất định sẽ trụ vững vì niềm kiêu ngạo của người thiên hạ".

Liều Dật gật đầu, nhìn mọi người, nói: "Mọi người phải nhớ lời lão sư, lần này ra đi tìm bảo vật nhất định phải đẩy nhanh tốc độ, tuy vậy trong mọi tình huống vẫn phải giữ an toàn, thời gian của

chúng ta không còn nhiều, dùng dằng chỉ có đường chết. Để tránh khỏi trường tử vong kiếp nạn này, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình".

Thập Kiệt Nhất nói to: "Thành chủ yên tâm, tôi nhất định nhanh chóng quay về, không biết phi kiếm của Lăng tiểu tử có nhanh không, nếu mà nhanh thì khẳng định là chóng về thôi..."

Lý Lăng liếc Thập Kiệt Nhất, cười nụ nói: "Yên trí, nhất định rất nhanh, ta sẽ giữ được cái đầu của ngươi và Đại Dao Vương trên cổ".

Mọi người ha hả cười to, vào lúc sinh tử quan đầu, cười là cách tốt nhất để trừ đi nỗi sợ, rũ bỏ áp lực nặng nề trong lòng.

Liễu Dật nhìn toàn thể, lên tiếng:

"Tốt, giờ thì chúng ta cùng xuất phát, càng nhanh càng tốt". Nói đoạn xoay người tế xuất Bi Mộng Kiếm.

Cùng lúc, từ phía sau vẳng đến âm thanh: "Chậm đã".

Liễu Dật quay đầu lại nhìn, là Lam Nhận. Lúc đó Lam Nhận đang cầm một quyển sách, nổi bật trên nền màu vàng là mười sáu viên bảo thạch màu lam được khảm vào, dưới ánh dương quang phản xạ ra quang mang đẹp đẽ. Đó chính là quyển sách thần bí, vốn ghi lại vận mệnh bi khổ ba đời ba kiếp của Liễu Dật, vận mệnh gắn liền với lời chú ái tình.

Liễu Dật bình tĩnh hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lam Nhận cười nhẹ thốt: "Ngài có hứng thú xem qua cuốn sách này không?"

Tôi đã nói rằng, một người mà mơ hồ về thân thể chính mình thì thật đáng thương vô cùng, vì vậy, tôi nghĩ rằng cần phải giúp ngài".

Liễu Dật tiếp lấy quyển sách bìa vàng chiếu ra lam sắc quang mang, nói: "Xin đa tạ cô trước, khi nào về tôi nhất định sẽ trả lại cô".

Lam Nhận nói: "Không cần cảm ơn tôi, quyển sách này được làm từ chất liệu đặc thù, không sợ nắng gió nên ngài có thể đọc bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu". Dứt lời, hé nở nụ cười khả ái.

Liễu Dật cất sách vào trong ngực, gật đầu nói: "Tất cả các vị trí xuất phát, các vị nhớ cẩn thận, ngàn vạn lần không được sơ xuất để hỏng chuyện".

Mọi người đều gật đầu, hiện thời,

chính, ma lương đạo hết sức bội phục sự sắp xếp của Vĩnh Hằng Chi Thành nên những lời của Liễu Dật, tất cả đều nghe rất chăm chú.

Liễu Dật không nói thêm câu nào, tề khởi Bi Mộng Kiếm, lao thẳng lên thình không. Căn cứ vào tốc độ hiện thời thì nhanh nhất cũng cần ba ngày đêm liên tục mới đến được Bắc Hải. May là thể trạng Liễu Dật có thể kham được, chàng đã trải qua 12 thời thần không ngừng hấp thu hỗn độn chi khí của thiên địa nên mọi nhu cầu cá nhân đều do hỗn độn chi khí thay thế. Chàng có thể phi hành liên tục như thể một thiết nhân là do sự thần kỳ của Lan Nhi Phi Na Thanh, tâm pháp tối cao của Ma môn.

Đến đây cần nói về Ma môn, Ngạo

Thiên đem theo Thất Nguyệt xuất hành, tình không phải chỉ có mỗi chuyện hoàn thành nhiệm vụ mà ông ta có việc khác cần hỏi Thất Nguyệt nên đem theo một mình nàng cho tiện.

Ông ta cùng Thất Nguyệt rời xa Phong Đô Quỷ Thành được trăm dặm, lúc này hai người đang thẳng tiến đến Đông Hải với tốc độ cực nhanh. Bay cạnh Thất Nguyệt, Ngạo Thiên hỏi: "Con quen thành chủ của Vĩnh Hằng Chi Thành?"

Thất Nguyệt nhìn phụ thân đoạn nói: "Con biết".

Ngạo Thiên nói tiếp: "Ngày đó y tiến vào Quỷ thành cứu con, cha đã có cảm giác rằng quan hệ giữa con và y không phải bình thường, nếu không thì y đã

chẳng vào đó làm gì". Nói đến đây dường như Ngạo Thiên nghĩ đến một việc, ông ta là phụ thân còn không tiến vào cứu nàng nữa là một ngoại nhân, theo tình theo lý đều không hợp. Nhưng chính việc đó lại làm lộ ra vấn đề.

Thất Nguyệt liên hồi lắc đầu: "Giữa con và huynh ấy không có quan hệ gì đâu". Dường như nàng cố giấu đi tâm lòng đối với Liễu Dật.

Nhưng Ngạo Thiên là nhân vật thế nào, ông ta là nhất đại kiêu hùng của Ma môn, đơn giản chỉ bằng vào ánh mắt long lanh của Thất Nguyệt cũng đủ hiểu lời nàng là giả hay thật.

Ông ta liền chuyển qua chủ đề khác, lắm bầm: "Cha thấy tâm pháp của y rất quen nhưng lại không thể lý giải vì sao".

Thất Nguyệt vô ý nói lộ ra: "Huỳnh ấy sử dụng chính là Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, cha cũng dùng tâm pháp này nên thấy quen thuộc là đương nhiên".

Ngạo Thiên trong lòng kinh hoảng. Tuy cố gắng không để lộ ra nét mặt nhưng tin này thật quá giật mình khiến ông ta không thể che giấu được. Dù ông ta đã sớm luyện được tới tầng thứ 9 của tâm pháp tối cao Ma môn Lan Nhĩ Phi Na Thanh nhưng môn tâm pháp của chủ nhân Vĩnh Hằng Chi Thành sử dụng còn cao hơn nhiều, tuyệt đối không dưới tầng thứ 9.

Thất Nguyệt đột nhiên cảm thấy nàng đã nói hớ điều gì đó, vội vàng đính chính: "Chuyện...chuyện này, con cũng

không rõ lắm, con chỉ nói bừa thôi mà".

Ngạo Thiên nghe xong lời con gái, đột nhiên đầu óc xoay chuyển, nói: "Thất Nguyệt, cha đã nuôi con từ nhỏ đến lớn. Nếu cha đoán không sai thì con yêu thích y nhưng cha có thể khẳng định là thành chủ Vĩnh Hằng Chi Thành không thích con, đúng không?". Ngạo Thiên quả là loại người không đơn giản, định hỏi một việc nhưng lại lái sang chuyện khác, hà huống người ông ta hỏi lại là đứa con gái ruột.

Thất Nguyệt nghe câu này, tựa hồ trong lòng có tâm tình, tịnh không đáp lời.

Ngạo Thiên thấy phản ứng của con gái, ông ta đương nhiên hiểu nổi niềm trong lòng nàng, những lời vừa nãy đã

chạm đến niềm đau của nàng. Một kế hoạch tà ác từ từ hình thành trong đầu, ông ta cần phải vạch ra một âm mưu lợi dụng Thất Nguyệt để đạt được cảnh giới tối cao của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, đồng thời trừ khử đi một mối đại họa trên con đường thống nhất tam giới.

Đương nhiên, tà kế này chỉ được thi triển sau khi qua được trường kiếp nạn này đã...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 117: Đọa Lạc Thần Giới, Ưc Thất Thiên ...

"Mối tình đó có thể cảm động thiên

địa. Mỗi tình đó, cũng có thể đưa đến cho người ta cả một đời bi thương. Có thể, người chưa từng thấy câu chuyện nào như vậy phát sinh nhưng nó thực sự tồn tại".

"Sau khi gió ngừng thì mưa sẽ rơi xuống, những thay đổi này âm thầm xảy ra. Không ai hiểu được nỗi thống khổ của y, không ai hiểu vì sao trong lòng một Niết nhân như y lại ám áp đến nhường ấy. Có thể là luân hồi của Niết nhân, có thể là chú định của trời cao hoặc giả tức mệnh an bài, y vì mối tình trong tâm, vì niềm tin của mình mà quảng đi khả năng có thể thay thế Bàn Cổ bước lên vị trí tối cao thống trị Thần giới, vứt bỏ tất cả, kể cả sinh mệnh của mình. Y là người cố chấp, là người si cuồng, y không muốn

để Thiên nữ cô độc trên thế gian, y muốn vĩnh viễn ở cùng với nàng, cùng nàng đi đến chân trời góc bể".

"Ma chịu đọa đày, luân hồi xuống hồng trần chịu đựng nỗi khổ phàm thế, không cầu cảm thiên, chẳng cần động địa mà chỉ vì một niềm tin ái tình. Lời giao ước ngày xưa, lời thề chân trời góc bể khiến y vô oán vô hối, dù là bao nhiêu lần trăng tròn trăng khuyết, bao nhiêu lần xuân qua thu lại, ngàn năm vạn năm cũng không làm mòn đi nỗi nhớ nàng. Trong nơi tăm tối nhất, trong đáy mắt y, hình dáng nàng luôn sáng rõ, có lẽ trong lòng y, nàng chính là chốn thiên nhai hoàn mỹ, chính là chốn giang hồ đẹp đẽ vô cùng."

"Dù oán trời hay giận đất, toàn bộ câu chuyện này vẫn liên tục xảy ra, gây

thành nỗi khổ ba đời ba kiếp. Vì mỗi tình đó, nàng thân nhiên rời khỏi thiên không giới, trở thành một bóng hình nơi trần thế, vì một câu chân trời góc biển, y bỏ lại tất cả, chỉ mong có một khoảnh khắc tươi sáng. Có thể kí ức khuất trong kí ức đã không còn tồn tại nữa nhưng lời nguyện ái tình vẫn còn ghi lại.”

“Bị trớ chú đích ái?” (Lời nguyện ái tình)

Nhẹ nhàng gấp quyển kim thư lại, Liễu Dật đập lên Bi Mộng Kiếm phi hành với tốc độ cực nhanh, kí ức lần lần quay về quãng thời gian bảy ngàn năm trước. Tuy nhiên chàng không rõ một mảnh hồn phách của ai đó đã đưa chàng thấu hiểu được ba đời ba kiếp và vì sao nỗi khổ tam sinh tam thế lại khiến chàng

và người yêu thương không thể ở cùng nhau? Chỉ là từ ngữ trong sách, hiển nhiên do xem xét từ góc độ của người ngoài, khiến cho người ta từ đó mà nhớ lại chuyện của bảy ngàn năm trước.

Đột nhiên trong đầu chàng thoáng qua một bóng hình, một câu hỏi xuất hiện. Nếu Cát Lợi Nhi đã đi xong đoạn đường đau khổ ba đời ba kiếp thì hiện giờ nàng đang ở đâu? Nàng... có trở thành Thiên nữ mà quay lại Thần giới? Dường như đoạn đường nàng tự mình..tự mình đi còn chưa kết thúc?...Những gì câu chuyện này ghi lại vẫn có điểm không ổn.

Chàng đọc lướt cuốn kim thư, từ đầu cho đến tận trang cuối cùng nhưng tuyệt nhiên không còn tin tức gì về Cát Lợi Nhi, chỉ thấy trong sách có ghi lại: "Hiện

giờ cổ sự này còn tiếp diễn".

Câu chuyện...hiện giờ còn tiếp diễn?
Vì sao lại chỉ nói đến một mình chàng,
không hề đề cập đến Cát Lợi Nhi? Câu
chuyện mà Thiên nữ và Niết nhân từng
có, cũng là Vị Linh Phong và Quỳnh
Diệp Ti từng có, nhưng tại sao hiện tại
lại chỉ liên can đến mình chàng? Như thế
nói lên điều gì?

Chàng không cách nào giải đáp được
vấn đề thoảng xuất hiện trong đầu. Cuốn
sách muốn nói chuyện gì đây? Đã tả lại
mối tình duyên ba đời ba kiếp sao không
tả trọn vẹn? Nếu Cát Lợi Nhi đã chết thì
nỗi khổ ba đời ba kiếp cũng đã kết thúc,
cớ sao trong sách còn viết rằng câu
chuyện vẫn tiếp tục?

Một ý nghĩ kinh khủng xuất hiện trong

óc Liễu Dật, một điều mà chàng không dám nghĩ tới. Bởi hiện giờ chàng không muốn thêm bi kịch nào phát sinh nữa.

Chàng liền đọc nghiên ngẫm chuyện giữa mình và Cát Lợi Nhi, đến đoạn chàng cùng Thiên Kiêu, Lam Nhận mấy người phong ấn Cửu U Ma Thần thì chàng choáng váng đến mức cơ hồ không đứng vững. Vì sao chuyện này không có một trang nào ghi lại? Chả lẽ không đáng để ghi vào? Chất liệu làm cuốn sách này rất đặc thù, theo những gì viết ngoài bìa thì dù có vút vào nham tương cũng không bị hủy, sao ở giữa lại có một trang trắng tinh?

Chớp mắt, vô số ý niệm xuất hiện trong đầu chàng, kể cả những chuyện chàng không nghĩ tới, thậm chí cả ý nghĩ:

"Cát Lợi Nhi tịnh không hề chết nên câu chuyện trong sách không kết thúc. Trang trắng đó nói lên rằng lý do nào đó mà một đoạn đã không thể được ghi lại".

Nhưng đoạn đó tương ứng với chuyện gì?

Nếu chàng đoán đúng thì mười năm nay Cát Lợi Nhi làm gì? Giờ nàng đang ở đâu? Trong tim chàng đột nhiên dâng lên một tia hi vọng, đúng, chỉ cần đến Miêu Cương tìm Mạc Anh chắc sẽ có tin tức của nàng, hi vọng lời đoán này không sai và cũng hi vọng Mạc Anh sẽ tiết lộ vài điều.

Chàng càng lúc càng hưng phấn. Những gì ghi trong sách mà đúng thì hiện giờ câu chuyện chưa thể kết thúc, có nghĩa kiếp này của chàng và Cát Lợi Nhi

chưa hề lụi tắt, cũng nói lên rằng nàng chưa chết. Trong tim chàng phảng phất vang lên một tiếng reo lạnh lạnh, tràn ngập vui mừng, hạnh phúc, bao nhiêu bi thương chất chồng ngàn ấy năm trong lòng tựa hồ được rũ bỏ. Tuy nhiên từ suy đoán đi đến hiện thực, khả năng không thể coi là lớn.

Liễu Dật đánh giá xong tình huống trước mắt, nếu không tranh thủ thời gian phong ấn Cửu U Ma Thần thì cổ sự này đã thật sự kết thúc. Vì vậy, chàng quyết định trước hết phải tự hoàn thành nhiệm vụ, sau khi phong ấn Cửu U Ma Thần sẽ đi Miêu Cương kiếm Mạc Anh hỏi tin tức của Cát Lợi Nhi.

Nghĩ đến đây, chàng cầm sách dứt vào trong áo.

Có thể Liễu Dật dự đoán không sai nhưng chàng đã quên mất một chuyện. Nỗi khổ ba đời ba kiếp chính là thứ khiến mối tình của chàng và Cát Lợi Nhi không thành, nếu vậy dù nàng thật sự không chết, chàng có thể gặp nàng không? Cứ cho là chàng có thể gặp được nàng, sau mười năm với biết bao thay đổi liệu nàng còn tha thiết yêu chàng nữa không? Dường như chàng chỉ quan tâm đến chuyện sinh tử của Cát Lợi Nhi mà quên đi mọi sự đã có số mệnh an bài.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã qua ba ngày, trên trời trăng hết tàn lại khuyết, Liễu Dật đã rời khỏi phần đất liền cực bắc của tam giới, bắt đầu bay vào tầng không Bắc Hải.

Toàn bộ câu chuyện lại tiếp tục phát

sinh, rồi đây những lời đoán định sẽ thật sự mang lại cho chàng niềm hoan hỉ, hóa giải dần dần những nỗi đau khổ của chàng trong mười năm qua? Chúng ta đành chờ đợi câu trả lời.

Tuy không thể biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nhưng từ cuốn sách trong tay chàng có thể cảm giác rõ ràng rằng nỗi khổ ba đời ba kiếp mới chỉ bắt đầu, mười năm xa cách chỉ là một lần kinh lịch nho nhỏ mà thôi. Ngày sau, không biết những bi khổ gì sẽ phát sinh trên mình chàng? Cát Lợi Nhi nếu thật sự không chết, thì 10 năm rồi liệu còn yêu chàng thâm sâu như trước?

Đó đều là những câu hỏi không thể giải đáp vì chuyện xảy ra trong tương lai. Với chúng ta, đành cùng với câu chuyện

của Liễu Dật mà đi đến tương lai, xác định việc sinh tử của Cát Lợi Nhi, để làm rõ xem người Liễu Dật yêu thương có tồn tại hay không và giải đáp những đau thương trong lòng chàng?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 118: Thần Giới Minh Đô, Vấn Tâm Sự ...

Cũng như Liễu Dật, mỗi người đều tự gia tăng tốc độ, họ biết nếu chậm một ly, cõi đời này có thể sẽ không còn tồn tại, nếu nhanh một chút tất thêm một phần hy vọng. Vì vậy, trong lần chính, ma cùng đi thực hiện nhiệm vụ này, hai nữ tử Lam

Nhận, Thiên Kiêu cũng nỗ lực cùng cực.

Qua 2 ngày phi hành liên tục khiến cho cả hai mệt nhọc, sau rốt hai người cũng tìm được một cách đơn giản là không ngự kiếm cùng lúc mà thay nhau, người này mệt thì người kia chịu trách nhiệm điều khiển kiếm, như vậy, cả hai sẽ nhanh chóng đến được Lam Hải tại cực tây.

Lam Nhận đã mệt bèn đổi cho Thiên Kiêu ngự kiếm còn nàng ra ngồi sau lưng. Hai người phi hành cực nhanh trên vòm trời lấp lánh sao, từng trận gió thổi qua, hai ngày liền không được ngơi nghỉ nên Thiên Kiêu cũng đã mệt, nàng không muốn để mình chìm vào cơn buồn ngủ, tất nhiên phải kiếm việc gì đó mà làm, vô tình chạm vào dây Tình Nhân Linh

màu tím. Trong cơn gió thổi vi vu, quả chuông tím phát ra âm thanh trong trẻo.

Tiếng chuông vang lên, nàng tựa hồ nhìn thấy một bóng hình, hắc y bạch phát, toàn thân màu đen vĩnh viễn chìm trong bóng tối. Thân ảnh cô độc đó chỉ có kiếm là bạn, tình yêu bảy ngàn năm cho đến kiếp này vẫn là mối tình cuối cùng, chàng vì đó mà một mực âm thầm gìn giữ. Cho dù người yêu thương đã không còn, sao chàng vẫn còn giữ mãi mối tình? Nàng bất giác cảm thấy mê luyến bóng hình si tình đó.

Dường như mới ngày trước, nàng còn giận tở tở mình vì sao lại yêu thương một Niết nhân đến nỗi bị đẩy vào vòng luân hồi của cõi phàm trần. Nhưng khi nàng được xem cuốn sách ghi lại nỗi khổ ba

đời ba kiếp của Liễu Dật, nàng đã thay đổi suy nghĩ, có quan điểm hoàn toàn khác về Niết nhân bi khổ này. Khi đã đeo dây Tình Nhân Linh màu tím thì nàng đã biết nàng tha thiết yêu thương nam tử trong câu chuyện này, yêu thương bóng hình cô độc trong cõi tăm tối và ánh mắt luôn mang nặng nỗi niềm tang thương ấy, nàng không không dám nói ra mà chỉ chôn vùi trong cõi thâm sâu của lòng mình...

"Tình Nhân Linh, theo như truyền thuyết là do Thiên nữ tặng cho Niết nhân, chỉ có điều chuyện đó chưa từng được kiểm chứng, không ngờ tại dân gian lại xuất hiện loại truyền thuyết này, vì vậy mà Tình Nhân Linh trở thành tín vật của ái tình." Lam Nhận một mặt quan sát quả

chuông màu tím trong tay Thiên Kiêu, một mặt giải thích lai lịch của quả chuông.

Thiên Kiêu bị lời lẽ của Lam Nhận đánh thức khỏi dòng suy nghĩ miên man, nhanh chóng thu lại quả chuông tím. Lam Nhận là nha đầu giáo hoạt vô cùng, chỉ cười nói: "Không cần nói với muội là tỷ thực lòng thương kẻ trong câu chuyện này nhé".

Thiên Kiêu lắc đầu: "Đâu có".

Lam Nhận thấy bộ dạng như muốn giả tảng của Thiên Kiêu, tiếp tục: "Tỷ có thể gạt người ngoài chứ gạt muội thế nào được! Tỷ định thử xem những gì tỷ tỷ mình đã trải qua, thử xem mùi vị ái tình như thế nào ư?"

Không thấy Thiên Kiêu hồi đáp, Lam

Nhận lại nói: "Bất quá, muội khuyên tử tốt nhất không nên thử, vì tử đã thấy khổ nạn của tử tử mình rồi. Tử là người thuộc về Thần giới, nếu lại sa vào sai lầm này thì muội e rằng tử sẽ gặp phải trừng phạt của lời chú đó mất thôi".

Thiên Kiêu lắc đầu: "Thần giới chúng ta trong một ngàn năm nay biến đổi nhiều lắm rồi. Ta tuy là người của Thần giới nhưng lại là kẻ mơ mộng, không thể tồn tại nổi trong thế giới đó. Bàn Cổ, Nữ Oa hiện không còn thống trị Thần giới vì đã có người mới thay thế họ."

Tuy Lam Nhận biết nhiều chuyện nhưng Thiên Kiêu dường như lại ngược lại với hiểu biết của nàng, khiến nàng hoàn toàn mù tịt. Thiên Kiêu đã nói rằng

Thần giới đang có chuyển biến, vị trí thống trị của Bàn Cổ cùng Nữ Oa đã được người khác tiếp thụ, vậy thì ai đang thống trị Thần giới?

Người thống trị Thần giới này cùng với ca ca của nàng dường như vẫn còn nằm trong vòng bí mật...

Thiên Kiêu tiếp lời: "Có thể cô không rõ, sinh mệnh của cô thuộc về chính bản thân cô còn sinh mệnh của ta lại thuộc về kẻ khác, ta không còn nhiều thời gian nữa. Ta cũng thực lòng muốn ném qua cái cảm giác yêu đương có mùi vị thế nào, muốn vì một người mà rũ bỏ tất cả, không sợ cảm giác sinh tử nữa".

Lam Nhận hỏi với vẻ kì quái: "Vì sao?"

Thiên Kiêu nói tiếp: "Đó là một câu

chuyện dính dáng đến Bàn Cổ và dính dáng đến cả ta. Đại trí giả giáng xuống thiên kiếp tước đoạt quyền lợi tối cao của Bàn Cổ ở Thần giới, phái một người thần bí đến thống trị. Thần nhân này vĩnh viễn được bao phủ bên trong một lớp màn trắng tinh nên không bao giờ thấy được hình dạng của y. Ngàn năm trước y chìm vào giấc ngủ sâu, đồng thời các vị thần Bàn Cổ, Nữ Oa, Viêm Đế, Xi Vưu cũng tiếp tục chìm vào giấc ngủ, sau đó ta đã xuất hiện, ta tỉnh không phải là người có thể khống chế được vận mệnh của chính mình..."

Lam Nhận lắc đầu: "Không, người ta có thể cải biến được vận mệnh, chỉ cần tỷ muốn là được, muội tin là tỷ có thể nắm được vận mệnh trong tay, không nên

buông bỏ".

Thiên Kiêu lắc đầu đáp: "Cô không biết chứ việc ta xuất hiện hoàn toàn do ý của người khác. Bàn Cổ vì hối hận đã bắt Thiên nữ sa vào vòng luân hồi phạm thế hồi bảy ngàn năm trước, vật đổi sao dời, ngày nhớ đêm mong, sau khi ông ta say ngủ đã từ trong giấc mộng sáng tạo ra ta, kế thừa toàn bộ ký ức của ông ta. Ta, tuy là Thiên Kiêu, nhưng được tạo thành từ ý niệm nhớ thương Thiên nữ của Bàn Cổ, ta chỉ là một ảo ảnh do ông ta sáng tạo ra trong giấc mộng. Hiện giờ cô thấy ta giống như một người sống nhưng ngày nào Bàn Cổ tỉnh lại, ta sẽ tiêu tan như mây khói, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này."

Lam Nhận bị thông tin chấn kinh đầu

óc này làm cho sưng sờ, không sao suy xét được. Thiên Kiêu là hình ảnh thay thế Thiên nữ của Bàn Cổ, là sáng tạo hư ảo trong giấc mộng của ông ta? Nếu giờ đây Bàn Cổ mà tỉnh lại, nàng sẽ vĩnh viễn biến mất?

Lam Nhận tựa hồ cảm thương cho vận mệnh bi thảm của Thiên Kiêu: "Muội đã gặp qua nhiều người nhưng tỷ là người duy nhất khiến lòng muội thương cảm. Vận mệnh của tỷ đã được chú định nhưng không phải hoàn toàn không thể cải biến. Nếu mà ca ca muội chịu giúp, huynh ấy giết chết Bàn Cổ khiến ông ta ngủ yên vĩnh viễn thì tỷ không sợ phải biến mất nữa."

Thiên Kiêu bình tĩnh cất tiếng: "Ca ca cô lợi hại vậy sao? Anh ta có thể giết

được Bàn Cổ, người đã thống trị Thần giới cả vạn năm?"

Vừa đề cập đến ca ca của Lam Nhận, tinh thần nàng liền phấn chấn hẳn. tựa hồ hết sức kiêu ngạo nói: "Trong lòng muội, ca ca là kẻ vô địch. Từ nhỏ ca ca đã hết mực yêu thương muội, nếu muội muốn hái sao trên trời huynh ấy cũng hái. Chúng tôi sống tại một thế giới khác, theo truyền thuyết đã tách ra sau khi Bàn Cổ khai thiên, lúc đó tổ tiên chúng tôi từng cùng với Bàn Cổ phân chia địa phận, chỉ vì Bàn Cổ có Nữ Oa và các thần tương trợ, tổ tiên chúng tôi đã một mình sáng tạo ra Minh giới."

Thiên Kiêu lắc đầu đáp: "Ta nghĩ là không cần đâu, bản thân ta chẳng có gì quyền luyến thế giới này, có thể xem

quyển sách của cô, ta đã thấy thỏa mãn rồi, thật đấy. Ta không để tâm đến chuyện khi nào sẽ biến mất mà chỉ muốn trước khi tiêu tan được thử xem nổi thống khổ cùng hạnh phúc có mùi vị gì!"

Lam Nhận tiếp ngay: "Chuyện này dễ thôi, ca ca muội anh tuần, tiêu sái, đao pháp lại là đệ nhất, nếu huynh ấy đặt chân đến tam giới, muội nghĩ nhất định tỷ sẽ yêu thương ca ca, hoàn thành được tâm nguyện, không chừng ca ca sẽ vì tỷ mà giết chết Bàn Cổ".

Nghe xong lời Lam Nhận, Thiên Kiêu tựa hồ hơi hoảng hốt, lại dường như nhớ đến chuyện gì đó: "Ta nghĩ, yêu thương một người, tình không phải vì người đó ở cạnh mình lâu, chỉ là...cảm giác trong chớp mắt, phát sinh nhanh như

một ý nghĩ thoáng qua. Trong quyển kim thư có nói rằng, khi trong lòng đã có bóng hình của một người thì sao có thể dung nạp thêm người khác nữa? Ta còn tư cách yêu thương ca ca cô nữa ư?"

Lam Nhận có phần không hiểu lời Thiên Kiêu nói: "Tỷ nói sao, không phải thực lòng yêu Niết nhân trong quyển sách này rồi chứ? Y là đối tượng bị trớ chú, tỷ mà yêu y là tự mình đi đến bờ tử vong rồi."

Thiên Kiêu lắc đầu bình thản: "Có được cảm giác đó thì dù đưa ta đến trước mười tám tầng địa ngục, hoặc quăng vào núi đao, cho dù nhân sinh đến lúc cùng tận, chỉ cần trong lòng được hạnh phúc thật sự thì ta vô oán vô hối".

Lam Nhận lắc đầu: "Tỷ và tỷ tỷ mình

hoàn toàn giống nhau, hết thuốc chữa rồi."

Sự đời thật kỳ diệu, khi bạn nghĩ rằng một việc sẽ phát triển theo ý bạn thì lại sai lệch đi, rẽ sang một hướng mới mà không ai biết trước kết cục.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 119: Hải Ngoại Chi Đảo, Ngộ Vi Yêu ...

Lại nói đến Liễu Dật khi đến không phận Bắc Hải. Trong gió có lẫn vị muối mặn mặn, dưới ánh dương quang, chàng giống như một vì lưu tinh đang rơi, phi hành với tốc độ cực hạn trên mặt biển

bao la vô tận. Trên trời cao nhìn xuống không thấy bờ bến nơi đâu, chàng chợt cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Đã là giữa trưa, chàng đến Bắc Hải cũng đã nửa ngày, chiếu theo lời Lang Vương, đến Bắc Hải cứ bay theo hướng bắc, khi nào nhìn thấy một vùng đại lục, trên đó gặp một ngọn núi phun lửa, vào trong núi sẽ gặp được Thiên Tinh Khoáng. Tuy chàng không biết trong ngọn núi phía bắc có khoáng chất đó hay không, nhưng cũng phải thử một phen.

Do phi hành với tốc độ cao, cuối cùng trước mắt Liễu Dật cũng xuất hiện một vùng đại lục mới. Nhìn từ xa, vùng đại lục tựa tựa như một hòn đảo nhỏ nhưng khi đến gần mới phát hiện đó hoàn toàn không phải là một tiểu đảo, từ trên

cao nhìn xuống rộng lớn phi thường.

Nhìn từ cự ly gần, Liễu Dật phát hiện bên bờ biển không ngờ còn có ngư phủ, phía sau bãi cát có rất nhiều nhà cửa, có điều những gian nhà này được đặt trên một tầng cột trụ cao, chắc để đề phòng thủy triều dâng lên làm ngập. Quan sát ngư phủ một cách tỉ mỉ thấy họ khác hẳn người ở Trung Nguyên, trên thân chỉ mặc áo sơ sài, đóng khố, chân để trần. Chàng đảo một vòng, hạ xuống bãi cát, cho Bi Mộng Kiềm vào trong bao, tay trái lại nắm chặt chuôi kiếm, tư thế này đã trở thành tập quán của chàng.

Lúc ngư phủ nhìn thấy Liễu Dật từ trên mặt biển đột nhiên xuất hiện tại bãi cát liền vứt sạch những dụng cụ kiếm ăn trong tay, chạy về phía nhà cửa, bộ dạng

như nhìn thấy quái vật. Chàng liền đuổi theo, định hỏi xem vùng nào ở đây có hỏa sơn.

Kỳ thật chuyện này không có gì lạ, hiện giờ chàng mang khăn che, chỉ nhìn thấy mỗi hai con mắt, đầu tóc lại trắng xóa, đám ngư phủ nọ không coi chàng là quái nhân mới lạ.

Liễu Dật đi vào bên trong, những toàn bộ các gian nhà đều đóng chặt cửa, dường như dân cư ở đây coi chàng là quái vật. Chậm chậm đi vào, chàng nhận ra đây chính là một ngư thôn, nhà cửa khá đông đúc.

Nhưng điều rắc rối là người dân sở tại chỉ dám từ trong nhà nhìn chàng tiến vào. Chàng nhìn lại toàn thân, ngoài chuyện trang phục có phần bất đồng thì

có gì đáng sợ đâu? Đại lục này rất lớn, nếu không hỏi được tin tức gì thì biết đi nơi đâu mà tìm hỏa sơn?

Đúng vào lúc chàng đang loay hoay tìm cách thì một tiểu nữ hài tiến đến. Tiểu nữ hài đại khái chừng mười tuổi, mái tóc dài tết thành hai bím, rủ xuống hai bờ vai, đôi mắt to đượm vẻ ngây thơ, lông mày, khuôn mặt bé nhỏ ngăm đen, xem ra thường hay phơi mình dưới ánh thái dương, y phục mặc trên người rất sạch sẽ, gọn gàng, trên cổ đeo một chiếc vòng bạc, vô cùng khả ái.

Tiểu cô nương hỏi: "Đại ca ca, huynh từ bên kia biển đến đây?"

Liễu Dật cởi thanh trường kiếm màu đen khỏi eo lưng, nhẹ nhàng ngồi xuống một gốc cây to xù xì ở bên cạnh, trả lời:

"Đúng vậy, mọi người ở đây đều sợ đại ca ca, tiểu muội muội có biết vì sao không?"

Tiểu nữ hài nhìn chàng rồi nói: "Thôn trưởng bảo là những người từ bên ngoài đến đều là yêu quái, người trong thôn không cần phải tự chuốc phiền phức, không cần bắt chuyện với họ."

Chàng nhìn tiểu nữ hài khả ái, tựa hồ cảm thấy mình trẻ lại nhiều, trở về với hình ảnh thư sinh của mười năm trước, hỏi: "Tiểu muội muội không sợ đại ca ca?"

Tiểu nữ hài lắc đầu, trả lời một cách ngây thơ: "Đại ca ca cũng giống bọn muội, muội không sợ."

Liễu Dật gật đầu: "Tiểu muội muội cứ yên tâm, có đại ca ca ở đây không

phải sợ yêu quái nào hết, ca ca gặp yêu quái là giết liền."

Tiểu nữ hài cao hứng: "Hay lắm, tiểu muội của muội bị yêu quái bắt đi, đến giờ vẫn chưa trở về, đại ca ca có thể giết được yêu quái thật hay quá, bọn muội không còn phải sợ hãi nữa". Nhớ lại chuyện thương tâm, tiểu cô nương tựa hồ có phần ủ rũ.

Liễu Dật nhìn quanh bốn bề, trước mặt là biển rộng mênh mông, sau lưng là một hòn đảo hay là một đại lục gì đó, từ lúc trực tiếp đến đây, chàng chưa quan sát rõ ràng, hiện tại lại không có cách nào hỏi han người khác, bất quá qua lời tiểu cô nương thì dường như ở đây có điều rất đáng sợ?

Chàng nhặt thanh kiếm để bên cạnh

lên, xòe song thủ đeo bao đen ra rồi nói: "Đi nào, tiểu nha đầu, để đại ca ca bế muội".

Tiểu nữ hài bước tới, Liễu Dật bế tiểu nha đầu lên, hỏi tiếp: "Muội nói cho huynh biết địa phương này là đâu? Là một hòn đảo hay là một vùng đất đại lục?"

Tiểu nữ hài cười thơ ngây: "Đại ca ca đúng là người ngoài mới đến, nơi đây là một tiểu đảo, mọi người thường đến trần thành lớn để bán cá nhưng hiện giờ trên đảo có yêu quái, mọi người sợ không dám đi đâu, đồ ăn hết sạch, mỗi ngày chỉ đánh được một ít cá để ăn."

Liễu Dật nhè nhẹ gật đầu, hỏi: "Tiểu muội muội có biết ở đây có chỗ nào có núi phun lửa không?"

Tiểu nữ hài đáp ngay: "Có, ngay phía sau thôn muội ở, ngọn núi đó thường phun ra hỏa cầu nhưng chưa có ai tiến được vào hỏa sơn đó."

Chàng hỏi với vẻ kỳ quái: "Vì sao?"

Tiểu nữ hài trả lời: "Muội không biết, mẹ muội bảo ở đó có ma quỷ đáng sợ canh giữ, chỉ vào được mà không ra được."

Trong lòng Liễu Dật dâng lên một nỗi hiếu kỳ, hòn đảo này dường như không yên bình, có lẽ hỏa sơn ở đây nhưng dường như nơi đó có điều gì rất đáng sợ. Tất cả đã nằm trong dự liệu của chàng, Lang Vương từng bảo nơi chàng đến tồn tại nhiều nguy hiểm, chỉ có điều chàng không ngờ rằng tại nơi nguy hiểm như vậy lại có người sinh sống? Chuyện này

là sao?

Trong lúc chàng vừa bế tiểu cô nương vừa suy nghĩ, cân nhắc mọi chuyện thì một giọng nói truyền đến: "Yêu quái, mau thả Tiểu Lan ra, nếu không chúng ta liều mạng với ngươi."

Liễu Dật từ trong suy tưởng trở về hiện thực, nhìn về phía đối diện, chỉ thấy đám ngư nhân lúc nãy vừa chạy tứ tán, giờ trong tay không cầm lưới hay cần câu mà là trường kiếm cùng trường đao, nhân số ước chừng trăm người. Những người này thường dải gió dầu sương nên làn da r ám nắng, trông cường tráng phi thường. Hình như họ vừa thấy đã coi chàng và yêu quái là một, có thể là yêu quái biến thành hình người.

Chàng nhẹ nhàng thả tiểu nữ hài

xuống, hỏi: "Muội muội là Tiểu Lan?"

Tiểu nữ hài gật đầu đáp: "Kia là cha muội, ông ấy là người rất tốt, yêu quái đến, cha dẫn mọi người cùng đánh lại nhưng yêu quái quá lợi hại, lần nào đến cũng bắt đi người trong thôn."

Liễu Dật gật đầu bảo: "Nhanh qua đi, qua gặp cha muội không thì ông ấy lo lắng." Nhìn hán tử trạc 40 tuổi trước mặt, Liễu Dật lại nghĩ đến một việc, nếu Cát Lợi Nhi vẫn còn, hai người có thể đã có một hài tử lớn chừng này rồi. Nhưng nếu thật sự gặp phải yêu quái, dã thú thì mười năm trước, chàng biết lấy gì bảo hộ cho người thân?

Nỗi niềm cảm khái ủa về khiến chàng có hảo cảm đối với hán tử...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 120: Thật Lực Dụ Hoặc, Vĩ Tín Niệm ...

Mọi việc hiện giờ chẳng vì ý nghĩa gì. Vạn sự đều có nhân quả, mỗi một việc khi xuất hiện đều cho kết quả, có lẽ việc Liễu Dật xuất hiện ở đây cũng vì một kết quả nào đó.

Tiểu Lan nhảy căng đến bên hán tử đang cầm thiết kiếm trong tay...

Lúc này Liễu Dật cũng cầm lấy Bì Mộng Kiếm, chậm chậm đứng dậy.

Hán tử có khuôn mặt ngăm đen chăm chăm nhìn Liễu Dật, chăm chú quan sát từng cử động của chàng. Một mặt, y cúi

đầu nhìn Tiểu Lan, từ từ ngồi xổm xuống, ôm lấy cô bé, hỏi: "Không sao chứ? Yêu quái có làm con bị thương không?"

Tiểu Lan lắc đầu: "Cha, đại ca ca không phải là yêu quái, cha xem, trong tay ca ca cũng có kiếm giống như chúng ta, ca ca là người, ca ca bảo là đã từ bên kia mặt biển bay đến đây."

Hán tử ngăm đen nhìn Liễu Dật đoạn nói lớn: "Ta không cần biết ngươi là yêu quái hay không, xin mời rời khỏi thôn chúng ta, chúng ta không hoan nghênh người ngoài."

Liễu Dật vốn muốn giải thích rõ ràng mình là ai nhưng lại thấy thế dường như là tự hạ mình, đành lắc đầu nói: "Các vị đại ca, tôi nghĩ là các vị đã hiểu lầm rồi, tôi đến từ bên kia biển, đến đây tìm một

nơi có một ngọn núi đang phun lửa, tình không có ác ý."

Hán tử ngăm đen đầu óc rồi mù, nhìn chàng như thể đang nhìn thấy quái vật. Lúc đó đám ngư phủ sau lưng hán tử bắt đầu bàn luận, nhìn vào vẻ mặt họ tựa hồ hỏa sơn này cũng là một cấm địa.

Hán tử ngăm đen tiếp tục nói lớn: "Nếu người thực sự là người từ nơi khác đến, ta khuyên người nên nhanh chóng quay về, ngọn núi đó không phải là nơi người nên đến, chỗ đó có quái vật đáng sợ nhất trên đời, nó sẽ biến mỗi giọt máu, mỗi miếng thịt trên người người thành tro tàn."

Y tiếp lời: "Ngọn núi đó có chướng ngại ngăn trở, quái vật không xông ra, người cũng không nên xông vào, nếu

người cô tiến vào chắc là chán sống rồi. Ngoại nhân kia, ta cũng chỉ muốn tốt cho người, nếu muốn giữ được tính mạng, ta khuyên người mau đi đi."

Liều Dật nói: "Không, tôi không thể về, nhất định phải tiến vào, nếu các vị có thể cho tôi biết ngọn núi đó ở đâu, làm sao đi vào trong núi, tôi sẽ giết chết yêu quái vẫn quấy nhiễu sinh hoạt của các vị, điều kiện như vậy có đáp ứng được chăng?"

Hán tử ngăm đen đối với điều kiện Liều Dật nêu ra tựa hồ rất mong chờ nhưng vẫn cẩn thận đánh giá bản thân chàng. Tuy chàng là một người cường tráng, lại có cầm kiếm nhưng lời chàng có tin được không? Làm thế nào để chứng minh chàng có thể giết được yêu

quái? Nếu chàng thật sự có khả năng đó thì đồng ý đưa chàng vào núi dù là việc rất nguy hiểm cũng đáng để cân nhắc.

Liễu Dật thấy hán tử ngăm đen im lặng, hiển nhiên y đang vô cùng động tâm đối với điều kiện chàng đưa ra, bất quá đang suy xét xem chàng có đáng tin hay không mà thôi.

Quả nhiên, hán tử ngăm đen lên tiếng: "Người bảo chúng ta làm sao mà tin người? Chúng ta có cả trăm người mà cũng không cách gì đả bại được yêu quái, chỉ bằng vào người làm sao giết được nó? Nếu người thật sự giết được, ta bằng lòng đưa người đến ngọn núi đó và chỉ cho người cách tiến vào núi."

Liễu Dật gật đầu: "Như vậy, huynh cho ta biết yêu quái này là loại nào?"

Hán tử ngăm đen vừa nghĩ vừa nói: "Màu lục, đầu nhìn giống như đầu người nhưng thân thể lại là rắn, chỉ có hai tay, có thể xuất ra độc thủy, cao một trượng, dài ba trượng. Mỗi lần nó đến đều bắt đi người trong thôn, cực kỳ lợi hại."

Liễu Dật hỏi: "Là xà yêu?"

Hán tử ngăm đen lắc đầu: "Ta chưa từng thấy qua xà yêu, chỉ được nghe rằng yêu quái có thể hóa thành người, có thể yêu quái này mặt người mình rắn, không biết là loại quái vật gì nữa?"

Liễu Dật gật đầu: "Biết chứ, tôi đi đâu để kiếm nó?"

Hán tử ngăm đen đáp: "Yêu quái này không ở trên đảo, bởi vì trong núi phun lửa có một yêu quái khác lợi hại hơn nên nó không dám ở lại đây. Mỗi lần xuất

hiện, nó đều trong lòng biển trước mặt xông ra, có thể là sống ở biển."

Liều Dật nói: "Được, giờ để tôi đi dụ nó ra rồi sau đó giết đi." Dứt lời, chàng xoay người bước về phía bãi cát...

Đối mặt với biển lớn hút tầm mắt, chàng có chút đau đầu, làm cách nào dẫn dụ được yêu quái xuất hiện, nhìn nước biển nhấp nhô mà phát rầu.

Lúc đó từ phía sau vọng đến tiếng la của tiểu nữ hài: "Đại ca ca, vị trí ca ca đang đứng chính là chỗ yêu quái thường xuất hiện, mọi mọi của mọi bị yêu quái bắt đi tại chính chỗ đó."

Chàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đám ngư nhân ẩn trốn trong vùng cỏ rậm phía sau, có người trốn trong nhà, ngấm ngấm nhìn chàng. Tiểu cô nương vừa nói

chính là Tiểu Lan, hán tử ngăm đen đang bế cô bé. Thoáng nghĩ, chàng tự nhủ: "Được, người không chịu ra thì để ta mời người ra."

Nói rồi thân thể chàng chậm chậm quay lại, tay trái từ từ nắm lấy trường kiếm, tay phải đeo găng đen chậm rãi chạm vào chuôi thanh trường kiếm màu đen, cảm giác từ thân kiếm truyền lại nổi bi thương. Cùng lúc Liễu Dật hành động, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp thôi động đến tầng cực hạn, thân thể chàng nhẹ nhẹ phát xuất lục quang.

Cùng lúc, trên thiên không, mây đen cuộn cuộn, nhanh chóng bao phủ vàng thái dương xán lạn, lấy Liễu Dật làm trung tâm, giông gió chuyển thành những luồng sắc bén xoáy tròn. Đồng thời, một

tà áo đen, mái tóc dài trắng xóa, tựa như võ giả giữa bóng tối, lại như thân ảnh của ma quỷ phiêu động không theo một quy luật nào. Lúc đó, mây đen trên trời cũng đã chuyển thành sắc bén như gươm đao, chuyển động trên đầu chàng. Một luồng ma khí cường đại không ngừng truyền đến với sức mạnh bất tận, mặt biển yên lặng bỗng nhanh chóng cuộn lên một làn cự lãng ngập trời.

Đột nhiên, trong mắt Liễu Dật hồng quang lóe lên, chàng gầm vang: "Đi nào!". Lưỡi kiếm mang theo một đạo hào quang màu lục chém xuống, vạch ra một đường thẳng đứng vô cùng hoàn mỹ, “soảng”, chàng đã tra kiếm vào bao.

Đồng thời, nước biển nhanh chóng từ trung tâm là vầng hào quang bán nguyệt

tách ra hai bên, tưởng chừng chỉ trong thoáng chốc, dường như cả biển lớn đã bị trường kiếm của chàng chém thành hai mảnh, ở giữa tạo thành một đường rãnh dài thăm thẳm.

Cũng lúc đó, từ trong rãnh sâu vọng đến tiếng gầm gừ khản đặc: "Là kẻ nào dám phá giấc ngủ trưa của ta, có biết là ta đói lắm rồi không, lại muốn dâng thức ăn đến miệng."

Sau tiếng gầm gừ, mặt biển dần dần trở lại phẳng lặng, rãnh sâu bị nuốt chửng, hòa lẫn vào mặt biển.

Liễu Dật biết đó là yêu quái mà thôn dân đã đề cập, theo tình hình vừa rồi cộng thêm chuyện nó sống trong lòng biển, có thể là một con giao long chưa thành hình?

Đám thôn dân phía sau từ từ ần thân, tiểu nữ hài bị phụ thân ép phải nấp xuống. Tất cả đều không dám há miệng thở mạnh, họ tập trung mọi chú ý vào người từ bên kia biển đến, không biết chàng có giết được yêu quái không, nhưng trong lòng đều cổ vũ cho chàng giết được yêu quái để thôn dân lại có thể ra biển đánh cá.

Liễu Dật quát lên: "Nghịch súc, còn không ra gặp ta!". Tiếng gầm vang vang, như tiếng sấm nổ từ trên chín tầng trời vọng xuống, chấn động cả màng nhĩ. Nghe tiếng gầm như thế, dù là kẻ ngốc cũng hiểu rằng một người bình thường tuyệt đối không thể phát ra.

Con yêu quái này tự hồ cảm giác được có chuyện bất ổn, đáp: "Được, để

lão giao ta xem người là nhân vật phương nào, lại dám đứng trên đầu ta gào hét". Liền đó, âm thanh tắt lịm, từ mặt biển từ từ bắn tung lên một đạo thủy hoa cao đến trời xanh, càng lúc càng cao, càng lúc càng lớn...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 121: Đại Trí Tuệ Giả, Nhất Vi Trần ...

Cùng với cột thủy hoa khổng lồ trôi lên từ mặt biển phẳng lặng, một con quái vật khổng lồ màu lục xuất hiện trước mắt Liễu Dật. Chàng đành phải thừa nhận rằng đây là quái vật xấu xí nhất từng gặp,

khó coi đến mức nếu nhìn qua giống vật này một lần thì mắt ba ngày không nuốt nổi thứ gì, nếu miễn cưỡng ăn vào chắc chắn sẽ phải nôn ra.

Con quái vật này giống như hán tử ngăm đen đã hình dung, khuôn mặt hình người dài ngoằng, mình rắn thô tháp ước chừng hai người ôm mới hết; nó có hai tay, nói chính xác hơn là hai vuốt, gầy khô như thiết câu, dường như không đủ dinh dưỡng. Liếc qua khuôn mặt quái vật thấy một màu nhợt nhạt, lại nát như mất một nửa, chỉ có một chiếc răng thò ra ngoài, một chiếc khác dường như bị ai đó đánh gãy, hai phiến tai khổng lồ thò ra, mỏng manh đến mức trong suốt, toàn thân tỏa ra mùi hôi thối.

Nó cưỡi lên cột thủy hoa, bay thẳng

vào bờ, nhảy bổ tới chỗ Liễu Dật với tốc độ cực nhanh, chàng không ngờ yêu quái này lại nhanh đến thế, chỉ một bước vọt lên bờ đã lao tới, dường như muốn thử xem thực lực của chàng.

Chàng tỉnh không hề hoảng hốt, dùng ý thức trực tiếp đề thăng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đến mức tối cao rồi nhanh nhẹn sử dụng chữ “ảo” cùng chữ “tật” trong Ân Toàn Cửu Ảnh, một làn gió nhẹ cuộn lên một chút bụi cát, ở giữa chín chiếc bóng có một khoảng cách, quái vật màu lục chập song thủ lại lao thẳng vào chiếc bóng thứ nhất, nhưng đúng phút chót, một chiếc bóng lướt ra ngoài 10 trượng, chậm chậm dừng lại, chiếc bóng này mới chính là chân thân của Liễu Dật. Thấy chiếc bóng Liễu Dật

trước mắt biến mất, quái vật đột nhiên rống lên: “Người ở lộ nào, thuộc chủng tộc nào?”

Liễu Dật đáp: “Ta thuộc lộ của riêng mình, còn về chủng tộc ta có thể cho người biết, ta là người Ma tộc, Chân ma tộc.”

Quái vật tựa hồ nghe thấy một việc vô cùng đáng sợ, quay người chạy về đáy biển.

Liễu Dật đã sớm nhìn ra, chỉ thốt lên một câu: “Người nhận thấy rằng có cơ hội thoát khỏi lưỡi kiếm của ta ư? Kể cả người đã xuống nước, chỉ cần còn một tích tắc thời gian cho ta nắm bắt, ta sẽ cắt thủ cấp của người xuống ngay.” Giọng nói lãnh khốc, vô tình, ngập đầy vẻ cuồng ngạo.

Vì sao yêu quái này nghe thấy hai tiếng “Chân ma” liền hốt hoảng như vậy? Hai từ này không phải đã tuyệt tích rồi sao? Có thể việc đó chỉ đúng đối với tam giới, còn với những hoang thú đã rút lui khỏi Yêu tộc, vì không còn sự thống trị của Chân ma nên chúng mới dám huênh hoang trở lại.

Ngàn vạn năm trước, toàn thể Ma tộc, Quỷ tộc, Yêu tộc, người trong hồng trần lục đạo đều chịu sự thống chế của Chân ma, chính là Niết nhân, vốn là loại ma có thể đối kháng với Thần. Từ khi Niết nhân chịu kiếp luân hồi, những hoang thú mới quật khởi của Yêu tộc quy về quyền thống chế của Thiên Long, những giống loài nhận thấy thực lực của mình đủ mạnh đều độc lập tách ra.

Còn đối với những kẻ thuộc Yêu tộc đã sinh tồn qua ngàn năm thì Niết nhân là danh từ đáng sợ, là tượng trưng cho ma. Bọn chúng vô cùng vui sướng vì Niết nhân không rõ nguyên nhân gì đột nhiên đọa nhập hồng trần, chịu nỗi khổ luân hồi. Căn cứ vào hành vi của yêu quái này, nó là một con lục giao, thuộc nhóm hoang thú độc lập tách ra.

Nó vô cùng quen thuộc với khí vị trên thân thể của Chân ma, sau khi nghe Liễu Dật tự giới thiệu, nó tự phân biệt mùi vị, khẳng định tuyệt đối kẻ trước mặt là Chân ma đã mất tích bảy ngàn năm nay.

Nghe thấy âm thanh lãnh khốc, tràn đầy tự tin của Liễu Dật, lục giao lập tức ngừng lại, chậm chạp tiến tới: “Ma chủ,

tôi chỉ là một con tiểu giao, chưa làm việc gì thương thiên hại lý, xin ngài nhón tay tha cho tôi. Tôi mất bao ngày tháng mới thành người, lại còn có thể tử, có hài tử, có gia đình nữa.”

Liễu Dật nghe lục giao nói, chợt nhớ lại đôi hồ li tình hồi mười năm trước. Thập Kiệt Nhất ra tay lỡ mãng làm thương tổn đến hai kẻ hữu tình, tuy chúng chỉ là yêu tinh nhưng chàng luôn nghiêm khắc tự trách.

Tay trái chàng nắm chắc trường kiếm, hồng quang trong mắt lóe lên, hỏi: “Người nói cho ta biết những người ở trong thôn này đều đi đâu cả rồi?”. Nói đoạn chỉ vào trong thôn.

Lúc đó, Tiểu Lan giương đôi mắt to tròn nhìn chàng, lên tiếng hỏi: “Cha, ca

ca là người thế nào? Yêu quái kia hình như rất sợ ca ca.”

Hán tử ngăm đen, phụ thân Tiểu Lan, dường như bị câu hỏi này làm cho bối rối, nhìn kẻ không lấy gì làm hơn người kia, thậm chí y còn không cường tráng bằng mình, có gì yêu quái lại sợ hãi như thế?

Cũng lúc đó, Liễu Dật vẫy tay gọi Tiểu Lan: “Tiểu Lan, muội lại đây nào.”

Không đợi cho hán tử ngăm đen kịp phản ứng, Tiểu Lan chạy nhanh đến sau lưng Liễu Dật, nấp vào rồi lấp ló nhìn trộm quái vật.

Liễu Dật nhẹ nhàng quay lại bế Tiểu Lan lên bảo: “Tiểu Lan, huynh không rõ là muội biết những gì”. Nói xong lại hỏi: “Tiểu Lan, nói với ca ca chuyện về muội

muội của muội.”

Tiểu Lan nhìn quái vật trước mặt, tựa hồ tức giận đến cực điểm, mở to đôi mắt, đưa ngón tay bé nhỏ run rẩy chỉ vào nó rồi nói: “Chính là yêu quái này đã bắt đi muội muội của muội, hiện giờ muội cũng không biết nó ở đâu.”

Liễu Dật nghe Tiểu Lan nói vậy, hồng quang trong mắt ánh lên, tức giận nói: “Nói! Muội muội cô bé ở đâu?”

Lục giao lúc đó như tú tài gặp phải quân lính, không dám bất kính: “Tháng trước, thê tử của tôi sinh hạ 2 tiểu giao, tôi sợ chúng buồn bực nên tìm lên bờ bắt vài người về cho chúng chơi nhưng cũng có người sợ quá mà chết, tôi phát thệ tôi tuyệt đối không định như vậy, chỉ muốn đem họ về cho con chơi thôi.”

Liều Dật tựa hồ giận dữ hơn, nói: “Còn muội muội của Tiểu Lan? Giờ sao rồi?”

Lục giao vội khai thật: “Cô bé vẫn khỏe, đã uống vào Bể Thủy Đan của tôi, đang chơi với hài tử của tôi ở dưới kia.”

Liều Dật nghe lời này tựa hồ tiêu tan đi nộ khí: “Tuy rằng những người đó không phải người giết nhưng vì người mà chết, ta vốn định giết người để đòi lại công đạo, nhưng...ta không muốn thê tử, hài tử của người mất đi chỗ nương tựa.”

Chàng dừng lại một chút, dường như buông tiếng thở dài nói tiếp: “Người hiện giờ có 2 con đường, thứ nhất đưa hài tử đó về, phát thệ vĩnh viễn không được xâm phạm ngư dân ở đây, mỗi tháng tặng họ vạn cân cá tươi để bồi

thường việc sai lầm của người.”

“Thứ hai là để thanh kiếm trong tay ta đưa toàn gia người sang thế giới khác đền bù cho sai lầm của người.” Nói xong câu đó, hồng quang trong mắt Liễu Dật không ngừng lấp lóe, ánh mắt ngập ngụa sát ý.

Lục giao tựa hồ nhận được lệnh đặc xá miễn tử, vội nói: “Tôi chọn cách thứ nhất. Tôi phát thệ từ nay về sau, muôn đời muôn kiếp không xâm phạm người nào, mỗi tháng tặng họ vạn cân cá tươi, nếu như trái lời sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

Liễu Dật gật đầu, nhìn đám ngư phủ ở phía sau nói: “Các vị đã nghe lời phát thệ rồi, tôi định giết nó nhưng nó cũng như các vị, còn có gia đình, hài tử, nếu

các vị đồng ý, tôi bảo y mỗi tháng đem vụn cân cá tươi cho các vị coi như bồi thường. ”

Hán tử ngẫm đến lúc này mới bước ra, nhìn lục giao, gật đầu nói: “Tất nhiên chuyện này được giải quyết như vậy, chúng tôi không có ý kiến. Các vị huynh đệ không tự cố gắng, sợ đến mất mạng, không được gan dạ như tiểu nữ hài của ta, nếu như chúng tôi lại khắc bạc thì có khác gì yêu quái đâu.”

Liễu Dật nhẹ nhàng buông Tiểu Lan xuống, nhìn lục giao, không uy hiếp mà chỉ khơi khơi thốt ra một câu: “Ta thực lòng hi vọng có được một gia đình, nhưng...đó là thứ ta không có. Ta hi vọng người biết giữ lấy hạnh phúc này, vì hài tử, thê tử của mình mà tích đức hành

thiện thật nhiều, nếu như ta và người ta yêu có thể sống cùng nhau, có cho ta cả thế giới ta cũng không cần, ta nguyện ý buông bỏ tất cả để có được hạnh phúc đó.”

Lục giao tựa hồ bị những lời của chàng làm cho cảm động, từ khuôn mặt nhàn nhúm bỗng xuất hiện một nụ cười hiềm hoi.

Chàng nhìn Tiểu Lan trở về với vòng tay của phụ thân, lại nhìn lục giao, quay người thở dài một hơi...

Có lẽ những việc trên đời này không hẳn giống như người ta hình dung, cái nhìn thấy chưa hẳn đại biểu cho những gì thật sự xảy ra, có xảy ra ân oán cũng không nhất định phải đem chuyện giết chóc ra giải quyết, có thể... họ còn có gia

đình, hoặc họ có phụ thân, biết nghĩ đến đại cục, chính là bậc Đại trí giả.

Tang thương đã hun đúc chàng trưởng thành, bi thương đã đưa chàng trở thành nhân thượng nhân, ma trung ma...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 122: Cô Thân Nhập Động, Nhân Trúng ...

Toàn bộ câu chuyện đột nhiên xảy ra, cách giải quyết cũng nhanh chóng, mọi thứ đều ổn thỏa. Trừ phi vài người hay so đo, còn lại đều sẵn sàng bỏ qua.

Liễu Dật cùng hán tử ngăm đen, còn có tiểu nữ hài khả ái và muội muội cô bé

ngồi cùng một chỗ, hơn trăm người dân của ngư thôn cùng ở trên bãi cát đốt lên một đồng lửa lớn, bên cạnh mỗi người có hai đồng lửa nhỏ để nướng cá ăn.

Sao mọc chỉ chít, gió mát trăng lạnh, thủy triều dâng lên rồi lại rút đi, phong cảnh vô biên của vùng bờ biển bày ra trước mắt. Liễu Dật nhìn ngắm những con người ngập trong niềm vui mừng kia tựa hồ liên tưởng đến lúc Cửu U Ma Thần tỉnh lại liệu niềm vui này có còn không, họ căn bản không thể có lại những phút giây như thế...

Cặp mắt to tròn của Tiểu Lan nhìn Liễu Dật nói: “Đại ca ca, huynh đang nghĩ gì vậy? Mọi người đều đang cao hứng, huynh lại có tâm sự.”

Liễu Dật nhìn Tiểu Lan rồi lại nhìn

hán tử ngăm đen, nói: “Vị đại đại ca này, tôi còn chưa biết tên huynh là gì?”

Hán tử ngăm đen cắn một miếng cá nướng vàng ươm, cười đáp: “Ta từ nhỏ đã sinh sống tại vùng biển này, gọi Hải Xoa là được rồi, con bé này là con gái lớn của ta, Hải Lan Nhi, còn cả đứa con gái nhỏ, Hải Linh Nhi.”

Liễu Dật nhìn hai tiểu cô nương khả ái, gật đầu nói: “Tôi tên là Liễu Dật, đến từ đại lục đối diện, đến đây để tìm một ngọn núi lửa.”

Hán tử ngăm đen tắt ngay nụ cười: “Ân nhân, tôi khuyên ngài tốt nhất không nên đến đó, tại cửa sơn động đó có quái thú canh giữ, hơn nữa cũng không có cách mở cửa nên ngài không thể vào được. Nếu ngài cố vào bên trong sơn

động còn có những thứ đáng sợ hơn, vô cùng nguy hiểm, bình thường người trong thôn chúng tôi không bao giờ leo lên ngọn núi đó.”

Liễu Dật gật gù: “Có thể vô cùng nguy hiểm nhưng tôi nhất định phải đi, bởi vì tôi không thể làm khác được.”

Hải Lan Nhi không cần suy nghĩ, nhìn Liễu Dật nói: “Đại ca ca, cha nói đúng đó, quái vật ở đó rất đáng sợ, hơn lục giao vạn lần, huynh ngàn vạn lần đừng nên đi.”

Liễu Dật gõ nhẹ lên vàng trán nhỏ nhắn của cô bé, nói: “Đại ca ca nhất định phải đi, nếu không đi còn có chuyện đáng sợ hơn thế xảy ra...”

Liễu Dật nói tiếp: “Hải huynh đệ, giờ có thể đưa tôi đến sơn động được không?”

Gấp lắm rồi, tôi không còn nhiều thời gian, huynh chỉ cần đưa tôi đến cửa sơn động là được.”

Hải Xoa tựa hồ còn suy xét, gật đầu: “Được, không thành vấn đề, hà huống tôi đã đáp ứng huynh đệ, nếu như thực sự trọng yếu, gấp gáp thì tôi không khuyên huynh đệ nữa, giờ chúng ta xuất phát luôn. Chúc huynh đệ may mắn.”

Liễu Dật gật đầu, nhặt thanh Bi Mộng Kiếm, đứng dậy nói: “Hải đại ca, chúng ta đi thôi.”

Hải Xoa buông hai con gái xuống bãi cát, nói: “Các con ở đây chờ cha, cha nhất định quay về.” Nói đoạn quay lại nhìn Liễu Dật: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Hải Lan Nhi nhìn Liễu Dật, cặp mắt

to tròn, thơ ngây nhìn chàng nói: “Đại ca ca, huynh phải cẩn thận, đừng để quái vật nhìn thấy.”

Liễu Dật gật đầu, không nói gì, lặng lẽ theo sau Hải Xoa, song không đi về ngư thôn. Hòn đảo này không nhỏ, nếu không lúc trước chàng đã không coi là một đại lục, đại khái chừng nửa thời thần, Hải Xoa cùng chàng đến mặt sau một gò núi nhỏ hoang vu.

Hải Xoa nói nhỏ: “Chỉ cần đi qua ngọn núi này sẽ gặp một sơn động, đó chính là lối vào hỏa sơn. Tuy nhiên cửa động có hai con yêu quái hóa thành hình người trần thủ, tôi không biết đó là giống yêu quái gì nữa.”

Liễu Dật gật đầu: “Hải đại ca, huynh về trước đi, tôi sẽ nhanh chóng quay về

tìm các vị.”

Hải Xoa gật gù: “Ngài nhất thiết phải cẩn thận, nếu sự tình có gì không ổn thì cần nhất là trở ra ngay.”

Liễu Dật chỉ gật gật đầu.

Hải Xoa còn dặn dò nhiều điều, không đành rời đi ngay.

Nhìn theo Hải Xoa rời khỏi, chàng lại nhớ đến lần lên núi Trường Bạch. Có thể quái vật ở trong hỏa sơn này là thượng cổ hỏa tinh linh gì đó, nếu vậy không đến nỗi quá khó khăn, bất quá... lần này không có Thất Nguyệt, không có ma lô, nếu thật sự chạm trán đành trông vào thanh kiếm trong tay, tốt nhất là không gặp vì chàng thực lòng không muốn giết Hỏa tinh linh.

Suy nghĩ xong xuôi, chàng chậm rãi

vượt qua gò đất, nhắm hướng Hải Xoa chỉ điểm cất bước. Quả nhiên, cách đó chừng mười trượng hiện ra một sơn động, trước cửa có hai đại hán tay cầm đại đao canh gác. Chàng quan sát tỉ mỉ, phát hiện hai đại hán tịnh không phải do yêu quái hóa thành, trên thân họ không có khí tức của yêu quái, dường như có... mùi vị của khô mộc.

Khô mộc...mà không vào được? Hai người này có thủ đoạn gì? Hoặc là một loại thượng cổ trận pháp cao siêu?

Chàng không nghĩ nhiều, hiện thân bước về phía động khẩu, đến cách chừng ba trượng, hai đại hán liền đưa song đao lên nói: “Nơi này là cấm địa, ngoại nhân không vào được, xin mời lui bước.”

Nghe khẩu khí, chàng biết ngay họ

không phải là yêu quái, mà là người bảo vệ bên ngoài trận pháp.

Chàng nhìn hai đại hán, nói: “Không, ta nhất định phải vào.” Lúc đó, chàng phát hiện động khẩu có bạch quang lấp lánh, cực kỳ cổ quái, hiển nhiên đã bị vật gì đó phong bế.

Chàng không muốn không muốn lằng nhằng với hai đại hán, nhanh chóng thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, xuất chiêu Phá Nguyệt Lạc Kiếm trong Bi Tứ Thức. Một đạo tử quang lóe lên, xoay chuyển rồi bắn thẳng về cửa động; cùng lúc, chàng lại giở chữ “tật” trong Ân Toàn Cửu Ảnh, bay thẳng theo luồng tử quang, một tiếng “vù” vang lên, cửa sơn động xuất hiện một lỗ hồng. Hai đại hán còn chưa kịp phản ứng gì thì chàng

đã xông vào với tốc độ gió lốc, hai người muốn ngăn trở nhưng không kịp bởi lớp che chắn cửa sơn động đã khép lại.

Chàng vừa tiến vào, hai đại hán lại đứng sang hai bên, im lìm như tượng gỗ, dường như chưa xảy ra chuyện gì.

Tạm không tính đến hai kẻ này, nói đến Liễu Dật sau khi tiến vào, chớp mắt đã cảm thấy toàn thân như chìm trong biển lửa, thân thể bỏng rẫy, thạch bích hai bên sơn động toàn là nham thạch, đã bị nhiệt độ nung đỏ rực, có thể thấy trong này nhiệt độ cực cao, tuy chỉ cách có một cánh cửa mà như hai thế giới khác hẳn nhau.

Chàng không thể nghĩ ngợi nhiều, bằng tốc độ nhanh nhất thôi động Lan

Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tầng thứ 12, Nghịch Thiên tầng, quanh thân thể hình thành một lớp cương khí hộ thân hình bầu dục, lục quang tỏa ra cách ly khỏi nhiệt độ khủng khiếp. Trong khoảnh khắc, chàng lại cảm thấy thư thái. Chàng thật sự kinh hãi, nhiệt độ ở đây so với động nham tương còn cao hơn nhiều, chả lẽ quái vật ở đây cũng lợi hại không kém quái vật lần trước ?

Chàng sinh lòng cẩn trọng, từ từ đi vào phía trong sơn động, thạch bích xung quanh đều bị đốt đỏ lừ, phát ra ánh sáng đỏ, do đó sơn động không hề tối tăm, chỉ không biết phía trước xuất hiện chuyện gì. Không chừng ở đây không hề tồn tại cái gọi là Thiên Tinh Thạch trong truyền thuyết...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 123: Tử Vong Chi Vũ, Quy Tứ Thức ...

Rất chậm, Liễu Dật cẩn thận tiến và phía trong. Nhiệt độ trong sơn động hiển nhiên cao hơn nhiều nơi chàng vào lần trước, dưới tác dụng của nhiệt lực, đá chung quanh sơn động phát xuất hồng quang.

Không rõ đi được bao lâu, trước mắt chàng bừng lên.

Kết cấu trước mặt khiến chàng há hốc mồm kinh ngạc. Phía trước không có lối đi, bên dưới là một vực sâu chu vi

hình tròn, miệng vực như một hồ nước lớn nhưng trên bề mặt không có nước, chỉ có nham tương đỏ rực sôi lục bục.

Chàng nhìn tứ phía, thật kì quái là nơi đây sao lại không có lối đi? Hay khoáng thạch cần tìm ở trong nham tương? Không nghĩ nhiều, chàng té xuất Bi Mộng Kiếm, bay thẳng xuống. Khi đến gần, mới phát hiện bên ngoài hồ nham tương quả nhiên có lối đi, chàng bay dạt ra rồi chậm chậm hạ xuống, thu hồi Bi Mộng Kiếm.

Nhiệt độ ở đây cao đến đáng sợ, tuy vậy Liễu Dật có hộ thân cương khí nên tạm thời chống được, nhưng chàng vẫn cảm giác rõ áp lực khủng khiếp của nhiệt lượng, tựa hồ hộ thân cương khí có thể bị ép vỡ bất kỳ lúc nào.

Nhìn lên, miệng núi khổng lồ chỉ còn là một miệng hố lộ thiên thấp thoáng, bốn phía chung quanh hoàn toàn trống không, thứ có thể thu hút ánh mắt chỉ là tường đá bị nung đỏ rực.

Chàng thầm nhủ: “Cầu tạo ở đây đơn giản như vậy, có khi chả có khoáng thạch gì hết, ngoài mặt dưới nham tương, còn lại chỉ nhìn một lần là thấy hết, chẳng có gì đặc biệt, mà chắc gì khoáng thạch có ở dưới lớp nham tương.”

Chính vào lúc chàng nghĩ ngợi, nham tương rung động mãnh liệt, dung nham đỏ rực từ trung tâm bắn ra tứ phía, chàng lùi ngay, muốn tránh càng xa càng tốt.

Hồ nham tương đột nhiên chuyển động cực nhanh, vòng xoáy bén như gươm đao, đồng thời một tiếng gầm vang

dội chân động cả lòng sơn động từ phía dưới văng lên. Liễu Dật dường như đã nghe qua âm thanh này, nhưng không hình dung được, đột nhiên cảm nhận được có một vật đáng sợ đang tiếp cận mình, chắc chắn không phải Hỏa tinh linh như lần trước, với khí thể vừa thể hiện, quái vật này mạnh hơn không biết nhiều lần.

Chàng không dám nghĩ vẩn vơ, tay trái nắm chặt chuôi kiếm, tay phải buông lỏng ra, tính cách cho quái vật một đòn trí mạng nếu nó xuất hiện.

Mặt hồ cuộn lên một làn sóng ngập trời, nham tương văng ra chung quanh, tiếp đó một âm thanh quái dị vang lên, chỉ thấy một cự long màu đỏ như lửa nhô lên, xông thẳng đến Liễu Dật, khiến vô số nham tương tóe ra.

Toàn bộ sức nóng xung quanh tựa hồ dung hóa hết, mắt chàng mơ hồ dần, không nhìn rõ ràng hình dạng của hỏa long, trong óc loáng thoáng thấy được những đường nét phác qua loa. Chàng không nhìn rõ móng vuốt của nó, chỉ thấy một phần thân thể nổi lên khỏi nham tương: một cái đầu khổng lồ, đôi mắt đỏ rực rực quang mang bốc lửa, hồng quang dần bao vây chàng, dường như đang xâm nhập vào đầu óc, nhiệt độ mỗi lúc một cao.

Chàng không cảm thấy nổi bi thương của Bi Mộng Kiếm, không cảm giác được kiếm ý của tứ thức, tình huống này chàng chưa từng gặp phải. Lại nói, hơi nóng khiến chàng mất đi cảm giác tối linh mẫn nên không cách nào xuất ra Bi

Tứ Thức, chuyện này...là gì?

Cần biết hỏa long nơi đây có từ thời Bàn Cổ sáng thế, vốn thuộc về tinh linh, trải qua vạn năm tiến hóa, lại hấp thụ khí tức của lửa nên hoàn toàn cải biến được nguyên hình, từ hỏa tinh linh tiến hóa thành hỏa long. Những hoang thú trải qua tiến hóa kiểu này đều có năng lực đặc thù, chính là hơi nóng mà Liễu Dật đang phải chịu đựng, khiến chàng không thể suy nghĩ, toàn thân nóng như lửa đốt, chỉ có biết chờ đợi hỏa long đến nuốt chửng...

Kiểm của chàng vốn thuộc về kiếm hồn, tịnh không do tập luyện mà thành, hoàn toàn bằng vào cảm giác và chân khí mãnh liệt mà cảm thấy kiếm ý rồi sử dụng Bi Tứ Thức. Tuy nhiên, vật khắc

vật, hơi nóng này chính là thứ khắc chế tốt nhất kiểm ý của chàng, khiến chàng hoàn toàn bị áp đảo trong làn khí tức của nó, không thể tập trung suy nghĩ, thậm chí hộ thân cương khí cũng bắt đầu bị nhiệt độ dung hóa dần, trong khoảnh khắc, trong đầu óc chàng xuất hiện hai chữ: “Hết rồi.”

Nhiệt lượng cao khủng khiếp khiến Liễu Dật dần dần sa vào trạng thái hôn mê, hơi nóng tăng dần theo cự ly tiếp cận của hỏa long, hộ thân cương khí của chàng cũng tê liệt dần.

Con đường đời ba mươi năm của chàng đã đến lúc cùng tận? Chàng đã làm được những gì? Đường như toàn là thất bại: không được hiếu thuận với phụ thân, đúng là chàng quá vô năng, không bảo hộ

nổi cho nữ nhân mình thương yêu, chàng chỉ là một kẻ yếu đuối; kể cả khi chàng thay đổi, đã thành ma thì vận mệnh vẫn do định nhân sai khiến, có phải những gì đang hiển hiện trước mắt báo hiệu chàng đã đi đến điểm cuối cùng?

“Không...”, một tiếng kêu hồi hận vang lên, trong một từ bao hàm cả 30 năm cuộc đời, cả những lãng mạn đáng cay, cả những bi sầu tang thương. Chàng không muốn tuân theo vận mệnh, còn nhiều việc chưa hoàn thành, an nguy của người trong thiên hạ nằm cả trong tay chàng, chàng không thể chết như vậy được, chàng phải thay đổi vận mệnh, bắt đầu từ giờ chàng cần giành giật mọi thứ cho mình.

Không hề có cảm giác, hoàn toàn

bằng vào ý thức, Liễu Dật chớp mắt đã cảm thấy trong lòng không còn áp lực trầm trọng hay nỗi đau nát lòng, tất cả đều nhẹ nhõm...Khí tùy tâm khởi, tâm tùy ý động, những kiếm thức vẫn dùng chỉ cần một cái cất tay là được, “vạn vật vi khoái bất vi phá, dĩ ý bất vi tiên, dĩ vô thức xuất tối cao thức” (trong vạn vật chỉ cần nhanh, lấy ý làm đầu, vô thức chính là chiêu thức tối cao), đó gọi là hồn phách của kiếm, tâm ý của người: Vô Thức.

Bi Mộng Kiếm được rút ra, vừa ra khỏi bao, trên thân kiếm xuất hiện huyết hồng ắn lẩn trong hào quang đỏ, hắc khí bắt đầu chuyển động kịch liệt. Hồng quang trong mắt Liễu Dật không ngừng lấp lánh, hai tay nắm chặt chuôi kiếm,

đưa cao quá đỉnh đầu, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tự động vận hành mãnh liệt, trên thân kiếm xuất hiện hào quang màu lục, hắc khí dần chuyển biến thành thực thể màu đỏ; một con rồng đỏ chậm chậm giương rộng tứ trảo, cuộn tròn trên thân thể chàng, chậm chậm dung hợp.

Đột nhiên, chàng hét lớn: “Vô Thức...”, thân thể liền tỏa hồng quang, hình ảnh hồng long hiện ra rồi nhanh chóng biến mất. Long ảnh vừa tan biến, một đạo hồng quang lại xuất hiện trên trán hỏa long, xua tan hơi nóng chung quanh. Tiếp đó một tiếng kêu kì dị truyền lại, tiếng kêu vô lực, hoảng sợ...Hỏa long đang cuộn tròn trên mặt hồ lửa nham tương đột nhiên từ từ lặn xuống.

Toàn bộ sự tình diễn ra trước mắt,

Liễu Dật hoàn toàn không biết gì vì đó đều là ý thức. Hồng quang trong mắt dần tan đi, “đang” một tiếng, Bi Mộng Kiềm rớt khỏi tay chàng xuống đất. Chàng cảm giác vô cùng mệt mỏi, không còn chút khí lực nào, chậm rãi ngã xuống, tấm thân và mái tóc trắng cô độc ngã xuống dưới thạch bích cạnh bờ hồ nhام tương...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 124: Thiên Chi Tinh Hoa, Vi Tín Niệm ...

Người là một loại động vật kì quái, có những việc xảy ra rồi thì không thể

tưởng tượng theo lí lẽ thông thường, vì xảy ra trong ý thức, họ có lẽ vĩnh viễn không nghĩ ra hoặc vĩnh viễn không nhớ nổi.

Không rõ thời gian trôi qua bao lâu, cũng không biết là lúc nào, Liễu Dật chỉ cảm thấy chung quanh nóng như lửa, thậm chí còn nóng hơn lửa nhiều, miệng khô lưỡi rát, chàng từ từ mở mắt, chậm chạp nhìn tứ phía, đã xảy ra chuyện gì? Đây là đâu, vì sao chàng lại đến đây?

Chàng vô cùng hư nhược, miễn cưỡng dùng nốt chút khí lực cuối cùng chậm chạp đứng dậy, thân thể run run càng chứng tỏ lúc này chàng gần như kiệt quệ. Chàng phát hiện Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tự động vận hành trong thân thể, sản sinh ra một lớp hộ thân

cương khí cách ly chàng khỏi sức nóng. Nhưng dù có cương khí hộ thân, chàng vẫn cảm nhận được sức nóng phi thường.

Chàng nhìn Bi Mộng Kiếm cắm trên mặt đất, tựa hồ đã xảy ra chuyện gì đó. Tận lực lục lọi trí nhớ nhưng chàng chỉ nhớ được mình đã đến hỏa sơn này, đến bên mặt hồ nham tương sau đó xuất hiện một con hỏa long đáng sợ, rồi nó phả ra làn hơi nóng bỏng khiến chàng mơ hồ, dần dần hôn mê, về sau xảy ra chuyện gì thì chàng không biết.

Chàng nhặt Bi Mộng Kiếm lên, đeo vào bên hông, cố gắng nhớ lại những việc về sau nhưng chàng nỗ lực thế nào, chỉ nhớ được mỗi cảnh tượng trước lúc hôn mê, những chuyện khác chàng không tài nào biết được, hỏa long hiện giờ ở

đầu, chàng cũng không rõ nốt.

Chàng hoang mang nhìn về giữa vùng nham tương phía xa, đột nhiên bạch quang lóe lên, hấp dẫn ngay ánh mắt chàng, là gì đây? Ở giữa hồ nham tương, chàng phát hiện thấy một khối đá trong suốt màu trắng to cỡ nắm tay, hình lăng trụ bát giác. Tuy ở giữa nham tương nhưng khối đá không có điểm nào chứng tỏ bị xâm hại, thậm chí màu sắc lại là màu trắng, ngược hẳn với màu đỏ của nham tương.

Trong một khắc, Liễu Dật quên ráo những gì có trong đầu, toàn bộ bị khối đá trước mắt thu hút, làm cho vừa vui mừng vừa kinh ngạc, vì khối đá chính là Thiên Tinh Khoáng mà Lang Vương đã tả. Nhưng sao lúc trước chàng xuống đây lại

không phát hiện ra khối đá này?

Chàng đương nhiên cảm thấy hoang mang, làm sao giết được hỏa long, chàng hoàn toàn không nhớ gì, cũng không thể trách chàng vì những chuyện diễn ra trong ý thức có ai biết được? Khối Thiên Tinh Khoáng này chính là tinh hoa của hỏa long, sau khi hỏa long chết đi, tinh hoa của nó bập bênh trôi nổi trên mặt nham tương. Cần biết rằng những sinh mệnh sau khi tiến hóa đều để lại những vật có giá trị phi thường, những tiến hóa như vậy chỉ bao hàm thực thể phi sinh mệnh, tỉ như tinh linh, thú, yêu... vân vân. Còn như tiến hóa của người, quỷ, tiên, ma là vĩnh viễn, mất thời gian tương đương cũng khó lòng thực hiện được.

Lúc này, chàng không không chế nổi

cảm giác kích động trong nội tâm, ngày ngày đêm đêm tìm kiếm, không nề gian khổ, cuối cùng cũng có thu hoạch nhưng chàng không biết được rằng chỉ vì khối Thiên Tinh Khoáng này suýt nữa đã bị biển lửa nuốt chửng.

Chàng không suy nghĩ nhiều, nghiêng người, tay trái nắm lấy thân kiếm đen nhánh, tay phải từ từ tiếp xúc với cán kiếm nhô lên, cảm giác được bị thương của kiếm, cảm giác kiếm ý, chàng dù hư nhược nhưng lại thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đến tầng thứ 12, định dùng Bi Tứ Thức cắt đứt dung nham rồi dùng tốc độ nhanh nhất xông vào lấy Thiên Tinh Khoáng.

Gió lộng thổi bay mớ tóc trắng, cuốn theo cả bụi đất, hồng quang trong mắt

chàng lóe lên, chớp mắt một đạo kiếm quang hình bán nguyệt xuất ra, cắt khối nham tương nóng cực độ thành hai phần, ở trung gian xuất hiện một đường nứt.

Chàng liền nắm lấy cơ hội chóng vánh, té khởi Bi Mộng Kiếm nhanh nhẹn hạ xuống chỗ mặt đất hở ra có chứa Thiên Tinh Khoáng. Mặt đất cuộn lên một chút bụi thì dung nham phía sau đã hợp lại, chàng kịp thời chớp lấy khối Thiên Tinh Khoáng màu trắng, bay thẳng về hướng động khẩu lộ thiên. Kì quái là khối Thiên Tinh Khoáng này tịnh không hề nóng bỏng, ngược lại có phần mát lạnh, xem ra mọi vật trong thiên hạ đều tuân theo quy luật tương sinh tương khắc, cũng như chỗ nào có độc xà xuất hiện thì trong phạm vi bảy bước thế nào cũng có

cổ hoa khắc chế hoặc giải được.

Chàng biết nơi đây nhất định có điều cổ quái nhưng đang nóng lòng, thời gian eo hẹp nên không thể chú ý được, vận khởi Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đến 12 tầng, bay về khoảng không gian sáng rọi phía trên, vô thanh vô tức lướt ra...

Nhưng để có được thành công tất phải trả giá, bản thân chàng vô cùng hư nhược, từ lúc tỉnh lại liên tục hai lần thôi động tâm pháp đến mức cực hạn làm hao phí hầu hết chân nguyên, hiện giờ nội phúc đã bị thương bởi lực phản chấn sinh ra do miễn cưỡng thôi động tâm pháp. Đứng trên phi kiếm, chàng nhanh chóng gỡ Vòng Hồn xuống, “ọe” một tiếng, thổ ra một ngụm máu bầm, là

cuồng bạo chi huyết.

Chàng không muốn đem cuồng bạo chi huyết ra chọc giận người của Yêu tộc, trên đảo này ngoài hỏa long chỉ có lục giao là đáng cho chàng lưu tâm. Hỏa long đã bị phong ấn tại sơn động không thể thoát ra, lục giao căn bản không đủ năng lực để trái lệnh chàng.

Chàng nhanh chóng bay về ngư thôn, chậm chậm hạ xuống rồi thu hồi Bi Mộng Kiếm.

Lúc đó, hầu hết ngư dân đã tụ tập lại, họ muốn nhìn thấy vị “anh hùng” trở về, nhưng họ cũng nhìn thấy dấu máu tươi trên môi chàng.

Hải Lan Nhi cùng muội muội Hải Linh Nhi chạy lại, nhìn sắc mặt trắng nhợt của Liễu Dật hỏi: “Đại ca ca chưa

già, sao tóc lại trắng như vậy, ồ....môi đại ca ca có máu kìa.”

Chàng nhìn Tiểu Hải Lan nói: “Đại ca ca không sao, chỉ thụ thương nhẹ, ca ca sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi mà.”

Lúc này Hải Xoa mới xuất hiện, nói với chàng: “Đại hiệp, tôi thấy ngài nên ở lại đây tĩnh dưỡng vài hôm, sắc mặt ngài không tốt lắm, chắc là đã gặp chuyện gì đó. Ngài là ân nhân của chúng tôi, nếu ngài xảy ra chuyện, trong lòng chúng tôi sẽ không yên.”

Liễu Dật lắc đầu: “Hải đại ca, đa tạ huynh, nhưng mà tôi thật sự có việc gấp....việc đó so với sinh mạng tôi còn quan trọng hơn, tôi giờ đã về đến đây, xin cáo biệt huynh.”

Hải Xoa nói với vẻ thân mật: “Có

thời gian, ngài nhất định phải đến thăm chúng tôi, chúng tôi không giống ngài có thể lên trời xuống đất nên không thể đến đại lục của ngài, chỉ mong ngài bay đến chỗ chúng tôi.”

Liễu Dật cười nhẹ: “Tôi hiểu rồi.” Đây là lần đầu chàng cười, cảm nhận được tấm lòng chất phác của các ngư dân cùng sự quan tâm của họ, khiến lòng chàng có cảm giác ấm áp.

Hải Lan Nhi nói với chàng: “Đại ca ca đã nói nhất định là đúng rồi, bọn muội đều đợi huynh trở lại thăm.”

Chàng gật đầu: “Đúng rồi, Tiểu Lan ngoan, đại ca ca nhất định phải quay lại gặp Tiểu Lan chứ”. Chàng nhìn mọi người rồi thốt lên: “Các vị, hẹn tái kiến.” Nói đoạn không đợi mọi người hồi đáp,

tê khởi Bi Mộng Kiềm đỡ lấy tám thân nhọt nhọt vô lực, cố gắng một lúc, chàng cũng từ từ lẫn mất vào trời đêm...

Có lẽ là vận mệnh hoặc đã được an bài, chừng một sát na sau khi Liễu Dật bay lên không trung, một đạo quang mang màu lam thẫm từ trên không rơi xuống, nằm lăn lóc trên mặt đất.

Hải Lan Nhi cùng muội muội Hải Linh Nhi chạy tới xem, là một cuốn sách, bìa bọc hoàng kim đính 16 viên bảo thạch, phản xạ ra lam quang, dưới trời đêm lại càng lộng lẫy. Hải Lan Nhi nhìn cuốn sách, tự nói: “Cuốn sách này của đại ca ca làm rơi.”

Hải Linh Nhi cuối cùng cũng lên tiếng, cô bé nhỏ hơn chị 3 tuổi, thân hình thấp hơn, còn chưa hiểu biết nhiều nên

nói: “Tỷ tỷ, chúng ta không biết chữ, hay là vào trong thôn tìm học cứu tiên sinh (thầy đồ) đọc giúp.”

Hải Lan Nhi gật đầu: “Hay lắm, trước hết cứ xem cuốn sách này viết cái gì đã rồi đợi đại ca ca quay lại lấy.”

Sự tình đã xảy ra như thế, bàn tay của vận mệnh lại chuyển hướng sang hai tiểu hài tử nhưng chúng có hiểu được câu chuyện đó? Nếu hiểu được thì cần bao nhiêu năm đây? Có thể lúc đó “Bị trớ chú đích ái” đã hoàn thành ba đời ba kiếp của Liễu Dật, hoặc giả đem đến cho hai tiểu nữ hài một thứ còn quý giá hơn, đó....là gì?

Hoặc là chúng sẽ xuất hiện trong câu chuyện, hoặc là chúng chỉ biến mất một cách bình phàm...Những điều bất bình

phàm đã được chú định thì không thể tránh được, những người bình phàm lại không cách nào để trở thành bất bình phàm.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 125: Tà Ác Kí Ưc, Song Long Hiện ...

Suốt dọc đường Liễu Dật không dám dừng chân, chàng không hiểu vì sao từ lúc tỉnh lại ở sơn động đó đến giờ, thân thể lại hư nhược như vậy, trong trí nhớ dường như có một đoạn không liên mạch nhưng chàng cũng không muốn cả nghĩ, chỉ một lòng nhanh nhanh trở về Phong

Đô Quỷ Thành nơi Trung Nguyên. Tuy vậy, thân thể yếu ớt của chàng đã đến cực lực, lại cố gắng thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp hai lần nên giờ có thể ngã gục bất cứ lúc nào. Dù trong mắt có phần hoảng hốt nhưng chàng vẫn phải kiên trì, trên thân còn mang hi vọng của bao người, chàng không thể để niềm hi vọng ấy lụi tàn như thế này được.

Thời gian nhỏ giọt trên thân ảnh cô độc của chàng, một ngày rồi lại một ngày trôi qua, đã là ngày thứ 4 chàng cấp tốc bay về nơi mọi người ẩn tránh. Chàng đã mệt, mệt lắm rồi chỉ muốn dừng lại nghỉ ngơi một chốc. Tuy rằng bình thường Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp có thể giúp chàng hấp thụ hỗn độn chi khí của thiên địa và cũng có tác dụng liệu thương

nhưng chàng liên tục ngự kiếm, nổi mềnh mỗi trong thân thể không ngừng tăng lên, lại thêm quá hư nhược nên có thể mất nhiều ngày mới điều thương xong.

Cuối cùng chàng cũng về đến nơi, tinh thần phần chấn trở lại, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, thu hồi Bi Mộng Kiếm. Thân thể lão đà lão đảo, chàng đã quá mềnh mỗi, quá hư nhược, nhất là bốn ngày đêm liên tục đăng trình khiến vết thương càng thêm trầm trọng.

Lang Vương, Bạch Hồ cùng mọi người thấy chàng đáp xuống liền chạy lại.

Liễu Dật hỏi Lang Vương: “Lão sư, mọi người đâu rồi?”

Lang Vương đáp: “Những người khác đã sớm về cả rồi, đang đợi Ma chủ,

chiều theo tốc độ của Ma chủ, không thể mất những mười hai ngày.”

Liễu Dật kinh ngạc: “Mười hai ngày? Ta chỉ mất có 7 ngày cơ mà, sao lại thành những 12 ngày nhỉ?”

Lang Vương bị câu hỏi ngược của chàng làm cho kinh ngạc: “Ma chủ, ngài xem ra vô cùng hư nhược, chắc là nhớ nhầm thôi, chính xác là ngài mất 12 ngày mới quay về.”

Liễu Dật hơi hoang mang, chàng đi mất 3 ngày, về mất 4 ngày, tất cả chỉ có 7 ngày thôi, mọi người và Lang Vương chắc không nhớ lộn, vậy thì 5 ngày kia trôi qua như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?

Nhất thời, đầu óc chàng loạn cả lên, cảm thấy hơi hoảng hốt, thậm chí tâm lý

có phần kinh khiếp, chàng hoàn toàn không nhớ được gì về quãng thời gian 5 ngày ấy.

Rốt lại, trong 5 ngày ấy đã xảy chuyện gì? Ai biết đây? Nhưng còn phải giải quyết vấn đề trước mắt, chàng thu nhiếp tâm thần, nói: “Lão sư, tôi đã lấy được Thiên Tinh Khoáng.”

Lang Vương nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, hỏi ngược lại: “Thiên Tinh Khoáng? Nhưng Thất Nguyệt và Ngạo Thiên đã lấy được rồi. Sao lại đồng thời xuất hiện 2 khối khoáng thạch, đã là tuyệt thế thần vật thì không thể cùng lúc xuất hiện 2 khối được!”

Lúc này, Thất Nguyệt và Ngạo Thiên cùng đi tới, trong tay Ngạo Thiên cầm một khối khoáng thạch màu trắng, lấp

lánh, trong suốt, cũng hình bát giác lảnh, giống như khối Thiên Tinh Khoáng của chàng, có điều lớn hơn vài ba lần.

Chàng lần tìm trên thân mình, muốn lấy ra khối Thiên Tinh Khoáng của mình nhưng tìm một lúc lâu mới phát hiện rằng khối khoáng thạch kì quái đó đột nhiên biết mất. Chàng nhìn khối Thiên Tinh Khoáng trên tay Ngạo Thiên, thốt lên với vẻ không tin nổi: “Mất rồi.”

Lang Vương nhìn thấy ánh mắt hoang mang của chàng, ông không biết trong mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì đó nhưng có thể khẳng định chàng tuyệt đối phải trải qua một trường ác đấu mới lấy được khối khoáng thạch thần bí, giờ khối khoáng thạch đó biến mất, chỉ có 2 khả năng. Thứ nhất đã rơi mất trong lúc phi

hành, thứ 2, đó căn bản không phải là Thiên Tinh Khoáng, chỉ là một vật rất giống mà thôi.

Liễu Dật nhìn Ngạo Thiên, gật đầu nói: “Tốt, dĩ nhiên là Ngạo Thiên môn chủ đã tìm được khối khoáng thạch này, mời lão sư nhanh chóng chuẩn bị luyện chế thần tiễn, tôi thấy mọi người không trụ nổi nữa rồi.”

Lang Vương đồng ý: “Vâng, cần phải nhanh lên vì hiện tại ma khí càng lúc càng nặng, không biết lúc nào thì Cửu U Ma Thần thoát được phong ấn.”

Liễu Dật lại gật đầu, nhìn chung quanh, đột nhiên ánh mắt chàng chạm phải Thất Nguyệt, không hiểu sao nàng lại như một tiểu cô nương đang phạm lỗi, đầu cúi xuống, một mực im lặng, lúc

nàng chột ngẩng đầu lên, chàng nhận thấy trong mắt nàng nỗi sợ hãi, ân hận. Là chuyện gì? Chàng không muốn nghĩ ngợi nhiều.

Chàng quay người nói với Lang Vương: “Lão sư, tôi thụ thương vài chỗ, cần phải lui vào điều dưỡng, mọi sự ở đây nhờ ông phân phó. Nếu có chuyện gì khó xử, nhất thiết đợi tôi tỉnh lại hẵng nói.”

Lang Vương gật đầu, ông không biết vì lý do gì chàng thụ thương, đương kim trên thế gian này còn có kẻ làm chàng bị thương được ư? Nhưng ông biết không có chuyện gì là tuyệt đối...

Chàng lẳng lặng tiến vào trường bông dưới ánh mắt quan sát của Lam Nhận, Thiên Kiêu, Thập Kiệt Nhất, Đại Dao

Vương. Chàng thụ thương không phải nhẹ, cảm giác nếu như không phong bế ý thức, từ từ điều dưỡng thì luồng chân nguyên hỗn loạn có thể xé nát thân thể, khiến chàng banh xác mà chết.

Nhìn chàng rời đi, Lang Vương quay đầu nói: “Mời thủ lĩnh các môn phái theo ta...”

Nói về Liễu Dật, sau khi vào trong trường chàng không hiểu mình có chuyện gì không ổn, đã xảy ra chuyện gì mà trong đầu chỉ nhớ rõ ràng được 7 ngày trong khi Lang Vương lại bảo là 12 ngày, kí ức về 5 ngày đó đã mất đi đâu, hơn nữa khôi đá thần bí không phải là Thiên Tinh Khoáng kia vì sao biến mất? Tất cả mọi chuyện khiến đầu óc chàng rối rắm.

Một lúc sau, chàng ngồi trên giường,

theo thói quen cỡi Bi Mộng Kiếm ra, đặt lên hai chân rồi tự điều chỉnh chân nguyên, bắt đầu phong bế lục thức, tiến vào cảnh giới vong ngã...

Cần biết rằng giấy không thể gói được lửa, câu hỏi nào rồi cũng có đáp án, chỉ là nếu gặp phải vấn đề phức tạp thì để có đáp án cần nhiều thời gian.

Chàng hoàn toàn quên mất bản thân, tuy nhiên sau khi tiến vào cảnh giới vong ngã, một đạo hoàng quang lóe lên, tiếp đó lại xuất hiện một đạo hồng quang, như thể chúng tự đến từ một nơi hắc ám.

Chàng hơi hoảng loạn. Nên biết là khi đã vào đến cảnh giới vong ngã không thể xảy ra chuyện gì, thậm chí có người đến trước mặt muốn thương tổn chàng thì nếu không tỉnh lại, chàng cũng không thể

biết được. Hơn nữa, lục thức đã phong bế, những thứ như tưởng tượng, ảo tưởng, mộng cảnh đều không thể xuất hiện.

Cát Lợi Nhi có thể tiến vào cảnh giới vong ngã của chàng đã khiến chàng kinh ngạc, hiện giờ còn kinh ngạc hơn. Chàng đã tự phong bế lục thức, sao lại còn tiến vào trong ảo cảnh, đây là nơi nào, tuy có phần quen thuộc, khá giống với mộng cảnh của mười năm trước nhưng chàng vẫn hơi hoảng sợ, tàu hỏa nhập ma chẳng?

Trong vùng tối tăm, chàng có cảm giác hoang mang, cũng lúc đó, hoàng quang và hồng quang liên tiếp lóe lên, hai con rồng liền xuất hiện trước mắt chàng.

Là...Long Hoàng, Liễu Dật có thể cảm giác thấy con rồng đỏ là Long Hoàng, vốn hóa thành Bi Mộng Kiếm, trong giấc mộng hồi 10 năm trước chàng đã thấy qua nên cảm giác được hình dạng của Long Hoàng, chỉ không ngờ Long Hoàng lại xuất hiện chân thực trong ảo cảnh này.

Tâm niệm chàng khẽ chuyển: “Không đúng, Long Hoàng đã bị Bàn Cổ giết, hồn phách đã tan nát, chỉ còn lại nhục thân hóa thành Bi Mộng Kiếm, lưu giữ câu chú đối nghịch với Thần. Những sinh mệnh vô hồn vô phách thì dù là trong mộng cảnh, ảo giác cũng không thể xuất hiện, nhưng hiện tại thân hình to lớn của Long Hoàng xác thật đã xuất hiện.”

Nhìn qua phía đối diện, một vật màu

vàng đang phát xuất quang mang rực rỡ, là...là hỏa long từng xuất hiện tại hồ nham tương. Chỉ thấy chung quanh thân thể hỏa long bốc lửa, vô tận hơi nóng khiến cả không gian biến thành cong queo. Vì sao, vì sao nó lại xuất hiện ở đây, đây là đâu?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 126: Di Biến Tiến Hóa, Hồng Sắc Đích ...

Có thể, những thứ không rõ ràng đều có góc cạnh riêng, mỗi việc xảy ra đều có lý do riêng. Còn bạn, chỉ có thể tiếp thụ bởi bạn không có chọn lựa nào khác.

Nhìn hai con cự long bay lượn trong vùng tối, Liễu Dật không biết phải nói gì, cũng không biết đó là gì? Hai chuyện vốn không thể tồn tại vì lí do nào đó lại xuất hiện ở đây. Long Hoàng từ bảy ngàn năm trước đã thành tro tàn, còn hỏa long vốn ở hòn đảo cách xa những ngàn vạn dặm, vì sao lại cùng ở trong không gian hắc ám?

Chàng còn đang vẫn vơ, một tiếng gầm chấn động không gian hắc ám vang lên, liền đó Long Hoàng uốn khúc bay lên, càng lúc càng cao, đột nhiên thân hình xoay chuyển, rồi biến mất, trở thành một thanh trường kiếm đen nhánh.

Chàng tự nhiên nhận biết, là Bi Mộng Kiếm, Long Hoàng vừa biến mất Bi Mộng Kiếm liền xuất hiện. Hỏa long bay

thẳng về hướng thân kiếm, quán quanh theo chiều ngược lại.

Vốn thân thể hỏa long quá lớn, nhưng khi bay về hướng Bi Mộng Kiếm do Long Hoàng hóa thành, thân thể càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ lớn bằng đúng với thân kiếm. Bi Mộng Kiếm liền phát ra hỏa quang, xung quang tỏa rạng kim sắc chói lọi.

Liều Dật không rõ xảy ra chuyện gì, quang mang ngừng lại, kim quang vừa tan biến, chàng liền phát hiện hỏa long cũng không thấy đâu nữa. Lúc đó, Bi Mộng Kiếm bay về phía chàng với tốc độ không quá nhanh, chàng nhẹ nhàng tiếp lấy, quan sát kỹ càng thân kiếm, bao kiếm hình tròn không còn hoàn toàn màu đen, đã bị khắc hình một con rồng, chính là

hỏa long không vượt.

Chàng nhẹ nhàng gạt kiếm, thân kiếm đã biến đổi, lưỡi kiếm không còn nguyên màu trắng, cả thân kiếm biến thành đen nhánh nhưng không thấy lớp hắc khí bao quanh. Chàng nắm lấy chuôi kiếm, trong khí tức bị thương ẩn chứa một chút ấm áp, cảm giác chưa bao giờ thấy qua, chàng không rõ có chuyện gì xảy ra. Cũng lúc đó, không gian hắc ám đột nhiên sáng bừng, chàng liền nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thấy mình đang ở trong trướng bông.

Chàng cảm thấy vô cùng thoải mái, những mối mệt lúc trước đã không còn, mọi tĩnh mạch trong thân thể đều thông sướng, khôi phục lại trạng thái hoàn hảo. Chàng bỗng cảm giác hai chân ấm ấm áp

áp, cực kỳ thư thái, nhìn xuống Bi Mộng Kiếm buông ngang chân thấy có chút kỳ quái, thân kiếm...thực sự đã biến đổi.

Chàng nhè nhẹ cầm Bi Mộng Kiếm lên, trên thân kiếm quán quanh một con hỏa long đang bay, cảm giác ấm áp này chính từ cây kiếm truyền ra. Chàng lại nhẹ bặt kiếm, chỉ thấy thân kiếm không còn là màu trắng bạc, đúng như trong ảo cảnh lúc trước, đã biến thành màu đen nhánh.

Liễu Dật không biết Bi Mộng Kiếm xảy ra điều gì, vì sao lại có biến hóa này nhưng chàng có cảm giác rằng nó tự cường hóa, Bi Mộng Kiếm hiện tại mạnh hơn hẳn trước kia.

Chàng không nghĩ ngợi nữa, cầm kiếm bước ra khỏi trướng. Lúc đó, ở khu

vực giữa chính, ma lưỡng đạo dựng lên một chiếc lò luyện khổng lồ, Lang Vương dẫn theo mọi người, liên tục quan sát động tĩnh bên trong lò luyện.

Ông thấy chàng bước ra, nói ngay: “Ma chủ, sao không nghỉ ngơi đi!”

Chàng lắc đầu, nhìn lại những gương mặt quen thuộc: “Mọi người ở đây liều mạng, ta làm sao có tâm tình nghỉ ngơi.”

Lang Vương gật đầu, lại thở dài thốt: “Có chuyện nhằm lẫn, thần đã coi thường độ cứng rắn của Thiên Tinh Khoáng, loại lửa thông thường khó mà luyện nổi. Thần đã cho thêm rất nhiều chất liệu nhằm tăng nhiệt độ nhưng chưa ăn thua gì.”

Đại Dao Vương nhìn Lang Vương thốt: “Ông đùa à, vất vả lắm mới tìm được mọi thứ về mà lại không luyện

được. Chúng tôi không muốn đợi chết, ông nhìn những người đang trấn thủ Trấn Ma Kỳ xem, sắp không ổn rồi.”

Liễu Dật nhìn theo hướng Đại Dao Vương chỉ, quả nhiên những người trấn thủ trên không tuy luân lưu thay đổi nhưng tốc độ khôi phục của họ không nhanh như ma khí, xem tình hình này tối đa là 3 ngày nữa, họ đều kiệt quệ.

Chàng hỏi: “Lão sư, không có cách khác sao?”

Lang Vương buông tiếng thở dài tự trách: “Đều tại thần, trăm điều kín kẽ vẫn để hở một điều, đã quên mất rằng Thiên Tinh Khoáng này là do thiên địa tinh hoa nuôi dưỡng mà thành, lửa thường dù nóng mấy cũng khó lòng dung hóa được. Thần nghĩ muốn dung hóa nó cần phải

đưa lò luyện vào trong hỏa sơn nơi hải ngoại thì sẽ có biện pháp. Nhưng thời gian không đủ...”

Liễu Dật suy nghĩ một chốc rồi nói: “Lão sư bắt tất tỵ trách, chuyện này nhất định có cách giải quyết, sao không thử chặt ra thành nhiều phần rồi mới luyện?”

Lúc đó, Lam Nhận đi tới: “Đúng đó, nếu không không chặt được, gọi tôi là xong.”

Lang Vương lắc đầu: “Nếu thần không chặt được thì các vị thủ lĩnh chính, ma đều ở đây, họ đã chặt lâu rồi, đó không phải cách. Cần nhớ là Thiên Tinh Khoáng này càng nhỏ thì chỗ đốt lửa cũng phải nhỏ theo; cả khối vẫn tiện hơn nhiều mảnh, ngược lại thần sợ không luyện hóa nổi.”

Liễu Dật hỏi tiếp: “Chả lẽ các vị thủ lĩnh chính, ma lưỡng đạo không có pháp bảo nào thuộc hỏa hệ sao?”

Lang Vương gật đầu: “Có thì cũng có nhưng những pháp bảo đó thiên về tính năng công kích, sao có thể chịu nổi thời gian thiêu đốt dài để luyện hóa khối đá?”

Liễu Dật cảm thấy hiện thời khó có biện pháp, nếu như không thể luyện hóa được Thiên Tinh Khoáng thì họ thật sự sẽ phải chết trong hi vọng. Chẳng lẽ đơn giản là không có cách giải quyết?

“Ầm”, từ Phong Đô Quỷ Thành cách ngoài trăm dặm truyền lại tiếng nổ động trời, âm thanh vừa bùng nổ, vô số tử linh liên tục va đập vào lớp khí bảo vệ màu vàng, dần dần lớp khí bắt đầu dao động...

Lang Vương lắc đầu, ngồi sụp xuống than: “Gấp cũng không được, đều tại tôi đã quên mất lửa thường không thể luyện chế được Thiên Tinh Khoáng, là tôi phụ lòng các vị, là tôi đã sai, đều tại tôi sai...”. Nghe Lang Vương tự trách, Liễu Dật đột nhiên cảm thấy lòng ngực bức bối.

Nhìn chiếc lò luyện khổng lồ mà lòng chàng đau đớn vạn phần, lẽ nào thế giới đã đến ngày tàn? Nỗ lực của mọi người đều trở thành công cốc? Có thể khi Cửu U Ma Thần xung phá được phong ấn, độc chương trong đó sẽ giết toàn bộ mọi sinh mệnh, trên đời này chỉ còn mỗi y tồn tại?

Trong lúc chàng đang chìm trong đau đớn, suy nghĩ loạn xạ, một giọng nói vang lên: “Các vị nhìn kia.” Chàng nhìn

theo hướng phát ra tiếng nói, là Thiên Kiêu, người con gái giống hệt Cát Lợi Nhi vừa lên tiếng. Chàng không nhìn nàng bởi chàng phát hiện ánh mắt mọi người đang nhìn vào mình. Thủ lĩnh chính, ma lưỡng đạo, Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất, A Cửu, Thủy Nhi, cả Lam Nhận, Lang Vương, mục quang đều rọi vào chàng.

Chàng dường như cảm giác có điều không ổn, hỏi Lang Vương: “Lão sư, có gì

sao?”

Lang Vương tựa hồ mười phần kinh ngạc, không đáp, chỉ dùng quạt chỉ vào Bì Mộng Kiếm trên tay trái chàng.

Chàng chậm rãi nhìn xuống tay trái... là...là gì? Toàn bộ thân kiếm màu đen

bỗng nhiên bốc lửa, ngọn lửa rừng rực thể hiện nhiệt độ tuyệt đối, trong phạm vi một xích quanh thân kiếm hoàn toàn bị lửa đỏ bao phủ, nhưng tay trái của chàng, kể cả nửa bàn tay ngập trong lửa chỉ có cảm giác hơi ấm áp thôi...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 127: Kiếm Giả Chi Mộ, Phá Thiên Đạo ...

Mọi thứ đều không ngừng biến hóa, đời người có thăng có trầm, câu chuyện có cao trào và thoái trào, không thể nào tránh được. Bạn đừng kinh ngạc, trong đời mình, bạn không thể lúc nào cũng

sung sướng...Bảy ngàn năm rồi, thế giới đã biến đổi, con người biến đổi, thanh kiếm trong tay Liễu Dật cũng biến đổi, biến đổi theo kiểu nào thì tôi không có cách diễn giải, truyền thuyết này chỉ có thể đợi bạn đến đọc.

Chăm chăm bàn tay trái của mình rồi nhìn thanh trường kiếm đen nhánh, Liễu Dật hoàn toàn rồi bời, cái gì vậy, ngọn lửa hồng đang bao quanh thân kiếm, thiêu đốt cánh tay chàng nhưng không có cảm giác nóng bỏng, ngược lại, đó là cảm giác ấm áp, khiến chàng phấn chấn vô cùng.

Ánh mắt mọi người đều bị ngọn lửa hồng đang nhảy nhót hấp dẫn, ngọn lửa lung linh nhưng nóng rẫy, người đứng quanh bất giác tự lùi lại vài bước bởi

sức nóng khiến hơi thở họ gấp gấp hẳn lên, ý thức trở nên mông lung.

Lang Vương vận khởi hộ thân cương khí chống lại áp lực của hơi nóng, nói với Liễu Dật: “Ma chủ, nóng quá, ngài không có cảm giác gì ư?”

Liễu Dật lắc đầu: “Ấm áp lắm, không nóng chút nào, nhưng...đây là chuyện gì vậy? Nó làm cách nào đó đã tụ lại trên thân kiếm của ta, ta không thể không chế được.”

Lang Vương tràn đầy nghi hoặc, mặc cho ông đã đi khắp tam giới suốt hơn ngàn năm nhưng chưa bao giờ thấy thứ lửa nào thần kỳ như thế.

Liễu Dật nhìn quanh, mặt đất dần dần cháy sém, đột ngột bị lửa đỏ làm nứt ra. Bỗng nhiên, trong đầu chàng ánh lên một

một tia sáng, nhiệt độ quả nhiên cao, nếu như dùng để dung luyện Thiên Tinh Khoáng sẽ thế nào?

Chàng nắm chắc chuôi kiếm, tuốt mạnh Bi Mộng Kiếm, lúc đó, chung quanh lưỡi kiếm đen nhánh bị lửa đỏ bao phủ, trông cực kỳ quái dị.

Chàng thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, đem vô thượng chân lực nhập vào trong thân kiếm, chớp mắt cảm giác được luồng chân khí bị một tầng khí nóng vây lại, Bi Mộng Kiếm bắt đầu rung động, toàn bộ thân kiếm bị lửa đỏ bao phủ, tựa hồ...chàng không khống chế nổi nó, hình như Bi Mộng có sinh mệnh, muốn thoát ly khỏi chàng.

Chàng nói lớn với Lang Vương: “Lão sư, mau mở lò luyện.”

Lang Vương lập tức hiểu ra, cấp tốc mở nắp lò luyện, chỉ thấy bên trong lửa vàng vẫn không ngừng dung luyện khối Thiên Tinh Khoáng, cũng lúc đó Liễu Dật buông lời song thủ, một tiếng ngân lạnh lạnh phá không bay lên, trường kiếm đen nhánh hóa thành một con hỏa long, tiến thẳng vào lò luyện.

Chàng thở hắt một hơi, không hiểu Bi Mộng xảy ra chuyện gì mà dùng khí lực cực lớn cũng không cách nào giữ nổi nó, chỉ cảm thấy thanh kiếm muốn xông vào lò luyện; vì vậy khi Lang Vương mở nắp, chàng chỉ lơ tay trong thoáng chốc, nó đã hóa thành hỏa long, tiến thẳng vào trong.

Bầu không khí dần bình tĩnh lại, Lý Lăng bước tới, chấp tay thành quyền nói:

“Cung hỉ thành chủ, thanh kiếm này đã thành kiếm thần, chắc không lâu nữa có thể trở thành đế kiếm.”

Lúc này trên tay Liễu Dật không còn ngọn lửa hồng nữa, chỉ có vỏ kiếm màu đen, mọi người đều thông thả tiến lại.

Chàng nói: “Lời huynh đài tại hạ không hiểu, trăm năm ôm giấc mộng si kiếm chắc huynh đài rất am hiểu kiếm đạo, có thể nói rõ ràng được chăng?”

Lý Lăng cười nhẹ đáp: “Ta cũng không rõ lắm, chỉ được nghe Lãnh Kiếm huynh nói rằng kiếm không phải là vật chết mà có sinh mệnh, giống như thế giới của chúng ta, có người bình phàm, người bất bình phàm, người tu kiếm, người tu đạo, lại có cả những bậc thống chế cao cao tại thượng; kiếm đạo cũng giống như

thể, thần kiếm chắc chắn là vật bất phàm, có thể trợ giúp chủ nhân hoàn thành tu nghiệp nhưng mà mọi người thường bỏ qua một điểm là phải giúp ngược lại cho tu nghiệp của kiếm, kiếm giúp người thành nhân đạo thì người phải giúp kiếm thành được kiếm đạo, tạo thành trạng thái hai bên hỗ trợ lẫn nhau, có thể lên thẳng thiên đạo.”

“Cho dù Lý Lăng đã si kiếm bách niên cũng không cách nào tham ngộ được nhân kiếm hỗ tu như vậy để lên thiên đạo. Nghe Lãnh Kiếm huynh giảng giải về kiếm như nghe được thiên thư. Chắc huynh ấy đã sớm qua được thiên đạo tiến vào trí đạo, tu vi đã đến mức siêu việt thiên nhân, giờ huynh ấy thành truyền thuyết chân chính.”

Liễu Dật gật đầu: “Lăng huynh đệ nói là ta trong lúc vô ý đã tiến hành thiên đạo kiếm nhân hồ tu?”

Lý Lăng gật đầu: “Xem ra lúc này thanh kiếm đó đã rũ đi nguyên hình, đề thăng lên một kiếm cảnh mới, nếu như không phải thành chủ trợ giúp thì nó làm sao tự đề thăng, rũ sạch được hồn phách của nó đây?”

Liễu Dật nhớ lại ảo cảnh lúc trước, không phải chàng mà là hỏa long đã hoàn thành đạo tu kiếm của Bi Mộng nhưng hỏa long từ đâu mà đến?

Lý Lăng nhìn mọi người đang ngơ ngẩn, cười nói: “Các vị bất tất kinh ngạc, chẳng qua có những vật vì chưa hiểu rõ, chúng ta không lí giải được mà thôi, như thần khí trong tay các vị, nếu có một ngày

các vị tham ngộ được đạo tu kiếm, ắt sẽ nhập vào thiên đạo, đạt mức đại thành về kiếm.”

Rất nhiều cao thủ chính ma lưỡng đạo đều tự nhìn vào vũ khí trong tay mình, ai không muốn vũ khí tâm ái của mình có được hào quang chói lọi, sắc bén vô cùng, lại có thêm công năng đặc thù, bèn cố gắng nhớ lời Lý Lăng vừa nói, tựa hồ có thêm nhận thức mới về đạo của vũ khí. Có lẽ họ cần cảm tạ Lãnh Kiếm, nhân vật thần thoại đã đã có những lý giải bất khả tư nghị về kiếm.

Liều Dật suy nghĩ lời của Lý Lăng, ý của y là...kiếm và người cũng giống nhau, có thể đề thăng tu vi của mình, Bỉ Mộng và những thần kiếm khác có vẻ không giống nhau, nó là một thanh thần

kiếm không có hồn phách, vì sao lúc này lại vụt trở thành một thanh thần kiếm siêu việt, hỏa long xuất hiện thật sự rất kỳ quái, giải thích như vậy dường như chưa hợp lý...

Có thể còn nhiều thứ đợi con người tham ngộ, kì tích luôn tồn tại bên cạnh bạn, giống như Lãnh Kiếm đã cùng quật khởi với cửu đại môn phái. Bằng vào lí giải sâu rộng về kiếm, cùng kiếm tham ngộ, ông ta chỉ mất có 30 năm ngắn ngủi đã vạch đất phân chia địa vị cùng với thủ lĩnh cửu đại môn phái, trở thành thần thoại của kiếm. Truyền thuyết về ông ta càng lúc càng nhiều, nhưng ông ta bỗng nhiên ngộ đạo vào một đêm, phi kiếm lên chín tầng trời hoặc đã bỏ kiếm mà đi, tiêu sái giữa thiên địa, hoàn toàn vượt

khỏi vòng chuyện sinh tử. Vì vậy, ông ta là một kiếm giả, kiếm giả trong truyền thuyết...

Lúc mọi người đang suy ngẫm trong lòng, Lam Nhận gào lớn lên: “Mọi người xem lò luyện kia?”

Tiếng kêu kinh ngạc của nàng đánh thức mọi người từ trong ngàn vạn suy nghĩ vẩn vơ, hướng mục quang về nắp lò luyện, trong thoáng chốc nhưng người đứng gần lò luyện đều vội vàng thoái lui.

Câu chuyện còn tiếp tục, Tàn Nguyệt châm điều thuốc, nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục kể.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 128: Thần Tiên Đại Thành, Đắc Nhất Vật ...

Một tiếng hô kinh hãi vang lên, tất cả mọi người kể cả những người trông coi lò luyện đều lui lại. Chỉ trong một tuần trà, nhiệt độ của lò luyện bất ngờ tăng cao khiến những người đứng ngoài cảm thấy không chịu nổi áp lực của hơi nóng, buộc phải lui ra.

Mục quang mọi người đều đổ dồn vào lò luyện, chỉ thấy cây cối chung quanh lò luyện đang héo tàn, mặt đất nứt nẻ, nhiệt độ không ngừng tăng lên, lò luyện khổng lồ phát ra hồng quang, nhiệt độ bên trong dần đạt đến ngưỡng, lò luyện thỉnh thoảng biến thành màu đỏ tía, gần như trong suốt.

Những người đứng bên lò luyện thoái lui liền mấy bước, nhiệt độ này thật khiến người ta không tin nổi, đã lui ra ba trượng vẫn cảm nhận được áp lực của hơi nóng. Màu đỏ tía sẫm dần, lớp vỏ lò luyện biến thành gần như trong suốt, mọi người liền phát hiện ra bên trong lò luyện tựa hồ có một con rồng màu đỏ tía đang bay lên bay xuống, nhiệt độ chính do giống vật kì quái kia tạo ra.

Tuy nhiên, trừ Liễu Dật, nhiều người không hề biết rằng đó là Bi Mộng Kiềm, nó dường như hoàn toàn thoát hẳn lớp vỏ trước kia.

Lang Vương nhìn lò luyện đang biến thành màu tím, gật đầu: “Tốt quá, hỏa diễm mãnh liệt như thế này nhất định có thể nhanh chóng dung hóa khối Thiên

Tinh Khoáng, còn về cán tên, chúng ta chế luyện ở chỗ khác, tuy nhiên vật liệu cũng thuộc loại ngàn năm khó kiếm, có thể sánh với khối Thiên Tinh Khoáng này nên cần phải chế luyện cẩn thận, chỉ cần tăng thêm một chút nhiệt độ cho vật liệu là ổn.”

Liễu Dật gật đầu: “Bạch Hổ, Kỳ, Lân, các người theo Lang Vương đi chế luyện cán tên, xem ra hôm nay chúng ta có hi vọng lập lại phong ấn với Cửu U Ma Thần, tuy chỉ là tạm thời, nhưng ta nghĩ ít nhất trong vòng ngàn năm y không có động tĩnh gì.”

Lang Vương gật đầu: “Chúng thần đi đây...”

Nhóm Lang Vương vừa đi khỏi, Lam Nhận liền bước tới: “Thanh kiếm của

huynh làm sao mà tu thành, thật thần kì, lại có thể biến hóa nữa.”

Liễu Dật liếc nhìn cô nương mỹ miều này, lắc đầu đáp: “Ta không rõ.”

Lam Nhận bữu môi: “Nhỏ nhen, sách của tôi đâu?”

Liễu Dật đưa tay vào trong ngực áo lục lọi nhưng thật kì quái, tìm một hồi lâu mà không thấy gì, buột miệng nói: “Mất rồi.”

Lam Nhận trợn to đôi mắt màu lam, kêu lên: “Huynh nói cái gì? Huynh làm mất sách của tôi, huynh có biết các vị trưởng lão trong tộc chúng tôi phải mất bao nhiêu thời gian mới chế luyện được quyển sách đó không?”

Liễu Dật cố gắng nhớ lại nhưng trong trí nhớ không có dấu tích gì, chàng thực

sự không biết quyển sách đó ở đâu? Hơn nữa, lần hồi tưởng này cũng không làm chàng nhớ được quãng thời gian năm ngày bị mất, đoạn kí ức đó ở đâu? Không chỉ vậy, cả kí ức về chuyện làm mất cuốn sách, thanh Bi Mộng Kiếm đột nhiên có hồn phách trở thành một thanh kiếm kỳ quái, tất cả khiến chàng rối bời, xảy ra chuyện gì đây...

Lam Nhận kêu lên: “Này, huynh nghĩ cái gì vậy? Nói đi, huynh gặp chuyện gì mà làm mất sách? Huynh làm sao bồi thường cho tôi đây!”

Liễu Dật phát hiện rằng nha đầu mắt lam này quả là khó trêu vào, lắc đầu nói: “Tôi không biết, cô muốn bồi thường thế nào tôi sẽ tận lực hoàn thành.”

Lam Nhận đang đưa cặp mắt lam,

cười nụ, nói với vẻ gian trá: “Huynh làm mất “ái tình” của tôi, giờ tôi muốn huynh bồi thường một phần ái tình.”

Liễu Dật không tưởng nổi cô bé này lại đột nhiên đưa ra một điều kiện bất khả thi như thế, lấy làm kì quái: “Cô đùa à? Ái tình? Những chuyện như thế làm sao mà bồi thường được?”

Lam Nhạn nói ngay: “Chuyện này đơn giản thôi mà, để tôi yêu huynh hoặc huynh yêu tôi là được, huynh thấy cách này được không?”

Chàng không tưởng nổi nha đầu lam nhân diện khùng này lại thỉnh linh nói ra những chuyện buồn cười như thế, làm sao bảo người ta tin nổi. Lúc đó, ánh mắt vài ba người hiếu kì ở chung quanh có vẻ kì dị, đương nhiên, đối với những chuyện

cũ rích như vậy, chính, ma lưỡng đạo không cảm thấy hứng thú chút nào.

Nghe thấy câu nói của Lam Nhận, chàng nhớ lại mười năm trước, Thất Nguyệt đã từng nói rằng: “Muội không yêu cầu huynh điều gì, càng không hy vọng huynh yêu muội, muội chỉ mong huynh rũ bỏ nỗi đau trong lòng, nếu huynh rũ lòng thương thì trước khi muội qua đời cho muội thử qua một chút xem tình yêu là gì! Cũng không được sao?”. Tựa hồ, câu nói này đã trở thành một phần trong kí ức của chàng.

Chàng bất giác nhìn về vị trí Thất Nguyệt đang đứng, nàng lúc đó đang nhìn chàng...Khoảnh khắc đó ngưng đọng lại, đột nhiên khiến lòng chàng chua xót, mười năm luyến ái lại trở thành tàn khóc

vì vùng thăm sâu trong kí ức khiến chàng không thể tiếp nhận tình yêu đó. Người nói ra câu lúc này nên là nàng.

Lam Nhận nhìn chàng rồi nhìn Thất Nguyệt, nói: “Này, các người sao vậy, huynh nói đi, bồi thường mau, nếu không tôi gọi ca ca đến chặt huynh ra từng khúc.”

Liễu Dật lắc đầu: “Không thể, tôi không thể bồi thương ái tình cho cô nhưng tôi bảo đảm nếu tôi gặp được người ưu tú phi thường sẽ giới thiệu cho cô, coi như đó là bồi thường.”

Lam Nhận điên tiết: “Huynh chết đi, Cát Lợi Nhi chết đã lâu như vậy sao huynh không thể quên, thật là...thật là tức chết tôi mà.”

Liễu Dật nhìn bộ dạng của Lam

Nhận, như tức giận lại như giỡn chơi, giống hết biểu tình của một tiểu hài không đòi được thứ yêu thích, liền nở nụ cười, tựa hồ đối với cô nương mắt lam này, ái tình chỉ là một thứ đồ chơi.

Chàng còn đang vẫn vơ, chợt nghe vang lên một tiếng “bùng”. Âm thanh vừa phát ra, trên lò luyện liền lộ ra một lỗ hồng, một đạo hào quang tím đỏ chớp nhoáng bay lên không trung, dừng lại một chốc rồi lao về phía chàng, phảng phất như một vì sao băng màu tím đỏ, mang theo quang mang chói lọi bay tới.

Mọi người đều bị cảnh tượng làm cho kinh ngạc, là...gì vậy?

Liễu Dật biết đó là Bi Mộng Kiếm đã tiến vào một tầng tu đạo của kiếm. Chàng lật vỏ kiếm lại, quay một vòng,

quát Lam Nhận: “Lùi lại...”. Tiếng hô vừa dứt, “cảng” một tiếng, luồng hào quang đỏ tía trực tiếp cắm vào vỏ.

Mọi người nhìn vào trong lò luyện, chỉ thấy một mũi tên màu trắng, đang lấp lánh quang mang chói lòa.

Chớp nhoáng, Lam Nhận cảm thấy được hơi nóng áp bức tới, lập tức lui nhanh ra sau 3 trượng, những người đứng quanh Liễu Dật cũng lùi xa 3 trượng. Mặt đất dưới chân nứt toác rồi nguội dần, ngọn lửa đỏ tím biến thành màu đỏ sậm rồi chuyển thành vàng xanh, cuối cùng biến mất...

Cảm giác ấm áp từ thân kiếm truyền lại, Liễu Dật không cảm thấy nổi bi thương của kiếm. Cũng lúc đó, trong lòng chàng máy động, nếu chàng không cảm

được bi thương của kiếm, không cảm được kiếm ý thì...ra sao? Bi Tứ Thức cùng kiếm ý đều mất đi, vĩnh viễn mất đi, chàng không thể sử dụng Bi Tứ Thức nữa rồi.

Trong thoáng chốc, chàng như mất đi thứ gì đó, từ thân kiếm truyền lại không phải là bi thương, mà là khí âm, như vậy muốn nói rằng chàng không thể xuất ra Bi Tứ Thức nữa sao? Cơ hồ chàng bị hơi âm đáng sợ này làm cho kinh khiếp... Nếu như không có Bi Tứ Thức, chỉ dựa vào 12 tầng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, chuyện bảo cừu đối với chàng càng gian nan hơn. Nhưng sao lại thế, Bi Mộng Kiếm tiến vào đạo kiếm tu thì phải càng lúc càng mạnh hơn, có gì ngược lại, làm mất tứ thức kiếm ý của chàng?

Đắm mình vào ngàn vạn ý nghĩ, chàng đột nhiên bị tiếng động kéo về thế giới hiện thực, thấy Lang Vương cầm một cây cổ cung màu đen cùng một mũi tên chói sáng đang nhìn chàng....

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 129: Cường Hành Phong Ấn, Cứu U Ma ...

Đối với ái tình, chúng ta có thể kì vọng gì đây? Dưới chốn trần thế phồn hoa, có ái tình nào qua được khảo nghiệm của kim tiền, quyền lợi? Có ái tình nào không bị thời gian và khoảng cách chia cắt? Không ai trả lời được câu

hỏi này, vì thế, tôi dùng bàn phím tả lại thứ ái tình chỉ có trong ảo tưởng này...

Liều Dật tiếp lấy cổ cung cùng mũi tên trong tay Lang Vương, nói: “Yên tâm đi lão sư, đừng lo cho ta, ta nhất định sẽ hoàn thành thật tốt, Cửu U Ma Thần sẽ lại ngủ yên.”

Lang Vương nhìn chàng, ông thấy được mát mát và thống khổ trong mắt chàng, không rõ chuyện gì xảy ra nhưng ông cũng cẩn thận dặn dò: “Ma chủ, nhất thiết phải lấy đại cục làm trọng, không nên xao động tâm thần, có chuyện gì thì để sau khi chúng ta qua được trường kiếp nạn này hẵng từ từ nói.”

Liều Dật gật đầu: “Ta hiểu mà.”

Nói đoạn, chàng cầm cung tên lên, quay người bước về phía lớp khí bảo vệ

vàng rực...Ánh mắt và hy vọng của tất cả mọi người đều đặt trên mình chàng bởi vì không ai có cách tiếp cận được lớp độc chướng màu lục. Chỉ có chàng, vị Ma chủ thần bí, có thể tiến vào nên mục quang của cả người chính, ma lưỡng đạo cùng vô số giang hồ lẫn tử hướng hết vào chàng, chàng là hi vọng của họ.

Đương khi chàng chuẩn bị thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, lợi dụng sự sắc bén của Bi Mộng Kiếm mở lối vào thì một tiếng nói từ phía sau vọng đến: “Chậm đã.”

Chàng không quay lại, người nói chính là Thất Nguyệt. Nàng bước ra từ giữa đám đông, trong mắt nàng không nhìn thấy bất cứ người nào khác, không thấy bất cứ ánh mắt kì quặc nào bởi vì

trong mắt nàng chỉ có một người: chàng.

Chàng nhìn Thất Nguyệt, không biết trong lòng dâng lên tư vị gì, đối với cảm tình này chàng đành vô tâm vô lực vì chỉ mang lại cho nàng đau khổ nhưng trái tim nha đầu quật cường này tựa hồ luyện bằng thép.

Thất Nguyệt chậm chậm đến bên, nhìn chàng đầy vẻ thâm tình: “Huỳnh nhớ cẩn thận, thiên vạn lần không nên đương đầu với Cửu U Ma Thần.” Nàng quan tâm đến chàng, lại càng lo lắng cho chàng, vì đây là lần thứ nhất nàng không thể theo bên chàng.

Có lẽ mọi người đều cho rằng phong ấn ma thần không thể phản kháng được này là việc hết sức đơn giản nhưng họ không biết rằng ma công tác động vào

tâm lý của y vô cùng lợi hại, nếu không có mối chân tình của Thất Nguyệt, ai dám chắc chàng không trở thành Ma trung ma, một thứ ma còn đáng sợ hơn Ma Thần nhiều.

Chàng nhìn vào mắt Thất Nguyệt, thấy được lòng quan ái của nàng, chàng không nói mà chỉ dõi mắt nhìn, chỉ một khoảnh khắc tựa hồ đã trở thành vĩnh hằng giữa hai người. Trong mắt nàng chỉ có một người tồn tại...

Liều Dật thuận tay rút Bi Mộng Kiếm ra, thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đến tầng 12, ánh lửa rừng rực khê cọ xát với lớp khí màu vàng, chàng nhanh nhẹn tế khởi cây kiếm trong tay, một đạo hào quang đỏ tía lao vào lớp bụi hồng cuồn cuộn.

Bóng hình chàng vừa tan biến, trong lòng Thất Nguyệt thoáng thấy mát mát, nàng hi vọng chàng được bình an, được thấy lại bóng hình chàng, nàng không hi vọng khoảnh khắc nhìn nhau vừa rồi không phải là phút giây tuyệt biệt giữa hai người.

Nói về Liễu Dật ngự kiếm lướt đi, đạp trên cơn gió, thân ảnh cô độc và mái tóc bạc bay bay của chàng xuyên vào trong lớp độc chướng màu lục. Bì Mộng Kiếm tựa hồ có cảm nhận, thân kiếm màu đen không ngừng biến hóa, dần dần trở thành màu tím đen, nhiệt độ chung quanh tăng cao, hơi nóng khiến cho độc chướng tan đi, những tử linh chậm chân không trốn kịp bị hơi nóng dung hóa thành khói xanh, vĩnh viễn rơi vào cát bụi.

Nơi chàng tiến vào chỉ cách Phong Đô Quỷ Thành chừng trăm dặm, Bi Mộng Kiếm sau khi cường hóa khiến chân nguyên thôi động mãnh liệt Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, kéo theo một dải đuôi màu tím đen, như xé nát đường chân trời mà lướt đi, chỉ mất chừng nửa thời thần đã Quỷ Thành.

Hạ xuống mặt đất, chàng cho thanh kiếm nóng rực vào trong bao, đưa mắt nhìn quả cầu màu lục to lớn trước mặt.

Cửu U Ma Thần không có động tĩnh gì, vẫn ở trong quả cầu kỳ quái, y thậm chí không động đậy nhưng khi chàng hạ xuống đất, liền cất lên âm thanh khàn khàn, tà dị: “Chúng ta lại gặp nhau.”

Liều Dật gật đầu: “Đúng thế, lần này ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn ngủ yên,

không còn gây nguy hại cho Nhân gian được.”

Cửu U Ma Thần tựa hồ thở dài một hơi: “Người thật là ấu trĩ, người thật sự nghĩ rằng với sức mạnh của người có thể báo thù được? Có thể địch lại với Thần giới ư?”

Liễu Dật đáp lời một cách kiên định: “Không cần lắm lời, nói gì thì ta cũng không cùng người dung hợp.”

Cửu U Ma Thần nói: “Ta không hề bảo là muốn người và ta dung hợp, ta muốn phân biện kỹ càng tình thế hiện nay cho người rõ. Lục phái của Nhân gian chính đạo hợp lực, Âm chi ma đạo tứ đại môn phái cũng hợp lại, người coi, mỗi một môn phái đều có thực lực, pháp bảo riêng, thậm chí còn có cả những kiếm giả

cao cường, người thật sự cho rằng nhận được sở học của Niết nhân là có thể đối nghịch lại những thế lực hùng mạnh đó ư?”

Liễu Dật hừ một tiếng: “Người giải thích này nọ là có dụng ý gì, ta không có đầu óc sao, chỉ bằng vào một thanh kiếm mà đòi chém giết? Người coi thường ta quá, ta có thời gian, ta sẽ khiến cho tất cả, kể cả các Thần lần lượt xong đời.”

Cửu U Ma Thần đột nhiên cười ha hả: “Người thật cuồng vọng, chắc vì nghĩ rằng bảy ngàn năm trước Niết nhân đã đả bại chúng thần trở thành vô địch? Giờ người có kiếm của Niết nhân, học được ma công của Niết nhân thì đã sao, qua bảy ngàn năm tu vi của y vẫn giữ nguyên, không tăng thêm chút nào trong khi Thần

giới không ngừng tự đề thăng tu vi, người đã minh bạch ý tứ của ta chưa?”

Lời Cửu U Ma Thần như một tiếng sấm làm Liễu Dật thức tỉnh, y nói không sai, tu vi của chàng vẫn như của Niết nhân hồi bảy ngàn năm trước, không có đột phá nào khác, cứ cho là chàng có đột phá không có nghĩa là bảy ngàn năm qua Thần giới cũng không có đột phá.

Liễu Dật thử hỏi dò: “Vậy thì sao, ta đột phá được cực hạn sinh tử, ta có nhiều thời gian...”

Cửu U Ma Thần tiếp tục bật lên tràng cuồng tiếu: “Thật đáng thương, người tưởng Thần giới bỏ qua cho người chắc? Các thần vì sao lại ngủ yên, vì đợi đến kiếp thứ ba của người, họ không cho người thời gian đâu, người cứ chống mắt

mà xem. Họ vẫn liên tục tìm kiếm người, tiêu diệt người, thời gian có thể chứng minh.”

Liễu Dật thành linh xao động trong lòng, chính như Cửu U Ma Thần đã nói, Thần giới trong bảy ngàn năm qua đã đạt đến một cảnh giới khác, nếu mình chỉ dừng lại ở bảy ngàn năm trước thì còn mỗi nước đợi chết, còn như...bán đi linh hồn thì vô luận thế nào chàng cũng không làm được.

Chàng nhè nhẹ lắc đầu, tiếp lời: “Người nói đúng lắm, đã đề tỉnh ta phải nâng cao cảnh giác. Cứ cho là không thể hoàn thành việc báo phục thì ta cũng không phải ân hận với lòng, còn người muốn quay lại Nhân gian thì giờ ta sẽ cho người một kết cục.” Nói đoạn,

giương cung, lấp tên.

Cửu U Ma Thần thấy chàng giương Hậu Nghệ thần cung lên, gầm lên: “Đừng, ngươi sẽ hối hận, ngươi muốn các Thần mãi đứng trên đầu ngươi, vận mệnh ngươi bị họ chủ tể ư?”

Liễu Dật kéo căng dây cung, hồng quang trong mắt lóe lên: “Người không phải lo, ta sẽ tận hết năng lực đả bại các Thần, dù ta có thất bại, ta cũng không oán hận gì vì đã nỗ lực hết mình.”

“Rào”, một đạo bạch quang, lấp lánh tinh hoa bắn vào trong quả cầu màu lục.

Liên đó, quả cầu màu lục dường như tách ra, một cái bóng màu đen chậm chậm phát ra bạch quang, có phần mơ hồ. Cửu U Ma Thần gầm lên: “Sinh vật vô tri kia, ngươi sẽ phải hối hận, ta phát thệ,

người nhất định sẽ gặp lại ta.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 130: Mĩ Lệ Hoang Ngôn, Lãnh Nguyệt Hạ ...

Có thể lời thề của y giống như một câu trớ chú nhưng mũi tên không hề bị lời thề tà ác ngăn trở, bạch quang xuyên qua độc chướng màu lục, giống như muôn vàn vì sao sáng từ trên trời rơi xuống, dùng màu trắng tinh tẩy sạch bụi trần.

Mũi thần tiễn trong chớp mắt đã dung hóa trong ảo ảnh màu đen, liền đó từng điểm, từng điểm hắc ảnh nứt vỡ, bằng âm

thanh thê lệ nhất, Cửu U Ma Thân gào lớn với Liễu Dật: “Kẻ vô tri kia, người đã tự đào phần mộ cho mình, các Thần trên trời, ma dưới đất, quỷ quái dưới chôn Cửu U vĩnh viễn coi người là địch nhân, người không có con đường nào để chọn lựa, thiên đạo, ma đạo, Nhân gian đạo sẽ vĩnh viễn bài xích người...”. Âm thanh thê lệ này có lẽ là một lời trớ chú hoặc là lời dự ngôn về tương lai, có ai dám đánh giá thấp năng lực của diệt thế ma thần.

Hồng quang trong mắt Liễu Dật đại thịnh, tức giận gầm lên: “Đó là lời trớ chú của người? Là ngôn ngữ của người? Nếu như cần phải đi theo vô đạo, ta sẽ giết chóc để mở một con đường máu, nếu trời nghịch ta, ta chặt đứt trời, nếu ma

ngăn cản ta, ta gạt bỏ ma, người chồng mất mà xem, nhưng mà phải sau ngàn năm nữa, giờ thì...người cứ vĩnh viễn ngủ yên đi.”

Cũng giống Cửu U Ma Thần, chàng dùng lời lẽ thê lệ nhất đập lại lời dự ngôn ác độc của y.

“Ầm” một tiếng, bụi đất tung mờ mịt, cát bay đá chạy, âm thanh như sấm nổ vang lên, thân ảnh Cửu U Ma Thần liền biến mất. Liền đó, ma khí trong không trung tan ngay, vô số tử linh từ từ bị dung hóa dưới ánh dương quang. Cũng lúc đó, độc chương bao phủ chung quanh dần dần tan đi.

Chàng không rõ Cửu U Ma Thần đã đi đâu, nhưng chàng khẳng định rằng y không chết, có thể sau trăm năm hoặc

ngàn năm nữa dưới chôn Cửu U xa xôi sẽ lại truyền lên âm thanh thể lệ đó, lúc đó y mới kết thúc...

Nhưng sự đời thường không như ước muốn, Liễu Dật làm sao biết được khi nào thì Cửu U Ma Thần thức tỉnh? Có khi ngày mai thôi chàng lại gặp y...

Trên trời, phù vân lao xao trong gió, ánh dương quang ảm áp từ chân trời phía đông nhô lên, đó là một ngày tươi đẹp vì cõi Nhân gian đã được an toàn, mọi người lại được thấy ánh dương quang ngày mới.

Tâm tình Liễu Dật không sáng sủa chút nào, sau khi qua được kiếp nạn này vẫn còn một chuyện đau đầu, Bi Mộng Kiếm tự tiến hóa khiến chàng không cách nào sử dụng được Bi Tứ Thức, như vậy

đôi với chuyện báo cừu lại càng thêm phần gian khó.

Chàng mang theo nỗi ưu sầu trong lòng, té khởi Bi Mộng Kiếm, lưu lại một đạo tử quang trên không trung Phong Đô Quỷ Thành.

Lại nói đến Lang Vương, mọi người không ai có tâm tình nghỉ ngơi, ánh mắt một mực quan sát tình huống bên trong lớp khí bảo vệ màu vàng, thấy mặt trời mọc lên ở đông phương, từ Phong Đô Quỷ Thành truyền đến âm thanh vang dội như sấm nổ rồi làn hơi màu lục từ từ biến mất, mây đen dần tan đi, mọi người đều nhiệt liệt hoan hô, vì họ biết chàng đã thành công.

Liền đó trên không trung xuất hiện một vì sao băng màu tím, Liễu Dật nhẹ

nhàng đáp xuống đất, đưa cổ cung cho Lang Vương: “Lão sư, trước hết thu lại cây cung này, trăm ngàn năm sau còn có dịp dùng đến nó.”

Lang Vương gật đầu, tiếp lấy cây cổ cung.

Trong tiếng hoan hô, chàng dường như trở thành anh hùng, Vĩnh Hằng Chi Thành cũng bắt đầu được truyền tụng khắp tam giới...

Cũng lúc đó, ánh mắt tà dị của Ngạo Thiên chuyển động, y đến bên Liễu Dật, hai tay khua khua hàm ý giữ yên lặng rồi nói lớn: “Ngày hôm nay chúng ta đã qua được trường đại kiếp, đến tối sẽ chúc mừng, qua đêm nay chúng ta sẽ là bằng hữu.”

Mọi người hoan hô vang dội, đồng ý

với đề nghị của Ngạo Thiên, dù xưa nay chính, ma lưỡng đạo thủy hỏa bất dung nhưng lần này cùng cộng đồng qua được kiếp nạn, cũng nên chúc mừng một phen.

Nhưng ai biết được rằng, trong lễ chúc mừng, Ngạo Thiên chính thức phát động một âm mưu tà ác, nhưng âm mưu của ông ta là gì?

oOo

Sắc trời dần dần sẫm đi, vàng tịch dương lặn xuống phía tây, chòm mây phía cuối chân trời ánh xạ hào quang tuyệt đẹp, Liễu Dật đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, bước đến bên Lang Vương hỏi: “Lão sư, hôm nay là ngày bao nhiêu?”

Lang Vương đang chuẩn bị ăn tối, thấy chàng bước tới, đáp: “Hôm nay...

ngày trăng tròn.”

Trong lòng chàng thoáng động: “Lão sư, hãy chuẩn bị cho ta một hồ máu tươi.”

Lang Vương nhớ ra mỗi độ đêm trăng tròn chàng lại phát cuồng, dường như đó là nhược điểm trí mệnh của ma công, những lần như vậy tất cần máu tươi để tẩy trần.

Ông gật đầu: “Không thành vấn đề, thần đi chuẩn bị, sẽ gặp nhau tại chỗ này.”

Chàng đáp: “Được.”

Lang Vương quay người, đi chuẩn bị một hồ máu tươi giúp chàng qua được Thiên hỏa chi kiếp mỗi độ trăng tròn.

Ông vừa đi thì Thất Nguyệt tới, nói với chàng: “Chúc mừng huynh.”

Chàng quay nhìn nàng hỏi: “Chúc mừng tôi chuyện gì?”

Thất Nguyệt đáp: “Huynh đã giết Cữu U Ma Thần, hiện tại đã thành một vị đại anh hùng.”

Chàng lắc đầu, nhìn vàng tịch dương lặn xuống phía đường chân trời, nói: “Cữu U Ma Thần chưa chết, chỉ là bị tôi tạm thời phong ấn nhưng lúc y chìm vào giấc ngủ đã ném cho tôi một lời dự ngôn tà ác nhất, tôi không biết rồi sẽ có chuyện gì xảy ra.”

Trong mắt Thất Nguyệt tựa hồ thoáng qua một chút hoảng hốt: “Mười năm rồi, chúng ta chưa có những phút giây yên bình như thế này, hôm nay huynh có thời gian không? Cùng muội đi dạo một chút nhé?”

Liều Dật thấy thân tình kì dị của nàng, nhè nhẹ gật đầu: “Được, chúng ta đi qua bên đó.”

Bất giác hai người rời khỏi căn cứ, không biết đi được bao xa, họ bước trên con đường mòn hoang vu, chung quanh là cây cối, yên tĩnh vô cùng...Thất Nguyệt nhìn quanh như muốn tìm kiếm gì đó, không hề có tâm tình tản bộ.

Liều Dật nhìn nàng, tựa hồ thấy nàng đang giấu giếm chuyện gì đó, nhưng chàng không biết phải hỏi han thế nào

Đột nhiên Thất Nguyệt lên tiếng: “Thư sinh, mệt rồi, chúng ta nghỉ chân một chút.”

Chàng gật đầu, nhìn tứ bề phát hiện thấy rừng cây phía trước có một khoảng đất trống liền bảo: “Chúng ta đến phía

trước mặt ngôi nghỉ.”

Thất Nguyệt gật đầu, bước theo chàng, đồng thời với lúc đến chỗ rừng cây, một vật từ tay nàng rơi xuống mặt đất, đó là một động tác rất kín, không gây chú ý cho chàng, nàng đã cố ý...

Hai người vừa đến rừng cây, một thân ảnh màu đen, phía sau có bốn hắc y nhân, từ từ nhặt vật ở dưới đất lên, là một vuông khăn, trên bề mặt ghi một dòng chữ rõ ràng: “Tùy tình hướng động thủ...”

Hắc y nhân có đeo khăn che nên không thấy được khuôn mặt nhưng từ ánh mắt có thể thấy mục tiêu của chúng là Thất Nguyệt và Liễu Dật, dường như âm mưu này đang từ từ diễn tiến. Có lẽ chúng biết được thực lực của Liễu Dật,

trước khi chắc chắn thì không dám động thủ, nhưng chúng là ai? Vì mục đích gì?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 131: Lãnh Nguyệt Khinh Phong, Ma Thập Nhị ...

Trời tối dần, gió nhẹ mơn man quan thân thể, hai người không nói gì, giữ yên lặng tại khoảnh đất khoáng đãng, nhưng câu chuyện giữa họ thực sự đã bắt đầu.

Thất Nguyệt nhẹ nhàng rút thanh Vũ Nguyệt Kiếm lấp lánh ánh bạc ra vuốt ve, đột nhiên nàng hỏi: “Mười năm trước nếu Cát Lợi Nhi không xuất hiện, huynh có yêu muội không?”

Câu hỏi của nàng, Liễu Dật không biết phải trả lời sao, im lặng một chốc, chàng đáp: “Đã thành quá khứ rồi mà, tương lai thì chúng ta có thể thay đổi còn đã thành kí ức thì cải biến thế nào được? Xin cô hãy quên tôi đi.”

Thất Nguyệt lại tiếp: “Nhưng Cát Lợi Nhi đã qua đời rồi, chả lẽ huynh định ôm bóng hình nàng ấy mà sống ư?”

Chàng lắc đầu: “Không, nàng không chết...Nàng vẫn luôn ở trong lòng tôi, tuy không thể có cảm giác chân thực nhưng mỗi ngày qua đi, tình yêu trong lòng tôi lại đầy thêm, tôi không tính toán đến chuyện cứ sống mãi thế này, nếu như không phải trong lòng còn cừ hận, vận mệnh trêu đùa thì tôi muốn đi đến thế giới bên kia tìm nàng.”

Thất Nguyệt quay đầu lại nhìn vào đôi mắt tang thương của chàng, nổi bi thương tăng lên gấp đôi, nói: “Huynh tính sao? Giết phụ thân muội ư?”

Chàng lắc đầu: “Người tôi phải giết rất nhiều, Ám môn nhất định phải bị quét sạch, vì kim tiền chúng đã lấy đi sinh mệnh người khác, vận mệnh của tôi bắt đầu thay đổi cũng do chúng, còn có Vi Phong, nếu như Ngạo Thiên không nhúng tay vào tôi cũng không muốn làm khó ông ta, hơn nữa còn Thần giới, dù hiện giờ tôi không biết lối vào Thần giới ở đâu nhưng...tôi nhất định phải đi tới.”

Thất Nguyệt nhẹ nhẹ gật đầu: “Xem ra cuộc đời huynh còn quá nhiều việc phải làm.”

Chàng không trả lời nàng, chỉ thấy

trong lòng phiền muộn, không rõ vì sao...

Thất Nguyệt tiếp nói bằng một câu, không biết nói với Liễu Dật hay với chính nàng: “Muội không biết muội làm thế là đúng hay chỉ vì mình, nhưng huynh lại càng tàn nhẫn hơn, mười năm luyện ái cũng không đổi được một chút thương hại, không phải huynh không yêu muội mà căn bản huynh không cho mình một cơ hội nào để yêu muội.”

Liễu Dật không hiểu nàng nói gì, hỏi: “Cô nói gì cơ?”

Thất Nguyệt quay đầu lại, trên gương mặt đã chã mấy giọt lệ, dịu dàng hỏi: “Thư sinh, nếu như có một ngày, muội vì yêu huynh mà làm thương hại đến huynh, huynh có lượng thứ cho tôi không?”

Liễu Dật không hiểu ý nàng muốn nói, càng lấy làm kì quái hơn: “Ý cô muốn nói gì?”

Thất Nguyệt dịu dàng lắc đầu: “Huynh không cần biết ý muội là gì, chỉ cần trả lời muội, nếu như muội gây thương hại cho huynh thì huynh có lượng thứ không?”

Liễu Dật nhìn nàng, dừng lại một lát đoạn nói: “Tôi thiếu cô quá nhiều, hạnh phúc của cô vì tôi mà mất đi, dù cho có một ngày tôi chết dưới kiếm của cô thì tôi cũng không trách, bởi vì tôi còn nợ cô một món không thể trả nổi.”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Huynh không nợ gì muội cả, nguyện ý hay không nguyện ý thì tất cả những gì muội làm vốn do muội yêu huynh, một lòng tình

nguyện mà làm, muội không oán hận ai, cũng không hối hận, huynh không cần phải đền đáp.”

Liều Dật không biết phải nói gì, chỉ lẳng lẳng lắng nghe...

Thất Nguyệt nói tiếp: “Thư sinh, nếu như thực sự xảy ra chuyện gì xin huynh hãy nhớ lời huynh đã nói trong buổi tối nay, đừng trách muội, được không?”

Nhìn dòng lệ của nàng cùng bóng đêm ôn nhu, chàng nhớ lại những lời vừa qua nhưng không hiểu ý nàng muốn nói, đành gật đầu: “Tôi sẽ ghi nhớ rõ.”

Thất Nguyệt cười nhẹ gật gật đầu rồi nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nói: “Thư sinh, huynh xem...vàng trắng tròn đêm nay đẹp quá, cũng lạnh lẽo quá.”

Câu nói này khiến chàng trong lòng hoảng sợ, lần này chàng đã quên mất một chuyện, tầng thứ 12 của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, Nghịch Thiên tầng mỗi khi đến độ trăng tròn lại phải chịu nỗi khổ Thiên hỏa thiêu đốt trái tim. Thất Nguyệt vừa nói xong, chàng ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn.

Gió nhẹ mơn man, phù vân trên thiên không từ từ tan đi, vầng trăng lại vành vạnh hiện ra, bạch quang chiếu sáng bốn bề, dường như muốn tẩy sạch những bụi bặm chốn phàm thế.

Lúc đó, hai mắt chàng hồng quang lấp lóe, đứng bật dậy, hốt hoảng nói: “Tôi phải về đây.” Chàng giờ không suy nghĩ được gì vì chàng biết thiên hỏa đã đến lúc rồi, nỗi đau đớn thiêu đốt trái

tim khiến chàng máu chàng sôi lên điên cuồng, nếu không nhanh chóng quay về gặp Lang Vương lấy máu tươi thì chàng sẽ mất đi lý trí, điên cuồng cả đêm, thậm chí bị thiên hỏa thiêu đốt đến mang thương thế.

Thất Nguyệt thấy chàng lắc lư thân mình, hai mắt đỏ rực như máu bèn hỏi: “Huynh sao vậy? Sao lại quay về?”

Liễu Dật lắc mạnh đầu cố giữ tỉnh táo nhưng dưới vầng trăng tròn, mái tóc trắng của chàng lại dựng lên, hai mắt đỏ rực trông càng hung tợn hơn. Chàng cố vận sức hét: “Cô đi mau, tránh xa tôi ra.”

Thất Nguyệt không hiểu nên hỏi: “Vì sao, rốt lại đã xảy ra chuyện gì?”

Chàng lại lắc đầu, trong lòng bắt đầu dâng lên nỗi thèm khát máu mãnh liệt,

thân thể dần dần phát nhiệt, phảng phất như toàn thân bị lửa bao phủ. Còn lại một tia lí trí, chàng gào lớn: “Cô mau đi đi, đừng lo lắng gì cả.” Chính chút cảm động còn lại trong lòng giữ cho chàng loáng thoáng minh mẫn.

Thất Nguyệt không những không nghe lời mà tiến tới, nhẹ nhàng hỏi: “Huỳnh sao vậy? Sao lại nóng quá? Có cần tôi giúp gì không?”

Hai tròng mắt chàng lúc đó hoàn toàn bị hồng quang che mất, nhìn Thất Nguyệt mà không nói gì, song thủ vươn ra kéo nàng lại, há rộng miệng nhắm yết hầu nàng mà cắn. Chàng đã không còn lí trí, chỉ cần có máu, cần máu tươi, đó là nỗi thống khổ gặp phải khi luyện ma công đến tầng 12.

Dường như Thất Nguyệt biết rằng chuyện xảy ra, tình không phản kháng, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại...

Cũng lúc đó, những chiếc bóng màu đen liên tục loáng lên, 5 bóng người bao vây lấy Liễu Dật.

Chàng mất hết lí trí nên nhanh chóng bị đám hắc y nhân làm cho hoảng sợ, hai tay buông lỏng, thả Thất Nguyệt ra, tay phải theo bản năng rút ra trường kiếm đen nhánh, song thủ giơ cao lên chém mạnh xuống, chớp mắt một đạo hào quang đỏ như lửa chém vào một hắc y nhân đứng gần nhất.

Bi Mộng Kiếm của chàng người thường không cách nào tránh được, đáng giận là hắc y nhân trước mặt lại không phải là người thường, thân thể y xoay

ngang trên không, nhanh chóng lùi lại, dễ dàng tránh thoát đạo kiếm quang. Dứt khoát hẳn không phải người bình thường.

Bốn hắc y nhân đứng quanh được lớp áo choàng đen che phủ, đôi mắt lấp lóe bất định, bọn họ không động đậy, chỉ bao vây chàng. Lúc đó hắc y nhân đối diện từ từ rút kiếm, đó là một thanh trường kiếm cực tốt, thân kiếm phát ra hào quang trắng bạc, sáng lấp lánh, dường như bên trong có quang hoa lưu động.

Liễu Dật còn lòng nào mà hân thưởng thanh thần kiếm, thanh trường kiếm đen nhánh trong tay không ngừng chém bừa, không theo chương pháp nào, dưới tác động của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tầng thứ 12, chân nguyên mãnh liệt thông qua thân kiếm hóa thành kiếm khí

sắc bén xạ ra...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 132: Tà Ác Âm Mưu, Thiện Ý Đích ...

Những người giàu tình cảm thường kì quái, có thể bạn yêu thương một người, hi vọng người đó hạnh phúc, nhưng sau khi hạnh phúc của bạn trải qua khảo nghiệm thì bạn lại không từ thủ đoạn nào để có được tình yêu đó. Có lẽ bạn không phải vậy nhưng – Thất Nguyệt thì đúng là người con gái như thế.

Cơn điên cuồng của Liễu Dật làm cho Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp

không ngừng thôi động chân nguyên mãnh liệt. Cũng vì tâm pháp tầng thứ 12 liên tục vận hành càng khiến thiên hỏa thiêu đốt mãnh liệt hơn, khoảnh khắc, chàng cảm thấy máu cuộn sôi lên, da như nứt nẻ ra, trong óc chỉ còn một ý nghĩ: máu, chàng cần máu tươi để dập đi thiên hỏa trong tim.

Tuy gặp phải tình trạng cuồng điên cũng như lối công kích vô chương vô pháp của chàng nhưng hắc y nhân không phải chỉ biết đứng mà nhìn, y nhích động bộ pháp, thân thể hơi chuyển, dễ dàng tránh được kiếm quang. Chàng đang điên cuồng, không thể xuất kiếm với tốc độ nhanh nhất, cùng lúc song thủ của hắc y nhân mạnh mẽ té khởi thanh bảo kiếm màu trắng bạc, tiếng “keng keng” vang

lên mang theo một dải bạch quang.

Thanh bảo kiếm màu trắng đánh Bi Mộng Kiếm trong tay Liễu Dật rơi xuống đất rồi ngừng công kích, nhanh chóng quay lại tay hắc y nhân. Bi Mộng Kiếm rớt xuống, hắc y nhân lập tức di động thân thể, chớp mắt đã đến trước mặt Liễu Dật, chàng đã điên cuồng nên không có phản ứng, rất nhiều yếu huyết trên thân thể bị chế trụ, trước mắt tối sầm, trong trí nhớ của chàng vào lúc cuối cùng này chỉ xuất hiện hai con mắt tà ác, những chuyện sau đó...chàng không sao hiểu được.

Thấy chàng ngã xuống, Thất Nguyệt tựa hồ không sợ hắc y nhân, chậm chậm bước đến, mấy giọt lệ dịu dàng từ mắt nhỏ xuống: “Xin chàng hãy tha thứ cho thiếp...”

Lúc đó, bốn hắc y nhân đứng riêng biệt sau lưng người vừa công kích Liễu Dật, một tên lên tiếng: “Thánh chủ, thần có một câu này không biết có nên nói ra hay không.”

Hắc y nhân thủ lĩnh nhè nhẹ vuốt ve thanh trường kiếm trong tay, thuận miệng: “Nói đi.”

Hắc y nhân phía sau nói: “Thánh chủ, người này đã điên cuồng mà còn đáng sợ như vậy, y mà tỉnh lại chắc sẽ thành đại địch lớn nhất của Ma môn chúng ta, nhờ cớ nên nhờ tận gốc, nếu không giết y thì hậu hoạn vô cùng.”

Không đợi cho hắc y nhân thủ lĩnh lên tiếng, Thất Nguyệt đã đứng dậy, hai tay dang ra chắn trước mặt y nói: “Phụ vương, chúng ta chẳng phải đã thỏa thuận

rồi sao? Cha không được giết chàng.”

Hắc y nhân thủ lĩnh nhẹ nhàng thu thanh trường kiếm lại, cởi tấm khăn che mặt màu đen xuống, dưới ánh trắng, người này chính là thủ lĩnh Ma tộc Ma môn: Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhìn những người sau lưng đoạn nhìn Thất Nguyệt, cười nhẹ thốt: “Đương nhiên, ta đã đáp ứng Thất Nguyệt không giết y, hơn nữa ta còn có cơ hội khiến hắn quay đầu.” Tuy ông ta cười nhẹ nhưng Thất Nguyệt biết trong nụ cười đó ẩn chứa âm mưu.

Cùng lúc, cả bốn hắc y nhân phía sau đồng loạt quỳ xuống, hắc y nhân đứng đầu nói: “Thánh chủ, xin hãy suy nghĩ, nhất thiết phải lấy đại cục làm trọng không cần vì một lời hứa của bậc tôn chủ

mà đưa Ma môn vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nếu không giết người này thật hậu hoạn vô cùng.”

Nghe được lời của hộ pháp sau lưng, lại nghĩ đến Thất Nguyệt đứng trước mắt mình, Ngao Thiên im lặng...tựa hồ đang suy tư, cân nhắc.

Thấy được biểu tình của ông ta lúc đó, Thất Nguyệt hình như đã quyết định, rút mạnh thanh Vũ Nguyệt Kiếm tùy thân, chớp mắt một đạo quang hoa màu hồng hoa lệ quần quanh thân thể nàng, dưới ánh trăng bàng bạc, nàng tựa như tinh linh trong chốn rừng sâu, tung ra ngón đòn cuối cùng: “Phụ vương, người đã đáp ứng với con thì không nên sai lời, ba mươi năm nay con luôn một mực nghe lời người, cả đời này nữ nhi chỉ có một

yêu cầu, nếu bức bách quá, thôi thì nữ nhi đành theo chàng chết trước mặt người.”

Thất Nguyệt lúc này vô cùng hối hận, chỉ tại nàng sơ sẩy một câu nói khiến Ngạo Thiên nghĩ ra mưu kế thương tổn Liễu Dật, điều kiện ông ta đưa ra là không giết chàng mà giao cho nàng xử trí, vì một ý nghĩ sai lầm rằng nàng có thể có được chàng nên đã nghe theo ông ta.

Phải biết rằng tâm pháp tối cao của Ma môn là Lan Nhĩ Phi Na Thanh, tuy nhiên tại Ma môn chỉ có môn chủ mới được tu luyện, nhưng truyền thuyết về tâm pháp này Ngạo Thiên khá tường tận.

Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp vốn thuộc về Niết nhân, sau khi y chết đi thứ

tâm pháp này chỉ được truyền lại trong Ma môn, là nguyên nhân giải thích tại sao Ma môn trong vòng ngàn năm nay lại mạnh đến thế. Ngạo Thiên rất rõ rằng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp có tất cả 13 tầng, Diệt Thế tầng là cao nhất, nhưng trong Ma môn chỉ truyền lại có 9 tầng, khi nghe được câu nói của Thất Nguyệt khiến ông ta nảy ra ý nghĩ là Liễu Dật có khả năng luyện đến một cảnh giới khác của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp thì mới mãnh liệt đến vậy. Ông ta đoán rằng chàng đã luyện đến tầng thứ 12, Nghịch Thiên tầng, vì lẽ đó, ông ta và Thất Nguyệt đã vạch ra âm mưu trên.

Tầng thứ 13 Diệt Thế, ngay cả Niết nhân hồi bảy ngàn năm trước cũng không cách nào luyện được, vì vậy ông ta chỉ

đoán Liễu Dật luyện đến tầng thứ 12 chứ không nghĩ rằng mọi chuyện lại thật sự như vậy. Vốn hành động của ông ta có thể thành, cũng có thể không nhưng trời cao dường như đổ kị chàng khiến âm mưu của ông ta đặc thành.

Ngạo Thiên nhìn thanh trường kiếm đặt ngang ngực Thất Nguyệt đột nhiên cười to: “Ta đã đáp ứng Thất Nguyệt không giết tên tiểu tử này, nay nhắc lại là không giết y, con gái ngoan, buông kiếm xuống đi, cha không giết y đâu.”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Con không thể tin cha được, các người sau này lại nuốt lời...”

Tuy nàng do Ngạo Thiên sinh ra nhưng nên nhớ khi một người bị dục vọng tràn lấp thì sẵn sàng lục thân bất

nhận. Dầu vậy Ngạo Thiên là một con cáo già, ông ta nhìn nàng rồi nói: “Được, trước mặt Chân ma cha xin phát thệ nếu như giết y sẽ phải chịu nỗi khổ trời phạt, vĩnh viễn không được luân hồi.”

Những người phía sau đồng thanh kêu: “Ma quân, không được.”

Ngạo Thiên hất mạnh đầu, tức giận quát: “Câm miệng!”, bốn người phía sau liền cúi đầu xuống.

Thất Nguyệt nghe xong lời thề của Ngạo Thiên, từ từ buông thanh kiếm trong tay xuống: “Thật vậy chứ!”

Ngạo Thiên gật đầu: “Đương nhiên là thật nhưng nếu con muốn sống cùng y thì con đã suy nghĩ nên làm gì chưa? Y mà cứ thế này tỉnh lại sẽ vĩnh viễn không bao giờ ở bên con đâu.”

Thất Nguyệt dường như sa vào mây mù, Ngạo Thiên nói không sai, chỉ cần chàng tỉnh lại thì chàng lại là chàng, vĩnh viễn yêu thương Cát Lợi Nhi, làm sao mà tiếp thụ nàng được đây?

Ngạo Thiên lại vừa cười vừa nói: “Con gái, vi phụ có một cách khiến y vĩnh viễn ở lại bên con, không biết con có muốn nghe không?”

Vĩnh viễn...vĩnh viễn...vĩnh viễn... hai chữ mà cả đời này Thất Nguyệt muốn nghe nhất, phút giây kề vai nhau đã vĩnh viễn qua mất dường như chỉ có thể là kí ức thoáng qua, làm sao để trở thành sự thật đây? Ngược mắt nhìn Ngạo Thiên, trong mắt nàng hiện lên vẻ kiêu kì.

Ngạo Thiên nhẹ bước về phía Liễu Dật, nói tiếp: “Thất Nguyệt, con chắc đã

nghe vì phụ nói qua rằng Ma môn có một thứ võ công là Di Hồn Hoán Phách chi thuật, đó là tâm thuật thượng thừa của Ma môn chúng ta. Nếu như cha sử dụng Di Hồn Hoán Phách với y sẽ khiến hồn phách y điên đảo, quên đi kí ức kiếp này, con có thể vĩnh viễn trở thành thê tử của y, còn y...cũng vĩnh viễn ở lại bên con.”

Ông ta tiếp tục: “Y không còn kí ức nữa, trong đầu sẽ chỉ có mỗi mình con, còn con có thể vĩnh viễn làm thê tử của y, các con có thể tìm một nơi thế ngoại đào viên, mãi mãi sống cuộc đời hạnh phúc...không còn phải quan tâm đến những phân tranh trong chốn giang hồ.”

Thất Nguyệt dường như bắt đầu mơ mộng, chìm sâu vào ánh hào quang mỹ lệ nên không để ý thấy trên môi Ngạo Thiên

nở một nụ cười đầy tà ý, nụ cười biểu hiện điều gì? Ông ta vì sao lại có lòng tốt giúp nàng? Chỉ vì nàng là con gái ruột ư? Hoặc giả, ông ta còn âm mưu khác đáng sợ hơn...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 133: Kí Ức Trần Tây, Tâm Dục Toái ...

Một trận mưa rửa sạch đi bao nhiêu cát bụi, cũng mang theo bấy nhiêu bụi bay...

Một cơn gió làm rụng bao nhiêu cánh hoa, cũng làm tan đi bấy nhiêu mây trắng...

Một lưỡi kiếm uống bao nhiêu máu tươi, cũng lấy đi bấy nhiêu sinh mệnh...

Một trái tim khắc sâu bao nhiêu yêu thương, cũng mang bấy nhiêu bi thương...

Một cuốn sách ghi lại bao nhiêu câu chuyện, cũng gửi gắm bấy nhiêu tư tưởng đậm sâu...

“Thế nào, như vậy không tốt sao, ta hoàn toàn có thể giết y, chỉ vì con là con gái ta nên ta mới làm thế, đừng nói rằng ta không quan tâm con.” Ngạo Thiên một mặt chăm chú nhìn Liễu Dật nằm trên mặt đất, mặt khác đề tỉnh Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt có phần chưa tin hẳn, hỏi: “Thật chứ? Cha thật sự chỉ lấy đi kí ức của chàng?”

Ngạo Thiên cười: “Cha đã phát thệ

trước Chân ma, chả lẽ con còn chưa tin lời ta?”

Thất Nguyệt liếc nhìn Liễu Dật đang nằm trên mặt đất, tuy nàng hồi hận vì đã đáp ứng âm mưu của Ngạo Thiên nhưng giờ nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đó, trong lòng nàng lại ngập tràn những tình cảm ngày xưa...

Kì thực những việc Ngạo Thiên làm hiện giờ đã chạm giới hạn rồi, chiếu theo thói quen bao năm nay của ông ta, thân là thủ lĩnh tối cao của Ma môn, Liễu Dật có thể tạo thành uy hiếp nhất định phải diệt trừ, Thất Nguyệt không hiểu vì sao phụ thân xưa nay vẫn độc ác lại đại phát từ bi, lẽ nào ông ta thực lòng muốn thành toàn cho nàng?

Ngạo Thiên nhìn nàng, cơ hồ không

nén nổi phiền hà: “Ta chịu hết nổi rồi, nếu con không đồng ý ta đem y giao cho tứ đại hộ pháp xử lí.”

Thất Nguyệt đương nhiên biết rằng nếu đem sinh mệnh Liễu Dật giao cho tứ đại hộ pháp có khác gì trực tiếp giết chàng...

Nàng không biết phải làm sao, đành gật đầu trong hoảng loạn: “Bắt đầu thôi.”

Ngạo Thiên cười tươi: “Thế mới là con gái ngoan, sau này con có thể cùng y viễn tẩu thiên nhai, vi phụ không cưỡng cầu gì con cả.”

Dứt lời, ông ta hấp tấp bước đến phía đối diện Liễu Dật, song thủ cấp tốc đưa lên, chân nguyên mãnh liệt hình thành lực lượng bất khả tư ý, hai bàn tay phát ra lục quang từ từ khuếch tán khắp

thân thể chàng, liền đó thân thể chàng từ từ bay lên, rồi dần đứng thẳng dưới tác động của chân nguyên do lục quang phát xuất...

Thân thể chàng vừa đứng lên, song thủ Ngạo Thiên từ từ tiếp cận với hai bên thái dương huyết gần đại não chàng, thoáng sau đã đặt vào thái dương huyết, lục quang nhanh chóng xâm nhập vào đầu óc chàng. Lúc hai đạo lục quang tiếp xúc với đầu óc chàng liền sản sinh ra bạch quang, quang hoa chậm chậm bay lên, lưu nhập vào hai tay Ngạo Thiên..

Thấy vậy, Thất Nguyệt kinh hoảng lao tới, kêu lên: “Không, đó không phải là thuật Di Hồn Hoán Phách.” Nhưng hộ thể chân khí của Ngạo Thiên lập tức hất nàng lùi lại.

Ngạo Thiên quay người, nói với bốn hắc y nhân: “Giữ nó lại.”

Hai hộ pháp động thân, nhanh nhẹn nắm lấy tay Thất Nguyệt, dù nàng dụng lực tránh né nhưng không thể thoát khỏi tay hai nhân vật cấp hộ pháp.

Thời gian trôi đi, trong lòng Thất Nguyệt vô cùng hối hận, nàng không nên tin vào tham vọng to lớn của phụ thân, không nên mơ ước xa xôi có được chàng, là nàng, nàng hận chính nàng, chính ước vọng khiến nàng làm ra chuyện hối tiếc ngày nay, giờ thì có cách gì đây? Nàng căn bản không có khả năng vãn hồi lỗi lầm này.

Từng giọt thời gian rơi xuống, bạch quang trong đầu Liễu Dật dần dần biến mất, nhập vào trong tay Ngạo Thiên.

Thân hình chàng lại ngã xuống, Vong Hồn rớt ra, nằm chình ình trên mặt đất, hắc quang lóe lên rồi tắt lịm...

Một khuôn mặt như được điêu khắc xuất hiện trước mắt mọi người, khuôn mặt lạ lẫm mà họ, kể cả Thất Nguyệt, chưa từng thấy qua. Gương mặt quá lạ lùng, có lẽ trong mười năm này Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp có ảnh hưởng to lớn đến Liễu Dật, nếu không quan sát cẩn thận, Thất Nguyệt cũng không thể phân biệt được thành chủ Vĩnh Hằng Chi Thành trước mặt có phải là tên thư sinh chuyên gây rối hồi mười năm trước không?

Ngạo Thiên chậm chậm điều tức xong, mở mắt ra, đột nhiên cười lớn, quay người, nói: “Con gái ngoan, cha đã

tẩy sạch mọi kí ức cho đến hôm nay của y, từ ngày hôm nay, y là người của con.”

Thất Nguyệt xoay xở gào lên: “Sao cha lại làm thế với chàng? Cha không phải chỉ đơn thuần tẩy đi kí ức.”

Ngạo Thiên cười: “Con gái ta thật không biết xấu hổ, không hiểu gì phụ thân cả! Vì không muốn y tạo thành huy hiếp cho chúng ta, cha chẳng qua phé võ công của y đi mà thôi.”

Nói đoạn ha hả cười lớn, nói tiếp: “Con gái, cha cũng là lo nghĩ cho con thôi, tên tiểu tử này không còn kí ức, không còn võ công, như vậy y ở bên con lại càng an toàn, cho có thể yên tâm.”

“Ha ha, chúng ta đi.” Ngạo Thiên không buồn quản đến sinh tử của nữ nhi, cũng không quản đến ở đó xảy ra chuyện

gì vì âm mưu của ông ta đã thành, ông ta không chỉ xóa đi kí ức của Liễu Dật, phé đi võ công của chàng mà trong lúc phong bế kí ức, ông ta đã đoạt được tầng thứ 12 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp.

Bốn người buông Thất Nguyệt ra, theo Ngạo Thiên bước vào bóng tối...

“Ma chủ, tôi thủy chung không yên tâm về gã đó.” Hộ pháp phía sau vừa bước theo Ngạo Thiên vừa nói.

Ngạo Thiên vừa đi vừa đáp: “Không yên tâm cái gì, y không còn võ công, không còn kí ức, hiện giờ chỉ là một người bình thường. Ha ha...Ta đã lấy được vô thượng tâm pháp của y, tầng thứ 12 của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp. Giờ y mà còn võ công, còn trí nhớ thì tôi đa cũng chỉ bình thủ với chúng ta, ngoài

ra...thực lực của Vĩnh Hằng Chi Thành làm sao so được với Ma môn chúng ta? Từ nay trở đi, Ngạo Thiên ta phải cải biến lại chuyện phong thần của võ lâm, thống nhất tam giới, cùng Lãnh Kiếm so tài...”

Đoạt được tầng thứ 12 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, lại trừ đi mỗi tâm phúc đại hoạn, tính cuồng ngạo của Ngạo Thiên cũng lên cao, không sai, hiện giờ với bản lĩnh của ông ta, lại thêm thực lực của Ma đạo đứng sau, hoàn toàn có năng lực cùng đấu với đám Nhân gian chính đạo hùng mạnh một phen.

Âm thanh cuồng ngạo dần tan đi, Ngạo Thiên cũng biến mất vào bóng đêm, một tiếng nói vọng vào tai Thất Nguyệt: “Con gái, cha không chỉ xóa đi

kí ức của y mà còn thay đổi nó, con nhất định sẽ cảm kích cha.”

Nàng nhìn theo thân ảnh của người không có tư cách làm phụ thân nàng lẫn trong bóng tối, vì dục vọng cuồng điên, ông ta không thèm quan tâm đến sinh tử của con gái, lấy được thứ cần lấy liền bỏ đi ngay...

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Liễu Dật, nhìn khuôn mặt sáng sủa của chàng, khuôn mặt ấy bao lần xuất hiện trong giấc mơ của nàng, bao lần khiến lòng nàng đau đớn, nhưng giờ nàng không biết nên cao hứng hay hối hận, nàng đã có được chàng nhưng đã làm chàng thương tổn nặng nề. Giờ chàng hoàn toàn là một người bình thường, chàng thực sự có thể cùng nàng sống nốt

quãng đời còn lại?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 134: Nguyệt Quang Ái Nhân,
Lưu Tinh Vũ ...

Ánh trăng vẫn thánh khiết như cũ, gió nhẹ vẫn cuốn đi phù vân, trên mặt đất chỉ còn lại hai thân ảnh, họ chính là Thất Nguyệt và Liễu Dật. Nàng ngồi bên chàng, lặng lẽ chờ thời gian trôi qua, chờ chàng tỉnh lại.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, giấc ngủ cũng được khá dài, Liễu Dật chậm chậm mở mắt ra, nhìn thấy Thất Nguyệt đang lả chã lệ rơi, chàng

nhẹ nhàng ngồi dậy, nói: “Thất Nguyệt, nàng vì sao lại khóc?”

Chàng lúc này không còn Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp nên thiên hỏa cũng không thiêu đốt trái tim chàng nữa.

Thấy chàng tỉnh lại, Thất Nguyệt kinh ngạc vô cùng, chàng có thể nhớ được tên nàng, là...lúc trước Ngạo Thiên đã nói gì? Ông ta thay đổi kí ức của Liễu Dật, nhưng cải biến thành kiểu gì đây?

Nàng đáp: “Không, không sao, lúc này gió thổi vào mắt muội thôi mà.”

Liễu Dật nhìn nàng, cười nhẹ nói: “Thôi mà, đã muộn rồi, ở đây lạnh lắm, chúng ta về nhà chứ?”

Thất Nguyệt nhìn chàng, kinh ngạc đến mức thốt lên thành lời: “Nhà ư?”

Liễu Dật có vẻ hơi nghi vấn: “Sao

thế, không về nhà à?”

Thất Nguyệt hoang mang hỏi: “Nhà chúng ta ở đâu?”

Liễu Dật đứng dậy: “Đi, để ta đưa nàng...”. Nói đoạn cầm lấy tay Thất Nguyệt bước về hướng cạnh khu rừng.

Thất Nguyệt vội giữ chàng lại: “Đợi đã.” Liền đó nàng quay lại, nhặt Bi Mộng Kiếm và Vũ Nguyệt Kiếm trên mặt đất lên, đưa cho chàng: “Đây là kiếm của huynh, cầm lấy đi.”

Liễu Dật nhìn thanh kiếm màu đen, đột nhiên lắc đầu nói: “Vì sao phải cầm kiếm, ta đã chán kiếm rồi, ta cần phải thi lấy công danh, làm trạng nguyên, để cuộc sống của chúng ta dễ chịu hơn, mua lấy một căn nhà lớn tại kinh đô, tìm cho nàng hai nha hoàn.”

Thất Nguyệt nhìn chàng, cơ hồ không tin nổi vào điều chàng vừa nói, liền hỏi: “Huynh vừa nói gì cơ, vì sao lại phải tìm nha hoàn cho muội?”

Liễu Dật cảm thấy nàng có chút kì quái, hỏi: “Nàng là thê tử của ta, ta đương nhiên phải mang lại cho nàng cuộc sống dễ chịu nhất.”

Lúc này Thất Nguyệt đã hiểu vì sao phụ thân lại bảo nàng sẽ cảm kích ông ta, nguyên lai ông ta đã sớm tính toán ổn thỏa, đem hình ảnh nàng lưu lại trong trí nhớ của chàng nhưng Liễu Dật trước mặt nàng lại khiến nàng thấy hơi lạ lẫm.

Nàng vẫn đưa kiếm cho chàng: “Huynh cầm lấy đi.”

Liễu Dật nhìn thấy thanh trường kiếm đen nhánh, nói: “Đây là nàng tặng cho

ta?”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Đó vốn là của huynh, được, huynh cứ cầm lấy đi, không chừng sau này huynh lại dùng đến nó.”

Chàng tiếp lấy thanh kiếm nặng nề, trên thân kiếm điêu khắc một con rồng, chạm vào thân kiếm đen tuyền chàng cảm giác được một cỗ khí âm áp truyền khắp toàn thân, thư thái vô cùng liền gật đầu: “Cũng là nàng tặng ta.” Nói rồi cầm lấy tay Thất Nguyệt, bước về phía con đường cạnh khu rừng.

Thất Nguyệt không biết là đi đến nơi nào nhưng nàng nguyện ý đi theo chàng, cho dù trước mặt là núi đao không thể quay đầu hay biển lửa không có đường lùi thì nàng cũng ko hối hận, nguyện ý đi với chàng đến chân trời góc bể trọn đời

trọn kiếp, lúc này nàng có cảm giác hạnh phúc đang đến.

Không hiểu sao Liễu Dật lại quen thuộc với con đường này như vậy, qua mấy khúc quanh, bọn họ tiến vào trong một tòa cốc vắng. Trong đó có một ngôi nhà cỏ, bên nhà có quạt gió, đối diện có một khoảnh sân trồng trúc, trước sân có một cây cầu nhỏ, dòng nước liu riu chảy qua, chung quanh toàn hoa hồng. Dưới ánh trăng, nơi đây thật giống với cảnh tiên nơi thế ngoại, khiến lòng người bình tĩnh, thư sướng.

Liễu Dật nhìn ngôi nhà, dường như thập phần thân thuộc: “Về đến nhà thật nhẹ nhõm biết bao.”

Thất Nguyệt lúc này đã minh bạch vì sao phải cảm kích Ngạo Thiên, vốn ông

ta đã an bài mọi sự trong kí ức Liễu Dật, thậm chí đến cả ngôi nhà, địa điểm này đều chọn sẵn rồi. Nàng không biết nên cảm kích phụ thân hay hận Ma môn môn chủ nữa, tuy nàng có được chàng nhưng đã làm tổn thương chàng quá nhiều.

Liễu Dật nhìn Thất Nguyệt: “Ngắm nhìn ánh trăng từ xa sẽ khiến chúng ta mau buồn ngủ, chúng ta vào trong sân ngôi đi, trong đó có cây đu.” Tựa hồ chàng đang than thở với nàng.

Thất Nguyệt gật đầu, cười e ấp rồi theo chân chàng đi vào trong, nơi này tuy giản dị, rất bình phàm nhưng lại khiến nàng có được cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ có. Mười năm trước, nàng tự hỏi mình đồng thời hỏi Liễu Dật vì sao chàng không bảo nàng rằng yêu một người lại

thống khổ như thế nhưng hôm nay, đầu óc nàng cuối cùng cũng gạt đi được thống khổ đó, cũng có được niềm hạnh phúc hư vô...

Hai người ngồi trên cây đu, nhẹ nhàng đu đưa, cảm giác bay bổng khiến trong lòng họ bồi hồi, mùi hoa dạ lan hương theo gió phiêu động khắp chung quanh, dòng nước chảy dưới cây cầu nhỏ tựa hồ cất lên khúc hát vui mừng, ánh trăng lấp lánh khiến một phiến tiên cảnh nơi đây mỹ lệ dị thường. Thất Nguyệt nhìn cây đu đang đu đưa, hỏi: “Thư sinh, đây không phải là mơ chứ?”

Liễu Dật cười đáp: “Sao lại là mộng, chỉ có ngủ mới gặp mộng mà thôi, ài... chỉ tại mười năm nay ta không thi đậu công danh khiến nàng phải khổ sở bần

hàn.”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Không cần thi đỗ công danh làm gì, cứ thế này muội cũng mãn nguyện rồi, cần gì phải đi tìm phồn hoa trong chốn trần thế, nơi đây có chỗ nào đẹp hơn nữa đâu? Chúng ta cứ ở đây sống cho đến ngày nhắm mắt xuôi tay.”

Liễu Dật nhìn nàng không nói gì, bởi vì chàng không cần phải nói...

Thình lình, Thất Nguyệt chỉ lên tầng không trên đầu, nói: “Thư sinh, huynh xem kia, là sao băng...”

Nhìn theo hướng nàng chỉ, Liễu Dật nói: “Đúng rồi, nhiều quá...là mưa sao băng.” Chỉ thấy phía trên đầu hai người chớp mắt xuất hiện vô số lưu tinh, dưới trời đêm đen thẫm, sao băng trắng ngần

lóc rạng, quang hoa rực rỡ trên đầu hai người rồi biến mất.

Liều Dật chăm chú nhìn trận mưa sao băng giống như sát kê trước mắt, quay nhìn Thất Nguyệt nói: “Thất Nguyệt, ta thường nghe nói rằng trước khi sao băng biến mất, lời khấn nguyện rất linh, bao nhiêu sao băng như thế ta nghĩ nguyện vọng của nàng lần này chắc càng linh nghiệm hơn.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Sao băng chỉ lóc lên trong chớp mắt, có dài lâu gì đâu, phút giây vĩnh viễn của chúng ta sẽ được bao lâu? Nếu như nguyện vọng dưới ánh sao băng thật sự linh nghiệm, mọi hi vọng thư sinh huynh vĩnh viễn ghi nhớ những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.”

Liễu Dật cười: “Thất Nguyệt ngốc à, ta sao lại quên được, tuy sinh mệnh của sao băng ngắn ngủi nhưng hạnh phúc của chúng ta là vĩnh viễn, nếu có chết đi thì chúng ta cũng đã từng hạnh phúc, nhất định gìn giữ thế giới riêng này.”

Thất Nguyệt nhìn chàng, cười nói: “Thật sao? Chúng ta thật sự có thể cùng nhau nếm trải hạnh phúc?”

Liễu Dật nhìn sao băng, nhẹ nhàng đứng đưa cây đu, nói: “Đương nhiên, tương lai chúng ta nhất định sẽ nếm trải, chúng ta được cùng sống với nhau cũng là hạnh phúc, chẳng lẽ nàng còn hoài nghi ư?”

Trong mắt Thất Nguyệt loáng thoáng mơ hồ, ba ngàn ngày dài ngóng trông liệu có thật sự lưu giữ được niềm hạnh phúc

này không? Nàng không lên tiếng, chỉ không ngừng gật gật đầu...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 135: Tự Áo Thị Chân, Bạo Phong Vũ ...

Từ phương đông, ánh bình minh ló rạng báo hiệu một ngày mới bắt đầu, chính, ma lương đạo sau một đêm chúc mừng tận hưởng say sưa nên sáng sớm này không ai buồn mở mắt, trên mặt đất ngổ ngang vài con ma men.

Nhưng vẫn có một người tỉnh lại, chính là Lang Vương, tuy rằng đêm chúc mừng hôm qua ông uống rất nhiều nhưng

ông tỉnh không say, trong lòng canh cánh một việc: đêm qua Liễu Dật không về, xảo hợp là đúng vào đêm trăng tròn, tâm lý ông luôn tự đề tỉnh: “Không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu.”

Tuy tìm khắp vùng phụ cận nhưng không thấy bóng dáng của chàng, trong lòng ông dâng lên dự cảm chẳng lành, chẳng lẽ đêm qua thật sự xảy ra chuyện.

Mặt trời lên cao, nhưng người vừa trải qua kiếp nạn đều dần dần giải tán. Chính đạo thủ lĩnh Quỳnh Phách và Ma đạo thủ lĩnh Ngạo Thiên lại chia ra các lộ lên đường, tựa hồ qua được kiếp nạn là chiến tranh giữa chính, ma lưỡng đạo lại bắt đầu.

Bạch Hồ đến bên Lang Vương, hỏi gấp: “Lão Lang, đêm qua Ma chủ cả đêm

cũng không về, ta lo là đã xảy ra chuyện.”

Lang Vương lay lay cây chiết phiến, gật đầu: “Điều ta lo cũng là chuyện đó, tâm pháp của Ma chủ có chỗ không ổn, ta sợ đêm qua đã xảy ra chuyện gì đó nhưng giờ vẫn chưa có tin tức gì.”

Kì, Lân yên lặng đứng hai bên Lang Vương, trong mắt họ lộ ra thần tình lo lắng...

Cùng lúc đó, Lý Lăng đi tới, nói: “Lang Vương huynh, kiếp nạn lần này đã qua rồi, Lý Lăng xin được cáo từ.”

Lang Vương nhìn Lý Lăng, gật đầu đáp: “Được, chúng ta sau này có duyên sẽ gặp lại.”

Lý Lăng cười nhẹ, quay người hướng về phía Phong Đô Quỷ Thành cất

bước...

Lang Vương nhìn theo Lý Lăng, quay đầu buông tiếng thở dài, nói với Bạch Hổ: “Người đem theo Thập nhị Thiên quang Bạch Hổ cùng Nhị thập tứ Địa sát Khôi lang phân tán ra tìm ở chung quanh, ta cùng Kì, Lân chia ra tìm tung tích Ma chủ, đến Ma chủ giờ vẫn không có tin tức, ta e...là đã gặp chuyện gì, ba ngày sau bất kể có tin tức gì không, chúng ta lại gặp nhau ở đây.”

Bạch Hổ gật đầu, quay người đi luôn.

Lại nói Lý Lăng vừa đi chưa được bao xa, đang định tể kiếm phi thân thì từ phía sau vọng đến tiếng hô: “Tiểu tử hôi sữa kia, người định đi ư?”

Lý Lăng quay lại nhìn, chính là cô nương mắt lam cuồng ngạo Lam Nhận,

bên cạnh còn có một nữ tử thanh lệ thoát tục, lần trước y nghe thấy người ta gọi tên nàng là Thiên Kiêu.

Lý Lăng cười đáp: “Lam cô nương, có chuyện gì vậy? Tôi không nhớ là giữa chúng ta có ân oán gì.”

Lam Nhận đột nhiên cười lúng túng: “Lại gặp rồi, giữa chúng ta không có ân oán, chỉ là hiếu kì, hiếu kì thôi, người muốn đi đâu, chả lẽ người không nghe rằng chủ nhân Vĩnh Hằng Chi Thành đã thất tung?”

Lý Lăng cười nhẹ: “Nghe rồi thì thế nào, y và tôi có quan hệ gì đâu, y thất tung thì tự có hạ nhân của y đi tìm, tôi có việc riêng cần phải làm.”

Lam Nhận bước đến hỏi với vẻ thần bí: “Người...tên lăng tử người có chuyện

gì mà phải đi?”

Lý Lăng thấy dáng vẻ buồn cười của nàng, đáp: “Tôi hoài nghi...Cửu U Ma Thần chưa bị phong ấn.”

Một câu nói thôi khiến cho Lam Nhận đang cười cợt lẫn Thiên Kiêu đang nghĩ ngợi đằng sau cứng đờ lại, nếu như Ma Thần chưa bị phong ấn, sao Phong Đô Quỷ Thành lại trở nên yên tĩnh như vậy?

Lam Nhận nhìn Lý Lăng cười nói: “Tiểu tử, cơm thì người có thể ăn bữa nhưng nói thì không năng cuội được đâu, nếu như Cửu U Ma Thần không bị phong ấn vì sao chốn này lại yên tĩnh như vậy?”

Lý Lăng lắc đầu: “Các vị không thấy việc này quá đơn giản ư? Cửu U Ma

Thần là ma thần tồn tại từ thừa khai thiên, nếu y biết có người sẽ phong ấn y lần thứ hai, y có mắc lại sai lầm một lần nữa không? Do đó, tôi muốn đi Phong Đô Quỷ Thành xem có cách nào không.”

Lam Nhận nhìn nụ cười của Lý Lăng, đột nhiên nói: “Được rồi, cũng may ta và Thiên Kiêu muội muội không có việc gì làm, chúng ta cùng đi xem Quỷ thành ra làm sao.”

Lý Lăng nhìn Thiên Kiêu, mục quang lại quay về khuôn mặt Lam Nhận, nói: “Tiểu nha đầu, đây không phải là đi chơi đâu, nếu như ko may ta đoán đúng thì... thì chúng ta sẽ mò yên mả đẹp ở đó.”

Lam Nhận cười: “Ta không sợ, Cửu U Ma Thần gì đó mà chạm đến ta một phân, ta sẽ kêu ca ca chặt y thành mười

miếng.”

Lý Lăng thấy Lam Nhận luôn tô son trát phấn cho ca ca, cũng hơi hiếu kì nhưng tu vi trăm năm khiến y luôn nén lại được khi nghe đến những chuyện đáng hiếu kì trên đời, do đó y không truy vấn thêm.

Y tiếp lời: “Được, khi nào có thời gian sẽ thật sự chứng kiến đạo pháp của ca ca cô lợi hại thế nào, nhưng hiện giờ tôi phải đi, các cô muốn theo thì cùng đi, bất quá tôi không thời gian chiếu cố đến đâu.”

Lam Nhận cầm lấy tay Thiên Kiêu, cười nói: “Cười tươi lên nào, chúng ta còn cần y chiếu cố.”

Trong tiếng cười, cả ba người té khởi kiếm, đồng thời bay về hướng Phong Đô

Quý Thành.

Trên không, Lam Nhận quay qua hỏi Lý Lăng: “Này, người có biết chủ nhân Vĩnh Hằng Chi Thành thực sự là ai không?”

Lý Lăng lắc đầu: “Tôi làm sao biết được người trong Ma giới? Cô cứ nhìn trộm tôi thế.”

Lam Nhận cười: “Thế sự khó lường, người có biết vì sao người không nhận ra y không, ta đảm bảo người đã gặp qua y, thật đấy, khẳng định là người có ấn tượng.”

Lý Lăng thoáng nghĩ rồi nói: “Được rồi, tiểu nha đầu, không cần vòng vo nữa, cô nói xem y là ai.”

Lam Nhận suy nghĩ đoạn nói: “Liễu Dật.”

Vừa nghe đến tên Liễu Dật, Lý Lăng thật sự kinh ngạc, y không chỉ gặp qua mà từng cứu Liễu Dật một lần hồi mười năm trước khi gặp nhóm người Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất nhưng lần sau gặp lại Đại Dao Vương, bọn họ nói Liễu Dật đã chết rồi.

Lam Nhận nhìn Lý Lăng đang trầm tư, nói tiếp: “Kì quái lắm sao? Không cần phải kinh ngạc, y không chết đâu mà chỉ thành ma thôi, hiện giờ y mất tích chắc sẽ khiến giang hồ lại một phen hỗn loạn, tuy y không đáng sợ theo kiểu Cửu U Ma Thần nhưng y lại có thể dấy lên một trường phong ba tương tự, lay động cả tam giới.”

Lý Lăng không hiểu rõ lời Lam Nhận, hỏi: “Vì sao cô lại nói vậy?”

Lam Nhận giải thích: “Trong đương kim tam giới, thiên hạ chia ba, phía bắc là Nhân gian chính đạo, nam là Âm chi ma đạo, còn Vĩnh Hằng Chi Thành ở phía tây, lúc này chủ nhân Vĩnh Hằng Chi Thành mất tích sẽ khiến cho ma đạo, chính đạo đang yên tĩnh lại nổi lên phân tranh. Vốn dĩ hai thế lực lớn rất e ngại thế lực mới quật khởi trong Ma giới nên một mực không dám động thủ, hiện giờ thế lực thứ ba tan biến, khẳng định rằng chính, ma lưỡng đạo trên giang hồ lại dấy lên một trường mưa máu gió tanh.”

Lý Lăng liếc Lam Nhận, bất giác đánh giá cô nương mắt lam này bằng con mắt khác, nói: “Cô nương quả nhiên thông tuệ, phân tích như thế thật thấu triệt, Lý Lăng bội phục.”

Lam Nhận cười: “Còn chuyện đáng kinh ngạc hơn nhiều, người không cần lo lắng cho tam giới, ca ca ta đã đồng ý sẽ sớm tương kiến với ta tại Liên Hoa Trấn, sau đó nếu ca ca cao hứng có khi lại tham dự vào lần chia ba thiên hạ này.”

Nhất thời, trường kiếp nạn này vừa kết thúc, lại nổi lên một trường kiếp nạn mới, không khỏi khiến lòng người trầm tư, nhưng ai xác định được khi nào thì kiếp nạn diệt thế này mới kết thúc đây?

Hoặc Lý Lăng nói không sai, sai lầm không thể lặp lại hai lần, hà huống Cửu U Ma Thần có tu vi ngàn vạn năm, nhưng nếu y không bị phong ấn vì sao Phong Đô Quỷ Thành hiện giờ yên tĩnh như vậy? Chẳng lẽ Ma Thần biết được y phải qua kiếp nạn này nên cố ý giả vờ bị Liễu Dật

phong ân? Nhưng mục đích của y là gì?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 136: Ma Thần Trọng Hiện, Tô Gia Thiếu ...

Câu chuyện lại tiếp tục, nhưng thế giới của Liễu Dật còn xảy ra chuyện gì nữa đây? Không thể tính trước được, nhưng có thể khẳng định thế giới của chàng nhất định sẽ có biến hóa, nhưng là biến hóa thế nào, dẫn đến kết quả thế nào, thì chỉ có cách tự mình chờ đợi theo dõi mới biết được.

Nơi đây chính là trung tâm của Phong Đô Quỷ thành, ban đầu nằm trong phạm

vi của Ma tộc, biên giới giữa hai cõi âm dương, nơi liên minh giữa Ma tộc và Quỷ tộc, tất cả các tử linh của cõi âm đều được mai táng tại đây. Nhưng vì Phong Đô quỷ thành là đường thông thẳng đến Cửu U, đồng thời Quỷ tộc đã hơn ngàn năm nay gần như không xuất hiện nữa, do đó Quỷ Thành nằm trong phạm vi quản lý của Ma tộc.

Lúc này Phong Đô quỷ thành bị Cửu U Ma Thần phá một trận đến tan tành mây khói, bụi xám bay mịt trời, người trong Ma Tộc kẹt lại trong thành kẻ thì chết kẻ trốn chạy, hiện tại chẳng khác gì một tòa thành trống rỗng và chết chóc.

Bất quá trong tòa thành chết chóc này vẫn còn có người, không phải chỉ một người, mà có tới hai người.

Chỉ nghe một giọng nói run rẩy: “Thiếu gia, thiếu gia, chúng ta quay về thôi, tôi thấy nơi này thật là ảm đạm khủng bố quá, tôi sợ là nơi này ... nơi này có quỷ đó.”

Một giọng nói khác quát lên: “Con mẹ nó, đúng là đồ bỏ đi, sợ cái gì, có tiền muốn sai ma khiến quỷ gì mà chẳng được, nếu nói là gặp được quỷ, ta sẽ nói nó kéo lừa cho ta.”

Lần theo tiếng của hai người, quả nhiên trên một con đường trong thành, một thiếu niên áo xanh, cưỡi trên lưng một con lừa, bên cạnh là một tên hầu trung niên, mình vận một tấm trường bào màu xám, đang kéo con lừa, chậm chậm đi về phía trước.

Do bụi xám bay mù mịt khắp nơi,

mặt trời đổ bóng về phía tây, nên không nhìn rõ hình dạng của hai người họ, nhưng theo cách nói chuyện, có thể khẳng định là hai chủ tớ.

Vào lúc này, người thiếu niên cười lừa bắt đầu than thở: “Cha ta thật là, Tô gia chúng ta từ thời tổ tông đến giờ đều làm nghề nông, nhưng đến đời của ông ta, lại bắt ta phải đi thi khảo thí công danh, chẳng khác gì như là giết chết ta, ngày ngày đều phải đọc sách, thì còn sống để làm gì nữa chứ.”

Nghe đến đây có thể đoán ra thiếu niên này chính là trốn khỏi nhà...

Người hầu chậm chậm đi bên cạnh đáp: “Thiếu gia, thật ra lão gia chỉ muốn tốt cho cậu thôi, và cũng muốn Tô gia có người ra làm quan, vinh dự cho tổ tiên

mà thôi.”

Thiếu niên cười lừa nhìn người trung niên, nói: “Ông thì biết cái khỉ gì chứ, ông thấy ta là hạng người thích đọc sách hay sao? Nếu để cho ta vung dao múa kiếm còn được. Nếu không phải cha ép buộc ta, ta cũng không cần bỏ nhà trốn đi đến chốn quỷ quái thế này, bây giờ nhìn xem, đã lạc đường rồi.”

Người hầu trung niên nghe thiếu niên này nhắc tới chữ quỷ quái, không khỏi rùng mình ớn lạnh, nói: “Thiếu gia, chỗ này thật chẳng an lành chút nào, tôi nghĩ chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây đi.”

Thiếu niên cười lừa lắc đầu: “Lão tướng ta không muốn ra khỏi đây à, nhưng mà chúng ta không thể nào rời khỏi đây được.”

Lời than của thiếu niên cười lừa chưa dứt, đột nhiên gió nổi lên ào ạt, bụi đất chung quanh xoáy động, trong chốc lát Quỷ thành tối tăm ảm đạm biến thành âm trầm khủng bố.

Chỉ thấy thiếu niên cười lừa kêu thảm một tiếng, hình như đã gặp chuyện không hay, thân hình ngã vật xuống đất, con lừa tung vó chạy nhanh về phía trước, nhưng lão người hầu vì tay nắm dây cương, trong lúc hoảng loạn không gỡ ra được, chỉ đành chạy theo con lừa đang hoảng sợ. Lại nói con lừa này đúng là chạy rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã không còn thấy đâu nữa.

Thiếu niên áo xanh thấy một người một lừa biến mất trong đám bụi mù mịt, giận dữ cất tiếng thóa mạ: “Con bà nhà

người, chạy gì mà nhanh vậy, thiếu gia ta mà tóm được người sẽ đập cho một trận.”

Đang lúc thiếu niên áo xanh chuẩn bị đuổi theo, một luồng gió cực mạnh cuốn tới, xung quanh trong chớp mắt đã tối đen, dường như đang ở trong một thế giới khác, không còn nhìn thấy gì trước mắt, đến cả con đường cũng chẳng thấy được nữa.

Nhưng thiếu niên này cũng rất là can đảm, quát lớn: “Bà nội nhà người, tiểu quỷ người muốn giỡn mặt với Tô thiếu gia ta hả, có ngon thì ra mặt đánh một trận sống chết với ta coi.” Nói đến đây, bất ngờ rút từ sau lưng một con dao chặt củi đã rỉ sét, hình như là vũ khí phòng thân của y.

Nhìn tên tiểu tử này rất nhỏ nhẽ, không ngờ mở miệng mắng chửi lại chẳng kém gì bọn Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất.

Nhưng vào lúc này, một bóng đen trong chớp mắt đã vươn lên khỏi mặt đất, bốn phía đã bị sương mù màu lục bao phủ, chỉ có thể thấy một cặp mắt đỏ ngầu, cùng một bóng người, cùng với đôi tay chẳng khác nào móng vuốt bằng thép, phía dưới không nhìn thấy được, nhưng cái bóng này to bằng ba người Tô thiếu gia cộng lại, tựa hồ như đang phát phor giữa không trung.

Người tự xưng Tô thiếu gia này cân nhắc con dao hoen rỉ trong tay, rồi nhìn sang bóng đen, dường như chẳng có chút nào sợ hãi, nói: “Người là tiểu quỷ

phương nào, có tiền xài hay không, chỉ cần người nhường đường cho ta, cứ thoải mái ra giá, một ngàn tám trăm lượng bạc ta sẽ đốt cho người, thiếu gia ta đương nhiên là lo nỗi số tiền này rồi.”

Bóng đen không hề trả lời câu hỏi của, chỉ dùng cặp mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào thiếu niên trước mặt, cất giọng khàn khàn khó nghe không biết là đang nói với thiếu niên hay là tự lẩm bẩm: “Được, thân thể được lắm, tuy vẫn còn kém thân thể của Chân ma, nhưng cũng thuộc hàng thượng đẳng rồi.”

Tô thiếu gia gườm gườm nhìn bóng đen, lên tiếng: “Nói nhảm nhí cái gì thế, con mẹ người đừng có giả vờ điên khùng nữa, cẩn thận không thì ta chém cho một nhát bây giờ, người tên là gì, mau nói ra

coi.” Tên tiểu tử này dường như cho rằng con dao cùn của mình là rất lợi hại, cái này chính là di truyền, hắc học theo tính nóng nảy của cha, tuy giàu có nhưng cũng chỉ là một tiểu tử ngốc nghếch.

Bóng đen dùng giọng khàn khàn khó nghe đáp: “Người có thể gọi ta là Cửu U Ma Thần.”

Tô thiếu gia đột nhiên phá lên cười lớn, cười dứt liền cất tiếng: “Bà nội nhà người, trước mặt Thiếu gia ta dám bày trò nói ma nói quỷ, ta không tin thần phật gì cả, người biết điều thì mau nhường đường cho ông nội người đi.”

Cửu U Ma Thần nhìn Tô Thiếu gia, chẳng hề nổi giận, tựa hồ như hắc ta vốn không hề có cảm xúc gì, chỉ dùng giọng khàn khàn, thản nhiên nói: “Ta chẳng cần

tiền giấy của người, chỉ cần người đáp ứng một điều kiện của ta, ta có thể cho người trở thành người nổi bật nhất trong thế gian này, cao cao tại thượng, trở thành thiên hạ đệ nhất, ma hay thần gì cũng do người không chế cả.”

Tô thiếu gia nghe vậy hình như mười phần hứng thú, vội vàng hỏi tiếp: “Người nói là... chỉ cần ta đáp ứng một điều kiện của người, người có thể cho ta trở thành người nổi tiếng nhất? Phải chăng sẽ có nhiều cô nương xinh đẹp sẵn sàng ngã vào lòng ta mà không cần phải tốn nhiều ngân lượng hay sao?”

Bóng đèn chẳng hề cử động, chỉ nói tiếp: “Đương nhiên, người có thể gọi gió kêu mưa, loại trừ mọi trở ngại, đạt được mọi thứ mà người muốn, nhưng trước đó

người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Tô thiếu gia lúc này như đang mơ mộng gì đó, chẳng hề nghe thấy câu nói của Cửu U Ma Thần, hoặc giả trong đầu của hắn đang xuất hiện cảnh hàng ngàn cô gái đẹp vây quanh, hay là cảnh mình đang ngất ngưỡng ngồi trên núi vàng tha hồ nhắm rượu.

Cửu U Ma Thần nói tiếp: “Thế nào? Người có muốn làm một người có thể hô mưa gọi gió hay không?”

Tô thiếu gia vội đáp ngay: “Đương nhiên, đương nhiên, có thể hô mưa gọi gió, đến thần tiên cũng phải ham nữa là, ta đáp ứng, ta đáp ứng người, nhưng điều kiện của người là gì?”

Hai mắt của Cửu U Ma Thần phát ra hào quang đỏ rực, đột nhiên phá lên cười

như điên cuồng, lập tức gió bay cát chạy, không gian đen tối trở lại như cũ, chỉ nghe thấy giọng khàn khàn của hắn: “Điều kiện rất đơn giản, hãy giao cho ta linh hồn của ngươi, ta chỉ giao dịch với thân thể của ngươi mà thôi.”

Nói xong, liền phá lên cười một cách gian ác, bóng đen trong chớp mắt đã nhập vào thân thể của Tô thiếu gia, sau khi xâm nhập, đôi mắt của Tô thiếu gia trở nên trống rỗng, từ từ, từ từ, hắn bắt đầu hôn mê, đến lúc bóng đen đã nhập hẳn vào người thì hắn cũng từ từ ngã lăn ra mặt đất....

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 137: Tương Sanh Tương Khắc, Bi Khổ Ma ...

Chuột sợ mèo, mèo sợ chó, chó sợ voi, voi lại sợ chuột... Sự vật trên thế gian này quả thật kỳ diệu, mọi vật tương sinh tương khắc, Cửu U Ma Thần không sợ thần, không sợ ma, nhưng nếu nhìn thấy vẻ lưu manh của Tô thiếu gia này, hẳn có sợ hay không đây?

Thời gian chậm chạp trôi qua, không biết trải qua bao lâu, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống con đường hỗn loạn, bốn phía giấy vụn bay phát phới, gió thổi làm cửa cái, cửa sổ đóng mở kẽo kẹt, tòa thành này đã biến thành một tòa thành hỗn độn chết chóc rồi.

Tô thiếu gia từ từ mở mắt, nhưng đôi

mắt đột nhiên phát ra hào quang xanh lục, lúc mờ lúc tỏ, dần dần hào quang này cũng mất đi, y đứng dậy, phúi bụi bám đầy người, lượm con dao chặt củi hoen rỉ giắt sau lưng, sau đó nhìn quanh rồi lớn tiếng thóa mạ: “Con mẹ nó, Ma thần cái gì chứ, chỉ là một tên lừa đảo, con lừa của ta đâu rồi?”

Đang lúc Tô thiếu gia đang lớn giọng chửi rủa Cửu U Ma Thần, đột nhiên từ trong người y vang lên một giọng nói ngạc nhiên: “Vì sao linh hồn của người vẫn còn trong người người? Người không đáp ứng điều kiện của ta đưa ra hay sao?”

Tô thiếu gia lúc này bắt đầu thắc mắc, ngơ ngẩn nhìn bốn phía, đâu có ai ở xung quanh đâu, giọng nói này từ đâu

truyền tới chứ, nhưng hần của trả lời: “Này, lão chết bầm kia, ngươi trốn ở đâu mà ta không nhìn thấy ngươi vậy?”

Cửu U Ma Thần nghi ngờ hỏi lại: “Ta hiện tại đang ở trong người ngươi, trở thành một bộ phận không thể tách rời trong thân thể ngươi, nhưng ta không hiểu, vì sao ngươi đã đáp ứng điều kiện của ta mà ta lại không thể chiếm hữu hoàn toàn thân thể của ngươi?”

Tô thiếu gia nghe qua đột nhiên thấy hơi rờn rợn, trả lời: “Ngươi là... quỷ nhập tràng hả?” Nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng, rõ ràng là chính mình vừa cất tiếng nói, nhưng cũng phải kiểm tra lại xem sao. Y liền ngồi lên một cái ghế gãy bên đường, bắt đầu lên tiếng thóa mạ: “Bà nội ngươi muốn giỡn với

lão gia đây hả, người ra điều kiện gì chứ, người ngốc ta phải ngốc theo người à, ta chỉ đáp ứng người ngoài miệng thôi chứ trong lòng biết rất rõ, làm gì có chuyện từ trên trời rớt xuống một đỉnh vàng như thế, cha ta có nói qua, cái gì bên ngoài càng lấp lánh thì bên trong chỉ toàn đồ hư thối.”

Từ trong thân thể gã, Cửu U Ma Thần đột nhiên rú lên một tiếng thê thảm, tựa hồ như bây giờ hắn mới thực sự nổi khùng, ai ngờ Ma Thần trí tuệ vạn năm lại bị một tên lưu manh lừa gạt.

Cần phải biết vì sao Cửu U Ma Thần lại nổi cơn thịnh nộ như vậy. Trước đây khi bị Hậu Nghệ phong ấn, hắn ngủ say sưa, cho tới một ngày, vô số tử linh đã đánh thức ý thức của hắn, tuy vẫn còn bị

đur lực của thần tiên giam giữ, nhưng hắ không khố chế nổi dục vọng đen tối, hắ phải báo thù, do đó đã tự nói với mình, nếu gặp được một người thành tâm giao thân thể cho hắ, thì hắ có thể vĩnh viễn thoát khỏi sự kiềm chế của thần tiên, vĩnh viễn hợp nhất với thân thể đó, hơn nữa đời đời kiếp kiếp bị trói buộc với thân thể đó.

Lần đó sau khi Liễu Dật quay trở về Phong Đô Quỷ Thành, Cửu U Ma Thần biết rằng mình không có sức phản kháng, bởi còn bị phong ấn, do đó, đã dùng độc chướng xanh lục cực kỳ mãnh liệt tạo ra cảnh giả tạo, sau đó tự nổ tung bản thân làm Liễu Dật tưởng rằng hắ lại bị phong ấn lần nữa, nhờ vậy, hắ đã thoát được kiếp nạn, có thể tự đi tìm thân thể con

người phù hợp với mình...

Không sai, bây giờ hắc quả thật đã thoát ra khỏi phong ấn của Thần, nhưng hắc có chết cũng không tưởng được chuyện mình bị một tên thiếu niên hèn mạt qua mặt. Bản thân dù trốn khỏi phong ấn của Thần, lại vì lời dự ngôn của mình mà rơi vào một phong ấn vĩnh viễn khác, tuy hắc có thể thoát khỏi bóng đêm, nhưng thân thể mới này không phải hoàn toàn thuộc về hắc, hắc thì đã hòa quyện hoàn toàn vào thân xác này, từ nay về sau, mọi sinh lão bệnh tử của thân xác này đều ảnh hưởng trực tiếp đến hắc...

Cửu U Ma Thần lần này rống lên một tiếng cực kỳ chua xót, rống xong rồi lại phá lên cười lẫn lộn, đoạn tức tối nói: “Cửu U Ma Thần ta không sợ Thần,

không sợ ma, có thể phá trời, đập đất, giờ đâu không ngờ lại bị một sinh mệnh hèn kém lừa gạt.”

Tô thiếu gia nghe vậy liền thóa mạ: “Con bà người đừng có giả bộ hiền lương, người hiện tại đang trong người ta, người phải nghe theo lời của ta.”

Cửu U Ma Thần nghe vậy liền nín bặt, một hồi sau mới nói: “Tuy ta không thể khống chế người hoàn toàn, nhưng nếu người đáp ứng làm theo lời của ta, ta có thể bảo đảm người muốn gì có đó.” Ý tứ của hắn rất rõ ràng: bây giờ đang lúc cần đến thân xác này, không thể không cần sự hợp tác của Tô thiếu gia.

Tô thiếu gia đứng dậy, một mặt đi tìm kiếm con lừa và tên người hầu, một mặt đáp trả: “Con bà nhà người nhiều chuyện

quá, ta mà tin vào mấy lời nhảm nhí của người thì không phải là Tô Thiếu Bác nữa.”

Con đường dài dằng dặc tối tăm khủng bố, dưới ánh trăng mờ mờ chỉ có một thiếu niên áo xanh tự nói tự trả lời, nếu quả có ai đó nhìn thấy, nhất định nghĩ gã là một tên điên, tâm thần không bình thường, nhưng trong một tòa thành đáng sợ như vậy hỏi làm sao mà tìm được một bóng người nào khác...

Song quả có người khác thật, cùng lúc Tô thiếu gia vừa mắng chửi con lừa không biết nghe lời vừa mắng chửi Cửu U Ma Thần, một đạo ánh sáng màu cam cùng một đạo màu lam bay vụt qua, ba người hạ xuống đất, chính là Lý Lăng, Lam Nhận và Thiên Kiêu. Ba người theo

con đường chính đi ra ngoài thành, nha đầu Lam Nhận không ngừng hỏi hết chuyện này sang chuyện khác, làm cho Lý Lăng phải mất tới một ngày trời mới tới được Phong Đô Quỷ Thành, tốn thời gian hơn mười lần so với bình thường.

Tô thiếu gia đang lúc hăng tiết mắng chửi con lừa và Cửu U Ma Thần thì thấy ba người từ trên trời hạ xuống, giật mình kinh hãi, ngăn người ra, Cửu U Ma Thần bị y mắng chửi quá nhiều rồi, mặc dù đã tu luyện hàng ngàn vạn năm cũng không thể nhẫn nhịn nổi, may mà bọn Lý Lăng xuất hiện kịp thời, làm Tô thiếu gia phải ngậm miệng.

Nhanh chóng định thần lại, Tô thiếu gia nhìn một lượt ba người đang đi tới, mặt nghếch ra trong rất buồn cười, lấp

bắt: “Thần tiên? Tiên nữ? Yêu quái? Hay là hồ ly tinh?” Chữ hồ ly tinh chính là chỉ Lam Nhận, vì đôi mắt xanh lục của nàng trông rất đặc biệt.

Lam Nhận vung nắm đấm lên, hậm hực: “Tên tiểu tử thôi kia, ngươi nói gì đó.”

Tô thiếu gia thấy dáng điệu hung hăng, nhảy vội về phía sau thủ thế, lên tiếng thách thức: “Ta không sợ ngươi, thiếu gia ta có cái gì mà chưa thấy qua chứ.”

Lam Nhận bị tên tiểu tử ngốc làm ngẩn cả người, nhìn thấy tư thế của gã, chẳng giống thủ thế gì cả mà chỉ giống như dáng khỉ quào mà thôi.

Tô thiếu gia thấy đối phương chẳng có phản ứng gì, hỏi tiếp: “Các vị thần

tiên, yêu quái có thấy con lừa ngu ngốc của ta hay không...”

Lần này Lý Lăng cười nhẹ, mở miệng đáp: “Công tử sao chỉ có một mình ở đây giữa đêm khuya vậy, chẳng lẽ chỉ để tìm con lừa đi lạc thôi sao?”

Tô thiếu gia thấy thái độ thân mật dễ gần của Lý Lăng, liền thu lại tư thế như con khỉ, đáp: “Không phải đâu, chỉ là tình cờ qua đây, đột nhiên một cơn gió lớn nổi lên, con lừa khốn khiếp không biết nghe lời của ta cùng với tên người hầu đã chạy mất, ta đang đi tìm đây.”

Lam Nhận liếc Tô thiếu gia một cái rồi hừ lạnh: “Chẳng giống như danh môn công tử, cũng chẳng phải là dân buôn bán, một con lừa mà cũng không giữ nổi, chẳng biết hạng người này làm được

chuyện gì nữa đây.”

Tô thiếu gia nghe vậy nổi giận trả đũa: “Hừ, con hồ ly tinh nhà người, con lừa nhà ta vốn quen được chiều chuộng, người đừng có mà chê cười.”

Không để Lam Nhận kịp mở miệng, Lý Lăng cười nhẹ hỏi tiếp: “Không biết công tử xưng hô thế nào, con gió lớn khi này đã quét qua chỗ này phải không?”

Tô thiếu gia nhìn Lý Lăng, không quên liếc xéo sang Lam Nhận: “Con tiểu hồ ly tinh kia, nhìn mà học theo cách ăn nói lễ độ của vị thần tiên đại ca này đi.”

Sau đó Tô thiếu gia liền đổi sang nét mặt tươi cười, trả lời Lý Lăng: “Tiểu đệ họ Tô ở kinh thành, tên gọi là Thiếu Bác, các huynh cứ gọi đệ là Tô Thiếu, bỏ quách chữ Bác đi, đệ thích được gọi vậy

hơn, hề hề.” Nhìn tên Tô Thiếu này không những bạo dạn trơ trẽn, mà da mặt còn dày cả tắc, không biết tại sao trời đất lại sinh ra thứ gì kỳ lạ như thế, có lẽ Cửu U Ma Thần gặp vận xui còn hơn là lần trước rơi vào tay Hậu Nghệ nữa...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 138: Lưu Manh Đại Thiếu, Ma Tí Đáng ...

Mỗi cá nhân đều có giá trị tồn tại riêng, ẩn sâu trong con người, lúc nào cũng có thể tìm thấy một điểm sáng nổi bật, còn giá trị tồn tại, tôi nghĩ... bất kể thân phận của người tầm thường đến mức

nào, cho dù là tên vô lại lưu manh Tô Thiếu, cũng có giá trị nhất định.

Tô Thiếu kể tiếp: “Các vị thần tiên, vừa nãy ở chỗ đằng sau đệ, một luồng gió nổi lên, hơn nữa lại còn có một tên tiểu quỷ hiện ra dọa đệ nữa.”

Vừa nói đến đây, trong đầu Tô Thiếu chợt vang lên một giọng nói: “Người tốt nhất phải hiểu cho rõ, ta chính là Ma thần chôn Cửu U, nhưng bọn họ tự xưng là nhân vật chính đạo, nếu như người nói là đã gặp ta, bọn họ sẽ không buông tha cho người đâu.”

Tiếng nói đó chính là do Cửu U Ma Thần đã nhập vào người Tô Thiếu, dường như hắn rất sợ bị bọn Lý Lăng phát hiện mình đang trốn trong thân xác của Tô Thiếu, phải biết rằng, nếu không

bị Tô Thiếu lừa, hấn dư sức đánh bại ba người này, không cần phải mở lời van xin như vậy, nhưng hiện giờ Tô Thiếu vẫn còn giữ được sự tự chủ, không bị tư tưởng của Ma thần khống chết. Cứu U Ma Thần không động thủ thì thôi, nếu động thủ chỉ e là đánh rã động cỏ. Phen này hấn thật sự khốn khổ, bị chính lời nói của mình ràng buộc với tên thiếu gia mặt dày, không thể thoải mái tự tại được.

Lý Lăng tựa hồ rất hứng thú với câu chuyện của Tô Thiếu, cười nhẹ hỏi tiếp: “Xin hỏi Tô thiếu gia, huynh đã gặp được tiêu quý nào vậy?”

Tô Thiếu đảo mắt một vòng, nghe lời của Cứu U Ma Thần gã cũng có chút dao động, tuy lời nói của lão quý này khó mà tin được, nhưng cũng không nên không

tin, dù sao đề phòng vẫn hơn, đầu óc chuyển động, bèn đổi giọng, cười hề hề nói: “Chính tiểu quý mặt xanh đừng kể bên huynh đó.”

Trong nhất thời gã không biết nói sao bèn đưa Lam Nhận ra làm bia đỡ đạn.

Dù Lam Nhận chỉ là một cô gái bình thường, cũng phải nổi khùng không nhịn được vì bị tên lưu manh vô lại này sỉ nhục hết lần này đến lần khác, hết bị gọi là hồ ly tinh rồi lại bị gọi là tiểu quý, lần này giận quá không kềm được, tay phải nhấc lên, một luồng đao quang trắng lóa chém xuống, vừa quát lớn: “Hôm nay bốn cô nương sẽ chém ngươi làm hai mảnh, để cho ngươi biết được thế nào là tiểu quý.”

Lưỡi đao ánh sáng không lồ trong

chớp mắt đã chém xuống đầu Tô Thiều, lần này hành động của Lam Nhận quá đột ngột, Lý Lăng đứng bên cạnh không ngờ nàng lại hung hãn như vậy, nói một là một, hai là hai, chém ngay một đao xuống. Phải biết đao pháp của Lam Nhận rất lợi hại, Lý Lăng tuy giỏi hơn nàng, nhưng đao này chém xuống quá bất ngờ, y không có thời gian chuẩn bị, trở tay không kịp, đành giương mắt nhìn tên thiếu niên áo xanh này bị chém làm hai mảnh...

Nhưng vào đúng lúc đó, chỉ thấy mắt của Tô Thiều lóe lên màu xanh lục, tay phải từ vai tới bàn tay, biến thành bóng đen, năm ngón tay như lưỡi câu bằng thép nhanh chóng chụp tới, trong chốc lát đã tiếp xúc với lưỡi đao sáng lóa, chỉ

nghe choang choảng, tiếng binh khí va chạm vang lên.

Theo đà đánh của Tô Thiếu, Lam Nhận bị bắn lùi về phía sau ba bước, vô cùng kinh hãi, mãi mới trụ vững được, chỉ thấy cánh tay của Tô Thiếu, màu đen từ vai đến bàn tay dần dần biến mất, trở lại hình dạng như cũ...

Lúc này Tô Thiếu dường như mới sực tỉnh lại, lùi về phía sau một bước, nhanh chóng rút con dao chặt củi rỉ sét giắt ở sau lưng, đứng thủ thế như khỉ, quát: “Con mẹ nó, con ả này chẳng biết phải trái gì, sao lại đánh mà không nói trước gì cả, nếu không phải tiêu gia chuẩn bị sẵn, chắc đã bị ngươi chém làm hai rồi.”

Trời ơi, chỉ trong chốc lát mà Tô

thiếu đã thay đổi cách xưng hô với Lam Nhận đến ba lần. Lần này may là có Cửu U Ma Thần giúp đỡ, nếu không con khỉ này tấ chết mà không biết là vì sao rồi. Có điều nếu Tô Thiếu bị chém làm hai mảnh, Cửu U Ma Thần cũng phải chết theo, đây chẳng phải là hấn bụng dạ tốt lành gì, mà chỉ vì muốn cứu chính hấn mà thôi.

Lý Lăng ngẩn người ra ngạc nhiên, rõ ràng tên thiếu niên vô lại này sắp bị ma đao của Lam Nhận chém làm hai, không ngờ gã này sức lực cánh tay mãnh liệt như vậy, đỡ được nhát đao còn đẩy Lam Nhận lui về ba bước, nhìn vào tốc độ phản ứng cùng với trình độ đả thương người khác, tu vi của thiếu gia vô lại này tuyệt không kém mình... Nhưng mà gã là

ai chứ? Chưa hề nghe nói trên giang hồ có người nào như vậy cả, hơn nữa hồi nãy gã xuất chiêu thế nào, cũng không kịp nhìn kỹ nữa...

Trong lúc Lý Lăng đang ngẫm nghĩ, Lam Nhận nổi cơn thịnh nộ, quát: “Tên tiểu tử xấu xa kia, ngươi cũng khá đó! Hôm nay ta không chém ngươi làm hai thì không được rồi.” Lập tức tính nóng nảy của Lam Nhận nổi lên, muốn lập tức giết chết tên tiểu tử trước mắt mới xong.

Tô Thiếu lăm lăm con dao chặt củi trong tay, miệng phá lên một tràng cười quái dị, trả đũa: “Con bé kia, đừng nói là tiểu gia không nhắc nhở ngươi, khi nãy là ta nhường ngươi thôi, nếu mà đánh nữa, ta sẽ không khách khí nữa đâu.” Tên Tô Thiếu này giỏi nhất là cái gì? Không cần

nói cũng biết là tài gạt người rồi, nếu không Cửu U Ma Thần không bị mất cả hàng ngàn vạn năm tu vi vào trong người gã.

Tuy nói là tên thiếu niên vô lại này mồm mép lợi hại, nhưng Lâm Nhận cũng bị bất ngờ, nàng là một cô gái thông minh, một chiêu giao thủ vừa rồi đã biết được tên vô lại này tu vi cao hơn mình nhiều, nếu xông tới chém nữa, chưa chắc là chém trúng được gã...

Vào lúc này, Thiên Kiêu ở phía sau bước tới nói: “Lam tỷ tỷ, được rồi, đừng đánh nữa, chúng ta đến Quỷ thành này là muốn cùng Lăng đại ca tìm dấu vết của Cửu U Ma Thần, mọi người thấy gã này cũng không phải là kẻ bại hoại, thôi hãy tha cho gã đi.” Từ họa kiếp do Cửu U Ma

Thần gây ra lần trước, hai cô nương này luôn ở cạnh nhau bên tàu giang hồ, đã trở thành tỷ muội thân thiết.

Tô Thiếu ngheo đầu, dùng dáng vẻ ngưỡng mộ một cách khoa trương, há hốc miệng, nước dãi chảy ròng ròng: “Tiên tử...”

Lam Nhận thấy dáng vẻ háo sắc của Tô Thiếu, tức khí quát: “Hừ, hôm nay tha cho ngươi một lần đó.” Nàng biết một cú đánh khi này đã chứng tỏ gã xấu xa này hơn hẳn mình, may là Thiên Kiêu đứng ra khuyên, nếu mình không đánh lại gã vô lại này thì mất mặt lắm.

Tô Thiếu lắc đầu nhún vai nói: “Sao cũng được, tiểu cô nương muốn đánh thì ta cũng sẵn sàng chiều thôi.” Tô Thiếu đã biết khi này Cửu U Ma Thần đã cứu mình

ra khỏi cảnh ngàn cân treo sợi tóc, vậy cũng tốt, không ngờ tên tiểu tử không sợ trời đất gì như mình lại được một Ma thần hung hãn bảo vệ, nào biết đường tương lai là phúc hay là họa đây.

Đúng lúc này, Lý Lăng hình như phát hiện ra gì đó, nhanh chóng phóng thẳng về phía con đường trước mặt.

Mọi người nhìn theo thấy đó phát ra ánh sáng bạc chói lòa, một vật gì đó đang lấp lánh tỏa sáng trên một khúc gỗ, dưới ánh trăng bàng bạc, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện có gì lạ.

Lam Nhận cùng Thiên Kiêu vội chạy đến nhìn, Tô Thiếu cũng nổi tính hiếu kỳ bám theo sau.

Chỉ thấy Lý Lăng đứng đó tay cầm một mũi tên phát ra ánh sáng trắng lóa,

đó chính là mũi tên thần mà Liễu Dật dùng để phong ấn Cửu U Ma Thần, Thiêu Kiêu và Lam Nhận sưng sờ mắt mở to hết cỡ, Lam Nhận buột miệng: “Đó... đó chẳng phải là thần tiễn dùng để phong ấn Cửu U Ma Thần hay sao?”

Lý Lăng gật đầu, nét mặt nghiêm túc nói: “Đúng vậy, nếu quả là Cửu U Ma Thần đang ngủ say, hoặc là tiến hành kế hoạch tiêu diệt thế gian này, thì chẳng có gì phải sợ, chúng ta chỉ cần ở dưới ánh mặt trời là có thể tranh thủ giam giữ hẳn được, nhưng giờ nhìn thấy mũi tên này, ta càng cảm thấy lo lắng.”

Thiên Kiêu nghi hoặc hỏi lại: “Vì sao vậy?”

Đôi mắt xanh mỹ lệ của Lam Nhận đảo một vòng đáp: "Bây giờ thấy mũi tên

này có thể chứng minh là Cửu U Ma Thần vốn không bị Liễu Dật phong ấn, nếu đúng như vậy, tại sao Phong Đô Quỷ thành lại yên tĩnh như vậy? Cửu U Ma Thần đã đến chỗ nào rồi? Chỉ biết chắc là hắn đã phá vỡ phong ấn ở Phong Đô Quỷ thành, hiện giờ đang ở trong bóng tối, nếu vậy hắn càng huy hiểm hơn, chúng ta đã hoàn toàn mất đi cơ hội phong ấn hắn lần nữa, đáng sợ nhất không phải là cái chết, mà là quá trình dẫn đến cái chết đó, ta nghĩ, tên U Ma Thần này đang tính toán cách thức tiêu diệt chúng ta đây...”

Nghe ba người nói vậy, Tô thiếu gia trong lòng kinh hãi, thậm chí nói: “Con bà nó, không ngờ lão quỷ này lợi hại như vậy, coi bộ Tô thiếu gia lần này gặp xúi

quấy rối.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 139: Minh Giới Tà Đế, Trường Dao Giả ...

Tô Thiếu gia còn đang suy nghĩ vẫn vợ thì một luồng âm thanh truyền vào đầu óc: “Người không phải đang xui xẻo, gặp được ta chính là phúc phận của người, kẻ xui là ta đã gặp phải người.”

Tô Thiếu đương nhiên hiểu rằng kẻ đang nói kia là quỷ ảnh bên trong thân thể mình, cũng là kẻ được người đời gọi là diệt thế Ma thần: Cửu U Ma Thần.

Gã cảm thấy hơi kì quái, tự nhủ rằng

Ma thần gì đó chắc cũng hiểu, nếu như cần phải giao đàm với y, gã chỉ cần suy nghĩ, không cần phải thốt lên thành lời.

Lúc đó, Lý Lăng thở dài một hơi, nói tiếp: “Lam cô nương nói rất đúng, mũi thần tiên đó biểu hiện cho một trường hạo kiếp mới lại bắt đầu, hiện giờ Cửu U Ma Thần đã hoàn toàn thoát khỏi phong ấn, nếu như tôi đoán không sai thì y đã li khai Phong Đô Quỷ Thành, xem ra...tam giới khó lòng yên bình nữa rồi.”

Lam Nhận nhìn Lý Lăng, cười lên ha ha...

Lý Lăng thấy lạ, bèn hỏi: “Cô nương cười chuyện gì, chả lẽ tôi nói sai ư?”

Lam Nhận tắt cười, gật đầu: “Đương nhiên nói sai rồi, tam giới hỗn loạn chỉ là kết quả sau một khoảng lặng. Với

người mới quật khởi trong Ma giới là Liễu Dật thì ngàn ấy cừu hận trong lòng y làm sao nói đến hai chữ yên bình được, hiện giờ Ma giới chủ nhân mất tích, Ngạo Thiên của Ma tộc đã bộc lộ dã tâm tột độ, một lòng muốn thống nhất tam giới, Nhân gian chính đạo thì đã liên minh, cứ cho là Cửu U Ma Thần không xuất hiện, ta nghĩ tam giới cũng không thể nào yên bình được.”

Lý Lăng không thể không thừa nhận, nhìn cô nương mắt lam tinh minh này bằng con mắt khác: “Cô nói không sai, tam giới hỗn loạn, nhân thế tranh giành danh lợi, làm sao ngừng được? Hiện tại chỉ là thêm phần hỗn loạn mà thôi.”

Thiên Kiêu thấy hai người đối đáp liền xen vào: “Giờ nói những chuyện đó

thì có tác dụng gì? Cửu U Ma Thần sẽ lại xuất hiện trên đời, cái chúng ta cần quan tâm là làm sao tiêu diệt y, Liễu Dật bất ngờ mất tích, Ma đạo và Nhân gian đạo thế như nước với lửa, nếu đấu tranh thì Cửu U Ma Thần chiếm tiện nghi, có thể y không muốn tiêu diệt tất cả mọi sinh mệnh trên đời mà định dùng thủ đoạn tàn nhẫn hơn chăng?”

Lý Lăng gật đầu: “Thiên Kiêu cô nương nói không sai, thiếu đi mỗi Vĩnh Hằng Chi Thành mà thế giới tựa hồ loạn hết cả lên, lúc trước có Liễu Dật thì còn chế trụ được Ma đạo cùng Nhân gian đạo, giờ y đột nhiên biến mất, có lẽ chiến tranh giữa nhân, ma, tiên, yêu tứ tộc sắp bắt đầu, chỉ Cửu U Ma Thần ung dung ngồi trong tối quan sát.”

Nghe thấy câu nói của Lý Lăng, trong lòng Tô Thiếu cười thầm: “Hắc hắc, Cửu U Ma Thần gì đó thật ra còn đang ngây ngẩn ở trong dạ dày của lão tử, bất kể chuyện gì cứ để Ma đạo, Nhân gian đạo bọn họ đứng ra, tiểu gia không quản được.”

Cửu U Ma Thần dường như hiểu được ý nghĩ của Tô Thiếu, đột nhiên một tiếng “bốp” vang lên, Tô Thiếu tự nhắm vào mặt mình tát liền ba cái, rồi một giọng nói vang lên trong đầu óc: “Ta chắc nhanh chóng bị ngươi bức đến phát điên, ngươi dám ngang nhiên trước mặt Ma thần xưng là lão tử, ba cái tát vừa rồi là thưởng cho ngươi đó.”

Tô Thiếu tựa hồ tức giận nói thầm: “Con mẹ ngươi, dám đánh tiểu gia, đánh

ta thì ta tự sát, cùng lắm là cùng chết, hôm nay ta phải đứng trên đầu người xưng cha, ta nhất định nuốt người...” Tựa hồ lời của Tô Thiệu có tác dụng, Cửu U Ma Thần im ngay, âm thanh tắt hẳn.

Nên biết rằng Cửu U Ma Thần là thể sinh mệnh thuộc cỡ nào, đã tồn tại ngàn vạn năm nay, làm sao lại bị tiểu tử ngu ngốc này dọa dẫm được, nhưng nếu hắn làm chuyện điên rồ tự sát thì y cũng phải biến mất theo. Ngàn vạn năm nay, Cửu U Ma Thần chỉ hối hận duy nhất một điều là lời dự ngôn của chính mình, vì sao lại khiến một Ma thần vĩnh hằng gặp phải một tên lưu manh, vô lại như vậy?

Cũng lúc đó, cử động của Tô Thiệu dường như kinh động đến Lý Lăng, Lam

Nhận và Thiên Kiêu, vì có gì tên tiểu tử
ngốc xít này lại đánh mình ba chưởng,
Lam Nhận níu đuôi áo của Tô Thiếu lại,
hỏi: “Úi chà...Sao thế Tô Thiếu, sao lại
tự vả ba cái vào miệng mình thế?”

Tô Thiếu tựa hồ không hề có hảo
cảm với cô nương mắt lam này, vùng
vàng: “Ôi dào...Ta nói cho tiểu nha đầu
ngươi biết, trên mặt ta bị muỗi đốt, tay
lại trên thân ta, ta muốn đánh ngươi cũng
định quản nữa à, sao không biết phân
nặng nhẹ gì thế?”

Lam Nhận bị tên đại thiếu gia vô lại
này xỏ mũi, lại không biết phát tác như
thế nào...dường như một nha đầu tốt tính
lại đụng phải một kẻ thực sự chỉ biết phá
rối.

Lý Lăng chỉ chăm chú nhìn Tô Thiếu,

cử động của anh ta lúc trước thật kì lạ khiến y nhớ lại tình cảnh anh ta dùng cánh tay tả đỡ Thiên Dao của Lam Nhận. Tuổi của thiếu niên này còn trẻ, theo lý mà nói dù tu luyện từ lúc còn trong bụng mẹ cũng không thể có được tu vi như vậy, anh ta làm sao đạt được? Nếu như thiếu niên này tâm thuật bất chính, không gì bảo đảm rằng anh ta không trở thành đệ nhị Ngạo Thiên của Ma môn...

Lam Nhận quay đầu lại nói: “Chúng ta đi, không cần để ý đến tên vô lại này.”

Nói xong nắm lấy tay toan cất bước...

Thiên Kiêu không đi theo, nàng hỏi với vẻ kinh ngạc: “Đi đâu đây? Chúng ta phải tìm ra biện pháp, nếu như Ma đạo và Nhân gian đạo xung đột, Cửu U Ma

Thần nhất định sẽ xuất hiện, sau đó cõi đời này thực sự sẽ sa vào loạn lạc.”

Lý Lăng gật đầu, cười nhẹ với Thiên Kiêu: “Thiên Kiêu nói thật đúng, các cô còn định đi đâu, chả lẽ không quản đến chuyện này sao?”

Liễu Dật quay đầu lại, nhìn Lý Lăng với cặp mắt to xanh thẳm: “Đầu óc người có vấn đề à? Ám chi ma đạo cùng Nhân gian chính đạo thế lực cực lớn, còn bằng vào ba người chúng ta thì làm được cái gì? Ngày sau không bị phân thân mới là lạ đó.”

Lý Lăng tựa hồ không trả lời được, Lam Nhận nói đúng, cứ cho là bọn họ muốn nhúng tay vào nhưng hữu tâm vô lực, người ma đạo dã tâm bừng bừng mà lúc này Liễu Dật lại vô duyên vô cớ mất

tích nên không thể kìm chế được, hai đại thế lực nhất định sẽ xung đột, sau đó thì Cửu U Ma Thần xuất hiện và đại loạn xảy ra...Nghĩ đến đây, Lý Lăng không nén được tiếng thở dài.

Thiên Kiêu Lúc đó đang lúc lắc đầu...

Lam Nhận nhận thấy biểu tình của hai người, đột nhiên cười nói: “Biện pháp ư? Không phải không có...”

Lý Lăng vốn là người có tâm lòng thập phần chính nghĩa, nghe đến có biện pháp ngăn trở chính, ma lương đạo tiến hành chiến tranh, lập tức hỏi: “Biện pháp gì vậy?”

Lam Nhận cười đáp: “Người còn có lòng quan tâm đến những chuyện thế này sao? Xem ra quả là bậc nam nhân chính

nghĩa, ta rất thích, không giống như những kẻ du côn, lưu manh, vô lại khiến người ta thấy ghét”. Dù kẻ ngốc cũng hiểu nàng đang nói đến Tô Thiếu.

Tô Thiếu không thể phản bác, bản thân y thật sự là một tên du đảng chỉ biết tiêu xài tiền bạc, thích tìm nữ nhân và hưởng lạc...

Lý Lăng cười: “Lam cô nương không nên nói thế, mỗi cá nhân đều có giá trị tồn tại của riêng mình, cô không cần vòng vèo nữa, xin nói ra biện pháp đi.”

Lam Nhận cười thần bí: “Dĩ nhiên Ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành có thể trong chớp mắt quật khởi, thế lực mãnh liệt, nội bộ lại càng thần bí nên mới kìm chế được chính, ma lưỡng đạo, vì sao chúng ta không kiến lập một môn phái

cũng mạnh như thế để kìm chế chính, ma lưỡng đạo?”

Lý Lăng nghe thấy lời lẽ buồn cười của Lam Nhận, lắc đầu đáp: “Cô ngây thơ quá, Vĩnh Hằng Chi Thành tuy quật khởi trong thời gian ngắn nhưng trong hạo kiếp, cô đã thấy được thực lực của họ, chúng ta làm sao mà lập ra được lực lượng mạnh mẽ như thế, khiến cho chính, ma lưỡng đạo trông vào phải e sợ đây?”

Lam Nhận nhìn Lý Lăng, cười đáp: “Người không thể à? Ta không thể, Thiên Kiêu muội muội cũng không thể nhưng một người thì có thể đấy.”

Lý Lăng vô cùng kì quái, các thế lực trong đương kim thiên hạ đã phân chia rõ ràng, Ma giới lúc này vì mất đi chủ nhân nên hơi yếu thế, chính, ma lưỡng đạo đều

do các môn phái, thế lực liên minh, hợp lại, tùy thời mà có khả năng khai chiến, còn ai có thể kiến lập một môn phái chống lại được xu thế này?

Lý Lăng giục: “Lam cô nương, đừng vòng vo nữa, nói ra đi.”

Lam Nhận gật đầu đáp: “Ca ca ta, đao pháp của ca ca ta thiên hạ vô song, lại có thể điều động cao thủ của Minh giới Thập bát Tinh cung, ba mươi sáu Minh cung hộ vệ, chín ngàn chiến giáp kị sĩ, nếu như huynh ấy nguyện ý, vì sao lại không làm được...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 140: Đạp Kiềm Du Thiên, Phàm Nhân Tâm ...

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên ... Bất kể chuyện gì, bạn chỉ tự tin được 99% là cùng, bởi vì còn 1% phụ thuộc vào người khác.

Lý Lăng cảm thấy hoang mang trước lời của Lam Nhận, người nàng ta đề cập y chưa bao giờ nghe qua, trong tam giới cũng không tồn tại cái gọi là Minh giới mà ánh mắt nàng lại không có vẻ gì đang khoát lác. Y không nhìn được hiểu kì, hỏi: “Ca ca cô là ai?”

Lam Nhận lại cười thần bí: “Ca ca là đại anh hùng trong tâm trí ta, từ nhỏ ta đã được ca ca thương yêu vô cùng. Ca ca thống chế thế giới của chúng tôi, người trong tộc tôn ca ca làm đế vương,

thanh trường đao trong tay ca ca chưa từng gặp đối thủ, là thiên hạ vô địch, chỉ cần ca ca gặt đầu, ta cam đoan chính, ma lưỡng đạo sẽ phải yên tĩnh trong một thời gian.”

Lý Lăng thấy biểu tình khoa trương của Lam Nhận, xen lời: “Thiên hạ vô địch? Cô thật sự rất có lòng tin với ca ca.”

Lam Nhận thấy được hai chữ không tin viết trên trán Lý Lăng bèn nói: “Tin hay không tùy người, trong lòng ta, ca ca chính là thiên hạ vô địch, mấy hôm trước ca ca bảo ta rằng huynh ấy đã xuống tam giới, chỉ chưa ra mặt mà thôi. Chúng tôi ước hẹn sẽ gặp mặt tại Liên Hoa Trấn, người chắc không đi nhỉ? Với lại ta không có kêu người đi.” Nói đoạn lại

vênh mặt lên.

Thấy biểu tình buồn cười của Lam Nhận, không đợi Lý Lăng trả lời, Tô Thiếu ngồi phệt xuống đất: “Thiên hạ vô địch...ta khinh, da mặt không hiểu sao lại dày hơn cả mông ta, bốn thiếu gia đến giờ vẫn không tin vào cái gọi là thiên hạ vô địch, chỉ tin rằng núi cao còn có núi cao hơn.”

Lam Nhận nhìn Tô Thiếu, tức giận quát: “Oan gia, người muốn chết chứ gì, đợi ta đi tìm ca ca rồi kêu huynh ấy thu thập người.”

Tô Thiếu vừa ngắm nghĩa con dao chặt củi rỉ sét vừa cười cợt: “Coi bộ dạng ngu ngốc của người kìa, đánh không lại ta thì đi tìm ca ca vô địch, ta sợ quá, ta sợ quá...Ôi! Người đi chết đi, tiểu nha

đầu.”

Lam Nhận lúc này đã bị tên vô lại chọc cho sắc mặt đỏ lựng, toan phát tác thì Thiên Kiêu đứng sau lưng nói: “Lam tử tử, chúng ta đi, ở đây chỉ lãng phí thời gian, hà tất phải tranh hơi với y, đi gặp vị ca ca anh hùng của tử đi.”

Lam Nhận giậm chân, liếc Tô Thiệu nói: “Tốt nhất người đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.” Dứt lời quay người ngự khí bay lên, lướt vào bóng đêm.

Lam Nhận từ nhỏ được ca ca chiêu chuộng, là công chúa của Minh giới, dưới một người mà trên vạn người, nay ở đây bị tên tài chủ Tô đại thiếu gia dùng lời lẽ lưu manh chọc cho đến nổi vầng đầu.

Lý Lăng lắc đầu, nhìn Tô Thiệu nói:

“Không phải oan gia không gặp gỡ, ôi, Tô Thiếu, chúng ta hậu hội hữu kì.”

Tô Thiếu lập tức đáp lễ: “Nhất định, nhất định còn có dịp.”

Lý Lăng đạp kiếm bay lên, cùng Thiên Kiêu truy theo thân ảnh Lam Nhận, trong lòng y có 2 chuyện cần làm cho rõ ràng. Thứ nhất, hiện Cửu U Ma Thần đang ở đâu, bằng vào mũi tên đó không thể chứng minh được Ma thần đã rời khỏi Phong Đô Quỷ Thành, thứ hai y cần lật đi lật lại trong thiên hạ có kẻ nào được xưng là thiên hạ vô địch để xem ca ca của Lam Nhận thuộc hạng nào.

Trong lòng Lý Lăng không hề có 4 chữ thiên hạ vô địch, chỉ có một người khiến y có cảm giác đó, là truyền thuyết của Nhân gian giới Lãnh Kiếm...Mà

trong mắt Lam Nhận, ca ca nàng lại càng lợi hại hơn, y đến từ Minh giới nhưng Minh giới là địa phương nào?

Lý Lăng mang 2 vấn đề đuổi theo Lam Nhận...

Nhìn theo ba người bay lên thình không, Tô Thiều thở dài: “Họ đều là thần nhân, đều có thể bay được, lão tử không biết đến lúc nào thì bay được như chim, xem ra kiếp này chả có gì vui.”

“Vì sao lại không được? Còn có ta, chả lẽ ngươi quên rồi ư? Ta có thể thực hiện mọi nguyện vọng của ngươi.” Cửu U Ma Thần dung hợp trong thân thể Tô Thiều lên tiếng.

Tô Thiều nghe xong, tức giận: “Con mẹ ngươi ngậm miệng cho ta, ta kêu ngươi há mồm hả? Khả năng phá hại của

người chỉ dọa được họ thôi còn với ta vô dụng, ta không đáp ứng bất cứ điều kiện nào của người, người cứ an tâm ở trong đó mà nghỉ ngơi đi.”

Ma thần ngàn vạn năm giờ đây không khác gì tô tở của Tô Thiếu, lại không có một cơ hội phản kháng vì y hiểu rằng tự y lâm vào cảnh “nhất thất tức thành thiên cổ hận”, khơi khơi bị tên vô lại này lừa gạt đến nỗi phải ngoan ngoan cụp đuôi nghe lời, giờ mới thấu hiểu được tâm tình chán nản của Lam Nhận.

Cửu U Ma Thần buông tiếng thở dài: “Tu vi ngàn vạn năm của ta lại bị hủy trong tay người, ta đã dùng chút khí lực cuối cùng đưa ra lời dự ngôn cho mình, không ngờ lại tự hại mình, ta không có điều kiện gì, chỉ muốn giúp người.”

Tô Thiều dừng lại, nói: “Người nói thử xem, ta làm sao mà bay lên trời được?”

Cũng lúc đó, Tô Thiều cảm thấy song thủ không còn nghe theo sự điều khiển của gã, trong chớp mắt từ lòng tay đến vai vươn dài, biến thành bóng đen, song thủ lật lại, từ từ nhấc lên. Cùng lúc, mặt đất nứt ra, nhai đạo vốn không lấy gì làm rộng rãi lúc đó trở thành thênh thang...

Từ vết nứt phát ra lục quang tỏa đi tứ phía, một thanh kiếm màu tro trôi lên khỏi mặt đất, quanh cây kiếm lấp lánh hồng quang phảng phất như màu máu tươi. Kiếm dài ba xích, chỗ ngón cái nắm vào khá nhỏ, hình dạng giống như loan câu, chuôi kiếm đen tuyền, nơi mũi kiếm có một viên bảo thạch màu lục liên

tục phát tán lục khí...

Cửu U Ma Thần nói: “Cầm lấy, từ giờ trở đi nó là của ngươi.”

Tô Thiệu liếc qua, lập tức lấy lại tinh thần, tung thanh kiếm trong tay đi, nói: “Được đây, thanh kiếm này hợp với ta.”

Cửu U Ma Thần đáp: “Đây là binh khí của ta, tên nó là U Nham.”

Cầm lấy thanh kiếm pháp phù trong không trung, Tô Thiệu yêu thích đến không rời tay vuốt ve được, nói: “Đồ tốt.”

Cửu U Ma Thần lên tiếng: “Đương nhiên là đồ tốt, chúng ta có thể dùng thanh kiếm này đánh khắp thiên hạ, đem hết bọn ngươi hư nguy ra giết sạch.”

Tô Thiệu nghe xong, lắc đầu một

cách dứt khoát: “Ta chỉ thích chơi bời, ta không muốn giết người.”

Cửu U Ma Thần đáp: “Chuyện đó không do ngươi được, nên biết là một nửa thân thể này thuộc về ta.” Nói đoạn, toàn thân Tô Thiệu lập tức từ chân lên đến người biến thành đen sẫm, cuối cùng cả thân người biến thành một cái bóng, phía trong cái bóng lục quang lấp lóe, xuất hiện hai con mắt đỏ như máu, dưới bóng trắng, bóng đen tế khởi U Nham Kiếm, đằng không bay lên...

Trên không trung, thân thể Tô Thiệu lại trở lại hình dáng ban đầu, đứng trên U Nham Kiếm, phi hành cực nhanh hưởng thụ vẻ ôn nhu của gió mát trăng thanh, phù vân ve vuốt và khoái cảm của tốc độ. Gã nhìn xuống phía dưới, kêu lớn

lên: “Mẹ ơi, người không lừa ta.”

Cùng với tiếng kêu của gã, thân thể lại bốc lên, đích thị là kì quái, thanh kiếm tựa hồ dính chặt với thân thể, cũng bốc lên khiến gã vững vàng trở lại, dần dần Tô Thiếu bắt đầu không chế được cây kiếm, chân chính phi hành.

Không biết bay được bao lâu và bao xa, Tô Thiếu nói: “Ha ha, không sai, ta thật sự là thần tiên rồi.”

Cửu U Ma Thần nói: “Chỉ thế này mà người cho là thần tiên à? Chả lẽ người chỉ muốn bay bổng trên không trung? Người không muốn đứng trên đầu vạn người hô phong hoán vũ ư? Vẫn còn những người coi thường người, chẳng hạn như nữ tử mắt lam lúc nãy.”

Bị Cửu U Ma Thần thuyết phục như

vậy, Tô Thiều cũng hơi động tâm, tuy gã không nghĩ đến chuyện trở thành kẻ thống chế vạn người rồi hô phong hoán vũ nhưng vẫn có thứ cảm giác đả động được đến nỗi lòng gã, là ánh mắt khinh miệt của Lam Nhận khiến gã không thể nào tiếp thụ, nữ tử đó làm gã thấy mình chỉ là một kẻ vô tích sự...

Lúc này Cửu U Ma Thần tựa hồ đã tìm được nhược điểm của Tô Thiều, y không việc gì phải vội, cứ từ từ lợi dụng nữ tử mắt lam kia khiến cho thân thể này hoàn toàn nghe theo y, hoàn toàn bị dục vọng, danh lợi thuyết phục, hoàn toàn thực hiện âm mưu của y.

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 141: Vi Ái Si Mê, Bất Khả Cứu

...

Niềm tự hào, niềm kiêu ngạo của Lam Nhận, vị ca ca thần bí của nàng rốt là nhân vật thế nào? Trong lòng Lý Lăng và Thiên Kiêu tràn đầy hiếu kì, kẻ có thể xoay chuyển cục diện hỗn loạn của tam giới có hình dáng thế nào? Mang theo nỗi hiếu kì, ba người xuyên qua mây trắng, bay lượn giữa thiên địa, nhanh chóng đến Liên Hoa Trấn.

oOo

Ngoài ngàn dặm, Liên Hoa Trấn, Phiêu tuyết Hoa Hải.

“Thư sinh, Cát Lợi Nhi thực sự hạnh phúc, ngắm nhìn Hoa Hải này phải cảm

ta ông trời đã cho mọi cùng quãng thời gian với huynh suốt những năm qua, cho dù bây giờ bắt mọi phải chết, mọi cũng mỉm cười...”. Người lên tiếng là một nữ tử mặc áo màu lam theo kiểu trang phục của người Miêu, tựa vào một thư sinh trang phục theo kiểu thiếu niên, hai người ngồi lẫn trong Hoa Hải nên chỉ thấy được thân ảnh họ.

Nhìn từ phía sau, người được gọi là thư sinh toàn thân mặc áo dài màu tro, đầu đội khăn tiêu dao, thân hình cao lớn, chỉ nghe y nói: “Ta cũng vậy, rất hạnh phúc, ta càng cần phải cảm tạ ơn trên đã cho ta gặp được nàng, khiến cho ta được nếm trải những sắc màu rực rỡ của thế giới này.”

Lam y nữ tử dịu dàng: “Có lẽ đó là

vận mệnh của chúng ta, vốn ứng vào hai người thuộc hai thế giới nhưng lại gặp nhau tại một nơi, hoặc giả ông trời cũng cao hứng vì chúng ta.”

Thiếu niên thư sinh gật đầu: “Đúng, chính vì cùng hạnh phúc càng khiến chúng ta trân trọng mỗi ngày qua, ta có cảm giác thời gian trôi qua sao mà vui sướng, tuy không hiểu được đó là ý gì nhưng mấy hôm nay lòng ta không thể bình tĩnh.”

Lam y nữ tử tiếp lời: “Thư sinh, huynh đừng tính tới ngày mai vì chúng ta còn có hôm nay, không cần biết tương lai ra sao ít ra chúng ta cũng từng hạnh phúc. Trời có thể sập, đất có thể nứt, biển có thể khô, núi có thể đổ nhưng tình yêu của Cát Lợi Nhi và thư sinh vĩnh

viễn không rời, mười năm hạnh phúc này dù lay không chuyển, xóa chẳng tan, chúng ta còn đòi hỏi gì nữa đây?”

Thiếu niên thư sinh nhẹ nhàng ôm lam y nữ tử vào lòng: “Cát Lợi Nhi của ta, nàng là hạnh phúc vĩnh viễn, tình yêu của chúng ta, vô luận là ai cũng không thể ngăn trở, đúng không?”

Lam y nữ tử dịu dàng gật đầu, dưới làn ánh sáng giữa Hoa Hải, khuôn mặt thanh lệ thoát tục của nàng chảy xuống vài giọt lệ, nhẹ giọng đáp: “Đúng vậy, tình yêu của chúng ta mãi là vĩnh viễn, vĩnh viễn, ai cũng không thay đổi được.”

Vẻ mặt thiếu niên thư sinh thoáng qua một tia ưu thương: “Ta hi vọng Cát Lợi Nhi vĩnh viễn ghi nhớ câu này, mỗi tình của chúng ta không vì bất cứ ai mà biến

đổi.”

Nữ tử gật đầu: “Cát Lợi Nhi sớm đã khắc sâu mối tình của chàng vào trong tim, sao có thể thay đổi được?”

Thiếu niên thư sinh nghe được lời đáp của nàng, nhè nhẹ gật đầu, khẽ cười: “Được rồi, trời không còn sớm nữa, hai ngày ngắm cảnh ở đây đã mệt rồi, về nghỉ thôi, nếu nàng thích ngày mai chúng ta lại đến Hoa Hải.”

Lam y nữ tử gật đầu, cùng thiếu niên thư sinh đứng dậy, nói: “Rồi, quay về muội sẽ làm ma cô thang (canh nắm) cho huynh.”

Thiếu niên thư sinh và lam y nữ tử đi chưa được bao xa, từ không trung lóe lên ba đạo quang mang, ba người nhẹ nhàng đáp xuống, chưa kịp nhìn rõ là ai thì một

âm thanh đã vang lên: “Ca ca, cuối cùng cũng gặp được huynh.”

Người vừa lên tiếng chính là Lam Nhận, hai người đứng đằng sau là Lý Lăng, Thiên Kiêu, người Lam Nhận vừa chính miệng gọi ca ca chính là thiếu niên thư sinh.

Người đầu tiên có phản ứng là Lý Lăng, thiếu...thiếu niên này là ca ca của Lam Nhận ư? Nhưng bề ngoài của y sao lại giống dáng vẻ của Liễu Dật hồi mười năm trước đến vậy? Hơn nữa, nhìn qua cách ăn mặc của anh ta tuy có phần khí lực nhưng làm sao khiến người ta liên tưởng đến đạo pháp thiên hạ vô song được.

Người thứ hai có phản ứng là Thiên Kiêu, người nàng nhìn không phải là

thiếu niên nọ mà là lam y nữ tử bên cạnh, đôi mắt ấy, dung mạo ấy hết như một phiên bản của nàng, nếu như không phải quần áo khác nhau thì khó mà phân biệt được ai với ai? Nàng ta...là ai?

Lam Nhận tựa hồ cảm nhận được có điểm nào đó không ổn, nữ tử bên cạnh ca ca nàng là ai, có quan hệ gì với ca ca, vì sao lại giống hệt Thiên Kiêu?

Thiếu niên thư sinh không buồn nhìn những người khác, chỉ chăm chú theo dõi ánh mắt kì quái của Lam Nhận nhìn lam y nữ tử, nói luôn: “Tiểu muội, để ca ca giới thiệu, đây là thê tử của huynh, Cát Lợi Nhi, cũng là chị dâu của muội...”

Chỉ là một câu nói đơn giản lại khiến ba người có mặt kinh ngạc, trong lòng mỗi người đều có những ý nghĩ riêng

nhưng họ đều biết rằng mười năm trước Cát Lợi Nhi đã chết rồi, vậy thì Cát Lợi Nhi này là...

Lam Nhận buông lỏng cánh tay đang nắm chặt tay của ca ca, gật đầu với Cát Lợi Nhi rồi đột nhiên kéo ca ca sang một bên cho đến khi nhận thấy người khác không thể nghe được lời nàng mới dừng lại nói: “Ca ca, huynh làm chuyện quý quái gì vậy, sao lại mang đến cho muội một người chị dâu, muội làm sao hiểu được?”

Thiếu niên thư sinh cười đáp: “Huynh đến đây sớm hơn muội nhiều, mười năm trước huynh đã đến đây rồi.”

Lam Nhận há hốc mồm: “Thảo nào mười năm trước muội không thấy bóng huynh ở đâu, nguyên lai là huynh đã sớm

đền tam giới, vậy...vậy huynh nói là đã thành thân với Cát Lợi Nhi từ mười năm trước à?”

Thiếu niên thư sinh gật đầu: “Đúng thế.”

Lam Nhận hỏi tiếp: “Nàng ta là Cát Lợi Nhi nào, là Cát Lợi Nhi chúng ta thấy trong sách ư?”

Thiếu niên thư sinh gật đầu: “Đúng rồi, nàng là Thiên nữ phải chịu nỗi khổ luân hồi ba kiếp.”

Lam Nhận lắc đầu: “Ca ca, huynh nói rõ xem nào, Cát Lợi Nhi rõ ràng đã chết rồi, lại xuất hiện ở đây là vì sao.”

Thiếu niên thư sinh cười đáp: “Con nha đầu này, đại ý đến giờ là thế này, nếu như Cát Lợi Nhi thực sự chết rồi tức là luân hồi ba đời ba kiếp đã kết thúc, ‘bị

trở chú đích ái' phải sớm ghi lại rồi, huynh đã xem phần sau nhưng không có ghi lại liền khẳng định rằng Cát Lợi Nhi không chết, vì thế huynh đơn thân rời khỏi Minh giới đến xem thử Cát Lợi Nhi rốt cuộc hình dáng như thế nào, đã gặp nàng sống lại.”

Lam Nhận suy nghĩ một chốc đoạn hỏi: “Huynh vì sao lại thành thân với nàng, nàng ấy vì sao lại biến thành thê tử của huynh?”

Thiếu niên thư sinh liếc Lam Nhận, nói tiếp: “Lúc đó, khi huynh đến đây vừa hay gặp Cát Lợi Nhi sống lại, do tinh linh trong thân thể nàng cứu giúp, còn huynh cứu nàng từ trong quan tài ra, nàng bước ra thấy ở đây có phần mộ của nàng và Liễu Dật, lại nhìn thấy huynh, sau đó

khóc rống lên.”

“Rồi từ lời lẽ của nàng, huynh hiểu rằng nàng coi huynh là một thư sinh tên Liễu Dật, chắc hình dáng của huynh và Liễu Dật rất giống nhau, thấy dáng vẻ bi thương của nàng, lòng huynh không đành...”

Không đợi thiếu niên thư sinh nói xong, Lam Nhận đã kêu lên: “Sao cơ? Huynh không phải nói là huynh yêu nàng ta chứ, huynh ở lại tam giới mười năm liền té ra là vì đã yêu một người trong câu chuyện đó ư?”

Thiếu niên thư sinh lắc đầu: “Đúng, huynh cũng không nghĩ rằng lại thế, ở cạnh nàng một thời gian, huynh đột nhiên phát hiện rằng mình không thể rời khỏi, mỗi ngày không thấy bóng nàng, huynh

lại hoảng hốt như rơi vào tình cảnh không thể cứu chữa được, mỗi lần nghe thấy lời nànghuynh lại cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.”

“Ca ca! Huynh có điên không, Cát Lợi Nhi chỉ một lòng yêu Liễu Dật, trong lòng nàng có mỗi bóng hình đó, huynh chỉ là một kẻ thay thế mà thôi, mỗi câu nàng nói với huynh đều là từng nói với Liễu Dật trước kia”, Lam Nhận cố gắng giải thích...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 142: Huynh Muội Đàm Tâm, Vi Tiểu Muội ...

Ái tình thật đẹp đẽ, khiến con người ta được nhiều nhưng cũng là thứ vô cùng đáng sợ. Trong đời chúng ta, trừ ái tình ra bạn còn thấy thứ gì đẹp đến thế không, nhưng khi bạn mê man trong tình ái thì bạn còn nghĩ được chuyện gì nữa đây?

Mọi việc đã xảy ra như vậy, không biết là chú định của vận mệnh phải chịu nổi khổ ba đời ba kiếp hay duyên phận phải gánh vác, vô tình khiến một người khác thay thế Liễu Dật tiếp thụ tình yêu của Cát Lợi Nhi.

Thiếu niên thư sinh nhìn Lam Nhận với ánh mắt kì quái: “Thế thì đã sao? Chỉ cần nàng mở lòng ra, huynh có là một kẻ thay thế thì cũng chẳng để tâm, huynh chỉ muốn nàng được vui vẻ.”

Lam Nhận nói tiếp: “Nhưng ca ca ơi,

Liễu Dật không có chết, huynh đang thành kẻ phá hoại tình cảm giữa bọn họ rồi..”

Sắc mặt thiếu niên thư sinh biến đổi thành ra thâm trầm, nói: “Sao lại gọi là phá hoại tình cảm của họ, vì sao Liễu Dật có thể yêu Cát Lợi Nhi còn huynh lại không? Huynh không so được với y ư? Huynh cũng có quyền được yêu nàng, bất quá hiện giờ chỉ tranh thủ mà thôi, huynh đâu có làm gì sai.”

Lam Nhận thấy biểu tình trên mặt ca ca, nói: “Ca ca, huynh lại cáu với muội ư? Từ nhỏ tới lớn, huynh thương muội nhất...vì sao lại lại phát bẳn lên với muội như thế, huynh không muốn chúc phúc cho họ ư? Huynh chả lẽ lại không hiểu được tình yêu của Liễu Dật đối với Cát Lợi Nhi? Chúng ta từ nhỏ đã xem

câu chuyện đó diễn tiến, huynh sao lại tàn nhẫn như thế, muốn tranh đoạt tình yêu của Liễu Dật.”

Sắc mặt thư sinh thiếu niên lúc đó biến ra rất khó coi, nhưng y không phát hỏa lập tức mà dừng lại một chốc rồi nói: “Tiểu muội, không phải là ca ca cùng Liễu Dật tranh đoạt Cát Lợi Nhi, chỉ là chữ tình này thập phần kì diệu khiến cho ca ca dù tu vi có cao cũng không cách nào qua khỏi, đối diện với nàng, huynh như người lạc trong mê đồ tại hoang mạc, không tìm ra phương hướng, huynh lại hết lòng quyến luyến cảnh đẹp hoang mạc, không thể quay đầu, không tự thoát ra được...”

“Huynh yêu có quyền được yêu, tuy rằng chỉ là một kẻ thế thân nhưng huynh

cam tâm tình nguyện, huynh sẽ không chịu để cho Liễu Dật đến bên mình đem Cát Lợi Nhi đi, nếu như y thực sự có bản lĩnh thì cứ...đến đi, Lam Ảnh ta sẽ đợi y, cho y biết rằng tình yêu của huynh dành cho Cát Lợi Nhi không ít hơn phân nào.”

Lam Nhận nhìn vào ánh mắt tự tin của Lam Ảnh khuyên: “Ca ca, tỉnh lại đi...”

Lam Ảnh nói: “Tiểu muội, muội không muốn ca ca vui vẻ, không muốn ca ca hạnh phúc ư? Ca ca suốt đời không biết cười nhưng khi sống cùng Cát Lợi Nhi thì đã biết đến tư vị của khóc, cười, chua xót, ngọt ngào, chẳng lẽ huynh vì hạnh phúc của mình mà tranh thủ lại là làm sai ư?”

Lam Nhận nhìn vào trong mắt Lam

Ảnh, tự nhiên không biết phải nói gì, dù Liễu Dật một lòng yêu Cát Lợi Nhi, dù Cát Lợi Nhi chỉ coi Lam Ảnh là kẻ thế thân nhưng những điều đó đều không phải là trọng yếu, huynh ấy tình nguyện, nguyện ý là một kẻ thế thân, nguyện ý trả giá một cách toàn tâm toàn ý.

Lam Nhận đột nhiên buông ra một tràng cười: “Được rồi, muội không quản đến huynh nữa, nếu như Liễu Dật thực lòng yêu thương Cát Lợi Nhi nhất định sẽ có cách đoạt lại nàng ấy từ bên cạnh huynh, sau này đừng nói là tiểu muội không đề tỉnh huynh, trong lòng lại đau đớn..”

Lam Ảnh cũng đột nhiên cất lên tiếng cười: “Muội coi thường huynh quá, huynh sẽ không dễ dàng thất bại đâu, vì

hạnh phúc của mình huynh nhất định phải tranh thủ tới cùng, nếu như huynh thua cuộc thì cũng không oán hận gì.”

Lam Nhận gật đầu: “Được, muội không quản đến nữa, chẳng qua lần này đến đây tìm huynh có chuyện, huynh nhất định phải đáp ứng muội.”

Lam Ảnh thấy ánh mắt giao hoạt của tiểu muội liền hỏi: “Gì vậy, nha đầu điên khùng này lại có chuyện phiền phức gì nữa đây?”

Lam Nhận lắc đầu, đáp với vẻ thần bí: “Ca ca, huynh không nghĩ đến chuyện kiến công lập nghiệp, đem thế lực Minh giới của chúng ta phát triển đến chỗ này ư?”

Lam Ảnh thấy được vẻ thần bí của Lam Nhận, đáp: “Vì sao muội đột nhiên

lại nói đến chuyện đó, Minh giới chúng ta chưa từng có dây mơ rễ má gì với tam giới nên huynh không nghĩ đến chuyện đó, bên cạnh huynh có Cát Lợi Nhi là đủ rồi, huynh không có tâm tình đi tranh đoạt thiên hạ.”

Biểu tình của Lam Nhận có phần phức tạp, muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói ra miệng... Thấy dáng vẻ của tiểu muội như vậy, Lam Ảnh nói: “Nói đi nào xem là chuyện gì, từ nhỏ tới lớn là huynh trông nom muội nhưng vẫn không tài nào hiểu được tâm tư muội.”

Lam Nhận đáp: “Kì thật là... Tam giới có chuyện, lúc trước đã xuất hiện một diệt thế Ma thần, mọi người trong tam giới lục đạo tập hợp lại tìm cách phong ấn y, cuối cùng thì không thành

công, nhưng hiện giờ chính, ma lưỡng đạo thủy hỏa bất dung lúc nào cũng có thể khai chiến, Cửu U Ma Thần lại không có động tĩnh gì, không rõ đang ẩn tàng ở đâu, muội sợ rằng cuối cùng thì tam giới sẽ bị Cửu U Ma Thần thôn tính vì thế muốn mời ca ca xuất thủ.”

Lam Ảnh thấy được biểu tình phức tạp của tiểu muội: “Muội vì sao lại động lòng quan tâm đến chuyện này, Cửu U Ma Thần có diệt tam giới hay không thì liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cứ trở về Minh giới, nước sông không phạm đến nước giếng là xong.”

Lam Nhận giậm chân, giận dữ: “Ây da, ca ca, huynh lại nói thế à, huynh đáp ứng hay không, hai vị bằng hữu của muội còn đang đợi ý kiến của huynh.”

Lam Ảnh lúc này mới nghĩ đến chuyện Lam Nhận còn có hai người đi cùng, một nam một nữ, người nam tuổi tác cũng tương đương tiểu muội nhưng từ trong nhãn thần thấy được những dấu vết đã trải qua, có vẻ thành thực không thể nói thành lời, thanh kiếm màu vàng rực trong tay là vật bất phàm, xem ra tu vi tuyệt đối không thấp.

Lam Ảnh hướng mục quang sang thân mình Thiên Kiêu, hỏi vu vơ: “Nàng ta là ai?”

Lam Nhận nhìn theo ánh mắt Lam Ảnh, đáp: “Đấy là Thiên Kiêu, muội muội của Cát Lợi Nhi, là cái bóng do Bàn Cổ tạo trong mộng, một nàng muội muội đáng thương. Thế nào, rất giống Cát Lợi Nhi đó, hay huynh buông Cát Lợi

Nhi ra rồi yêu nàng ta thì sao...”

Lam Ảnh cười lớn: “Được rồi, nha đầu khùng, tình yêu của muội giản đơn quá, Cát Lợi Nhi thì huynh vĩnh viễn không buông đâu, không phải lúc trước muội bảo là đã gặp được một nam tử sao, anh ta chắc là người muội yêu thương?”

Lam Nhận biết Lam Ảnh ám chỉ Lý Lăng, nói: “Ca ca, huynh nói gì vậy?” Tuy nàng không thừa nhận điều gì nhưng nhìn vào biểu tình phức tạp trên mặt là rõ ngay.

Lam Ảnh nói: “Thôi thôi, tất nhiên là các người không có quan hệ gì, huynh cũng không nhàn rỗi để quản những chuyện như thế, chúng ta đi...” Nói đoạn quay người toan cất bước.

Lam Nhận tức thì chùng giọng xuống: “Ca ca, mọi chân thành nói với huynh sao huynh lại đem mọi ra làm trò cười.”

Nụ cười của Lam Ảnh đột nhiên biến thành thần bí: “Huynh cũng nói thật mà, huynh nhớ là trong nhà chúng ta có một cô tiểu mọi vừa thô lỗ vừa ngang bướng sao giờ lại biến thành một vị nữ hiệp quan tâm đến thiên hạ đại sự nhỉ.”

Lam Nhận giậm chân thốt: “Ca ca, huynh làm sao mới chịu đáp ứng đây, trước mặt người khác mọi đã trót bốc huynh lên tận trời rồi.”

Lam Ảnh cười: “Thì nói là mọi thích người đó.” Lam Ảnh muốn chỉ Lý Lăng, bởi vì y quá hiểu người mọi mọi này, cũng giống như y, trước giờ không thích lo chuyện bao đồng.

Lam Nhận nhìn vào mắt Lam Ảnh, đột nhiên chau mày: “Được rồi, được rồi, muội nói mà, có chút chút thôi.”

Lam Ảnh làm ra vẻ khoa trương, nói: “Một chút chút? Chút chút của muội là bao nhiêu? Chắc chút chút này của muội là đem ca ca ra bán đứng rồi?”

Lam Nhận nói nhanh: “Ca ca, muội nói hết rồi, huynh phải giúp muội chuyện này đừng để người tiểu muội này phải mất mặt chứ.”

Lam Ảnh cười gian trá, gật đầu nói: “Trợ giúp gì mà lại bảo ca ca đi thử Lý Lăng, huynh nhớ là trong câu chuyện đó Liễu Dật đã gặp qua Lý Lăng một lần, hôm này huynh đành làm người tốt đến cùng vậy, giúp tiểu muội thử thách tình lang...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 143: Chân Giả Liễu Dật, Hắc Phát Nhân ...

“Ồ, ca ca! Huynh nói cái gì cơ?”, biểu tình của Lam Nhận dường như có gì đó khác thường, nha đầu thô lỗ này giờ lại hơi ngượng ngịu.

Lam Ảnh quay đầu cười với vẻ tà dị: “Tiểu muội, nghe lời ca ca này, yêu một người cũng cần có dũng khí.” Nói đoạn, quay người đi về hướng nhóm Cát Lợi Nhi ba người đang đứng.

Lam Nhận tuy hơi ngượng ngập nhưng câu nói vừa rồi của Lam Ảnh

đường như còn có thâm ý khác, hoặc giả ca ca nàng vì yêu Cát Lợi Nhi đã phải tốn nhiều dũng khí, mười năm liền y không về Minh giới chỉ vì những luyện ái chốn phàm gian, đối với hồng trần đã sinh lòng quyến luyến.

Không kịp suy nghĩ, Lam Nhận bước theo Lam Ảnh tiến vào trong Hoa Hải, nơi những người khác đang đứng cùng nhau.

Lý Lăng thấy Lam Ảnh liền hỏi: “Liễu huynh đệ, nhiều năm không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?”

Vừa rồi Lý Lăng đã hỏi thẳng Cát Lợi Nhi rằng Liễu Dật vì sao lại xuất hiện tại đây, trong lòng y kì quái dị thường, lúc ở trên tầng không Phong Đô Quỷ Thành, Lam Nhận rõ ràng đã nói

rằng Liễu Dật là thành chủ Ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành, thì bây giờ y vì sao lại xuất hiện giữa Hoa Hải, chẳng lẽ...Liễu Dật thất tung là vì muốn quy ân?

Nhưng Lý Lăng lập tức gạt đi ý nghĩ này, Cát Lợi Nhi nói rằng Liễu Dật từ mười năm trước đã ở bên nàng, chả lẽ chủ nhân Ma giới có thể phân thân? Không có khả năng, Liễu Dật kia mái tóc bạc trắng còn Liễu Dật trước mắt này tóc lại đen nhánh, hà huống Lam Nhận lúc trước lại gọi y là ca ca, lẽ nào...y không phải là Liễu Dật chân chính?

Lam Ảnh cười tươi: “Lăng huynh, đã lâu không gặp, phải đến mười năm rồi đấy.” Y nói dối hết sức ung dung, như thể đó là sự thật, biểu tình của y không hề biến hóa chút nào.

Cũng lúc đó, Thiên Kiêu nói: “Người không phải là Liễu Dật, Liễu Dật thật sự bây giờ đã thất tung, người là ai?”

Người đầu tiên kinh ngạc là Cát Lợi Nhi, vì sao cô nương dung mạo giống hệt nàng này lại bảo đó không phải là Liễu Dật, nhưng người luôn ở cạnh nàng không phải là Liễu Dật thì là ai? Mười năm nay luôn chiếu cố tỉ mỉ đến nàng, lại che chở bao dung cho nàng cộng thêm một tấm lòng yêu thương, chỉ có điều kì quái là suốt 10 năm dung mạo của Liễu Dật không hề biến đổi, chàng nói với nàng rằng chàng đã ăn được nội đan của thiên niên yêu hồ, lúc đó mới dung hóa được.

Nàng đương nhiên tin tưởng, vì sau

khi được Nạp Lan cứu sinh mệnh, nàng đã gặp được rất nhiều thứ... kể cả nội đan là thứ gì nàng cũng biết.

Lần này, Lam Nhận nói rằng Liễu Dật thứ hai là thành chủ ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành còn Liễu Dật trước mắt đây là ca ca nàng, xem ra đã đến lúc mọi thứ phơi bày ra ánh sáng.

Lam Nhận đang tìm cách giải thích đột nhiên Cát Lợi Nhi mở miệng hỏi Thiên Kiêu: “Cô là ai, sao lại bảo phu quân tôi không phải là Liễu Dật.”

Thiên Kiêu định đáp rằng: “Tôi là muội muội của tỷ.” Nhưng lời vừa ra đến miệng nàng lập tức nuốt lại, bởi nàng biết rằng Cát Lợi Nhi sẽ không tin, kén ỨC về ba kiếp của nàng ta chưa được khai thông làm sao biết được nàng ta còn có

người muội muội này?

Không đợi Thiên Kiêu hồi đáp, Liễu Dật dịu dàng ôm Cát Lợi Nhi vào lòng, nói: “Tôi nghĩ vị cô nương này chắc đã nhận sai người rồi, tôi chính là Liễu Dật.”

Thiên Kiêu lúc này thực sự khẩn trương, nàng biết rõ sự thật nhưng nàng không thể nói ra, người trước mắt nàng dung mạo rất giống Liễu Dật, còn Liễu Dật tóc trắng kia trong mười năm nhớ nhung Cát Lợi Nhi, cừu hận dày vò mới già đi nhiều, giả sử Liễu Dật tóc trắng có xuất hiện trước mặt mọi người, Cát Lợi Nhi sẽ tin ai? Không cần hỏi cũng biết được câu trả lời.

Lý Lăng không tỏ ra nóng lòng như vậy, nhìn Lam Ảnh mà không lộ ra biểu

tình gì, nói: “Liễu huynh đệ, không cần đề ý chuyện ngoài lề, Thiên Kiêu cô nương nhất thời xúc động mới nhận sai người thôi.”

Lam Ảnh cười nhẹ, tỏ ra phong độ: “Không biết không có tội, tại hạ làm gì có lý do để phiền trách Thiên Kiêu cô nương, hơn nữa hai vị còn là khách nhân của biểu muội phương xa nên tại hạ vui sướng còn không hết nữa là, tại hạ và Cát Lợi Nhi ở Liên Hoa Trấn này đã hơn 10 năm, mãi hôm nay mới có khách đến chơi thành ra thực lòng cao hứng.” Y cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ “biểu muội phương xa.”

Tuy nhiên Cát Lợi Nhi chưa từng cùng Liễu Dật đến Giang Nam, cũng chưa từng nghe chàng đề cập qua là có

một người muội muội nào, bốn chữ này vô tình lại thành lời giải thích với nàng.

Lý Lăng cười nhẹ: “Liều huynh đệ khách khí rồi.”

Lam Ảnh quay đầu nói với Cát Lợi Nhi: “Cát nhi, hôm nay có khách, nàng về trước chuẩn bị thức ăn, ta sẽ đưa các vị khách nhân đi xem phong cảnh nơi đây.”

Cát Lợi Nhi cười nhẹ, gật đầu: “Được mà, các vị về sau, muội sẽ chuẩn bị thức ăn ngon chiêu đãi muội muội của chàng.” Nói rồi, nàng quay người đi về phía Liên Hoa Trấn.

Quá hiển nhiên là Lam Ảnh cố ý tách Cát Lợi Nhi ra...

Thấy Cát Lợi Nhi đi đã xa, Lý Lăng cười nhẹ nói: “Tôi biết huynh là Minh

giới đế vương.”

Lam Ảnh đang cười hào phóng, trong chớp mắt, khí chất thư sinh biến mất thay vào đó là vô thượng khí phách, phảng phất như mỗi nụ cười của y đều quyết định đến sinh tử của một ai đó.

Y tắt ngay nụ cười: “Tiểu muội quả nhiên không nhìn sai người, Lăng huynh đệ đủ trầm ổn, lãnh tĩnh, tất nhiên sẽ hiểu đâu ra đây, bất tất phải lên tiếng giải thích làm gì, giả sử Liễu Dật có xuất hiện ở đây, các người nói...Cát Lợi Nhi sẽ tin ai?” Chỉ một câu này Lam Ảnh đã phủ nhận mình không phải là Liễu Dật.

Lý Lăng không hiểu câu đầu của Lam Ảnh nhưng nhanh chóng bị vấn đề khác hấp dẫn: “Quả nhiên rất sáng khoái, nhưng giờ Lý Lăng vẫn chưa biết huynh

đài cao tính đại danh là chi?”

Lam Ảnh cười tà dị: “Tại hạ Lam Ảnh, tiểu muội thường thích làm chuyện tình nghịch, ngày tháng còn dài mong hai vị chiếu cố.” Cùng là cười, nụ cười của Lý Lăng khiến người khác thân thiết, nụ cười của Lam Ảnh khiến người ta có cảm giác âm trầm.

Lý Lăng không cười nữa, nói tiếp: “Không biết Lam huynh còn dỗi gạt Cát Lợi Nhi đến bao giờ, huynh chắc không biết như thế là tàn nhẫn với nàng lắm không? Không công bình với Liễu Dật lắm không?”

Sắc mặt Lam Ảnh lúc đó biến đổi, khuôn mặt cười đầy tà dị, lộ ra vẻ đáng sợ khó nói thành lời. Trên không trung, ma khí đen ngòm nhanh chóng ngưng tụ,

chung quanh nổi gió, những cánh hoa trắng bay múa đầy trời...

Y vùng mạnh tay phải, chỉ vào Lý Lăng quát: “Câm miệng, ngươi nghĩ là người có tư cách bình giá tình yêu của một người ư? Người biết gì là tàn nhẫn, biết gì là không công bình không? Người không thấy hiện tại Cát Lợi Nhi luôn nở nụ cười ư? Cứ cho là ta lừa dối nàng thì cũng vì thiện ý mà thôi, chả lẽ người muốn thấy một vị hảo cô nương vì một người chết mà rơi lệ suốt mười năm? Ta cũng có quyền được yêu, vì sao ta yêu nàng lại là tàn nhẫn, như thế là công bình với ta chăng?”

Lúc đó Thiên Kiêu đột nhiên bước ra nói: “Không, huynh ấy không chết, huynh ấy chỉ không biết rằng Cát Lợi Nhi vẫn

còn sống.”

Hồng quang trong mắt Lam Ảnh đại thịnh, nhưng khi vừa nhìn thấy Thiên Kiêu liền lóe lên, khuôn mặt này quen thuộc quá, đột nhiên khiến y quên hết những phiền não, thậm chí khiến cho ma khí trong không trung tan đi không ít.

Lam Ảnh nhanh chóng quay đầu lại, nói: “Lý Lăng, cho ta thấy thực lực của ngươi, ngươi có tư cách gì mà đi quản đến chuyện yêu đương của người khác.” Nói rồi, tay phải hướng lên không trung duỗi mạnh, chớp mắt một lần sét trắng xóa sà xuống tay y, liền đó chuôi của một thanh đồng đao ló lên, thanh trường đao dài bốn xích, bề ngang năm thốn, dày chừng bảy phân

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 144: Đào Trảm Trường Kiếm, Bất Thị Oan ...

So với đao thường, thanh đao này dài hơn một xích, rộng gấp đôi, lưỡi đao không cong mà thẳng tuột, mũi đao hơi xiên nhưng khá chỉnh tề, thực sự là một cây đao kì quái, trong tam giới, Lý Lăng chưa được dịp thấy qua thanh đao nào quái dị như thế.

Lý Lăng còn đang quan sát thanh đao kì quái thì Lam Ảnh đã động thủ, thoáng chốc gió nổi lòng lộng, những cánh hoa màu trắng bay múa khắp trời giống như tuyết rơi tháng Chín, vô cùng mỹ lệ.

Từ thân đao òa ra bạch quang, nhanh chóng trải dài tỏa rộng ra, Lam Ảnh dùng cả hai tay nắm chặt chuôi đao, quát to: “Thiên Chi đao.” Cùng với tiếng quát, thân đao chém xuống, một đạo đao quang sắc bén bắn tới đầu Lý Lăng...

Lý Lăng đã từng thấy qua đao pháp này, lúc gặp Lam Nhận lần đầu ở nơi chính, ma lưỡng đạo trú ẩn, nàng đã sử dụng đối phó y, tuy đao pháp giống nhau nhưng do hai người khác nhau sử dụng, thành ra như hai loại đao pháp riêng biệt.

Đao của Lam Nhận khi chém từ trên xuống cực kì mãnh liệt nhưng không khiến cho người khác cảm thấy ngạt thở, chân lực của nàng không hùng hậu thành ra lực tàn phá không nhiều. Đao pháp của Lam Ảnh cũng tương đồng với Lam

Nhận nhưng tính chất hoàn toàn khác, trường đao vừa phát ra quang nhận không lồ thì những tia điện màu tím nhanh chóng xoắn tít vào nhau, phát ra tiếng vọng.

Cảm giác ngọt ngào khiến Lý Lăng hoang mang, trong Thiên Đao của Lam Ảnh lộ ra vô thượng khí phách, có thể thấy rõ ràng cảnh tượng lưỡi đao xé toạc bầu không khí chung quanh.

Lý Lăng là kiếm giả cỡ nào, tu kiếm bách niên, đối với tình cảnh trước mắt đã từng gặp qua, tuy hơi hoang mang nhưng vẫn kịp xuất thủ, vận khởi Phật gia vô thượng tâm pháp, song thủ tế khởi Liệt Dương Kiếm; đối mặt với thanh ma đao khí phách như thế này, y không dám lơ là, trực tiếp tung ra kiếm pháp thành danh

Đại Từ Bi Kiếm.

Song thủ Lý Lăng đồng thời đưa lên, thân thể phát ra hoàng kim quang mang, chính là chân nguyên của Phật gia. Cùng lúc, song thủ nhanh chóng tách ra, y đứng trên không trung nhẹ nhàng niệm: “Chúng sinh vô ngã.” Âm thanh tắt đi thì Liệt Dương Kiếm cũng phát ra hoàng quang, thân kiếm kết tụ Phật gia ấn kí, cả thanh kiếm chớp nhoáng giơ lên nghênh đón Thiên Dao quang nhận...

“Choang choang”, âm thanh binh khí chạm nhau vang lên, Thiên Dao quang nhận găm vào trên Phật ấn, thân kiếm phát ra kim quang hình bán nguyệt nhưng không ngăn nổi Thiên Dao chém xuống, đạo quang nhận sắc bén vô cùng nhanh chóng cắt nát một nửa hình bán nguyệt

màu vàng, Liệt Dương Kiếm bị đánh bay đi, Thiên Dao không hề ngừng lại, chém thẳng xuống đầu Lý Lăng...

Họ Lý tất nhiên không nghĩ rằng chỉ một nhát đao lại phá được Phật Ấn Kim Quang nhưng sự thật trước mắt là thanh Thiên Dao kia ung dung cắt được, nếu đao của Lam Nhận phát huy được một thành uy lực trong đao pháp này thì đao của Lam Ảnh gấp mười lần, tuyệt đối đạt đến mười thành...Thấy lưỡi Thiên Dao chém xuống đầu mình, trong lòng Lý Lăng đột nhiên dâng lên ý nghĩ kì quái: “Ta phải chết rồi chăng?”

“Ca ca...”, khi lưỡi đao còn cách trán Lý Lăng chừng ba thốn thì một tiếng kêu vang lên.

Trong chớp mắt, Thiên Dao dừng lại

ngay, không tiến thêm dù nửa phân, lưỡi
đao cắt đôi không khí khiến Lý Lăng có
cảm giác ngạt thở, với độ sắc bén của
lưỡi dao, chừng ba thốn tóc của y đã bị
xén ngọt...

Người vừa kêu lên chính là Lam
Nhật, muội muội của Lam Ảnh, nàng rút
mạnh ra một thanh trường đao, đứng
thẳng trên mặt đất, thanh trường đao này
chỉ bằng 1/3 đao của Lam Ảnh.

Lý Lăng dường như mới đi dạo một
vòng dưới địa phủ rồi quay lại, cây ma
đao đã cho y biết cảm giác đáng sợ thật
sự là thế nào, y đã gặp được Lãnh Kiếm,
đã được xem qua cây kiếm tối lợi hại
của ông ta nhưng không thể nào tưởng nổi
trên đời này lại có thanh đao đáng sợ
như thế, chỉ một chiêu, một chiêu đao

pháp mang theo khí thể phách thiên phá địa cũng có đủ sức mạnh phá giải tuyệt đối Đại Từ Bi Kiếm thành danh của y, đối với thất bại này, y không có gì để nói, chỉ biết lắc đầu...

Lúc đó, trên không trung ma khí dần dần tan, tâm tình Lam Ảnh cũng giống như khí trời, ma khí vừa tan, y đột nhiên cười nói: “Lăng huynh, không, tôi nên gọi huynh là tiền bối, có điều tâm tính huynh chưa được thành thực. Tu vi của huynh, tôi nghĩ ít nhất cũng được trăm năm trở lên, bất quá...trong trăm năm tu luyện đó huynh đã bỏ qua một vấn đề.”

Lý Lăng chăm chú nhìn vào nụ cười mỉm của Lam Ảnh, hỏi: “Bỏ qua vấn đề gì?”

Lam Ảnh nhẹ nhàng vuốt ve thân đao:

“Thanh kiếm của huynh là một thanh thần kiếm thượng hảo nhưng huynh luôn yêu cầu nó không ngừng đề cao lực sát thương, trong lòng huynh hoàn toàn không có chỗ cho thế giới tươi đẹp này, huynh chỉ biết rằng trên đời có bi, khổ, hỉ, lạc; chỉ có hiểu được cõi đời này mới càng hiểu được sâu sắc hơn về kiếm, sử dụng càng lợi hại hơn, thanh kiếm...vốn cũng là vật có tình cảm.”

Nghe qua lời Lam Ảnh, Lý Lăng dường như nhớ đến chuyện gì đó nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ lắc đầu...

Lam Ảnh nói tiếp: “Sao, huynh không phục ư?”

Lý Lăng cười nhẹ, nụ cười đượm vẻ thân thiết, hòa ái, đáp: “Thắng làm vua

thua làm giặc, thua là thua, nếu ta đến chuyện chấp nhận thất bại cũng không nổi thì làm gì có tư cách sử dụng Liệt Dương Kiếm.”

Lam Ảnh cười hào sảng: “Hảo tâm tính, hảo nam nhân, chẳng trách tiểu muội yêu thích huynh.”

Lam Nhận vừa nghe, sắc mặt đỏ lựng, thốt: “Ca ca, huynh nói cái gì...”

Lý Lăng tuy là một người si kiếm nhưng lời Lam Ảnh rất rõ ràng, y có điên cuồng đi chăng nữa thì nghe những lời như thế cũng phải minh bạch.

Trong lúc hai người đang bối rối thì một đạo quang mang màu tro kéo theo một dải đuôi màu lục từ trên trời sa xuống, đập thẳng vào eo lưng Lam Nhận...

Lam Ảnh đang lúc cười cợt, thấy một người đập kiếm bay tới, tốc độ khá nhanh nhưng khi tiếp đất lại không vững, đập thẳng đến chỗ tiểu muội, vội vàng đề tỉnh: “Tiểu muội, cẩn thận.”

Nhưng lời đề tỉnh của y vẫn hơi chậm, chỉ thấy người đó từ trên thân kiếm nhảy phóc xuống, lao vào mình Lam Nhận...

Cú tông không nhẹ, Lam Nhận bị văng ra 3 trượng, nằm phục trên mặt đất, nếu tu vi của nàng không cao đã sớm bị kẻ đó tông chết rồi.

Người cười kiếm đó sau khi hạ xuống đất liền tụ thành một quả cầu, lăn tròn thành một bó ra xa 5 trượng lẫn vào trong Hoa Hải, tư thế cực kì hoạt kê.

Kẻ đó là ai? Chính là gã đại thiếu gia

lưu manh, Tô Thiệu, nhưng y làm sao lại xuất hiện ở đây?

Nguyên lai Cửu U Ma Thần trong lúc dạy Tô Thiệu đạp kiếm bay lên, đột nhiên nghĩ ra một cách, y cần phải lợi dụng tất cả mọi người, lợi dụng cảm tình của Nhân gian, khiến tên Tô Thiệu này đối với cõi đời đã mất đi lòng tin, sau đó y sẽ từ từ không chế thân thể này để làm những việc y muốn.

Vì thế, Cửu U Ma Thần nghĩ ngay đến người đầu tiên là Lam Nhận, nữ tử này rất khinh thường tên thiếu gia lưu manh, từ nữ tử này khiến cho Tô Thiệu trước hết thấy rằng đối với một người có được sức mạnh quan trọng biết bao nhiêu...

Cửu U Ma Thần thấy được hi vọng

mới nên y tiện thể vạch kẻ, điều chỉnh phương hướng phi kiếm, đưa Tô Thiếu bay đến Hoa Hải tuyết rơi...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 145: Vọng Động Sát Ky, Vấn Thiên Đa ...

Duyên phận giữa người với người nói ra thật quá kì diệu. Có một câu rằng, kiếp trước phải kiếm tìm năm trăm lần thì kiếp này mới được kề vai nhau, không rõ câu đó là thật hay giả, nếu như đúng thì kiếp trước Tô Thiếu và Lam Nhận đã tìm nhau bao nhiêu lần?

“Mẹ ời, cái quỷ quái gì thế, làm sao

đền nổi hạ xuống không xong, báo hại ta đầu cắm vào đất.” Tô Thiếu rút đầu khỏi mặt đất, vừa phun phù phù bùn đất khỏi mồm vừa ngoác miệng chửi bới.

Y đang mắng chửi, đột nhiên cảm thấy một luồng trọng lực kích vào mông, không kịp kêu lên tiếng nào đã lại bắn văng đi...Nên biết Tô Thiếu này vốn không có tu vi gì, tất cả là do Cửu U Ma Thần khống chế thân thể y làm ra những biểu hiện kinh người lúc trước, căn bản lúc đó Cửu U Ma Thần không chú ý đến luồng trọng lực đánh vào mông y khiến cho Tô Thiếu một lần nữa trở thành chó sục phân.

Tô Thiếu còn đang loay hoay nhổ đất khỏi mồm, từ phía sau vang lên một giọng nói: “Xú tiểu tử, ngươi đụng ai

không đứng lại đi đứng bản cô nương.”

Nhất thời, cả Lam Ảnh, Thiên Kiêu, Lý Lăng đều bị cơn lôi đình Lam Nhận dọa khiếp, họ chỉ biết âm thầm cầu khẩn cho thiếu niên bất hạnh trước mặt.

Tô Thiếu nghe xong, không tài nào nuốt nổi, đứng bật dậy, quay đầu giơ tay chỉ vào Lam Nhận mắng: “Xú nha đầu... ôi chà, té ra ngươi là hồ li tinh.” Mắng được nửa câu, Tô Thiếu ngừng ngay, không ngờ cú tông lúc trước lại chuẩn xác đến thế, không lệch lạc đi đâu, tông thẳng vào oan gia này.

Vốn mặt Tô Thiếu lấm lem bùn đất, lúc này trên đầu lại dính đầy hoa hồng hết sức khó coi, Lam Nhận không nhận ra người này là ai nhưng nghe thấy xú tiểu tử này kêu mình là hồ li tinh thì lập tức

biết ngay y là ai; từ nhỏ tới lớn mới có một người dám kêu nàng là hồ li tinh, chính là tên lưu manh vô lại nàng đã gặp tại Phong Đô Quỷ Thành.

Lam Nhận lại mắng: “Xú tiêu tử, thiên hạ rộng lớn làm sao, ngươi đi đâu không đi lại bám theo bọn ta, không phải ta đã cảnh cáo ngươi rồi sao? Đừng xuất hiện trước mặt bản cô nương.” Lúc này nàng giận dữ đến cực điểm, bao nhiêu tâm tình vui vẻ lúc trước hiện giờ đã bị tên du côn này đảo loạn, bay biến sạch.

Tô Thiếu vừa dùng tay áo lau bùn trên mặt vừa nói: “Con ranh, mặt ngươi chắc cũng dày ngang hông ta nhỉ? Thiên hạ này rộng lớn, ta muốn đi đâu thì đi, ngươi bằng vào đâu dám bảo ta bám theo ngươi, ta cũng có thể bảo là ngươi chặn

đường ta.”

Lam Nhận từ bé được ca ca nuông chiều, lại được các trưởng lão tại Minh giới quan tâm, yêu mến, khi nào lại chịu được cục tức này, tên tiểu tử ngu xuẩn không biết trời cao đất dày kia cái gì cũng dở nhưng bản lĩnh chọc tức, mắng người thật sự cao. Mấy câu đó đã khiến cho tính ngang bướng của nàng trỗi dậy.

Lam Ảnh lắc đầu: “Tiểu tử này rất đặc sắc, dám đắc tội với muội muội ta, xem ra hôm nay y khó thoát cảnh bị chém rồi...”

Lý Lăng cũng nhìn hai người trong trường, cười nhẹ rồi lắc đầu nói: “Tôi thấy vị tất, nên biết là trong tam giới cao thủ như mây, đừng thấy tên tiểu tử này phát phơ như vậy mà coi thường, để đối

phó với Lam cô nương, tôi thấy...” Y không nói tiếp nữa nhưng Lam Ảnh hiểu ngay là Lý Lăng tán dương tu vi của tên tiểu tử này cao siêu.

Lam Ảnh bất giác phải đánh giá lại Tô Thiếu, nhưng nhìn đi nhìn lại chỉ giống một người thường, tịnh không có gì đặc biệt, làm sao Lam Ảnh tin được một người phàm có thể là đối thủ của tiểu muội.

Lại nói đến hai người ở trong Hoa Hải, Lam Ảnh cùng Tô Thiếu...

Lam Nhận không chịu nổi, hai tay vung ra, bạt xuất hai lưỡi đoản đao, quát lên: “Xú tiểu tử, hôm nay bản cô nương không chém chết ngươi, sẽ... sẽ.” Hồi lâu nàng vẫn không nói được câu gì.

Tô Thiếu liền cười trên nỗi đau

người khác: “Sẽ...sẽ...người ngọng à? Sẽ thế nào?”

Lam Nhận không thốt lên lời, hành động của nàng biểu hiện rằng nàng đã giận lắm, song đao chấp lại tạo thành hình chữ S rồi quăng ra, đao quang màu lam lóe lên, phi đao xoắn ốc mang theo đao khí cắt rời muôn vạn cánh hoa bay về hướng Tô Thiếu...

Tô Thiếu hiểu tính xấu của Lam Nhận, điên tiết đến nỗi không nói thành lời tất sẽ động thủ, nàng vừa xuất thủ, y liền nói với Cửu U Ma Thần dung hợp trong thân thể: “Làm sao thu thập nha đầu này.” Tuy mới nghĩ được một câu nhưng chớp mắt phi đao đã gần ngay trước mắt.

Đúng lúc Tô Thiếu sắp bị chặt làm hai khúc, cánh tay tả kì quái của y bắt

đầu biến hóa, chỉ trong chớp mắt, từ lòng tay trở lên biến thành đen sì, giống như một chiếc bóng, trong suốt nhưng lại là thật chất, lưỡi đao đến gần thì cánh tay tả cũng thần tốc giơ lên...

Không có âm thanh nào vang lên, nhãn quang mọi người đều bị thiếu niên ngốc nghếch này hấp dẫn, cánh tay cử động cực nhanh, nắm lấy hai lưỡi đao của Lam Nhận...

Không ai tưởng nổi kết cục như thế, cần nhớ tốc độ bay của hai thanh đao trong tay Lam Nhận nhanh đến bất khả tư ý, đến những người tu vi cỡ Lý Lăng cũng không dám dùng tay đón đỡ, nếu có sai sót gì trong lúc đỡ, thanh đao sẽ bắt đầu từ cánh tay mà chặt đứt thân người...

Nhưng thiếu niên ngốc nghếch này lại

thần nhiên dùng một cánh tay nắm lấy thanh đao, buồn cười hơn là Tô Thiếu một mặt dùng lưỡi đoản đao sắc lẹm cắt móng tay, một mặt cúi đầu thốt: “Không tồi, không tồi, vẫn còn nhanh lắm, dùng cái này cắt móng tay rất tuyệt.”

Cửu U Ma Thần trong thân thể Tô Thiếu đột nhiên cảm thấy kế hoạch của y lộ ra sơ hở, y bỏ sót mất nhân tâm, những người này mà cùng xuất chiêu ắt sẽ lấy mạng tên thiếu gia vô lại, trái tim máu thịt của hắn dĩ nhiên cũng chung số phận; nếu đúng như vậy không đợi đến lúc Tô Thiếu bị vũ nhục đã sớm bị người ta băm nát rồi, y cũng phải chết theo, liền từ từ tính toán một kế hoạch khác...

Đối với thiếu niên này, Lam Ảnh lúc đó cảm thấy thập phần hứng thú, đến tam

giới đã lâu, chỉ gặp được một cao thủ duy nhất là Lý Lăng, mãi đến giờ mới được chứng kiến tu vi của thiếu niên này có thể so được với họ Lý, nhất thời lòng háo thắng của y dâng lên.

Cầm theo thanh trường đao, Lam Ảnh đi tới bên Lam Nhận, cười tà dị: “Vị công tử này xưng hô thế nào, vừa rồi tiểu muội đã đắc tội, thân làm ca ca này xin được thay thế bồi tội.”

Tô Thiệu ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tươi cười của Lam Ảnh: “Tuy người cười rất khó coi nhưng so với cô tiểu muội gì đó vẫn khá hơn nhiều, người thành tâm bồi tội như thế, ta cũng...miễn cưỡng tiếp thụ...còn về chuyện xưng hô như thế nào thì người có thể gọi ta là Tô Thiệu gia, bỏ qua chữ ‘gia’, kêu là Tô Thiệu được

rồi.”

Lúc đó vẻ mặt tươi cười của Lam Ảnh tắt lụi, thay vào đó là ánh mắt muốn sát nhân, thanh đao từ từ chuyển qua, trên không trung ma khí lại tụ tập, xung quanh nổi gió cuồn cuộn, muôn vạn cánh hoa giống như tuyết bay, tản vào không trung...

Lý Lăng nói thầm: “Sát khí mạnh quá, so với lúc trước đối phó với mình thì chân thực hơn, xem ra lần này Lam Ảnh thật sự động sát cơ rồi.”

Lam Ảnh quay đầu lại, cười nhẹ nói: “Tiểu muội, đến bên Lý Lăng đi, để ca ca xem thử người này có bản lĩnh gì mà lại dám khi phụ muội...”

Lam Nhận lần đầu tiên thấy ca ca nóng nảy như vậy, từ lúc nhỏ, ca ca dù

giận hay không đều không để lộ biểu hiện, chỉ nhờ vào nhãn thần thâm trầm cùng nụ cười mỉm tà dị mới nhìn ra được đặc điểm khi y động sát cơ: ma khí tụ tập trên lưỡi ma đao, trong không trung ... luôn mãnh liệt phi thường.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 146: Đao Phách Ma Thần, Minh Tâm Giả ...

Lam Ảnh trông nom tiểu muội từ nhỏ tới lớn, tuy rằng tính cách thô lỗ, gàn bướng của nàng y đã không ít lần lĩnh giáo qua nhưng y không cho phép người khác khi phụ muội muội mình, đó là

nguyên nhân lớn nhất vì sao người Minh giới lại nuông chiều Lam Nhận đến vậy. Thế mà tên nhãi ranh không biết trời cao đất dày này lại ngang nhiên xuất ngôn nhục mạ, y làm sao chấp nhận được.

Tô Thiếu nhìn qua, cầm lưỡi đoản đao của Lam Nhận quăng đi, nói: “Úi chà... người quả là người không biết tốt xấu, lúc trước còn xưng huynh gọi đệ, hiện giờ lại lật mặt không nhận quen biết, thật là tối âm hiểm, may mà người không phải là bằng hữu của ta; xem ra thế giới này thật sự công bình, ca ca thế nào thì muội muội thế ấy...”

Lam Ảnh tịnh không câu bản, chỉ tiếp tục mỉm cười, nhưng ai cũng thấy trong nụ cười y cơn giận đã đến cực điểm, cùng lúc ma khí trên không trong càng

lúc càng dày, thanh đao của y nhặt từ dưới đất lên phát ra hồng quang, phảng phất như bóng dáng tử thần...

Tô Thiều vẫn ngây ngốc, không nhìn thấy những biến hóa chung quanh, nhất thời anh ta chỉ cảm thấy mình có thể bất đắc kỳ tử, những thứ quanh mình đều muốn đoạt mệnh. Tô Thiều bất giác nủ thềm: “Tên này xem ra lợi hại lắm, người có nắm chắc thắng được y không?”

Cửu U Ma Thần đáp: “Nếu không thắng được y chắc chắn chúng ta yong đời, ma khí quanh y dường như còn mạnh hơn của Ma giới thành chủ, xem ra ta đã bị chôn vùi quá lâu, trên đời này xuất hiện cao thủ như thế mà ta cũng không biết.”

Tô Thiều có vẻ không nhận được,

hỏi: “Con mẹ ngươi đừng nhăng cuội nữa, thắng được hay không thì nói tuột ra đi.”

Cửu U Ma Thần đáp: “Nếu như không thắng nổi được y thì ta còn xưng diệt thế Ma thần cái gì đây.”

Tô Thiếu tựa hồ có một hố sâu hun hút trong tâm lí, nói thầm: “Nhìn ngang là một cây đao, nhìn dọc cũng làm một cây đao mà thôi, sống chết có số, con mẹ mi, nếu sợ tên tiểu tử này, ta không phải là Tô gia đại thiếu gia.”

Gã nhìn Lam Ảnh, nói: “Chắc ngươi là vị ca ca vô địch của con ranh kia? Nhìn qua thì ngươi cũng lợi hại, không phải định chém ta chứ.”

Lam Ảnh gật đầu: “Trở hết bản lĩnh ra đi, đừng nói ta không cảnh cáo

người.” Nói xong, y liền động, song thủ nắm lấy chuôi đao, từ dưới đất quay tròn một vòng, chớp nhoáng đã kéo lên đến đỉnh đầu, dưới ánh đao quang màu đỏ, một đao đao nhận không lồ trắng lóa chém xuống, trong làn quang nhận kèm theo uy thế phong lôi, mãnh liệt vô cùng...

Cùng lúc, từ vai đến song thủ Tô Thiếu nhanh chóng biến thành màu đen, chỉ thấy tay phải đưa lên cong lại thành trảo trực tiếp hút lấy thanh U Nham Kiếm cắm trên mặt đất, dưới sự không chế của Cửu U Ma Thần thanh kiếm màu tro vừa đến tay y liền mang theo hào quang đỏ như máu. Lúc bấy giờ, linh hồn Tô Thiếu hoàn toàn không thể không chế được thân thể, y chỉ có thể làm người thứ

ba đứng xem khi nào sinh mệnh y đến hồi kết...

Có kiếm trong tay, Cửu U Ma Thần mới chân chính có được năng lực của một diệt thể Ma thần, Tô Thiếu lúc đó đã hoàn toàn mang thân thể giao cho y. Có được nhục thân, Cửu U Ma Thần càng không chế kiếm ý tốt hơn, biến thành mãnh liệt hơn...

Trong vòng 10 trượng quanh thân thể Tô Thiếu, đột nhiên truyền lại những tiếng kêu than thê thảm, âm thanh tắt đi thì vô số tử linh nhờ nhờ hình khô lâu từ mặt đất bay lên, thoáng chốc đã bao quanh thân thể thiếu gia lưu manh, cuộn thành vòng tròn phát tán độc chương màu lục rồi đem ma khí dày đặc của Lam Ảnh cách li hẳn ra.

Khô lâu tử linh từ mặt đất bốc lên càng lúc càng nhiều, từ chân trời cũng bắt đầu tụ tập hồng vân, chỉ trong khoảng chớp mắt mây hồng cuộn cuộn bay về tạo thành thế đối lập với ma khí màu đen trên đầu Lam Ảnh, liên tục sản sinh sấm sét nổ vang khắp bốn phía.

Lý Lăng đứng ngoài buốt miệng thốt lên: “Là...là Cửu U Ma Thần?”

Y không kịp nói tiếp, lúc đó thanh Thiên Dao mang theo khí thể phong lôi vượt qua khoảng cách mười trượng xả thẳng xuống, song thủ Tô Thiếu đồng thời nắm chặt cây kiếm, nhanh chóng giao ngang đỉnh đầu.

“Choang choang”, âm thanh binh khí giao nhau vang lên, tiếp theo là một tiếng “bốp” rất nhỏ, Tô Thiếu đứng trong

trường thân nhiên đỡ lấy Thiên Dao của Lam Ảnh.

Vì lực đạo của Thiên Dao quá mạnh, tuy Tô Thiếu đỡ được song thân thể bị cường lực ép lún xuống đất chừng một thước.

Trong lòng Lý Lăng ngội lạnh, không nén được lời khen ngợi thanh đao của Lam Ảnh cực kì mãnh liệt nhưng y càng bội phục Tô Thiếu, chỉ bằng vào một thanh kiếm lại đỡ được Thiên Dao trong tình huống như vậy, có thể thấy chân nguyên lực đạo cường hãn đến không thể tưởng tượng...nếu người phải tiếp một đao vừa rồi là y, e rằng đã kiếm hủy nhân vong.

Lam Ảnh chuẩn bị xuất ra đao thứ 2, thân hình Tô Thiếu lại động trước, toàn

thân xoáy tròn, dễ dàng thoát khỏi mặt đất, y không dừng lại mà bay thẳng lên không chừng 3 trượng, hồng quang trong mắt lóe lên, song thủ nắm kiếm quăng xuống...

Hào quang trải dài từ đỉnh trời xuống tận đáy sâu đại địa, tạo thành một vòng tròn hoàn mĩ trực tiếp chém vào Lam Ảnh, không khí chớp mắt đã bị cắt ngọt, mặt đất đồng thời nứt ra thành vệt.

Lam Ảnh nào có sợ gì, trường đao đưa ngang, đem vô thượng chân nguyên xuất ra một chiêu mạnh nhất “Vô Ngân Trường Đao”. Thân đao tức thì tỏa ra quang mang màu tối chói mắt, ma khí chung quanh đều ngưng tụ về chỗ y đứng, gió lộng tung bay trường sam của y, cùng lúc Lam Ảnh từ phía trước kéo rê đao

thành một dải, chuyển động 360 độ, dưới tác dụng của thân đao, một đạo quang mang hình bán nguyệt màu đen xé toạc không gian mang theo sấm chớp tím sẫm xoắn vào nhau, tạo thành thế giơ ngang hướng về đạo quang hoa trái khắp thiên địa cùng vô số khô lâu tử linh...

Hai đạo hào quang giao nhau theo hình chữ thập, không phát ra âm thanh, chỉ duy nhất dị quang bắn ra. Vừa giao nhau, từ chữ thập làm trung tâm, bạch quang phát tán ra theo phương song song.

Tất cả mọi người đều không mở nổi mắt, kể cả Tô Thiệu và Lam Ảnh...

Chỉ trong chớp mắt, chớp mắt mà mọi người không nhìn thấy gì, đạo quang mang thứ 2 đã biến mất, mọi người lại nhìn vào trong trường...

Lam Ánh vẫn giờ ngang trường đao, nắm lấy chuôi đao, hơi thở phì phò, nhìn xuống mặt đất thấy dấu vết y bị bức lùi, phải đến hai trượng. Nhìn sang Tô Thiều, cạnh người y vẫn còn vô số tử linh cuốn quanh, hai tay vẫn còn đen nhánh, duy có hai mắt là đổi khác, không còn vẻ thơ ngây mà hiện lên ý muốn giết chóc sung mãn, hoàn toàn không lộ ra biểu tình hay động tác gì, như thể đang ở trạng thái không tồn tại.

Lam Nhận là một vị cô nương tinh minh, trong mắt nàng đao pháp của ca ca là thiên hạ vô địch, kể cả khi nàng thấy được ma kiếm của Liễu Dật thì vẫn cho là thế nhưng một sự thật phũ phàng hiện ra trước mắt là nếu như ca ca đấu cùng với tên lưu manh này, khả năng bị giết

chết rất lớn...

Chỉ trong hai chiêu đã phân xuất thắng phụ!

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 147: Thiện Lương Đích Tâm, Đào Quang Kiếm ...

Cao thủ quá chiêu cùng nhau, thắng thua vốn chỉ trong chớp mắt, Tô Thiều không phải là cao thủ nhưng sức mạnh của Cửu U Ma Thần lại vượt xa các cao thủ.

Tuy chỉ là hai chiêu nhưng Lam Ảnh biết rằng thanh đao của y tuyệt đối không thể giết nổi đối phương trong khi cây

kiếm của đôi phương có đủ khả năng kết liễu sinh mệnh y. Một kẻ tung hoành Minh giới như y chưa từng coi người trong tam giới ra gì, đến cả Thần giới ở trên đỉnh Côn Lôn y cũng không để vào trong mắt.

Vốn đối với giới giang hồ này, y quen thuộc phi thường, gây cho y mỗi uy hiếp lại không phải là những người ở Thần giới: Lãnh Kiếm cùng Liễu Dật, tuy Ma môn Ngạo Thiên rất mạnh nhưng y cũng không buồn để ý.

Mười năm sống cùng Cát Lợi Nhi, lòng tranh cường hão thắng của y đã bị ái tình xoá nhoà nhưng trận quyết đấu ngày hôm nay khiến y có cảm giác rằng...đạo pháp của mình đã thoái bộ rồi chăng?

Cùng lúc, Tô thiếu gia ở đối diện lại

cử thanh tà kiếm trong tay lên, hiển nhiên gã muốn tung ra một đòn cuối cùng, giết một kẻ không thuộc về thế giới này, những người ngoài trường cùng Thiên Kiêu đều nhìn ra rằng Lam Ảnh nhiều khả năng không tiếp nổi một kiếm của tên thiếu gia lưu manh.

Hồng vân trên thiên không lúc này đã đỏ bầm như máu, dần dần bài xích ma khí trên đầu Lam Ảnh, vô số khô lâu tử linh bao quanh Tô thiếu gia phát ra những tiếng kêu than ai oán.

Cũng lúc đó Lam Nhận nhảy bổ vào, đứng che trước mặt Lam Ảnh, nhìn thẳng vào Tô thiếu gia gào lên: “Dừng lại, không cần đánh nữa, người thắng rồi.”

Lam Ảnh thấy thân ảnh yêu kiều của tiểu muội đứng chắn trước mặt, tức giận

quát: “Tiểu muội, muội làm cái gì thế này, chả lẽ ca ca lại sợ hấn.”

Lam Nhận quay đầu lại, trong mắt mơ hồ có ánh lệ: “Ca ca, đều là tiểu muội không tốt, tiểu muội ngang bướng, đến đâu là gây phiền ở đó, 20 năm nay đều là huynh một lòng chiều chuộng muội, luôn vì muội mà ra mặt, giờ tiểu muội đã lớn rồi, dù không hiểu chuyện đi chăng nữa thì muội cũng biết...huynh là người anh máu mủ, là người thân duy nhất của mình, muội không thể không có huynh.”

Sắc mặt Lam Ảnh dần dần trở nên bình tĩnh: “Tiểu muội, muội cuối cùng cũng đã lớn, ca ca an tâm rồi, muội tránh ra đi, ca ca xưa nay chưa thua ai, hôm nay có thể bạt đao thống khoái thế này,

có chết cũng được rồi.”

Lam Nhận nhìn sắc mặt ca ca, nàng hiểu lòng y, cũng giống như nàng đều thích tranh cường háo thắng, ưa thể diện, nhưng những thứ đó có gì hữu dụng? So với tình thân, chúng không đáng giá một cắc lè...

Lam Nhận rơi lệ, bật khóc: “Ca ca, huynh dừng tay đi, cứ coi như huynh không vì tiểu muội thì cũng vì Cát Lợi Nhi, chả lẽ tình yêu của huynh dành cho nàng ấy lại kết thúc thế này? Huynh không phải rất yêu nàng sao? Huynh mà chết đi, sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười của nàng, không còn được ăn những món nàng nấu.”

Một câu đó như tiếng sấm từ trên trời sa xuống, đánh thẳng lên thân mình Lam

Ảnh, đúng vậy, muội muội nói đúng, y vì thể diện nhất thời mà quên đi tình yêu với Cát Lợi Nhi... Y không sợ chết, nhiệt huyết trong mình mang lại cho y khoái cảm chiến đấu nhưng cái gọi là thể diện đó chỉ là hư vô, so với tình yêu chân thật có đáng gì.

Lúc đó, thân thể Tô thiếu gia đã quay lại hình dạng nguyên bản, hồng quang trong mắt dần dần tan đi, khôi phục bản lai ý thức, đó không phải là Cửu U Ma Thần đột phát thiện tâm mà vì linh hồn Tô Thiếu không ngừng ngăn trở khiến thanh kiếm không cách nào chém xuống được, trong lòng anh ta liên tục yêu cầu bản thân tha cho hai người đối diện.

Đến lúc này Cửu U Ma Thần đã phát hiện ra nhược điểm của Tô Thiếu, anh ta

quá thiện lương, thứ thiện lương này ẩn tàng dưới lớp vỏ vô lại, đằng sau danh dự của một kẻ hạ lưu là một khối lương tâm. Nhìn Lam Nhận, Ma thần đột nhiên quyết định dứt khoát, không khổng chế thân thể Tô Thiếu nữa...

Tô Thiếu nói thầm: “Được, lần này được lắm, nghe lời ta đi, say này có thời gian sẽ để người thể hiện nhiều hơn.”

Cửu U Ma Thần một mực trầm mặc, vì y đang từng bước, từng bước sưu tập nhược điểm của thân thể này hầu về sau lợi dụng mà hoàn toàn khổng chế, lúc đó thì y muốn thế nào người thiên hạ sẽ phải thế ấy.

Tô Thiếu chậm chậm đi đến bên bao kiếm, vừa nhặt lên vừa nói: “Không đánh nữa, không đánh nữa, còn gì vui nữa đâu,

mới đánh được một lúc thì con nhãi này xông ra khóc lóc vớ vẩn làm cho trong lòng thiếu gia kì kì thế nào ấy, không còn tâm tình gì nữa.”

Tên thiếu niên ngốc nghếch kia mở mồm nói là không đánh nữa, kì thật trong mắt Lam Nhận, Lam Ảnh là đã mở cho họ một lối xuống nước, nếu như tiếp tục đấu, Lam Ảnh dù không chết cũng khó lòng thoát khỏi trọng thương.

Lam Nhận quay đầu lại nhìn Tô Thiếu, cặp mắt lam thâm lộ vẻ cảm kích, nói: “Đa tạ ngươi.”

Tô Thiếu nhìn Lam Nhận, có vẻ hơi ngây ngốc, rất nhanh y lại biến thành một tên vô lại, nói: “Con nhãi, đa tạ ta cái gì, ta mệt rồi không muốn đánh đấm nữa.”

Lam Nhận lau nước mắt, đột nhiên

điệu dàng nắm lấy vai Lam Ảnh nói: “Tên tiểu lưu manh người cũng còn có điểm có ích, chí ít thì cũng giúp mọi hiểu được rằng đối với mọi ca ca trọng yếu biết bao, rằng lúc trước mọi ngang bướng thế nào.”

Lam Ảnh thu lại thanh trường đao, nói với Lam Nhận: “Ôi chà! Ca ca còn phải cảm tạ mọi nữa, cuối cùng đã khiến ca ca hiểu rằng vượt lên danh lợi và hoa lệ trống rỗng còn có những thứ đáng để ca ca trân trọng hơn.”

Tô Thiều ôm đầu, nhìn hai huynh mọi, nói: “Đừng nói nhanh thế chứ, bị các người làm cho váng đầu rồi, các người hiểu được nhiều thế mà ta không hiểu gì hết.”

Lam Nhận bĩu môi: “Hắc hắc, ít nhất

thì ta hiểu được là người còn chưa tới đến mức không thể cứu được.”

Tô Thiều quan sát dáng vẻ nghịch ngợm của Lam Nhận, đột nhiên phát hiện rằng cô nương mắt lam này khả ái phi thường, hơn nữa...thật là xinh đẹp.

Trong lúc Tô Thiều còn đang ngây ra, Lý Lăng bước tới cười nhẹ nói: “Tô đại thiếu gia, thanh kiếm của cậu khiến ta thật sự hiểu được thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

Tô Thiều liền đáp với vẻ lễ mạo: “Vị đại hiệp này, huynh quá ưu ái rồi, tôi chỉ đùa chơi thôi mà.”

Lý Lăng lại cười: “Tô Thiều thực là quá khiêm nhượng rồi, nếu kiếm của huynh mà chỉ là đùa chơi thì người giang hồ chúng ta trở thành cái gì đây? Còn

mặt mũi nào đứng trước mặt cậu nữa.”

Tô Thiều không đáp, chỉ cười ngượng ngáp, y biết rằng đó là Ma thần gì đó trong thân thể tác quái.

Lý Lăng nói tiếp: “Tô Thiều, chúng ta có thể đàm đạo không?”

Tô Thiều hỏi: “Đàm đạo chuyện gì?”

Lý Lăng đáp lời: “Nhiều chuyện lắm, không biết Tô Thiều có nề mặt mà đáp ứng không?”

Tô Thiều nói luôn: “Quá lời, quá lời, bất quá...ở đây không có gì ăn uống được, chúng ta tìm chỗ nào đó từ từ nói chuyện.”

Lam Nhận tựa hồ thấy được rằng Lý Lăng có vấn đề trọng yếu nào đó cần hỏi, liền bước ngay tới nói: “Không cần như thế, chúng ta cùng đến nhà ca ca ta, thế

nào...”

Tô Thiều nhìn Lam Nhận rồi lại nhìn Lam Ảnh đứng sau lưng nàng, ngoẹo đầu nói: “Không biết chủ nhân có hoan nghênh hay không.”

Lam Ảnh lập tức chuyển qua khuôn mặt tươi cười: “Đương nhiên hoan nghênh... Chúng ta đi, Cát nhi ở nhà chắc đã làm nhiều món ngon.”

Cứ như vậy, Lam Ảnh đi trước dẫn đường hướng về Liên Hoa Trấn...

Nhìn theo thân ảnh họ dần biến mất, không biết phải nói gì, có thể họ là những người mới bước chân vào chốn giang hồ, họ sẽ viết lên một chương mới cho giang hồ, là bạn là địch không ai có thể định nổi, nhưng là người giang hồ tất có kiếm mà có kiếm là Liễu Dật lại xuất hiện, như

vậy giữa họ sẽ xảy ra chuyện gì?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 148: Thế Ngoại Đào Viên, Một Hữu Kí ...

Cuộc sống luôn tràn ngập những điều vớ vẩn, cũng giống như một con đường tất có chỗ bằng phẳng có chỗ gập ghềnh, bạn không có cách này xoay chuyển được con đường ấy. Có thể Liễu Dật cùng Thất Nguyệt cứ sống trong niềm hạnh phúc vì không còn kí ức nhưng cuộc sống không ngừng thay đổi khiến người ta không thể dự liệu được, giống như câu chuyện này...

Lang Vương cầm chiết phiến bên ba suốt hai ngày trời, mọi địa phương chung quanh đã tìm cả rồi nhưng vẫn không phát hiện tung tích của Liễu Dật, dự cảm không lành trong lòng ông càng lúc càng mạnh mẽ, với tu vi của Liễu Dật không thể vô duyên vô cớ thất tung, kể cả chàng muốn đi đâu thì cũng sẽ nói qua một tiếng với ông, trong việc này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Lang Vương bất tri bất giác đi tới bên ngoài một gian nhà cỏ, vốn có tâm sự nên ông không nhận thấy, mãi đến lúc phát hiện chỗ có người ở này mới quan sát cẩn thận.

Cảm giác đầu tiên là “tiểu kiều lưu thủy nhân gia” (nhà dân có cây cầu nhỏ bước qua dòng nước”, nước suối từ cây

tiểu kiều liu riu chảy lại phát ra âm thanh rì rào, đối diện là một ngôi nhà cỏ tề chỉnh, thanh khiết, phía trước có một cái sân nhỏ, bên trên có cây đu, xem ra rất có tác dụng mỗi lúc mệt mỏi cần giải lao, mé hữu là một khoảng đất, từ trong nhà vọng ra âm thanh dật dãi.

Lang Vương không nén được thở dài: “Trong thời loạn li mà vẫn còn có được cuộc sống như thế này thực sự là hạnh phúc, người bình phàm có hạnh phúc của người bình phàm, người giang hồ vĩnh viễn không thể so được.”

Cũng lúc đó, cửa gian nhà mở ra, từ bên trong bước ra một nữ tử, Lang Vương quan sát cẩn thận, nguyên nhân là nữ tử này nhìn rất quen, là...Thất Nguyệt. Tuy y phục thay đổi nhưng dung

mạo không hề cải biến.

Không sai, nữ tử từ trong nhà đi ra chính là Thất Nguyệt. Trang phục của nàng lúc này không giống với cách ăn mặc quen thuộc của người giang hồ, là váy lụa thô màu xám bạc, không có mùi vị của những ngày còn ở giang hồ mà của hạnh phúc bình phàm, loại mùi vị uống được một ngụm hạnh phúc, mặc áo thô vẫn mỉm cười, ở giữa bình phàm có được hạnh phúc.

Lang Vương buột miệng thốt: “Thất Nguyệt.” Nhìn kĩ trang phục của nàng, ông đột nhiên nghĩ rằng việc Liễu Dật xảy ra chuyện có quan hệ gì với nàng không?

Thất Nguyệt ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nàng đương nhiên biết đó là

thủ hộ thân thú...Lang Vương, cũng là người trong Ma giới, nên không nén được, hỏi: “Ông sao lại ở đây.”

Lang Vương mỉm cười, nụ cười vô cùng thâm trầm: “Câu này tôi đang định hỏi cô nương, cô không làm Ma môn tôn chủ hô phong hoán vũ, sao lại đến đây làm phổ thông bách tính?”

Thất Nguyệt không đáp, chỉ cười dịu dàng...Tuy mặc áo thô gai nhưng nụ cười của nàng vẫn giữ nguyên vẻ mỹ lệ.

Cùng lúc một trung niên mặc trường sam màu đen bằng vải bố đi tới, mái tóc người này bạc trắng, gương mặt cương nghị như được điêu khắc, trong tay cầm một cây cước, mồ hôi đầy đầu.

Lang Vương quan sát kĩ càng, không phải là người ông vẫn tìm ngày tìm đêm,

Liễu Dật, đó sao? Lúc này chàng cũng giống như Thất Nguyệt, không mặc quần áo kiểu giang hồ, sắc mặt ngập đầy hạnh phúc, ánh mắt không còn bi thương, vẻ tang thương ngày nào cũng biến mất.

Lang Vương vội tiến lên một bước, gọi: “Ma chủ.”

Liễu Dật nhìn Lang Vương, đi đến bên Thất Nguyệt hỏi: “Thất Nguyệt, ông ta là ai? Đã nhận sai người rồi, đến đây làm gì vậy.”

Thấy dáng vẻ của Liễu Dật, Lang Vương lập tức minh bạch hơn nhiều, chàng lúc này hẳn có vấn đề mà chuyện đó xuất phát từ Thất Nguyệt, chỉ cần hỏi han đến nơi đến chốn tất tìm ra được đáp án.

Không đợi Thất Nguyệt hỏi đáp,

Lang Vương lập tức lái đi: “Nói sai rồi, à à, ta là thúc thúc của Thất Nguyệt từ xa đến chơi, thăm nom cuộc sống của nó, thấy hôm nay muộn rồi nên đang tính ở lại.”

Liễu Dật nghe qua, lau mồ hôi trên trán: “Thật ư? Tốt quá, lâu nay không có ai đến thăm chúng tôi.” Tuy Liễu Dật nói ra hai chữ “lâu nay” nhưng Lang Vương không hề kinh ngạc, vì ông biết rằng trong việc này đã xảy ra sự cố, cần phải tính chuyện tách Liễu Dật đi khỏi, rồi hỏi han Thất Nguyệt.

Lang Vương nói tiếp: “Ta có một thói xấu là mỗi bữa phải uống rượu, không có rượu thì ăn gì cũng không vào.”

Liễu Dật nghe xong, vội vàng nói: “Được, được, ông cứ đợi chút, tôi sẽ ra

ngoài mua rượu, làm sao có chuyện thân thích phương xa tới thăm lại không tiếp đãi cẩn thận được...” Nói rồi, bỏ cây cốc xuống, nói với Thất Nguyệt vài câu rồi bước ra phía ngoài.

Thấy Liễu Dật đi khỏi, Lang Vương buông tiếng thở dài, lắc lắc đầu.

Thất Nguyệt lúc này mới lên tiếng: “Lang Vương ông không hỏ là lão mưu thâm toán, lại nghĩ ngay được biện pháp tách thư sinh ra.”

Lang Vương lại lắc đầu: “Hà hà, nếu Thất Nguyệt cô nương không cho lão Lang cơ hội nói chuyện, e rằng ta đã trở thành khách đứng ngoài cửa rồi.”

Thất Nguyệt mỉm cười: “Theo tôi vào trong đi, ông nghĩ gì thì cứ hỏi cho đến đầu đến đuôi.”

Nàng biết rằng cuộc gặp gỡ này sẽ đến, không thể tránh được, cần phải đối mặt, cần phải tranh thủ, vì hạnh phúc của mình mà tranh thủ.

Lang Vương theo chân nàng đi vào.

Gian nhà cỏ này rất gọn gàng, sạch sẽ, ánh dương quang rạng rỡ từ bên ngoài song cửa chiếu thẳng vào mang lại cho người ta cảm giác ấm áp thơm tho, quan sát kĩ thấy căn nhà có hai gian, có thể là nơi Thất Nguyệt cùng Liễu Dật nghỉ ngơi, phía ngoài là một gian tiểu thính, trong nhà không trần thiết đồ đạc đặc biệt nào, thứ duy nhất khiến người ta phải chú ý là hai bộ y phục, hai thanh kiếm treo trên tường.

Nhìn sang bức tường đối diện song cửa, bên tả treo một chiếc áo chèn màu

đen, bên hữu treo một chiếc choàng cũng màu đen, xem qua thì áo được làm bằng da, ở giữa hai bộ y phục có hai thanh kiếm được treo riêng biệt. Một thanh màu bạc sẫm, một thanh thuần màu đen, hai thanh kiếm này từ cách tạo hình, hình dạng, kể cả tiêu chí đặc thù bên ngoài, vật liệu chế tạo khác hẳn nhau, chỉ có một điểm tương đồng: chúng đều là tuyệt thế thần kiếm, giờ đây chủ nhân quy ẩn nên chúng trở thành vật để quan thưởng mà thôi.

Thất Nguyệt ngồi xuống nói: “Ông là lão sư của thư sinh, Thất Nguyệt đành mạo muội xưng hô là tiên sinh, tiên sinh, xin mời.” Nói rồi nàng rót hai chén trà hoa nhài hết sức bình thường.

Lang Vương gật đầu, nhẹ nhàng ngồi

xuống, nhìn Thất Nguyệt cười nụ.

Thất Nguyệt nhấp một ngụm trà, cười khổ nói: “Tiên sinh, không cần thâm trầm như thế, có vấn đề gì xin cứ hỏi kĩ vào, tôi biết ngài đang rất hiếu kì.”

Lang Vương cũng nhấp một ngụm trà, một làn thanh hương dịu dịu chảy vào trong yết hầu, nói: “Thất Nguyệt cô nương, tôi biết cô luôn đối tốt với Ma chủ, điều tôi muốn hỏi chính là vì sao Ma chủ hiện giờ lại biến thành như vậy, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì.”

Thất Nguyệt cười nhẹ: “Ngài đã thấy rồi, không có gì, chuyện xảy ra chỉ là huynh ấy mệt mỏi với chốn giang hồ, cùng tôi ở đây hưởng thụ cuộc sống của người bình phàm.”

Lang Vương cười: “Thất Nguyệt cô

nương thật sự là người có lòng, tôi tin chứ, nhưng cừu hận trong lòng Ma chủ không ai có thể cải biến được, tình yêu của Ma chủ với Cát Lợi Nhi không ai có thể thay thế, vì vậy trong chuyện này nhất định có nguyên nhân...nhưng khẳng định không như cô nương nói.”

Sắc mặt Thất Nguyệt liền biến thành nhợt nhạt, nhìn Lang Vương nói: “Vì sao trong lòng các người chỉ có cừu hận, ngài không thấy ư? Chàng hiện giờ không vương cừu hận có biết bao khoái lạc, vì sao ngài lại đem một người đã chết đến dày vò chàng, dày vò tôi, ông không thấy sao? Quên được Cát Lợi Nhi chàng hạnh phúc biết bao nhiêu, sao ngài lại còn muốn nói ra những chuyện khiến chàng thương tâm, khiến chàng không vui vẻ.”

Sắc mặt Lang Vương biến đổi, trở nên ngưng trọng, nghiêm túc, khóe miệng không ngừng lẩm bẩm, quên hết, quên hết...đột nhiên Lang Vương đứng bật dậy: “Cô nói là Ma chủ không còn trí nhớ...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 149: Chân Ái Nan Tuyệt, Vi Ái Giá ...

Có thể, kí ức lưu giữ được những điều tươi đẹp nhưng kí ức cũng lưu lại cả những chuyện bi thương, khi chúng ta cố gắng quên đi thì mới phát hiện bi thương đã ghi khắc tận trong vùng sâu

của kí ức.

Thất Nguyệt nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thấy Lang Vương đang kinh ngạc liền gật đầu: “Không sai, chàng hiện tại không nhớ gì nữa.”

Lang Vương ngồi ngay xuống, hỏi gấp: “Sao lại ra như thế, đã xảy ra chuyện gì?”

Thất Nguyệt lại uống một ngụm trà: “Ngài có thể không quan đến chuyện này chẳng? Chàng hiện giờ không nhớ gì nữa, cứ để chàng sống hạnh phúc.”

Lang Vương lắc đầu một cách kiên định: “Không được, Ma chủ không thể rời đi một cách bất minh bất bạch như thế được.”

Thất Nguyệt đứng bật dậy, khe khẽ động cước bộ rồi quỳ nhanh xuống:

“Tiên sinh, tôi xin ngài, ngài cũng thấy rồi, chàng hiện giờ vui vẻ, hạnh phúc biết bao nhiêu, chả lẽ ngài muốn chàng thống khổ trở lại ư? Ngài không thấy như thế tàn nhẫn lắm sao? Tôi xin ngài hãy đi đi, cứ để tôi lo lắng cho cuộc sống của chàng, được không?”

Lang Vương không tưởng nổi là Thất Nguyệt bất ngờ quỳ xuống, không tưởng nổi nữ tử này lại quyết ý như vậy, lập tức bước tới đỡ nàng dậy nhưng nàng không chịu.

Ông thấy biểu tình của Thất Nguyệt rất phức tạp, hỏi: “Những chuyện này đều do cô làm ra?”

Thất Nguyệt nhìn Lang Vương, gật đầu: “Đúng vậy, giờ tôi hối hận lắm nhưng không có cách gì vãn hồi, chỉ có

thể từ từ sửa chữa mà thôi.”

Lang Vương hỏi tiếp: “Cô có thể nói với tôi sự tình xảy ra như thế nào?”

Thất Nguyệt nhớ lại rồi đáp: “Đó đều do tôi nhất thời tham lam, tôi không khổng chế nổi ham muốn trong lòng mới làm ra việc sai lầm này...” Nàng đem chuyện Ngạo Thiên lợi dụng con gái ruột để tiến hành âm mưu như thế nào kể ra.

Lang Vương nghe xong, càng kinh ngạc hơn: “Cô nói là...Ma chủ hiện tại không còn kìm ứ, kể cả võ công cũng mất rồi? Phụ thân cô đã lấy được tâm pháp của Ma chủ?”

Thất Nguyệt gật đầu, đôi mắt ầng ầng nước chứa chan niềm hối hận: “Tôi không biết, tôi thực sự không biết cha tôi đã lừa tôi.”

Lang Vương buông tiếng thở dài: “Đó đều là vận mệnh chú định, Ma chủ một đời bi khổ, không biết đến khi nào thì kết thúc, cô không có làm gì sai cả, người sai là Ngạo Thiên, tâm kế của ông ta quá thâm trầm.”

Thất Nguyệt nhìn Lang Vương nói: “Tiên sinh, ngài nên rời chỗ này, Thất Nguyệt chưa từng quy lụy một ai, nhưng thư sinh hiện không còn kìm ức, không còn võ công, chỉ là một người bình phàm, ngài không nên để bước chân chàng lại đạp vào chốn tam giới hỗn loạn, cứ để chúng tôi sống ở đây một cách bình phàm.”

Lang Vương nhẹ nhàng lắc đầu: “Cô định ở đây trốn tránh? Ở đây tự lừa dối mình ư? Cô cũng biết trong lòng Ma chủ

chỉ có một mình Cát Lợi Nhi, Ma chủ hiện giờ chỉ mất đi kí ức, nếu một ngày kia khôi phục rồi, Ma chủ sẽ hận cô.”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Tôi không để ý, tôi làm gì có sự chọn lựa nào khác, kể cả chúng tôi chỉ có một ngày hạnh phúc tôi cũng bằng lòng, tôi không nề chuyện chàng hận tôi.”

Lang Vương nói tiếp: “Nhưng cần phải đối mặt với mọi chuyện, nếu đã xảy ra sẽ có cách giải quyết, trong lòng Ma chủ có bằng hữu, có cừu hận, lại có ái tình... Chẳng lẽ cô không nghĩ cho Ma chủ? Ma chủ có những việc phải tự mình làm, nếu như cô thực lòng yêu Ma chủ, thực lòng hi vọng Ma chủ được hạnh phúc, được vui vẻ, sẽ không thể vĩnh viễn sống trong lừa dối được.”

Thất Nguyệt nghe lời Lang Vương nói, trong lòng dường như thoáng qua một chút hiu quạnh, hoặc giả...tình yêu của nàng quá nặng tính tự tư, luôn nghĩ cho mình, nghĩ đến việc làm thế nào có được hạnh phúc chứ chưa từng nghĩ cho chàng, nếu một ngày kia chàng khôi phục được trí nhớ, nàng sẽ ra sao? Nàng chỉ có thể tự mình đau khổ hơn với những lời nói dối.

Lang Vương thấy Thất Nguyệt rơi lệ, nói: “Thất Nguyệt cô nương, tôi biết cô chân tâm yêu thương Ma chủ, thật là người si tình chứ không vô tình.”

“Nhưng tình cảm là thứ rất khó cưỡng cầu, nếu đã không có được sao cô còn phải tự dối mình? Buông Ma chủ ra, ở bên cạnh Ma chủ cô chỉ càng thêm

thống khổ, hãy thử quên Ma chủ đi, thử bắt đầu một cuộc sống mới.” Ông cố khuyên giải nàng.

Thất Nguyệt cười thảm: “Tiên sinh, có lẽ ngài đã thực sự trải nhiều kinh lịch, nhìn thấu hồng trần tục thế nhưng ngài có biết không, trái tim tôi đã không còn thuộc về tôi, không chừa cho tôi một lối để lùi, tôi không cách nào không chế được mình, không thể quên được chàng, mỗi ngày qua trong tim Thất Nguyệt đều thương nhớ chàng nhiều hơn, nỗi thống khổ này gấp vạn lần nhưng lời dối trá, tôi nghĩ...chỉ có biện pháp duy nhất để tôi giải thoát.”

Lang Vương thấy được niềm quả quyết trong mắt Thất Nguyệt bèn hỏi: “Biện pháp gì?”

Thất Nguyệt không đáp, bật dậy, vẫy tay một cái, chân nguyên mãnh liệt của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp hút lấy cây Vũ Nguyệt Kiếm treo trên tường, cầm lên đưa ngang kê thẳng vào yết hầu...

Lang Vương tỉnh minh đến bậc nào, nhìn thấy trong mắt Thất Nguyệt ánh lên niềm quả quyết, đồng thời cũng thấy được nỗi tuyệt vọng, ông đã sớm nghĩ ra con đường thoái lui của nàng: tử vong.

Song chỉ vươn ra kẹp lấy thân kiếm rồi dùng lực của thần thú đoạt lấy thanh kiếm, lên tiếng: “Thất Nguyệt cô nương, loài sâu kiến còn tham sống, trong đời người đâu chỉ có ái tình, cô còn bao nhiêu điều khác.”

Thất Nguyệt không ngăn nổi dòng lệ,

lắc đầu: “Đôi với cõi trần thế này, thứ duy nhất tôi quyến luyến chính là tình yêu đôi với chàng, phụ thân tôi chỉ biết yêu cầu, lợi dụng tôi, ừ thì ông ấy là cha tôi nhưng...không phải là một người cha tốt, có thể ông ta coi tôi là con gái nhưng tôi không thừa nhận ông ấy là phụ thân.”

“Trong mắt thế nhân, có lẽ bọn họ nghĩ rằng ngồi lên ngôi vị tôn chủ Ma tộc cao cao tại thượng là hạnh vận to lớn, hoặc vô cùng hạnh phúc, nhưng...tôi không hề có bằng hữu. Thứ tôi có, chỉ là nụ cười của chàng...khuôn mặt tươi cười lúc đang sống trong những dối lừa này.”

Lang Vương thực sự không tưởng nổi trên đời này ngoại trừ cuộc đời bi khổ của Liễu Dật còn có một nữ tử bất hạnh như vậy, lí do để nàng tiếp tục kéo dài

cuộc sống lay lắt lại là khao khát về một mối tình....

Ông thở dài, lắc đầu cười khổ: “Tôi vốn cho rằng bi khổ của nhân thế là thứ gì đó rất đáng cười, chỉ là con người ta tự bỏ đi niềm vui thú, rước lấy thêm phiền muộn nhưng giờ thì tôi cũng hiểu rằng bi khổ của mỗi người không phải là điều họ muốn, họ đều khát khao hạnh phúc nhưng bị vận mệnh trêu đùa.”

Thất Nguyệt ngồi trơ trơ bên bàn, nước mắt vẫn rớt xuống liên hồi, một người con gái như nàng, ai có thể hiểu được đây? Có ai xóa được những vết thương trong tim nàng, làm tôn chủ tôn quý của Ma tộc nàng ở dưới một người, ở trên vạn người, nàng vốn phải được hạnh phúc nhưng lại sa vào vòng xoáy

của ái tình, vĩnh viễn không có cách nào tự thoát ra...

Lang Vương lắc đầu nói: “Ta có một chú ý không biết Thất Nguyệt cô nương có nguyện ý tiếp thụ, có thể cô nương và Liễu Dật sẽ được sống cùng nhau hoặc Ma chủ sẽ một lần nữa cầm lại Bi Mộng Kiếm.”

Thất Nguyệt tựa như thấy được hi vọng, lập tức hỏi: “Tiên sinh xin cứ nói.”

Lang Vương ngồi xuống, nhấp một ngụm trà: “Không biết Thất Nguyệt cô nương đã từng nghe qua về Hỗn Độn Tiên Cảnh...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 150: Hỗn Độn Tiên Cảnh, Khán Bất Đáo ...

Không có gì là tuyệt đối, lúc bạn nghĩ rằng mình đã đi đến cuối một con đường thì hóa ra mới là điểm khởi đầu, có lẽ đó là do vận mệnh an bài, hoa nở hoa tàn, nhân quả tuần hoàn, đến lúc nào mới kết thúc...

Thấy Lang Vương nói ra một nơi lạ tai, Thất Nguyệt lắc đầu hỏi: “Hỗn Độn tiên cảnh là sao?”

Lang Vương uống một ngụm trà: “Đối với Hỗn Độn tiên cảnh này tôi cũng không rành lắm nhưng tôi phải báo trước với cô rằng, nếu Liễu Dật tiến vào đó chỉ có 50% khả năng quay về sống ở đây đến khi từ giã cõi đời, 50% khả năng còn lại

Ma chủ sẽ khôi phục được kí ức.”

Thất Nguyệt lau dòng lệ trên mặt, hi vọng trong lòng lại cháy lên, bởi vì một nửa cũng là khả năng, chỉ cần không bị ngoại nhân quấy nhiễu, có thể chân chính sống trong tiên cảnh thì dù có một nửa khả năng thành công nàng cũng muốn thử xem.

Nàng hỏi tiếp: “Tiên sinh, xin hãy bảo tôi những chuyện nên làm, được chăng?”

Lang Vương gật đầu: “Phải nói là Hỗn Độn tiên cảnh này tôi không rành lắm, sau khi Bàn Cổ khai thiên, sáng tạo ra chúng tôi, có được nghe ông ta đề cập qua.”

“Hỗn Độn tiên cảnh không thuộc về thế giới này, tiên cảnh là sự miêu tả lại

một thế giới khác. Đồng thời với lúc Bàn Cổ khai thiên, Đại trí giả đã sáng tạo ra Hồn Độn tiên cảnh. Vì cùng tồn tại với Bàn Cổ còn không ít tà, ma, yêu, thú, những sinh mệnh này không phải do Bàn Cổ cùng Nữ Oa sáng tạo mà do tự nhiên sinh thành.”

“Do đó, Đại trí giả sáng tạo ra Hồn Độn tiên cảnh, tiên cảnh kì thật chỉ là một tiểu thế giới, ở đó không có dã tâm, không có dục vọng, không ai biết ai, là thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, tất cả những kẻ dám chống lại các loại sinh mệnh trên Thần giới đều bị tống vào Hồn Độn tiên cảnh này.”

Thất Nguyệt tỏ ra kì quái, hỏi: “Nói như vậy, đó là tiên cảnh nổi gì, không phải là thiên đường của yêu ma quỷ quái

sao?”

Lang Vương lắc đầu: “Ở đó tuy nguy hiểm nhưng thật sự là tiên cảnh, tam giới này của chúng ta đã trở nên quang đẵng, những nơi có nhiều hỗn độn chi khí càng ngày càng thưa vắng...”

“Nhưng tại Hỗn Độn tiên cảnh, thời gian một năm chỉ bằng một ngày ở bên ngoài, hỗn độn chi khí ở đó dày hơn tam giới nhiều lần, nếu như Ma chủ tiến vào thì hỗn độn chi khí dày đặc nhiều khả năng sẽ giúp khôi phục được kí ức, bất quá mất bao lâu thì không thể biết được.”

Thất Nguyệt càng nghi hoặc, hỏi: “Ý tứ của tiên sinh tôi không hiểu rõ lắm, Hỗn Độn tiên cảnh này có thể giúp chàng có cơ hội khôi phục kí ức nhưng vì sao lại nói rằng tôi và chàng chỉ có một nửa

cơ hội sống cùng nhau.”

Lang Vương nhìn nàng, nói: “Hỗn Độn tiên cảnh có một bí mật, bất cứ người hoặc là ma, thần nào đó bị tống vào Hỗn Độn tiên cảnh, hay là tự tiến vào, sẽ vĩnh viễn bị giam giữ trong đó, không thể ra được.”

Vẻ mặt Thất Nguyệt hiện lên thần sắc kinh dị: “Tiên sinh, nói như thế là...nếu như có ngày thư sinh khôi phục được kí ức, chúng tôi cũng không thể ra được thì làm thế nào?”

Lang Vương lắc đầu, buông tiếng cười khổ: “Mọi việc đều không thể là tuyệt đối, theo trí nhớ của ta, ta biết một người từng tiến vào Hỗn Độn tiên cảnh này nhưng rồi lại ung dung bước ra.”

Thất Nguyệt hỏi: “Ngoài Thần sáng

tạo thế giới còn có người có thể ra được ư?”

Lang Vương gật đầu: “Cô chắc đã nghe nói đến nhân vật truyền thuyết Lãnh Kiếm của Nhân gian giới, năm năm trước ông ta từng tiến vào Hỗn Độn tiên cảnh, ở lại đó 2 tháng, tức là 60 năm theo thời gian trong Hỗn Độn tiên cảnh, sau đó đã chẻ đôi thiên địa, ra khỏi tiên cảnh, quay lại chốn tam giới, đó là nguyên nhân vì sao Bàn Cổ bị Đại trí giả phái sứ giả thay thế.”

Thất Nguyệt hỏi: “Tiên sinh sao lại biết những chuyện đó?”

Lang Vương cười: “Ta vốn là thần thú thủ hộ của Bàn Cổ, tuy đã cách li khỏi ông ta ngàn năm rồi nhưng những việc liên quan đến ông ta hiện giờ, ta đều

có thể bói quẻ ra được.”

Đột nhiên Thất Nguyệt nhớ đến một vấn đề: “Nhưng nếu Liễu Dật khôi phục kị ức, võ công lại không khôi phục được, chúng tôi chẳng phải vĩnh cửu không ra được ư.”

Lang Vương cười khỏ, gật đầu: “Lão Lang ta cả đời đều vô tình, không hề cảm thụ qua ái tình là gì nhưng thấy được nỗi khổ khi yêu của cô nương, tôi chỉ có thể nói ra biện pháp của mình, nếu các người không thể ra được, thì...cứ ở trong đó cả đời! Ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành ở bên ngoài do tôi tạm thời chưởng quản, nếu thiên ý đã như vậy thì Chân ma giới sẽ dần dần biến mất.”

Thất Nguyệt nhìn vào trong mắt ông, quỳ xuống...

Lang Vương lập tức ngăn lại, nói: “Nha đầu ngốc, đừng làm khó mình quá, đừng cho là tôi giúp cô, nói không chừng cô ở bên anh ta không giành được tình yêu mà càng thống khổ.”

Thất Nguyệt lau nước mắt: “Không... Cho dù thống khổ hơn, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy nụ cười của chàng, thấy chàng nói cùng tôi, tôi cũng thỏa mãn rồi, cứ cho là chúng tôi bị giam giữ ở đó cả thế kỉ tôi cũng tình nguyện.”

Lang Vương gật đầu, khẽ cười: “Ma chủ có được hồng nhan như thế này tôi cũng cảm thấy an ủi...”

Thất Nguyệt cười thê lương, tuy là cười nhưng trong nụ cười ẩn chứa ít nhiều đau thương, nghe xong lời Lang Vương nói, nàng đáp: “Hồng nhan không

phải là tri kỉ, tôi chỉ có thể cùng chàng bước qua một đoạn đường, là một đoạn kí ức chàng không nhớ đến, tôi không biết trời cao vì sao lại đối xử với tôi quá bất công như vậy, khiến tôi yêu thương một người không yêu tôi, nhưng...tôi không hận lão thiên, bởi vì tôi nghĩ thấu rằng tất cả đều là tôi nguyện ý.”

Lang Vương nghe được những lời thương tâm của nàng, là người ngoài ông lúc này không thể phân biệt rõ ràng rằng Liễu Dật nên quên đi một người đã chết hay là nên yêu thương một người hết mực yêu chàng?

Đối với tình cảm, ông có chút hối hận, trải qua những trần ai suốt ngàn năm, ông chưa có được thứ ái tình tối mĩ lệ, tối đau thương trên đời, đằng sau

bóng lưng cô độc của ông, có những nổi
tích mịch không lời lẽ nào diễn tả
được...

Thất Nguyệt cười nụ, nhìn Lang
Vương nói: “Đa tạ ngài đã cho tôi thêm
cơ hội.”

Lang Vương lắc đầu: “Không phải là
tôi cho cô thêm cơ hội, đó là cô tự tranh
thủ, tôi không thể không thừa nhận rằng
tình ái của cô có chút tự tư nhưng cô đã
khiến tôi cảm động sâu sắc. Trong những
điều tôi có thể làm, tôi chỉ chúc phúc hai
người sẽ sống trong thế giới không có
tranh giành danh lợi, đạt được hạnh phúc
chân chính, hoặc đó cũng là một cách
giải thoát đối với Ma chủ đã mất đi kí
ức.”

Thất Nguyệt nói: “Tiên sinh, ngài có

thể làm ca ca của tôi không? Tuy yêu cầu này của tôi hơi quá đáng nhưng từ bé đến lớn, bên tôi chỉ có cô độc cùng tịch mịch, lần đầu tiên có người cổ vũ, giúp đỡ tôi, nhận được lời chúc phúc của ngài, tôi thực sự muốn có một ca ca như thế.”

Lang Vương cười khò: “Tôi hơn cô cả ngàn tuổi, sao có thể làm ca ca cô được!”

Thất Nguyệt đẹp nỗi bi thương, cười lên: “Cứ quyết định thế đi, tuổi ngài tuy lớn nhưng chưa già chút nào, làm ca ca tôi...”

Lang Vương cười gượng, trong lòng ông thực sự thiếu đi tình thân, bởi vì ông chưa bao giờ có được...

Tương lai sẽ thế nào, con đường

nhân sinh sẽ gặp ghềnh ra sao? Hồn Độn tiên cảnh là một nơi mù mịt, ở đó Thất Nguyệt và Liễu Dật sẽ gặp phải những biến hóa gì? Tôi không có năng lực tưởng tượng ra, lại càng không có khả năng dự đoán trước, nhưng tôi biết rằng nỗi bi khổ của tình duyên đời thứ ba này đã bắt đầu, nhân vật linh hồn đã được khắc họa gần như hoàn chỉnh. Tôi chỉ có thể...tiếp tục gõ bàn phím, đem câu chuyện viết tiếp một chương.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 151: Đạp Kiếm Truy Vân, Tây Côn Luân ...

“Ô, là người nhà có khác, hai người hàn huyên vui vẻ lắm hả? Đã lâu không gặp rồi mà. Thúc có thấy Thất Nguyệt sợ ý ghê chưa, không báo cho tiểu điệt biết là có thúc thúc đến thăm, làm tiểu điệt không chuẩn bị gì cả. Tiểu điệt chỉ kiếm được một ít thức củi đem đôi lầy thịt trâu và rượu ngon mời thúc thúc thôi, xin người đừng chê.” Liễu Dật vừa bước vào vừa cười nói với Lang Vương và Thất Nguyệt.

Lúc này Thất Nguyệt cũng không biết là nên vui hay nên buồn. Nàng chỉ biết rằng qua hôm nay, nàng sẽ phải cùng Liễu Dật bước vào “Hỗn Độn Tiên Cảnh”. Lãnh Kiếm có thể phá thiên mộ ra khỏi thiên cảnh, không biết Liễu Dật có làm được không. Lúc này, chàng còn

chưa biết gì cả, nhưng trong lòng Thất Nguyệt dường như đã quyết định rời khỏi thế giới này, tiến vào một thế giới hoàn toàn khác lạ.

Dù thế nào đi nữa nàng vẫn phải ở cạnh chàng. Vì chàng, nàng có thể bất chấp tất cả, làm tất cả mọi việc, kể cả việc tiến nhập “Hỗn Độn Tiên Cảnh” thần bí đó.

Thất Nguyệt nhoèn cười nói: “Chàng về rồi à.”

Liễu Dật gật đầu, đặt gói thịt và bầu rượu lên bàn ...

Lang Vương nhìn Liễu Dật nói: “À này, hiền điệt, ta vừa bàn với Thất Nguyệt, định ngày mai hai cháu sẽ về thăm nhà một chuyến.”

Liễu Dật vừa cung kính rót rượu cho

Lang Vương vừa nói: “Vâng ạ, tiểu điệt cũng muốn theo Thất Nguyệt về thăm quê hương của nàng.”

Thất Nguyệt cười cười, nhưng trong nụ cười ẩn ước chút gì gượng gạo. Nàng cũng không biết “quê hương” này rốt cuộc sẽ là thiên đường hay là địa ngục nữa.

Tối đến ba người nói chuyện cười đùa rất vui vẻ. Cũng may căn phòng khá rộng rãi nên không đến nỗi để cho Lang Vương phải nằm dưới đất.

Mỗi người đều có mỗi bận tâm riêng của mình. Thất Nguyệt nghĩ đến chuyện giữa mình và Liễu Dật, Lang Vương nghĩ đến tương lai của Vĩnh Hằng chi thành, Liễu Dật lại nghĩ về quê nhà của Thất Nguyệt. Cuối cùng thì ba người cũng

chìm vào giấc ngủ...

Thời gian không cho phép họ nán lại lâu hơn. Mặt trời vừa ló rạng, Thất Nguyệt là người đầu tiên thức dậy. Nàng mặc vào bộ y phục màu đen bó sát người quen thuộc, nổi bật thân hình bốc lửa, cực kỳ xinh đẹp, làm sáng rực cả căn nhà tranh nhỏ bé. Cậu nói “người đẹp vì lụa” thật chẳng sai chút nào.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve Vũ Nguyệt kiếm, hai viên hồng bảo thạch toả ánh hồng quang làm Thất Nguyệt bồi hồi nhớ đến bí thất trên tiểu đảo. Nơi đó thư sinh Liễu Dật đã rút được thanh Vũ Nguyệt từ trong đá rồi tặng lại cho nàng. Nghĩ đến đó Thất Nguyệt bất giác mỉm cười: “Thư sinh ngọc ...”

Vừa lúc đó Liễu Dật từ phòng trong

bước ra, nhìn thấy Thất Nguyệt ăn mặc như vậy, kinh ngạc thốt lên: “Đẹp quá, sao hôm nay nàng mặc đẹp thế?”

Thất Nguyệt mỉm cười nói: “Chàng mau thay y phục và đeo kiếm vào đi, hôm nay chúng ta phải đi xa. Với lại ... đường về nhà thiếp cũng rất nguy hiểm, chàng phải bảo vệ thiếp đấy nhé.”

Liễu Dật cười ha hả nói: “A, thì ra là về quê của nàng. Được, hôm nay ta sẽ làm hộ hoa sứ giả, ai dám ăn hiếp Thất Nguyệt của ta phải hỏi qua thanh kiếm của ta trước.”

Thất Nguyệt nói: “Được rồi, chàng mau đi đi, thiếp còn phải thu xếp quần áo, lương khô và một số vật dụng cần thiết, có thể chúng ta sẽ ở lại đó một thời gian đó.”

Liều Dật mỉm cười, lấy xuống bộ áo da màu đen. Bộ áo rất nhẹ nhàng, rất mềm mại nhưng cũng rất kiên cố. Chàng quay trở vào phòng nhanh chóng mặc áo vào, đồng thời cầm lấy “Bi Mộng” kiếm đeo vào thắt lưng. Khi nhìn đến đôi găng tay, bất giác chàng cảm thấy một chút gì đó như phiền muộn. Ngẫm nghĩ một chút rồi chàng cũng đeo nó vào và đứng dậy...

Thất Nguyệt từ trong nhà bước ra, tay cầm một bao đồ, quay đầu qua nhìn Liều Dật, tự hồ như nghĩ tới việc gì liền cười nói: “Thư sinh, chàng đã nói là sẽ bảo vệ thiếp, chàng phải nhớ kỹ đó nha.”

Liều Dật vỗ ngực nói: “Đương nhiên rồi, à, khoan đã, thúc thúc của nàng còn chưa dậy, chúng ta phải nói với ông ấy

một tiếng chứ.”

Thất Nguyệt lắc đầu nói: “Ông ấy đã đi từ sớm rồi. Ông ấy có việc phải làm, thấy chúng ta còn ngủ nên cũng không đánh thức chúng ta. Mình đi thôi.”

Liều Dật gật đầu nói: “Được, mình đi.”

Thất Nguyệt cười nhẹ. Nàng có cảm giác, chỉ cần được ở cạnh chàng, được nghe chàng nói một câu là đã cảm thấy mãn nguyện rồi...

Nhìn theo hình bóng xa dần của hai người, Lang Vương từ trong phòng bước ra, nhẹ nhẹ lắc đầu nói: “Ma chủ, nếu ngài có thể bỏ đôi thiên địa thì hãy sớm trở lại tam giới. Còn nếu như ngài không làm được thì hãy ở lại bầu bạn cùng Thất Nguyệt trong “Hỗn Độn Tiên Cảnh”,

sống một cuộc sống bình thường đi, ài ...”

Một tiếng thở dài, chứa đựng biết bao tâm tình. Một tiếng thở dài, ẩn chứa biết bao ưu sầu ...

Trùng trùng núi, trùng trùng sông, biết làm sao khi tình đã quá sâu nặng ...

Thất Nguyệt vận công, mang theo Liễu Dật ngự kiếm phi hành, cùng hưởng thụ ánh dương quang, làn mây trắng vô vè, tâm hồn cả hai nhẹ nhàng phiêu lãng như hoà quyện vào nhau.

Mặc dù Liễu Dật có chút khó chịu khi bay cao như vậy, nhưng sau ba ngày đêm kiên trì, chàng lại đâm ra thích thú với việc phi hành trên không, thậm chí còn muốn bay mãi không dừng.

Dựa theo tám bản đồ do Lang Vương

đưa cho, Thắt Nguyệt đã bay qua Côn Luân sơn, tiếp tục hướng về phía sa mạc Mạc Bắc ở phía Tây Côn Luân bay thẳng. Gió nhẹ lùa mây trắng, ánh nắng tràn ngập mặt đất, cát vàng trải dài vô tận. Không trung bỗng loé lên một đoá hồng hoa tuyệt mỹ, chở người hữu tình bay về hướng Hỗn Độn Tiên Cảnh. Sau ba ngày kiêm trình, theo bản đồ của Lang Vương, hai người đã đến phía trên lối vào tiên cảnh. Nhìn xuống thì bên dưới không còn là sa mạc nữa, hai người bèn hạ xuống, thì ra là một cánh rừng xanh bạt ngàn.

Sau khi nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, Thắt Nguyệt thu Vũ Nguyệt kiếm lại, nắm tay Liễu Dật nói: “Chàng hãy cẩn thận đó, nơi đây rất nhiều quái thú, nơi chúng ta

đền là trung tâm của cánh rừng này.

Liễu Dật gật đầu, cười khỏ nói: “Còn bảo ta bảo vệ nàng, nàng lợi hại hơn ta nhiều, lại còn biết bay...”

Thất Nguyệt vừa tiến về trước vừa cười nói: “Chàng nhất định phải bảo vệ thiếp. Thiếp không sợ quái vật, chỉ sợ chàng thôi. Thiếp làm sao lợi hại bằng chàng được.”

Liễu Dật ngạc nhiên hỏi: “Sợ ta? Sao nàng lại sợ ta?”

Thất Nguyệt vừa tra xét khu rừng rậm vừa nói: “Sợ chàng ...a, không nói nữa, thiếp sợ nhiều lắm. Chúng ta đi thôi.”

Đang lúc hai người đi tới thì từ phía sau truyền lại một tiếng hô gầm. Hai người liền quay lại nhìn thì thấy một con hổ dữ. Không, đó không phải là hổ, mà

phải là quái vật mới đúng, vì nó lớn gấp đôi giống hổ thông thường, toàn thân lông đen nhánh. Đáng sợ nhất là con hổ này có tới ba đầu, hai đầu ở hai bên đều có một sừng ... nhãn thần xanh xám, hàm răng to tướng. Khi hai người quay lại, tam đầu hắc hổ đã phóng tới vô liền, mục tiêu chính là Liễu Dật đang chờ người ra vì sợ hãi.

Lập tức, Thất Nguyệt hai tay dang ngang, đứng chắn trước mặt Liễu Dật nói: “Lùi mau...” đồng thời vận công bật xuất Vũ Nguyệt kiếm. Một đạo ánh sáng hồng phấn từ thất lưng Thất Nguyệt xẹt thẳng tới hắc hổ.

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 152: Bất Quy Chi Lộ, Nguyễn Vi Na ...

Mỗi người đều có lòng tự tôn, tại một thời điểm nhất định, trong một không gian nhất định, mỗi người có một phản ứng khác nhau. Nếu một nam nhân bị một nữ nhân bảo hộ, phải núp sau lưng cô ta, ta không biết lòng tự tôn của anh ta biểu hiện như thế nào, nhưng chắc chắn anh ta sẽ có cảm giác tự ti.

Ngay lúc hắc hổ phóng về phía Liễu Dật, Thất Nguyệt nhanh như chớp lạng đến chắn trước Liễu Dật, vận chín thành “Lan Nhĩ Phi Na Thanh” bạt xuất Vũ Nguyệt thần kiếm. Một tia chớp màu hồng phấn loé lên, nhanh như lưu tinh, xạ

thăng đến tam đầu hắc hổ. Ánh sáng vừa chớp lên đã tắt, Vũ Nguyệt thần kiếm đã được Thất Nguyệt thu vào vỏ.

Hắc hổ không hề giảm tốc độ, vẫn tiếp tục phóng về phía trước. Liễu Dật thấy Thất Nguyệt gặp nguy liền ôm Thất Nguyệt kéo ra sau, đồng thời xông lên đứng chặn trước Thất Nguyệt. Trong lòng Liễu Dật, nàng là thê tử, là nữ nhân của chàng, chàng phải có trách nhiệm bảo vệ nữ nhân yêu quý của mình.

Khi con quái vật ba đầu đó phóng đến cách Liễu Dật chỉ còn hai xích thì đột nhiên rống lớn một tiếng rồi té xuống đất chết tốt...

Liễu Dật nhắm tịt mắt lại, bụng thăm nhủ phen chắc là phải vào bụng hổ du lịch rồi, nhưng chờ cả nửa ngày mà

không thấy động tĩnh gì hết, chợt bên tai nghe tiếng Thất Nguyệt cười nói: “Thư sinh ngốc, chàng làm gì vậy? Đây mà là tư thế của anh hùng cứu mỹ nhân à? Chàng mau mở mắt ra đi.”

Liều Dật nghe vậy từ từ hé mắt nhìn ra, liền phát hiện con quái vật đã chết từ lúc nào rồi, đang nằm cách y chỉ một bước, toàn thân nhuộm đầy máu đỏ ...

Liều Dật hơi ngạc nhiên, bèn hỏi: “Chuyện ... chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Thất Nguyệt vuốt ve thanh Vũ Nguyệt kiếm, nói : “Đều là nhờ thanh kiếm này cả đó”. Do thân Vũ Nguyệt kiếm rất mỏng, hơn nữa Thất Nguyệt lại dùng đến chín thành “Lan Nhĩ Phi Na Thanh” toàn lực chém ra với tốc độ cực nhanh nên

trên thân kiếm không có dính một chút máu nào cả.

Liều Dật lắc đầu cười khỏ: “Lợi hại quá! Xem ra phu quân nàng đã đại ngôn rồi. Ta thật không đủ năng lực bảo hộ nàng. Chỉ với một con quái vật nho nhỏ này mà ta phải nhờ nàng bảo vệ ngược lại rồi...”. Tuy Liều Dật vẫn cười nói nhưng Thất Nguyệt có thể cảm nhận được lòng tự tôn của một nam nhân trong y đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Thất Nguyệt thu kiếm lại, nắm tay Liều Dật, hỏi: “Lúc này vì sao chàng lại đứng che trước mặt thiếp? Chàng không có sức bảo vệ thiếp mà lại làm như thế, chàng không sợ chết sao?”

Liều Dật nhăn mặt: “Sợ chứ, sao ta lại không sợ chết? Thế giới này muôn

hình muôn vẻ, ta lại có một hồng nhan tri
kỉ như nàng, ta làm sao lại không sợ chết,
làm sao lại không sợ đoản mạng ...
Nhưng ta đã hứa bảo vệ nàng, nếu con
quái vật đó ăn thịt ta thì nàng sẽ có cơ
hội chạy thoát.”

Nghe Liễu Dật nói, cả người Thất
Nguyệt sững sờ bất động. Nguyên là nàng
cố ý nói chuyện đó để đánh lạc hướng sự
chú ý của Liễu Dật, không ngờ lại được
nghe những lời nói đầy chân tình của
chàng. Thất Nguyệt bỗng nhớ lại mười
năm trước Liễu Dật đã lấy máu mình cho
nàng uống thay nước... Cảm xúc đó
mười năm qua nàng vẫn không khi nào
quên được.

Tuy nhiên, lần này, mọi thứ đều
không thật, nhưng nàng thật sự cảm động

vì câu nói đó do chính miệng chàng nói ra. Trong ánh mắt mơ màng, Thất Nguyệt bỗng nhớ đến Cát Lợi Nhi, vừa hâm mộ cô, vừa đố kị cô, nhưng cũng thầm chúc phúc cô. Trong lòng Thất Nguyệt nghĩ nếu như được hưởng tình yêu đích thực đó một ngày, không, một khắc cũng được, nàng nguyện ý vì một khắc hạnh phúc đó mà đoạ lạc luân hồi, vì một chút ôn nhu đó mà ôm ấp ngàn năm, nguyện ý tiếp thụ những lời nguyên ác độc nhất, chỉ đổi lại một khắc chân tình ... Than ôi! Mạng vận đã từ chối yêu cầu này của nàng.

Liều Dật thấy Thất Nguyệt tự nhiên lại bật khóc, không hiểu có chuyện gì xảy ra, lúng túng nói: “Xin lỗi nàng, xin lỗi nàng, là ta không tốt, là ta không có khả năng bảo vệ nàng, là ta vô dụng.” Lúc

này Liễu Dật thật tự giận mình vì sao không có năng lực bảo vệ nàng.

Thất Nguyệt nhìn gã thư sinh ngốc trước mặt, không nhìn được, nhào vào lòng chàng khóc lớn ...

Liễu Dật lập bập hỏi: “Thất Nguyệt, nàng làm sao vậy?”

Thất Nguyệt lắc đầu, thỏn thức: “Hãy ôm thiếp đi, đừng hỏi gì cả.”

Liễu Dật lấy làm khó hiểu nhưng vẫn từ từ ôm chặt lấy nàng... Thất Nguyệt thầm thì: “Chàng thật ngốc, với việc mà chàng đã làm, chàng còn hơn hẳn bất cứ ai có khả năng bảo vệ thiếp.”

Liễu Dật cảm thấy khó hiểu, hỏi gặng: “Thật sao?”

Thất Nguyệt khẽ “ừm” một tiếng ...

Lúc này trong lòng Thất Nguyệt mọi

thứ đồ không có giá trị. Lúc này trong lòng nàng chỉ có vòng tay ấm áp của chàng mà thôi...

Không biết đã qua bao lâu, Thất Nguyệt cuối cùng cũng đưa tay gạt lệ, từ từ ngẩng đầu lên cười nhẹ: “Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi. Cái đại môn đó chắc chỉ quanh đâu đây thôi, chúng ta phải tìm ra nó.” Lúc này Thất Nguyệt có thể cảm giác được hạnh phúc của mình, tuy chỉ là hạnh phúc trong hư ảo dối lừa, nhưng nàng... vẫn cảm thấy thoả mãn lắm rồi.

Liều Dật mỉm cười đi bên cạnh nói: “Ừm, lúc nào rảnh rồi, Thất Nguyệt hãy dạy ta sử kiếm, để ta có thể thực sự bảo vệ Thất Nguyệt.”

Thất Nguyệt nhẹ nhàng nắm tay

chàng, cười nói: “Được, hay lắm, đợi khi chúng ta đến nơi, thiếp sẽ để chàng ra ngoài săn bắn, đốn củi, những việc đó chàng phải làm hết, hì hì, còn thiếp ở nhà hưởng thụ.”

Liễu Dật cười nói: “Tốt lắm, lúc đó tìm một mảnh đất cạnh nhà, ta sẽ giao cho nàng trồng một bông hoa có bảy màu.” Liễu Dật cũng không hiểu tại sao mình lại nói câu đó, chỉ muốn đùa một chút cho vui, ít nhất điều đó cũng làm khó được Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt cười nói: “Ừ, thiếp sẽ dùng đá để làm hạt giống, dùng lửa để tưới, đợi khi chúng ta già thì có thể thấy được hoa bảy màu.”

Liễu Dật vừa định lên tiếng thì Thất Nguyệt bỗng dừng lại, nhìn về phía

trước. Thì ra trước mặt có một đĩa tròn lớn màu trắng cao khoảng ba trượng, rộng ba trượng. Giữa vòng tròn có ánh sáng lưu động, tựa tựa như sóng nước trên mặt biển, trông rất mỹ lệ. Xung quanh đĩa tròn đó ở bốn hướng có bốn tấm bia đá đã bị mưa gió xói mòn, trên bia khắc dòng chữ lớn “Hữu tiến vô xuất”.

Liễu Dật nhìn cái đĩa đang phát sáng, thắc mắc: “Đó là cái quỷ gì vậy?”

Thất Nguyệt khẽ gật đầu nói: “Trong đây .. sau này sẽ là nhà của chúng ta.”

Liễu Dật nghe vậy vội kéo tay Thất Nguyệt, thúc giục: “Chúng ta còn chờ gì nữa, mau vào đi, xem nhà chúng ta như thế nào, và còn thân nhân của nàng nữa.”

Thất Nguyệt gấp gấp nói: “Chậm đã,

thư sinh .”

Liễu Dật dừng lại hỏi: “Có gì vậy?”

Thất Nguyệt nhẹ đáp: “Người nhà thiếp không ở đây, nhưng có thể nhà chúng ta sau này sẽ là đây”

Liễu Dật nghi ngờ hỏi: “Không ở đây thì không ở đây, chúng ta vào thôi, vì sao nàng nói nơi đây có thể là nhà chúng ta?”

Hai tay Thất Nguyệt nắm chặt tay Liễu Dật, như sợ chàng biến mất, nói: “Thư sinh, chàng có thấy dòng chữ trên bia đá không? Nếu chúng ta tiến vào có thể không ra được nữa.”

Liễu Dật quay đầu nhìn bốn chữ: “Hữu tiến vô xuất”, không sai, trên đó ghi rõ đã tiến vào là không thể ra được nữa.

Liễu Dật quay đầu lại bảo Thất

Nguyệt: “Tại sao phải ra? Bất luận ở đâu, chỉ cần có nàng, đó sẽ là nhà của ta, chúng ta sẽ đến đó chứ?”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật, nở nụ cười tươi, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng nàng. Không hiểu vì sao, mỗi lời chàng nói ra đều làm cho nàng có cảm giác mình là người hạnh phúc nhất thế giới?

Liễu Dật kéo nàng đi nói: “Được rồi, chúng ta vào thôi. Nàng xem, đầu ta bạc trắng, ta chờ đến khi tóc nàng cũng trắng. Từ đây đến lúc đó chúng ta sẽ không ra khỏi đây. Ta muốn xem đoá hoa bảy màu của nàng ra sao.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Đồ ngốc, đầu chàng trước đây đã trắng rồi, còn ... nếu chờ đến lúc tóc thiếp cũng trắng thì

chúng ta đã già hết rồi, đâu còn sức để ra nữa. Ừm, chúng ta quyết định vậy nha, thiếp nhất định sẽ trồng thất sắc hoa cho chàng xem.”

Liễu Dật nắm tay Thất Nguyệt nói: “Còn chờ gì nữa? Chúng ta vào thôi ! ” Nói xong hai người không chần chờ nữa cùng nhau tiến vào đại môn của “Hỗn Độn Tiên Cảnh” ...

Thế giới đó như thế nào? Chỉ biết nó có hai chữ “Tiên Cảnh”, không biết cái “Tiên Cảnh” này là mỹ lệ hay khủng bố.

Tuy nhiên, hai người đã có một ước định tức thời, đã bước vào là không còn đường thoái lui. Liễu Dật có cảm giác như của gã thư sinh hai mươi năm trước, còn trong lòng Thất Nguyệt, tại thế giới này, lời nói dối kia như không còn tồn tại

nữa ...

Sinh mạng mới, tuổi xuân mới... sẽ đồng hành cùng họ trên con đường không có lối về. Con đường tương lai là hạnh phúc, là gặp ghềnh khúc khuỷu, là tranh đấu, hay là bi thương? Bọn họ có thể xé đôi thiên địa trong tiên cảnh quay về thế giới thực tại hay không? Tại hạ nghĩ trong lòng các bằng hữu cũng đã đoán được, phải không?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 153: Hạnh Phúc Tiên Cảnh, Ký Đắc Đối ...

Hai người vừa bước chân vào “Hỗn

độn tiên cảnh” liền cảm thấy có một sức hút vô cùng mãnh liệt phát sinh. Thân thể Liễu Dật và Thất Nguyệt vừa tiến nhập đã biến mất trong chiếc đĩa tròn không lồ màu trắng đỏ.

Thân thể chợt nhẹ hồng. Một cảm giác kỳ lạ ập vào lòng Thất Nguyệt. Thứ cảm giác quen thuộc mà chỉ những người đã từng trải qua mới cảm nhận được, vì nó chính là hồi ức. Nàng cảm thấy như mình đang từ trên cao rơi xuống, y như mười năm về trước nàng cùng Liễu Dật rơi từ trên hòn đảo nhỏ dưới địa đạo xuống bí thất sâu trong lòng đất. Chung quanh họ, một luồng bạch quang đang di động cực nhanh, khiến họ không trông thấy gì, chỉ cảm thấy mình đang rơi thẳng xuống bên dưới

Thất Nguyệt hồi hộp bầu chặt vào tay Liễu Dật, như sợ rằng có thể hơ hổng để vuột mất chàng, miệng thì hỏi: “Thư sinh, như thế này có lãng mạn không?”

Giữa không gian trắng lóa đó chỉ có hai người đang chơi vơi trong luồng gió mạnh từ dưới thốc lên. Họ đang rơi, không ngừng rơi... Liễu Dật, không rõ có tự biết hay không, nhưng bất giác nhanh miệng đáp: “Nếu như thế này mà lãng mạn thì là lãng mạn tử vong, chúng ta đang rơi xuống đây.” Nói xong, y vội vàng siết chặt tay Thất Nguyệt.

Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, luồng sáng quanh người họ cũng như tăng tốc. Thần trí cả hai mơ hồ dần, rồi mất hết tri giác. Từ xa nhìn lại, hai người tay nắm chặt tay, bồng bềnh giữa không gian

trắng.

Cũng không hiểu đã trải qua bao lâu, cũng không hiểu chốn này là chốn nào, cuối cùng, Liễu Dật cũng từ từ mở mắt. Ánh dương quang rực rỡ đang chiếu vào người y, sưởi khô quần áo. Làn gió nhẹ mơn man khiến lòng người thư thái. Áp vào mắt chàng là bầu trời xanh biếc, trong trẻo không một vẩn mây, thăm thẳm một màu biêng biếc, phẳng phất như một khoảng không sâu thẳm trống rỗng đến vô cùng.

Liễu Dật động dậy chân tay, rồi ngồi bật dậy, thất thanh kêu gọi: “Thất Nguyệt...”

Thất Nguyệt đang ngồi một bên, nghe y kêu gọi vội chuyển thân lao tới. Nàng không ngờ câu nói đầu tiên của Liễu Dật

sau khi tỉnh lại là gọi tên mình, lòng như nở hoa, miệng cười chúm chím: “Thiếp ở đây, chàng có sao không?”

Liễu Dật cười khà khà: “Ta đã ngủ thiếp đi à? Vừa rồi tỉnh dậy, không trông thấy nàng đâu, cũng không sờ thấy tay nàng, ta cứ ngỡ đã lạc mất nàng trong lúc chúng ta rơi xuống rồi.”

Thất Nguyệt cũng cười: “Thiếp cũng đã ngủ quên đi mất, nhưng lại thức dậy trước chàng, còn mãi nhìn quanh xem chỗ này là chỗ nào, thấy chàng còn đang ngủ rất say, nên không gọi.”

Lúc này Liễu Dật mới nhận ra mình đang ngồi trên thảm cỏ xanh, liền đưa mắt nhìn quanh. Sau lưng chàng là một cánh rừng rậm, đồi núi trập trùng. Phía trước mặt là một thảo nguyên mênh mông

không thấy điểm tận cùng, ngút mắt chỉ một màu xanh lục. Trên thảo nguyên có nhiều loại động vật kỳ quái đang sinh sống, con chạy, con bay, con nhảy..., toàn những loại kỳ dị lạ lùng. Có loài đã thấy qua, có loài mới gặp lần đầu. Có loài trông tựa tựa như người, có loài trông như quái vật. Chúng sinh hoạt đơn lẻ, hoặc đi thành từng tổ nhỏ gồm hai ba con như thể gia đình, hoặc hợp quần thành nhóm lớn khoảng năm ba con trông có vẻ như là băng hữu.

Mỗi sinh mệnh đều có cách riêng để giao tiếp với nhau, chúng có thể vì miếng ăn mà tranh nhau đến đổ máu. Trên mặt thảo nguyên bốc lên một vàng vục khí màu trắng sữa gió thổi không tan, tạo nên những cảnh tượng trông như thật, nào là

lều tranh, chòi đất, nhà gỗ, lại có cả một con ngõ nhỏ trong đó một căn nhà nhỏ bằng đá xếp thành tạo nên một phong cảnh thật nên thơ trên thảo nguyên bát ngát.

Khói lam phơ phất, chừng như có loại quái vật nào đó biết dùng lửa như người, lại có một loại quái vật thân hình to lớn đang đốn củi ở bìa rừng phía sau lưng họ. Đủ dạng người, đủ dạng quái vật, nhưng không có ai có hình thù giống như Liễu Dật và Thất Nguyệt, nhỏ bé và yếu ớt. Tuy nhiên, kể từ lúc này trong “Hồn Độn Tiên Cảnh” đã có hai “con người”...

Liễu Dật bất giác ngoác miệng cười lớn: “Thật kỳ quái, thật tức cười quá, chỗ này là nhà của nàng à? Nhìn bọn họ

kìa, hà... hà..., chẳng ai giống ai cả, dù sao đi nữa... ta vẫn còn tưởng là gặp phải quái vật, nhưng trông bọn họ dường như không có chút địch ý nào.”

Thất Nguyệt nhìn bộ dạng tức cười của Liễu Dật, cũng mỉm cười nói: “Được rồi, chàng cũng đâu cần chê người ta xấu, nói không chừng, trong con mắt của bọn họ, chúng ta mới thật là xấu xí đó. Mỗi người đều có cách nhìn khác nhau, cảm giác cũng khác nhau, đối với khái niệm đẹp xấu cũng không giống nhau, chàng có lý do để trêu đùa, nhưng không có năng lực để phê phán.”

Liễu Dật gật đầu: “Ta cũng chỉ nói đùa thôi mà. Hắc... hắc..., hay nhỉ, chúng ta sống ở đây hả? Có phải đi đâu nữa hay không? Sao ta vẫn có cảm giác

như đang trong một chuyến lữ hành vậy?

Thất Nguyệt đáp: “Lữ hành à? Nếu vậy thì đâu là đích đến cuối cùng của chúng ta? Nếu vậy thì mình phải có ý niệm về phong cảnh và quá trình đi lại chứ, chẳng phải sao? Thôi mình đừng nói về chuyện đi hay ở nữa, cũng chẳng nên suy nghĩ về địa điểm phải đến làm gì, chúng ta mau đến chỗ căn nhà nhỏ đằng kia, rồi hãy từ từ bàn chuyện đi ở sau nhé!”

Liều Dật gật đầu: “Ừ, cũng được, chúng ta hãy đến sau mấy cây to kia, dựng lên một tổ ấm xinh xắn cho hai chúng ta, sau đó trồng một vài thứ để có thu hoạch mà sinh sống, hà... hà..., rồi sau đó nữa nàng hãy dạy ta những gì nàng có thể, để ta có thể bảo vệ nàng cho tốt,

sau đó của sau đó nữa... nàng hãy trông cho ta loài hoa bảy màu nhé.”

Thất Nguyệt cũng gật đầu, đáp: “Ừ, cái đó còn lâu mà, chúng ta sẽ từ từ làm nhé.”

Thời gian qua mau như nước chảy, nhật nguyệt thay nhau, chẳng mấy chốc mà đã ba năm...

Một luồng hắc quang từ không trung bắn thẳng xuống mặt đất, dừng lại trước cửa căn nhà gỗ, thu lại thanh kiếm “Bi Mộng”, Liễu Dật kéo một con quái vật trông giống như con heo, nhưng trên đầu có sừng dài, mình phủ đầy lông cứng nhọn như gai dài chừng một thước ta, chỉ có đuôi là không có gai là chỗ mà Liễu Dật đang nắm vào đó để lôi nó đi.

Chiếc cửa gỗ bật mở, Thất Nguyệt từ trong nhà bước ra: “Oa, thư sinh à, chàng thật càng lúc càng lợi hại nha, hôm nay đánh được con thú to thế này, chúng ta sẽ ăn được lâu lắm đó, hi... hi...”

Liễu Dật cười nói: “Như vậy mới không phụ công lao của phu nhân chứ. Nếu nàng không dạy ta tâm pháp Na Lan Na Phi cứu giai gì gì đó, làm sao ta có thể đánh ngã con lợn gai này chứ, có kêu ta bay, ta cũng bay không được nữa là.”

Thất Nguyệt cười tươi như hoa nở, hớn hờ nói: “Sao lại cứ ‘gì mà lan gì mà phỉ’, là ‘lan nhĩ phỉ na thanh’ tâm pháp. Thư sinh chàng đó, rõ ràng là xưa nay hề đọc qua thứ gì là nhớ mãi không quên, thế mà có mỗi cái tâm pháp này là nhắc hoài mà không nhớ. Có phải chàng định

gạt thiệp không? Hừm, nói mau!” Vừa nói vừa lấy tay cù vào eo Liễu Dật.

Liễu Dật vừa cột con lợn gai, vừa cười nói: “Được rồi được rồi, Thất Nguyệt, đừng làm ồn nữa. Không phải ta gạt nàng đâu, chỉ là cái Na Lan và hai chữ gì mới nói đó, ta không quên, mà không sao nói ra miệng được, hà... hà..., đừng nghịch nữa mà, hà... hà...”

Nghe tiếng cười ha hả của Liễu Dật, đủ biết Thất Nguyệt đang “hành hạ” chàng” theo một kiểu nào đó. Liễu Dật đang loay hoay gạt tay Thất Nguyệt ra, tay phải y vô tình bị gai chú lợn đâm trúng. Mặc dù y có mang găng tay vẫn bị gai nhọn đâm thấu qua, một giọt máu đen nhỏ ra, rơi đúng vào chuôi kiếm Bi Mộng. Ngay lúc ấy, thân kiếm liền phát

xạ hồng quang, chỉ trong nháy mắt đã biến mất, còn giọt máu kia dường tượng như không hề rơi xuống.

Hai người đang mãi đùa dỡn nhau, nên hoàn toàn không để ý đến biến hóa lạ lùng xảy ra trên chuỗi thanh Bi Mộng kiếm. Liễu Dật chỉ thoáng có cảm giác đau nhói trong tích tắc rồi biến mất, vì “cuồng bạo chi huyết” có thể giúp cho vết thương ngoài da của Chân Ma lành lặn nhanh đến mức khó thể tưởng tượng được...

Cuối cùng, Liễu Dật chịu không nổi, vừa lăn lộn cười ha hả vừa la lên: “Hà hà..., đừng đùa nữa mà, Thất Nguyệt, nàng làm ta mệt chết mất.”

Thất Nguyệt cũng đã theo Liễu Dật lăn ra đám cỏ xanh. Hôm nay nàng thay

một bộ y phục màu phấn hồng thật tươi trẻ. Trước khi tiến vào chốn “tiên cảnh” này, nàng đã cụ bị sẵn cho mình đầy đủ trang phục với bảy màu sắc khác nhau.

Dưới ánh tà dương, Thất Nguyệt nằm dài trên cỏ xanh trong bộ kinh trang màu phấn hồng, trông càng nổi bật, lộng lẫy vô cùng, đặc biệt là chiếc eo thon và đôi chân dài mà nàng không ngại để lộ ra ngoài. Thất Nguyên chột xoay người, cất tiếng oanh nũng nịu: “Thư sinh, chàng thấy thiếp có đẹp không?”

Liễu Dật không trả lời vào câu hỏi của Thất Nguyệt, mà chột thốt lên: “Lạ nhỉ... vì sao chúng ta đến đây đã được ba năm rồi mà không hề già đi chút nào, mà càng lúc càng trẻ ra nhỉ?”

Thất Nguyệt liền trêu: “Ồ hơ! Chàng

trẻ lại à? Chàng trông chàng kia, tóc bạc trắng cả đầu, không phải là vẫn như trước sao?”

Liễu Dật ở chung với Thất Nguyệt đã ba năm, nên hiểu rõ tính ý của nàng, vội đáp: “Ta đang nói về nàng đấy chứ, không hiểu sao nàng càng ngày càng trẻ ra, tựa như tiên tử trong truyền thuyết vậy, mỗi ngày lại đẹp hơn một chút.”

Thất Nguyệt rót cuộc cũng nghe được Liễu Dật chính miệng thừa nhận nàng xinh đẹp, hớn hờ đáp: “Đây là tiên cảnh mà, chúng ta đã đến đây thì đương nhiên đã thành tiên nhân rồi, làm sao lại trở thành già lão chứ.”

Thật ra những lời của Thất Nguyệt cũng không sai mấy, với tâm pháp “Lan Nhĩ Phi Na Thanh” cấp chín của nàng,

chỉ cần tu luyện chuyên cần không ngừng nghỉ là có thể trụ nhan bất lão, hưởng chi chón “Hồn độn tiên cảnh” này vốn rất giàu hồn độn chi khí. Một trong những đặc điểm của “Lan nhĩ phi na thanh” là có thể tự động hấp thu hồn độn chi khí của thiên địa không gián đoạn, nếu không nó đã không phải là tâm pháp tối cao của Ma Môn mà chỉ có môn chủ mới được tu luyện.

Liễu Dật nắm tay Thất Nguyệt, cười nói: “Thần tiên ư? Hà hà, vậy thì chúng ta chẳng phải đã thành đôi ‘thần tiên quyền thuộc’ rồi sao? Thật là hạnh phúc...”

Thất Nguyệt cũng vui vẻ đáp: “Đương nhiên, chúng ta chính là đôi ‘thần tiên quyền thuộc’...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 154: Thủy Tinh Chi Lệ, Tướng Nhĩ Mộng ...

“Không phải người ta vẫn nói, vợ chồng phải ngủ cùng với nhau sao? Tại sao chúng ta phải ngủ riêng vậy?” Trước khi đi ngủ, Liễu Dật chợt bật ra câu hỏi đó. Dù y đã mất đi ký ức nhưng vẫn nhớ được những chuyện thường thức của cuộc sống, không hoàn toàn si ngốc.

Thất Nguyệt hơi bất ngờ khi Liễu Dật bất chợt gặng hỏi việc nàng vẫn cố tình lờ đi từ trước đến nay, đúng vậy, trong lòng nàng vẫn thường tự hỏi mình vì sao

họ là phu thê mà lại không thể ngủ chung với nhau. Nàng chỉ nhận được một câu trả lời, “vì các người vốn chẳng phải là phu thê thực thụ.”

Thất Nguyệt nở nụ cười khổ, vờ bực bội vặt lại chàng: “Sao chàng tự dưng hỏi nhiều thế, ai bảo phu thê nhất định phải ngủ cùng nhau nào, mau đi ngủ đi thôi, đã mệt mỏi cả ngày rồi.

Liễu Dật cười nói: “Cũng đúng, cũng không nhất định như thế.” Nói rồi, chàng cũng quay về căn phòng nhỏ của mình.

Thất Nguyệt nhìn theo bóng Liễu Dật khuất dần, mỉm cười thì thầm: “Thiếp chỉ cố gắng chuộc lỗi của mình, nếu như chúng ta thật quả trở thành phu thê, thiếp e chàng sẽ hận thiếp đến trọn đời, cứ như thế này, thiếp đã thấy thỏa mãn lắm rồi.”

Liều Dật như mọi khi cởi bỏ áo ngoài, tháo thanh kiếm Bi Mộng vẫn đeo bên thân ra. Từ ba năm nay, kể từ khi Thất Nguyệt dạy chàng dụng kiếm, chàng đã quen luôn đeo kiếm bên mình không lúc nào rời, chừng như việc mang kiếm là một bộ phận trong sinh hoạt hàng ngày.

Vào đến giường, Liều Dật nhắm mắt và chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ, có lẽ, chàng quả thật đã quá mệt rồi...

Đêm thật tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng từ xa vọng lại tiếng quái vật kêu gào, dường như tất cả đều hết sức bình thường, thế nhưng khi mọi việc quá đổi bình thường thì nhất định là có vấn đề, như là lúc này...

Thanh Bi Mộng kiếm bỗng bật phát

hồng quang, càng lúc càng mạnh, vàng hồng quang lớn dần, cuối cùng hoàn toàn bao bọc cả Liễu Dật bên trong.

Chàng vốn dĩ có thể an nhiên tự tại cùng Thất Nguyệt sinh sống trong tiên cảnh này, quên hết mọi phiền não, chẳng còn phải bi thương, quên cả vận mệnh bị nguyên rủa nợ, không cần quan tâm đến nữa, thế nhưng, chỉ vì một sự cố cỏn con ngoài ý liệu, một giọt máu cường bạo chi huyết của Liễu Dật nhỏ ra đã một lần nữa biến đổi mệnh vận.

Liễu Dật mở bừng mắt, thấy mình bập bênh trong một thế giới lạ lùng, chẳng còn chút phồn hoa như trước, mà có vẻ cổ xưa hơn, không còn vẻ thanh bình của hiện tại, khắp nơi đầy đầy chết chóc...

Liễu Dật lơ lửng giữa không trung, ngoảnh nhìn tứ phía, sừng sốt thốt lên: “Nơi này là đâu? Sao ta lại ở đây, Thất Nguyệt nhỉ? Thất Nguyệt...” Liễu Dật hoảng hốt gọi to, nhưng không một ai hồi đáp.

Chàng nhìn thấy một gã vận hắc y, trông mừng tượng như gã, tay cầm kiếm, sau lưng là thiên binh vận tướng. Đối diện với gã là một hán tử cường tráng, hai bên tráng hán là đám đông vừa người vừa quái vật, hình dáng, phục sức đều khác nhau. Bọn chúng kẻ thì đang hè nhau giết chóc, kẻ đang bị thương chảy máu, thanh ma kiếm cũng nhuốm đầy máu...

Liễu Dật lại trông thấy một thiếu nữ ngã chết, một tảng băng trắng rơi ra đờ

lấy thân nàng bay bổng trong không trung, nét mặt nàng hiện ra trước mắt gã thật rõ ràng, thật quen thuộc, như đã biết nhau từ thuở nào. Nhưng nàng là ai, chàng tự hỏi? Chàng lại thấy gã hắc y vội quăng bỏ trường kiếm, lao người theo đuổi theo thiếu nữ, cùng nàng rơi khỏi chín tầng mây, lạc nhập phạm trần.

Thế giới lại một lần nữa biến đổi, trong nháy mắt, chàng thấy mình đến một đỉnh núi trong đêm tối không trăng, vì nàng Thường Nga đã giấu mặt sau bức màn mây dày đặc. Trên đỉnh núi có rất đông người, ai nấy đều tập trung vào một mục tiêu duy nhất, là một hán tử cầm thanh ma kiếm. Lúc này, chàng đang ôm trong lòng mình một thiếu nữ đã chết từ lâu. Đôi mắt chàng hoen lệ. Liễu Dật có

thể cảm giác được nỗi đau đớn và bất lực trong lòng ...

Thanh ma kiếm lần đầu nhuộm máu chủ nhân, đồng thời cũng cắt đứt yết hầu của chàng, kết thúc sinh mạng của chàng, thế nhưng ánh mắt của chàng lại vô cùng an tĩnh, bởi vì mạng vận đau khổ của chàng đã kết thúc, vì người con gái chàng yêu thương đã chết, đã vì chàng bị người thiên hạ truy sát mà vong mạng tại thiên nhai.

Trong nháy mắt, khung cảnh lại một lần nữa thay đổi, lần này chàng nhìn thấy một ngôi tiểu đình nhỏ trong đêm mưa. Chàng phát hoảng khi nhìn thấy chính mình ở đó, nhưng tóc chàng vẫn còn xanh mượt, cũng đang ôm trong lòng thân thể một nữ nhân đã cứng lạnh. Chàng thấy

mình rơi lệ, thấy mái tóc xanh của mình trong một đêm trở nên bạc trắng.

Người mà chàng đang ôm trong lòng, nàng là... Cát Lợi Nhi, người yêu của chàng, người mà chàng một mực dẫu yêu. Đương lúc chàng cùng Cát Lợi Nhi bái đường, chàng nhìn thấy Thất Nguyệt, nhìn thấy “vợ” mình, thấy chàng cầm thanh ma kiếm đó đâm vào thân thể của nàng, đúng lúc chàng cũng bị một thanh kiếm khác đoạt mất sinh mạng.

Không gian lại thay đổi, như thể tất cả đều không tồn tại, chỉ như bóng mây qua mắt, còn chưa kịp kinh động chút bụi trần, bốn phía đã một màu âm ám, chẳng còn gì cả. Liễu Dật kinh ngạc vô cùng, dường như tất cả những hình ảnh trên vốn nằm trong ký ức của chàng... chỉ có điều

chàng vẫn không nhớ gì cả.

Liều Dật bỗng thấy bối rối. Khi người đầu tiên xuất hiện, chàng đã có cảm giác quen thuộc nào đó, cho đến lúc cuối cùng thì ba người dường như chỉ là một nhưng xuất hiện trong những thời điểm khác nhau, và dưới những thân phận khác nhau, nhưng lại kinh qua những việc tương tự...

Liều Dật chợt thét to: “Ta là ai...” Tiếng thét của chàng vừa thống thiết vừa mạnh mẽ, tựa hồ vang đi thật xa. Lúc này bản thân chàng cũng không nhớ ra mình là ai, nhưng ba hình ảnh vừa rồi không ngừng xoay chuyển trong trí não, từng chút từng chút một, ba bức tranh đó dung hợp lại với nhau, liền đó xuất hiện lời nguyên: người phải đọa lạc trong luân

hồi ba kiếp, người người yêu sẽ phải xa
lìa người, nỗi khổ luân hồi, ái tình không
được chấp nhận sẽ khiến người vĩnh viễn
không thể cùng người yêu sum họp,
người phải chịu nỗi đau vạn kiếp.

Những chữ ấy hiện lên rõ mồn một
trong không trung trước mắt Liễu Dật,
chàng thét to: “Ta biết rồi, chính là
người... Bàn Cổ, người chớ tưởng có thể
vĩnh viễn ngăn trở tình yêu của ta, ta sẽ
cho người thấy, ta sẽ cho người biết,
thiên nữ nhất định sẽ lại trở về bên cạnh
ta.”

Đột nhiên, hồng quang và hoàng
quang cùng lúc phân biệt xuất hiện chung
quanh Liễu Dật. Liễu Dật nhìn về bên
trái, một con rồng đỏ xuất hiện, đó là
Long Hoàng, còn con rồng vàng kia là...

Long Viêm. Y đã nhớ ra rồi, luôn cả ký ức về năm ngày trên hòn đảo thần bí đã mất. Lúc này nhờ ba hình ảnh vừa rồi, chàng đã nhớ lại toàn bộ lời nguyên...

Long Viêm, con rồng lửa kia, vốn chẳng phải là thần thú thuộc quyền chàng, cũng không phải do Bàn Cổ hay Nữ Oa sáng tạo nên mà do tự nhiên hóa sinh, hấp thụ thiên địa chi khí mà thành, đứng đầu Bát Hoang. Niết Nhân vốn định thu phục toàn bộ Bát Hoang thần long, rồi sẽ khiêu chiến với Thần giới, nhưng vì nhất thời nổi giận chỉ mang mỗi mình Long Hoàng lên Thần giới, gặp lúc biết được Thiên nữ đọa nhập luân hồi, Niết Nhân lập tức cương quyết lìa bỏ Thiên giới, vứt bỏ thanh Bi Mộng, cũng chính là Long Hoàng. Sau này, Vị Linh Phong thu

được Long Hoàng và bí kíp ma công đến tầng chín cùng kiếm pháp. Tuy nhiên truyền thuyết cuối cùng về Bát Hoang thần long còn chưa truyền đến tai hần. Có lẽ... nó còn chưa đến kết thúc.

Liễu Dật nhìn hai con thần long, nói: “Đa tạ các người...”

Hai con thần long uốn lượn hai bên thân Liễu Dật, một thanh âm vọng đến: “Từ lúc người không còn ký ức, chúng ta cũng rơi vào giấc ngủ sâu, cho đến một ngày, một giọt cuồng bạo chi huyết của người nhiễm vào thân chúng ta, đánh thức chúng ta. Việc chúng ta có thể làm là mang ký ức bảy nghìn năm mà chúng ta biết được hoàn lại cho người.”

Cùng lúc đó Liễu Dật cũng đã nhớ lại ma công tâm pháp cấp mười hai.

Chàng nhìn hai con thần long đang uốn lượn trước mặt, chợt mỉm cười, rồi lại nhăn nhó, thở dài: “Tất cả chỉ vì năm xưa ta thiếu niên vô tri, giờ đây qua một giấc mơ dài, ta đã hiểu ra nhiều việc, đã nhận ra mình già lão rồi. Bảy nghìn năm thấm thoát trải gọi gió mưa, có lẽ dung mạo của ta vẫn như thừa thiếu niên, nhưng tóc đã bạc trắng đầu, chính là vì đã trải qua lắm bể dâu của cuộc đời rồi vậy.”

Liễu Dật đã trấn định tâm thần, song long liền biến mất, hóa thành Bi Mộng kiếm trong tay y. Liễu Dật nhìn thanh kiếm trong tay mình lắm bảm: “Ta nhất định sẽ đột phá tầng thứ mười ba của “Lan nhĩ phi na thanh” tâm pháp cho bằng được, mười năm không xong thì hai

mười năm... ta phải buộc Bàn Cổ trả giá cho lời nguyên của hắn, nhưng... trước lúc ấy, ta cần phải thu phục cả sáu con thần long kia, chỉ nhiếp nhập cả Bát Hoang thần long vào Bi Mộng kiếm, được như vậy thì cho dù Thần giới đã trở nên mạnh mẽ thế nào trong suốt bảy ngàn năm qua, ta cũng có thể phá tan nó ra.”

Cùng lúc đó, Thất Nguyệt cũng có một giấc mơ tương tự. Một cơn ác mộng cứ ám ảnh nàng suốt ba năm qua. Trong mơ, nàng lại rơi lệ, và không tìm được thốt lên: “Đừng, xin chàng đừng rời xa thiếp!”

Nàng tự biết mọi việc chỉ là dối trá, nàng tự biết mọi việc đều không thật, nàng cũng tự biết, tình yêu không có ký

ức ấy toàn là giả tạo, thế nhưng nàng vẫn có cảm giác hạnh phúc. Đối với mối tình giả tạo này, nàng không thể tự mình thoát ra được, không thể thoái lui, bởi vì như vậy thì nỗi bi thương sẽ thăm thẳm như vực sâu không đáy chẳng còn ánh mặt trời, còn trong hoàn cảnh giả tạm này, ít nhất, nàng cùng còn có thể mỉm cười...

Nước mắt của nàng... mãi vẫn lạnh lẽo như thế, vì người đàn ông nàng yêu không thể mang lại cho nàng sự ấm áp, những gì nàng có thể làm là một mực cam tâm tình nguyện, gập gờ một lần, đau khổ một đời, luyến lưu khôn dứt, vô oán vô hồi...

Nàng có thể ở mãi bên cạnh chàng hay không? Nàng có thể lìa xa chàng không? Cuộc sống của hai người họ sẽ

thay đổi ra sao? Chúng ta không thể nói trước được, chỉ đành tiếp tục theo dõi. Hoặc giả, hãy quay đầu lại nhìn Lam Ảnh và Cát Lợi Nhi cũng đang chăm chú theo dõi Thất Nguyệt và Liễu Dật, có thể sẽ hiểu được mối duyên phận lỡ làng và nỗi đau đớn qua ba đời ba kiếp này...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 155: Thanh Sáp Bình Quả, Tô Đại Thiếu ...

Bỏ lại Liễu Dật và Thất Nguyệt trong Tiên cảnh, chúng ta hãy nhìn về một thế giới khác, thế giới của Lam Ảnh và Tô Thiếu trong tam giới.

Thời tiết tháng chín thay đổi thật nhanh, bầu trời vừa trong veo không một gợn mây, lúc này đã đùn mây đen lớp lớp, mưa lất phất rơi. Thế nhưng đối với Tô Thiếu, thời tiết có thay đổi nhanh như thế nào cũng không nhanh bằng sắc mặt của Lam Ảnh. Vừa giương đao muốn giết gã xong, chỉ chốc lát sau đã như biến thành một người khác dáng vẻ nho nhã, ăn nói lưu loát, so với giây phút trước như là hai người khác biệt.

Bất quá trong mắt của Tô thiếu, Lam Ảnh tài kiêm văn võ vẫn đáng cho gã bội phục, nếu không nhờ Cửu U Ma Thần trợ giúp, nói không chừng gã đã bị hấn chém thành hai khúc rồi, vì vậy đối với kẻ hai mặt “âm dương lưỡng diện” này, Tô đại thiếu gia không mấy ưa thích, cho đến khi

cô nàng muội muội của Lam Ảnh là Lam Nhận, cho đến khi hẳn cho gã cảm giác có điều gì mới mẻ... và đương nhiên, cũng chỉ sau sự việc xảy ra hôm nay.

Lúc này ai nấy quây quần đông đủ quanh chiếc bàn bát tiên, gồm có Lam Ảnh, Cát Lợi Nhi, Lam Nhận, Lý Lăng, Thiên Kiêu và Tô Thiếu. Trên bàn bày đầy thức ăn, rõ ràng là do tay nghề bếp núc của Cát Lợi Nhi làm ra chẳng sai.

Dĩ nhiên, trên đường trở về, Lam Ảnh đã nhắc nhở mọi người không ai được tiết lộ sự việc vừa xảy ra, đề cập đến võ công thì được, nhưng không được nói đến việc đổi đầu với Tô Thiếu vừa rồi, nếu không miễn nói đến việc ra mặt giúp đỡ bọn họ kiềm chế chính ma lương đạo nữa.

Lý Lăng tự thị là người rất trọng chính nghĩa, đương nhiên lấy đại cục làm trọng, tự nhiên không thể vì mối quan hệ riêng tư với Cát Lợi Nhi và Lam Ảnh mà phá hỏng thiên hạ đại sự, nhưng dù y có truy vấn Tô Thiệu đến cả nửa ngày, gã này vẫn một mực chối là chưa hề nghe qua cái gì gọi là Cửu U Ma Thần, chỉ nói quấy quá là kiếm pháp của gã do một vị kỳ nhân truyền thụ, còn người đó là ai thì không nói.

Nhưng Lý Lăng có suy nghĩ đến vỡ đầu cũng không biết trong tam giới lại còn có ai có kiếm thuật có thể triệu quỷ hồn một cách hết sức âm tà như thế, mà Lam Ảnh cũng chỉ miễn cưỡng tiếp chiêu, xem ra ngay cả Thành chủ của Ma giới cũng không thể đỡ nổi. Bất quá vẫn

chưa đến nỗi nào, vì sau khi quan sát kỹ nhân phẩm, tâm tính của Tô Thiếu, Lý Lăng cảm thấy gã chỉ có biểu hiện nhăng nhố bề ngoài nhưng tâm địa lại thiện lương, nên cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Tô Thiếu quay trái ngó phải, nuốt nước bọt rồi hạ giọng hỏi nhỏ: “Cho ta hỏi một chút, đã ăn được chưa vậy?”

Lam Nhận nghe thấy liền càu nhàu: “Người sao chỉ biết có ăn không vậy, vừa mới gặp ca ca ta, còn không biết nói một câu cho tử tế, còn dám đòi ăn, sao mà mặt dày thế?”

Tô Thiếu khi nào lại chịu thua, lập tức ăn miếng trả miếng: “Mặt ta đâu dày bằng móng của người, bụng ta đang réo sôi lên sao lại không được ăn...”

Mặt mũi Lam Nhận đỏ bừng: “Người... người, người là đồ lưu manh.”

Cát Lợi Nhi thấy hai người bắt đầu cãi vã âm ỹ, liền vội dàn hòa: “Thôi ăn nào, ăn nào, ta đang định mời mọi người thưởng thức đó mà, còn đợi gì nữa, mọi người mau nếm thử xem món ăn Cát Lợi Nhi nấu có ngon không.”

Tô Thiếu chẳng khách khí gì cả, lập tức vớ đũa gấp một gấp lớn thức ăn vào bát, mồm liếng thoảng: “Người (?) xem, vị tiểu thư này khách khí quá, giống người vậy... ê..., ê... đừng có kéo tai ta chứ.” Thì ra đang lúc Tô Thiếu bận gấp thức ăn, Lam Nhận thò tay ra nhéo tai của gã.

Lam Nhận sùng sộ: “Tên lưu manh này, mở to mắt ra mà nhìn, đây là thê tử

của ca ca ta, cái gì mà tiểu thư nọ tiểu thư kia hả, phải gọi là tẩu tẩu.”

Tô Thiều vùng thoát khỏi ma trảo của Lam Nhận, ôm bát cơm chạy vào một góc nhà, ngồi xồm xuống vừa ăn vừa làu bàu: “Người cũng chẳng phải là vợ ta, thê tử của anh người cũng chẳng phải là thân thích chi của ta, có gì ta phải gọi là tẩu tẩu chứ, ta cứ gọi là tiểu thư đây.”

Lam Nhận đứng bật dậy, thuận tay rút phất đoản đao đeo sau lưng, giận dữ hét: “Người dám nói lại một lần nữa không?”

Tô Thiều cười hăng hắc: “Câu nói hay không lặp lại hai lần. Người muốn nghe hả? Ta không nói cho nghe đâu. Cầu ta đi, cầu ta thì ta mới nói...”

Lam Nhận muốn xông lại, Lam Ảnh vội can: “Thôi được rồi, tiểu muội, đừng

làm ồn nữa, Tô Thiếu tính khí trẻ con, muội đừng có tranh hơi với hấn chứ! Nào, lại đây nào, mọi người cùng ăn cơm thôi! Lại đây, Tô Thiếu, lại bàn ngồi đi, ăn nhiều vào!”

Mặc dù Lam Ảnh nói giúp Tô Thiếu mấy câu, nhưng gã này đã kịp thấy sắc mặt của hấn thay đổi nhanh như thế nào, nên chỉ cười lớn một tiếng, quay lại bàn, không nói thêm lời nào, bắt đầu cầm đầu sì sụp ăn hết cỡ. Đó cũng là cách hấn tỏ lời ngợi khen tài nấu ăn của chủ nhân.

Lam Ảnh vừa gấp thức ăn bỏ vào bát Cát Lợi Nhi, vừa nói: “Mọi người ăn nhiều vào nhé, Cát Nhi nấu ăn thực sự rất ngon. Ta đã ăn suốt mười năm qua, mà càng ăn lại càng nghiện.”

Tô Thiếu vừa nhồm nhoàm ăn, vừa

nói: “Cát Lợi Nhi tiểu thư nấu quả rất ngon, ngon thật đó, cưới được nàng làm vợ, người hẳn đã tu hăng mấy kiếp.”

Lam Ảnh mỉm cười gật gù: “Đúng vậy, có thể cưới được Cát Lợi Nhi, chính là hạnh phúc lớn nhất trong đời ta...”

Mặc dù Tô Thiếu rất chán ghét bộ mặt giả dối bề ngoài của Lam Ảnh, nhưng gã vẫn nghe ra được sự thành thật trong câu nói đó, dường như nó đã được thốt lên từ tận đáy lòng.

Lần này, Thiên Kiêu cũng chẳng nói năng gì, chỉ lặng lẽ ăn cơm, thiếu nữ không có số mệnh bi khổ này vẫn đinh ninh cho rằng chị cô không nên luyện ái Chân Ma, nhưng lúc này cô đã bắt đầu cảm thấy rằng mối tình si của gã ma đầu ấy đáng ra không nên trở thành khổ nạn

cho y, như vậy thật không công bình, thế nhưng, cô còn có thể làm gì đây? Cô không có dũng khí nói ra tất cả, vì cô biết, từ trước đến nay Cát Lợi Nhi đều không thừa nhận nàng có một muội muội như vậy. Thêm vào đó, cho dù cô có nói ra tất cả mọi việc, Cát Lợi Nhi cũng chẳng tin nào. Tuy cô có biện pháp giúp Cát Lợi Nhi khôi phục lại ký ức bảy ngàn năm của nàng, nhưng... cô lại sợ!

Đúng lúc ấy, Lam Ảnh vừa ăn vừa lên tiếng: “Cát Nhi, đã mấy hôm chúng ta chưa vào chơi trong núi phía sau Hoa Hải rồi. Thế nào? Trong ấy có cung điện của Lăng huynh đệ mà lại rất yên tĩnh, nàng không phải luôn thích sống trong núi sao?”

Cát Lợi Nhi ngược mắt nhìn Lam

Ảnh rồi quay qua nhìn Lý Lăng bên cạnh, nói: “Như vậy... cũng không được tốt lắm, chúng ta có thể sẽ quấy rầy người khác đó.”

Lam Ảnh cười: “Chúng ta chẳng phải là người một nhà sao? Mà cung điện của Lăng huynh rất lớn, chớ đến để tâm lo lắng quá.”

Lý Lăng nghe qua, buột miệng thốt: “Người một nhà...”

Bấy giờ Lam Nhận cũng đã hiểu ý của Lam Ảnh, đôi má chột đỏ bừng, vội chặn lời: “Ca ca, huynh đang nói gì vậy?”

Lam Ảnh bật cười, rồi vận chân lực thượng thừa dùng truyền âm thuật nói với Lý Lăng: “Ta định sẽ âm thầm điều động cả cái cung điện trong ma giới ấy và một

bộ phận nhân mã đi, người hãy tạm thời giữ vị trí ấy trước, ta sẽ bọc lót sau, nếu không Cát Lợi Nhi sẽ hoài nghi ta.”

Lý Lăng mặc dù hiểu rõ ý tứ trong câu nói “người một nhà” của Lam Ảnh, nhưng sau khi nghe truyền âm vẫn kích động lạ thường. Y cuối cũng đáp ứng, dù vẫn không hiểu như thế có thể kiềm chế được chính – ma lưỡng đạo hay không, nhưng rốt cuộc cũng đã có được một thế lực.

Vì Lam Ảnh đã ám thị, Lý Lăng chỉ cười cười không nói. Nếu như y không thông minh nhanh trí mà buột miệng nói xằng thì sẽ không thể nào có thể xâm nhập ma giới để chế ngự chính – ma lưỡng đạo được.

Cát Lợi Nhi có vẻ đã hiểu qua câu

chuyện, quay nhìn Lam Nhận, cười cười: “Tiểu muội à, xấu hổ gì chứ, chỉ vài ngày nữa thì Cát Nhi cũng sẽ đến ở cùng với mọi người mà, không phải càng hay sao.” Cát Lợi Nhi cứ ngỡ Lam Nhận và Lý Lăng đã thành thân rồi, nên mới nói như vậy.

Lam Nhận càng thêm xấu hổ, bối rối kêu lên: “Ca ca...”

Lam Ảnh cười lớn: “Được rồi, được rồi, mọi người ăn cơm đi.”

Lam Nhận cứ luôn miệng không cho mọi người nhắc đến chuyện của mình, nhưng tay không ngừng gấp đồ ăn cho Lý Lăng, khiến cho y không khỏi ngượng ngùng, nhưng vì đang đóng vai trò trung gian, y không thể không diễn cho hết tuồng, chỉ mong có lúc nào thuận tiện để

giải thích cặn kẽ với cô nàng để tránh chuyện hiểu lầm.

Nãy giờ Tô Thiếu chỉ biết cầm đầu cầm cổ ăn. Bản thân gã chán ghét Lam Nhận đến chết được, nhưng bây giờ thấy Lam Nhận chăm sóc gấp thức ăn cho Lý Lăng, không hiểu sao lại trong lòng lại nảy sinh cảm giác lẩn cẩn khó chịu, chỉ vì hắn chưa từng thử thích qua một người nào.

Bây giờ Cửu U Ma Thần đang ở trong nội thể của Tô Thiếu cười sằng sặc như điên cuồng mà rằng: “Thế mới đúng chứ, như thế có nghĩa là dự vọng trong lòng ngươi đã bùng cháy, lòng đồ kỵ đã nảy sinh, như thế thì ngươi mới hiểu được cái khoái cảm chiếm hữu quyền lợi, chiếm hữu thế giới.”

Bữa cơm chẳng mấy chốc đã tàn, mọi người cũng chẳng nói năng gì nhiều, chỉ có mỗi Tô Thiếu và Thiên Kiêu ôm ấp tâm sự, dù là chúng chẳng hề giống nhau...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 156: Tư Tâm Tư Dục, Ngô Thính Ma ...

“Cát Nhi, nàng hãy ở lại nhà đợi ta, ta sẽ lập tức về ngay, ta theo Lăng huynh đệ đến cung điện của huynh ấy trước để sắp xếp một chút.” Lam Ảnh bảo Cát Lợi Nhi.

Cát Lợi Nhi cười đáp: “Chàng cứ đi

đi, chàng đâu thể suốt ngày quanh quẩn bên mình thiếp, hãy đi làm việc của chàng đi.”

Lam Ảnh gật gù, quay lại nói với những người khác: “Đi thôi!”

Đoàn người khởi hành đi về vào trong núi phía sau Hoa Hải.

Trên đường đi, Lam Ảnh nói với Tô Thiếu: “Tô Thiếu cũng muốn đi cùng sao? Dường như chúng ta cũng chưa quen biết nhau nhiều lắm nhỉ?”

Tô Thiếu càng lúc càng thêm chán ghét người này, sao mà trở mặt nhanh như chớp vậy. Thế nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, hình như bọn họ chưa quen biết nhau mấy thật, lại còn vừa gặp đã đánh nhau rồi.

Tô Thiếu đưa mắt nhìn Hoa Hải bốn

bê, đáp: “Hừm... chưa biết nhau mấy, thế nên ta hãy còn có chút việc, phải đi trước vậy.” Không có cách nào khác, dù Lam Ảnh không nói trắng ra, Tô Thiếu vẫn nghe ra được ý tứ của hắn.

Tô Thiếu nhìn theo Lam Ảnh và những người khác đi vào trong rừng, rồi bắt đầu đi quanh quẩn không mục đích...

Đi được hai vòng, Tô Thiếu một mình ngồi phịch xuống giữa hoa hải, cảm “U Nham” lên mặt đất than dài: “Chán quá đi, lúc trước ở nhà ngày nào cũng bị cha quản chặt, giờ ra ngoài thì chẳng biết làm gì.”

Lúc bấy giờ, một thanh âm truyền vào đầu của gã: “Người cứ như vậy thì chán là phải rồi, cả ngày chẳng làm chuyện gì thì chẳng xong được việc gì.”

Tô Thiều vật lại: “VẬY ta có thể làm gì bây giờ, Lam Ảnh là vua của cái Minh giới gì đó, hắn có thể kiến lập cả một cung điện trong đó, có thể địch lại cả hai phái chính đạo – ma đạo trong thiên hạ, thật đáng hâm mộ... còn ta chỉ là một người bình phàm, hơn nữa, trong mắt của người đời thì ta còn là một kẻ vô lại, lưu manh, vậy thì ta có thể làm gì, đến lúc nào mới làm nên được cái đại sự con bà gì chứ.”

Cửu U Ma Thần cũng không chẳng buồn đáp lại câu hỏi của Tô Thiều, mà thắc mắc lắm lắm: “Bên trong đó... trong đó có khí tức của Quỷ tộc, lại còn nặng nề nữa chứ.”

Tô thiếu bức bối, cái lão già phiền phức trú đóng trong người gã này lại

không thềm trả lời gã, dấm dăng: “Quý tộc cái khi gì, ta chỉ nghe nói có ma tộc, nhân tộc, tiên tộc, yêu tộc, chỗ nào có quý tộc đâu. Lão già chết bầm người đừng có nói trớ qua chuyện khác, hôm nay bố lão đang không vui đây.”

Cửu U Ma Thần vẫn không thềm trả lời, lại còn đứng phất dậy, từ từ đi về một hướng khác.

Cửu U Ma Thần vốn dĩ vẫn không chế được thân thể của Tô Thiếu, nhưng đó là trong tình huống Tô Thiếu không cương quyết phản kháng. Nếu như nói là muốn không chế thân thể người khác, thì phải xem định lực của bên nào mạnh hơn, nhưng lúc này thì dường như Tô Thiếu không đương cự nổi Cửu U Ma Thần rồi.

Tô Thiều vừa vùng vẫy cưỡng lại, vừa hỏi: “Lão muốn đi đâu thế?”

Lần này Cửu U Ma Thần chịu trả lời: “Đi gặp bọn con cháu của ta.”

Tô Thiều thắc mắc: “Lão có con à? Con ấy à? Lão không được trên ta đây nhé!”

Cửu U Ma Thần lắc đầu: “Ngươi đã nghe nói đến quỷ tộc chưa?”

Tô Thiều đáp: “Ta vừa nói đây thôi, chưa từng nghe qua.”

Cửu U Ma Thần nói tiếp: “Cũng chẳng lạ, quỷ tộc là chủng tộc thần bí nhất, các chủng tộc khác đều ở ngoài sáng, riêng quỷ tộc lại vì một khế ước mà phải luôn luôn sống trong bóng tối, và vĩnh viễn không được quấy nhiễu sự an tĩnh của tam giới.”

Tô Thiếu vật lại: “Lão nói thế là ý gì, như vậy chẳng phải cũng giống như cái gã Lam Ảnh gì đó hay sao? Cái quý tộc đó là ở một thế giới riêng biệt hả?”

Cửu U Ma Thần lắc đầu: “Không phải, Quý tộc cũng vẫn ở trong thế giới này chứ, chỉ có điều xưa nay không cho người ta nhìn thấy. Bất quá, hiện giờ ta đã cảm nhận được khí tức của họ thì có thể tìm ra được chỗ họ đang ở.”

Tô Thiếu thắc mắc: “Làm cách nào chứ?”

Cửu U Ma Thần chợt nổi lên một tràng cười lạnh: “Ta vốn là người thống trị tối cao của quý tộc. Lần nay quay lại, ta vẫn có thể lại thống trị bọn chúng, phá vỡ khế ước kia, để cho quý tộc có thể tham gia vào đại võ đài của tam giới.”

Tô Thiều vẫn mơ mơ hồ hồ: “Mà như thế có ý nghĩa gì chứ?”

“Thực lực, lẽ nào người không mơ trở thành người được mọi người chú ý đến? Vừa rồi người chẳng phải nói muốn làm nên đại sự hay sao? Ta có thể giúp người thỏa mãn ước mơ, tìm ra được quý tộc, người sẽ lãnh đạo bọn họ chinh phục tam giới này! Ta sẽ luôn luôn giúp đỡ người, sẽ làm cho những kẻ trước giờ luôn coi thường người phải trở nên ngưỡng mộ người, làm cho những kẻ vẫn tự xưng tài giỏi sẽ biết thế nào là thực lực, lại còn khiến cho cô bé họ Lam kia phải thích người. Như vậy có đáng nghĩ tới hay không?” Đây là lần đầu Cửu U Ma Thần gãi vào đúng chỗ ngứa của Tô Thiều.

Mặc dù, Cửu U Ma Thần đã từng giúp Tô Thiếu thắng Lam Ảnh một chiêu, nhưng trong con mắt của Lam Ảnh, Tô Thiếu nói chung vẫn mãi mãi không đáng cho chàng xem trọng. Còn Lam Nhẫn thì tuy gã vốn rất bức bối với ả nha đầu điên rồ này, nhưng lúc này khi xa cách ả, gã lại thấy có chút nhớ nhung, đây cũng là một dạng “nhất diện chi duyên” (mới gặp một lần đã có duyên phận), nhưng lại cách cảm thụ lại bất đồng.

Tô Thiếu dường như có chút động tâm, liền hỏi tới: “Lão muốn nói rằng ta có thể trở thành người như Lam Ảnh, có cung điện riêng của mình, có thể làm cho chính – ma lưỡng đại môn phái phải xung sát lẫn nhau? Và cô ả đó, ả có thể sẽ thích ta, đúng không?”

Cửu U Ma Thần bật tiếng cười lớn: “Đương nhiên, với sự giúp đỡ của ta, người có thể trở thành người có khả năng hủy thiên diệt địa, nắm trong tay lực lượng không ai sánh bằng. Đến lúc đó, người sẽ trở thành một vị đại anh hùng, cô ả nọ lại còn có lý do để không thích người sao?”

Tô Thiệu ngây thơ làm sao có thể biết được sự ác độc của Cửu U Ma Thần, làm sao hiểu được tâm sự của nữ nhi. Trong lòng gã có lẽ đã thực sự tin rằng, chỉ cần gã thống trị được thế giới này, thì cô ả kia nhất định sẽ ưa thích gã...

“Nhất thất túc thành thiên cổ hận”, chỉ một lần sai phải hối hận đến vạn năm, Tô Thiệu vô tình rơi vào trong mưu

đồ của lão Cửu U Ma Thần, cũng vô tình mà trở thành công cụ cho lão lợi dụng...

Cũng không biết đi được bao xa, lão Cửu U Ma Thần chợt dừng chân, nói: “Chính là chỗ này rồi. Ta có cảm giác đây chính là thế giới của chúng ta, chỗ này cũng sẽ là tương lai của chúng ta, ha ha...”

Tô Thiếu nhìn thấy trước mặt là một khoảng không rộng lớn, không thể ngờ được rằng ở chỗ chân núi này lại có một vùng đất hoang vu như thế này, bốn phía mênh mông vô hạn, thế nhưng ở ngay sát trước mặt lại sừng sững tọa thị một tòa nhà cổ cao bốn tầng lầu, phía dưới còn có chừng mười mấy gian nhà lụp xụp bao quanh, chừng như đã được xây dựng từ rất lâu rồi. Mặc dù còn cách đó rất xa,

Tô Thiều vẫn nhận ra chung quanh ngôi nhà cổ này là những nấm mộ, chòi đất, mạng nhện giăng đầy tứ phía.

Ngay phía trên tòa cổ ốc là một vầng mây đen kịt, ngăn cản toàn bộ ánh sáng mặt trời, khiến cho chỗ này trở nên xám xịt âm u. Trong vùng u ám đó, tòa nhà cổ và mộ phần chung quanh trông càng đáng sợ, chốc chốc lại có một tiếng kêu đầy khủng bố vang lên, nghe qua không biết là cái gì đang kêu thét.

Tô Thiều lấy làm kỳ quái, hỏi: “Chỗ này là chỗ nào vậy, trông như một nơi nào đó ở Quỷ thành vậy, rất giống Quỷ thành.” Tô Thiều quả là một gã ngốc lớn gan, vì ở chỗ đây không khí chết chóc này, mà hắn chẳng có vẻ gì hoảng sợ cả.

Cửu U Ma Thần đáp: “Đây đúng là

chỗ quý tộc tập trung đông nhất, nếu như không phải người không còn là đồng nam, ta vốn cũng không cần nhờ đến thế lực của Quý tộc.”

Tô Thiếu nghe qua phần nộ: “Lão lại còn ở đó dài dòng cái nỗi mẹ gì. Bộ ta mời lão nhập vô thân thể ta à? Tự lão cứ ráng chui vào, giờ không ra được lại trở mặt oán trách ta chớ.”

Cửu U Ma Thần nhất thời cứng họng, lão vốn không có ý muốn xuất ra khỏi thân thể của Tô Thiếu, vì một khi đã chiếm hữu được một thân thể thì đâu cần thiết phải xuất ra chứ. Thế nhưng, gã vô lại này không ngờ ngoài miệng thì đáp ứng lão, nhưng sự thực thì hại lão không ít.

Đúng lúc đó, Cửu U Ma Thần thét

lớn: “Tử thần ở đâu, Thủ Hộ Giả ở đâu, Tu La Quỷ Vương ở đâu...” Nhờ vào thanh âm của gã họ Tô, Cửu U Ma Thần kêu to danh tự của ba người mà xưa nay gã chưa từng nghe qua.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 157: Ma Thần Trọng Quy, Dĩ Thật Hoa ...

Đời người thật giống như một con đường, có khi vận mệnh bắt bạn chạy vòng quanh, đến lúc chạy đến đích, bạn mới chợt phát hiện đích đến đấy vốn là điểm khởi hành...

Cửu U Ma Thần vốn đã nghĩ thân thể

của gã lưu manh này chẳng mấy ích lợi, thế nhưng, đến lúc này, lão lại phát hiện, mọi thứ giờ mới bắt đầu, bởi vì chính từ lúc này trong lòng Tô Thiếu ngọn lửa dục vọng đối với quyền lợi và ái tình mới chột bùng lên mãnh liệt.

Cửu U Ma Thần vừa dứt tiếng gọi, ngay trước mặt họ, cách chừng mười trượng chột xuất hiện trên mặt đất ba cái mâm xoay tít như những con trót đen ngòm, rồi thì có ba người, nói đúng hơn là ba con quỷ từ dưới lòng đất từ từ chui lên, như bị một lực lượng nào đó khống chế, buộc phải hiện hình.

Ba con quỷ, đúng, chính là ba con quỷ, vì thân thể của chúng đều như bóng bèn trong không trung, lại có vẻ trong suốt. Bây giờ, ba cái mâm đen trên mặt

đất từ từ biến mất.

Con quỷ thứ nhất cao khoảng một người bình thường, toàn thân bọc kín trong tấm áo choàng đen tối tàn, che khuất cả nửa thân dưới của hắn. Đôi mắt đỏ rực phát ra những tia sáng giết chóc trong màn đen u ám, đôi tay như hai chiếc bóng đen ngòm giơ cao một cây liềm đao dài chừng một trượng...

Bóng quỷ ảnh thứ nhất cất giọng âm u hỏi đáp: “Quý tộc, Tử thần ở đây.”

Quỷ ảnh thứ nhì lại là một bóng u linh trắng toát, cao thấp tương đương với Tử Thần, cũng không nhìn thấy thân thể của y, ngoài đôi mắt màu xanh lục, phảng phất như từ đến từ địa ngục sâu thẳm, có thể tàn hại mọi sinh mạng. Không trông thấy tay của y ở đâu, vì chúng cũng đã bị

chiếc áo khoác trắng che khuất, nhưng vẫn có thể nhìn thấy binh khí của y, đó là đôi loan đao hình bán nguyệt, nhưng không giống như loan đao của Lam Nhận, vì có cán đao nằm giữa nối liền hai lưỡi loan đao.

Bạch sắc quỷ ảnh cũng giống như Tử Thần, lên tiếng hỏi đáp: “Quý tộc, Thủ Hộ Giả ở đây.”

Tô Thiệu bất giác đưa mắt nhìn sang con quỷ thứ ba, thấy nó có hình dáng giống như người, thoát nhìn cứ như một cái tháp sắt, vì thân hình hần cao lớn chừng ngoài một trượng, ước lượng sơ sơ thì gã khổng lồ này cũng phải bằng bốn năm gã Tô Thiệu nhập lại. Mặt mày của hần cũng không trông rõ, chỉ có thể thấy đại khái là hần chỉ mặc một chiếc

quần cộc, đôi mắt trông như người bình thường, trong tay cầm một cái búa to lớn dị thường. Nhìn cái búa ấy, Tô Thiếu không chỉ có cảm giác xấu hổ không thôi, con dao chẻ củi của gã trước kia, so với cái nêm chêm cán của chiếc búa này còn nhỏ hơn nhiều.

Con quỷ khổng lồ thứ ba cũng cất tiếng trầm trầm: “Quý tộc, Tu La Quý Vương... ở đây.”

Ba tên lần lượt báo danh xong, Thủ Hộ Giả phóng người vọt lên trước, trong nháy mắt đã vượt qua hơn mười trượng tới ngay trước mặt Tô Thiếu, đôi mắt xanh lục của hắn soi mói nhìn Tô Thiếu dò xét: “Người là tên tiểu quỷ phương nào mà dám tùy tiện xông vào cấm địa của quý tộc, còn lớn tiếng kêu gọi danh

hiệu của ba vị trưởng tộc chúng ta?” Giọng nói của hắn âm trầm, lạnh lẽo và thâm lương, khiến cho Tô Thiệu có cảm giác dường như hắn sợ người ta không nhận ra hắn là quỷ vậy.

Tô Thiệu liền bảo Cửu U Ma Thần đang ẩn trong thân thể gã: “Ở đây đều là con cháu của người đó sao? Bất quá, theo ta thấy, chúng dường như chẳng hề nhận ra người chút nào. Ta nghĩ chúng ta nên rời khỏi chỗ này thôi, thấy cung cách của bọn chúng, nếu ở lâu sợ rằng sẽ hung đa cát thiểu. Đến giờ ta mới phát hiện, người so với bọn chúng, còn khả ái hơn nhiều.”

Cửu U Ma Thần cười ha hả: “Tiểu tử, người cũng còn biết nói mấy lời dễ nghe, bản Ma Thần đương nhiên vượt

trội so với bọn chúng.” Bấy giờ, Cửu U Ma Thần không chế cánh tay trái của Tô Thiếu, khiến cho trong nháy mắt cánh tay của hắn từ bàn tay đến vai hoàn toàn biến thành một màu đen kịt, cầm thanh “U Nham” kiếm trong tay múa tít, rồi cũng cất giọng âm trầm và khàn đục, đáp lời: “Lui lại, chớ có càn rỡ như vậy, bản Ma Thần mới ngủ thiếp có một chốc, mà các người lại xem như ta đã chết rồi à.”

Đúng vào lúc ấy, U Nham kiếm vừa rời khỏi tay rơi xuống đất, liền bay vọt lên, phát xuất hồng quang. Ngay lập tức, vô số tử linh cũng từ dưới đất bay lên, lượn vòng trên không, rồi chuyển động vòng quanh thân kiếm U Nham.

Bạch chàng Thủ Hộ Giả vừa trông thấy U Nham kiếm, liền lui bắn về phía

sau nhanh gấp đôi lúc sắp tới, thấp giọng thăm thì điều gì đó với hai người đứng cạnh. Đột nhiên ba tên quỷ xấu xí ấy cùng lúc rùn thấp người xuống tựa như quỳ gối, cất giọng cực kỳ khó nghe đồng thanh nói: “Tử Thần, Thủ Hộ Giả, Tu La Quỷ Vương... tham kiến Ma Thần.”

Cửu U Ma Thần thấy bộ dạng cung kính của ba tên quỷ vương, liền cất lên một tràng cười như điên như khùng: “Cả ngàn năm không gặp, thế mà các người vẫn giữ được bình tĩnh như vậy! Lần này bản Ma Thần trở về là muốn dẫn dắt các người tạo lập chỗ đứng trong tam giới, biến thế giới này trở thành thế giới của chúng ta.”

Cửu U Ma Thần vừa nói xong thì trên bãi đất trống hoang vu, vô số binh sỹ

khôi giáp đường hoàng từ đội đất chui lên, ai nấy đều lăm lăm trường kiếm trong tay, hàng ngàn hàng vạn quỷ binh từ lòng đất hiện lên, đồng thời kêu lên những âm thanh thảm thiết thê lương như muốn chào mừng Ma Thần quay lại.

Cửu U Ma Thần trông thấy vô số quỷ binh vây quần bốn phía, liền cất lên một tràng cười ha hả, dường như vô cùng cao hứng, lão vui vẻ nói: “Các người làm giỏi lắm, bọn quỷ võ sỹ càng đến càng đông, càng đến càng mạnh mẽ, xem ra ngày mà chúng ta có thể xuất đầu lộ diện tranh bá với đời chẳng còn xa nữa.”

Hắc y Tử Thần cất giọng thê thảm thưa: “Chúng tôi đều đã chờ đợi ngày này từ lâu lắm rồi, mong đợi ngài tỉnh lại, kể từ hôm nay, chúng ta sẽ trở lại

thống trị cả tam giới.”

Cửu U Ma Thần cười lạnh: “Tam giới... mục tiêu của ta là tam giới cho đến cả Thần giới nữa, và nếu như có thể, chúng ta sẽ thôn tính cả Minh Ma nhị giới, bọn chúng chẳng phải vẫn hi vọng thế giới này diệt vong đó sao? Ta không để cho chúng bị diệt vong, mà muốn chúng phải nếm trải nỗi thống khổ bị lao dịch, bị tước đoạt tự do để đền trả tội lỗi của chúng.”

Hắc y Tử Thần khúm núm tiếp lời: “Bẩm Ma Thần, Bích Lăng U Trì của chúng ta vẫn luôn giám thị tình hình của cả Thần giới lẫn Minh giới. Thần giới vừa mới đổi người lãnh đạo, người ta chỉ được biết hắn vốn là người của phái Đại Trí Giả, ngoài ra không ai biết tin

tức gì khác về hấn.”

“Ngoài ra ba mươi năm trước Minh Vương của Minh giới đã giao Minh giới lại cho Minh Giới Đế Quân quản lý, còn tự mình thì dẫn theo nguyên lão của bốn đại danh tộc cùng tiến vào Hư Không kính, cho đến nay vẫn chưa thấy trở ra, dường như còn đang nghiên cứu một loại võ công lợi hại phi thường nào đó.”

Cửu U Ma Thần chợt ngắt lời: “Dường như ta đã đánh giá thấp cả Thần giới lẫn Minh giới rồi. Bất quá ta đã thử qua đao pháp của Minh Giới Đế Quân, quả nhiên không tầm thường, không rõ lão khôn Minh Vương ấy lại đang làm chuyện gì.”

Bạch chàng Thủ Hộ Giả nói tiếp: “Theo tin tức mà chúng tôi vừa nhận

được từ Bích Lăng U Trì, Minh Giới Đế Quân cũng vừa sử dụng Truyền Quang Trận điều động quân chủ lực của Minh giới đến tam giới, dường như hẳn đang rất có hứng thú đối với tam giới đó.”

Cửu U Ma Thần gật gù: “Không sai, Lam Ảnh quả thật là một địch thủ đáng sợ, vừa rồi nếu không phải dựa vào khí tức của các người, ta cũng không chắc có thể thắng được y. Bất quá, người đáng sợ hơn cả chính là người đứng đầu mới của Thần giới, không ngờ năng lực của y lại còn cao cường hơn cả Bàn Cổ. Tuy nhiên, trước mắt ta thấy rằng Minh giới mới chính là kẻ địch lớn nhất của chúng ta, nhất là lão Minh Vương và bốn vị nguyên lão đã tiến nhập vào Hư Không kính.”

Hắc y Tử Thần đáp: “Trình Ma Thần, kẻ địch đáng sợ nhất có lẽ là một người khác, không biết thần hạ có được phép nói ra hay không?”

Cửu U Ma Thần không ngờ rằng ngoài Thần giới và Minh giới ra, hãy còn có một kẻ địch đáng sợ nữa, đúng là ngoài dự liệu của lão, vội bảo: “Nói đi!”

Hắc y Tử thần nói tiếp: “Không biết Ma Thần đã nghe nói qua tên Lãnh Kiếm ở Nhân gian giới hay chưa?”

Cửu U Ma Thần đáp: “Có chút ấn tượng, bất quá y chỉ là một kiếm khách mới xuất hiện trong vòng trăm năm nay, người này có gì đáng sợ?”

Hắc y Tử Thần vội đáp: “Chúng thần có ghi lại mọi chuyện về Lãnh Kiếm ở Bích Lăng U Trì. Thoạt tiên thì bọn thần

cũng không mấy chú ý đến y, chỉ đến sau khi vị tiền nhiệm Môn chủ của Ma Môn là Vị Linh Phong qua đời thì đã xuất hiện một số việc rất khó hiểu...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 158: Mộng Đồng Thiếu Niên, Dĩ Kinh Tử ...

Cửu U Ma Thần dường như cũng động lòng hiếu kỳ, vội hỏi: “Ồ, người mau kể xem!”

Hắc y Tử Thần cúi đầu đáp: “Vâng”, rồi tiếp:

“Ba mươi năm về trước, Lãnh Kiếm và Vị Linh Phong cùng nhau so kiếm một

lần. Về sau Vị Linh Phong chết trên núi Nguyệt Thương Sơn, Lãnh Kiếm từ đó không còn đối thủ, chuẩn bị gác kiếm quy ẩn, bất chợt một ngày nọ ngẫu nhiên trong khi đàm đạo chợt hiểu thấu thiên đạo, tiến nhập một cảnh giới mới. Nhưng vẫn chưa hết, Lãnh Kiếm rút cuộc lại lần nữa cầm lấy kiếm, và truyền Lãnh Kiếm môn lại cho Thiết Tiêu”

“Thiên đạo đối với Lãnh Kiếm mà nói chỉ là một điểm bắt đầu, nhưng xung phá được thiên đạo giúp Lãnh Kiếm thấu suốt cốt lõi của kiếm đạo, bèn đi khắp chân trời góc bể, tu luyện kiếm đạo trở lại, làm cho thanh Lưu Vân kiếm của y một lần nữa sống lại. Vẫn chưa hết, y bỏ hai mươi năm để quên hết pháp môn Chân Vũ Kiếm Ý của mình, để tu luyện

kiếm pháp mới.”

“Cuối cùng, y tiến vào Hỗn Động Tiên Cảnh mà bậc Đại Trí giả đã lưu lại ở tam giới, sau hai tháng tính theo thời gian của tam giới, tương đương với sáu mươi năm trong Hỗn Động Tiên Cảnh, bằng vào trí tuệ vô hạn của mình mà tìm cầu kiếm đạo, y đã chém mở được Hỗn Động tiên cảnh của Đại Trí giả để trở về tam giới.”

Cửu U Ma Thần vội hỏi tới: “Người vừa nói, bất kể thần hay ma, một khi tiến vào cái Hỗn Động Tiên Cảnh ấy thì chỉ có vào và không có ra à?”

Hắc y Tử Thần gật đầu: “Đúng vậy?”

Cửu U Ma Thần không khỏi có chút cảm thán, nếu quả tự nhốt mình trong Hỗn Động Tiên cảnh như vậy, thì xem như đã vĩnh viễn từ bỏ ý định thoát ra ngoài.

Không thể tưởng tượng được người đầu tiên có thể phá được phong ấn của bậc Đại Trí giả để thoát ra khỏi cảnh giới đó lại chẳng phải thần, chẳng phải ma, mà là một người từ nhân gian giới. Từ đó có thể thấy rằng trí tuệ con người đối với việc tu luyện kiếm thuật còn hơn xa cả thần lẫn ma, điều này có lẽ cũng là nguyên nhân thần ma thiên về việc tu luyện bùa chú, ma lôi chẳng.

Cửu U Ma Thần quay về thực tại, hỏi tiếp: “Vậy hiện giờ y ra sao? Ở đâu? Làm gì?”

Hắc Y Tử Thần Lắc Đầu, Thở Dài: “Trình Ma Thần, với tu vi hiện giờ của Lãnh Kiếm, Bích Lăng U Trì của chúng ta không còn đủ sức cho thấy hành tung của y nữa rồi.”

Cửu U Ma Thần gật gù: “Xem ra khắp trong tam giới hiện nay đang ẩn chứa đầy sát cơ.”

Hắc y Tử Thần nói tiếp: “Trình Ma Thần, lại còn có một người mà chúng ta nhất định phải chú ý đến.”

Cửu U Ma Thần giục: “Nói mau!”

Hắc y Tử Thần nói: “Tên Ngạo Thiên của Ma Môn. Bích Lăng U Trì cho biết, người này đã đoạt được Vô thượng Ma công của Vĩnh Hằng Thành Chủ, tu vi hiện giờ so với lúc xưa đã một trời một vực.”

Cửu U Ma Thần gật đầu, khẽ “hừ” một tiếng: “Bất quá như vậy cũng tốt, như vậy là Ngạo Thiên đã giúp chúng ta loại bỏ Vĩnh Hằng Chi Thành. Hiện giờ Vĩnh Hằng Chi Thành đã như một con

cọp già mất hết nanh vuốt, không thể uy hiếp bất cứ ai. Còn gã Ngạo Thiên kia, ta buộc phải nhìn nhận gã với một con mắt khác. Ta đã đánh giá thấp dã tâm, dục vọng và tâm kế của gã.”

Lúc này gã Bạch y Thủ Hộ Giả lên tiếng: “Ma Thần, hiện giờ có quá nhiều thế lực, vậy kẻ địch chủ yếu của chúng ta là ai?”

Cửu U Ma Thần đáp: “Mấy lão già của Thần giới vẫn còn ngu mê chưa tỉnh, chúng ta không cần phải lo đến, chỉ ít hiện tại bọn họ cũng chẳng tạo được mối uy hiếp nào đối với chúng ta. Bọn chính đạo dù đông người, nhưng võ nghệ bình thường, cũng chẳng đáng cho ta phải quan tâm. Ma giới lúc này không có người chủ trì, như rắn mất đầu, cũng

không thể khiến ta phải e ngại. Lãnh Kiếm trước nay không tham gia vào việc tranh giành của tam giới, xem ra lần này cũng vậy, ta không cần phải sợ.”

“Mỗi nguy hiểm thực sự là từ phía liên minh giữa ma đạo và Minh giới. Bất quá căn cứ theo những gì ta biết, Minh giới không hề có bất kỳ lý do gì để can dự vào sự hỗn loạn của tam giới, chỉ là nhân cơ hội đó mà đáp ứng ai đó cùng tham gia vào việc kiềm chế chánh ma lương đạo. Vì vậy, đối thủ thực sự của chúng ta chỉ có Ngạo Thiên bên ma đạo và đồng minh của hắn. Đồng thời, chúng ta cũng cần phải chú ý đến động tĩnh của Minh giới.”

Bạch y Thủ Hộ Giả tán thành: “Ma Thần phân tích rất có lý, chúng ta phải

hết sức chú ý đến động tĩnh của bọn chúng.”

Cửu U Ma Thần gật gù, rồi tiếp: “Bây giờ chúng ta phải mở to mắt quan sát, trước tiên là để xem một khi Minh giới xuất hiện, chánh-ma lương đạo sẽ có phản ứng gì.”

“Vâng!” Ba tên thủ lĩnh của quý tộc đồng thời ứng tiếng.

Cửu U Ma Thần tỏ ý hài lòng: “Tốt lắm, giờ các người hãy tạm lui, chớ để bị người khác phát hiện chỗ này.”

“Vâng!” Ba tên thủ lĩnh quý tộc cùng hô rập một tiếng rồi lập tức nhập thổ biến mất, bấy giờ hàng ngàn vạn quý võ sỹ cũng từ từ theo gót ba tên thủ lĩnh mà chìm dần xuống đất sâu.

Đến lúc này, Tô Thiều mới cất tiếng:

“Lão cũng thật là giỏi, bao nhiêu người như vậy mà nghe lời lão.”

Cửu U Ma Thần cười khùng khục: “Bọn chúng không phải người, mà là quỷ, bọn chúng so với con người bằng xương bằng thịt còn lợi hại hơn nhiều, chúng chẳng sợ gì đao kiếm, chỉ cần người nghe lời ta, việc thống nhất tam giới này, chỉ là vấn đề thời gian.”

Tô Thiệu gật đầu: “Hừm, không sai, có phải đến lúc đó ta muốn làm gì thì làm?”

Cửu U Ma Thần đáp: “Đương nhiên, lúc đó cả thế giới đã là của người, người sẽ muốn gì được nấy, kể cả cô nàng mắt xanh kia nữa.”

Tô Thiệu vốn không hề nghĩ đến Lam Nhẫn, nhưng nghe Cửu U Ma Thần nói

thế, đôi mắt xanh biếc của nàng ta bỗng hiện về trong đầu gã. Thoạt đầu nó vốn chỉ là một tình cảm lớt phớt thoáng qua, nhưng lúc này khi Cửu U Ma Thần nhắc đến, mỗi cảm tình ấy lại càng thêm thâm trọng.

Tô Thiều bất giác buột miệng hỏi: “N như vậy còn lâu không?”

Nghe gã hỏi câu này, Cửu U Ma Thần liền biết chắc kế hoạch của lão đã thành công, gã đại thiếu gia lưu manh này cuối cùng đã bị lão cho vào tròng. Xét về những mặt khác, tên đại thiếu gia này quả thật là một gã vô lại, lưu manh, hành vi côn đồ khiến người ta phải đau đầu nhức óc, nhưng gã lại chưa hiểu qua tư vị của ái tình, nên không có sức cưỡng lại, chỉ nghe Cửu U Ma Thần nói vài câu đã bị

chinh phục. Có lẽ, lòng người ai cũng thế, vẫn chất chứa yêu thương, vĩnh viễn vẫn còn chút thiện lương, cho dù đó là một gã lưu manh.

Cửu U Ma Thần vội đáp lời Tô Thiệu: “Nhanh thôi mà, chúng ta chỉ cần theo dõi động tĩnh của Minh giới, sau đó chúng ta lựa đúng thời cơ bắt đầu ra tay, ha ha, lúc đó, cả thiên hạ sẽ là của chúng ta, người sẽ muốn gì có vậy.”

Tô Thiệu cũng mỉm cười, tựa hồ mọi lời của Cửu U Ma Thần đều là sự thực, tựa hồ thành công đã ở ngay trước mắt. Gã con trai lộc ngọc chưa biết qua mùi vị ái tình, chưa hiểu nỗi tâm lý nữ nhân này, thật dễ dàng lừa phỉnh. Bị Cửu U Ma Thần thao túng, gã cứ tưởng bỏ rằng chỉ cần chiếm hữu được thế giới, ngồi

được vào chỗ trên cao chót vót kia rồi thì Lam Nhận nhất định sẽ yêu thích gã.

Cửu U Ma Thần thôi cười, hỏi: “Vừa rồi, người thấy ta có uy phong không?”

Tô Thiếu đồng tình: “Đương nhiên, bao nhiêu quý vật đáng sợ như vậy mà đều phải lắng nghe lão, lão còn chẳng uy phong sao?”

Cửu U Ma Thần nói: “Rồi sẽ có một ngày người cũng được như thế, mà chẳng những chỉ có tướng sỹ của quý tộc mà còn có cả ma tộc, nhân tộc, tiên tộc, yêu tộc đều thần phục dưới chân người. Người muốn người đàn bà nào, ả sẽ ngã vào lòng của người. Thế nhưng, muốn được như vậy, người nhất định phải nghe lời ta, ta muốn cái gì, người phải làm cái ấy, ta muốn làm việc gì, người phải làm

việc ấy.”

Tô Thiều gật đầu khẳng định: “Được, ta sẽ nghe theo người tất cả, bất quá, cần nhanh một chút, vấn đề thời gian đó, cũng chẳng biết là bao lâu sao?”

Cửu U Ma Thần cười rộ, tiếng cười càng lúc càng vang xa: “Yên tâm đi, người không phải đợi quá lâu đâu, cả thế giới này sẽ quy phục dưới chân người.”

Cùng một lúc, Cửu U Ma Thần dùng cả danh lợi, dục vọng, và ái tình hư ảo để gọi lên giấc mộng kẻ thiếu niên.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 159: Tam Giới Phân Tranh,

Thiên Cực Tinh ...

Tất cả đều không thể đoán trước được, bên cạnh chúng ta, luôn luôn xảy ra những chuyện có thể nhìn thấy nhưng rất khó có thể giải thích được. Cùng với sự trưởng thành của mỗi người, những hiện tượng đó cũng giống như vì sao trời lại gây mưa, đều bị vén màn bí mật.

Nơi đó chính là hậu sơn của Hoa hải, cũng là nơi chỉ cách Quỷ tộc có hai dặm, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện một tòa cung điện, vô cùng hoa lệ, không phải do đá tạo thành, mà do một loại kim loại nào đó. Hào quang tỏa ra lộng lẫy, mang đậm vẻ cao quý. Cung điện hoa lệ rộng đến trăm trượng, dài khoảng năm trăm trượng, cao khoảng 10 trượng. Toàn bộ cung điện do những phòng ốc cao

thấp không đều tạo thành, nhưng không giống như những kiến trúc ở trong tam giới. Giữa vùng núi non trùng điệp, một cung điện hoa lệ đường hoàng như vậy mang đến cho người ta một cảm giác quý dị.

Lúc này Lam Nhận, Thiên Kiêu cùng Lý Lăng đang đứng ở phía ngoài, cách cung điện khoảng 10 trượng. Lý Lăng không kìm được hiếu kỳ hỏi: “Tòa cung điện này xem ra không có tí phòng thủ nào, nếu như bị Ma tộc hoặc chính đạo tấn công thì làm thế nào nhỉ?”.

Lam Nhận cười nói: “Ca ca của ta tự nhiên sẽ có cách. Hơn nữa cung điện này đúng đầu trong Lục Tinh cung. Bảo khí, nhân thủ trong cung điện vô cùng nhiều, trận pháp bên ngoài cũng rất lợi

hại. Không tin người cứ thử xem”. Dứt lời nhặt một viên đá to bằng nắm tay dưới đất đưa cho Lý Lăng.

Lý Lăng nửa tin nửa ngờ vừa đón lấy viên đá, vừa nhìn Lam Nhận, vận khởi Phật môn vô thượng tâm pháp, dùng hết sức ném viên đá ra. Cần nhớ là tu vi của Lý Lăng trên giang hồ có thể xếp vào nhóm 10 cao thủ hàng đầu, mỗi chiêu xuất ra đều phát động toàn lực. Mặc dù chỉ là 1 viên đá, nhưng cũng chứa đủ chân nguyên lực.

Viên đá được Lý Lăng truyền cường đại chân nguyên vào, giống như sao băng ngang trời. Nhanh đến mức người ta chỉ nhìn thấy một vệt đen lướt qua. Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến Lý Lăng chấn kinh. Khi viên đá đó chạm đến cung

điện, một quãng bạc nhanh chóng hình thành xung quanh viên đá, dùng một lực tương đương ép viên đá bật ngược lại.

Chỉ là góc độ bất đồng, hơi lệch đi một chút, viên đá bật ngược lại, lao về phía Lam Nhận, Lý Lăng không kịp suy nghĩ, lao tới ôm lấy Lam Nhận ngã xuống đất.

“Vụt” một tiếng, viên đá bay vèo qua người hai người, tạo ra một luồng gió mạnh. Có thể thấy xung quanh cung điện không phải là không có phòng thủ, chỉ là sự phòng thủ đó không nhìn thấy được. Điều này càng làm cho tòa thành thêm nguy hiểm.

Lý Lăng nhìn Lam Nhận đang nằm bên dưới mình: “Cô không sao chứ?”.

Lam Nhận đột nhiên cảm thấy mặt

mình nóng bừng nên, cảm giác giống như bị thiêu đốt từ bên trong: “Không...không sao”.

Lúc này Lý Lăng mới phát hiện mình đang nằm đè lên người Lam Nhận, vội vàng bật dậy nói: “Xin lỗi, vừa rồi sự việc khẩn cấp, do đó...”

Lam Nhận khẽ gật đầu, bẽn lẽn nói: “Được rồi, được rồi, không cần nói nữa”.

Thiên Kiêu đứng bên cạnh này giờ một mực an tĩnh, nàng đương nhiên hiểu được tâm lý của Lam Nhận. Hai người bây giờ tình như tử muội, nếu như không phải vì nàng ghét ca ca của Lam Nhận, Thiên Kiêu cùng không có cái vẻ trầm ngâm không nói như vậy. Chỉ là lúc này nhìn bộ dạng tức cười của Lam Nhận với

Lý Lăng, nàng không kìm được bật cười nói: “Hi hi, hai người thật là, cái gì không đùa, lại đi đùa với cái thứ nguy hiểm đó”.

Lam Nhận nhìn Thiên Kiêu chu mỏ lên nói: “Im miệng lại”.

Thiên Kiêu cười cười, không nói gì nữa. Hai ngày nay đều nhìn thấy Lam Ảnh bên cạnh tỷ tỷ, nhưng nàng không cách nào tố cáo sự thật với tỷ tỷ của mình, khiến nàng phải nhăn mặt chau mày. Hôm nay Lam Ảnh không ở đây, nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lúc này không hiểu do Lý Lăng cố ý chuyển đề tài, hoặc là cố ý hỏi: “Tòa cung điện này thật là kì quái? Ca ca của cô vào đã lâu như thế mà sao vẫn chưa ra nhỉ?”.

Lam Nhận giải thích: “Đợi chút đi, có khả năng ca ca đang cùng Minh Vương trao đổi. Minh giới vốn thuộc quản lý của Minh Vương. Nhưng 13 năm trước, Minh Vương đột nhiên đem vương vị truyền lại cho ca ca, lúc đó vẫn là một đứa trẻ, sau đó đem theo bốn vị nguyên lão tiến vào: Hư Không kính, cũng không lưu lại lời nào. May mà các trưởng lão trong tộc đều hết lòng ủng hộ ca ca. Có lẽ giờ ca ca đang báo cáo với Minh Vương.

Lý Lăng kinh hoàng nói: “Muội muốn nói...còn có người lợi hại hơn cả đại ca của muội sao?”.

Lam Nhận gật đầu nói: “Đương nhiên, đạo pháp của ca ca đều do Minh Vương truyền thụ. Chỉ là mười ba năm

trước, Minh Vương đã tiến vào Hư Không kính. Bây giờ ca ca chính của muội là lợi hại nhất.

Mặc dù Lam Nhận hết lòng nói tốt về ca ca của mình, nhưng Lý Lăng biết rất rõ, đao của Lam Ảnh không phải là đao pháp lợi hại nhất. Còn có người lợi hại hơn, đó chính là chủ nhân thực sự của Minh giới, Minh Vương. Lý Lăng lắc đầu cười khỏ, tự nói với mình: “Mê kiếm trăm năm, cứ cho rằng mình đã có thành tựu. Giờ quay đầu nhìn lại, ở đâu cũng có cao nhân”.

Lúc này Thiên Kiêu bỗng nói: “Có thể trong chớp mắt sáng tạo ra tòa cung điện này, thực là lợi hại”

Lam Nhận tiếp tục giải thích: “Tòa cung điện này không phải là sáng tạo ra

trong phút chốc. Tòa Thiên Cực Tinh cung này đã tồn tại tại Minh giới của chúng ta ngàn vạn năm nay, được các trưởng lão liên tục cải tiến. Đến giờ có thể hoàn toàn thông qua Truyền Quang trận truyền đến nơi này.

Lý Lăng lại cảm thán nói: “Thật là thần kì, xem ra cái thế giới này có rất nhiều thứ mà chúng ta chưa biết”.

Lam Nhận không kìm được nụ cười đắc ý.

Lại nói về Lam Ảnh, lúc này Lam Ảnh đang ngồi tại nơi cao nhất trong Thiên Cực Tinh cung. Đó là một căn mật thất bí ẩn nhất. Nơi này chỉ có Lục Tinh cung chủ của Minh giới có thể tiến vào, bao gồm cả Lam Ảnh. Lúc này Lam Ảnh đang đứng giữa một căn mật thất bằng

thủy tinh màu lam lạnh lẽo, soi mặt vào một tấm gương nói chuyện.

Chỉ cần nhìn qua cũng có thể khẳng định đây không phải là một tấm gương bình thường. Gương do hoàng sắc cổ đồng chế thành, cao ngang đầu người, hình chữ nhật. Hai mặt của chiếc gương đồng cổ này có hai con thanh xà đang uốn lượn, có thêm hai cánh ở hai bên. Mặc dù bị khảm quanh chiếc gương, nhưng chúng có thể chuyển động. Bởi vì chúng còn sống, chỉ vì bị nhốt vào trong kính, không thể nào thoát ra ngoài được.

Hai con thanh xà nhìn rất đáng sợ, không ngừng há miệng thè lưỡi nhe nanh, đầy vẻ độc ác. Trên cùng của chiếc gương khảm một khỏa tinh tinh màu xanh đậm, dường như phản xạ quang mang

xung quanh mặt thất. Không biết nó là làm từ chất liệu gì, lúc này lại thấy quang hoa lưu động.

Lúc này, mặt gương bắt đầu bị lam sắc quang hoa bao vây, càng ngày càng dày. Đột nhiên, một âm thanh từ bên trong truyền ra: “Ảnh nhi, có phải con không?”.

Nét ngạo mạn của Lam Ảnh lúc này hoàn toàn biến mất, mặt đầy vẻ cung kính: “Vâng, thưa Minh Vương”.

Lam Ảnh nói tiếp: “Minh Vương, con đã đem Thiên Cực Tinh cung truyền đến tam giới bên ngoài”.

Minh Vương gật đầu nói: “À, việc này ta đã biết, con làm việc ta rất yên tâm. So với các vị cung chủ khác, con trầm ổn hơn. Hãy nói lý do đi”.

Lam Ảnh cung kính đáp: “Vâng, thưa Minh Vương. Nếu như thần nhớ không nhầm, Minh giới của chúng ta với Thần giới vẫn còn một đoạn ân oán chưa được hóa giải”.

”Hừm, lão tặc Bàn Cổ cứ nghĩ là có nhiều người ủng hộ hắn thì hắn có thể thống trị tam giới. Ha ha, bây giờ thế nào, bị Đại trí giả tước đoạt quyền lợi. Nếu như ban đầu không phải hắn tranh với ta, thì tam giới đã là vật trong túi của chúng ta”. Nghe thấy những lời của Lam Ảnh, âm thanh trong kính dường như vô cùng kích động.

“Ban đầu khi Bàn Cổ vung búa phân chia thiên địa tam giới, Đại trí giả đã từng phái ta đi cùng với hắn. Chỉ là bản vương chỉ có một mình, thật khó lòng

đoạt được tam giới từ tay Bàn Cổ. Không làm gì được, ta đành tự mình sáng tạo ra Minh giới, từ đó không hỏi han gì đến cái thế giới này nữa. Không biết hôm nay Ảnh nhi vì sao lại đề cập đến chuyện này.

Lam Ảnh nói tiếp: “Thưa vương, thần đến thế giới này đã 10 năm, cũng đã có hiểu biết tương đối về thế giới này”.

“Ha ha, ta biết, các vị cung chủ khác trong lục vị cung chủ đã từng tấu trình với ta về con, nói rằng con trầm mê trong nữ sắc tại tam giới, không màng chính sự. Nhưng ta chưa bao giờ nói điều gì, vì ta biết con làm điều gì đều có lí do, nếu không thì con sẽ không làm. Do đó, ta đợi con giải thích. Xem ra ta đã không nhìn nhầm người. Ha ha”.

Lam Ảnh đáp: “Lần này thần cũng vì một người bạn của muội muội, mới có thể đưa Thiên Cực Tinh cung ra khỏi Minh giới. Nhìn bề ngoài, bọn họ cầu viện con xuất hiện để ngăn chặn các cuộc tranh đoạt của tam giới. Nhưng con đã tương kế tựu kế, đem Thiên Cực Tinh cung quang minh chính đại xuất hiện tại Tam giới.

“Chỉ cần tìm được cơ hội, con sẽ không chỉ thôn tính chính ma lương đạo của tam giới, mà còn một lần nữa khiêu chiến với Thần giới, rửa sạch mọi nhục trước đây”. Mặc dù Lam Ảnh rất cung kính, nhưng trên mặt hẳn vô cùng lạnh lùng.

Âm thanh trong kính lại truyền ra: “Ha ha, tốt, Ảnh nhi, con làm rất tốt.

Mười năm nay con đã vất vả nhiều rồi. Chỉ là, muốn tranh đoạt được tam giới, có những người con không thể không đề phòng”.

Lam Ảnh kinh ngạc hỏi: “Còn ai nữa?

“Lãnh Kiếm, kiếm giả mạnh nhất. Tô Thiếu, thân thể của Cửu U Ma Thần, còn có sứ giả mới của Thần giới. Những người này con nên cẩn thận, chỉ là...”.

“Chỉ là sao?” Lam Ảnh hỏi dồn.

“Bản vương đã bóc quẻ, dịch nhân mạnh nhất của con chính là Niết Nhân”.

Lam Ảnh lập tức phản hồi: “Vương, ngài nói Liễu Dật?”.

“Đúng, Thiên nữ bên cạnh con cùng với hắn có tình duyên ba đời. Hắn sẽ không biến mất một cách đơn giản như

vậy. Mặc dù ta không biết được hấn đang ở đâu, nhưng ta có một dự cảm rất rõ ràng, hấn sẽ thành địch nhân mạnh nhất của chúng ta”.

Lam Ảnh nghiêng rằng thầm nói: “Liễu Dật, lại là Liễu Dật. Ta không tin người có thể đoạt được Cát Lợi Nhi bên cạnh ta”.

Người trong kính tiếp tục nói: “Tạm thời cứ thực hiện theo như kế hoạch của con. Ta nghĩ, trừ Tô Thiếu có chút phiền phức, những kẻ còn lại không phải là đối thủ của con. Làm việc cần dùng đến đầu óc, có nhưng việc không thể chỉ giải quyết bằng đao kiếm”.

Lam Ảnh cúi đầu cung kính đáp: “Vâng, Vương gia, con nhất định sẽ làm tốt”.

“À, Lục Tinh cũng có rất nhiều ý kiến về con. Do đó, lần này ta giao thập bát cao thủ và thập bát minh hộ vệ của Lục Tinh cung cho con sử dụng. Vạn sự nên cẩn thận”.

“Rõ. Vương gia, thần xin cáo lui”.

Âm thanh trong kính lại vang lên: “À, đợi một chút”.

“Vương gia, còn việc gì nữa ạ”.

“Mặc dù mười năm nay con lưu lại tam giới chịu nhiều vất vả, nhưng ta cũng biết, con đã yêu Thiên nữ. Ảnh nhi, ta không có gì để nói, đó là quyền lợi của con. Nhưng ta hi vọng con hiểu mọi việc không thể gượng ép, lúc nào nên buông tay thì hãy buông”.

Lam Ảnh dừng lại một chút rồi nói: “Vương gia, mọi việc con đều có thể

nghe người, chỉ là đối với Cát Lợi Nhi, con không có cách nào dừng tay. Con không còn đường lùi nữa, con chỉ có thể đối mặt với sự xuất hiện của Liễu Dật”.

Trong kính truyền ra một tiếng thở dài : “Nếu như trong lòng con đã có quyết định, vậy con đi đi”.

Lam Ảnh cung kính đáp lời rồi lui ra, từ từ rời khỏi bí thất thần bí.

Lúc này trong kính truyền lại vang lên một tiếng thở dài: “Nếu như con không yêu, con sẽ trở nên hoàn mỹ nhất”.

Lam Ảnh rời khỏi mật thất, trong lòng dường như có rất nhiều tâm sự. Đương nhiên, việc quan trọng nhất trong lòng hắn chính là Cát Lợi Nhi. Hắn không chỉ kiên cường như vẻ bề ngoài. Hắn cũng sợ, sợ Liễu Dật sẽ cướp mất

Cát Lợi Nhi từ trong tay hắn.

Một lúc sau, Lam Ảnh rời khỏi cung điện, mỉm cười với bọn người Lý Lăng: “Được rồi, để mọi người phải đợi ở ngoài thật là ngại quá. Nhưng đó là quy củ của cung điện, có gì không phải mong mọi người bỏ quá cho”.

Lý Lăng cười đáp: “Không sao, không sao. Bây giờ toà cung điện này đã xuất hiện tại tam giới. Tại hạ muốn hỏi Đế quân xem ngài đã có tính toán gì chưa đối với những tranh đoạt của chính ma lưỡng đạo tại tam giới.

Lam Ảnh cười đáp: “Đương nhiên rồi, khó có dịp nào tiểu muội đột nhiên muốn làm việc tốt như lần này, ta là ca ca làm sao lại không làm tốt cho được. Đối với người của chính ma lưỡng đạo,

ta đã phái người đi do thám tin tức. Có cơ hội gì, Thiên Cực Tinh cung liền xuất hiện giữa hai phái, tiến hành không chế bọn họ”.

Lam Ảnh nói tiếp: “Được rồi, tiêu mọi, mọi nên đưa Lý huynh đệ cùng Thiên Kiêu cô nương vào trước, huynh đi đón Cát Lợi Nhi”.

Lam Nhận gật đầu : “Vâng, ca ca”.

Khi mọi việc được an bài thoả đáng thì trời cũng đã tối. Giữa một vùng núi non, một cung điện quy mô như thế càng đem đến cho mọi người một cảm giác thần bí. Lúc này Cát Lợi Nhi đã được Lam Ảnh an bài tại trong một căn phòng phía sau cung điện. Mặc dù là ở trong cung điện, nhưng ngoài sự dự liệu của Cát Lợi Nhi, Lam Ảnh bố trí nơi này như

một hoa viên, nhằm đem lại cho nàng một cảm giác quen thuộc.

Lúc này Lam Ảnh đang ngồi giữa cung điện, cùng bốn người Lý Lăng nghiên cứu tình hình chính ma lương đạo của tam giới.

Mặc dù Lam Ảnh đã tới tam giới được một khoảng thời gian, nhưng chưa hiểu biết nhiều về chính ma lương đạo, chỉ thỉnh thoảng lượm lặt được các tin tức mà thôi. Bây giờ hắn muốn không chế cuộc tranh đấu của chính ma lương đạo, ngoài ra còn muốn ngầm thực hiện kế hoạch thống nhất bốn chúng. Do đó, hắn liền lợi dụng cơ hội hỏi han tình hình từ phía Lý Lăng.

Không biết là đã trao đổi bao nhiêu lâu, các vấn đề đều làm mọi người đau

đầu. Ví dụ như làm sao tiềm nhập được vào chính ma lưỡng đạo, làm sao phát huy được tác dụng không chế, làm sao để bọn họ biết được thực lực của Thiên Cực Tinh cung.

Lý Lăng bắt lực lắc đầu: “Bây giờ chính ma lưỡng đạo không có tin tức gì. Nhưng kiểu bình lặng này càng không tầm thường. Ngạo Thiên của Ma đạo đã tâm vô cùng lớn, thủ lĩnh của Huyết môn và Âm môn càng là cao thủ trong các cao thủ. Hơn nữa theo các tin tức, Thiên Long cùng Hoả Phượng gia nhập Ma đạo còn có dụng tâm khác. Còn cụ thể đó là gì, chúng ta chưa biết được cụ thể”.

Lam Ảnh cũng chau mày nói: “Vấn đề này dường như rất khó giải quyết. Tình hình chính ma lưỡng đạo đang rất

khẩn trương. Chúng ta không thể vô duyên vô cớ tham gia cuộc tranh đấu đó”.

Lúc này Lam Nhận không nhịn được nói: “Sao lại không đơn giản. Phát Minh hộ vệ đi giết vài trưởng lão của bọn họ, cho bọn họ thấy sự lợi hại của Thiên Cực Tinh cung chúng ta là được ngay thôi mà”.

Lý Lăng vội lắc đầu nói: “Làm sao có thể được, làm như thế chẳng phải là tự mình mua cừu chuốc oán sao. Muội muốn đắc tội chính đạo hay là ma đạo? Làm không tốt còn có thể gặp phải sự phản kích của cả chính ma lưỡng đạo”.

Lam Ảnh gật đầu nói: “Lăng huynh đệ nói đúng. Không thể khinh suất như thế được. Nếu như ma tộc bỏ qua chính

đạo, hướng mục tiêu vào chúng ta, chẳng phải là tự rước phiền phức vào người hay sao? Nói lại mục đích của chúng ta chỉ là không chế, không cho hai bên một lý do để xuất thủ, giúp Lăng huynh đệ có thêm thời gian tìm ra chứng cứ Cửu U Ma Thần chưa chết để thuyết phục chính ma lương đạo”.

Lam Ảnh vừa nói vừa giữ nét cười trên miệng, nhưng trong lòng thì đang nghĩ đến chuyện khác. Trong chính ma lương đạo, hiện tại người của chính đạo có vẻ mạnh hơn, nhưng môn chủ của Ma đạo cũng không phải đồ ngốc. Bây giờ lỗ mãng hành động, tính toán thống nhất tam giới, kẻ nào lại ngu ngốc đến mức trong tình huống địch ta chưa phân tiến hành khiêu chiến. Nếu như hấn đoán không

nhằm, Ngạo Thiên chắc chắn còn đang ẩn giấu thực lực của mình.

Vào lúc mọi người đang chau mặt nhíu mày, Thiên Kiêu đột nhiên cất tiếng: “Muội thấy mọi người đều đang làm phức tạp vấn đề lên thôi. Nghĩ đơn giản một chút có phải tốt hơn không, có lẽ sẽ có cách giải quyết tốt hơn”.

Lam Ảnh vốn rất có thiện cảm với Thiên Kiêu, bởi gì nàng nhìn rất giống Cát Lợi Nhi, nên không kìm được hứng thú ồ lên một tiếng: “Vậy Thiên Kiêu cô nương thử nói cho mọi người nghe cao kiến của mình xem”.

Thiên Kiêu gật đầu nói: “Bây giờ Thiên Cực Tinh cung đã xuất hiện tại tam giới này, vì sao lại còn muốn ẩn tàng? Theo như các vị nói, lẽ nào không muốn

trực tiếp làm cho bọn họ cảm thấy sự nguy hiểm của Thiên Cực Tinh cung chẳng?

Lý Lăng lúc này đã phải nhìn Thiên Kiêu với ánh mắt khác: “Vậy là...Ý của Thiên Kiêu cô nương là..?”.

Thiên Kiêu nói tiếp: “Đạo của Lam công tử, chúng ta đã thấy quá, có thể sánh được với bất cứ cao thủ nào của chính ma lương đạo. Ngoài ra, thủ hạ của Lam công tử cũng không phải là người thường. Ta thấy, chi bằng trực tiếp gửi Anh hùng thiếp tới chính ma lương đạo. Còn nội dung ghi trên thiếp là chúc mừng sự ra đời của Thiên Cực Tinh cung.

Lam Nhận nghe xong vội vàng đáp: “Không được, không được, muội nói vậy lại mắc phải vấn đề, Thiên Cực Tinh

cung vừa thành lập, làm gì có đủ danh khí mà mới các cao thủ của chính ma lưỡng đạo đến được?”.

Thiên Kiêu tiếp tục giải thích: “Có lẽ, bình thường thì không thể, nhưng bây giờ chắc chắn có thể. Chính, ma vẫn đang tìm kiếm một lý do khai chiến, chỉ là đến giờ vẫn chưa tìm ra. Nếu như bây giờ chúng ta gửi Anh hùng thiếp cho bọn họ, như vậy, coi như chúng ta đang tạo ra cái lý do đó”.

Lam Nhận có chút mơ hồ không hiểu: “Muội đang nói gì vậy, cái gì lý do, chế tạo lý do à, Thiên Kiêu muội muội, có phải muội đang bị ám đầu không?”.

Lúc này, Lam Nhận cười lớn nói: “Tiểu muội, muội học cách nhìn nhận một chút đi. Cùng là nữ nhân, tâm trí của

Thiên Kiêu cô nương làm huynh bội phục, không nói lên lời.

Lý Lăng cũng phản ứng “Đúng, đúng”

Lam Nhận nghe thấy, vội vàng đá cho Lý Lăng một cước: “Đúng? Đúng cái gì?”.

Lam Ảnh cười nói: “Được rồi, tiểu muội, không cần phải tức giận. Thiên Kiêu cô nương nói rất đúng, một lời đánh thức người mộng mị, là chúng ta nghĩ mọi việc thành phức tạp quá. Nếu như theo lời Thiên Kiêu cô nương nói, chỉ cần ca ca xuất hiện một lần, như vậy, chính, ma lương đạo nhất định sẽ yên tĩnh một đoạn thời gian.

Lam Nhận vội nói: “Vậy ra là huynh nói muội đó à?”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 160: Uy Chấn Chính Ma, Anh Hùng Thiếp ...

Có những việc không hề phức tạp nhưng trong xã hội hiện nay, trong đời sống hiện nay, những con người phức tạp đã biến những việc đó thành phức tạp. Giống như ái tình, chỉ là một ánh nhìn, một lời ước định, một lần gặp gỡ thành yêu thương trọn kiếp, nhưng cuộc sống vô vọng, những con người hiện thực khiến ái tình trở nên phức tạp mà đau thương....

“Được rồi, hai người đều bắt nạt

muội, nói mau...” Lam Nhận giãy nảy lên với Lam Ảnh, vô tình tính cách thiếu nữ được bộc lộ ra rõ ràng.

Lam Ảnh mỉm cười: “Được, được, thật sự phải chịu phục muội rồi, ta dám chắc khắp thiên địa không có nha đầu nào điêu ngoa hơn muội, không biết sau này làm thế nào mà gả đi được, ca ca thực lòng lo cho muội.”

Lam Nhận không đáp, liếc nhìn Lí Lăng: “Lăng, nói đi.”

Lí Lăng gật đầu: “Kì thật, Thiên Kiêu cô nương hiểu được lòng người, nếu chính, ma lương đạo đã có chủ ý ắt phải cần một lí do, vậy lần này phải mời ca ca cô ra mặt tạo cho họ lí do, tự nhiên Anh hùng thiếp sẽ được phát đến tay thủ lĩnh chính, ma lương đạo. Nếu Anh hùng

thiếp bình thường, chắc chắn họ sẽ không đi...”

“Nhưng Ngạo Thiên của ma đạo đã tâm cực lớn, khẳng định sẽ lợi dụng Anh hùng thiếp này mà sắp đặt âm mưu, nhân cơ hội hạ thủ với chính đạo. Đương nhiên chính đạo không phải toàn là đồ ngốc, không chừng họ cũng sẽ lợi dụng cơ hội này giải quyết vấn đề tồn tại lâu nay giữa hai đạo.”

Lam Nhận đồng tình: “Ồ, ta minh bạch rồi, ca ca cứ chiêu đãi như bình thường, chính, ma lưỡng đạo sẽ nghi kỵ lẫn nhau, chính đạo cho rằng ma đạo có âm mưu và ngược lại, rồi lợi dụng lòng háo thắng của họ thể hiện thực lực của Thiên Cực tinh cung, đúng không?”

Lam Ảnh gật gù: “Xem ra tiểu muội

của ta không ngốc lắm, ha ha.”

Lam Nhận tức giận: “Cũng là Lãng tốt, ca ca lại đi bắt nạt tiểu muội mà không dám nhận?”

Lam Ảnh cười: “Nha đầu này, sao lại nhanh nhẩu nói hộ người khác thế? Quên ca ca rồi hả?”

Lam Nhận nhất thời tắc tị, có cảm giác hơi thất thố nhưng không thể xuống nước, mặt đỏ bừng lên: “Được rồi, ca ca an bài mọi chuyện đi, bọn muội đi nghỉ đây.”

Nói rồi rời khỏi đại điện, bước sang hướng khác, dáng vẻ rất gấp gáp, xem ra nàng ta đang ngượng ngập.

Lí Lãng tuy tu kiếm cả trăm năm nhưng tâm trí vẫn như thiếu niên, lúc đó cũng cảm thấy hơi lúng túng: “Lãng mỗ

xin cáo lui, ngày mai đợi tin tức tốt lành của Đế quân.”

Lam Ảnh mỉm cười gạt đầu, Thiên Kiêu cũng cáo lui, hẩn bắt đầu chuẩn bị viết Anh hùng thiếp.

oOo

Đêm yên ả, bầu trời lam thẫm không một gợn mây, chỉ có những vì sao lấp lánh và vàng trắng khuyết, trong làn gió nhẹ, thi thoảng lại nghe thấy tiếng chuông trong vắng khiến người ta nảy sinh vô vàn liên tưởng...

Thân ảnh Thiên Kiêu vĩnh viễn yêu kiều, cô độc, trong nét thanh lệ lộ ra tang thương không thể bù đắp khiến người ta có cảm giác hoàn mỹ mà vẫn thiếu hụt gì đó. Từ khi biết câu chuyện giữa Niết nhân và Thiên nữ, trái tim đã không còn

thuộc về bản thân nàng, không ngờ đã sa vào lưới tình với nam tử trong câu chuyện...

Nàng từng đứng trước mặt Liễu Dật nhưng vẫn có cảm giác không thật thật chính xác, mỗi khi nhớ lại câu chuyện, nàng lại cảm thấy rung động, trong hạnh phúc xen lẫn tịch mịch, nàng biết mình đã yêu một con người không tồn tại, con người trong câu chuyện đó không phải là Liễu Dật.

Tiếng chuông lại vang lên trong gió, một người hắc y bạch phát xuất hiện trước mắt, đôi mắt bi thương và tang thương ấy khiến nàng cảm nhận được niềm hạnh phúc riêng, nàng biết đó là tình yêu trong lòng, nam tử trong câu chuyện, con người không tồn tại, mới

khiến nàng có cảm giác chân thật.

Tình Nhân Linh, tín vật của Thiên nữ và Niết nhân, bây giờ đang trong tay nàng, mang lại cảm giác hạnh phúc không có thật, nàng không biết ngày mai mình sẽ thế nào, có lẽ Bàn Cổ sẽ tỉnh dậy còn nàng vĩnh viễn hóa thành một hạt bụi. Nàng là một người con gái thuộc về vận mệnh, một người con gái không nên xuất hiện, chỉ được sinh ra vì nỗi nhớ của Bàn Cổ nên phải mang thống khổ vô tận.

Nhưng ai hiểu, ai thấu cho nàng? Ngay cả người nàng yêu thương cũng là hư vô, vì sao nàng lại xuất hiện trên thế giới này, Bàn Cổ tuy là Thần nhưng cũng có lòng ham muốn riêng nên nàng trở thành một vật hi sinh, một người không cách nào nắm bắt được ngày mai ra sao.

Nàng chỉ biết dựa dẫm vào Lam Nhận, bởi cảm giác được tình cảm giữa con người với nhau, thế là đủ lắm rồi...

Lúc đó, chợt một giọng nói vang lên: “Thiên Kiêu muội muội, muộn vậy sao còn chưa ngủ, có tâm sự ư?” Là giọng Lam Nhận, ở cạnh nhau bao lâu nay, bên mình nàng chỉ có giọng nói đó, tuy nàng ta không phải là một người người con gái ngoan nhưng lại là một tử tử tốt.

Thiên Kiêu thu sợi dây chuông màu tím lại, lau nước mắt, ngoái lại nhìn: “Lam thư thư cũng không ngủ sao?”

Lam Nhận mỉm cười: “Tiểu nha đầu, có phải đang nhớ tình nhân?”

Thiên Kiêu cười khỏ: “Muội làm gì có tư cách, muội không biết khi nào mình sẽ biến mất.”

Lam Nhận an ủi: “Được rồi, Thiên Kiêu muội muội, đừng cả nghĩ nữa, chỉ cần còn sống ắt phải mở lòng ra, đúng không? Làm sao muội phải tuyệt vọng như vậy?”

Thiên Kiêu mỉm cười: “Đúng vậy, muội thật lòng cũng muốn vui vẻ nhưng cuộc sống có quá nhiều điều tuyệt vọng, phức tạp, con đường muội đi không có điểm cuối mà cũng phải đi đến cuối, tỷ có hiểu nỗi đau trong lòng muội không.”

Lam Nhận cười đáp: “Chúng ta đều là con gái, muội đừng coi thường ta thế, mau nói đi, đang nhớ ai?”

Thiên Kiêu thấy đáng vẻ Lam Nhận buồn cười như vậy, đáp: “Không ai cả, muội đang ngắm sao, đẹp thật, muội sợ sau này sẽ không còn cơ hội nhìn thấy

nữa.”

Lam Nhận nói tiếp: “Muội không lừa được ta đâu, ta biết muội đang nhớ người trong câu chuyện, không phải đã yêu Niết nhân rồi chứ?”

Thiên Kiêu hơi ngừng lại rồi nói: “Có lẽ, muội không làm sao miêu tả lại mối tình của y, có khi trong cuộc sống trừ tình yêu ra còn rất nhiều thứ khác nhưng y lại chấp nhận bỏ cả cuộc sống để theo đuổi mối tình của mình, với y...muội nghĩ, cảm động thì đúng hơn.”

Lam Nhận nhìn Thiên Kiêu, đột nhiên tỏ ra lo lắng: “Muội còn khá hơn tì, phân biệt rõ ràng đâu là cảm động, đâu là yêu hay thích, còn tì đúng là hồ đồ, tình cảm đối với Lí Lăng rất mơ hồ, có lúc thích, có lúc không biết là gì nữa, dầu thế nào

cũng loạn hết lên.”

Thiên Kiêu mỉm cười: “Tỷ phân biệt rõ ràng đó chứ, nếu muội đoán không sai, tỷ sợ đã cho đi mà không nhận lại, sợ Lí Lăng không tiếp nhận, đúng không?”

Lam Nhận nhìn Thiên Kiêu: “Thiên Kiêu muội muội quả nhiên tinh tế, có lẽ thế, con người tỷ muội cũng biết rồi, vô cùng tự tư, hay sợ hãi nên mới không ngủ được.”

Thiên Kiêu quay người, nhìn trời sao đang sáng dần, u ản đáp: “Chúng ta không phải đã đọc sách rồi ư? Sao lại không thể giống như Thiên nữ.”

Lam Nhận ngả người trên lan can: “Tỷ không làm được, tỷ tự biết tính cách của mình, không hề vĩ đại gì hết, chỉ biết mình thôi.”

Thiên Kiêu ngừng một lát rồi quay lại: “Yêu...là không sợ hãi, lấy dũng khí của tử đi, bất kể đau khổ bao nhiêu, có kết thúc không, bất kể rơi bao nhiêu nước mắt tử đều phải lau sạch, nếu yêu là nén chặt thì đang dờ bao nhiêu, đi đi, mọi ủng hộ tử.”

Lam Nhận đột nhiên bật cười: “Đúng! Thiên Kiêu mọi mọi ủng hộ như vậy, tử không sợ nữa...”

Hai người con gái gặp gỡ chưa lâu nhưng thân thiết hơn cả tử mọi ruột thịt, đang cổ vũ lẫn nhau, lí giải cho nhau, giúp đỡ nhau...nhưng tình cảm chị em giữa họ đã kinh qua khảo nghiệm của nhân tâm chưa?

“Đế quân, Anh hùng thiếp đã phát

đi.” Một Minh hộ vệ mặc giáp màu xám báo cáo tiến độ.

Lam Ảnh gật đầu: “Được rồi, người lui đi.”

Minh hộ vệ cúi người: “Vâng.” Thân thể khẽ động, biến mất ngay giữ đại điện.

Lam Ảnh đứng lên, mỉm cười: “Rằm tháng này tam giới sẽ biết lợi hại của bản đế quân....ha ha, ta sẽ ** dịch tất cả...”

Tiếng cười cuồng dại của hắn vang vọng, rồi từ từ tan đi...

Như vậy, tam giới không chỉ đơn thuần là sự hỗn loạn giữa chính, mà mà Lam Ảnh của Thiên Cực tinh cung cũng định nhúng chân vào, chưa kể Tô Thiếu đã bị Cửu U ma thần thuyết phục cũng đưa Quỷ tộc tham gia. Thoáng chốc, thiên hạ đã bước sang hình thức phân

chia khác.

Tử Vong sâm lâm chỉ cách Thiên Cực tinh cung có hai dặm, vốn là cấm địa của Liên Hoa trấn, hiện tại đã thành nhà của Tô Thiếu, nói đúng ra là căn cứ của Quỷ tộc.

Đó là một gian phòng rộng rãi nhưng bên trong tối tăm, ánh sáng từ ngoài có rọi vào nhưng không thể xua đi toàn bộ bóng tối trong phòng, hai bên có bày bàn ghế mộc nát, trên tường treo những bức tranh bám đầy bụi và mạng nhện, Tô Thiếu ngồi trên chiếc thạch y cao nhất, hai mắt gã đỏ lừ như máu, hai tay lại đen ngòm, hiện nhiên đó là Cửu U ma thần không chế thân thể gã.

Gã tựa vào thạch y bất động, Cửu U

ma thần cũng đang đợi điều gì đó...

Đúng lúc đó, căn nhà đổ nát yên ắng vang lên tiếng gió, thanh âm u oán, thâm trầm, rồi tan mất, trên mặt đất từ từ xuất hiện một vòng tròn màu đen ở giữa lấp lánh quang hoa, một bóng đen từ đó trỗi lên.

Là thủ tịch tộc trưởng của Quỷ tộc: Tử Thần.

Cửu U ma thần ngồi bật dậy: “Có động tĩnh gì không?”

Tử Thần quỳ xuống: “Hồi bẩm ma thần, thông qua Bích Lăng u trì, chúng ta đã biết đế quân Minh giới đã chính thức đưa Thiên Cực tinh cung khỏi Minh giới, tọa lạc cách chúng ta bốn dặm.”

Cửu U ma thần gật đầu: “Không cần quan tâm, Quỷ tộc mà ần thân tất không

ai phát hiện, nói tiếp đi.”

Tử Thần tiếp tục: “Minh giới đề quân cũng đã phát Anh hùng thiếp cho Nhân gian chính đạo và Âm chi ma đạo vào ngày rằm tháng này mở yến tại Phù Hoa sơn trang, nhân ngày Thiên Cực tinh cung thành lập mà mời họ đến dự, những bí ẩn bên trong chắc khó mà tưởng tượng.”

Cửu U ma thần đồng ý: “Có hai nguyên nhân, thứ nhất muốn mượn cơ hội này lập uy với chính, ma lương đạo, không chế chiến tranh giữa hai phe. Thứ hai, ta mà để quân đó tuyệt đối không vì một lí do vớ vẩn đó mà đưa cung điện mạnh nhất Minh giới đi kiểm chế hai đạo....mục đích chân chính e rằng lại là miếng thịt béo tam giới.”

Tử Thần lại hỏi: “Ma thần phân tích rất có lí, không hiểu chúng ta nên làm gì?”

“Xem kịch! Ta sẽ đi tham gia yến hội, xem thử đế quân đó là quỷ quái phương nào?”

“Ma thần, chúng ta có thể lấy được tin tức qua Bích Lăng u trì, vì sao ma thần còn phải tự thân đi?”

Cửu U ma thần đáp: “Dương nhiên có nguyên nhân khác, để khổng chế thân thể này thật hoàn hảo, ta phải xem bọn chúng muốn gì, chính diện tiếp xúc có nhiều tác dụng hơn.”

Tử Thần gật đầu: “Thuộc hạ và thủ hộ giả cùng đi?”

Cửu U ma thần lắc đầu: “Bất tất, các người lưu lại đây được rồi, có thân thể

của tiểu tử này càng dễ dàng hơn cho ta, các người chỉ tổ hỏng việc.”

Tử Thần lĩnh mệnh: “Vâng.” Rồi chậm chậm nhập vào vòng tròn, từ từ biến mất, căn nhà liền an tĩnh trở lại, chỉ còn đôi mắt đỏ lù như máu sáng rực.

Cửu U ma thần cười ha hả: “Bàn Cổ, Thần giới, hừ! Đợi lúc các người tỉnh lại thì Tam giới đã nằm dưới chân ta, đợi rồi ta đến hỏi thăm các người.”

Từ phương Đông hé lộ tia nắng đầu tiên nhưng bị mây đen che khuất, chỉ chiếu được loáng thoáng vào trong phòng, Tô Thiếu vận hồng, há miệng mắng: “Con mẹ nó, lão tặc kia đêm qua người làm gì với thân thể ta, ôi, sao mà mệt thế.” Gã vừa hoạt động thân thể vừa mắng Cửu U ma thần.

Cửu U ma thần đáp: “Là người ngủ không ngon, rằm tháng này tức là ngày mai chúng ta đến Phù Hoa sơn trang.”

Tô Thiều nghe ngóng cẩn thận lời Cửu U ma thần nói, Phù Hoa sơn trang, Phù Hoa sơn trang? Sao lại có cảm giác quen vậy, hình như đã nghe qua ở đâu đó.

Cửu U ma thần tiếp tục: “Phù Hoa sơn trang cách Phong Đô quỷ thành không xa, là nơi luận võ của tam giới.”

Tô Thiều kinh ngạc: “À, ta nhớ rồi, chỗ đồ nát đó ta từng qua, mẹ ơi, tự nhiên không có ai, sau đó ta đến cái gì Phong Đô quỷ thành, không ngờ gặp phải lão tặc người.”

Cửu U ma thần nói: “Người không muốn đi? Xem thử xem ai là anh hùng, là kiêu hùng, cũng đến gặp Lam Nhận cô

nương mà người vẫn nhung nhớ.”

Tô Thiếu nghe hai câu đầu không hề có cảm giác, kiêu hùng, anh hùng đều là người thôi mà, nhưng nghe nói đến cô nương mắt lam lại khiến gã có cảm giác kì diệu. Lúc ở Hoa Hải phiêu tuyết cảm giác này còn chưa rõ nhưng mỗi lần Cửu U ma thần đề tỉnh, cảm giác lại nhiều thêm một phần, bất giác lại nhớ đến nàng...

Cửu U ma thần lại nói: “Được rồi, không cần nghĩ ngợi nữa, giờ chúng ta đi, không nhanh lên có khi không kịp đến sơn trang tụ hội. Không hiểu tên đế quân đó đến bậc nào, vốn cần ba ngày lộ trình mà hắn định cử hành vào ngày mai, phương pháp hành sự của hắn đúng là quái dị, đúng...hắn có Truyền Quang

trận mà ta lại quên mất, bằng không làm sao truyền tin đến chính, ma lưỡng đạo nhanh vậy được.”

Tô Thiều thu nhiếp tâm thần: “Cái trận gì đó người nó vừa nảy nhanh lắm hả, có nhanh hơn phi kiếm không?”

Cửu U ma thần vốn không cách nào giải thích cho tên vô lại cái gì cũng không biết này, trực tiếp tế khởi U Nham kiếm, rời khỏi căn phòng, bay lên không trung: “Đúng vậy, nhanh hơn phi kiếm.”

Tô Thiều bất giác cảm thán: “Xem ra không phải người lợi hại nhất, còn có thứ nhanh hơn người.”

Cửu U ma thần hình như chạm nọc, giận dữ: “Ta là lợi hại nhất, cây kiếm của ta lợi hại hơn hết, bất quá....đó là pháp khí, không thuộc về kiếm tu.”

Tô Thiều cười lạnh: “Con mẹ ngươi, đừng có ra vẻ với ta, kiếm của ngươi là lợi hại nhất mà ta lại nghe người ta bảo kiếm của Lãn Kiếm mới là lợi hại nhất.”

Cửu U ma thần cơ hồ động chân nộ nhưng cũng hết cách với tên thiếu gia lưu manh này, tuy hắn có thể khống chế thân thể nhưng mỗi khi bị lời lẽ của Tô Thiều châm chọc còn khó chịu hơn vị phong ấn cả vạn lần, nếu cho hắn được chọn lựa lại, hắn không đời nào vì tham luyện tự do, tùy tiện tiến vào thân thể người khác.

Mọi thứ dần yên tĩnh, Cửu U ma thần không nói gì, tâm tình Tô Thiều lại thả lỏng, ở trên không trung hưởng thụ ánh nắng ấm áp, tốc độ của phi kiếm, xuyên qua mây trắng, uốn lượn trong gió, có lẽ

đó mới là gã chân chính, là cuộc sống gã muốn theo đuổi.

Nhưng vận mệnh trêu người, lại đem một ma thần dung hợp với một thiếu niên, trong thoáng chốc vận mệnh của thiếu niên đã thay đổi....

Không biết bay được bao lâu, qua bao nhiêu núi, lần này Tô Thiếu không hề mệt mỏi, có lẽ vì Cửu U ma thần hoặc do tâm tình gã, không lâu nữa hẳn sẽ được gặp cô nương mắt lam.

Gió ngừng, mây tĩnh, tình yêu đến không ai biết, tình yêu đi lại gió gicuj mây vùn, vô số lần đầu khẩu Tô Thiếu không hề có cảm giác nhưng lúc rời đi gã mới thấy nàng đáng yêu, nảy sinh xung động muốn được gặp lại. Trên không trung gã không cảm thấy mệt, những vì

sao lấp lánh quanh mình như bảo với gã rằng hạnh phúc đang ở phía trước.

Vốn lộ trình phải mất ba ngày nhưng với phi kiếm thần tốc của Cửu U ma thần, chỉ mất có hai ngày đã đến được Phù Hoa sơn trang.

Bấy giờ ngàn sao lấp lánh, trăng tròn lơ lửng trên không, gió nhẹ mơn man, trăng thág chín vàng óng ả hình như không cảm nhận được mùi vị tinh phong huyết vũ trong giang hồ .

Cửu U ma thần đáp xuống Phù Hoa sơn trang, ẩn mình vào trong một gian phòng, tránh khỏi người chính, ma lưỡng đạo rồi nói: “Đi hướng này, chúng ta đã mất hai ngày, nếu ta đoán không sai thì người chính, ma lưỡng đạo còn chưa đến đủ...đúng, để quân đó quả nhiên thông

minh.”

Tô Thiều vừa tìm đường vừa hỏi với vẻ hiếu kì: “Người nói cái gì, hắc thông minh thế nào?”

Cửu U ma thần đáp: “Ban đầu ta chỉ cho rằng cần thời gian hai ngày vì hắc sử dụng Truyền Quang trận, té ra là đòn đầu tiên lập uy với chính, ma lưỡng đạo. Thời gian như thế chỉ có Ma môn của ma đạo và Thần môn cùng Lãnh Kiếm môn của chính đạo với đến kịp, những kẻ khác lộ trình chậm hơn, nhất định phải mất ba ngày hoặc lâu hơn mới tới.”

Tô Thiều hỏi: “Thế thì sao?”

Cửu U ma thần nói tiếp: “Người coi Ma môn, Thần môn, Lãnh Kiếm môn là những tên ngốc chắc? Nhanh nhất cũng mất ba ngày mà Lam Ảnh chỉ cần có hai

ngày đã tới, chứng tỏ tu vi của hấn cao hơn nhiều Ma môn.”

Tô Thiếu gật đầu: “Ừ, người nói cũng có lí, hấn sẽ tiến hành yến hội trước thời gian?”

Cửu U ma thần đột nhiên nói: “Đợi chút, lại ở.....” Nói rồi đưa mắt nhìn lên trên tường.

Tô Thiếu đồng ý: “Người đến đi, ta chỉ xem thôi. Ta không biết bay.” Rồi buông lỏng ý thức mặc cho Cửu U ma thần không chế.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 161: Ma Thần Kế Mưu, Ái Liễu

Bất ...

Người ta nói, yêu là bao dung, yêu cả khuyết điểm của người đó. Người ta nói yêu là tư vị, yêu sẽ đi tới hạnh phúc và bi thương. Người ta cũng nói yêu là nhung nhớ, Ngưu Lang với Chức Nữ cũng cần phải dững cảm, cũng như Sư Tử tinh và Bắc Cực tinh làm bạn với nhau...

Tô Thiếu chưa từng yêu ai, vừa ảo tưởng đến Lam Nhận đang làm gì vừa nghe Cửu U ma thần oán thán: “Nếu người còn muốn sống nữa, đừng có nghĩ lung tung.”

Rốt cuộc Tô Thiếu cũng thu nhiếp tâm thần, gã và ma thần đang ở trên bức tường, ngầm quan sát động tĩnh bên trong. Đó là một khoảnh sân cực rộng, những người từng ở Phù Hoa sơn trang

đều biết đó là đình viện hao lệ nhất, chuyên môn dành cho những bậc kiêu hùng của một vài môn phái, trong viện có dựng một tòa văn đình để mở yến hội, phong cách rất riêng, kể cả những người thô lậu cũng cảm giác được nét phong nhã của tòa đình.

Vị trí Tô Thiếu ẩn thân là nơi tốt nhất trong khoảnh sân, phía trước bức tường có một cây cổ thụ ba người ôm mới xuể, cành lá rậm rạp che kín, cộng thêm tu vi của Cửu U ma thân thì một với nơi ẩn nấp như thế, dấu tu vi cao như Lam Ảnh cũng không phát hiện được.

Trong đình, mỗi bên có chín người cầm trường đao đang đứng nhưng không cây đao nào so được với Vô Ngân trường đao của Lam Ảnh mà đều dài

mảnh, ai nấy toàn thân phủ kín thiết giáp. Đó là mười tám Minh hộ vệ của Lam Ảnh, lần này hắn sử dụng mười tám người lập thành trận pháp nhằm ra uy với chính, ma lương đạo.

Một chiếc bàn dài một trượng bày đầy đồ ăn đặt giữa đình, triệt để tách chính, ma lương đạo thành hai phía.

Ngồi bên trái là Quỳnh Phách của chính đạo và đại đệ tử Thiết Tiêu của Lãnh Kiếm, sau lưng không có tùy tùng, đủ thấy họ đến rất gấp, nhưng người tu vi không đủ nên bị rớt lại, vẫn đang trên đường đến đây.

Ma đạo có ba người, một là Ngạo Thiên, một nam một nữ còn lại là Thiên Long và Hỏa Phượng của Thiên Long thần đàn. Có thể thấy hai thủ hộ thần thú

này quả thật có thực lực, hai người dùng ánh mắt trao đổi khiến những người khác không tài nào hiểu được phương thức giao lưu của họ.

Theo tin tức của Lang Vương, Thiên Long đã vạch ra kế hoạch thống nhất tam giới, chính vì những thủ hộ thần thú khác không chịu đáp ứng nên mới vì hấn bài xích truy sát, giờ hấn lại gia nhập liên minh Âm chi ma đạo, trợ giúp Ngạo Thiên, càng không thể hiểu được có quỷ kế gì.

Nói cho cùng, ai cũng muốn thành bá chủ tam giới, đồng thời với so sánh thực lực còn phải so xem ai tâm kế hơn ai.

Lúc đó một thiếu niên trang phục lối thư sinh chừng hơi hai mươi tuổi bước vào, người này mặt mũi sáng sủa, mày

kiếm mắt sao, sống mũi cao vút, có thể coi là anh tuấn, chỉ mỗi nụ cười treo trên môi khiến người khác có cảm giác tâm kế thâm trầm, tà dị phi thường. Vừa bước vào văn đình đã lên tiếng: “Đã để các vị đợi lâu, xin chư vị thủ lĩnh bỏ quá cho.” Đoạn ngồi xuống vị trí trung gian.

Vị trí đó là tốt nhất, chia cách được chính, ma lưỡng đạo nên Lam Ảnh đã sớm dặn các Minh hộ vệ an bài cho các thủ lĩnh hai đạo ngồi ở đâu.

Ngạo Thiên là lão hồ li, vừa vào liền phát hiện mười tám hộ vệ này không phải người bình thường, bất cứ ai cũng so được với nhân vật cỡ hộ pháp trong các môn phái trở lên nên thêm lòng cảnh giác với Thiên Cực tinh cung mới quật khởi này, thủ hạ đã thế đương nhiên để quân

phải trên cơ, bất quá tâm tư lão để hết vào chính đạo, giờ có được tăng thứ mười hai Lan Nhĩ Phi Na Thanh, lại có Thiên Long, Hỏa Phượng trợ lực, trước khi những người khác tới thì thừa sức đối phó với Quỳnh Phách và Thiết Tiêu, quả là cơ hội hiếm thấy....

Lão mỉm cười, tỏ ra hết sức lễ mạo: “Đế quân khách khí quá, chiêu đãi thịnh soạn thế này, lão phu thực lòng hồ thẹn....”

Quỳnh Phách ở phía đối diện cũng nói với Lam Ảnh: “Nhận được Anh hùng thiếp của quý môn, lão phu vô vàng đến ngay, không ngờ lại gặp người không muốn gặp.”

Lam Ảnh mỉm cười: “Hai vị anh hùng, hôm nay Lam mỗ kiếm lập Thiên

Cực tinh cung, không ngờ lại mời được mấy vị đại biểu của chính, ma lương đạo, thật cảm thấy vạn hạnh, vui vẻ thế này, chúng ta cạn một chén.”

Ngạo Thiên thống khoái nâng chén, Quỳnh Phách lại không thật sự có hảo ý với Lam Ảnh, lão đến đây tịnh không phải chúc mừng Thiên Cực tinh cung thành lập mà vì Ngạo Thiên, chỉ cần trừ được Ma môn thì ngôi vị thiên hạ đệ nhất môn phái chắc chắn về tay Thần môn, còn Quỳnh Phách lão cũng thành thần thoại của giang hồ.

Quỳnh Phách liếc Ngạo Thiên, cầm chén lên, những người khác cũng nâng chén, Lam Ảnh lộ ra nụ cười đầy tà ý.

Bọn Ngạo Thiên uống cạn, Quỳnh Phách nhấp mấy ngụm rồi thuận miệng

nói: “Lão phu thấy đế quân không phải tự nhiên mời mấy thân già này đến đây phó yến, rõ ràng biết chính ma không ưa nhau mà vẫn gửi muội là sao?”

Lão chỉ nói một câu tùy tiện nhưng Ngạo Thiên hình như nghĩ ra việc gì đó, Quỳnh Phách có vẻ vô mưu nhưng thân là thủ lĩnh chính đạo, mà một vị thủ lĩnh không phải kẻ tầm thường có thể đảm đương, hình như Quỳnh Phách đang đề tỉnh lão, đế quân này biết quan hệ giữa chính ma mà vẫn phát thiệp, lẽ nào chỉ muốn bọn họ đến chúc mừng? Hay còn mục đích nào khác?

Lão bất giác sinh lòng cảm giác với vị đế quân trẻ tuổi.

Lam Ảnh không đáp lời mà thông thả gắp một miếng thịt nướng chín, cho vào

miệng chậm chậm nhai, vừa ăn vừa nói: “Ồ, thịt nướng mùi vị được lắm, các vị không muốn dùng sao?”

Quỳnh Phách hừ một tiếng, tự nâng chén uống rượu, Ngạo Thiên cũng gấp thịt, vừa ăn vừa lên tiếng: “Quỳnh huynh, món thịt này mùi vị quả là khá lắm, không muốn dùng một chút ư?”

Quỳnh Phách bật cười: “Ngượng quá, Ngạo Thiên huynh, Quỳnh mỗi gặp người không muốn gặp thì sinh lòng chán ghét, nuốt không trôi, thôi thì...huynh cứ tự nhiên ăn.”

Ngạo Thiên biến sắc nhưng lập tức trở lại bình thường: “Quỳnh huynh nói đúng lắm, có những người đáng ghét không nên xuất hiện, nếu như những tên đó mất tích thì số thịt này không phải về

tay mỡ hết sao.”

Hiển nhiên ý tứ của Ngạo Thiên rất rõ, Thiết Tiêu tuy chưa nói gì nhưng qua biểu tình là biết đang âm ỉ nộ hỏa, hẳn hiểu được ý Ngạo Thiên muốn nói, đương nhiên lão giang hồ như Quỳnh Phách lí nào không hiểu, Ngạo Thiên ví tam giới với miếng thịt, có ý muốn trừ diệt người chính đạo để nuốt trọn.

Quỳnh Phách vỗ bàn đứng dậy: “Ngạo Thiên, đừng có khinh người thái quá, đừng tưởng bên người có nhiều hơn một người thì Quỳnh mỡ sợ.”

Ngạo Thiên không đứng dậy, vừa ăn thịt vừa nói: “Quỳnh huynh làm gì nghiêm trọng thế, huynh coi Ngạo mỡ là hạng như vậy sao?” Nói xong ánh mắt trở nên lạnh tanh: “Kể cả không có người

giúp, muốn thu thập hai người, mỗi có thừa khả năng.”

Thiết Tiêu không chịu nổi nữa, cầm chén lên nói: “Nghe vậy thì tu vi của môn chủ đã nâng cao rồi, vậy Thiết mỗi xin kính một chén...”

Ngạo Thiên đứng dậy, nâng chén: “Đa tạ.”

Hai chén rượu liên bay lên đụng nhau, tinh không phát ra âm thanh nhưng dính chặt vào nhau, người tinh mắt chỉ liếc qua cũng biết đó không đơn thuần là mời rượu, giữa hai chén rượu là luồng đại lực đủ ép một người thành bụi.

Thân thể Ngạo Thiên dần phát ra lục quang nhàn nhạt, chính là đặc thù của Lan Nhĩ Phi Na Thanh tâm pháp, cánh tay Thiết Tiêu hơi run rẩy, dĩ nhiên chân

lực của hắn không chống nổi Ngạo Thiên, bờ vai trái cơ hồ không chịu nổi áp lực.

Tô Thiếu ở trên tường lên tiếng: “Ngạo Thiên này xem ra lợi hại nhỉ.”

Cửu U ma thần đáp: “Tự nhiên, trước đây Ngạo Thiên chỉ biết dựa vào mưu kế và thế lực, giờ thì có đủ tư cách nói chuyện thực lực rồi, tầng thứ mười hai ma công cũng đã luyện xong.”

Tô Thiếu hỏi: “Ma công đó lợi hại lắm sao?”

“Đúng, rất lợi hại nhưng nếu không phối hợp với cây kiếm tốt thì ta không sợ.”

“Thế nào mới là kiếm tốt?”

Cửu U ma thần định lên tiếng nhưng phát giác có chuyện không ổn, vội

chuyển chủ đề: “Cẩn thận, đừng động, có người tới.” Vừa nói xong thì một bóng màu lam từ dưới xẹt lên, đứng ngay chỗ Tô Thiệu ẩn thân.

Bức tường không lớn lắm, phía trước lại nhìn xéo xuống được, chỗ Tô Thiệu ẩn mình là tốt nhất nên hầu ai đó muốn nghe lén đương nhiên sẽ chọn vị trí đó, bóng màu lam định chọn, lại không biết có người đang nghe lén nên tốc độ nhanh phi thường.

Cửu U ma thần hình nha đã phát hiện nhưng không phản ứng gì, chỉ đề tỉnh: “Ở phía sau.”

Tô Thiệu ngoái lại, vừa hay bóng lam bổ vào, theo ý thức gã giang hai tay ra định đỡ, không ngờ lại thanh ôm lấy bóng lam, lại thêm lực đạo cực lớn nên

không ngồi vững được, ngã ngửa ra.

“Bịch”, hai người ngã xuống gốc cây, bóng lam lao vào gã tuy là cao thủ nhưng không tưởng tượng được lại xảy ra chuyện này, tốc độ hạ xuống không chậm tí nào, trong nháy mắt, Tô Thiếu cảm giác môi gã bị một vật ấm mềm áp lên.

Dựa vào ánh đèn trong đình, Tô Thiếu nhìn rõ thân thể phía trên mình chính là Lam Nhận, môi gã đang dính chặt má nàng, cảm giác ấm áp từ đó mà ra.

Tức thì gã thấy tim như ngừng đập, mắt mở lớn hết cỡ cơ hồ không tin nổi, hai con mắt màu lam cũng đang bàng hoàng nhìn gã, thời gian đọng lại giữa hai người, ngay cả nụ hôn lên má cũng quên luôn.

Hai người còn đang kinh ngạc thì hai hộ vệ gần nhất quát to: “Người nào?”

Tô Thiều không nói gì, tay trái ôm lấy eo Lam Nhận, tay phải nhanh nhẹn tề khởi U Nham kiếm, nháy mắt đã đằng không bay lên, nhanh chóng rời khỏi Phù Hoa sơn trang. Mọi thứ đều diễn ra thuận lợi, còn thuận lợi thế nào chỉ mình Cửu U ma thần rõ.

Dưới trời đêm ngàn sao lấp lánh, vàng trắng sáng soi, gió nhẹ mơn man, U Nham kiếm của Tô Thiều dần thoát khỏi hai hộ vệ, ôm Lam Nhận trong tay mà cảm nhận thân thể ấm áp.

Cùng lúc, Lam Nhận rút ra một cây đoản đao chém vào yết hầu gã...tu vi Cửu U ma thần đến cỡ nào, làm gì có chuyện dễ dàng giết gã nhưng lại cố ý để

gã tránh được một đao trí mệnh nhưng bả vai cũng bị dính một vết thương. Tức thì gã cảm giác rất đau, bất giác buông cánh tay ôm Lam Nhận.

Máu chậm chậm chảy ra nhưng thấy Lam Nhận đang rơi xuống, gã bất giác quay lại hét lớn với ma thần: “Mau cứu nàng.”

Cửu U ma thần không đáp, chuyển hướng dùng tốc độ thật nhanh hạ xuống, lại ôm lấy Lam Nhận, xoay hai vòng rồi chậm chậm đáp xuống một khoảng rừng, chúng quanh toàn là đất trống.

Vừa đáp xuống, Lam Nhận lại vung tay phải, cây đoản đao chém tới, Tô Thiếu bật lùi lại, quát lớn: “Ôi, cô điên rồi, ta vừa cứu cô.”

Lúc này vẻ mặt Lam Nhận khó coi

đến cực điểm, nếu ánh mắt có thể giết người thì Tô Thiếu đã chết hơn trăm lần, nàng cầm đoản đao trong tay, tức giận: “Tên đang chết, sao ở đâu cũng thấy người, ai cần người cứu, từ giờ trở đi tốt nhất người tránh ta xa một chút, ta vĩnh viễn không muốn thấy mặt người.”

Tô Thiếu lấy làm kì quái: “Nhưng vừa....vừa...nãy...”

Lam Nhận càng điên tiết, giậm chân: “Câm mồm cho ta, vừa nãy không xảy ra gì hết, không có gì, người phải quên hết chuyện hôm nay, nếu dám nói với người khác, bản cô nương có chết cũng không tha cho người.” Nói xong quay người bước đi, không lí gì đến Tô Thiếu.

Gã nhìn theo bóng nàng dần biết mất, lắc đầu....

Cửu U ma thân phong bế canh tay phải, vừa bế huyết ngăn máu chảy vừa nói: “Có biết vì sao ả hận ngươi thế không?”

Tô Thiếu lắc đầu: “Con mẹ ngươi, ta mà biết còn đứng đây làm gì.”

“Vì ả yêu người khác, còn ngươi vĩnh viễn không xuất hiện trong lòng ả.”

“Là ai?”

“Lí Lăng.”

Tô Thiếu hơi ngần người, gã nhớ lại khoảnh khắc trên tường, nụ hôn đó đời này kiếp này chắc chắn không thể quên được.

Cửu U ma thân lại nói: “Lí Lăng rất có địa vị trong tam giới, võ công lại cao, chẳng trách có người thích, còn ngươi thì sao? Chẳng có gì hết, không địa vị, không

quyền lợi, chỉ là một tiểu tử vô danh, một thiếu gia lưu manh, ai thích nổi? Nếu người vĩnh viễn thế này ắt vĩnh viễn là một kẻ thất bại.”

Tô Thiếu có phần hoang mang, không biết Cửu U ma thần nói đúng hay sai, đúng, gã không thể bì với Lí Lăng, gã chỉ là một tiểu tử vô danh, trong mắt người khác thì có gì ngoài bản chất lưu manh, du côn, một người vô cùng bình phàm. Những người như thế căn bản không có ai thích.

Trong lòng gã cảm nhận được mùi vị cô độc, mát mát, gã chỉ là người bình phàm, vì sao lại cuốn thân vào vòng tranh bá, vì sao lại đi yêu một người con gái không nên yêu, phiền muộn trong lòng bật thành tiếng hét: “Ta phải làm sao.”

Cửu U ma thần cười vang: “Ha ha, người cần làm đơn giảm lắm, nghe theo ta, ta sẽ cho người tất cả quyền lợi, địa vị, biến người trở thành bậc nhân thượng nhân, có được tình yêu muốn có.”

“Được, ta nghe người, người nói sao ta sẽ nghe vậy.”

Cửu U ma thần không cười không nói, giờ thì hắn không cần phải cướp đoạt thân thể này nữa bởi ý chí đã triệt để bị phá nát, linh hồn Tô Thiệu chỉ còn một mình ma thần hắn, thân thể này cuối cùng cũng thuộc về hắn. Đưa đôi mắt đỏ lòm như máu nhìn bầu trời đêm, khoe miệng hắn lộ ra nét cười, xưa kia hắn có năng lực diệt thế nhưng vì một lời dự ngôn sai lầm mà mất đi năng lực đó nhưng như thế chưa phải là kết thúc, bây

giờ hẳn lại quay về tam giới.

Cũng là ma nhưng con đường Liễu Dật đi gặp ghênh, chàng thành ma hoàn toàn vì tức mệnh an bài nhưng ma chỉ là danh xưng còn trái tim chàng vẫn mãi thiện lương.

Cuối cùng Tô Thiếu cũng vứt bỏ thiện lương, đầu thân cho ma thần, đọa lạc nhập ma, trở thành vạn ác tâm ma, vì quyền lợi, dục vọng, dã tâm, vì muốn đoạt được tình yêu mà thành ma, mà báo phục tam giới.

Lại nói về Lam Ảnh ở trong đình, hai hộ vệ quay lại báo: “Bẩm đế quân, hai người vừa nãy tốc độ quá nhanh, bọn thuộc hạ không đuổi kịp.”

Hắn phát tay, ra ý cho hai người lui xuống, đưa mắt nhìn Ngạo Thiên và

Thiết Tiêu đang tỷ thí chân lực, đột nhiên nảy ra ý định, sao không để cho hai bên lưỡng bại câu thương còn gã đi thu thập tàn cục?

Lục quang quanh mình Ngạo Thiên càng lúc càng sáng, mồ hôi ướt đầm trên đầu Thiết Tiêu, thân thể tỏa ra bạch quang, chỉ chừng cạn chén trà nữa, thắng phụ sẽ phân.

Lam Ảnh nhàn du quan sát, Hỏa Phượng đứng cạnh Ngạo Thiên lên tiếng: “Cứ đánh thế này, để quân nhất định thích xem kịch hay, đến cuối cùng người thu lợi e là ngài mất thôi.”

Ngạo Thiên đang tỷ thí nội lực hình như nghĩ thông, nội lực đột nhiên đề thăng, rồi thu lại, uống cạn chén rượu: “Phượng Hoàng phu nhân quả thông

minh...” Lão vừa khen Hỏa Phượng vừa liếc nhìn Lam Ảnh, thầm nhủ: “Hiểm thật, vì xung động nhất thời mà quên mất tên thần bí này.”

Thiết Tiêu cũng nghĩ ra, lau mồ hôi rồi quay lại chỗ ngồi, Quỳnh Phách hết sức kinh ngạc, tu vi của Thiết Tiêu không kém lão bao nhiêu mà Ngạo Thiên chỉ đấu chân nguyên thôi đã thành như vậy, xem ra tu vi của Ma môn chủ nhân tăng lên không ít.

Lam Ảnh nhìn Hỏa Phượng, thầm mắng: “Thiên Long thần đàn không thể không đề phòng, những kẻ càng trầm mặc càng đáng sợ.” Rồi cười vang: “Ha ha, các vị thủ lĩnh kiến cười chê rồi, chuyện này mỗi không chọc tay vào được, các vị đấu nhau, mỗi có muốn ngăn cản cũng hữu

tâm vô lực.”

Ngạo Thiên bật cười: “Đế quân khiêm nhượng quá, nào, Ngạo mỗ kính một chén...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 162: Tham Phá Thiên Đạo, Nhập Kiếm Đạo ...

Ngạo Thiên dùng chân lực mãnh liệt của Lan Nhĩ Phi Na Thanh tầng thứ mười hai dấy lên một làn tử thủy xạ vào Lam Ảnh, nước thì sao có thể đả thương người nhưng trong tay lão lại thành lợi khí không gì không xuyên qua, chỉ cách có một trượng, bạch quang xé không khí

rền rết, nháy mắt đã đến trước Lam Ảnh.

Vẻ mặt họ Lam vẫn giữ nét cười tà dị, tay phải xoay chuyển cực nhanh, uyển chuyển dấy lên tàn ảnh, trông thì chậm nhưng thực ra nhanh đến mức mắt thường khó lòng phát hiện, chén rượu trắng tinh bay lên, cổ tay khẽ chuyển, tửu thủy như mũi tên an nhiên rớt vào trong.

Hắn bật cười, uống cạn: “Rượu ngon, rượu ngon. Ngạo Thiên môn chủ khách khí quá, Thiên Cực tinh cung chỉ là một phái nhỏ, môn chủ lại xem trọng như vậy, đúng là được mến mà kinh hãi.” Tuy Lam Ảnh có ý gạt mọi chuyện qua nhưng ai cũng thấy vừa rồi Ngạo Thiên đã động chân lực, nếu đổi lại là mình e rằng không thể ung dung tiếp được như hắn.

Sắc mặt Ngạo Thiên thoáng cười rồi

lại khôi phục như thường: “Đề quân quá khiếm tốn rồi.” Nói vậy nhưng lại đưa mắt ra hiệu cho Thiên Long.

Thiên Long hiểu ý gật đầu, y biết Ngạo Thiên hiện rất có hứng thú với Lam Ảnh nhưng ngại Quỳnh Phách nên không tiện xuất thủ thăm dò, y cũng muốn thử xem công phu Lam Ảnh đến đâu.

Lam Ảnh lại tiếp tục: “Thiên Cực tinh cung thừa mông các vị yêu quý, hôm nay không ngờ mời được cả các vị tông chủ chính, ma lưỡng đạo, thật là vạn hạnh, nếu có chỗ nào không phải mong được các vị bỏ quá cho.” Lam Ảnh lại nói thêm mấy câu khách sáo, hẳn biết kịch hay sắp được diễn, người chính, ma lưỡng đạo vẫn chưa động thủ hiển nhiên đang rất hứng thú với mình...chỉ là ai sẽ

là kẻ đầu tiên ném mùi đây.

Cùng lúc, Thiên Long đứng dậy, ôm quyền nói: “Thiên mỗi một lòng truy cầu võ đạo, rất thích cùng cao thủ quá chiêu, nếu để quân không ngại tứ giáo, có thể cho Thiên Long biết được phân lượng của Thiên Cực tinh cung.”

Y không then là kiêu hùng, không cần dài dòng, trực tiếp nói ra suy nghĩ, nhưng mọi người ở đó đều cho là yêu cầu bình thường.

Lam Ảnh cẩn thận quan sát, đối thủ mặc áo dài màu lam, da mặt hơi ngăm đen, mắt ti hí mày rậm, mới nhìn tưởng là mãng phu nhưng ai để tâm tất biết đó là biểu hiện của kẻ gian tà.

Hắn bật cười đứng dậy: “Thiên Long môn chủ khách khí quá, Thiên Cực tinh

cung chỉ là một môn phái nhỏ, sao dám cùng bậc cao thủ như môn chủ quá chiêu...Nhưng môn chủ đã yêu cầu như vậy, Lam mỗ không đành cự tuyệt, phải phụng bồi vậy.” Nói rồi rảo bước ra ngoài.

Thiên Long toan quay mình đi theo thì Hỏa Phượng kéo tay: “Cẩn thận, hắn không phải dễ trêu đùa, bằng không đã không dám lớn mặt mời chúng ta đến.”

Thiên Long gật đầu: “Được, ta biết.” Rồi bước ra ngoài vãn đình.

Khoảng sân khá rộng, nếu không hai người đấu với nhau tất khiến mọi thứ loạn xạ.

Lam Ảnh mỉm cười: “Mong Thiên Long môn chủ thủ hạ lưu tình, mời.” Song thủ chấp ra sau lưng, đợi Thiên

Long ra tay.

Thiên Long vung cả hai tay, trong tay là hai lưỡi đoản kiếm dài chừng một xích, thân kiếm cong queo, điêu khắc hai con rồng, nếu không vì có hai cạnh sắc lẹm, có lẽ đó không được coi là kiếm.

Y không dùng trường kiếm mà dùng luôn pháp bảo đặc ý nhất để thử tu vi của Lam Ảnh: “Đế quân, sao không dùng kinh khí?”

Lam Ảnh mỉm cười: “Lam mỗ có đủ tự tin tiếp Thiên Long môn chủ mấy chiêu mà không cần binh khí.” Tuy lời lẽ rất khách khí nhưng ai nấy đều nghe ra vẻ cuồng ngạo, đối mặt với liên minh ma đạo mà hắn dám buông những lời như thế khiến ai nấy phải đánh giá lại.

Dẫu sao Thiên Long cũng là người

lập ra Thiên Long thần đàn, thể lực đã được ma đạo thừa nhận, tuy không hùng mạnh như Ma môn nhưng tu vi của y cũng vượt xa tưởng tượng, Song Long dẫn y đang cầm Ngạo Thiên đã thấy qua hai lần, một ở kì Tam giới luận võ và lần này.

Tính khí của y làm sao nuốt trôi được mấy lời cuồng ngạo, tự đại đến thể của Lam Ảnh: “Đế quân đã tự tin thế, Thiên Long xin đắc tội.” Song thủ nhanh nhẹn tung ra, hai cây đoản kiếm màu vang xoay quanh thân tốc, tốc độ càng lúc càng nhanh, sau cùng hình thành một vòng tròn quanh mình y.

Quang mang trong mắt Lam Ảnh lóe sáng, gió lửa tới thổi tung tà áo, chân nguyên mãnh liệt kéo theo thượng cổ ma

khí, từ chân trời hắc khí vô tận loáng sau đã phủ kín đất trời, che lấp thình không, sát lục và mùi máu tanh mênh mang trải ra, theo làn gió, lá khô ngợp trời bay múa quanh mình hắn.

Không chỉ Thiên Long kinh hải mà các vị môn chủ trong đình cũng thế, không ngờ người trẻ tuổi như Lam Ảnh lại triệu hoán được ma khí mạnh đến thế, khiến họ nhớ đến một người: thành chủ Vĩnh Hằng chi thành.

Ngạo Thiên biết thành hcur Vĩnh Hằng chi thành đã bị phế, không thể xuất hiện, còn tên thanh niên này luận về sức mạnh, khí thế, tu vi đều không thấp hơn, ít nhất cho đến hiện giờ chỉ cần hắn xuất một chiêu là đoán được tu vi cao thấp thế nào, chắc chắn hắn là địch thủ đáng

sợ nhất bởi hắn biết dùng đầu óc hơn Liễu Dật.

Thiên Long xuất thủ nhưng lại dùng pháp bảo, song thủ phát lên, quang hoàn quang eo xạ ra hai dải hào quang dài ba xích, nhìn kì giống như hình rồng đang uốn lượn bổ vào Lam Ảnh, tốc độ không quá nhanh nhưng chung quanh hai đạo long hình kiếm khí, không khí bị đốt nóng, hiển nhiên bảo vật này có thuộc tính của lửa.

Nhìn tuy chậm nhưng các vị môn chủ trong đình đều biết là ảo ảnh, hơn nữa khí tức của bảo vật này đủ khả năng thiêu hủy bất cứ thứ gì, đừng nói chạm vào, chỉ cần cách người ba xích cũng bị nướng chín.

Lam Ảnh cũng hành động, tay phải vẽ

một vòng lên không, một đạo quang đao trắng toát lấp lánh như hình thành thực chất, tựa có tựa không, hấn quát lớn: “Thập Tự Tinh Đao.” Tay phải nhanh chóng lia ngang, hào quang trắng xóa hình thập tự lóe lên trước mặt hắn rồi biến mất.

Hai đạo long hình kiếm quang đang bay lượn trên không đột nhiên ngừng lại, thập tự quang lóe lên thì kiếm quang cũng tan biến, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Thập tự quang như ngàn sao lấp lánh, liên tục lóe lên tạo thành vô số tàn ảnh, lướt qua mình Thiên Long, chấn nát một cây đại thụ vừa người ôm phía sau.

Thiên Long thu hai tay lại, hai thanh đoản kiếm quay lại tay, cảm thấy vô cùng

kinh ngạc, rõ ràng đao quang vừa lướt qua thân thể mà không hề thụ thương, tu vi của Lam Ảnh không biết đã đến trình độ nào?

Ma khí trên không dần tan đi, song thủ Lam Ảnh vẫn chấp sau lưng: “Môn chủ bỏ quá cho, Lam mỗ đã hơi quá đáng.” Nói đoạn quay mình bước sang mé khác của tòa đình, tịn không quay lại bàn chính, ma lưỡng đạo ngồi.

Tiếng cười của hấn ngập vể thần bí, sau cùng chỉ còn lại mấy vị môn chủ của chính, ma lưỡng đạo. Ai nấy đều yên lặng trước trận chiến vừa rồi, ngay cả Ngạo Thiên có được tầng thứ mười hai ma công nhưng dựa vào cây đao của Lam Ảnh chắc lão cũng không tiếp nổi.

Tất cả xảy ra như vậy, ở một thế giới khác, họ có bình yên không?

Hỗn Độn tiên cảnh, mười lăm năm sau, ở tam giới mới là mười lăm ngày.

Gió vẫn dìu dịu lùa qua bên mình, trên không thì thoáng lại có mây trôi, ánh nắng vẫn chiếu rọi thảo nguyên như trước, kì trân dị thú, điều vũ hoa hương. Đây là ngọn núi cao nhất trong Hỗn Độn tiên cảnh, nơi Liễu Dật thích hơn cả, ở đó chàng cảm nhận được sinh mệnh vạn vật và sức mạnh ẩn trong hỗn độn. Tất cả đều chân thực, chàng ở đây lâu như vậy để suy nghĩ một vấn đề.

Chàng đã mất mười hai năm cố đưa Lan Nhĩ Phi Na Thanh lên tầng thứ mười ba, Diệt thế tầng nhưng lại cảm giác tâm pháp này có chân nguyên mãnh liệt như

thể, không sử dụng thật lãng phí.

Trước đây chỉ đạt đến tầng mười hai, chí ít có thể phối hợp với Bi Tứ Thức, tuy chân nguyên không thể so với tầng mười ba nhưng có kiếm thức hoàn mỹ bù lại. Giờ đã đẩy tâm pháp lên tầng mười ba còn...Bi Mộng kiếm lại không thể mang lại kiếm ý, cũng không thể sử dụng Bi Tứ Thức nữa.

Chàng đang cố giải đáp câu hỏi kiếm thức thể nào mới là lợi hại nhất?

Gió lùa qua thân thể mang theo mùi hương hoa, chàng lục tìm trong kí ức, một người không biết sử dụng kiếm, một người từng dùng kiếm rồi vì kiếm trở lại kiếp trước, đột nhiên câu chuyện trong trí nhớ khiến chàng ngừng lại ngẫm nghĩ, là lúc thu phục Long Viêm, kí ức đó, đúng,

phải buông lỏng toàn thân.

Chàng từ từ đặt kiếm lên hai chân, chậm chậm thả lỏng...tiến vào cảnh giới không có ý thức nhưng trong lòng vẫn vương vấn câu hỏi, kiếm thức tối cao là gì?

Dần dần, Lan Nhĩ Phi Na Thanh tâm pháp dấy lên theo tâm nhưng không phảo do Liễu Dật khống chế, tâm khởi khí ý, ý động tâm tùy, chàng rút Bì Mộng kiếm ra, chân nguyên mỗi lúc một mạnh hơn nhập vào thân kiếm khiến hồng quang và tử quang tỏa ra, hai đạo hào quang âm áp dị thường, từ nhạt thành đậm rồi biến hình, một đạo hào quang là Long hoàng, đại biểu của sức mạnh, một là thân thể của Long Viêm, đại biểu của hỏa diễm. Chàng mở bừng mắt, trường kiếm chỉ lên

trời, cánh tay khê động, thân kiếm đen nhánh từ trên kéo xuống thành một vòng tròn hoàn mỹ.

“Soạt”, kiếm lại được tra vào vỏ, trên không trung mây đen dày đặc, khí tức cuộn cuộn, hai đạo long ảnh lấp lánh, một dải bạch quang từ trên trời hạ xuống, chạm vào địa mạch thì có tiếng sấm, mặt đất rung động, thỉnh không hiện ra một vết nứt, hào quang trắng xóa chói lòa xuất hiện trước mắt chàng.

Hồi lâu sau, hào quang tan đi, mây đen trên không tản mát, dương quang lại hiện lên, thổi ra tầng làn gió ấm áp, chàng cầm trường kiếm, thở dài: “Té ra mọi thứ đơn giản như thế, rốt cuộc chúng ta theo đuổi điều gì, phản phác quy chân, khi đến cực hạn lại quay về khởi điểm,

kiếm vốn vô chiêu, toàn do người ta tự thêm vào thành ra phiền phức, vạn vật cứ nhanh là không phá được, lực không hẳn là mạnh, kiếm thức mạnh nhất lại là Vô Thức.”

Nhìn cây kiếm trong tay chàng lắc đầu, muốn nhanh phải có Lan Nhĩ Phi Na Thanh tâm pháp thôi động, muốn mạnh phải có Bát Hoang thần long mà hiện tại mới thu phục xong nhị long, xem ra muốn đối phó với Thần giới còn cần một khoảng thời gian nữa, bất quá...đó chỉ là sớm muộn, chỉ cần có đủ sức mạnh của Bát Hoang thần long sẽ đủ khả năng đấu với Thần giới.

Chẳng qua...trước khi xảy ra chuyện đó, e là Thần giới đã hạ thủ, lẽ nào phải trốn tránh? Không... cuồng bạo chi

huyết trong tim chàng trời dậy, sẽ từ từ tìm lục long nhưng nhất định phải thoát khỏi không gian này, bằng không sẽ an trí bọn Lang Vương thế nào? Cũng sẽ không phải với cả các bằng hữu khác.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, chàng lại nhớ tới Thất Nguyệt, mười hai năm nay từ khi kí ức xa xưa được thức tỉnh, chàng một mực chìm trong Lan Nhĩ Phi Na Thanh tâm pháp để tìm đột phá và đi tìm kiếm thức, giờ đều đã xong, chỉ cần tìm được Bát Hoang thần long để cường hóa Bi Mộng kiếm. Thất Nguyệt thì sao? Có phải tiếp tục giả bộ chưa nhớ ra không?

Từ khi khôi phục kí ức, Liễu Dật vẫn chưa nói với nàng, vẫn giả bộ như chưa khôi phục, mười hai năm nay khổ tâm tu luyện, rốt cuộc cũng thành công nhưng

giờ cũng nên cho nàng biết chân tướng.

Thở than một hồi, chàng có cảm giác bất lực, với Thất Nguyệt chàng biết nói gì? Nếu có kiếp sau xin nguyện dùng đèn bời, còn kiếp này...coi như hữu duyên vô phận.

Ý tùy tâm chuyển, kiếm tùy ý khởi, đập kiếm bay lên không trung, ngược nhìn trời rộng, chàng không khỏi cảm khái vô hạn, đúng vậy, trước khi mất kí ức chàng vẫn cho mình còn trẻ, đột nhiên già đi bảy ngàn tuổi, thống khổ, bi thương và cả tình yêu trong ngàn ấy năm khiến chàng không còn thấy niềm vui trong mười hai năm qua.

Chuyển hướng hai lần, chừng một khắc sau chàng đến căn nhà gỗ.

Nhẹ nhàng đáp xuống, chàng thấy

Thất Nguyệt đang ngồi trong khoảng sân rộng ba trượng, dài bốn trượng cạnh căn nhà gỗ, trong sân đầy những viên đá các màu, hết sức đẹp đẽ, đó đều do nàng mang từ bên ngoài vào. Chàng từng hỏi nàng vì sao mang theo thì nàng đáp đợi đến khi đầu bạc để xem đá nở hoa, hoa có bảy màu.

Nhưng mười lăm năm đã qua, nàng vẫn chưa già mà trong Hồn Độn tiên cảnh này càng lúc càng trẻ ra, dung nhan không thay đổi, làn da càng mịn màng hơn, giống như một nha đầu mới khoảng hai mươi tuổi, tựa hồ vận mệnh đã chú định nàng vĩnh viễn bất lão, vĩnh viễn không có ngày hai người được cùng nhau.

Liễu Dật mỉm cười khỏ sở: “Ồ, nàng

làm gì vậy?”

Thất Nguyệt quay lại đáp: “Xem chỗ đá này đi, vừa nãy muội nghĩ không biết khi nào thì nở hoa.”

Liễu Dật lại lắc đầu: “Được rồi, đừng ngốc nữa, đá sao có thể nở hoa?”

Thất Nguyệt có vẻ không cao hứng: “Ai nói vậy, muội tin đá nhất định nở hoa, lâu dài cũng có sao, còn sau đó thế nào thì quên đi vậy.”

Liễu Dật cười: “Nàng....”

Không đợi chàng nói tiếp, nàng đã cắt lời: “Hiện giờ ngày nào huynh cũng ra ngoài tu luyện, sao rồi? Có tiến bộ không?”

Liễu Dật gật đầu: “Cũng coi là có chút tiến bộ.”

Cung lúc có một người tới, đúng là

người, giống hệt bọn họ, có tay chân, mặt mũi, chẳng qua sau lưng có đuôi, đôi tai cũng nhọn hơn.

Quái nhân này là hàng xóng của chàng và Thất Nguyệt trong mười hai năm nay, tên Địa Thử, là tu luyện giả của yêu tộc, suốt ngày lang thang trong rừng tìm thức ăn, có thời gian thì qua chơi, nhưng lần này xem ra không phải vậy.

Địa Thử chạy tới: “Thất Nguyệt cô nương, Liễu Dật công tử, lần này chúng ta phải chuyển nhà rồi...”

Thất Nguyệt đứng dậy, đến bên Liễu Dật hỏi: “Sao phải chuyển nhà?”

Địa Thử đáp: “Các vị không biết sao? Ban ngày tôi kiếm ăn ở hậu hoa sơn nhưng hôm nay thấy nhược thủy trong hắc đàm dâng cao cả trượng, không hiểu

chuyện gì định xuống xem song lại nghe thấy tiếng kêu vô cùng đáng sợ, dọa chết tôi thôi....” Vừa tả lại vừa tỏ vẻ khoa trương.

Thất Nguyệt hỏi: “Nhược thủy là gì?”

Địa Thử nói tiếp: “Cô nương không biết nhược thủy? Là một loại nước vô cùng kì quái, ngay cả lông chim cũng không nổi được, đáng sợ vô cùng, giờ ngày nào cũng dâng cao, tôi thấy không đầy mấy ngày sẽ dâng lên tận đỉnh núi, nhấn chìm tất cả, chúng ta phải tìm nơi khác, loại ước đó nhấn chìm được tất.”

Liễu Dật vừa ngẫm nghĩ vừa lẩm bẩm lại hai chữ nhược thủy, đột nhiên hỏi Địa Thử: “Vừa nãy, Thử huynh nói gì, tiếng gầm đáng sợ ư? Có giống tiếng

rồng kêu không?”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 163: Thiên Thiên Cá Dạ, Tại Na Nhai ...

Chàng biết nói gì, biết làm sao với tính cách cố chấp ấy? Với những gì đã trải qua chàng biết yêu cầu gì? Chuyện lòng trong chuyện, nàng không dám mơ mộng xa xôi, người ngay bên mình còn không thể nữa là, mọi mâu thuẫn, mọi điều không nên ấy lại phát sinh ngay trên mình một người.

“Rồng? Cái gì rồng cơ, đừng nói rồng, mèo thôi cũng khiến tôi sợ rồi, toi

làm sao biết được nó gọi là gì, nghe tiếng đã run cầm cập trong lòng rồi, mồ hôi lạnh túa ra, còn nghĩ ngợi được gì nữa.” Địa Thử vừa nói lên cảm thụ vừa giải thích tiếng kêu đó.

Trong lòng Liễu Dật lại có ý nghĩ khác, tinh linh Long Viêm sống ở nơi nóng nhất vậy tinh linh khổng chế thủy nguyên tố có sống ở nhược thủy không, nếu mà đúng thì đã thu phục được tam long trong Bát Hoang thần long, trong kí ức của chàng quả thật có chỗ liên quan đến nhược thủy, nhưng không ở tam giới, hóa ra lại ở thế giới này, đúng là vô tình có được không phải phí công.

Chàng lại hỏi: “Vậy nhược thủy Thử huynh nói đó ở sau núi?”

Địa Thử đáp: “Đúng, trước đây còn

chưa nhận ra nhưng mấy ngày nay, nhược thủy ngày càng lên cao, chỉ mấy ngày nữa sẽ thôn tính hết nơi đây, xem ra ngày tàn của thế giới này đến rồi.”

Liễu Dật trấn an: “Đừng lo, tại hạ đi xem thử, sự tình nhất định có nguyên nhân, không thể xảy ra vô duyên vô cớ được.”

Thất Nguyệt cũng nói: “Muội đi cùng.”

Liễu Dật mỉm cười: “Nguy hiểm lắm.”

Thất Nguyệt nói: “Không sợ, bao nhiêu năm nay, tu vi của muội đã tiến bộ nhiều, chỉ không biết huynh thế nào, đã dạy bao nhiêu thứ như vậy, học hành đến đâu thôi.”

Liễu Dật lắc đầu ngán ngẩm: “Được,

cùng đi.” Đoạn tuốt kiếm ra, thả nổi trên không, cười đùa: “Phu nhân, mời.”

Thất Nguyệt mỉm cười, đứng lên Bi Mộng kiếm, Liễu Dật cũng nhay lên bay thẳng vào không trung theo hướng Địa Thử đã chỉ. Phía sau núi cách chỗ hai người cư ngụ không xa, chẳng qua sơn phong liên miên tạo thành vòng vây, ở giữa có một đầm nước, vì nước nông nên không khiến Liễu Dật chú ý, giờ nghe nói đó là nhục thủy, mỗi ngày chàng đều bay qua thành ra sinh lòng hiếu kì.

Thất Nguyệt nắm tay chàng, chàng hơi tránh nhưng vẫn bị nắm lấy, nàng có vẻ không vui: “Huynh tránh cái gì, muội có ăn thịt huynh đâu.”

Chàng cười bất lực, biết phải nói gì với nàng? Chỉ biết rằng chàng đã thiếu

nàng quá nhiều.

Cự li không xa lắm, chỉ mất chừng một khắc hai người đã đến nơi, chậm rãi hạ xuống, đó là một thung lũng thiên nhiên, nước ở giữa như được trút vào, có điều làn nước không có mấy may sinh cơ, giống hệt đầm nước chết, hoàn toàn không gợn sóng.

Thất Nguyệt và Liễu Dật đứng trên bờ, nhìn làn nước đen ngòm, nàng lên tiếng: “Đây là nhược thủy?”

Liễu Dật gật đầu: “Đúng vậy.”

Thất Nguyệt tiếp tục: “Muội thấy cứ như làn nước chết, chúng ta từ ngoài nhìn vào, mấy ngọn núi này đều cao cả trăm trượng, hiện tại đứng giữa vùng núi, lẽ ra đầm nước phải sâu lắm.”

Liễu Dật không đáp, bẻ một nhánh

cây từ cây cổ thụ cạnh đó quay ra mười trượng, cành cây vừa chạm vào mặt nước liền chìm luôn, tốc độ chìm cực nhanh.

Liễu Dật giải thích: “Nàng thấy không? Đó là nhược thủy, không vật gì trên đời có thể nổi bên trên được.”

Lúc đó từ trong rừng vang lên tiếng quái vật gầm rít, tăng thêm màu sắc cho làn nước chết chóc, vô tình khiến người khác có cảm giác sợ hãi, Thất Nguyệt đột nhiên thấy dưới chân lạnh lạnh, hình như có gì đó, cúi xuống nhìn thì ra làn nước đen đã dâng đến, nàng lấy làm kì quái vì sao chân mình có nước mà Liễu Dật thì không, vì sao nhỉ?

Nàng hỏi: “Thư sinh, huynh xem, hình như nước này cũng “sống”, sao lại chảy đến chân muội còn dưới chân huynh

không hề có?”

Liễu Dật cúi đầu nhìn, quả nhiên dưới chân nàng nước như đang dâng còn dưới chân mình không có nửa giọt, trong lòng máy động: “Không ổn, lùi lại mau.”

Nhưng lời cảnh cáo đã chậm một bước, nước dưới chân Thất Nguyệt như hai cánh tay kéo nàng xuống, nháy mắt đã chìm trong làn nước đen, mặt nước chỉ dấy lên một chút gợn sóng rồi lại yên tĩnh, phẳng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thoáng chốc, đầu óc chàng chìm xuống, chàng không thể yêu Thất Nguyệt nhưng cả mười năm cảm động khiến chàng dần tiếp nhận nàng, hiện tại đột nhiên xảy ra việc thế này khiến chàng trầm mặc, là quái vật gì mà to gan như

vậy, dám cướp người ngay cạnh Chân ma?

Ma tính áp chế suốt mười lăm năm bùng phát dữ dội, sát lục chi tâm trong tầng mười ba Lan Nhĩ Phi Na Thanh tỏa ra sức mạnh đáng sợ, hồng quang bao quanh chàng, thỉnh không cuộn cuộn mây đỏ như máu, gió liên tục gầm rít, cơ hồ như phát ra lời khiêu chiến với hồ nước đen, mái tóc bạc trắng lại rồi bời, như nói lên nỗi đau của Chân ma, tà áo da đen lật phật, đó là thực lực tuyệt đối.

Hai mắt Liễu Dật tỏa ra hồng quang, tay nắm chặt Bi Mộng kiếm, quát to: “Ta không kể ngươi ở đâu, là thần hay ma, nếu Thất Nguyệt tổn thương nửa sợi tóc ta sẽ khiến người vĩnh viễn trầm luân, thế giới này sẽ thành địa ngục của ngươi, nếu

người tự do ta sẽ là người trừng phạt.”

Từ trung tâm đầm nước từ từ hình thành một vũng xoáy xen lẫn những tia điện quang tím ngắt, mọi động vật nhỏ, cành khô quanh đó đều bị xoáy nước hút vào. Xoáy nước như một hắc động có thể nuốt trọn mọi thứ song nhìn vào rất mơ hồ khiến người ta không biết gọi đó là gì?

Liều Dật đặt tay trái lên cán kiếm, tay phải buông xuôi, chàng biết đó là kiếm thức tuyệt diệu nhất, mười lăm năm trước chắc chắn chàng không thể chế đôi đầm nước nhưng giờ có thể chế cả đất trời thì nhược thủy có là gì? Chàng nhìn xoáy nước quát vang: “Ra đây.”

Cùng với tiếng quát, chàng hành động, nháy mắt sau thân hình đã hơi cong

xuống, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, chân nguyên mãnh liệt của Lan Nhi Phi Na Thanh tâm pháp tầng thứ mười ba nhang chóng lan khắp toàn thân, hai mắt của thân kiếm phát ra hồng quang và tử quang, chân nguyên ngưng tụ, trường kiếm đâm ra, tức thì một tràng long khiêu vang rền, một đạo long ảnh màu tím đỏ mang theo nhiệt khí có thể thiêu đốt tất cả lao xuống mặt nước. Nhiệt khí xé đôi làn nước, khiến màu đen dần biến thành hơi nước trắng xóa.

Một tiếng kêu quái dị vang vọng, một con rồng màu lam từ trong đầm nước uốn mình bay ra, giống như Long Viêm mà chàng đã thấy ở hải ngoại, thân thể con rồng này được cấu tạo từ nước nhưng lại có cảm giác như thực chất, nó không có

trảo, chỉ có mình, đầu, đuôi của rồng.

Đáng lẽ chàng phải đại hỉ bởi nó là Long Trạch trong Bát Hoang thần lòng, thuộc về thủy trong ngũ hành, vốn chàng định thu phục từ bảy ngàn năm trước nhưng lại diên trì đến tận bây giờ, vì sao nó xuất hiện ở đây? Có lẽ vì bị dâu bễ nhấn chìm, nó không cam tịch mịch nên lại hiện thế.

Nhưng hiện giờ trong lòng chàng đại nộ, Thất Nguyệt đã không thấy dâu nữa, con nghiệt long này không dám hạ thủ với chàng và hướng vào Thất Nguyệt. Chàng giận đến cực điểm, quát lớn: “Nàng dâu? Không cần biết ngươi có hiểu lời ta nói hay không nhưng nếu không lập tức giao nàng ra đừng trách ta kiếm xuất vô tình.”

Hiển nhiên Long Trạch không coi lời

chàng vào đâu, đôi mắt màu lam sẫm mở to hơn, thân thể uốn khúc, vô số thủy châu nháy mắt đã biến thành băng điểm nhọn như tên bén rít lên vù vù lao với Liễu Dật.

Lan Nhĩ Phi Na Thanh tạo thành một lớp hộ thân cương khí cách thân thể chàng sáu xích, băng tiễn hoàn toàn vô dụng, chạm vào cương khí liền văng đi tứ tung.

Long trạch tịnh không đình chỉ công kích, một mũi thủy tiễn lam sẫm lại xạ tới, tốc độ không có gì đặc biệt nhưng chàng phát hiện không khí quanh mũi tên đang bốc cháy, hiển nhiên mũi tên này cực độc, có tính ăn mòn cực lớn.

Chàng không dám sơ xuất, lại rút Bi Mộng kiếm ra, một kiếm này vô chiêu

nhưng bao gồm ngàn vạn thức, vô thức lại phá được vạn vật, hồng quang lóe lên trước làn nước lam sẫm rồi tan ngay, cây kiếm lại được tra vào vỏ, thủy kiếm loáng sau đã tách làm đôi rớt xuống hai bên, vừa chạm đất liền có khói đen bốc lên, làn nước màu lam thấm vào lòng đất.

Chàng quay đầu lại, quát lên giận giữ: “Nghịch long, Ma chủ ở đây còn không chịu phục.” Rồi một chân quỳ gối xuống, Bi Mộng kiếm cắm vào mặt đất hai xích, song thủ thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh quán thấu vào thân kiếm, quát: “Long Viêm, hóa.” Một mặt của Bi Mộng kiếm chói lòa hào quang tím đỏ, cả cây kiếm liền bị hào quang phủ kín, một tràng long khiếu vang lên, Bi Mộng kiếm hóa thành Long Viêm, một con hỏa long đang

không bay lên, nhiệt khí khiến mặt đất nứt nẻ, nước thủy cũng hóa khí, cây cối bị thiêu đốt, cong queo trong lửa.

Liễu Dật lúc đó không dùng kiếm, chàng đã hiểu được ý nghĩa then chốt của kiếm tu, tiến ắt thành đứng đầu vạn vật, thoái có thể hóa rồng bay lên trời, Bi Mộng kiếm không đơn thuần là một cây kiếm mà là một vật có thể thu phục thần long cho chàng, nói là thần khí cũng không quá đáng.

Càng đứng dậy, mái tóc bạc vũ động, hắc y lất phất, hai mắt phát ra hồng quang, đưa mắt nhìn Long Viêm đang lao vào Long Trạch một cách vô tình, hơn nữa từ từ thôn tính.

Bát Hoang thần long coi Long Hoàng đứng đầu, sau khi hóa thành kiếm tự

nhân hỏa long lên đứng đầu, tiếp theo là Long Trạch, Long Phong, Long Lô, Long Huy, Long Tinh, tộc long do tinh linh sản sinh ra này từ bảy ngàn năm trước chàng đã định thu phục, sau khi Long Hoàng hóa kiếp, lại trở thành thần khí có thể hấp thu bảy con hoang long còn lại. Niết nhân chỉ có một mình nên Bát Hoang thần long chưa bị thu phục.

Một nguyên nhân nữa là hoang long cuối cùng, Long Tinh, không hiểu vì nguyên nhân gì đã hoàn toàn biến mất, cả Thần giới và Niết nhân đều chú ý nhưng không tìm ra, cũng vì vậy mà Niết nhân cảm giác rằng Bát Hoang thần long không đầy đủ, có thu phục được bảy con thì hiệu quả cũng không ra gì, và bảy ngàn năm sau Liễu Dật mới đi thu thập

tám con hoang long.

Giờ chàng không có ý định thu phục con nghiệt long mà chỉ quan tâm đến Thất Nguyệt, rốt lại nàng làm sao rồi, nếu trong lúc gian dối này, ngay cả thê tử giả hiệu mà chàng không không bảo vệ nổi thì lương tâm khẽ khiển trách cả đời.

Chàng không quan tâm đến trận đấu giữa Long Trạch và Long Viêm, cũng không quan tâm nhược thủy có chôn vùi chàng hay không ma chỉ biết nếu Thất Nguyệt xảy ra chuyện gì, chàng không bao giờ đối diện được với chính mình. Thân hình vừa động, chàng lao xuống đầm nhược thủy, vừa tách được khe hở thì chân nguyên siêu cường của tầng thứ mười ba Lan Nhĩ Phi Na Thanh gạt nhược thủy quanh người chàng. Trong

bóng tối mờ hồ, chàng nhìn thấy bóng dáng nàng.

Chung quanh là bóng tối vô tận, chàng muốn gọi to tên Thất Nguyệt nhưng thanh âm vừa thoát ra liền tan ngay, đột nhiên phát hiện rằng dù có bản lĩnh chẻ được thiên địa giờ cũng vẫn cô độc, bơ vơ, đối với vạn vật chàng chỉ biết cảm thán tài năng của đại trí giả, không có ai là mạnh nhất.

Dưới nước một vùng tối tăm, không có sinh mệnh, bên dưới là cát đá và thi thể một số loài động vật không kịp chạy trốn và cây cối bị nước nhấn chìm.

Đột nhiên mắt chàng sáng lên, đúng rồi, ở đó có người, là Thất Nguyệt, đúng là nàng, trang phục của nàng khiến chàng chỉ liếc mắt cũng nhận ra, vội vang lao

tới nhưng tộc bộ bị cản lại nhiều.

Rốt cuộc cự li gần gũi đó lại thành xa lắc, chàng di động đến gần, nắm tay nàng nhưng nàng đã mất tri giác, ôm nàng vào lòng, đem chân nguyên mãnh liệt của tầng mười ba Lan Nhĩ Phi Na Thanh cách li rồi xé không gian nhược thủy.

Thất Nguyệt cũng luyện được tầng thứ chín Lan Nhĩ Phi Na Thanh, có thể dùng lỗ chân lông để đổi không khí nhưng nhược thủy đã khiến nàng hôn mê. Chàng vội thăm mạch, cao hứng như chưa bao giờ cao hứng, ôm lấy nàng: “Kiên trì một chút đi Thất Nguyệt, thụ sinh sẽ đưa nàng ra.” Rồi đằng không bay lên.

Nhưng chàng lại phát hiện tầng thứ mười ba tâm pháp của mình cũng không

thể rời khỏi đây, vạn vật tương sinh tương khắc, không có ý cảnh mạnh nhất. Lần đầu tiên chàng hiểu rằng, ôm Thất Nguyệt thì cũng phải gia tăng cước bộ, đúng, phải nhanh chóng vượt qua khe hở trước khi nó khép lại, bằng không....chàng vĩnh viễn bị nhọc thủy chôn vùi.

Chàng nỗ lực tăng nhanh tốc độ đến đỉnh điểm, Thất Nguyệt thổ ra mấy ngụm nước đen, từ từ tỉnh lại, mỉm cười nói với chàng: “Chúng ta....ở đâu? Dưới nhọc thủy sao?”

Liều Dật gật đầu, tiếp tục lướt về vùng khe hở.

Thất Nguyệt ôm lấy chàng: “Vì sao huynh lại xuống? Hai người chúng ta sẽ đều chết hết.” Nàng gục đầu vào ngực

chàng.

Liều Dật cười khỏ: “Nếu hai người chúng ta cùng chết còn dễ chịu nhưng nếu ta không chết sẽ không tài nào đối diện được với chính mình.”

“Nàng xem, chúng ta đều không chết, chỉ cần đến chỗ không có nước thủy, chúng ta có thể rời khỏi nơi đáng chết này.”

Thất Nguyệt nhìn về vùng sáng, sắc mặt trắng nhợt, cười dịu dịu: “Ha ha, muội không nhớ chúng ta đã mấy lần cùng đối diện với cái chết, có lẽ muội không làm được gì nhưng sẽ cùng huynh đi đến cùng con đường đó.”

Liều Dật lắc đầu: “Không sao đâu, chúng ta sẽ không chết, nàng đừng nói lung tung, cuộc sống của chúng ta mới

bắt đầu vì sao lại nói là đoạn cuối con đường, ta nhất định sẽ đưa nàng ra khỏi đây.”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Thư sinh, chúng ta không cần lừa dối nhau nữa, được không? Từ lúc ngã vào nhược thủy muội đã cảm thấy rất nhẹ nhàng nhưng muội cảm giác được nụ cười của huynh, cũng là niềm thống khổ, quyến luyến của muội.”

Liều Dật dừng phất lại, rồi nói tiếp: “Muội nói gì, Thất Nguyệt, chúng ta đang lừa dối nhau?”

Thất Nguyệt khẽ lắc đầu: “Mười hai năm trước, ánh mắt huynh đã thay đổi, nụ cười cũng đổi, mỗi đêm muội đều nghe thấy huynh gọi tên Cát Lợi Nhi trong giấc mơ, còn việc ở cùng với muội chỉ là ác

mộng của huynh, muội biết kí ức của huynh đã khôi phục từ khi đó nhưng lại không muốn phá tan những gian dối, muốn mơ ước hảo huyền một chút, ngày ngày đêm đêm, muội luôn chìm trong thống khổ.”

Liễu Dật ngừng lại hỏi: “Nàng biết hết ư?”

Thất Nguyệt gật đầu, không dám nhìn vào mắt chàng, vì trong đó là nỗi nhớ nhung Cát Lợi Nhi, nàng đọc được lại càng thêm đau khổ, úp mặt vào sâu ngực chàng.

“Muội không muốn phá tan những gian dối này, nguyện ý chúng ta cứ vĩnh viễn lừa dối nhau, tuy vô cùng mệt mỏi và hư nguy nhưng muội không thể tự tư mãi bởi muội biết huynh đau khổ, thế

giới này không thuộc về huynh, trong khoảnh khắc mất tri giác, muội đột nhiên cảm nhận được thống khổ của huynh, cũng hiểu được tình yêu – có lẽ cần phải bao dung.”

Liều Dật nói: “Đừng nói nữa, ta sẽ đưa nàng ra, không sao đâu, thư sinh đã nói là sẽ đưa nàng ra.” Không hiểu sao chàng chợt nhớ đến câu nói đó.

Thất Nguyệt mỉm cười: “Muội thấy đủ lắm rồi, tuy mỗi đêm đều nghe thấy huynh gọi tên Cát Lợi Nhi, nhưng trong lợc lừa, muội vẫn là thê tử của huynh. Đêm nào muội cũng mơ một cơn ác mộng như nhau, huynh ôm Cát Lợi Nhi còn muội chỉ biết đứng trong cô đơn chúc phúc cho hai người, nhưng...muội nguyện ý.”

Nghe cây này, không hiểu trong lòng Liễu Dật nghĩ gì....Chợt ánh sáng trước mắt càng lúc càng nhỏ, chàng biết khe hở sắp khép hẳn, phải nhanh lên bằng không cả hai sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 164: Tình Hám Thiên Địa, Vạn Vật Bi ...

Hào quang thu hẹp lại dần, Liễu Dật vẫn cố gắng lướt tới, ở trong nhược thủy, bộ pháp của chàng chậm chạp dị thường, dầu cho đã đẩy chân lực lên cực hạn nhưng cũng không thể dẹp bỏ được cản trở, hình như điểm cần đến càng lúc càng

xa và hai người sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi.

Cùng lúc một tràng long khiếu vang lên, tâm thần chàng tỉnh lại, thầm nhủ: “Hồ đồ, sao lại quên mất Bi Mộng kiếm” Qua hơn mười năm tham ngộ đạo tu kiếm chàng đã có thêm hiểu biết, Bi Mộng kiếm hiện giờ không chỉ có linh hồn mà khi Long Viêm gia nhập đã có cả lí trí.

Lam quang lóe lên, một lưỡi kiếm từ phía trên nhược thủy, chính là Bi Mộng kiếm, nhược thủy quanh thân kiếm tách ra hai bên càng lúc càng nhanh, trực tiếp dọn đường cho chàng thoát đi. Chàng đã hiểu Long Viêm đã thu phục được Long Trạch, giờ Long Trạch đang giúp chàng rời khỏi nhược thủy.

Nhược thủy dạt ra để lộ lớp đá dưới đáy, chàng ôm Thất Nguyệt đằng không

bay lên, đáp xuống bờ hắc đàm, đồng thời cây trường kiếm đem nhánh cũng rời khỏi đáy nước, “soảng”, tự động tra vào bao.

Chàng chậm rãi đặt Thất Nguyệt xuống đất, nàng đã uống khá nhiều rượu thủy nên vô cùng hư nhược, vừa thổ ra sắc mặt đã khá dần.

Chàng lắc đầu: “Muội đúng là ngốc, vì sao lại định đi tìm chết.” Chàng hiểu rõ dụng tâm của nàng, tuy mới luyện đến tầng thứ chín Lan Nhĩ Phi Na Thanh nhưng tạm thời cách li rượu thủy thì có thừa, nàng không làm vậy hiển nhiên cố ý tìm chết.

Nàng ngược nhìn, chàng không nói gì, lại ôm lấy nàng, khởi kiếm bay lên không, gió nhẹ mơn man thổi khô y phục

của nàng, dưới ánh nắng, nàng lại rúc đầu vào ngực chàng, hình như định nói gì đó nhưng không thành lời.

Chàng ôm nàng, hỏi: “Nghe lời ta, từ nay về sau đừng làm chuyện ngu ngốc thế này nữa, được không?”

Thất Nguyệt ngẩng đầu nhìn chàng, khẽ gật đầu, có ai hiểu được nàng, nếu vừa nãy nàng chết có lẽ những đau khổ đã kết thúc nhưng vì sao nàng vẫn còn sống? Vẫn phải tiếp tục thống khổ, nàng vĩnh viễn vô lực phản kháng, với yêu cầu của chàng, nàng hình như chỉ đành gật đầu.

Nhẹ nhàng đáp xuống, cảnh vật vẫn thân thuộc như thế bởi căn nhà gỗ này họ đã sống hơn mười năm, là nhà họ, dầu cho không ấm áp nhưng ngập đầy hạnh

phúc, không có tình yêu nhưng vẫn là nhà giữa lúc dối lừa.

Thất Nguyệt vừa xuống liền đẩy Liễu Dật ra, lùi lại vào giữa khoảng sân đầy những viên đá các màu, đột nhiên hỏi: “Thư sinh có oán muội không?”

Liều Dật lắc đầu: “Sao lại nói vậy, ta sao lại oán muội?”

Thất Nguyệt lại hỏi: “Võ công của huynh bị đoạt, kí ức bị mất, phải vào thế giới này, toàn do muội, huynh có biết không? Lẽ nào trong kí ức của huynh không có những điều đó?”

Liều Dật cười trừ: “Ta biết nhưng ta không oán hận muội, ngược lại ta thấy mình thiếu nợ muội quá nhiều.”

Thất Nguyệt lại nói: “Vì thế hiện tại huynh có năng lực chế được thiên địa,

đúng không? Huynh luôn thương hại muội nên mới ở lại thế giới này.”

Liều Dật không nói gì, Thất Nguyệt nói không sai, chàng sớm đã có thể chế được thiên địa để sang thế giới khác nhưng chàng thiếu nợ nàng quá nhiều nên một mực che giấu chỉ hi vọng nàng được vui vẻ thêm một ngày, nhang chàng nào ngờ nàng lại biết đã đã khôi phục kí ức từ mười hai năm trước.

Chàng có thể tưởng tượng mười hai năm nay, nàng sống thế nào, hiểu được cảm giác bị lừa mà vẫn giả bộ hạnh phúc, mười hai năm nay ác mộng chưa bao giờ khỏi nàng, chàng biết nhiều lắm nhưng....lại không biết làm sao bù đắp, chàng chỉ đành tiếp tục diễn cho tốt vai diễn không có kí ức, tiếp tục sống trong

dối trá để lừa nàng.

Thất Nguyệt lắc đầu: “Huynh hận muội? Nhưng mười hai năm nay huynh có biết lòng muội đau thế nào không? Đêm ngày muội đành cố nén nước mắt đừng rơi xuống, cố gượng cười đối mặt với huynh, thư sinh, chúng ta đều đã mệt mỏi rồi, không cần phải lừa dối phượng nữa, được không?”

Liễu Dật đáp ứng: “Thất Nguyệt...ta không....”

Không đợi chàng dứt câu, Thất Nguyệt đã cướp lời: “Không quản là huynh hận hay không, muội đều phải cho huynh biết, mỗi đêm khi huynh gọi tên Cát Lợi Nhi, tim muội như bị kiếm sắc rạch một nhát, Thất Nguyệt không phải là người vĩ đại, tình yêu của Thất Nguyệt

cũng tự tư, trái tim đầy vết thương này giờ đã vỡ tan, chúng ta không cần giúp nhau lừa dối tiếp nữa, huynh đi đi, về thế giới của huynh, thế giới này không thuộc về huynh.”

Liễu Dật hỏi: “Còn muội?”

Câu nói như chạm vào nỗi đau của nàng, lắc đầu đáp: “Muội...muội sẽ đợi ở đây, đến khi đá nở hoa, nở ra bảy sắc hoa vì chúng ta từng ước định như thế nên muội muốn mình sống đến già ở đây.”

Liễu Dật nhớ lại lời ước định khi mới vào tiên cảnh, đợi đến khi đầu bạc trắng, đến khi không thể đi nổi, đến khi đá nở hoa, nở ra bảy sắc hoa.

Chàng lắc đầu: “Thất Nguyệt, đó chỉ là đồng thoại, không hề tồn tại, đừng

ngốc nữa.”

Trong mắt Thất Nguyệt từ từ rơi lệ: “Không, muội nhất định phải đợi đá nở hoa, với muội cuộc sống đau khổ thế này, lẽ nào dành hco mình một lời đồng thoại cũng không được sao? Vì sao cả một chuyện đồng thoại huynh cũng phá bỏ?”

Thoáng chốc Liễu Dật sống người, đứng, chàng vừa làm gì? Yêu cầu của Thất Nguyệt rất đơn giản, chẳng qua là một ước vọng xa xôi, chàng sao lại tàn nhẫn như thế, ngay cả một mong mỏi không hiện thực cũng không cho nàng.

Thất Nguyệt nhìn chàng, nước mắt lại chan hòa, nhắm mắt lại, lớn tiếng: “Ông trời, ông có chịu mở mắt không? Có nhìn thấy không? Tình yêu của Thất Nguyệt đau khổ quá, Thất Nguyệt mệt mỏi quá

rồi, Thất Nguyệt không cần ông cho điều gì, chỉ cần một chuyện đồng thoại, ông có giúp được không? Nếu như trời xanh có mắt, hãy giúp Thất Nguyệt...giúp Thất Nguyệt!” Giọng nói nhỏ dần, sau cùng nàng ngội thụp xuống, hai tay bưng mặt, khóc nức nở, trong giọng nói run rẩy vẫn còn vang vọng lời cầu xin ---nàng rất cố chấp!

Trên không trung thoáng đặng nháy mắt đã bị mây đen che lấp, thời tiết đang đẹp biến thành thâm trầm, hình như sắp mưa, Liễu Dật bất giác nói: “Thất Nguyệt, chúng ta vào nhà thôi, đừng nói thế nữa có được không? Ngoài này sắp mưa rồi?”

Thất Nguyệt không đáp, vẫn sụp xuống khóc rống lên, vẫn lảm nhảm:

“giúp Thất Nguyệt!” Sau cùng nàng cũng không biết mình nói gì, không hiểu muốn ông trời giúp cho tình ái của nàng hay câu chuyện hảo huyền thành hiện thực.

Tiếng sấm vang vọng, mưa trút xuống ào ào, nháy mắt đã ướt đầm y phục hai người, Liễu Dật có cảm giác kì quái, nước mưa này...sao lại đáng thế, loại mật đắng nhất thế gian e là cũng không đáng thế, một giọt mưa đắng ngấm lọt vào miệng khiến chàng ngẩng lên nhìn trời.

Lại có tiếng sấm, mặt đất khẽ run rồi trở lại như thường...

“Soạt”, Vũ Nguyệt Kiếm bên hông nàng rời vỏ dấy lên làn gió, loáng cái xẹt qua mình Liễu Dật lướt lên nơi cao nhất trên không, giữa tầng mây đen dấy lên

một dải hào quang màu hồng, thân kiếm không hề hạ xuống mà liên tục uốn lượn trên không, hào quang khuếch tán, rồi ngày càng sáng. Vũ Nguyệt Kiếm quay lại, “soạt”, hạ xuống trước mặt chàng, hai viên hồng bảo thạch khảm trên thân kiếm không ngừng phát ra hào quang chói lòa.

Thất Nguyệt khóc dữ hơn, căn bản không để ý đến Vũ Nguyệt Kiếm đã rời khỏi mình, Liễu Dật ngược nhìn trời, hồng quang ngưng tụ thành hàng chữ như thực chất trên không:

Yêu cảm động trời cao khiến mây tuôn mưa đổ, vạn vật cùng buồn.

Tình lay động đất, đá hóa thủy tinh, bảy sắc hoa xòe nở...

Hồng quang ngừng lại, hơn hai mươi

chữ hồi lâu vẫn không tan, trong lòng Liễu Dật chấn động, đột nhiên nhớ tới một việc, cúi đầu nhìn khu vườn nhỏ của Thất Nguyệt.

Tình lay động đất, đá hóa thủy tinh, bảy sắc hoa xòe nở, các loại đá Thất Nguyệt thu gom từ ngày xưa, trong nháy mắt, khi cơn mưa đang đổ ồ ồ xuống thì thay đổi vỏ ngoài xấu xí biến thành thủy tinh các màu, toàn bộ phát ra quang hoa theo các góc độ khác nhau. Dần dần, giữa khu vườn thủy tinh mọc ra lá xanh, vươn dài, xòe nở - bảy sắc hoa.

Liễu Dật biết nói gì, làm gì? Chàng không thể đáp lại tình yêu của Thất Nguyệt, bởi lòng chàng đã có Cát Lợi Nhi nhưng mỗi tình lay trời động đất làm sao lại không khiến chàng cảm động cho

được, nhẹ nhàng đi đến bên nàng, nắm tay nói: “Được rồi, đều là lão phu lão thê, còn nghịch ngợm gì nữa.”

Thất Nguyệt giật tay ra, phản ứng như hải tử, lau nước mắt: “Ai là lão phu lão thê với huynh, muội còn chưa kết hôn.”

Liễu Dật cười: “Được, giờ chúng ta vào nhà báai đường, được chứ?”

Thất Nguyệt đột nhiên bật cười: “Thôi, muội biết trong lòng huynh chỉ có Cát Lợi Nhi, muội đã đè nén bao nhiêu thứ trong lòng, không nén nổi, giờ ổn rồi, quên hết mọi việc vừa nãy đi, coi như muội chưa nói gì.”

Liễu Dật nắm tay nàng: “Sao lại quên? Vũ Nguyệt đã vì muội mà rời vỏ khiến đất trời cảm động, ta sợ không quên được.”

Giờ Thất Nguyệt mới phát hiện mấy chục chữ trên không trung, sáng rực giữa làn mây đen.

Liễu Dật nói: “Hiện tại muội nên đi cùng ta, bảy màu hoa đã nở, xem muội còn lí do gì.”

Thất Nguyệt quay phắt lại, mắt liền bị hào quang làm cho nhức nhối nhưng vẫn tham lam nhìn, mỗi đóa hoa một màu mọc ra từ thủy tinh các màu.

Liễu Dật lắc đầu: “Đó không phải là vật dưới phàm trần nhưng đã vì muội mà nở dưới phàm gian, có lẽ ta không biết trong lòng muội đau khổ thế nào, cảm xúc vạn vật cùng đau thương nàu khiến người ta không biết hỏi trời xanh ra sao.”

Thất Nguyệt ném giọt mưa đang ngắt nhưng lại mỉm cười, giọt mưa này so với

đau đớn trong lòng nàng chỉ là một giọt nước trong biển xanh. Nàng bước vào khu vườn, thuận tay ngắt một đóa hoa màu tím, vừa ngắt xong, cả bông hoa liền hóa thành thủy tinh.

Màu tím là cao quý và cô độc, nàng chọn màu tím...

Liễu Dật nói với nàng: “Cùng ta về tam giới thôi, đó mới là thế giới của chúng ta, hơn nữa....còn bao nhiêu việc phải làm.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Được, muội vào nhật hạnh đồ đạc.” Đoạn bước vào trong căn nhà gỗ.

Liễu Dật chậm rãi bước ra bãi đất trống, tay trái cầm Bi Mộng kiếm, tay phải buông xuôi, tâm ý xoay chuyển, Lan Nhi Phi Na Thanh trực tiếp thôi động

đền tầng thứ mười ba - sát lục chi tâm.

Thân kiếm phát ra hào quang ba màu, chân nguyên liên tục quán thấu khiến ba đạo long ảnh quán quanh, chàng rút kiếm, ba con hoang long lấp loáng nơi trời cao, hồng quang xuất hiện nối liền đất trời rồi tan đi, mặt đất rung lên, thih không bị xé nát, bạch quang xua tan toàn bộ mây đen.

Chàng tra kiếm vào vỏ, thầm nhủ: “Bát Hoang thần long đã thu phục được ba, không biết năm còn còn lại ở đâu, xem ra muốn tìm phải trông vào vận khí, khó nhất chính là Long Tinh, bảy ngàn năm rồi mà không có tin tức.”

Thất Nguyệt đã thu vén xong xuôi mọi thứ vào một chiếc bao nhỏ, thu Vũ Nguyệt Kiếm lại, ngược nhìn vết nứt trên không, tựa hồ cảm khái, dầu gì cũng đã ở

đây hơn mười năm, giờ phải đi đúng là có chút không nữa.

Liều Dật hình như hiểu nàng nghĩ gì, mỉm cười: “Những việc xảy ra chúng ta phải đối mặt và giải quyết, không đúng sao? Trốn tránh không phải là cách, với ai cũng vậy.”

Thất Nguyệt đáp: “Đúng, muội trốn tránh sự thật, dành cho mình những lời dối trá còn huynh lại dám đối diện, muội trở thành người ràng buộc huynh.”

Liều Dật cười: “Muội sao lại nói thế, nếu năm xưa không phải muội đưa ta vào Hỗn Độn tiên cảnh, làm sao ta nhận ra chính mình, làm sao đột phá đến cảnh giới mới chỉ được thiên địa. Với chúng ta, đó không phải là kết thúc mà là khởi đầu mới, ta không biết ngày mai thế nào

nhưng đã có năng lực nắm chắc, là bi hay khổ ta đều phải đối mặt.”

Thất Nguyệt hình như bị lời nói này lay động, gật đầu: “Được, chúng ta về.”

Liễu Dật thuận tay nắm tay nàng, tung mình lên lướt về phía vết nứt, vừa đáp xuống thì Bi Mộng kiếm đã vững vàng đặt dưới chân, dậy lên hắc quang, hai người thông qua vết chém quay về tam giới.

Giữa làn bạch quang, hai người không biết đang lên hay xuống, chỉ là liên tục xuyên qua, sau cùng dừng lại dưới ánh nắng, quanh mình là mây trắng, bên dưới là nước chảy, gió thổi vi vu bên tai, không khí thảnh thơi thật dễ chịu. Liễu Dật hỏi: “Đây là đâu?”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Không cần

biết ở đâu, chúng ta cứ bay về phía Tây đến Thiên Sơn, về Vĩnh Hằng chi thành là biết. Nhanh về thôi, lúc chúng ta đi Lang đại ca rất lo lắng, hình như e ngại chuyện gì, muội e là xảy ra chuyện gì đó, nghĩ mà coi, tam giới đã qua mất nửa tháng, hi vọng Lang đại ca không bị công kích.”

Liễu Dật tán đồng: “Ta nghĩ tạm thời Vĩnh Hằng chi thành không bị công kích, với Ma tộc, địch nhân chân chính là người chính đạo, hơn nữa phụ thân muội biết thân phận của ta, ta biến mất, Vĩnh Hằng chi thành không còn là địch nhân của ông ấy mà sẽ chuyển mũi dùi sang chính đạo.”

Thất Nguyệt bảo: “Lang đạo ca biết huynh trở về nhất định rất cao hứng.”

Liễu Dật cười: “Muội có cao hứng không?”

Thất Nguyệt suy nghĩ một chốc rồi đáp: “Cao hứng chứ, chỉ cần ở bên huynh, muội lúc nào cũng vui, thật đấy.”

Liễu Dật nghe vậy, vốn định nói nhưng không nói ra, mỉm cười: “Đứng vững nhẽ, ta tăng tốc độ đây, thử xem tốc độ ánh sáng...” Một đạo hắc quang lướt về phía Tây – là Vĩnh Hằng chi thành trên đỉnh Thiên Sơn, trong làn tuyết trắng ở đó chàng có một chút ấm áp, ít nhất cũng có hai chữ vĩnh hằng. Từ khi mất đi Cát Lợi Nhi, chàng đã hiểu được ý nghĩa của vĩnh hằng, vì thế Vĩnh Hằng chi thành mới quật khởi, là nỗi đau không hoàn mĩ trong lòng chàng.

Bánh xe vận mệnh lại tiếp tục chuyển

động, chàng, chủ nhân Ma giới lại quay về thế giới này, bên chàng là Thất Nguyệt, Cát Lợi Nhi cũng xuất hiện trong tam giới, bên cạnh nàng lại là Lam Ảnh. Tất cả đã xảy ra trong lỗ làng nhưng họ đều ở trong giang hồ nên phải gặp mặt, chút ái tình chia cắt, nỗi khổ ba kiếp sẽ giải quyết thế nào? Khi Liễu Dật tóc trắng gặp lại Cát Lợi Nhi sẽ phản ứng ra sao? Không ai biết trước, thời gian sẽ chứng minh, tình cảm cắt chia không thể bù đắp được, tình yêu đôi lứa cũng không thể khám phá được.

Tất cả đều được ghi lại trong “Bị trớ chú đích ái” nhưng Liễu Dật đã đánh rơi quyển sách ngoài hải ngoại, do hai cô bé nhặt được, không biết ngày nào sẽ có người mang quyển sách đó quay lại tam

giới?

Câu chuyện giữa chàng và Cát Lợi Nhi chậm rãi diễn ra, bánh xe vận mệnh sau cùng cũng không chống nổi tịch mịch, bắt đầu vòng quay năm tháng, bi khổ của họ lại vẽ lên trên tầng không Hoa Hải một tiếng thở dài.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 165: Cửu Nguyệt Phiêu Tuyết, Ma Chi Lệ ...

Có những việc chúng ta không nhất định phải làm vì không chắc xảy ra, nhưng có những việc chắc chắn phải làm vì được chú định sẽ xảy ra, để đối diện,

chúng ta cũng cần phải có dũng cảm.

Tuyết rã từ trên không rớt xuống, thánh khiết mà nhẹ nhàng, tuy là tháng Chín nhưng trên đỉnh Thiên Sơn quanh năm tuyết phủ, Vĩnh Hằng chỉ thành tọa lạc trên đỉnh núi, trong gió lạnh, lại lơ lửng trên không.

Liều Dật lướt đi trên không trung, tay trái nắm chặt Bi Mộng kiếm, tay phải nắm tay Thất Nguyệt, nhất thời vô vàn cảm khái: “Về rồi.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Vâng, đây mới là thế giới của huynh.”

Liều Dật nhìn lên không, chung quanh toàn màu xám, tuyết căn bản không thể tiến vào, tòa thành trên không này vẫn phồn hoa như thế, bên trong có đủ cả người, yêu vật bị tam giới chối bỏ, họ

đền đây chỉ để có được cuộc sống bình phàm.

Lang Vương nhận được tin, dẫn Bạch Hồ, Kì, Lân ra đón, vừa thấy Liễu Dật, vẻ mặt ông lộ nét cao hứng không thể tả, ông chưa nghĩ sẽ gặp lại chàng, giờ đã chân chân thật thật hiện ra trước mắt, vẫn thân ảnh, mái tóc bạc quen thuộc đó, còn có cả Thất Nguyệt bên cạnh. Trong trí nhớ của ông, đã quên mất hả năng Liễu Dật có thể ra khỏi Hỗn Độn tiên cảnh, tính lại cẩn thận mười lăm ngày này cũng là thừi gian mười lăm năm trong tiên cảnh, Thất Nguyệt quả đã chịu khổ, vất vả chiều cô cho chàng.

Liễu Dật bước lên, cười khế: “Lão sư, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Lang Vương kích động gật đầu:

“Khỏe, vẫn khỏe, chúng thuộc hạ vẫn khỏe.”

Liều Dật thở dài: “Đều đã qua rồi... không ngờ ta lại già đến thế, thấy các vị không sao, trong lòng ta cũng yên tâm.”

Lang Vương nói: “Ma chủ, vào thôi.”

Liều Dật lắc đầu: “Không, ta muốn đến Hoa Hải trước, thăm Cát Lợi Nhi đã, tối sẽ quay lại, các vị cứ chuẩn bị tiệc ngon vào, ha ha, tối nay không say không về.”

Lang Vương tán thành: “Đúng rồi, với Ma chủ đã qua lâu lắm.”

Bạch Hổ bước lên một bước: “Ma chủ đi sớm về sớm, chúng thuộc hạ đợi ngài về uống rượu.”

Liều Dật gật gù: “Được rồi.”

Thất Nguyệt bước lên: “Muội đi

cùng huynh.”

Liễu Dật đồng ý: “Cũng được.”

Thấy Lang Vương và Vĩnh Hằng chỉ thành vô sự, bất giác chàng lại nghĩ tới Cát Lợi Nhi vẫn cô độc ở Hoa Hải nên muốn đi thăm mộ phần, ai ngờ Thất Nguyệt cũng muốn đi.

Cáo biệt Lang Vương xong, chàng và Thất Nguyệt bay tới Hoa Hải ở Liên Hoa trấn.

Ở đó có câu chuyện giữa chàng và Cát Lợi Nhi, chẳng qua thời gian và địa điểm xảy ra không giống nhau. Ở đó câu chuyện của Cát Lợi Nhi đã kết thúc, còn chuyện giữa chàng và Thất Nguyệt lại bắt đầu trong Cửu Liên phong, ở đó có bao nhiêu việc ngoài ý muốn không nên xảy ra.

Tốc độ của ha người cực nhanh, từ khi ra khỏi Hỗn Độn tiên cảnh, chàng đã tiến vào một cảnh giới mới, với trợ lực của Long Hoàng, Long Viêm, Long Trạch, dẫu Cửu U ma thần còn tại thế thì chàng cũng có lòng tin giết được.

Không biết đã bao lâu, hai người đến Hoa Hải, lúc đó mặt trời mọc lên từ phía Đông, gió sớm lùa qua mặt, Hoa Hải vào tháng Chín vô cùng mỹ lệ, trái ra vô tận, hương hoa ngào ngạt.

Liễu Dật chậm rãi hạ xuống cùng Thất Nguyệt chậm rãi đến bên hai mộ phần, là của chàng và Cát Lợi Nhi. Nhưng lúc đó, một người mặc váy trắng, dải tiên lẳng vàng nhạt lất phất đang đứng thẳng trước mộ....chàng biết đó là Thiên Kiêu, sao nàng lại đến đây?

Hình như Thiên Kiêu cũng phá hiện phía sau có người, nhanh nhẹn quay lại, là chàng....nàng biết đó là chuyển thế kiếp thứ ba của Niết nhân, bên cạnh chành chính là Thất Nguyệt, bất giác buột miệng: “Là huynh.”

Liễu Dật nhì khuôn mặt quen thuộc, hình như chìm vào nghĩ ngợi nhưng nhanh chóng tỉnh táo: “Thiên Kiêu cô nương còn nhớ tại hạ sao? Sao hôm nay cô nương lại có hứng thú đến đây?”

Thiên Kiêu thoáng nghĩ rồi đáp: “Không, không có gì, chỉ là tùy tiện đi dạo, quả nhiên trong Hoa Hải có một phần, cảm thấy quái lạ nên đến xem.”

Liễu Dật nhìn ra biểu tình thoáng qua của nàng, biết nàng đang cố giấu giếm gì đó nhưng vì không quen thuộc lắm nên

không tiện hỏi vặn, chột nghe thấy một giọng nói cất lên: “Thư sinh, ở đây cảnh sắc đẹp quá, sao huynh lại muốn đến đây?”

Một giọng khác đáp: “Không phải muội rất thích Hoa Hải sao? May mà Lăng huynh đệ có cung điện ở đây, lại ở một mình tịch mịch, chi bằng chúng ta dọn tới đây, vậy càng tốt, ngày nào mở mắt ra cũng thấy Hoa Hải.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên: “Thư sinh, Cát Lợi Nhi thật sự hạnh phúc, mười năm rồi đều có huynh ở bên, được nhìn Hoa Hải, được ngửi mùi hương, hạnh phúc trên thế gian này cũng chỉ thế mà thôi.”

Với tu vi của Liễu Dật đương nhiên nghe được từ rất xa nhưng Thiên Kiêu và

Thất Nguyệt thì không, hai người chột thất vẻ mặt chàng biến đổi rất kì quái, phức tạp, hơn nữa loáng cái trong mắt đã mông lung, vừa vui sướng vừa kì dị. Chàng khẽ động song cước, cuốn lên một làn cánh hoa rồi mất bóng khỏi tầm mắt hai người.

Thất Nguyệt còn đang lấy làm lạ sao chàng lại hành động như vậy thì Thiên Kiêu nhớ ra, lẩm nhẩm: “Hồng rồi...” Đoạn quay người chạy theo Liễu Dật, Thất Nguyệt không hiểu xảy ra chuyện gì nhưng cũng bám theo.

Lúc Thất Nguyệt dừng chân, nàng ngây người, ở một vùng khác của Hoa Hải, Liễu Dật đang đứng đối diện với Cát Lợi Nhi nhưng cạnh Cát Lợi Nhi lại là một người khác ăn mặc theo lối thư

sinh, từ trang phục đến dung mạo kẻ đó đều giống hệt Liễu Dật của mười năm trước. Nháy mắt, nàng bị sét đánh trúng, là chuyện gì đây?

Thất Nguyệt không thể tìm ra lí do để bình tĩnh, mười năm trước Cát Lợi Nhi không chết sao? Nàng đã chính mắt thấy cơ mà, còn người giống hệt Liễu Dật mười năm trước là ai? Vì sao lại ở bên Cát Lợi Nhi? Trong óc nàng loạn hết lên, mọi lời giải thích, mọi lí do đều không thể khiến nàng bình tâm.

Thiên Kiêu cũng đến cạnh Thất Nguyệt, nhìn ba người trong trường mà không biết nói sao, càng không biết nên làm gì, nàng chợt thấy mình nhỏ bé và vô lực.

Lại nói về Liễu Dật dùng tốc độ

nhánh nhất chặn trước mặt Lam Ánh và Cát Lợi Nhi, cự li giữa ba người chưa đầy năm trượng, chàng cảm giác như tim mình ngừng đập, lam y nữ tử này, cả khuôn mặt thanh lệ khả ái và trang phục thánh khiết kia, thân ảnh bao đêm trong giấc mộng, hiện về trong những đêm lạnh lẽo, là nỗi nhớ chàng không dứt bỏ nổi: Cát Lợi Nhi.

Chàng gắng gượng nén lại tình cảm.

Lam Ánh lúc này mới lên tiếng: “Vị huynh đài này, sao lại chặn đường chúng ta?”

Liều Dật không đáp, chậm rãi đưa tay ra, khẽ động chân, chàng muốn cảm thụ xem hiện thực này có tồn tại không, muốn biết Cát Lợi Nhi thật sự vẫn còn sống, muốn chạm vào khuôn mặt bao

đêm hiện về trong mộng, bàn tay đưa ra không thể rút lại, chàng phải thử....

Cự lí gần dần, bàn tay chàng sắp chạm vào Cát Lợi Nhi, khi lớp găng tay đen chỉ còn cách một xích thì một cánh tay khác nhanh chóng vung lên đẩy chàng ra.

Là Lam Ảnh, thấy chàng muốn đến gần, hấn vung tay đẩy, chặn trước mặt Cát Lợi Nhi: “Không được vô lễ với nội tử, ngươi là ai, giữa ban ngày ban mặt lại chặn đường chúng ta.”

Liều Dật đang mơ mộng nên không chuẩn bị, suýt nữa bị đẩy ngã, ngẩng phắt đầu lên, hai mắt đỏ lừ như máu: “Ngươi nói gì? Nàng là thê tử của ngươi?”

Lam Ảnh nhìn thẳng vào mắt chàng: “Đúng, Cát Lợi Nhi là thê tử của ta,

người là ai? Vì sao chặn đường chúng ta?”

Câu hỏi của Lam Ảnh khiến Liễu Dật không biết trả lời sao, tự hỏi: “Ta là ai?” Đoạn quay nhìn Cát Lợi Nhi, chàng lại mê man, run giọng thốt: “Cát Lợi Nhi, là ta, là ta, ta là Liễu Dật.”

Không đợi Cát Lợi Nhi đáp, Lam Ảnh đã bật cười: “Ha ha, buồn cười thật, đúng là cười chết ta thôi, ta không cần biết mục đích của người là gì nhưng ta và Cát Lợi Nhi đã ở cùng nhau mười năm, nếu người là Liễu Dật thì ta là ai?”

Liễu Dật lại đưa mắt nhìn Lam Ảnh, chợt phát hiện đôi phương giống hệt mình hồi mười năm trước, còn mình đã không còn là thư sinh văn nhược nữa rồi, thoáng chốc chàng dường như đã hiểu.

Hữu thủ khê động, trường kiếm chỉ ngay vào yết hầu Lam Ảnh: “Người nói cái gì, nói lại cho ta xem người là ai?”

Thân kiếm đen nhanh, ba đạo long ảnh màu đỏ, lam, tím quần quanh, quý di phi thường, lưỡi kiếm sắc bén cơ hồ chỉ khê động cũng cắt đứt yết hầu Lam Ảnh nhưng hắn không phản kháng bởi hắn biết Cát Lợi Nhi tất sẽ giúp mình, đó chính là chỗ cao minh của Minh giới đế quân.

Quả nhiên Cát Lợi Nhi chặn ngay trước mặt hắn: “Huynh ấy là phu quân của ta, có cần phải nhắc lại không? Nếu người không nghe rõ ta sẽ nói lại lần nữa.”

Lời nàng như lưỡi dao xát muối găm vào tim Liễu Dật, trái tim đã đầy vết thương giờ lại rỉ máu, bàn tay chàng run

rầy, gào lên: “Không, Cát Lợi Nhi, ta mới là Liễu Dật, nàng quên ta rồi sao? Nàng không nhận ra ta? Nàng yêu hắn?” Chàng cũng không hiểu vì sao lại nói ra câu cuối cùng nhưng ngọn lửa đố kị khiến huyết dịch sôi trào, lí trí dần tan biến.

Cát Lợi Nhi nhìn nam tử tóc bạc, lắc đầu: “Không, ta không biết người nói gì, Liễu Dật là phu quân ta, hơn nữa luôn ở cạnh ta, ta vô cùng yêu chàng, xin lỗi, ta không biết người, mời người đi cho.”

Thân kiếm tỏa ra khí tức âm áp khiến Liễu Dật bình tĩnh lại, chàng biết có nói gì cũng vô ích, nếu tên Liễu Dật giả này đã ở cùng nàng mười năm thì chắc chắn nàng sẽ không thừa nhận mình. Sự thật bày ra trước mắt, dung mạo mình đã đổi,

không còn là thư sinh của mười năm trước, lại thêm mái tóc bạc, ai sẽ tin chàng.

Thoáng chốc, chàng ngẩn ngơ, hình như hồi tưởng lại, lại như đang quyết định, nàng đã yêu Liễu Dật giả nhưng còn chàng, ngày đêm thương nhớ, ngàn năm chờ đợi, cuối cùng được gì?

Lam Ảnh nở nụ cười tà dị, là nụ cười thắng lợi, hắn không cần dùng đao, chỉ cần dùng đầu óc cũng dễ dàng giành được Cát Lợi Nhi về phía mình, nắm lấy tay nàng nói: “Chúng ta đi, y chắc là nhận nhầm người.”

Cát Lợi Nhi mỉm cười: “Vâng.”

Hai người lướt qua Liễu Dật, trái tim chàng đã vỡ, không còn lực chống đỡ, không còn hi vọng, “bịch”, chàng quỳ

xuống.

Lam Ảnh và Cát Lợi Nhi khuất bóng, ánh mắt chàng trở nên tang thương, đã không qua nổi khảo nghiệm của bi thương, nước mắt của ma cuối cùng cũng rơi trên Phiêu tuyết Hoa Hải, giọt lệ rớt xuống, tình ái vô tận đã tan, Hoa Hải vô tận cũng trở nên điêu linh, khô héo, trái tim chàng đã chết, giọt lệ rơi nói lên điều đó.

Hai mắt chàng chuyển thành màu máu, sát lục chi tâm liên tục giày vò, chợt chàng ngẩng đầu cười vang, mây đen nhanh chóng tụ lại trên không, chung quanh vi vút gió lạnh, tiết trời tháng Chín lại lạnh như mùa Đông.

Cười xong, đôi mắt ráo hoảnh của chàng lại rơi lệ, hét vang với trời cao:

“Đây là tình ái sao? Ngàn năm chờ đợi, luyến ái ngàn năm, nỗi khổ luân hồi của ta đổi lại được gì? Là gì, trả lời ta đi....”

“Khổ nạn ba kiếp, tình yêu cổ chấp, si cuồng, ta được như vậy sao? Vì sao, vì sao mọi người lại chống lại ta, mọi thứ đều không đứng về phía ta, ha ha, người tưởng vậy đánh ngã được ta ư? Ta hận, ta hận tất cả, ha ha, khổ nạn và những dày vò ta phải chịu sẽ có ngày ta bắt người trả lại gấp mười.”

Thiên Kiêu cùng Thất Nguyệt đứng sau lưng nghe chàng nói, sau cùng cơ hồ không nghe rõ nhưng lại cảm giác chân thật nỗi hận. Bây giờ nỗi hận đó trời dấy sát lục chi tâm trong lòng chàng, nếu cứ thế đến khi thiện lương hoàn toàn bị thôn

tính, chàng sẽ thành một ác ma.

Hai mắt chàng đỏ lừ như máu, đứng bật dậy, nắm lấy trường kiếm, cười cuồng dại, bi thương trong lòng không thể hóa giải, thù hận trong tim dần thôn tính tâm thần chàng, cây kiếm trong tay lóe rạng hàn quang, chỉ trong tích tắc đã lưu lại trên không một vết chém vĩnh hằng, giữa trời tháng Chín nhưng hoa tuyết thánh khiết vẫn rơi.

Tuyết lạnh rơi xuống thân thể chàng nhưng không tan vì lòng chàng còn lạnh hơn, lòng chàng đã chết.

Thất Nguyệt thấy hiện tượng kì dị tuyết rơi vào tháng Chín thì không nén được, chạy tới đỡ vai chàng: “Huynh có thể hận bất cứ ai nhưng không thể hận Cát Lợi Nhi.”

Hai mắt chàng lóe lên tia sáng màu máu: “Thật ư? Ta thật sự không thể hận Cát Lợi Nhi?”

Thất Nguyệt gật đầu, nước mắt nhỏ xuống, nàng hiểu được nỗi lòng chàng, dịu giọng: “Huynh biết không? Tình yêu Cát Lợi Nhi chỉ giành cho huynh, người bên nàng ta chỉ là thế thân, mối tình đó chỉ giành cho Liễu Dật, huynh biết không?”

Liễu Dật tựa hồ bình tĩnh hẳn nhưng không thể chấp nhận, gạt tay Thất Nguyệt ra, kiếm chỉ lên trời xanh đang đỏ tuyết, quát vang: “Những gì các ngươi đối xử với Liễu Dật này, ta nhớ rõ trong lòng, sẽ có một ngày ta bắt các ngươi đền lại gấp mười....” Chàng đập lên kiếm bay vút lên tầng không đầy tuyết bay bay, cả Thất

Nguyệt và Thiên Kiêu đều không nhìn thấu được tương lai nhưng lại thấy được bi thương, cô độc của con người tóc bạc kia.

Thiên Kiêu thở dài: “Lòng huynh ấy nhất định rất đau, đợi chờ bảy ngàn năm lại là một lầm lỡ, luân hồi ba kiếp chỉ đổi được trái tim vụn vỡ, trở chú khổ nạn một đời lại thành một câu chuyện đau lòng.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Tôi hiểu nỗi đau trong lòng chàng nhưng chàng không thể thoát khỏi ám ảnh của hiện thực, Liễu Dật giả đó là hiện thực, ai sẽ tin chàng, tuyệt vọng này chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng chàng.”

Thiên Kiêu u oán nói: “Có lẽ, tôi có cách, trước khi sinh mệnh kết thúc phải

tìm cách đánh thức kí ức bảy ngàn năm của tỷ tỷ, có lẽ....tỷ ấy sẽ nhớ được khuôn mặt của Niết nhân.” Giọng nói rất nhỏ, Thất Nguyệt cũng không nghe rõ.

Hoa Hải thoáng đặng, hoa tuyết bị thương rơi xuống, khô héo vô tận nói lên bi khổ của ma, tình ái kiên trinh đã bị lời trớ chú xé nát.

Tình yêu qua bảy ngàn năm, nổi như trong mộng, lời chỉ dẫn trong bóng đêm đến giờ chỉ là một lầm lỡ.

Khổ nạn ba kiếp, nước mắt Chân ma, tuyết rơi giữa trời tháng Chín chỉ đổi lại được một điều lầm lỡ.

PS: Bao nhiêu bất lực, chúng ta có thể làm gì, giống như cuộc sống có bao nhiêu điều tuyệt vọng đã thay đổi chúng ta, trong câu chuyện này tôi chỉ có thể

nói về ái tình, có lẽ khao trường, hư giả nhưng có một điều khiến người ta phải suy tư. Thiên Kiêu muốn dùng sinh mệnh để đánh thức kí ức của tử tử, quay về bên Niết nhân, điều đó nói lên gì, trên đời quả thật có những thứ chúng ta phải làm còn quý hơn sinh mệnh, chỉ là...bị chúng ta quên đi.

Thiên Kiêu có đánh thức được kí ức của Cát Lợi Nhi để nàng về bên Niết nhân không? Liễu Dật có hận thiên, hận địa, hận tất cả không, có lẽ không có ái tình sẽ khiến sát lục chi tâm bùng cháy, đưa chàng chân chính thành ma, khiến Bi Mộng kiếm nhuộm thêm nhiều máu đỏ để hóa giải những bất bình trong tim.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 166: Tử Vong Chi Quang, Tha Li Khai ...

Phiêu tuyết Hoa Hải, Minh giới – Thiên Cực tinh cung, tất cả đều đã được xếp đặt sẵn, không ai có thể thay đổi được, chỉ có thể sửa chữa mà thôi, nhưng cái giá của việc này cũng là phải trả giá bằng sinh mệnh. Thiên Kiêu đứng tại nơi cao nhất của Thiên Cực tinh cung, nàng hơi sợ và do dự nhưng khi thấy nước mắt và trái tim vỡ tan của Liễu Dật, thấy tuyết rơi trong tháng Chín, vạn hoa khô héo, cảm giác được nỗi đau của chàng thì sẵn lòng giúp Cát Lợi Nhi khôi phục được kí ức của Thiên nữ, vì nàng là

người biết tất cả.

Nhưng cách giúp Thiên nữ khôi phục kí ức chỉ có một, nàng phải đem linh hồn hóa thành một tí hồn phách nhập vào óc Cát Lợi Nhi, đánh thức những đoạn kí ức bảy ngàn năm bị mất, nhưng như vậy nàng sẽ chết, nàng sợ nên do dự, không thể quyết định.

Hoa tuyết đã ngừng rơi, gió nhẹ thổi tan phù vân, trăng trong treo trên cao, ở nơi cao này, Thiên Kiêu hưởng thụ cô độc của nhân gian, sinh mệnh với nàng vốn vô ý nghĩa, lúc Bàn Cổ tỉnh lại nàng sẽ biến mất nhưng nỗi quyến luyến hồng trần khiến nàng do dự.

Ngẩng đầu nhìn thỉnh không, sao băng vắt ngang qua chân trời, nàng mỉm cười, nụ cười tuyệt vọng, nếu được ước,

nhất định nàng sẽ ước Cát Lợi Nhi có thể khôi phục kí ức bảy ngàn năm và nhận ra Liễu Dật là ai, chàng sẽ còn phải thống khổ nữa.

Nàng nhìn dây chuông tím ngắt trong tay, khe khẽ mỉm cười, hình như đã quyết định, nàng không thể cho phép Cát Lợi Nhi ở lại bên Liễu Dật giả, không thể để tình yêu của ma cũng thống khổ, nàng là người ngoài mà tim cũng rạn vỡ, cũng đau nhói, mối tình đó đã kéo dài bảy ngàn năm rồi.

Từ sau lưng vang lên tiếng bước, nàng ngoái lại nhìn, là Lam Nhận, nàng ta nở nụ cười: “Thiên Kiêu muội muội đang nghĩ gì, một mình đứng đây, vừa này tuyết rơi, lạnh lắm nhỉ?”

Thiên Kiêu gật đầu: “Không lạnh, thế

giới của muội không có tuyết, trận tuyết tháng Chín này rơi xuống vì một người.”

Lam Nhận bước tới, hỏi với vẻ kì quái: “Tuyết còn có thể rơi vì một người sao, thời tiết quái lạ, tháng chín đã có tuyết, ồ...muội nói xem tuyết rơi vì ai?”

Thiên Kiêu thấy vẻ mặt kì quái của Lam Nhận, ngược nhìn trời, đáp: “Một con ma, một con ma lòng chết nhưng tình còn, khi hắn thấy người yêu thương ở bên người khác thì thế giới của hắn đổ tuyết.”

Lam Nhận thoáng nghĩ rồi hỏi: “Ma? Là ai?”

Thiên Kiêu thở dài: “Niết nhân, là Liễu Dật của kiếp này, hôm nay Liễu Dật thấy ca ca tử và Cát Lợi Nhi thành ra Hoa Hải khô héo, tháng chín mà có tuyết rơi.”

Lam Nhận tỏ vẻ không tin: “Muội vừa nói gì? Liễu Dật xuất hiện tại Hoa Hải? Còn gặp ca ca và Cát Lợi Nhi, bọn họ thế nào?”

Thiên Kiêu đáp: “Còn thế nào, nếu tử là Cát Lợi Nhi thì sẽ tin vị phu quân sống cùng mười năm hay tin một người không quen? Diện mạo Liễu Dật đã không còn là thư sinh mười năm trước, nếu tử có thấy cũng không người lại xảy ra chuyện gì đâu?”

Lam Nhận vỗ ngực: “Còn may, xem ra Liễu Dật đừng hòng đoạt Cát Lợi Nhi, ca ca không cần phải lo lắng nữa.”

Thiên Kiêu quay nhìn Lam Nhận, tỏ vẻ kì quái: “Còn may? Lẽ nào tử thấy ca ca mình lừa Cát Lợi Nhi là đúng? Không cảm giác thấy nỗi đau của Liễu Dật?”

Không phải từ bé tở đã đọc được câu chuyện sao? Lẽ nào tở không hi vọng họ phá được trở chú của Thần, được ở bên nhau?”

Lam Nhận thấy Thiên Kiêu tỏ ra kích động, cười bảo: “Được rồi, Thiên Kiêu muội muội, không cần nổi nóng, chúng ta làm được gì, tuy ta từng đọc câu chuyện nhưng sự tình đã thành thế này, không ai thay đổi được, hơn nữa hiện tại Cát Lợi Nhi rất hạnh phúc, cứ thế này cũng được.”

Thiên Kiêu không hiểu vì sao Lam Nhận lại nói thế, có lẽ vì ca ca nàng ta, nàng ta hi vọng ca ca được hạnh phúc....bèn nói: “Cát Lợi Nhi hiện tại hạnh phúc thật sao? Hạnh phúc đó là giả, đều được xây dựng trên nền giả dối, lẽ

nào tở lại vì ca ca mà tự tư như vậy, hẳn tâm thấy tình duyên ba kiếp lỡ làng?”

Lam Nhận tựa hồ tức giận: “Ta không cần biết cái gì mà tình duyên ba kiếp, cũng không cần biết ma nhân kia đau khổ thế nào, chỉ biết ta có mỗi một ca ca, hi vọng ca ca và Cát Lợi Nhi vĩnh viễn bên nhau, nên đành chúc phúc. Ta từng nổi giận với hành vi của ca ca nhưng muội có bao giờ nghĩ rằng yêu là phải tranh thủ, lẽ nào vì họ được chú định mà ca ca ta phải buông xuôi? Yêu một người không sai, ca ca đã làm đúng, yêu một người mà huynh ấy phải tranh thủ.”

Thiên Kiêu vặn: “Đúng, yêu một người không sai, nhưng sai ở chỗ thời gian, địa điểm, kiên trình của tình yêu đó không thuộc về ca ca tở, y cố cưỡng cầu

sẽ càng khiến người khác đau khổ, vì sao tử lại tự tư như vậy, lẽ nào tử muốn thấy Cát Lợi Nhi sống mãi trong lừa lọc, Niết nhân sống trong thống khổ?”

Lam Nhận bật cười: “Có lẽ Cát Lợi Nhi đang sống trong lừa dối, tất cả vì ca ca ta yêu nàng, có lẽ Niết nhân sẽ thống khổ, muốn trách phải trách hẳn không nên yêu Thiên nữ, đúng, ta tự tư, ta chỉ hi vọng ca ca vui vẻ, còn về người khác, ta hơi đâu mà quan tâm, tỉnh lại đi, tất cả đã định rồi, không ai thay đổi được.”

Thiên Kiêu lắc đầu: “Không, mọi việc chưa định, không phải không thể cải biến, muội có kí ức, biết câu chuyện đó, chỉ cần muội hóa thành hồn phách, đem kí ức cho Cát Lợi Nhi thì nàng ta sẽ thành Thiên nữ như xưa, nhớ lại Niết

nhân và quay về bên Liễu Dật.”

Lam Nhận nói: “Không, muội không thể chết.”

Thiên Kiều cười cay đắng: “Muội vốn phải chết, Bàn Cổ sẽ tỉnh lại rất nhanh, chẳng qua trước khi chết muội muốn làm chút việc tốt, không muốn thấy họ bị trở chú, tình yêu ngàn năm lại lỡ làng.”

Đột nhiên trong mắt Lam Nhận lóe lên hàn quang, trong sát na đó một đạo lam quang được hình thành rồi tan biến, Thiên Kiều trợn mắt, gữ khí trở nên run rẩy, tỏ ra không dám tin: “Lam tử tử...”

Lam Nhận bước lên đỡ lấy Thiên Kiều, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, Thiên Kiều muội muội, ta không thể để tình yêu của ca ca chịu uy hiếp, muội có thể bảo

ta tự tư nhưng muội không thể phá hỏng mọi thứ, thế giới này không thuộc về muội, đi đi.”

Nước mắt Thiên Kiêu rơi xuống, nàng rất đau đớn, đạo lam quang vừa rồi chính là đoản đao của Lam Nhận cắt qua yết hầu nàng với tốc độ nhanh nhất. Lòng nàng càng đau, trong thế giới tịch mịch này, nàng vẫn coi Lam Nhận là người thân nhất, tuy tử tử thật là Cát Lợi Nhi nhưng nàng thích gọi Lam Nhận là tử tử nhưng nàng không tin rằng người giết mình lại là thân nhân duy nhất.

Vẻ mặt Thiên Kiêu trắng nhợt, mỉm cười: “Lam tử tử, muội vẫn coi tử là người thân nhất, tử rất tốt với muội, chỉ hi vọng tử đừng sai nữa.”

Lam Nhận gật đầu: “Đi đi, chỉ cần

muội đi sẽ không còn ai phá hỏng ái tình của ca ca, thế giới này sẽ vĩnh viễn không có ai biết được chân tướng.”

Thiên Kiêu cười khở: “Tỷ tỷ, trên có trời xanh, dưới đất có minh thần, nổi then chính là nổi đau, tàn nhẫn là vết thương, tự tư là ma trong lòng chúng ta, nguyên....”

Không nói hết thân thể nàng dần tan biến, sau cùng trở thành điểm điểm quang hoa, phiêu tán trên không trung, dây chuông tím cũng rơi xuống cung điện.

Lam Nhận không chú ý đến dây chuông, cười khở: “Xin lỗi, Thiên Kiêu muội muội, xin bỏ qua cho tự tư của ta, muội an tâm mà đi, thế giới này không thuộc về muội.”

Quang hoa tan biến, Lam Nhận nói xong cũng quay mình bước vào trong cung điện.

Thiên Kiều vốn là một người con gái không biết đến tương lai, không có vận mệnh, ai hiểu được bi khổ của nàng? Nàng xuất hiện vì một sai lầm của Bàn Cổ, trong thế giới cô độc này, nàng chỉ là một người lưu lãng, trước khi tan biến nàng chỉ muốn cuộc sống của mình nhiều hương sắc hơn, đương nhiên...nàng đã đạt được, đã có tình cảm nhưng lại có bằng hữu quá tự tư, có thân tình nhưng lại là một người tử tử kết thúc sinh mạng mình.

Mệnh vận không có mệnh vận chú định nàng phải bi khổ, có lẽ số phận Thất Nguyệt khiến người ta đau lòng, ma kiếp

của Liễu Dật khiến người ta tan nát, Cát Lợi Nhi bị lừa khiến người ta phẫn nộ nhưng những gì Thiên Kiêu trải qua khiến người ta cảm thán, bởi nhân thể xấu xa, tự tư, tham lam, tàn nhẫn, có lẽ ma hay thần đều không đáng sợ nhưng thất tình lục dục là đáng sợ nhất mà người thì ai cũng có.

Dây chuông tím yên lặng nằm trong một góc Thiên Cực tinh cung, ngay trên lớp hoa tuyết thánh khiết. Cùng lúc, câu chuyện của Tình Nhân Linh bắt đầu....

Không biết bao lâu sau, một bàn tay nhỏ nhắn cầm dây chuông lên, nhẹ nhàng lắc, dây chuông phát ra âm thanh trong vắt, rất dễ nghe.

“Cát nhi, làm gì vậy?” là giọng Lam Ảnh, hần từ một hướng khác bước tới.

Cát Lợi Nhi cầm dây chuông lên quay lại đáp: “Xem này, thư sinh, dây chuông đẹp không?”

Lam Ảnh gật đầu: “Ừ, đẹp lắm, nàng mua ở đâu?”

Cát Lợi Nhi cười: “Có mua ở đâu đâu, muội nhân rồi đi dạo trong cung điện thấy nó nằm ở một góc mới tới nhặt lên.”

Lam Ảnh bật cười: “Ha ha, đây gọi là lấy vật ở chỗ người khác, đi nào, ta ăn tối với muội.”

Cát Lợi Nhi đồng ý: “Được, tối nay có mấy món ngon lắm.”

Mọi thứ đã được chú định sẵn trong câu chuyện, dây chuông tình nhân màu tím này vốn là vật của Thiên nữ và Niết nhân, được hồng trần tẩy lễ qua bảy ngàn

nằm lại về tay Cát Lợi Nhi, đó là gì? Khi không ai có thể giúp nàng khôi phục kí ức bảy ngàn năm, đó là gì? Lẽ nào nàng sẽ ở lại bên mình Lam Ảnh?

Trên đỉnh Thiên Sơn, ma giới – Vĩnh Hằng chi thành.

Bên ngoài gió tuyết có thể băng phong mọi thứ nhưng trong thành lại như mùa xuân. Trong thu phòng sau đại điện của tòa thành, Liễu Dật đứng đó, nhìn bức Tam giới địa đồ.

Tiếng đẩy cửa vang lên, Lang Vương ra mở cửa, là Thất Nguyệt.

Nàng nhẹ giọng hỏi: “Sao rồi?”

Lang Vương lắc đầu: “Ma chủ còn chưa chịu lên tiếng.”

Thất Nguyệt bước vào, đến bên

chàng, nhỏ giọng hỏi: “Vẫn nhớ việc tôi qua sao?”

Liễu Dật không đáp, Thất Nguyệt lại nói: “Huynh đừng gấp, chúng ta sẽ cùng nghĩ cách khiến Cát Lợi Nhi nhận ra huynh là Liễu Dật...đúng rồi, Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất không phải cũng sống trong Hoa Hải sao? Có thể tìm họ nhờ chứng minh.”

Không đợi Liễu Dật lên tiếng, Lang Vương đã chen vào: “Không được. Thứ nhất đó không phải là cách, kể cả là Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất cũng khó lòng nhận ra Ma chủ, ở trong Hỗn Độn tiên cảnh mười lăm năm, có mấy người nhận ra dung mạo của Ma chủ? Kể cả bọn họ có thể chứng minh thì liệu Cát Lợi Nhi có tin không? Thứ hai, Liễu Dật

giả kia tâm hắc thủ lật, tâm kế thâm trầm, nghe nói hần đã chấn nhiếp cả thập đại môn phái của chính ma khiến hai phái này vẫn yên lặng đến giờ, có thể thấy hần không hề đơn giản, nếu tìm bọn Đại Dao Vương và Thập Kiệt Nhất, ta sợ...họ sẽ có nguy hiểm.”

Thất Nguyệt tỏ ra nóng ruột: “Làm sao đây, lẽ nào để cho Cát Lợi Nhi cứ ở cạnh tên giả mạo đó?”

Thất Nguyệt như nhớ ra, nói tiếp: “Để muội đi, muội chứng minh được.”

Rốt cuộc Liễu Dật cũng lên tiếng, ngữ khí lại rất bình tĩnh: “Tính xem, Cát Lợi Nhi sẽ tin muội hay tin người cùng sống mười năm nay?”

Thất Nguyệt giận dữ: “Chả lẽ huynh định buông xuôi như vậy? Nhất định có

cách.”

Liều Dật lắc đầu thở dài: “Đó không phải là buông xuôi mà là tuyệt vọng, ta có cách gì? Nếu muội đứng trên góc độ của ta sẽ hiểu.”

Thất Nguyệt lại hỏi: “Huynh cho rằng muội không hiểu? Muội đứng trên góc độ của huynh? Khi nào thì huynh chịu đứng trên góc độ của muội?”

Trong lòng Liều Dật rung động, đột nhiên nói lớn: “Đủ rồi, không nói đến chuyện này nữa, ta không muốn nghĩ ngợi nhiều.”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Không, muội phải nói, muội biết huynh yêu Cát Lợi Nhi, chẳng qua huynh nóng giận nhất thời, muội biết vết thương lòng của huynh rất đau nhưng huynh cũng nên biết

tình yêu của Cát Lợi Nhi chỉ giành cho huynh, Liễu Dật giả kia chỉ là thể thân, tình yêu của Cát Lợi Nhi đều đổ hết lên huynh.”

Liễu Dật nhìn nàng, có lẽ hiện nay người hiểu chàng nhất là nàng.

Gật đầu nói: “Chỉ cần àng hạnh phúc, vui vẻ thì ta còn biết nói gì? Đã là không thể thì ta có cách gì thay đổi? Hiện tại ta có việc phải làm, muội lui ra đi.”

Thất Nguyệt có vẻ hơi bức: “Huynh lại trốn tránh, huynh hiểu rõ bản thân yêu Cát Lợi Nhi bao nhiêu, cũng biết nàng ta yêu huynh thế nào, chỉ là huynh không thể chấp nhận hiện tại, huynh thế này...”

“Đủ rồi, lui ra!” Liễu Dật gầm lên, không muốn nghe nữa.

Thất Nguyệt nhìn chàng, giậm chân

nói: “Thư sinh đáng chết.” Đoạn quay người đi ra.

Lang Vương đóng cửa lại, thở dài: “Ma chủ đối với Nguyệt nhi như vậy, có phải...”

Liều Dật lắc đầu, không nói gì, chợt giơ tay chỉ: “Ở đây.”

Lãnh Vũ nhìn vào nơi chàng chỉ trên tấm địa đồ, là chỗ của Ma môn, bất giác hỏi: “Ý Ma chủ là...báo thù Ma môn?”

Liều Dật gật đầu: “Ta phải thống nhất Ma tộc, đem nhập vào ma giới, trước khi Thần giới tới phải làm cho xong.”

Lang Vương đồng tình: “Tứ đại môn phái của Ma môn căn cơ rất ổn định, khó lòng lay động, nếu muốn thống nhất, e là phải mất rất nhiều thời gian và nhân thủ, lại phải có kế hoạch trừ bị mới xong.”

Hồng quang trong mắt chàng lóe sáng: “Từ cổ đã nhất tướng công thành vạn cốt khô, muốn thành công tất phải trả giá, vì thế ta mới cần lão sư giúp.”

Giờ chàng đã không còn là thư sinh văn nhược, bảy ngàn năm trước Niết nhân làm được gì thì giờ chàng cũng làm được, Vị Linh Phong không làm được chàng cũng phải làm được, tạm thời phải quên Cát Lợi Nhi đi để chuẩn bị chống lại Thần giới, chàng biết khi phá tiên cảnh ắt người Thần giới sẽ biết nên giờ phải lo cho mình.

Không cần biết trước mặt hung hiểm thế nào vẫn cần phải tiếp tục đi tới, chàng thật sự quên được Cát Lợi Nhi? Mọi tình khắc trong tim lại tan biến sao? Có lẽ....đó chỉ là cái cố, vì không đạt

được nên phải tìm cho mình một cái cớ, chàng chỉ có thể đứng đây lặng thầm chúc phúc, chỉ cần nàng hạnh phúc, chàng còn nói gì được nữa?

Lang Vương đột nhiên có cảm giác chàng như biến thành một con người khác, thoáng nghĩ rồi nói: “Thưa Ma chủ, trong lúc người đi, thần có nghĩ đến chuyện này nên có một kế hoạch khá hoàn chỉnh, chỉ là trước khi tiến hành chúng ta phải làm một việc.”

“Lão sư, xin cứ nói.”

Lang Vương trình bày: “Người và ma, ma và thần, chỉ cần có sinh mệnh là có dục vọng, lão thần định lợi dụng điểm này vạch ra một kế hoạch có thể tiêu diệt Ma tộc nhưng cần có một vật có thể khiến chúng nảy sinh ham muốn.”

“Thứ gì?”

Lang Vương nói: “Đó chỉ là truyền thuyết, cùng là thần thoại, sau khi Niết nhân chết, Bàn Cổ nghiên cứu võ học, hơn nữa còn sáng tạo ra một loại tâm pháp có thể sánh với ma công của Niết nhân là Thiên Chi Chương. Sau đó không biết vì sao, mọi người trên Thần giới đều ngủ say, Thiên Chi Chương lạc xuống phàm giới, các môn phái đều đổ đi tìm nhưng không ai tìm được.”

Liễu Dật như đã hiểu: “Xin lão sư tiếp tục kể.”

Lang Vương gật đầu: “Không may là thần thích du ngoạn, một lần vô ý phát hiện một nơi thần bí, tuy không biết đó là đâu nhưng lại hiểu rõ ở đó có phong ấn của Bàn Cổ. Thần không biết bên trong

có thứ gì nhưng rất có khả năng là Thiên Chi Chương trong truyền thuyết đã rơi phạm trần, Bàn Cổ ngủ rồi thì....”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 167: Thiên Chi Truyền Thuyết, Tây Bắc Chi ...

Nếu như ái tình không xuôi chèo mát mái, lại luôn lẫn tránh bạn, hãy dùng một thứ tình cảm khác như cừu hận, ham muốn để thay thế, để phát tiết những bất mãn trong lòng, hoặc có thể tạm thời quên đi.

Liễu Dật nghe Lang Vương nói, tiếp tục hỏi: “Lão sư, lời ông có thật không?”

Lang Vương đáp: “Đó là một truyền thuyết, còn chân giả thể nào, nơi Thiên Chi Chương rơi xuống thì thần không được rõ mà chỉ có thể suy đoán. Thiên Chi Chương bị Bàn Cổ phong ấn từ trên Thần giới nên rất hiếm khi xuất hiện tại phàm gian, lại thêm thời gian thất lạc cũng tương đồng, do đó thần mới tính ra được kết quả như thế.”

Liễu Dật nghĩ một chốc đoạn nói: “Tức là lão sư cũng không dám khẳng định trong đó có hay không có Thiên Chi Chương?”

Lang Vương gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa trên Thiên Chi Chương có ghi lại thần công cao thâm mạc trắc, Bàn Cổ từng nói rằng bằng vào Thiên Chi Chương này hoàn toàn có thể độc chiến

với Niết nhân.”

Không hiểu sao Liễu Dật nghe đến hai chữ Niết nhân lại cảm thấy đó là mình, quát to: “Hừ, lớn lối quá nhỉ, ta hiện giờ đã đột phá được tầng thứ 13 của Lan Nhĩ Phi Na Thanh, tu vi không còn như bảy ngàn năm trước, ta muốn thử xem cái gọi là Thiên Chi Chương rốt lại lợi hại đến đâu.”

Lang Vương vừa nghe, vội nói ngay: “Ma chủ, không thể coi nhẹ Thiên Chi Chương, thần công do Bàn Cổ cùng chúng thần tham ngộ ra tự nhiên có thể tranh hơn kém với Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, bất quá Thiên Chi Chương này vẫn chỉ là truyền thuyết, chưa có ai lấy được.”

Liễu Dật gật đầu: “Lão sư nói rất

đúng, nhất thiết phải tính đến trường hợp xấu nhất, nếu Thiên Chi Chương này lợi hại đến vậy, xem ra ta phải nhanh chóng thu phục Bát Hoang thần long để Bi Mộng Kiếm tiến hóa.”

Lang Vương nghe qua liền hỏi: “Bát Hoang thần long? Là gì mà thần chưa từng nghe qua?”

Liễu Dật tiếp lời: “Đó là chuyện của bảy ngàn năm trước, trừ thủ hộ thần thú do Bàn Cổ sáng tạo ra, Đại trí giả tính đến việc cân bằng các nguyên tố trong tự nhiên, đem tám chủng loài của thiên địa vùi xuống Bát Hoang cho hấp thu linh khí và tinh hoa nhật nguyệt mà hình thành tinh linh, theo thời gian, tám loại tinh linh này diễn hóa thành long hình, chúng không phải do Bàn Cổ sáng tạo, chỉ có

một vài người biết được rằng mỗi con hoang long đều có sức mạnh riêng, chỉ cần đem tám thứ sức mạnh này tề tụ, Long Hoàng mới biểu hiện được sức mạnh chân chính.”

Lang Vương lại hỏi: “Long Hoàng có quan hệ thế nào với chuyện này?”

Liễu Dật đáp: “Long Hoàng vốn không thuộc về Bát Hoang thần long, sức mạnh của Bàn Cổ biến nó thành thủ lĩnh của Bát Hoang thần long, khi nó bị giết Bi Mộng Kiếm mới xuất hiện, chỉ cần dựa vào Long Hoàng có thể đem toàn bộ Bát Hoang thần long nhập vào trong kiếm, lúc đó mới là Bi Mộng Kiếm chân chính...”

Lang Vương chỉ biết gật gù.

Liễu Dật tiếp tục: “Theo lời lão sư

nói lúc này, ta nên phá bỏ phong ấn của Bàn Cổ lấy Thiên Chi Chương ra, sau đó dùng nó dụ cho chính, ma lưỡng đạo sa vào vòng phân tranh, rồi chúng ta từ từ thu thập Ma đạo.”

Lang Vương gật đầu: “Chẳng rõ kế này có được thông đồng bén giọt hay không, cũng chưa ai biết phong ấn này là gì, thần chỉ dựa vào thời gian mà suy đoán. Hơn nữa nếu là Thiên Chi Chương thật thì dùng nó làm mồi dụ có phần nguy hiểm, ngộ nhỡ có kẻ nào đạt được... nhiều khả năng sẽ thành địch nhân lớn nhất của chúng ta.”

Liễu Dật gật đầu: “Cần phải tính đến khả năng này, vấn đề chủ yếu nhất hiện giờ là xác định xem Thiên Chi Chương bị Bàn Cổ phong ấn ở đâu, nếu là sự thật

chúng ta mới tính xem có biện pháp lưỡng toàn kì mĩ nào không.”

Lang Vương gật đầu, cầm tấm địa đồ tam giới lên, chỉ vào một điểm phía tây bắc nói: “Chỗ này...gọi là Di vong sâm lâm, là một nơi rất kì quái, bản địa đồ tam giới chỉ vẽ được đến đây là ngừng, thần từng tiến vào dò tìm, phong ấn của Bàn Cổ ở tại nơi cao nhất trong sâm lâm, bất quá lúc đó thần không xem xét cẩn thận.”

Liễu Dật không nén được hiếu kì hỏi: “Sao lại không xem xét kĩ?”

Lang Vương cười: “Mật thần vốn nhỏ, ban đầu phát hiện xung quanh phong ấn có sức mạnh to lớn, do một loại quái vật không thuộc thú, yêu thủ hộ, nên không thuộc quyền quản hạt của thủ hộ

thần thú, thành ra...hì hì.”

Chàng thấy điệu bộ giải thích lúng túng của ông, không nén cười được, nói: “Được, bây giờ đường lối đã rõ, nơi chốn cũng đã quen thuộc, ta xuất phát đây.”

Lang Vương chau mày: “Vội vàng vậy ư?”

Chàng đáp: “Tự nhiên là càng nhanh càng tốt, ta có cảm giác Thần giới sẽ tìm đến ta nhanh thôi, mà ta vẫn chưa thu phục được Bát Hoang thần long.”

Lang Vương nói: “Được, tất nhiên phải thế, thần đi cùng Ma chủ.”

Chàng lắc đầu: “Không, Vĩnh Hằng Chi Thành cần lão sư làm chỗ dựa, không có lão sư ắt sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa, mong lão sư thay tôi chiếu cố cho

Thất Nguyệt.”

Lang Vương gật đầu: “Cũng được.”

Liễu Dật dặn: “Về chuyện tôi đi đâu xin đừng nói với Thất Nguyệt, nếu không nha đầu ngốc này sẽ lại bám theo.”

Lang Vương buông ra một tràng cười: “Được mà.”

Chàng dặn lại: “Mọi việc trông cả vào lão sư.” Đoạn quay người bước ra ngoài ...

Đối với Di vong sâm lâm, Liễu Dật chưa từng nghe qua, chỗ này cũng là nơi không dò được được trong tam giới địa đồ, tựa hồ khu rừng này vô cùng đáng sợ, biết bao nhiêu người đến nhưng đều không dám vào, chính vì vậy mà tam giới địa đồ vẫn chưa xác minh chính xác được vùng ngoại vi của nó.

Suốt dọc đường, chàng bay giữa tầng tầng phù vân hướng thẳng về tây bắc, trong lòng tịch mịch, lại nhớ đến Cát Lợi Nhi, nhớ đến câu nói tàn nhẫn của nàng: “Tôi không biết ngài, mời ngài đi cho.” Đầu óc chàng không ngừng hồi tưởng lại giọng nói ấy, lúc nghe xong khiến chàng gần như suy suy.

Chàng biết nói gì? Tất cả dường như đều được chú định rồi, ngày đó chàng không chết, nàng cũng không chết, cả hai người chỉ là đã lỡ làng mất nhau, phải làm gì đây? Dùng kiếm ư? Dùng cây kiếm tùy thân để đoạt lại ái tình chăng? Nếu thế có lẽ nàng sẽ hận chàng suốt đời.

Không biết chàng phi hành với tốc độ nhanh như vậy bao lâu chợt phát hiện trăng sao trên trời đang chuyển đổi, tốc

độ của chàng hiện giờ hoàn toàn sánh được với lưu tinh.

Buổi sáng sớm ngày thứ hai, chàng đến Di vong sâm lâm tại cực tây bắc. Khu rừng này không giống với tam giới, những cây cổ thụ cao hàng chục trượng chạm tới trời xanh, thân cây xù xì phải rất nhiều người ôm mới xuể, dây leo chằng chịt nên chàng căn bản không nhìn thấy trong rừng có gì, đành hạ xuống ngoài bìa rừng.

Chàng nói thầm: “Không biết trong rừng ẩn tàng quái vật đáng sợ đến mức nào mà khiến cho Lang Vương không đủ đảm lược tiếp cận phong ấn?” Nghĩ đến đây, chàng lại nhớ đến hắc đàm nhược thủy trong Hỗn Độn tiên cảnh, lòng máy động, nhủ thầm: “Chả lẽ lại có hoang

long?” Ý nghĩ này không hề vô duyên vô cớ, đương kim trên đời này ngoại trừ sức mạnh của hoang long, các loại yêu thú khác có tư cách gì để sánh với thủ hộ thần thú?

Miên man suy nghĩ, chàng vô tình bước liên mấy bước về phía trước đi vào trong rừng, một đạo bạch quang lóe lên khiến chàng hoa mắt, còn cho là mình nhìn nhầm nhưng quan sát kỹ thì quả thật có một người đang đứng nhìn, là ai? Tốc độ của người này tuyệt đối khiến chàng kinh ngạc, bằng vào tu vi hiện giờ của bản thân mà trong tam giới lại có người xuất hiện bất tri bất giác ngay cạnh, làm sao không kinh ngạc cho được.

Chàng dừng bước, chăm chú quan sát, cảm giác thật quen thuộc, hảo cảm

vô tình dâng lên: “Xin hỏi...”

Đột nhiên bạch y nhân quay người lại, cười nói: “Ha ha, thư sinh, chúng ta đã lâu không gặp.”

Chàng hơi ngây ra, khuôn mặt này quen thuộc, thân cận đến vậy, mắt sáng như sao, mày kiếm nhướng cao, sống mũi thẳng thơm, tuổi còn khá trẻ, trường sam trắng như tuyết càng tôn thêm vẻ tiêu sái, tự nhiên, khiến người khác có cảm giác thư thái, bèn buột miệng: “Lãnh Kiếm đại ca.”

Lãnh Kiếm nghe vậy liền nói: “Ha ha, sao rồi, đã nhớ ra ta rồi chứ.”

Kí ức ngàn năm qua đã được khai thông, tự nhiên là nhớ được chuyện luận kiếm ngày trước, liền nói: “Đương nhiên, chúng ta lâu quá không gặp.”

Lãnh Kiềm ngắm nhìn chàng, bật cười: “Xem ra kí ức của huynh đệ đã khôi phục rồi, sao còn gọi ta là đại ca, huynh đệ nhiều tuổi hơn ta mà.”

Liễu Dật cười: “Tình nghĩa ngày xưa đệ không quên, trên đường xuống hoàng tuyền có huynh đưa tiễn, trong chén rượu có tình nghĩa nam nhi, một tiếng đại ca, cả đời xưng hô.”

Lãnh Kiềm nói: “Được lắm, có được huynh đệ thế này, Lãnh mỗ không sống uổng trên cõi đời, ha ha, huynh đệ sao lại đến Di vong sâm lâm?”

Liễu Dật thoáng nghĩ rồi đáp: “Vị phong ấn của Bàn Cổ, cho nên...”

Lãnh Kiềm ngạc nhiên: “À, thì ra là vị phong ấn này, đối với nó ta cũng có chút hiểu biết.”

Liễu Dật gật đầu: “Xin đại ca chỉ dạy.”

Lãnh Kiếm nói: “Đó là phong ấn chủ chốt của Bàn Cổ nên sức mạnh bao quanh mạnh mẽ dị thường, không giống phong ấn thông thường của Thần giới, ta từng cố gắng mở ra nhưng không được, xem ra ta và vật bị phong ấn hữu duyên vô phận.”

Liễu Dật hỏi: “Lãnh đại ca ra đây làm gì? Muốn đi ư?”

Lãnh Kiếm gật đầu: “Đúng, ha ha, ta có việc cần làm nên giờ phải đi, cũng không ngờ lại được gặp huynh đệ tại đây.”

Liễu Dật nói: “Đó đều do ông trời an bài, lần trước đệ nghe Lãng huynh nói rằng Lãnh đại ca đã đạt đến cảnh giới hư

không, hôm nay gặp gỡ quả nhiên là thật, ha ha.”

Lãnh Kiếm mỉm cười: “Lãnh mỗ một đời ái kiếm, cũng chỉ mới bập bõm bước vào kiếm đạo, toàn là hư vô, vô thức mà thôi, lần này đi du lịch cũng vì muốn tiến thêm một bước trên đường tham ngộ.”

Liễu Dật bất giác bội phục con người đứng trước mặt, không chỉ si mê kiếm mà ngộ tính cao đến đáng sợ, chỉ bằng mấy trăm năm ngắn ngủi mà đạt được tu vi như thế.

Cùng lúc, Lãnh Kiếm lại nói: “Huynh đệ, lần sau gặp lại chúng ta sẽ dùng binh khí tương giao, huynh đệ phải chuẩn bị cho tốt, đại ca lâu rồi chưa cùng huynh đệ so kiếm, huynh đệ không được chối từ.”

Liễu Dật gật đầu: “Hay lắm, có cơ hội đệ nhất định phải kiến thức cây kiếm của Lãnh đại ca.”

Lãnh Kiếm cũng gật đầu: “Chúng ta hậu hội hữu kì.” Nói đoạn phát tay, kiếm hóa bạch quang, người hóa thành cơn gió lướt theo hào quang đi mất, trên không trung chỉ lưu lại bóng hình.

Liễu Dật buông tiếng thở dài, thế gian lại có mấy người đạt đến tu vi như vậy ư? Trừ Lãnh Kiếm, còn có ai? Chàng kính trọng Lãnh Kiếm như người trời, đột nhiên phát hiện rằng sở học của mình còn kém xa ông ta, lần so kiếm tới đây... chàng tuyệt đối không nắm chắc phần thắng, nghĩ như vậy không khỏi cảm thán cho sự thâm sâu của kiếm đạo.

Suy tưởng chất chồng, chàng hướng

vào bên trong Di vong sâm lâm cất bước. Trước mắt chàng phải thu phục Bát Hoang thần long, nếu có ngày thu gom đủ tám con, đem Bát Hoang chi lực để tham ngộ kiếm đạo tất sẽ nhanh chóng nâng cao tu vi bản thân.

Vào đến trong rừng, chàng bỗng phát hiện rằng khu rừng giống như một mê cung, những cây cổ thụ cao ngất chặn hết ánh dương quang ở ngoài, bên trong chỉ toàn một màu đen, chàng chỉ dựa vào tu vi mà nhận đường. Khoảng cách giữa các cây cổ thụ rất hẹp nên không thể phi hành, chàng cảm thấy hối hận vì đã không bay lên phía trên tán rừng.

Tuy nhiên đã bước vào rồi tất không thể quay lại, trong lúc chàng đang loay hoay tìm cách thoát khỏi vùng u ám này

thì từ phía bên vọng lại mấy tiếng kêu kì quái. Hiện tượng này, lúc ở trong Hỗn Độn tiên cảnh, chàng đã thấy nhiều nên không để ý lắm. Càng vào sâu âm thanh càng dữ dội, sau đó tắt hẳn, chỉ là một tiếng kêu kì quái nhưng khiến chàng có cảm giác rất quen, dường như đã nghe ở đâu đó...

Đột nhiên bạch quang lóe lên từ một góc rừng, chàng nhanh chóng quay đầu lại nhưng đạo quang mang đã biến mất, chàng cho rằng mình nhìn lầm nên không quản đến nữa, tiếp tục tiến bước.

Lúc lên đến đỉnh núi, lại vang lên một tiếng quái khiếu, bạch quang từ mé bên lóe lên trong chớp mắt. Chàng khẳng định rằng mình không nhìn lầm, tuy tâm nhìn còn hơi mơ hồ nhưng đó là một quái

vật toàn thân phát ra bạch quang, tiếng gầm rất quen tai, trong lòng chàng chấn động, chả lẽ là nó...

Chàng nghĩ đến một quái vật trong Bát Hoang thần long, trí nhớ của chàng có ghi khắc hình ảnh một con rồng với dấu hiệu hào quang đặc thù, toàn thân phát ra bạch quang, nhãn thần đỏ rực, là Long Huy, bèn thăm nhủ: “Không lẽ nó bảo vệ phong ấn này?”

Nhưng chỉ chớp mắt sau lại một tiếng quái khiêu vang lên, quen lắm, chính xác là tiếng kêu của rồng, chàng phấn chấn hẳn lên, thật sự là Long Huy chăng? Nếu thu phục được nó, Bát Hoang thần long có tới 4 con ở trong Bi Mộng Kiếm, sức mạnh của thần kiếm sẽ mãnh liệt hơn nhiều.

Đúng lúc nghĩ ngợi thì một đạo hào quang lóe rạng trước mắt, những suy tưởng lúc trước lập tức bị cuốn trôi, đó tịnh không phải hoang long gì, là một chùm quang cầu chung quanh lập lòe chớp sáng trắng, xem ra sức mạnh cực lớn, chàng nhủ thầm: “Cái gì vậy? Chắc không phải là hoang long! Dường như... âm thanh này, đúng, không phải là rỗng, là tinh linh.” Chàng từng gặp qua hỏa tinh linh nên mới ngộ nhận cảm giác này là hoang long.

Đầu óc chàng liên tục chuyển động, chả lẽ tinh linh này trông coi nơi Bàn Cổ phong ấn? Nó chính là yêu thú mà Lang Vương nói đến? Chả trách ông ta không cách nào hàng phục nó, tinh linh vốn do tam giới tự nhiên sinh thành, không thuộc

về thú yêu, tất nhiên không thuộc phạm vi quản hạt của thủ hộ thần thú.

Lúc đó, tinh linh phát ra bạch quang chặn đường chàng, hào quang quanh thân thể nó khiến khu rừng sáng rực lên. Chàng buông lỏng tay phải, tay trái nắm chặt Bi Mộng Kiếm, dưới sát ý của chàng, chân nguyên mãnh liệt bổ phủ khắp toàn thân, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đề thăng đến tầng tối cao, quanh mình gió thổi lồng lộng, sức mạnh của các nguyên tố thủy, hỏa trong không gian màu đen liên tục ngưng tụ trên thân kiếm, đó là kĩ năng đặc thù của ba con thần long.

Lại giả bất thiện, cứ cho rằng tinh linh này chính là thứ ngăn trở chàng giải khai phong ấn của Bàn Cổ nhưng tại sao

Lãnh Kiếm không đề cập đến chuyện này? Chẳng lẽ tinh linh này cố ý đợi chàng?

Đồng thời với lúc Liễu Dật suy tư, quả cầu tròn màu trắng hành động, không hiểu vì sao từ hai bên quả cầu thò ra hai vật hình thù giống cánh tay, song tí giờ lên, hai tiểu viên cầu phát quang xạ vào chàng với tốc độ cực nhanh.

Chàng tức thì có phản ứng, thân thể nghiêng đi, tránh ra phía sau một quả viên cầu, chớp mắt tuốt trường kiếm khỏi bao vạch chéo một nhát về trước mặt, “cảng cảng”, quả viên cầu thứ hai bị hất ngược về hướng khác. Nó đập vào thân một cây cổ thụ to lớn, chớp mắt gốc cây đã biến thành tượng đá.

Chàng nhủ thầm: “Đây là công phu gì

vậy? Đường như không có tại tam giới, bảo là pháp khí thì không hẳn, tinh linh này thuận tay cũng xuất ra được hóa thạch quang cầu, quả nhiên đáng sợ.”

Chàng hạ sát tâm, chuẩn bị tiến công, quang cầu lại động. Chỉ chậm hơn một bước nhưng đã khiến chàng sa vào thế thủ, không thể tiến công được. Chỉ thấy quang cầu chuyển động chóng mặt, từ hai bên vô số tiểu quang cầu bắn ra theo nhiều hướng khác nhau, tốc độ cực nhanh, số lượng rất nhiều, quả thật rất khó đối phó.

Chàng không ngờ chỉ chậm có một chút mà ngay cơ hội hoàn thủ cũng không có, nhưng sự thật không cho phép nghĩ ngợi linh tinh, nếu không may bị quang cầu đập trúng, bản thân chàng cũng giống

nư gốc cây kia: biến thành đá trong chớp mắt.

Chàng nắm chặt kiếm, ý tùy tâm, tâm tùy kiếm, quát lớn: “Hóa.” Cùng với tiếng quát, ba đạo quang mang bao phủ thân thể, long ảnh màu lam, tím, đỏ quấn quanh người.

Đó là do ba con thần long được Liễu Dật dùng tâm pháp tối cao Lan Nhĩ Phi Na Thanh thu phục vào trong kiếm thôi động thành hộ thân cương khí, so với hộ thân cương khí trước kia của chàng, ba con rồng đã tăng thêm một tầng sát thương, đặc biệt là Long Viêm thuộc hàng tối mãnh liệt, những quang cầu ở gần bị khí tức dung hóa; nhờ có Long Trạch nên nhiệt khí không thiêu đốt khu rừng chung quanh, chỉ phản ứng lại

những gì chạm vào phạm vi một trường quanh thân thể chủ nhân.

Chàng lại nhanh chóng rút Bi Mộng Kiếm ra, chém đứt nhiều đạo quang cầu, tốc độ quá nhanh, kiếm của chàng sinh ra vô số tàn ảnh, lại thêm hộ thân cương khí do ba con thần long tạo ra, hình thành một bức tường kín mít gió không lọt qua nổi, đẹp mắt vô cùng. Cứ cho là quang cầu tiếp cập được thì trước sự bảo hộ của tam long cũng sẽ bị biến thành tro tàn...

Vừa ngăn chặn chàng vừa tự nhủ: “Cứ thế này cũng không phải là cách, phải làm thế nào phá tan kiểu tiến công chớp nhoáng này.”

Đột nhiên óc chàng thoáng động, nếu chàng có thể hàng phục ba con thần long

thành hộ thân cương khí, vì sao lại không biến chúng thành cây kiếm không gì không phá nổi? Được, phải thử một phen.

Trong thoáng chốc chàng tập trung chân nguyên mãnh liệt lên thân kiếm, long ảnh của ba con thần long bắt đầu nhập vào, thấy cơ hội đã tới chàng liên tục chém rúng quang cầu, đồng thời nhảy vọt lên, thân thể chuyển động 180 độ trên không trung, trường kiếm vung ra quát lớn: “Trảm.”

Một tràng long ngâm vang lên, ba đạo quang mang chớp mắt hóa thành ba con hoang long, thân hình khổng lồ mang theo hỏa diễm, nhược thủy với sức mạnh không thể chống nổi xạ vào bạch quang...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 168: Quang Long Hiện Thế, Ý Thức Trung ...

Hoang long ba màu thể hiện cho ba loại sức mạnh, ba loại nguyên tố khác nhau, tạo thành một luồng sáng ngoằn ngoèo lấp lánh, trông rất chậm nhưng lại không cho người ta một chút thời gian nào để phản ứng, vô số bạch quang xung quanh tam long chớp mắt đã tan sạch, hoặc bị đập vụn, hoặc bị dung hóa, hoặc bị hấp thu. Ba con hoang long xạ vào quang cầu, một đạo hồng quang hình bán nguyệt lóe lên rồi biến mất...

Đây là lưỡi kiếm, đạo hồng quang

lúc cuối cùng chính là khí tức của kiếm do chân lực thôi động nguyên hình của hoang long tạo thành, tiếng “sạt sạt” vang lên, Liễu Dật đã tra kiếm vào vỏ, liếc nhìn bạch quang tản ra, rốt cuộc quang cầu bị chặt đứt, dừng hẳn công kích.

Chàng biết rằng quang cầu không còn năng lực công kích nữa, gió nhẹ lay động, quang cầu hóa thành quang hoa phiêu tán vào trong khu rừng già, lòng chàng chấn động, chả lẽ...quang cầu này không thể diệt được, cho dù hóa thành quang hoa cũng có thể ngưng tụ trở lại?

Nếu sự tình là thế, khẳng định là Lãnh Kiếm cũng gặp phải ngăn trở giống với chàng, chỉ là ông ta cho rằng đã giết chết quang tinh linh nên không cần thiết phải giải thích với chàng, có lẽ mọi việc

như vậy mới hợp lí.

Chàng không nghĩ ngợi nhiều vì còn có việc quan trọng hơn phải làm, Thiên Chi Chương chàng tất phải giành lấy, mang ra làm mỗi nhữ sẽ dụ cho chính, ma lưỡng đạo đại loạn nhưng nếu thống nhất được ma đạo thì cũng làm vậy cũng đáng. Trong lòng chàng một mực không tin rằng vật do Bàn Cổ sáng tạo ra lại sánh được với kiếm của chàng.

Liễu Dật vừa đi vừa nghĩ không biết được bao lâu, chỉ thấy trước mắt sáng lòa, không gian thoáng đãng hẳn ra, những cây cổ thụ cao vút sắp theo quy tắc ba góc một hàng tạo thành hình bốn mặt vây chặt lấy không gian chung quanh, một khoảng đất rộng 6 trượng dài mười trượng tựa hồ được thiết kế theo quy luật

hiện ra trước mắt, tất cả có ý nghĩa gì?

Giữa một hình bát quái trên mặt đất là khối bát giác lập phương bao phủ một chiếc hộp kì quái, phải lớn gấp 10 lần Liễu Dật, trên bề mặt cao nhất có một viên châu màu trắng to cỡ quả trứng gà, ánh dương quang từ trên không chiếu thẳng xuống, bạch châu tỏa ra quang mang chói lọi, chiếu sáng bốn bề.

Liễu Dật phát hiện thấy bên ngoài hộp có vẽ rất nhiều tấm bùa kì dị, trên bùa không có chữ mà là hình vẽ, chàng nhủ thầm: “Chẳng lẽ đây là phong ấn của Bàn Cổ...trong chiếc hộp lớn đến vậy có phải Thiên Chi Chương? Nếu đúng thì võ học do Bàn Cổ sáng tạo dĩ nhiên không ít tí nào.”

Trục hào quang dần tăng lên, bạch

châu càng lúc càng sáng, Liễu Dật đâm ra hiếu kì, ngay cả dạ minh châu cũng không lớn như thế, viên châu này dường như có thể hấp thu ánh sáng, quyết không phải là phàm vật, khiến chàng lại càng tò mò.

Chàng từ từ tuốt Bi Mộng Kiếm, nói thầm: “Đã là phong ấn của Bàn Cổ nhất định rất mạnh, không cần biết bên trong có gì, ta cứ khai mở phong ấn ra đã, không rõ kết quả sẽ thế nào?” Lúc này chàng không suy đoán mà muốn xem sự thật trả lời ra sao?

Kiếm ý vừa động, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp lập tức đề thăng lên tầng tối cao, sát lục chi tâm cháy lên trong lòng mang lại cho chàng sức mạnh sung mãn, gió thổi lồng lộng, ma khí trên

đời đều ngưng tụ lại, chớp mắt đã lập lòe quanh thân mình, từng đám mây hồng cuộn cuộn chuyển sang màu máu biểu hiện rằng Chân ma giáng lâm, ánh mắt chàng bị ngăn lại, quả cầu lúc đó không phát ra quang mang, dường như cảm giác được nguy hiểm đang đến gần nên từ từ co lại.

Mái tóc bạc dựng đứng, tà áo da đen lật phật, hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe lên, song thủ nắm chắc trường kiếm, từ mặt đất quét lên một đường mang theo một làn bụi mỏng, kiếm quang lấp lánh chém trực tiếp lên chiếc hộp bát giác to lớn, “phụp” một tiếng, chung quanh hộp xuất hiện một vòng hào quang, khơi khơi khiến cho đạo hồng quang tan biến trong vô hình. Liễu Dật cau mày, thầm nói:

“Phong ấn rất hay, tuyệt đối không phải do sức lực của một mình Bàn Cổ kết thành, dầu cho ông ta mạnh mẽ cũng không tạo nổi phong ấn mạnh cỡ này, nhưng là vật gì mà khiến cho chúng thần phải cùng lập ra phong ấn?”

Vòng hào quang vừa tan đi, trong chớp mắt chiếc hộp bát giác đã khôi phục nguyên trạng, Liễu Dật cuối cùng cũng hiểu vì sao Lãnh Kiếm lại phải li khai, nguyên lai bằng vào tu vi của bọn họ căn bản không có khả năng mở được phong ấn này, nhưng chàng không cam tâm, chả lẽ vạch ra một kế hoạch hay ho đến vậy mà chỉ gặp một chút khúc mắc đã rút lui?

Đột nhiên chàng nghĩ đến Long Viêm, khí tức của nó có thể dung hóa được mọi

thứ, dĩ nhiên chỉ bằng vào tu vi của bản thân không thể mở được nhưng thử dựa vào sức mạnh của Long Viêm cộng thêm tu vi của chàng, pháp khí hỏa nguyên tố cộng thêm tầng thứ mười ba ma công có khi thành công.

Chàng tức khắc đem chân nguyên mãnh liệt của tầng mười ba Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tập trung trên Bi Mộng Kiếm, dùng chân nguyên thôi động Long Viêm, chớp nhoáng sau, thanh kiếm trong tay chàng phát ra hoàng quang, chân nguyên liên tục quán thấu, hoàng quang trên lưỡi kiếm biến thành màu đỏ rồi từ màu đỏ biến thành màu tím đỏ, thân kiếm truyền lại cảm giác ấm áp.

Do Long Viêm quá mãnh liệt, mặt đất bắt đầu nứt ra, nhiệt khí khiến cho không

gian chung quanh méo mó, nhưng không biết Di vong sâm lâm này kết cấu bằng thứ gì mà mọi cây cỏ thụ cao lớn quanh đó tịnh không bốc cháy, hiển nhiên những đều là vật đặc thù. Đối với Di vong sâm lâm, chàng lại càng hiếu kì, khí tức nóng đến thế này mà vẫn không đốt nổi mấy cây cỏ thụ, thật sự là chưa từng thấy!

Chân lực không ngừng tập trung, vốn có thể trong chớp mắt xuất ra Long Viêm nhưng Liễu Dật lại một mực kéo dài thời gian, chàng cần đem vô thượng chân lực của bản thân phối hợp với Long Viêm cùng phá phong ấn, do đó cần phải mất thời gian khá dài mới tập trung đủ.

Thời gian một khắc đồng hồ không phải là dài nhưng đối với việc ngưng tụ chân nguyên mà nói lại rất hiếm khi phải

dùng đến ngàn ấy thời gian. Toàn thân Liễu Dật do Long Viêm khí tức mãnh liệt biến thành màu tím đỏ, ma khí trên thình không liên tục xoáy tròn ngưng tụ quanh thân thể chàng, lửa điện tím sẫm lóe qua đỉnh đầu, bạch phát bay bay, song nhãn của chàng chuyển thành màu máu, lúc này chàng đã đạt tới cực hạn, tay phải vung lên, Bi Mộng Kiếm hóa thành một đạo tử quang lấp lánh lao lên trời cao, chàng quát lớn: “Hóa.”

Toàn bộ Bi Mộng Kiếm liền hóa thành một con hoang long màu đỏ tím, chính là Long Viêm, quanh thân thể ngập ngụa hỏa diễm, chỉ còn nhìn được mỗi đôi mắt đỏ rực, nó kêu lên một tràng dài, mang theo sức mạnh có thể đốt cháy mọi thứ trực tiếp bổ xuống chiếc hộp hình bát

giác lẳng trụ, xạ chéo vào viên bạch châu trên mặt.

“Choang choang”, tiếng va chạm vang lên, thân thể Long Viêm dần dần mờ đi, hỏa diễm từ từ lui tắt, hóa thành Bi Mộng Kiếm găm vào trên viên ngọc.

Trong lòng Liễu Dật không nén nổi vui mừng, thân kiếm xuyên qua vòng hào quang, cắm vào viên bạch châu, thể hiện rằng đã phá giải được phong ấn của chúng thần, bên trong chiến hộp to lớn này có thứ gì chàng sẽ lập tức được biết ngay.

Chàng không kịp nghĩ ngợi, cất bước tiến lên nhưng mới được vài bước, chàng phát hiện rằng dưới chân rung lên kịch liệt tựa hồ cả mặt đất lúc lắc, bèn dừng phắt lại, quan sát bốn bề, nhưng không

phát hiện được tình huống dị thường nào.

Khi ánh mắt dừng lại trên chiếc hộp cự đại, chàng đột ngột nhận ra rằng viên bạch ngọc có găm Bi Mộng Kiếm đang chầm chậm vỡ toác, tạo thành một vết nứt lớn trên chiếc hộp, mặt đất liền rung lên. Chàng hơi kinh ngạc, vật bị phong ấn bên trong tuyệt đối không phải Thiên Chi Chương.

Tay phải phát lên, Bi Mộng Kiếm đằng không bay về trong tay Liễu Dật, chàng tra kiếm vào vỏ, đứng thẳng dậy chờ đợi xem vật gì xuất hiện. Bởi suy từ vết nứt thì vật bị phong ấn bên trong chiếc hộp chắc chắn phải là vật còn sống, không có quan hệ gì với truyền thuyết về Thiên Chi Chương.

Chàng đang tính toán thì chiếc hộp

bát giác bất ngờ nứt toác ở giữa, bạch quang từ phía dưới tỏa ra tứ tán, hào quang chói mắt khiến tầm nhìn của chàng hơi mơ hồ, từ trong hộp một vật vọt lên, bay thẳng lên không, thân thể chàng động theo ý thức, chớp mắt tạo thành một đạo tàn ảnh lùi lại.

Chàng đột nhiên cảm thấy trước mắt có một cỗ sức mạnh phi thường, kèm theo lệ khí ngập ngựa và ý muốn giết chóc bèn nhủ thầm: “Chẳng lẽ vật bị phong ấn bên trong cũng thuộc loại diệt thể như Cửu U Ma Thần?” đoạn đưa mắt nhìn lên đạo bạch quang trên không.

Chớp mắt từ trong chiếc hộp to lớn, một con quang long khổng lồ uốn lượn rồi đứng thẳng trên không, toàn thân nó bao phủ hào quang màu trắng, chỉ nhìn

được đôi mắt đỏ lòm. Liễu Dật không nén được kinh ngạc, thốt lên: “Long Huy.” Theo truyền thuyết Long Huy là đại diện của ánh sáng, là hoang long có sức mạnh hơn cả, thậm chí có thể so bì với Long Hoàng, chỉ không biết tại sao đột nhiên biến mất trong một thời gian.

Chàng cảm thấy có điểm không hợp lí, việc hoang long này bị phong ấn tại Di vong sâm lâm là sao? Có lẽ do sức mạnh của nó vượt hẳn Thần nên bị các thần hợp lực phong ấn.

Chàng còn đang do dự thì một giọng nói vọng lại, dường như hơi có chút nghi hoặc: “Là người đã mở phong ấn cho ta.”

Chàng càng kinh ngạc hơn, những toan tính trong lúc mơ màng dứt ngay, con hoang long này đang nói với người

duy nhất là chàng, nếu thể sức mạnh của nó dường như siêu việt hơn cả Long Hoàng, không thì Thần giới phải phong ấn làm gì.

Chàng ngẩng đầu nhìn con cự long đang uốn lượn trên không, nói: “Đúng.”

Đôi mắt đỏ lòm như máu của Long Huy quan sát chàng rồi nói tiếp: “Người là ma?”

Chàng gật đầu, đồng nghĩ với câu trả lời: “Đúng thế.”

Long Huy đột nhiên cười rộ, tiếng cười ẩn chứa những tình cảm giống như con người, lại có chút bối rối: “Buồn cười thật, thật sự đảo điên hết rồi, Thần giới phong ấn ta, Ma giới lại giải cứu, thiên địa thay đổi, Thần, Ma cũng biến chuyển.”

Liễu Dật hỏi: “Vì sao Thần giới phong ấn ngươi?”

Long Huy nói: “Vì sao à? Lâu quá rồi ta cũng quên mất, dường như bọn họ sợ ta nhiều loạn trật tự của tam giới nên đem ta phong ấn, bọn họ không giết nổi ta mới bày ra âm mưu hết sức vô sỉ.”

Liễu Dật đột nhiên buông ra một tràng cười: “Ha ha, ôi Bàn Cổ và các thần, bất quá cũng chỉ là mấy vị thần ích kỉ, kì thực họ sợ sức mạnh của ngươi vượt hơn họ nên mới phong ấn để giết ngươi.”

Long Huy nói lời: “Cuối cùng cũng được tự do, ngươi nói đi, vì ngươi phá trừ phong ấn cho ta, ta có thể đáp ứng ngươi một điều kiện, hoặc là giúp ngươi làm một chuyện nào đó.”

Liễu Dật nhìn Long Huy, vung mạnh thanh Bi Mộng Kiếm, nói: “Tốt, nếu người chịu giúp ta thì phục tùng ta, nhập vào Bi Mộng Kiếm, vĩnh viễn theo ta.”

Long Huy hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Điều kiện này của người xem ra hơi quá rồi đây, vĩnh viễn theo người? Người dựa vào đâu mà muốn ta phải theo người?”

Hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe lên: “Ta sẽ không nói ra lí do vì sao người phải theo ta, nhưng ta nhất định phải thu phục Bát Hoang thần long, nếu không còn tư cách gì mà nói đến chuyện đấu với Thần giới.”

Long Huy đáp: “Khẩu khí lớn lắm, người muốn thu phục Bát Hoang thần long còn phải xem người có bản sự

gì không đã.” Nói đoạn, hai đạo hồng quang từ trong mắt Long Huy xạ ra, bắn thẳng đến hai cây cổ thụ cao vút phía sau Liễu Dật. Là ánh sáng, tuyệt đối là ánh sáng, chàng mới đưa mắt nhìn thì đạo ánh sáng đã xạ tới thân cây, chớp mắt, hai cây cổ thụ đã biến thành đá.

Chàng nói thầm: “Nhanh quá, nếu dùng mắt quan sát thì có cơ hội tránh né không nhỉ?”

Long Huy lại nói: “Người thấy gì chưa? Người nhận thấy mình có năng lực tránh thoát sự công kích liên tục của ta ư? Người có thể vượt cả tốc độ ánh sáng sao? Cứ cho là người có tốc độ hơn ánh sáng thì người có lòng tin tránh được không?”

Liễu Dật suy nghĩ rất kĩ, nó nói đúng,

dầu chàng có tốc độ nhanh hơn ánh sáng nhưng chưa chắc tránh được, trừ phi chàng tấn công trước. Nhưng Long Huy vốn thuộc về ánh sáng, mọi động tác của chàng nó đều có thể phát giác được, nói về chuyện nhanh chậm thì ánh sáng chiếu khắp nơi, mọi vật chung quanh đều nằm trong mắt nó, ai có được cảm giác linh mãnh như ánh sáng?

Nhưng chàng nhất định phải thử một phen, nếu không thể thu phục nổi Long Huy thì nói gì đến chuyện thu phục Bát Hoang thần long...

Liễu Dật cười nói: “Người có thể nhận biết được mọi vật trong phạm vi của người nên đề tỉnh ta, bất quá ta không thu phục nổi người còn nói gì đến chuyện đấu với Thần giới, nếu người

hoài nghi bản sự của ta thì bắt đầu thôi.”

Nói xong, chàng từ từ nhắm mắt lại, tay phải chằm chằm tuốt Bi Mộng Kiếm, chúc xuống đất, chàng hiểu rằng Long Huy cực nhanh nên không thể so tốc độ với nó, có điều mắt thường không theo kịp thì chàng dựa vào cảm giác.

Chàng nhắm mắt lại, lập tức ma khí ở chung quanh dần dần ngưng tụ, tùy ý dâng lên, chân nguyên mãnh liệt của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tăng thứ mười ba nhanh chóng phủ khắp toàn thân, long ảnh của ba con thần long quán quanh thân kiếm. Chàng phong bế hết mọi ý thức, hoàn toàn bằng vào cảm giác mà cảm thụ mọi vật quanh mình: không khí lưu động, cây cỏ sinh trưởng, góc độ của ánh dương quang.

Long Huy thấy thanh kiếm của Liễu Dật, nói: “Xem dáng vẻ của người quả thật cũng có chút bản sự, có thể thu phục Long Viêm cùng Long Trạch, lại phá được phong ấn của chúng thần, không biết là người có thể qua nổi cửa của ta không, nếu được tất nhiên ta sẽ vĩnh viễn theo người.”

Mọi ý thức khác của Liễu Dật hoàn toàn mở hết ra, cảm nhận được mọi vật quanh mình, động tác của chàng hoàn toàn do ý thức khống chế, dựa vào sức mạnh của ba con thần long tự phản ứng lại mọi công kích.

Đoạn cười: “Bắt đầu đi, người là một cửa ải khó qua nhưng ta buộc phải vượt, đã bước vào cuộc chiến không thắng tất vong, không thu phục nổi người,

ta có chết cũng đáng.”

Long Huy cười vang, tiếng cười tràn đầy tình cảm của con người, thể hiện tính cách cuồng ngạo, nó tự thấy tốc độ của mình là nhanh nhất, một Niết nhân làm sao so sánh được? Nó nhìn trời kêu vang, uốn lượn trên không, bạch quang ở chung quanh mãnh liệt hơn hẳn, những đạo quang mang đỏ rực có thể làm hóa thạch xạ vào Liễu Dật một cách vô tình, từ những góc độ bất đồng, số lượng quang mang và tốc độ xạ chiếu cũng khác nhau.

Trong không gian hắc ám, chàng chỉ cảm giác được mấy đạo hồng quang xuất hiện trước mắt, xuất thủ lúc đó đã muộn nên chàng đề mặc cho ý thức, hoàn toàn đề kháng một cách tự nhiên, tự phản xạ

theo phản ứng để chống lại hồng quang.

Góc độ trên không trung liên tục hoán đổi, quang long uốn lượn theo những góc độ khác nhau, hồng quang không ngừng chiếu xạ xuống phía dưới, với tốc độ của Long Huy nếu là một người bình thường thì đã bị hóa thạch cả ngàn lần rồi.

Nhưng Liễu Dật không phải là người thường, đã đột phá được tầng thứ mười ba Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, lại tiến hóa được Bi Mộng Kiếm, từ góc độ trên không nhìn xuống chỉ thấy một người dựng đứng cây tà kiếm, căn bản không cảm giác được chuyển động, bởi vì mắt thịt không thể nhìn được.

Nhưng chiếc bóng của chàng không ngừng bay lên bay xuống, một bóng, hai bóng... Chân thân chàng đứng trên mặt

đất giống như đứng im nhưng mười tám đạo tàn ảnh liên tục biến đổi theo phương vị của kiếm, thanh kiếm giữ thế chúc xuống, quét lên nhắm thẳng vào luồng ánh sáng tử vong của Long Huy. Điều khiến người ta kinh ngạc hơn cả là chân thân hoàn toàn không động nhưng mười tám đạo tàn ảnh biến hóa không ngừng, không rời khỏi chân thân một thốn nào, liên tục trụ trên mặt đất chống đỡ luồng hào quang.

Chàng vừa chống đỡ vừa suy tưởng, cuối cùng cũng minh bạch. Nếu cách phòng thủ tốt nhất là tiến công thì lúc đó chàng đang làm chuyện ngược lại, phòng thủ tối linh lợi chính là phòng thủ, dùng đột phá tối cao vận động theo tự nhiên, dùng tốc độ nhanh nhất nắm lấy nhược

điểm của địch nhân rồi tung ra nhất kích trí mạng.

Long Huy uốn lượn trên không trung, tốc độ mỗi lúc một nhanh, hồng quang xạ xuống người Liễu Dật càng lúc càng dày nhưng tàn ảnh của chàng không cho quang mang tiếp cận dù một phân, từ thân thể xuất ra vô số bóng hình phân tán khắp nơi, tư thế nào cũng chỉ trong nháy mắt là đỡ được hồng quang.

Nhìn thì chàng không động, thật ra vì chàng quá nhanh nên xuất hiện vô số chiếc bóng chống lại quang mang...

Lúc đó thế giới của chàng yên tĩnh dị thường, nhục thể và ý thức hoàn toàn tách rời, thân thể dựa vào cảm giác tự nhiên không ngừng vận động với vận tốc vượt hơn ánh sáng sinh ra vô số hư ảnh, còn

trong ý thức chỉ thấy một con quang long uốn lượn, lúc đứng ở vị trí 90 độ phía trước quang long, chàng cuối cùng cũng tìm ra vị trí tốt nhất để xuất kiếm: chính giữa đầu.

Chàng mở bừng mắt ra, song thủ nhanh chóng chuyển động, trường kiếm đưa chéo, chung quanh thân thể cuộn lên một đám bụi đất, thân kiếm vừa quét ra, một đạo hồng quang lóe lên trong đôi mắt Long Huy.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 169: Hàng Long Thần Kiếm, Ma Thần Hiện ...

Tất cả kết thúc, Long Huy ngừng uốn lượn, cũng ngừng luôn những đợt công kích vô tình. Gió từ bên mình Liễu Dật thổi lại, vô số tàn ảnh từ từ dung hợp thành một người, hai mắt không rời khỏi Long Huy, lúc này chàng cảm thấy mỗi lần chiến đấu đều là một lần thu hoạch, cuối cùng cũng hiểu được tự nhiên là nhanh nhất.

Đầu Long Huy liên tục lúc lắc, Liễu Dật đã làm nó bị thương, tay phải vung lên, Bi Mộng Kiếm theo cánh tay bắn ra, chân lực trong chớp mắt đã quán thấu, quát lên: “Hóa.” Liền đó một con quang long màu đỏ bay thẳng về hướng Long Huy, là Long Hoàng, chàng biết rằng giờ là cơ hội thu phục Long Huy. Hai đạo quang mang từ từ dung hợp, Long Hoàng

lại hóa thành Bi Mộng Kiếm bay về trong tay chàng.

Liễu Dật tra kiếm vào bao, nhìn lên trên vỏ kiếm thấy có bốn con hoang long được điêu khắc rõ ràng, hình tượng rất sống động, phảng phất như rồng thật, bèn thầm nhủ: “Được bốn thần long rồi, chỉ cần tìm được bốn con hoang long khác thì...đến lúc phục cừu, phát tiết mối hận bảy ngàn năm.”

Sự tình trước mắt khiến chàng không thể trầm tư nổi, việc phục cừu tất nhiên phải bắt đầu từ tam giới, cần phải trừ khử Ma tộc đầu tiên, nhưng...kế hoạch lấy được Thiên Chi Chương của Lang Vương dường như gặp vấn đề, phong ấn của các thần tại nơi này lại không phải là Thiên Chi Chương, nó đang ở đâu?

Nếu không có nó, kế hoạch sẽ không thể tiến hành thuận lợi, việc loại trừ Ma tộc cũng không dễ dàng; chàng suy nghĩ vẩn vơ, vô tình bước về chỗ chiếc hộp to lớn đã bị nứt toác. Trên đỉnh hộp có một khối đá hình tròn vẫn đang phát ra hào quang nhờ nhờ, chàng quan sát kĩ, cảm thấy hiếu kì nên thò tay nhặt lên.

Nhưng khi bàn tay chàng chạm vào, khối đá trắng liền vỡ ra, bên trong xuất hiện một viên ngọc màu đen tương đương với viên ngọc màu trắng, bạch châu vỡ vụn, viên đá đen nhanh bay vút lên không trung, lấp lóe hào quang rồi biến mất.

Trong lòng chàng thoáng gọn, nhủ thầm: “Sao vậy?” Cảm giác hình như có sinh mệnh trong đó, hơn nữa... Ngay khi tay chàng chạm vào hắc châu liền có cảm

giác bài xích, đồng thời như muốn hút lấy sát lục chi tâm, cũng vì thế viên ngọc đen đó mới tự bay đi mất.

Chàng chìm trong nghi vấn, Di vong thâm lâm hiển nhiên không phải là nơi Thiên Chi Chương hạ lạc, phong ấn ở đây chỉ là Long Huy, tuy chuyến này không thật thành công mỹ mãn nhưng cũng có được tiểu thu hoạch, tăng thêm một phần sức mạnh.

Chàng đạp kiếm về ngay vì biết rằng lưu lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì, việc cần làm bây giờ là quay về tìm Lang Vương, cùng thương nghị kế sách đối phó Ma tộc...Chàng đã hạ quyết tâm, kể cả dùng đến sức mạnh cũng phải hạ được Ma tộc, chỉ có điều không hiệu liệu sẽ chế trụ được tứ đại thủ lĩnh hay không.

Thời gian trôi đi, lòng chàng dần trở nên tịch mịch, ngắm nhìn trăng sao, ánh mắt không hiểu sao lại trở nên mơ hồ, thở dài nhẹ nhẹ: “Có lẽ...Có một người không hề cô độc, không hề có ngày nào cô độc.” Chàng thấy tịch mịch vì không có nàng ở bên, Cát Lợi Nhi lúc này đang ở bên một nam nhân khác, ở bên một Liễu Dật giả hiệu.

Trên đỉnh Thiên Sơn, Ma giới – đại điện của Vĩnh Hằng Chi Thành vẫn là đại điện của Vĩnh Hằng Chi Thành, hai mươi Thiên quang Bạch Hổ xếp hàng chỉnh tề, cây cột bàn long xù xì khiến cho tòa cung điện không thể lay chuyển. Liễu Dật nghe Lang Vương trình bày xong, bất ngờ nói lớn: “Sao, nha đầu Thất Nguyệt bỏ ra

ngoài tìm ta à.”

Lang Vương nhìn sắc mặt kinh ngạc của chàng, gật đầu: “Thần khuyên thế nào, nàng ấy cũng không nghe, cuối cùng thì lén bỏ đi.”

Liều Dật quay lại chỗ ngồi, trầm tư nghĩ ngợi, đột nhiên quay qua Lang Vương nói: “Lão sư sao lại không trông nom nàng cho tốt, thiên hạ rộng lớn như vậy, nàng biết đi đâu tìm ta.”

Lang Vương cúi người nói: “Thần lấy làm hổ thẹn, xin Ma chủ giáng tội.”

Chàng nhìn Lang Vương nói: “Bỏ đi, nha đầu Thất Nguyệt này tự muốn đi, lão sư làm sao ngăn nổi?”

Lang Vương nói: “Ma chủ, thần có mấy lời không biết có nên nói hay không.”

Chàng đáp: “Nói đi.”

Lang Vương lại nói: “Thần nghĩ Thất Nguyệt cũng biết thiên hạ này rộng lớn nhưng vẫn bỏ đi, có thể không phải tìm ngài, nếu thần đoán không sai thì nàng ấy có lí do mới ra đi, thần thấy rằng ở lại Ma giới với nàng ấy càng lúc càng thống khổ.”

Nghe mấy lời của Lang Vương, Liễu Dật tựa hồ đã lí giải được, gật đầu nói: “Có khi đúng vậy.” Đối với Thất Nguyệt, chàng biết nói gì? Tuy không thể tiếp thụ nhưng ở trong tiên cảnh 15 năm, chàng đã quá hiểu nàng, giờ đây chính như lời Lang Vương, có thể nàng vì thống khổ mà ra đi? Thấy người trong lòng ở ngay trước mắt mà xa tận chân trời, không thể giành được tình yêu của người đó càng

khuyến nàng thông khổ hơn, không còn lựa chọn nào khác.

Đột nhiên chàng nói: “Lão sư, Thất Nguyệt ra đi một mình, có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Lang Vương thoáng nghĩ rồi đáp: “Theo ý của thần, đối với Thất Nguyệt mà nói nguy hiểm không lớn, thứ nhất võ công của nàng không thấp, người thường không thể động đến được, thứ 2 Thất Nguyệt lại không tham dự vào trường hồ loạn của tam giới, tuy nàng là con gái Ngạo Thiên nhưng không ở trong Ma môn nên người chính đạo chắc không làm khó.”

Chàng gật đầu: “Quả không sai, nhưng còn những thế lực khác thì thế nào?”

Lang Vương nói tiếp: “Các thể lực khác như Minh giới Thiên Cực Tinh Cung thì thần nghĩ họ không biết Thất Nguyệt nên tự nhiên không có nguy hiểm.”

Chàng gật gù, cảm thấy yên lòng.

Nhưng...chàng và Lang Vương đã quên mất một thể lực, là Quỷ tộc, căn nhà tử vong của Cửu U Ma Thần.

Lang Vương lại nói: “Ma chủ, không hiểu chuyến đi Di vong sâm lâm này có lấy được Thiên Chi Chương?”

Liễu Dật nhớ lại rồi lắc đầu: “Ta đã phá bỏ được phong ấn của chúng thần nhưng vật bị phong ấn bên trong chỉ là Long Huy trong Bát Hoang thần long, tịnh không thấy tung tích của Thiên Chi Chương.”

Lang Vương thoáng dừng lại, ngẫm nghĩ rồi nói: “Không đúng, cứ cho là sức mạnh của Long Huy mãnh liệt, mạnh hơn cả Long Hoàng đi nữa nhưng bất quá chỉ là một con hoang long, chúng thần tại sao lại phải phí ngàn ấy sức lực chỉ để phong ấn mỗi một con rồng, bên trong nhất định có vấn đề, Ma chủ, xin hãy nhớ lại tỉ mỉ xem đã xảy ra điều gì quái dị?”

Liều Dật thoáng nghĩ ngợi: “Chỉ là... Ta đã gặp Lãnh Kiếm bên ngoài Di vong sâm lâm, ông ta cũng thử phá phong ấn của chúng thần nhưng không thành, ta thành công hoàn toàn do sự giúp đỡ của Bi Mộng Kiếm, nếu chỉ dựa vào tu vi của ta tất không phá nổi.”

Lang Vương nói: “Lãnh Kiếm, con người này thật khó hiểu, nhưng ông ta đã

đền đó khẳng định phong ấn quả thật có vấn đề, tuyệt đối không phải chỉ bằng vào một con rồng mà giải thích được, nhưng...vấn đề là ở đâu?”

Đột nhiên Liễu Dật nhớ đến một chuyện, vội nói: “Đúng rồi lão sư, sau khi phá xong phong ấn của chúng thần, ta phát hiện ra một vật kì quái, là một quả cầu tròn màu đen được bao phủ trong một viên ngọc màu trắng, ta đưa tay toan cầm lấy nhưng khi ta vừa tiếp cận thì cảm giác bài xích trời dậy, hắc châu tụt ra hồ có sinh mệnh, bất ngờ bay đi mất.”

Lang Vương vừa nghe vừa suy ngẫm, đột nhiên cười lên ha hả, Liễu Dật thấy kì quái liền hỏi: “Lão sư, có gì không đúng sao?”

Lang Vương đáp: “Đúng mà, tất cả

đều đúng hết, thật sự không ngờ dụng tâm lương khố của Bàn Cổ, những mù mờ trong lòng thần cuối cùng cũng có được đáp án, ha ha.”

Liễu Dật nói: “Xin lão sư hãy nói ra.”

Lang Vương gật đầu: “Thủa xưa Bàn Cổ vì sự chống đối của Ma chủ nên biết rằng cuối cùng cũng có một ngày Ma chủ khôi phục kí ức, ma công của Ma chủ khiến ông ta e sợ nên khổ tâm dùi mài nghiên cứu võ học cổ xưa, sau đó thì Thiên Chi Chương ra đời nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà rơi xuống phạm giới, trở thành một câu đố khó giải.”

“Đến hôm nay câu đố này rốt cuộc cũng được giải, Thiên Chi Chương do

Bàn Cổ sáng tạo tịnh không phải là thần công gì mà là ma công, một loại ma công giống với Lan Nhĩ Phi Na Thanh, thần tiên cũng có lòng riêng tư, chính vì vậy ông ta sáng tạo ra Thiên Chi Chương. Theo thần suy đoán, Bàn Cổ không cách nào chế phục được Thiên Chi Chương, cũng không thể hủy diệt nó, cố tìm lấy một lí do không đâu vào đâu rồi cho Thiên Chi Chương xuống phạm trần, rồi kết hợp sức lực của các thần lại đem phong ấn lại, bí mật này quá trọng đại nên Long Huy trở thành vật thể thân.”

“Theo bề ngoài mà suy xét thì thứ chúng thần phong ấn là Long Huy song tính toán mọi nhẽ thì thời gian Thiên Chi Chương rơi xuống cũng trùng với thời điểm phong ấn nên mục đích chân chính

là Thiên Chi Chương.”

Liễu Dật nghe qua, càng kì quái hơn, hỏi: “Nhưng ta đã phá được phong ấn tịnh không phát hiện Thiên Chi Chương, bên trong chỉ có Long Huy.”

Lang Vương nói: “Ma chủ, ngài đã thấy được Thiên Chi Chương. Trước đó ngài chưa từng thấy nó nên không hiểu hình dạng thế nào thành ra mới ngộ nhận rằng bên trong phong ấn không có, thật ra hắc châu chính là ma công do Bàn Cổ sáng tạo ra: Thiên Chi Chương.”

Liễu Dật gật đầu: “Nếu nói như vậy, Thiên Chi Chương là một viên ngọc màu đen, vậy thì ta đã minh bạch rồi, cùng là ma công nên Thiên Chi Chương và Lan Nhĩ Phi Na Thanh tự bài xích lẫn nhau, thân thể ta là thân thể của Chân ma nên

hấp dẫn, phút cuối vì liên quan đến Lan Nhi Phi Na Thanh Tâm Pháp nên Thiên Chi Chương mới li khai.”

Lang Vương gật đầu: “Xem ra, kế hoạch này bắt đầu được rồi, không cần biết đó là vận mệnh chú định hay không, Thiên Chi Chương xuất hiện tất dẫn khởi một trường mưa máu gió tanh ở tam giới, chúng ta cứ đem tin tức này loan ra rồi chờ đợi... nắm lấy cơ hội cho địch nhân một đòn trí mạng, thống nhất ma đạo chỉ là chuyện ngày một ngày hai.”

Liễu Dật gật đầu: “Việc chúng ta cần làm bây giờ là chờ đợi...”

Cũng lúc đó, từ bên ngoài truyền vào một giọng nói, rin rít thê lệ: “Ma chủ, chúng ta lâu quá không gặp, nói sao thì chúng ta cũng được tính là lão bằng hữu,

không ra gặp nhau ư?”

Giọng nói này khiến Lang Vương cùng Liễu Dật kinh ngạc, bên ngoài Vĩnh Hằng Chi Thành có tổng cộng ba đạo chướng ngại, đạo nào cũng rất khó phá, đều do các nhân vật cỡ môn chủ trông coi, cảnh báo mỗi khi có địch nhân xâm nhập. Nhưng giọng nói này hiển nhiên ở ngay ngoài đại sảnh, là người nào lại có thể ngang nhiên xâm nhập thẳng vào Ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành? Lại còn xưng là lão bằng hữu của chàng, y là ai?

Chàng đứng dậy, dẹp nổi kinh ngạc qua một bên, đi thẳng ra bên ngoài, Lang Vương, Bạch Hồ theo sát phía sau. Ra đến đại điện, chàng ngẩng ra, kẻ trước mặt là một người hết sức bình thường, mình mặc trang phục màu xám, sắc mặt non

choẹt, nhìn cũng có thể coi là tuần lãng, nếu không phải trên tay y cầm một thanh kiếm tỏa ra quang mang màu tro, chàng cũng không phân biệt nổi y là người thường hay là một kiếm giả có tu vi cao cường.

Ánh mắt chàng xác định phân lượng người đứng trước mặt, nói: “Xin hỏi người là ai? Chúng ta quen nhau chẳng?”

Thiếu niên đối diện chính là thân thể của Tô Thiếu, hồn phách của Cửu U Ma Thần, nghe thấy câu trả lời của Liễu Dật, Ma Thần cười lên: “Ha ha, làm sao lại mau quên ta thế nhỉ? Người là ma, ta cũng là ma, suy luận theo kiểu này thì ngàn vạn năm trước chúng ta đều là thân thích đó, ha ha...”

Liễu Dật quát lớn: “Câm mồm lại,

người là ai? Nói mau.”

“Vù” một đạo hắc quang từ mặt đất nhanh chóng bốc cao, bao phủ từ bàn chân Tô Thiệu trở lên, chỉ trong nháy mắt gã đã biến thành một chiếc bóng đen kịt, gần như trong suốt, phía dưới thân thể không nhìn rõ, phía trên toàn màu đen, song thủ giống như thiết trảo, đôi mắt màu máu nổi bật trên nền đen, vô số tử linh lập lòe chung quanh thân thể kèm theo độc chương màu lục.

Đầu óc Liễu Dật lóe lên một cái tên, không nén được buột miệng thốt: “Cửu U Ma Thần.”

“Ha ha, người vẫn còn nhớ lão bằng hữu này, chính sự lơ đãng của người khiến ta lại có cơ hội quay lại tam giới, có được nhục thân, nói đi nói lại thì ta

còn phải cảm tạ người.” Âm thanh rín rít của Cửu U Ma Thần, cười lên còn khó nghe hơn là khóc.

Liễu Dật chăm chăm nhìn Cửu U Ma Thần, tay trái nắm chặt Bi Mộng Kiếm trở nên khấn trương, cười lạnh lùng: “Nói xem, người nhận thấy ta có đủ năng lực giết chết người không?”

Cửu U Ma Thần cười rộ: “Niết nhân, người thật sự cuồng vọng, người đã thay đổi, tu vi tiến một bước dài nhưng ta cũng có được nhục thân, chúng ta đều tiến bộ, người cho rằng hiện giờ người có thể giết được ta ư?”

Thật sự là khi không có nhục thân, Cửu U Ma Thần đã đáng sợ lắm rồi, hiện giờ tu vi của y nhất định cao hơn nhiều, nếu hỏi Liễu Dật rằng chắc chắn giết

được Ma thần không, chàng nhiều khả năng lắc đầu.

Tay trái Liễu Dật từ từ lỏng ra: “Nói đi, ngươi đến đây làm gì?”

Cửu U Ma Thần cười: “Thông minh.” Đồng thời trên mặt đất phía sau thân thể y xuất hiện một vòng tròn màu đen, hai quỷ ảnh một trắng một đen chậm chậm bay lơ lửng lên không, chính là người bảo vệ của tử thần, thủ lĩnh của Quỷ tộc, người ở giữa bọn họ là Thất Nguyệt đang mất hết tri giác...

Lang Vương buột miệng: “Quỷ tộc?”

Liễu Dật không để tâm đến chuyện đó, chàng thấy sắc mặt nhợt nhạt của Thất Nguyệt, lúc này chắc đã ngất lịm, tuy không thể tiếp thụ mối tình của nàng nhưng trong ngàn vạn ngày đêm ở bên

nhau, chàng cảm động vô số lần vì nàng, tình cảm đó vĩnh viễn chỉ dừng lại giữa ranh giới tình bằng hữu và ái tình. Lúc này thấy dáng vẻ của nàng, tay phải chàng động nhẹ, “căng” một tiếng, Bi Mộng Kiếm rời khỏi vỏ, Lang Vương tiến lên một bước, cản lại: “Ma chủ, không được.”

Chàng vừa bạt kiếm, chớp mắt lưỡi loan đao trong tay thủ hộ giả (gã trông coi) vung ra, nhẹ nhàng đặt lên yết hầu Thất Nguyệt, hàn quang lấp lóe, dường như chỉ cần động nhẹ cũng kết thúc sinh mệnh nàng.

Cửu U Ma Thần cười: “Ma chủ, không cần kích động như vậy, ta tin là thanh kiếm của ngươi nhất định cực nhanh nhưng ngươi không thể tính được

cự li giữa chúng ta cùng cảm giác tội
linh mẫn của Quỷ tộc, người có thể giết
được ta và hai người giữ Thất Nguyệt
sao? Hoặc người có thể cứu được Thất
Nguyệt trước khi nàng ta bị giết? Người
là cao thủ dụng kiếm nhưng không có cơ
hội, tự người chắc cũng rõ.”

Liễu Dật hiểu rất rõ lời nói của Ma
thần, đúng vậy, xét về cự li, về tu vi của
mấy người trước mặt, nếu muốn cứu
thoát Thất Nguyệt, khả năng của chàng
chỉ là con số không, căn bản không có
cách nào cứu người trước mặt Cửu U Ma
Thần.

Chàng chỉ trường kiếm vào Ma Thần,
tức giận nói: “Nghe này, nếu Thất Nguyệt
bị thương một phân thì ta sẽ bắt người trả
gấp ngàn lần, ta không cần biết người là

Ma thân, cũng không quan tâm đến Quỷ tộc đứng sau lưng ngươi mà sẽ khiến ngươi biết mùi Bì Mộng Kiếm.”

Cửu U Ma Thần dừng lại rồi nói tiếp: “Ma chủ, chúng ta là bạn bè cùng hợp tác, ta sao lại làm tổn hại nàng ấy? Chỉ cần Ma chủ hợp tác, mọi chuyện đều dễ nói.”

Liễu Dật tức giận: “Nói mau.”

Cửu U Ma Thần đáp: “Thống khoái, ta chỉ có một điều kiện thôi: tiêu diệt toàn bộ Ma đạo tứ đại môn phái.”

Liễu Dật vừa nghe, trong lòng chấn động, kể cả Cửu U Ma Thần không uy hiếp chàng thì chàng cũng phải thống nhất ma đạo, lúc này Cửu U Ma Thần lại đề xuất điều kiện này, hắn có âm mưu gì nữa đây?

Cửu U Ma Thần thấy chàng không nói năng gì liền hỏi: “Sao vậy? Ma chủ, còn lương lự gì nữa?”

Liễu Dật nhìn Lang Vương, ông gật đầu, chàng đáp: “Được, ta đồng ý.”

Cửu U Ma Thần ha hả cười lớn: “Ta tin rằng Ma chủ là người có thể tin được, ta đợi tin tức của ngài.” Hắn vừa nói xong trên mặt đất xuất hiện một vòng tròn đen nhánh, ba người đứng sau lưng y từ từ chìm xuống.

Thân thể Cửu U Ma Thần khẽ động, lại khôi phục dáng vẻ thiếu niên, cười nói: “Một tháng, một tháng thôi, ta đợi tin tức của Ma chủ.” Nói đoạn hắn vung tay té khởi thanh di kiếm, trực tiếp lướt ra khỏi Ma giới, bay lên mây cao.

Tô Thiếu buột miệng hỏi: “Hiện giờ

đã khiến cho Ma giới bắt đầu có định ý với Ma đạo tứ đại môn phái, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

Cửu U Ma Thần nói: “Tình thân chính là nhược điểm, của cả người và ma, giờ đến Lam Nhận, ta cần dùng nàng ta để uy hiếp Minh giới diệt sạch chính đạo lục đại môn phái, như vậy các thế lực của tam giới sẽ bị quét sạch, sau đó đến Minh giới và Ma giới... Tất cả đều nằm trong dự liệu của chúng ta, việc chúng ta cần làm là ngồi xem kịch, rồi chúng ta sẽ đạt đến đỉnh cao trở thành người thống trị bọn họ.”

Tô Thiệu nói với vẻ lo lắng: “Lam Nhận... Nàng không được gặp thương tôn nha.”

Cửu U Ma Thần nói: “Nàng ta chỉ là

mỗi nhữ, chỉ cần Minh giới biết điều thì...nàng ta sẽ không bị thương tổn gì, yên tâm đi, ha ha ha ha, tam giới sẽ trở thành miếng mồi của chúng ta.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 170: Trí Mệnh Dụ Hoặc, Đại Chiến Tiên ...

Ái tình không thể hoàn mỹ thì thiếp xin ý cầu nguyện, nếu trong lúc cầu nguyện mà nhìn thấy hai ngôi sao băng xé toang hư không rơi xuống, chính là luân hồi của chúng ta. Vì ái tình, chúng ta phải chịu nỗi khổ vĩnh thế, vì bảo vệ nhau chúng ta phải phân li ngàn vạn năm,

vì tín niệm chúng ta phải trầm luân ba kiếp. Nhưng thiếp biết rằng khi hai trái tim hòa hợp thì mọi giới hạn đều trở thành ngăn ngại.

Đối mặt với những vụn vặt của trần thế, thiếp vẫn có ba ngàn phiền não, trong trận chiến coi rẻ ái tình này, chàng là nỗi niềm quyến luyến của thiếp, thiếp nguyện ý, dù sinh dù diệt thiếp cũng muốn phá kén thành bướm cùng chàng bay cạnh nhau, nhưng – đối diện với cảnh Thân, nhân đạo lạc, thiếp cũng bất lực.

Liều Dật mở bừng mắt, gào lớn: “Không thể...” Thiên nữ chấp chờn trong giấc mộng của chàng, khi chàng đưa tay ra, bàn tay vẫn còn dừng trên không trung thì bóng người trong mộng đã tan đi,

chàng biết rằng mình không quên nỗi Thiên nữ, bao nhiêu kí ức ngọt ngào mà đau lòng, bao nhiêu giấc mộng hạnh phúc mà bi thương, biết bao nhiêu lí do khiến chàng nguyện ý vì nàng mà chịu nỗi khổ ba kiếp.

Chàng nhẹ nhàng ve vuốt thanh trường kiếm gác trên hai chân, miễn cưỡng lắc đầu, thở dài: “Bi Mộng Kiếm sắc bén biết bao nhiêu nhưng cũng không cắt đứt nỗi vụn sợi tơ tình của ta, chẳng lẽ bóng hình nàng chỉ xuất hiện trong mộng thôi? Vì sao những người yêu nhau lại không thể ở cùng nhau? Chẳng lẽ Cát Lợi Nhi không nhận ra ta?”

Trong lòng Liễu Dật lúc đó đang loạn, đêm sâu khó ngủ, chàng rời khỏi phòng đi ra phía sau đại điện, nhìn ra

ngoài song cửa, tuyết trắng bay múa, gió lạnh mang theo buồn thương tựa hồ muốn nói lên nỗi cô độc của đỉnh Thiên Sơn, trong đầu chàng lại xuất hiện bóng hình Thiên nữ, tiếng lòng ngân nga: “Nàng giờ có khỏe không? Nàng ở bên y nhất định rất hạnh phúc...” Lòng chàng lại dâng lên nỗi nhớ Cát Lợi Nhi.

Cùng lúc, từ sau lưng vang lên tiếng nói: “Ma chủ, đã muộn rồi ngài vẫn chưa nghỉ sao.”

Chàng quay đầu lại, người đứng phía sau đích thị Lang Vương, bèn mỉm cười: “Ha ha” mà không đáp, nỗi khổ trong lòng chàng ai biết, ai hiểu được đây?

Lang Vương hỏi: “Ma chủ, lại nhớ Cát Lợi Nhi ư?”

Chàng gật đầu, không nói gì.

Lang Vương nói tiếp: “Ma chủ yên tâm, nhất định có cách khiến cho Cát Lợi Nhi lại nhận ra ngài.”

Chàng hỏi lại: “Đa tạ lão sư, đúng rồi, sao muộn thế này ông vẫn chưa ngủ?”

Lang Vương đáp: “Thần lo cho tam giới, Cửu U Ma Thần là nhân vật bức nào, hiện tại còn đang thăm dò nhưng y quyết phải đạt được tam giới, giờ đã bắt đầu động thủ rồi, không biết ẩn sau đó còn có âm mưu to lớn nào nữa đây.”

Liễu Dật gật đầu: “Có một việc không được rõ xin lão sư chỉ điểm.”

Lang Vương hỏi đáp: “Ma chủ, xin cứ nói.”

Chàng hỏi: “Tất nhiên Cửu U Ma Thần có năng lực diệt thế, sao hiện giờ y

vẫn chưa động thủ?”

Lang Vương trả lời: “Chuyện này thần cũng không rõ nhưng làm cao thủ luôn tịch mịch, nếu hắn giết sạch mọi người trên đời thì bên mình còn lại gì? Thần muốn hỏi Ma chủ, theo ngài trên đời cái gì là đáng sợ nhất?”

Liễu Dật suy tưởng, quay đầu nhìn tuyết rơi ngoài song cửa, nói: “Là cô độc.”

Lang Vương gật đầu: “Có lẽ vậy, Cửu U Ma Thần còn phải cân nhắc, hắn muốn có những gì mà con người có, nếu thật sự diệt sạch thế giới này thì bên hắn chỉ còn lại cô độc, đối với hắn còn gì sánh nổi với nỗi khổ đó?”

Liễu Dật tiếp lời: “Nói như vậy kế hoạch của Cửu U Ma Thần giống với

Ngạo Thiên, nhằm thôn tính tam giới, trở thành người thống trị.”

Lang Vương hưởng ứng: “Đúng thế, bất quá dụng tâm của hắc hiểm ác, hiện giờ lợi dụng Thất Nguyệt uy hiếp chúng ta diệt trừ ma đạo, còn hắc khơi khơi ngồi hưởng lợi, chúng ta không thể không đề phòng.”

Liễu Dật đồng tình: “Lão sư nói phải, có lẽ hắc là địch nhân lớn nhất của chúng ta, có điều hắc không uy hiếp thì ta cũng phải diệt trừ ma đạo, cừu hận này không chỉ một đời.”

Lang Vương nói: “Đúng, chỉ cần chúng ta dàn xếp kế hoạch cho tốt, giữ tổn thất ở mức tối thiểu, tiêu diệt ma đạo với tốc độ nhanh nhất, như vậy sẽ bảo lưu được thực lực ứng phó với địch nhân

phía sau.”

Liễu Dật tán thành: “Lời lão sư thật hữu lí, nếu ta đoán không sai, Cửu U Ma Thần không chỉ chú ý đến công kích ma đạo, thực lực Nhân gian chính đạo không hề nhỏ nên khẳng định hẳn có cách khác để tiêu diệt được chính đạo.”

Lang Vương bội phục tầm nhìn của Liễu Dật, nói: “Chính vậy, nếu thần là hẳn cũng không đơn phương hạ thủ như vậy, ôi...xem ra trường huyết vũ nơi tam giới sắp bắt đầu rồi.”

Liễu Dật thoáng dừng lại: “Đó đều là những việc tất nhiên phải xuất hiện, giang hồ phải có đao có kiếm, nếu chúng ta muốn sinh tồn tất phải cầm vũ khí, thành vương bại khấu, đó là hiện thực trần trụi của giang hồ.”

Lang Vương nghe chàng nói, cảm giác lúc này người trước mặt ông đã thay đổi, chẳng lẽ trong lòng chàng chỉ còn mỗi cừu hận? Xem ra, ở trong giang hồ chỉ khi kinh qua những lần tắm máu mới trưởng thành được.

Liều Dật lại hỏi: “Lão sư, mục tiêu hiện giờ của chúng ta là Ma tộc, nhưng... chúng ta nên làm gì?”

Lang Vương đáp lời: “Thưa Ma chủ, thần đã tính toán cả rồi, giờ chúng ta cứ chờ đợi đã, Thiên Chi Chương tất nhiên sẽ xuất thế, chỉ cần đem tin tức này loan ra, người trong tam giới sẽ đại loạn, sau đó là lúc chúng ta xuất thủ. Trước mắt cứ từ từ mà chờ đợi.”

Liều Dật gật đầu, quay người lại, ngấm nhìn gió tuyết bồi bồi bên ngoài...

Bảy ngày sau, tại Minh giới – Thiên Cực Tinh Cung.

“Nêu ra yêu sách này, tên Tô Thiếu kia đã đi quá xa rồi.” Lam Ảnh cao cao tại thượng vừa chém tay xuống bàn vừa tức giận nói.

Lý Lăng đang ngồi bên dưới, ngược nhìn Lam Ảnh: “Chuyện này không đơn giản chỉ do tên Tô Thiếu đó, tôi hoài nghi...phía sau gã còn có người khác.”

Lam Ảnh gật đầu: “Đúng thế, lúc ta và gã bàn điều kiện, gã mang theo hai tên thủ lĩnh Quỷ tộc, nên nhớ là Quỷ tộc cùng Minh giới chúng ta xưa nay nước sông không phạm nước giếng, giờ chúng dám tìm đến Minh giới này có thể thấy Tô Thiếu đã không chế được Quỷ tộc, ta

ngĩ...chuyện này chắc có nguyên nhân.”

Lý Lăng gật gù: “Lam huynh, xin hãy đem sự tình nói lại cho rõ ràng, Lăng miễn hiện tại vẫn còn lơ mơ.”

Lam Ảnh trả lời: “Ba ngày trước, ta đang ở hậu hoa viên, không biết Tô Thiếu bằng cách nào lại vào được, sau lưng có hai tên thủ lĩnh Quỷ tộc, chính là người thủ hộ của tử thần, mắt tích đã lâu thắp từng, bọn chúng đã bắt muội muội ta, lúc đó ta tức giận phi thường, không ngờ là tên tiểu tử này lại lợi dụng muội muội uy hiếp ta.”

Lý Lăng hỏi với vẻ kiêu kì: “Điều kiện của chúng là gì?”

Lam Ảnh đáp: “Hạn cho ta trong một tháng phải tiêu diệt Nhân gian chính đạo lục đại môn phái, nếu ta làm xong chúng

sẽ thả muội muội, còn nếu không làm được, Lam Nhận sẽ gặp nguy hiểm.”

Lý Lăng nghe qua, thoáng nghĩ rồi nói: “Tô Thiệu vô cùng thần bí, tu vi như vậy trong tam giới vô cùng ít ỏi, lúc mới gặp tại Phong Đô Quỷ Thành...gã chỉ là một thiếu niên đi du ngoạn, giờ lại không chế được Quỷ tộc, Phong Đô Quỷ Thành, Quỷ tộc, Phong Đô...đúng rồi, nếu ta đoán không sai, khẳng định Tô Thiệu là Cữu U Ma Thần.”

Lam Ảnh nghe thấy, cau mày hỏi ngược: “Cữu U Ma Thần?”

Lý Lăng gật đầu nói: “Chính thế, Cữu U Ma Thần tỉnh lại lần trước, không hề phá được phong ấn của Thần giới, chính, ma lương đạo đã lần đầu tiên liên minh chế tạo thần tiên muốn phong ấn hẳn một

lần nữa, người phụ trách tiến vào Quỷ thành để phong ấn là Liễu Dật, bất quá... ta thấy sự tình có phần ám muội, vì vậy sau đó đã tiến vào Phong Đô Quỷ Thành xem xét cẩn thận, quả nhiên phát hiện mũi thần tiễn, hiển nhiên Cửu U Ma Thần đã thoát li khỏi phong ấn chạy đến Nhân gian giới, thân thể Tô Thiếu chính là Cửu U Ma Thần, giải thích mười phần hợp lí.”

Lam Ảnh gật gù, tự thốt lên: “Không lạ là tiểu tử này lại có tu vi như vậy, từ điển tích của Minh giới ta biết được đôi điều về Cửu U Ma Thần, hắn là hóa thân của mọi tà ác trên thế gian, do những linh hồn không thể luân hồi sản sinh, có năng lực diệt thế, hơn nữa hiện giờ xem ra hắn cũng có hứng thú đối với tam giới.”

Lý Lăng đồng tình: “Chiến tranh giữa tam giới sắp bùng nổ rồi, không biết Lam huynh đệ đã tính toán những gì rồi.”

Lam Ảnh đáp: “Người thích ứng được mới có thể sinh tồn, đó là quy luật, ta cần phải đảm bảo an toàn cho tiêu muội nên sẽ khai chiến với Nhân gian chính đạo.”

Lý Lăng vừa nghe xong, đứng ngay dậy nói: “Lam huynh, xin hãy nghĩ kĩ, cá nhân chúng ta nhỏ nhoi mà giang hồ thì rộng lớn, nếu thật sự phát động phân tranh, ta sợ giang hồ sẽ lâm vào cảnh thây chất đầy đất, mưa máu gió tanh.”

Lam Ảnh nhìn Lý Lăng, cười nhạt: “Lăng huynh đệ, huynh đã ở trong giang hồ trăm năm rồi, chắc đã hiểu định luật của tam giới, cõi đời này cá lớn nuốt cá

bé, nếu chúng ta không thể thích ứng thì sẽ sớm bị tiêu diệt, kể cả khi chúng ta không khai chiến với Nhân gian chính đạo, chả lẽ Cửu U Ma Thần lại bỏ qua cho bọn họ?”

Nghe xong mấy câu của Lam Ảnh, Lý Lăng chậm chạp ngồi xuống, đúng vậy, Lam Ảnh nói rất đúng, nếu y không làm chắc chắn Cửu U Ma Thần cũng sẽ làm, mà một khi Ma Thần đã nhúng mũi vào thì sẽ không có chuyện dễ dàng thoái xuất.

Lam Ảnh nói tiếp: “Bất quá...ta cho rằng hiện giờ ta chỉ là một công cụ cho Cửu U Ma Thần lợi dụng, còn hắn ở phía sau trù tính mọi việc hắn mới chân chính là người giật dây, ta đoán không sai thì giờ đây Ma Thần cũng đã có hành động

đôi với ma đạo, chỉ không biết được định nhân thật sự của ta là ai?”

Lý Lăng không đáp lời Lam Ảnh, cảm thán cho vận mệnh trớ trêu, rõ ràng biết mình là công cụ của người khác vậy mà lại khơi khơi cam tâm tình nguyện thực hiện.

Nhưng Lam Ảnh có ý riêng, y phụng mệnh đến tam giới vì muốn giương cao vị thế của Minh giới ở đây, chỉ có việc ngoài ý muốn là y lại yêu thương Cát Lợi Nhi, khiến cho kế hoạch đó bị trì hoãn mười năm, giờ thì y đã tìm được lí do để khai chiến với chính đạo.

Do Cửu U Ma Thần bắt giữ mọi người y để uy hiếp, y tương kế tựu kế thống nhất chính đạo, dụng tâm của Cửu U Ma Thần vô cùng ác độc nhưng sau

lưng y còn có Minh Vương, chỉ cần thông nhất được Nhân gian chính đạo đầu cho Cửu U Ma Thần có ác độc đến đâu tất sẽ có người đến thu thập.

Lam Ảnh nghĩ ngợi, khuôn mặt xuất hiện nét cười, nụ cười thật tà ác.

Vĩnh Hằng Chi Thành chiến đấu với Ma tộc tứ đại môn phái, Thiên Cực Tinh Cung đấu với chính đạo lục đại môn phái, Cửu U Ma Thần của Quỷ tộc cứ đứng trong bóng tối thao túng mọi chuyện, không cần biết thành bại thế nào, giang hồ hỗn loạn này cũng sẽ thiệt hại một lượng lớn cao thủ. Liễu Dật, Lam Ảnh, Tô Thiệu, Cửu U Ma Thần, mỗi người trong lòng đều có những tính toán riêng, ở trong giang hồ thân bất do kỷ.

Lam Ảnh còn đang tính xem làm cách

nào để khiêu chiến với chính đạo thì một chiếc bóng nháng lên, Minh Vũ Sĩ xuất hiện tại đại điện, quỳ xuống thưa: “Bẩm Đế quân, tam giới đồn đại rằng Thiên Chi Chương của thần tiên hiện thế.”

Vừa nghe thấy lời báo cáo của Minh Vũ Sĩ, Lam Ảnh đứng phắt dậy, nghe đến ba chữ Thiên Chi Chương sắc mặt y hiện lên vẻ khao khát, tham lam, kích động vạn phần thốt lên: “Từ đâu mà có tin này?”

Minh Vũ Sĩ đáp: “Cụ thể không rõ lắm, chỉ là truyền ngôn nhưng có người nói rằng từng đích mắt trông thấy Thiên Chi Chương xuất hiện, thuộc hạ nhận thấy tin tức này trọng yếu nên đặc biệt quay lại bẩm báo với Đế quân.”

Lam Ảnh đột nhiên ha hả cười lên

điên cuồng: “Đúng là trời giúp ta, người lui đi.”

Lam Ảnh nói xong thì Minh Vũ Sĩ ảo hóa, biến mất ngay giữa đại điện.

Lý Lăng có phần hiếu kì, hỏi: “Xin hỏi Lam huynh đệ Thiên Chi Chương này là vật gì?”

Lam Ảnh lại ngồi xuống: “Các trưởng lão trong tộc từng ghi chép lại rằng nhờ một sự cố mà Thiên Chi Chương này xuất hiện, trên đời có hai loại tâm pháp tối lợi hại, một là Thiên Chi Chương do Bàn Cổ của Thần giới sáng tạo, ngoài ra là Lan Nhĩ Phi Na Thanh của Niết nhân, hai loại tâm pháp này không loại nào khác chống nổi.”

“Bất qua, ta cho rằng Thiên Chi Chương so với Lan Nhĩ Phi Na Thanh

Tâm Pháp thì trội hơn, bởi vì Bàn Cổ là người đi sau, từ Lan Nhĩ Phi Na Thanh mà sáng tạo ra tâm pháp, tất nhiên phải mạnh hơn.”

Lý Lăng hỏi tiếp: “Như Lam huynh đệ đã nói, chuyện này còn có chỗ kì quái, chuyện giữa Bàn Cổ và Niết nhân ta đã nghe qua, là chuyện của bảy ngàn năm trước, Thiên Chi Chương này lẽ ra phải xuất hiện từ hàng ngàn năm trước, vì sao lại xuất hiện lúc này?”

Lam Ảnh đáp: “Lăng huynh đệ còn chưa rõ, Thiên Chi Chương do Bàn Cổ kết hợp với chúng thần sáng tạo ra nên mang sức mạnh vô thượng, vào ngày thành công, không biết vì nguyên nhân gì mà rơi xuống phạm trần rồi biến mất, chuyện này cũng không thấy ai nói đến,

sau khi Thiên Chi Chương mất thì Bàn Cổ và chúng thần lại bắt đầu chìm vào giấc ngủ, không còn tin tức gì nữa.”

Lý Lăng gật đầu: “Thì ra là như vậy, nhưng mà...Thiên Chi Chương đã mất tích cả ngàn năm giờ lại xuất hiện, có âm mưu gì không?”

Lam Ảnh cũng gật gù: “Chiều theo lời Lăng huynh đệ, lẽ thường không thể như vậy, tin rằng có thì sẽ có, tin rằng không thì không có, ta phải nhanh chóng thám thính tin tức này.”

Lý Lăng không nói gì, lặng lẽ gật đầu, cứ thế hai người ở giữa đại sảnh rộng lớn chìm vào trầm tư.

Mỗi đều có ý nghĩ riêng nhưng đều liên quan đến Thiên Chi Chương.

Lý Lăng lấy làm kì quái tại sao Thiên

Chi Chương lúc này lại xuất hiện, trong đầu óc y chuyện này tựa như một âm mưu, truyền thuyết Thiên Chi Chương có sức dụ hoặc rất lớn, tuyệt đối là sát thủ trí mạng đối với mỗi người giang hồ, ai không muốn trở thành thiên hạ đệ nhất cao cao tại thượng, nếu lấy được tất những mộng tưởng đó chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng lần xuất hiện đột ngột này của Thiên Chi Chương nếu là thật sẽ kéo theo bao nhiêu sát lục, mang lại cho Nhân gian bao nhiêu bi thương? Kiếm dính máu, đao vương lửa, sẽ lại có dịp thăng hoa? Đến bao giờ nhân loại vô tri mới thấy được những việc ác của chính mình?

Lam Ảnh đang nghĩ đến chuyện khác, trong tâm lí y chỉ có quyền lợi cùng dục

vọng, một Ngạo Thiên thứ hai, nhưng y hơn Ngạo Thiên ở chỗ có được Cát Lợi Nhi - ái tình, niềm quyến luyến của y.

Không cần biết Thiên Chi Chương là chân hay giả, đó đều là sự giúp đỡ rất lớn cho y, bởi vì người đời tham lam, dù chính hay ma đều có phản ứng với Thiên Chi Chương, trong cơn hỗn loạn y sẽ lợi dụng thực lực trừ đi Nhân gian chính đạo. Nếu như Thiên Chi Chương này là thật, y sẽ giành lấy, ai không muốn thành thiên hạ đệ nhất, Thiên Chi Chương chính là tấm kính chiếu thẳng đến ngôi vị này, hà huống y là người lang tâm, tự tư như thế, chỉ cần có được Thiên Chi Chương, y sẽ có năng lực giữ Cát Lợi Nhi lại bên mình, kể cả phải giết chết Liễu Dật y cũng không từ.

Toàn thể mọi việc đều nằm trong tầm khống chế của Cửu U Ma Thần, chỉ có một việc duy nhất ngoài dự liệu là sự xuất hiện của Thiên Chi Chương, Ma giới và Minh giới lúc này đã trở thành con cờ trong tay hắn, tuy họ có nhiều mối quan hệ chồng chéo nhưng phân tích cẩn thận sẽ thấy Cửu U Ma Thần vẫn giữ quyền chủ động, trận chiến tam giới sắp sửa bùng nổ...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 171: Sát Lục Chi Tâm, Phong Vân Biến ...

Cổ ngữ dạy rằng “Nhất tướng công

thành vạn cốt khô”. Lúc này, Ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành và Minh giới Thiên Cực Tinh Cung giống như sói xám đi kiếm ăn trong đêm, Âm chi ma đạo và Nhân gian chính đạo trở thành con mồi trong mắt họ, kiếm chỉ tam giới, đao vãn lục đạo, một trường huyết vũ tinh phong sắp sửa từ trên bầu trời âm u giáng xuống.

Minh giới, trong hậu hoa viên của Thiên Cực Tinh Cung, Lam Ảnh nắm tay Cát Lợi Nhi đi giữa trăm hoa, nhìn ánh chiều tà lên tiếng: “Cát nhi, mấy hôm nay ta phải theo Lăng huynh đệ đi làm mấy việc, không ở bên cạnh nàng, nàng không phiền lòng chứ?”

Cát Lợi Nhi mỉm cười: “Sao lại thế?”

Chàng không thể ngày ngày ở bên thiếp được.”

Lam Ảnh cười tươi, nói tiếp: “Ta cùng Lãng huynh đệ còn có chuyện phải làm, có khi phải đi xa dài ngày, không biết Cát Nhi có đồng ý cho thư sinh đi...”

Cát Lợi Nhi nhìn Lam Ảnh, thoáng nghĩ: “Được...đồng ý thì đồng ý, bất quá muốn đi thì chàng phải đáp ứng thiếp một chuyện, mỗi ngày phải nhớ đến thiếp một lần, hai lần thì càng tốt, ban ngày một lần, buổi tối một lần.”

Lam Ảnh dịu dàng nâng niu mái tóc đen huyền của Cát Lợi Nhi, cười đáp: “Đương nhiên, nếu ta rời khỏi nàng, mỗi ngày ta sẽ nhớ đến nàng trăm ngàn lần.”

Cát Lợi Nhi nở nụ cười hạnh phúc: “Huynh đi đi, nhớ về sớm, thiếp ở nhà

may cho chàng một bộ y phục để chàng về mặc.”

Lam Ảnh nhìn Cát Lợi Nhi, vừa cười vừa gật đầu, hai người bước vào sâu trong hoa viên.

Lại nói đến Lý Lăng ở trong đại điện Thiên Cực Tinh Cung, bầu không khí trong đại điện hôm nay khiến họ Lý hơi hoảng, y cảm giác được chiến tranh đã đến, hai bên y là thập bát cấm vệ cao thủ và Minh giới thập bát vũ sĩ ăn mặc đồng dạng, những người này xưa nay vốn không lộ diện trên đại điện, không hiểu vì sao hôm nay lại xuất hiện ở đây, trường đao mỏng mảnh đeo bên hông, tựa hồ chờ đợi chuyện gì đó.

Lý Lăng cứ đi qua đi lại một cách bất an, Lam Ảnh từ phía sau bước ra, lúc

đó y mặc trang phục theo kiểu thư sinh, trong mắt họ Lý, Lam Ảnh và người trước mắt là hai người khác nhau.

Trường sam màu lam nhạt, dây lưng màu đen thắt chỉnh tề tại eo, khăn tiêu diêu đội trên đầu được thay bằng khăn hiệp khách, thư sinh hiền hòa ngày hôm qua đã biến thành một vị nhất giới chi chủ, những ôn nhu trong mắt biến mất, thay vào đó mà dã tính, sát lục cùng dục vọng vô biên.

Lam Ảnh vén trường sam, ngồi trên vị trí cao nhất, nhìn Lý Lăng cười đầy tà ý: “Lăng huynh đệ, đã muộn rồi còn đến đại điện, tìm ta có chuyện gì ư?”

Lý Lăng tiến lên một bước, hỏi: “Lam huynh, Lý Lăng muốn hỏi sao hôm nay các vũ sĩ đều tề tụ ở đại điện?”

Lam Ảnh nhếch mép: “Bây giờ, Thiên Chi Chương đã xuất hiện trước mặt thế nhân, tam giới chính, ma lương đạo, không quản là ai khẳng định sẽ tham gia tranh đoạt, trong lúc hỗn loạn, mọi tinh anh của chính đạo nhất định đều xuất động nhằm đoạt lấy Thiên Chi Chương, lúc đó thì cứ điểm của bọn họ hết sức yếu ớt, cũng là thời cơ xuất thủ tốt nhất của chúng ta, chỉ cần tốc độ nhanh lên một chút, chúng ta hoàn toàn có thể quét một vòng là thu phục được Nhân gian chính đạo.”

Lý Lăng khom người nói: “Xin Lam huynh cân nhắc, nếu vì lệnh muội bị bắt đi mà nặng tay với Nhân gian chính đạo có phải là quá tự tư không? Huynh nên biết rằng một trường chiến tranh sẽ lấy đi

biết bao sinh mệnh, tước đoạt cuộc sống của bao nhiêu người.”

Lam Ảnh nghe qua, dường như động nộ, lạnh lùng đáp: “Lăng huynh, huynh phê phán ta? Ta tự tư, đúng, ta thừa nhận mình rất tự tư nhưng huynh không cần cả nghĩ, nếu Nhân gian chính đạo thực sự là chính đạo, không nẩy lòng tham với Thiên Chi Chương, liên hợp chặt chẽ thì ta có biện pháp gì để lay động họ? Đáng thẹn...đáng thẹn cho sự vô tri, lòng tham lam của bọn họ, mọi chuyện đều do bọn họ tự chuốc lấy, trước khi chỉ trích người khác, ta mong bọn họ tự nhìn nhận cho rõ xem lòng dạ của mình như nhóp đến thế nào.”

Lý Lăng vốn cho rằng mình hữu lí nhưng đối với những lời phản bác của

Lam Ảnh, y không biết phải nói gì. Đúng vậy, không thể đổ lỗi cho Lam Ảnh, chí ít cũng không nên đổ sạch lỗi cho y, lòng tham lam, vô tri của nhân loại là nguyên nhân diệt vong chân chính, cứ cho là Lam Ảnh không hạ thủ, Cửu U Ma Thần chắc cũng không dễ dàng bỏ qua cho Nhân gian chính đạo, Lam Ảnh bất quá chỉ là một thứ sản vật tất nhiên phải xuất hiện.

Lam Ảnh nhìn Lý Lăng, cười nhẹ thốt: “Lăng huynh đệ, không biết huynh có đứng ngoài hay không, bất quá ta hi vọng chúng ta không trở thành địch nhân.”

Lý Lăng lắng nghe lời Lam Ảnh, trong một chớp mắt, dường như y rất cuộc cũng lĩnh ngộ được rằng những

phân tranh của thế gian, sức lực của một cá nhân không thể nào ngăn chặn nổi, những dạng anh hùng như vậy không tồn tại, nhân sinh có thăng tất trầm, được tất sẽ mất mới là công bình, tâm linh của nhân loại tịnh không có lấy một mảnh lạng lẽ, y vì sao phải tham dự vào làm gì.

Y chỉ biết lắc đầu, đột nhiên bật cười...

Lam Ảnh quan sát nụ cười của Lý Lăng, cảm thấy có chút quái dị bởi phát hiện nụ cười của họ Lý xuất phát từ chân tâm, lúc này lẽ ra y không thể cười được, y là tục gia đệ tử của Phật môn, nói sao thì cũng dính dáng đến Nhân gian chính đạo, Lam Ảnh chuẩn bị tấn công chính đạo, vậy mà y...lại cười một cách

khoáng đạt, tự nhiên, dường như so với Lý Lăng lúc trước là hai người khác hẳn nhau.

Lý Lăng thôi cười, trong mấy ngày qua đây là lần đầu y cười dưới ánh dương quang thế này, đoạn nói với Lam Ảnh: “Phá tức là không, từ không sẽ có ba ngàn thế giới, biến khơi mênh mông cũng khó ngăn được sóng lớn, bây giờ tâm của Lăng mỗi thực sự bình tĩnh lại, ở trong Minh điện này muốn đa tạ Đế quân đã trợ giúp, quấy quả đã lâu, Lăng m cần phải đi tìm niềm tin của mình.”

Lam Ảnh nhìn y với vẻ nghi hoặc: “Ồ!”

Lý Lăng cười khế: “Si tâm theo gió trôi, Nhân gian có đất lành, danh lợi qua như phù vân, tiêu diêu giữa trời đất. Đế

quân hãy bảo trọng, thế lực này sẽ thay thế một thế lực khác theo thời gian, đó là chuyện tất nhiên, Lăng mỗ đã không thể vẫn hời đảnh để mặc cho sân si trôi theo gió, tại Nhân gian tìm lấy cho mình một mảnh đất lành, ngàn năm sau Đế quân có thể sẽ bị một người khác thay thế, tất cả đều thành phù vân, tiêu dao giữa trời đất là việc sáng khoái của đời người, đã là những thứ vu vơ vì sao còn phải khổ công truy tìm, Lăng mỗ...xin cáo từ.”

Bốn câu chân ngôn của Lý Lăng vừa dứt, một đạo hoàng quang nháng lên theo gió biến mất ở giữa Minh giới. Niềm tin của Lý Lăng là đi tìm đất lành giữa Nhân gian, hiện giờ y cuối cùng cũng đem lòng mình mở ra; đã từng si kiếm, đã từng cố chấp, tất cả đều trôi theo khói mây, lòng

y cùng với tất cả cõi đời này dung hợp tại một điểm, tiến vào tiên đạo...

Trong chớp mắt, Lam Ảnh tựa hồ bị Lý Lăng động chạm đến nỗi niềm, cảm thấy trong lòng có chút mát mát, bốn câu của Lý Lăng đã khắc sâu vào lòng y, vì sao người ta phải tham lam như vậy?

Buông bỏ tất cả những cố chấp, tham ngộ được tiên đạo, phá Thần giới mà nhập thẳng vào tiên đạo, Lý Lăng không còn quan đến những tranh đoạt, dục vọng, bước đi trên con đường chinh phục mới, vì y muốn đi tìm đất lành trước hết phải làm một việc: gặp được Đại trí giả.

Lam Ảnh còn đang tư lự lời nói của Lý Lăng, một chiếc bóng nhoáng lên, một Minh Vũ Sĩ xuất hiện trong đại sảnh, thân ảnh đen tuyền quỳ xuống: “Bẩm Đế quân,

Thiên Chi Chương trong truyền thuyết xuất hiện tại Phong Đô Quỷ Thành, lúc này thủ lĩnh của Nhân gian chính đạo lục đại môn phái và Âm chi ma đạo tứ đại môn phái đều mang hết tinh anh đồ xô về đó.”

Lam Ảnh vừa nghe thấy tin tức này, đứng thẳng dậy, trong mắt lóe lên một tia hồng quang, tay phải vung lên, chớp nhoáng không gian đã nứt vỡ, một thanh trường đao to lớn xuất hiện trong tay y, lúc này y đã vùi sâu mấy lời của Lý Lăng, nói với mấy người ở phía dưới: “Các vị vũ sĩ, thời của chúng ta đã đến rồi, trên tam giới này, Nhân tộc, Tiên tộc đã sống hàng ngàn năm còn chúng ta cứ bị bức bách phải sống trong không gian tự tạo, các vị có nguyện ý không?”

Mọi cầm vệ, vũ sĩ đều lớn tiếng gào lên: “Không nguyện ý.” Thanh âm lồng lộng, vang vang khắp đại sảnh.

Lam Ảnh lại nói với vẻ kích động: “Giờ đã đến lúc chúng ta lật đổ bọn họ, thời khắc này chúng ta đã đợi chờ cả ngàn năm nay, để đời sống của tộc nhân chúng ta tốt đẹp hơn, ta muốn biết các người có nguyện ý đổ máu không?”

Như lần trước, cả đại điện vang lên âm thanh lồng lộng: “Nguyện ý.”

Lam Ảnh lại càng kích động, hét lớn: “Tốt, hãy để máu của chúng ta chảy trên mảnh đất này cho tộc nhân có được không gian thoáng đãng, hãy để chúng ta đem sinh mệnh ra nỗ lực cho hạnh phúc của tộc nhân. Các người là cầm vệ vũ sĩ của Minh giới, trên thân các người đang

chảy dòng máu của Minh tộc, ta cảm thấy
kiêu ngạo vì các ngươi...”

Lam Ảnh mới cổ vũ, tất cả các cầm
vệ vũ sĩ của Minh giới trong giờ khắc đó
biến thành điên cuồng; Lam Ảnh biết
rằng điều tối trọng yếu là phải khơi dậy
dục vọng chiến đấu của bọn họ, có vậy
tài năng của họ mới phát huy tốt nhất, nên
y mới ngậm mách bảo họ phương án tối
tệ nhất, rằng trận chiến đó phải đổ máu,
có thể mất đi tính mạng nhưng cũng là
lựa chọn tối ưu.

Lam Ảnh gật đầu: “Giờ chúng ta đến
Thần môn trên Côn Lôn tiên cảnh giết
sạch tất cả, một kẻ cũng không chừa...”

Chúng vũ sĩ ở bên dưới đồng thanh:
“Vâng.”

Ma giới, Vĩnh Hằng Chi Thành. Lúc đó Liễu Dật đang nghiêng nghiêng tựa mình vào chiếc ghế đá, thanh Bi Mộng Kiếm từng bị thần linh trở chú dựng đứng giữa hai chân, tay phải đeo găng đen nhánh an tường bợ lấy khuôn mặt, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang dưỡng thần hay suy xét chuyện gì đó, chàng đang chờ đợi, đợi mưa to gió lớn nổi lên, đợi mấy việc mà chàng phải làm xảy ra.

Một trung niên nam tử và một trung niên nữ tử đứng sau lưng chàng, họ là Kỳ, Lâm – thủ hộ thần thú. Đứng bên tả trước mặt họ là Lang Vương tay cầm chiết phiến, bên hữu là một bạch y đại hán, nhân vật đứng thứ ba trong các thủ hộ thần thú của tam giới: Bạch Hổ, vẻ mặt

ai bình tĩnh khiến người khác không thể nắm bắt cảm giác.

Ánh đèn trong đại điện lơ mờ, Thập nhị Thiên quang Bạch Hổ đứng bên dưới 12 cây trụ vô cùng to lớn, thô nhám, trên mình Bạch Hổ có kiếm thủ cưỡi. Bầu không khí hết sức an tĩnh nhưng lại khiến người ta phát cuồng, mọi thứ đều bình thường nhưng lại khiến lòng người vừa phiền vừa loạn.

Một Khôi Lang kiếm giả bước vào đại điện, Khôi Lang nhìn thấy Liễu Dật liền nhẹ nhàng quỳ xuống, kiếm giả nhảy khỏi mình nó, song thủ chấp lại nói: “Bẩm Ma chủ, Thiên Chi Chương xuất hiện ở gần Phong Đô Quý Thành, Ma đạo cao thủ Ngạo Thiên đem theo thủ lĩnh và hộ pháp tứ đại môn phái đi đến tranh

đoạt, Nhân gian chính đạo lục đại môn phái do Quỳnh Phách cầm đầu cũng đang nhanh chóng đổ về Phong Đô Quỷ Thành.”

Liễu Dật không đáp, Lang Vương liền hỏi: “Có biết cụ thể Thiên Chi Chương rơi ở chỗ nào không?”

Khôi lang kiếm giả đáp: “Thưa tiên sinh, địa điểm cụ thể thì không rõ nhưng có người phát hiện Thiên Chi Chương xuất hiện tại Phong Đô Quỷ Thành, còn nói rõ Thiên Chi Chương chính là một quả cầu màu đen.”

Lang Vương gật đầu: “Tiếp tục xem xét.”

Khôi lang kiếm giả lĩnh mệnh: “Vâng.” Liền đó rời khỏi đại điện.

Lúc đó Lang Vương toan nói gì đó,

Liễu Dật mở bừng mắt, ngồi thẳng dậy: “Lão sư, không nên lo lắng vì Thiên Chi Chương làm gì, đã là ma công thì chúng ta không thể lấy được, cứ để mặc nó trôi nổi, ai giành được ta cũng không quan tâm, cái ta quan tâm là thống nhất Ma tộc.” Nói rồi, trong mắt chàng lóe rạng hồng quang, dường như nhìn thấy Vị Linh Phong bị tộc nhân bức tử trên đỉnh Nguyệt Thương Sơn, thấy toàn gia Liễu Dật thảm tử dưới kiếm của Ma tộc, thấy ái tình trôi xa.

Cừu hận đời này khiến chàng có thể quên hết mọi chuyện, chàng phải báo phục, chàng không để tâm ai lấy được Thiên Chi Chương, phải khiến cho những kẻ từng làm hại chàng trả một cái giá thật đắt.

Lang Vương nhìn chàng, gật đầu: “Ma chủ nói vậy rất đúng, hiện tại người Ma tộc đã đem toàn bộ tinh anh đến Phong Đô Quỷ Thành, mà khoảng cách từ Ma tộc đến Quỷ Thành khá xa, vì vậy cần làm một mẻ cho xong, tốt nhất không được để cho tên nào của Ma tộc thoát khỏi báo tin, nếu vạn nhất bị bọn Ngạo Thiên phát hiện thì chúng ta cũng giải quyết bọn họ mau chóng, sau đó hạ thủ thủ lĩnh các môn phái của Ma tộc.”

“Theo thần phán đoán, kẻ nào cũng muốn đoạt được Thiên Chi Chương, tất nhiên đám môn chủ đó không ngốc đến mức tập hợp tại một nơi, chúng ta chỉ cần chớp lấy cơ hội, tiêu diệt từng người, sau khi chúng ta diệt sạch thế lực râu ria, kể cả chúng tụ tập lại, chúng ta

cũng tuyệt đối có năng lực thu phục được Ma tộc.”

Liễu Dật gật gù: “Được, lời lão sư rất có đạo lý, Ma môn gần Phong Đô Quỷ Thành hơn cả nên chỗ đó do ta cùng Kì, Lân và các kiếm thủ bình thường của Ma giới phụ trách. Âm môn giao cho lão sư cùng Nhị thập tứ Địa sát khôi lang, Huyết môn do Bạch Hổ cùng Thập nhị Thiên quang Bạch Hổ giải quyết, chúng ta phải hoàn thành với tốc độ nhanh nhất, sau đó tập hợp tại bên ngoài Thiên Long Thần Đàn ở phương đông.”

“Vâng.” Liễu Dật phân phối xong, mọi người đều vâng lệnh. Chàng tự có kế hoạch riêng, không muốn phái từng người đi tiêu diệt địch, nếu không tập trung sức mạnh thì tổn thất có thể lớn nhưng cần

nâng cao thời gian và tốc độ hành sự để đề phòng thủ lĩnh Ma tộc có thể quay về trợ lực.

Chàng đứng dậy, hồng quang trong mắt rạng rỡ, nói tiếp: “Xin nhắc các vị, kiếm phải vô tình, kẻ nào quy thuận thì bỏ qua, còn không giết sạch.”

“Vâng.” Mọi người đều vui vẻ đón lệnh, chỉ có Lang Vương không đáp, buột miệng hỏi: “Ma chủ, như vậy có hơi... tàn nhẫn quá.”

Chàng nhìn Lang Vương, bình tĩnh nói: “Lão sư, nhân từ khi đối địch là tự diệt vong, thuận thì sống, nghịch thì vong, một khi đã bước lên con đường này, chúng ta không được phép quay lại, đã đấu đá không thắng tất bại, đối thủ là Ma tộc tứ đại môn phái, nếu cho họ có

cơ hội hồi sức ta e sau đó chúng ta không có may mắn thế đâu.”

Lang Vương gật gù, đúng vậy, Liễu Dật nói đúng, đã giẫm chân vào con đường tranh đấu rồi không được có tâm nhân từ, một người muốn lên đến vị trí cao cao tại thượng, tuyệt đối phải dùng vô vàn xương trắng mà xây bậc, chẳng qua tâm tính Liễu Dật bây giờ biến đổi quá nhiều khiến ông khó lòng tiếp thụ, một thư sinh văn nhược mười năm trước giờ thành ra chủ nhân Ma giới, khoa kiếm khắp Ma tộc, thành một bậc cường giả.

Liễu Dật lại cao giọng: “Lần này xin trông cả vào các vị.”

Từ bên dưới vang lên tiếng trả lời: “Đa tạ Ma chủ quan tâm.”

Tay trái chàng nắm chặt kiếm, bước

ra đến cửa đại điện liền quay đầu lại nhìn thêm một lần: “Hi vọng chúng ta đều có thể bình an trở về, các vị đều là huynh đệ của Liễu Dật.” Nói rồi quay người ra khỏi đại điện.

Đây là lần đầu tiên, lời chàng không có hồi đáp, mọi người đều biết đó là niềm quan tâm, chân chính quan tâm nhau thì không cần phải leo lẻo nói ra mồm, chỉ một câu đã đủ chứng minh tấm lòng của một người.

Liền đó chàng điều động 100 kiếm thủ Ma giới, tể khởi Bì Mộng Kiếm, đem theo Kỳ, Lân trực tiếp tiến về Ma môn.

Trường kiếm đen tuyền chở chủ nhân xé toang màn đêm, xuyên qua mây mù, lúc này lòng chàng hăng hái dị thường, tự hận không có chỗ nào để tức khắc phát

tiết, khi luyện thành tầng mười ba ma công, Diệt thể tầng, chàng mang trong mình sát lục chi tâm, mang tâm của ma, khát vọng của chàng là báo cừu, máu tươi, sát lục, chỉ có kết thúc sinh mệnh kẻ khác mới mang lại khoái cảm.

Gió mơn trớn thân thể chàng, thoắt lặn ác tà là biến đổi của tự nhiên, mây vẫn theo gió phiêu du khắp nơi nhưng thế giới đã biến hóa, chỉ ít là thế giới của ma, tiên, nhân đang biến hóa, áp ủ một trường mưa máu gió tanh.

Thời gian nhỏ giọt, cụ thể là lúc nào ai mà biết được? Sau một lúc ngự kiếm phi hành vù vù, một cung điện màu đen xuất hiện trước mắt. Nơi cửa cung điện có 6 kiếm giả canh phòng động tĩnh xung quanh.

Liễu Dật biết rằng đã đến đất của Ma môn, cung điện này chàng quen thuộc như vậy vì kiếp trước chàng từng là chủ nhân, Ngạo Thiên là người lật đổ chàng, đã tâm lang sói của lão khiến chàng cùng người yêu phải mất mạng tại đỉnh Lãnh Nguyệt Sơn, trải qua những nhặt nhéo của đời, lúc này, hồi ức xa xưa khiến lòng chàng càng nóng nảy. Vừa đến Ma môn, một đạo quang mang ản ước lóe sáng, chàng biết đó là một trận pháp cổ xưa, nhưng lần này cảm giác khá lạ lẫm.

Toán người Vĩnh Hằng chỉ thành nhẹ nhàng đáp xuống cửa cung điện, do trận pháp cản trở nên chàng không vội vàng tiến vào, sáu người giữ cửa cảm giác có chuyện không ổn, người đứng đầu bước đến rìa trận pháp, lớn tiếng quát: “Người

là ai? Đền đây có mục đích gì?”

Liễu Dật nhìn y, tay trái nắm lấy Bi Mộng Kiếm, tay phải buông xuôi, hồng quang trong mắt lóe sáng, quát lớn: “Vô Thức.” Chớp mắt một đạo hào quang ẩn chứa tốc độ chuẩn xác, sức mạnh của bốn con thần long, kiếm ý của tầng thứ 13 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp loáng qua trận pháp.

Chỉ trong chớp mắt, thỉnh không biến thành màu máu, gió than ai oán, ma kiếm rách nát thiên địa. Nhân gian không còn bình tĩnh, không còn một mảnh đất trong lành nào nữa, tất cả đều bị máu tươi nhuộm hồng, xương trắng chất chồng. Lúc này sát lục chi tâm của chàng mới chân chính lộ ra khát vọng, “choang” một tiếng, kiếm nhập vào vỏ, chàng phát tay

phải, quát to: “Để ta giết...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 172: Tử Vong Biên Duyên, Lục Dục Hồng ...

Những tham lam, dục vọng của nhân loại khiến cho chiến tranh liên miên xảy ra, rồi lại lần lượt tắt lụi, ngàn vạn năm nay có bao nhiêu người đã bị cuốn vào những việc ngu xuẩn này nhỉ? Đều nói là danh lợi như phù vân nhưng có mấy người thật sự qua khỏi khảo nghiệm của phù vân? Ta vốn vô tâm nhưng làm sao chống được số mệnh biến đổi.

Hồng vân trên không cuốn cuộn phủ

ngập đất trời, từng trận gió cuồng nộ phát ra tiếng rít thê thảm, phảng phất như lời tuyên bố chiến tranh đã bắt đầu, Nhân gian đã đến lúc luân lạc... Hồng vân càng tụ càng dày đặc, cơ hồ sà thấp xuống sát đầu mọi người, sát ý cường liệt khuếch tán ra khắp đại điện Ma môn, cung điện đen ngòm qua ánh xạ của hồng vân biến thành màu máu.

Kì, Lân tế xuất bảo kiếm, sáu người trông cửa chớp mắt đã bị tiêu diệt sạch sẽ, tu vi của Kì, Lân không thấp hơn Lang Vương, hoàn toàn ngang cơ với bất kì nhân vật cỡ hộ pháp, trưởng lão, thậm chí có thể sánh với cả những nhân vật cỡ môn chủ, do đó mấy lâu la gác cửa làm sao mà sống sót được dưới kiếm bọn họ.

Một chốc sau, Kì, Lân dẫn 100 kiếm

giả tiến vào bên trong, bất quá vừa tiến vào đường như đã động chạm đến trận pháp phòng ngự khiến cho cả cung điện sáng rực lên.

Ngạo Thiên tuy đem theo hết những tinh anh trong môn phái nhưng Ma môn nói sao cũng là đệ nhất môn phái của Ma đạo, thế lực hùng mạnh không thể coi thường, chớp mắt sau khi cung điện sáng lên, ít nhất cũng phải hơn 1000 kiếm thủ từ bên trong xông ra, sức mạnh hai bên cách biệt quá xa nên 100 kiếm thủ của Vĩnh Hằng Chi Thành bị vây ráp.

Giao chiến đông người so với giao chiến một đôi một khác nhau rất xa, ở đây tu vi của bạn có cao cũng làm sao mà chống nổi hơn ngàn cây phi kiếm? Hơn nữa, tốc độ, góc độ, phương hướng

của phi kiếm hoàn toàn khác nhau. Trong trường hỗn chiến rất khó phát huy chiêu thức, do đó Kì, Lâm hoàn toàn nhờ vào tu vi cao mà lách qua lách lại trong đám đông.

100 kiếm giả cố hết sức chẳng qua song phương chênh nhau quá lớn khiến Vĩnh Hằng Chi Thành nhanh chóng rơi vào hạ phong, dường như trong cơn hỗn loạn này họ chỉ chia nhau gồng lên mà chống đỡ. Từ bên trong cung điện, kiếm giả Ma môn càng lúc càng lúc càng nhiều hơn, nếu nói rằng hiện giờ Ma môn có đến ba ngàn người cũng hoàn toàn có khả năng.

Giữa cảnh hỗn loạn, liên tục có người ngã xuống, phát ra những tiếng kêu thảm khóc, máu hồng chảy thành sông, thi

thể gãy nát chất cao như núi, kiếm giả của Vĩnh Hằng Chi Thành vừa phải chống đỡ vừa bị bức lùi, chỉ có Kỳ, Lâm nhờ vào tu vi cao liều mạng chém giết.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Liễu Dật buông ra một tràng cười, dường như chàng nhìn thấy thảm kịch gia đình hồi 25 năm trước, nào gió lạnh, nào mưa máu, nào thi thể như ngọn lửa thiêu đốt lòng chàng, mắt chàng không ngừng phát ra hồng quang, mái tóc bạc vũ động cuồng loạn, những bi thương, cừ hận của chàng lúc này đều được sát lục chi tâm mở tung.

Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tầng thứ 13 theo ý niệm dâng lên, trên thân kiếm phát ra hào quang đỏ tía, tâm pháp không ngừng đề thăng, quanh người

xuất hiện quang mang đỏ như màu máu, chàng tuốt Bì Mộng Kiếm đã được dung hóa ra, mang theo Long Hoàng bị trớ chú, dùng Nhược thủy vô hành chi thức xông vào đám đông, vận dụng tín niệm của Long Huy khiến chàng nhìn thấy một khoảng không thuộc về bản thân chàng.

Liễu Dật lúc này hoàn toàn buông thả theo sát lục chi tâm, thanh kiếm của chàng vô thức, bằng vào tâm pháp cộng thêm linh tính của Bì Mộng Kiếm mà không chế, trong phạm vi một trượng quanh người chàng phát ra hào quang đỏ tía, nhiệt khí khiến cho những người đứng gần bị dung hóa thành bụi đất, người Ma môn lập tức nhận ra rằng hào quang này lợi hại, mỗi người đều cố gắng tránh qua một bên xạ phi kiếm vào.

Thân kiếm được quán thân chân nguyên bạo liệt, long ảnh của bốn con thần long hỗ trợ cho hộ thân cương khí, nhiệt khí hóa thành Long Viêm, ba con thần long còn lại quán quanh thân thể Liễu Dật, tuy nhiệt độ trong phạm vi một trượng không cao nhưng bốn con thần long có thể đập nát mọi thứ.

Chàng từng bước tiến lên, mỗi bước lại xuất ra vô số chiêu kiếm, mỗi nhát kiếm đều có người gục ngã, dưới chân là máu tươi, con đường chàng đi do thi thể chất lại mà thành, sát lục chi tâm từng chút, từng chút thôn tính, đưa chàng trở thành một Niết nhân chân chính.

Cùng với hồng vân dày mật, lửa điện trắng xóa liên tục lóe sáng trên thình không, hai mắt Liễu Dật hiện giờ đỏ

ngẫu, thân thể và kiếm của chàng ướm
đẫm máu tươi, chàng phải giết, giết hết
những kẻ phản kháng, cứ thế thanh kiếm
vũ động ào ạt, không biết bao nhiêu tiếng
kêu thảm thiết vang lên, rốt cuộc chàng
cũng đạp qua thi thể tiến tới đại điện của
Ma môn.

Vẫn còn có người không ngừng chạy
ra nhưng nhìn thấy một kẻ toàn thân đẫm
máu đều quay đầu chạy loạn xạ không
thành đường lối gì cả giống như một đàn
nhặng xanh, những kẻ nào vận khí không
tốt, xuất hiện trước mặt chàng đều đi trên
một con đường: xuống hoàng tuyền.

Lúc đó Kì, Lân mới đưa sổ kiếm giả
còn lại tiến vào, Liễu Dật đảo mắt nhìn
bốn phía rồi nói: “Các vị tìm một vòng,
kẻ nào thuận thì tha, giết hết toàn bộ

những kẻ phản kháng, sau đó cho một
môi lửa đốt sạch.” Chàng không còn chút
gì của một thư sinh ôn nhu, lời lẽ lãnh
khắc, vô tình, giống như tử thần nơi địa
ngục, nắm trong tay sinh mệnh của mọi
người.

“Vâng, Ma chủ.” Kì, Lân nhanh
chóng đem theo những kiếm giả sống sót
tiến vào hậu điện, bắt đầu lục lợi tàn dư.
Liễu Dật không động đậy, chàng biết rằng
Ma tộc và Quỷ tộc từng có một khế ước,
hai tộc đời đời kiếp kiếp là hữu hảo, khi
Ma tộc gặp nguy nan Quỷ tộc sẽ xuất thủ
tương trợ, đó là nguyên nhân Cửu U Ma
Thần lại lợi dụng chàng để tiêu diệt Ma
tộc, tất nhiên lúc này Quỷ tộc không đến
trợ giúp cho Ma tộc.

Nhưng khế ước vẫn tồn tại, chàng

từng làm môn chủ Ma môn nên tự nhiên biết được đó thực ra là một lời trớ chú, Ma tộc và Quỷ tộc từng phong ấn một quái vật mãnh liệt vào trong trớ chú, họ đã dự liệu rằng có một ngày Quỷ tộc không thể đến cứu viện kịp thời thì con quái vật này được tinh huyết giải khai khỏi lời trớ chú ác độc, đến bảo hộ cung điện.

Khi cung điện này gặp nguy hiểm, quái vật sẽ xuất hiện, tàn hủy mọi thứ, vì vậy chàng chờ đợi, nếu không giết được nó, vĩnh viễn không thể phá hủy nội cung điện, nhưng con quái vật này là giống gì ngàn vạn năm nay không ai biết, vì Ma tộc chưa từng gặp phải tạo ngộ như lần này.

Khói mù phiêu tán, toàn bộ hậu viện

đại điện sáng bừng lên, ánh lửa ngập trời. Liễu Dật vẫn bình tĩnh chờ đợi, con quái vật trong khế ước nhất định xuất hiện ngăn trở, nên chàng đợi để triệt để diệt trừ Ma tộc.

Thời gian chờ đợi đằng đằng trôi đi, hỏa diễm lan ra, đột nhiên cả tòa cung điện bắt đầu rung lên, trên bức tường trước trước mặt Liễu Dật lấp lóe một đạo hồng quang, liền đó một long ảnh hiện lên trên bức tường đen nhánh, hồng quang trong mắt chàng lóe lên, trong lòng gợn sóng, long ảnh này là...Long Hoàng? Lẽ nào lại có khả năng quái vật bị trớ chú trong khế ước cả ngàn vạn năm nay là Long Hoàng, không, không phải.

Chàng lập tức phản ứng, Long Hoàng chân chính đã sống lại trong cây kiếm

của mình, thành một bộ phận của Bi Mộng Kiếm, mà...long ảnh trên tường chắc chỉ là thân xác bên ngoài bị nguyên bằng lời trớ chú ác độc. Long Hoàng khi sa cơ đã bỏ đi nhục thân, đem hết sức mạnh, ý chí, linh hồn của nó hóa thành Bi Mộng Kiếm, thứ gửi lại chỉ là thân xác bị trớ chú.

Hồng long trên tường phát ra quang mang chói mắt khiến người ta không thể nào nhìn được chung quanh, toàn thể không gian phản phát như bị quang mang bao trùm, dù tu vi của Liễu Dật cực cao cũng không thể nhìn xuyên qua quang mang.

Quang mang dần tan đi, một tiếng kêu vang lên lạnh lạnh, long ảnh trên tường bay lên trên trời, kinh ngạc là cảm giác

đầu tiên truyền vào đầu óc chàng khi ánh mắt chàng mới tiếp xúc với long ảnh, thân ảnh đó rõ ràng là Long Hoàng, một con rồng bằng xương (cốt long), từ thân thể, tứ trảo đến chiếc sừng trên đầu toàn bộ do những khúc xương trắng ớn tạo thành, hai mắt nó tươi hồng như màu máu, trùng trùng sát khí.

Chàng thoái lui liền mấy bước, một mặt quan sát động tĩnh của cốt long trong đại điện, một mặt suy xét nguyên nhân, đột nhiên chàng minh bạch được lời trớ chú ác độc này. Ngàn vạn năm trước, Quỷ tộc có được thân thể của Long Hoàng, đã yểm lời trớ chú độc ác nhất xuống thân thể đó, cốt long hiện giờ do sức mạnh của trớ chú không chế, bản thân nó tịnh không có sinh mệnh.

Tay trái chàng nhanh nhẹn nắm chặt thân Bi Mộng Kiếm, tay phải lại buông xuôi xuống, tuy tư thế khởi kiếm này nhìn thì không tự nhiên chút nào song đó là góc độ xuất kiếm tốt nhất, nhanh nhất.

Cột long kêu lên lạnh lót rồi phát động thể công, cả thân thể nhanh chóng bay vút tới bổ xuống, tựa hồ nó muốn dùng đầu đụng vào chàng.

“Soảng” một tiếng, là âm thanh bạt kiếm, khởi kiếm, tra kiếm, ngân ấy động tác hoàn thành xong trong thời gian khoảnh khắc, thần tốc vô cùng, kiếm vừa tra vào vỏ thì một đạo hồng quang hình thập tự lấp lánh trên chiếc đầu trắng toát của con rồng, trong chớp mắt chàng đã xuất ra hai kiếm.

Đối với uy lực không gì không phá

được của thanh Bi Mộng Kiếm, chàng tự nhiên vô cùng quen thuộc, lại gia tăng thêm chân nguyên mãnh liệt của Lan Nhi Phi Na Thanh, chàng cho rằng chỉ vung kiếm một vòng là kết thúc trận chiến này.

Nhưng hai đạo kiếm quang lướt qua đỉnh đầu cốt long hoàn toàn không có hiệu quả, hơn nữa thế tiến công của nó không vì nhát kiếm mà ngừng lại, nhát kiếm đã không thương tổn nó mảy may, thoáng chốc chàng hơi do dự, nó...là gì vậy, nhát kiếm của chàng có thể diệt hồn phách, phá thiên liệt địa, sao lại không chẻ nổi chiếc đầu bằng xương đó?

Chỉ suy xét chừng một nháy mắt, chiếc đầu to lớn vô cùng của cốt long đã đập vào thân thể chàng, luồng đại lực khiến chàng không thể phản ứng được,

tốc độ của nó càng nhanh hơn, thân thể to lớn có hai loại sức mạnh xung kích sản sinh ra sấm chớp tím sẫm.

Liễu Dật đập vào một cây cột xù xì, cột long lại bay lượn trên không, còn thân thể chàng dường như đảo lộn từng phèo, cơ hồ tan ra từng mảnh. Nhất thời, chàng mềm oặt ngã xuống, chân nguyên không tập trung nổi, hộ thân cương khí quanh mình đã tan sạch, chàng nhận ra một vấn đề, con cột long này tuyệt đối bị Quỷ tộc cải biến, bằng không không thể cứng rắn như vậy.

Bi Mộng Kiếm sắc bén không làm thương tổn nổi, hộ thân cương khí do bốn con thân long tạo thành cũng không có tác dụng, nó quả thực quá cứng rắn, Liễu Dật cố nén nhộn nhạo trong thân thể, run run

đứng dậy, cốt long lại uốn lượn mãnh liệt, móng vuốt vũ động, ba đạo bạch quang theo góc 45 độ xạ tới.

Khí tùy tâm, tâm tùy ý, trong tích tắc thân thể Liễu Dật nhẹ bồng, từ dưới đất đứng thẳng lên kéo theo một đạo tàn ảnh, dùng tốc độ nhanh hơn ánh sáng ba phần tránh né, chàng thở hắt ra một hơi, buộc phải thừa nhận rằng đã gặp phải cường địch, tuy chàng trải trong tam giới chưa lâu song gặp không ít cao thủ, dị vật, sức mạnh của Long Huy tuy mạnh nhưng cũng không qua khỏi nhất kiếm của chàng, con cốt long này tốc độ không quá nhanh, không quá mạnh nhưng dường như không thể hạ nổi.

Chàng đang suy tính thì cốt long lại tấn công lần thứ hai, đồng thời xạ ra mấy

đạo quang nhận, cả thân thể lại bổ tới, đây là lần đầu chàng chưa dám quả quyết, không có ý dựa vào tu vi để chiến đấu. Tiếp cận với cốt long, chàng đem Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp chớp nhoáng quán thấu vào trong Bi Mộng Kiếm, quát lớn một tiếng: “Hóa”, tiếng quát vừa dứt thì hào quang đỏ tía lóe rạng, một tròng long khiêu vang lên, Bi Mộng Kiếm hóa thành Long Viêm bao quanh thân thể chàng, trực tiếp nghênh đón cốt long.

Chàng không muốn suy xét dư thừa, biết rằng bằng vào tu vi bản thân, Bi Mộng Kiếm sắc lẹm cũng không thể thương tổn cốt long, hiện giờ chỉ còn dựa vào Long Viêm, khí tức của nó có thể dung hóa mọi thứ, thậm chí cả mặt đất

cũng bị thiêu cháy, do đó chàng gửi gắm hi vọng cuối cùng vào Long Viêm, hi vọng sức mạnh của nó tiêu diệt được cốt long.

Hai con cự long tiếp xúc trong nháy mắt, tỏa ra quang mang hai màu đỏ trắng, cả không gian méo mó, đầu đầu cũng hai màu này nên không nhìn thấy gì. Chàng đột nhiên hiểu ra, Ngạo Thiên không phải là kẻ không có đầu óc, một khi lão yên tâm ra đi tất nhiên phải có lí do; giữa vùng sáng trắng đỏ, chàng cũng thành linh nhận ra rằng trong tam giới còn nhiều điều mình chưa biết, chẳng hạn như cốt long, trong kí ức bảy ngàn năm của chàng cũng không có vật nào tà ác như vậy.

Quang mang dần dần tan biến, chàng cảm thấy trong tay sáng bừng, là kiếm, Bì

Mộng Kiêm nhưng không còn cảm giác
âm áp, lòng chàng kinh hoảng, thầm nhủ:
“Chả lẽ Long Viêm cũng không thể dung
hóa được cốt long.” Cùng lúc mắt chàng
dần dần nhìn rõ, một tròng long khiêu
vang lên lồng lộng, tiếp đó một luồng đại
lực lan khắp toàn thân, cốt long lại quật
vào thân thể chàng nhưng lần này thì
chàng không còn may mắn nữa.

Chiếc sừng bên tả của cốt long như
lưỡi kiếm bén xuyên thấu vai trái chàng,
trong khoảnh khắc cảm giác đau đớn kịch
liệt truyền lên óc, một tiếng “bịch” vang
lên rõ ràng, thân thể chàng bị cốt long
tinh ranh đánh văng lên một thạch trụ,
liền đó âm thanh tiếp đất đất vang lên,
chàng rơi bịch xuống, toàn thân đều đau
đớn, nổi đau lớn nhất là bờ vai bị xuyên

thủng. Vốn dĩ thân thể chàng có thể lành lại cực nhanh song vết thương này sâu hun hút nên cần phải mất chút thời gian.

Huyết dịch đen ngòm theo cánh tay chảy xuống, trong khoảnh khắc, lòng chàng dâng lên nỗi tuyệt vọng, đây là loại quái vật nào? Vì sao nó lại xuất hiện? Chẳng lẽ cừu hận của chàng chưa kịp báo lại phải mất mạng trong tay quái vật này ư? Nhưng chàng lập tức tỉnh lại, nếu ngay cả quái vật này cũng không thu thập nổi, còn nói gì đến chuyện thống nhất ma đạo, đối phó với Cửu U Ma Thần, làm sao có tư cách đấu với Thần giới? Chàng không ngờ rằng chỉ một con quái vật nơi phạm trần đã lợi hại như thế thì Thần giới hiện giờ còn đến thế nào?

Chàng phân thần nhất khắc, cốt long

lại rống lên vang vang, hồng quang trong đôi mắt đại thịnh, dường như muôn tuyên cáo rằng nó sắp tung ra một kích tối hậu; chàng muốn đứng lên nhưng nửa thân mình đã cứng đờ, tuy đang khôi phục nhanh chóng cũng cần có thời gian, đây mới là lúc chàng chân chính tuyệt vọng. Thể nội đảo lộn, thân thể đờ ra cùng nỗi đau đớn kịch liệt có khác nào lời tuyên bố rằng chàng không thể phản kháng.

Thân mình cốt long đảo lộn, trảo trước lẳng không chớp tới, ba đạo bạch quang xạ tới; bản năng của con người là phản kháng, nhất là khi đối mặt với sinh tử, không ai cam tâm, Liễu Dật không phải là ngoại lệ, tuy rất đau đớn, một nửa thân thể không thể động đậy song chàng vẫn còn hai chân.

Cùng lúc bạch quang ập đến, chàng nén đau, song cước quét một vòng trên mặt đất, mượn phản lực thoái lui theo hướng ngược lại, hiểm quá, chỉ thiếu chút nữa là bị cốt long cắt đứt hai chân, trong lòng chàng thoáng qua một chút kiêu hãnh. Chàng lại nghe thấy cốt long ngẩng lên trời kêu vang một tràng dài, trong lòng lạnh ngắt, không tưởng được nó lại có thể liên tiếp tiến công lần thứ tư.

Cốt long quấy lộn trên không trung, đột nhiên thân thể xoay chuyển, lại văng thẳng xuống chỗ Liễu Dật, dường như nó cũng tính toán rằng chỉ cần nốt đòn này là kết thúc trận chiến, trong lòng chàng chỉ có hai chữ: “Xong rồi.” Nhất trảo của cốt long, chàng có thể tránh được nhưng

nếu nó dùng thân thể đập xuống, chàng biết phải làm sao?

Cốt long dần dần tiến tới, chàng thỉnh thoảng cảm thấy cái chết đang đến thật nhanh, trong chớp mắt lại nhớ đến Cát Lợi Nhi, hóa thân đời thứ ba của Thiên nữ, một người con gái bi khổ, vận mệnh không thể cải biến như chàng, khuôn mặt ấy lại xuất hiện trước mắt, rõ ràng quá, chân thật quá, nàng mỉm cười với chàng, đúng rồi, nàng là niềm quyến luyến của chàng, nàng nói với chàng rằng cần phải kiên trì và dũng cảm để bảo vệ tình yêu.

Con người chân thật đó thoát cái đã mơ hồ, hư ảo rồi lại biến thành chân thực, Liễu Dật thấy được niềm quyến luyến và tình yêu của nàng, chàng chỉ

muôn xiết chặt nàng trong tay, nói với nàng lời thề non hẹn biển cho đến lúc trời tan đất loãng, nhưng tiếng rống kêu vang khiến chàng quay lại hiện thực, chàng biết mình sắp chết rồi, những lời hứa hẹn không thể thực hiện ấy sẽ vĩnh viễn theo chàng đến nơi phải đến; chàng biết không còn được thấy nụ cười của nàng, bởi sắp phải rời khỏi cõi đời này...

Ánh mắt chàng dần mờ lung, dịu dàng lắc đầu: “Xin lỗi nàng.”

Nước mắt Chân ma, vì niềm quyến luyến với nàng mà lần đầu tiên nhỏ xuống, giọt lệ rơi vì bất lực, vì tuyệt vọng và vì nàng.

Đối mặt với những bất lực, những đổi thay, chàng nói gì được nhỉ? Tất cả

đường như đã được chú định, ai có thể cải biến, đối mặt với lục đục hồng trần, ma cũng biết yêu.

PS: Tôi không biết nên nói sao, đối với phần kết chương này tôi đã nghĩ ra rất nhiều điều để nói nhưng lại không thể biểu đạt được, tôi thử đem lòng mình đặt vào góc độ của diễn viên, gạt đi mây mù, suy nghĩ sâu sắc về những điều một cá nhân nói với người yêu thương trước phút giã từ cõi đời là gì? Đáp án rất nhiều, thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói hết được...

Giả như ...là bạn? Sẽ nói gì nhỉ?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 173: Bi Ma Chi Lệ, Sang Ki Tích ...

Vĩnh viễn đừng cho phép bản thân tự tin 100%, cũng đừng bao giờ nói rằng bạn là mạnh nhất, kể cả không tìm được đối thủ cũng không có nghĩa là không có đối thủ, việc gì cũng cần tính tới khả năng xấu nhất để khi bạn gặp điều ngạc nhiên sẽ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ngược lại hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Trận chiến trong đại điện Ma môn vẫn tiếp diễn và đang đi dần đến hồi kết, Liễu Dật đã thụ trọng thương, gục ngã trên mặt đất, cốt long lúc đó lại phát động nhất kích trí mệnh nhắm vào chàng, chàng thì không còn năng lực phản kháng,

giây phút tử vong đang đến gần, dường như lúc này mọi việc đều chỉ có một kết quả.

Bên bờ tử vong, chàng lại nhớ đến Cát Lợi Nhi, vì một câu “xin lỗi nàng” mà chàng đã rơi lệ, giọt lệ trong ngần, lấp lánh, dung nhập với huyết dịch đen ngòm, men theo cánh tay chảy xuống bàn tay, liền đó một chuyện kinh ngạc xuất hiện, chuôi kiếm đen nhánh hút cuồn bạo chi huyết cùng giọt lệ bi thương vào trong thân kiếm.

Ma lệ là bi thương nhất, ma huyết là cuồn bạo nhất, huyết và lệ cùng dung hợp, kiếm hồn chất chồng lại sáng tạo ra kì tích, thân kiếm phát ra hồng quang, không ngừng rung động. Liễu Dật quay đầu nhìn thanh Bi Mộng Kiếm, không

hiều đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm thấy rõ ràng rằng thanh kiếm muốn thoát li khỏi tay chàng nên buông tay...

Ai nói rằng ma vô tình, ai có thể cho rằng ma vô ái, vô tình vô ái sao còn có nước mắt? Bi thương và cuồng bạo đồng thời dung nhập vào trong kiếm, kì tích hiện lên, ma lệ và cuồng bạo chi huyết khiến Long Hoàng lần đầu tiên thức tỉnh. Nó tỉnh lại bởi cảm nhận được nỗi bi thương, tuyệt vọng của chủ nhân, ngàn năm đối mặt với phong sương, lời hứa của nó là phải bảo hộ chủ nhân, kì tích này cho nó nhục thân, khiến nó lần đầu sống lại, lần này là ma sáng tạo ra nó.

Tiếng long khiếu chấn động thiên địa vang lên, hồng quang chiếu sáng cả đại điện, một con cự long toàn thân đỏ rực

uốn mình bay thẳng vào trong đại điện, từ những phiến vảy màu đỏ rực phản xạ ra quang mang chói mắt, móng vuốt bén nhọn giống như lưỡi đao sắc lẹm bị phong ấn qua vạn năm lại xuất thế, khí thế uy vũ tuyệt đối mang tính trấn áp, hai con mắt đỏ sậm quét một vòng quanh đại điện, long tu liên tục phiêu động, tất cả đều là chân thật.

Liễu Dật trong lòng kinh ngạc, đó là Long Hoàng, chính vậy, là Long Hoàng chân chính, nhưng vì lẽ gì lại xuất hiện? Chẳng phải nó đã bỏ đi nhục thân, đem linh hồn bị trở chú hóa thành Bi Mộng Kiếm rồi sao? Vậy mà cốt long đôi diện chính là nhục thân của nó, dường như mọi việc đều trở nên hoang mang, khó hiểu. Chẳng làm sao biết được rằng

chính bản thân chàng vừa tạo ra Long Hoàng? Chính nhờ bị thương chấp nôi, nhờ nôi quyền luyện cuồng bạo khiến cho Long Hoàng thức tỉnh.

Chớp mắt khí thế của Long Hoàng đã ép tới, cốt long ngừng tấn công Liễu Dật, cuộn mình lại chăm chú nhìn Long Hoàng, dường như đây mới là địch nhân thật sự của nó.

Cốt long rống lên điên cuồng, phát động thể tiến công với sức mạnh nguyên thủy nhất, cường liệt nhất.

Long Hoàng là vạn thú chi thú, có gì lại sợ loại quái vật như thế này, nó rống lên một tràng vang vọng thiên địa, lao thẳng vào đối phương.

Không phát ra âm thanh quá trầm trọng nhưng hai luồng sức mạnh mãnh

liệt va chạm vào nhau khiến thân thể hai con cự long sinh ra ánh chớp tím sẫm, hoa lửa tóe ra bốn phía, không gian đỏ sẫm khuếch tán theo luồng lực va chạm, biến thành cong queo, tựa hồ có khả năng bị nứt toác ra.

Tầm mắt vượt qua tấm màn đỏ, Liễu Dật không tiếp tục nghĩ ngợi, chàng hiểu rằng có nghĩ cũng không tác dụng gì, hiện tại cần dùng tốc độ nhanh nhất khiến cho vết thương lành lại, bởi không biết Long Hoàng thần kì này có đánh bại nổi quái vật bằng xương kia không, chẳng may nó thất bại, bản thân chàng phải níu lấy một tia hi vọng chiến đấu.

Chàng phong bế lực thức, nhanh chóng tập trung chân nguyên mãnh liệt của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp

chữa lành vết thương trong thời gian nhanh hơn bình thường nhiều lần. Nếu là vết thương thông thường, chỉ cần thời gian khoảng khắc là chữa trị xong nhưng vết thương này bị cốt long đâm xuyên, phải toàn lực tập trung chân nguyên, chừng sau một tuần trà chàng chậm chậm mở mắt, đứng dậy, vết thương lúc này đã lành lại.

Trận chiến trước mặt lúc này đã chuyển thành cảnh tượng: thân thể Long Hoàng đang bị cốt long quấn thít, càng lúc càng thít chặt, do sức mạnh quá lớn khiến nơi thân hình hai con cự long tiếp xúc sinh ra lửa điện tím sẫm. Trong khoảnh khắc chàng cảm thấy mình đã phạm sai lầm, dựa vào tu vi của chàng trong tam giới mà lúc này không biết

phải hạ thủ thể nào đối với quái vật bằng xương này, dường như bằng năng lực của chàng, căn bản không thể thương tổn nổi nó.

Một con quái vật bị phong ấn nơi Nhân gian giới mà đã lợi hại như thế, còn nói gì đến chuyện đấu với Thần giới; quan sát trận chiến, chàng thỉnh linh nhận ra rằng con đường đang đi đầy những chông gai, tóm lại giờ chỉ biết đem hi vọng kí thác trên mình Long Hoàng.

Hai con rồng rồng rịt lấy nhau, thỉnh thoảng lại rống lên một tràng dài, Long Hoàng muốn thoát khỏi vòng quần của cột long, liên tục đảo lộn trên tầng không đại điện, đập thân thể vào tường, vào cột trụ nhưng hoàn toàn vô dụng, cột long cứ quần quít, nó càng tránh né, cột long càng

thít chặt.

Chàng dường như cảm nhận được nỗi thống khổ của nó nhưng chàng hiện tại vô lực, xem ra cần phải nhanh chóng thu phục xong Bát Hoang thần long, nếu không tự đề cao tu vi bản thân, chàng có thể bị thương tổn hoặc tệ hơn là chết.

Thân trước của Long Hoàng dựng phất dậy, rống lên một tràng thống khổ, khiến tim Liễu Dật chấn động. Kêu xong, hai mắt Long Hoàng hồng quang đại thịnh, hữu trảo nhanh chóng giương cao, ngân lên một tiếng rồi bỏ xuống.

Cốt long tịnh không có ý tránh né, có thể nó cho rằng bản thân mình là tối kiên cố hoặc căn bản không thèm quan tâm đến ngọn trảo này, làm sao lại vì một đòn mà phải buông bỏ tử địch?

Một tiếng “bộp” vang lên, một quả cầu màu trắng, không, là chiếc đầu của cốt long rớt trên mặt đất. Cốt long đã quá lơ đãng, nó căn bản không nhận thấy đang chiến đấu với ai, là Long Hoàng có sức mạnh nguyên sơ nhất, một con rồng từng mang trong mình sức mạnh như Thần, lực đánh của một trảo này khó lòng tưởng nổi, đầu cốt long liền bị đánh vỡ.

Thân thể cốt long đang quán thít Long Hoàng tan rã, từng tiếng “bộp bộp” liên tục vang lên, toàn bộ đều rớt xuống đất.

Mọi việc xảy ra quá đột nhiên, lòng Liễu Dật tràn đầy cảm khái, những chuyện chàng chưa biết chi chít như sao trên trời, không thể tính nổi, mỗi địch nhân của chàng đều cường mãnh, chỉ ở phạm giới đã như vậy, nếu gặp phải

Minh giới hoặc Thần giới thật dám không tưởng. Hôm nay mà không dựa vào Long Hoàng chàng chắc đã rời khỏi cõi đời này, dù không biết vì sao nó sống lại song chàng vẫn cần phải cảm tạ nó.

Một tràng long ngâm vang lồng lộng, hồng quang trên thân Long Hoàng lấp lóe, lại hóa thành Bi Mộng Kiếm, chẳng qua lúc này thanh kiếm biến hóa, thân kiếm không còn màu đen mà là màu đỏ sậm, phảng phất như màu đỏ của máu, chàng tra kiếm vào vỏ, nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, tự thốt lên: “Đa tạ ngươi.”

Liên đó, Kì, Lân từ hậu điện đem theo đám kiếm thủ sống sót tập hợp lại, Kì cúi người thưa: “Bẩm Ma chủ, đại điện không còn một ai, chúng tôi đã phóng hỏa rồi.”

Liễu Dật gật đầu, nhìn hỏa diễm bùng bùng cháy ở xung quanh, trong lòng tràn ngập cảm giác khoan khoái, thoáng nghĩ rồi nói: “Chúng ta giờ phải đến Thiên Long Thần Đàn tập hợp với những nhóm khác, ở đây chỉ cần lưu lại hai người giám thị, nếu Ngạo Thiên quay về hoặc có động tĩnh gì, lập tức báo ngay cho ta.”

“Vâng.” Kì, Lân đồng thời ứng tiếng.

Liễu Dật bước ra phía ngoài, liền đó té khỏi Bi Mộng Kiếm hướng về Thiên Long Thần Đàn lướt tới.

Chàng vừa đi khỏi, một bóng người màu trắng chập chờn theo gió tiến vào, thân thể tựa hồ gấp khúc, cảm giác phiêu phiêu khiến người khác không thể cảm nhận chính xác. Bóng người đi đến chỗ đám xương trắng, bới lấy một khúc

chùng một trượng, đột nhiên cười lớn: “Ha ha...Ta cần phải xem Bi Mộng Kiếm của người sắc bén đến đâu, đem khúc xương này chế tạo kiếm cũng cứng rắn lắm.” Tiếng cười vang lên, bóng người màu trắng lẫn mất vào trong cung điện đang bị thiêu thành tro.

Lại nói đến Liễu Dật thẳng đường trên không mà lòng đầy tâm sự, nếu chàng tính toán không sai thì đã mất quá nhiều thời gian, hơn nữa Huyết môn cùng Âm môn thực lực không quá mạnh, Lang Vương cùng Bạch Hồ đem theo toàn cao thủ của Ma giới, người nào cũng luyện đến tầng thứ 9 của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, chắc không mất nhiều thời gian như chàng.

Kì thật chàng cần thấy rằng đại bộ

phận thời gian đều tiêu hủy trên mình quái vật, tình huống cứu tử nhất sinh đó hoàn toàn do sức mạnh của Long Hoàng mà thắng được, nhớ lại trận chiến, nếu Long Hoàng không xuất hiện kịp thời, chàng đã sớm xong đời, xem ra con đường tu vi không hề có giới hạn.

Nguyệt lạc nhật xuất, ánh bình minh ló rạng ở phương đông báo hiệu một ngày lại bắt đầu, ước chừng trước lúc trời sáng, Liễu Dật cùng đoàn người hạ xuống điểm hẹn, quả nhiên không ngoài dự liệu, Lang Vương cùng Bạch Hồ đã sớm đợi sẵn ở đó, họ tịnh không có tổn thất gì lớn, chỉ có vài ba người thụ thương.

Lang Vương thấy chàng toàn thân đầm máu, y phục tả tơi, vội hỏi: “Ma chủ

đã gặp nguy hiểm?”

Liễu Dật gật đầu: “Ừ, đúng là nguy hiểm, ta đã gặp quái vật trong khế ước của Ma tộc cùng Quỷ tộc, nhưng nó bị Long Hoàng đánh tan rồi.”

Lang Vương kinh ngạc, hỏi với vẻ kì quái: “Ma chủ, không đúng rồi, nếu thần nhớ không sai thì quái vật trong khế ước chính là Long Hoàng, ngài nói đến ở đây là Long Hoàng nào vậy?”

Liễu Dật cười đáp: “Điều này thì ta không rõ nhưng quái vật đó không phải Long Hoàng, một khi nó đã bị trớ chú của Quỷ tộc và Ma tộc cải biến thì chỉ là quái vật mà thôi, Long Hoàng chân chính đang ở trong Bi Mộng Kiếm.”

Lang Vương gật gù: “Theo lời Ma chủ, cứ điếm của Ma môn đã bị diệt?”

Liễu Dật đáp: “Đúng thế, không biết lão sư cùng Bạch Hổ hành sự thế nào?”

Lang Vương trả lời trước: “Thưa Ma chủ, trừ những kẻ thần phục, toàn bộ đã bị diệt sạch.”

Bạch Hổ bước tới, cất giọng nặng nề: “Thần so với lão Lang chậm hơn một bước, đã đem toàn bộ chỗ đó đốt thành tro.”

Liễu Dật lên tiếng: “Tốt lắm, hiện tại chỉ còn phải hạ nốt Thiên Long Thần Đàn, chúng ta cứ theo kế hoạch hành sự.”

Lang Vương đột nhiên nói: “Ma chủ, xin đợi một chút, Thiên Long Thần Đàn vốn không thuộc về Ma tộc, cũng không thuộc về Ma giới chúng ta mà thuộc về Yêu tộc, chẳng qua dã tâm của Thiên Long cùng Hỏa Phượng khiến cho đám

Yêu tộc vô tri bị che mắt, một khi Ma chủ có thể triệu xuất Long Hoàng, thần nghĩ chúng ta có thể trực tiếp thu phục đám người này, Long Hoàng mới chân chính là vạn thú chi vương.”

Liều Dật gật đầu: “Như thế càng hay, chẳng qua Long Hoàng mới xuất hiện chân thân lần đầu, ta không biết có thể triệu hoán được không, nên...”

Lang Vương nói lời: “Chúng ta cứ đến đó trước, nếu chúng không phục tùng thì giết toàn bộ.”

Liều Dật đáp: “Được, cứ theo lời lão sư.”

Hàng người đạp kiếm bay lên, một vùng đen đặc che phủ cả vàng thái dương bay thẳng về cứ điểm của Thiên Long Thần Đà. Đó là một cung điện màu lam

thăm, nhìn qua tịnh không tráng quan như của Ma môn nhưng không thiếu đi khí thế, ở cửa cung điện cũng bố trí trận pháp.

Nhưng ngọn lâu tháp ở giữa hai tòa tả các, hữu các bên cạnh cung điện khá kì quái, đỉnh tháp có một quả cầu vàng to lớn, trong quả cầu bạch quang lưu chuyển như thể có sinh mệnh, nhìn khá giống một quả trứng nhưng quá lớn mà thôi. Liễu Dật không nén được hiếu kì hỏi: “Lão sư, là gì vậy?”

Lang Vương nhìn qua, thoáng nghĩ rồi đáp: “Cổ trận phòng ngự này, thần nghĩ do Phượng Hoàng phu nhân vạch ra, Ma chủ chắc chưa nghe qua câu chuyện Phượng hoàng Niết bàn, nếu chúng ta động đến trận pháp sẽ khiến cho Hỏa

phượng hoàng ở trên hai ngọn lầu tháp
tĩnh lại, phát động thể công đối với
chúng ta.”

Liễu Dật gật gù: “Xem ra Thiên Long
Thần Đàn bố trí quả thật tinh tế.”

Lang Vương nói: “Đương nhiên, từ
điểm này suy ra thì Thiên Long Thần Đàn
mạnh hơn nhiều so với Âm môn, Huyết
môn, Phượng Hoàng phu nhân là một nữ
tử âm hiểm, chắc cứ điểm phải được bố
trí thỏa đáng thì mới an tâm li khai, hoặc
thì dựa vào hai con Hỏa phượng hoàng,
nếu chúng ta dễ dàng giải khai được chắc
thì đã không ngênh ngang ra ngoài như
thế.”

Chính lúc mọi người đang thảo luận,
một nhóm người từ trong cửa thần đàn
bước ra, mỗi chỗ trên cung điện đều xuất

hiện cung tiền thủ, trên mũi tên phát ra lục quang, những người đó tuyệt không phải người thường.

Liễu Dật nói: “Xem ra Thiên Long Thần Đàn so với các môn phái khác nghiêm cẩn hơn nhiều, ta không ngờ rằng Phụng Hoàng phu nhân lại có đầu óc đến vậy, Thiên Long một khi có thể duy trì được đến ngày nay, quả có chỗ lợi hại, trong lúc đi đoạt bảo, bọn họ sớm đã phòng ngừa ngoại nhân đến xâm chiếm nhà mình.”

Rất nhanh, ở cửa Thiên Long Thần Đàn xuất hiện sáu đội cung tiền thủ, mười người một hàng, hai hàng một đội, theo sự chỉ huy của đầu lĩnh, một trăm cung thủ nhanh nhẹn giương cung, chuẩn bị sẵn sàng, tốc độ cực nhanh, dàn xếp tề

chỉnh, khiến người ta không thể không bội phục công phu huấn luyện hiệu quả của Thiên Long Thần Đàn. Liễu Dật hiểu rằng nếu chàng không phát động tấn công, không chừng mười năm sau Thiên Long Thần Đàn sẽ thống nhất Ma tộc.

Liền đó, đầu lĩnh chỉ huy cao giọng hét: “Người đến là ai?”

Liễu Dật không đáp, cùng lúc tên đầu lĩnh lên tiếng hỏi thì quả trứng màu vàng kim trên lâu tháp đột nhiên nứt toác, phát ra nhiệt khí khiến không gian chung quanh méo mó, hai con hỏa điều đằng không bay lên, bắt đầu múa lượn bên trên cung điện lam sẫm.

Kim hoàng phượng hoàng đẹp đẽ đến cùng cực, bay lượn trên không trung, phát ra tiếng kêu trong trẻo, thiêu đốt hết

không khí chung quanh, tựa hồ muôn cảnh cáo kẻ xâm nhập.

Liều Dật thầm nhủ: “Tuy phía mình mang theo toàn những người tu vi cao nhưng hai con hỏa phượng hoàng trên không trung không thể đối phó dễ dàng được, lại còn gần ngàn cung tiễn thủ biết tính sao nhỉ, xem mũi tên của họ tuyệt đối không phải là loại tên thông thường, nếu thật sự phải đánh đấm, sợ rằng tổn thất phe ta không nhỏ.”

Chàng còn do dự, Lang Vương đã tiến lên một bước, cất tiếng: “Tam giới thủ hộ thần thú, Lang Vương.” Sau Lang Vương, Bạch Hổ cũng tiến lên, cao giọng: “Tam giới thủ hộ thần thú, Bạch Hổ.” Tiếp đó Kì, Lân đều tiến lên tự báo danh tính.

Cần biết rằng, những kẻ tu vi trong Thiên Long Thần Đàn đại đa số đều là yêu thú, thân phận như vậy nên mới đi theo thủ hộ thần thú Thiên Long, Hỏa Phượng, nhưng có ai trong số họ lại không biết thủ hộ thần thú có tổng cộng sáu kẻ? Hiện tại, bốn thủ hộ thần thú khác đột nhiên xuất hiện, không biết vì mục đích gì nhưng trong thế giới của yêu thú, thần thú là do Bàn Cổ đích thân sáng tạo, có quyền lợi bất biến, tuy đã qua ngàn vạn năm song đối với yêu thú, thần thú vẫn là nỗi sợ hãi trời sinh.

Mấy người Lang Vương vừa báo danh tính xong, đầu lĩnh nọ dường như cân nhắc một lúc, cung kính thốt: “Không biết tứ vị thần giả đến Thiên Long Thần Đàn có chuyện gì?”

Lang Vương trả lời: “Đơn giản lắm, chúng ta đại diện cho Vĩnh Hằng Chi Thành muốn thống nhất Ma tộc, đương nhiên trong đó bao quát cả Thiên Long Thần Đàn.”

Đầu lĩnh vừa nghe, vội nói: “Xin tứ vị thần giả đừng nói bừa.”

Bạch Hồ nổi giận, nói: “Con mẹ ngươi, dám nói vậy với chúng ta ư, cầm thặng Hồ gia chặt ngươi ra làm bữa tối.”

Cùng lúc, Liễu Dật bước lên một bước, toàn thân chàng đầy huyết tích, y phục màu đen biến thành đỏ lòm, ngay cả mái tóc bạc cũng nhiễm màu đỏ, thêm vào đôi mắt biến hóa nhìn thẳng vào đám người trước mặt khiến họ cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

Chàng gần từng tiếng: “Ta là chủ

nhân Vĩnh Hằng Chi Thành, trong một đêm chúng ta đã bình định xong Ma môn, Huyết môn cùng Âm môn, nếu các người thấy chuyện phản kháng là có ý nghĩa thì ta cũng không nề chuyện phải tiếp tục sát lục.” Một câu này hết sức bình tĩnh, không hề lên giọng nhưng băng lãnh, vô tình.

Gã thủ lĩnh nghe mấy lời này, sắc mặt biến đổi liên tục, nhưng lập tức trấn định lại ngay, đáp lời: “Bất kể người nói đúng hay sai, nếu muốn tiến vào Thiên Long Thần Đàn tất phải qua được cửa của chúng ta đã.”

Liễu Dật nhìn gã thủ lĩnh: “Được, để ta cho các người xem cái này.” Nói rồi, tay trái chàng cầm Bi Mộng Kiếm trên mặt đất, tầng thứ 13 Lan Nhĩ Phi Na

Thanh Tâm Pháp thuận theo tay trái đem chân nguyên mãnh liệt nhập vào Bi Mộng Kiếm, dưới tác dụng của chân nguyên, toàn bộ thân kiếm phát ra hồng quang, nhanh chóng khuếch tán, trên trời dưới đất đều bị màu máu bao trùm, ánh dương quang ử rũ thất sắc...

Cường đại chân nguyên quán thấu, trên thính không hồng vân theo gió lốc nổi lên, y sam Liễu Dật phiêu động, mái tóc nửa trắng nửa đỏ càng rối bời, chàng quát lớn một tiếng: “Hóa.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 174: Vi Hận Vi Ái, Ngộ Nhập

Kì ...

Ma khí không ngừng tụ lại, cả bầu trời biến thành huyết hồng, giông gió cuồng bạo, cơ hồ muốn định nghĩa lại thế giới, sau khi Liễu Dật quát vang lên, thân kiếm tỏa ra hồng quang lóa mắt, nhanh chóng khuếch tán, hồng quang dung hợp với bầu trời, dường như nói lên tinh huyết, tội ác của Nhân gian.

Một tràng long ngâm cất lên, cự long thẳng thiên, lượn vòng trên không, là một con rồng màu đỏ, những phiến vảy quanh mình phản xạ hồng quang, nhãn thần màu máu mang theo sức mạnh vô thượng, nhìn kẻ đối diện với vẻ coi khinh, là Long Hoàng với toàn bộ thân thể uốn lượn trên đầu nhóm người Liễu Dật.

Long Hoàng vừa xuất hiện, hai con

hỏa phượng hoàng dường như gặp phải vật gì rất đáng sợ, thập phần kinh hoàng bay về tháp lâu ở hai bên, giương cao hai cánh, trong nháy mắt đã đứng thẳng trên đỉnh...Long Hoàng là vạn thú chi thú, khí tức cao cao tại thượng nhấn chìm mọi người, kể cả hai con hỏa phượng hoàng.

Long Hoàng xuất hiện, gã thủ lĩnh bất giác tự thoái lui hai bước, cũng là yêu thú nên gã rất đỗi quen thuộc với khí tức cường liệt của bậc bá giả, nhãn thần đỏ lòm của Long Hoàng quét một vòng, ánh mắt gã không ngăn nổi nét sợ hãi, ánh mắt mọi người trong Thiên Long Thần Đàn đều hiện lên nỗi kinh hoàng.

Tuy Long Hoàng đã chết cả vạn năm nhưng nó vẫn là đệ nhất thủ hộ thần thú

do Bàn Cổ tạo ra, lại là thủ hộ thần thú có sức mạnh hơn cả, dù không còn tồn tại nữa vẫn lưu lại bóng hình trong tâm lý các yêu thú.

Lang Vương nhìn Long Hoàng đang lượn vòng trên đầu, bước lên một bước, nói: “Người các ngươi nên phục tùng không phải là Thiên Long mà là chân chính thủ hộ thần thú mạnh nhất: Long Hoàng, hiện giờ cho các ngươi chút thời gian suy xét, lựa chọn. Thứ nhất tiếp tục theo Thiên Long thì cùng chúng ta giao chiến, thứ hai thoát xuất Thiên Long Thần Đàn, quy thuận Ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành.” Lời Lang Vương tuy không dài, nhưng âm thanh vang vọng, cơ hồ tất cả đám người Thiên Long Thần Đàn đều nghe rõ.

Lúc đó, Bạch Hổ lại tiến lên nói: “Con mẹ các người, nghe cho rõ đây, không vì xem xét đến thân phận thú yêu của các người, bọn ta đã sớm diệt sạch từ lâu rồi, nếu còn phản kháng, các người cứ trông vào tấm gương Ma tộc tam đại môn phái.” Hiển nhiên Bạch Hổ không được trầm ổn như Lang Vương, lời nói sắc mùi thô lỗ kèm theo khẩu khí uy hiếp.

Long Hoàng xuất hiện đã khiến tâm thần đám người của Thiên Long Thần Đàn tan biến, lúc này Lang Vương cùng Bạch Hổ một cương một nhu, nói rõ ràng mọi chuyện lại chừa cho dư địa, thoáng chốc, đám người Thiên Long Thần Đàn bắt đầu chum đầu bàn tán, gã đầu lĩnh đứng ở cửa thần đàn dường như đang cân nhắc.

Đám người trong Thiên Long Thần Đàn đều nhìn ra đối phương cực mạnh, không tính đến nhóm cười trên Thiên quang Bạch Hồ cùng Địa sát khô lang, chỉ riêng tứ đại thủ hộ thần thú bọn họ đã không ứng phó nổi, thêm vào Long Hoàng trên không trung phát ra khí tức uy nhiếp khiến bọn họ căn bản không có lòng nào mà phản kháng, có lạc quan đến đâu họ cũng biết chống cự vô ích, đối phương cường hãn như vậy, làm sao mà đẩy lui?

Thời gian tịch mịch trôi qua rất chậm, hiển nhiên cả Thiên Long Thần Đàn hiểu rất rõ tình thế trước mắt nhưng gã đầu lĩnh còn cân nhắc. Liễu Dật nhất mực quan sát động tĩnh, hạ được Thiên Long Thần Đàn chỉ là việc sớm muộn,

quan trọng là giải quyết thủ lĩnh của Ma tộc tứ đại môn phái, chàng phải tính toán nên làm gì tiếp theo.

Cũng lúc đó, Lang Vương nói tiếp: “Không biết các người đang nghĩ chuyện gì hay ho, nếu cố ý phản kháng, ta nghĩ các người đều biết rõ hậu quả là thế nào.”

Lời Lang Vương hiển nhiên là lần cảnh cáo cuối cùng đối với người của Thiên Long Thần Đàn, quan sát biểu tình trên mặt họ, ông lộ ra nụ cười tự tin. Lang Vương vừa nói xong, bầu không khí đột nhiên biến thành khẩn trương, sinh tử chỉ trong ý niệm của bọn họ, nếu nói “không”, chiến tranh sẽ lập tức bắt đầu.

Mọi người lại yên ắng, Lang Vương và Bạch Hổ bắt đầu điều động Địa sát

khôỉ lang và Thiên quang Bạch Hổ, chuẩn bị nhận lời phúc đáp của Thiên Long Thần Đản. Thời gian chậm chậm nhỏ giọt, bầu không khí khẩn trương ở đây khiến người ta không dám thở mạnh.

Đúng lúc đó, gã thủ lĩnh quăng thanh kiếm trong tay, thốt lên: “Mở cửa.” Kiếm rơi xuống đất, biểu hiện rằng họ chịu khuất phục, liền đó mọi cung tiễn thủ đều quăng sạch tên. Cần biết rằng đám yêu thú này hết sức sợ thần thú, họ đều hiểu chống cự chỉ là vô ích, đối mặt với thực lực trước mắt, họ chỉ có một lựa chọn...

Liều Dật đảo mắt, nói: “Bạch Hổ, Kì, Lân tiến vào, đếm kĩ đám người này, dẫn theo những người nguyện ý quy thuận, những người không nguyện ý giải tán hết, sau đó phóng hỏa thiêu rụi chỗ

này, ta và lão sư còn có chuyện phải bàn.”

“Vâng.” Bạch Hổ, Kì, Lân ứng thanh rồi cất bước hướng vào bên trong Thiên Long Thần Đền.

Chàng cùng Lang Vương đi ra phía ngoài, nhìn bầu trời đỏ au như máu, thở dài nói: “Bắt đầu rồi...”

Lang Vương gật đầu: “Đúng vậy, kiếp nạn chân chính hiện giờ đã bắt đầu.”

Chàng hỏi: “Lão sư có biết trong lòng ta đang nghĩ chuyện gì?”

Lang Vương đáp: “Nếu thần đoán không sai Ma chủ đang nghĩ cách đối phó với thủ lĩnh tứ đại môn phái.”

Chàng gật đầu: “Đúng vậy, vấn đề tới đây là thủ lĩnh của Ma tộc tứ đại môn phái.”

Lang Vương tiếp lời: “Thần có một ý này, chỉ là...không biết có nên nói ra hay không.”

Chàng đáp: “Nói đi.”

Lang Vương tiếp tục: “Trong một đêm chúng ta đã bình định xong Ma tộc tứ đại môn phái, lại diệt gọn thế lực sau lưng bọn họ, thần nghĩ với tốc độ nhanh như vậy, Ma tộc thủ lĩnh chắc chưa biết được động tĩnh gì, chúng ta cứ nung sắt lúc còn nóng, tiếp tục giết nốt, nhất định sẽ thuận lợi.”

Liễu Dật suy nghĩ rồi đáp: “Ý tứ của lão sư là gì? Chúng ta tiếp tục đến Phong Đô Quỷ Thành, diệt nốt các thủ lĩnh Ma tộc?”

Lang Vương gật đầu: “Vâng, chính là ý này, bất quá...đám người Ma tộc còn

lại đều là thủ lĩnh cùng các nhân vật cấp hộ pháp, hiện tại có lẽ đang liều mạng ở Phong Đô Quỷ Thành, cần biết rằng lấy được Thiên Chi Chương, so với có được một liên minh hùng mạnh còn hơn nhiều, nếu thần đoán không sai, nhiều khả năng Phong Đô Quỷ Thành giờ là một vùng tinh huyết?”

Liễu Dật đồng ý: “Được, có lẽ lão sư nói đúng, với sự tham lam của Ngạo Thiên tuyệt đối y sẽ không ở cùng một chỗ với đám minh hữu, nếu có xung đột sau khi tranh đoạt Thiên Chi Chương, ta nghĩ lão nhất định không thèm quan tâm đến minh hữu, có thể lợi dụng cả con gái thân sinh chắc không nề chuyện giết sạch đám minh hữu dám tranh giành.”

Lang Vương cả cười, gật đầu nói:

“Không phải chỉ Ngạo Thiên, đối với sự dụ hoặc của Thiên Chi Chương, thần nghĩ kẻ nào cũng đều mất đi nhân tính, có Thiên Chi Chương cũng là có quyền lợi, thực lực, ai còn nghĩ đến người khác? Bọn họ nhất định sẽ tự tàn sát nhau bởi những tham lam, dục vọng của mình.”

Liễu Dật nói: “Nếu đúng như dự liệu, chúng ta cứ ẩn mình trong bóng tối, quan sát bọn họ tranh đoạt, khi họ đều thương tổn ta sẽ là người thủ lợi, bất quá...lần này chúng ta phải đối mặt với toàn cao thủ kiếm đạo, nên càng nhiều người ta e càng phiền phức.”

Lang Vương đồng tình: “Được, Ma chủ nói rất có lí, người đông chỉ tổ phiền hà, lần này thần nghĩ chỉ cần thần và Bạch Hổ đi cùng Ma chủ, Kì, Lân đem

những người còn lại quay về Vĩnh Hằng Chi Thành, tạo thành một tuyến phòng ngự.”

Liễu Dật gật đầu: “Tốt, cứ thế đi, lão sư theo ta đi chinh đồn, trước khi trời tối chúng ta phải đến được Phong Đô Quý Thành.”

Lang Vương vâng lời: “Vâng.” Sau đó quay người đi về phía sau, bắt đầu phân phối Kì, Lân mang theo những người còn lại quay về Vĩnh Hằng Chi Thành.

Liễu Dật nhẹ nhàng ngồi xuống, tựa vào một cây đại thụ bên cạnh, trường kiếm tùy tiện đặt bên mình, nhìn hồng vân dần dần tản mát, nhất thời có cảm giác vô cùng mỏi mệt, qua một đêm chém giết khiến cừ hận được phát tiết,

hiện tại chàng cần phải tiếp tục phát tiết mỗi hận trong tim, phát tiết đến cùng cực. Nhìn lại những trải nghiệm trong mấy ngày gần đây, phảng phất như một giấc mộng, từ lúc ở trong tiên cảnh 15 năm, chàng tựa hồ cảm thấy mình đã già nua nhưng không buông bỏ nổi Nhân gian tục thế, nhìn những vết máu tươi trên mình, chàng thỉnh thoảng buông ra một tràng cười.

Đó là con đường chàng phải đi, một con đường đã được chú định, sự thật không thể cải biến rằng chàng là ma, chàng không oán hận Bi Mộng Kiếm đã khiến chàng nhớ lại mà chỉ hận những kẻ ngăn cản chàng, tại sao? Điều chàng cần chỉ là một môi trường đơn giản, đời sống đơn giản nhưng vì sao những kẻ đó đều

ngăn cản, vì mỗi tình đó chàng dùng máu tươi để viết lên một định luật mới, dùng thân thể để viết lại cuộc đời mới của ma, dùng vạn bộ xương trắng để tuyên cáo với những kẻ từng cản ngăn rằng chàng không có đường lui nhưng chàng không hối hận...

Quý tộc, căn nhà tử vong là thế giới của Quý tộc, chủng tộc giới ản tàng bậc nhất. Tại tầng lầu thứ hai, Tô Thiếu đang ngồi trên ghế, song thủ chống cằm đến ngây ngẩn, rất đơn giản, gã đang ngồi đối diện với một nữ tử: chính là Lam Nhận. Song thủ của nàng không hiểu bị thứ gì cố định trên bức tường sắt sờ nhưng kiên cố vô cùng.

Nàng đưa cặp mắt to màu lam nhìn

Tô Thiều, giận dữ hỏi: “Người bắt ta làm gì?”

Tô Thiều lắc đầu: “Không để làm gì.”

Lam Nhận tức giận: “Không làm gì còn không mau nhanh thả ta ra, để ca ca ta biết được sẽ tới chém chết người.”

Tô Thiều nhìn nha đầu điêu ngoa này, ngược lại còn cảm thấy khả ái hơn, cười ngốc nghếch nói: “Cô đợi một chút, nếu không có vấn đề gì, không quá hai ngày sẽ thả cô thôi.”

Lam Nhận càng giận dữ: “Tên vô lại nhà người, cứ đợi mà xem.”

Tô Thiều không tiếp chuyện nàng nữa, gã biết có chuyện trò nhiều cũng chẳng tác dụng gì, bèn quay người đi xuống lầu, tuy phía sau không ngừng vọng đến tiếng

hét của Lam Nhận: “Tên chết tiệt kia, người quay lại cho ta, quay lại...” nhưng gã vẫn bước xuống, đến đại sảnh bên dưới, ngồi lên chiếc ghế võ.

Y hỏi Cửu U Ma Thần: “Hiện tại chúng ta đang làm gì vậy?”

Cửu U Ma Thần đáp: “Nhân gian chính đạo cùng Âm chi ma đạo chắc đã xong rồi, đáng thẹn cho đám người tham lam này. Ta nghĩ Ma giới và Minh giới sẽ nhanh đến Phong Đô Quỷ Thành thôi, trăm thảo phải trừ căn, bọn họ không thể lưu lại hậu họa cho mình được.”

Tô Thiều lại hỏi: “Chiếu theo lời người, chẳng lẽ thủ lĩnh ma đạo và chính đạo lại không phản kháng? Huống hồ chính, ma lưỡng đạo hiện giờ đầy cao thủ trong cao thủ, sao lại không đối phó nổi

chứ.”

Cửu U Ma Thần cười khẩy: “Nếu như chuyện này xảy ra trong lúc yên lành thì khó đối phó vô cùng, nhưng đối mặt với sự dụ hoặc của Thiên Chi Chương, cứ cho là Ma giới cùng Minh giới không xuất thủ, ta nghĩ...chính, ma lương đạo hiện tại cũng tổn thất thảm trọng, hơn nữa Liễu Dật và Lam Ảnh ẩn mình trong bóng tối, giống như chúng ta, làm người đi câu, kết quả sẽ có nhanh thôi mà.”

Cũng lúc đó, một quỷ ảnh màu tro lập lòe tiến vào, nói với giọng thâm trầm: “Bẩm Ma thần, trong lúc chính, ma lương đạo tranh đoạt Thiên Chi Chương, Ma giới và Minh giới chỉ trong 12 thời thần đã bình định xong thế lực của cả chính, ma.”

Cửu U Ma Thần nói: “Tiếp tục tra thám.”

“Vâng.” Quỷ ảnh vâng lời rồi lướt ra ngoài.

Tô Thiếu lại hỏi: “Nói vậy thì nếu Minh giới cùng Ma giới giết hết thủ lĩnh cũng như các cao thủ chính, ma thì tam giới không tồn tại cái gọi là thập đại môn phái rồi.”

Cửu U Ma Thần cười đáp: “Thì vậy, ha ha, nhanh thật, Minh giới và Ma giới sẽ trở thành hai đại môn phái duy nhất trong tam giới.”

Tô Thiếu dường như có điều nghi vấn, hỏi: “Nhưng, thập đại môn phái bị dẹp rồi lại xuất hiện Ma giới cùng Minh giới, không phải cũng giống nhau sao? Người không phải là làm toàn những

chuyện vớ vẩn, phí sức hai lần sao?”

Cửu U Ma Thần nghe xong, tựa hồ giận dữ: “Ấu trĩ, làm sao giống nhau được, thập đại môn phái trước khi tuy phân thành hai liên minh nhưng bọn họ có phân có hợp, là một đoàn thể không dễ trêu vào, nay bọn ta bằng vào thế lực Ma giới, Minh giới mà trừ đi thì đơn giản hơn nhiều. Tuy trong mắt thập đại môn phái, Ma, Minh nhị giới rất đáng sợ nhưng trong mắt ta, thập đại môn phái so với Ma, Minh nhị giới còn đáng sợ hơn.”

Tô Thiếu bị lời Cửu U Ma Thần làm cho sốt ruột, nói: “Con mẹ ngươi úp mở vừa thôi, ta nghe chả hiểu gì.”

Cửu U Ma Thần giải thích: “Nói tóm lại là ta có biện pháp đối phó với Minh, Ma nhị giới còn đối phó với thập đại

môn phái ta bó tay, giờ thì thập đại môn phái đã bị trừ diệt, tuy Ma, Minh nhị giới còn tồn tại nhưng ta có phương pháp đối phó bọn họ rồi.”

Tô Thiếu hỏi tiếp: “Rồi, người cứ nói về kế hoạch, Ma giới cùng Minh giới tức khắc thay thế vào vị trí của thập đại môn phái, người đã nghĩ ra cách gì đối phó với họ?”

Cửu U Ma Thần đáp: “Vấn đề này rất đơn giản, vẫn là lợi dụng điểm chung trong lòng họ.”

Tô Thiếu hỏi với vẻ kì quái: “Lợi dụng điểm chung? Họ có sao?”

Cửu U Ma Thần khẳng định: “Có, đương nhiên là có, hơn nữa điểm chung này lại là nhược điểm trí mệnh của họ.”

Tô Thiếu truy vấn: “Con mẹ người

nói nhanh ra đi, cứ để ta đoán mò mãi.”

Cửu U Ma Thần tiếp tục: “Trong lòng họ đều yêu một người, Cát Lợi Nhi, chúng ta chỉ cần lợi dụng nàng ta là xong.”

Tô Thiều không hiểu, tiếp tục hỏi: “Ồ, người làm sao đến Thiên Cực Tinh Cung bắt Cát Lợi Nhi về đây được.”

Cửu U Ma Thần nói: “Đó là ưu điểm của Quỷ tộc chúng ta, ha ha, Lam Ảnh chắc không bao giờ nghĩ rằng y không chỉ bị trộm mất một muội muội, còn có cả thể tử nữa.”

Tô Thiều tiếp tục: “Chúng ta làm cách nào?”

Cửu U Ma Thần đáp: “Chúng ta sao lại phải làm gì, cứ việc chờ đợi, đợi Lam Ảnh cùng Liễu Dật hoàn thành

nhiệm vụ diệt trừ chính, ma lương đạo, ta sẽ phóng thích Thất Nguyệt và Lam Nhận, bắt quá...cùng lúc đó, chúng ta đem giam Cát Lợi Nhi vào trong gian phòng của Thất Nguyệt và cho Lam Ảnh nhìn thấy.”

Tô Thiều hỏi: “Vì sao?”

Cửu U Ma Thần nói: “Người Thất Nguyệt yêu thương nhất là Liễu Dật, nếu nàng ta biết Cát Lợi Nhi bị chúng ta bắt, nàng ta có báo cho Liễu Dật không?”

Tô Thiều lắc đầu: “Nếu là ta, chắc là không báo đâu nhỉ?”

Cửu U Ma Thần câu tiết: “Con mẹ ngươi, Thất Nguyệt lại không phải là ngươi, nhất định sẽ báo cho Liễu Dật biết, y nhất định sẽ không nhịn được mà đến cứu, sau đó chúng ta chỉ cần nhắm

mắt giả mù để cho y cứu Cát Lợi Nhi đi là ổn.” Không tưởng nổi là khi ở cùng nhau như vậy, Cửu U Ma Thần đã học được thứ ngôn ngữ thô thiển của Tô Thiếu.

Tô Thiếu lại hỏi tiếp: “Vì sao phải để Liễu Dật cứu Cát Lợi Nhi?”

Cửu U Ma Thần nói: “Người hỏi lắm câu tại sao quá đấy, động não đi, Cát Lợi Nhi hiện giờ là thê tử của Lam Ảnh, chúng ta chỉ cần thi thố chút thủ đoạn trên người Cát Lợi Nhi, mặt khác khi Lam Ảnh phát hiện Cát Lợi Nhi và Liễu Dật cùng đi với nhau, y sẽ làm gì?”

Tô Thiếu nói: “Hay, có khả năng Lam Ảnh sẽ đến Ma giới gây sự, bất quá...người làm thế nào dám khẳng định Liễu Dật nhất định đến trước? Lam Ảnh

mà đến trước thì phải làm sao?”

Cửu U Ma Thần chỉ biết lắc đầu, nói: “Người là heo đầu thai à? Chúng ta trước tiên phóng thích Thất Nguyệt, đợi cho Liễu Dật cứu được Cát Lợi Nhi mới thả Lam Nhận, người bảo ai sẽ đến trước?”

Tô Thiều gật gật đầu: “Đúng, nói rất có đạo lý, chẳng qua với tu vi của Liễu Dật, ta thấy Lam Ảnh khó lòng cướp lại Cát Lợi Nhi từ trong tay y.”

Cửu U Ma Thần lại cười lên: “Đó là mấu chốt của kế hoạch, chúng ta không cần lợi dụng Thất Nguyệt, Lam Nhận mà lợi dụng Cát Lợi Nhi, nàng ta một mực cho rằng Lam Ảnh mới là Liễu Dật thật sự nên chúng ta lợi dụng nàng ta và Lam Ảnh đối phó với Liễu Dật chân chính,

sau đó Ma giới chắc sẽ xong đời, chỉ còn lại Minh giới, chúng ta lại nghĩ kế khác chĩnh lí, nhanh lắm, cả thế giới này sẽ thuộc về chúng ta.”

Tô Thiều gật đầu: “Người đúng là lão hồ li, quá ư thông minh, ha ha, nhưng mà... Cát Lợi Nhi liệu có nghe lời người?”

Cửu U Ma Thần tiếp lời: “Đó là chỗ ấu trĩ của người, nàng ta đương nhiên là không nghe lời ta, nhưng người thì có nhân tâm, kẻ nào chả có nhược điểm, nhược điểm của Cát Lợi Nhi là quá tin tưởng vào ái tình, nếu chúng ta thi thố một tí văn hoa, chỉ cần nói ra những chỗ mấu chốt, nàng ta nhất định sẽ làm những gì chúng ta muốn.”

Tô Thiều gật đầu: “Quá tốt, nhưng...”

ta thấy là có chút hơi tàn nhẫn, cứ như đang làm chuyện tà ác ấy.”

Cửu U Ma Thần nói: “Không tàn nhẫn chút nào, chỉ cần người trở thành vua của cõi đời này sẽ không còn ai nhớ đến những chuyện người đã làm, người cần biết rằng phải trả giá mới có thành công mà cái giá này không thể nói suông bằng lời được.”

Tô Thiều gật gù, gã không nguyện ý làm những việc kiểu này nhưng không có cách gì cưỡng lại, có ai nghĩ cho gã không? Trong thế giới tàn nhẫn này, vì muốn đạt được nguyện vọng, gã phải tàn nhẫn hơn.

Câu chuyện cứ thế mà diễn ra, vận mệnh chung của họ cứ thế diễn giải, lúc này Liễu Dật và Lam Ảnh đang trở thành

hai con cò của Cửu U Ma Thần, có lẽ trong lòng họ đều hiểu, đều biết để lợi dụng lẫn nhau, nhưng kẻ thật sự minh bạch chỉ có Cửu U Ma Thần, bởi vì hắn thực sự là người thao túng, chính, ma lưỡng đạo bị diệt, Cửu U Ma Thần lại chuyển mục tiêu: Liễu Dật.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 175: Ân Oán Giang Hồ, Si Nhân Thuyết ...

Đêm thật tĩnh lặng, sao thật sáng, gió thật lạnh lùng.

Một cốc cà phê, hương thơm vị đậm, một điều thuốc lá, chậm chậm tỏa khói

mật mờ quanh mình.

Cả thế giới trong treo là thế lại như phủ một tấm màng mỏng bằng bạc, mọi quá trình cũng tương tự, hết như kiểu thuốc lá cần có lửa vậy.

Phong Đô Quý Thành, từ khi Cửu U Ma Thần tỉnh lại nơi đây đã thành một tòa thành chết, âm u khủng khiếp, không có người cư trú, nhưng hiện giờ đã khác, không rõ vì nguyên nhân gì, cả tòa thành đèn đuốc sáng trưng, an tĩnh đến ngột thở.

Gió nhẹ lướt qua nhai đạo, lá khô bị cuốn tung lên cao, trong cơn gió mấy chiếc mộc bông dựng đứng đổ gục xuống mặt đất, phát ra âm thanh bồm bộp, càng lộ rõ vẻ quỷ dị của tòa thành.

Không sai, lúc này Phong Đô Quý

Thành do thập đại môn phái của Âm chi ma đạo và Nhân gian chính đạo chiếm lĩnh, nguyên nhân chỉ có một: đoạt lấy Thiên Chi Chương để trở thành thủ lĩnh chân chính. Tòa thành quá lớn nên thập đại môn phái phân tán, có thể họ cố ý phân tán, ai mà biết được Thiên Chi Chương có khả năng xuất hiện ở đâu, nên ai lại ngu xuẩn đến mức ở cùng một chỗ với các môn phái khác?

Đó là một gian phòng đồ nát, cửa giả, chấn song đều không còn, tọa lạc tại góc xa nhất phía đông bắc tòa thành, nơi này tối tăm, ngoài cửa có mười đệ tử Ma môn đứng gác, trong phòng đèn đuốc sáng rực, một người đang ngồi bên chiếc bàn, là Ma môn thủ lĩnh Ngạo Thiên.

Thanh kiếm của Ngạo Thiên dựng

bên cạnh chân, Ma môn tứ đại hộ pháp đứng sau lưng, lúc đó lão nhắm hờ mắt, dường như đang suy xét chuyện gì đó, đột nhiên mở bừng mắt nói với vẻ nghi vấn: “Ta cứ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn...”

Hộ pháp Vi Phong đứng sau lên tiếng: “Môn chủ thấy có chỗ nào không ổn?”

Ngạo Thiên nói tiếp: “Căn cứ vào tin tức hiện tại, chính đạo chỉ có Phật môn cùng Thanh Âm Nhã Các không dự tranh đoạt, còn lại các môn phái khác đều đến, cần nhớ rằng Thiên Chi Chương là tuyệt thế tâm pháp do Thần sáng tạo, có đạo lý gì mà họ không đến?”

Vi Phong nói tiếp: “Thanh Âm Nhã Các này từ lâu không hỏi đến chuyện

trong giang hồ, đối với Thiên Chi Chương họ có thể không đến tranh đoạt, còn dám lừa trọc Phật môn, thần nghĩ cũng vậy thôi.”

Ngạo Thiên chậm chạp đứng dậy, nhìn qua song cửa lên nhai đạo tối tăm ở bên ngoài, lắc đầu thốt: “Ta không nói đến hai môn phái của chính đạo mà là Minh giới Thiên Cực Tinh Cung, lần trước ở Phù Hoa Sơn Trang, Đế quân của Thiên Cực Tinh Cung đã dùng tay không mà phá được song kiếm của Thiên Long, kẻ này chắc chắn nguy hiểm.”

Vĩ Phong thoáng nghĩ rồi nói tiếp: “Nếu theo như môn chủ nói, thực lực của Thiên Cực Tinh Cung mạnh như thế, sao lại không đến tranh đoạt Thiên Chi Chương?”

Ngạo Thiên gật đầu: “Ta lo chính là điểm này.”

Vi Phong lại suy nghĩ, đột nhiên nói: “Chả lẽ Thiên Chi Chương là giả? Hoặc người của Thiên Cực Tinh Cung có thủ đoạn nào đó chăng?”

Ngạo Thiên vẫn lắc đầu: “Thiên Chi Chương này chúng ta đã thấy qua, ta khẳng định tuyệt đối không giả, chẳng qua đối với Thiên Cực Tinh Cung ta vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân. Cảm giác chung là...sự tình không hề giản đơn.”

Vi Phong gật đầu, sa vào trầm tư, cả gian phòng lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

Dưới ánh nguyệt quang, cả Phong Đô Quỷ Thành tràn đầy nét quý dị không nói thành lời, vào lúc đó, ba đạo nhân ảnh từ

trong vùng sáng bạc lặn lẽ hạ xuống, dừng lại trong một góc tối, chính là địa điểm của Ma môn, nhanh nhẹn quan sát động tĩnh chung quanh.

Liễu Dật truyền âm hỏi Lang Vương: “Lão sư, dường như...nơi đây quá bình tĩnh, không có vẻ gì là một vùng huyết tinh như lời ông.”

Lang Vương gật đầu, cũng truyền âm đáp: “Vâng, quả có chỗ không đúng, khả năng trường tranh đoạt đã kết thúc rồi, chiếu theo tình hình, Thiên Chi Chương chắc sẽ rơi ở một chỗ nào đó nên đám thủ lĩnh này đang đợi.”

Liễu Dật tiếp tục truyền âm: “Ừ, nếu thật sự đúng vậy thì chúng ta phải làm sao, tiếp tục đợi hay là bắt đầu hạ thủ?”

Lang Vương lắc đầu: “Không thể

nóng ruột được, thần nghĩ chúng ta cứ tiếp tục chờ, tuy Ma tộc tứ đại môn phái hiện tạo không ở cùng một chỗ nhưng nếu chúng ta kinh động bọn họ, thần sợ...đến lúc họ tụ lại quần công, chúng ta e là phải cực khổ.”

Liễu Dật gật đầu, lúc đó thì âm thanh một trận gió động truyền vào tai chàng, nhìn theo phương hướng phát ra âm thanh thấy trên đỉnh căn phòng cách đó sáu chục trượng có một người, trường sam lam sẫm, trường đao giắt xéo đang phi hành rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong màn đêm.

Liễu Dật buột miệng thốt: “Là y.”

Lang Vương quay đầu lại, không thấy ai bèn truyền âm hỏi: “Là ai vậy?”

Liễu Dật đáp: “Là Minh giới Lam

Ảnh, nếu ta đoán không sai thì Cửu U Ma Thần nhất định lợi dụng y, mục tiêu của y nhắm vào Nhân gian chính đạo.”

Lang Vương nghe xong, biến hẳn sắc mặt, nói: “Thần thấy trong đó nhất định có âm mưu to lớn, sau khi các môn phái trong tam giới biến mất, chỉ còn lại Ma giới và Minh giới cùng những kẻ đứng ngoài cuộc là Thần giới và Quỷ tộc thần bí, xem ra chúng ta phải hết sức cẩn thận.”

Liễu Dật đồng tình: “Lam Ảnh dám đơn thân đến đây, ta thấy chắc y có lòng tin thu phục được Nhân gian chính đạo.”

Lang Vương thoáng nghĩ rồi đáp lời: “Kì thực...Ma chủ không biết đó thôi, Minh giới này là một thế giới ngoài tam giới, tu vi của người trong thế giới đó

thoát li khỏi tam giới, hoàn toàn đạt đến một tầm cao khác, họ không đơn thuần chuyên tu theo hướng ở tam giới mà chú trọng hơn đến việc phối hợp nhân, thú; tu vi của Lam Ảnh dù ở Minh giới hay Nhân giới đều được coi là cao thủ.”

Liễu Dật dường như hơi kinh ngạc, nếu người Minh giới thật sự lợi hại như vậy thì Thần giới còn đến thế nào? Vấn đề chàng lo lắng nhất rốt cuộc trở thành một khối đá đè nặng tâm tưởng. Nhưng chàng sao biết được rằng Minh giới cùng Thần giới xuất hiện cùng lúc, tu vi ở Minh giới chỉ sánh được với mức thấp ở Thần giới, do đó lo lắng của chàng là thừa.

Lang Vương nói tiếp: “Tuy Bàn Cổ khai sáng tam giới nhưng đằng sau đó

còn có một bí mật to lớn, một bí mật thiên ngoại thiên mà chỉ có Thần giới cùng lục đại thủ hộ thần thú chúng tôi biết được.”

Liễu Dật hỏi ngay: “Thiên ngoại thiên? Bí mật thiên ngoại thiên? Là gì vậy?”

Liễu Dật định tiếp tục truy vấn Lang Vương thì một đạo hào quang tím đen từ trong Phong Đô Quỷ Thành bay vút lên trời, kéo theo một dải quang mang, liền đó bay về hướng chàng đứng.

Phong Đô Quỷ Thành tức khắc từ bình tĩnh biến thành sôi sục, những người đang ở trong nhà đều lao ra với tốc độ nhanh nhất, không quan tâm đến liên minh gì đó, bằng tốc độ cực hạn té khởi kiếm trên tay, ngự kiếm truy theo quả cầu

tím đen. Dưới ánh trăng bàng bạc, một đám mây người đen đặc bay loạn xạ trên không, va đập lung tung.

Lang Vương ngẩng đầu, nói gấp: “Không ổn rồi, nhất định Thiên Chi Chương cảm giác được khí tức của Ma chủ mới bay đến hướng này, Ma chủ mau phong bế tĩnh mạch.”

Liễu Dật gật đầu, nhanh chóng phong bế khí tức trong mình, lập tức quả cầu tựa hồ không còn động lực, từ trên không trung hạ xuống. Chớp mắt, cả đám người lao vào nhau như ong về tổ, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí va chạm vang lên.

Liễu Dật có thể nhìn rõ ràng những ai ở trong đám đông, đương nhiên Ngạo Thiên có tham gia tranh đoạt.

Chàng toan lao tới, Lang Vương liền níu tay chàng nói: “Ma chủ đợi đã, cơ hội còn chưa đến.”

Chàng định tâm lại, lặng lẽ đứng trong bóng tối quan sát.

Người trong chính, ma lưỡng đạo cứ thế chiến đấu, đột nhiên một thân ảnh đen tuyền ngự kiếm đằng không bay lên, bay thẳng ra phía ngoài. Lúc đó, trường đấu đá phía sau vẫn tiếp diễn, dường như trong cơn hỗn loạn căn bản không thể nhìn rõ người nào thoát đi, nhờ vào sự phối hợp chặt chẽ của những người khác khiến người thoát đi không bị phát hiện.

Dưới ánh trăng bàng bạc, Liễu Dật có thể nhìn rõ ràng, người thoát đi là Ma môn môn chủ Ngạo Thiên, chàng nói: “Lão sư, ông ở lại đây quan sát, ta phải

giải quyết Ngạo Thiên.”

Lang Vương thình lình giữ tay chàng lại, nói tiếp: “Ma chủ...Thất Nguyệt là con gái Ngạo Thiên, tôi thấy...”

Liễu Dật gật đầu: “Lão sư, ta hiểu mà.” Nói rồi, chàng té khởi Bi Mộng Kiếm, một đạo hắc quang lẩn vào không trung, tóc trắng phát phơ, chàng truy theo chiếc bóng thoát li khỏi vòng chiến.

Dưới ánh trăng, chàng thực lòng hiểu hết? Chàng biết phải làm gì chẳng? Ngạo Thiên là cừu nhân của chàng, cừu nhân trong cả đời trước và kiếp này nhưng con gái lão lại thiện lương như thế, hiện giờ chàng nên làm sao? Không ngờ là Lang Vương cẩn thận đến vậy, nhưng chung quy lại hiện thực chứng minh rằng cái gì phải đến sẽ đến, chàng có hiểu được

không?

Lại nói đến nhân ảnh thoát li khỏi vòng chiến, chính là Ngạo Thiên, lúc ở trong căn nhà, ông ta đã thảo ra một kế hoạch, lão biết bằng vào tầng thứ 12 của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, Thiên Chi Chương tuyệt đối là của mình nên vừa đoạt được đã sai tứ đại hộ pháp toàn lực tạo ra hỗn loạn yểm hộ lão li khai.

Mọi thứ đều theo kế hoạch, dường như khá viên mãn nhưng tất cả lại bị Liễu Dật nhận ra, lúc đó Ngạo Thiên làm sao biết được lão đang bị Ma giới chủ nhân chăm chú theo dõi. Thấy không ai bám theo, lão liên tục chuyển hướng quanh co rồi hạ xuống một khu rừng rậm rạp.

Lão nhìn quanh, xác định thấy không có ai bèn lục lợi trong ngực, móc ra một

viên ngọc màu tím đen, đột nhiên buông ra một tràng cười cuồng dại, tiếng cười vang dội khắp khu rừng già, cuối cùng cũng lấy được Thiên Chi Chương do Thần sáng tạo ra, thêm vật này vào Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, còn có ai dám tranh thiên hạ này với ông ta?

Mọi việc đều nằm trong dự liệu nhưng lão vừa cười lên thì viên ngọc đột nhiên lấp lóe, bay vụt đi, hướng về khu rừng, chớp mắt đã lẫn mất vào trong rừng.

Ngạo Thiên kinh hoàng, thuận tay té kiếm đuổi theo, vào lúc đó từ sau lưng vọng đến một giọng nói băng lãnh: “Không cần đuổi theo, người luyện Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, có tác dụng bài xích với Thiên Chi Chương,

vĩnh viễn không thể đạt được nó.”

Ngạo Thiên quay phắt lại, ông ta càng kinh hoảng vì có người đến sau lưng mà bản thân không phát hiện được, cũng không nhận ra vị trí của đối phương, chỉ hướng về phía phát ra âm thanh nói: “Là ai? Ra đi.”

Dưới ánh trăng, một nam tử hắc y bạch phát từ gốc cây phía sau bước ra, đôi mắt lấp lánh hồng quang.

“Là ngươi?” Ngạo Thiên bất giác thoái lùi một bước, tuy ở đây ánh sáng lờ mờ nhưng trang phục ấy, thân ảnh và ánh mắt ấy, lão có thể khẳng định người trước mắt là Ma giới chủ nhân đã bị ông ta cướp đoạt trí nhớ và võ công.

Liều Dật lên tiếng: “Đúng vậy, ngươi ngạc nhiên lắm sao?”

Ngạo Thiên thu liễu tâm thân, nói: “Nói mục đích của ngươi ra đi.” Dầu sao lão cũng là nhất đại thủ lĩnh, bao năm tháng chinh chiến trên giang hồ khiến lão có thể lãnh tỉnh lại rất nhanh, chỉ một câu đã đi thẳng vào đề.

Liễu Dật đáp: “Báo cừu.” Hai từ đơn giản tự nói lên mục đích của chàng.

Ngạo Thiên thỉnh linh cười như phát cuồng: “Ha ha, bằng vào ngươi sao, ngươi không biết là ta đã dung nhập tầng thứ 12 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp vào trong thân thể rồi sao?”

Liễu Dật tịnh không thấy buồn cười, chỉ tiếp tục nói: “Câu đầu tiên ta nói với ngươi là gì? Chả lẽ ngươi đã quên?”

Ngạo Thiên liền bị Liễu Dật đề tỉnh, nhớ lại lúc trước chàng giải thích vì sao

lão không thể có được Thiên Chi Chương, hơn nữa lão hiểu rất rõ tu vi của mình, hiện tại nam tử này lảng lạng xuất hiện trước mặt, hiển nhiên y có đủ thực lực để báo thù.

Lão dường như hơi bối rối, lắc đầu: “Không thể nào, ta không tin...”

Liễu Dật cuối cùng cũng cười lạnh lẽo: “Chuyện trên đời này người chưa thấy còn nhiều lắm, không gì là không thể đâu, bạt kiếm đi.”

Nỗi sợ rồi cuộc cũng thâm nhiễm vào lòng Ngạo Thiên, kế hoạch của lão lẽ ra là hoàn mỹ nhưng không tính tới biến hóa trước mắt, kẻ bị phế đi cả võ công và khí tức lại xuất hiện trước mặt như kì tích, hình như còn mạnh mẽ hơn.

Liễu Dật nhìn Ngạo Thiên nói:

“Ngoài ra, ta có thể báo cho người biết là Ma tộc tứ đại môn phái đã bị đốt thành tro tàn, trong tam giới không còn cái gọi là Tứ đại môn phái, người giờ không còn đường để đi nữa rồi.”

Ngạo Thiên lắng nghe lời của Liễu Dật, cố gắng quan sát chàng xem là thật hay giả, đột nhiên ông ta bật cười: “Ha ha, không thể nào, Ma môn có vạn cổ không long thủ hộ, không thể xảy ra chuyện được.”

Liễu Dật chậm rãi nói tiếp: “Người nói đến con rồng chết bằng xương đó hả? Đã bị Long Hoàng của ta đập nát sọ rồi.”

Ngạo Thiên thoái lui liên mấy bước, lão chỉ biết rằng Ma môn và Quỷ tộc có khế ước, còn con quái vật trong khế ước hình dạng như thế nào chưa từng thấy

qua, giờ kẻ đứng trước mặt khơi khơi nói rõ ràng về con quái vật đó, như vậy đến tám, chín phần mười là thật rồi.

Liễu Dật nhẹ nhàng tuốt Bi Mộng Kiếm, nhìn thẳng vào Ngạo Thiên nói: “Người hết cơ hội rồi.” Kiếm của chàng chỉ vào Ngạo Thiên, toàn bộ thân kiếm phát ra hào quang bốn màu, liền đó dưới sự vận hành của chân nguyên, hào quang bốn màu hóa thành bốn long ảnh.

Ngạo Thiên tự nhiên được tính là nhất đại cao thủ, đôi phương vừa xuất thủ liền biết ngay là nhân vật vô cùng khó chơi, thanh kiếm đó...dường như không tầm thường, hiện giờ lão không còn chọn lựa nào khác, trừ phi giết được kẻ này không thì đừng mong thoát khỏi đây.

Ngạo Thiên không hề thực hiện động

tác kinh dị nào, lí trí bảo rằng hãy bật
kiểm...Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp
tầng thứ 12 vận hành, chân nguyên mãnh
liệt chớp mắt đã quán thấu toàn thân,
phát ra lục quang, chung quanh người lão
giông gió cuộn lên.

Thanh kiếm của Liễu Dật lúc này hơi
xiên xiên, chàng đột nhiên cười vang, nụ
cười điên cuồng, ngập ngựa sát lục,
cuồng vọng, không khớp với nỗi bi
thương thể hiện trong đó, Lan Nhĩ Phi Na
Thanh Tâm Pháp trực tiếp đề thăng đến
tầng tối cao, Diệt thể tầng, từ thân thể
chàng phát ra sát lục chi tâm cùng hồng
quang, toàn bộ thính không bị ma khí
mãnh liệt bao trùm trong nháy mắt, giông
gió lại cuộn lên.

Dưới ánh huyết quang, mái tóc bạc

của chàng dựng đứng, hắc y phát phối, ánh mắt màu máu chăm chăm nhìn Ngạo Thiên, chàng không động đậy nhưng sát ý mãnh liệt ngập cả không gian, chim thú trong rừng đều vội vàng chạy trốn, tất cả nói lên sức mạnh khủng khiếp của Chân ma.

Đột nhiên, Ngạo Thiên cảm thấy mình căn bản không có năng lực giết nổi kẻ đứng trước mặt, trong mắt y, lão biến thành vô cùng nhỏ nhoi, tầng thứ 12 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp bị sát ý ngập ngựa không gian làm cho dần dần tan đi. Ông ta dường như phát cuồng, lại tập trung chân nguyên một lần nữa, trường kiếm xuất ra một đạo kiếm khí, xạ thẳng vào Liễu Dật.

Nhìn giống như kiếm khí bình thường

nhưng do tầng 12 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp thôi động liền trở thành lẳng lẹ, cương mãnh, toan lấy thủ cấp của Liễu Dật. Khi kiếm khi đến gần, chàng mới dụng song thủ nắm chặt kiếm, đưa ngang trước mặt, “choang”, âm thanh va chạm vang lên, chàng đã xuất thủ.

Thân thể chàng xoay vòng 360 độ, mượn lực kẻ khác xuất ra một đạo quang nhận xạ vào Ngạo Thiên. Chàng tịnh không đình chỉ, trường kiếm từ trên cao vạch xuống, một tiếng “soảng” vang lên, là tiếng kiếm tra vào bao.

Ngạo Thiên song thủ nắm chặt kiếm, dùng chân nguyên tối cường thôi động lên thân kiếm, cố gắng chống đỡ bạch quang, “choang”, âm thanh bình khi chạm nhau vang vọng.

Do tác dụng của đại lực, thân thể Ngạo Thiên nhanh chóng lùi lại, lùi liền ba trượng mới miễn cưỡng đứng lại được, trên mặt đất lưu lại dấu ấn sâu hoắm. Lão không hiểu tại sao đối phương đột nhiên thu kiếm lại nhưng đó là một cơ hội tuyệt vời, lão không hề do dự đem Lan Nhĩ Phi Na Thanh xuất ra kiếm ý tối cao Thị Thần Thức, quyết định giáng cho đối phương một kích tối hậu, đúng lúc đó thì “bịch”, dường như là thứ gì đó rơi xuống thì phải?

Vốn sinh tử chỉ trong chớp mắt, Ngạo Thiên không nên phân thần để nghe âm thanh nọ, âm thanh vừa vang lên, nửa thân thể bên hữu của ông ta đột nhiên lệch đi, một nỗi đau kịch liệt truyền lên óc, một nỗi đau mà đời này kiếp này

chưa từng trải qua, liền đó lão ngã xuống...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 176: Cục Trung Hữu Kế, Khán Đáo Bất ...

Hai mắt Ngạo Thiên ngập đầy sợ hãi, từ cánh tay phải lên đến vai bị chặt đứt gọn gàng, nỗi đau đớn không ngót truyền lại, âm thanh lúc này là tiếng cánh tay rơi xuống đất. Tất cả xảy ra quá đột ngột, Ngạo Thiên chưa kịp chuẩn bị thì cánh tay phải đã bị cắt cụt.

Lão chăm chăm nhìn vào nhân vật khác nào ma quỷ đứng trước mặt, lão

biết rằng vừa nãy mình đã phạm sai lầm, trong thời gian đó đối phương xuất liên hai kiếm, nhất kiếm sau nhanh hơn kiếm đầu nhiều lần, nhanh đến nỗi cả cánh tay bị chặt đứt mà bản thân lão không phát hiện. Nói gì giờ cũng muộn rồi, máu tươi nhuộm đỏ y phục, cơn đau đớn khiến lão rống lên thê thảm cùng cực.

Với tu vi của Ngạo Thiên không đến nỗi lạc bại nhanh như vậy, chẳng qua Liễu Dật đã dùng toàn lực, không cho lão cơ hội thứ hai để xuất kiếm, chàng từ từ bước tới, cười lạnh lùng: “Người còn gì để nói nữa không?”

Tay trái Ngạo Thiên nhanh chóng phong bế huyết đạo nửa người rồi áp lên bả vai, không cho máu chảy ra quá nhiều. miễn cưỡng đứng lên, nói: “Thành vương

bại khẩu, người giết ta đi cho rảnh.”

Liễu Dật cười lớn, đột nhiên chàng dừng lại: “Chà chà...người là kẻ thất bại, lại còn giả làm anh hùng hảo hán, được, hôm nay ta sẽ khiến chết được mình bạch.”

“Ba mươi năm trước, người mang dã tâm lang sói, vì đoạt ngôi vị của Ma môn Vị Linh Phong khiến một hảo nam nhân như y bị người trong thiên hạ bức tử tại Nguyệt Thương Sơn. Ba mươi năm sau, hơn một ngàn nhân mạng cả nhà Liễu phủ đều chết trong tay Ma môn các người, sau đó người lại âm hiểm tiểu nhân, vì muốn đoạt Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, không từ cả việc lợi dụng con gái, hạ đại ác chi đồ như người cần gì lưu lại Nhân gian?” Liễu Dật càng nói càng

động nộ, hồng quang trong mắt lại lóe lên, cừu hận đã lên đến cực hạn, kẻ đứng trước mặt không chỉ gây tổn thương một lần cho chàng.

Ngạo Thiên nghe qua, đột nhiên cười vang, đáp lời: “Đó là giang hồ, giang hồ là thế, nếu người không thích ứng được, tốt nhất là nên thoái xuất.”

Liễu Dật lạnh lùng thốt: “Ta chưa từng vào giang hồ, tất nhiên không phải thoái xuất, ta chỉ làm những việc mình phải làm, ta không giết người vì người đã thành phế nhân, bất quá...ta sẽ triệt để khiến người trở thành người bình thường.” Nói đoạn tay phải điểm vào đan điền Ngạo Thiên, một đạo bạch quang tỏa rộng, lão liền mềm oặt ngã xuống.

Ánh mắt Ngạo Thiên hiện lên thân sắc oán độc: “Sao ngươi không giết ta?”

Liễu Dật cười lạnh lùng: “Ngươi nghĩ là ta không muốn giết ngươi? Ta hận không thể đem ngươi ra lăng trì nhưng Thất Nguyệt là con gái ngươi, ta thiếu nàng quá nhiều nên hôm nay ta lưu lại tàn mệnh cho ngươi.”

Liền đó, Liễu Dật không quay đầu lại nhìn lấy một lần, ngự kiếm bay lên, lẫn mất vào trong mây.

Thấy Liễu Dật đi khỏi, Ngạo Thiên cười lên điên cuồng rồi gào vang lên: “Vì sao? Vì sao?”

Cùng lúc, từ một gốc cây sau lưng vang lên tiếng nói: “Nguyên nhân vô cùng đơn giản, vận mệnh chú định ngươi là kẻ thất bại.”

Ngạo Thiên quay ngoắt lại, quát lớn:
“Ai?”

Một thiếu niên mặc y phục lam sẫm xuất hiện trước mặt Ngạo Thiên, lão thất kinh, kẻ này là Đế quân của Thiên Cực Tinh Cung, Lam Ảnh, lúc này y đang cười cợt nhìn lão, Ngạo Thiên hỏi:
“Người vì sao lại đến đây?”

Tay phải Lam Ảnh chậm chậm xòe ra, một viên ngọc màu tím đen phát ra quang mang mờ mờ xuất hiện trước mặt Ngạo Thiên, là Thiên Chi Chương, lão nhìn kẻ đứng trước mặt, nhìn Thiên Chi Chương rồi cười lên cuồng dại, trong tiếng cười ẩn ước nỗi tuyệt vọng.

Lam Ảnh thu Thiên Chi Chương lại, tay phải phẩy nhẹ, một thanh trường đao sắc lẹm xuất hiện trong tay, y cười tà

quái: “Hiện giờ ngươi đã thành phế vật, sống trên đời nhất định thống khổ, thôi thì để ta giúp ngươi một chút.”

Ngạo Thiên tựa hồ cảm giác có điều không ổn, lùi ra sau một bước, nói: “Ngươi định làm gì?”

Lam Ảnh vẫn cười tươi: “Muốn ngươi chết.” Chữ “chết” vừa thoát khỏi miệng, thanh trường đao với tốc độ nhanh nhất đã lưu lại một vết trên yết hầu Ngạo Thiên, tiếng thân người ngã bịch xuống đất, Lam Ảnh thu đao lại, thi thể Ngạo Thiên bị lá khô phủ đầy, nhất đại kiêu hùng rốt cuộc cũng bị người kết thúc sinh mệnh như thế.

Lam Ảnh cười lên thỏa mãn, cất bước hướng về Phong Đô Quý Thành.

Suốt dọc đường, trong lòng Liễu Dật dường như rất nhiều phiền não song không nói cụ thể là gì được, chàng hiểu rất rõ bây giờ phải làm gì, Ma môn hộ pháp Vi Phong là kẻ phải chết nhưng chàng không để hắn chết dễ dàng, chàng phải báo phục. Bi Mộng Kiếm phi hành như chớp, chàng quay lại chỗ Lang Vương.

Thấy chàng hạ xuống, Lang Vương hỏi: “Ma chủ, thế nào rồi?”

Liễu Dật đáp: “Ta chặt một tay của Ngạo Thiên, phế võ công chứ tịnh không giết y.”

Nghe Liễu Dật nói vậy, Lang Vương cảm thấy dường như hơi tàn nhẫn nhưng so với nỗi khổ chàng phải chịu thật không là gì, ông gật đầu: “Còn...Thiên

Chi Chương?”

Liễu Dật nói: “Thiên Chi Chương thất tung, bay vào trong rừng mất rồi.”

Lang Vương không đáp, lái sang một vấn đề khác: “Hiện tại trận tàn sát trong trường tranh đoạt hết sức lợi hại, người chính, ma lưỡng đạo đều đại thương nguyên khí, là cơ hội tốt cho chúng ta xuất thủ.”

Liễu Dật quan sát trường chiến đấu, đúng như Lang Vương nói, hiện giờ đã có thêm nhiều thương vong, trên mặt đất máu chảy tụ thành dòng sông nhỏ, thi thể chồng chất, những người còn lại chủ yếu là cao thủ của chính, ma lưỡng đạo, bất quá ai cũng bị thương chẳng chít.

Cùng lúc, một thân ảnh đen tuyền lọt vào tầm mắt Liễu Dật, không phải là ai

khác mà chính là Ma môn hộ pháp Vi Phong, những tao ngộ nhà tan cửa nát, chia cách ngàn đời mà chàng từng trải qua đều do tên ác nhân này mà ra, y dường như đã thụ thương nhưng vẫn cố chi trì.

Tất cả mọi chuyện lại hiện lên trước mắt Liễu Dật: một buổi tối hồi 25 năm về trước, trời đổ mưa, gió kéo theo những bi thương, hơn ngàn người Liễu phủ đã cùng xuống hoàng tuyền trong một đêm, chỉ một đêm mưa gió mà gia đình yên ấm của chàng đã tan tành, đêm đó chàng ôm chặt Cát Lợi Nhi nhưng... nàng chỉ còn là một thi thể. Những chuyện đó đều do Vi Phong làm.

Song nhân Liễu Dật đỏ ửng, cừu hận thâm sâu khiến chàng không sao nghĩ tiếp

được, chỉ thực hiện một động tác, bạt kiếm, dành cho cừu nhân trước mắt hồi báo hay ho nhất.

Một đạo tàn ảnh hòa lẫn trong gió, chớp mắt đã gia nhập vào vòng chiến, là Liễu Dật, Lang Vương và Bạch Hổ đưa mắt nhìn nhau rồi cũng xuất binh khí xông vào, hiện tại chính là cơ hội động thủ, chính, ma lưỡng đạo đều chỉ còn là một đám rời rạc, họ chỉ cần tốn chút sức lực là giải quyết xong.

Liễu Dật trực tiếp gia nhập vòng chiến, chân nguyên mãnh liệt của Lan Nhi Phi Na Thanh Tâm Pháp tự động vận hành khắp thân thể, phát ra huyết quang, lửa hận biến song nhãn chàng thành màu máu, giông gió quanh mình cuốn tung mớ tóc trắng, trường kiếm liên tục vung lên,

lướt đèn bên Vi Phong.

Vi Phong phát hiện một quái nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt bèn định thần quan sát một lượt, nhận ra người này rất quen thuộc, dường như đã gặp qua, lúc đó người đối diện ngẩng nhìn trời kêu vang, từng đám mây màu máu cuộn cuộn bay về, nhãn thần màu máu chậm chậm nhìn y, phảng phất như đến từ địa ngục, như tử thần hô hoán.

Vi Phong dầu sao cũng là nhân vật cấp hộ pháp, tuy đối thủ đáng sợ nhưng y không thể rút lui được, trường kiếm quay tròn trong tay, chớp mắt đã thôi động chân nguyên mãnh liệt, xuất liền mười sáu kiếm, mười sáu đạo quang mang chém vào Liễu Dật theo những phương hướng, góc độ khác nhau, liền đó vang

liên tiếng binh khí va chạm và tiếng kiếm tra vào vỏ.

Vĩ Phong tuy không nhìn rõ nhưng trong tâm lí rất đổi minh bạch, đôi phương đã xuất kiếm, tốc độ nhanh hơn y nhiều, cả mười sáu kiếm đều trượt sạch có thể thấy tu vi của đôi phương cao cường, trên y rất xa. Vĩ Phong là lão hồ li, hiển nhiên trong tình huống địch ta quá ư chênh lệch như thế, y không đời nào hi sinh một cách ngu ngốc mà dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị đào tẩu.

Nhưng mọi việc đều đã muộn, trong suy xét của Vĩ Phong không thấy người trước mắt có động tác gì quá nhanh, trước hết từ miệng người này phát ra một tràng cười dài đượm mùi khùng bố, rồi một bàn tay cứng rắn chớp mắt đã đặt lên

cổ y, cánh tay giơ cao nhắc bổng y lên, Vĩ Phong chỉ cảm giác được chân nguyên mãnh liệt của đối thủ câu thúc khắp toàn thân, dường như khiến người ta nghẹt thở đến chết.

Y vừa bị nhắc lên, một đạo ảnh tử lại lóe lên trước mắt, liền đó bên tai vang lên tiếng gió do tốc độ của thân thể ma sát với không khí sinh ra, y vô cùng minh bạch, người vừa rồi đang nhanh chóng rời khỏi vòng chiến.

“Bịch”, Vĩ Phong va vào tường với tốc độ không thể tưởng tượng, toàn thân như tan rã từng mảnh, yết hầu bị trảo tóm chặt, cảm giác nghẹt thở khiến y như phát cuồng, bản năng cầu sinh khiến song thủ không ngừng múa may loạn xạ.

Liều Dật buông tay, Vĩ Phong mềm

nhũn ngã lặn trên mặt đất, trong góc tối, y há miệng hô hấp hớp lấy không khí, dường như muốn bù lại cảm giác ngột thở vừa rồi. Có lẽ đây là lần đầu trong đời y bị vũ nhục đến vậy, chỉ trong có một chiêu đã bị đối phương chế trụ, tu vi cao đến thế không thể không khiến y lo lắng cho sinh mệnh của mình.

Liễu Dật cúi đầu nhìn Vi Phong, từng câu từng chữ lạnh lùng thốt: “Người còn nhớ ta không?”

Dưới ánh trăng bàng bạc, ở góc đó, Vi Phong chỉ có thể nhìn loáng thoáng bề ngoài của người đối diện nhưng y lập tức phát hiện ra là mình biết người này, tiếp tục quan sát, là thiếu gia Liễu phủ 10 năm trước, Ma giới chủ nhân mười năm sau này và là sát thần của ngày hôm nay.

Vĩ Phong buột miệng: “Là người.”

Liễu Dật nhìn Vĩ Phong, cười lạnh lùng: “Là ta, người không nghĩ đến ư?”

Vĩ Phong cố gắng hồi tưởng, lật đi lật lại lời nói của người đối diện, y nhớ rõ ràng mười năm trước phi kiếm đã xuyên thấu tâm tạng kẻ đó, nhưng không rõ vì nguyên nhân gì kẻ đã chết lại trở thành chủ nhân Ma giới, sau đó chẳng phải đã bị Ngạo Thiên phế đi võ công ư? Đã không còn kìm ức vì sao lại xuất hiện trước mắt y?

Y lắc đầu không tin, nói một cách hoảng loạn: “Không, chuyện đó không đúng, người là ai?”

Liễu Dật lạnh lùng nói: “Tất cả đều đúng, mọi thứ của ta đều do người ban cho, người đã giết người nhà của ta,

mang Cát Lợi Nhi rời khỏi ta, ta nhập ma đạo cũng do ngươi, tất cả đều là ngươi...” Chàng càng nói càng kích động, tuốt phăng trường kiếm, hàn quang chiếu rọi khoảng không giữa hai người, tiếng kêu thảm thiết vang lên, hào quang vụt tắt, kiếm được tra vào bao, một cánh tay lăn lóc trên mặt đất.

Vĩ Phong kêu lên ai oán như heo bị chọc tiết, cơn đau khiến những giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu dầm dề trên mặt, y dùng tay trái cố bịt lấy vai hữu, thân thể không ngừng co quắp nhưng phía sau là bức tường nên không có đất tránh né, ánh mắt ngập vể hoảng sợ, cơn phẫn nộ của người trước mặt dường như tuyên cáo tử vong cho y.

Liễu Dật ngồi xổm xuống, lạnh lẽo

cười nhạt: “Đau lắm ư?”

Vĩ Phong lúc này không cách nào lãnh tĩnh lại, nghe chàng nói vậy, bèn liên tục gật đầu, y cũng chỉ biết làm vậy, không còn nghĩ được gì nữa, sát khí đậm đặc trước mặt cùng mùi vị tinh huyết khiến y chỉ còn một ý nghĩ trong đầu: phải sống để còn rời khỏi đây.

Liễu Dật nhìn Vĩ Phong rồi đứng dậy, rất tuyệt, biểu hiện của y khiến chàng ngập trong khoái cảm báo phục, lạnh lẽo lên tiếng: “Ta không để người chết một cách đơn giản được, ta phải từng nhát từng nhát lóc thịt người, cho người thử qua mùi vị thống khổ của Nhân gian, nghe đây...nếu dùng kiếm với tốc độ cực nhanh khoét ngực người, người chắc không đến nỗi chết ngay?”

Mấy câu Liễu Dật nói đã triệt để đập tan lí trí của Vi Phong, trong mắt y kẻ trước mặt đơn giản là ác ma, mồ hôi lạnh túa khắp người y.

Đột nhiên, lời Liễu Dật biến thành hung ngoan, giận giữ: “Người cũng biết sợ, biết đau ư? Mười năm trước giết nhiều người như thế, tim người cảm thấy thế nào? Hôm nay ta phải moi tim người ra xem nó là đỏ hay đen.” Bất tri bất giác, cừu hận đã biến chàng thành tàn nhẫn, cuồng bạo.

Vi Phong lắc đầu một cách dứt khoát: “Không, không, người hãy nghe ta nói, nhưng chuyện đó đều do người khác chỉ dẫn cho ta làm, đều do kẻ đó bức bách, ta không có cách nào nên đành phải nghe theo.”

Liễu Dật toan động thủ móc tim thì câu nói của Vi Phong khiến chàng chấn động, nhìn vào ánh mắt khẩn cầu của y, không giống với lúc y nói láo, bèn tức giận quát: “Là ai? Người nói xem trong thiên hạ còn ai có thể uy hiếp Ma môn hộ pháp đi giết hại một hộ bình dân bách tính, cố mà nói thật để ta có lí do tin người.” Hồng quang trong mắt chàng lại lóe lên, đối với Vi Phong chàng chỉ tin tưởng một phần, nếu y còn nói láo, chàng sẽ cắt nốt cánh tay còn lại.

Vi Phong lắc đầu quây quây: “Là đúng đó, ta không biết hình dáng hấn thế nào nhưng thanh kiếm của hấn đặc biệt mảnh, đặc biệt nhanh, dường như còn nhanh hơn cả kiếm của người, hấn tới tìm ta, uy hiếp ta nếu không giết chết toàn gia

người cùng Cát Lợi Nhi thì hẳn sẽ giết ta, ta chỉ bị sai khiến mà thôi.”

Liễu Dật lục lợi kĩ lưỡng trong óc, tịnh không có kẻ nào thù hận chàng sâu đến thế, hơn nữa lúc đó là mười năm trước, ai nhỉ? Chàng đứng giữa góc tối chiếu ánh mắt đỏ lòm như máu quét qua khuôn mặt Vi Phong, càng tăng thêm nét khiếp hãi.

Vi Phong nhìn vào mắt chàng, đột nhiên nói tiếp: “À, đúng rồi, hẳn thích mặc y phục màu trắng, mỗi lần gặp mặt, hẳn đều mặc y phục trắng, thân thể hư vô giống như ảnh tử, có lẽ không phải là người.”

Liễu Dật lại sa vào nghĩ ngợi, chả lẽ hung thủ thật sự lại là người khác.

Chàng đang suy tư thì một đạo bạch

quang từ phía trên đầu xạ tới, tốc độ rất nhanh, không thể dùng mắt thường mà quan sát được, chàng phản ứng theo bản năng, tránh sang một bên nhưng lập tức nhận ra mình đã nhầm, bạch quang không xạ vào chàng, “bụp bụp”, đầu Vi Phong rớt xuống, lăn hai vòng trên mặt đất mới dừng lại, trong cặp mắt trắng dã có thể thấy được nỗi sợ hãi cùng vẻ không dám tin.

Liều Dật nhận định chuẩn xác phương hướng, chớp mắt đã truy theo nhưng khi đến được vị trí đó, bên tai chàng chỉ còn nghe được tiếng gió, không có âm thanh của người phát ra, chàng thầm nhủ: “Thân thủ nhanh quá, là ai vậy?” Chàng nhận ra rằng có người muốn ngăn cản Vi Phong nói ra điều gì đó nên

diệt khẩu, có lẽ điều định nói là sự thật, kẻ đứng sau lưng y mới chân chính là hung thủ.

Phía sau một vấn đề giản đơn lại là tổng hợp của những điều phức tạp, Liễu Dật nhớ lại những lời Vi Phong miêu tả trước lúc lâm tử: bạch y nhân, kiếm pháp nhanh đến mức phi thường, rất khó nắm bắt, không giống người? Đó... là ai nhỉ? Chàng cảm thấy mình đang ở trong một âm mưu, âm mưu này giữ chặt lấy vận mệnh được chú định thuộc về chàng, chính vì nó mà chàng tham dự vào chốn giang hồ, khôi phục lại kị ức ba kiếp, dường như... tất cả đã ngầm ngầm được chú định cả rồi.

Liễu Dật quay lại, nhìn thi thể Vi Phong, vung chân hữu dụng lực đá bay

thi thể không đầu, tức giận: “Cái thứ vô dụng này lại chết như thế.” Rồi chàng nhanh nhẹn quay mình trở lại vòng chiến.

Mọi việc đều có nguồn cơn, sau khi phát sinh lại trở thành quá khứ, không thể cải biến được, Liễu Dật vừa quay lại vòng chiến thì một góc phòng tối tăm bên tả có bốn người bước ra, không, chính xác là hai người, hai quý.

Nhờ ánh trăng có thể trông rõ rằng, người đi đầu chính là kẻ bị Cửu U Ma Thần không chế: Tô Thiều, phía sau là một nữ tử bị hai tên thủ lĩnh Quỷ tộc giữ chặt, nhìn kĩ đó là Cát Lợi Nhi. Tô Thiều quay đầu nói với Cát Lợi Nhi: “Đến sớm không bằng đến đúng lúc, mọi chuyện vừa nãy cô đã nghe rồi, kẻ sai khiến Vi Phong giết chết toàn gia Liễu Dật và cô

lại là Ma giới Ma chủ, hiện giờ vì muốn thống nhất thiên hạ, y định giết biết bao nhiêu người, ta nghĩ y sẽ không bỏ qua cho thư sinh của cô, hình như y rất hứng thú đối với cô.”

Cát Lợi Nhi có phần không tin: “Y vì sao lại muốn thương tổn chúng tôi?”

Cửu U Ma Thần lắc đầu: “Điều đó thì ta không biết, bất quá, ta thấy y sẽ nhanh chóng hạ thủ đối với thư sinh của cô, có lẽ y muốn có được cô chăng?”

Cát Lợi Nhi dường như hơi suy tư, tên ma quỷ đó đã sát hại toàn gia của thư sinh ư? Thực sự sẽ hạ thủ với thư sinh sao? Nàng không khỏi nhớ lại lần đối thoại ở bên Hoa Hải mấy ngày trước...

Có những việc rất đơn giản, nhưng vì người ta không quan sát toàn diện nên

ngộ nhận, trong thế giới này, bạn nhất định phải răn mình rằng những việc nhìn thấy không nhất định sẽ xảy ra, xảy ra không nhất định là chân thật, bất cứ việc gì cũng có quyền được giải thích, nhưng lại thường không có cơ hội, tạo thành những ngộ nhận không thể sửa chữa.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 177: Trường Đào Ma Kiếm, Cửu Trùng Thiên ...

Ái tình chân chính không thể giải thích được nhưng luôn lan tỏa, lại là thứ có thể vui lấp nhưng không thể quên được, có thể phù phiếm hoặc rất nhiều

người đã trải nghiệm nhưng ái tình bị vùi lấp cũng như hỏa sơn bị đè nén, lúc bạo phát không biết sẽ như thế nào?

Thiên không biến thành màu máu, vàng trắng tròn lặn mất, mặt đất bị máu tươi nhuộm thành đỏ bầm, gió lạnh thê lệ kể lể những sát lục của Nhân gian, trong màn đêm đao quang kiếm ảnh bay vút lên trời, Nhân gian không còn đất lành, những dục vọng, dã tâm hủy diệt hết, từ nay trở đi, Nhân gian trở thành địa ngục.

Ánh mắt Liễu Dật lúc này ánh lên màu đỏ chết chóc, lưỡi kiếm và thân thể chàng ướt đẫm máu tươi, chàng không còn mục tiêu nhưng lại có mục đích: sát nhân, cừu hận sâu nặng cùng mối tình chất chồng trong tim chỉ có thể phát tiết bằng kiếm, những giọt máu tươi ôn nhu

khiến chàng cảm thấy sung sướng, khoái lạc, kết thúc sinh mệnh kẻ khác khiến chàng có được khoái cảm phục thù.

Kiểm quang nhanh nhẹn vũ động, từng người nối nhau ngã xuống, máu tươi đỏ thẫm chảy thành sông dưới chân chàng, thi thể chất đông. Đêm đó là kiếp nạn của tam giới, cũng là một chương mới của giang hồ.

Người Nhân gian chính đạo cùng Âm chi ma đạo vô luận thế nào cũng không ngờ rằng sau khi tranh đoạt Thiên Chi Chương, bọn họ lại trở thành mục tiêu cho người săn đuổi, từng người từng người tử vong, họ đã minh bạch rằng mình đang đi trên một con đường không có lối về, cái giá phải trả là mất đi sinh mệnh.

Từng người trong trường tranh đoạt gục ngã, trước mắt Liễu Dật xuất hiện một thiếu niên mặc áo lam, máu tươi cũng đầm đìa khắp người như chàng, khuôn mặt y rất đỗi quen thuộc, giống như chàng của 25 năm trước. Liễu Dật biết y là ai, là Lam Ảnh của Minh giới Thiên Cực Tinh Cung, kẻ đã cướp mất Cát Lợi Nhi, chàng không thể quên được cái ngày bị thương, những tàn nhẫn, lãnh khốc của chàng có thể nói đều do y ban cho. Chàng biết, có một ngày Cát Lợi Nhi sẽ khôi phục được kí ức ba kiếp của Thiên nữ, có một ngày nàng quay về bên chàng, chỉ là...chàng không thể tính được là lúc nào, có thể ngàn năm, vạn năm, còn chàng? Mọi tình tuyệt vọng, chàng phải làm sao? Chàng từng nỗ lực, từng

thử mọi cách nhưng đều không hữu dụng, chàng chỉ biết chờ đợi.

Thấy Lam Ảnh xuất hiện, Liễu Dật buột miệng thành lời: “Là người...”

Lam Ảnh cười tà quái: “Là ta, chẳng qua ta không đến giúp người.”

Lam Ảnh không đến để giúp chàng, Liễu Dật đương nhiên nghĩ đến chuyện này, ít ra chàng cũng cảm giác được.

Trường đao của Lam Ảnh nhanh nhẹn xả xuống, chớp mắt một người ngã xuống, y vừa chém giết vừa nói: “Người vĩnh viễn không được Cát Lợi Nhi thừa nhận, vì người đã nhập ma đạo, người thử soi lại mình hiện giờ đi, đã không còn là Liễu Dật năm nào, chỉ là một ma đầu sát nhân, người thử hỏi lưỡi kiếm của mình xem nó đã giết bao nhiêu

người, thấm đẫm bao nhiêu máu tươi.”

Trường kiếm của Liễu Dật phiêu động, mớ tóc trắng bay bay, kiếm khí xuyên qua thân thể mấy người, thi thể tan nát văng đi tứ tán, máu tươi không ngừng chảy xuống, chàng giận dữ quát: “Câm mồm, Cát Lợi Nhi nhất định sẽ quay về bên ta.”

Lam Ảnh tiếp tục xông đến chỗ đám thủ lĩnh Nhân gian chính đạo, buông ra một tràng cuồng tiếu: “Vĩnh viễn đừng nên mơ hão, người đã biến thành người khác rồi, không phải là thư sinh của mười năm trước mà là một ma vương sát nhân, người chỉ có con đường li khai Cát Lợi Nhi, yên lặng ra đi.”

Liễu Dật không thể kiềm chế được nữa, thân kiếm xoay chuyển, góc độ biến

đôi nhanh chóng, trường kiếm trong tay cũng biến ảo như chong chóng, mười ba đạo tàn ảnh kiếm quang nháy mắt đã hướng đến Lam Ảnh... Hai mắt chàng lúc này đỏ ngầu, cảm giác sát lục, phục cừ trong một thoáng chốc bị lửa đỏ kị đốt cháy, trong mắt chàng ngoài Lam Ảnh không còn người nào khác.

Lam Ảnh tịnh không phải là kẻ tầm thường, thấy mười ba đạo kiếm quang từ các góc độ khác nhau chém tới, trường đao của y giờ ngang, tay phải vung lên với tốc độ cực khó nhận biết, khoảnh khắc trường đao bên hông xuất ra một đạo thập tự đao quang, lập tức tất cả các đạo kiếm ảnh bị phản ngược về mọi hướng, mỗi đạo kiếm quang là một người ngã xuống.

Lam Ảnh dựng trường đao lên, chăm chú nhìn Liễu Dật, tịnh không nói gì.

Lúc này thủ lĩnh chính, ma lương đạo cùng các nhân vật cấp hộ pháp, trưởng lão người chết đã chết, kẻ chạy đã chạy, trong chiến dịch này tam giới đã không còn cái gọi là liên minh giữa Nhân gian chính đạo và Âm chi ma đạo. Thấy Lam Ảnh, Liễu Dật đối chiến, những người sống sót không còn ham muốn đoạt được Thiên Chi Chương nữa, máu tươi và thi thể ngập đất chỉ ra rằng họ đã trả một cái giá quá đắt.

Họ nhanh chóng thoát li vòng chiến, không ai dám quay đầu lại, họ biết rằng lưu lại Phong Đô Quỷ Thành này chỉ một con đường chết, bao nhiêu máu tươi, bao nhiêu thi thể đã cảnh cáo họ như vậy, chỉ

trong chớp mắt, nhai đạo trong Phong Đô Quỷ Thành trở lại yên tĩnh.

Lang Vương cùng Bạch Hồ đã rời khỏi vòng chiến, đứng ngoài xa 6 trượng sau lưng Liễu Dật, thình không vẫn đỏ bầm như máu, lãnh phong vẫn thổi qua thân thể họ, nhai đạo không hề tịch mịch bởi còn có vô số thi thể bầu bạn, máu tươi thành sông thuật lại những vô tri, bi ai của người đời.

Hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe lên: “Được, hôm nay ta phải giết người để Cát Lợi Nhi quay lại bên ta.”

Thấy Liễu Dật nói thế, Lam Ảnh vẫn nắm chặt cán đao bằng song thủ, bật cười vang dội, tiếng cười sắc mùi cuồng vọng, quái dị. Y nhìn Liễu Dật, nói tiếp: “Người định kể chuyện cười à? Chả lẽ

người là kẻ ngốc như vậy? Suy nghĩ lại xem có đúng không? Chả lẽ người giết ta thì Cát Lợi Nhi sẽ yêu thương người?”

Một câu thôi, đã kéo chàng khỏi ngọn lửa đổ kị, đúng vậy, giết chết y, Cát Lợi Nhi sẽ càng hận chàng, trong lòng nàng kẻ y mới là thư sinh chân chính.

Hồi lâu, chàng vẫn không nói một lời, chỉ cảm thấy có nói gì cũng nhạt nhẽo, vô lực, lần đầu tiên chàng cảm nhận được nỗi bi ai khi chân thật phải đối mặt với giả dối.

Lúc đó, Bạch Hồ đứng sau lưng Liễu Dật tựa hồ đã minh bạch mọi chuyện, giận dữ đến nỗi không kiềm chế nổi: “Con mẹ người âm hiểm tiểu nhân, lại đánh rắm ở đây, giấy không bao giờ gói được lửa, sẽ đến một ngày, thân phận giả

hiệu này của người bị phơi bày.”

Tiếng cười của Lam Ảnh càng cuồng ngạo, vang vọng: “Vậy ư? Có một ngày? Là ngày nào, người bằng vào đâu mà bóc trần ta, các người nhìn cho rõ kẻ trước mặt mình đi, y có điểm nào giống thư sinh, giống với người của mười năm trước? Trên thân y thấm đẫm máu tươi, kiếm của y giết chết vô số vong hồn, y đâu còn là người, là ma? Ai mà tin được? Ha ha, ha ha, các người lại định kể chuyện cười chắc? Thật sự buồn cười, không ai tin đâu.”

Không hiểu Liễu Dật nghĩ gì, trong khoảnh khắc chàng thấy lòng mình trống rỗng, y nói không sai, giờ chàng hoàn toàn biến thành người khác, nếu muốn Cát Lợi Nhi rời khỏi Lam Ảnh quay về

bên chàng, còn khó hơn lên trời.

Vào lúc đó, Lam Ảnh thốt: “Các vị, Lam mỗ cáo từ, nếu có chuyện cứ đến Thiên Cực Tinh Cung, Lam mỗ sẽ phụng bồi.” Nói đoạn tế khởi trường đao, lần vào trời đêm, hướng thẳng về Thiên Cực Tinh Cung nơi Liên Hoa Trấn.

Lam Ảnh cũng có ý riêng, y không việc gì phải cùng Liễu Dật đánh đấm, giờ trong tay y đã có Thiên Chi Chương nên không thể mạo hiểm được, cần nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi, mọi chuyện đằng sau đều dễ nói, có Thiên Chi Chương lại diệt trừ được chính đạo, tới đây y sẽ làm gì? Thân ảnh y biến mất nhưng từ trên bầu trời đêm đỏ bầm như máu vẫn vẳng lại những tiếng cười cuồng vọng.

Liễu Dật nhẹ nhàng tra kiếm vào bao, bây giờ chàng hết sức bình tĩnh, nhìn những thi thể, máu tươi trên mặt đất, chàng thỉnh thoảng cười vang, tiếng cười ngập nổi bi thương, tuyệt vọng.

Chàng đã làm xong, phé đi thủ lĩnh Ma tộc, diệt hết tứ đại môn phái, biến những thế lực tàn dư thành vụn bột xương trắng nhưng trong lòng chàng tuyệt không vui chút nào, không có thành công, thậm chí cả khoái cảm của việc phục thù cũng không có nốt, trong số mệnh của chàng, tất cả mọi chuyện đều không thể sánh với việc được sánh vai cùng với người yêu thương, nhìn hồng vân dần tan đi trên bầu trời đầy sao, chàng thét lớn: “Ai chống lại ta...”

Âm thanh vang vọng khắp thiên địa,

mang theo bi thương, phần nộ, rớt cuộc
Ma giới cũng có được quy mô sơ bộ, tại
Nhân gian giới thống nhất Ma tộc, nhưng
lòng chàng không có chút vui vẻ nào,
giang sơn, mỹ nhân ư? Với chàng mà nói,
trong lòng chỉ vương chút quyến luyến
mà thôi.

Ba người Liễu Dật, Lang Vương,
Bạch Hồ té khởi phi kiếm, nhanh chóng
quay về Vĩnh Hằng Chi Thành nơi đỉnh
Thiên Sơn. Liễu Dật còn một chuyện
quan trọng cần giải quyết, Cứu U Ma
Thần chưa thả Thất Nguyệt, vừa bay giữa
trời sao chàng vừa nói với Lang Vương:
“Lão sư, chuyện đem thể lực còn lại của
tứ đại môn phái nhập vào Vĩnh Hằng Chi
Thành, xin phiền ông vậy.”

“Vâng”, Lang Vương đáp.

Thân ảnh ba người vừa rời xa, thanh âm lẫn vào trời đêm, một thiếu niên đã ngồi trên đỉnh gian phòng trong Phong Đô Quỷ Thành, chính là Tô Thiếu. Gã hỏi Cửu U Ma Thần: “Chẳng lẽ muốn thống nhất thiên hạ phải giết nhiều người như thế?”

“Nếu không giết hết những kẻ phản kháng, làm sao thống nhất được.” Cửu U Ma Thần hồi đáp.

Tô Thiếu lắc đầu một cách dứt khoát: “Nếu phải giết nhiều người thế, ta thà không làm thiên hạ đệ nhất, không thống nhất thiên hạ.”

Cửu U Ma Thần tiếp tục: “Những kẻ đó có phải do ngươi giết đâu, do Ma giới và Minh giới giết.”

“Con mẹ ngươi đã hòa quyền với ta,

họ tuy không do ta giết nhưng chẳng phải họ chết là do chủ ý của người à? Đám người này còn có gia đình, lại có thê tử, hài tử, chả lẽ vì muốn thống nhất thiên hạ, người lại có quyền lấy đi sinh mệnh họ?”

Cửu U Ma Thần bật cười: “Muốn thành đại sự không câu chấp tiểu tiết, mới chết có vài người người đã đau lòng như thế còn nói gì đến chuyện sau này thống nhất thiên hạ.”

Tô Thiều vỗ tay xuống căn phòng, tức giận: “Con mẹ người lại giáo huấn ta, ta không thềm dính vào nữa, không làm nữa, để xem sau này, con mẹ người đem thân thể ta tác oai tác phúc cái gì.”

Cửu U Ma Thần nghe qua, nói tiếp: “Không làm? Giờ mọi chuyện đã thành

một nửa rồi, chẳng lẽ lại khiến bao nhiêu tâm huyết lúc trước bị lãng phí? Nghĩ đi, không lâu nữa đâu người sẽ thành bậc vương giả chân chính của cả thiên địa, rồi thì người muốn gì được nấy, hình như người không yêu cô nương đó nữa? Người muốn bị người ta chửi rửa sau lưng ư?”

Dường như lời Cửu U Ma Thần đã chạm đến nỗi đau của Tô Thiệu, gã không thèm quan tâm đến chuyện gì nhưng lại không thể không quan tâm đến khuôn mặt tươi cười khả ái đó, điều trá nhưng luôn luôn khả ái, không biết từ khi nào gã đã bắt đầu yêu nữ tử đó, không biết mình thích nàng ta ở điểm nào, càng không biết tình yêu này sâu sắc đến đâu, chỉ là...mỗi lần khuôn mặt tươi cười đó

hiện hữu trong óc, gã lại có cảm giác hạnh phúc không thể nói thành lời.

Tô Thiều trầm xuống một chút nhưng hiểu ngay, nói tiếp: “Người thấy Cát Lợi Nhi sẽ nghe lời người ư?”

Cửu U Ma Thần trả lời bằng giọng rề rề thần bí: “Nghe chứ, nhất định nghe, ta hiểu rất rõ nhược điểm của nhân loại, ngay cả Chân ma còn từng bị ta thuyết phục, hà huống Cát Lợi Nhi.”

“Người cho nàng ta thuốc gì? Vì sao không trực tiếp giết chết luôn Ma giới chi chủ?” Tô Thiều lại hỏi.

“Nếu trực tiếp giết chết Liễu Dật bây giờ thì màn kịch này còn gì hay ho, chí ít hẳn còn hữu dụng với chúng ta nên hiện giờ không thể chết được.” Cửu U Ma Thần giải thích.

Cùng lúc, vũng máu trên nhai đao từ từ xoáy tròn, từ trong vòng xoáy xuất hiện một vòng tròn đen ngòm, trên bàn hắc quang không ngừng lưu động, một vật thể gần như trong suốt từ trong luồng quang hoa lơ lửng bay lên, dưới ánh trắng khiết bạch nên có thể nhìn rõ: đó chính là tử thần, thủ lĩnh của Quỷ tộc.

Âm thanh của Cửu U Ma Thần từ trong thân thể Tô Thiệu truyền ra: “Chuyện đó làm ăn thế nào rồi?”

Tử thần giơ cao lưỡi liềm đao, quỳ xuống thưa: “Bẩm Ma thần, mọi sự đều theo kế hoạch hành sự, chúng tôi đã phóng thích Thất Nguyệt, đồng thời giam Cát Lợi Nhi tại gian phòng của nàng ta, Thất Nguyệt đương nhiên sẽ báo với Liễu Dật chuyện Cát Lợi Nhi bị bắt.”

Cửu U Ma Thần gật đầu: “Ừ, tốt lắm.”

Hắn thoáng dừng lại rồi tiếp tục: “Giờ ngươi quay về, sau 12 thời thần nữa thì phóng thích Lam Nhận, ừ...đợi đã, không cần cho Cát Lợi Nhi xuất hiện trước mặt Lam Nhận, rồi, cứ thế đi, ngoài ra khi Liễu Dật đến cứu Cát Lợi Nhi, chúng ta cứ nhắm mắt giả mù, mặc cho hắn cứu được nàng ta.”

Tử thần gật đầu: “Vâng.”

Cửu U Ma Thần vẫy tay: “Lui đi.”

Tử thần vâng lời thoái lui, rồi biến mất vào trong luồng quang hoa.

“Cứ thế này có ổn không?” Tô Thiếu hỏi.

Cửu U Ma Thần nói: “Yên tâm đi, tất cả đều theo đúng kế hoạch, con đường

Liễu Dật thành ma đã bắt đầu, sẽ có một ngày hắn là át chủ bài cho ta đối phó với Thần giới, ha ha.” Liền đó, bên tai Tô Thiều văng lên tiếng cuồng tiếu của Ma thần.

Vĩnh viễn âm mưu nào cũng đều đáng sợ, điều đáng sợ nhất lại là kẻ vạch ra âm mưu đó, có lẽ những kẻ này có thể coi là người thao túng vận mệnh...

Trên đỉnh Thiên Sơn, Ma giới Vĩnh Hằng Chi Thành.

Nếu thay một bộ y phục sạch sẽ, tất không còn thấy được dấu máu, đem kiểm mài cho sáng bóng, tất không còn ngửi được mùi tinh huyết, nhưng trong kí ức thì những thứ đó không thể mài sạch được.

Liễu Dật ngồi trên thạch y, đại diện lúc này thật yên tĩnh, đã thống nhất thành công Ma tộc, định nghĩa lại Ma giới nên mọi người đang uống rượu chúc mừng bên ngoài, chàng một mình ở lại trong phòng, đầu óc đang hỗn loạn, mỗi một câu của Lam Ảnh như vết dao khắc vào lòng chàng, chẳng lẽ thực sự Cát Lợi Nhi vĩnh viễn không thể khôi phục được kí ức của Thiên nữ?

Đúng lúc đó, Lang Vương từ cửa hông đại điện bước vào: “Ma chủ, có tâm sự sao?”

Chàng nghe Lang Vương hỏi song không biết nói sao, trong lúc hấp tấp bèn tùy tiện tìm một lý do để lấp liếm: “Ta đang đợi Thất Nguyệt, Cửu U Ma Thần đã đáp ứng sẽ thả Thất Nguyệt sau vụ Ma

tộc.”

“Ma chủ, không nên tự mình lừa mình, trong mắt ngài rõ ràng là bất an, tuyệt vọng, lại cả thần sắc ưu phiền, thần thấy Ma chủ đang nghĩ đến Cát Lợi Nhi.”
Lang Vương lắc đầu.

“Im miệng.” Bị nói đúng tâm sự, cơn giận của Liễu Dật không hiểu sao lại bộc lộ, rồi lộ vẻ ăn năn: “Không đúng rồi, lão sư, ta thất lễ quá.”

Lang Vương chỉ đành lắc đầu: “Ma chủ, có câu này ngài và thần đều không thích nghe: chúng ta đều là nam nhân, đầu đội trời, chân đạp đất, trong trời đất này không có gì chúng ta không thể đối diện, mười năm trước ngài chỉ là một thư sinh nhưng mang biết bao nhiệt huyết, luôn vì Nhân gian thương sinh mà lo

nghe, thần chỉ muốn nói rằng không có gì chúng ta không dám đối diện, đau thương nào chúng ta đều đã trải nghiệm...”

Liễu Dật dường như trăn trở mà không đi đến kết luận nào, chỉ lắc đầu: “Vô ích thôi, những trải nghiệm ấy có nhiều đến đâu cũng vô ích, vì sao người yêu nhau lại không thể cùng nhau?”

Lang Vương phủ định ngay: “Không, người hữu tình tất sẽ được cùng nhau, chỉ là quá trình đó khiến người ta đau lòng.”

“Lão sư, đừng nói đến chuyện người hữu tình sẽ thành quyến thuộc nữa.” Liễu Dật lắc đầu, cắt ngang.

Lang Vương không trả lời, nói tiếp: “Ma chủ, ngài có nhớ lúc ở Phong Đô Quỷ Thành thần từng nói một câu không?”

Liễu Dật mời: “Lão sư, xin nói đi.”

Lang Vương đáp: “Bí mật thiên ngoại thiên.”

Liễu Dật lắng nghe, đúng vậy, Lang Vương thật sự có nói, lúc đó vì Thiên Chi Chương xuất hiện mà bị cắt ngang, giờ nói đến lại khiến chàng hiếu kì, thiên ngoại thiên có bí mật gì nhỉ? Lang Vương đề cập đến thiên ngoại thiên nhất định phải có quan hệ nào đó với chàng, bèn đứng dậy, hỏi ngay: “Lão sư, xin hãy kể.”

“Từ cổ đã lưu truyền một câu rằng ‘trời có chín tầng, ngoài trời còn có trời’, không có gió làm sao sóng nổi được, chỉ là...bí mật này được gìn giữ đặc biệt cẩn thận, vì vậy thiên ngoại thiên lại là một tầng biểu đạt khác, hàm

nghĩa chân chính đã bị người đời chôn vùi.”

Liễu Dật nói: “Chẳng lẽ...ngoài trời thật sự còn có trời, còn có một thế giới khác?”

“Chuyện đó là thật...” Lang Vương đáp lời, đoạn ngừng đầu, tựa hồ hồi tưởng chuyện gì đó.

“Chuyện này xảy ra lâu lắm rồi, từ lúc Bàn Cổ tỉnh lại lần đầu, còn chưa sinh ra tâm ma, Đại trí giả định nghĩa thế giới thành từng phần, phân biệt ra Thần giới, Nhân giới và Tu la quỷ giới. Lúc Bàn Cổ tỉnh giấc thì lại xuất hiện một sinh mệnh khác, là Minh Vương của Minh giới hiện tại, Minh Vương sáng tạo ra Minh giới, Đại trí giả bèn đem Minh giới nhập vào trong tứ giới, do đó thế

giới chân chính phân chia thành Thần giới, Nhân giới, Tu la quỷ giới cùng Minh giới.”

Liễu Dật tựa hồ không hiểu, bèn hỏi: “Nhưng tam giới của chúng ta vì sao lại là...Ma, Tiên, Nhân?”

Lang Vương tiếp tục: “Đó là bí mật mà Bàn Cổ một mực gìn giữ, Thần giới trực tiếp quản thúc quyền lợi của Nhân gian giới, sau khi Bàn Cổ sáng tạo ra chúng tôi, tại Nhân giới, ông ta đã tạo ra tam giới, có thể nói, tam giới này thuộc về Nhân gian.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 178: Mộng Ưc Thập Niên, Giản Đan Ái ...

“Nói như vậy...tam giới lục đạo của chúng ta đều do Bàn Cổ kiến lập tại Nhân gian ư?” Liễu Dật hỏi.

“Đúng thế, cho đến bảy ngàn năm trước Niết nhân xuất hiện, tam giới, lục đạo hình thành còn tứ giới chân chính mất đi, từ đó Nhân gian phân chia thành Ma giới, Tiên giới, Nhân giới. Nhưng những người này không biết rằng họ vốn thuộc về Nhân gian, do Bàn Cổ tạo ra và cải biến vận mệnh.” Lang Vương kể tiếp.

“Không lạ là Cửu U Ma Thần và Lam Ảnh tu vi lại cao đến thế.” Liễu Dật nói.

“Đúng vậy, trong lúc phân chia, sức mạnh của Nhân giới thấp nhất, tiếp đó

đền Tu la quý giới cùng Minh giới, còn Thần giới mạnh hơn cả, chỉ là...Niết nhân của bảy ngàn năm trước là một ngoại ý, có lẽ thực sự tồn tại đệ ngũ giới: Ma giới.” Lang Vương nói.

“Nói như vậy, phân chia theo sức mạnh, Nhân giới kém nhất?” Liễu Dật hỏi.

“Đúng vậy, Ma giới chúng ta thực sự không thuộc về Nhân gian, chúng ta hoàn toàn có năng lực trở thành chủ nhân của không gian đệ ngũ giới.” Lang Vương đáp.

Liễu Dật chấm dứt nói chuyện, lại ngồi xuống, chàng mãi suy xét một vấn đề, đó là...Thần giới cùng Minh giới là như thế nào? Tu la quý giới ở tại Nhân gian, Quý tộc chỉ là một phân chi, xem ra

địch nhân ở Thần giới và Minh giới mới thật sự đáng sợ.”

Tòa điện vừa yên tĩnh trở lại, một đạo nhân ảnh lướt tới thật nhanh, là một thân ảnh đen tuyền, Liễu Dật ngẩng đầu lên nhìn, là Thất Nguyệt, tưởng tượng của chàng từ trong hư ảo trở về hiện thực, lập tức đứng dậy: “Cô về rồi.” Vốn có rất nhiều điều để nói nhưng khi Thất Nguyệt xuất hiện trước mặt, chàng lại phát hiện ra không biết nên bắt đầu từ đâu, do đó chỉ khơi khơi nói mỗi một câu.

Thất Nguyệt vẫn vận kinh trang bó sát người, lúc này sắc mặt nàng hơi nhợt nhạt, nghe Liễu Dật nói, nàng không đáp, ngược lại nói luôn: “Thư sinh, muội thấy Cát Lợi Nhi bị bọn họ bắt đi.”

Liễu Dật biến sắc: “Sao?” Chàng nghe rất rõ lời Thất Nguyệt, chẳng qua chàng không muốn tin mà chỉ muốn nàng xác nhận lại để chứng minh mình không nghe nhầm.

Thất Nguyệt nói: “Lúc thả muội ra, muội nhìn thấy Cát Lợi Nhi bị đám quái vật đó bắt.”

Liễu Dật lập tức quay người, nói: “Lão sư, ở đây nhờ cậy vào ông, tôi phải đi cứu Cát Lợi Nhi ra.”

Lang Vương vội vàng lắc đầu: “Đừng đi, Ma chủ hãy nghĩ lại, Cứu U Ma Thần làm việc gì cũng không hề đơn giản, thần thấy lần này bắt Cát Lợi Nhi nhất định có mục đích chi đó, mong Ma chủ đừng quá nóng vội, mọi việc cứ đợi đã rồi hẵng nói.”

Liễu Dật lắc đầu: “Không được, lão sư, không có Cát Lợi Nhi, ta không nghĩ được gì, cứ cho đây là âm mưu của Cửu U Ma Thần ta cũng phải đi, kể cả đó là vực sâu vạn kiếp ta cũng phải nhảy qua.”

Không thấy Lang Vương hồi đáp, Liễu Dật trực tiếp tế khởi Bi Mộng Kiếm trong tay, một dải bóng đen kéo theo một trận kinh phong, bay thẳng ra bên ngoài, dần dần lẫn mất trong làn tuyết trắng.

Lang Vương nhìn theo thân ảnh Liễu Dật, lắc đầu: “Ài...nghiệt duyên.”

Thất Nguyệt hỏi: “Lang đại ca, huynh không thấy thư sinh ngốc lắm sao?”

Lang Vương thấy thân tình ngây ngẩn của Thất Nguyệt, lắc đầu: “Si nam oán nữ, có ai mà không ngốc đâu.”

Lại nói đến Liễu Dật đang lao nhanh

về phía trước, nhưng đột nhiên một vấn đề xuất hiện trong đầu chàng, tốc độ dần chậm lại, do quá vội nên chàng quên không hỏi Thất Nguyệt rằng Cát Lợi Nhi bị giam ở chỗ nào, địa phương đó ở đâu?

Còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên từ sau lưng vang lên âm thanh xé không khí với tốc độ nhanh, với tư thế của chàng, thấy được một thân ảnh đen tuyền đang bay đến, thân ảnh này quá đỗi quen thuộc, trong lòng chàng thoáng gọn niềm vui, biết đó là Thất Nguyệt.

Khi người đó bay đến, chàng xác định được chính là Thất Nguyệt, nàng nhìn vào mắt chàng, nói: “Xem ra tâm huynh đã loạn hết rồi, muội chưa kịp nói Cát Lợi Nhi ở đâu mà huynh đã vội đi ngay.” Từng lời đều ẩn ước u oán lẫn

một phần quan tâm.

Liều Dật không biết nên nói gì, đành cười trừ. Thất Nguyệt thu Vũ Nguyệt Kiếm lại, nhảy lên trên Bì Mộng Kiếm, song thủ đặt lên vai chàng: “Ồ Phiêu tuyết Hoa Hải, đến đó rồi muội sẽ nói phương hướng, ở đây nói không tiện.”

Liều Dật hỏi: “Cô muốn đi ư?”

“Muội có đi thì có gì nguy hiểm, ít nhất muội cũng biết Cát Lợi Nhi ở đâu, tốt nhất không động đến đám quái vật đó, xem ra chúng rất lợi hại.” Thất Nguyệt đáp.

Liều Dật gật gù, đúng vậy, hôm nay Lang Vương đã nói rằng Quỷ tộc là phân chi thuộc Tu la quỷ giới nên có thể tượng trưng được tu vi của thủ lĩnh Quỷ tộc, nếu muốn cứu Cát Lợi Nhi mà không gây

ra chuyện gì âm ỉ, tốt nhất là không nên kinh động đến họ, giờ Thất Nguyệt biết Cát Lợi Nhi ở đâu, chỉ cần hai người cẩn thận, sẽ không có vấn đề gì.

Chàng không nghĩ nữa, dùng chân nguyên mãnh liệt trong tâm pháp tối cao thôi động Bi Mộng Kiếm, hào quang bốn màu lưu lại một dải lướt thướt trên không trung, rất nhanh chóng, hai người đã bay khỏi phạm vi Thiên Sơn, phi hành về hướng miền đất khô héo Phiêu tuyết Hoa Hải.

Hai người phi hành mà không màng đến tốc độ, thời gian, khi mặt trời mọc lên từ phương đông, họ tới được Phiêu tuyết Hoa Hải, ở đó Liễu Dật có thể nhìn thấy Thiên Cực Tinh Cung, chàng hạ xuống nhưng không nhìn ngắm mà nhanh

nhện đi theo hướng Thất Nguyệt đã chỉ.

Thất Nguyệt đi trước vừa dẫn đường vừa nói: “Địa phương quỷ quái đó không cách xa Thiên Cực Tinh Cung, thực sự không biết Liễu Dật giả hiệu chiếu cố Cát Lợi Nhi thế nào, lần này cứu nàng về nhất định phải chiếu cố cho tốt, đem mọi việc nói cho rõ ràng, không để nàng quay về bên hấn nữa.”

Liễu Dật không biết nói sao, chàng không hiểu vì cớ gì mà nha đầu ngốc này lại quan tâm đến an nguy của Cát Lợi Nhi như thế, đành mở miệng: “Đa tạ cô.”

Thất Nguyệt dừng lại một chốc, quay đầu nhìn chàng, cười nói: “Đa tạ muội cái gì, nếu huynh thực sự muốn đa tạ muội thì mỗi ngày huynh cười nhiều vào là muội vui rồi.” Nói đoạn nàng lẳng

lặng đi trước dẫn đường.

Thấy nàng nói vậy, trong thoáng chốc, chàng đột nhiên ngậy ra, từng ấy thời gian trôi đi, nàng khiến chàng biết bao cảm động như vậy, chàng có thể nói gì, làm gì đây? Vô số lần chàng tự hỏi, chàng vẫn không hiểu...

Chàng tiếp tục đi theo Thất Nguyệt, hướng về nơi Quỷ tộc tụ tập: Tử vong chi ốc.

Rất nhanh, hai người đến bãi đất rộng lớn, nơi đây âm ám, hoang lương, đâu đâu cũng bốc lên vẻ quỷ dị, chàng cùng Thất Nguyệt ẩn mình sau một góc cây, dùng truyền âm thuật giao đàm.

Thấy căn nhà cũ, chàng hỏi: “Cát Lợi Nhi bị giam ở trong gian nhà nát kia?”

Thất Nguyệt gật đầu nhưng ánh mắt

lộ vẻ nghi hoặc: “Ở đây dường như có gì đó không ổn, lúc muối được thả ra, nơi cửa ốc có rất nhiều u hồn canh gác, hiện tại sao lại không có?”

“Cũng có vài ba u hồn nhưng hình như yên tĩnh thái quá.” Liễu Dật nói xong nhặt một khối đá trên mặt đất ném nào giữa bãi đất. Khối đá đập xuống phát ra tiếng vọng liên hồi rồi tất cả lại trở lại yên tĩnh.

Chàng lên tiếng: “Xem chừng không có nguy hiểm, chúng ta tiến vào.”

Thất Nguyệt gật đầu, hai người đề khởi chân lực, nhanh chóng đi động về phía quỹ ốc, nếu bên ngoài hôn ám thì bên trong lại tối mò, mọi thứ bày biện ở đây đều tan hoang, không hề có ánh đèn, nơi hành lang đen tối ngẫu nhiên có thể

nhìn được mạng nhện la liệt trên góc tường.

Thất Nguyệt dẫn đường, thốt lên: “Bên này.”

Liên tục quanh co mấy lần, hai người đến tầng lầu thứ hai, vừa tiến vào, Thất Nguyệt liền dừng lại, hai người nấp vào góc tường, nàng truyền âm nói với Liễu Dật: “Nhìn kìa, gian đầu tiên chính là phòng giam Cát Lợi Nhi.”

Chàng nhìn về gian phòng phía trước, nơi cửa có hai thủ vệ mặc khôi giáp tả tơi đứng canh, không thể nhìn được bên trong khôi giáp có gì, chỉ cảm thấy bộ khôi giáp do họ tự làm, nhìn kĩ có thể phân biệt được cánh tay cơ hồ trong suốt đang cầm một lưỡi loan đao.

Khí tùy tâm khởi, Lan Nhĩ Phi Na

Thanh Tâm Pháp nháy mắt đã đề thăng lên tầng thứ 13, chân nguyên mãnh liệt quán thấu, Liễu Dật phát tay phải, Bi Mộng Kiếm phát ra lam quang, quang mang khuếch tán thì một con thần long màu lam xuất hiện, là Long Trạch.

Chàng cân nhắc thấy nếu triệu hoán Long Viêm có thể đốt sạch mọi thứ ở đây nhưng khẳng định sau đó sẽ gặp không ít phiền phức.

Thân thể Long Trạch cuộn lại, uốn lượn rồi lao bổ về phía hai thủ vệ, âm thanh “chang chang” do đao rơi xuống đất phát ra, hai gã xuống, Long Trạch đã thanh toán nhanh gọn cả hai. Tay phải Liễu Dật phát lên, Long Trạch lại hóa thành Bi Mộng Kiếm bay về tay chàng.

Chàng cất mình hướng về phòng

giam, vung kiếm chặt đứt cánh cửa thép, cùng lúc tiếng Thất Nguyệt vọng vào: “Cẩn thận, muội cứ cảm thấy có gì đó kì kì, hình như quá ư đơn giản.”

Chàng hơi chân chừ nhưng vẫn vung kiếm, một đạo hồng quang lấp lánh, liền đó cánh cửa phòng giam bị chặt đứt, chàng tung chân đá văng rồi tiến vào.

Gian phòng nhỏ rộng chừng một trượng, dài ba trượng, chung quanh lở lói, vừa vào ánh nhìn của Liễu Dật đã gặp ngay thân ảnh Cát Lợi Nhi. Trên bức tường đằng trước, song thủ của nàng bị một sợi dây xích không rõ làm bằng chất liệu gì trói chặt, chàng không nhìn thấy sắc mặt nàng, dường như nàng đã quá hư nhược.

Không nghĩ ngợi gì, chàng tuốt

trường kiếm khỏi vỏ, động tác chuẩn xác vô cùng chặt dứt ngay hai sợi dây xích, tay phải dịu dàng ôm lấy eo Cát Lợi Nhi, cài kiếm vào hông rồi nhìn vào sắc mặt nàng, vẫn yêu kiều, khả ái, nhợt nhạt, vô lực, hai mắt nhắm chặt, tựa hồ đang trong giấc mộng.

Chớp mắt, chàng không biết nên làm gì, dường như cõi đời này không còn thời gian nữa mà chỉ còn hiện tại, chỉ còn khoảnh khắc vĩnh hằng này, chàng ngấm nhìn khuôn mặt quen thuộc vẫn hiện lên trong giấc mộng hàng đêm.

Thất Nguyệt vừa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài vừa giục giã: “Ồ, ngọc tử, làm gì đây? Không nhìn nữa, trước hết rời khỏi đây đã, về đến Vĩnh Hằng Chi Thành có vô khối thời gian nhìn ngấm.”

Liễu Dật lập tức tỉnh lại: “Được rồi, ta quên mất đây là địa bàn của Quỷ tộc, không biết vì sao cứu Cát Lợi Nhi lại đơn giản đến vậy nhưng nếu kinh động đến Quỷ tộc khẳng định mọi chuyện sẽ không đơn giản tí nào.”

Chàng dùng hai tay ôm lấy Cát Lợi Nhi, thốt lên: “Đi.”

Nói ra thật kì quái, nơi đó thật sự giống như quỷ ốc nhưng lại không có lấy một nửa bóng quỷ, trừ hai u hồn canh gác ngoài gian phòng giam Cát Lợi Nhi, hai người không gặp bất cứ quỷ ảnh nào. Tuy sự tình có phần đơn giản khiến người ta không khỏi phân vân nhưng một khi đã cứu được Cát Lợi Nhi, chàng phải đi ngay.

Liễu Dật cùng Thất Nguyệt đi khỏi,

có hai kẻ bước ra từ trong vùng âm u của Tử vong chi ốc, chính là Cửu U Ma Thần đang khổng chế thân thể Tô Thiếu, thấy bóng hai người vừa rời đi, Ma Thần ha hả cười lên điên cuồng.

Trên đỉnh Thiên Sơn, Vĩnh Hằng Chi Thành.

Liễu Dật lúc này đang ngồi trong một gian phòng trần thiết hết sức bình thường, Cát Lợi Nhi vẫn chưa tỉnh lại, đang nằm trên chiếc giường cạnh đó, chàng đang đợi nàng tỉnh lại, chàng muốn lúc tỉnh lại, người đầu tiên nàng thấy là chàng.

Bên ngoài, Lang Vương cùng Thất Nguyệt đang đàm luận về chuyến đi Tử vong chi ốc.

Vẻ mặt Lang Vương tựa như đang suy

tư, sắc mặt ngưng trọng, nhìn Thất Nguyệt rồi tiếp tục truy vấn: “Cô nói xem, các người đi đến Tử vong chi ốc, tịnh không gặp trở ngại nào, cứ khơi khơi cứu được Cát Lợi Nhi?”

“Thì thế, tôi cũng thấy kì quái, lúc muội bị bắt, bên ngoài tử ốc có không biết bao nhiêu là u hồn, bọn chúng xem ra đều đáng sợ, những u hồn bên trong tu vi lại càng cao, có cả Quỷ tộc thủ lĩnh, lần này chúng tôi đến lại khác hẳn, dường như đó là một gian nhà không, chỉ có mỗi hai thủ vệ cùng Cát Lợi Nhi.” Thất Nguyệt gật đầu đáp lời.

Lang Vương tiếp tục: “Thật kì quái, Cửu U Ma Thần chắc không lơ đãng như thế, chuyện này nhìn thì đơn giản, tôi thấy....bên trong khẳng định có âm mưu

của Cửu U Ma Thần, nhưng âm mưu đó là gì?”

Thất Nguyệt đồng tình: “Đúng vậy, mọi người cũng thấy quá đơn giản, bên trong nhất định có âm mưu.”

Vào lúc đó, từ trong phòng vắng ra âm thanh, Thất Nguyệt và Lang Vương tự nhiên biết rằng Cát Lợi Nhi đã tỉnh, hơn nữa Liễu Dật không nói năng gì, hai người chỉ đứng ngoài chứ không vào.

Liễu Dật nhìn Cát Lợi Nhi, cười nói: “Cát nhi, nàng tỉnh rồi.”

Cát Lợi Nhi lắc lắc đầu, tựa như vẫn còn hôn mê, quan sát nam nhân tóc trắng ở trước mặt rồi hỏi: “Đây là đâu?”

Liễu Dật đáp: “Đây là Vĩnh Hằng Chi Thành, là nhà của chúng ta.”

Cát Lợi Nhi chăm chú nhìn chàng,

lắc đầu, trong mắt có vẻ nghi vấn: “Nhà của chúng ta?”. Câu hỏi này khiến lòng chàng đau đớn, không biết phải nói sao, vì chàng không phải là thư sinh trong lòng nàng.

“Ta không biết phải giải thích chuyện này thế nào, nàng có thể bớt chút thời gian để ta nói rõ ngọn nguồn không? Ta chỉ muốn chứng minh rằng ta là Liễu Dật thật sự, người ở cạnh nàng là giả danh, y không phải là Liễu Dật.” Chàng hiểu có nói thế nào chắc nàng cũng không tin nhưng chàng chỉ muốn có một cơ hội để nói rõ ràng mọi việc.

Hai mắt Cát Lợi Nhi giống như muốn nhìn thấu con người đứng trước mặt: “Người muốn nói gì?”

Liễu Dật dường như còn hơi chần

chừ, chàng muốn nói nhưng không biết phải nói từ điểm nào, nhìn vào mắt Cát Lợi Nhi, chàng lắc đầu, đứng dậy: “Đúng vậy, nhiều chuyện lắm, ta không biết phải kể từ đâu, chỗ nào nên kể?”

“Mười năm trước, chúng ta gặp nhau tại bãi cỏ xanh, cùng ngắm trăng tại Nguyệt Thương Sơn, cùng thệ hải minh sơn tại thế giới của Cát nhi, cùng ước định đi đến chân trời góc biển, ngắm phong cảnh tại Phiêu tuyết Hoa Hải, chúng ta từng bồi hồi đứng bên bờ sinh mệnh, phân li bởi vận mệnh khó cưỡng. Tất cả đều là thiên ý trêu người, chiều tối hôm đó toàn gia Liễu phủ hơn ngàn mạng người đều xuống hoàng tuyền, rồi trong đêm mưa ta trơ mắt nhìn người yêu chết tại ngôi đình đó, chỉ trong một đêm,

thế giới của ta đã thành tuyệt vọng, nỗi nhớ Cát nhi khiến tóc ta bạc trắng chỉ sau một đêm, bên thi thể phụ thân, ta ôm Cát nhi để chúng ta thành thân.”

“Mười năm sau, vì cừu hận, vì Cát nhi, ta nhập ma đạo, chỉ muốn đòi lại công bằng nhưng ông trời lại trêu cợt ta, Cát nhi không chết, nàng chỉ sa vào vòng tay kẻ khác có dung mạo giống với ta của mười năm trước, còn ta đã thay đổi, biến thành một ma đầu sát nhân, bị đánh gục trọn đời trọn kiếp...”

Liễu Dật không nói tiếp, chàng biết nói gì, vì có nói nàng cũng đều không tin, từng mảnh kí ức chỉ là lời trần thuật của chàng, kí ức đó Cát Lợi Nhi từng muốn chàng quên đi, nhưng...chàng không thể.

Căn phòng lại chìm vào yên tĩnh,

chàng không biết nói gì, nói thế nào, kí ức đâu có giản đơn như vậy, tuyệt vọng đã biến kí ức của chàng thành giản đơn.

Giọng nói của Cát Lợi Nhi lại cất lên: “Người còn nhớ lần đầu tiên ta nấu cho người canh gì không?”

Chỉ một câu đơn giản, Liễu Dật đáp: “Nhớ chứ, là canh nấm, hơn nữa trong bát canh còn có Tình Cổ của Cát Nhi, chỉ là thiên ý trêu người, chúng ta đều đã chết một lần nên Tình Cổ cũng không còn nữa.”

Chàng chỉ thuận miệng trả lời nhưng đột nhiên liên tưởng ngay, Cát Lợi Nhi một mực không tin chàng là Liễu Dật, vì sao hiện giờ lại thành linh hỏi chàng chuyện này? Chàng quay người lại nhìn nàng.

Song nhân Cát Lợi Nhi lúc đó lấp lánh lệ châu, không rõ là vì hồi ức hay là chuyện gì khác.

Liều Dật nhìn vẻ mặt nàng, hỏi: “Nàng sao vậy?”

Cát Lợi Nhi lắc đầu, không đáp, chậm chậm bước xuống giường đến bên Liều Dật, nhìn vào mắt chàng, tay phải dịu dàng duỗi ra, bàn tay yếu kiều hơi run run vuốt ve lên khuôn mặt như được điêu khắc của chàng, nước mắt nhỏ xuống, giọng nói run rẩy: “Thật sự là chàng sao? Thụ sinh?”

Trong khoảnh khắc, Liều Dật cứng đờ người, nàng... thừa nhận chàng? Nàng nhận ra chàng ư?

Ái tình luôn đơn giản nhưng ái tình lỡ lầm lại giống như nổi hận, Liều Dật

sống lại cũng như việc Cát Lợi Nhi lại xuất hiện thể hiện điều gì? Rõ ràng mười năm trước Cát Lợi Nhi đã chết nhưng vì sao còn lại sống đến tận hôm nay, người trước mặt sẽ nhìn nhận Liễu Dật? Tình yêu của họ...liệu còn tiếp tục?

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 179: Tâm Đích Bì Quyện, Toàn Thế Giới ...

Khoảnh khắc đó ngưng lại giữa hai người, ánh nhìn ngưng đọng của họ ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, lúc này trăm mặc vô ngôn chính là sự biểu đạt tốt nhất, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu hi

vọng thoáng chốc đã thành lời ảm chứng cho đến thiên hoang địa lão, quên hết những ưu tư thương nhớ, quên hết những mỏi mệt, phảng phất như mọi thứ đều lấp lánh.

Liễu Dật nhìn vào trong mắt Cát Lợi Nhi, nhẹ nhàng đưa nàng đến ngồi bên bàn và hỏi: “Nàng nhớ ra ta rồi? Nàng biết ta là ai?”

Cát Lợi Nhi chỉ cười nhẹ, gật đầu: “Vâng.”

Tuy câu trả lời của nàng rất đơn giản, chỉ có một từ nhưng khiến trái tim Liễu Dật như được mưa xuân tưới đẫm, sinh mệnh như suối nguồn dần dần tỉnh lại, không còn băng lãnh, không còn tịch mịch, không còn cô độc, cả những chờ đợi trong ngàn năm, tất cả đều được đền

bù.

Chàng ngồi xuống cạnh nàng, hỏi: “Cát Nhi, nói với huynh 10 năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

Cát Lợi Nhi suy nghĩ, nàng hiểu vì sao chàng lại hỏi nàng chuyện 10 năm trước không chết, lại còn sống trên Nhân gian này, theo lý phải hỏi cho đến đâu đến đấy, bèn hỏi ngược: “Huynh còn nhớ lần chúng ta cùng lên núi hái thảo dược cho A Cửu cô nương chăng?”

Chàng gật đầu: “Ừ, đúng vậy, ta còn nhớ.”

“Huynh có nhớ rằng chúng ta đã đào được một cây nấm kì quái?”

Liễu Dật gật đầu: “Đúng vậy.” Nghe Cát Lợi Nhi nói, không hiểu sao chàng cảm thấy lạ lẫm, nàng nói đến cây nấm

đó, giờ hồi tưởng lại khiến chàng bắt đầu thấy hơi kì quái.

“Tất cả đều từ cây nấm đó, trong cây nấm có ẩn tàng một tinh linh tên là Na Lan, tinh linh này nói với thiếp rất nhiều điều nhưng thiếp không nhớ được, sau này chính Na Lan đã cứu thiếp, không chỉ khiến thiếp sống lại mà còn dạy thiếp rất nhiều thứ, chỉ là...thật đáng tiếc, sinh mệnh của tinh linh đã trao cho thiếp nên không thể sống cùng với thiếp được nữa.”

Liễu Dật cứ suy nghĩ, đột nhiên chàng bật cười.

Cát Lợi Nhi thấy dáng vẻ chàng bèn hỏi: “Chàng cười gì vậy?”

“Không, ta chỉ nhớ lại dáng vẻ của nàng ở trên núi hôm đó, ta cứ thấy kì

quái, buồn cười, ta còn nghĩ là nàng có gì đó không ổn, nguyên lai là tinh linh kia tác quái.”

Sắc mặt Cát Lợi Nhi hơi ủ rũ, nàng không nói gì, có lẽ hồi ức đó khiến nàng nhớ đến chuyện không vui, vì nàng nên Na Lan mới chết.

Chàng dịu dàng: “Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, mọi thứ đã thành quá khứ rồi, vì sao nàng còn thương cảm? Tương lai chúng ta nhất định hạnh phúc, chúng ta còn bao nhiêu việc phải làm, cùng đón gió ngấm trăng này, cùng đi đến chân trời góc biển này, cùng....”

Đột nhiên, Cát Lợi Nhi cắt ngang: “Chàng...thư sinh, có đói không, giúp thiếp nấu chút gì ăn.”

Chàng mặc nhiên gật đầu: “Được.”

Cát Lợi Nhi nhìn chàng, nói tiếp: “Chàng dẫn thiếp đi, thiếp không biết chỗ nấu ăn ở đâu.”

Liễu Dật nhìn Cát Lợi Nhi, nhìn vẻ mặt nàng, tất cả đều chân thật, nhưng vì sao chàng vẫn cảm thấy trong đó có đôi chút cách ngăn? Mang theo khoảng cách đó, chàng đưa nàng đến trù phòng.

Đến cửa trù phòng, Cát Lợi Nhi đẩy chàng ra: “Chàng vào trong phòng đợi đi, thiếp nấu xong sẽ đem đến cho chàng, mau đi.”

Liễu Dật cười, không còn cách nào, chàng quay người đi vào trong nhà, Lang Vương và Thất Nguyệt cũng vào. Chàng nhẹ nhàng ngồi xuống, tựa hồ đang cân nhắc vấn đề nào đó, tuy Cát Lợi Nhi đã chính miệng thừa nhận chàng là Liễu Dật

song dường như trong đó vẫn còn chút nghi ngờ, khiến hai người không thể nào hoàn toàn tiếp cận nhau.

Lang Vương lên tiếng: “Ma chủ, thần thấy Cát Lợi Nhi dường như không ổn, chuyện này hình như đều đơn giản quá, có thể là âm mưu của Cửu U Ma Thần, xin Ma chủ nhất thiết phải cẩn thận, tốt nhất nên tra xét nàng ta.”

Thất Nguyệt bước đến sau lưng chàng, nói: “Thư sinh, huynh cần phải nghĩ thật kĩ, huynh không thấy Cát Lợi Nhi khác thường ư? Lần trước ở Hoa Hải, nàng ta khắc bạc, vô tình, không tin huynh, lần này sao lại nhớ ra huynh một cách đơn giản như vậy? Muội thấy trong đó nhất định có âm mưu, huynh phải cẩn thận.”

Liễu Dật không đáp, những gì họ nói chàng đều cảm giác được, chỉ là...dáng vẻ của Cát Lợi Nhi rất chân thật, không hề chàng nghi vấn chút nào.

Thời gian nhỏ giọt, trong nhà vô cùng yên tĩnh, đầu óc Liễu Dật cũng thanh tịnh lại nhiều, liền đó, Cát Lợi Nhi đẩy cửa bước vào, mang theo một bát canh thơm lừng, mùi vị ngon lành này rất quen thuộc.

Hương vị thân quen khiến chàng nhớ lại mười năm trước trên đỉnh Nguyệt Thương, Cát Lợi Nhi từng nấu cho chàng một bát canh như vậy, là canh nấm. Cát Lợi Nhi dịu dàng đặt bát canh trước mặt chàng rồi ngồi đối diện, nói với Lang Vương và Thất Nguyệt: “Thất Nguyệt tỷ tỷ, Lang đại ca, lâu quá không gặp.”

Thất Nguyệt chỉ cười nụ nhưng không trả lời, trực giác của nữ nhân mách bảo nàng phải giữ một tia giới bị với Cát Lợi Nhi, cảm giác chung có đôi chút không hợp lí nhưng không thể nói ra được.

Lang Vương cười đáp lễ: “Đúng là lâu quá không gặp, chắc cũng nhiều năm rồi, Cát nhi cô nương vẫn khỏe chứ?” Chỉ một câu này của Lang Vương khiến mọi người chấn kinh, một câu đơn giản nhưng tựa hồ có thâm ý khác.

Liều Dật hiểu thâm ý rằng Cát Lợi Nhi đã trải qua bao nhiêu năm đó như thế nào? Nàng không phải luôn ở bên Liều Dật giả sao? Bao nhiêu năm qua, chẳng phải nàng vẫn thừa nhận một kẻ khác ư?

Thất Nguyệt càng hoài nghi Cát Lợi Nhi này, đã sống cùng Liều Dật giả bao

nhieu năm, tại sao hôm nay lại chỉ vì mấy câu của Liễu Dật mà thay đổi? Ngày đó ở Hoa Hải, Liễu Dật cũng từng nói đến những chuyện trong hồi ức nhưng Cát Lợi Nhi có thêm quan tâm hay để gì đâu.

Về phía Cát Lợi Nhi, hiển nhiên nàng biết mấy người này còn giữ miếng với nàng, dường như hoài nghi nàng có bí mật không thể nói ra.

Cát Lợi Nhi cười nhẹ nói: “Đều là quá khứ cả rồi, đúng như thư sinh nói, chúng ta nhớ những chuyện trong quá khứ làm gì?” Nói đoạn nàng ngồi xuống cạnh Liễu Dật.

Liễu Dật cùng nhìn nàng, ánh mắt hai người ngưng thị tại một điểm nhưng thủy chung giữa họ vẫn có một chút gì ngăn cách, không thể nào xuyên thấu, không

hiếu được lòng đôi phương. Chàng cười: “Được rồi, lão sư, Cát nhi chắc còn chưa quen.”

Nói rồi, chàng cố ý xóa đi chủ đề câu chuyện, hít hà bát canh, nhắm mắt lại nói: “Ừm, thơm quá, đã lâu không được uống canh do Cát nhi nấu.”

Cát Lợi Nhi cười nhẹ: “Thích thì uống nhiều vào.”

Liều Dật sắp sửa uống thì Lang Vương lên tiếng: “Ma chủ, không được, xin hãy nghĩ kĩ, trước khi rõ trắng đen không nên uống canh này?” Nói rồi, ánh mắt Lang Vương xoáy vào Cát Lợi Nhi, dường như muốn nhìn thấu lòng nàng.

Biểu hiện của Cát Lợi Nhi không hề biến hóa, nàng tiếp tục: “Minh bạch gì cơ? Canh này không uống được sao?”

Không cần uống nữa, đợi Lang đại ca minh bạch đã rồi hẵng uống.” Đường như nàng căn bản không hiểu ý tứ của Lang Vương.

Liều Dật cười nói: “Lão sư...Ta tin Cát nhi.” Nói đoạn, chàng không suy nghĩ gì, cầm cả bát canh lớn đưa lên miệng tu một hơi, Lang Vương và Thất Nguyệt định lên tiếng thì đã muộn rồi, cả canh đã vào đến dạ dày Liều Dật.

Chàng nhìn Cát Lợi Nhi, cười nói: “Ngon lắm, Cát nhi nấu gì cũng càng lúc càng ngon.”

Cát Lợi Nhi chỉ cười, tịnh không nói năng gì.

Nhất thời, bầu không khí trong phòng trở nên gượng gạo, Liều Dật tuy không dám khẳng định nhưng có thể cảm thấy

rằng Thất Nguyệt và Lang Vương đôi với Cát Lợi Nhi dường như có ý bài xích, chàng định giúp nàng giải thích, đột nhiên trước mắt hoa lên, mọi cảnh vật t biến thành mông lung, nhòe nhoẹt, càng lúc càng mờ hồ. Chàng lắc mạnh đầu, định làm cho mắt nhìn rõ thơn nhưng tấp tức thấy không ổn, tchàng đã không nhìn thấy gì nữa.

Trước mắt tối sầm, cả thế giới của chàng hoàn toàn không còn ánh sáng, chàng huơ huơ thật nhanh tay phải trước mắt nhưng không nhìn thấy gì.

Thất Nguyệt vội hỏi: “Huynh sao thế?”

Liễu Dật đáp: “Ta không nhìn thấy gì, vì sao chỗ này tối quá, các vị có thấy gì không? Trước mắt các vị có tối đen

không?” Chàng liên tục hỏi Thất Nguyệt và Lang Vương, nóng lòng muốn biết hồi đáp.

Thất Nguyệt vội bước đến trước mặt Liễu Dật, đưa tay khua nhanh trước mặt chàng, nhưng ánh mắt của chàng bất động, tịnh không có ánh sáng, Thất Nguyệt quay phắt lại hỏi Cát Lợi Nhi: “Cô nói đi, trong bát canh này cô bỏ cái gì vậy?”

Cát Lợi Nhi nhìn Thất Nguyệt: “Bỏ thuốc, bỏ thứ khiến mắt y phải mù, không thể sát nhân được nữa.”

“Ngu xuẩn, huynh ấy giết ai, vì sao cô lại làm vậy với huynh ấy, huynh ấy đã tin cô như vậy, cô lại hạ độc vào thức ăn, cô có còn là người không? Cô có thể không tin huynh ấy nhưng vì sao lại hại

huynh ấy.” Thất Nguyệt tức giận.

Cát Lợi Nhi đáp: “Y giết ai trong lòng y quá rõ, toàn gia thư sinh đều do y sai khiến người giết chết, còn chuyện ta và thư sinh phân li cũng do y, tất cả đều là y làm, cô còn muốn giúp y? Phụ thân cô, Ngạo Thiên cũng bị y giết, dưới kiếm của y đã có vô số vong hồn, cô còn giáo biện nữa không?”

Thất Nguyệt loạn choạng lúi lại một bước, tuy nàng không thừa nhận Ngạo Thiên là phụ thân nhưng khi nghe thấy lão bị Liễu Dật giết, trong chốc lát không khỏi kinh hoàng.

Liễu Dật đứng dậy, lắc đầu nói: “Ta không giết Ngạo Thiên, ta chỉ phế võ công, chặt đứt một tay của ông ta, chả lẽ như vậy là tàn nhẫn? So với những

chuyện ông ta gây ra cho ta, cho người nhà của ta thì tính sao đây?”

Thất Nguyệt nhìn chàng, nhẹ giọng thốt: “Muội tin.”

Cát Lợi Nhi lắc đầu, cười lạnh lùng: “Buồn cười thật, ngươi là một tên ma đầu sát nhân, ngươi có tư cách gì mà đi giết người khác? Năm đó ngươi đã giết toàn gia Liễu thư sinh khiến ta và thư sinh phải chia lìa, tim của ngươi để ở đâu?”

Liễu Dật thấy Cát Lợi Nhi nói vậy, chàng có phần mông lung, liền hét lên: “Ta chưa từng giết toàn gia một thư sinh nào.”

Cát Lợi Nhi lắc đầu: “Đúng, ngươi nói đúng, không phải là ngươi giết nhưng ngươi sai Vi Phong giết, chuyện đó ta đã

được nhìn thấy.”

Liễu Dật dường như không dám tin, Cát Lợi Nhi không chỉ không thừa nhận chàng, ngược lại còn ngạo nhận, chàng chỉ biết lắc đầu, nói lớn: “Không, những gì nàng nói đều không đúng, những gì nàng nhìn thấy không phải là sự thật, ta mới là thật sự là Liễu Dật.”

Cát Lợi Nhi lắc đầu: “Người không gạt được ta đâu, không biết từ đâu mà người biết được chuyện của ta và thư sinh, tuy người kể rất chân thật nhưng người vẫn là giả dối.”

Nghe Cát Lợi Nhi nói thế, Thất Nguyệt không nhin nổi, gầm lên: “Người căm mồm, người biết gì mà nói? Thư sinh đã vì người mà tha thứ nhiều điều, đã vì người mà làm những gì? Người

thực sự không có tư cách bình luận là người, bao nhiêu năm nay, tình yêu của huynh ấy với người chưa từng giảm đi chút nào, còn người? Người cứ chấp mê bất ngộ như vậy, ngay cả chuyện làm huynh ấy thương tổn sâu nặng mà người cũng làm được.”

Cát Lợi Nhi nhìn Thất Nguyệt, nói: “Người im mồm, người đúng là ma nữ, y là cừu nhân sát phụ mà người lại đi bên vực y, ta biết, người rất yêu thư sinh, nhất định người tư thông với y, tìm cách chia rẽ ta và thư sinh, nhất định là thế.”

Thất Nguyệt càng tức giận: “Câm mồm, kẻ ở bên cạnh người trong mắt ta căn bản không phải là nam nhân, không cần phải mở mồm ra là gọi thư sinh này nọ, y khiến ta ghê tởm.”

Cát Lợi Nhi nói: “Vô dụng thôi, người không phá hoại được cảm tình giữa ta và thư sinh đâu, chúng ta đều thương hại người.”

Thất Nguyệt không thể chịu nổi Cát Lợi Nhi nữa, nàng ta không chỉ làm tổn thương Liễu Dật, tấm lòng nàng ta lại càng khó ưa, nàng giận giữ: “Người không xứng đáng với tình yêu của huynh ấy.” Liền đó, té khởi Vũ Nguyệt Kiếm, xạ thẳng vào tâm tạng Cát Lợi Nhi.

Cự li xa hơn trượng nhưng sự tình chỉ xảy ra trong chớp mắt, bóng đen lóe lên, “phập”, quang hoa màu hồng của Vũ Nguyệt Kiếm găm vào thân thể một người nhưng không phải của Cát Lợi Nhi mà là Liễu Dật.

Lưỡi kiếm dài, mảnh của Vũ Nguyệt

Kiểm vô tình cắm vào người Liễu Dật, sắc mặt Thất Nguyệt kinh hoàng, nàng lắc đầu tựa hồ không nói thành lời, chỉ không ngừng hỏi: “Vì sao? Vì sao huynh lại ngốc như vậy?”

Liễu Dật quay đầu lại, bằng vào trực giác nhìn về hướng Cát Lợi Nhi nhưng trước mắt tối đen, chàng không nhìn thấy gì, từng giọt từng giọt huyết dịch đen ngòm chảy xuống, chàng muốn sờ lên khuôn mặt Cát Lợi Nhi nhưng không thể vì Cát Lợi Nhi đã tránh né chàng.

Liễu Dật cuối cùng đành buông xuôi, chàng biết Cát Lợi Nhi ngộ nhận đã quá sâu, tất cả đều do Cửu U Ma Thần và Lam Ảnh giở trò nhưng chàng cam nguyện bước chân vào lưới.

Chàng lắc đầu, nỗi niềm quyến luyến

cùng bao nhiêu yêu thương khiến chàng không thể hận Cát Lợi Nhi được, giờ chàng thình lình minh bạch, những gì nàng đang làm đều để bảo hộ “Liễu Dật”, chàng cảm thấy hạnh phúc, tuy Liễu Dật nọ không phải là chàng nhưng tình yêu của Cát Lợi Nhi vẫn luôn dành cho chàng, chỉ là...tình ái đặt nhầm chỗ.

Liễu Dật thờ dài nói: “Nàng đi đi.” Vén vén ba chữ ngắn ngủi, không hiểu chàng muốn biểu đạt điều gì nhưng Lang Vương và Thất Nguyệt đều nghe thấy trong ba chữ ấy mang theo tuyệt vọng, mang theo những vết thương chất chồng và những mỏi mệt của ái tình.

Nghe Liễu Dật nói vậy, Cát Lợi Nhi dường như đã có chuẩn bị, vì Cửu U Ma Thần từng nói rằng kể cả nàng hạ độc thì

ma quỷ đó cũng không làm khó nàng mà sẽ thả cho nàng đi. Nàng không chần chừ, chuyển thân đi ra phía ngoài.

Nghe tiếng bước chân Cát Lợi Nhi đi xa dần, Liễu Dật đau nhói trong tim.

Vì sao thế giới này lại tàn nhẫn đến thế, thế giới của chàng giờ là một vùng hắc ám, không còn ánh dương quang, tựa hồ cả thế giới đang đối đầu với chàng. Liễu Dật vung tay phải rút Vũ Nguyệt Kiếm ra, lớn giọng gầm gừ: “Vì sao, vì sao lại không công bằng như vậy, ta đã làm gì sai, vì sao lại đối với ta như vậy, cả thế giới đều đối với ta như vậy...” Thanh âm chấn động cả căn phòng, vang đi xa lắc, tựa hồ chàng muốn cả thế giới nghe thấy.

Lúc đó một bàn tay ấm áp nắm lấy

chàng: “Thư sinh, huynh vì sao lại ngốc như thế, thế giới này luôn công bằng, không công bằng chính là huynh, tối tàn nhẫn cũng chính là huynh, huynh không cô độc, dù cho toàn thế giới đều không để ý đến huynh thì vẫn còn có muội ở bên huynh.”

Liễu Dật nghe rất rõ lời Thất Nguyệt, chàng không nói gì, trong tâm dường như an tĩnh trở lại, cơn đau do vết thương gây ra đã tê đi, nhưng nỗi đau trong tim khiến chàng không cách nào tiếp thụ, người chàng yêu thương nhất lại là người khiến chàng thương tổn nhiều nhất, tất cả đều do vận mệnh ba kiếp tác quái, chàng phải phá trừ vận mệnh này, vậy còn Thất Nguyệt? Đối với nàng, chàng có thể chọn lựa gì đây?

Liễu Dật lắc đầu: “Cô đi đi, Thất Nguyệt, trừ Cát Lợi Nhi ra tôi không thể yêu ai khác, tôi không cho cô được gì, mà đã nợ cô quá nhiều, cô ở lại bên tôi chỉ thêm thống khổ, cô đi đi.”

“Không, chỉ cần nhìn thấy huynh, muội đau đớn nhưng lại hạnh phúc, tim vụn vỡ nhưng lại ngọt ngào, Thất Nguyệt sẽ không đi đâu, huynh không còn đôi mắt, Thất Nguyệt sẽ là mắt của huynh, vĩnh viễn là vậy, huynh không còn nói gì nữa chứ? Để muội là muội muội của huynh, nếu huynh không muốn muội làm phiền thì muội có thể làm muội muội của huynh, chiếu cố cho huynh.” Nói đến đoạn sau, giọng nói của nàng rõ ràng hơi run run nhưng nàng vẫn phải nói ra, có lẽ tất cả chỉ là nghiệt duyên.

Liễu Dật buông tay Thất Nguyệt, bằng kí ức chàng lần mò đi ra cửa, Thất Nguyệt bước theo, Lang Vương liền nói gót. Chàng nói: “Cho ta chút thời gian, các người không cần theo ta đâu.” Liền đó, thân ảnh cô độc dần dần biến mất ở cuối hành lang.

Lang Vương nhìn theo, lắc đầu: “Nếu yêu đương mà phải chịu nhiều đau khổ như vậy, ta không muốn yêu làm gì, cứ nhìn vào tình yêu của Ma chủ, cảm giác thật đáng sợ.”

Thất Nguyệt buông tiếng cười khỏ: “Lang đại ca, huynh còn chưa biết sao lại coi là đáng sợ? Nếu như đã thử qua, đã yêu thật lòng thì huynh chắc không nói những câu như thế, tình yêu của thư sinh tuy vô cùng đau đớn nhưng lại đầy hạnh

phúc.”

Lang Vương lắc đầu: “Cát Lợi Nhi làm tổn thương Ma chủ quá sâu nặng, không biết lần này Ma chủ cảm thấy thế nào.”

Thất Nguyệt đáp: “Thư sinh sẽ không quên nỗi Cát Lợi Nhi, dù Cát Lợi Nhi làm huynh ấy thương tổn nhưng chẳng qua là do âm mưu, do không thể tự chủ, có một ngày Cát Lợi Nhi sẽ khôi phục được kí ức của Thiên nữ, lại về sống cùng thư sinh.”

Lang Vương lắc đầu: “Khó, Ma chủ vì có Bì Mộng Kiếm cùng bốn khối hồng ngọc do Niết nhân lưu lại nên mới khôi phục được kí ức kiếp trước, còn... muốn khôi phục kí ức kiếp trước của Cát Lợi Nhi, khó lắm.”

Thất Nguyệt khẳng định: “Bất kể khó khăn thế nào, nhất định làm được.”

Lang Vương nhìn nàng, lên tiếng: “Thất Nguyệt, cô vì cái gì? Cô cứ thế này ở bên Ma chủ cũng chẳng được gì, ngược lại càng thống khổ hơn, cô cứ quần quít như thế thì Ma chủ cũng không tiếp thụ.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 180: Thất Nhật Tư Quá, Phó Phật Môn ...

Yêu là một từ, một từ rất đơn giản nhưng ý nghĩa lại phức tạp gấp nhiều lần, bao nhiêu năm nay vẫn là chủ đề vĩnh

hằng bất biến, không ai có thể nói cho ra ngọn ngành, nó không phải là một trò chơi nên không thể cười vui suốt kiếp, nó không phải là chân lí nên càng không thể định nghĩa, khi có người hỏi bạn rằng yêu là gì? Bạn mới phát hiện rằng chẳng có lời nào đúng với nó.

Lang Vương vừa hỏi tại sao thì Thất Nguyệt chỉ lắc đầu: “Tôi không biết, có lẽ chỉ vì nụ cười của huynh ấy.”

Lang Vương tiếp tục khuyên nàng nên từ bỏ nhưng nàng vẫn cười, đối với đoạn ái tình vô vọng này nàng sớm đã hiểu, lòng nàng không thể rời bỏ được, bèn quay nhìn Lang Vương đáp: “Đa tạ Lang đại ca, Thất Nguyệt biết chứ, Thất Nguyệt lại không nghĩ đến chuyện li khai huynh ấy sao? Chỉ là...không còn cách

nào nữa rồi, cứ thế này thôi, nhìn thấy huynh ấy cả đời cũng là điều hạnh phúc.”

“Cô hà hất phải thế, có việc gì trên đời là không có cách giải quyết, chẳng qua cô không muốn cho mình một cơ hội mà thôi.” Lang Vương tiếp tục khuyên giải.

Thất Nguyệt lắc đầu: “Lang đại ca, nếu có cơ hội, muội cũng muốn thực lòng yêu thương một người khác nhưng trong lòng đã khắc ghi bóng hình một người, làm thế nào còn dung nạp được một người khác nữa? Đối với mối tình này, muội đành lặng lẽ giữ lấy thôi.”

Lang Vương không đáp lời Thất Nguyệt, chỉ không đành được, lắc đầu mà trong lòng cảm thán, đây là nỗi khổ gì?

Thất Nguyệt lại nói: “Lang đại ca,

đừng nên nói đến chuyện này, có nói huynh cũng không hiểu được đâu, chẳng lẽ mắt thư sinh thực sự không nhìn được nữa sao?”

“Chuyện này ta cũng từng nghĩ qua, chẳng qua...loại thuốc đó của Cửu U Ma Thần, nên chúng ta phải tính đến trường hợp xấu nhất.” Lang Vương đáp.

Thất Nguyệt vội hỏi: “Lang đại ca, huynh nói gì? Thư sinh có thể suốt đời không nhìn thấy gì sao?”

Lang Vương gật đầu: “Ta chỉ đoán thôi, theo tính cách âm hiểm của Cửu U Ma Thần, thêm vào loại thuốc đó phát tác nhanh như vậy, chỉ thoáng chốc song nhãn đã mất công năng, ta thấy...Ma chủ có thể vĩnh viễn không nhìn được.”

Thất Nguyệt vội lắc đầu: “Chuyện

này không đúng, nhất định có cách, trên đời này có biết bao nhiêu cao nhân, nhất định có cách chữa mắt cho huynh ấy.”

“Hi vọng là thế, có thể ta cô lậu quả văn, đến giờ vẫn chưa biết rằng còn có cao nhân nào giải trừ được độc dược của Cửu U Ma Thần.” Lang Vương chán nản.

Lòng Thất Nguyệt lạnh buốt, tuy nàng không nguyện ý thừa nhận nhưng sự thật bày ra trước mắt, Cửu U Ma Thần có thể coi là Diệt Thế Ma thần, khẳng định có thực lực, một khi hắn muốn làm mù đôi mắt Liễu Dật, tất phải nắm chắc, đôi mắt của chàng đến tám chín phần mười không thể khôi phục được.

Lang Vương lại thở dài: “Ta lo là chuyện sau này, Cửu U Ma Thần một khi không để cho Cát Lợi Nhi hạ độc dược

trí mệnh với Ma chủ, khẳng định hẳn còn có âm mưu trong đó, chỉ là chúng ta không biết được, nếu Cửu U Ma Thần cho Cát Lợi Nhi loại độc được có thể lấy đi tính mệnh Ma chủ, ta nghĩ...”

“Đúng vậy, Lang đại ca, những gì huynh nói đều rất hữu lí, nếu trong bát canh đó có độc được trí mệnh, khẳng định là thư sinh cũng sẽ uống, bất quá Cửu U Ma Thần đã không làm nhất định là có lí do, vì sao hẳn chỉ nhắm vào đôi mắt của thư sinh?” Thất Nguyệt hỏi.

Lang Vương lắc đầu: “Không rõ ta đoán đúng hay không, thiên hạ bây giờ chỉ tồn tại Minh giới cùng Ma giới, nếu Ma chủ chết đi, Ma giới sẽ biến mất, như vậy...trong tam giới chỉ còn lại Minh giới, ta thấy có khả năng Cửu U Ma Thần

sợ người của Minh giới nên mới lợi dụng Cát Lợi Nhi khiến cho mối quan hệ giữa Ma chủ và Minh giới trở thành khản trương.”

Thất Nguyệt đồng tình: “Nói như thế cũng có lí, Cửu U Ma Thần này thật quá ngoan độc, dám lợi dụng cảm tình của thư sinh đối với Cát Lợi Nhi, thật đáng hận mà.”

Lang Vương nói: “Đó là chỗ cao minh của hắn, hiện tại chúng ta đều bị động, mọi việc đều phải chờ Ma chủ giải quyết, giờ Ma chủ đang khếp mình, chúng ta sẽ nhanh biết đáp án thôi mà.”

Lang Vương đã nói thế, Thất Nguyệt cũng không biết nói gì, tâm lí thập phần rối loạn.

Cứ vậy, hai người chờ đợi tin tức

của Liễu Dật nhưng đã sáu ngày trôi qua mà không có động tĩnh gì, tựa hồ chàng đã biến mất khỏi thế giới của họ, khoảng thời gian chờ đợi này khiến họ đâm ra nóng nảy, bất an, nhiều ngày như vậy, chàng đã đi đến quyết định gì chưa? Đi tìm Quỷ tộc báo cừu? Cùng Cửu U Ma Thần liễu sinh tử, đến Minh giới khiêu chiến Lam Ảnh, đoạt hồi lại thể tử của mình? Thời gian trôi đi, vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu Lang Vương và Thất Nguyệt.

Thời gian chờ đợi cứ chậm chậm trôi, lại một đêm nữa qua đi, tia nắng đầu tiên từ phương đông xuyên qua đỉnh băng phong ngàn tầng và tuyết trải vạn dặm. Thất Nguyệt lại lên đại điện trông rỗng, đứng bên hông điện nhìn qua song cửa,

ngắm vô vàn ánh dương quang, thật là mỹ lệ, ấm áp, phảng phất như hai bàn tay vuốt ve nàng. Tâm sự trôi qua tim càng khiến nàng lo lắng hơn.

Lang Vương từ đằng sau đi ra: “Sao vậy, còn lo nghĩ cho Ma chủ ư?”

Thất Nguyệt quay đầu nhìn Lang Vương: “Không biết huynh ấy quyết định chưa, đã lâu như vậy mà huynh ấy vẫn giam mình trong phòng, chẳng rõ nghĩ ngợi gì.”

Lang Vương nói: “Mặc cho Ma chủ quyết định thế nào, Vĩnh Hằng Chi Thành vĩnh viễn sẽ ủng hộ Ma chủ.”

Thất Nguyệt lẩm nhẩm: “Vĩnh Hằng Chi Thành, Vĩnh Hằng Chi Thành...có lẽ thư sinh hi vọng mỗi tình của mình vĩnh hằng bất biến, vì vậy tòa thành này mới

có cái tên mỹ lệ như thế.”

Lang Vương không đáp, chỉ gật gật đầu.

Cũng lúc đó, tiếng bước chân vọng vào tai hai người, Thất Nguyệt nghe thấy sắc mặt liền lộ vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, thư sinh đã ra rồi, nàng không nghĩ ngợi gì, chạy ngay về hướng phát ra tiếng bước chân, Liễu Dật từ hậu điện bước ra.

Lang Vương vừa thấy, lập tức lên tiếng: “Ma chủ...”

Liễu Dật cười khở: “Hà hà, có lẽ ta thực sự là một kẻ mù, không nhìn thấy mặt ác của người ta nên cảm giác rất an tĩnh, chẳng quan Thất Nguyệt muội muội đỡ ta thế này, làm sao không cảm thấy bản thân mình đã già lão?”

Nghe chàng xưng hô với mình như vậy, trong lòng Thất Nguyệt đột nhiên cảm thấy lạ lẫm, nhưng chàng đã khôi phục rồi, nàng tươi cười: “Huynh thấy huynh còn trẻ lắm sao? Đã thành lão đầu rồi.”

Lang Vương nhìn chàng, hỏi: “Không biết Ma chủ định liệu thế nào?” Thật sự đó là vấn đề Thất Nguyệt và Lang Vương quan tâm nhất.

Liễu Dật ngồi lên thạch y, lắc đầu: “Ta không biết, ở trong bóng tối ta dường như bình tĩnh hơn nhiều, có lẽ nên nghỉ ngơi, ta đã quá mệt mỏi với lời trớ trêu, với cừu hận, giờ không biết phải làm gì.”

Lang Vương và Thất Nguyệt đều cảm thấy bất ngờ, theo họ nghĩ chàng sẽ nổi giận vì bị Cửu U Ma Thần làm mù đôi

mắt, sẽ đi tìm hãn báo cừu, hoặc sẽ đi tìm Lam Ảnh đoạt lại Cát Lợi Nhi, hoặc là làm chuyện gì khác, nhưng họ không nghĩ rằng chàng lại bình tĩnh như vậy.

Thất Nguyệt và Lang Vương hiểu ngay, giờ hai mắt chàng đã không còn nhìn được, còn nói gì đến chuyện báo cừu, nói gì đến tìm Lam Ảnh khiêu chiến, nếu cứ đi nhất định sẽ thất bại và bị thiệt thòi.

Liều Dật thoáng dừng lại: “Lão sư, Vĩnh Hằng Chi Thành tạm thời nhờ ông chiếu cố, ta nghĩ Cửu U Ma Thần sau khi làm ta bị mù chắc không động chạm đến chúng ta, khả năng sau nay cũng không nhiều, Vĩnh Hằng Chi Thành tạm thời vẫn an toàn.”

Thấy Liều Dật vòng vo, Lang Vương

không hiểu ý chàng muốn quyết định gì, buột miệng hỏi: “Ý tứ của Ma chủ là sao?”

Liễu Dật đáp: “Mười năm trước ta cùng Phật môn Giác Quy đại sư có ước định sau mười năm sẽ đi Phật môn một chuyến, vì vậy ta muốn đến Phật môn bái phỏng đại sư.”

Lang Vương lấy làm kì quái, hỏi: “Lần này chính đạo dường như không có động tĩnh gì, lần trước gặp Lam Ảnh ở Phong Đô Quỷ Thành, chẳng lẽ chính đạo sớm đã bị Minh giới thu phục cả rồi?”

Liễu Dật lắc đầu: “Phật môn là những người ở phương ngoại, lần trước không tham gia tranh đoạt Thiên Chi Chương, ta thấy chắc không gặp chuyện gì, Lam Ảnh sẽ không hỏi đến một môn

phải không màng chuyện giang hồ.”

Lang Vương gật đầu, lại quan sát thần tình Liễu Dật nhưng chàng không lộ ra biến hóa gì, đành nói: “Được rồi, không biết Ma chủ khi nào thì quay về?”

Liễu Dật lắc đầu: “Lúc nào quay về ta không biết được, mong lão sư thay ta quản lí Vĩnh Hằng Chi Thành.”

Thất Nguyệt liền hỏi: “Thư sinh, huynh định đi ư?”

Liễu Dật cười khỏ: “Chỉ là một cuộc gặp thôi, mười năm trước từng ước định với Giác Quy đại sư, hiện tại tâm tư ta bình tĩnh, chính là lúc đi hoàn thành.”

Thất Nguyệt quả quyết: “Để muội đi cùng huynh.”

Liễu Dật đứng dậy: “Được, Thất Nguyệt muội muội quan tâm như vậy, cứ

sợ ta không nhìn thấy đường.”

Thất Nguyệt miễn cưỡng mỉm cười: “Muội giúp huynh không phải là tiện cho huynh sao!”

Lang Vương nói: “Vậy xin Thất Nguyệt cô nương chiếu cố cho Ma chủ, Lang Vương ở lại đợi ngày Ma chủ trở về.”

Liễu Dật gật đầu: “Lão sư vất vả rồi.” Nói đoạn quay người đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng Liễu Dật khuất dần, trong lòng Lang Vương ngập đầy nghi hoặc, không như ông tưởng tượng là chàng sẽ ưu sầu, sẽ đi tìm Lam Ảnh hoặc Cửu U Ma Thần báo thù, ngược lại vì mất đi hai mắt chàng càng an tĩnh hơn, hiện giờ muốn đi Phật môn phó ước, rốt cuộc trong chuyện này đã xảy ra biến hóa

gì? Chả lẽ Ma chủ đã nhìn thấu hồng trần? Chả lẽ Ma chủ đã quên được Cát Lợi Nhi?

Cho dù Lang Vương đã tu hành nghìn năm cùng không đoán nổi lòng Liễu Dật, từ khi Cát Lợi Nhi đầu độc làm mù mắt chàng bảy ngày trước, chàng như biến thành một người bình tĩnh, thâm trầm, không còn cuồng ngạo như bình nhật, không biết như thế là tốt hay xấu?

Lại nói đến Liễu Dật té khỏi Bi Mộng Kiếm, hoàn toàn nghe theo âm thanh của Thất Nguyệt đằng trước mà phi hành. Càng đi chàng càng nghe âm nhận hướng chuẩn xác hơn, Thất Nguyệt luôn mồm kể những chuyện vu vơ, cốt là không làm thương tổn đến lòng tự tôn của chàng.

Nhưng chàng sao lại không hiểu dụng tâm lương khổ của nàng, bản thân chàng không nhìn thấy gì chỉ dựa vào âm thanh của nàng để nhận phương hướng, vì không muốn làm tổn hại lòng chàng, nàng chỉ nói toàn về những chủ đề linh tinh nhưng vui vẻ.

Cứ vậy, hai người thông thả phi hành trên không trung, đại khái độ ba ngày thì đến được Phật môn ngày trước, hạ xuống cửa lớn của Phật gia, Bi Mộng Kiềm trong tay Liễu Dật trở thành quả trượng, mò mẫm trong bóng tối dò đường. Để giúp chàng đi lại thuận tiện hơn, Thất Nguyệt cố ý ma sát xuống mặt đất tạo ra thanh âm, mọi việc nàng đều lo nghĩ cho chàng.

Hai người đi đến cửa Phật môn, quả

nhiên Phật môn vẫn chưa bị Lam Ảnh thôn tính, lúc này nơi cửa có tám vị tăng nhân đứng gác, mỗi người đều cầm trường côn, giới bị sâm nghiêm; hiển nhiên tuy Phật môn không bị công kích nhưng đã được tin các môn phái khác bị diệt. Vừa quan sát trận thế, Thất Nguyệt vừa giảng giải cho Liễu Dật hiểu.

Hai người vừa đến cách cửa chính ba trượng thì một vị tăng nhân bước lên nói: “Hai vị thí chủ xin dừng bước, không biết các vị đến Phật môn có chuyện gì?”

Liễu Dật nghe âm thanh nọ cảm thấy còn rất trẻ, tràn đầy sức sống, nghĩ đến mình rồi so sánh chàng cảm thấy dường như mình đã thực sự thành một lão nhân, bèn thở dài: “Phiền tiểu sư phụ vào

thông báo một tiếng với Giác Quy đại sư là có cố hữu Liễu Dật đến bái phỏng.”

Thiếu niên tăng nhân đáp lời thập phần lễ mạo: “Mời thí chủ tạm nghỉ, tiểu tăng vào trong thông báo.” Âm thanh vừa nhỏ lại, Liễu Dật đã nghe thấy tiếng cước bộ nhẹ nhàng dần rồi biến mất, trong tích tắc chàng lần đầu tiên cảm thấy rằng thế giới mù lòa bí hiểm biết bao.

Ước chừng cạn một tuần trà, âm thanh cước bộ lại vọng tới nhưng hết sức hỗn tạp, tịnh không phải là một người, nghe kỹ chàng thấy có tiếng bước trầm trọng, có tiếng bước nhẹ nhàng, nếu chàng đoán không lầm thì tiếng cước bộ nhẹ nhàng là của Giác Quy đại sư, không ngờ ông lại tự thân ra nghênh tiếp.

Một tiếng phật hiệu vọng tới: “A di

đà phật...Liều thí chủ, mười năm không gặp, thí chủ đã già đi nhiều.”

Liều Dật nhẹ nhàng cúi đầu: “Là Giác Quy đại sư ư?”

Giác Quy thấy biểu hiện của chàng bèn hỏi: “Chính là lão nạp, Liều thí chủ, mất thí chủ sao vậy?”

Liều Dật cười khỏ: “Mù rồi.” Tuy không nhìn thấy dáng vẻ của Giác Quy nhưng chàng có thể cảm thấy ông đang ngây ra, vẻ mặt nhất định rất kinh ngạc.

Giác Quy dừng lại một chốc, ông có thể thấy được chàng chỉ nói hai từ ngắn ngủi nhưng trong đó bao hàm vô số chuyện, bèn tiếp tục nói: “Thế này...Liều thí chủ mời lão nạp ra, mười năm không gặp, quả nhiên thí chủ không đến một mình.”

Liễu Dật mỉm cười: “Xin đại sư dẫn đường.”

Giác Quy đáp lễ: “Mời.” Hướng theo tiếng cước bộ nhẹ nhàng của ông, Liễu Dật phân biệt vị trí cực kì chuẩn xác, Thất Nguyệt tiếp bước, theo chân ông tiến vào Phật môn thánh địa không dính gì đến giang hồ.

Đó là một gian phòng rất đối bình thường, bốn phía đều treo màn màu vàng nên cả gian phòng đều ngập trong hoàng quang, trên tường treo một chữ “Xiển”, nói lên lịch sử của Phật môn. Bên trong bài trí rất đơn giản nhưng tinh tươm, Liễu Dật thấy rất mùi vị quen thuộc, mười năm trước chàng đã từng đến, đã thấy qua, chỉ là hiện giờ không nhìn được, nhớ lại chuyện cũ, lòng chàng

không khỏi dâng lên thương cảm.

Ba người ngồi xuống bàn, Giác Quy chăm chú quan sát, lắc đầu thở dài: “Xem ra, Liễu thí chủ trong mười năm qua tịnh không an nhàn.”

Liễu Dật đành gật đầu: “An nhàn hay không, có gì khu biệt đâu? Điều trọng yếu nhất của nhân sinh không phải là trải nghiệm sao? Hơn nữa, một tờ giấy trắng còn có giá trị gì đáng nói?”

Nghe Liễu Dật nói, Giác Quy gật đầu: “A di đà phật... Một lời của thí chủ đã phá bỏ nhân sinh, dường như ngộ tính của lão nạp còn chưa đủ.”

Liễu Dật lắc đầu: “Đại sư quá khiêm cung rồi, mười năm trước đại sư chắc đã nhìn ra ta sẽ tạo thành kiếp nạn cho đương kim tam giới nên mới ước định

sau mười năm tương kiến? Rồi đem phật tính hóa giải sát lục trong lòng ta.”

Sắc mặt Giác Quy hiện lên vẻ kinh ngạc: “Liễu thí chủ sao lại nhìn ra được.”

Liễu Dật tiếp tục: “Ta không có nhìn ra, chỉ là...khi kí ức kiếp trước được khôi phục, nhớ đến lời ước định mới hiểu được khổ tâm của đại sư.”

Giác Quy gật đầu: “Lão nạp cả nghĩ rồi, trong lòng lão nạp luôn canh cánh một vấn đề, không biết có nên hỏi không.”

Liễu Dật đáp: “Đại sư, xin cứ hỏi.”

Giác Quy hỏi: “Lần trước khi chính, ma lương đạo hợp lực phong ấn Cửu U Ma Thần, thành chủ Vĩnh Hằng Chi Thành từng xuất hiện, không biết Liễu thí

chủ và Vĩnh Hằng Chi Thành có quan hệ thế nào?”

“Đại sư quả nhiên đoán được rồi, Liễu mỗ cũng nói luôn, Vĩnh Hằng Chi Thành do ta kiến lập.” Liễu Dật đáp.

Nghe câu trả lời, Giác Quy tịnh không có phản ứng kinh ngạc nào, tựa hồ đã biết hết mọi chuyện, chuyển sang chủ đề khác: “Mắt Liễu thí chủ, là...”

Liễu Dật đáp: “Là do Cửu U Ma Thần, ta đến đây cũng muốn hỏi đại sư xem có ai hoặc loại thuốc nào có thể khôi phục hai mắt không?”

Giác Quy vừa nghe liền tỏ ra kinh ngạc: “Thí chủ nói là Cửu U Ma Thần không bị phong ấn, mà ngược lại đã xuất thế?”

Liễu Dật gật đầu: “Đúng vậy, ta nghĩ

chắc đại sư cũng biết Nhân gian chính đạo và Âm chi ma đạo đã bị diệt rồi, đó đều là kế hoạch của Cửu U Ma Thần, chẳng qua ta nhất định phải thống nhất Ma tộc mà thôi.”

Giác Quy thở than: “Xem ra kiếp nạn của tam giới chưa thể kết thúc, không biết Cửu U Ma Thần còn có âm mưu độc ác gì nữa.”

Liễu Dật chỉ biết lắc đầu, chàng không thể giải đáp vấn đề của Giác Quy vì chính chàng cũng mắc vào âm mưu đó.

Giác Quy lại nhìn kĩ song nhãn Liễu Dật, dừng lại một chút rồi lên tiếng: “Lão nạp đã xem qua mắt của Liễu thí chủ, đúng là vô pháp điều trị, độc tố đã phá nát hai mắt, muốn hồi sinh thật vạn nan,”

Lúc đó, Thất Nguyệt đột ngột chen vào: “Đại sư, ngài là cao tăng đắc đạo, nhất định có cách.”

Giác Quy lắc đầu: “Độc tố này không phải bình thường, cho dù sử dụng thần đan cũng khó mà khôi phục.”

Thất Nguyệt định nói tiếp thì Liễu Dật đã lên tiếng: “Được rồi, Thất Nguyệt, loại độc này ta đã rõ, đại sư nói rất đúng.”

Giác Quy đồng tình: “Thí chủ bất tất lo buồn, cõi đời này phải dùng tâm để quan sát, những gì đôi mắt nhìn thấy không phải là chân thật, mắt dù mất đi song có gì mà ân hận.”

Liễu Dật lại hỏi: “Đại sư, ta muốn hỏi một chuyện, trên đời này có loại thuốc nào có thể khiến người ta khôi

phục kí ức kiếp trước, nhớ lại những chuyện đã từng trải nghiệm.”

Giác Quy thoáng suy nghĩ rồi đáp: “Lão nạp ngu muội, chưa từng nghe qua loại thuốc như thế...nếu Liễu thí chủ thực tâm, lão nạp biết có người có thể biết cách khôi phục kí ức kiếp trước của người khác.”

Liễu Dật vừa nghe vội nói ngay: “Đại sư, xin hãy nói.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 181: Thiên Nhai Hải Giác, Thất Minh Nhân ...

Khi bi thương đến đỉnh điểm, khi nổi

đau trong lòng đến cực hạn, điều duy nhất chàng có thể làm là vùi mình vào trong trầm mặc.

Nghe Giác Quy nói, trong lòng Liễu Dật lại dấy lên hi vọng, đối với đôi mắt, chàng hiểu rằng độc dược của Cửu U Ma Thần không thể hóa giải nên hiện giờ chỉ quan tâm đến người có thể khôi phục ký ức kiếp trước, nếu thực sự có người như thế thì Cát Lợi Nhi cũng giống như chàng, có thể nhớ lại thân phận Thiên nữ, thấu suốt những trải nghiệm trong bảy ngàn năm, và nhận ra chàng. Đây mới là chuyện chàng quan tâm.

Giác Quy trầm ngâm một lát rồi nói: “Chuyện này dính dáng đến một câu chuyện lưu truyền trong Nhân gian không biết từ bao giờ, do quá lâu nên không có

ai khảo chứng được tính chân thật, Liễu thí chủ đừng đặt hi vọng nhiều quá, thí chủ nên biết hi vọng càng nhiều thất vọng càng sâu, cứ coi là chuyện bình thường thôi.”

Liễu Dật gật đầu: “Đa tạ đại sư đã động viên, chỉ cần có một tia hi vọng, Liễu Dật quyết không từ bỏ, cho dù đó là truyền thuyết, Liễu mỗ cũng sẽ biến nó thành truyền thuyết của mình, vì người đó vô cùng quan trọng đối với Liễu mỗ.”

Giác Quy lắc đầu: “Nghịch duyên, tất cả đều do thất tình lục dục mà nên... Theo truyền thuyết, có một đôi tình nhân tương tri tương ái, mỗi tình si của họ cảm động cả đất trời, vượt khỏi vòng phân chia tam giới, theo gió mà đi, theo mây mà tụ, cuối cùng họ ở lại Thiên nhai

hải giác nơi Nam Hải cho đến lúc bạc đầu, câu chuyện này từ họ mà bắt đầu.”

Liễu Dật nói: “Ý đại sư muốn nói là đôi tình nhân kia có thể giúp người ta khôi phục kí ức kiếp trước.”

Giác Quy không trả lời Liễu Dật mà tiếp tục nói: “Đôi tình nhân đó có thể nói là ái tình của thiên địa, dĩ nhiên có thể lên Thần giới, song họ lại thần nhiên cự tuyệt, từ đó hai người thoát li khỏi sanh, lão, bệnh, tử, định cư tại Thiên nhai hải giác, lão nạp không dám khẳng định họ có thể khôi phục kí ức kiếp trước của người ta hay không nhưng nếu Liễu thí chủ thực sự có lòng, có thể đi Thiên nhai hải giác một chuyến.”

Thất Nguyệt liền hỏi: “Đại sư, Thiên nhai hải giác này có phải là cứ bay thẳng

về hướng nam, đến điểm chót của Nam Hải là thấy được chăng? Vì sao chưa nghe thấy ai đề cập đến nhỉ?”

Giác Quy thở dài: “Thiên nhai hải giác chỉ có trong truyền khẩu nơi Nhân gian, lại có người tin rằng mảnh đất lạnh đó tồn tại ư? Những chuyện lưu truyền lại đều thành truyền thuyết, Thiên nhai hải giác đã thành tưởng tượng của con người, không ai cho rằng nó tồn tại.”

“Đại sư nói rằng Thiên nhai hải giác chỉ là truyền thuyết thôi sao? Chưa có ai đến đó ư?” Liễu Dật hỏi.

Giác Quy gật đầu: “Vừa nãy lão nạp đã nói hết rồi, chỉ là một câu chuyện lưu truyền lại, có thể là chân thật, cũng có thể là niềm khao khát hạnh phúc của người đời, còn chuyện tồn tại thì chưa ai có

được đáp án, lão nạp chỉ kể lại thôi mà, Liễu thí chủ nếu ngại phiền hà thì có thể không đi cũng được.”

Liễu Dật lắc đầu: “Không, cứ cho là truyền thuyết Liễu mỗ cũng sẽ biến nó thành truyền thuyết của mình, chỉ cần có một tia hi vọng, ta quyết không từ bỏ, đằng đằng ngàn năm, nỗi khổ ba kiếp ta còn tiếp nhận được, chả lẽ mới vậy đã buông xuôi. Thiên nhai hải giác nếu thực sự tồn tại, thì Liễu Dật ta, cho dù sông cạn đá mòn cũng nhất định tìm đến đó, đối với trớ chú của Thần, ta chỉ có bốn chữ: Không thể thất bại.”

Giác Quy nói: “Lão nạp đợi chờ tin lành, chông gai của Liễu thí chủ còn nhiều, chỉ cần thí chủ giữ được niềm tin ấy, lão nạp thấy...có thể thoát được bể

khổ.”

“Đại sư, Nam Hải rộng lớn bao nhiêu, bay đến điểm cuối thì mất bao lâu?” Thất Nguyệt chen lời.

Giác Quy lắc đầu: “Nam Hải rộng lớn bao nhiêu, dường như chưa có ai đề cập đến, vì nó quá lớn nên những người tu vi cao cũng không cách nào bay qua được, hầu hết đều mệt quá mà mất mạng trên mặt biển, truyền thuyết nói rằng muốn đến Thiên nhai hải giác phải qua 3 tầng sóng, so với sóng thường cao hơn nhiều, đến tận đỉnh trời, trong làn sóng có quái, ma rất khó đối phó, phàm những người đến được Thiên nhai hải giác sẽ được Hữu Tình Nhân chúc phúc...chỉ là, đến nay lão nạp chưa thấy có ai đến được.”

Liễu Dật gật gù: “Đa tạ đại sư chỉ điểm, một lời của đại sư đã mang lại cho Liễu Dật hi vọng, nếu kiếp này còn có cơ hội, Liễu Dật nhất định sẽ lại đến Phật môn thăm đại sư, giờ xin cáo biệt.” Nói đoạn chàng cúi người hành lễ, rồi khỏi gian phòng.

Giác Quy cũng đứng dậy: “A di đà phật...Liễu thí chủ xin chờ giây lát, lão nạp có một vật muốn tặng.” Nói rồi không đợi cho Liễu Dật đáp lời, ông đã quay người bước ra ngoài căn nhà.

Ước chừng cạn tuần trà, tiếng bước chân của Giác Quy lại vọng vào tai, rồi tiếng bước dừng lại, chàng lên tiếng: “Đại sư, bất tất phải như vậy, Liễu Dật chỉ là một kẻ tục nhân, đại sư khách khí rồi.”

Giác Quy thở hắt một hơi: “A di đà phật, vốn không phải là bảo vật gì, chỉ là... một vật lưu giữ tại bản môn đã nhiều năm mà không ai sử dụng, bây giờ hai mắt Liễu thí chủ không nhìn được, chính là lúc nên dùng rồi, lão nạp chỉ mượn nước đưa thuyền, tặng nó cho thí chủ.”

Liễu Dật không tiện chối từ, hướng về phía tiếng nói của Giác Quy, một gói vật phẩm mềm mại được đặt vào tay chàng, theo cảm giác thì vật này rộng chừng hai ngón tay, dài ba xích, chất liệu bằng vóc đoạn mà lại tựa như không phải, quang hoa có phần ấm áp, nhu nhuyển, bèn hỏi: “Đại sư, đây là...vóc đoạn ư? Khăn đội đầu hay là đai lưng?”

Giác Quy đáp: “Loại đoạn này gọi là

Hắc Mạc, do một vị cao tăng bản môn để lại, tịnh không phải khăn đội đầu, đai lưng mà là vật để che hai mắt. Vị cao tăng đó cũng là người mù như Liễu thí chủ nhưng si mê võ học, từ khi không còn nhìn được bèn làm ra Hắc Mạc này từ chất liệu đoạn, đeo lên trên mắt, chỉ cần chân nguyên trong thân thể đối phương vận động liền xuất hiện màu đỏ hoặc màu vàng, tấm đoạn này có thể giúp cho thí chủ phòng ngự ngoại địch tốt hơn.”

Liễu Dật gật đầu nói: “Đa tạ hảo ý của đại sư, Liễu Dật chỉ biết nói rằng đại ân không thể dùng lời mà nói được.” Nói rồi lấy tấm đoạn màu đen đeo lên mắt, buộc hờ ra sau đầu, dưới mớ tóc trắng, dải đai đen ba xích rũ xuống.

Chàng dùng tâm để cảm giác, trước

mặt liền xuất hiện quang điểm màu vàng, chàng quay đầu lại thì thấy một làn quang điểm màu đỏ, thế giới của chàng đã không hoàn toàn là bóng tối vì quang điểm màu vàng là Giác Quy đại sư, đại diện cho chân nguyên của nam tử, quang điểm màu đỏ là Thất Nguyệt, đại diện cho chân nguyên của nữ tử.

Liễu Dật hướng về Giác Quy hành lễ: “Đa tạ đại sư đã ban tặng.”

Giác Quy gật đầu, trong bóng tối quang điểm màu vàng liền chuyển động: “Liễu thí chủ phải đi xa, lão nạp chỉ có thể kể một câu chuyện, tặng vật này mà thôi, còn những việc khác không thể trợ giúp thí chủ được.”

Liễu Dật vội đáp lễ: “Vậy cũng đủ lắm rồi, đại sư, sau này Liễu Dật nhất

định sẽ lại đến, giờ chúng tôi xin được từ biệt.”

Giác Quy niệm phật hiệu: “A di đà phật...Liễu thí chủ cứ từ từ lên đường, thứ cho lão nạp không tiễn.”

Liễu Dật gật đầu: “Đại sư, không dám phiền đưa tiễn.”

Nói đoạn, chàng quay qua nói với vùng sáng đỏ trong bóng tối: “Thất Nguyệt, chúng ta đi thôi.” Hiển nhiên chàng không nhìn thấy Thất Nguyệt nhưng bằng vào năng lực đặc thù của Hắc Mạc nên vẫn cảm nhận được sự tồn tại và vị trí của nàng.

Thất Nguyệt dường như đã nhẹ lòng đi nhiều, chỉ ít thì trong thế giới của Liễu Dật giờ đã có phương thức biểu đạt mới, tuy là đơn giản nhưng nhìn chung so với

cảnh tôi tắm thì khá hơn nhiều. Nàng lại tiếp tục đi trước dẫn đường, Liễu Dật dựa theo bước chân của nàng và quang điểm màu đỏ mà bước ra phía ngoài.

Rời khỏi Phật môn, hai người cũng không vội bay về hướng Nam Hải.

Thất Nguyệt hỏi: “Thư sinh, chúng ta có cần về báo với Lang đại ca một tiếng không?”

Liễu Dật lắc đầu: “Bất tất, Vĩnh Hằng Chi Thành đã giao cho lão sư rồi, ta thấy cứ nhanh chóng đi tìm Thiên nhai hải giác, bất kể có tồn tại hay không, chúng ta đều đi tìm.”

Thất Nguyệt đồng ý: “Đề muội đi cùng huynh.”

Liễu Dật lắc đầu: “Không, muội về Vĩnh Hằng Chi Thành để ta tự đi tìm.”

Thất Nguyệt lập tức phản bác: “Không được, muội không yên tâm, đại sư không phải cũng nói rồi sao, Nam Hải rất rộng lớn, một mình huynh bay qua có thể kiệt sức mà chết, hơn nữa huynh không nhìn thấy gì, có khả năng sẽ bay sai hướng, muội đi cùng chúng ta có thể thay phiên nghỉ ngơi trên mặt biển, muội lại nhận biết phương hướng.”

Liễu Dật thoáng nghĩ, Thất Nguyệt nói không sai, trên mặt biển mà không nhìn thấy gì, không phân biệt được phương hướng, rất có khả năng bay lầm chỗ nhưng chàng lại muốn rời xa Thất Nguyệt...

Nàng đột nhiên nói một cách ủy khuất: “Sao? Cả thỉnh cầu này của tiểu muội mà huynh cũng không đáp ứng ư?”

Nghe nàng phụng phịu, chàng hiểu nàng ngầm ý gì, đành gật đầu: “Được rồi, chúng ta cùng đi Nam Hải tìm Thiên nhai hải giác.”

Thất Nguyệt đắc thắng: “Như vậy mới đúng chứ.”

Nghĩ ngợi một lúc, nàng lại hỏi: “Thư sinh, vì có gì mất huynh muội mà huynh lại coi như tự nhiên vậy? Chả lẽ huynh không hận ư? Không hận Cửu U Ma Thần và Lam Ảnh sao?”

Liễu Dật đột nhiên dừng bước, suy nghĩ một lát rồi đáp: “Hận chứ, hận vô cùng, ta hận không thể đem thân thể chúng chặt từng nhát từng nhát, nhưng... người ta phải học được chữ ‘nhẫn’, hiện giờ tâm nguyện duy nhất của ta là khôi phục kí ức của Cát Lợi Nhi, khôi phục

thân phận Thiên nữ của nàng, sau đó ta không còn phải đắn đo gì nữa, có thể phát tiết mối hận trong lòng.”

Trong thoáng chốc, Thất Nguyệt cảm thấy khoảng cách giữa hai người thật xa vời, chàng cô độc như vậy, không muốn cùng người khác chia sẻ, tự cách li mình khỏi cõi đời, trầm luân trong bi thương cùng cừu hận, đó là vì cái gì? Chẳng lẽ chàng không hi vọng có bằng hữu? Vận mệnh của chàng thực sự cô độc như thế ư?

Nàng nhìn chàng: “Thư sinh, Thất Nguyệt đã từng nói dù toàn thế giới không lí gì đến huynh thì vẫn còn muội, thế giới của huynh không hề cô độc, muội luôn ở cạnh huynh, đến lúc Cát Lợi Nhi khôi phục kí ức, hai người lại được cùng

nhau.”

Liễu Dật liền ngậy ngẩn, câu nói đó đã khiến chàng chấn động, có lẽ chàng không nhìn được cuộc sống muôn màu, tâm tình càng bình tĩnh, vì chàng không nhìn thấy mặt xấu xa của thế nhân, nhưng câu nói của nàng như một đạo quang mang chiếu rọi cả thế giới tối tăm, trong bóng đêm dày đặc luôn có ánh dương quang, kèm theo hơi ấm.

Chàng đột nhiên bật cười: “Chúng ta lên đường.”

Hai người bảo trì chân nguyên, tế khởi thần kiếm, cùng bay về phương nam, hướng đến Thiên nhai hải giác tận cùng Nam Hải.

Chỉ là một câu chuyện trong truyền thuyết, hữu tình nhân cuối cùng sẽ thành

quyền thuộc, cùng song túc song phi, nhìn cảnh nhật lạc nguyệt xuất nơi Thiên nhai hải giác. Đó vốn cũng là nguyện vọng của Liễu Dật và Cát Lợi Nhi, giờ lại thành hi vọng của mình chàng, Nam Hải rộng thế nào vẫn chưa có ai trả lời được, càng không phải nói đến điểm tận cùng, giữa trời đất rộng lớn, có nhiều thần vật cũng không bằng thông thuộc, nhưng đã không rõ thì bạn làm sao biết được những vật thần kì lại vô hại với mình?

Vì hi vọng đó, chàng cùng Thất Nguyệt đi suốt cả đêm, xuyên qua bầu trời xanh thẳm, phi hành cực nhanh giữa không trung rộng lớn vô hạn. Cứ như vậy, ngày nối ngày qua đi, thời gian lướt qua hai người, trước mắt vẫn là màu xanh

bao la của hải dương.

Không biết đã bay được bao lâu, hai người thay nhau ngự kiếm phi hành, may sao tâm pháp của họ đều là Lan Nhĩ Phi Na Thanh, hoàn toàn có thể lấy hỗn độn chi khí của thiên địa cung cấp cho nhu cầu dinh dưỡng, bằng không dù có đủ khí lực họ cũng sẽ bị chết đói trên mặt biển mênh mông.

Liễu Dật hỏi: “Chúng ta bay trên mặt biển này đã bao lâu rồi?”

Thất Nguyệt nghĩ ngợi rồi đáp: “Chắc không quá một tháng, sao vẫn chưa thấy bóng dáng của Thiên nhai hải giác, không biết câu chuyện đó có phải là giả không, trên đời này căn bản không tồn tại cái gọi là Thiên nhai hải giác.”

Liễu Dật lắc đầu: “Bất quản chân

giả, chỉ cần chúng ta bay đến điểm cuối của vùng biển sẽ biết ngay thôi...không biết Nam Hải rộng lớn thế nào, vì sao bay lâu như vậy vẫn chưa đến điểm kết thúc?”

Thất Nguyệt đồng tình: “Đúng, chỉ cần chúng ta kiên trì, kìa...thư sinh, trước mặt dường như có điều gì cổ quái.”

Liễu Dật nghiêng tai nghe ngóng, tiếng sóng không ngớt dội vào tai chàng, chàng liền cảm thấy hơi bất bình thường, hiện giờ họ đang ở giữa vùng biển lớn, vì có gì tiếng sóng lại lớn như vậy? Thanh âm vẫn còn ở xa, nhưng khí thế mạnh mẽ phi thường, chàng vội hỏi: “Thất Nguyệt, mọi người nhìn thấy gì?”

Thất Nguyệt dường như không nghe

thấy câu hỏi của chàng nên không đáp.

Thấy tiếng sóng khuếch đại cực nhanh, Liễu Dật lại hỏi: “Thất Nguyệt, muội nhìn thấy gì?”

Thất Nguyệt dường như mới lấy lại bình tĩnh: “Thư sinh, xem ra chúng ta gặp phiền phức rồi, trước mặt có một con sóng lớn đến nỗi không nhìn thấy đâu là ranh giới đang cuốn về phía chúng ta, không biết chúng ta có vượt qua nổi không.”

Liễu Dật vội hỏi: “Bay qua phía trên không được ư? Hay là lách qua mép sóng.”

Thất Nguyệt đáp: “Ngọn cự lãng này không nhìn thấy đâu là mép, cao đến tận trời, dường như không có khoảng trống nào để có thể vượt qua.”

“Chúng ta đổi vị trí, để ta không chệch kiểm, muội ra đằng sau, chân nguyên của ta mạnh hơn, có thể vượt qua ngọn cự lãng cũng nên.” Liễu Dật phân công.

Thất Nguyệt gật đầu: “Được.”

Hai người quyết định rất nhanh nhưng Liễu Dật không nhìn thấy ngọn sóng nên chàng không tin lắm. Nguyên lai, theo Thất Nguyệt nhìn thấy, ngọn sóng đó như một bức tường màu lam cao đến chân trời, cuộn tới hai người với tốc độ nhanh vô cùng, hơn nữa giữa ngọn sóng lại mang theo vũng xoáy cuộn cuộn.

Thanh âm càng lúc càng lớn, Liễu Dật dựa vào thính lực, có thể cảm giác được ngọn cự lãng này sức mạnh phi thường, hà huống tốc độ cao như vậy, càng khiến chàng kì quái hơn là trong

ngọn sóng lớn đến thế mà lại nghe được tiếng gió, chàng nhướn mày, nói thầm: “Đây tuyệt đối không phải là sóng biển thông thường, chả lẽ... lại là ba tầng sóng như Giác Quy đã nói?”

Chàng không dám nghĩ ngợi nhiều, vì ngọn cự lãng đã trườn lên đỉnh đầu, bèn thôi động chân nguyên truyền âm: “Thất Nguyệt, nhanh ôm lấy ta, ngàn vạn lần không được buông tay.” Hiển nhiên chàng đã biết được uy lực của ngọn cự lãng này lớn vô cùng, lo rằng nàng sẽ bị đánh chìm xuống đáy biển.

Thất Nguyệt không do dự, song thủ nhanh chóng ôm chặt lấy lưng chàng. Liễu Dật thôi động Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đến tầng tối cao, chớp mắt quanh mình đã hình thành một lớp hộ

thân cương khí, đồng thời thôi động nước biển, ngẩng lên nghênh đón cự lãng...

Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp của Liễu Dật từng cách li được cả nhược thủy, theo ấn tượng của chàng, nước biển dễ cách li hơn nhược thủy nhiều nhưng lần này chàng đã lầm.

Sức mạnh to lớn của tự nhiên không ngừng đập vào thân thể, từng đợt từng đợt sức mạnh khủng khiếp chụp xuống, phảng phất như muốn vùi chàng xuống lòng bể.

Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp không ngừng thôi động chân nguyên một cách nhanh chóng, chàng nhích lên một cách khó khăn, sau mấy lần thì cảm thấy thân thể phát lạnh, trong lòng liền hiểu, cương khí hộ thân do Lan Nhĩ Phi Na

Thanh tạo thành đã bị đạo cự lãng phá vỡ, nháy mắt, gió lớn khiến chàng không phân rõ phương hướng, nước biển bao vây quanh mình, chàng cảm thấy mình đang chìm xuống đáy bể.

Trong lúc khẩn trương, việc rắc rối hơn nữa xảy ra, chàng cảm thấy trước ngực lỏng ra rồi nhẹ bẫng, điện hoa lóe lên khiến chàng có phản ứng, là Thất Nguyệt, nàng không chịu được luồng đại lực của ngọn cự lãng nên đã buông tay, trong thoáng chốc, tim chàng chìm hẳn xuống, quay đầu lại.

Trong bóng tối hồng quang nhợt nhạt dần dần trôi xa, chàng không nghĩ ngợi gì, tay phải vẫy mạnh, chộp về hướng đó, cảm thấy băng lãnh, nhu nhuyễn, chàng biết đó là tay nàng, đồng thời cũng nghe

thấy giọng nàng, nhưng giữa làn sóng ngập trời, chàng không nghe rõ nàng nói gì, chung quanh chỉ có tiếng gió, tiếng sóng, có cả tiếng vang như sấm động, dường như cả thế giới đang biến thành hải dương hỗn loạn.

Liễu Dật gào to: “Không được buông tay, nắm lấy tay ta.”

Chàng vừa gào lên, một giọng nói mỏng mảnh ngập ngập ngừng ngừng truyền lại: “Muội không buông...”

Tình cảnh lúc này, Liễu Dật lại nhớ đến cái ngày mười năm trước, ở trong sơn động đó, cùng Cát Lợi Nhi phân li, nhưng hôm nay họ đang ở trên mặt biển rộng lớn vô biên, chàng biết, chỉ cần chàng buông tay...Thất Nguyệt sẽ bị ngọn cự lãng chôn vùi nên không được

phân tâm, nước biển ướn捏 tay họ, bàn tay đang nắm chặt nhau dần dần tuột ra.

Không phải họ không muốn nắm lấy đối phương mà vì sóng biển nên không cách nào nắm chặt được.

Họ đều biết, họ còn có khí lực nên không buông bỏ đối phương nhưng vô vọng, hai bàn tay dần dần rời khỏi nhau...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 182: Phá Lãng Nhi Xuất, Kiếm Dục Trảm ...

Cũng có lần chúng ta phô trương cái gì hải thệ sơn minh, địa lão thiên hoang,

đến phút cuối chúng ta đều biết đó là
mấy lời nói ngông cuồng, không hiện
thực trong lúc say, đối mặt với hiện thực,
ai có thể chắc rằng ngày sau không xảy ra
chuyện gì? Trời sụp đất nứt, gió cuốn
mây tan, chỉ vì một chuyện ngoài ý muốn
là thành nỗi ân hận cả đời, ước định của
chúng ta là gìn giữ lấy ngày hôm nay.

Liễu Dật cảm giác rõ ràng rằng tay
Thất Nguyệt đã dần dần buông ra, chàng
có tâm nhưng vô lực, đối mặt với tự
nhiên cho dù chàng có khả năng hủy thiên
diệt địa cũng vô dụng. Nước biển vây
chặt lấy thân thể hai người, chàng thôi
động chân nguyên đến mức cao nhất rồi
phi kiếm vượt lên, luồng lực mãnh liệt
của tự nhiên vẫn ép Thất Nguyệt chìm
dần xuống.

Trong lòng chàng dâng lên niềm tuyệt vọng, hiển nhiên cứ thế này dầu có cố níu giữ thì Thất Nguyệt cũng sẽ bị cự lãng cuốn đi, chôn vùi trong lòng biển sâu; biển lớn mệnh mang, sâu không dò nổi, nếu nàng thực sự bị cự lãng đánh bật xuống lòng biển thì chàng làm sao mà tìm được. Thoáng chốc, chàng cảm thấy mình sao mà vô lực, đơn độc.

Bàn tay họ dần buông ra, nước biển kéo Thất Nguyệt từ từ chìm xuống, nghe tiếng sóng xé toang thiên địa, Liễu Dật biết chỉ giây lát nữa thôi nàng sẽ bị sóng biển cuốn trôi, lòng chàng dâng lên niềm hối hận vô hạn, chả lẽ cuộc đời này thực sự tàn nhẫn vậy sao?

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, chàng đột nhiên cảm thấy thân mình nhẹ bẫng,

sức mạnh của nước biển lạnh buốt biên mất, không còn lực cản, Bi Mộng Kiếm lại bay vút lên mây, gió nhẹ mơn man, bao nhiêu áp lực đều mất sạch.

Chàng đưa tay kéo mạnh, lôi Thất Nguyệt lên thân kiếm, từ giảm tốc độ, buột ra lời cảm thán: “Hiểm quá.”

Vừa đứng vững lại, Thất Nguyệt ôm chặt lấy Liễu Dật: “Làm muội chết khiếp, muội cứ nghĩ chúng ta đã chia ly rồi.”

Liễu Dật lắc đầu: “Làm sao vậy được, hiện giờ chẳng phải chúng ta đã vượt qua ngọn sóng rồi sao.”

Thất Nguyệt đáp: “Đúng vậy, lúc này mà ngọn sóng kéo dài thêm một lúc nữa, muội nghĩ hai người chúng ta chắc phải chia lìa.”

Liễu Dật vừa khống chế thanh kiếm

tiếp tục tiến lên vừa nói: “Đã qua được rồi thì đừng nghĩ linh tinh nữa.”

Thất Nguyệt gật gật, rồi lại hỏi: “Thư sinh, nếu... lúc này mọi thực sự chìm xuống, huynh có buồn không?”

Liễu Dật đột nhiên cảm thấy vấn đề quá đơn giản nhưng chàng không biết trả lời sao, đành gật đầu cho qua chuyện. Đúng lúc này những tiếng “ầm ầm” vang vọng vào tai hai người.

Chàng cảm thấy có chuyện không ổn, nghe ngóng kĩ đó là tiếng vọng của từng đợt sóng hòa lẫn với giông gió, hiển nhiên họ lại phải đối mặt với tình huống vừa rồi.

Chàng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thất Nguyệt quan sát rồi trả lời: “Giống như lúc này, xem ra chúng ta lại

phiền phức lớn rồi.” Nguyên lai, cảnh tượng nàng nhìn thấy còn đáng sợ hơn con sóng lúc trước.

Trên không trung mây mù dày đặc, từng đám mây đen cuộn cuộn lao về phía trước, chớp liên tục đánh xuống, quang mang làm nước biển bắn tung tóe, cột thủy hoa bốc lên cao hơn mười trượng.

Phía xa, trong lòng biển xuất hiện một vũng xoáy chạm đến đỉnh trời, gió lốc xám xịt dường như biến thành thực chất, hút sạch mây trên không trung vào lòng rồi sản sinh ra lửa điện trắng xóa, phía sau vũng xoáy là một ngọn sóng lớn không kém lúc trước, hơn nữa ngọn cự lãng này được gió lốc cuốn nhập vào trong mây, lửa điện sáng lóe bên trong nên nhìn càng đáng sợ.

Liều Dật nghe ngóng âm thanh rồi nói: “Hình như so với con sóng lúc này còn hung mãnh hơn.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Vâng, đúng vậy.”

Liều Dật suy nghĩ, dường như cần nhắc điều gì đó, đột nhiên chàng chuyển hướng, bay ngược lại.

Thất Nguyệt kinh ngạc, hỏi: “Huynh làm gì vậy?”

Liều Dật đáp: “Cứ thế này không được, quá nguy hiểm, chỉ một con sóng vừa này mà chúng ta thiếu điều không qua nổi, lần này càng khó hơn, nếu không cẩn thận, ta thấy... chúng ta đều bị sóng biển chôn vùi.”

Thất Nguyệt thỉnh lĩnh hỏi: “Thư sinh, huynh sợ ư?”

Liễu Dật lắc đầu: “Ta không sợ nhưng ta không muốn đem sinh mạng muội ra mạo hiểm.”

Thất Nguyệt phản đối: “Thư sinh, huynh sai rồi, Thất Nguyệt có gì phải sợ? Nếu hiện giờ chúng ta quay lại là đã cúi đầu trước vận mệnh, chúng ta phải đối mặt, không biết phía trước có gian nan, nguy hiểm gì, chúng ta đều phải dũng cảm lên. Thất Nguyệt muốn cho huynh biết rằng, muội không phải là gánh nặng, chúng ta không thể lui bước, đại sư chẳng phải đã nói rồi ư? Nếu muốn đi đến tận cùng, tìm thấy Thiên Nhai Hải Giác tất phải vượt qua ba tầng sóng, đó chỉ là khảo nghiệm thôi, chúng ta không thể quay lại.”

Liễu Dật đột nhiên dừng phi kiếm,

đúng vậy, Thất Nguyệt nói rất đúng, nếu hiện giờ quay lại, cũng là họ đã cúi đầu trước vận mệnh, Thiên Nhai Hải Giác này là một khảo nghiệm, ngay cả tầng sóng thứ hai cũng không qua nổi thì còn tìm Thiên Nhai Hải Giác sao được.

Nhưng... Thất Nguyệt thì sao?

Đúng lúc đó, chàng cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, Thất Nguyệt hình như li khai thân kiếm, chàng vội hỏi: “Muội làm gì thế?”

Tiếng Thất Nguyệt vang lên: “Thư sinh, chúng ta không nên xông thẳng qua mà phải nghĩ cách, huynh dùng kiếm chặt đứt gió lốc và cột sóng, sau đó chúng ta cùng bay qua.”

Chàng lắc đầu: “Không được, sức mạnh của con sóng này cực lớn, tình

không giống với nhược thủy, giống với nham tương hơn, hơn nữa còn có gió lốc mạnh như vậy, chân lực của ta căn bản không thể thôi động đến tầng đó.”

Thất Nguyệt thoáng nghĩ, dường như đang cân nhắc, nhược thủy, nhược thủy... đột nhiên nàng nói: “Thư sinh, có phải nhược thủy nhấn chìm được mọi thứ?”

Liễu Dật gật đầu: “Ừ, đúng rồi.”

Thất Nguyệt nói tiếp: “Huynh có thể thử đem Bi Mộng Kiếm hóa thành nhược thủy long để nó đi trước mở đường, muội nghĩ một khi nhược thủy có thể nhấn chìm mọi thứ thì chắc nhấn chìm được sức mạnh của con sóng này? Sau đó, huynh đem chân nguyên quán thấu vào thân thể muội, muội sẽ dùng lực mạnh nhất thôi động Vũ Nguyệt Kiếm, như vậy chúng ta

có thể vượt qua.”

Trong lòng Liễu Dật sáng bừng, vì sao lại không nghĩ đến nhỉ, biện pháp này chàng chưa từng thử qua, nhưng căn cứ vào tính chất của Long Trạch có thể hóa giải sức mạnh tự nhiên này, sau đó thì giúp Thất Nguyệt ngự kiếm bay qua, đó không phải là chuyện không có khả năng. Chàng liền vui mừng: “Thất Nguyệt, muội thông minh lắm.”

Thất Nguyệt cười: “Thông minh gì đâu, chỉ cần chúng ta không bao giờ buông xuôi tất nhiên sẽ tìm được biện pháp, giống như... mười năm trước huynh dùng máu tươi thay nước cứu muội, nhiều khi biện pháp không đâu lại trở thành hợp lý.”

Nàng nhắc lại chuyện mười năm

trước, dường như cả hai người chìm vào hồi ức, lúc này tiếng sóng lớn dần, nàng vội dựa vào Liễu Dật, nói: “Thư sinh, lên Vũ Nguyệt Kiếm đi.”

Liễu Dật theo âm thanh nhận phương hướng rất chuẩn xác, đạp lên kiếm của Thất Nguyệt, thu hồi Bi Mộng Kiếm rồi đem chân nguyên quán thấu vào thân kiếm, té khỏi trường kiếm, quát lớn: “Hóa.” Âm thanh vừa thoát khỏi miệng, tiếng rền kêu vang động thiên địa trỗi lên, một con trường long màu lam sẫm uốn lượn bay ra, khí thế chấn động tự nhiên, thoáng chốc dường như sấm chớp, giông gió, sóng biển đều hung mãnh hơn.

Bóng màu lam sẫm chính là Long Trạch, hoàn toàn do tính chất của nhược thủy kết cấu thành, thân mình vừa uốn

lượn đã lao thẳng vào ngọn cự lãng. Liễu Dật biết rằng cơ hội đã tới, tay phải ôm lấy eo Thất Nguyệt, tay trái đặt lên vai nàng, cách này vừa phòng ngừa được việc hai người bị đánh bật đi vừa dễ dàng quán thủ chân lực vào cơ thể nàng, không chế sức mạnh của Vũ Nguyệt Kiếm hơn.

Gần gũi như vậy, ấm áp như vậy khiến hai người đều hơi phân tâm, nhưng ngọn cự lãng tiếp cận cực nhanh nên cả hai lập tức trở lại hiện thực, Liễu Dật nói ngay: “Muội bám theo Long Trạch, không cần phải làm gì, cứ thôi động Vũ Nguyệt Kiếm tiến về phía trước cho tốt.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Chúng ta nhất định sẽ thành công.”

Nàng vừa nói dứt lời, cuồng phong

ào ạt cuốn tới, khoảnh khắc nàng cảm thấy toàn thân không còn do mình khống chế, lắc la lắc lự, cuồng phong còn mang theo lửa điện trắng xóa không ngừng lóe sáng, điện quang như một lưỡi dao sắc bén lướt qua bên mình hai người.

Dường như cảm thấy nàng đã cạn sức, Liễu Dật thôi động chân nguyên nhanh hơn khiến cho chân lực của nàng mãnh liệt hơn hẳn, rốt cuộc nàng cũng đứng vững trên Vũ Nguyệt Kiếm, chàng thầm nghĩ nếu Long Trạch không hóa giải phần nào sức mạnh của tự nhiên thì e là không qua nổi tầng sóng thứ hai này.

Chàng gào lớn trong tiếng sấm: “Bám sát Long Trạch.”

Thất Nguyệt nói: “Vâng.” Rồi nàng nhanh chóng thôi động Vũ Nguyệt Kiếm

bám theo long ảnh màu lam sẫm, tốc độ vừa gia tăng thì cuồng phong lại cuốn tới, áp lực tăng cao, hai người tiến vào trong con sóng cao ngất trời, đã không còn đường lùi nữa rồi, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Luồng lực khủng khiếp níu thân thể hai người trĩu xuống, Vũ Nguyệt Kiếm lao vút lên cao, chân nguyên mãnh liệt khiến Vũ Nguyệt Kiếm phát ra hồng quang, quang mang vây phủ hai người khiến cảm giác nhẹ nhàng hẳn, không ngờ Vũ Nguyệt Kiếm còn có dị năng này.

Nguyên lai chân lực của Thất Nguyệt không đạt đến trình độ này nên không thể thôi động được dị năng của Vũ Nguyệt Kiếm.

Thông qua Hắc Mạc đeo trên mắt,

Liễu Dật có thể cảm giác rõ ràng Vũ Nguyệt Kiếm đang phát ra sức mạnh mãnh liệt liền ôm chặt Thất Nguyệt, đề phòng trường hợp hai người bị đánh bật, lớn tiếng quát: “Vũ Nguyệt Kiếm này, muội chưa tiến hành tu kiếm ư?”

Thất Nguyệt đáp: “Chưa, không hiểu tại sao lại phát ra được quang hoa thể này.”

“Chắc là chân nguyên của muội không đủ, có cơ hội ta sẽ tiếp cho muội hai tầng tâm pháp, lúc đó Vũ Nguyệt Kiếm mới có thể phát huy được sức mạnh thật sự.” Liễu Dật bảo nàng.

Thất Nguyệt đáp: “Chuyện đó để sau, chúng ta hiện giờ phải thoát đi cái đây.” Nói đoạn, nàng lại thôi động chân nguyên, tiếp tục lao về phía trước, sóng biển liên

tục gia tăng đến ngộp thở, lửa điện trắng xóa lẫn trong cuồng phong liên tục cọ xát vào thân thể hai người, chạm vào da làm đau rát, cũng lúc đó thân thể họ liền nhẹ hẫng, rồi một tràng long khiếu vang rền bên tai Liễu Dật, chàng tiếp lấy Bi Mộng Kiếm, vui mừng: “Chúng ta qua rồi ư?”

Thất Nguyệt lúc đó yên lặng, không trả lời.

Liễu Dật lại hỏi: “Sao vậy?” Không biết vì cớ gì chàng dường như cảm giác có điều không ổn nhưng không nói ra, thế giới của chàng không có ánh sáng nên không thể nhìn được, mà giờ cũng không nghe được, hoàn toàn không có âm thanh nào, chỉ đành đợi nàng hồi đáp.

Thất Nguyệt lên tiếng: “Tầng sóng thứ ba không phải là sóng, là quái vật.”

Liều Dật dường như hiểu được ngay lập tức, họ đã qua được tầng sóng thứ hai, tầng thứ ba tiếp tục xuất hiện, nên vội truy vấn: “Là quái vật gì?”

Thất Nguyệt đáp: “Muội chưa từng thấy, lớn quá... lớn quá...”

Chàng hồi thúc: “Muội tả đi.”

Thất Nguyệt nói: “Đôi cánh thịt của nó phủ kín thình không...” Nguyên lai nàng vừa xông qua tầng sóng thứ hai, đang cao hứng muốn hoan hô thì phát hiện có vật thể đang phiêu động trên bầu trời u ám liền nhìn qua một chút, vừa nhìn liền ngáy ra, quái vật này nàng chưa từng thấy qua. Toàn bộ thân thể nó đen sì, giống như loài dơi nhưng lại không phải là dơi, hai cánh dài đến trăm trượng, phủ kín bầu trời, dưới mỗi cánh có hai trảo,

dưới thân mình to lớn vô cùng nhưng mỏng quẹt có thêm bốn trảo nữa, răng nanh sắc bén như lưỡi kiếm, song nhãn màu hoàng kim phát ra quang mang khủng bố.

Quái vật nhẹ nhàng vẫy đôi cánh, mặt biển liền cuộn lên những làn cự lãng ngập trời, từ đôi cánh của nó, cuồng phong liên tục hòa lẫn vào cự lãng, mặt biển và thỉnh không bắt đầu tối dần, găm lên âm ào. Thất Nguyệt nghi hoặc, chẳng lẽ... hai làn cự lãng lúc trước toàn do quái vật này tạo thành? Nếu đúng thế, nó thật quá ư đáng sợ.

Nghe Thất Nguyệt tả, trong óc Liễu Dật đã vẽ lên một bức tranh nhưng chàng không nói ra, loại quái vật này có thuộc về hoang thú không? Không giống

lắm, trong các chủng loại hoang thú không có loại nào như vậy. Là do Bàn Cổ tạo ra? Ông ta chắc không có lí do tạo ra một loại quái vật mạnh như vậy, là loài nào đây? Hoặc giả...Chàng không nghĩ ngợi nữa vì biết có nghĩ cũng không ra kết quả, trên cõi đời này vẫn

có những thứ bằng vào kí ức bảy ngàn năm của chàng cũng không nghĩ ra được, nhưng có thể khẳng định quái vật này nhất định không yếu nhược.

Liễu Dật quay người lên phía trước, đổi vị trí cho Thất Nguyệt, lùi lại đằng sau, rồi nói: “Muội khổng chế Vũ Nguyệt Kiếm, quái vật này không có chân nguyên, ta không cảm giác được nó.”

Thất Nguyệt gật đầu, nàng biết rằng họ không có quyền chọn lựa, để đến

được Thiên Nhai Hải Giác tất phải kinh qua khảo nghiệm, lúc này hai người đã phân công rõ ràng, nàng phụ trách ngự kiếm, tránh né những đợt công kích của quái vật, chàng phụ trách tiến công, dẹp bỏ đi trở ngại trước mắt.

Không rõ Thất Nguyệt ngự kiếm nhanh hay tốc độ phi hành của quái vật nhanh, chỉ trong nháy mắt, hai người đã đến trước mặt nó, Thất Nguyệt vừa không chế phi kiếm vừa nói: “Nó lớn quá, chúng ta thậm chí còn bé hơn cái răng của nó, giờ chúng ta đã đến trước mặt nó.”

Liễu Dật gật đầu, tay phải vẩy mạnh Bi Mộng Kiếm, trường kiếm rời vỏ, một đạo hồng quang tạo thành hình bán nguyệt chém vút tới, quang mang lóe lên, quái

thú liền phát ra tiếng gầm khó nghe, dịch thể màu lục từ vết thương nhỏ nhoi trên mình nó chảy xuống, cuồng phong cùng sóng biển xáp tới. Thất Nguyệt vừa thấy, thân kiếm bay vút lên về hướng chân mây, nàng mới bay khỏi độ chừng chớp mắt thì “âm âm”, hai cổ cự lãng cùng ập tới, phát ra âm thanh bạo liệt. Nàng lại giữ vững thân kiếm, cũng lúc đó, một cánh khổng lồ của quái vật quạt ra, cách xa hơn mười trượng cũng vẫn cảm nhận được luồng lực mãnh liệt tạo thành cuồng phong ào ạt đổ tới.

Thất Nguyệt trong lòng kinh hoàng, quay người bay ngược ra sau, đồng thời nói với Liễu Dật: “Chúng ta không khiến nó bị thương, một kiếm của huynh chỉ lưu lại một vết thương nhỏ trên mình nó, căn

bản không làm nó thương tổn gì.” Liễu Dật gật gù, dường như đang suy xét vấn đề này, con quái vật này quá lớn, thân thể lại rất cứng rắn, một kiếm khi này đã dùng đến tu vi mức cao của chàng nhưng không làm nó thương tổn, đến giờ chàng đã cảm nhận được luồng lực mãnh liệt của nó công kích hai người.

Cuồng phong ập tới mãnh liệt, so với luồng gió lẫn trong sóng biển lúc trước còn mạnh hơn gấp bội, thanh kiếm của Thất Nguyệt chao động mạnh, dĩ nhiên đã bị luồng lực to lớn thổi tạt ngang, nàng vừa không khống chế được thân kiếm thì một đạo lửa điện trắng xóa từ trên thỉnh không đánh xuống, tựa như một lưỡi gươm bén găm trúng vào vai Liễu Dật.

Đau... cảm giác này lập tức truyền

lên óc chàng, vết thương vừa hé, huyết dịch đen ngòm rơi xuống mặt biển màu lam thẫm, sóng biển trào dâng, quái thú phát ra tiếng kêu chấn động thiên địa vì nó ngửi thấy mùi tinh huyết, lại là cuồng bạo chi huyết, cuồng phong càng thổi động hải dương mãnh liệt hơn, tựa hồ biển lớn bắt đầu nổi cơn phẫn nộ.

Vết thương của Liễu Dật nhanh chóng liền lại, Thất Nguyệt cố gắng giữ thân kiếm thẳng bằng, hai mắt quái vật lúc này chuyển thành màu máu, mây mù chung quanh không ngừng tụ tập, lửa điện trắng xóa liên tục rớt xuống đầu quái vật, dường như nó căn bản không sợ lửa điện trắng xóa mà ngược lại, điện quang bị nó hút xuống.

Thất Nguyệt thở hồn hển, quái vật

quá mạnh mẽ, mấy lần phải lách tránh cuồng phong công kích khiến chân khí của nàng không đều. Liễu Dật dường như cảm thấy nàng không ổn liền hỏi: “Muội thụ thương rồi sao?”

Thất Nguyệt lắc đầu: “Không, bất quá cảm thấy rất mệt, con quái vật này mạnh thật, muội sợ không chống nổi.”

Liễu Dật an ủi: “Chỉ cần không bao giờ buông xuôi nhất định có cách.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Được, kiếm của huynh không phải chặt được cả thiên địa ư? Thử dùng Vô Thức xem sao.”

Liễu Dật giả thích: “Thiên địa là vật chết, quái vật là vật sống, lại có sức phản kháng, Vô Thức cần phải dùng chân nguyên rất lớn mới thôi động được, nếu một chiêu không thành thì tổn hại bản

thân vô cùng, bất quá... cũng phải thử xem sao.”

Cùng lúc, âm thanh sấm chớp va chạm truyền đến tai hai người, Liễu Dật thình lình cảm thấy nguy hiểm, bởi vì trong vùng tối tăm mà chàng cảm nhận được toàn bộ thân thể quái vật phát ra bạch quang.

Chàng nói giữa sóng to gió cả: “Nguy hiểm quá, cẩn thận đó, Thất Nguyệt.” Chàng không có thời gian nghĩ nhiều, khí tùy tâm khởi, tâm tùy ý tẩu, thôi động chân nguyên mãnh liệt của Lan Nhi Phi Na Thanh, Bỉ Mộng Kiếm trong tay chàng phát ra quang mang bốn màu: trắng, lam, tím, đỏ; hào quang bốn màu liên tiếp ngưng tụ, hình thành lên long ảnh thực chất, bốn đạo long ảnh quán

quanh thân kiếm theo những tư thế khác nhau.

Dưới sự thôi động của tầng thứ mười ba Lan Nhĩ Phi Na Thanh tâm pháp, Diệt thế tầng – sát lục chi tâm, sau lưng chàng cũng cuộn lên cuồng phong chống lại cuồng phong do quái thú tạo ra, trên không trung xuất hiện từng đám mây màu máu ngưng tụ lại, xoáy tròn trên đỉnh đầu, thân thể chàng phát ra hồng quang lợt lạt, mớ tóc trắng tung bay bời bời, tám đoạn màu đen lật phật, ma khí vừa ngưng tụ, chàng liền giơ cao thanh trường kiếm...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 183: Sanh Sanh Tương Thác, Thiên Nhai Hải ...

Trên đời này có một loại hoa gọi là Bỉ Ngạn Hoa, hoa chỉ nở vào đúng tiết thu phân, hoa nở thì lá biến mất, có lá thì hoa tàn lụi, hoa lá không bao giờ cùng hiện, đời đời chia cắt.

Những tuyệt vọng không chỉ giới hạn trong phạm vi con người, thậm chí cả hoa cũng bi khổ như vậy, hoa lá không cùng hiện, điều làm lỡ ấy của Bỉ Ngạn Hoa, lẽ ra là nỗi di hận, dường như cười nhạo cả cõi đời.

Liễu Dật lúc đó đề thăng chân nguyên đến mức tối cường, triệu hoán bốn con thần long rồi nói với Thất Nguyệt: “Đến gần nó đi, vị trí lúc này là tốt nhất, huynh

sẽ chém thẳng xuống, muội cô không chế phương hướng sao cho một kiếm này đúng vào vết thương của nó.” Chàng không nắm chắc một kiếm này có thể thu phục được quái vật, để chắc ăn chàng chỉ định bằng nhất kích khiến nó bị thương nặng hơn.

Thất Nguyệt tận lực không chế âm thanh do kiếm phát ra, càng đến gần quái thú, trở lực càng lớn, trong mồm quái thú có vật gì đó đang tụ tập, bạch quang mỗi lúc một sáng đến nỗi Liễu Dật cũng cảm nhận được, cuồng phong không ngừng ngăn cản hai người tiến lên.

Một trượng, hai trượng, ba trượng... cự li giữa dần rút ngắn lại, Thất Nguyệt dường như không chịu nổi cuồng phong mãnh liệt, bắt đầu lắc lư, nhưng nàng

không dừng lại, nàng biết trận chiến này không thắng tất vong, nhất thiết phải nỗ lực đến cùng.

Sau một lúc loay hoay với cuồng phong xô đẩy, cuối cùng nàng cũng giữ được thăng bằng, điều chỉnh phương hướng, lái thân thể Liễu Dật hướng vào vết thương lúc trước thật chuẩn xác rồi nói với chàng: “Được rồi, hiện giờ vết thương lúc trước đang ở trước mặt huynh.”

Bằng cảm giác, Liễu Dật phân biệt được phương hướng quái vật đang chảy máu, xác định xong chàng quát lớn: “Vô Thức.” Bốn đạo long ảnh lóe lên, hồng quang xuất hiện trực tiếp chém vào vết thương của quái vật. Quang mang nương theo bốn đạo long ảnh, nối liền với biển

trời thành một màu.

Một tiếng kêu chói lói phảng phất như từ địa ngục sâu thẳm bật lên, tuy Liễu Dật không nhìn thấy nhưng có thể cảm giác được sóng biển ở xung quanh như sôi sục, cuồng phong liên tục tăng thêm áp lực, chàng biết mình đã làm nó bị thương, còn có tạo thành công kích trí mệnh hay không thì không xác định được.

Thất Nguyệt nắm lấy vai chàng: “Quái thú có vẻ rất đau đớn.”

Đôi nhục sí của quái thú đập liên hồi xuống mặt biển, toàn thân phát ra bạch quang, tựa hồ muốn lật ngửa, vết thương như muốn chẻ nó ra làm đôi, dịch thể màu lục thành dòng chảy xuống mặt biển hòa hợp thành một màu, nhưng nó không chết.

Thình lình, Thất Nguyệt hét lên:
“Không ổn.”

Cái mồm rộng hoác của quái vật há ra, một quả cầu tròn to lớn màu trắng xuất hiện, quả cầu lớn bằng 1/4 thân thể Liễu Dật, ở giữa lấp lánh quang hoa, xung quanh có tia lửa điện ràn rạt. Lúc đó Liễu Dật cảm giác được sức mạnh khủng khiếp, quả cầu trắng chiếu sáng cả thế giới tối tăm của chàng.

Chàng nói: “Nhanh quay lại.”

Nhưng tất cả đã muộn, quái thú vừa lăn lộn thì quả cầu trắng xạ vút tới, luồng đại lực khiến hai người không thể đứng vững, năng lượng của viên cầu ập đến, nhấn chìm triệt để cả hai trong luồng bạch quang. Liễu Dật và Thất Nguyệt cảm thấy thân thể liên tục bị đẩy lùi một

cách nhanh chóng, điện hoa như từng lưỡi kiếm sắc găm vào thân mình. Trong chớp mắt, nỗi thống khổ khiến hai người mất đi tri giác, dần dần mơ hồ, cảm giác bồng bềnh, đau đớn vô hạn, rồi đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không còn biết gì nữa...

Trong bóng đêm, Liễu Dật không thể làm gì, đột nhiên Cửu U Ma Thần xuất hiện trước mặt, bóng đen biến hóa thành Cát Lợi Nhi, chàng định lên tiếng nhưng không biết phải nói gì, Cát Lợi Nhi vừa mỉm cười với chàng thì Lam Ảnh xuất hiện, y nắm lấy tay nàng, chậm chậm đi xuyên qua thân thể chàng, chàng muốn găm to lên để giữ Cát Lợi Nhi lại nhưng âm thanh lại tắc tị.

Chàng hoang mang, tuyệt vọng, thống

khổ, vào lúc đó một bàn tay ấm nồng ôm lấy lưng chàng, một giọng nói dịu dàng nhưng đầy chân thật vang khắp thế giới tới tận cửa chàng: “Thư sinh, dù cho toàn thế giới này không quan tâm đến huynh, vẫn còn có Thất Nguyệt.” Ấm áp và cảm động xiết bao, chàng biết đó là nàng.

Nhưng liền đó, cảm giác ấm áp biến mất, biến thành bạch quang, quán quít lấy chàng, chàng đột nhiên cảm thấy mát mát, đang hoang mang thì một bóng trắng xuất hiện, là Lãnh Kiếm, ông ta nói với chàng: “Cầm kiếm lên, giết sạch những kẻ đáng giết trong thiên hạ.”

Thình lình, không gian biến động, chung quanh toàn là máu hồng, ánh dương quang tắt lịm, chỉ còn lại hồng

vân, không có minh nguyệt mà chỉ có cuồng phong, mặt đất hoang vu, không có lấy một mảnh đất lành. Dưới chân chàng vụn bộ xương trắng, lênh láng máu tươi, chàng ngậy ra, những người này đều do chàng giết ư?

Vào lúc đó, một người to lớn, hùng vĩ xuất hiện trước mặt Liễu Dật, chàng cảm thấy người này rất quen thuộc, là Bàn Cổ. Ông ta nhìn chàng, bật cười vang: “Người vĩnh viễn là ma, một con ma đáng thương, người có sức mạnh đến thế nào cũng không thể cải biến được vận mệnh, với sát lục, tội nghiệt của người, làm sao có thể được sống với Thiên nữ, người phải bị trầm luân, vụn kiếp trầm luân.”

Chàng không thể im lặng, gào lớn đầy

bị thương, phần nộ: “Không, không...”. Bóng hình đó biến mất, thế giới của chàng lại trở lại tối tăm, liền đó chàng phát hiện mình động đậy được, chàng đang nằm trên một nơi rất mềm mại, là một bãi cát.

Nguyên lai là cơn mộng mị, giờ đã tỉnh lại, nghe tiếng sóng âm ào, chạm tay vào cát trên mặt đất, chàng xác định rằng mình đang ở trên lục địa, nhớ lại những việc xảy ra lúc trước...một đạo bạch quang bao phủ chàng và Thất Nguyệt, một cơn đau vùi đẩy hai người lùi lại, rồi hoàn toàn mất đi tri giác.

Thình lình, chàng nhớ đến một việc, đúng, còn Thất Nguyệt? Nàng ở đâu? Theo lẽ thường, hai người họ bị yêu thú đánh chìm xuống đáy biển, đã lạc nhau.

Chàng cởi thanh Bi Mộng Kiếm trên eo xuống, lần mò ra bờ biển tìm kiếm, gọi tên Thất Nguyệt.

Bất ngờ, chân chàng vấp phải một vật thể nằm trên mặt đất, chàng thoáng mừng, vội dùng tay nắm lấy, là tay của một người, chàng chạm vào mặt người đó: “Thất Nguyệt, Thất Nguyệt, là Thất Nguyệt phải không?”

Người đó được chàng đánh thức, “ôi” lên một tiếng rồi ộc hết nước biển trong bụng ra, nghe âm thanh thân thuộc, chàng nhận ra là Thất Nguyệt, vui mừng thốt lên: “Chúng ta đều còn sống, đều còn sống.”

Thất Nguyệt đã phục hồi lại, thấy biểu tình kích động của chàng cũng cao hứng nói: “Đúng vậy, thật không dám tin

chúng ta vẫn còn sống, muội cứ nghĩ chúng ta bị đại hải nuốt gọn.”

Liều Dật gật gù, đột nhiên hỏi: “Chúng ta đang ở đâu, trên mặt biển sao lại có lục địa?”

Nghe Liều Dật hỏi, Thất Nguyệt mới quan sát tứ bề một vòng, buột miệng thốt: “Đẹp quá.”

Vùng lục địa này không lớn, thậm chí còn nhỏ hơn Vĩnh Hằng Chi Thành, giống như trôi nổi trên mặt biển Nam Hải, xung quanh họ lúc này toàn là hoa màu hồng, đẹp đẽ vô cùng, mỗi đóa hoa có 9 nhụy, cánh hoa vây tròn lấy nhụy hoa.

Bất quá loại hoa đó khá đặc biệt, toàn màu hồng nhưng hình như thiếu mất cái gì đó, Thất Nguyệt nặn óc mới nhớ ra là loại hoa này thiếu lá. Nhìn vào trong

vùng lục địa này có cảm giác như đang ở trong tiên cảnh, cây cối kì lạ sinh trưởng tươi tốt, bách hoa đủ màu bung nở, một con đường mòn nho nhỏ dẫn lên một tòa nhà gỗ trôi nổi trên không trung, mọi thứ ở đây đều thật thần kì.

Bạch hạc liên tục bay qua bay lại, dưới mặt đất thổ trắng và các loại động vật bé nhỏ ngắm nghía hai người, ánh mắt hấp háy, từng đôi hồ điệp quẩn quít bay múa trên những đóa hoa màu hồng mọc quanh mình họ. Vàng dương lặn xuống phía tây khiến nơi đây vừa hài hòa, vừa trữ tình, lại đượm vẻ mỹ lệ xuất trần.

Thất Nguyệt vừa quan sát vừa tả lại cho Liễu Dật hình dung, đúng lúc đó một giọng nói vọng vào tai hai người, âm

thanh uyển chuyển như tiếng hoàng oanh ríu rít, nghe rất êm tai: “Ngàn năm nay không có ai đến được Thiên Nhai Hải Giác, hai vị khách nhân trên đường đã chịu nhiều tân khổ, đến đây lần này có nguyện vọng gì chăng?”

Giọng nói vọng đến, Liễu Dật từ từ đứng dậy, chàng nghe thấy tiếng bước chân của hai người, cước bộ rất nhẹ nhàng khiến người ta có cảm giác bồng bênh, tâm tình đột nhiên kích động, buột miệng: “Thật sự là có Thiên Nhai Hải Giác, thật sự tồn tại một nơi như thế.”

Dường như Thất Nguyệt đã nghe rõ ràng câu nói vừa xong, chả lẽ họ đang đứng trên mảnh đất là nơi tận cùng của trời đất? Thất Nguyệt không nén được lại quan sát mỗi khối đá, mỗi gốc cây quanh

mình, tất cả đều như trong mộng, mĩ lệ đến không thể tin nổi.

Tiếng bước chân ngừng lại, Liễu Dật cảm giác được hai người đó đứng trước mặt, trong thế giới của chàng, quang điểm của họ phân biệt thành hai màu đỏ và vàng, khẳng định đó là một nam một nữ.

Nam tử cất lên giọng nói đượm vẻ nhân từ, hòa ái, ôn nhu: “Thiên Nhai Hải Giác này vốn ở trong lòng nhân thế, tin là có tồn tại thì nó tồn tại, nhược bằng không tin thì nó không tồn tại, xa xôi vạn dặm, phải chịu khổ nạn, chỉ có điều ngoài ý liệu của ta là mắt công tử không thể nhìn thấy mà vẫn đến được.”

Liễu Dật không nhìn được, lên tiếng hỏi: “Nhi vị là Hữu Tình Nhân ở Thiên

Nhai Hải Giác?”

Một giọng nữ khác cất lên: “Thiên Nhai Hải Giác này chỉ có hai người chúng tôi.”

Nghe hai người đối đáp, Thất Nguyệt quan sát kỹ lưỡng, nữ tử đứng bên hữu xinh đẹp vô ngần, làn mi cong vút, đôi ngươi đen láy sâu thẳm khiến người ta có cảm giác nàng không thuộc về chốn tục thế, sống mũi thanh mảnh hồng hào, hồng mà không đỏ gắt, tôn thêm vẻ hoàn mỹ cho nhan sắc, toàn thân phủ hờ một chiếc áo la đỏ, càng khiến nàng thêm cao quý.

Nam tử đứng bên tả, làn da đen giòn, khuôn mặt như được điêu khắc, có thể nói là long mi hổ mục, tuấn lãng phi phàm, mái tóc dài đen nhánh được tết chỉnh tề, ông ta mặc trường sam màu

xám, thắt lưng điều màu đen, thân thể chắc nịch khiến người ta có cảm giác vừa có thể y lại vừa thân cận được. Đôi nam nữ này đúng là nhân trung long phượng.

Hồng y nữ tử gián tiếp hỏi đáp câu hỏi của Liễu Dật, khôi y nam tử cười hòa ái: “Liễu công tử có thể trực tiếp xưng hô chúng tôi bằng tên, tại hạ Dạ Lang, đây là Hồng Nương, thê tử của tại hạ.” Khôi y nam tử khách khí thông báo tên của mình và vợ.

Liễu Dật lấy làm kì quái: “Các vị sao lại biết tên tôi?”

Hồng Nương mỉm cười: “Chúng tôi còn biết nhiều thứ lắm, ái tình trên đời này là chuyện hàng ngày của chúng tôi, tên của công tử tự nhiên chúng tôi phải

biết.”

Liều Dật liền nói: “Thật như vậy ư? Vậy...mục đích đến Thiên Nhai Hải Giác lần này của chúng tôi chắc hai vị cũng đã biết rồi.”

Dạ Lang gật gù: “Đương nhiên, Liều công tử đã vượt qua ba lớp sóng mà đến, chúng tôi sao lại không chú ý? Thật quá ư vất vả, công tử là một người mù mà lại có thể qua được ba lớp sóng.”

Liều Dật lắc đầu: “Quá khen rồi, đó đều do Thất Nguyệt ở bên tôi tương trợ.”

Hồng Nương quay đầu ngắm Thất Nguyệt, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối, đương nhiên Liều Dật không thấy được. Hồng Nương nói: “Một phiến si tâm của Thất Nguyệt thật hiếm thấy.”

Một câu giản đơn của Hồng Nương,

trong lòng Liễu Dật và Thất Nguyệt lại trôi lên những ý nghĩ khác nhau, là chua xót, ngọt ngào, không ai biết được, đáp áp nằm trong lòng họ.

Liễu Dật tiếp tục: “Chắc hai vị Hữu Tình Nhân đã biết mục đích chúng tôi đến đây, mong các vị giúp cho.”

Dạ Lang không nói, chỉ trầm mặc rồi lại nhìn Hồng Nương, nàng bèn lên tiếng, giọng nói hết sức dễ nghe, lời lời như từng mũi châm ăn sâu vào tim: “Liễu Dật, câu chuyện của công tử, chúng tôi chỉ biết thở dài thương cảm, đương nhiên chúng tôi có thể giúp công tử nhưng khó lắm, cái giá phải trả không thể tính được.”

Liễu Dật vừa nghe, lập tức vui mừng nói: “Không, thế nào cũng được, chỉ cần

các vị sẵn lòng giúp Thiên nữ khôi phục kí ức, điều kiện gì tôi cũng đáp ứng.”

Dạ Lang lên tiếng: “Bảy ngàn năm trước, chân thân của Liễu Dật là Niết nhân, tâm ma của Bàn Cổ, hiện tại tôi có chuyện muốn hỏi Niết nhân, công tử có nguyện ý trả lời?”

Liễu Dật gật đầu: “Xin cứ nói.”

Dạ Lang tiếp tục: “Nếu... cho công tử một cơ hội quay lại bảy ngàn năm trước, công tử có sẵn lòng yêu thương Thiên nữ, có hối hận vì yêu nàng không, có oán hận vì phải trả giá bằng nỗi khổ ba kiếp không?”

Liễu Dật ngừng lại, tịnh không đáp lời.

Hồng Nương chen vào: “Công tử bất tất phải trả lời câu hỏi ấy ngay, chúng tôi

mong công tử cứ từ từ suy nghĩ.”

Liễu Dật lắc đầu: “Đó đâu phải là vấn đề gì, làm sao phải cân nhắc, chỉ là tôi không biết phải biểu đạt thế nào, nếu có một cơ hội quay lại, tôi nghĩ tôi sẽ không yêu Thiên nữ, cho dù quyết định như thế tôi sẽ phải hối hận. Nếu đã là vận mệnh ba đời ba kiếp thì phải trả giá nào, tôi cũng đều không oán hận, tất cả đều nguyện ý.”

Dạ Lang ồ lên, tựa hồ rất kinh ngạc với câu trả lời, lại hỏi: “Không yêu? Vì sao?”

Liễu Dật đáp: “Tình yêu giữa thần và ma chỉ toàn thống khổ, những hạnh phúc từng có đều thành hồi ức cả rồi, tôi thực lòng mong rằng mình còn có thể yêu ai khác nhưng không thể, yêu một người là

phải nghĩ cho người đó, nếu vì yêu tôi mà khiến nàng đau khổ thì tôi nguyện không yêu, hoặc giả... không nói với nàng lời yêu.”

“Bảy ngàn năm rồi, tôi còn quay đầu được ư? Còn có thể làm lại từ đầu ư? Toàn bộ tội nghiệt đều chỉ vì tôi, khổ nạn của Thiên nữ do tôi tạo thành, tôi không oán hận nhưng tình yêu của tôi đã làm hại nàng, có lẽ những gió mưa ngàn năm qua đã thanh tẩy cho tôi, khiến tôi hiểu được hàm nghĩa của tình yêu thực sự là phải trả giá, là bao dung, là buông bỏ, là phải nghĩ cho nàng.”

“Cho đến kiếp này, tôi vẫn không hối, không oán, tôi yêu Thiên nữ, không hối hận vì đã yêu nàng, khổ nạn ba kiếp có đáng gì? Nếu như có thể tiếp tục, tôi

muôn tình yêu dành cho nàng ngàn năm không đổi, vĩnh hằng bất biến.”

Hồng Nương và Dạ Lang chỉ im lặng, câu trả lời của chàng nằm ngoài ý liệu nhưng lại khiến họ mãn ý, lí giải về ái tình phải là như vậy.

Liễu Dật thoáng dừng lại rồi nói tiếp: “Thời gian không thể quay ngược, vì vậy tôi mãi mãi yêu Thiên nữ, đã đến kiếp này thì tôi sẽ tiếp tục yêu nàng, yêu bằng tất cả những gì tôi có...cho dù kiếp sau có luân hồi cũng vẫn không quên, thiên niên trở chú có gì đáng sợ? Yêu đã đắm sâu, tình đã đau đớn, còn tính gì đến trọn đời trọn kiếp, tính gì đến chuyện phải trái của Thần?”

Nghe Liễu Dật dốc bầu tâm sự, Dạ Lang buột miệng: “Hay, hay cho câu

‘kiếp sau có luân hồi cũng vẫn không quên, thiên niên trở chú có gì đáng sợ’, câu trả lời này ta rất vừa ý, chúng tôi sẽ giúp công tử.”

Thấy Dạ Lang nói vậy, Liễu Dật vẫn bình tĩnh: “Đa tạ.”

Hồng Nương vẫy nhẹ tay phải, một đóa hoa màu hồng xuất hiện trong tay, hoa có chín nhụy, 14 cánh, bảy cánh quay tròn lấy nhụy, bảy cánh uốn vòng rủ xuống. Hồng Nương vừa nhìn đóa hoa vừa hỏi Liễu Dật: “Công tử, đã nghe câu chuyện về Bỉ Ngạn Hoa rồi chăng?”

Liễu Dật lắc đầu: “Xin cứ kể.”

Dạ Lang chen lời: “Trong trời đất có một loài hoa kì quái, loại hoa này sinh trưởng tại Thiên Nhai Hải Giác, tên gọi là Bỉ Ngạn Hoa, hoa chỉ nở vào tiết thu

phân, hoa nở thì lá biến mất, có lá thì hoa tàn lụi, hoa lá không bao giờ cùng hiện, đời đời chia cắt...”

Hồng Nương tiếp lời: “Loài hoa này hàm chứa những bi khổ, tuyệt vọng, trớ trêu cùng mặt trái của tình ái trên thế gian, gọi là Bĩ Ngạn Hoa, nếu có một phương pháp có thể khiến Bĩ Ngạn Hoa vừa nở hoa vừa có lá thì Thiên nữ sẽ khôi phục được kí ức.”

Liễu Dật vội nói: “Thực vậy sao? Chỉ cần lá và hoa cùng xuất hiện thì Thiên nữ có thể khôi phục kí ức? Loại hoa đó được tưới như thế nào?”

Dạ Lang lắc đầu: “Cách tưới loại hoa này đặc biệt vô cùng, không cần nước hay thổ nhưỡng để sinh trưởng, nó cần chín loại nước mắt, ba loại nước mắt

cảm tình, ba loại nước mắt chúc phúc, ba loại nước mắt định nghĩa, chỉ cần đem chín loại nước mắt đó hòa vào nhau có thể khiến Bỉ Ngạn Hoa nở hoa và mọc lá, Thiên nữ sẽ khôi phục được kí ức.”

Liễu Dật nóng lòng: “Chín loại nước mắt? Ở đâu? Là những loại nào?”

Hồng Nương đáp: “Đương nhiên chúng tôi phải nói cho công tử, nhưng trước hết chúng tôi muốn công tử phải biết cái giá để Thiên nữ khôi phục kí ức...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 184: Cứu Chúng Nhân Lệ, Bỉ

Ngạn Chi ...

Đang khấp khởi hi vọng, trong lòng Liễu Dật khẽ máy động, nghi vấn: “Giá phải trả? Trả như thế nào?”

Dạ Lang nhìn Hồng Nương, tựa hồ quyết định rồi quay lại nói với chàng: “Khi chín loại nước mắt tề tụ, Bỉ Ngạn Hoa mọc lá thì Thiên nữ khôi phục được kí ức.”

“Bất quá loại hoa này cảm nhiễm Nhân gian ái tình, đồng thời với việc thực hiện nguyện vọng của công tử thì nó cũng tuân thủ câu trớ chú tà ác. Ước định được thực hiện thì trớ chú cũng bắt đầu: Thiên nữ sẽ quay lại Thần giới, muôn đời không quay lại phàm trần, Chân ma vĩnh viễn đọa lạc, mãi mãi trầm luân nơi Ma giới.”

Liễu Dật đã nghe rõ nhưng không dám khẳng định: “Các vị nói là khi Thiên nữ khôi phục kí ức thì nàng và tôi sẽ vĩnh viễn cách chia?”

Hồng Nương gật đầu: “Đúng vậy, đương nhiên công tử có thể cân nhắc, chẳng nào hai người không ở cùng nhau, nếu muốn khôi phục kí ức của Thiên nữ, công tử còn phải trải qua nhiều gian khó, công tử thấy có đáng không?”

Liễu Dật trầm ngâm, chàng hiểu ý Hồng Nương, cho dù Thiên nữ khôi phục kí ức thì cũng không thể sống cùng chàng, bất kể thế nào chàng cũng phải trả giá rất đắt. Chàng không cân nhắc nữa, trực tiếp đáp: “Đa tạ đã đề tỉnh, tôi chỉ muốn nói rằng không có gì là đáng hay không đáng, không cần phải cân nhắc, chỉ là...nguyện

ý hay không mà thôi.”

Dạ Lang cảm thán: “Ôi, ý công tử là sẽ đi lấy đủ chín loại nước mắt, giúp Thiên nữ khôi phục kí ức.”

Liễu Dật kiên định gật đầu: “Đúng, tất cả đã thành kí ức, thứ còn lại chỉ là niềm tin trong lòng, vì mối tình của chúng tôi mà Thiên nữ phải chịu nỗi khổ luân hồi nơi Nhân gian, tất nhiên những bi khổ đó do tôi mà ra thì cũng phải do tôi kết thúc, tôi không mong có được kết quả gì, chỉ cần niềm tin trong lòng và Thiên nữ được hạnh phúc.”

Hồng Nương gật gù: “Những lí giải về tình ái của công tử thật sự rất nhiều, tuy kết quả giống nhau nhưng công tử chấp nhận vì muốn kết thúc luân hồi của Thiên nữ nơi Nhân gian, công tử quyết

định như vậy, tôi thực lòng chúc phúc.”

“Có thể công tử rất ư dũng cảm, người dũng cảm chân chính sẽ không gục ngã trên đường đời, tôi hi vọng công tử làm được, tuy Thiên nữ không thể san sẻ phần nào nhưng những gì công tử làm khiến chúng tôi thực lòng có thể vì công tử mà kiêu ngạo.” Dạ Lang nói.

Liễu Dật yên lặng rồi hỏi tiếp: “Giờ tôi có thể biết chín loại nước mắt gồm những loại nào? Làm sao mới khôi phục kí ức của Thiên nữ?”

“Đương nhiên, không thì công tử làm sao mà đi thu thập được?” Hồng Nương gật đầu.

Dạ Lang tiếp lời: “Loại nước mắt thứ nhất là nước mắt cảm động của Chân ma.”

Liễu Dật buột miệng: “Nước mắt cảm động của Chân ma? Không phải chỉ vào tôi sao? Loại nước mắt cảm động này làm sao tính đây?”

Hồng Nương đáp: “Đúng, trên đời này chỉ có một Chân ma, là công tử, còn loại nước mắt này thế nào thì chúng tôi chỉ có thể nói với công tử rằng, cảm tình nhất định cần có cảm động, lệ chảy ra tất là cảm tình, chỉ có loại nước mắt đó, Bỉ Ngạn Hoa mới xuất hiện và hấp thụ.”

Liễu Dật gật đầu, loại nước mắt này đối với chàng dường như rất khó khăn, kiếp này chàng đã rơi lệ bao nhiêu lần? Nước mắt cảm động là như thế nào? Chàng chỉ đành ôm hi vọng, tiếp tục hỏi: “Loại nước mắt thứ hai là gì?”

Dạ Lang đáp: “Loại nước mắt thứ hai

là nước mắt bi thương của Minh Vương.”

Liều Dật nhướn mày: “Minh Vương là ai?”

“Công tử chắc biết Lam Ảnh, y là đệ tử thứ bảy của Minh Vương, sáu đệ tử khác không chế Lục tinh cung của Minh giới, ông ta chính là người thống trị chí cao của Minh giới, công tử phải lấy được nước mắt bi thương của ông ta.” Hồng Nương giải thích.

Liều Dật lại gật đầu, dường như đã hiểu, Minh Vương đã là chủ tử của Lam Ảnh, tu vi tất nhiên cao đến bất khả trắc, nếu vậy muốn lấy được nước mắt của Minh ông ta ắt khó hơn lên trời, hà huống còn hạn định là nước mắt bi thương, chàng lại sa vào trầm tư.

Dạ Lang nhìn chàng, tịnh không định

chỉ mà tiếp tục: “Loại thứ ba là nước mắt hồi hận của Bàn Cổ.”

Liễu Dật lập tức tỉnh lại, buột miệng: “Thần cũng có nước mắt sao, hơn nữa Bàn Cổ sao mà rơi nước mắt hồi hận được, ông ta đơn giản là một tượng đá vô tình.”

Tiếng cười của Hồng Nương vọng vào tai Liễu Dật: “Bất kể Thần có nước mắt hay không thì nước mắt hồi hận của Bàn Cổ cũng phải lấy được, ngược lại Bỉ Ngạn Hoa vĩnh viễn không thể giúp công tử, hơn nữa... công tử làm sao biết được Thần không có nước mắt? Đối mặt với cõi đời này, chẳng qua họ nguy trang quá tốt thôi, bảy ngàn năm nay, công tử làm sao biết Bàn Cổ có hồi hận không? Tôi chỉ có thể nói rằng, chín loại nước mắt

khuyết một cũng không được.”

Dạ Lang tiếp tục: “Chúng tôi chỉ nói về chín loại nước mắt, còn đi lấy hay không do công tử tự quyết định, đương nhiên nếu công tử thấy mình không làm được cũng không sao, hơn nữa chúng tôi còn đưa hai người về thẳng tam giới đại lục.”

Liều Dật lắc đầu: “Không, xin cứ nói tiếp.”

Dạ Lang tiếp tục: “Loại thứ tư là bách hoa chi lệ, nước mắt kết nối trăm hoa, nước mắt chúc phúc của trăm hoa.”

Liều Dật hỏi: “Hoa cũng có nước mắt? Bách hoa là nước mắt của 100 đóa hoa chăng?”

Hồng Nương lắc đầu: “Nước mắt chúc phúc của bách hoa tịnh không phải

là một trăm đóa hoa, là gì à? Chúng tôi không thể nói ra, chuyện này nhất thiết phải do công tử tự trải nghiệm, chỉ có vậy công tử mới hiểu được.”

Dạ Lang lại nói: “Loại thứ năm là nước mắt nguyện cầu của ngôi sao đang lặn, lệ rơi sao lặn, vì các vị mà nguyện cầu.”

Không đợi Liễu Dật lên tiếng, Thất Nguyệt đột nhiên xen lời: “Các người đang đùa à? Sao có nước mắt thế nào được, nếu muốn ngôi sao nguyện cầu cho chúng tôi, cõi đời này không phải sẽ loạn lên ư? Những gì các người nói căn bản không tồn tại, tôi thấy các người vốn không có năng lực giúp đỡ thư sinh nên mới bịa ra những chuyện bất khả thi như vậy.”

Hồng Nương nhìn Thất Nguyệt, không hề có ý nổi giận mà ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, cười nói: “Hảo cô nương, cô quan tâm đến công tử quá, lời chúng tôi là thật hay giả các vị cứ trải qua rồi sẽ chứng thực, trên cõi đời này có những việc phải do tự thân mọi người định nghĩa, nếu tôi nói sai thì các vị sẽ không thực hiện sao?”

Liễu Dật chỉ gật gù: “Xin cứ tiếp tục.”

Dạ Lang tiếp tục giảng giải: “Loại thứ sáu là nước mắt gìn giữ của sắt đá.”

Chuyện này càng gây khó cho Liễu Dật, sắt đá lấy đâu ra tình, lấy đâu ra nước mắt, lại còn là nước mắt gìn giữ, đó vốn là thứ không hề tồn tại, chàng lại hỏi: “Sắt đá thì có nước mắt sao được?”

Hồng Nương trả lời: “Trời còn có tình nên trời mới già, trăng cũng có tình nên trăng khuyết, những chuyện thế này phải có lòng thành mới khiến đá vàng tan chảy, chỉ cần công tử dụng tâm là được, mà sao công tử biết sắt đá không có nước mắt?”

Liễu Dật gật đầu: “Còn loại nước mắt thứ bảy?”

“Ba loại nước mắt còn lại là nước mắt định nghĩa, so với những loại nước mắt trước còn khó kiếm hơn.” Dạ Lang trả lời.

“Tiên sinh xin cứ nói thẳng, Liễu Dật muốn biết chín loại nước mắt này khó lấy đến đâu, chỉ cần trong thiên địa này có, Bỉ Ngạn Hoa nhất định sẽ hoa lá cùng trở.” Liễu Dật khẳng khái.

“Có những thứ vốn hết sức bình thường nhưng chỉ bị người đời bỏ qua, chín loại nước mắt này là vật nơi phạm thế, sao lại không có? Có điều...cần phải do công tử trải nghiệm mới lấy được.”
Dạ Lang cười.

Ông ta thoáng dừng rồi tiếp tục: “Loại thứ bảy là nước mắt của vàng trắng.”

Liều Dật khẽ nhướn mày: “Nước mắt của vàng trắng? Là vật nơi phạm trần sao?”

Hồng Nương cười: “Có lẽ nó không thuộc về những vật nơi phạm trần nhưng nó thật sự tồn tại, chỉ cần công tử tin tưởng, vàng trắng cũng có nước mắt như thường; trong thế giới của chúng ta, trắng đại diện cho vĩnh hằng, tình yêu chân

thành vĩnh hằng.”

Liễu Dật gật đầu: “Được, xin mời tiếp tục.”

Dạ Lang tịnh không phản ứng gì, bình tĩnh nói: “Loại thứ tám là nước mắt của mây trắng, mây trắng đại diện cho thánh khiết, hoàn mỹ, chỉ khi được nó tẩy sạch bụi trần Bỉ Ngạn Hoa mới đạt được vẻ mỹ lệ.”

Liễu Dật âm thầm nghiền ngẫm chuyện không thể tin được này...

Dạ Lang không nói, chỉ cười nụ: “Loại thứ chín là nước mắt của đại địa, nó đại diện cho kiên trì, cho niềm tin, chỉ có nước mắt của đại địa mới khiến Bỉ Ngạn Hoa xác định được tín ngưỡng.”

“Chín loại nước mắt này thực sự tồn tại?” Liễu Dật hỏi.

Hồng Nương gật đầu: “Tôi chỉ nói cho công tử biết, đó là một biện pháp, cũng là hi vọng, chỉ cần tề tụ được chín loại nước mắt sẽ khiến Bỉ Ngạn Hoa trở cả hoa và lá, phá được trớ chú cho Thiên nữ để nàng thoát li nỗi khổ luân hồi nơi trần thế. Công tử cứ tự hỏi, nếu thật sự tin tưởng thì đi tìm, còn nếu không tin, đương nhiên có thể bỏ qua, chúng tôi chẳng qua giới thiệu cho công tử.”

Thất Nguyệt bèn lên tiếng: “Nói như vậy, chín loại nước mắt có tồn tại?”

Dạ Lang lại tiếp lời: “Tin thì có, không tin thì không có, tất cả đều phải trải nghiệm, nếu công tử nỗ lực, cho dù không đạt được cũng phải tự tin.”

“Tôi sẽ không bỏ cuộc, một khi đã có cách khôi phục kí ức của Thiên nữ, cho

dù là truyền thuyết, là lời đồn, tôi cũng sẽ nỗ lực, Thiên nữ đã chịu quá nhiều khổ nạn rồi.” Liễu Dật nói chắc nịch.

Dạ Lang gật gù: “Như vậy là công tử quyết định đi tìm?”

Liễu Dật không cân nhắc, gật đầu kiên định: “Đúng vậy, chỉ cần chín loại nước mắt thật sự tồn tại tôi sẽ lấy chúng về tụ hợp lại, cho dù đối mặt với núi đao, biển lửa Liễu Dật cũng không thoái lui.”

Hồng Nương tham gia: “Nói như vậy, công tử đồng ý tiếp thụ trớ chú của Bỉ Ngạn Hoa? Công tử phải biết rằng đó là một câu trớ chú bi thảm, Thiên nữ sẽ quay lại Thần giới, còn công tử vĩnh viễn bị phong ấn tại Ma giới.”

Liễu Dật kiên định gật đầu: “Chính

thế, tôi sẽ tiếp thụ, tôi không sợ, dù trớ chú có độc ác nhưng chỉ cần Thiên nữ từ đây thoát khỏi nỗi khổ luân hồi thì tất cả tôi đều nguyện ý.”

Thất Nguyệt phụ họa: “Đúng, trớ chú cũng chỉ là trớ chú thôi, một khi trớ chú của Thiên nữ có thể phá được thì nếu thụ sinh thật sự bị trớ chú, nhất định cũng phá được, tôi không tin trời già cứ mãi trêu cợt người ta như vậy.”

Hồng Nương nhìn Thất Nguyệt, mỉm cười tán thưởng: “Hay, cô nương cho rằng trớ chú mà Chân ma bị ám có thể phá được ư? Thiên nữ bị trớ chú đã có Chân ma vì nàng ấy mà luân hồi, mà gìn giữ, mà giải trừ, còn nếu Chân ma bị trớ chú thì sao? Ai sẽ vì y mà phá bỏ trớ chú? Thiên nữ ư? Thiên nữ sẽ vĩnh viễn

không rời khỏi Thần giới, chẳng lẽ...là cô nương?”

Mấy lời của Hồng Nương khiến cho Liễu Dật và Thất Nguyệt trong lòng chấn kinh. Tuy Hồng Nương chỉ tùy tiện thốt lên mấy câu nhưng dường như ẩn chứa ý nghĩa sâu sắc, nhất là câu cuối “Chẳng lẽ... là cô nương?” cứ vang vọng trong óc Thất Nguyệt, trong đó hàm ý ngờ vực, nàng không thể phá được.

Không biết Thất Nguyệt lấy đâu ra dũng khí, kiên định gật đầu: “Nếu thật sự là tôi, tôi nguyện dùng cả đời này mà phá trừ trớ chủ đó, nguyện vọng của Thất Nguyệt...chỉ là...thư sinh được hạnh phúc.”

Những lời của nàng khiến trong lòng Liễu Dật lại dâng lên niềm cảm động âm

thâm, chỉ là chàng không biết nói thế nào, đối với nàng, chàng không biết làm cách nào để báo đáp.

Hồng Nương lắc đầu, đột nhiên cười nói: “Si nhân, Hồng Nương chỉ có thể cùng cô nương cười xòa, những chuyện thế này, cô nương không nhất thiết phải suy nghĩ ngốc nghếch rằng dùng cả đời mình để giải trừ trớ chú của Chân ma, y có lấy được chín loại nước mắt để Thiên nữ khôi phục chân thân, thoát li trần thế còn là chuyện xa vời, cô nghĩ vớ vẩn gì thế?”

Thất Nguyệt thành linh có cảm giác không hay, dường như những lời của nàng có phần hơi quá bộc trực, song Liễu Dật không thấy được biểu tình của nàng.

Liễu Dật trả lời Hồng Nương: “Tôi

nhất định có thể, chỉ cần trên đời này có, dù khó khăn tôi cũng đi lấy về...giờ chúng tôi xin cáo từ, tôi không muốn phí thời gian nữa.”

Dạ Lang lên tiếng: “Đợi đã, công tử biết chín loại nước mắt ở đâu để đi lấy ư?”

Liễu Dật thấy mình dường như quá hồ đồ, chẳng lẽ chín loại nước mắt không có trên thế giới này? Chàng hỏi: “Tôi không biết, mong tiên sinh chỉ giáo.”

Trong tay Hồng Nương lúc đó có hai khối bạch ngọc nho nhỏ, gộp cả hai khối cũng lọt thỏm trong tay, một khối điêu khắc mặt trăng, khối còn lại điêu khắc thái dương. Hồng Nương đặt cả vào tay chàng: “Hai khối ngọc này là chìa khóa mở cửa đến Minh giới và Thần giới, chỉ

cần công tử dùng chân nguyên thôi động, chúng sẽ mở toang cánh cửa tiến vào nhị giới.”

Liễu Dật nhận lấy hai khối bạch ngọc, cảm giác ấm áp, tỏ ra hiếu kì: “Chiếu theo lời hai vị, chả lẽ chín loại nước mắt không có ở Nhân gian mà ở Thần giới và Minh giới?”

Dạ Lang giải thích: “Đúng như thế, ở Nhân gian chân tình rất khó khiến người ta đau đầu, có lẽ ở hai thế giới kia sẽ có chín loại nước mắt, hi vọng công tử có thể tề tụ được đủ chín loại, khôi phục kí ức của Thiên nữ, kết thúc nỗi khổ luân hồi suốt ba kiếp.”

Liễu Dật gật đầu, dường như nghĩ ra điều gì đó bèn hỏi: “Nếu tôi lấy được nước mắt, làm thế nào để tưới vào Bĩ

Ngạn Hoa?”

Tay phải Hồng Nương vẫy nhẹ, một đóa hoa màu hồng không có cành lá xuất hiện trước mặt Liễu Dật, Hồng Nương nói: “Có lẽ công tử không thấy chứ đóa hoa trước mặt công tử là Bỉ Ngạn Hoa, tôi hỏi công tử lần cuối, liệu công tử có nguyện ý tiếp thụ trớ chú của Bỉ Ngạn Hoa?”

Liễu Dật không hề do dự, gật đầu kiên định: “Tôi nguyện ý.”

Hồng Nương gật gật: “Tốt.” Tay phải nàng vẫy nhẹ, đóa hoa màu hồng bay về hướng Liễu Dật, phát ra hồng quang, quang mang tỏa rộng rồi Bỉ Ngạn Hoa biến mất, rốt cuộc chỉ còn lại quang hoa màu hồng quán quít thân thể chàng.

Quang hoa lại lấp lánh rồi thu lại,

nhảy mắt quang điểm nhập vào trong thân thể Liễu Dật, chàng chỉ cảm thấy thân thể mình rung động, tựa như dung nhập vật gì đó rồi khôi phục như thường, cất tiếng hỏi: “Đó là gì vậy?”

Hồng Nương đáp: “Là trớ chú của Bỉ Ngạn Hoa, khi một loại trong số chín loại nước mắt xuất hiện, nó sẽ từ trong cơ thể công tử ảo hóa ra, hấp thụ nước mắt rồi lại nhập vào, đến lúc cả chín loại tề tụ, Thiên nữ khôi phục kí ức thì Bỉ Ngạn Hoa sẽ thực hiện lời trớ chú bí hiểm.”

Liễu Dật gật đầu: “Đa tạ.”

Dạ Lang lại nói: “Được rồi, có thể duyên phận giữa chúng ta chỉ đến đây là dừng, công tử nên mở cửa vào Minh giới, đi tìm chín loại nước mắt.”

Liễu Dật và Thất Nguyệt lại hướng về hai người đa tạ, khi chàng thôi động hai khối bạch ngọc, một cánh cửa lớn lấp lánh bạch quang xuất hiện trước mặt hai người, thông qua Hắc Mạc, chàng biết đó là khung cửa màu trắng.

Chàng quay sang hỏi Thất Nguyệt: “Muội có muốn đi không?” Dường như, hiện giờ chàng căn bản không thể yêu cầu nàng điều gì.

Thất Nguyệt gật đầu: “Chúng ta cùng đi.”

Chàng nhẹ nhẹ gật đầu, liền đó hai người đạp lên bạch quang. Bạch quang từ từ co lại, đến khi trở thành một quang điểm trắng tinh thì biến mất.

Hồng Nương ngược nhìn vàng mặt trời đang lặn xuống biển phía xa xăm rồi

nói: “Chúng ta mang lại cho y chín loại khổ nạn, có phải thái quá không?”

Dạ Lang lắc đầu: “Y cần phải trải nghiệm, nếu mọi thứ đều đơn giản thì loại tình ái đó là gì? Nếu ngay những khảo nghiệm này y cũng không qua nổi thì còn tư cách gì nói chuyện yêu đương? Yên tâm đi, y nhất định thành công.”

Hồng Nương gật đầu nhưng lại hỏi: “Nhưng...câu trớ chú đó, muội cứ cảm thấy chúng ta quá tàn nhẫn, vì sao phải nhất định phân li bọn họ?”

Dạ Lang dịu dàng ôm lấy tiểu yêu Hồng Nương, ôn nhu trả lời: “Nhân sinh chính là phải không ngừng chọn lựa, y là vậy, câu trớ chú đó chẳng qua cho y một lựa chọn, Hồng Nương, muội nên biết trên đời này không có gì là tuyệt đối, kể

cả câu trớ chú đó.”

Nhìn vằng tịch dương lặn xuống phía tây, mặt biển rực rỡ ánh vàng, hồ điệp múa lượn dưới những khóm Bử Ngạn Hoa, Hồng Nương tựa vào ngực Dạ Lang, nhẹ nhàng thốt: “Có lẽ chính vì câu trớ chú đó không tuyệt đối muội mới đặc biệt lo lắng cho vận mệnh của Thất Nguyệt, không rõ nha đầu ngốc này sẽ phải làm sao?”

Dạ Lang an ủi: “Muội quên hết đi, huynh có cảm giác là y sẽ quay lại Thiên Nhai Hải Giác...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 185: Lam Thị A Phi, Mạch Sanh Đích ...

Nguyên lai tình duyên ba kiếp này chỉ là một câu chuyện ở Nhân gian nhưng thời gian qua đi, bánh xe vận mệnh lại đem đến một thế giới khác.

Tịch dương lặn xuống phía tây, gió ào ào cuốn bụi đất tung bay mịt trời, một phiến đại địa mênh mang không thấy đâu là bờ bến, bốn phía toàn là những dãy núi hoàng thổ hùng vĩ vô hạn. Đó là một thế giới hoang lương, thực vật ít ỏi đến đáng thương nhưng lại quái dị đến mức không tin được, những con quái vật chưa từng thấy bay lượn trên trời cao, bên dưới lớp hoàng thổ ẩn tàng những sinh vật còn kì quái hơn khiến người ta không cách nào lí giải được.

Ánh nắng cuối ngày khiến mây trắng trên không trung biến thành rực rỡ, có phần hơi lấp lánh. Trên mặt đất mênh mang, xuất hiện một trung niên hắc y bạch phát, trường kiếm nắm chặt trong tay, song nhãn được phủ bằng tám đoạn màu đen, hiển nhiên là một người mù, gió nhẹ nhẹ phiêu động, từng bước đều lưu lại dấu chân trên mặt đất.

Bên cạnh là một tử y thiếu nữ trang phục vô cùng rực rỡ, nàng mặc kinh trang màu tím đỏ, đôi ủng cao ôm sát lấy đôi chân ngăm đen xinh đẹp, vùng tiểu phúc trơn láng hoàn toàn lộ ra ngoài, tuy hai cánh tay được lớp sa màu lam che kín đến tận cổ tay, nhưng bờ vai nhẵn nhụi lại để trần.

Hai người này chính là Liễu Dật và

Thất Nguyệt, đến Minh giới vì muốn phá giải trố chú cho Thiên nữ, để tìm chín loại nước mắt. Khi họ vừa hạ xuống chừng một chốc thì y phục rách nát đã được thay đổi nhưng không rõ vì có gì mà không cách nào ngự kiếm được, đành thông thả đi bộ giữa vùng đất hoang.

Thất Nguyệt vừa đi vừa quan sát, buông tiếng thở dài: “Chả lẽ đây là Minh giới? Chỗ này so với những khu rừng sâu mà chúng ta từng qua còn hoang vắng hơn, xem ra Minh giới thật sự là một nơi không người, buồn tẻ.”

Nơi đây rất rộng lớn, hoàn toàn không có đường đi, chỉ có hoàng thổ, hai bên lác đác mấy ngọn núi nhỏ, thực vật duy nhất là mấy cây nấm kì lạ có lá giống hình trường kiếm. Hai người thương

lượng, quyết định đi về hướng vàng thái dương lặn xuống, do phạm vi tìm kiếm chín loại nước mắt quá lớn khiến họ nghĩ rằng dù đi khắp thế giới này cũng không thể gom đủ, cứ đi được đến đâu hay đến đó, tìm nơi có người hỏi han tình hình.

Thất Nguyệt hỏi: “Thư sinh, huynh nói thử xem chúng ta có tìm được chín loại nước mắt không?”

Liễu Dật đáp: “Dạ Lang và Hồng Nương không phải đã nói rồi sao, chỉ cần trên đời này có, chúng ta nhất định sẽ tìm được.”

Thất Nguyệt tuy gật đầu nhưng trong lòng nàng có phần nghi hoặc, có lẽ nàng căn bản không tin rằng có thể tìm được chín loại nước mắt bởi chúng quá hư vô, phảng phất như chỉ tồn tại trong truyền

thuyết.

Nàng lại hỏi: “Vì sao ở đây lại không thể ngự kiếm, tu vi của chúng ta có giảm đi chút nào đâu!”

Liễu Dật vừa đi vừa đáp: “Chuyện này ta cũng không rõ, có lẽ...thế giới này đã bị phong ấn hoặc là có một sức mạnh đặc chủng ngăn cản, không thể phi kiếm thì chúng ta đi bộ, chút khó khăn này không thể khiến ta lùi bước.”

Thất Nguyệt hưởng ứng: “Thế giới này lớn như vậy, hoang lương như vậy, muội thật không biết phải làm sao nữa.”

Thình lình, Liễu Dật liền lắc mạnh đầu, thập phần cảnh giới: “Có người tới, sáu người.” Cùng lúc, Thất Nguyệt cũng bắt đầu thấy cảnh giác.

Nàng nhận thấy có 6 người chia thành

ba người đi trước, ba người đi sau, lẳng lẳng đến gần, căn cứ vào kiểu đi đứng của họ hiển nhiên không phải là người qua đường, có lẽ mục tiêu của đối phương là hai người.

Nàng quay qua nắm lấy tay Liễu Dật, không phải nàng lo lằng chàng sẽ thụ thương, sáu người đó không so được với chàng, chàng chỉ đang tạo cơ hội để nhìn rõ ràng bọn họ. Nàng vừa đỡ chàng ngồi xuống cạnh gò đất vừa nói: “Mệt thật, chúng ta nghỉ ngơi một chút”

Liễu Dật cùng phối hợp, gật đầu: “Được.”

Hai người đang đối thoại thì sáu người ẩn mình cả đằng trước và phía sau gò đất bắt đầu hành động, Liễu Dật truyền âm cảnh cáo Thất Nguyệt: “Cẩn

thận, bọn chúng tới rồi.”

Chàng vừa dứt miệng, dưới ánh tà dương le lói hiện ra sáu bóng đen, tay cầm trường đao lao tới, tốc độ khá nhanh. Liếc nhìn sáu người, chàng phân tích kỹ càng mục đích của họ, hiển nhiên chàng và Thất Nguyệt mới đến đây được vài ba thời thần nên khẳng định họ không phải là cừu nhân của hai người, hơn nữa thân thủ họ lại tầm thường như vậy, chàng nói với Thất Nguyệt: “Ta muốn đánh cá, sáu người này nhất định là ăn cướp.”

Thất Nguyệt cũng muốn đùa một chút, nổi buồn lúc trước đã sớm bị quét sạch, truyền âm trả lời: “Đánh cướp gì?”

Liều Dật nghĩ một lát đoạn nói: “Nếu ta nói đúng thì khi chúng ta tìm thấy khách sạn đầu tiên, mọi mời ta uống

rượu.”

Thất Nguyệt bật cười: “Hay chưa, nguyên lai đại ma vương huynh không chỉ muốn hưởng đồ ăn của Nhân gian mà muốn uống cả rượu, ha ha, bên trong y phục của muội có rất nhiều tiền, đều bằng vàng cả, không rõ ở đây có tác dụng gì không.”

Liễu Dật không nói gì, trong y phục của chàng cũng có rất nhiều tiền, chắc do Hồng Nương, Dạ Lang để vào, nếu đúng vậy, có lẽ...chuyện không thể ngờ kiếm cũng là khó khăn do hai người đó đặt ra cho chàng, cứ theo dòng suy nghĩ như vậy, chàng đã giải đáp được một số vấn đề.

Sáu đạo nhân ảnh chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hai người, Liễu Dật có

thể cảm giác rất rõ mức độ chân nguyên của sáu người, dựa vào chân nguyên màu vàng, chàng nắm chắc vị trí của từng người, lại thêm thính lực tập trung, cảm giác hiện giờ không kém hơn trước bao nhiêu. Chàng không rõ tu vi của Minh giới sắp xếp thế nào, sáu người này tại tam giới cũng được liệt vào hàng cao thủ trung đẳng.

Sáu đạo nhân ảnh loáng lên, tách đôi Liễu Dật và Thất Nguyệt rồi bao vây lại, dưới ánh nắng le lói lúc cuối ngày, chỉ thấy sáu người đủ cả cao, thấp, béo, gầy, toàn thân đều đen nhánh, Thất Nguyệt và Liễu Dật chỉ nhìn được ánh mắt họ.

Trường đao thẳng đuột chỉ vào hai người, một hắc y nhân dường như là thủ lĩnh khai khẩu trước tiên: “Hai vị bằng

hữu, mấy vị huynh đệ chúng tôi hiện tại đang túng thiếu muốn mượn chút phí sinh hoạt, không biết hai vị có sẵn lòng?” Tuy mồm nói là vay mượn nhưng sáu lưỡi trường đao khiến người ta có cảm giác là cướp đoạt chứ vay mượn nổi gì.

Thất Nguyệt nhướn mày, bước lên mấy bước: “Xin hỏi...các người là cường đạo?”

Hắc y nhân đứng đầu hơi ngậy ra: “Đúng, là cường đạo, dầu sao cô nương đã biết rồi, ta khuyên cáo tiểu cô nương xinh đẹp mau giao ra những vật có giá trị trên người, bằng không hậu quả nghiêm trọng đây.”

Cùng lúc, một hắc y nhân bước đến bên tên đầu lĩnh: “Đầu lĩnh, con nhỏ này coi cũng không tệ, chúng ta bắt cô ta rồi

tính sau.”

Thấy y nói cũng thuyết phục, tên đầu lĩnh ngấm nghĩa Thất Nguyệt, cười đen tối: “Được, được.”

Thất Nguyệt thỉnh lĩnh cười vang, trụ vững chân rồi nói: “Các người quả nhiên là cường đạo.”

Hai người đó cho rằng Thất Nguyệt đã nghe rõ lời mình, người đứng bên chen vào: “Biết thì tốt, nếu dám phản kháng, cô sẽ chết thảm lắm đó, còn... ngoan ngoãn thì, hắc hắc.” Tuy không thấy biểu tình của hắn nhưng có thể khẳng định là bỉ ổi cực điểm.

Cả sáu tên không ngờ Thất Nguyệt không thềm lí gì tới chúng mà quay qua nói với tên mù đang ngồi trên mặt đất: “Thư sinh, sao huynh lại đoán đúng vậy?

Đừng nói với muội là trong sách cái gì... cái gì thánh hiền có ghi nhé.”

Liễu Dật chỉ cười, tính không trả lời song hai mắt được tấm đoạn đen che lại, mớ tóc trắng theo gió lất phất bay, dưới ánh chiều muộn nụ cười đượm vẻ thần bí, lại thêm bị sáu tên cường đạo bao vây mà vẫn cười càng khiến người ta không đoán nổi.

Thất Nguyệt giậm chân: “Không được, mời huynh uống rượu nhưng bắt bọn chúng trả tiền.”

Hiển nhiên hai tên hắc y nhân không hiểu nàng đang nói gì, chỉ thấy hai người nhìn nhau rồi nàng quay đầu lại, đột nhiên chúng phát hiện trên tay nàng có một đồng kim tệ (tiền vàng) phát quang lấp lánh, nàng cười: “Các người có biết

đây là gì không?”

Tên thủ lĩnh cường đạo mở to hai mắt, buột miệng: “Là kim tệ.”

Thất Nguyệt liếc mắt nhìn một gã cường đạo bên cạnh tên thủ lĩnh: “Người đến đây, chỉ cần người đến lấy, bao nhiêu kim tệ trên mình ta đều cho người hết.”

Hắc y nhân nghe thấy, cười lên hăng hắc, nói với tên thủ lĩnh: “Đầu lĩnh, là con nhỏ này tìm đệ, đệ đệ đến xem trên mình cô ta còn bao nhiêu kim tệ nữa, hắc hắc.” Nói đoạn, y thật sự cất bước về phía Thất Nguyệt, từ đôi mắt thâm đặng có thể thấy mục đích không chỉ là kim tệ...

Khi tên cường đạo còn cách Thất Nguyệt chừng ba xích, chân phải của

nàng hát mạnh, chân nguyên mãnh liệt chớp mắt đã xuất ra, một trận cuồng phong thổi vút tới, rồi một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một đạo hắc ảnh văng ra ngoài xa sáu trượng như điều đứt dây, bụi đất bay mịt mù, thân ảnh nọ nằm thẳng cẳng trên mặt đất, tựa hồ đã ngất xỉu.

Mục quang năm kẻ còn lại rời khỏi chân Thất Nguyệt tập trung lên thân mình nhân ảnh kia, khi thấy nhân ảnh văng ra lại nhìn nàng, cả năm tên nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, thình lình tên thủ lĩnh kinh hoảng: “Người là...là người của Diệp La thị?”

Thất Nguyệt không hiểu cái gì là Diệp La thị nhưng vẫn nói: “Ta mặc cho người người nhắc đến là thứ gì ta cũng

không biết đâu, nhưng hôm nay bà cô này cho các người biết khôn hồn thì lập tức bỏ hết những thứ đáng tiền trong mình ra, còn không...”. Lời vừa thoát khỏi miệng thì kiếm cũng rời vỏ, hồng quang lấp lánh, một đạo kiếm khí như lưu tinh là là mặt đất xạ vào một gò đất cách đó 6 trượng, bụi tung mù mịt, gò đất đã bị chẻ làm đôi.

Không đợi cho Thất Nguyệt kịp lên tiếng, năm tên cường đạo còn lại đem toàn bộ đồng tệ cùng một ít ngân tệ và cả mấy thanh đao đặt trên mặt đất.

Thất Nguyệt không ngờ phản ứng của chúng lại nhanh như vậy, gật gù: “Được, làm tốt lắm, các người có thể đi.”

Năm tên này vốn là cường đạo, dựa vào việc cướp bóc mà sống, hôm nay

gặp được một kẻ mù và một mỹ nữ, những tưởng gặp món bở, không ngờ được bị người ta cướp ngược lại, giờ nghe thấy có thể đi như được lệnh đặc xá, quay người chạy tứ tán.

Tên đầu lĩnh vừa quay đi được chừng một sát na thì thấy một mớ tóc trắng toát lất phất cạnh người rồi một nhân ảnh màu đen chắn ngang đường, y như nhìn thấy quỷ, ngoảnh đầu lại nhìn, tên mù vừa nãy còn ngồi trên mặt đất đã mất tiêu, lại quay lại thì tên mù nọ và tử y thiếu nữ đang đứng trước mặt.

Gã vội nói: “Hai vị đại hiệp, không, hai vị anh hùng, trên mình tiểu nhân hiện giờ đúng là không có đồng nào, xin hai vị bỏ qua cho tiểu nhân lần này.” Trong lòng gã nói thầm: “Các vị huynh đệ đã

chạy cả rồi, vì sao bọn họ chỉ bắt mỗi mình ta, chả lẽ họ biết ta còn giữ riêng một đồng kim tệ?”

Liều Dật trấn an: “Yên tâm đi, người thu toàn bộ số tiền lại, chúng ta cần người giúp.”

Gã cường đạo nghe xong, đảo mắt nhìn xuống đất, tuy là tiền của đồng bạn nhưng hình như không ít tí nào, lập tức khom người: “Anh hùng, ngài có việc gì xin cứ phân phó, chỗ tiền này dĩ nhiên... là để hiếu kính ngài, tiểu nhân sao có thể thu lại.” Tuy mồm nói là không thu nhưng mặt khác lại tự nghĩ rằng đó là do Liều Dật sai bảo nên thu sạch lại.

Liều Dật nói: “Từ hôm nay trở đi, người phải đi theo chúng ta, giúp chúng ta kiếm một tấm địa đồ rồi nói với chúng

ta những chuyện giang hồ ở đây, cả những chuyện người nghe hoặc thấy, ta... ta và sư muội vừa từ trong núi đi ra, không quen thuộc nơi này nên cần người giúp.”

Thất Nguyệt cảm thấy hơi kì quái, chàng bất ngờ gọi nàng là muội muội, tuy có vô số điều nghi vấn nhưng niềm vui trong lòng không cho nàng có thời gian nghĩ ngợi.

Gã thủ lĩnh cường đạo thu hết chỗ tiền, vội nói: “Hay quá, hay quá, nguyên lai các vị là người tu tiên trong núi, thảo nào lợi hại như vậy, tiểu nhân còn nghĩ là đã gặp người của Diệp La thị nữa.”

Nói rồi, gã cười tít mắt hắc bố che mặt, tuy sắc trời đã muộn nhưng Thất Nguyệt vẫn nhìn ra là khuôn mặt của một trung

niên râu rậm, cái mũi quặp lại, cặp mắt to, hàng mi đen dày, cả khuôn mặt như muốn nói lên rằng: “Tôi là người chân thật.” Khuôn mặt gã khiến người ta có cảm giác thuần hậu nhưng lời lẽ lại tương phản với vẻ bề ngoài.

Liều Dật a lên một tiếng, không vội vàng hỏi mà chuyển đề tài: “Giờ người đưa chúng ta đến một tửu lâu, khách sạn gì đó gần đây nhất, chúng ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

Gã cường đạo vui vẻ nói: “Tuyệt lắm, khách sạn gần nhất là Mạc Trần, cách chúng ta chừng hơn trăm dặm, đi độ nửa thời thần là đến. Ở nơi giao nhau của Thương Châu và Mạc Tang Châu thì Mạc Trần khách sạn là nổi tiếng hơn cả, bất quá tình hình hỗn loạn, nên ít khách.”

Liễu Dật tỏ ra nghi ngờ: “Nửa thời thần làm sao đi được những hơn trăm dặm.”

Gã cường đạo đáp: “Anh hùng không biết sao? Chẳng lẽ chưa từng cười Phong giác thú?”

“Phong giác thú là gì vậy?” Thất Nguyệt hỏi.

Liễu Dật vội nói: “Ta cùng sư muội ở trong núi từ nhỏ đến lớn, không hiểu chuyện tục thế nên mới cần người giải thích.”

Gã cường đạo gật gù: “Có thể các anh hùng ở núi tiên không có loại yêu thú phổ thông như vậy cũng không phải chuyện gì lạ lùng, Phong giác thú là loại có cước lực nhanh nhất tại Minh giới, mọi người đều cười nó khi đi đường,

một ngày ngàn dặm không thành vấn đề. Đương nhiên những người thân phận cao quý đều thuần phục được Linh thú nhưng trong các loại yêu thú thì Phong giác thú thường được những người bình thường chúng tôi sử dụng.”

Liễu Dật gật đầu: “Từ giờ nhờ người dẫn lộ.”

Gã cường đạo đáp ngay: “Vâng, xin theo tôi.”

Quanh co vài lần, ba người đến một gò đất lớn, sau gò có con vật giống như quái thú đứng trong bóng tối, Thất Nguyệt hỏi: “Đám huynh đệ của người chạy nhanh thật, không cần cả đồ để cưỡi nữa.”

Gã cường đạo cười vang: “Phong giác thú này ở đâu chả có, bọn họ thuần

phục một vài con có khó gì.”

Liễu Dật không nhìn thấy hình dáng của con Phong giác thú, chỉ bằng vào song thủ sờ mó, cảm giác có thể cuờn được, Thất Nguyệt thì nhìn rõ, Phong giác thú này cao hơn tuần mã ở Nhân gian chừng một cái đầu, toàn thân có lông dài, trên cái đầu tròn xoe có hai chiếc sừng nhô cao, hết sức khả ái, bốn chân nhìn thì dài mảnh nhưng hữu lực, chẳng trách ngày có thể đi được ngàn dặm.

Gã cường đạo tóm lấy con Phong giác thú rồi nói: “Anh hùng, tiểu nhân là Lam Phi, ngài cứ gọi là A Phi cũng được.”

Liễu Dật tiện tay lấy ra một đồng kim tệ: “A Phi? À à, sau này còn rất nhiều chuyện nhờ người chỉ điểm, chỉ cần

người làm tốt, tiền không thành vấn đề.”

A Phi nhận lấy đồng kim tệ, nước miếng tứa ra ào ào, nguyên lai Liễu Dật và Thất Nguyệt không biết được giá trị của kim tệ tại Minh giới, ở đây kim tệ thuần chủng cực kì hiếm, loại tiền thường thấy nhất là đồng tệ, một ngàn đồng tệ mới đổi được một ngàn tệ, một kim tệ phải năm ngàn ngàn tệ mới đổi được, một mâm rượu thịt thượng đẳng chỉ đáng giá vài ba ngàn tệ, vậy là đủ hiểu giá trị của kim tệ ở Minh giới. Vì vậy, ở Minh giới kim tệ còn có một tên gọi khác: hạnh vận tệ (tiền vận may).

Ba người cười lên con Phong giác thú to lớn, theo chỉ dẫn của A Phi mà tiến về Mạc Trần khách sạn.

Suốt dọc đường, trong lòng Liễu Dật

nghe ngời rất nhiều chuyện, nhất là chút trải nghiệm vừa rồi khiến chàng cảm thấy hơi phức tạp, theo tin tức lúc ở tam giới thì Minh giới thuộc về Minh Vương của Lam thị gia tộc là đúng, nhưng tên A Phi kia đã lộ ra rằng Diệp La thị tựa hồ rất đáng sợ, chả lẽ Minh giới cũng giống như tam giới, không hề đoàn kết; trong lòng chàng một thế giới mà xưng hô theo gia tộc nắm quyền chắc chắn là một chỉnh thể thống nhất, nhưng hiện tại thì dường như Diệp La thị cùng Lam thị đều là những gia tộc lớn.

Những gì chàng biết đến giờ đành để sau này sẽ lí giải, chỉ từ mấy câu A Phi vô ý lộ ra, có thể đoán biết Minh giới cũng là một thế giới hỗn loạn, nếu thế việc tìm chín loại nước mắt càng khó

khăn; nghĩ đến vấn đề nhức óc này, chàng lơ đãng nhìn vầng minh nguyệt đang nhô lên từ trên trời, cảm thán: “Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ ...”

Đó là ngày đầu tiên chàng đến một thế giới khác, xem ra tương đối tự nhiên và không yên tĩnh, những điều chưa biết ở thế giới này khiến hai người mờ mịt, nhưng họ đều biết đây chỉ là một sự khởi đầu mới, thứ chân chính chờ đợi là chín loại nước mắt.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 186: Tứ Dục Long Thú, Mạc Tang Châu ...

Tương tư một nỗi, ưu sầu mấy độ,
một giọt nước mắt chờ theo vạn nỗi bi
khổ, ai có thể nói ai đã sai đây, ai có thể
cho ai đáp án được đây. Một khoảnh
khắc là thành ước định thiên niên vĩnh
hằng, thành lời thề thiên hoang địa lão.

Có người nói trong đời nam nhân có
một người yêu là được trời cao thương
tưởng, có hai người là nỗi bi ai của y,
còn có ba người lại là nỗi tuyệt vọng bởi
y đã làm tổn thương đến người y yêu
thương.

Bầu trời màu lam thẫm mọc chi chít
sao, ngẫu nhiên có những ngôi sao băng
rơi xuống nơi cuối trời, vàng trắng không
tròn mà khuyết, bạch quang chiếu xuống
khắp thế giới hoang lương, từng trận gió
nhẹ tình cờ thổi tới mang theo hoàng thổ

khí tức, trong đất trời dường như chỉ có ba người di động nhanh chóng giữa vùng mênh mông. Ngồi trên lưng Phong giác thú, Liễu Dật hưởng thụ khoái cảm do tốc độ mang lại, chàng cảm giác thấy gió sao mà ôn nhu, bất giác những uẩn ức trong trái tim nam nhi được gió âm thầm cuốn đi.

Nơi đây quá đỗi hoang lương, chung quanh chỉ có vài ba thực vật kì dị cùng mấy loại yêu thú lạ lùng, tuy chàng không nhìn được nhưng từ hình dung của Thất Nguyệt, chàng có thể cảm nhận được những tịch mịch, quái dị cũng như những hoang lương, mênh mông của thế giới này.

Ba người tăng tốc, chừng nửa thời thần sau họ dừng lại trước một khách sạn

lớn. Khách sạn do nhiều tòa tiểu lâu ba tầng hợp thành, bên hông có khá nhiều cây lá rộng màu lục cao chừng một trượng, trên tầng cây có hoa màu lam. Khung cảnh gợi cảm giác đây là một tòa đại khách sạn, nhưng đứng cô lập tại thế giới hoang lương này rõ ràng vẫn là nhỏ bé, tí tắp.

Ba người rời yên, từ trong điểm có một người ăn mặc theo kiểu tiểu nhị bước ra, cúi đầu khom mình chào hỏi. Ba người bước qua một bên, A Phi tươi cười giới thiệu: “Anh hùng, đây là Mạc Trần khách sạn, khách sạn lớn nhất ở đây, ngài xem, thật là thượng hạng, ở đây có món thịt nướng rất ngon cùng diệp tửu hảo hạng, chỗ nghỉ cũng tiện lợi vô cùng.”

Liều Dật không nhìn thấy, chỉ gật gật, Thất Nguyệt lên tiếng: “Ừ, đúng đấy, chúng ta vào thôi.” Ba người theo chân điểm chủ lên tầng hai, sinh ý nơi này xem ra cũng khá thịnh vượng, hai mươi bàn trên tầng hai có tới mười tám bàn chật khách, Thất Nguyệt chọn một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống, tuy Liều Dật không nhìn thấy nhưng bầu không khí ở đây khá trong trẻo, còn Thất Nguyệt xem chừng rất thích chỗ đó.

Hai người dựa hai thanh kiếm kì quái vào cạnh bàn, tuy chàng không nói gì nhưng trong lòng đã thầm tính toán rồi, toan dựa vào chuyện uống rượu để hiểu rõ hơn tình hình ở Minh giới, do đó khi kêu tiểu nhị mang rượu chàng đã gọi ba vò diệp tử ngon nhất, định cho tên A Phi

kia “rượu vào lời ra”.

Một chốc sau, điểm tiểu nhị mang lên mấy đĩa thịt nướng cùng ba vò diệp tử thơm lừng, tuy Thất Nguyệt và Liễu Dật đã lâu không ăn món ăn Nhân gian nhưng mùi vị mấy đĩa thịt nướng kia thực sự khiến họ thấy đói, Thất Nguyệt vừa rót rượu cho Liễu Dật vừa quan sát chung quanh. Người ở đây có đủ loại, trang phục không giống nhau, đa số đều là người trong giang hồ, vũ khí không phải là những thanh trường đao kì lạ mà là những thanh trường kiếm rất đặc biệt.

Thu hồi mục quang, Thất Nguyệt lại nhìn Liễu Dật, thấy dáng vẻ của chàng rất an tường, nàng mỉm cười dịu dàng.

Lúc đó, A Phi đang vừa uống rượu, vừa nhồm nhoàm: “Lúc đầu tiểu nhân

còn tưởng các vị là người của Diệp La thị, may mắn đâu không thấy mà mấy vị huynh đệ chúng tôi thế là thảm rồi. ”

Liễu Dật nhấp một ngụm diệp tửu, hỏi: “Ồ, sao người lại nghĩ chúng ta là người của Diệp La thị?”

A Phi tự rót rượu, uống sạch rồi đáp: “Thì nhìn vào binh khí của các vị, người của Diệp La thị thiện dụng trường kiếm hơn cả, hơn nữa mỗi thanh kiếm lại không giống nhau, có cây kiếm còn xuất ra được ma pháp nữa.”

Thất Nguyệt hơi kiêu kì, chen vào: “Nghe người nói thì Diệp La thị này dường như rất lợi hại, chẳng phải Minh giới do Minh Vương thống trị sao? Như vậy thì chỉ có mỗi Lam thị thôi chứ.”

A Phi vừa nghe Thất Nguyệt nói, vội

vàng đưa ngón trỏ đặt lên môi khẽ
“suyt...” rồi quan sát tứ phía, thấy không
ai chú ý mới thấp giọng nói: “Cô nương
ở trong núi đã lâu nên không biết đó thôi,
Minh Vương đúng là có sức mạnh thống
trị nhưng ba mươi năm trước đã mất tích,
quyền thống trị giao cho Lam Ảnh Đế
quân, sau này không biết vì nguyên nhân
gì Lam Ảnh cũng mất tích nốt, chuyện
này cũng chẳng trọng yếu lắm vì Lam thị
vẫn còn sáu vị Đế quân nữa, bất quá
trong ba mươi năm này thì một thị tộc
khác phát triển cực nhanh, những người
này võ công cao đến đáng sợ, theo tin
tức trên giang hồ thì trong thế giới này
chỉ ít cũng đến gần một nửa là người họ
Diệp La, có thể thấy Diệp La thị lớn đến
thế nào.”

Nói đoạn, y lại uống một ngụm rượu, Liễu Dật cũng uống sạch cả chén rượu.

Thất Nguyệt nhấp một ngụm nhỏ, lấy chủy thủ cắt một miếng thịt nướng rồi hỏi: “Theo người nói thì hiện giờ Minh giới chủ yếu là thuộc Diệp La thị và Lam thị?”

A Phi uống một ngụm lớn: “Cũng không hẳn, vẫn còn một thị tộc là Minh Nguyệt thị, chẳng qua thị tộc này vô cùng thần bí, chỉ biết rằng thủ lĩnh của họ võ công cực cao, rất hiếm khi hỏi đến chuyện giang hồ, lúc nào cũng an tĩnh, không dính vào trận đấu khốc liệt hiện giờ giữa Lam thị và Diệp La thị.”

Liễu Dật lại nhấp một ngụm: “Lam thị và Diệp La thị đang đấu nhau dữ dội lắm sao?”

A Phi ăn một miếng thịt lớn, trả lời: “Vâng, cũng không phải vì tranh đoạt địa bàn, những người cấp thấp của Lam thị và Diệp La thị, giống như những người ở đây, không tham gia trường tranh đoạt này, họ không muốn chém giết, lại không phải là người trong nội bộ thị tộc nên không dính vào.”

Rốt cuộc Liễu Dật cũng mở miệng hỏi: “Trong nội bộ thị tộc là ý gì?”

A Phi đáp: “Người trong nội bộ thị tộc là những đại thần do tộc trưởng quản lí cũng như những người có quan hệ máu mủ thân cận, những người này võ công đều cao khủng khiếp, chỉ có bọn họ mới tham dự tranh đoạt, bất quá quan hệ giữa Lam thị và Diệp La thị đã căng thẳng nên những người không trong nội bộ cũng vì

lợi ích của thị tộc mà không tiếp xúc với người ngoại tộc.”

Liều Dật rót đầy chén, một hơi cạn sạch, gật gù nói: “Nói như vậy thì quan hệ giữa các thị tộc ở Minh giới đang căng thẳng, có thể vì căn cơ của họ đều ổn định nên rất khó lay động.”

A Phi đáp: “Vâng, chính là như vậy, hai vị anh hùng, mỹ nữ trong cơn hỗn loạn này nhất định sẽ an toàn bậc nhất.”

Thất Nguyệt cười: “An toàn đệ nhất, ha ha.”

Ba người lại yên lặng, Liều Dật không nghĩ ra vấn đề gì, chàng vừa biết được rằng Minh giới có ba thị tộc, hơn nữa mối quan hệ giữa Lam thị và Diệp La thị đang căng thẳng, suy đi nghĩ lại thì hình như không có quan hệ gì đến chín

loại nước mắt, bèn thở dài, uống một ngụm lớn.

Đúng lúc đó, một giọng nói từ bên cạnh vọng vào tai chàng: “Các người có nghe qua chuyện gì về Bách Hoa công chúa của Diệp La thị không?”

Một giọng khác có vẻ chú ý: “Bách Hoa công chúa? Biết chứ, biết chứ, ta ngày nào cũng mơ đến nàng.”

Thất Nguyệt và A Phi liếc theo hướng phát ra tiếng nói, mấy đại hán và những nhân vật giang hồ, kể cả điểm tiêu nhị đang chụm thành từng đôi thảo luận về Bách Hoa công chúa của Diệp La thị.

Thất Nguyệt hỏi A Phi: “Bách Hoa công chúa này là cái gì vậy?”

A Phi giải thích ngay: “Bách Hoa công chúa không phải là cái gì, tên họ

nàng là Diệp La Bách Hoa, là con gái duy nhất của tộc trưởng Diệp La thị, hai mươi tuổi, vẻ đẹp của nàng được cả Lam thị, Minh Nguyệt thị, Diệp La thị công nhận, vì vẻ đẹp của nàng mà vô số tài tử, đại hiệp, anh hùng gì đó đều đến cầu thân nhưng đến giờ chưa thấy ai thành công cả.”

Thất Nguyệt gật đầu: “À! Như vậy Diệp La Bách Hoa là nữ tử đẹp nhất Minh giới?”

A Phi lúc đó say đến mắt mũi lơ mờ, nghe Thất Nguyệt nói đến Diệp La Bách Hoa, hai mắt mờ lung: “Đúng vậy.”

Cùng lúc, từ trong đám đông vang lên một giọng nói: “Các vị đã nghe gì chưa, Bách Hoa công chúa đã công khai tuyên ý trung nhân tại Mạc Tang Châu.”

Lại một giọng khác vang lên: “Thật hay giả đây, Diệp La Bách Hoa muốn lấy chồng sớm thế ư?”

Một giọng khác đáp: “Người thì biết gì, lần tuyên ý trung nhân này không ai qua được đâu, đó chẳng phải nàng ta vội vàng gì mà thuận túy là giúp Diệp La thị thu nạp người, nàng nói rằng bất kể là người thị tộc nào cũng đều có thể tham gia nhưng những người không qua vòng tuyên phải lưu lại Diệp La thị, đời đời kiếp kiếp phục tùng.”

Lại một giọng rề rề hỏi: “Vì sao không ai qua được, lần kén chồng này khó lắm ư?”

Giọng nói lúc này tiếp tục: “So võ và luận văn, hơn nữa phải trả lời ba vấn đề của Diệp La Bách Hoa, rồi còn phải đợi

Diệp La Bách Hoa đồng ý, cho dù người có cả văn lẫn võ thì người có biết Diệp La Bách Hoa định hỏi vấn đề gì không? Có trả lời được không? Cứ cho là người trả lời được nhưng Diệp La Bách Hoa không đồng ý thì người vẫn trượt, ta thấy muốn đi thì người nên lấy gương mà soi lại mình đi đã.”

Lại một giọng khác vang lên: “Nhu người nói thì còn có ai dám đi?”

Âm thanh ban nãy đáp: “Hắc, người nói sai rồi, trên thế gian có ai không tham luyện dung nhan mỹ lệ của Bách Hoa, không ai đến đó làm kẻ ngốc cả, nếu không qua được vòng kén chồng thì có thể làm thủ hạ của Bách Hoa công chúa, được vậy dám người đó cũng cao hứng đến không ngậm nổi miệng lại.”

Một giọng khác tham gia: “Nói như vậy, cũng nên đi thử một phen.”

Mấy người đó thảo luận, tranh cãi loạn xạ, cả tòa lâu của khách sạn sôi lên sùng sục, dường như náo nhiệt hẳn lên, Thất Nguyệt lắng nghe, lòng hiếu kì nổi lên, hỏi Liễu Dật: “Thư sinh, chúng ta có nên đi Mạc Tang Châu xem qua Diệp La Bách Hoa một chút không?”

Liễu Dật uống cạn chén rượu, đáp: “Vì sao phải đi xem nàng ta? Chúng ta còn có việc phải làm, nếu mu^{oi} muốn xem thì cứ đi, ta tự đi tìm chín loại nước mắt cũng được.”

Thất Nguyệt nói: “Xuôi ngược gì chúng ta cũng phải tìm khắp Minh giới, thì cứ bắt đầu từ Mạc Tang Châu đi, tiện thể xem qua một chút, mu^{oi} muốn xem

Diệp La Bách Hoa này đẹp đến đâu.” Tuy cùng là con gái nhưng Thất Nguyệt nghe thấy những người ở đây khoa trương dung mạo của Diệp La Bách Hoa thì nén được lòng hiếu kì, muốn xem Diệp La Bách Hoa trông ra làm sao.

Liễu Dật lại rót đầy chén, uống cạn, lắc đầu cười khỏ: “Muội bảo một kẻ mù như ta cùng đi xem Diệp La Bách Hoa trông ra sao, có phải là muội muốn cười nhạo ta không.”

Thất Nguyệt giải thích: “Muội không có nói là muốn huynh xem, huynh xem thì có tác dụng gì, người đẹp đến đâu trong mắt huynh cũng có khác gì cục đá, chẳng qua huynh không thấy là hai từ Bách Hoa này rất quen ư?”

Môi Liễu Dật vừa chạm vào chén

rượu đột nhiên cứng đờ lại, nghe Thất Nguyệt nói như vậy, hai chữ Bách Hoa dung hợp lại, trong đầu chàng nảy ra ý nghĩ, nước mắt chúc phúc của bách hoa trong chín loại nước mắt phải chăng là chỉ người? Nếu đúng vậy, người đó là Diệp La Bách Hoa? Thoáng chốc chàng đã nghĩ tới bao nhiêu chuyện.

Thất Nguyệt dường như nhìn ra chuyện gì, hỏi chàng: “Sao? Huynh nghĩ sao?”

Liễu Dật đáp: “Hai từ Bách Hoa này rất quen, ta lại cần nước mắt chúc phúc của bách hoa trong chín loại nước mắt, ta nghĩ....nếu bách hoa này là chỉ người, có phải là chỉ Diệp La Bách Hoa?”

Thất Nguyệt nghe chàng nói mới phát hiện vì sao hai từ Bách Hoa lại có cảm

giác quen thuộc như vậy, nàng vội nói: “Có khả năng, chúng ta cứ đi xem thử, thuận tiện thì khiến Diệp La Bách Hoa khóc xem có phải loại nước mắt đó không?”

Liễu Dật gật đầu: “Được, cứ thế đi, ngày mai chúng ta đi Mạc Tang Châu.” Tuy chỉ là suy đoán lung tung nhưng vẫn có một tia hi vọng, mà chỉ cần là hi vọng nhỏ nhoi, chàng nhất định nỗ lực truy tầm.

Thất Nguyệt thấy A Phi say mèm nằm gục một bên, nói với Liễu Dật: “Chúng ta về phòng nghỉ ngơi, ngày mai còn cần hẩn dẫn đường.”

Liễu Dật gật đầu, tiện tay nhắc A Phi lên, đi theo hướng chân lực của Thất Nguyệt, bước xuống dưới lầu.

Thời gian một đêm không dài, nhất là trong tình huống Liễu Dật và Thất Nguyệt cùng phong bế lục thức, chỉ tương đương với một nháy mắt, lúc Thất Nguyệt mở mắt ra thì trên trời vàng thái dương đã nhô lên khỏi phương đông.

Nàng mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới, Liễu Dật đã đứng trước cửa khách sạn, gió nhẹ mơn man thổi qua, tựa hồ chàng đang hưởng thụ bầu không khí trong mát.

Nàng với lấy Vũ Nguyệt Kiếm bước xuống lầu, đến tầng hai bèn gọi A Phi đang ngủ mê mệt dậy. Y tuy còn say nhưng thấy nàng đi xuống dưới lầu vội bám theo, vừa đi vừa hỏi: “Cô nương, chúng ta đi đâu đây?”

Thất Nguyệt tiện tay lấy ra một đồng

kim tệ, ném cho y rồi nói: “Đưa chúng ta đến Mạc Tang Châu, chúng ta muốn đi xem Bách Hoa công chúa kén chồng.”

A Phi nghe thấy, tâm lí như muốn hát lên, vừa có kim tệ lại còn có thể đi Mạc Tang Châu xem náo nhiệt, gật sái cổ: “Được, được” rồi lập tức dắt ba con Phong giác thú lại.

Liễu Dật tuy không nhìn thấy Thất Nguyệt nhưng qua làn chân nguyên màu đỏ, chàng cười nhẹ với nàng: “Chúng ta đi thôi.”

Thất Nguyệt gật đầu: “Được.”

Ba người cười lên Phong giác thú, nhanh chóng phi về hướng đông, trên đường, A Phi nói: “Mạc Tang Châu này do Kinh Tây thành và Diệp La thành hợp lại thành một châu lớn, tôi thấy Bách

Hoa công chúa nhất định tiên hành kén chồng tại Diệp La thành, đó là nơi Diệp La thị tập trung đông nhất, đương nhiên còn có những thị tộc khác, lần này nhất định được xem náo nhiệt rồi, Diệp La thành nhất định sẽ đông đúc lắm.”

Dừng một chút, A Phi lại tiếp tục: “Tôi thấy hai vị nên dùng họ giả để vào Diệp La thành, như vậy sẽ tiện hơn.”

Liễu Dật hỏi: “Dùng họ gì?”

A Phi đáp: “Dùng họ Diệp La, như vậy khi vào thành chúng ta làm gì cũng thuận lợi, Diệp La thành là địa bàn của Diệp La thị mà.”

Liễu Dật gật đầu: “Được, biết thế, gọi ta là Diệp La Dật đi”

Thất Nguyệt nghĩ một lát rồi bảo: “Vậy ta là Diệp La Thất Nguyệt.”

A Phi cười lên ha hả: “Được, như vậy rất hay, tránh cho chúng ta gặp phải mấy phiền phức vớ vẩn, lộ trình đến Mạc Tang Châu mất một ngày, đến giữa Diệp La thành phải mất ba ngày.”

Liều Dật gật gù, trưa ngày hôm sau, ba người đến vùng biên cảnh của Mạc Tang Châu, so với vùng hoang lương phía ngoài, vùng biên cảnh này khá hơn nhiều, thực vật mọc dày, động vật cũng tương đối nhiều. Ba người vừa dừng lại ở vùng biên cảnh, thành linh cảm thấy đại địa rung lên, A Phi kêu lên kinh hoàng: “Cái gì vậy? Không phải địa chấn chứ?”

Liều Dật tán tóc quay đầu lại: “Không phải địa chấn đâu, có người tới, chẳng qua nhân số rất nhiều nên yêu thú họ cười phát ra âm thanh này.”

Thất Nguyệt ngoảnh lại, phí sau lưng bụi đất mờ mịt, màu vàng ngập trời, cự li gần lại dần, một kị đội cuỡi quái thú đang tiến tới, nhìn từ xa, toàn thân quái thú đều là khải giáp màu lam.

A Phi nói ngay: “Là mấy nhân vật trọng yếu của Lam thị.”

Thất Nguyệt hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

A Phi đáp: “Nhìn vào người đi đầu cuỡi Tứ dực long thú, là loại thần thú đặc biệt, so với linh thú cùng yêu thú thì giống thần thú này khó đối phó hơn nhiều, hơn nữa chúng có năng lực đặc thù, cả hoàng tộc Lam thị cũng chỉ có ba con, nếu không phải nhân vật trọng yếu, ai dám cuỡi nó ra ngoài.”

“Tốc độ của họ nhanh quá, để họ

vượt trước đi” Liễu Dật nhắc.

A Phi đồng tình: “Vâng, những người này không nên trêu vào, chúng ta tránh tạm qua một bên.”

Thất Nguyệt có chút không phục nhưng nghe Liễu Dật và A Phi bảo là nhường đường nên đành từ từ dạt qua ven đường.

Cực nhanh, một đội kị thú phi lướt qua, Thất Nguyệt liếc mắt nhìn, cự li khá gần nên nàng nhìn rõ hình dạng của con quái thú. Phía sau có tám lam y nhân, đều là những thiếu niên tuấn mĩ, mắt hồ hàn tinh lấp lóe, trên eo đeo một thanh loan đao dài bốn xích, tuy tuổi tác còn trẻ nhưng nhìn tinh quang trong mắt xạ ra bốn phía có thể thấy tu vi rất cao. Đám thiếu niên này cười một loại thú đầu sư

tử mình ngựa, toàn thân có vảy bao phủ, tứ chi đeo hộ giáp không rõ làm bằng chất liệu gì, cứ bốn người thành một hàng, hết sức chỉnh tề.

Đi đầu tiên là một thiếu niên y phục màu lam sẫm, thiếu niên nay tuổi mười bảy thường, mày cong mắt to, sống mũi cao vút, da trắng như tuyết, mái tóc dài được tết chỉnh tề phía sau gáy, nhìn qua khiến người ta có cảm giác vẫn nhược ôn nhã, càng kì quái là y không hề mang vũ khí, vật cưỡi chính là Tứ dực long thú.

Vốn thấy tốc độ của đội kỵ thú nhanh như vậy chắc sẽ lướt qua rất nhanh, không ai nghĩ Tứ dực long thú lại dừng lại cạnh chỗ ba người bọn Liễu Dật, phát ra tiếng kêu nhọn hoắt. Âm thanh vừa cất lên, đám Phong giác thú bọn Liễu Dật

đang cười như thể gặp phải thiên địch, hoảng loạn quay mòng mòng trên mặt đất...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 187: Thần Bí Thiếu Niên, Diệp La Thành ...

Tứ dực long thú cường tráng hơn hẳn Phong giác thú, thân mình cao lớn vô cùng, đầu rồng lại có bốn cánh, toàn thân là vảy màu lam, tứ chi giống như hổ trảo, trên chiếc đuôi dài có ba cái móng cong vút, sắc bén như chủy thủ, đôi mắt màu lam chăm chăm nhìn vào đám Phong giác thú.

Bọn Liễu Dật không hề biết rằng Tứ dực long thú là một loại thần thú cực kì hung hãn ở Minh giới, bình nhật vẫn lấy việc săn yêu thú, linh thú làm trò vui, thiên tính tàn nhẫn, mạnh mẽ vô cùng, lại có Tâm hỏa cùng năng lực đặc thù, cực kì khó thuần phục, cho dù đã thuần phục thì dã tính vẫn còn, vô cùng tàn bạo đối với các loài thú khác.

Tiếng kêu của Tứ dực long thú khiến yêu thú Liễu Dật đang cười hoảng loạn, quay mòng mòng trên mặt đất, có thể thấy Phong giác thú rất sợ Tứ dực long thú, đến mức cả chạy trốn cũng không dám.

Thiếu niên áo lam cười trên mình Tứ dực long thú vỗ nhẹ lên đầu long thú khiến nó ngoan ngoãn trở lại, y liếc mắt đánh giá ba người, mục quang dừng lại

trên mình Liễu Dật nhưng khôi phục lại như thường rất nhanh.

Lúc này Thất Nguyệt mới chú ý, mắt thiếu niên này màu lam, cùng màu lam sẫm như Lam Nhận ở Nhân gian giới, nhưng trong suốt, sáng láng hơn hẳn, rõ ràng đẹp hơn mắt Lam Nhận nhiều.

Thiếu niên tựa hồ nghĩ đến chuyện gì đó, mục quang lại nhìn sang Thất Nguyệt, mở miệng hỏi: “Các người là người ở đâu?” Thanh âm hơi nhỏ nhưng rất hữu lực.

A Phi vội vàng lên tiếng: “Đại nhân, hai vị này là bằng hữu của tiểu nhân, lần này đến Diệp La thành xem Bách Hoa công chúa kén chồng.”

Thiếu niên liếc nhìn A Phi, nhạt nhẽo nói: “À, ta có hỏi người sao?”

A Phi vội đáp: “Vâng, vâng, tiểu nhân sai rồi.” A Phi vừa tự nhận sai thì một đạo thập tự quang màu lam bằng móng tay xạ vào mi tâm y, tốc độ nhanh như điện hoa thạch hỏa, chớp mắt đã cách A Phi có ba thốn, khoảnh khắc đó tựa hồ tuyên bố kết thúc một sinh mệnh.

Một đạo hồng quang đồng thời xuất ra, “chang chang”, lam quang trên không trung biến mất, một lưỡi kiếm màu bạc sẫm lấp lánh quang hoa màu hồng chặn trước mặt A Phi.

Thiếu niên mỉm cười, nhìn Thất Nguyệt nói: “Cô nương người đẹp, kiếm cũng đẹp, tiểu sinh ngưỡng mộ.”

Thất Nguyệt tiện tay tra thanh Vũ Nguyệt Kiếm vào bao: “Công tử quá khen, pháp bảo của công tử thật lợi hại,

chẳng qua...dường như quá tàn nhẫn, A Phi chỉ nói có một câu mà công tử định lấy tính mệnh, bụng dạ hơi hẹp hòi rồi.”

Thiếu niên chỉ cười, tịnh không trả lời, hướng mục quang Liễu Dật, dường như thập phần hiếu kì: “Y là người mù?”

Thất Nguyệt dường như rất bức mình: “Chả lẽ công tử cũng không có mắt? Nhìn là thấy thôi, còn phải hỏi làm gì?”

Lúc đó, một thiếu niên đứng sau thiếu niên mắt lam tức giận quát: “Láo lếu, dám nói với công tử nhà ta như vậy ư.”

Thiếu niên mắt lam giơ cánh tay trắng như bạch ngọc lên, thiếu niên sau lưng liền im ngay, y cười nụ: “Cô nương nói vậy có hơi quá khắc bạc, tại hạ chỉ hỏi có mỗi một câu, cô nương sao lại

cho rằng tại hạ là người mù?”

Thất Nguyệt bực bội trong lòng, nói: “Chúng ta không cần phải trả lời câu hỏi của ngươi.”

Nàng vừa dứt lời, Liễu Dật lên tiếng: “Công tử nói không sai, tại hạ chính là một người mù.”

Thất Nguyệt trừng mắt giận dữ nhìn thiếu niên mắt lam, nhưng y dường như không phát lòng, chỉ cười nói: “Vị huynh đài này thật sắc khoái, bụng dạ cô nương vị tất rộng hơn của Lam mỗ, cáo từ, chúng ta hậu hội hữu kì.” Nói đoạn vỗ nhẹ Tứ dực long thú, nhanh nhẹn lướt đi, chỉ trong nháy mắt, cả đội nhân thú chỉ còn để lại một lớp bụi vàng mờ mịt.

Thất Nguyệt nhìn đám người vừa đi khỏi, tức giận: “Họ Lam chẳng có lấy

một kẻ nào ra gì.”

A Phi nghe Thất Nguyệt nói cảm thấy hơi kì quái nhưng thấy nàng như hỏa sơn chực bùng nổ nên không dám chọc vào.

Liễu Dật chỉ đành lắc đầu: “Được rồi, chỉ là một người qua đường thôi mà, chúng ta còn có việc phải làm, bắt tất phiên nào vì y làm gì, A Phi, tiếp tục lên đường.”

A Phi gật đầu, hai chân kẹp lại, hướng về Mạc Tang Châu, Liễu Dật và Thất Nguyệt theo sát, hiển nhiên vật ba người cưỡi cước lực không thể nhanh như chín người lúc trước, tuy tốc độ tăng lên nhưng không thấy bóng dáng bọn họ đâu cả.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, chừng ba ngày sau, ba người đã đến bên ngoài

Diệp La thành, Thất Nguyệt thở dài: “Chỗ này thật là kì quái, dọc đường đã hoang lương rồi, mất ba ngày liền, cuối cùng cũng đến được ngôi thành này vậy mà lại càng vắng vẻ.”

A Phi gật đầu: “Đúng, ở đây chúng tôi đều thế cả, mọi người đều ở trong thành, không ai sống ở ngoài thành nên hoàn cảnh rất tẻ, dọc đường toàn thấy yêu thú, rất ít người đi lại.”

Thế giới của Liễu Dật là một màn đen, đối với chàng ngoài quang điểm và những người có tu vi, chàng không nhìn thấy gì, vì vậy thế giới này có hoang lương thì chàng cũng chỉ có thể tưởng tượng, điều chàng quan tâm là làm sao để Bỉ Ngạn Hoa nở, Thiên nữ quay lại Thần giới, những thứ khác với chàng đều

vô vị.

Chẳng qua lúc này chàng đang ôm ấp một tia hi vọng, Diệp La Bách Hoa này là người có bách hoa chi lệ, như vậy thì đã tìm được một loại trong chín loại nước mắt, hi vọng lại nhiều hơn một phần.

Thất Nguyệt, Liễu Dật theo A Phi dừng lại bên tường thành cao vời vợi, trên tường thành thiếp đầy những tấm bảng màu đỏ, nội dung đều liên quan chuyện Bách Hoa công chúa kén chồng, từ ngày diễn ra cho đến địa điểm, rất nhiều người mong muốn giành được mỹ nhân mà đồ xô tới.

Lòng hiếu kì của Thất Nguyệt trỗi dậy: “Diệp La Bách Hoa này là tiên tử phương nào, có mỗi chuyện kén chồng

thôi mà triệu tập hết cả người trong thiên hạ, thật sự là hay ho đây.”

A Phi ngó nghiêng: “Ngày kén chồng đúng là hôm nay.”

Thất Nguyệt vội nói: “Vậy à? Chúng ta có đến muộn không?”

A Phi vội vàng nói: “Không muộn, không muộn, người đến tham gia kén chồng rất đông, không mất 10 ngày nửa tháng không xong được, tiểu nhân thấy... trù phi Bách Hoa công chúa đã tuyên được ý trung nhân, bằng không cuộc kén chồng này vẫn phải tiến hành, ngài xem những người kia đều tụ tập trong Diệp La thành, xem ra náo nhiệt đây.”

Thất Nguyệt hào hứng: “Hay lắm, ta cũng muốn xem xem Diệp La Bách Hoa này trông như thế nào, tuyên được ý trung

nhân là ai, đi, chúng ta vào thôi.”

A Phi gật đầu, đi vào trong thành.

Vừa vào thành như đến một thế giới khác, mấy ngày đi đường, trừ Lam tiểu tử ra căn bản họ không gặp ai khác, còn nghĩ là Minh giới này không có người, hiện tại thì ý nghĩ trên không còn đúng nữa.

Diệp La thành rộng lớn vô cùng mà cũng chật ních người, dường như khắp thành toàn là những đám đông, người tới người lui hết sức náo nhiệt, quan sát kỹ càng, đại đa số nếu không cầm trường đao thì cũng đeo bảo kiếm bên hông, cao, thấp, trẻ, già đủ cả, mục đích chỉ có một: đều hướng về lô đài kén chồng.

Thất Nguyệt vừa đi vừa nói: “Vụ kén chồng của Diệp La Bách Hoa này thật sự

náo nhiệt, hạng người gì cũng tới, nếu mà có một hòa thượng văn, võ toàn tài, tướng mạo xuất chúng, lại có thể trả lời được câu hỏi của nàng ta, chả lẽ nàng ta sẽ gả cho hòa thượng đó!”. Nàng vừa đi vừa nghĩ, bất giác bật cười, cảm thấy chuyện đó rất hay ho.

Liễu Dật thấy nàng nói đến chuyện này cũng cười: “Muội sao lại nói vậy, ha ha.”

Thất Nguyệt cao hứng hân lên: “Ha ha, huynh đã biết cười rồi, đến Minh giới này lâu như vậy, đây là lần đầu muội thấy huynh cười, đi, đi, chúng ta đi xem Diệp La Bách Hoa lấy hòa thượng.”

Liễu Dật lắc đầu, thấy rằng Thất Nguyệt càng nói càng lạc đề nhưng nghe ra có khá nhiều ý tứ...Cứ như vậy, ba

người dần dần lách đến gần lô đài kén chồng. Không biết là Thất Nguyệt lợi hại hay những người đó có ý nhường nhịn, ba người mau chóng lách được đến trước mặt lô đài, vị trí lô đài được thiết lập ngay tại khu vực giữa thành, ba mặt xung quanh người đông đến mức nước chảy không lọt, đơn giản là hết mực náo nhiệt.

Nhìn lên lô đài, Thất Nguyệt nắm lấy tay Liễu Dật nói: “Lớn quá, lô đài này dài rộng phải đến trăm trượng, như một chiến trường, phía sau còn có một tòa lầu, xem ra Bách Hoa công chúa thật sự đã tính rằng việc kén chồng tât mất nhiều thời gian.”

Liễu Dật không phản ứng với những lời nàng nói, bất quá những người chung quanh đều hướng về chỗ hai người, ánh

mắt hiếu kì lại đượm vẻ khinh miệt, dường như muốn nói cái kẻ nhà quê này mọc ở đâu ra.

Thất Nguyệt nhìn quanh mới phát hiện bên người phía sau phải đến hơn vạn, tuy có phần huyên náo nhưng những người đứng gần vẫn có thể nghe rõ nàng nói gì, bất giác cảm thấy lúng túng, vội ngậm miệng lại.

Nàng đang lâm vào cảnh khó xử, đột nhiên cảm thấy những người đằng sau đều dạt sang hai bên nhường đường bèn quay đầu lại nhìn, lập tức tâm lí bốc hỏa, thật là oan gia. Nguyên lai đám người đó nhường đường cho một thiếu niên áo lam tuần mã dẫn theo hai lão đầu màu mè cùng tám thiếu niên đang tiến tới.

Thiếu niên vừa bước qua, đám người

phía sau lại chụm lại, vài người thì thâm nghị luận nhưng y không thềm quan tâm, song thủ chấp ra sau lưng, nhìn qua chỗ Liễu Dật, Thất Nguyệt, cười nói: “Thiên hạ này nhỏ thật, sao mà vừa đến đây đã gặp các vị, một kẻ mù đến kén chồng đã đủ kì lạ rồi, chả lẽ vị cô nương này cũng có hứng thú đó sao?”

Thất Nguyệt vừa nghe qua, tay trái giơ ngang trường kiếm, tức giận: “Người nói gì.”

Thiếu niên áo lam làm ra vẻ sợ hãi: “Úi chà, cô nương nổi nóng nhanh quá, thanh kiếm đó ngàn vạn lần không nên sử dụng với Lam mỗ, cô thích Diệp La Bách Hoa thì cứ lên đả lôi đài, cô đánh ta, có phải là muốn kén chồng cùng ta không?” Khẩu khí khinh bạc hết mức, tựa hồ có ý

chọc giận Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt làm sao mà nuốt nổi, tay phải vung lên, “choang”, Vũ Nguyệt Kiếm đã rời vỏ, cùng lúc một cánh tay mang theo tàn ảnh chớp mắt đã nhẹ nhàng đặt lên chuôi kiếm, trường kiếm của nàng lại được tra vào vỏ, nàng toan phát tác, quay đầu lại thấy Liễu Dật đã ra tay ngăn trở mình gạt kiếm liền yên tĩnh lại, chàng lên tiếng: “Chúng ta đến đây xem nào nhiệt, muội bất tất chấp nhặt mấy lời của y.”

Thất Nguyệt giận dữ liếc xéo thiếu niên áo lam, quay người lại, tuy trong lòng rất bực nhưng không nói năng gì, Liễu Dật truyền âm: “Tu vi của y rất cao, không dưới muội đâu, đằng sau y còn có hai lão đầu tu vi cao hơn muội nhiều,

chúng ta không cần phải rước lấy phiền hà làm gì.”

Thất Nguyệt truyền âm đáp: “Được, mọi người biết rồi, không thêm để ý đến tên nhãi ranh này nữa.”

Thiếu niên áo lam không vì thế mà ngừng lại: “Nghe lời quá nhỉ? Tên mù này là tình lang của cô nương? Cùng tình lang đi kén chồng, ha ha, hay thật, hay thật.”

Trong lòng Thất Nguyệt tuy rất tức giận nhưng không muốn rước phiền vào mình, chỉ nhẫn nhục im lặng, Liễu Dật ngoảnh đầu lại nói: “Công tử, mọi việc trên đời này rất kì diệu, chúng tôi đến đây làm gì không liên quan đến công tử, cũng như chuyện công tử vì sao lại dùng ám khí giống như hoa tai của nữ nhân,

chúng tôi đâu có quản được.”

Lời vừa nói ra, Thất Nguyệt là người đầu tiên kinh ngạc, tiếp theo là thiếu niên áo lam, y kinh ngạc đến nỗi không nói lên lời, chỉ dùng đôi mắt lam trong suốt như biển sâu quan sát gã mù. Việc Liễu Dật nói, Thất Nguyệt không rõ lắm bởi từ lúc gặp thiếu niên đó, ấn tượng đọng lại chỉ là lúc y xuất thủ với A Phi, nàng tuy không nhìn rõ y sử dụng vật gì nhưng biết là ám khí trí mệnh nên mới xuất kiếm gạt đi.

Chuyện khiến thiếu niên áo lam kinh ngạc là tên mù này lại thân nhiên biết được pháp bảo của y là vật gì, y tự thấy tốc độ xuất thủ của mình đủ nhanh đến mức không ai nhìn được, không ngờ là lại bị một gã mù nói trúng, trong lòng

không khỏi nảy sinh hiếu kì, do vậy mà im lặng.

Lúc đó, bên hữu lôi đài có động tĩnh, một lão nhân áo xám, hai bên tóc mai muối tiêu, đồng nhan bạch phát, song mục có thần, thân thể cường kiện, tay cầm một thanh trường kiếm màu đen, bước lên vẫy vẫy hai tay, hơn vạn người đang ồn ào lập tức yên lặng, đương nhiên ai đều biết ông ta. Cả thiếu niên áo lam cũng vậy.

Y quay nhìn hai vị lão nhân đứng sau lưng, hỏi: “Hai vị thúc thúc chắc biết hẩn.”

Hai lão đầu gật đầu, biểu thị là biết nhưng không nói ra.

Thiếu niên áo lam nhìn lên lão nhân trên đài, lạnh lẽo cười châm biếm:

“Diệp La thị lần này thật sự dụng tâm lương khổ, một Diệp La Bách Hoa đã tập được hết anh hùng trong thiên hạ, tính toán bên trong khó mà đoán được, tuy nhiên các nguyên lão cũng đều xuất trường rồi, xem ra chúng ta phải cẩn thận hơn.”

Thất Nguyệt ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy một lão giả cao gầy, tuổi chừng thất tuần, mình mặc hắc y, sắc mặt hơi tối, trên một con mắt có một vết đao khá sâu, con mắt còn lại tinh mang sáng rực, tay cầm một thanh trường đao, cung kính đứng sau lưng thiếu niên: “Công tử bất tất lo lắng, tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta, Diệp La thị muốn dùng cách này mua được người trong thiên hạ ư, không đơn giản đâu.”

Thiếu niên áo lam gật đầu, đồng thời nhìn theo Thất Nguyệt ở phía trong, nàng ngoảnh đi, thầm nhủ: “Nguyên tên tiểu tử họ Lam này không phải thứ tốt lành gì, định đến đây làm loạn.”

Ở bên cạnh, Liễu Dật vẫn đứng yên lặng, đương nhiên chàng nghe ra ý tứ của đoạn đối thoại nhưng tịnh không để ý, chuyện tranh đoạt giữa Diệp La thị và Lam thị không liên quan đến việc chàng muốn làm: tìm chín loại nước mắt.

Lão giả trên lôi đài thấy mọi người bên dưới đã yên lặng liền lên tiếng: “Có thể một số bằng hữu không biết, lão phu xin báo danh trước, Diệp La Kiếm Mộ là tên của lão phu.” Giọng nói không lớn nhưng vang đến tai từng người đều nghe rõ ràng, hiển nhiên lão nhân này nhất

định không phải là người thường.

Lão giả nọ vừa xưng tên, trường an tĩnh bên dưới lôi đài lại bắt đầu xôn xao, Diệp La Kiếm Mộ nguyên là một trong Lục đại nguyên lão của Diệp La thị, tu vi cao thâm bất khả trắc, thuộc nhóm lãnh đạo trong nội tộc hoàng gia, rất ít khi đi lại trên giang hồ, càng không tính đến trường hợp xuất hiện trước mặt công chúng.

Diệp La Kiếm Mộ xua tay, bên dưới đài lại yên lặng, ông ta nói tiếp: “Chắc các vị đều đã biết về lần kén chồng này của Bách Hoa công chúa, người dự đông nhưng được tuyển chỉ có một, lão phu hi vọng đó là người ưu tú nhất, đương nhiên tài hoa của các vị bằng hữu chúng tôi đều coi trọng, nếu ai nguyện ý, cửa lớn

của Diệp La thì luôn mở rộng, một cái gật đầu tất có vinh hoa phú quý.”

Thất Nguyệt đứng bên thiếu niên áo lam buột miệng: “Hừ! Lão hồ li, hai ba câu đã nói ra dụng tâm.”

Đúng lúc đó một giọng nói oang oang vang lên: “Xin hỏi Kiếm Mộ đại nhân, chỉ cần thông qua tỷ thí là được, vậy thân phận của chúng tôi có bị hạn chế không?”

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào nơi tiếng nói vang lên, người nói là một lão đạo, xem ra người xuất gia cũng động lòng phàm. Diệp La Kiếm Mộ gật đầu cười: “Đương nhiên, chúng tôi không quan tâm đến thân phận cao thấp gì cả, chỉ cần túc hạ chứng minh thực lực, qua được vòng thi tuyển, thì sẽ là ý trung

nhân của Bách Hoa công chúa, cho dù túc hạ không qua được, cửa lớn của Diệp La thị vẫn chờ.”

Những người dưới đài liền yên lặng, Diệp La Kiếm Mộ tiếp tục: “Đã thế, xin mời Bách Hoa công chúa nói về quy tắc kén chồng.”

Lão giả vừa dứt lời, trên lan can của một tòa lầu cao xuất hiện một bạch y nữ tử, từ lô đài đến hậu lầu cự li phải hơn trăm trượng nên những người ở đằng trước cơ bản không nhìn rõ dáng vẻ của nàng, nhưng nàng vừa xuất hiện, những người đứng dưới nhảy dựng lên như nước đến lúc sôi già.

Thất Nguyệt liền khởi động chân nguyên, ngũ hầu nhìn nữ tử cho rõ nhưng do quá xa, lại có vật ngăn cách nên

không nhìn rõ, nữ tử đứng trên lầu mặc quần sa trắng, thân hình dong dỏng, vòng tiểu yêu chỉ chừng một xích, tay cầm một thanh trường kiếm màu trắng, trên mặt che một lớp bạch sa nhưng hai mắt khiến người khác có cảm giác đặc biệt, tuy cự li xa như vậy nhưng vẫn sáng như ánh sao, liếc qua lại phảng phất như gần trong tấc gang.

Bên mình Diệp La Bách Hoa tựa hồ có vật gì đang bay, nhìn kĩ là hồ điệp, nhìn từ xa tuy không rõ dung nhan nàng nhưng ai cũng có cảm giác chấn động, vừa cao quý thoát tục, bình hòa đến kinh ngạc, lại vẻ mỹ lệ không nói thành lời, thân ảnh nàng mong manh như vậy, không biết là căn phòng rộng tôn thêm vẻ cô độc cho nàng hay nổi cô độc khiến gian

phòng tịch mịch.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 188: Liệt Diễm Tinh Cung, Tam Thiếu Chủ ...

Mọi việc trên thế gian luôn phân thành thiện và ác, trong cuộc đời, chúng ta không tránh khỏi có lúc bị người khác ngộ nhận, quy chụy, có thể với người này nói chúng ta là người tốt, trong mắt người khác chúng ta lại là người xấu, phù hoa nhược mộng, ai có tư cách để bình phẩm đây! Những điều nhìn thấy không biểu hiện cho chân tướng, cốt là chúng ta hỏi lòng không thẹn, trên có trời

xanh, dưới có đất rộng, trong lòng chúng ta tự có đáp áp.

Chỉ là một bóng hình nhưng khiến Thất Nguyệt cảm thấy rung động, vốn nàng nghĩ rằng Diệp La Bách Hoa này là công chúa của Diệp La thị tất phải kiêu ngạo vô cùng, điêu trá phách lối giống như Lam Nhận, nhưng trước mắt nàng bây giờ lại khác hẳn, thân ảnh nàng ta cô độc, tịch mịch làm sao khiến người khác thấy thương cảm, nàng ta là công chúa lại không hề vui vẻ, nổi cô độc ấy khiến nàng có hảo cảm.

Nàng cầm tay Liễu Dật: “Nàng ta đẹp qua.”

Liễu Dật không nói gì, chỉ cười nhẹ, đẹp hay xấu đối với chàng đều là phù vân, không thể đuổi bắt, thế giới của

chàng toàn màu đen, chỉ có thể nhìn được quang điểm, nhưng lòng chàng càng sáng hơn vì chàng biết mình không cần nhìn đến những gương mặt xấu xa của thế nhân.

Thiếu niên áo lam tuần mĩ liếc nhìn Thất Nguyệt, cười lạnh lùng: “Người lại nói chuyện một nữ nhân xinh đẹp trước mặt một kẻ mù sao? Người nhìn ra hình dáng của nàng ta?” Lời lẽ của y như thể có thành kiến đối với Diệp La Bách Hoa, cơ hồ là cừ nhân của nàng.

Thất Nguyệt lơ đi, thuận miệng đáp: “Đẹp hay không, trong lòng chúng ta tự biết, thư sinh mù thì đã sao, lòng huynh ấy sáng là được, không nhìn thấy khuôn mặt xấu xa của các người lại càng tốt.”

Tuy nàng chỉ thuận miệng nói nhưng

cũng có mấy phần đạo lí, thiếu niên cứng hòng, lạnh lùng hừ một tiếng rồi nhìn sang gian đại phòng phía sau lôi đài.

Lúc này, biên người dưới lôi đài đã hoàn toàn yên lặng, dường như cả thế giới trở thành một vùng đất an lành, Bách Hoa công chúa đứng trên tầng lầu thứ ba bắt đầu lên tiếng.

“Các vị, Bách Hoa chỉ là một nữ tử vô danh, may mắn được các vị yêu mến, hôm nay là ngày Bách Hoa kén chồng, lời rằng nhân duyên thiên định, Bách Hoa phải nhờ trời cao chú định nhân duyên cho mình.” Giọng nói không lớn, nghe như tiếng hoàng oanh, vọng vào tai mỗi người rồi thấm vào lòng, nghe thật uyển chuyển, dịu dàng, u oán làm người khác thương cảm, lại từ thân ảnh cô độc

phát ra khiến người ta rung động, muốn chiếu cố cho nàng trọn đời trọn kiếp.

Đúng lúc đó, bên dưới đài vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Nhân duyên thiên định? Cô tin vào điều đó, ta thì thấy...cô không dám lộ chân diện, tám phần là vì xấu xí, không dám gặp ai nên mới bày ra cái trò lôi đài kén chồng để nhanh nhanh gả cho người ta.”

Người lên tiếng chính là thiếu niên áo lam tuần mã đứng bên Thất Nguyệt. Nàng vốn nghĩ rằng thiếu niên này đến tham gia thi tuyển, không tưởng là y đến làm loạn, càng không ngờ mới bắt đầu y đã không nhẫn nại được, nàng đang có hảo cảm với Diệp La Bách Hoa nên đối với tên thiếu niên này tăng thêm mấy phần hận ý.

Diệp La Kiếm Mộ cao giọng: “Người nói gì?” Tuy hỉ nộ không lộ ra nét mặt nhưng ngữ khí có ý chỉ trích.

Thiếu niên tựa hồ không sợ hãi gì, ngược lại còn lắc đầu: “Khách khách, ông đúng là càng già càng hồ đồ, ta nói gì cũng không nghe rõ sao, được! Bồn công tử lại phải nhắc lại, ta nói là Bách Hoa công chúa quá xấu xí mới phải dựa vào cuộc kén chồng này mà nhanh chóng gả cho người ta, bằng không vì sao lại không dám dùng chân diện gặp người? Hay là không mặt mũi nào gặp người ta?”

Diệp La Kiếm Mộ lúc đó tức đến nổi mặt mày đỏ lựng, giận dữ: “Láo...” Nói đoạn toan bạt kiếm xuất thủ.

Bách Hoa công chúa liền ngăn cản:

“Kiểm thúc thúc, xin dừng tay.” Diệp La Kiểm Mộ vốn giận đến cực điểm nhưng nghe thấy Bách Hoa công chúa nói vậy liền thu tay lại.

Diệp La Bách Hoa hướng mục quang sang thiếu niên tuần mã, tuy cự li rất xa nhưng cảm giác bị nhìn chăm chú là có thật, nàng hỏi: “Vị công tử này xưng hô thế nào?”

Thiếu niên tuần mã đáp: “Bất tất khách khí như thế, định xiên xỏ sao, ta tên là Vũ Trầm Tĩnh.”

Diệp La Bách Hoa nhắc nhở: “Vũ công tử, nếu công tử đến tham gia thi tuyển thì Bách Hoa hoan nghênh, còn nếu đến làm loạn thì kiểm của Diệp La thị sẵn sàng phụng bồi, ngoài ra...Bách Hoa xin trả lời câu hỏi của Vũ công tử, tuy

Bách Hoa không cho ai thấy chân diện nhưng xin bảo chứng với thiên hạ là khuôn mặt mình không đến nỗi khiến mọi người phải nôn mửa đâu.” Lời lẽ rất chung chung, có vài phần chân thật, lại không thấy được dung nhan nên càng tăng thêm vẻ huyền bí.

Diệp La Bách Hoa ngừng lại rồi tiếp tục: “Bách Hoa cả gan xin nói về quy tắc kén chồng, lần tỷ thí lô đài này, chúng tôi không có quy định nào, ai cũng có thể lên đài, bắt đầu bằng thi võ rồi thi văn, thắng liền ba trận thì có thể xem chân diện của Bách Hoa, thắng tiếp ba trận liên tục nữa sẽ trả lời ba câu hỏi của Bách Hoa, nếu không trả lời được thì... bị loại, nếu nguyện ý thì có thể lưu lại trong Vô Lệ thành của Bách Hoa và

được trọng dụng.”

Một lão đầu hốc hác quát lên: “Công chúa, theo lời cô thì cả ba câu hỏi đều do cô đề ra, nếu cô cố ý làm khó, hỏi những chuyện không tồn tại thì chúng ta làm sao trả lời được?”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Bách Hoa xin đảm bảo rằng những câu mà Bách Hoa hỏi đều có đáp án, tuyệt đối không cố ý nêu ra những câu hỏi quá khó.”

Tiếp đó một ngóc tử béo ú, cẩu bản lên tiếng: “Xin hỏi công chúa, nếu trả lời được ba câu hỏi của công chúa thì thế nào?”

Diệp La Bách Hoa liếc nhìn ngóc tử phì nộn rồi đáp: “Tiên sinh hỏi rất hay, đó chính là chuyện Bách Hoa định nói,

nếu đáp được cả ba câu thì cùng Bách Hoa tỷ thí, cũng võ trước văn sau, luận võ chỉ cần lấy được một vật trên mình Bách Hoa là thắng, luận văn bao quát cầm, kì, thi, họa, có thể chọn lựa, nếu hòa cũng coi như bị loại.”

Diệp La Bách Hoa chỉ mất có hai câu đã nói xong quy củ tỷ thí nhưng những người ở dưới đều biết bảy trận thi đấu này và ba câu hỏi tất khó như lên trời, không nói đâu xa, ngay ba trận đầu tiên, thắng được một trận thì ở dưới người đông như nêm cối, trận hai chắc chắn sẽ gặp cường địch, trận thứ ba càng khó hơn, bất quá thắng liên tục ba trận mà có thể nhìn thấy chân dung của Bách Hoa cũng là điều dự hoặc to lớn.

Diệp La Bách Hoa liếc một vòng

những người dưới đài, giọng nói mỉa mai lại cất lên: “Tôi nghĩ chắc các vị đã hiểu cả rồi.”

Không ai đáp lời, hiển nhiên mấy câu của nàng đã giải thích tường tận quy định tỉ thí, nàng tiếp tục: “Bắt đầu thôi.” Liền đó từ sau lưng nàng bước ra một nha hoàn, mang tới một chiếc ghế, nàng dịu dàng ngồi xuống.

Thường lớn tất có kẻ ra sức, sắc đẹp thần bí của Diệp La Bách Hoa là phần thưởng tuyệt vời, nam nhân trong thiên hạ xúm vào như ong quần mật, đương nhiên đó chỉ nói về tình hình trước mắt, từ lúc trường tỷ thí bắt đầu, tất cả già, trẻ, cao, gầy, lùn, đẹp, xấu đều tranh nhau xông lên lôi đài, nhưng không ai vào được trận thứ hai, chỉ thắng được một trận lập

tức bị người khác loại, cao thủ không ngừng xuất hiện, tỷ thí cứ thế diễn ra rất náo nhiệt.

Trên lôi đài, người thắng liên hai trận chính là tên ngốc tử phì nộn, thân hình y không cao, bè bè như một chiếc thùng gỗ, diện mạo xấu xí, thanh đao trong tay y so với thân mình còn lớn hơn, nhưng chính kẻ xấu xí đó lại thắng liên tục hai trận, cứ theo đà này, hiển nhiên y là người đầu tiên được nhìn thấy chân diện của Diệp La Bách Hoa, những người bình phẩm ở bốn phía lôi đài đều tỏ vẻ coi thường, đương nhiên trong đó bao gồm cả Diệp La Kiếm Mộ, nguyên nhân vì y thật sự quá xấu xí.

Ở dưới đài, y Vũ Trầm Tinh nhẹ nhàng nghiêng đầu nói: “Trục Nhật,

người lên y đi.” Một người trong số tám thiếu niên đứng sau lưng bước lên.

Thiếu niên đó tuổi chừng trên dưới hai mươi, mày rậm mắt sâu, sống mũi cao, sắc mặt hơi hắc hác nhưng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn lãng, trường sam màu lam vô cùng chỉnh tề, hông đeo một thanh trường đao thẳng đuột, bước ra khỏi đội rồi cung kính đáp: “Vâng, thưa công tử.”

Một đạo nhân ảnh màu lam bắn vút lên lôi đài, tốc độ nhanh như điện hoa hỏa thạch, cả vạn người chỉ nhìn thấy một chiếc bóng. Vừa đứng vững trên đài, thiếu niên áo lam liền lên tiếng tự báo danh tính: “Tại hạ Lam Trục Nhật, xin các hạ tứ giáo.”

Ngốc tử béo ú liếc mắt nhìn tiểu tử

trước mặt, ánh mắt lộ ra sát cơ, đây là trận thứ ba, nếu y thắng sẽ có cơ hội nhìn thấy dung nhan của Bách Hoa công chúa, vì vậy thấy kẻ này dám lên đả lôi đài, trong lòng y không vui chút nào, gầm lên: “Tại hạ Lam Thành Dao, xin tứ giáo.”

Lam Thành Dao vừa báo danh tính xong liền xuất thủ ngay, thân hình lùn mập như chiếc trống tịch không ảnh hưởng đến tốc độ của y. Lưỡi đao to bè đã cuộn lên một tầng sát khí, đao quang trắng xóa xạ vào thiếu niên đối diện, y không ngừng tấn công, nhanh nhẹn di động thân hình, chuẩn bị tư thế khác ngỗ hầu cận chiến.

Phía đối diện, trường đao của Lam Trục Nhật rời vỏ, tay phải giơ ngang ngênh đón thẳng vào vùng đao quang,

“choang choang”, đao quang trắng xóa đập vào trường đao, Lam Trục Nhật không cho Lam Thành Đao tiếp tục công kích cận thân, mượn phản lực của đao quang mà thoái lui với tốc độ rất nhanh, cảm giác như một khối gỗ đang truy theo một chiếc bóng.

Nhưng chiếc bóng đang thoái lui nhanh nhẹn lượn một vòng, trường đao chém mạnh xuống, động tác rất đơn giản song sức mạnh vô bờ, tốc độ lại nhanh, quyết không cho gã béo kháng cự, “choang”, thanh âm này tịnh không phải là tiếng binh khí va chạm mà do Lam Trục Nhật thu đao phát ra, trường đao được tra vào vỏ, thân ảnh Lam Trục Nhật chậm chậm hạ xuống lôi đài.

Tất cả mọi người đều im re, traten đầu

trên lôi đài chỉ trong nháy mắt đã dừng, những người ở gần đều phát hiện rằng Lam Thành Dao đang bất động, trường đao vẫn giơ ngang đầu, đôi mắt lộ ra vẻ sợ sệt ngày càng rõ, “càng”, thanh đao của y gãy đôi, liền đó từ mi tâm chảy xuống một dòng máu đỏ, thân thể ngã xuống làm tung lên một lớp bụi.

Diệp La Kiếm Mộ ngồi trên rìa đài sớm đã nhìn ra Lam Thành Dao bị thiếu niên kia dùng đao chém đôi đầu, tuy y thắng trận này nhưng ông cảm thấy y không phải đang cầu thân, tựa hồ cố ý giết chết đối thủ, tuy nhiên Lam Thành Dao đã chết, không còn ai thi văn, thành ra y tự nhiên thắng trận này.

Diệp La Kiếm Mộ phát tay, từ dưới lôi đài bước lên hai tên tứ trai còn trẻ,

đem cái trông lùn Lam Thành Dao xuống, thiếu niên áo lam cầm xéo trường đao, quay người nói: “Còn ai lên lôi đài tỉ thí với Lam Trục Nhật?”. Bên dưới lôi đài im phăng phắc, ai cũng hiểu đã tỉ võ luận kiếm khó tránh thụ thương nhưng không ngờ cây đao của thiếu niên này lại độc ác như vậy, trực tiếp giết chết đối thủ, như thế có ai dám đem sinh mệnh ra làm trò đùa, trừ những người nắm chắc phần thắng, ai lại đi tìm chết bao giờ.

Lam Trục Nhật lại cao giọng: “Còn có vị anh hùng nào xin lên tứ giáo.” Tuy y liên tục hô hai lần nhưng những người ở dưới lôi đài đều bị trường đao của y chấn nhiếp, không động tĩnh gì.

Y nhìn Vũ Trầm Tĩnh, ánh mắt hai người va chạm, dường như trao đổi điều

gì, Lam Trục Nhật quay người hướng sang nói với Bách Hoa công chúa trong gian đại phòng: “Đã không có ai lên luận võ, Trục Nhật tự nhiên qua được ba trận, tại hạ lớn mật muốn xem dung nhan của Bách Hoa công chúa.” Nói đoạn thu trường đao lại, lướt thẳng về hướng gian đại phòng.

Y vừa cất mình thì trên không trung vang lên tiếng chim ưng kêu vang, y quay đầu lại nhìn, một con thương ưng to lớn xuất hiện trước mặt, thân hình nó lớn gấp đôi người thường, trên mình có một người đang đứng, y sam trắng muốt lất phất trong gió, do ánh dương quang chói mắt phản xạ nên không ai nhìn rõ dung mạo. Lam Trục Nhật đang kinh ngạc thì một đạo đao quang xạ xuống, tiếp đó

tiếng thu đao vang lên, y chỉ cảm thấy bả vai đau đớn kịch liệt, rồi không đứng vững nổi, “phịch”, ngã thẳng cánh xuống lôi đài.

Tiếng ung kêu lại vang lên, con thương ung to lớn bay vút lên không trung, một bạch y thiếu niên, tay cầm loan nguyệt trường đao dài bốn xích nhẹ nhàng hạ xuống lôi đài, động tác cực kì tiêu sái, tư thế ưu mỹ không chê vào đâu được, một tay chấp sau lưng, trường đao chúc xuống mặt đất, khai khẩu: “Thân thủ như thế có khác nào làm vậy bản dung nhan Bách Hoa công chúa.”

Thất Nguyệt hướng ánh mắt sang bạch y thiếu niên, có phần giống với đám học trò mặt trắng, cũng có thể coi là mi thanh mục tú, chẳng qua vẻ mặt cao ngạo

khiến người khác không ưa nổi, tuy cây đao của Lam Trục Nhật ngoan lạt nhưng là bằng vào thực lực, tên học trò mặt trắng này lại nhân lúc ở trên không trung, người khác không thể hoàn thủ, mà làm đối thủ bị thương thì không phải là hành vi của người quân tử.

Khuôn mặt tuần mĩ của Vũ Trầm Tĩnh khẽ nhúu mày, quay qua hỏi một lão giả đứng sau lưng: “Hắn là ai?”

Lão giả bên tả đáp: “Bẩm công tử, người này là tam thiếu chủ của Liệt Diễm tinh cung, tên gọi Lam Lạc Quân, là kẻ âm hiểm xảo trá, bên mình có linh thú Thập bát thương ưng, thiện dụng thanh trường đao dài bốn xích, ma pháp thành danh là Diễm Nhận do Liệt Diễm tinh cung chủ nhân truyền thụ, bề ngoài lúc

nào y cũng ra vẻ thanh thoi kiêu quân tử nửa mùa, lần này đến đây ...chắc muốn giành được mỹ nhân.”

Vũ Trầm Tinh nhú mày, ờ lên một tiếng: “Xem ra...y là biểu ca của ta nhỉ? Không rõ sao Viêm thúc thúc lại không quản giáo, để y phóng túng như vậy, dám làm bị thương hộ vệ của ta.”

Lão giả còn lại đứng sau lưng Vũ Trầm Tinh lên tiếng: “Lục tinh cung vì chuyện Đế quân lên Nhân gian giới mà cực kì bất mãn, có ý muốn chia rẽ, công việc bẽ bộn, sao mà chiếu cố đến những chuyện khác được, lần này y đến cầu thân, chắc tự tiện ra ngoài chứ Viêm quân không biết, trang phục, hình dáng của chúng ta, tên tiểu bối này làm sao biết được.”

Vũ Trâm Tinh gật đầu, lạnh lùng thốt: “Tuy là người trong hoàng tộc, vậy mà... lại xương cuồng như vậy, phá hỏng kế hoạch của ta, có trừng phạt một chút, ta nghĩ chắc Viêm thúc thúc cũng không trách.”

Lão giả chột mắt lên tiếng: “Công tử, loại người này cứ để bọn hạ nhân thu thập là được rồi.”

Vũ Trâm Tinh phát tay, làm hiệu ngăn cản: “Không, Lam Lạc Quân là biểu ca của ta, phải do ta xuất thủ, cũng nên giữ mối hữu hảo với những người như Viêm quân, các người giúp ta lưu ý động tĩnh của Lôi Nhật tinh cung, lần kén chồng này nhất định phải phá cho được, bằng không sẽ khó mà tưởng tượng được Vô Lệ thành của Bách Hoa lớn mạnh đến thế

nào.”

Lão giả sau lưng gật đầu: “Vâng, công tử cứ yên lòng.”

Vũ Trầm Tinh hướng mắt lên lôi đài, Lam Lạc Quân bạch y bay bay, trường đao rủ xuống, trang phục có mấy phần phong phạm quân tử, y nhìn Lam Trục Nhật đang không ngừng chảy máu nằm lăn dưới đất, lắc đầu thốt: “Vô danh tiểu tốt, đừng trách ta độc ác, cần phải tự trách người học nghệ bất tinh.” Nói xong, tay phải từ từ lần ra sau lưng, chuẩn bị tặng cho Lam Trục Nhật một nhát đao.

Đúng lúc đó, một trận gió nhẹ thổi tới, hoàng thổ bay bay, một nhân ảnh xuất hiện trước mặt y. Người này mặc trường sam màu lam thẫm, tóc tết chỉnh tề, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt tuấn mỹ đến

mức khiến người ta kinh ngạc, tuy thiếu chút cương mãnh, nhưng lại vẫn nhã có thừa, cho dù kẻ tự nhận mình anh tuấn tiêu sái, phong lưu đa tình như Lam Lạc Quân cũng phải tự thẹn.

Lam Trục Nhật đang nằm dưới đất cũng miễn cưỡng đứng dậy, cung kính: “Công tử...”

Vũ Trầm Tinh phát tay: “Người xuống dưới đi.” Năm ngón tay trắng muốt như ngọc, thanh mảnh nhỏ nhắn, khiến người ta có cảm giác chỉ nữ nhân mới có chứ nam tử không thể nào.

Lam Trục Nhật tuy bị thương trên mình nhưng vẫn cung kính hành lễ: “Vâng.” Y vừa xuống khỏi lôi đài, đám đông bắt đầu to nhỏ thảo luận, thiếu niên tuấn mĩ này xuất hiện khiến mắt họ sáng

bừng lên, không biết lai lịch như thế nào mà đao giả lúc này lại có thái độ cung kính như thế. Đám đông bên dưới lại quay sang thảo luận về lai lịch của thiếu niên, đa số đều bị dung mạo tuấn mĩ của y làm cho kinh ngạc, rồi lại bàn luận xem Bách Hoa công chúa có tuyển y làm chồng không.

Lam Lạc Quân lạnh lùng cười: “Vị công tử này muốn cùng tại hạ đả lôi đài ư?”

Vũ Trầm Tinh cười nụ, tuy thoáng qua nhưng cảm giác ôn hòa không nói thành lời: “Tại hạ cũng giống như công tử, chỉ muốn xem Diệp La Bách Hoa hình dạng thế nào mà lại có thể thu hút đám người tham sắc này, nếu may mắn thì...thuận tiện mang Bách Hoa công

chúa về thành thân, cho nàng danh phận làm thiếp, hà hà.” Lời lẽ bình đạm nhưng ý nghĩa lại khinh bạc vô cùng.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 189: Thiên Kiều Bách Mị, Khước Hữu Nhân ...

Thế giới rộng biết bao, hồng nhan có cả ngàn vạn, tri kỉ lại nan cầu, cũng như giữa bao nhiêu vẻ đẹp thiên kiều bách mị của Nhân gian, ta lại chỉ thích một loại hoa thơm.

Lam Lạc Quân lắng nghe Vũ Trầm Tĩnh, không nén được liếc xéo Diệp La Bách Hoa đang đứng trên lầu cao, thấy

nàng đang chăm chú nhìn y, trong lòng vui mừng, làm ra vẻ quân tử, cười nhẹ thốt: “Công tử quá tự đại rồi, có biết Lam mỗ là ai chẳng, liệu qua được mấy chiêu đao của Lam mỗ?”

Vũ Trầm Tinh liền ra vẻ kinh sợ: “Lỗi quá, lỗi quá, vậy xin hỏi thân phận của công tử.”

Thấy biểu hiện của Vũ Trầm Tinh, Lam Lạc Quân cố ý cao giọng: “Nói hay lắm, tại hạ là tam thiếu chủ của Liệt Diễm tinh cung, Lam Lạc Quân.” Vốn y nghĩ rằng khi nói ra mấy lời này thiếu niên kia sẽ sợ đến mức lặn khỏi lôi đài, nên biết rằng thực lực của Lục tinh cung ở Minh giới chưa có ai dám chạm vào, càng không nói đến chuyện y còn là thiếu chủ của tinh cung.

Thất Nguyệt ở dưới lồi đài, thấp giọng hỏi Liễu Dật: “Thư sinh, đó có phải là Lục tinh cung thủ hạ của Lam Ảnh?”

Liễu Dật nhè nhẹ gật đầu, truyền âm trả lời: “Lúc này hai lão giả thủ hạ của Vũ Trầm Tinh đã nói rồi, Lục tinh cung tuy do Lam Ảnh chưởng quản nhưng vì y lên Nhân gian giới mà phân hóa, tình hình đang lộn xộn.”

Thất Nguyệt hỏi: “Xem Vũ Trầm Tinh gây yếu như vậy, chắc không phải là đối thủ của tên thiếu chủ tinh cung.”

Liễu Dật lắc đầu, tiếp tục truyền âm: “Tu vi của Lam Lạc Quân tuy cao nhưng không phải là đối thủ của Vũ Trầm Tinh, so với Lam Lạc Quân, thân phận của Vũ Trầm Tinh này lại càng phức tạp, tốt nhất

là chúng ta không nên dính vào, còn nhiều chuyện quan trọng hơn đợi chúng ta hoàn thành, còn...Minh giới đã dám nhúng tay vào Nhân gian, có một ngày ta sẽ khiến họ hối hận.”

Thất Nguyệt nghe Liễu Dật nói, tuy mấy câu đầu có phần bình tĩnh nhưng những câu sau không khỏi khiến người ta lạnh gáy, cảm thấy dường như chàng mang trong mình oán khí vô hạn. Nàng làm sao biết rằng đó là hiệu quả của ma công khi tiến hóa, chân nguyên mỗi lúc một hồn hậu, hỗn độn chi khí liên tục ngưng tụ, Lan Nhĩ Phi Na Thanh cuối cùng cũng chiếm trọn trái tim chàng, từ đây hoàn toàn nhập vào ma đạo, có được sức mạnh của sát lục chi tâm.

Thất Nguyệt cảm khái rồi lại hướng

mục quang lên lồi đài, Vũ Trầm Tĩnh chỉ cười, lộ ra hàm răng trắng bong đều chặn chặn: “Ta còn tưởng là thần tiên ở đâu, té ra là một tiểu tử còn hơi sữa.” Lời nói ra, không chỉ Lam Lạc Quân tức giận mà những người dưới đài cũng nổi sóng, nên nhớ rằng thế lực của Lam thị Lục tinh cung là một mối, lại thêm thủ tịch Diệp La thị ở đây, không nên thốt ra những lời ngông cuồng đắc tội với Liệt Diễm tinh cung như vậy. Những người ở dưới lồi đài bất giác lo lắng cho thiếu niên tuần mã.

Lam Lạc Quân lúc này giận lắm rồi, vốn tưởng rằng trước mặt Bách Hoa công chúa giương oai diễm võ một phen, không tưởng rằng tên thiếu niên cuồng vọng kia biết được thân phận của y lại

không hề sợ sệt, ngược lại còn vũ nhục y trước đám đông, bèn nói một cách ác độc: “Công tử, món này không ăn ầu được đâu, nói năng cũng phải giữ gìn, đắc tội với người tinh cung chúng ta, người chắc biết sẽ thế nào rồi?” Lời nói hung ngoan, mang hàm ý uy hiếp.

Vũ Trầm Tinh nhè nhẹ gật gù: “Công tử nói không sai, chuyện này tại hạ lẽ ra phải giảng hòa với công tử, hóa ra Lam thị gia tộc lại đọa lạc đến thế sao? Đường đường là một thiếu chủ tinh cung lại khơi khơi tham gia cầu thân thị tộc khác, thật khiến người ta khó tin, tại hạ có hảo ý muốn đề tỉnh công tử thì không thể là nói nhăng được, thân thế...càng không thể nhận bừa, bằng không...hừ!” Ngữ khí từ bình hòa biến thành nghiêm

khắc, có thể thấy khẩu tài của thiếu niên tuần mã này ít người sánh kịp, chỉ một câu đã cách li được thân phận của đối phương với Lam thị hoàng tộc.

Lam Lạc Quân lại càng giận, bao nhiêu phong phạm quân tử lúc này bay biến sạch, lòng tranh cường háo thắng nổi lên: “Được, không tưởng là công tử đáng vẻ tuần tú, khẩu tài lại càng khiến người ta bội phục, đã như vậy để Lam Lạc Quân lĩnh giáo thân thủ của công tử, xem tu vi có được như mồm miệng không.”

Nói đoạn đưa xéo trường đao lên, tay phải nắm chặt cán đao, chuẩn bị chiến đấu lập tức, phía đối diện Vũ Trầm Tĩnh vẫn chấp hai tay sau lưng, khí định thần nhàn lên tiếng: “Mời.” Chỉ một từ

nhưng đã tuyên bố trận tranh đoạt giữa hai người bắt đầu.

Chân hữu Lam Lạc Quân nhè nhè di động, thân ảnh trắng toát lóe lên, chỉ trong nháy mắt y đã xuất hiện trước mặt Vũ Trầm Tinh, trường đao ánh xạ quang sáng của vàng thái dương chém nghiêng xuống khiến người ta không thể nhìn thẳng, đao thức đơn giản nhưng sức mạnh và tốc độ đều hoàn mỹ. Trong khoảnh khắc đó nhưng người ở dưới lôi đài mồm đều há hốc, dường như muốn nói điều gì song vì quá kinh hoàng nên không biểu đạt được.

Đang lúc bên bờ sinh tử, tiếng binh khí chạm nhau “choang choảng” vang lên, trường đao của Lam Lạc Quân chém lên cánh tay trái của Vũ Trầm Tinh,

những người ở gần mới phát hiện nhất đao đó chém lên một lưỡi đoản kiếm dài chừng hai xích.

Thân kiếm phản xạ quang mang, hai lưỡi mỏng như cánh ve sắc bén vô cùng, Vũ Trầm Tinh không cầm đoản kiếm trong tay mà xuất kiếm từ vòng đeo cổ tay đặc thù giấu trong tay áo, lưỡi kiếm dường như cố định trên cánh tay thành ra người khác nghĩ rằng họ Vũ dùng tay đỡ đao.

Hai người nhìn nhau trong nháy mắt, khóe miệng Vũ Trầm Tinh cười nhẹ, thần bí vô hạn, tay phải đột nhiên xòe ra thành chưởng phát tới, cự li cách Lam Lạc Quân chừng ba xích, nếu người ngoài nhìn vào tất cảm thấy chưởng này không có ý nghĩa, căn bản không đủ thương

được đôi phương.

Nhưng Lam Lạc Quân là người âm hiểm thế nào, y đã suy xét kỹ lưỡng, chương này tuyệt không chỉ vậy, đúng lúc đó hữu chương Vũ Trầm Tĩnh vậy khê, một đạo bạch quang từ trong tay áo vụt ra, kéo theo một đạo kiếm quang xả xuống.

Lam Lạc Quân đã sớm phòng bị, thân ảnh nhanh nhẹn thoái lui, giờ ngang trường đao, lại có tiếng binh khí va chạm vang lên, đạo kiếm quang bên tay phải khiến y bắn lùi ra xa ba trượng mới dừng lại được, hô hấp dập dồn, hiển nhiên để ngăn chặn một kiếm đột ngột đó, y phải phí chân nguyên rất lớn.

Lam Lạc Quân ổn định thân hình, nhìn sang thiếu niên áo lam, tay phải

thiếu niên đang cầm một thanh đoản kiếm màu đen, thanh kiếm này ngắn hơn thanh kiếm bên tay trái một chút, thân kiếm to dày, uốn lượn hình làn sóng rất đặc biệt, hai thanh đoản kiếm hình dáng, màu sắc khác nhau dường như đều cố định trên cánh tay thiếu niên.

Lúc đó Lam Lạc Quân nghe thấy tiếng y phục rách toạc, cúi đầu nhìn xuống thì trên tay trái xuất hiện một vết kiếm chừng một xích, tuy vết thương không sâu nhưng quá dài nên máu tươi không ngừng nhỏ xuống, nhuộm đỏ một nửa thân người, lại thêm y phục bị đoản kiếm rách nát, còn đâu hình tượng công tử thiếu chủ, giống một lạc phách công tử hơn.

Từng cơn đau đón truyền lên não

Lam Lạc Quân, song nhãn hiện lên vẻ mê muội, kì quái, y tự hỏi rõ ràng mình đã đỡ được nhất kiếm của đối phương, vì sao lại thụ thương?

Thất Nguyệt ở dưới lôi đài thấp giọng thốt: “Tên lam y tiểu tử này động tác nhanh quá.”

Liều Dật lắc đầu: “Đúng, huynh cảm thấy người ở Minh giới dường như chú trọng đến tốc độ, không tu luyện chân nguyên, bất quá...tốc độ của Vũ Trầm Tinh này không nhanh lắm, so với Lam Lạc Quân tuy hơn hẳn nhưng y lại không hề dựa vào tốc độ đả thương họ Lam.”

Thất Nguyệt nghi vấn: “Chả lẽ không phải y quá nhanh sao?”

Liều Dật đáp: “Do hai lưỡi đoản kiếm trong tay y quá sắc bén, xuất thủ là

xé toạc không gian quy định, đả thương Lam Lạc Quân, họ Lam kia lẽ nên đỡ kiếm khí mà lưỡi kiếm xuất ra.”

Thất Nguyệt gật gù, tiếp tục nhìn lên lồi đài.

Lam Lạc Quân đã phong bế tĩnh mạch tay trái, tuy máu còn chảy ra nhưng bớt nhiều, Vũ Trầm Tĩnh giơ tay phải lên, ngấm nghĩa thanh đoản kiếm màu đen, rồi nhìn Lam Lạc Quân, cười nụ: “Vị... lạc phách công tử này, hà hà! Tiếc thật, tiếc thật, hình như Bách Hoa công chúa không có phần của công tử rồi? Thế này, người cứ xin một tiếng, đợi ta chơi đùa với Bách Hoa công chúa chán chê rồi sẽ để cho người tiêu khiển một chút.”

Không để cho Lam Lạc Quân mở miệng, Diệp La Kiếm Mộ làm nhiệm vụ

giám trường ở bên lồi đài đã hết chịu nổi, đứng bật dậy, quát to: “Câm mồm.” Ông ta vung mạnh tay phải, một quang cầu màu trắng từ quyền đầu xạ vào Vũ Trầm Tinh.

Vũ Trầm Tinh liếc xéo một cái, lạnh lùng “hừ” lên, thanh đoản kiếm màu đen trên tay phải chém ra, ngay lập tức quang cầu y lắc la lắc lư giữa không gian méo mó rồi bị chặt đứt, tiêu tan ngay trên không.

Y lạnh lùng nhìn Diệp La Bách Hoa, lớn tiếng: “Công chúa đối đãi với khách như vậy sao? Nếu đã thế này còn nói gì đến chuyện kén chồng với người trong thiên hạ, chỉ cần cô không thuận mắt là trượt rồi?”

Diệp La Bách Hoa nhìn Vũ Trầm

Tĩnh, cất lên giọng nói mỹ diệu bảo Diệp La Kiếm Mộ: “Mộ thúc thúc, cứ để y nói.”

Tuy Diệp La Kiếm Mộ không cam tâm nhưng chẳng cách nào trị được tên thiếu niên tuấn mỹ này, đành ngồi xuống. Tên nhãi này tu vi cực cao, lời nói lại càng cao thủ hơn, mấy câu thôi đã nói toạc ra nhược điểm khiến người ta không thể phản bác.

Lam Lạc Quân ở phía đối diện lại nói: “Vị công tử này, tại hạ tịnh chưa xuống khỏi lôi đài, tức là tại hạ còn năng lực hoàn thủ, xem ngươi làm thế nào mà thắng được ta trong cuộc tỷ thí tiếp theo đây?”

Thiếu niên tuấn mỹ lại hướng mục quang sang Lam Lạc Quân, hai tay nhè

nhẹ cử động, hai lưỡi đoản kiếm chớp mắt chui vào trong tay áo, cười nhẹ thốt: “Nói như vậy, công tử vẫn muốn cùng tì thí với tại hạ? Tại hạ có ý tốt muốn đề tỉnh công tử, chẳng qua là một nữ nhân mà thôi, trên đời này hồng nhan cả ngàn vạn, công tử đang tuổi hoa niên, nếu vì một nữ nhân mà mất mạng trên lôi đài... thật không đáng.”

Lời Vũ Trầm Tinh cuồng vọng, ngữ khí khắc bạc, châm chọc sâu cay, Lam Lạc Quân lại âm hiểm, độc ác, lập tức nghĩ ngay cách làm thế nào lấy lòng Bách Hoa công chúa, bèn giả bộ tức giận: “Láo xược, ngàn vạn hồng nhan làm sao so được với công chúa? Hoa đại trong núi sao lại ngang hàng với vương giả trong các loài hoa được, người lại thốt

ra lời khinh nhờn công chúa, Lam Lạc Quân sẽ dùng tính mạng để bảo toàn.”

Ý rất rõ ràng, y là người bảo vệ danh dự của công chúa, nhưng cả vạn người có không quá một phần nghe rõ, làm sao lại đi so sánh một công chúa cao cao tại thượng với một nữ tử bình dân được? Những người dưới đài đều tán thán mấy câu này của Lam Lạc Quân thật đặc sắc. Nhưng trong vạn người đó vẫn có một người vì mấy câu đó mà cảm thấy tuyệt vọng, còn người nói thật dung tục.

Liễu Dật chậm chậm bước mấy bước, nhưng không lên lôi đài, thuận miệng nói: “Lời vị thiếu chủ này quá đổi khiên cưỡng rồi, cứ cho là muốn lấy lòng công chúa cũng bắt tất phải nói rõ như vậy, trên thế gian này hồng nhan vô số,

thiên kiều bách mị, sao các hạ lại chỉ yêu có một người? Không nên lấy chuyện của một người ra bình luận người trong thiên hạ. Rồi các hạ sẽ thấy mình sai lầm trầm trọng.” Lời lẽ bình tĩnh nhưng âm thanh như sấm nổ, vang lên rõ ràng trong tai cả vạn người, dường như từ trên trời rớt xuống.

Mọi người đều nhìn về chỗ chàng, kể cả Diệp La Kiếm Mộ cũng như con người cao cao tại thượng của Diệp La thị: Bách Hoa công chúa. Ai nấy tự nhiên biết rằng lời đài này được thiết lập vì chuyện kén chồng, phàm những người đến dự đều muốn thấy dung nhan của công chúa, tức là muốn lấy được mỹ nhân, lúc này lại xuất hiện một kẻ kì quái, nói chuyện ngược đời, chẳng lẽ công

chúa cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng
lần lần nữ tử bình dân đều không nên
mang ra so sánh sao?

Đám đông nhìn vào, thấy một trung
niên nam tử, thân hình trắng kiện, toàn
thân mặc hắc y, song mục được tám đoạn
đen che kín, hiển nhiên là một người mù.
Do khuôn mặt chàng hiện ra thấp thoáng
nên mọi người không cách nào nhìn rõ
dung diện, chỉ cảm thấy tám lưng chàng
quá cô đơn, thân ảnh đen tuyền, thanh
trường kiếm đen dính liền với tay trái
đeo găng đen, mớ tóc trắng tung bay, tám
đoạn màu đen lấp phát như muốn kể lại
câu chuyện của chàng.

Vũ Trầm Tinh đứng trên đài là người
trước tiên phá tan bầu không khí trầm
tịch, đột nhiên cười sáng khoái, nhìn

Liễu Dật nói: “Câu nói của tên mù này ta rất thích nghe, ha ha, Bách Hoa công chúa thì sao, vinh hoa phú quý có là gì, hay, hay.”

Trong mắt Liễu Dật và Vũ Trầm Tinh, dường như trường kén chồng tốt đẹp này trở nên bình phàm, hai người này đương nhiên không đến để cầu thân, không thì đã không nói những câu như vậy. Diệp La Kiếm Mộ quan sát Liễu Dật cẩn thận, Diệp La Bách Hoa ở trên lầu cũng chăm chú nhìn, dường như nàng đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Lam Lạc Quân giờ trường đao chỉ vào Liễu Dật, lớn tiếng quát: “Bằng vào ngươi cũng định đến phá rồi cuộc kén chồng này ư, về nhà chữa lành mắt đi rồi hẵng nói, ta thấy ngươi rõ ràng định đến

làm loạn.”

Thân hình Liễu Dật vẫn im lìm, từng trận gió nhẹ thổi tung mái tóc trắng của chàng, làm bay bay cả dải thắt lưng màu đen, nhẹ giọng: “Cuộc kén chồng này dành cho thiên hạ, sao lại bảo là phân phối cho ai đó, nếu mang tâm lí ấy đến đây, các hạ làm sao biết rằng Bách Hoa công chúa này sẽ gả cho ta mà xuất kiếm vì nàng? Người thì phải biết suy xét, không rõ thân phận thế nào, các hạ tự cho mình là cao cao tại thượng, trong mắt người khác có khi lại chỉ là một thứ súc sinh không ra gì.” Đường như chàng rất bức mình với lời Lam Lạc Quân nói lúc nãy.

Lam Lạc Quân tựa hồ đã thật sự động nộ, qua miệng Liễu Dật, y trở thành một

giống súc sinh không ra gì, bèn vung trường đao lên, một đao đao quang trắng xóa xạ ra, gầm vang: “Người chết đi.”

Đao quang cắt nát mặt đất, cuốn theo một đám cát đá, nhưng một đao quang mang màu hồng lóe lên, quang hoa chụp tới khiến cho đao đao trong chớp mắt đã biến mất vô ảnh vô tung, nếu không phải mặt đất bị cày nát không ai nghĩ rằng đao quang vừa được xuất ra.

Bên cạnh gã mù đột ngột xuất hiện một nữ tử, tuổi chừng trên dưới hai mươi, làn da ngăm đen, thân hình đầy sức sống, toàn thân trang phục màu đỏ tím, rất đôi bốc lửa, vùng tiểu phúc mịn màng và đôi chân dài xinh đẹp đều lộ ra ngoài, nàng mặc áo bó, váy ngắn màu đỏ, chân đi giày da trâu màu đen dài đến đầu

gối, hai cánh tay có quần dải bảo vệ cổ tay bằng đoạn màu đỏ, áo choàng qua vai bay bay theo gió, tay cầm một thanh kiếm dài mảnh đẹp đẽ, thân kiếm màu bạc sẫm tự nói lên thân phận của thanh kiếm.

Dung mạo của thiếu nữ này càng không phải nói, tuy chưa thấy dáng vẻ của Bách Hoa công chúa nhưng tử y nữ tử vừa xuất hiện khiến mọi người trở mắt nhìn, tràn đầy nghi vấn, một gã mù sao lại có một nữ tử đẹp đến vậy đi theo.

Lam Lạc Quân đứng trên lôi đài đang kinh ngạc, không ngờ bên cạnh tên mù này lại có một nữ tử mỹ lệ như vậy, y nhẹ nhàng hóa giải đao thức, chăm chăm nhìn nữ tử.

Vũ Trầm Tĩnh đứng đối diện liền buông tiếng cười vang: “Sao vậy? Công

tử lại nhìn trúng cô nương kia ư? Vì sao lại không làm thân đi, cũng nên buông Bách Hoa công chúa ra thôi, đằng nào cũng không được nếm mùi đâu, chẳng qua... tình nhân của gã mù kia hung dữ lắm, công tử phải cẩn thận, không thì gà không trộm được mà...”

Lam Lạc Quân tỉnh lại, gầm to: “Câm mồm.”

Cùng lúc, Thất Nguyệt ở dưới lôi đài cũng tức giận: “Người muốn chết.”

Vũ Trầm Tinh tỉnh không nổi giận, cũng không đáp trả hai người, mục quang quay sang chỗ Lam Lạc Quân, tiếp tục nói: “Công tử, đối thủ của ngài là ta, thanh đao của người sao lại hướng đến một người mù nhỉ? Không giết được ta thì không có hi vọng gì với Bách Hoa

công chúa rồi.”

Lam Lạc Quân thu trường đao lại, lạnh lùng thốt: “Được, để ta coi người lợi hại thế nào, thử Thập bát thương ung của ta xem sao.”

Lời vừa thốt ra, mọi người đều kinh hoàng, đối với những truyền ngôn trên giang hồ bọn họ không phải không biết, tam thiếu chủ này xuất đạo sớm, linh thú thành danh Thập bát thương ung lại càng hung mãnh vô cùng.

Thất Nguyệt ở dưới lại hỏi: “Thập bát thương ung là gì vậy?”

Liễu Dật lắc đầu, đối với Minh giới chàng không biết gì nhiều, nhưng có một điểm có thể khẳng định, cách tu luyện ở Minh giới và Nhân gian giới tuyệt đối không giống nhau.

Đúng lúc đó, A Phi từ bên bước lại, nói: “Hai vị anh hùng không biết đó thôi, Thập bát thương ung này thuộc nhóm linh thú thượng đẳng, cực khó thuần phục nhưng chỉ cần thuần phục được lại thành vũ khí chiến đấu, có thể đem tu luyện thành linh thú đặc thù, tăng thêm tính hung ác, tàn nhẫn.”

Thất Nguyệt hiếu kì hỏi: “Thú mà cũng tu luyện được ư?”

A Phi đáp: “Vâng, Thập bát thương ung này là ví dụ, thương ung bình thường chỉ chiến đấu bằng nhục thân, không lợi hại lắm nhưng thương ung là linh thú thì chủ nhân của nó sẽ tiến hành tu luyện theo nhiều cách, Thập bát thương ung của tam thiếu chủ này là loại linh thú khó tu luyện nhất, tàn nhẫn nhất, có thể mạnh

hơn hẳn thần thú thông thường.”

Thất Nguyệt và Liễu Dật cùng gật gù, dường như Minh giới này chú trọng đến tu luyện ngoại thân.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 190: Tinh Dữ Băng Điều, Minh Chi Giới ...

Hạnh phúc của công chúa phải là vương tử, nhưng thứ hạnh phúc này chỉ là niềm khao khát cái đẹp của con người, chưa biết chừng kẻ xuất hiện trước mặt công chúa chỉ là một con cóc xấu xí?

Trên lôi đài không động tĩnh gì, Lam Lạc Quân kêu vang một tiếng, một con

thương ung màu xám từ phía xa nhanh nhẹn bay lại, tốc độ cực nhanh, đến mức người ta khó mà tin nổi, không khỏi bội phục năng lực của linh thú.

Tiếng kêu vừa dứt, thương ung đã lượn vòng xung quanh Lam Lạc Quân, đôi cánh to lớn che mất ánh dương quang, sức mạnh thổi cát bay đá chạy, bụi đất mù mịt quanh mình y.

Lam Lạc Quân bay vút lên, buông tiếng cười lớn: “Được, một khi người muốn chết gấp như vậy, để thiếu gia thành toàn cho người, an bài người xong, thiếu gia sẽ thu thập tên mù.”

Vũ Trầm Tinh ngẩng đầu nhìn con thương ung to lớn đang lượn vòng trên đầu Lam Lạc Quân, lắc đầu cười khỏ: “Công tử, làm thế nào lại gọi được động

vật đến vậy? Có tìm người giúp cũng không nên tìm động vật.”

Lam Lạc Quân cười lạnh lùng: “Ta xem người còn xương cuồng được đến bao giờ, con chim ưng này không đơn giản như người tưởng tượng đâu, nó nhanh hơn đao của Lam mỗi nhiều, người còn nói thêm câu nào nữa đã không còn thời gian đào mệnh rồi.”

Vũ Trầm Tinh nghe vậy liền kinh hô: “Ồ!”

Lam Lạc Quân đắc ý, cười vang: “Sợ rồi sao?”

Vũ Trầm Tinh lắc đầu: “Không phải là sợ, một khi con chim ưng này còn nhanh hơn thanh đao của công tử, tức là...công tử không sánh được với cầm thú, Trầm Tinh chỉ nghĩ, một kẻ không

bằng cầm thú thì giao thủ với mình thế nào được?”

Lam Lạc Quân nghe qua, thiếu điều ngất xỉu tại chỗ, tức giận: “Láo xược, hảo tiểu tử, mồm miệng quả nhiên rất khá, ta xem ngươi còn nói được mấy câu nữa.” Nói đoạn y vung tay phải cầm thanh đao xuống đất, hai tay nhanh nhẹn lật lại chấp trước ngực, tuy chưa nhìn ra biến chuyển gì nhưng không ai dám coi thường, kể cả Vũ Trầm Tĩnh, dung diện lúc bấy giờ cũng nghiêm túc hơn trước nhiều, hiển nhiên đã chuẩn bị nghênh chiến.

Ở dưới lôi đài Thất Nguyệt hỏi A Phi: “Đây là gì vậy?”

A Phi đáp: “Cô nương không biết sao? Những người ở Minh giới ngoài

luyện võ còn tu pháp, tu đạo, hiện tại vị thiếu chủ này đang chuẩn bị không chế Thập bát thương ung, xuất ra ma pháp, sử dụng sức mạnh phi thường để công kích, còn về chuyện tu đạo, những người theo trường phái này đều dùng để phòng ngự cho bản thân, rất ít dùng để tiến công, tu đạo cùng tu pháp tương phản nhau.”

Thất Nguyệt nghe giải thích, gật gù nói: “Nghe ra cũng phức tạp lắm, người tu chân ở Minh giới chắc rất nhiều.”

A Phi thuận miệng đáp: “Cũng không ít.”

Lúc bấy giờ trên lôi đài đã có thay đổi, chân nguyên của Lam Lạc Quân ngưng tụ lại, song chỉ bên tay phải điểm ra, một đạo lam quang nhập vào trong

thân thể con thương ưng đang lượn lơ trên không, lập tức thương ưng biến hóa.

Nó dừng bay lượn, đứng thẳng lên, đôi cánh dang rộng đến mức cực đại, không phi hành mà dường như chỉ lập lơ trên không trung, lam quang khuếch tán khiến nó không còn màu xám như trước mà nhìn như một vật thể phát quang, lam quang che khuất hết quang huy của vàng thái dương, toàn thể lôi đài bỗng nhiên trở lên lạnh lẽo, màu lam gợi cho mọi người cảm giác lạnh buốt trong lòng.

Dưới ánh quang mang màu lam, vẻ mặt Lam Lạc Quân có phần hung ác, lạnh lẽo nhìn Vũ Trầm Tinh phía đối diện, họ Vũ toàn thân mặc trường sam màu lam, khuôn mặt tuấn mĩ được lam quang chiếu rọi lại càng đặc biệt, cười nhẹ thốt:

“Công tử sao vậy? Con vật này cũng phát quang được ư?”

Vừa dứt lời, lam ung liền nổ tung, vô số tiểu ung bay tủa ra bốn phương tám hướng rồi tụ hợp lại, mọi người đều không nhìn được hình thái mỗi con ung mà chỉ thấy đó là một con chim màu lam, quan sát kỹ lưỡng thì chính là mười tám con thương ung, so với lúc đầu đều nhỏ hơn nhiều.

Mười ngón tay Lam Lạc Quân liên tục thôi động chân nguyên nối với Thập bát thương ung, điều động chúng bay vút về hướng Vũ Trầm Tinh, mười tám con thương ung lượn vòng theo những phương hướng, độ cao khác nhau, chung quanh thân thể Vũ Trầm Tinh toàn là băng điều màu lam, hơn nữa khí tức lạnh

lễo khuếch tán xuống dưới lồi đài khiến cho những người đứng gần cảm thấy như sa vào hố băng.

Thân thể Vũ Trầm Tinh hiển nhiên khá mỏng mảnh, tà áo lam sột soạt trong gió, tựa hồ không chịu nổi hàn khí, nhưng vẫn mỉm cười: “Đây là gì vậy?”

Lam Lạc Quân đang khổng chế Thập bát thương ưng cười lạnh: “Thập bát thương ưng sau khi qua thú tu trở thành địa ngục băng điều, là chuyện vô tình mà được, ha ha, ta chống mắt lên xem khi người đông thành một khối băng có còn khí lực để khoe khoang miệng lưỡi nữa không.”

Vũ Trầm Tinh nhìn băng điều đang lượn vòng trên đầu, cười nhạt: “Trừ phi đầu óc thiếu chủ có vấn đề, chẳng lẽ lại

nghĩ rằng con chim nhỏ xíu kia biến ta thành băng được ư, có khác nào con nít nằm mơ?”

Lam Lạc Quân cười lạnh: “Để rồi xem.” Nói rồi, song thủ lật ngược lại với tốc độ nhanh hơn, mười tám con thương ưng trên không như tiếp thu mệnh lệnh, chụp xuống theo phương hướng khác nhau, đôi cánh gấp lại theo góc độ thuận lợi nhất, thân thể như một mũi tên sắc bén xạ vào Vũ Trầm Tinh.

Tốc độ của băng điều tịnh không nhanh, hoặc có thể không nhanh bằng tốc độ của Vũ Trầm Tinh, nhưng mười tám con theo mười tám hướng, mười tám góc độ xạ tới, cả mười tám con cứ liên tục lượn vòng rồi bổ xuống, không ngưng không nghỉ, tuy Vũ Trầm Tinh không hiểu

bị băng điều xạ trúng sẽ gặp hậu quả gì nhưng y biết, tuyệt đối không nên để bị xạ trúng.

Y chỉ biết dùng tốc độ để tránh né nhưng nhanh chóng nhận ra mình đã sai lầm, băng điều không đập trúng thân mình song mỗi lúc lại tiến sát hơn, quần áo đã bị hàn khí đông kết thành băng, bản thân không thấy lạnh, tuy nhiên những mảnh băng vụn càng lúc càng dày khiến cho hành động của y chậm dần.

Lam Lạc Quân lúc này không cần phải khống chế băng điều nữa, dường như y đã hoàn tất mệnh lệnh, chỉ khi nào tên nhãi kia đông thành băng thì băng điều mới định chỉ tấn công. Y lại cầm trường đao lên, cười lạnh lùng: “Giờ ngươi còn gì để nói không?”

Vũ Trầm Tinh có phần hạ phong nhưng mồm miệng vẫn không chịu thua, lạnh lùng đáp: “Mấy thứ vớ vẩn này không đáng cho ta xuất thủ.” Lúc bấy giờ y tránh né không còn hoảng loạn như lúc đầu, dường như đã nắm được tốc độ và góc độ tấn công của băng điều, liên tiếp tránh khỏi mấy đợt, y tiếp tục: “Giờ ta phá Thập bát thương ung cho người xem, đừng có mà đau lòng.”

Dứt lời, song thủ bắt chéo thành quyền, ngâm khẽ một tiếng rồi hai tay thò ra hai lưỡi đoản kiếm, vẫn là một thanh màu trắng mỏng như cánh ve, một thanh màu đen uốn lượn như làn sóng, một dài một ngắn. Vũ Trầm Tinh không hề do dự, tay trái bỏ thẳng xuống, chém vào một con băng điều bay qua.

Lưỡi kiếm màu trắng sắc bén vô cùng, kiếm vừa xuất liên xạ ra hai đạo kiếm nhận với cường lực khác nhau, so với kiếm quang đơn nhất thì mạnh hơn nhiều. Băng điều kêu vang, thân thể màu lam thoáng chốc nát vụn hóa thành những viên đá rớt xuống đất, nhưng quái sự lại xảy ra, từ đồng mảnh vụn bốc lên một làn khói xanh, bóng khói như là thật chất, ngưng tụ lại thành một con băng điều màu lam sẫm, có điều băng điều này gần như trong suốt, khiến người ta cảm thấy nó không thể bị chặt đứt.

Lam Lạc Quân ha hả cười vang: “Kiếm của ngươi sắc nhỉ? Ha ha, ngươi cứ chém đi, băng điều này càng chém lại càng hung mãnh, để xem ngươi còn có năng lực gì đáng kể.”

Quả nhiên, băng điều trong suốt do bóng khói hóa thành tốc độ lại càng nhanh, hàn khí phun ra càng đậm đặc, hơn nữa dường như không sợ bảo kiếm của Vũ Trầm Tinh. Tay trái của họ Vũ vì xuất kiếm mà nhiễm hàn khí của băng điều, chân nguyên vẫn sung túc mà không chống nổi, cảm thấy cả cánh tay cứng lại, không nghe theo điều khiển nữa.

Y thậm nhủ không ổn, không tưởng được là tiểu tử võ công chẳng ra sao mà linh thú tu luyện lại lợi hại như vậy, y không dám trể nải, thân hình liên tục tránh né, dường như lúc nào cũng có khả năng bị biến thành băng.

Đám người dưới đứng lồi đài từ từ dạt ra, luồng hàn lưu của băng điều trên lồi đài đã xâm nhập vào thân thể bọn họ,

có vài người không chịu nổi phải bỏ đi, có thể thấy linh thú này hung hãn như thế nào.

Vũ Trầm Tinh liền chuyển động tác, liên tục tránh né mấy lần, tranh thủ lúc có khoảng trống, hai tay khẽ động, hai lưỡi thần kiếm quái dị liền thụt vào trong ống tay áo, cử động tiếp theo quái dị đến mức khiến những người dưới đài được đại khai nhãn giới.

Tay phải của y lăng mạnh lên không trung xuất ra lam quang, nhìn kỹ vật đó chỉ lớn chừng móng tay cái, tỏa quang mang lợt lạt, đứng im trên không cách đầu Vũ Trầm Tinh một trượng, trong vùng lam quang, vật thể nọ không thể nhìn rõ, màu sắc lồng vào nhau khiến người ta không biết là vật gì.

Cước bộ của Vũ Trầm Tinh bắt đầu thay đổi, chỉ là...mọi người có cảm giác không thật sự rõ ràng. Tốc độ của y rất chậm nhưng lại kéo theo ba đạo ảnh tử, tàn khuyết mà chân thật. Cước bộ biến hóa phức tạp, tư thế ưu mỹ vô cùng, phảng phất như đang khiêu vũ, cảm giác thanh nhã thoát tục, đẹp đến không nói nổi lên lời, nếu không phải mọi người tận mắt chứng kiến, ai tin được rằng đó là một loại võ công và người sử dụng lại là một nam nhân.

Chớp mắt trên mặt đất xuất hiện ấn kí, sáu đường thẳng quyện lại thành thể đặc thù, Vũ Trầm Tinh đứng yên giữa thể đặc thù đó, sáu đường thẳng lại biến hóa phi thường, mỗi hai đường hợp thành một góc xạ ra lam quang, sáu đạo quang

mang nhanh chóng giao nhau, một tiêu chí hình ngôi sao màu lam phát ra quang mang nhàn nhạt, đẹp đẽ vô cùng xuất hiện dưới chân họ Vũ.

Y nhanh nhẹn đem hết chân nguyên tập trung vào tay phải, nắm lại thành quyền rồi quát to: “Tinh Thuần.” Hữu quyền giáng xuống lớp đá trên mặt đất, quang thể lớn bằng móng tay nháy mắt xạ vào trong lòng đất, y đang đứng trong thể đặc thù, tốc độ lại quá nhanh, căn bản không ai chú ý đến trong quyền còn có thứ gì.

Cùng lúc, một dải sáng màu lam từ dưới đất vút lên, xạ vào quang điểm bập bênh trên không trung, ngưng kết lại, sáu góc chung quanh Vũ Trầm Tinh đồng thời xạ ra sáu đường thẳng màu lam, nghênh

hợp với quang điểm. Vũ Trâm Tinh cất mình lên, toàn bộ các đường thẳng màu lam biến mất, quang điểm trên không khuếch đại, màu lam thẩm bao trùm nơi nơi, phảng phất như cả thế giới biến thành đêm đen.

Vô số quang hoa từ dưới mặt đất cuộn lên quanh đặc thù thể, bạch quang lẫn trong màu lam, như muôn vì sao sáng trong không gian trời đêm, khối quang thể màu lam thẩm trên không trung giống như linh hồn của tinh tú, chiếu sáng nơi nơi; quang hoa trên mặt đất dường như mang theo khí tức của gió, bốn chéo áo của Vũ Trâm Tinh tung bay, mái tóc dài vốn được tết chỉnh tề lúc này biến thành lảng loạn, nhưng đứng giữa không trung đầy những vì sao mỹ lệ, trông càng xinh

đẹp, nếu không có ấn tượng từ lúc đầu tiên, chắc những người ở dưới lôi đài đều cho y là nữ tử.

Chớp nhoáng, cục thể trên lôi đài biến chuyển hoàn toàn, Vũ Trầm Tinh vốn đang ở thế hạ phong đột ngột tung ra kì chiêu, đứng giữa không trung đầy tinh tú như một vị tiên tử xuống trần, y sam phiêu động, bất cứ động tác nào cũng khiến người ta nghĩ rằng không thể tương thích với trường hợp này. Quay lại hiện thực, trong mắt mọi người, Vũ Trầm Tinh tất nhiên là một nam tử, y cười dịu dàng, trong không trung trời đêm màu lam, quang hoa lấp lánh, nụ cười càng thêm tuần lãng, mê người, nói với Lam Lạc Quân: “Ta muốn xem Thập bát thương ung của ngươi hung mãnh đến đâu.” Nói

đoạn, tay phải phát lên, một đạo hắc quang xoay chuyển, mang theo quang hoa màu lam, đổ xạ vào đàn băng điều.

Đó chính là lưỡi dao bên tay phải của Vũ Trầm Tinh, thanh đoản kiếm màu đen uốn lượn như làn sóng, quay tròn trong đàn băng điều, bảo thạch màu đỏ, màu lam khảm trên chuôi kiếm phát ra quang mang đẹp mắt, băng điều nhanh chóng bị cắt vụn nhưng cũng như lần trước, băng điều lại hoá thành trong suốt, hung mãnh hơn hẳn, không đếm xỉa đến thanh đoản kiếm màu đen đang quay tròn trên không, lại bổ xuống Vũ Trầm Tinh.

Y cười lạnh, tay phải lại vẫy nhẹ, thanh đoản kiếm màu đen như có linh tính, không xoay chuyển nữa, thân kiếm duỗi thẳng ra, trực tiếp bay về tay y.

Mười tám con băng điều lao tới với khí thế hung mãnh hơn, nhưng quái sự xuất hiện, băng điều vừa cách thân thể Vũ Trầm Tinh một trượng thì như va phải bức tường, bị quang mang lam thẩm lẫn với những ngôi sao màu trắng đầy văng xa mười trượng.

Đàn băng điều nói gì cũng là linh thú do Lam Lạc Quân huấn luyện, thiên sinh hung tàn, phản lực không làm chúng thương tổn quá nặng, vì vậy, lại tụ tập rất nhanh, nhưng lần này chúng không vội tiến công, chỉ lượn vòng xung quanh, hiển nhiên linh thú có năng lực suy xét, tựa hồ đang cân nhắc.

Vũ Trầm Tinh lại hành động, song mục nhắm hờ, hai tay dang ra, hai chân chụm lại, cả người tạo thành hình chữ

thập, quang hoa từ mặt đất không ngừng bốc lên, dần dần thân thể y phát ra lam quang, đồng thời quang hoa trên mặt đất biến thành muôn vạn vì sao chầm chậm bốc cao, bao bọc thân thể y nâng lên khỏi mặt đất, gió vẫn thổi tung mái tóc của y, ánh sao vẫn chiếu rọi thân mình ...

Những người có mặt đều trợn mắt há mồm, có thể đây là thứ công phu sát nhân đẹp đẽ nhất mà họ được thấy, không trung màu lam vẫn chỉ chít ánh sao, những ngôi sao mờ mờ trôi nổi quanh người, cả không gian bị màu trắng và màu lam bao trùm, dường như là một thế giới khác, thoát li chốn trần tục.

Vũ Trầm Tinh rời khỏi mặt đất chừng ba xích, vòng sao ngưng tụ càng lúc càng nhiều, không gian chung quanh cơ hồ

khảm đầy màu lam nhạt, đàn băng điều vẫn lượn vòng tìm cơ hội tấn công. Lúc đó y mở bừng hai mắt, tay phải giơ cao, một đạo lam quang do song chỉ quán thâm nhập vào tinh hồn trên đỉnh đầu, rồi quát to: “Tinh Bạo.” Thanh âm không lớn nhưng trong trẻo phi thường, vòng sao đã ngưng tụ tại một điểm, chớp mắt phát ra bạch quang, âm thầm tỏa rộng, liền đó một vòng sáng màu trắng to lớn do không gian song song khuếch tán ra, làm dậy lên cuồng phong cường liệt, những khối đá trên lôi đài bị cuốn theo, bụi đất bị quang hoa che lấp, mười tám con băng điều tiếp xúc với vòng sáng màu trắng trong phút chốc liền biến mất.

Quang hoàn chỉ khuếch tán trong phạm vi trăm trượng của lôi đài, tuy vậy

vẫn có không ít người ở dưới bị cát đá cuốn lên đả thương, đó phải trách họ học nghệ bất tinh. Tay phải Vũ Trầm Tinh phiên chuyên, hai quang điểm trên không và dưới mặt đất nhập vào tay y, trong thoáng chốc bao nhiêu lam quang cùng sao sáng đều biến mất, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Vũ Trầm Tinh chậm chậm đến bên Lam Lạc Quân, tuy họ Lam không đến nổi biến mất như băng điều nhưng bị vòng sáng màu trắng đả thương trầm trọng, không thể cất mình lên, Vũ Trầm Tinh cười: “Công tử, nghe nói công tử còn có tuyệt học chưa sử dụng, chẳng qua...ta thấy trong tình huống này sợ là không sử dụng được, Bách Hoa công chúa công tử không có phần rồi.”

Lam Lạc Quân muốn đứng lên nhưng vì nội thể thụ thương trầm trọng, vô luận thể nào cũng không đứng nổi, đành nói: “Thành vương bại khấu, dĩ nhiên công tử thắng rồi, tại hạ đi là xong chuyện.” Tất nhiên, hiện giờ y phải tìm cơ hội xuống khỏi lô đài.

Vũ Trầm Tinh chậm rãi ngồi xỏm xuống, tay phải khẽ lật, một lưỡi đoản kiếm màu đen xuất hiện, dưới ánh nắng, lưỡi kiếm toát ra vẻ âm u, băng lãnh, quét qua quét lại trên mặt Lam Lạc Quân, cười nhẹ thốt: “Công tử muốn đi sao, đương nhiên là được, bất quá tại hạ có một nguyên tắc làm người, chỉ cần có kẻ bại dưới kiếm của Trầm Tinh nhất định phải lưu lại một bộ phận trên thân thể, không biết... công tử muốn lưu lại mắt?

Mũi? Tai, đầu lưỡi, đương nhiên tay, chân của công tử cũng không sao.”

Lưỡi kiếm lạnh lẽo phát tán ra sát khí, cự li tiếp xúc quá gần khiến Lam Lạc Quân bay hết hồn vía, nghe Vũ Trầm Tinh nói y cứ hồ không tin được, sắc mặt biến thành xanh mét.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 191: Tinh Hóa Chân Thân, Hắc Sắc Địch ...

Phong phạm quân tử của Lam Lạc Quân mất sạch, song nhãn ngập ngựa khiếp hãi, ánh mắt đang đảo qua đảo lại cũng là nơi Vũ Trầm Tinh kẻ thanh đoản

kiếm vào, giọng nói gần như run rẩy: “Người... người muốn làm gì?”

Vũ Trầm Tĩnh thấy Lam Lạc Quân sợ như vậy, chỉ cười cười: “Công tử, ta đã nói rồi, điều ta muốn rất đơn giản, công tử làm ta lãng phí biết bao nhiêu thời gian, khí lực cũng nên lưu lại thứ gì đó làm kỉ niệm chứ?” Ngữ khí nhẹ nhàng, vui vẻ nhưng từng lời lọt vào tai Lam Lạc Quân lại đáng sợ như thể từ địa ngục vọng về.

Lam Lạc Quân vội nói: “Không, ta xin người, xin người tha cho ta, ta sẽ cho người thật nhiều thứ, nhiều lắm, đủ để người hưởng thụ nửa đời còn lại, tin ta đi, ta thật sự là tam thiếu chủ của Liệt Diễm tinh cung.”

Vũ Trầm Tĩnh đột nhiên biến sắc, trở

thành âm lãnh, thâm trầm: “Hừ, nam nhân vô dụng, sợ chết như vậy còn muốn cầu xin sao, xem ra ta không lưu lại chút gì trên mình ngươi không được.” Nói rồi, lưỡi thanh đoản kiếm sắc bén đâm vào mắt phải Lam Lạc Quân, cự li gần, tốc độ lại nhanh, ai cũng dễ dàng tưởng tượng được kết quả sẽ thế nào.

Đoản kiếm còn cách mắt Lam Lạc Quân chừng nửa thốn thì một đạo kiếm quang màu hồng đập thẳng vào thanh đoản kiếm, binh khí va chạm, luồng lực mạnh mẽ hất Vũ Trầm Tinh đứng dậy, thoái lui liền mấy bước, sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt nhưng đã thay đổi vận mệnh của một cá nhân.

Nhân ảnh màu tím hồng thấp thoáng, xuất hiện trên lôi đài, đối diện với Vũ

Trầm Tĩnh. Diệp La Kiếm Mộ ở bên cũng phát tay: “Khiêng xuống.” Ngay lập tức hai tên tớ trai từ sau lưng bước ra, khiêng Lam Lạc Quân xuống, họ Lam tai qua nạn khỏi, tâm thần bất định, nhìn sang nhân ảnh màu tím hồng xem người vừa cứu mình là ai, lúc nhìn rõ thì phát hiện nữ tử vừa xông lên lôi đài là người đứng bên gã mù, ánh mắt y lẫn lộn giữa phần nộ và cảm kích, trong lòng hạ quyết định không thể cam lòng từ bỏ chuyện xảy ra hôm nay được.

Vũ Trầm Tĩnh thu lại thanh đoản kiếm màu đen, đột nhiên cười rộ lên: “Hay lắm, hay lắm, một tên ngụy quân tử vừa đi thì một nữ nhân lại tới, lần kén chồng này của Bách Hoa công chúa thật sự náo nhiệt.”

Liễu Dật ở dưới lồi đài giật mình, chàng đương nhiên biết Thất Nguyệt có thiên kiến với thiếu niên áo lam này nhưng không tưởng được nàng lại xông lên lồi đài, đành lắc đầu cười khổ, cảm thán: “Cái tính xung động này đến bao giờ thì cải biến được đây.” Nhiều năm rồi, thỉnh thoảng nàng vẫn xung động như thế này, suy nghĩ miên man, chàng lại bật cười, bản thân cũng không hiểu đó là kiểu cười gì, có lẽ là bất lực.

Thất Nguyệt tịnh không nghĩ rằng mình lại thượng đài, chẳng qua thấy Vũ Trầm Tinh tàn nhẫn, vô tình như vậy, nặng tay với cả người vô lực hoàn thủ, cơn giận từ tim bốc cao nên mới xông lên lồi đài, giờ y buông lời châm chọc, nên càng tức giận: “Câm mồm, bản cô

nương thượng đài tịnh không phải để kén chồng, người không cần phải chằm chọc, ta lên đây là nhằm vào người.”

Mọi người đều cảm thấy trận đấu kén chồng này có chỗ không ổn, thế nào mà người lên đài lại là một nữ tử, hơn nữa là một nữ tử xinh đẹp như vậy, liền im lặng, chờ xem kịch hay.

Vũ Trầm Tinh không giận mà cười: “Hay, hay, nữ tử xinh đẹp như thế này mở cửa đón chào, Trầm Tinh không khách khí nữa, đợi ta thắng cô nương sẽ xem qua dung nhan của Bách Hoa, nếu được ta sẽ mang cả hai về, ha ha, tự nhiên mà được, sao lại không vui nhỉ!”

Thất Nguyệt giận quá hóa cười: “Ta sợ người chẳng có tí bản sự nào, cứ thắng cây kiếm trong tay bản cô nương

rồi hăng nói.”

Vũ Trầm Tinh vẫn cười cợt, cước bộ bắt đầu di động, chậm chậm đến bên Thất Nguyệt, vừa đi vừa nói: “Chuyện này cô nương mà đáp ứng được thì hay lắm, bất quá...không rõ vị bằng hữu mù kia có đáp ứng không.” Nói rồi liền nhìn xuống phía dưới lôi đài.

Thất Nguyệt bất giác cũng nhìn theo, trong khoảnh khắc ngoái đầu lại, nàng đột nhiên cảm thấy mình đã phạm sai lầm, làn kiếm phong quét qua mặt khiến nàng cảm thấy rất bồng. Nguyên lai, nàng vừa phân thần trong phút chốc, cước bộ Vũ Trầm Tinh liền động khế, thân hình xuất hiện trước mặt, khoảng cách trên ba trượng trở thành vô nghĩa, thanh đoản kiếm màu đen găm vào yết hầu nàng.

Tốc độ cực nhanh, dường như đột nhiên mọc ra từ trên không, nếu là bình thường, Thất Nguyệt có thể trông vào ma công tâm pháp tránh né, nhưng trong lúc phân thân này, địch nhân đột nhiên hạ thủ, nàng vừa hoang mang quay đầu lại, thân kiếm màu đen đã đến ngay trước yết hầu, giờ muốn phản kháng thì đã muộn. Cho dù nàng tức giận, lúc này cũng không thể vẫn hồi, trong lúc ở bên bờ tử vong, thân ảnh Liễu Dật đột ngột xuất hiện trước mắt nàng.

Thân ảnh mơ hồ nhưng lại chân thật, mái tóc trắng phiêu động, tám đoạn màu đen nhẹ nhàng ve vuốt khuôn mặt chàng, tất cả đều là sự thật.

“Choang”, tiếng binh khí va chạm vang lên, Diệp La Bách Hoa đang đứng

trên cao không nhìn ra hắc y nhân làm cách nào đỡ được đoản kiếm của Vũ Trầm Tinh, chỉ cảm thấy người này đặc biệt nhanh, đến mức không thể dùng mắt quan sát, dường như trực tiếp xuất hiện trong trường đấu, trong thoáng chốc, người mù đó khiến cho tất cả những người dù ở trên cao hay dưới thấp đều có cảm giác không nói thành lời, là chí khí anh hùng, phong thái quân tử, hoặc là khí tức vương giả, phong phạm của nam tử, tựa hồ cả thế giới trở lên rực rỡ vì nhất kiếm vừa rồi.

Đưa mắt nhìn trên lôi đài rộng lớn, một nam tử hắc y bạch phát hiện ngang đứng bên Thất Nguyệt, tay phải chấp sau lưng, tay trái đeo găng đen nắm lấy chuôi kiếm, trường kiếm dựng đứng, đỡ lấy

lưỡi đoản kiếm sắc bén một cách chuẩn xác, lưỡi đoản kiếm chỉ còn cách yết hầu Thất Nguyệt không đầy một thốn nhưng bị cây trường kiếm đột ngột xuất hiện gạt đi, một sinh mệnh vốn tưởng đã mất nhưng vì sự xuất hiện của chàng mà cải biến.

Thất Nguyệt toan nói điều gì, Liễu Dật giơ tay phải ngăn lại: “Muội ra ngoài nghỉ ngơi đi, đây là tỷ thí kén chồng phải do ta ra mặt, muội không cần gây loạn làm gì.”

Thất Nguyệt lườm Vũ Trầm Tinh, tức giận: “Tì bỉ, để xem thư sinh thu thập người thế nào.” Nói rồi không quay đầu lại, đi thẳng xuống dưới lôi đài. Lời nàng rất chính xác, nếu không vì Vũ Trầm Tinh dụng kế, nàng đã không đến nỗi suýt mất

đi tiểu mệnh.

Vũ Trầm Tinh lay động tay phải, cây thanh đoản kiếm màu đen thu lại, đưa mắt quan sát người mù trước mặt. Liễu Dật lúc đó cũng thu kiếm, thân hình tiếp tục bất động.

Lôi đài yên lặng như tờ, tiếng đánh đấm, nói chuyện đều ngừng bật. Nhưng phía dưới lôi đài huyền náo như ở thị tập, chủ đề tranh luận của mọi người xoay quanh hắc y nhân vừa đột nhiên xuất hiện, và cả thiếu niên áo lam tuần mã, nhưng chuyện đáng thảo luận hơn là hắc y nhân kia lại là một người mù vậy mà từ cự li ngoài trăm trượng cứu được người thoát khỏi nhát kiếm, có thể thấy tu vi của y tuyệt đối không đơn giản.

Vũ Trầm Tinh lạnh lùng cười: “Quái

sự lúc nào cũng có, hôm nay lại đặc biệt nhiều, vừa nãy có một nữ nhân tham dự kén chồng, giờ lại nảy ra một kẻ mù, xem ra số mệnh của Bách Hoa công chúa thật sự đau khổ.”

Liều Dật vẫn đứng hiên ngang trước mặt y, đáp lời một cách bình đạm: “Người mù thì sao? Thế gian này không có việc gì đáng cho ta phải nhìn đến.” Ngữ khí bình bình nhưng giọng nói trong sáng vang đến tai mỗi người, trong một câu ngắn ngủi nhưng rõ ràng hiển hiện chữ “ngông”, dường như cả thế giới này sinh ra vì chàng.

Vũ Trầm Tinh nhú mày: “Úi chà, người thật là người kì quái, lời cũng kì quái theo, đã mù còn tham gia kì kén chồng của Bách Hoa công chúa làm gì?”

Cứ tùy tiện tìm một nữ tử là được rồi, gã mù ạ, ha ha.” Lời lẽ giản đơn, rành mạch, mang cả ý giễu cợt.

Liễu Dật không lộ biểu tình: “Công tử nói năng khắc bạc như vậy, vừa này lại dùng kế đánh lén một vị cô nương, thật tổn hại phong phạm của người quân tử.”

Vũ Trầm Tinh lắc đầu, di động cước bộ, rồi đáp: “Cái gì là phong phạm quân tử, tự cổ luôn là thành vương bại khấu, ta chưa từng nhận mình là quân tử, cũng không cần phải làm người quân tử gì đó, chỉ cần cao hứng thì ta làm.”

Dừng lại một chốc đoạn tiếp tục: “Gã mù, ta thấy...người nên xuống đài, người tính thắng được mấy trận đây, người không nhìn thấy dáng vẻ của Bách

Hoa công chúa, cho dù kiên trì được đến lúc tối hậu nhưng công chúa lại cần một kẻ mù lòa như người chằng? Thực tế chút đi, ta cũng muốn tốt cho người thôi.” Nói rồi đưa mắt nhìn Bách Hoa công chúa.

Ánh mắt Bách Hoa công chúa khẽ lóe sáng, đáp ngay: “Lời công tử sai rồi, Diệp La thị có không ít công tử có tiền nhưng Bách Hoa không phải là người tham phú quý, bất luận là người mù, người điếc, chỉ cần qua được tỷ thí sẽ là phu quân của Bách Hoa, xin khuyên công tử một câu, nhìn người nên nhìn tâm, cho dù hai mắt sáng rõ thì sao, có khi nhìn không rõ bằng một người mù.” Giọng nói ngọt ngào, nhưng tựa hồ còn có ý khác, khiến mỗi người nghe thấy đều chột dạ.

Vũ Trầm Tinh ngoảnh lại, Liễu Dật tiếp tục: “Ta lên lôi đài tịnh không phải để cầu thân, chỉ muốn cầu một vật, do đó quyết không bước xuống, với ta vật đó vô cùng trọng yếu.” Thanh âm nhẹ nhàng nhưng truyền vào tai mỗi người rất rõ ràng.

Vũ Trầm Tinh hỏi: “Là vật gì?”

Liễu Dật lắc đầu: “Chuyện này công tử không cần hỏi, xin mời xuất thủ.” Một câu thôi nhưng rất đơn giản, lạnh lẽ, trực tiếp đề xuất yêu cầu khai chiến, khiến Vũ Trầm Tinh chỉ biết rửa thầm sau lưng là gặp phải kẻ điên.

Vẻ mặt của Vũ Trầm Tinh hơi phức tạp, khiến người khác khó đoán, nhưng rất nhanh chóng, y lại nở nụ cười: “Tiên sinh không cần phải vội, tại hạ còn chưa

biết tên của ngài, giờ xin tứ giáo.” Lời nói hòa hoãn, như biến thành một người khác.

Liễu Dật thuận miệng đáp: “Diệp La Dật.” Hiển nhiên, chàng được nghe A Phi nói, ở đây cứ xưng theo họ Diệp La là hay hơn cả.

Vũ Trầm Tinh gật gật: “À, là anh hùng của Diệp La thị, xem ra Diệp La thị thật sự hết người rồi, lại cử một kẻ mù đả lôì dài, cũng tốt...để ta kiến thức xem người được bao nhiêu lợi hại.”Ngữ khí khắc bạc, độc ác, khác hẳn với vẻ nhu hòa lúc trước.

Liễu Dật chỉ cười nhẹ: “Xin mời.”

Tay phải Vũ Trầm Tinh rủ xuống, cười nhẹ: “Tiếp chiêu.” Lời vừa thốt ra, thanh đoản kiếm màu đen lại xuất thủ,

thân kiếm phát ra hàn khí, uồn éo như linh xà, thân thể y nhanh nhẹn loáng lên, xuất kiếm vào Liễu Dật.

Những người dưới đài lập tức có phản ứng, họ nhìn rất rõ ràng nhưng lại không dám tin vào những gì mình nhìn thấy. Trên lôi đài, một thân ảnh màu lam thẫm nhanh nhẹn vũ động tay phải, tấn công hắc y nhân từ mọi góc độ, thân ảnh lam thẫm dường như không hề di động, chỉ nhấp nhô tại chỗ theo các phương hướng, góc độ khác nhau, đoản kiếm lúc cao, lúc thấp, thôi động chân nguyên một cách thần tốc khiến đoản kiếm phát ra lam quang.

Liễu Dật hoàn toàn dựa vào ý thức, chàng không có ý chống đỡ nhưng Bỉ Mộng Kiếm trên tay trái nhanh chóng hồi

ứng, tốc độ di chuyển của đôi phương tuy nhanh song tay trái của chàng càng nhanh hơn, thân thể không động thì tốc độ lại đặc biệt nhanh, từ tay trái liên tục hiện lên tàn ảnh chống đỡ theo các tư thế, tốc độ đến mức này khiến mọi người đều hô lên kinh ngạc.

Hai thân ảnh trên lôi đài thần tốc qua lại, thanh trường kiếm màu đen của Liễu Dật dựng đứng, tay phải đưa theo, một đạo hào quang đỏ tía lóe lên giữa hai người rồi một cỗ nhiệt khí xuất hiện, hào quang dường như chia cắt không gian, tiếng binh khí va chạm vang lên, Vũ Trầm Tinh nhanh nhẹn thoái lui ra xa ba trượng.

Lôi đài trở lại yên tĩnh, gió thổi lướt qua, tay phải Vũ Trầm Tinh buông lỏng,

huyết dịch tươi hồng men theo thanh
đoản kiếm màu đen chậm chậm nhỏ
xuống. Liễu Dật đứng đối diện nắm chắc
bao kiếm màu đen, tay phải cầm thanh
trường kiếm dài bốn xích, thân kiếm phát
ra hào quang đỏ tía, mái tóc bạc vẫn tung
bay lãng loạn, cảnh tượng thật sự quái lạ
nhưng hai người đã ngừng đấu.

Kiếm nhanh quá, mọi người không ai
nhìn ra Vũ Trầm Tinh đã bị thương như
thế nào, chỉ biết rằng hai người đang đấu
với tốc độ cao, người mù bạt kiếm xuất
ra một chiêu, sau đó trận đấu ngừng lại,
tất cả đẹp đến mức khó mà tưởng tượng
được. Gã mù khiến ai cũng cảm thấy cao
thâm bất khả trắc.

Liễu Dật nói một cách bình hòa:
“Công tử thụ thương rồi.”

Vũ Trầm Tinh nhanh chóng thở hắt ra, há miệng đôi hơi, sắc mặt có phần nhợt nhạt nhưng vẫn cười nói: “Kiếm nhanh lắm.”

Liều Dật tiếp tục: “Công tử xuống lôi đài đi.”

Vũ Trầm Tinh cười lạnh: “Còn sớm quá mà, ta muốn xem ngươi lợi hại thế nào.” Nói rồi huyết lên một tiếng, một thân ảnh màu lam từ trường ngoại bay vút tới, tốc độ nhanh kinh người, muốn hình dung dường như chỉ biết dừng hai chữ “ảnh tử”.

Bóng màu lam hạ xuống thì tiếng thảo luận lại rầm rì vang lên từ phía dưới lôi đài, chính là thượng cổ thần thú Tứ dực long thú, đầu rồng mình sư tử, hồ trảo đuôi thép, bốn cánh phủ lông vũ màu đen

chùm lại, thân cao hơn trượng được bao phủ bởi vảy kì lân màu lam, uy nghiêm vô cùng, tiếng rống đáng sợ vang lên khiến tất cả lập tức im re.

Phải biết Tứ dực long thú thuộc loại thần thú rất hiếm thấy, tính tình cuồng bạo, hung mãnh dị thường, lại thêm có năng lực đặc thù, sức mạnh có thể đập đá phá núi, vảy lân trên mình cứng rắn vô cùng, muốn thuần phục được thần thú kiêu này tất phải ra sức không ít, mười tám con băng điều lúc trước căn bản không thể so được với nó, hà huống nếu có người đem Tứ dực long thú luyện hóa thành pháp vật thì càng lợi hại phi thường. Mọi người lại bắt đầu quay sang bàn luận về thân phận của thiếu niên áo lam, không ít người lo lắng cho người

mù.

Lúc đó hai mắt Tứ dục long thú đỏ bầm, nhìn Vũ Trầm Tinh ở bên đang chảy máu, liền giương đôi mắt giận dữ nhìn kẻ đứng trước mặt, liên tục rống lên phần nộ, nhe hàm răng dày khít nhọn hoắt, trắng ớn ra, dường như muốn xé toạc chàng.

Hai mắt Vũ Trầm Tinh dừng lại trên mình Liễu Dật, lạnh lẽo nói: “Bao nhiêu năm nay, ngươi là người đầu tiên đã thương được ta, ngươi chỉ còn một con đường để đi.”

“Đường nào?”

“Chết.”

Liễu Dật tịnh không hoảng sợ, tuy song nhãn được tám đoạn đen che phủ nhưng có thể thấy chàng hết sức bình

tĩnh, dung diện căn bản không biến đổi, chỉ tiếp tục lên tiếng: “Mời.” Đường như chuyện sinh tử chẳng có quan hệ gì, chàng muốn dùng cây kiếm trong tay đánh bại Vũ Trầm Tĩnh một lần nữa.

Tay trái Vũ Trầm Tĩnh cong lại thành trảo, chậm chậm giơ lên, lam quang từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, rất chậm, rất chậm hình thành lên một quả cầu. Vũ Trầm Tĩnh đem quả cầu đó xạ vào thân thể Tứ dục long thú rồi nhẹ nhàng quát: “Tĩnh Hóa.”

Tất cả liền biến dạng, từ mặt đất bốc lên một quang trụ màu lam, bên trong lẫn lộn cả những vì sao trắng ngàn, bao phủ lấy cả người và thú rồi xạ thẳng vào thính không, lam quang khuếch tán che lấp cả ánh dương quang, không trung

biến thành hắc ám, phẳng phất như màn đêm đang buông xuống.

Quang trụ đột nhiên tỏa ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt mọi người đều không nhìn thấy gì, thế giới của họ toàn là màu lam thẫm, tựa hồ toàn bộ đều trở thành người mù.

Thời gian nhỏ giọt, gió nhẹ lay động ý thức của mọi người, lam quang dần dần tan đi, thế giới lại khôi phục được vẻ chân thực nhưng khoảng không trên đầu vẫn âm u, mọi người lại hướng mục quang lên lô đài nhưng tất cả đều vụn phần kinh ngạc.

Trên lô đài vẫn là hai người, một người là hạt tử xuất kiếm cực nhanh, người còn lại...không phải là Vũ Trầm Tinh, không, không phải là Vũ Trầm Tinh

họ vẫn biết, mà đã thay hình đổi dạng từ đầu đến chân trở thành một người khác.

Vũ Trầm Tinh lúc bấy giờ không còn mặc trang phục lúc đầu, lam quang tan rồi, Tứ dục long thú cũng biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện, y biến thành một chiến sĩ mặc khải giáp màu lam phản xạ ra hắc ám quang mang, không rõ thân thể nhờ mặc khải giáp mà biến thành hoàn mỹ hay khải giáp nhờ có thân thể mà trở lên tú lệ hơn, mái tóc đen dài lòa xòa tung bay, mi tâm có đeo một miếng bảo thạch tám cạnh màu lam, làn da trắng mịn, khuôn mặt mỹ lệ loan mi tú mục, hai bên tai đeo hoa tai phát ra quang mang tinh thuần màu lam, bốn cánh màu đen ở phía sau lưng vẫy đập theo quy luật nhất định, giúp y giữ được trạng thái lơ lửng

trên không trung.

Tất cả đều há hốc mồm kinh ngạc, rõ ràng là một nam nhân, vì có gì chỉ trong nháy mắt biến thành một nữ nhân có cánh, một nữ nhân đẹp đến nỗi không thể hình dung.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 192: Ngọc Chỉ Phá Địch, Dục Luận Văn ...

Người cưỡi bạch mã không nhất định là vương tử, người có cánh không nhất định phải là thiên sứ, những thứ chúng ta cùng công nhận không nhất định là chân lí, quá nhiều điều không nhất định khiến

chúng ta có cảm giác chính mình cũng không chân thật.

Gió thổi tung mái tóc dài của nàng, quang hoa lấp lánh như ánh sao khiến nàng càng mỹ lệ, chung quanh đang biến hóa, dường như là giấc mộng nhưng vì hiện tại mọi người đều tỉnh táo nên biết đó là chân thật.

Thất Nguyệt hỏi A Phi: “Đây là chuyện gì?”

A Phi vỗ vỗ vào đầu, đáp một cách hàm hồ: “Chuyện này tiểu nhân không rõ lắm, có khả năng là đạo, pháp kết hợp, hoặc là sức mạnh của thần thú truyền vào thân thể người, hắc hắc, tiểu nhân chưa từng chứng kiến, bất quá làm gì có pháp thuật biến nam nhân thành nữ nhân được, vì thế gã này khẳng định là nữ mặc nam

trang.”

Thất Nguyệt gật gù, nhìn lên lồi đài, nữ nhân này xem chừng rất lợi hại, nàng bất giác lo lắng cho Liễu Dật.

Chàng không biểu lộ gì nhưng trong thế giới hắc ám hoàng điểm đã biến thành hồng điểm, lòng tuy kinh ngạc song sắc mặt vẫn bình hòa: “Là một vị cô nương? Sao lại còn đến tham gia cầu thân?”

Vũ Trầm Tinh nhìn Liễu Dật với vẻ kinh ngạc rồi hỏi: “Người nhìn được ư?”

Liễu Dật lắc đầu: “Không, nhưng ta không cần đến mắt cũng nhìn được.”

Thình lình Vũ Trầm Tinh cười lạnh thốt: “Hôm nay người không tham gia trường kén chồng này thì thôi, ta mặc người nhìn được hay không, cũng phải

phân thân người.” Lời lẽ độc ác, sâu cay, ngược hẳn với bề ngoài mỹ lệ của nàng.

Liễu Dật hỏi: “Cô nương cho rằng mình có năng lực đó sao?”

Vũ Trầm Tinh vẫn lạnh lùng đáp trả: “Người thử là biết ngay.”

Liễu Dật không nhiều lời, chỉ nói: “Mời.” Một chữ đơn giản nhưng đã nói thay mọi việc.

Vũ Trầm Tinh không nói gì, đưa mắt nhìn Liễu Dật, song thủ lật lại, tức thì trong tay hiện lên hai thanh trường kiếm dài ba xích, chính là hai thanh kiếm nàng sử dụng lúc trước đã biến từ ngắn thành dài, thân kiếm phẳng phát như do hào quang cấu thành, một thanh màu đen, một thanh màu trắng. Hai thanh vô hình kiếm khiến người khác có cảm giác phiêu

diêu, những người giàu kinh nghiệm chỉ liếc qua cũng nhận ra là thượng cổ thần kiếm.

Liễu Dật bất động, ở trong thế giới đen tối chú tâm quan sát quang điểm màu đỏ và lắng nghe âm thanh, chàng không thể coi nhẹ, sai một nước thua cả cuộc, vì vậy càng phải cảnh giác. Gió nhẹ nhẹ thổi qua thân thể hai người nhưng gió lại mang đến cho chàng thông tin, người ở phía đối diện đã động...

“Choang”, chỉ là cảm giác, rồi đến tiếng binh khí va chạm vang lên, tốc độ cực nhanh, thêm nữa sức mạnh của Vũ Trầm Tinh đã mạnh hơn nhiều, hai người xáp vào nhau, dưới áp lực của lực va chạm mãnh liệt Liễu Dật nhanh nhẹn thoái lui, còn Vũ Trầm Tinh vẫn tiếp tục

tân công, thân thể dường như nhấp nhóang trên không trung mà tiến tới, tốc độ của nhanh không thể tưởng tượng được, sức mạnh càng lúc càng tăng, có thể thấy lúc này họ Vũ đã mang trong mình sức mạnh của long thú, dường như biến thành người khác.

Liều Dật tuy thoái lui rất nhanh nhưng tịnh không hoàn thủ mà chỉ chống đỡ, nguyên nhân rất đơn giản, Minh giới này quá thần kì, người ở đây có phương thức tu luyện khác hẳn ở Nhân gian giới, vì vậy chàng muốn làm quen dần dần nhưng sau một lúc liền phát hiện tốc độ của đối thủ mỗi lúc một nhanh, sức mạnh càng ngày càng tăng, mỗi nhát kiếm lại độc địa hơn.

Tiếng binh khí va chạm vang lên

chớp nhoáng, mọi người chỉ nhìn thấy một cách hàm hồ hình ảnh mờ mờ của một lam y nữ tử có cánh và một hắc y nam tử đang đấu, tiếng choang choang cho thấy tốc độ của hai người cực nhanh.

Sau mấy lần liên tục tấn công, Vũ Trầm Tinh dường như nhận thấy tu vi của gã mù quả thật cao đến kinh ngạc, một kiếm tối hậu vừa tung ra, nàng nhanh nhẹn mượn lực bay lùi lại, tay phải phát lên, quang kiếm màu đen xoáy tròn thân tốc lao về phía Liễu Dật, động tác thứ nhất chưa xong động tác thứ hai của nàng cũng bắt đầu.

Tay phải của nàng tựa hồ ngưng tụ thứ gì đó nhưng có thể khẳng định tuyệt đối không phải là chân nguyên, là hỏa diễm đỏ chói, mang theo nhiệt khí cường

liệt xâm chiếm không gian chung quanh khiến những người phía dưới lôi đài cảm thấy ngột thở, nhưng cũng có người hiểu được tình hình rất nhanh, đó không phải là tu vi của Vũ Trầm Tĩnh mà là Tâm Hỏa của long thú, bây giờ nàng có được sức mạnh, năng lực của long thú mới xuất được một chiêu đó.

Hỏa diễm ngưng tụ xong, tay phải Vũ Trầm Tĩnh phát ra, hỏa diễm uốn lượn giống như một con hỏa xà đang phát quang, lưỡi quang kiếm xoay vòng xạ vào Liễu Dật.

Chỉ là một nháy mắt nhưng đối với một cao thủ thời gian nháy mắt đó là đủ rồi, một lưỡi quang kiếm sắc bén vô cùng, tốc độ thần tốc và một con hỏa xà nóng rẫy được xuất ra; thấy hai chiêu đó,

những người dưới đài toát mồ hôi thay cho Liễu Dật, nếu gã mù kia không đỡ được nhiều khả năng sẽ bị chẻ đôi hoặc bị con hỏa xà thiêu chín.

Nhân quang mọi người lại hướng sang hắc y nhân, tay trái chàng đã chạm vào vỏ kiếm màu đen đeo bên hông, song thủ vận lực nắm lấy chuôi kiếm, thân kiếm chỉ xéo xuống mặt đất, lúc quang kiếm tiếp xúc thì trường kiếm từ dưới quét lên phản đòn, “choang choang”, quang kiếm văng ra, chàng quay người, trường kiếm lại từ trên chém xuống, “xoảng”, tiếng kiếm tra vào vỏ vang lên, rồi một đạo lam quang xuất ra.

Lam quang trong suốt vươn dài uốn lượn, phảng phất như một con quang long trực tiếp nghênh đón hỏa diễm trường xà,

vừa âm thầm tiếp xúc thì hỏa diễm như gặp phải nước, trường xà bị trường long xuyên thấu, biến mất vô ảnh vô tung, long ảnh tịnh không đình chỉ, tiếp tục lao vào Vũ Trầm Tinh, có thể thấy lực đạo của một kiếm này không hề tầm thường.

Vũ Trầm Tinh dường như đã sớm chuẩn bị, bốn chiếc cánh đen vừa tiếp xúc với quang long liền lật lại, phủ kín thân thể nàng, đâm cũng không lọt, long ảnh như va phải bức tường, thân thể Vũ Trầm Tinh chỉ khẽ run lên rồi lại đứng vững vàng, một kiếm vừa rồi không tạo thành uy hiếp gì với nàng.

Liễu Dật không hề ngừng lại, chàng đã sớm tính toán một kiếm đó không gây ra hậu quả gì nghiêm trọng cho Vũ Trầm Tinh nên tiếp tục tấn công, long ảnh vừa

biên mắt, thân hình chàng khẽ động, tay phải lật lại 180 độ mang theo một dải tàn ảnh, tựa hồ như có ba bàn tay đồng thời lưu chuyển, chuyển động vừa hoàn tất thì ba ngón tay bên tay phải chàng nhanh nhẹn xuất chỉ.

Ba chương chín chỉ, chính là Bích Ngọc Hoa Chỉ do Lang Vương truyền thụ mười năm trước, Liễu Dật vốn một mực chú trọng luyện kiếm, trong khoảng khắc vừa rồi mới sức tỉnh, kiếm không phải là đơn nhất, chân nguyên của chàng vô cùng mãnh liệt, sử dụng bất cứ loại võ công bình thường nào cũng có hiệu quả bất phàm, Bích Ngọc Hoa Chỉ này lại là sở học của Lang Vương, chỉ lực cường kinh, lực đạo tập trung, lúc này lại được chân nguyên cực hạn thôi động nên phá bỏ lớp

phòng ngự kia không phải là vấn đề, điều quan trọng nhất là tuy kém hơn kiếm khí về lực nhưng chỉ lực lại tập trung hơn.

Bích Ngọc Hoa Chỉ tu vi đến mức tối cao có thể đồng thời xuất ra ba đạo chỉ lực, lúc này dưới sự thôi động của chân nguyên mãnh liệt, tốc độ của Liễu Dật là yếu tố quyết định tất cả, chín đạo chỉ khí dường như xuất phát cùng lúc, tốc độ nhanh cực hạn khiến người khác giật mình.

Lam quang cơ hồ xuyên thấu tất cả, mang theo mùi hương của các loài hoa, ngập tràn khắp lôi đài, hương hoa lan tỏa, mọi người quanh lôi đài bắt đầu có phần cảm thấy mông lung, họ không nghĩ đây là một trường sinh tử mà là một trường biểu diễn.

Quả nhiên không ngoài suy đoán của Liễu Dật, đối với việc phá giải lớp phòng ngự do bốn chiếc cánh tạo ra, chín đạo chỉ lực tập trung có tác dụng rõ rệt, sức mạnh không ngừng kích vào một điểm, chỉ lực của đối phương quá mạnh nên Vũ Trầm Tinh liên tục dạt về phía sau, trên bốn chiếc cánh dần dần xuất hiện lỗ hổng.

Liễu Dật dựa vào tiếng gió nhận thấy rõ ràng rằng mấy chiếc cánh đã bị đánh tan, xuất một đạo chỉ lực đập tới, chàng liền nắm lấy cơ hội này để đánh bại Vũ Trầm Tinh.

Tay trái nắm chặt chuôi kiếm đen tuyền, nhận định chuẩn xác điểm công kích, song cước nhè nhẹ cất lên, mấy đạo tàn ảnh xuất hiện, chàng liền đến trước

mặt Vũ Trâm Tinh, nàng chỉ ngẩn ra trong giây lát, Liễu Dật đã nhẹ nhàng bật lên, tay phải vươn ra thành trảo chộp vào cổ, thẳng phụ trên lôi đài lập tức được phân định.

Yết hầu Vũ Trâm Tinh bị Liễu Dật nắm lấy, tay phải có đeo găng đen nhắc bổng nàng giơ lên, chàng biết đó là nhược điểm của con người, chỉ cần dụng lực chế trụ yết hầu thì người nào dù khí lực có mạnh đến đâu cũng không sử dụng được, chỉ còn nước vùng vẫy, kinh nghiệm này chàng thu được sau quãng thời gian dài lăn lộn đối chiến.

Hai lão nhân và tám thiếu niên ở dưới đài liền có động tĩnh, thấy chủ nhân bị chế trụ đều trợn mắt tức giận chuẩn bị xông lên nhưng còn ngại Vũ Trâm Tinh

đang nằm trong tay Liễu Dật, nơi bị chế trụ lại nguy hiểm đến sinh mệnh, họ sợ rằng chọc giận gã mù này thì cổ chủ nhân sẽ bị bóp vụn.

Liễu Dật không buồn ngẩng đầu nhìn Vũ Trầm Tĩnh, chỉ nhẹ giọng nói: “Nhận thua rồi chứ?”

Vũ Trầm Tĩnh lúc này nói năng cũng khó khăn, chật vật nhưng vẫn ngang ngược: “Không phục.”

Liễu Dật lắc đầu: “Nghe nói phạm là người nào bị cô nương đánh bại hoặc rơi vào tay cô nương thì đều phải lưu lại chút gì đó làm kỉ niệm, tại hạ đành học theo, cô nương nói thử xem, muốn lưu lại thứ gì? Mắt, mũi hay thứ gì khác?” Ngữ khí hết sức bình tĩnh nhưng ai nghe qua cũng hiểu được ý tứ, số đông thở dài tiếc

nuôi, một nữ tử xinh đẹp như vậy mà mất đi một mắt, một lỗ mũi thật sự là thiếu sót vô cùng.

Thất Nguyệt đứng dưới lôi đài cao giọng: “Ả luôn mồm gọi thư sinh là kẻ mù, cứ móc hai mắt ả là xong.”

Vũ Trầm Tinh nghe Thất Nguyệt nói, dường như thật sự sợ hãi, hỏi một cách khó nhọc: “Người muốn...làm gì?”

Đầu Liễu Dật khẽ động, dường như tìm kiếm vật gì, nghe thấy gió thổi qua một thanh kiếm làm âm thanh phát ra, chàng giơ tay trái, một cổ đại lực hút lấy thanh quang kiếm, thuận tay lật đi lật lại: “Cô nương tất đã dùng hai lưỡi kiếm này đả thương không ít người, bằng không thì sát khí trên thân kiếm không thể nào nặng như thế này được.”

Vũ Trầm Tĩnh dù nói năng khó nhọc song ngữ khí vẫn lãnh mạc: “Thế thì... sao? Ta...thấy những kẻ bị ta đả thương...đều do họ tự gây...nghiệt, ta... chỉ khiến chúng...chịu một chút trừng phạt nho nhỏ mà thôi.”

“Lỗi lầm của một người lớn đến đâu cũng không cần kẻ khác bình luận, hiện giờ ta chữa cho cô nương hai con đường, thứ nhất cầm kiếm rời khỏi lôi đài, phát thệ từ hôm nay trở đi không được đả thương người khác một cách bừa bãi, thứ hai là chết trong tay ta.”

Vũ Trầm Tĩnh lạnh lùng cười: “Người cứ giết ta đi.” Khẩu khí kiên quyết, dường như không quan tâm đến chuyện sinh tử.

Liễu Dật thoáng ngừng lại rồi thờ

dài, quang kiếm trên tay phải nhanh nhẹn lật lại, “soảng”, lưỡi quang kiếm cắm vào trong khải giáp màu lam của Vũ Trầm Tinh một cách vô cùng chuẩn xác.

Tay phải chàng lại lỏng ra, thân thể Vũ Trầm Tinh rớt thẳng xuống lôi đài, lam quang tán phát, thân thể nàng lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, chỉ là...thiếu niên áo lam tuần mã lúc này biến thành một lam y cô nương, Tứ dực long thú đứng bên đường như rất sợ Liễu Dật, thoái lui liền hai bước, trốn sau lưng nàng.

Vũ Trầm Tinh đứng dậy, mặc cho gió thổi mái tóc rối tung, sắc mặt nhợt nhạt, song nhãn ngập đầy phần nộ gườm gườm nhìn tên mù trước mặt, không biết phải nói gì nhưng nếu có thể nàng thậm chí muốn dùng ánh mắt giết chết y, bị vũ

nhục trước cả vạn người như vậy, nàng làm sao nuốt nổi.

Liễu Dật vẫn bình tĩnh nói: “Cô nương có thể đi.”

Vũ Trầm Tinh lạnh lùng: “Ta không phục, chúng ta còn trận tử văn nữa.”

Liễu Dật lúc này mới nhớ ra rằng quy tắc thi trước luận võ, sau luận văn, những người đấu trước không chết thì bị thương nên tịnh chưa có trận thi văn nào, đều trực tiếp hạ đài luôn. Bây giờ Vũ Trầm Tinh này tựa hồ thực sự muốn tiếp tục thi văn, chàng lắc đầu: “Cô nương định thắng bằng cách nào, luận võ ta đã thắng, cô lại là thân nữ nhi, còn muốn thi thố làm gì nữa.”

Vũ Trầm Tinh lẽ nào chịu nghe theo, quay người lại nói: “Ta muốn thi vẽ với

tên mù này, Diệp La thị các người không có nói là nữ tử không được tham gia, giờ ta muốn tiến hành trận thứ hai, trước mặt người trong thiên hạ, ta muốn hỏi Diệp La thị các người có phải định nói xong lại nuốt lời chẳng?” Một câu thôi nhưng không cho Diệp La thị được chọn lựa, có thể thấy miệng lưỡi của Vũ Trầm Tĩnh lợi hại thế nào.

Diệp La Kiếm Mộ thấy khó xử, trận thứ hai này không thể tiến hành, không thể để một nữ tử tỉ thí, chẳng qua..nếu phải thi vẽ, ông ta hoài nghi người mù này chắc không thể vẽ được, cho dù trước đây y vẽ đẹp thế nào thì khi đã mù rồi còn vẽ vờì gì nữa? đành đưa mắt nhìn Diệp La Bách Hoa.

Diệp La Bách Hoa thấy Liễu Dật vẫn

bình tĩnh, gạt đầu tỏ vẻ đồng ý. Diệp La Kiếm Mộ cũng gạt đầu thốt: “Bút, mực, nghiên, án.” Ông ta vừa nói xong, bốn người bước lên, sắp xếp mọi thứ gọn ghẽ rồi đi xuống, bên dưới lôi đài lại một phen náo nhiệt, có vài người lắc đầu, người mù này võ công tuy cao nhưng giờ... bảo người mù vẽ tranh có khác nào bắt lợn phải leo lên cây?

Liễu Dật dựa vào âm thanh đi đến bàn của mình, hai cái bàn cách nhau chưa đến một trượng, gượng gạo lắc đầu cười: “Cô nương cố ý làm khó ta chăng?”

Vũ Trầm Tĩnh lúc này mới có dịp phát tiết, nàng muốn xem gã mù này sẽ lộ bịch thế nào bèn đáp: “Thì sao nào? Ta muốn xem người mù vẽ được cái gì?”

Liễu Dật tĩnh không nói gì, bất giác cảm khái cho vận mệnh, cả đời này chàng không thể quay đầu lại, thơ sinh của mười năm trước đã không còn nữa, mười năm không cầm bút, còn có thể vẽ được gì không? Đang suy nghĩ vẩn vơ thì một thân ảnh xuất hiện trong đầu, hơn nữa còn có cả giọng nói: “Đối mặt với những vô vọng nơi trần thế, thiếp vẫn có ba ngàn phiến não, trong cuộc chiến coi rẻ tình ái chân thật này, chàng là niềm quyến luyến của thiếp, thiếp nguyện ý, dù sinh dù diệt cũng nguyện ý phá kén thành hồ điệp cùng chàng sống đôi, nhưng – đối mặt với những đọa lạc của cả thế nhân và Thần, thiếp cũng tuyệt vọng rồi.”

Là giọng nói của Thiên nữ, dung nhan của nàng rõ ràng, dấu ấn ngàn năm dường

như trong khoảnh khắc này trở nên sáng
sủa hơn, khổ nạn ba kiếp dường như
trong phút giây này đã kết thúc, ngắm
nhìn nàng chỉ có nụ cười, ngắm nhìn nàng
chỉ có hạnh phúc, nàng vừa hiện thực
vừa mộng lung xiết bao...

Không hiểu là những rung động trong
tim hay tay chàng run rẩy, từng giọt mực
đen nhánh lưu lại trên tám đoạn, mỗi nét
bút là từng ấy dồn nén, bức tranh của
chàng không màu mè, chỉ có hai màu đen
trắng, rõ ràng mà mơ hồ, nhưng tất cả
đều chân thật. Có thể bức vẽ chính là kí
ức xa xăm của chàng, cũng có thể là lời
thề địa lão thiên hoang, tất cả đều xuất
hiện trong nét bút, đều do bức tranh đen
trắng biểu đạt.

Chàng không nhìn được, thế giới của

chàng tôi tắm nhưng chàng còn có trái tim, có niềm tin và quyến luyến trong lòng, trong tôi tắm còn có bóng hình, nụ cười và giọng nói của nàng.

Nhẹ nhàng đặt bút, lòng chàng lại cảm thấy đau đớn, là nỗi đau nhung nhớ, nỗi đau phân li, nỗi đau ái tình, nỗi đau của chàng không ai thấu hiểu được, câu chuyện của chàng không ai có thể trần thuật lại.

Lúc đó Vũ Trầm Tĩnh cũng hạ bút, đó là cây bút thứ bảy vì bức họa của nàng đầy màu sắc, ngập ánh dương quang, diễm lệ và động lòng. Nàng nhìn sang bức họa của Liễu Dật, cảm thấy quá mơ hồ, bèn cười lạnh lẽo, nhưng cười dứt thì bức họa mơ hồ đó lại lưu lại dấu ấn trong tâm lí, dường như muốn nói lên bi

khổ của một người, nàng không hiểu vì có gì tâm tình lại đâm ra tịch mịch.

Từ phía sau lôi đài, bóng người màu trắng phiêu phiêu hạ xuống, dường như là tiên tử từ trên trời xuống phàm gian, chính là Diệp La Bách Hoa, nàng cùng bốn giám khảo cùng quyết định xem ai thắng ai bại, nên mới hạ xuống, bộ pháp uyển chuyển, chậm rãi nhưng không có vẻ thường tục, cùng bốn vị lão nhân của Diệp La thị bước đến trước bức họa của Vũ Trầm Tĩnh.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 193: Diệu Bút Đan Thanh, Hắc

Dữ Bạch ...

Những thứ cùng loại thường là oan gia, tuy áp dụng trong trường hợp này không thật sự chính xác nhưng cũng có phần đúng, cùng là mỹ nhân nhưng ánh mắt của Vũ Trầm Tĩnh nhìn Diệp La Bách Hoa không hề có chút thiện ý nào.

Diệp La Bách Hoa và mấy người Diệp La Kiếm Mộ không chú ý đến ánh mắt của Vũ Trầm Tĩnh, mà quan sát bức họa của nàng, bảy màu sắc miêu tả một bức sơn thủy đồ, thanh tân tự nhiên, ánh nắng, sông suối, núi cao, cây xanh, hoa tươi, chim muông, tất cả đều có, nhìn qua một lần khiến lòng người thư thái, cảm giác như lạc vào trong núi non.

Diệp La Bách Hoa khen ngợi: “Bút lực, ý cảnh của cô nương rất tuyệt.”

Giọng nói nhẹ nhàng, âm áp, dẫu Vũ Trầm Tinh luôn coi thường nàng cũng không thể nổi đóa, chỉ cười cười: “Quá khen rồi.”

Diệp La Bách Hoa lại nói: “Cô nương lấy oán báo đức như thế này, có phải quá hẹp hòi rồi không?”

Vũ Trầm Tinh đương nhiên hiểu điều Diệp La Bách Hoa ám chỉ điều gì, lúc tỉ võ cùng mình, Liễu Dật đã thủ hạ lưu tình, không dùng sát thủ, còn mình giờ lại yêu cầu một người mù thi vẽ, rõ ràng là muốn báo phục, muốn làm cho chàng bẽ mặt để gỡ lại trận thua. Nàng cười lạnh lùng: “Thật lạ, Trầm Tinh không phải là người đề xuất ra trường tỉ thí này mà công chúa lại nói thế? Tội nghiệp cho gã mù rồi sao?”

Diệp La Bách Hoa tịnh không nổi cáu, ánh mắt như nước lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Trầm Tinh: “Vẫn biết bản lĩnh điên đảo thị phi của cô nương lợi hại, chẳng qua...đối với trận thi đấu này, trong lòng chúng ta đều có quan điểm.” Liền đó, nàng quay sang bức họa của Liễu Dật.

Diệp La Kiếm Mộ nhìn Vũ Trầm Tinh rồi nhìn bức họa của nàng, lắc đầu rồi cùng ba giám khảo theo Diệp La Bách Hoa bước qua chỗ Liễu Dật, lúc này sắc mặt Vũ Trầm Tinh hiện lên vẻ đắc ý, bước sang chỗ chàng, nàng muốn xem tên mù này rốt cuộc vẽ được cái gì.

Chàng vẫn đứng yên lặng ở đó, thế giới hắc ám của chàng dung hợp giữa yên ả, cô độc và hạnh phúc, tất cả đều từ bất

đầu từ tâm, theo tay mà bật ra, rồi được thể hiện qua nét vẽ, bức vẽ dường như là một câu chuyện mà cũng là một kí ức, không ngừng thuật lại ý nghĩa nào đó.

Gió nhẹ từ từ lướt qua, mùi hương hoa bách hợp lớn vờn trong không khí, một giọng nói dịu ngọt vọng vào tai Liễu Dật: “Tiên sinh vẽ gì vậy?” Là lời Diệp La Bách Hoa hỏi.

Liễu Dật đáp: “Tại hạ đã mười năm nay không vẽ vờn gì, đối với bức họa này tại hạ cũng không rõ. Công chúa nhìn thấy cái gì thì là cái ấy.” Lời lẽ bình tĩnh, dường như có thua trận này cũng không quan trọng lắm.

Mọi người đều hướng mục quang lên bức họa, đó là một bức họa hết sức thông thường, từ vải trắng mực đen mà phác ra

một bức tranh, giữa bức tranh có một người hắc y bạch phát, tay cầm trường kiếm, ngẩng đầu vọng nguyệt, trên bầu trời lấp lánh trăng sao lại có một khuôn mặt mơ hồ, một khuôn mặt nữ nhân.

Bóng dáng của người trong tranh tịch mịch, nhìn vào đâu cũng cảm nhận được câu chuyện, bóng hình cô độc ngược nhìn trăng sáng dường như thể hiện nỗi nhớ nhung, bi ai, nỗi nhớ trọn đời trọn kiếp, trải qua bãi bể nương dâu cũng không cách nào cải biến được gương mặt dưới ánh trăng sao kia.

Bức tranh rất đơn giản, dường như tả lại nỗi thương nhớ thâm tử của một kiếm khách, trắng đen rõ ràng, mọi người nhìn vào đều thấy trong lòng nặng nề, những ý nghĩ xa xôi vô hạn khiến họ tự đặt mình

vào thế giới trong tranh, có cùng một loại xung động, họ muốn biết thân ảnh cô độc kia là ai, người được người đó thương nhớ là ai.

Một âm thanh vang lên phá tan không khí trầm mặc, người nói chính là Vũ Trầm Tinh: “Người trong tranh là người?”

Liễu Dật gật đầu: “Cứ coi là thế.”

“Nữ nhân mơ hồ kia là ai? Thê tử của người?” Vũ Trầm Tinh lại hỏi.

Liễu Dật vẫn gật gật, chùng giọng: “Có lẽ thế.”

Vũ Trầm Tinh đột nhiên bật cười: “Gã mù kia, người đang đùa à, người đến cầu thân lại còn vẽ thê tử của mình? Người thật lòng muốn cưới Bách Hoa công chúa làm thiếp?” Lời lẽ đượm ý

chế nhạo.

“Ta đã nói rồi, ta lên lôì đài không phải để cầu thân, mà chỉ cần một vật của công chúa.” Liễu Dật trả lời.

Vũ Trầm Tinh cười lạnh lùng: “Ta thấy ngươi không có cơ hội, thứ nhất ngươi đã có thê tử rồi, thứ hai bức tranh của ngươi quá lạc đề, hiển nhiên ngươi có thể rút lui.”

Liễu Dật lắc đầu: “Chuyện này hết sức trọng yếu đối với ta, vô luận thế nào ta cũng phải lấy được vật đó, vì vậy trận này ta phải thắng cô nương.” Lời chàng kiên định, mạnh mẽ.

Vũ Trầm Tinh chế nhạo: “Ngươi bằng vào đâu mà thắng ta, bức Xuân ý đồ của ta có đủ bảy màu, dùng đến hơn chín ngàn nét bút để vẽ thật tỉ mỉ, trong tranh

có đủ mọi thứ, hơn nhiều bức tranh dang dở của người.”

“Cô nương vẽ thật sự rất đẹp, chỉ là trong tranh còn thiếu một thứ.” Liễu Dật vẫn thong thả nói.

Vũ Trầm Tinh hiếu kì: “Ta muốn nghe xem trong tranh của ta thiếu gì, trên trời dưới đất trong nước, ta đều vẽ cả rồi, người nói xem ta còn thiếu gì?”

Liễu Dật đáp: “Tranh của cô thiếu linh hồn, nó chỉ là vật chết.”

Vũ Trầm Tinh không giận mà bật cười: “Hay, hay, nói thế chắc tiên sinh có năng lực đặc thù khiến tranh trở lên sống động, có thể vẽ ra linh hồn của tranh? Vì sao bức tranh đen trắng của tiên sinh lại không có chỗ nào hay ho, nằm thẳng đờ trên bàn nhỉ?”

Liều Dật thở dài lắc đầu, tiếng thở dài dường như đến từ một thế giới khác, xa xôi diệu vợi: “Ta còn chưa vẽ xong.” Nói đoạn chàng cởi găng tay trái ra đặt lên mặt bàn, “cheng”, tiếng kiếm tra vào vỏ vang lên, chàng giơ ngón giữa bên tay trái xuất chỉ, một giọt huyết dịch đen ngòm từ ngón tay bắn vọt ra.

Giọt máu nhẹ nhàng rớt xuống, đúng ngay khuôn mặt của nữ tử mơ hồ, mọi người lại đưa mắt nhìn bức họa, giọt huyết dịch đen ngòm đã trở nên trong vắt như nước, biến thành một giọt lệ của nữ tử.

Liều Dật lại đeo găng vào rồi nói: “Vẽ xong rồi.”

Nghe chàng nói vậy, mọi người cùng đưa mắt nhìn xem bức tranh có khác gì

lúc trước. Trên mặt nữ tử có thêm một giọt lệ nhưng chính vì giọt lệ mà cả bức tranh đã thay đổi, linh hồn của tranh cũng được định nghĩa lại, cùng là hai màu đen trắng nhưng tác động mạnh đến thị giác của họ, lưu lại dấu ấn không thể phai mờ ở chốn sâu thẳm trong lòng.

Nỗi cô độc của thân ảnh màu đen, tịch mịch của mái tóc trắng toát, câu chuyện mơ hồ ẩn đằng sau, niềm thống khổ của nữ tử cũng như nỗi nhớ nhung đều xuất hiện trong giọt lệ và được biến đạt hết sức chân thật. Dần dần, khuôn mặt của nữ tử biến thành rõ rệt, mọi người đều không rõ có phải mắt họ hoa lên hay không, nhưng không ai phủ nhận rằng nữ tử đang dần hiển hiện.

Toàn bộ thân thể nàng trở nên rõ

ràng, bầu trời sao trong tranh hóa thành rộng lớn vô hạn, nữ tử vươn tay nắm lấy hắc y nhân nhưng thân thể nàng dần dần biến mất, tuyệt vọng và vô lực, bức họa lại biến thành mông lung, một giọng nói văng vẳng bên tai mọi người: “Trong cuộc chiến coi rẻ ái tình chân chính này, chàng là niềm quyến luyến của thiếp, thiếp nguyện ý, dù sinh dù diệt...” Giọng nói càng ngày càng xa dần, nhòa đi, rồi cuộc, bức họa lại trở lại bình thường, không còn âm thanh nào nữa, dường như tất cả chỉ là ảo giác.

Nhưng mọi người đều cảm thấy những ảo giác trong cơn mộng tồn tại chân thật, một câu nói mãi ngưng đọng trong tim họ, một bức họa như lột tả bi ai của cõi đời, kể lại một đoạn kí ức. Lúc

họ quay lại hiện thực đột nhiên phát hiện rằng những người ở phía dưới lôi đài đang cảm thán, thở than.

Ba lão giả đứng sau Diệp La Kiêm Mộ bắt đầu thảo luận, họ muốn chứng minh xem những gì mình nghe thấy, nhìn thấy có giống với người khác hay không. Những người ở dưới lôi đài khen bức họa thật sống động, cảm thán cho câu nói bi thương “thiếp nguyện ý, dù sinh dù diệt”. Con người sống được mấy lần, mấy người có thể đem sinh mệnh ra trả giá cho điều đó?

Những người trên lôi đài nhìn bức họa, rất lâu mà không có động tĩnh gì, nhưng cũng có người nhanh chóng phá tan bầu không khí trầm tịch, Vũ Trầm Tĩnh đột nhiên lắc đầu, không nói câu

nào, quay người bước xuống lôi đài, quay về bên cạnh hai vị lão nhân.

Liễu Dật nghe thấy âm thanh có người rời đi, chàng hỏi: “Công chúa nhận định về trường tỉ thí này thế nào?”

Diệp La Bách Hoa cũng dường như mới bước ra khỏi cơn mộng ảo, dịu giọng đáp: “Bức họa bi thương quá, tôi thấy kết quả không cần nêu ra nữa, Vũ công tử đã xuống đài, đương nhiên tiên sinh là người thắng cuộc, chẳng qua... Bách Hoa có chuyện không rõ, không biết tiên sinh có thể giải đáp chăng?” Giọng nói thập phần thân thuộc, tịnh không có vẻ gì ta đây là công chúa.

Liễu Dật đáp: “Công chúa xin cứ nói.”

Diệp La Bách Hoa tiếp tục: “Tiên

sinh nói rằng đến lôi đài này không phải vì kén chồng mà chỉ cần một vật, đã như vậy, xin tiên sinh nói rõ là gì, kim ngân châu bảo, vũ công bí tịch, thần vật pháp khí, thần thú linh đan, chỉ cần tiên sinh đáp ứng lưu lại trong Vô Lệ thành của tôi, tôi nghĩ...thế nào cũng có thứ tiên sinh cần.”

Liễu Dật không đáp ngay, lắc đầu chỉ nhẹ nhẹ sau đó thở dài: “Có lẽ tại hạ thật sự là là một người phạm, chẳng qua... đối với tại hạ những thứ công chúa vừa nói không có điểm nào hữu dụng, thứ tại hạ cần chỉ công chúa mới có, nhưng tại hạ muốn có được nó mà không phải ở lại trong thành nên mới định dùng phương thức đả lôi đài để đổi lấy.”

Mục quang Diệp La Bách Hoa lưu

chuyên, chăm chú quan sát người mù, ánh mắt xinh đẹp hơi hiếu kì, những thứ nàng đề cập đều là thứ thiên hạ hằng mơ tưởng, chỉ cần có được bất cứ thứ nào cũng lập tức thành danh, vậy mà người mù lại bảo rằng với y không hề có chỗ nào hữu dụng, kì quá hơn ở chỗ vật đó là của chính nàng, bèn hỏi tiếp: “Tiên sinh muốn thứ gì? Nếu tiên sinh thật sự có thể qua được cửa cuối cùng, thắng được Bách Hoa thì chỉ cần Bách Hoa có nhất định sẽ hai tay dâng lên.” Giọng nói ngọt ngào, nhu hòa nhưng hữu lực khiến người khác không thể nghi ngờ.

Liễu Dật thoáng ngập ngừng: “Tại hạ cần nước mắt của công chúa.” Thanh âm không lớn nhưng mọi người trên dưới lôi đài đều nghe rõ, biểu tình đồng thời trở

nên bất khả tư ý, bắt đầu bàn luận xem tên mù này có phải là người điên không, Bách Hoa công chúa có khổ khóc trước mặt người khác sao? Nàng có rơi lệ thì cũng phải lúc thương tâm mới rơi lệ, lần này là thi võ, thi văn, rất khó khiến nàng phải khóc.

Vũ Trầm Tinh ở dưới lôi đài cười lạnh thốt: “Đồ điên.”

Diệp La Bách Hoa dường như không hiểu: “Tiên sinh đến lôi đài này, đánh bại mọi người mục đích chỉ cần một giọt nước mắt?”

Liễu Dật gật đầu khẳng định: “Đúng.”

Song nhân Diệp La Bách Hoa nghi hoặc: “Vật tiên sinh nói, Bách Hoa đương nhiên có, nhưng mà...bao nhiêu

năm nay bản thân Bách Hoa chưa được thấy, nếu tiên sinh thực sự cần còn phải xem tiên sinh có năng lực hay không đã.”

Liễu Dật nhè nhẹ gật gù: “Đa tạ công chúa thành toàn.”

Diệp La Bách Hoa tịnh không để lời chàng vào tai, khẩu khí tỏ ra hoài nghi: “Thật sự song mục của tiên sinh không nhìn được?”

Liễu Dật đột nhiên dừng lại: “Công chúa hoài nghi?”

Diệp La Bách Hoa bật cười, tuy có lớp bạch sa che phủ nhưng tiếng cười hết sức lọt tai, trong ngần như tiếng oanh hót, dứt cười nàng lên tiếng: “Chỉ là cảm giác thôi, cảm thấy có người nào đó không phải mù, chỉ không muốn nhìn mọi vật nên nhắm hai mắt lại, đương nhiên

Bách Hoa không ám chỉ tiên sinh, cũng không hoài nghi ý tứ của tiên sinh, chỉ nhất thời cảm khái mà thôi, tất nhiên tiên sinh đã thắng trận này, vậy thì...xin cứ tiếp tục.”

Trong gió, mùi hương bách hợp tan mất, tiếng bước chân cũng xa dần, Liễu Dật biết hiện giờ trên lôi đài chỉ còn lại mình chàng, đợi đám tớ trai quét dọn sạch sẽ xong, chàng lên tiếng: “Còn có vị bằng hữu nào lên lôi đài nữa không?”. Lúc này chàng dường như nóng lòng hơn, chàng muốn nhanh chóng thấy giọt lệ này có phải là thứ chàng tìm kiếm, nhưng dục tốc bất đạt, do đó chàng cần có thời gian để hoàn thành cả quá trình.

Ông trời dường như cũng đối nghịch với chàng, chừng nửa thời thần trôi qua

mà không có ai lên đài. Tuy bên dưới lồi đài người đến mỗi lúc một đông cơ hồ ních chặt cả Diệp La thành đến mức gió mưa không lọt nhưng họ biết lên lồi đài là đùa với sinh mệnh, họ đều đã thấy trận đấu giữa chàng với Vũ Trầm Tinh, trừ phi nắm chắc bằng không thì không thể thượng đài. Nhưng nói gì thì nói, thời gian lâu như vậy mà không có ai lên lồi đài, chả lẽ trong cả vạn người ở đây không ai nắm chắc đánh bại được Liễu Dật?

Liễu Dật tuy sốt ruột nhưng chàng vẫn phải đợi, bằng không chàng vĩnh viễn không có cơ hội tiếp cận Diệp La Bách Hoa, vĩnh viễn không có cơ hội lấy được giọt lệ đó, nói gì đến chín loại nước mắt.

Đúng lúc đó một giọng nói sang sảng vang lên, vọng vào tai mỗi người dường như từ trên trời dội xuống lại như từ bốn phương tám hướng vọng về, giọng nói đó hướng vào Liễu Dật: “Ta còn ngỡ đã nhìn sai, không ngờ lại thật sự là Ma giới chủ nhân.” Một câu nói ngắn ngủi khiến cho lợi người đều dậy sóng trong lòng, một câu thôi đã tiết lộ thân phận của hắc y nhân? Ma giới là ở đâu? Vì có gì lại đến Minh giới?

Đám đông cả vạn người tụ tập quanh lối đi đột nhiên tách ra thành hẳn một lối đi, mục quang mọi người đều hướng về lối đi vì người lên tiếng dường như rất thần bí, giữa lối đi có năm người đang tiến bước.

Người đi đầu thân hình cao lớn, mặc

khải giáp màu trắng không biết cấu thành từ chất liệu gì đó mềm mại như trù đoạn bó chặt lấy thân thể và phản xạ ánh dương quang, mái tóc đen dài được tết chỉnh tề, mày kiếm rậm rịt, mắt sáng như điện, sống mũi cao vút, khuôn mặt ngăm đen rắn rỏi, nhìn qua tuổi chỉ chừng trên dưới hai mươi nhưng cảm giác thành thực như người đã ba mươi, đi giữa vạn người nhưng bộ pháp của y vẫn cương kinh hữu lực, tà áo choàng màu đen lất phất bay, khí thế không thể diễn tả nổi tỏa ra xung quanh.

Bốn người đi sau cũng mặc Khải Giáp màu trắng, áo choàng đen nhưng họ đều là những lão nhân ngoài bảy mươi tuổi, bất quá song mục xạ ra tinh quang, không ai dám bảo rằng tu vi của họ thấp hơn

người nào khác, kể cả hắc y nhân trên lôi đài.

Một lão giả đứng sau lưng Vũ Trầm Tinh lên tiếng: “Chủ nhân, là Lôi Quân, anh ta tự thân đến.”

Vũ Trầm Tinh gật đầu: “Ta còn nghĩ là Lôi Nhật tinh cung chỉ phái tứ lão đến giúp chúng ta là cùng, không ngờ Lôi Quân ca ca lại tự thân đến, chuyện này tên mù kia sẽ biết tay.”

Lão giả còn lại chen lời: “Lôi Quân vẫn quan tâm chủ nhân hơn cả, lần này chủ nhân tự viết thư cầu trợ, Lôi Quân tự nhiên phải trọng thị.”

Vũ Trầm Tinh tựa hồ cảm thấy hơi phiền, thuận miệng đáp: “Được rồi, không cần nói nữa, Lôi Quân ca ca đừng như biết lai lịch của tên kia.” Vừa

dứt lời, đã thấy bạch y thiếu niên đến bên nàng, bốn lão nhân không hẹn mà cũng ngừng bước, thiếu niên nhìn Vũ Trầm Tinh, cười sảng khoái: “Sao vậy, Trầm Tinh muội muội mà cũng bị tên mù kia khi phụ à.”

Vũ Trầm Tinh dường như tìm thấy chỗ dựa, giận dữ: “Cũng là tên đó làm muội bị thương, Lôi Quân ca ca giúp muội giết y đi.”

Thất Nguyệt đứng cách đó không xa, nghe thấy thế bèn quay đầu lại nói vu vơ: “Bây giờ con người thật giả dối, người ta đã tha cho mình một mạng mà lại đi khóc cha gọi mẹ đến giúp đỡ báo cừu, ài...”

Lôi Quân nhìn sang chỗ phát ra tiếng nói, bất giác trước mắt bừng sáng, nhìn Thất Nguyệt đến độ ngây ra nhưng y

nhANH chóng có phản ứng, lập tức giữ Vũ Trầm Tinh vốn định phát nộ lại: “Bỏ qua đi, mọi người không cần phải bức mình là gì, chúng ta đâu phải không thể thua thiệt.” Lời lẽ đơn giản nhưng rõ ràng tấm lòng người này khoáng đạt.

Vũ Trầm Tinh giận lấy: “Nói toàn những lời nhụt ý chí.”

Lôi Quân tiếp tục: “Người này đến từ Nhân gian, dường như có chút qua lại với Đế quân, chẳng qua thám tử của huynh nói không rõ ràng lắm....nghe đâu Đế quân muốn quay lại Minh giới cũng vì y.”

Vũ Trầm Tinh hình như hết sức kinh ngạc: “Huynh nói là...người Đế quân yêu thương lại là thê tử của tên mù này ư?”

Lôi Quân lắc đầu: “Nhưng tiểu tiết bên trong huynh không rõ, chỉ biết y từng là Ma chủ của Ma giới, không biết vì có gì lại đến đây, bất quá...huynh muốn xem tu vi của y cao đến đâu, để còn xem đao của mình có thể tranh hơn thua với Đế quân hay không.”

Vũ Trầm Tinh gật đầu: “Muội ủng hộ Lôi Quân ca ca, không ưa Đế quân lắm, thật không hiểu sao Minh Vương lại đem Minh giới giao cho y, hơn nữa y lại đến Nhân gian mười năm liền không thềm quay về, hiện giờ bị tên mù này tạo thành uy hiếp thì mới nghĩ đến chuyện quay về, nhược bằng...chắc y sẽ tiếp tục ở lại đó mà hưởng thụ.”

Lôi Quân gật gù, định lên lời dài, Vũ Trầm Tinh đột nhiên nghĩ đến một

chuyện, vội nói: “Lôi Quân ca ca cần thận, cây kiếm của tên mù này cực nhanh, cực kì quái dị.”

Lôi Quân quay đầu nhìn Vũ Trâm Tinh, không nói gì mà chỉ cười dịu dàng, đầu óc y đang nghĩ xem cây kiếm của tên mù này nhanh đến thế này, kì quái ra sao.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 194: Cứu Xích Tinh Dao, Phong Dục Tĩnh ...

Một câu chuyện làm sao có thể tả hết được tình ái chốn hồng trần, một họa quyền làm sao gom hết được Nhân gian ân oán. Máy đời mấy kiếp, chỉ than đau

bể bao lần.

Anh hùng hữu lệ, ai nguyện cô đơn,
giang sơn tươi đẹp, mỹ nhân như ngọc,
tấm lòng nam nhân ở phương nao?

Khải giáp trên mình Lôi Quân liên
tục phản xạ ánh dương quang, tà áo
choàng đen rung rinh theo bước đi, dần
dừng đứng, cứ như vậy y chậm chậm
bước lên lôi đài.

Không quá hoa hòe hoa sói, cũng
không quá thể hiện nhưng mọi người đều
biết tu vi của Lôi Quân không thấp hơn
bất cứ ai, đừng thấy dáng vẻ trẻ người
của y mà coi thường, nhiều năm trước,
thanh Cửu Xích Tinh Dao của y đã không
kém hơn Đế quân, chẳng qua tính khí y
cổ quái, làm gì cũng độc hành, máu lạnh
vô tình nên Lôi Nhật tinh cung bị quân

chủ các tình cung khác bài xích, nhưng không ai dám nói rõ rằng nguyên nhân chủ yếu vì họ đồ kị Cửu Xích Tinh Dao.

Thấy Lôi Quân từ từ lên lôi đài, mọi người liền yên lặng, vẻ mặt Diệp La Kiếm Mộ tỏ ra kì quái, ông ta tự nhiên biết rõ Lôi Quân, tuy y và quân chủ Lam thị không hợp nhưng dù gì cũng là nhân vật trong hoàng tộc Lam thị, lúc này xuất hiện ở đây khẳng định không chỉ đơn thuần là tỉ võ, quan hệ giữa Diệp La thị và Lam thị không êm đẹp, nếu nhân vật cỡ này mà đến gây loạn, sợ rằng...rất khó chế ngự, nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt càng tỏ ra lo lắng.

Lôi Quân dừng lại trước mặt Liễu Dật, quay đầu nhìn lên lầu, cười thật khách khí với Diệp La Bách Hoa: “Xưa

nay vẫn mong muốn được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt thế của công chúa, hôm nay là cơ hội khó gặp, mong rằng công chúa không vì quan hệ giữa thị tộc chúng ta mà ngăn trở tại hạ lên đài.”

Ánh mắt xinh đẹp của Diệp La Bách Hoa dừng lại trên mặt Lô Quân một lát rồi đáp: “Bách Hoa ngạc nhiên lắm, một chuyện nhỏ xíu thế này mà lại kinh động đến Lô Quân, nếu ngài nguyện ý đương nhiên là được, chúng tôi không quy định rằng các thị tộc khác không được tham gia.”

Lô Quân gật đầu, thu hồi mục quang rồi quay sang Liễu Dật, cự li giữa hai người khoảng mười trượng nhưng y không nói năng gì mà trực tiếp hành động, bàn chân khẽ di động, toàn thân

như một mũi tên trắng nháy mắt đến trước chàng, tốc độ cực nhanh làm dậy lên một trận gió, mớ tóc trắng của chàng khẽ phất lên rồi lại rũ xuống, bất động như thân thể hai người.

Một động tác đơn giản nhưng khiến cho những người phía dưới lôi đài tắt tiếng, tuy tốc độ của Lôi Quân không quá nhanh nhưng là trực tiếp, không nói năng gì xông thẳng đến trước mặt người mù, càng kinh ngạc hơn là người mù lại bất động, cự li giữa hai người chỉ chừng một xích, nếu lúc này mà Lôi Quân xuất thủ đột ngột, giờ đây chắc chắn người mù đã lăn quay ra đất rồi.

Khoảng cách giữa Liễu Dật và Lôi Quân cực gần, chàng thậm chí nghe rõ cả tiếng hô hấp, tiếng tim đập của y. Lôi

Quân buông một tràng tiếng cười: “Quả nhiên gan dạ, không hề tránh né, nếu vừa nãy ta xuất thủ thì ngươi đã mất mạng rồi.”

Liều Dật vẫn bình hòa: “Ngươi tự tin quá đấy? Chẳng qua...ta dù không có hảo cảm gì với Lam thị nhưng ngươi thì khác hơn, ta không tránh né vì ta biết ngươi không thể xuất thủ.”

Liều Dật dường như hơi kinh ngạc: “Ồ, không thể xuất thủ? Vì sao?”

Liều Dật hòa hoãn trả lời: “Vì khí tức trên mình ngươi rất bình hòa, ta có thể cảm nhận được.”

Lôi Quân gật gù: “Như vậy...ngươi đã đề tỉnh ta, xem ra ta không thể khinh địch được.”

Liều Dật cười hiền hòa: “Tốt nhất là

người có bao nhiêu phân khí lực cứ xuất ra trọn vẹn, như thế dù có thua thì khi tự hỏi lòng người cũng ...không phải ân hận.”

Lôi Quân gật gù: “Không then là Ma giới chủ nhân, Lôi mỗ nhớ rồi.” Nói đoạn, bàn chân y lại khễ động, thân thể nhanh nhẹn thoái lui, trong nháy mắt, cự li giữa hai người lại giãn ra thành mười trượng.

Hành động này khiến những người quanh lôi đài đều hiếu kì, hai người mới nói với nhau vài câu, hình như Lôi Quân biết người mù kia, nếu vậy mà suy ra thì thân phận của người mù tuyệt đối không đơn giản.

Lôi Quân đứng vững lại, một cơn gió thổi tung tà áo choàng, y tỏ ra nghiêm

túc: “Minh giới Lô Nhật tinh cung, xin tứ giáo.” Lời lẽ tuy giản đơn nhưng mọi người đều thấy y hết sức xem trọng đối thủ, bằng không chẳng báo danh tính ra làm gì.

Liễu Dật không biểu lộ gì, chỉ nói mỗi một từ: “Mời.”

Lôi Quân khẽ cười, nhưng nụ cười đó là lời tuyên bố trận đấu bắt đầu. Tốc độ lưu chuyển của gió tăng dần, bụi đất tung bay, gió càng lúc càng mạnh, dường như không phải là hiện tượng tự nhiên, một vài khối đá nhỏ nhỏ trên mặt đất bị gió thổi tung, trong cơn gió thân thể Lôi Quân rần đánh lại, tà áo choàng màu đen căng phồng, mái tóc dài đen mượt chỉnh tề bắt đầu rối bời, bầu trời cao vạn dặm mới đây còn quang đãng lúc này dày đặc

mây đen, tiếng sấm chớp ầm ì vang lên, dường như thình không cũng nói lên rằng một trường chiến đấu sắp xảy ra.

Trong lòng Diệp La Kiếm Mộ và Diệp La Bách Hoa đều xuất hiện ý nghĩ: “Sát khí của Lôi Quân mạnh thật, không ngờ lại liên lạc được cả sức mạnh tự nhiên.”

Vũ Trầm Tinh đứng dưới đài cũng nhìn lên trời, chùng giọng nói: “Tu vi của Lôi Quân ca ca đã được đề cao, ta thấy có thể là đối thủ của Đế quân rồi.”

Một lão nhân đứng sau lưng nàng nói lời: “Có người nói rằng Lôi Quân tu luyện một loại võ kỹ đỉnh cao, hôm nay đã xuất quan chắc đã luyện thành, bằng không với tính cách của y sẽ không rời khỏi tinh cung một bước, chỉ là...nếu Đế

quân ở Nhân gian không có tao ngộ gì đáng kể, thần thấy Lôi Quân thật sự có năng lực tranh cao thấp.”

Vũ Trầm Tinh gật gù: “Nhìn thấy Đê quân thật là đáng ghét, ta cứ thấy nụ cười của y âm u thế nào ấy, thực sự mong rằng Minh Vương sẽ phế bỏ chức vị của y.” Tuy mồm nói vậy nhưng nàng vẫn nhìn lên lôi đài.

Liễu Dật vẫn đứng bất động, dường như đang trầm tư hoặc đang cảm giác gì đó, nhưng rõ ràng là chàng không hề có động tác chống cự nào, mọi người đều thấy chàng không biểu lộ sát khí, dường như chàng là người không hề tồn tại.

Nhìn sang phía Lôi Quân, y đã hành động rồi, chân nguyên ngưng tụ lại, trên hữu chưởng xuất hiện một quang cầu, cả

quả cầu chỉ lớn bằng nắm tay, quang hoa lưu chuyển bên trong, đẹp dễ dị thường. Tay phải của y khẽ buông ra, quả cầu trắng chậm chậm bay lên, lập lòe trước ngực.

Quả cầu tiếp xúc với không khí một lúc liền sản sinh ra tia lửa điện, hết sức quý dị, điện hoa lấp lóe mấy lần thì bạch quang từ từ di động sang phía tả, một lưỡi đao hiện ra trước mắt mọi người.

Phàm những người có trải nghiệm giang hồ ở Minh giới đương nhiên biết cây đao đang lập lòe trước ngực Lôi Quân chính là vũ khí thành danh Cửu Xích Tinh Đao của y. Bạch quang không ngừng di động sang bên tả, một lưỡi đao rộng hai thốn, dài chín xích xuất hiện, đao rất quái dị, lưỡi và chuôi đao giao

nhau tại một điểm, không có khoảng cách ở giữa, nếu không phải vì thân đao mỏng, cong vòng thì có thể nhiều người cho đó là cây côn ba khúc.

Tay phải Lô Quân nắm lấy cán đao màu lam nhạt, thân thể quay tròn một vòng, thân đao hiện ra, giơ lên rồi phất xéo xuống, “chang”, tiếng binh khí va chạm vọng đến tai mọi người, tất cả bèn hướng ánh mắt nhìn sang thấy tay phải người mù dựng đứng thanh kiếm kì quái theo tư thế chống đỡ, tuy không biết vì sao tiếng binh khí vang lên nhưng hầu hết đều khẳng định rằng Lô Quân đã xuất phát nhát đao thứ nhất, nhìn tư thế của người mù thì nhát đao đã bị chặn lại.

Nhìn sang Lô Quân, thanh trường đao bên tay thủ chúc nghiêng xuống mặt

đất, thân đao phát ra quang trạch kim thuộc băng lãnh mà diễm lệ, tia lửa điện không ngừng xoắn qua lưỡi đao giống như tô diễm thêm, thanh đao dài chín xích là loại binh khí dài nhất mà mọi người được chứng kiến, những người sử dụng binh khí loại dài đều tự than không sánh được.

Liễu Dật tra kiếm vào bên hông, nói một cách bình hòa: “Đao sắc lắm.”

Lôi Quân không đáp, chỉ tiếp tục nói: “Nếu tiên sinh không dùng sức mạnh thật sự ngênh địch, để đến nỗi bại trận sẽ phải hối hận đó.” Hiển nhiên y không chú ý đến mấy lời rườm rà của chàng.

Liễu Dật gật gù, không nói gì nhưng thực hiện một động tác tinh tế mà chỉ những người tu vi cao mới thấy được

biến hóa, tay trái cầm kiếm của chàng đã biến hóa, động tác vi tế là lời tuyên bố rằng chàng nhập cuộc, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp tùy ý nhi khởi, trực tiếp đề thăng đến tầng thứ 13, Diệt thể tầng – sát lục chi tâm.

Khoảnh khắc, chân nguyên mãnh liệt đã phủ khắp toàn thân, chớp mắt cuồng bạo chi huyết trong thể nội bị khơi dậy, hồng quang dần dần bao trùm thân thể chàng, cuồng phong xoáy tròn xung quanh, mái tóc bạc tung bay lăng loạn vô chương, trường sam lật phật trong gió, trên thính không hồng vân cuộn cuộn bay về, đầy dạt mây đen trên đầu Lô Quân ra xa, ở khoảng trống giữa hai người đột nhiên xuất hiện một khoảng trời trong vắt, dị cảnh khiến những người đứng

dưới kinh ngạc.

Những cụm mây màu máu lẫn trong cuồng phong dần dần hình thành một dòng xoáy, liên tục xoáy tròn quanh Liễu Dật, trong một khắc thiên địa biến sắc, thanh trường kiếm màu đen theo tay phải chậm chậm chém ra, thân kiếm phản xạ thân ảnh của chàng, dưới xung lực của chân nguyên mãnh liệt, hoang long bốn màu nhanh chóng được triệu hoán, bốn đạo long ảnh màu sắc khác nhau cuốn quanh thanh Bì Mộng Kiếm đang quay tròn, một luồng khí thể không thể nói thành lời ép thẳng đến Lôi Quân.

Sát khí của hai người thoáng chốc đã ngập ngụa không gian, những người đứng quanh lôi đài cảm thấy trong lòng phát lạnh, dường như đang đứng trên bờ sinh

tử.

Vũ Trầm Tinh buột miệng: “Khí tức mạnh quá.” Nàng không nói thoát ý, khí tức không phải là sát khí, ít nhất thì nàng cũng không cảm giác được, nhưng đó là gì? Ý niệm bất khả chiến thắng thì làm thế nào mà biểu đạt được?

Một lão nhân đứng sau lưng lên tiếng: “Vừa nãy thần thấy Lô Quân bảo rằng người này đến từ Nhân gian giới, đã là chủ nhân Ma giới, tu vi tất phải cao đến mức đáng sợ, xem ra lần này Lô Quân gặp đối thủ rồi.”

Vũ Trầm Tinh nhìn lên lô đài, hai người vẫn đứng bất động trong gió, không có điểm nào cho thấy sẽ đấu với nhau. Diệp La Bách Hoa cũng có phần kinh ngạc, nàng vốn không mong muốn

trường kén chồng này sẽ thành công, chỉ muốn bằng vào phương pháp này gia tăng thực lực của Vô Lệ thành, bạo loạn trong nội tộc khiến nàng không kịp suy xét hậu quả, lập tức tiến hành ngay tại Diệp La thành, nhưng hiện giờ lại xuất hiện cao thủ cỡ này, những nhân vật có năng lực cao siêu thế lễ nào chịu gia nhập Vô Lệ thành, hơn nữa khi hai người kết thúc trận đấu thì bất kể ai thắng ai bại, trường kén chồng cũng kết thúc, nguyên nhân rất đơn giản: sẽ không có ai lên đài nữa, cho dù có người lên đài cũng không bao giờ trở thành thế lực của Vô Lệ thành, trong mắt Diệp La Bách Hoa hiển hiện nét ưu thương.

Lôi Quân nói gần từng câu từng chữ: “Ma khí mạnh lắm, không then là chủ

nhân Ma giới.”

Liễu Dật lắc đầu: “Bao lâu nay ta vẫn canh cánh nghĩ hoặc một chuyện, đòi người không chỉ có một mục tiêu đơn nhất nhưng mục tiêu của ta là gì? Ma giới vẫn còn chưa trở thành đệ ngũ giới của Đại trí giả, hiện giờ vẫn chỉ là một tổ chức tự lập tại Nhân gian, có những lúc ta đã nghĩ rằng cần phải định nghĩa lại Ma giới, biến nó trở thành một thế giới mới.”

Lôi Quân thỉnh linh ha hả cười vang: “Đến cả nữ nhân của mình người còn không bảo hộ được, nói gì đến chuyện kiến lập thế giới mới.” Một câu thôi, âm thanh tịnh không lớn nhưng vang vọng vào tai mỗi người khiến những người không tin tưởng, ồn ào thảo luận: “Không

thể, đến cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ nổi.” Lời lời như những mũi tên bắn vào tim Liễu Dật.

Hận, nộ, bi thương, tuyệt vọng dâng lên, chàng không có quyền được giải thích, mà cũng không cần giải thích, những kẻ mù lại đi phê phán chàng, ái tình của chàng đã mất, chàng sẽ đi tìm, song không ai hiểu rằng con đường đó nhiều gian nan, bao nhiêu tuyệt vọng phải đương đầu khiến chàng và Thiên nữ chưa thể đến với nhau, tất cả chỉ bản thân chàng biết, phải làm cho xong.

Nghe Liễu Dật nói, Thất Nguyệt lại có cảm giác rất đặc biệt, chàng đã thay đổi, thay đổi trong lúc này, từ lúc đến Minh giới chàng luôn lãnh tĩnh, giờ lại đột nhiên nói ra những lời như vậy là

muốn thể hiện điều gì? Chàng không muốn khôi phục kí ức cho Thiên nữ? Vì sao lại đột nhiên nảy ra ý tưởng muốn kiến lập thế giới mới? Trong chuyện này rốt cuộc đã xảy ra những gì?

Sát lục chi tâm không ngừng xâm thực Liễu Dật, quá nhiều tiếng lão xào, phê phán khiến chàng điên cuồng, phần nộ, cuối cùng chàng không chịu nổi nữa, kiếm quang quét ngang, thân thể một người đứng dưới lôi đài bị chém đứt đôi, máu tươi văng tứ tán nhưng y không kịp kêu lên tiếng nào, nhưng máu tươi đặc sệt khiến mọi người im re, tên mù này rõ ràng là điên rồi, cho dù lãnh huyết vô tình như Lôi Quân cũng chấn động.

Liễu Dật lạnh lùng nói: “Còn ai nói nữa không.” Một câu nói vang vọng khắp

thiên địa, ong ong trong tai mỗi người.

Trong mắt Thất Nguyệt hiện lên vẻ nghi hoặc, thấy kiếm của chàng vô tình quá đổi, nàng không biết phải nói sao, thư sinh xưa nay chưa từng như vậy, chẳng lẽ đó là trớ chú của Bỉ Ngạn Hoa? Nhưng chín loại nước mắt còn chưa tìm được, trớ chú chưa thể có tác dụng, nguyên nhân do đâu? Do tâm tình chẳng. Rốt cuộc nàng cũng tìm được một lí do giải thích những thay đổi của chàng.

Liễu Dật nói với Lôi Quân: “Ta đã nói nhất định sẽ làm, nếu người còn mạng tất một ngày nào đó sẽ được thấy, mời!” Giọng nói băng lãnh vô tình, dường như là một người khác hẳn về ôn hòa lúc này.

Lôi Quân đã động nộ, song thủ nắm

chặt cán đao, lạnh lùng cười: “Mời.”
Cửu Xích Tinh Đao nhanh chóng xuất ra, trong chớp mắt xuất ra ba nhát đao, đao quang xạ vào Liễu Dật, trường kiếm của chàng giơ ngang rồi quét xéo lên, cũng chỉ trong nháy mắt xuất liền ba kiếm, mỗi kiếm ánh lên màu sắc khác nhau, trong đó kiếm quang màu tím đỏ dung hóa cả ba đao đao quang rồi xạ vào Lôi Quân.

Trận đấu đã bắt đầu như thế, những người đứng dưới lôi đài tu vi thấp nên căn bản không nhìn được cụ thể, chỉ thấy trong cự li mười trượng giữa hai người trên lôi đài đao quang kiếm ảnh lóe lên thần tốc, bằng mắt không thể theo kịp âm thanh, trong chớp nhoáng đã vang lên hàng loạt tiếng binh khí va chạm mà mắt chỉ nhìn được một vài chiêu, ngược lại

những người có tu vi cao như Vũ Trâm Tinh, Thất Nguyệt, Diệp La Bách Hoa, Diệp La Kiếm Mộ và vài người còn có thể miễn cưỡng nhìn rõ được đao kiếm va nhau. Lúc này hai người hoàn toàn không còn chuyện gì để phân bua nữa, quyết định thắng bại phụ thuộc vào tốc độ và chân nguyên cường nhược.

Đao quang lắg loạn vô chương, dậy lên một mảng cát đá, kiếm quang nhanh như điện, bụi tung mờ mịt, hai người hoàn toàn dựa vào chân nguyên thôi động đao kiếm mà tỷ thí, nhưng trong thoáng chốc trên lôi đài lại có thay đổi.

Thân thể Lôi Quân bắt đầu động, xẹt ngang tới, trường đao lúc ẩn lúc chém; Liễu Dật dựa vào chân nguyên đối phương mà quan sát, dựa vào thính giác

linh mẫn mà phán đoán, thấy thân thể Lôi Quân di động, bèn tạt ngang, nhanh nhẹn di động khắp lôi đài, hai người bắt đầu so nhau về tốc độ của kiếm và thân thể, về chân nguyên cường nhược.

Nhưng mặc cho tốc độ hai người nhanh đến đâu thì cự li mười trượng luôn được giữ vững, cả hai đã vượt xa phạm vi quan sát của mắt thường, chỉ thấy muôn đạo tàn ảnh tạo thành một vòng tròn trên lôi đài, kiếm khí, đao quang mãnh liệt khiến lôi đài méo mó không thành hình dạng gì, thấy tiếng binh khí chạm nhau liên tiếp vang lên.

Diệp La Kiếm Mộ quay đầu lại truyền âm với Diệp La Bách Hoa: “Công chúa, tu vi của hai người này cao đến mức khó mà tưởng tượng được, chẳng

qua...cứ đầu thế này, lão hủ thấy không thể phân thắng phụ.”

Diệp La Bách Hoa truyền âm trả lời: “Kiếm thúc thúc quá lo rồi, đây mới là màn mở đầu, hai người còn đang thăm dò đối phương chứ chưa ai xuất chiêu, chỉ dùng vũ khí và chân nguyên thử nhau, trò hay còn ở phía sau, không đến một khắc nữa, song phương nhất định sẽ thi triển sở học, kết thúc trường chiến đấu này.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Công chúa có tính toán gì không, theo kiểu cách hai người này, thần thấy sẽ phiền đây, bất kể ai thắng, chúng ta cũng khó mà thu dụng.”

Diệp La Bách Hoa than thở: “Chuyện này...chính là điều ta lo lắng, mọi việc cứ đành thuận theo tự nhiên, nếu có thể

giải quyết an nguy của Diệp La thị, giúp cho Vô Lệ thành chúng ta, Bách Hoa dù hi sinh cũng có sao đâu.” Tuy là truyền âm nhưng trong ngữ khí đầy tuyệt vọng, ưu thương.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 195: Huyền Tinh Vồng Lô, Sinh Mệnh Biên ...

Năm tháng như bóng câu, đời người ngắn ngủi, những trải nghiệm của chúng ta cứ trôi đi tuần tuột, trải qua vô số chuyện có hậu, chúng ta đã bao nhiêu lần bị chân tâm đả động đến mức cảm động mà nhỏ xuống những giọt lệ vui sướng?

Có lẽ là nhiều, nhiều lắm...nhưng chỉ có những niềm cảm động trong thoáng chốc, có bao nhiêu lần lưu lại trong trí nhớ của chúng ta, vượt qua được dòng thác lũ thời gian?

Nhìn lên lôi đài, chỉ thấy hai đạo thân ảnh, một trắng một đen xoắn xuýt lấy nhau, âm thanh binh khí đối chọi không ngừng vang lên, đá tảng liên tục bắn văng ra, đao quang kiếm ảnh va chạm sinh ra hoa lửa xạ tứ tung, mục quang cả vạn người đều đổ dồn vào tàn ảnh của hai người.

Đột nhiên thân ảnh đen tuyền cùng chiến sĩ mặc giáp trắng đồng thời dừng lại, khoảnh khắc trên lôi đài yên lặng, tiếng binh khí va chạm tắt hẳn, nhưng gió thổi mỗi lúc một lớn, bầu trời xám xịt và

đỏ bầm càng ngày càng sa xuống thấp, mọi người có cảm giác như trời đất đang hợp lại.

Trường đao của Lô Quân xuất ra quang mang màu xanh tím, lửa điện lấp lóe trên thân đao, những khối đá ở chung quanh bị điện hoa bốc lên, vỡ vụn thành bột. Trường kiếm của Liễu Dật chúc xuống đất, lưỡi kiếm đen nhánh phát tán sát khí vô hình, bốn đạo long ảnh không ngừng uốn lượn trên thân kiếm, không gian xung quanh xuất hiện trạng thái gấp khúc, dường như có thể vỡ nát ra bất cứ lúc nào.

Lô Quân thở dài một hơi: “Chúng ta không cần phải lãng phí thời gian như thế này.”

Liễu Dật không đáp, lúc này trong

lòng chàng đang dồn nén giữa cảm giác khát máu và sát lục, huyết dịch trong thân thể dường như cuộn lên, chỉ có máu tươi mới khiến chàng trấn tĩnh được, tầng thứ 13 ma công biến chàng thành một người khác, thoáng dừng rồi thốt lên một cách vô tình: “Mời.”

Vẻ mặt Lôi Quân không biểu lộ gì, cười lạnh lẽo: “Kết thúc thôi, để xem ngươi có bản lĩnh gì.”

Chớp mắt Cửu Xích Tinh Dao bên tay trái đang chúc xéo xuống chuyển thành giơ cao, tốc độ rất chậm nhưng kéo theo một dải tàn ảnh, thân đao phát ra hào quang màu xanh tím, ánh xạ ra chung quanh, phảng phất như cả thế giới đều tụ vào thanh đao.

Chân nguyên mãnh liệt liên tục quán

thâu vào thân đao, chớp mắt kim thuộc quang trạch biến thành một lưỡi quang đao trắng tinh, điện hoa bao quanh chuyển màu tím, chậm chậm khuếch tán, tầng không trên đầu y biến đổi, mây xám dày đặc tách dần ra, bầu trời đêm màu lam thẫm xuất hiện. Mọi người đều kinh ngạc tán thán, sức mạnh của lưỡi đao lại che phủ được cả ánh sáng khiến đêm đen đến sớm.

Cùng lúc, bầu trời đêm giống như một vũng xoáy, bắt đầu xoắn lại rồi xoáy tròn, trời sao xoay chuyển, một đạo bạch quang dung nhập vào thân đao, mây xám bao quanh đồng thời vang lên tiếng sấm chớp, ánh chớp chiếu rọi, xé toang bầu trời đêm khiến cả thế giới biến thành xanh xám, dưới làn ánh sáng mờ mờ nhân

loại so với tự nhiên lại càng nhỏ nhoi.

Sức mạnh mãnh liệt của tự nhiên liên tục đổ xuống chỗ Lô Quân, cả lô đài bắt đầu lúc lắc, những khối đá đen văng ra tứ hướng, tà áo choàng đen của y tung bay càng mãnh liệt, dưới ánh chớp sáng trắng, sắc mặt y biến thành thâm trầm đáng sợ, lạnh lùng nói với Liễu Dật: “Một đao này ta phải mười năm mới sáng tạo được, có thể người không rõ nên ta nói cho người biết, ở Minh giới, chúng ta tu luyện những thứ như thế này, gọi là Ma vũ kĩ, so với việc người Nhân gian dựa vào thân mình để tu luyện thì sức mạnh hơn hẳn.”

Thế giới của Liễu Dật toàn màu đen nhưng lúc này lưỡi trường đao dường như là một nguồn sáng thật sự, một vầng

mặt trời chiếu rọi thể giới của chàng thành màu trắng. Nghe Lô Quân nói, chàng nhíu mày, dù chưa từng nghe thấy cái gọi là Ma vũ kỹ nhưng bằng vào cảm giác, thính giác linh mẫn, cùng với quan sát chân nguyên, chàng biết tuyệt đối không thể khinh thị nhất đao này, sức mạnh mãnh liệt khiến ý thức của chàng đề thăng chân lực đến cực hạn rồi đáp: “Mời.”

Vũ Trầm Tinh đứng dưới lô đài hỏi một lão nhân đứng sau lưng: “Đây thật sự là Ma vũ kỹ sao?”

Lão nhân bên tả nhìn kỹ rồi đáp: “Sức mạnh vô cùng ghê gớm, có lẽ đúng vậy.”

Vũ Trầm Tinh lắc đầu: “Không đúng, Minh Vương không phải đã nói rồi sao?”

Ma vũ kĩ này ở Minh giới chúng ta không ai có thể tu nổi mà?”

Lão nhân còn lại hết sức nghi hoặc, phản bác: “Ma vũ kĩ thật sự rất phức tạp, không chỉ cần chân nguyên đặc thù mà vũ khí cũng phải chế tạo từ chất liệu đặc thù mới tiến hành được, hơn nữa muốn luyện Ma vũ kĩ cần có nghị lực cực lớn cùng thời gian kéo dài, ma, vũ song tu, phải như vậy mới sử dụng được, hiện giờ Lôi Quân có thể triệu hoán sức mạnh của tự nhiên, có lẽ đúng là Ma vũ kĩ.”

Vũ Trầm Tinh thoáng nghĩ đoạn nói: “Không lạ là sao Lôi Quân lại không xuất hiện, nguyên lai là tu luyện Ma vũ kĩ, hiện giờ xem ra Đế quân không còn đáng gì với Lôi Quân rồi.”

Một vị lão nhân đứng sau lắc đầu:

“Nhưng...không biết mười năm nay Đế quân có thu thập được gì ở Nhân gian không, nếu vẫn tu vi như cũ, Lôi Quân có thể qua mặt được Đế quân.”

Thất Nguyệt nghe thấy lời đàm luận của mấy người, bức dọc thốt: “Các người cứ đợi mà xem, đợi Lam Ảnh quay về mới biết y lợi hại thế nào, ở Nhân gian y đã lấy được một vật lợi hại hơn Ma vũ kỹ nhiều.” Thất Nguyệt vốn chỉ tức khí mà nói, đối với Lam Ảnh nàng không có hảo cảm nhưng ấn tượng với Vũ Trầm Tinh lại càng tệ nên mới thuận miệng nói lung tung một hồi. Nhưng nàng làm sao biết rằng mấy lời nói nhăng này lại hoàn toàn chuẩn xác, Lam Ảnh thực sự lấy được một thứ lợi hại hơn Ma vũ kỹ nhiều.

Vũ Trầm Tinh đối với Thất Nguyệt cũng không có ấn tượng gì tốt đẹp lắm nhưng người này lại có thể trực tiếp xưng tên của Đế quân, hiển nhiên là không hề đơn giản. Máy câu của Thất Nguyệt khiến nàng bất giác chau mày, tuy không hoàn toàn tin hết được nhưng là một nhân vật lãnh đạo tinh minh, nàng cũng không thể không tin tí nào.

Mục quang lại hướng vào trong trường, biến hóa lúc này càng lớn, nhưng chỉ là về phía Lô Quân, từng đạo từng đạo chớp đánh xuống, chiếu sáng xung quanh y, cửu xích trường đao đã ngưng tụ quang điểm dày đặc, cuối cùng y cũng xuất thủ, tay trái nhanh nhẹn nắm lấy cán đao, quát to: “Tiếp chiêu.”

Trường đao quay tròn lẳng tới, đao

khí xạ ra không phải hình bán nguyệt mà là một quang cầu lớn bằng bàn tay, lửa điện tím sẫm lấp lánh xung quanh, trong cầu thể có vật gì đó lưu động, hết sức quý dị, thân đao vắng tới, đao vĩ ngưng kết thành mũi đao nhọn, xạ thẳng vào Liễu Dật, tốc độ nhanh hơn đao quang thông thường nhiều lần, do đó không thể tránh né, chỉ có thể đón đỡ.

Quang cầu xạ ra, Liễu Dật chưa kịp suy xét gì thì chỉ còn cách mình có ba thôn, chàng đã sớm chuẩn bị, song thủ nắm lấy trường kiếm, tứ sắc long ảnh bay lên chặn trước thân hình, “bốp”, tịnh không phải là âm thanh binh khí va chạm.

Âm thanh vang lên, mọi người đều chỉ có một ý nghĩ, Ma vũ kỹ mà Lôi Quân mất mười năm mới tu thành đã bị người

mù đỡ được. Họ thấy Liễu Dật dùng hai tay nắm chắc trường kiếm, chặn đứng quang cầu, âm thanh tắt lịm thì quang cầu cũng biến mất.

Trên lôi đài lại yên ả, Vũ Trầm Tĩnh ở dưới lôi đài thầm nhủ: “Kì quái, nếu thật sự là Ma vũ kĩ, không thể nào bị gã mù kia đỡ dễ dàng như thế được? Tu vi của gã mù kia thật quá cao, có thể nhanh chóng chế đôi Ma vũ kĩ sao?”

Hai lão nhân sau lưng nàng cũng tỏ ra nghi vấn nhưng không có cách nào giải thích, nếu coi đây là Ma vũ kĩ thật sự thì khả năng cũng không nhiều lắm, theo truyền thuyết người tu luyện Ma vũ kĩ phải trải qua những khổ nạn mà người thường không thể chịu đựng, hơn nữa sau khi sử dụng Ma vũ kĩ thì thân thể hư

nhược phi thường, cần phải mất một khắc mới khôi phục được, kỹ năng cao siêu như vậy thì sao có thể yếu nhược thế này. Đương nhiên Diệp La Bách Hoa và Diệp La Kiếm Mộ cũng là cao thủ kiếm đạo, Ma vũ kỹ của Lôi Quân dường như khiến họ thất vọng.

Nhưng những gì nhìn thấy không hẳn là chân thật, sắc mặt Lôi Quân hơi nhợt nhạt, hiển nhiên sử dụng Ma vũ kỹ đã tiêu hao quá nhiều chân nguyên, y vừa vừa hít sâu một hơi vừa nhìn Liễu Dật, quang điểm màu trắng lại xuất hiện một cách bất khả tư ý.

Dưới chân Liễu Dật xuất hiện một vòng tròn trắng toát, đồng thời bạch quang phủ kín thân thể chàng, chàng chỉ cảm giác được rằng quanh mình có một

luồng chân nguyên cực mạnh, chàng muốn di động nhưng thỉnh thoảng phát hiện thân thể không nghe theo, chàng dùng lực kiểu gì cũng không thể di động đây.

Lôi Quân miễn cưỡng đứng vững, lạnh nhạt cười khẩy: “Chấp nhận đi, người có biết Ma vũ kỹ ta tu luyện là gì không?”

Trong lòng Liễu Dật kinh ngạc, nhủ thầm: “Hồng rồi, vấn đề lại là một đao vừa rồi không nên đón đỡ.”

Lôi Quân dường như nhìn ra ý nghĩ của Liễu Dật, lại cười lạnh: “Cao thủ tu vi cỡ như ngươi, vì sao lại không thể đỡ được Ma vũ kỹ của ta? Ma vũ kỹ ta luyện là Huyền Tinh Vãng Lôi thuật, chỉ cần người tiếp xúc với huyền tinh lực do ta ngưng tụ thì sau nửa thời thần, lời chú sẽ

nghiệm, cả thân thể hóa đá, không thể động đậy, người có là thần, ma cũng chỉ biết đợi lòi vông công kích, người không sợ ý, chẳng qua thua vì không hiểu được đối thủ mà thôi.”

Lúc đó, bạch quang liên tục ngưng tụ, có thể thấy Liễu Dật đứng bất động, cả thân thể bị bao phủ trong làn quang mang tím ngắt đang lưu động, mọi người lại bắt đầu bình luận về Ma vũ kĩ của Lôi Quân.

Huyền Tinh Vồng Lôi thuật của Lôi Quân bắt đầu có tác dụng phản ngược, mây xám trên đỉnh đầu Lôi Quân liên tục bị cuốn nhập vào bầu trời sao màu lam thẫm, từ trên vòm không méo mó từng đạo chớp đánh xuống, ánh chớp giống như ánh mắt dằng dặc, tịnh không đánh

xuống thân thể Lôi Quân mà xạ xuống Liễu Dật và bạch quang phía ngoài thân thể chàng.

Mỗi đạo lửa điện trắng xóa bổ xuống, quang mang màu trắng bao quanh thân thể Liễu Dật lại bị lửa điện tím sẫm trộn lẫn, điện hoa dần dần trải rộng, ánh chớp bổ xuống mỗi lúc một nhiều phảng phất như một điện võng, phủ chụp thân thể chàng vào trong.

Đó không phải là hiện tượng đơn nhất, lửa điện tím sẫm liên tục phân chia, từng đạo rồi lại từng đạo, cứ như vậy, trong nháy mắt thân thể Liễu Dật lại bị tứ sắc điện võng bao vây, sắc mặt chàng hiện lên vẻ thống khổ.

Thế giới hắc ám lại không hắc ám, quanh thân thể chàng liên tiếp xuất hiện

vô số luồng chân nguyên, từng luồng thay nhau co lại, Liễu Dật chỉ cảm thấy toàn thân như thể bị vật gì đó xiết chặt, mỗi lỗ chân lông đều bị một nguồn lực găm vào, đau đớn...không còn gì ngăn chặn, cứ dội thẳng lên óc chàng

Thời gian trôi đi, lửa điện tím sẫm lấp lóe quanh mình Liễu Dật càng lúc càng cường liệt, toàn thân chàng như bị đánh tan ra, chàng không thể động mà chỉ biết đợi, đợi đến lúc bị văng lưới quái dị này xiết đến chết, lửa điện tím sẫm dường như là thật chất, liên tục thu nhỏ, mỗi lần co lại là sắc nhọn hơn hẳn, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt Liễu Dật nhỏ tong tong xuống đất.

Chàng vốn định dùng chân nguyên để chống cự, dùng hộ thân cương khí ngăn

cản lửa điện tím sẫm thu nhỏ nhưng khi chàng ngưng kết chân nguyên thì nhận ra rằng mình đã làm, chân nguyên bên ngoài nhanh chóng kết hợp cùng chân nguyên của chàng, điện quang lớp lớp lóe sáng, dường như những lưỡi dao cắt xé làn da chàng, chàng chỉ cảm thấy đau đến thấu cốt tủy, muốn kêu gào nhưng lại không còn chút khí lực nào, kể cả kêu gào cũng không nổi.

Chân nguyên của Lôi Quân dần dần khôi phục, nhìn biểu tình của Liễu Dật, y cười khẩy lạnh lùng: “Ta không biết người đến Minh giới để làm gì, cũng không cần quan đến chuyện người có cưới Diệp La Bách Hoa hay không, nhưng...nếu người chỉ có tu vi cỡ này, thôi thì để ta kết thúc thống khổ cho

người.” Nói rồi, bạch quang dài ngoằng
giơ lên, thân thể cong lại, tư thế xuất
chiêu cực kì hoàn mỹ.

Hiển nhiên, bất cứ ai cũng nhận thức
rõ ràng tình huống trên lôi đài, nhưng
mọi người đều thấy biến hóa xảy ra quá
nhanh, Lôi Quân đã khôi phục sức mạnh,
muốn lập tức giết chết đối thủ, đó là việc
mọi người không nghĩ đến nhưng theo
hành vi xưa nay của Lôi Quân vẫn độc
lai độc vãng, làm việc gì cũng tùy hứng,
lại xưng là lãnh huyết vô tình nên xử lí
như bây giờ cũng không có gì lạ lắm.

Mọi người càng kinh ngạc hơn là dù
không có dấu hiệu nào báo trước song
Lôi Quân đã thực sự xuất thủ, bóng
người màu trắng mang theo đao mang
chói mắt, phảng phất như lưu tinh xuyên

qua đất bằng lưu lại dải sao hoàn mỹ phía đuôi.

Không ai ngờ được là lúc Lôi Quân xuất thủ thì lại có người đứng chặn trước mặt người mù, hiển nhiên người đó đã chuẩn bị, bằng không ở đây làm gì có ai tu vi sánh được với Lôi Quân, nhân ảnh màu tím hồng xuất hiện đã cải biến mọi chuyện.

Lưỡi đao của Lôi Quân dừng lại cách mi tâm người đó đúng một thốn, đao mang chói lói của cửu xích trường đao chiếu rọi khuôn mặt kiên nghị, quang đao dậy lên kinh phong thổi tung mái tóc đen dài của Thất Nguyệt. Cự li giữa đao và người chỉ độ một thốn, Lôi Quân chỉ cần động nhẹ, thân thể nàng tức khắc bị chặt đứt.

Hai con mắt sáng như sao chằm chú nhìn Thất Nguyệt đứng chắn trước mặt Liễu Dật, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nghi vấn, và cả tịch mịch, trường đao của Lôi Quân chậm chậm rũ xuống, ánh mắt y đóng đinh trên khuôn mặt nàng.

Hai tay nàng giơ ngang, ánh mắt không rời khỏi thân mình Liễu Dật, thấy chàng thống khổ, lòng nàng như tan nát, nếu trong khoảnh khắc có thể kết thành khế ước vĩnh hằng, nàng cũng không hối hận, nàng biết rằng mình nguyện ý chia sẻ nỗi thống khổ với chàng, thậm chí nàng chịu hết cũng không sao. Nhưng trời cao không cho nàng khế ước như vậy, nên nàng chỉ có thể lặng lẽ đau đớn trong lòng, có lẽ chỉ mình nàng hiểu được, thấy chàng chịu khổ, nàng càng

đau hơn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nàng không tưởng nổi Lôi Quân lại đột nhiên hạ sát cơ, hơn nữa không có điểm nào báo hiệu y lại xuất thủ ngay, nàng vốn có thể dùng kiếm chống đỡ nhưng chỉ trong một sát na hoảng hốt, thấy sinh mệnh chàng sắp kết thúc, nàng không kịp nghĩ ngợi mà chỉ một lòng muốn đỡ nhát đao đó cho chàng, bất kể sau đó xảy ra chuyện gì nàng cũng muốn đỡ, nàng không thể nhìn thấy chàng mất mạng.

Thất Nguyệt nhắm tịt mắt lại, chỉ cảm giác thấy một trận gió cuồng liệt quét qua mặt đau rất nhưng chuyện xảy ra sau đó lại không như tưởng tượng của nàng. Nàng chậm chậm mở mắt, đôi mắt ngân ngấn nước, thấy thanh cữu xích trường

đào cách mình một li mà thôi, rồi cây trường đào từ từ li khai, nàng thấy...ánh mắt y đang nhìn nàng.

Lôi Quân đột nhiên bật cười rồi thốt ra một câu không thể hiểu nổi: “Cô không cần mạng nữa sao?” Nhưng y vừa thốt ra liền nhận thấy mình thật ngốc, nếu nữ tử này cần mạng thì còn xông lên làm gì?

Ánh mắt Thất Nguyệt hiện lên vẻ phẫn nộ: “Người định làm gì, đánh trộm người khác thì còn là quân tử cái gì.”

Nghe Thất Nguyệt nói, Lôi Quân cảm thấy thật hoạt kê, cõi đời này còn có quân tử ư? Quân tử là cái gì, y chưa từng biết, y chỉ biết rằng thắng làm vua, thua làm giặc. Ý niệm thay đổi, Lôi Quân bất giác cười lên sảng khoái, tiếng cười ngập niềm hân hoan, cảm tình, tiếng cười

khuyến mọi người kể cả Diệp La Bách Hoa và Vũ Trầm Tĩnh, đều thắc mắc, tính cách của Lôi Quân ở Minh giới có ai không biết, nhưng tiếng cười vừa nãy dường như cao hứng phi thường.

Lôi Quân đáp lời Thất Nguyệt: “Ta không có nói mình là quân tử.” Một câu thôi, khiến cho mọi câu trả lời Thất Nguyệt chuẩn bị sẵn để diên trì thời gian mất đi ý nghĩa.

Lôi Quân xoay mình bước đi vài bước, đột nhiên thân hình quay ngoắt lại, cửu xích trường đao trực tiếp xuyên qua kẽ hở bên mặt Thất Nguyệt, mũi đao chỉ vào mi tâm Liễu Dật: “Hắn là gì của cô?” Một câu này khiến mọi người càng ngây ra, Lôi Quân vì sao lại hỏi một vấn đề vớ vẩn như vậy, nếu y cứ hạ đao

chẳng phải đã có một người xong đời rồi sao?

Thất Nguyệt chậm chậm buông hai tay xuống, đó vốn là một câu hỏi rất đơn giản, bất cứ ai cũng dễ dàng trả lời được, nhưng nếu hỏi nàng thì phải đáp sao đây? Trong lòng nàng chỉ ngân lên thống khổ: “Đúng chẳng? Ta là gì của chàng?”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 196: Ma Công Phản Phệ, Na Nhất Khắc ...

Người ta nói có xa nhau thì lòng mới thương nhớ, người ta lại nói có

thương nhớ thì mới đau lòng, khi chúng ta trải qua tháng năm mới phát hiện rằng thế giới này không hề hoàn mỹ, những thành công và thất bại từng kinh qua đều thành kí ức mơ hồ, thứ còn lưu lại có lẽ là vĩnh hằng...

Nghĩ ngợi hồi lâu, Thất Nguyệt đột nhiên phát hiện mình đang hoang mang, không tìm được lời nào để nói, nhưng một thoáng sau đã trả lời kiên định: “Người quản đến cả chuyện ta là gì của huynh ấy sao, nếu người là nam nhân thì buông tha huynh ấy, các người lại tiếp tục đấu.”

Ánh mắt Lô Quân rất sắc bén, cười nụ với Thất Nguyệt: “Không sai, ta không quản được cô là gì của hắn? Bất quá, lời cô nương hơi quá độc đoán rồi,

hiện giờ vận mệnh của các người do ta nắm trong tay, cô có lí do gì mà bàn điều kiện cùng ta, ta không tha hấn thì không phải là nam nhân ư? Buồn cười thật.”

Lôi Quân lại tiếp tục: “Cô tránh ra, hấn không được chọn lựa, nếu trách là trách vận mệnh an bài hấn gặp phải ta, loại người yếu ớt thế này cho dù thành ma thành vương tại Nhân gian thì làm sao, đến thế giới này cũng gặp bi thảm thôi, để ta kết thúc thống khổ cho y lại càng tốt.”

Thất Nguyệt lắc đầu dứt khoát: “Không, vận mệnh không thể thao túng tất cả, con người tất có lựa chọn của mình, nếu người muốn giết huynh ấy, giết ta trước đi.” Không biết nàng lấy đâu ra dũng khí nhưng lòng nàng kiên định phi

thường, tuy nàng biết chẳng qua đôi phương chém thêm một đao thì mình rồi đời, hoặc đỡ thêm mấy đao nữa cũng không có tác dụng song nàng vẫn kiên định đứng chắn trước mặt Liễu Dật.

Mục quang Lôi Quân chuyển động: “Cô không thấy mình quá ngốc ư? Cô vì một nam nhân trốn tránh sau lưng mình mà cầu tình ư? Loại nam nhân như vậy mà cô cho là có thể cải biến vận mệnh sao? Y có thể sao?” Giọng nói càng lúc càng cao, tựa hồ đã giận lắm.

Đúng lúc đó một giọng nói vang lên, từng câu từng chữ cắt sâu vào câu chuyện giữa hai người: “Tránh ra.” Thanh âm băng lãnh, phảng phất như vọng đến từ địa ngục, lại âm hàn thấu xương như gió mùa đông khiến lòng người ớn lạnh.

Hai chữ ngắn ngủi mà nghe chói tai như vậy, băng lãnh như vậy, vang đến tai cả vạn người đứng quanh lôi đài rồi đi sâu vào lòng mỗi người, thâm u như địa ngục, băng lãnh như hàn phong, tựa hồ nói với mọi người rằng trường chiến đấu này chưa thể kết thúc.

Giọng nói vang lên, Thất Nguyệt là người đầu tiên kinh ngạc, là giọng nói của Liễu Dật, nhưng cảm giác thật lạ lùng, quay lại nhìn nàng thấy song thủ Liễu Dật nắm chặt lại trước ngực rồi khóa rộng ra, lửa điện tím sẫm từ từ bị phân khai.

Lôi Quân tập trung chú ý lên mình Liễu Dật, với ý mà nói, chuyện này không thể nào xảy ra, Huyền Tinh Vồng Lôi thuật có thể khống chế thân thể con

người, từ từ hấp thu chân nguyên rồi đả thương nội thể, vì vậy mà bất kể đối phương tu vi cao đến đâu, chân nguyên mạnh đến đâu, chỉ cần bị vây ở trong sẽ tuyệt đối bất động. Hiện tại chỉ thấy song thủ Liễu Dật đẩy dạt về hai bên, bất giác trong lòng kinh ngạc, thầm nhủ: “Chuyện này là sao?”

Giọng nói của Liễu Dật rất lạnh lẽo, không hề có sắc thái tình cảm: “Vận mệnh thì sao, ông trời thì sao, ta cho người biết, không phải là ta nghịch trời mà là trời nghịch ta.” mấy câu ngắn ngủi, đơn giản, nói thẳng tuột ra những lời nghịch thiên, sắc mặt mọi người liên biến đổi, trên lôi đài lại có biến chuyển.

Liễu Dật vung mạnh song thủ gạt ra hai bên, không hiểu sức mạnh từ đâu ra

lại phá được Huyền Tinh Võng Lôi thuật, nhưng có thể thấy rằng tuyệt đối không dựa vào chân nguyên, lửa điện tím sẫm, bạch quang giống như thật chất chớp mắt bị phá vụn, văng đi tứ tán, một tiếng gầm chấn động thiên địa vang lên: “Không phải là ta nghịch trời mà là trời nghịch ta.”

Âm thanh lồng lộng như tiếng sấm, đồng thời bốn tràng long khiêu vang lên, trong một sát na thân kiếm Bi Mộng liên tục lóe sáng, hào quang bốn màu lấp lánh, bốn đạo quang long màu sắc khác nhau uốn lượn bay ra, nhập vào trong hồng vân, vàng thính không đỏ rực tỏa ra lửa điện tím sẫm, cuồng phong bạo liệt thổi tung về bốn hướng, hồng vân càng lúc càng dày, một đạo lửa điện tím sẫm

đánh xuống bên cạnh Liễu Dật, chàng vung tay phải giơ cao thanh trường kiếm, thân kiếm đen nhánh lấp lánh kim thuộc quang mang, một tròng long khiếu vang động thiên địa.

Âm thanh tắt hẳn, một con trường long màu máu xuất hiện trên trời, quanh thân con rồng tỏa ra quang mang màu lam, màu trắng, màu tím, nhưng mọi phiến vảy lại màu đỏ sẫm; trường long kêu vang, thân thể màu máu hóa thành một quang long, một con rồng phát ra hào quang bốn màu, nó hạ xuống với tốc độ cực nhanh, cả thân thể hóa thành một đạo thiểm điện tiếp xúc với trường kiếm của Liễu Dật, sức mạnh mãnh liệt lập tức tiến thẳng vào thân thể chàng.

Chung quanh thân thể chàng liền xuất

hiện một tầng chân nguyên cường liệt, “âm âm”, mặt đất xuất hiện một rãnh nứt vòng tròn, thân thể Lô Quân và Thất Nguyệt bị chấn bay đi.

Tu vi của Thất Nguyệt khá thấp, lại không đề kháng nên lúc bị chấn bay đã gần ngất đi, luồng lực to lớn đưa thân thể nàng bắn xuống dưới lôi đài, tẩu xảo làm sao là Vũ Trầm Tĩnh lại đưa song thủ tiếp lấy, ôm chặt Thất Nguyệt, thấy nàng đã ngất xỉu, Vũ Trầm Tĩnh gật gù: “Các vị thúc thúc, chúng ta đưa nàng ta về có khi lấy được tin tức gì đó liên quan đến Đế quân, các vị thấy sao?”

Một lão nhân đứng sau đồng ý: “Cũng hay, chẳng qua...nữ tử này dường như có quan hệ mật thiết với gã mù trên lôi đài, thân sợ là sẽ có phiền hà đấy.”

Vũ Trầm Tinh nhìn Liễu Dật trên lôi đài, cười lạnh: “Ta thấy tên mù này thần trí không ổn định, chúng ta cứ mang nàng ta đi có ai mà biết được, đợi đến lúc hỏi xong cứ giết quách nàng ta thì ai biết do chúng ta làm.”

Lão nhân còn lại tán đồng: “Được, như vậy cũng tốt, chỉ cần chúng ta không để lại dấu vết.”

Vũ Trầm Tinh lại nhìn Liễu Dật, lạnh lùng buông tiếng cười khẩy rồi phát tay, hai thiếu niên đứng sau lưng tiến tới nhắc Thất Nguyệt lên, chớp mắt đã lẫn mất vào trong biển người ở Diệp La thành.

Lại nói Lôi Quân cũng bị đại lực chấn bay nhưng tu vi của y cao siêu, giờ ngang trường đao, tá lực búng người lên, thân thể bay ngược về phía sau, nháy mắt

đã thoát khỏi vòng chiến, nhưng khi y hạ xuống đất thì kinh hãi vô cùng vì một thân ảnh màu đen đang đợi sẵn bên dưới.

Lôi Quân không thể tin nổi, bất giác đưa mắt nhìn về chỗ Liễu Dật đứng lúc nãy, chỉ thấy thân ảnh đen tuyền vẫn ở đó, đang dần dần tan mất, y suy xét kiểu gì cũng không chứng minh được tốc độ sao lại nhanh đến thế, ảnh tử còn chưa tan hết thì người đã hiện ra trước mắt. Lôi Quân ngây ra, có phần hoảng hốt, y đâu sao cũng là quân chủ thân kinh bách chiến, vừa rơi xuống lập tức tá lự vung trường đao chém xuống đầu Liễu Dật, chớp mắt chân nguyên mãnh liệt của y đã tập trung trên thân đao, bạch quang trùm kín thân ảnh hắc y nhân phía dưới, chỉ thoáng chốc nữa thôi thanh đao sẽ chặt

đôi gã hắc y nhân.

Một chút thời gian đó nhưng vĩnh viễn không thể đạt được, thân hình Liễu Dật khẽ uốn khúc, trường kiếm nhanh nhẹn quét ngang, một đạo kiếm quang đen ngòm xuyên qua thân thể Lôi Quân, “choang”, tiếng tra kiếm vào bao vang lên, thanh trường đao cách mi tâm Liễu Dật chừng một thốn thì bóng đen dao động thần tốc, thoát khỏi quỹ tích của lưỡi đao, bàn tay đen nhánh hữu lực tóm lấy cổ Lôi Quân, thân hình đang hạ xuống liền dừng lại trên không.

Cảm giác đau đớn lập tức truyền lên óc Lôi Quân, vùng bụng phảng phất như bị nhát kiếm xé toang, nếu không phải có khải giáp đặc thù chống đỡ thì y sớm đã bị chặt thành hai khúc, một cổ sức mạnh

mãnh liệt bóp lấy yết hầu, khiến y không thở nổi, nổi đau đớn kịch liệt khiến cảm giác ngạt thở càng khó chịu, thoáng chốc Lôi Quân liền mất đi ý thức, hôn mê ngay.

Liều Dật tiện tay quăng Lôi Quân đi, thân hình Lôi Quân vừa rời khỏi tay một sát na thì trường kiếm của chàng xuất thủ, nhưng vừa đưa khỏi đầu thì khựng lại, “bịch bịch”, tiếng chạm đất vang lên, âm thanh do hai người phát ra: Lôi Quân bị quăng xuống đất, còn Liều Dật đang bật kiếm không hiểu vì nguyên nhân gì cũng ngã xuống.

Trên lôi đài lại yên ắng, hai người đồng thời ngã xuống, những người phía dưới lôi đài còn chưa hiểu ắt giáp gì thì trên không trung đã dần khôi phục lại như

bình thường, gió nổi lên, mây đen cuộn cuộn che lấp tất cả, mấy giọt mưa rớt xuống, họ mới biết là trời mưa.

Từ phía dưới có bốn lão giả nhanh nhẹn bước lên, chính là bốn tùy tùng của Lôi Quân, đem y xuống lôi đài rồi đi khỏi đám đông, hướng ra phía ngoài Diệp La thành, nháy mắt đã biến mất trong mưa.

Lôi đài trống không, đao quang kiếm nhận lưu lại trên nền đá những vết sâu hoắm, những khối đá vỡ nát làm cho lôi đài lổn nhổn vô cùng, hồng sắc huyết dịch dần dần bị nước mưa cuốn trôi, giữa khoảng trống rộng rãi nổi lên một thân ảnh màu đen và tiếng mưa rơi lộp độp.

Diệp La Bách Hoa truyền âm nói với

Diệp La Kiếm Mộ: “Kiếm thúc thúc, khiêng y lên đi, rồi...kết thúc kén chồng, chắc không ai phản đối đâu.” Nói rồi quay người bước vào trong lầu.

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu, giương chiếc ô màu xanh, đứng lên nói: “Các vị, đa tạ đã đến, bất quá trường kén chồng này đến đây là kết thúc, không phải vì công chúa tuyên được ý trung nhân mà vì không thể tuyên được...nếu các vị anh hùng có ý, cứ đến Vô Lệ thành, lão phu sẽ thiết yến khoản đãi ở đó.”

Hiển nhiên, những người ở dưới lôi đài còn chưa hiểu được, nghe rõ lời Diệp La Kiếm Mộ, tuy trong lòng mỗi người không muốn trường kén chồng kết thúc như thế này nhưng họ không biết phải nói sao, hai đại cao thủ trên lôi đài

đều song song hạ xuống, còn ai dám lên thi thố, mọi người dần dần giải tán.

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu, phẩy tay phải, nói với hai tên tớ trai bước ra: “Đưa y vào trong.”

Hai tên tớ trai đến bên Liễu Dật, nhắc chàng vào trong tòa lầu.

Mưa vẫn rơi, không khí băng lãnh khiến con người cảm thấy mát mẻ, lẫn với mùi thơm của bùn đất, của thảo mộc, giữa đất trời chỉ có tiếng mưa rơi, cảm giác thư sướng vì được tẩy trần, tất cả đều tự nhiên, an tĩnh như vậy khiến người ta có cảm giác vừa cô độc vừa hưởng thụ...

Gian đại thánh đó được bố trí hết sức bình thường, trong đại thánh trống không,

hai bên có hai hàng ghế quay mặt về hướng nam, ở giữa có treo da động vật, trong đại thính chỉ có hai người, một nữ tử và một lão giả, nữ tử mặc bạch y, thanh lệ thoát tục, đôi mắt đẹp đưa qua đưa lại dường như nói lên trí tuệ của nàng, lão giả chùng trên dưới thất tuần nhưng thân hình tráng kiện, tay trái cầm trường kiếm, chắc chắn không phải là người phàm.

Bạch y nữ tử nhẹ nhàng ngồi xuống: “Kiếm thúc thúc, thúc thấy người này thế nào?”

Nguyên lai hai người chính là Diệp La Bách Hoa và Diệp La Kiếm Mộ của Diệp La thị. Diệp La Kiếm Mộ chậm chậm ngồi xuống, trầm tư giây lát rồi lên tiếng: “Một người thật kì quái, tu vi của

y rõ ràng cao hơn Lôi Quân, vì sao lại đồng thời ngã xuống với Lôi Quân.”

Diệp La Bách Hoa nói: “Nghe Lôi Quân nói, người này tựa hồ đến từ Nhân gian.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Đúng thế, dường như còn có ân oán với Đế quân của Lam thị, không biết mục đích đến đây làm gì?”

Diệp La Bách Hoa lại nghĩ đến chuyện Liễu Dật cần một giọt lệ của nàng, cảm thấy hết sức kì quái, nhưng lập tức tâm niệm chuyển đổi: “Kiếm thúc thúc, thúc có từng nghe đến loại võ công nào có thể khiến người ta mất đi bản tính?”

Diệp La Kiếm Mộ lắc đầu, tỏ ra hiếu kì: “Cụ thể thì chưa nghe qua, nhưng thật

sự có loại võ công đó, tu luyện càng cao thì ảnh hưởng đối với tâm tính càng sâu, đến lúc cuối cùng sẽ biến thành một người khác... Công chúa hỏi chuyện này là có ý gì?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Ta không rõ, chẳng qua ta cảm thấy người này hình như tu luyện một loại tâm pháp cao siêu phi thường, chân nguyên mãnh liệt vô cùng, lúc sau lại cảm thấy y mất đi thần trí, dường như không thể khống chế được bản thân, cuối cùng y đột nhiên mất đi chỗ dựa nào đó nên mới ngã xuống.”

Diệp La Kiếm Mộ đồng tình: “Tôi thấy thanh kiếm của y có quan hệ với loại võ công y luyện, nếu cứ tiếp tục tu luyện, thật khó lòng tưởng tượng được sẽ biến thành cái gì.”

Diệp La Bách Hoa tỏ vẻ đồng ý: “Kiểm thúc thúc nói rất đúng, vừa nãy tôi đã xem qua mạch tượng của y, trong thân thể y có một cỗ chân nguyên chạy lung tung, dường như...nó cũng có sinh mệnh, thật sự là một loại võ công tà quái.”

“Đúng đó, y dễ dàng phá giải được Ma vũ kỹ, loại người này không phải bạn tức là địch, công chúa định xử trí thế nào?” Diệp La Kiếm Mộ hỏi.

Diệp La Bách Hoa trầm ngâm: “Tôi muốn mang y về Vô Lệ thành, theo tình hình hiện tại của y, muốn cứu tỉnh trừ phi trấn áp được đạo chân nguyên trong thân thể, nhược bằng không, y vĩnh viễn không tỉnh lại.”

Diệp La Kiếm Mộ buột miệng:

“Công chúa nói là cần phải giúp y?”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Đúng, bất quá...có tỉnh lại được hay không còn phải trông vào bản thân y, võ công của y có thể khiến y ngạo thị thiên hạ nhưng cũng khiến y có thể vĩnh viễn li khai thế giới này, thật là một thứ đáng sợ, chẳng lẽ bản thân y không biết loại võ công này đáng sợ như vậy ư?”

Diệp La Kiếm Mộ đứng dậy, nhìn ra ngoài song cửa, nhẹ nhàng thở dài nói: “Có những chuyện biết mà vẫn phải làm, có lẽ y không có quyền lựa chọn, rõ ràng thấy trước mặt là vực sâu vạn trượng nhưng vẫn không ngừng bước tới, đó là tuyệt vọng...”

Bóng người trắng toát xuất hiện trước

mặt chàng, mỉm cười với chàng, cả thế giới không còn ai, chỉ có chàng và nàng, nhưng chàng không cảm thấy cô đơn, đã có nàng bầu bạn, nàng chính là hạnh phúc.

Song thân ảnh đó dần dần mờ hồ, càng lúc càng nhòe đi, chậm chậm trôi xa, Liễu Dật gằm lên để níu kéo nhưng vô dụng, chỉ còn lại một câu nói: “Đối mặt với những vô vọng nơi trần thế, thiếp vẫn có ba ngàn phiền não, trong cuộc chiến coi rẻ tình ái chân thật này, chàng là niềm quyến luyến của thiếp, thiếp nguyện ý, dù sinh dù diệt...”

Giọng nói xa dần, chậm chạp tan biến, chỉ còn lại niềm ân hận, cả thế giới không còn màu sắc nữa, biến thành hắc ám, Liễu Dật gào lớn: “Không.” Vừa gào

lên chàng dường như cảm thấy mình có thể cử động, từ trong giấc mộng quay về hiện thực, thỉnh linh phát hiện rằng tay mình đang nắm lấy vật gì đó, chàng không nghĩ ngợi gì, thu tay lại ngay.

Một giọng nói hết sức lọt tai vang lên: “Công tử tỉnh rồi.”

Liễu Dật không trả lời, cảm giác như mình đang ở trên một chiếc xe, có thể nghe thấy tiếng yêu thú di chuyển và tiếng gió chung quanh, chiếc xe rất vững, tịnh không lúc lắc, nhưng chàng nhanh chóng cảm thấy trong thân thể nôn nao, ham muốn chém giết ngập ngựa toàn thân, theo ý thức tay trái nắm lấy trường kiếm.

Mùi hương bách hợp thoang thoảng lan tỏa, lòng chàng nhẹ nhõm hẳn, giọng nói lọt tai lại vang lên: “Tiên sinh chẳng

lẽ không biết mình đang luyện loại võ công có thể khiến người ta điên cuồng?”

Liều Dật lắng nghe giọng nói ngọt ngào, đương nhiên chàng hiểu ý người đó ám chỉ tầng thứ mười ba ma công - sát lục chi tâm khi luyện thành sẽ có ngày gặp phải tác dụng phản ngược của tâm pháp, bị sát lục chi tâm vui lấp, trở thành một công cụ sát nhân, nhưng chàng vẫn phải luyện, chỉ không nghĩ rằng ngày đó lại đến sớm thế.

Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp là hi vọng duy nhất của chàng, vì thế chàng không thể dừng lại, tu thành tầng thứ mười ba, sát lục chi tâm của Diệt thế tầng, tốc độ hấp thu hỗn độn chi khí của Lan Nhĩ Phi Na Thanh càng lúc càng nhanh, mỗi giờ mỗi khắc đều không gián

đoạn, chân nguyên tất nhiên cũng mạnh dần, nhưng chàng cũng tiến dần về phía bờ vực nhập ma, lúc đó chàng không thể nào quay đầu, trở thành sát lục ma vương.

Liễu Dật áp chế chân lực chực bộc phát trong thân thể, lên tiếng: “Biết rồi thì sao?”

Cự li giữa chàng và Diệp La Bách Hoa không xa, nàng ngồi đối diện với chàng, trả lời: “Chỉ kì quái một chút mà thôi, tiên sinh thể này chẳng lẽ không thấy cái giá phải trả quá đắt sao? Tất nhiên tiên sinh có thể sử dụng ma công này để thực hiện nguyện vọng nhưng tiên sinh vĩnh viễn không thể hưởng thụ kết quả.”

Liễu Dật cố gắng áp chế chân nguyên

chức bộc phát, chàng biết nếu không áp chế được, chớp mắt thôi sẽ bị sát lục chi tâm thôn tính, nhưng vẫn gắng nói: “Không biết, bởi vì còn những việc quan trọng hơn sinh mệnh.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu, hỏi với vẻ khó hiểu: “Còn có thứ quan trọng hơn sinh mạng ư?”

Liễu Dật vốn định tiếp tục trả lời, nhưng thình lình cảm thấy trời xoay đất chuyển rồi không còn tri giác nữa, Diệp La Bách Hoa nhìn chàng ngã xuống, tự nói với mình: “Tôi có thể giúp huynh tỉnh lại nhưng nếu huynh còn tiếp tục tu luyện ma công này, rồi sẽ sa vào cảnh vạn kiếp bất phục ...”

Chương 197: Công Chúa Đồ Ước, Dụng Nhất Sinh ...

Liều Dật dần dần khôi phục tri giác, ý thức trở lại nhưng vẫn còn mơ hồ, chàng không còn một điểm khí lực để cử động, thế giới của chàng vẫn đen tối nên chỉ có thể cảm giác mọi việc.

Chàng biết mình vẫn ở trong cỗ xe đó, đang đi trên đường, gió lùa qua khe hở khiến chàng cảm giác được mọi vật, thậm chí chàng còn cảm giác được tiếng hô hấp của một người khác, người này đang ngồi đối diện Diệp La Bách Hoa, từng làn hương bách hợp dịu ngọt làm cho chàng vừa mơ hồ vừa sáng suốt.

Nhưng chàng lập tức bị một câu hỏi đè nặng, Thất Nguyệt ở đâu? Nơi đây không có mùi hương của nàng, không có cả cảm giác, nàng đã đi đâu? Chàng muốn lên tiếng hỏi nhưng không còn khí lực, ngay cả khí lực để nói cũng không thể, nằm thẳng đơ ở đó, nhớ lại những chuyện xảy ra trên lôi đài.

Chàng chỉ nhớ rằng mình bị Ma vũ kỹ đánh trúng đến nỗi không thể động đậy, sau đó Lôi Quân muốn giết chàng, Thất Nguyệt chắn trước mặt, tuy chàng không nhìn được nhưng lại nghe được, mỗi một câu của Thất Nguyệt đều khắc sâu trong kí ức, những lời của Lôi Quân khiến chàng không thể áp chế nỗi nỗi cuồng nộ trong lòng, rồi...

...Đã xảy ra chuyện gì? Thịnh linh

chàng cảm thấy hơi sợ, những chuyện sau đó chàng không nhớ gì, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là sát lục chi tâm, chàng biết tầng thứ 13 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp có những điểm không giống lúc trước, thời gian càng lâu, Lan Nhĩ Phi Na Thanh lại càng gia tăng chân nguyên lên gấp bội, tốc độ gia tăng như vậy nhanh hơn bất cứ loại tâm pháp cao cấp nào.

Tầng thứ 13 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp được gọi là Diệt thế, có thể thấy nếu luyện đến mức tối mãnh liệt thì sức mạnh đến mức nào, tầng thứ 13 còn có tên khác là sát lục chi tâm, lúc trước Liễu Dật không rõ nhưng hiện tại chàng đột nhiên nhớ đến một chuyện? Chẳng lẽ tầng thứ 13 tâm pháp càng lúc càng hoàn

mĩ, khi Diệt thể tăng hoàn toàn phát huy sức mạnh, có được sát lục chi tâm thì chàng sẽ không thể không chế? Một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong óc chàng.

Liễu Dật không dám nghĩ nữa, không dám nghĩ khi không thể không chế bản thân thì sẽ ra sao, căn bản không nghĩ rằng tác dụng ngược của sát lục chi tâm lại nhanh thế, muốn khôi phục kí ức của Thiên nữ, thanh toán ân oán với Bàn Cổ đều cần thời gian, nhưng xem ra chàng không còn nhiều thời gian nữa.

Dần dần, ý thức của chàng bắt đầu mơ hồ, không rõ vì mỗi một hay vẫn còn trong mộng, chàng lại mê đi.

Không biết bao lâu thời gian trôi qua, cũng không rõ là ở đâu, lúc Liễu Dật khôi phục tri giác chỉ cảm thấy

quanh mình lạnh lạnh, nhưng chàng lại vừa kinh vừa hỉ vì tay chàng đã có thể cử động, chàng đưa mắt quan sát tứ phía, vô số quang hoa màu lam nhạt trôi nổi trong thế giới tối tăm, mọi chỗ quanh mình đều là chân nguyên lập lòe, phảng phất như chàng đang ở trong không trung đầy sao, chàng hướng ý thức xuống Bi Mộng Kiếm ở eo lưng, chậm chậm đứng dậy.

Một giọng nói dễ nghe vang bên tai chàng: “Tiên sinh tỉnh rồi.”

Liễu Dật quay đầu về nơi phát ra âm thanh, một quang điểm màu đỏ hiện lên cách đó mấy trượng, chàng ngoẹo đầu hỏi: “Là Bách Hoa công chúa?”

Giọng nói đó đáp: “Trừ tôi ra còn có ai khác giúp được tiên sinh?”

“Đây là đâu?” Liễu Dật thoáng ngừng

lại rồi hỏi.

Diệp La Bách Hoa vẫn mặc quần trắng, mặt phủ bạch sa, nhẹ nhàng cất bước: “Đây là Vô Lệ thành, Băng Tâm điện, chân nguyên trong nội thể tiên sinh quá mạnh, hơn nữa dường như nó có ý thức, tôi đành mang tiên sinh về đây, dựa vào hàn khí của Băng Tâm điện tạm thời áp trụ.”

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, Liễu Dật thử đề thăng chân nguyên, đến tầng thứ 12 vẫn không có vấn đề gì nhưng đến tầng mười ba thì không thể được, chàng buông tiếng cười khỏ: “Công chúa đã phong bế chân nguyên của tôi.”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Tôi chỉ băng phong chân nguyên tối cường của tiên sinh, đạo chân nguyên đó ảnh hưởng

trực tiếp đến bản thân tiên sinh, nếu tiên sinh không muốn bị hành thi tẩu nhục thì tốt nhất đừng có trùng phá đạo chân nguyên đó, nhược bằng...tiên sinh chắc cũng nắm rõ hậu quả.”

Liều Dật gật đầu, Diệp La Bách Hoa nói không sai, nếu tiếp tục sử dụng tầng 13 tâm pháp, bản thân chàng có khả năng vĩnh viễn bị sát lục chi tâm thôn tính, bị ma công khống chế, trở thành một xác chết không có ý thức mà chỉ biết giết người.

Chàng thuận miệng đáp: “Đa tạ công chúa quan tâm, chẳng qua...tại hạ còn có chuyện phải làm, muốn rời khỏi đây.”

Diệp La Bách Hoa ngập ngừng: “Chuyện đó...tất nhiên, tiên sinh có chuyện phải làm, Bách Hoa cũng không

thể cô giữ, bất quá Bách Hoa xin đề tỉnh tiên sinh, tốt nhất nên đình chỉ tu luyện võ công, hơn nữa hiệu quả của băng phong này cũng không duy trì được lâu đâu.”

Liều Dật cảm thấy vạn phần vô lực, thế gian này ai chẳng muốn lưỡng toàn nhưng có mấy ai đạt được? Nếu đã bắt đầu rồi, sao lại kết thúc? Chàng đáp: “Đa tạ Bách Hoa công chúa đề tỉnh, bất quá...tâm pháp tại hạ sở luyện không thể dừng được.”

Diệp La Bách Hoa thắc mắc: “Vì sao lại không thể dừng được, chỉ cần tiên sinh không luyện chả lẽ nó lại tự luyện thành được ư?”

Liều Dật nhè nhẹ gật đầu: “Công chúa đoán đúng rồi, tâm pháp sở tu của

tại hạ hoàn toàn không thuộc về mình, chân nguyên đã có đều do tâm pháp tự vận hành, chính vì vậy, tốc độ tu luyện của tại hạ nhanh hơn người thường nhiều lần.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Nhưng...loại tâm pháp này giao hoán với thân thể tiên sinh, bản thân tiên sinh cũng không rõ sao? Cho là một ngày nào đó ngài trở thành vô địch thì thế nào? Lúc đó tiên sinh đâu thể gọi là người được.” Giọng nói thỏ thẻ mười phần gấp gáp, biểu hiện cảm tình không thể nói thành lời.

“Tại hạ đương nhiên là biết nhưng không phải vẫn có những chuyện chúng ta buộc phải làm sao? Tại hạ tu luyện loại tâm pháp này tịnh không muốn thành

thiên hạ vô địch cái gì gì đó mà chỉ cần một chuyện công bằng, một chuyện thuộc về tại hạ, đòi lại công bằng cho bảy ngàn năm.” Giọng nói của chàng kích động, có phần phần nộ.

Diệp La Bách Hoa dường như chưa hiểu, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Tiên sinh nói tôi không hiểu lắm, vì một thứ không tồn tại mà đem sinh mệnh đánh đổi sao? Tiên sinh thật là một người kì quái.”

Liễu Dật không trả lời Diệp La Bách Hoa, nhận thấy mình còn hai vấn đề cần hỏi: “Công chúa biết vị bằng hữu bên cạnh tại hạ chứ?”

Giọng nói của Diệp La Bách Hoa lại vang lên bên tai chàng: “Ngài nói đến... vị tử y cô nương xinh đẹp phi thường? Người lúc ở trên lôi đài đã đỡ nhát đao

của Lôi Quân?”

“Đúng vậy, công chúa có biết nàng đi đâu?” Liễu Dật xác nhận.

Diệp La Bách Hoa bất giác hiếu kì, không trả lời thẳng: “Tôi còn nghĩ vị cô nương đó là thê tử chứ không tưởng được là bằng hữu của tiên sinh, hai vị quả là những người kì lạ.”

Liễu Dật lảng đi, hỏi tiếp: “Công chúa có biết nàng đi đâu?”

“Bị Vũ Trầm Tinh cô nương mang đi.” Diệp La Bách Hoa trả lời.

Liễu Dật buột miệng: “Lam Vũ Trầm Tinh.” Tên nàng đầy đủ vốn như vậy, trong lòng Liễu Dật không hề có ấn tượng tốt đối với Lam thị, bây giờ Vũ Trầm Tinh lại bắt Thất Nguyệt, khẳng định không có điều gì tốt lành.

Thấy biểu hiện của Liễu Dật như vậy, Diệp La Bách Hoa nói tiếp: “Tiên sinh hiện giờ ngay bản thân cũng khó lo, tà công lúc nào cũng có thể phản lại, hà huống tâm pháp lại tự thôi động tu luyện, tôi thấy tiên sinh tất yếu phải cẩn thận.”

Liễu Dật tán đồng: “Đa tạ công chúa đề tỉnh, chẳng qua tôi đã nói rồi, còn có những việc chúng ta buộc phải làm, hơn nữa, nam nhân trọng phu phải làm sao không thẹn với thiên địa.”

Diệp La Bách Hoa im lặng, không nói thêm gì.

Liễu Dật liền nói tiếp: “Tại hạ còn có việc muốn nhờ công chúa giải đáp.”

Diệp La Bách Hoa lễ mạo: “Tiên sinh có chuyện gì xin cứ nói.”

Liễu Dật ngập ngừng: “Lúc trên

trường tử thí kén chồng, tại hạ đã nói rằng vì một vật mà tham gia, hiện tại thí đã không còn, nhưng vật đó trọng yếu phi thường, nên...”

Nghe Liễu Dật nói vậy, Diệp La Bách Hoa thoáng dừng rồi mới lên tiếng: “Tiên sinh muốn nói đến một giọt lệ?”

Liễu Dật gật đầu: “Đúng vậy.”

Diệp La Bách Hoa lại nói: “Tôi còn tưởng tiên sinh nói chơi, không nghĩ rằng tiên sinh lại thật sự cần, bất quá Bách Hoa cũng đã nói, nhiều năm nay Bách Hoa chưa từng rơi lệ vì ai hay vì chuyện gì, tiên sinh muốn làm khó Bách Hoa chăng?”

Nghe qua, Liễu Dật cân nhắc một chút rồi nói: “Như vậy, công chúa cứ đáp ứng là được, việc vốn do người.”

Diệp La Bách Hoa dường như cũng đang suy xét: “Nếu đã như vậy phải xem bản sự của tiên sinh, bất quá... tiên sinh dường như chưa tỉ thí với Bách Hoa, sao lại nói ra điều kiện trước?”

Tay trái Liễu Dật nắm chặt trường kiếm: “Mời.”

Diệp La Bách Hoa liền nói: “Tiên sinh nên cẩn thận ma công phản ngược, vạn kiếp bất phục, lúc đó thì mọi ý thức của tiên sinh đều mất, thứ ngài muốn dù lấy được cũng có ý nghĩa gì.” Thanh âm lộ vẻ gấp gáp.

Trong lòng Liễu Dật kinh ngạc, nàng nói không sai, chàng phải giúp Thiên nữ khôi phục kí ức, thoát li Nhân gian khổ nạn, nếu chàng lại trầm luân ma đạo trước khi hoàn thành thì... mọi thứ đều

không còn ý nghĩa. Tay trái của chàng lại từ từ lỏng ra, trong lòng rối loạn cùng cực, không biết nên tiến thoái thế nào.

Diệp La Bách Hoa nhìn Liễu Dật nói: “Tôi không nói là thi võ với tiên sinh, tiên sinh và Lôi Quân đã đấu với nhau trên lôi đài, người thiên hạ đều nhìn thấy, Bách Hoa không phải khách khí gì nhưng hiểu rõ tu vi của bản thân, so với tiên sinh còn chưa theo kịp.”

Liễu Dật nhẹ nhàng nghoẹo đầu: “À, công chúa xin cứ nói.”

Diệp La Bách Hoa tiếp tục: “À...tiên sinh và Vũ Trầm Tinh đã tỉ thí bút mực vẽ vờ, Bách Hoa từ nhỏ đã nghiên cứu tí chút về âm luật nên muốn cùng tiên sinh tỉ thí, mong tiên sinh đừng cho rằng Bách Hoa là người cơ hội, bất quá...nếu tiên

sinh thắng được Bách Hoa, tôi chắc chắn không chỉ tặng lễ mà mang cả chí bảo của Băng Tâm điện kính tặng, giúp tiên sinh tạm thời trấn áp ma công.”

Liễu Dật hỏi ngược: “Nếu tôi thua thì sao?”

Diệp La Bách Hoa ngừng lời rồi khẳng khái: “Thì tiên sinh sẽ vĩnh viễn lưu lại Vô Lệ thành, làm việc cho Diệp La thị chúng tôi.”

Liễu Dật bất giác nghiêng đầu hỏi: “Công chúa đánh cược không nhỏ, tại hạ muốn hỏi thêm một câu là mình còn lựa chọn khác không?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Đương nhiên là có, tiên sinh có thể trực tiếp đi ngay bây giờ, chẳng qua...Bách Hoa không rõ lúc nào thì ma công phản

ngược, có thể tiên sinh đã chuẩn bị về tâm lí, hoặc giả thời gian còn lại của tiên sinh vốn không nhiều nữa rồi.”

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, Liễu Dật hơi do dự, trước giờ chàng chưa từng nghĩ việc phản ngược của Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp lại xảy ra nhanh chóng, thậm chí chàng nghĩ rằng sau khi tiếp thụ trớ chú của Bửu Ngạn Hoa có khi nó không xảy ra nữa, nhưng hiện giờ tất cả đã thay đổi, trong một khắc mất đi tri giác trên lôi đài, chàng đột nhiên hiểu rằng ngày chàng trầm luân ma đạo không còn xa nữa, lúc đó chắc sẽ biến thành một ma vương sát nhân chăng?

Nhưng vạn nhất mà thua thì sao? Kết quả là phải lưu lại cả đời ở đây ư? Nếu không đáp ứng thì một phần cơ hội cũng

không có, nếu đáp ứng thì còn có nửa phần cơ hội được nàng trợ giúp cũng như có thể lấy được giọt lệ, chỉ không rõ đó có phải là nước mắt mà Bỉ Ngạn Hoa cần hay không, cân nhắc nặng nhẹ cẩn thận, chàng gật đầu kiên định: “Được, tại hạ đáp ứng công chúa.”

Nhân thần Diệp La Bách Hoa ánh lên một tia vui mừng, nếu có thể lưu người này ở lại Vô Lệ thành là trợ giúp rất lớn khi đối phó với đám quân phản loạn, vì thế trận này nàng nhất định phải thắng, đã thấy tạo nghệ của Liễu Dật trên phương diện vẽ tranh và võ công nên nàng cố ý chọn âm luật, theo nàng thì một người dù tư chất có tốt thì cũng không thể tinh thông mọi thứ, tất nhiên đã được kiến thức hai phương diện, nàng phải chọn lấy

một môn thật lạ lùng.

Diệp La Bách Hoa quay người nói với Liễu Dật: “Chắc tiên sinh không phải là người không giữ chữ tín, mời tiên sinh đến Thư mộng các.” Giọng nói thật dịu nhưng vang xa, theo đó phán đoán thì Liễu Dật đang ở trong một sơn động.

Một nha hoàn từ bên ngoài tiến vào, đến bên Liễu Dật: “Tiên sinh, mời theo ** tì.” Nói rồi, quay người bước ra bên ngoài.

Liễu Dật theo hướng âm thanh đi ra bên ngoài sơn động, một lúc sau, chàng biến mất vào vùng xa xăm.

Lúc bấy giờ, từ trong một góc động bước ra một lão nhân, không phải người nào xa lạ mà chính là người đứng đầu Lục đại nguyên lão của Diệp La thị:

Diệp La Kiếm Mộ. Nhìn theo bóng Liễu Dật dần khuất, ông ta thở dài: “Công chúa có tự tin không?”

Diệp La Bách Hoa ngáp ngừng lắc đầu: “Theo trực giác, tôi thấy một người thiên tư dù cao cũng không thể tinh thông mọi ngón, tu vi của y cao như vậy, lẽ nào còn có thời gian để ý đến những công phu thư họa, âm luật, vậy nên tôi muốn thử một phen, nếu thắng thì Vô Lệ thành chúng ta lập tức có được một cao thủ.”

Diệp La Kiếm Mộ nhắc nhở: “Công chúa, không nên chủ quan, thiết nghĩ muốn tìm một nhân vật có năng lực như thế ở Minh giới là không thể nào, bức họa của y đã là chuyện quá kinh ngạc rồi, cảm giác bị thương đến giờ còn in sâu trong bộ xương già này, không ngờ tôi

sống đã lâu như vậy mới thấy được rằng thế giới này lẻ loi đến thế.” Mấy lời mang nặng dư vị cảm thán, bi thương.

Diệp La Bách Hoa dường như đang cân nhắc, nhưng lập tức quyết định: “Vì thế tôi mới tính chuyện thi thố âm luật, chúng ta đã thấy bức họa của y, tôi nghĩ y chắc không tinh thông âm luật được như vậy, nếu y cũng tinh thông thì đó là thiên ý mất rồi.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Tất cả đều do công chúa an bài.”

Diệp La Bách Hoa ngừng lại một chút, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó: “Có tin tức gì về loạn quân không? Chúng ta khoa trương như vậy ở Diệp La thành mà chúng lại yên ắng như vậy, không giống như tác phong của Diệp La Hùng.”

Diệp La Kiếm Mộ lắc đầu: “Đó chính là điều ta lo lắng, Diệp La Hùng một mực không có động tĩnh, thậm chí chúng ta đến Diệp La thành y cũng không lộ ra tin tức gì, không biết là đang giở trò quỷ gì.”

Diệp La Bách Hoa phân phó: “Đã thế, chúng ta tạm thời không lí đến y, nhưng còn phải phiền Kiếm thúc thúc phái người quan sát động tĩnh, người này đã tâm lang sói, một lòng muốn diệt trừ Vô Lệ thành, lật đổ Diệp La thị, chúng ta không thể coi thường.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Được, công chúa.”

“Được rồi, cứ như vậy, chúng ta đến Thư mộng các gặp người.” Diệp La Bách Hoa nói rồi quay người bước ra ngoài

động.

Lại nói về Liễu Dật đi theo nha hoàn bước ra bên ngoài, không khí dần dần trở lên âm áp, vừa ra khỏi sơn động, chàng liền cảm nhận rõ ràng có ánh dương quang, có mùi hương hoa, lại có bướm bướm bay múa, chim kêu oanh hót, tiếng nước chảy rì rào, tuy không nhìn thấy nhưng chàng dựa vào cảm giác mà thấy cảnh tượng. Theo chân nha hoàn đi được chừng cạn tuần trà, dường như đến trước một ngôi đình, nha hoàn thấp giọng: “Công tử, xin hãy đợi ở đây, công chúa lập tức đến ngay.”

Liễu Dật gật đầu, thế giới của chàng toàn màu đen nhưng ở đây chàng cảm giác rất rõ nhất định là một nơi mỹ lệ, có gió nhẹ, trong gió mang theo ánh nắng ấm

áp, mùi vị hoa cỏ, chàng nghe thấy hồ điệp bay múa trong khóm hoa, nghe thấy tiếng chim líu lo, cảm giác được tiếng nước suối liu riu chạm vào đá, tất cả đều chân thực, phảng phất như hiện lên trước mắt.

Liều Dật bất giác cảm thấy mê luyến, hồi lâu, dường như đã lâu lắm rồi chàng mới thấy nhẹ nhàng như vậy, thế giới đẹp đẽ thế này chưa từng xuất hiện trong mắt chàng, không....chàng vừa nghĩ vậy thì một ý nghĩ khác lại phủ định ngay, chàng vẫn nhớ rõ từng có lúc chàng đã cùng nàng sống trong một nơi mơ lệ như vậy.

Một câu nói đã thành xa xăm, lúc này phảng phất như trở thành một câu trớ trêu: “Thư sinh, nếu có ngày Cát Lợi Nhi chết đi, xin chàng đừng bi thương...Nhìn

ánh dương quang âm áp, bầu trời mênh mông, nhìn Hoa Hải phiêu tuyết, ngửi mùi hương trong gió, thế giới vẫn còn đẹp lắm, Cát Lợi Nhi ra đi không hề mang theo cả thế giới của chàng, xin hãy chôn sâu Cát Lợi Nhi trong kí ức của chàng, có được không?”

Thế giới của chàng biến thành hắc ám, mất hết quang mang, thỉnh không không còn rộng lớn nữa, tuyết rơi trong tháng chín, vạn hoa khô héo như muốn nói lên nỗi bi thương của chàng, chàng biết làm gì? Vận mệnh luôn trêu đùa, tình ái ba kiếp hữu duyên vô phận, chàng phải phá trớ chú, giúp Thiên nữ thoát khỏi luân hồi, quay lại Thần giới, chàng phải làm nhiều chuyện, phải báo phục tất cả những kẻ thương tổn chàng.

Đúng lúc đó, một giọng nói như tiên nhạc vang lên bên tai Liễu Dật: “Xin lỗi, đã để tiên sinh đợi quá lâu.”

Ngàn vạn nhớ nhung, phiền não vô tận, dường như bị giọng nói ngọt ngào đó quét sạch toàn bộ, Liễu Dật thu hồi tâm thần, quay đầu lại, khoe môi khẽ động, dường như đang cười: “Công chúa đa lễ rồi.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 198: Nhất Khúc Thương Tình, Sinh Sinh Thác ...

Ánh nắng chiều ấm áp khiến người ta cảm thấy uể oải, Liễu Dật vừa bước ra

khỏi Bể Tâm điện tham lam hưởng thụ năng ẩm, dù đang đối thoại với Diệp La Bách Hoa chàng vẫn đứng bên ngoài năng.

Tuy không nhìn thấy nhưng chàng cảm giác được Diệp La Bách Hoa đang cười dịu dàng: “Tiên sinh khiêm hư rồi, trường tỉ thí này của chúng ta không có ai chứng kiến, thành bại chúng ta tự biết, vì vậy xin tiên sinh chuẩn bị.”

Liễu Dật gật đầu: “Công chúa quả là khí phách, xem ra chúng ta phải tỉ thí xong mới khẳng định xem có ai nhận thua, nhược bằng... bất phân thắng phụ?”

Diệp La Bách Hoa cất lời: “Tiên sinh hiểu được tự nhiên là tốt, nếu không có vấn đề gì...chúng ta bắt đầu thôi.”

Liễu Dật tán thành: “Được.” Một nha

hoàn khách khí đỡ Liễu Dật ngồi xuống.

Diệp La Bách Hoa nói: “Bách Hoa quãng gạch dẫn ngọc, xin bêu xấu trước, khúc nhạc này do chính Bách Hoa viết, Bách Hoa rất thích nhưng chưa từng đàn cho người ngoài nghe, hôm nay mời tiên sinh nghe qua khúc Lạc Tuyết.”

Liễu Dật khách khí: “Công chúa khiêm hư rồi, mời.”

Tiếng đàn nhẹ nhàng cất lên theo ngón tay đung đưa, vang vọng bên tai Liễu Dật, từ thanh âm mà phán đoán, chàng biết Diệp La Bách Hoa ngồi ở phía đối diện, cự li không xa, gió nhẹ mơn qua, chàng ngửi thấy mùi hương bách hợp quen thuộc, tự nhiên đó là mùi vị trên thân thể nàng.

Tiếng đàn mênh mênh mang mang, sà

xuống thấp, gió dịu dịu thổi tới, dần dần Liễu Dật tựa hồ bị dung nhập vào trong tiếng đàn, mỗi đạo thanh âm đều có tiết tấu, trong tiết tấu lại có tình cảm, từng chút từng chút một lọt vào tai, rồi đi sâu vào trong lòng, lưu lại dấu ấn.

Tiếng đàn khoan thai không nhanh không chậm, tự biểu đạt nhân sinh, phong cảnh, lúc Liễu Dật ổn định tâm thần thì phát hiện thế giới của chàng đã thay đổi, không còn hắc ám mà đầy trời tuyết bay, chung quanh toàn màu trắng tinh khiết, thân thể chàng dường như rung nhẹ. Chàng không hiểu rõ lắm, lúc chàng ở trên đỉnh trời, ngự kiếm cưỡi lên gió lạnh mà đi cũng không sợ lạnh lẽo, bây giờ vì sao ảo giác do tiếng đàn tạo ra lại có tác dụng như vậy?

Trong thế giới ảo giác đó, Liễu Dật chậm chậm mở mắt, nhìn hoa tuyết trắng tinh bay bay, gió lùa tới mang theo hơi lạnh, cả không gian trắng muốt bao la, chàng thỉnh linh hiểu được, đây là...thế giới này không phải ảo giác, nói cho đúng thì đây không phải là ảo giác của chàng mà là thế giới của Diệp La Bách Hoa, thế giới chân chính của nàng.

Tiết tấu tiếng đàn dường như lằng lộn, nhưng mỗi một âm vọng vào tai Liễu Dật đều cực chậm, tựa như hoa tuyết trắng trong thánh khiết, từng bông từng bông rơi xuống, rất chậm, rất chậm.

Thỉnh linh, chàng chăm chăm nhìn một bông hoa tuyết đến xuất kì, nhìn hoa tuyết nhẹ nhàng rơi mà như tự hỏi mình hạnh phúc là gì? Là vẻ thánh khiết của

hoa tuyết rơi, nhưng hoa tuyết khi rơi xuống đất có tan vỡ không? Một trận gió lạnh lùa qua, hoa tuyết tất nhiên phải phiêu phiêu dang dang, thậm chí rời khỏi mặt đất, cảm giác phiêu dang chông chênh, không biết gió sẽ ngừng thổi khi nào, sẽ lại rơi xuống nơi đâu.

Khí lạnh vây quanh đâm vào thân thể Liễu Dật đau nhói, chàng chau mày...thế giới này do hơi lạnh cấu thành, không có dương quang chỉ có băng tuyết, không có hương hoa chỉ có gió lạnh, nhưng thế giới này lại là chân thật, là thế giới của Diệp La Bách Hoa. Điều Liễu Dật nghi vấn là mọi thứ ở đó đều tương phản với một người con gái còn trẻ, dụng tâm cảm xúc, chàng đột nhiên phát hiện rằng nữ tử này đã băng phong trái tim trong một thế

giới khác, một thế giới chỉ có hàn băng và tuyết phủ.

Liều Dật đứng ngây ngẩn trong thế giới lạnh lùng mà lạ lẫm đó, vẻ rộng lớn bao la khiến chàng cô độc vô hạn, chàng biết rõ cảm giác đó không phải do chàng mà do âm luật thể hiện tâm lòng của chủ nhân, tất cả những lạnh lẽo, cô độc này đều do Diệp La Bách Hoa tự mang lại cho mình.

Không rõ lâu hay chóng, khi Liều Dật rời khỏi thế giới đó, Diệp La Bách Hoa đã ngừng đàn, chàng vẫn còn cảm giác thấy khí lạnh, nhưng không phải lạnh ở thân thể mà lạnh trong lòng.

Diệp La Bách Hoa nhẹ nhàng lên tiếng: “Tiên sinh thấy một khúc Lạc Tuyết này của Bách Hoa có cơ hội thắng

chăng?” Giọng nói ngọt ngào, dịu dàng hết mức.

Liễu Dật từ từ đứng dậy, nhẹ nhẹ gật đầu, theo tri giác bước ra nơi có ánh dương quang đoạn nói: “Vốn tại hạ cũng muốn nói rằng công chúa có cơ hội thắng, nhưng lại có quá nhiều lí do để không nói vậy, vì thế tại hạ nhất định phải thắng công chúa.”

Lời Liễu Dật tuy rất chậm rãi nhưng ngạo mạn, vô lễ, tự đại đến cực điểm, Diệp La Bách Hoa tịnh không bức bối: “Tiên sinh rất tự tin, không biết tiên sinh có bình giá gì về một khúc vừa rồi của Bách Hoa?”

Liễu Dật lắc đầu: “Tại hạ chỉ là một kẻ tầm thường, làm sao dám đàm luận về cầm nghệ của công chúa? Có một đôi

chỗ cảm nhận, không biết có nên nói ra không?”

Diệp La Bách Hoa thoáng dừng lại rồi nói: “Tiên sinh, xin cứ nói.”

Liễu Dật hơi nghĩ ngợi: “Tại hạ thấy khúc đàn của công chúa không nên gọi là Lạc Tuyết.”

Diệp La Bách Hoa dường như rất kinh ngạc, hỏi: “Ồ, theo tiên sinh thì nên gọi là gì?”

Liễu Dật dường như cân nhắc, đột nhiên buông tiếng thở dài: “Thế gian lạnh lùng như hàn băng lãnh tuyết, tâm của công chúa cũng lạnh như hàn băng, tịch mịch như tuyết, tại hạ thấy nên gọi là Phong Tâm. Bao nhiêu năm nay chắc công chúa luôn tự phong bế mình trong một thế giới chỉ có tuyết trắng, khí lạnh ở

đó thậm chí còn hơn cả tuyệt đỉnh nơi Nhân gian.”

Nghe Liễu Dật nhận xét, ánh mắt Diệp La Bách Hoa dường như lóe lên một tia quang mang, không hiểu biểu hiện điều gì, rồi thở dài: “Tiên sinh quả nhiên là kì nhân, lại có thể cảm thụ cảm âm tinh tế như vậy, chắc về phương diện tạo nghệ vô cùng cao thâm, Bách Hoa vốn nghĩ rằng lợi dụng cảm âm để thắng tiên sinh nhưng bây giờ hoàn toàn không còn hi vọng nữa rồi.”

Liễu Dật chỉ nói: “Công chúa quá khen rồi, chẳng qua cảm nghệ của công chúa quá tuyệt nên tại hạ cảm thụ được như vậy cũng không có gì là lạ, tại hạ đã mười năm nay không đánh đàn, quên hết mất rồi, nếu giờ mà so với công chúa, tại

hạ thấy...chỉ có thể cố gắng theo gót mà thôi.”

Diệp La Bách Hoa nhìn Liễu Dật trong giây lát, dường như suy xét, trước nay nàng vẫn nguy trang cực tốt nhưng trong một khúc đàn, người ấy đã hiểu rõ nàng đến chân tơ kẽ tóc, phảng phất có cảm giác trần trụi, không có gì che đậy, người đó rốt lại là hạng người nào? Mà lại có thể cảm thụ được cảm ý, cảm thụ được lòng người ẩn trong đó như vậy?

Liễu Dật dứt lời, hai người im lặng trong giây lát, nhưng Diệp La Bách Hoa lập tức phá tan không khí trầm tịch, nhẹ nhàng đứng dậy nói với chàng: “Đã như vậy, Bách Hoa muốn nghe khúc đàn của tiên sinh, mời tiên sinh dùng đàn của Bách Hoa.”

Liễu Dật gật đầu, dựa vào cảm giác chậm rãi bước về nơi phát ra âm thanh, nhẹ nhàng ngồi xuống: “Tại hạ đành mượn đàn của công chúa.”

Diệp La Bách Hoa tuy biết Liễu Dật không nhìn được nhưng vẫn gật đầu thư thái: “Tiên sinh muốn đàn khúc nào?”

Liễu Dật thoáng nghĩ rồi đáp: “Lúc trước đã nói rồi, bao nhiêu năm nay đã quên cả rồi, tại hạ giờ chỉ có thể nghĩ gì đàn này, nhưng cũng không biết phải đàn khúc nào.”

Ánh mắt rạng rỡ xinh đẹp của Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, dường như nghĩ ra điều gì đó, nhưng lập tức nói một câu khác: “Tiên sinh nói ra câu này, hi vọng chiến thắng của Bách Hoa càng lớn.”

Liễu Dật không đáp, chỉ gật đầu:

“Mời công chúa ngồi, tại hạ đàn ngay đây.”

Diệp La Bách Hoa tán thành: “Tiên sinh cứ bắt đầu, Bách Hoa đang đợi nghe.” Dường như nàng muốn quan sát rõ người mù này, để ý mỗi động tác của người đó xem người mười năm không động đến đàn sẽ tấu được gì?

Liễu Dật gật đầu: “Tại hạ đàn ngay đây.”

Lời vừa dứt thì tiếng đàn vang lên, đúng như Liễu Dật nói, nghĩ gì thì đàn nấy, huyền cầm được đôi găng tay đen lay động mà không theo khúc nào, từng đạo âm thanh thô mộc vọng vào tai Diệp La Bách Hoa, nàng nhú chặt mày, nàng không biết là nên cao hứng hay không.

Cao hứng vì tiếng đàn của người đó

căn bản không so được với nàng, dù cho một tên ngốc cũng nhận ra; vì sao không cao hứng thì nàng không tài nào nói ra được, chỉ là một chút mất mát trong lòng, nghe người đó nói lúc trước rõ ràng tạo nghệ đối với đàn rất cao, trong tâm nàng phảng phất có ấn tượng gặp được tri kỉ, cảm giác lúc này có lẽ là hi vọng nhiều thì thất vọng lớn, lại lẫn lộn một chút tịch mịch, nàng không biết hi vọng đó là gì? Tri kỉ ư?

Diệp La Bách Hoa đang nghĩ vẩn vơ, tiếng đàn thô mộc liên tấp hẫng, không còn lảng loạn mà biến thành uyển chuyển, trầm thấp, từng đạo nhạc vọng vào tai Diệp La Bách Hoa phảng phất như một niềm vui, một niềm hạnh phúc, một cảm giác không nói thành lời, chỉ thấy trong

lòng tràn ngập những điều tươi đẹp, tất cả đều đẹp đẽ.

Cảm giác đó rất thân thiết, gần gũi, giống như đến một nơi có người sinh hoạt, nhìn chim bay lượn, ngắm nước lượn lờ trong dòng suối nhỏ, hoa cỏ đua nở, dường như tất cả đều là hạnh phúc, khoái lạc, đẹp đẽ.

Thư mộng các này được Diệp La Bách Hoa bố trí nghiêm cách, mọi thứ do nàng căn cứ vào tưởng tượng mà bài trí, từ đóa hoa cho đến mỗi cụm nắng trong ngôi đình đều được tính toán, nhưng nàng chưa từng có cảm giác thế này, dường như mọi thứ tươi đẹp tề tựu quanh mình, gắn bó với nàng.

Đột nhiên tiếng đàn lại biến đổi, cảm giác hạnh phúc tan đi, không còn ánh

nặng, toàn bộ hoa điều ngư trùng bị quét sạch, phảng phất như từ trên không trung rớt xuống đất, quay lại với thực tại; nhưng điều đó không phải là chân thật, tiếng nhạc bị thương lại vọng vào tai Diệp La Bách Hoa.

Đó là nỗi bi thương tan nát trái tim, là nỗi bi thương không thể mài xóa, là nỗi bi thương kéo dài thiên niên vạn tải, nỗi đau không nói được, cả thế giới đều tối tăm, không có ai mà chỉ có bản thân người đó, một người một kiếm, thanh không đại địa liên một màu, chung quanh trải ra vô tận, tất cả dường như muốn lột tả nỗi tuyệt vọng của vận mệnh.

Tiếng đàn lại chuyển thành chậm rãi nhưng càng bi thương, mỗi nốt nhạc tựa hồ kể lại một câu chuyện, trong một nháy

mắt Diệp La Bách Hoa vừa hoang mang lại vừa rõ ràng, nàng nhớ đến bức tranh, một bức tranh đen trắng, tiếng đàn lúc này phảng phất như có ma lực làm bật lên ấn tượng rằng người trong tranh bước ra, tiến vào thế giới của Diệp La Bách Hoa.

Nàng phát hiện thân ảnh cô độc đó trong một sát na chuyển thành người mù này, bạch y nữ tử cùng chàng nắm tay cất bước, nhưng không hiểu tại sao nữ tử lại từ từ tan biến, dung diện cứ dần mờ đi, chàng dùng trảo níu giữ song vô dụng, cuối cùng thân ảnh nàng biến mất trong không khí.

Cảm giác đó là gì, Diệp La Bách Hoa toan hỏi ai đó nhưng quanh mình nào có ai, chỉ có nàng thôi, lòng nàng

trông rộng là vì sao? Vì sao lại bị thương đến thế, nổi đau trong lòng dường như chưa từng hình dung được...

Đúng lúc đó, tiếng đàn ngừng bật, xung quanh dường như yên tĩnh lại, chim ngừng hót, bướm chậm chậm đậu xuống, chỉ còn nghe được tiếng nước luôn lách trong con suối nhỏ, Liễu Dật nhẹ nhàng đứng lên, thở dài: “Xin trả lại đàn cho công chúa.”

Hai mắt Diệp La Bách Hoa loáng thoáng ánh nước, nàng bình tĩnh lại, gật đầu: “Hiển nhiên cầm nghệ của tiên sinh cao hơn Bách Hoa nhiều, có thể đem vật dẫn nhập vào trong đàn, Bách Hoa bội phục, chỉ hiềm...câu chuyện quá đổi bi thương.”

“Công chúa nhận thua?” Liễu Dật

hỏi.

“Tôi giúp tiên sinh phong trụ đạo chân nguyên đó, tạm thời giữ cho tiên sinh không trầm luân ma đạo, còn...giọt lệ đó, tôi thấy sẽ không rơi đâu.” Tuy nàng nói vậy nhưng hai mắt đã ngân ngấn.

Liễu Dật cảm nhận được khí tức của Diệp La Bách Hoa, dựa theo làn hương bách hợp tiến lên mấy bước, cự li giữa hai người chỉ độ một xích, Diệp La Bách Hoa không hiểu vì sao chàng lại tiến tới, còn có việc gì ư?

Liễu Dật nói: “Tên cô nương là Bách Hoa, danh xưng Bách Hoa công chúa, cô nương có biết loại hoa thống khổ nhất là gì không?”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Hoa

cũng thông khổ ư?”

Tay phải Liễu Dật nhè nhẹ giơ ra, quang hoa màu hồng pha trộn quang điểm màu trắng ngưng tụ trong lòng đôi găng tay đen, chớp mắt giữa hai người phát ra quang mang chói mắt, quang mang ngưng đọng lại, một đóa hoa màu hồng lập lòe trôi nổi trên tay phải Liễu Dật.

Ánh mắt xinh đẹp của Diệp La Bách Hoa chăm chú quan sát đóa hoa thần kì vừa đột nhiên xuất hiện, đây là hoa gì nàng chưa từng được thấy, nhụy hoa có chín sợi, mười bốn cánh hoa, bảy cánh bao quanh nhụy, bảy cánh uốn lượn chung quanh, phát ra hồng quang, đẹp dễ phi thường, trôi nổi quay tròn trên tay người đó nhưng nàng dường như có cảm giác thiếu mất thứ gì đó.

Đóa hoa trên tay Liễu Dật chính là Bỉ Ngạn Hoa bị trớ chú, chàng nói: “Loại hoa này rất bình thường, tên của nó là Bỉ Ngạn Hoa.”

Diệp La Bách Hoa nhìn đóa hoa màu hồng, nghe Liễu Dật nói, cảm thấy trong đó dường như có một câu chuyện, nhẹ nhàng gật đầu: “Xin tiên sinh kể rõ.”

Liễu Dật thở dài: “Trong thiên địa có một loại hoa kì quái sinh trưởng tại Thiên Nhai Hải Giác, tên gọi là Bỉ Ngạn Hoa, hoa nở vào tiết thu phân, hoa nở thì không có lá, có lá thì không có hoa, hoa lá không bao giờ tương kiến, đời đời chia cắt...loại hoa này bị trớ chú, chia cắt, đại diện cho ái tình lâm lỗi, bi thương.”

Diệp La Bách Hoa nhìn lại đóa hoa

màu hồng một lần nữa, nàng đột nhiên hiểu được nó thiếu cái gì: thiếu lá, một khi hoa lá không thể cùng trở, vì sao lại đời đời chia cắt, không bao giờ tương kiến? Không phải là quá tàn nhẫn sao? Hơn nữa nó đại diện cho ái tình bị thương? Thế là thế nào? Có loại ái tình bị trớ chú? Đã không thể cùng với người yêu thương, lại còn đời đời chia cắt?

Nhìn đóa hoa màu hồng xoay tròn trên tay Liễu Dật, đột nhiên Diệp La Bách Hoa nhớ đến tiếng đàn, chẳng phải hai người được biểu đạt trong tiếng đàn giống như dự ngôn của Bỉ Ngạn Hoa? Dường như thân ảnh đã dần biến mất kia lại xuất hiện trong óc Diệp La Bách Hoa, còn có cả con người cô độc, trường kiếm chỉ trời, có ai có thể trả cho lại công đạo

cho chàng không?

Trong chớp mắt, nỗi bi thương đó tràn ngập Diệp La Bách Hoa, mắt nàng hơi mơ hồ, lúc nàng tỉnh lại thì gió nhẹ mơn qua, nàng cảm giác da mặt lạnh lạnh, giọt nước mắt nhập vào trong đóa Bỉ Ngạn Hoa nàng mới biết là mình vừa khóc, nhỏ xuống giọt lệ bi thương.

Liễu Dật có thể cảm thấy âm thanh giọt lệ đó rơi xuống nhưng chờ một chút chàng liền thất vọng, vì lệ rơi xuống mà không có một chút bụi nào bay lên, Bỉ Ngạn Hoa vẫn trơ ra, trong lòng chàng đột nhiên cảm thấy phức tạp, chả lẽ lại sai ư? Bách hoa chi lệ này không phải Diệp La Bách Hoa? Hoặc thật sự là một loại hoa?

Liễu Dật không dám nghĩ tiếp, thế

này thì phải đi đâu mới tìm được bách hoa? Thiên hạ rộng lớn, chín loại nước mắt lại như kim chìm đáy bể, chẳng lẽ trớ chú đó thật sự không thể phá giải sao?

Lúc đó, giọng nói ngọt ngào lại cất lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng: “Tiên sinh...”

Liễu Dật liền quay người, thu hồi Bỉ Ngạn Hoa: “Thật ngại quá, đã quấy nhiễu công chúa rồi.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Tiên sinh đa lễ rồi, tiên sinh đã thắng trận này, Bách Hoa phải thực hiện lời hứa, giúp tiên sinh phong trụ đạo chân nguyên đó.”

Liễu Dật gật đầu: “Đa tạ công chúa.” Bất quá nghe Diệp La Bách Hoa nói vậy, Liễu Dật lại nhớ đến một việc, chàng

toàn tâm toàn ý đặt mình vào trận thi đấu, giờ đã kết thúc mới thỉnh thoảng cảm thấy bên mình thiếu thiếu, Thất Nguyệt chẳng? Đúng, Thất Nguyệt đã bị người Lam thị bắt đi, lòng chàng trở nên mất bình tĩnh.

Vũ Trầm Tĩnh có quan hệ gì với Lam thị, vì sao phải bắt Thất Nguyệt? Những chuyện đó trở thành nỗi lo trong lòng chàng, nghĩ đi nghĩ lại bỗng nhiên thấy sốt ruột: “Công chúa, xin thực hiện thôi, tại hạ sợ bằng hữu mình gặp nguy hiểm.”

Diệp La Bách Hoa dường như hiểu được: “Mời tiên sinh theo tôi.” Nói rồi đi trước dẫn đường.

Liễu Dật đi theo hướng âm thanh của Diệp La Bách Hoa, nàng vừa đi vừa nói: “Tuy Bách Hoa không biết thân phận của Vũ Trầm Tĩnh, bắt quá bằng vào Tứ dực

long thú hoàn toàn có thể đoán rằng nàng là người trong hoàng tộc Lam thị, thân phận lại cao, tuyệt đối không dưới quân chủ của Lục tinh cung.”

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, Liễu Dật không đáp, nhưng dường như chàng cảm thấy rắc rối...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 199: Băng Tâm Chi Thảo, Diệp La Thị ...

Diệp La Bách Hoa duyên dáng đi trước, lúc đó Liễu Dật đang rối loạn trong lòng, chàng tuy không biết thân phận của Vũ Trầm Tinh nhưng nếu nàng

đúng là người trong hoàng tộc Lam thị như Diệp La Bách Hoa nói thì...khẳng định Thất Nguyệt gặp phiền phức rồi, không tính đến chuyện Thất Nguyệt bị Vũ Trầm Tinh bắt đi thì xưa nay chàng vẫn giữ ấn tượng không hay đối với người Lam thị.

Diệp La Bách Hoa đi khá chậm, vừa đi vừa nói: “Bộ pháp của tiên sinh hơi rối loạn, sắc diện ngưng trọng, chắc tiên sinh đang nghĩ đến vị bằng hữu nọ?”

Liễu Dật đáp: “Vâng, tại hạ đang tính cách cứu nàng.”

Diệp La Bách Hoa lại nói: “Nhưng...thế lực của Lam thị cực lớn, cao thủ như mây, tu vi của tiên sinh tuy cao nhưng chỉ trông vào sức lực một mình mà định cứu bằng hữu thì khó như

lên trời, hơn nữa bây giờ lại không có tăm hơi gì của Vũ Trầm Tinh, thiên hạ rộng lớn, tiên sinh biết đi đâu mà tìm?”

Mấy lời đề tỉnh của Diệp La Bách Hoa khiến Liễu Dật càng phiền não, nàng nói không sai, thiên hạ rộng lớn, thế lực Lam thị hùng mạnh, chàng một thân một mình làm thế nào mà cứu được Thất Nguyệt, không nói đến chuyện hai mắt chàng giờ không nhìn thấy gì, phiền phức lại càng nhiều, chàng có phần hơi ử rữ nhưng không còn lựa chọn khác, chàng nhất định phải cứu Thất Nguyệt, nhược bằng không, lương tâm chàng sẽ bất an.

Hai người đều không nói gì, cứ im lặng như vậy, dường như đang suy tư, chỉ có tiếng bước chân vang lên trong tịch lặng, một lúc sau, Diệp La Bách Hoa

khai khẩu: “Vị cô nương đó tên là gì?” Thanh âm dịu dàng, dễ nghe nhưng câu hỏi thật đột ngột.

“Thất Nguyệt.” Liễu Dật đáp.

Diệp La Bách Hoa ngáp ngừng: “Thất Nguyệt, Thất Nguyệt...tên thật đẹp, xin hỏi tiên sinh một câu không được lễ mạo lắm, quan hệ giữa tiên sinh và Thất Nguyệt thật sự chỉ là bằng hữu?”

Liễu Dật hỏi ngược lại: “Công chúa thấy quan hệ của chúng tôi như thế nào?”

Diệp La Bách Hoa hơi ngừng lại, dường như cân nhắc, rồi lại tiếp tục cất bước: “Chuyện này...Bách Hoa không thể trả lời, Thất Nguyệt cô nương vì tiên sinh mà đỡ một đao của Lôi Quân, có thể thấy tình ý thâm sâu.”

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, Liễu

Dật nhẹ nhẹ lắc đầu, dường như thở dài, không đáp lời nàng mà chỉ im lặng. Hai người lại lẳng lặng cất bước, thật nhanh, họ đã đến trước động khẩu của Băng Tâm điện, khí tức hàn lãnh từ trong động tỏa ra mang lại cảm giác lạnh lẽo như đang ở trong tiết trời băng tuyết tháng 12.

Diệp La Bách Hoa dừng bước: “Trong Băng Tâm điện có một loại tinh hoa của băng sinh trưởng, là bảo vật đứng đầu của Diệp La thị chúng tôi, Băng Tâm thảo này có thể giúp cho tiên sinh băng phong đạo chân nguyên cường hoành, chỉ cần tiên sinh không đề thăng chân nguyên đến tầng tối cao, Băng Tâm thảo có thể bảo hộ được một khoảng thời gian.”

Liễu Dật gật đầu: “Đa tạ công chúa

tương trợ.”

Diệp La Bách Hoa nói: “Tiên sinh khách khí rồi, chúng ta vốn đánh cuộc từ đầu, tất nhiên tiên sinh đã thắng, Bách Hoa phải giữ lời, tiên sinh theo tôi.” Nói rồi nàng đi vào phía trong động.

Liễu Dật theo chân tiến vào trong động, vẫn là hơi lạnh quen thuộc, trong thế giới tối tăm của chàng lam nhạt quang hoa trôi nổi quanh mình, cả toàn sơn động là một tiên cảnh, đẹp đẽ vô cùng.

Hai người đi được một lúc lâu, chỉ ít so với lúc Liễu Dật đi ra thì lâu hơn nhiều, hồi âm trong sơn động dần dần biến thành vang vọng, chàng cảm thấy xung quanh rộng rãi hẳn, tiếng bước chân của Diệp La Bách Hoa dừng lại, giọng nói dịu dàng vang lên: “Tiên sinh đợi ở

đây, Bách Hoa đi một chút rồi sẽ quay lại.”

Liễu Dật dù không thấy gì nhưng theo cảm giác, chàng thấy nơi không gian đây rất lớn, phạm vi của lam nhật quang hoa mênh mang, tiếng nước nhỏ xuống tong tong thỉnh thoảng lại vang lên theo tiết tấu, cả tòa băng động an tĩnh dị thường.

Thời gian trôi đi, trong tiếng nước nhỏ giọt vang lên tiếng bước chân rất nhẹ và chậm rãi, mùi hương hoa bách hợp dung nhập vào trong hàn khí, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Tiên sinh, trong tay Bách Hoa hiện giờ đang cầm Băng Tâm thảo, loại cỏ này ngưng kết cực hàn cực âm của Băng Tâm điện, là tinh hoa của băng, tạm thời có thể giúp tiên sinh trấn áp đạo chân nguyên cường hoành, bất

quá...mong tiên sinh nhớ là không thể sử dụng quá nhiều chân nguyên, ngược lại, băng phong cũng vô hiệu.”

Liễu Dật hiểu rất rõ ý của Diệp La Bách Hoa, giờ chỉ đành dựa vào loại cở này trấn áp tầng thứ 13 tâm pháp, chỉ cần không khinh xuất sử dụng chân nguyên tầng thứ 13 thì tạm thời vô sự, chẳng qua...đối với mối lo này lòng chàng vẫn canh cánh tìm cách giải quyết nhưng cũng biết chuyện đó quá xa vời, nếu có cách hay thì chàng đã chẳng đánh cá với Diệp La Bách Hoa làm gì.

Chàng khách khí đáp lời: “Đa tạ công chúa đề tỉnh.”

Diệp La Bách Hoa không nói gì, bước lên mấy bước, khi tiếp cận với thân thể Liễu Dật, hai ngón tay bên tay phải

kep lấy Băng Tâm thảo nhanh nhẹn điểm vào trước ngực chàng, ngón tay vừa chạm vào, chàng chỉ cảm thấy nơi ngực mát lạnh, cảm giác này lan khắp toàn thân rồi ngưng kết chóng vánh, bạch quang lóa lên trước mắt chàng, song chỉ của Diệp La Bách Hoa đã rời khỏi ngực, chàng nhẹ nhàng thôi động chân nguyên, quả nhiên đến tầng thứ 13 thì không cách nào đề thăng được.

Tuy tạm thời chân nguyên tối cường của tâm pháp bị phong tỏa nhưng so với trầm luân ma đạo vẫn hơn, chàng lại nói một cách khách khí: “Đa tạ Bách Hoa công chúa tương trợ.”

Diệp La Bách Hoa gạt đi: “Tiên sinh cũng Bách Hoa đánh cuộc, người thua hoàn toàn tự nguyện, tiên sinh quá khách

khí rồi.”

Liễu Dật cười nhẹ: “Nếu đã như vậy, tại hạ xin cáo từ.”

Diệp La Bách Hoa dừng lời, sau một lúc suy xét mới lên tiếng: “Còn phải hỏi tiên sinh là thần thánh phương nào?”

Liễu Dật đáp: “Tại hạ Liễu Dật, còn đến từ phương nao thì tại hạ cũng không rõ.”

Diệp La Bách Hoa nhè nhẹ gật đầu: “Liễu công tử hai mắt không nhìn được, cứ thế này mà đi tìm bằng hữu chắc chắn là mò kim đáy bể, thiên hạ rộng lớn làm sao mà tìm được.”

Liễu Dật lắc đầu: “Đa tạ hảo ý của công chúa...chẳng qua, cho dù là đâu cùng thiên địa, mò kim đáy biển tại hạ cũng phải tìm được nàng, nhược bằng

không sẽ trở thành lỗi lầm cả đời.”

Diệp La Bách Hoa dường như suy tư chuyện gì, nhưng lập tức nói: “Vốn Bách Hoa muốn giúp Liễu công tử tìm Thất Nguyệt cô nương, chỉ là...trong tộc có loạn động, không thể phân phó nhân thủ trợ giúp.”

Liễu Dật cười nhẹ: “Công chúa giúp đỡ như thế này, Liễu Dật đã cảm kích bất tận, giúp thêm nữa tại hạ càng hồ thẹn.”

Diệp La Bách Hoa thấy vẻ mặt nghiêm túc của chàng, muốn cười lên nhưng không thành tiếng: “Liễu công tử lại nghiêm trọng rồi. Một khi công tử lo lắng cho an nguy của Thất Nguyệt cô nương, Bách Hoa xin tặng một thớt cước lục ngô hầu giúp công tử sớm tìm được Thất Nguyệt cô nương.”

Liễu Dật lại khách khí nói: “Đa tạ công chúa.”

Diệp La Bách Hoa lên tiếng: “Liễu công tử, xin theo tôi.” Nói đoạn liền bước theo một hướng khác.

Liễu Dật theo hướng bước chân Diệp La Bách Hoa bước ra ngoài, ước chừng một khắc thì ra đến bên ngoài, vừa ra khỏi động, chàng cảm thấy ánh dương quang chiếu thẳng vào người, chàng đoán rằng đó không phải là động khẩu đi vào lúc trước, xem ra Băng Tâm động thông với mọi hướng.

Trong thế giới của Liễu Dật, hai bên toàn là chân nguyên màu vàng đứng chỉnh tề thành hàng, chàng nhận ra những người đó là cao thủ được huấn luyện, Diệp La Bách Hoa lên tiếng, giọng nói dịu dàng

lại vọng vào tai chàng: “Liễu công tử, đây là trung gian trong Vô Lệ thành chúng tôi, mọi chính sự đều được tham nghị ở đây, mời công tử theo tôi.” Nói rồi nàng đi trước dẫn đường.

Đi cùng Diệp La Bách Hoa chừng cạn tuần trà, có tiếng thú kêu vang lên, Diệp La Bách Hoa lại bước tới, giọng nói dịu dàng vang lên: “Công tử, thốt yêu thú này là Huyết Đề, là yêu thú có sức chịu đựng bền bỉ và tốc độ nhanh nhất, công tử có thể cưỡi nó rời khỏi Vô Lệ thành, ra khỏi thành thì đi đâu là do công tử.”

Liễu Dật vuốt ve nhẹ nhàng, cảm giác chung hình dáng của Huyết Đề là giống như loài ngựa trên Nhân gian, điểm khác là trên đầu có sừng, thân thể cường tráng

dị thường, chỉ không rõ vì sao lại gọi là Huyết Đề, nhưng chàng không hứng thú lắm với chuyện này, còn hai chuyện cần phải giải quyết thật nhanh, vì vậy chàng uốn mình nhảy lên lưng Huyết Đề, hít một hơi không khí rồi nói với Diệp La Bách Hoa: “Công chúa, cáo từ.” Tịnh không nhiều lời, bốn từ đơn giản thể hiện sự nóng lòng của chàng.

Huyết Đề kêu lên một tràng, tốc độ tăng cao rời khỏi Vô Lệ thành, dần dần biến mất vào xa xôi.

Nhìn theo thân ảnh Liễu Dật dần dần nhòa nhạt, tay phải Diệp La Bách Hoa khẽ run lên, một họa quyền xuất hiện trong tay nàng, một bức họa rất đơn giản, nét vẽ trắng đen tịnh không màu mè, thân ảnh đen tuyền đứng trên vách đá đen, mái

tóc bạc là nổi cô độc, trường kiếm là bi thương, bóng người nhung nhớ lại mơ hồ mà rõ ràng, âm thanh đó vang dội trong tai nàng.

Thân ảnh mỹ lệ của nàng khẽ chuyển chừng một thoáng, một giọt lệ lại rơi xuống, âm thanh dịu dàng lắm lắm: “Chàng đem đến một câu chuyện, một nỗi bi thương, Vô Lệ thành đã có nước mắt rồi.”

Nói về Liễu Dật rời khỏi Vô Lệ thành, không hề giảm tốc độ liên tục lên đường, tiến thẳng về phía trước, gió thổi lại vù vù, cát bụi mù mịt cuốn lên bên mình chàng, nhưng chàng cảm nhận rõ rằng nơi này rất đổi hoang lương, thi thoảng lại vang lên tiếng thú kêu, ánh nắng âm áp ảm ước hơi độc, cả vùng đất

rộng lớn cơ hồ chỉ có mỗi thân ảnh của chàng và Huyết Đề lao đi. Cứ như vậy, chàng không biết mình đã đi được bao lâu và bao xa nhưng có thể khẳng định đã qua khỏi vùng đất hoang lương, vì chàng ngửi thấy không khí ẩm thấp, mùi vị của thảo mộc, hiển nhiên chàng vừa đến một khu rừng.

Chàng dừng lại, trong lòng loạn lên, giờ thì chàng mới thấy không nhìn được phiên phức đến mức nào, không thể phân biệt phương hướng, không biết mình đang ở đâu, phải đi đến đâu, bất quá muốn tìm chín loại nước mắt và Thất Nguyệt không có vị trí cố định nên chàng cứ buông lỏng tốc độ, tiến về phía trước.

Vào trong rừng, Liễu Dật hiển nhiên không dám đi với tốc độ quá nhanh, vì

nếu thế đám dây leo chẳng chịt tất sẽ cản bước, làm tốc độ giảm ngay, chàng không cưỡng cầu, cứ để Huyết Đề đi chậm chậm nhưng trong lòng thập phần phức tạp, lúc này chàng rất lo cho Thất Nguyệt, Lam thị thuộc về nhóm sức mạnh chân chính của Minh giới, nàng lọt vào tay họ sẽ ra sao đây...

Đang lúc Liễu Dật lặng lẽ suy tư thì tiếng điều thú kêu vang lên, tiếng chim đập cánh tán loạn trên không trung, chàng liền khôi phục lại, nhẹ nhàng nhảy khỏi lưng Huyết Đề tiến tới một góc rừng, trực giác báo cho chàng biết trước mặt có người, lại không phải thiện nam tín nữ gì, chim bay loạn xạ, yêu thú hoảng hồn bỏ chạy là minh chứng.

Liễu Dật cùng Huyết Đề ẩn mình sau

một gốc cây cổ thụ, hai đạo quang điểm màu vàng hiện lên trước mắt chàng, hai người cười trên lưng yêu thú từ một hướng khác đi tới, một giọng nói vang lên: “Lần này khẳng định là Vô Lệ thành không chống nổi, Hùng nguyên lão mang tới đầy đủ nhân thủ, nhất định sẽ khiến Diệp La Bách Hoa hạ đài.”

Một giọng khác từ phía xa vang lên: “Chúng ta cứ đợi ở đây, ngày mai nhân thủ tập hợp đủ, không biết là chuyện tốt hay xấu...” Thanh âm dần dần đi xa, sau đó Liễu Dật không nghe thấy gì nữa.

Liễu Dật nhủ thầm trong lòng: “Không ổn rồi, loạn quân mà Diệp La Bách Hoa nói lúc trước đã bắt đầu hành động, có nên báo cho nàng biết việc này không? Nếu quay lại Vô Lệ thành thì

Thật Nguyệt tính sao đây?” Cân nhắc kĩ càng, chàng nhận thấy Diệp La Bách Hoa thật sự có ân với mình, hiện giờ là lúc báo đáp. Tay phải chàng ngưng kết một khối chân nguyên, lần qua tàng cây, trong bóng tối, khối chân nguyên đó che đi dấu hiệu của chàng, lập tức nhảy lên lưng Huyết Đề.

Chàng không nghĩ ngợi nhiều, nhắc trường kiếm lên, cưỡi Huyết Đề đuổi theo hướng hai người lúc trước, rất nhanh, âm thanh cưỡi yêu thú vọng đến tai chàng, để truy tung hiệu quả hơn, chàng ẩn mình trong rừng mà đuổi theo, chừng cạn tuần trà tiếng động dừng lại, chàng búng mình lên giơ tay chộp lấy một phiến lá lớn che trước mặt, theo tính toán thì nơi ẩn mình đơn giản nhất là trên

đỉnh cây đại thụ.

Liễu Dật từ từ vén đám lá trước mặt sang một bên, trong lòng liền hoảng kinh, trước mắt chàng xuất hiện vô số quang điểm màu vàng, đương nhiên đám quang điểm đó là những người có tu vi, số lượng phải trên một nghìn, nếu đây mới là tạm thời, đằng sau còn có người chưa đến thì khi hai đội nhân thủ tập hợp, thực lực của Vô Lệ thành khó mà chống nổi.

Lúc đó một giọng nói từ bên dưới truyền lên: “Đều chuẩn bị ổn thỏa rồi chứ?”

Liễu Dật nhìn xuống phía dưới, nguyên lai dưới gốc cây có người đang nói chuyện, chàng bèn lắng nghe, một giọng nói khác vang lên: “Bẩm công tử, người của Hùng nguyên lão vào lúc mặt

trời lặn ngày mai sẽ tới, hơn nữa còn mang theo vũ khí công thành, tất cả đều chuẩn bị xong xuôi rồi.”

Tiếng bước chân vang lên mấy lần, giọng nói lúc trước cười lên ha ha: “Diệp La Bách Hoa, ai bảo người mục trung vô nhân, nghĩ xem người cũng có ngày hôm nay, hà hà hà hà...” Liền đó một trận cuồng tiếu vang vọng.

Quang điểm trên trời tập hợp tại một chỗ thành hình tròn, hiển nhiên đám người kia lấy chỗ này làm căn cứ địa đợi nhóm người phía sau tới rồi sẽ phát động tấn công Diệp La Bách Hoa và Vô Lệ thành.

Thời gian không còn nhiều, nếu ngày mai lại có thêm người đến tập hợp, chiến tranh với Vô Lệ thành sẽ nổ ra, chàng

phải lập tức thông tri cho Diệp La Bách Hoa để nàng có sự chuẩn bị phòng ngự. Nghĩ đến đây, Liễu Dật bất giác trực tiếp đề thăng tâm pháp lên thập nhị thành, chàng cần dùng tốc độ thật nhanh để không ai phát hiện được.

Một trận gió nhẹ thổi qua, bóng đèn loáng lên rồi li khai khỏi phạm vi căn cứ.

Đám quân canh phòng cảm thấy có điều khác lạ, tra xét mấy lần không thấy đành kết luận là do gió! Liễu Dật đã đề thăng chân nguyên lên tầng thứ 12, nhanh nhẹn quay lại đường cũ, sau mấy lần quay người, chàng lưu lại một phần chân nguyên, phi thân ngồi lên lưng Huyết Đề, hai chân kẹp lại, nhanh chóng quay về Vô Lệ thành.

Vừa lao đi chóng vánh vừa ngẫm tính toán trong lòng, tuy chàng chưa thấy thực lực của Vô Lệ thành nhưng nếu đối phương dám công thành hiển nhiên đã chuẩn bị đâu vào đấy, thông tri cho Diệp La Bách Hoa chắc cũng có tác dụng, song thời gian chỉ là một ngày, cho dù phòng thủ tốt đến mấy thì cũng không chắc chắn lắm, chàng cảm thấy đau đầu bởi phiền hà liên tục ập đến.

Gió vùn vụt tạt về phía sau, hoàng thổ khí tức ngập trời, tốc độ lúc này nhanh hơn nhiều tốc độ lúc ra đi, thoáng sau Liễu Dật đã nhìn thấy bốn đạo quang điểm màu vàng kề nhau, chàng biết đã đến cửa thành rồi, bốn đạo quang điểm chính là tướng sĩ thủ thành.

Tại cửa thành vang lên tiếng binh khí

va chạm, hiển nhiên là ngăn chằng lại, một tiếng quát vang lên: “Người nào?”

Liễu Dật nhẹ nhàng nhảy xuống: “Xin bẩm báo với Bách Hoa công chúa, Liễu Dật có cấp sự cần tương kiến.”

Vệ binh canh cửa chăm chú nhìn Liễu Dật rồi đáp: “Cứ đợi ở đây.” Rồi nhanh chóng chạy vào trong thành.

Thời gian chờ đợi luôn trôi qua chậm nhất, rõ ràng là một khắc lại dài như hàng năm trời, tiếng bước chân từ phía trong cửa thành vọng ra, Liễu Dật cảm nhận rõ ràng có hai người đang tới, nếu đoán không sai thì người đi sau là Diệp La Bách Hoa.

Quả nhiên đồng thời với mùi hương bách hợp thì một giọng nói dịu dàng vang lên: “Liễu công tử đã đi rồi còn quay lại,

có cấp sự gì vậy?” Không tưởng được là Diệp La Bách Hoa lại tự thân ra nghênh tiếp.

Liều Dật đáp: “Tin không hay, trong một khu rừng cách 30 dặm phía ngoài thành tập kết một lượng quân phản loạn rất lớn, họ định vào lúc mặt trời lặn ngày mai sẽ tập hợp cùng một đội nhân thủ khác tấn công Vô Lệ thành...” Lời vừa thốt ra, không chỉ bốn hộ vệ đứng quanh có động tĩnh mà ngay cả Diệp La Bách Hoa cũng không nén được, buột miệng: “Nhanh thật.”

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Từ đâu công tử có được tin tức này, có chuẩn xác không?”

Liều Dật đáp: “Tại hạ đang trên đường, chuẩn bị vượt qua rừng thì gặp

phải tao ngộ trên, định đột nhập qua nhưng không tưởng được là vô tình phát hiện cứ điểm của họ, lại nghe được bọn họ đàm thoại bèn quay về thông tri cho công chúa.”

Diệp La Bách Hoa ngừng lại một thoáng, dường như nghĩ ngợi chuyện gì rồi nói: “Không biết Bách Hoa có làm công tử mất thời gian không, nhưng mời công tử theo tôi, từ từ kể lại cho các vị thúc thúc nghe.”

Liễu Dật không hề do dự, nói luôn: “Công chúa, mời.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 200: Tam Thị Tu Luyện, Bạch Phát Thư ...

Lần này hai người không vào Băng Tâm điện mà theo đường cũ, theo ấn tượng của Liễu Dật phải xa gấp đôi đường ra khỏi thành. Lát sau hai người đến trước một khung cửa, tiếng bước chân của họ nện xuống đường vọng lại hồi âm, hiển nhiên đây là một hành lang rất dài, từ lúc chàng mất đi hai mắt thì luôn tỏ ra cẩn thận, lưu ý từng chút một những thứ quanh mình.

Hành lang dài dằng dặc, đi chừng cạn nửa tuần trà tiếng bước chân của Diệp La Bách Hoa rốt cuộc cũng dừng lại, tiếng mở thạch môn vang lên, tiếng bước chân của Bách Hoa tiếp tục di động nhưng nhanh chóng dừng lại, giọng

nói ngọt ngào của nàng cất lên: “Liễu công tử, bên cạnh có ghế mời công tử cứ ngồi, Bách Hoa đi mời nhị vị thúc thúc ra.”

Liễu Dật nhẹ nhẹ gật đầu: “Mời công chúa.” Rồi từ từ đi đến chỗ Diệp La Bách Hoa chỉ, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Diệp La Bách Hoa lại xuất hiện, tiếng cước bộ của hai người khác vang lên vội vã trong đại thính, nhẹ nhàng mà trầm ổn, chàng có thể cảm nhận được tu vi của hai người cực cao, Diệp La Bách Hoa đã gọi họ là thúc thúc, tất nhiên phải có quan hệ trực tiếp, tiếng bước chân của ba người dừng lại, cả ba nhanh chóng ngồi xuống.

Giọng nói ngọt ngào của Diệp La Bách Hoa lại vang lên: “Liễu công tử

không nhìn được, để Bách Hoa giới thiệu trước, hai vị này là nguyên lão của Diệp La thị, Diệp La Kiếm Mộ Kiếm thúc thúc và Diệp La Minh, Minh thúc thúc.” Rồi nàng lại chỉ vào Liễu Dật nói: “Liễu công tử này chính là vị anh hùng đã đấu cùng Lôi Quân, chắc không phải giới thiệu nữa, sự tình khẩn cấp chúng ta không cần phải đa lễ.”

Tuy nàng nói không cần đa lễ nhưng ba người vẫn khách khí hỏi han, Liễu Dật từ âm thanh của hai người mà đoán rằng họ đều già cả rồi, Diệp La Kiếm Mộ chính là người chủ trì tỉ thí kén chồng.

Diệp La Bách Hoa tiếp tục: “Hai vị thúc thúc, lúc trước Liễu công tử rời khỏi Vô Lệ thành 30 dặm đến một khu rừng phát hiện ra người của loạn quân,

mới đặc biệt quay lại báo cho chúng ta.”

Một giọng nói hùng hậu vang lên, hỏi Liễu Dật: “Liễu công tử, làm thế nào công tử phát hiện được hành tung của loạn quân?” Giọng nói rất quen, chàng biết người nói là Diệp La Kiếm Mộ.

Liễu Dật gật đầu rồi đem chuyện chàng rời khỏi Vô Lệ thành, làm sao mà phát hiện hành tung của mấy người lạ, bám theo và nghe được đàm thoại của họ như thế nào, đương nhiên chàng có ước lượng sơ qua nhân số của đối phương, ít nhất cũng trên ngàn người.

Chàng kể xong, trong đại sảnh một bầu tịch mịch, chỉ có tiếng hô hấp của ba người, rồi tiếng của một người khác, Diệp La Minh vang lên: “Tôi vẫn nghĩ họ sẽ đợi nhân thủ tập hợp đủ rồi tấn

công Diệp La thành, bây giờ đôi phương tán công hiển nhiên đã nắm chắc khả năng công phá Vô Lệ thành, dù chúng ta có được tin tức, phòng thủ cho thật tốt nhưng nhân thủ, thực lực của bọn ta khó mà đối kháng với Diệp La Hùng.”

Diệp La Kiếm Mộ thở dài, Diệp La Bách Hoa lên tiếng: “Minh thúc thúc nói rất có đạo lý, nhân số loạn quân càng lúc càng nhiều, chúng ta giờ có tin tức rồi cũng khó mà phòng thủ được, xem ra... thật sự phải nghe theo mệnh trời rồi.” Giọng nói tuy ngọt ngào nhưng cảm giác sao mà bạc nhược, tuyệt vọng.

Liễu Dật nghe ba người bàn tán bèn đứng dậy, lắc đầu: “Nếu tin vào trời, kết quả của các vị chỉ là diệt vong, trời không thể giúp được nên các vị không

cần tin vào thiên mệnh, mưu sự tại nhân, thành sự cũng tại nhân, trời chẳng qua chỉ là câu cửa miệng mà thôi.” Lời lẽ đơn giản nhưng dường như biểu đạt ý nghĩa gì đó, ba người bất giác nghĩ ngợi.

Đột nhiên Diệp La Bách Hoa dường như nghĩ đến một chuyện: “Liễu công tử nhất định có biện pháp, đúng không? Có thể giúp chúng tôi đánh bại loạn quân?”

Liễu Dật lắc đầu: “Không có cách nào cả, chẳng qua tôi cảm thấy hứng thú đối với chuyện của các vị, có thể kể ra chăng?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Được mà.” Âm sắc có phần thất vọng.

Diệp La Bách Hoa thoáng dừng rồi nói tiếp: “Đó là chuyện đã lâu rồi, lúc đó Minh giới phân ra thành ba thị tộc,

mạnh nhất chính là Lam thị, Diệp La thị chúng tôi lại mạnh hơn Minh Nguyệt thị nhiều nên được xếp thứ hai, quãng thời gian Diệp La thị do cha tôi thống trị đã trở nên phồn vinh, uy vọng của thị tộc chúng tôi tương đương với Lam thị, nhưng ngày vui mau tàn, phụ thân không hiểu vì sao lại rời khỏi chúng tôi, lại còn đem quyền vị giao cho tôi, chính vì quyền vị mà khiến cho tứ vị nguyên lão trong thị tộc bất mãn, vì vậy nội bộ Diệp La thị trở nên phân liệt.”

“Nhưng thần khí của Diệp La thị lại trong tay tôi, vì vậy cho dù sức mạnh phản loạn rất mạnh cũng không dám công nhiên gây hấn với, chẳng qua xảy ra chuyện ngoài ý liệu là thần khí lại bị mất, tôi cũng không nhớ là mất ở đâu, sức

mạnh phản loạn trong tay Diệp La Hùng liên tục hỏi, bức bách tôi phải giao ra kiếm trượng.” Nói rồi Diệp La Bách Hoa thở dài, lúc đó nàng chỉ là một người không có cách nào chống chọi lại gian nguy.

Liễu Dật hỏi: “Thần khí đó là gì?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Là bảo vật có sức chiến đấu mạnh nhất trong tộc chúng tôi, chẳng qua thần khí đó được dùng để thủ hộ thị tộc nên nếu không phải là việc uy hiếp đến lợi ích của thị tộc thì chúng tôi không được sử dụng, hơn nữa thiên hướng tu vi của ba thị tộc lại không giống nhau, việc tu luyện cần phải có thần khí mới hoàn thành được.”

Liễu Dật dường như hơi mù mờ nên hỏi tiếp: “Người cùng một thế giới mà

phương thức tu luyện lại không giống nhau sao?”

Diệp La Bách Hoa thấp giọng: “Vâng, Lam thị có khuynh hướng tu luyện vũ khí, đương nhiên họ còn tu luyện cả yêu thú nữa, nhưng khi tu vi vũ khí đến một trình độ nhất định, thiên hướng sẽ chuyển sang tu luyện Ma vũ kĩ, nghiên cứu sức mạnh tự nhiên để cùng tập hợp với sức mạnh tự thân, giống như kiểu Ma vũ kĩ của Lô Quân.”

“Còn các vị?” Liễu Dật hỏi.

“Chúng tôi và Lam thị không khác biệt lắm, chẳng qua chúng tôi chú trọng tu luyện đạo thuật, tự cường hóa bản thân, tuy không so được với tâm pháp cao minh của tiên sinh nhưng so với các thị tộc khác thì tu luyện nhanh hơn

nhiều.” Diệp La Bách Hoa đáp.

Liễu Dật lại hỏi: “Nói như vậy thì tu luyện của Minh Nguyệt thị là kém nhất, nếu không sao họ lại lạng lẽ vô danh như vậy?”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Hoàn toàn ngược với lời công tử, tu luyện của Minh Nguyệt thị thuộc loại thần kì nhất, song vì họ quá kín tiếng, thực lực của họ chưa có ai biết được, cả thị tộc rất ít khi tham gia phân tranh nên mới bị xếp cuối trong ba thị tộc, nhưng...tu luyện của họ khác hẳn với hai thị tộc chúng tôi, tôi chỉ biết đại khái tầng tu luyện tối cao của họ là Ảo Thuật, một loại kĩ năng lợi hại phi thường.”

Liễu Dật gật gù, nghe Diệp La Bách Hoa nói vậy, chàng cũng đại khái hiểu

được về Minh giới, xem ra tu vi của Minh giới hơn hẳn Nhân gian, nhưng một câu hỏi lại xuất hiện trong đầu chàng: “Như thế có nghĩa là việc tu luyện của các thị tộc đều cố định?”

“Cũng không có quy định đặc biệt nào nhưng muốn học của thị tộc khác trừ phi ăn cắp chứ làm gì có ai chịu dạy.” Diệp La Bách Hoa giải thích.

Liễu Dật không nói gì nữa, chậm chậm ngồi xuống vị trí của mình.

Diệp La Bách Hoa tựa hồ suy tư: “Công tử có cao kiến gì về việc này, nếu có thể giúp Bách Hoa đẩy lui địch, chỉ cần Bách Hoa có thể làm được thì sẽ đáp ứng mọi yêu cầu.”

Nàng vừa nói xong, hai vị lão nhân toan nói gì đó nhưng thanh âm không

thoát khỏi cớ hòng, họ đương nhiên hiểu được ý tứ của nàng, chỉ mỗi việc này cho thấy Diệp La Bách Hoa vì Vô Lệ thành phải trả giá không nhỏ, tuổi nàng lẽ ra phải vô tư lự song bây giờ niềm vui đã không còn bên nàng, sứ mệnh của gia tộc khiến nàng hoàn toàn biến thành một người khác.

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, Liễu Dật chỉ lắc đầu: “Công chúa quá yêu mến rồi, công chúa đã giúp Liễu Dật rất nhiều việc, còn về mọi yêu cầu xin được miễn cho, nếu cần gì thì Liễu Dật sẽ tận lực, việc thoái địch còn phải dựa vào các vị.”

Ánh mắt Diệp La Bách Hoa lóe lên quang thái khác lạ, trong ấn tượng của nàng chưa từng thấy một người kì quái

như vậy, kim tiền, mĩ nhân, quyền lợi đều không dụ hoặc được, bèn lên tiếng: “Như vậy là công tử đáp ứng giúp cho Vô Lệ thành.”

Liễu Dật gật đầu: “Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo, có thể công chúa chỉ coi việc giúp Liễu Dật phong bế tâm pháp là thực hiện lời cá cược nhưng trong lòng Liễu Dật đó là ân huệ, tôi không giúp Vô Lệ thành, ngôi thành với tôi làm gì có quan hệ, tôi giúp ân nhân của mình mà thôi, chuyện thoái địch chúng ta cùng tận lực.” Lời lẽ hơi thiên khích nhưng đã nói ra nguyên nhân một cách đơn giản.

Từng lời khiến Diệp La Bách Hoa kinh ngạc, ngay cả hai vị nguyên lão bên cạnh cũng lộ ra vẻ kì quái, người như thế

này quả thực ít thấy.

Liễu Dật lại nói: “Bất quá...tại hạ có một điều kiện nhỏ.”

Đôi mắt sáng long lanh của Diệp La Bách Hoa ánh lên vẻ thất vọng: “Công tử xin cứ nói, bất cứ việc gì Bách Hoa có thể làm.”

Liễu Dật đáp: “Chắc công chúa cùng hai vị tiên bối đều biết mắt tại hạ không nhìn được, nên làm việc gì cũng rất bất tiện, điều kiện này rất đơn giản, chỉ cần một câu của công chúa là được?”

Diệp La Bách Hoa bằng tuyết thông minh, Liễu Dật vừa nói nàng dường như đã hiểu ý: “Công tử cần người chiếu cố? Nếu công tử có cách giải trừ nguy nan cho Vô Lệ thành, thì...Bách Hoa xin đáp ứng.” Giọng nói ngọt ngào, ngữ khí bình

tĩnh, dường như nàng đã sớm chuẩn bị sẵn để đáp ứng yêu cầu.

Nghe Diệp La Bách Hoa nói vậy, Liễu Dật cảm thấy hơi buồn cười, cũng có lúc người thông minh hiểu nhầm vì chính sự thông minh của mình, chàng lắc đầu: “Công chúa hiểu nhầm rồi, Liễu mặc tuy là người mù nhưng không cần người chiếu cố, điều kiện mà tại hạ muốn nói là nếu giúp công chúa thoát địch thì công chúa có thể phái xuất nhân thủ giúp tại hạ thám thính tin tức của Vũ Trầm Tĩnh chăng?” Liễu Dật tự nhiên cảm thấy không nhìn được cũng là chuyện phiền hà, có người giúp sẽ đơn giản hơn, hà huống Thất Nguyệt lại không có tin tức gì, tình huống càng đề lâu càng nguy hiểm nên chàng phải nhanh chóng tìm

được nằng.

Liễu Dật nói rõ ra, hai lão đầu cảm thấy nghi vấn trước tiên, liền đó giọng nói của Diệp La Bách Hoa cất lên: “Công tử khách khí rồi, chuyện lẻ tẻ này dù không đẩy lùi địch được thì Bách Hoa cũng có thể giúp.”

Liễu Dật buông tiếng cười khỏ: “Đối với công chúa chỉ là chuyện nhỏ nhưng với Liễu mỗ lại khó như lên trời, một khi công chúa đáp ứng, Liễu mỗ sẽ tận lực giúp công chúa thoát địch để báo đáp.”

Lời lẽ đơn giản, điều kiện đơn giản, bất giác khiến cho ba người chú thị nhìn con người kì quái đứng trước mặt, y rốt cuộc là người thế nào? Bỏ qua mỹ sắc của Bách Hoa công chúa người mà trong thiên hạ trầm trồ, chả lẽ vì y là người mù

chăng? Người muốn có được vô thượng quyền vị nhiều vô số, người muốn có vàng bạc ngập đất lại càng nhiều không ngờ, nhưng những điều kiện mà họ tưởng tượng, con người này đều không đề cập đến...

Thấy không khí tịch mịch, Liễu Dật lại nói: “Tam vị có nghĩ đến việc thỉnh cứu binh?”

Diệp La Kiếm Mộ thở dài: “Liễu công tử coi mọi chuyện quá đơn giản, người Lam thị dù đã phân liệt mạnh mẽ nhưng vẫn coi chúng tôi là cừu nhân, lần này không liên hiệp với Diệp La Hùng cùng xâm phạm đã chuyện bất ngờ rồi.”

Liễu Dật thoáng nghĩ rồi đáp: “Kiếm tiền bối, tại hạ muốn nói đến thị tộc khác cơ - Minh Nguyệt thị.”

Diệp La Kiếm Mộ lập tức phản bác: “Liễu công tử không biết về Minh Nguyệt thị đây thôi, theo ấn tượng của lão phu, cho dù Lam thị có khả năng liên minh với Diệp La thị thì cũng không có khả năng Minh Nguyệt thị liên minh với Diệp La thị.”

Liễu Dật hỏi: “Vì có gì? Chẳng lẽ cừu hận giữa Minh Nguyệt thị và Diệp La thị còn lớn hơn?”

Diệp La Minh trả lời: “Liễu công tử nhầm rồi, Minh Nguyệt thị cùng Lam thị, Diệp La thị chưa từng có ân oán, trăm ngàn năm nay họ ít khi hiện thân trên giang hồ, lại càng không tham gia những phân tranh của giang hồ, muốn cùng họ liên minh là không thể, hơn nữa căn bản chúng tôi cũng không nắm được tin tức gì

về họ.”

Liễu Dật gật gù, dường như suy tính gì đó: “Chuyện này không được rồi, vậy là chúng ta phải bỏ qua việc mời viện binh.”

Trong đại thính lại một bầu tịch mịch, cả bốn người đều chìm vào suy tưởng, đối mặt với chuyện quân binh công thành, họ chỉ còn cách nhanh chóng giải quyết, nhược bằng cứ đợi thì họ chỉ có một con đường diệt vong.

Thình lình Liễu Dật lên tiếng: “Công chúa, trong Vô Lệ thành có bao nhiêu người tu vi được coi là cao?”

Diệp La Bách Hoa hết sức kinh ngạc với câu hỏi đột ngột, nhưng lập tức trả lời: “Người có tu vi cao đại khái độ 2 ngàn.”

Liễu Dật dường như khá mãn ý với con số đó: “Cũng đủ.”

Diệp La Bách Hoa vội hỏi: “Đủ cái gì?”

Liễu Dật trả lời: “Công chúa có nghe qua một câu: Chó lúc khẩn cấp còn có thể nhảy qua tường.”

Diệp La Bách Hoa ngây ra vì câu hỏi quá vu vơ nhưng cũng chùng giọng đáp: “Có nghe qua.”

Liễu Dật tiếp tục: “Tất nhiên chúng ta bị vây khốn, trong chúng ta lúc chờ đợi thế này thì bọn chúng sẽ tập hợp nhân thủ, không như chúng ta công kì bất bị, nếu đợi đến lúc chúng tập hợp đầy đủ dù chúng ta có phòng ngự tốt mấy cũng không chống nổi, nếu chúng ta cũng tập hợp nhân thủ, điều tra đối phương rõ

ràng, xuất kì bất ý, dùng ít sức nhất mà tiêu diệt nhóm quân sĩ đi đầu của chúng, may ra còn có khả năng quyết một trận với đám quân còn lại của chúng.”

Diệp La Minh xen lời: “Ý Liễu công tử là tiên hạ thủ vi cường? Nhân lúc đối phương chưa tập hợp đủ nhân thủ, chúng ta tiêu diệt chúng rồi tính chuyện đấu với đám đến sau?”

Liễu Dật gật đầu: “Đúng như Minh tiên bối nói.”

Diệp La Kiếm Mộ nói: “Biện pháp này có thể thử qua, bất quá...chúng ta làm cách nào giảm tổn thất xuống mức thấp nhất mà tiêu diệt được đội quân đến trước của chúng? Nên nhớ là nhân thủ của Diệp La Hùng hoàn chỉnh phi thường, vạn nhất chúng ta tổn thất nghiêm

trọng thật khó có đường lui.”

Liễu Dật đứng dậy, nhẹ nhàng bước vài bước, khẩu khí nghiêm nghị, mạnh mẽ: “Thứ nhất, đã chọn cách chiến đấu thì không được nghĩ đến đường lùi, mỗi người cần phải nhớ rằng con đường phía sau không thẳng tắt vong; thứ hai, bất kể chúng ta tổn thất nghiêm trọng thế nào đều không thể lùi bước nên chúng ta chỉ có thể giảm thương vong đến mức tối thiểu; thứ ba, chúng ta trong tối, chúng ngoài sáng, nếu tập kích đột ngột tắt sẽ thành công.”

Diệp La Bách Hoa cũng đứng dậy, những lời Liễu Dật nói khiến một nữ tử như nàng cũng cảm thấy xúc động, cảm giác khích lệ khiến huyết dịch như muốn dâng trào: “Liễu công tử tính toán tập

kích như thế nào?”

Liễu Dật ngừng lời ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Đương nhiên, tại hạ nói rằng giảm thương vong đến mức tối thiểu không phải không có lí do, tại hạ thấy chỗ chúng nghỉ lại tạo thành vòng tròn, thân ảnh lại cao thấp bất đồng nên đoán rằng địa hình ở đó hình lòng chảo, nếu thế chúng ta hoàn toàn có thể vạch ra kế hoạch chu mật, dùng ngoại lực tiêu diệt chúng.”

Diệp La Bách Hoa hỏi với vẻ kinh ngạc: “Tiên sinh nhìn thấy hết.”

Liễu Dật chỉ vào tấm trù đoạn màu đen trước mắt nói: “Nhìn thấy chỉ là quang điểm màu đỏ và vàng, không có bảo vật này tại hạ không nhìn được gì hết.”

Ba người nghe vậy tuy không hiểu lắm song bất giác bội phục Liễu Dật tâm tư tinh tế, cẩn mật, lại có thể quan sát kỹ lưỡng đến vậy, tiếp đó chàng nói: “Chuyện này không hoàn toàn xác định, tôi thấy công chúa nên phái cao thủ để khẳng định vị trí của chúng có ở trong lòng chảo hay không, có vậy chúng ta mới nắm chắc.”

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Hiện giờ ư?”

Liễu Dật gật đầu: “Đúng, càng nhanh càng tốt, chỉ có xác định xong chúng ta mới có kế hoạch tương ứng, hơn nữa... tôi thấy tốt nhất là một trong hai vị nguyên lão đi, nhược bằng không, dẫn đến đả thảo kinh xà thì chúng ta vạn kiếp bất phục.”

Diệp La Kiếm Mộ động thân: “Liễu công tử đợi một chút, lão phu đi xem.”

Diệp La Bách Hoa dặn: “Kiếm thúc thúc cẩn thận.”

Diệp La Kiếm Mộ gạt đầu rồi ra khỏi gian đại thánh, Liễu Dật lại hỏi: “Công chúa, cung tên có bao nhiêu?”

“Năm ngàn.” Diệp La Bách Hoa trả lời.

Liễu Dật lắc đầu: “Quá ít, bất kể đột kích theo kiểu nào nhất định đều cần cung tên, loạn chiến không phải giống như đơn chiến, nhất là trong tình huống nhân số đối phương đông đảo, chúng ta hoàn toàn bằng vào ưu thế đứng xa mà chiếm thượng phong.”

Diệp La Bách Hoa lúc này cảm nhận về Liễu Dật đã khác, mỗi câu của chàng

cơ hồ đều đúng, không thể không không tin, bèn hỏi: “Ý công tử là sao?”

Liễu Dật đáp: “Xin công chúa lập tức thông tri cho mọi người ở đây, cho đến chiều mai phải tranh thủ chế tạo một vạn mũi tên, càng nhiều càng tốt.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, gọi một người hộ vệ vào căn dặn yêu cầu, rất nhanh chóng, người hộ vệ đã đi ra, Liễu Dật lại hỏi: “Xin hỏi công chúa một chuyện khác, tất nhiên ở Minh giới yêu thú, linh thú, thần thú có nhiều chủng loại, công chúa có biết loại thú nào có thể bay trên trời, thể hình to lớn chẳng?”

Tuy không hiểu ý Liễu Dật nhưng cảm giác ỷ lại khiến nàng đáp luôn: “Có, 16 con Hạt Điều.”

“Chúng ta không chỉ cần có kế hoạch

tập kích, còn phải tạo ra hoảng loạn mới khiến đối phương không có cách hoàn thủ, đến lúc đó chúng ta làm gì cũng được.” Liễu Dật giải thích.

Diệp La Minh nghe vậy, vui mừng thốt: “Liễu công tử tính toán thật sự chu toàn, ý công tử là từ trên không trung mà tạo ra hỗn loạn.”

Liễu Dật đồng tình: “Không biết Hạt Điều mang theo được bao nhiêu đá học, chúng ta chia thành hai mũi tiến công, chỉ cần cung tiễn thủ bắn trúng mục tiêu, hỏa diễm cũng bốc lên, đá học từ trên trời rơi xuống, đối phương nhất định hỗn loạn...”

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 201: Tri Âm Chi Nhân, Tỉnh Dạ Tư ...

Gió vô tình, hoa tự rụng, nước mắt nữ nhân rơi xuống nơi đâu, tình yêu sâu nặng mất đi thì còn lại gì ngoài hăng đêm bi thương. Kí ức theo gió bay xa, chuyện cũ chia lìa tan tác, hạnh phúc đã mất rồi, đường hướng của vận mệnh cải biến vô chừng từ đây...

Diệp La Bách Hoa hình như đã hiểu được ý tứ của Liễu Dật, bèn giảng giải cho chàng về Hạt Điều: “Hạt Điều thể hình to lớn, bình thường vẫn là công cụ vận chuyển của chúng tôi, công tử yêu cầu mang theo đá học, tôi thấy chắc là không ít đâu.”

“Được, vậy càng hay, tốt nhất là loại đá lớn cỡ bàn chân, bàn tay, giống như điểm hỏa trên mũi tên thì lực sát thương càng lớn.” Liễu Dật đề nghị.

Diệp La Minh tán đồng: “Công tử suy nghĩ thật chu toàn, chúng tôi sẽ làm theo.”

“Hiện giờ chỉ còn đợi tin tức của Kiếm tiên bối, nếu nơi chúng tụ tập đúng là địa hình lòng chảo như tại hạ nghĩ, chúng ta có thể chia thành ba kiểu tấn công, như thế có thể bảo chứng rằng thương vong của chúng ta được giảm thiểu.” Liễu Dật khẳng định.

Diệp La Bách Hoa và Diệp La Minh tuy rất muốn biết kiểu tấn công thứ ba là gì nhưng đó mới là kế hoạch nên không tiện hỏi nhiều, hiện giờ mọi thứ đã chuẩn

bị ổn thỏa, chỉ còn đợi tin tức của Diệp La Kiếm Mộ, xác định được đối phương sẽ có chỗ phát huy thực lực bản thân.

Thời gian trôi đi, ba người cứ trầm lặng ở trong đại thánh, một lúc sau có tiếng bước chân gấp gấp vang lên, Diệp La Bách Hoa là người đầu tiên có phản ứng: “Kiếm thúc thúc, thúc đã về rồi.”

Quả nhiên người vừa về là Diệp La Kiếm Mộ, ông ta ngồi xuống, ổn định lại hô hấp: “Tôi quan sát từ xa thấy đúng như Liễu công tử đã nói, người phe đối phương hiện giờ nhiều hơn hẳn chúng ta, nếu Diệp La Hùng đến, tôi thấy... Vô Lệ thành thật sự sẽ gặp nguy hiểm.”

Liễu Dật gật đầu: “Đã không còn chỗ lui bước thì chúng ta phải đối mặt, cứ đợi chết sao bằng phản kháng, Kiếm tiên

bồi, không biết có thấy rõ ràng nơi chúng tụ tập địa hình lòng chảo hay không?”

Diệp La Kiếm Mộ đáp: “Liễu công tử quan sát không sai, chúng tập hợp ở một nơi địa hình lòng chảo.”

“Thế lại càng hay, một khi là địa hình lòng chảo chúng ta có thể sử dụng gỗ lăn xuống, gia thêm nhiên liệu đốt cháy là trở thành một loại vũ khí công kích từ xa, chỉ cần chúng ta đẩy nhanh được tốc độ, thương vong nhất định giảm xuống tối thiểu.” Liễu Dật xếp đặt.

Diệp La Minh cất lời: “Hảo chủ ý, Liễu công tử thật là kì nhân, suy tính chu mật, bị tập kích bằng đá, lăn gỗ cùng cung tên, người giữ được chiến lực của đôi phương chắc không nhiều, nội bộ đại loạn, chúng ta nhân cơ hội xông vào tấn

công tất thu được thắng lợi toàn diện.”

Liễu Dật nói: “Minh tiền bối quá khen, bất quá...phối hợp lần này phải khẩn mật, hơn nữa phải nhanh, mọi chuyện đều phải thật nhanh, không có điểm nào sơ sót, có vậy chúng ta mới nắm chắc, nếu...các vị không ngại, Liễu mỗ sẽ nói qua phân phối trường chiến đấu này như thế nào, đó chỉ là ý kiến riêng, nếu các vị thấy không được, tự nhiên sẽ nghĩ cách khác.”

Diệp La Bách Hoa giục: “Xin công tử cứ nói.”

Liễu Dật tiếp tục: “Lúc này tại hạ đã nói, phối hợp nhất định phải cẩn mật, nhanh chóng, vì vậy người phụ trách ba mũi tiến công nên do các vị tự thân, ngoài ra tại hạ thấy....nếu các vị xông

lên hàng đầu, các chiến sĩ thủ hạ nhất định sẽ phản khởi giết địch, đó cũng là một cách gia tăng sĩ khí.”

“Thứ nhất là Hạt Điều trên không trung, thứ hai là lãn gỗ, thứ ba là những cung tiễn thủ còn lại, ba vị định phân phối thế nào.” Chàng chỉ mắt có mấy câu mà nói rõ ràng tình huống chiến đấu theo lẽ thường.

Diệp La Minh lên tiếng: “Hạt Điều trên không trung giao cho tôi, tôi sẽ phụ trách.”

Tôi phụ trách điều động nhân thủ lãn gỗ” Diệp La Kiếm Mộ hưởng ứng.

“Cung tiễn thủ do tôi phụ trách” Diệp La Bách Hoa nói.

Liễu Dật gật đầu: “Hạt Điều do Minh tiên bối phụ trách cần 16 người để không

ché, tuy số lượng người không nhiều nhưng nhất định phải nắm bắt thời gian hợp lí, Kiếm tiền bồi tối thiểu cần điều động 500 người, cần chuẩn bị gỗ để lẩn, mang đến nơi địch nhân tụ tập rồi phân tán ra, cung tiền thủ do công chúa phụ trách gồm 1500 người còn lại cũng hành động giống như nhóm của Kiếm tiền bồi.”

“Tất cả lấy mũi tấn công cung tiền của công chúa làm hiệu lệnh, lúc cung tiền thủ bắt đầu xạ kích thì gỗ phải được lẩn xuống ngay, rồi đốt lửa, Minh tiền bồi nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất quăng đá xuống, ngược lại lúc địch nhân phân tán mới quăng thì uy lực không cao. Nhóm 500 người của Kiếm tiền bồi sau khi lẩn gỗ thì bảo hộ tư thái chiến

đầu cho các cung tiền thủ, tin rằng lúc đó đám địch nhân rối loạn sẽ tóa ra như ong vỡ tổ, chắc chắn cần đến nhóm của Kiếm tiền bồi giữ gìn quy phạm. Mô thức tấn công đại khái là như thế, không rõ ba vị có ý kiến gì không?”

Diệp La Kiếm Mộ đứng dậy, hứng phần nói: “Cách tập kích của công tử chu mật như vậy, tôi thấy không có ý kiến gì, không ngờ rằng chúng tôi vốn bị động, được công tử sắp đặt lại biến thành chủ động, thật sự là kì nhân.”

Liễu Dật chối: “Kiếm tiền bồi quá lời rồi, Liễu mỗ mà không nói ra các vị nhất định cũng nghĩ được cách hay, chúng ta có biến thành thế chủ động hay không còn phải dựa vào mọi người, càng nhanh càng tốt, trước lúc trời sáng phải

chuẩn bị xong xuôi, yêu cầu mọi người nghỉ ngơi chu đáo, khi bọn chúng mỗi một nhất cũng là lúc chúng ta đắc thủ dễ nhất.”

Diệp La Kiếm Mộ cùng Diệp La Minh gật đầu, đứng dậy: “Công chúa và Liễu tiên sinh nghỉ ngơi trước, chúng tôi đi đốc thúc chuẩn bị.”

Liễu Dật chào: “Hai vị nguyên lão vất vả rồi.”

Diệp La Kiếm Mộ và Diệp La Minh bước ra khỏi đại thánh, cước bộ cực nhanh, hiển nhiên nhị lão muốn tranh thủ từng chút thời gian.

Đại thánh lại yên ắng, trong không khí chỉ có mùi hương hoa bách hợp phảng phất, liền đó giọng nói ngọt ngào cất lên: “Không biết công tử có cùng chiến đấu

với chúng tôi?” Lời lẽ hết sức nhẹ nhàng.

Liễu Dật đáp: “Đương nhiên, một khi tại hạ là người đề ra chủ ý quỷ quái này nhất định phải đi, bằng không chẳng hóa ra lâm trận lại trốn chạy sao?”

Diệp La Bách Hoa bật cười: “Chủ ý quỷ quái! Bách Hoa thấy chủ ý của công tử rất hay, ba người chúng tôi không ai nghĩ ra.”

Liễu Dật buông một tràng cười khò: “Đó đều là lấy từ trong sách vở ra, hôm nay không biết có dùng được không?”

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Tiên sinh là người đọc sách?”

Nghe nàng hỏi, Liễu Dật chỉ nhè nhè lắc đầu: “Có thể coi là vậy, chỉ ít mười năm trước cũng được coi là một người đọc sách...chỉ là nhân sinh biến hóa vô

cùng, ai tưởng được sau mười năm một thư sinh lại coi kiếm là bạn?”

Diệp La Bách Hoa im lặng một chốc rồi lên tiếng: “Đúng vậy, cả đời chúng ta đầy những chuyện không như ý mình nhưng chúng ta phải đối mặt vì chúng ta không thể lựa chọn.”

Liễu Dật gật đầu, được nghe Diệp La Bách Hoa nói thật là một loại cảm giác kì diệu, chàng không thể nói rõ ràng là cảm giác gì, vừa vô cùng thân cận, phảng phất như thấy được một tri kỉ, một người rất hiểu về chàng.

Diệp La Bách Hoa đột ngột hỏi: “Bức tranh đó...là thê tử của tiên sinh?”

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Liễu Dật kinh ngạc, một lúc sau mới lên tiếng: “Đúng vậy.”

Diệp La Bách Hoa cũng thoáng ngập ngừng: “Tình yêu của tiên sinh thật thống khổ.” Giọng nói nhẹ nhàng, một câu ngắn ngủi đã nói được nỗi lòng của Liễu Dật.

Chàng lắc đầu: “Thống khổ cũng là hạnh phúc.”

Diệp La Bách Hoa lại hỏi: “Còn Thất Nguyệt cô nương? Công tử định cứ trốn tránh cảm tình của nàng sao?”

Thấy Diệp La Bách Hoa nói vậy, Liễu Dật càng kinh ngạc, thời gian chàng gặp nàng chưa được bao lâu hơn nữa cũng không đề cập đến chuyện gì, vậy mà nàng dường như biết rất nhiều, một câu vừa rồi thật khiến chàng không cách nào trả lời được.

Nhìn vẻ mặt thần ra của chàng, Diệp La Bách Hoa tiếp tục: “Công tử không

cần phải lấy làm lạ, Bách Hoa chỉ bằng vào việc trên lời đài mà đoán định, tôi thấy...trong lòng công tử có một người nhưng bên mình lại là một người khác, đó chính là một nỗi thống khổ.”

Liều Dật hơi khựng lại, lắc đầu: “Công chúa đoán không sai.”

Diệp La Bách Hoa lại hỏi: “Xin đừng trách Bách Hoa lảm lời, thê tử của công tử giờ ở đâu?”

Liều Dật không trả lời nàng mà hỏi: “Trước đây rất lâu ở Minh giới, Lam thị gia tộc có một cuốn sách gọi là Bị trớ chú đích ái, không biết công chúa đã từng nghe qua?”

Diệp La Bách Hoa nghĩ một chốc đoạn nói: “Lúc còn rất nhỏ có xem qua, trong thị tộc có chép lại nhiều lần thành

ra loạn xạ, thật là một câu chuyện ái tình quá đổi bi thương, chỉ là Bách Hoa không tin rằng thật sự có câu chuyện như vậy.”

Liễu Dật khe khẽ thở dài: “Đúng, đó quả là một câu chuyện bi thương, nếu thật sự không tồn tại thì tốt bao nhiêu, đáng tiếc... vận mệnh trêu người, việc không nên xảy ra cứ khơi khơi xảy ra, ai làm gì được đây.”

Diệp La Bách Hoa dường như liên tưởng đến chuyện gì đó, nhất thời không biết nói sao, chỉ nhìn Liễu Dật rồi nhẹ giọng: “Công tử muốn nói câu chuyện đó... là thật ư?”

Liễu Dật khe khẽ gật đầu: “Là thật, một câu chuyện chân thật, bi thương và kết cục vẫn chưa được viết ra, thể tử của

tại hạ là người trong đó.”

Một tiếng thở dài vang lên, Diệp La Bách Hoa hỏi: “Vậy công tử nói là...câu chuyện ba đời ba kiếp là các vị? Công tử...à, là Liễu Dật, chuyện này sao có thể...”

Liễu Dật giải thích: “Tại hạ đến Minh giới để tìm chín loại nước mắt ngũ hầu giúp thê tử thoát khỏi nỗi khổ Nhân gian luân hồi, quay lại với Thần giới.”

Diệp La Bách Hoa tắt tiếng, bên trong đại thánh chỉ còn lại một bầu tịch mịch, hai người lặng lẽ nhìn thời gian trôi, phẳng phất như đã vạn năm qua đi, giọng nói dịu dàng lại cất lên: “Còn Thất Nguyệt? Cô nương ấy có thể chết vì công tử.”

Liễu Dật chỉ biết lắc đầu: “Một mối

tình thâm trọng đeo đẳng cả đời, tâm lòng của Thất Nguyệt, tại hạ chỉ có thể ghi khắc trong tâm, nhưng mối tình đó tại hạ không có cách nào báo đáp được.”

Diệp La Bách Hoa than thở: “Có lẽ...tất cả đều nằm trong khuôn khổ của túc mệnh, luân hồi ba kiếp của công tử cũng là sự tiếp tục của túc mệnh, công tử không thể yêu thương Thất Nguyệt vì không có cách nào đả phá nó.”

Liễu Dật quay phắt lại nhìn Diệp La Bách Hoa, tuy không thấy gì song vẫn quay lại theo ý thức, câu nói vừa rồi dường như soi thấu vấn đề nhưng không mang lại đáp án chính xác cho chàng.

Diệp La Bách Hoa lại tiếp tục: “Bách Hoa thấy Thất Nguyệt cũng đeo đẳng một mối tình vĩnh hằng, nhược bằng

không, có ai lại đem sinh mệnh ra chơ cho một người khác.”

Liễu Dật quát to: “Đủ rồi, im đi.” Bốn từ thôi mà tựa hồ nói lên rằng chàng đang tâm phiền ý loạn.

Diệp La Bách Hoa tịnh không dừng lời, nhưng thanh âm trở nên nhẹ bẫng, càng dễ nghe hơn: “Trong lòng công tử đang loạn? Có những việc chúng ta nhất định phải đối mặt.”

Câu nói của Diệp La Bách Hoa khiến Liễu Dật ngây ra, người con gái này thực sự thấu hiểu lòng chàng? Có lẽ chàng luôn trốn tránh, ít ra thì có một số việc chàng tự hỏi mình biết bao nhiêu lần nhưng thực sự không biết làm sao đối mặt được, đó là...những nỗi đau vô hạn.

Chàng tự bình tĩnh tâm tình: “Không

phải rồi, tại hạ quá kích động.”

Tiếng cười dịu dàng của Diệp La Bách Hoa vọng đến: “Tâm tình của công tử, Bách Hoa có thể đọc được.”

Liễu Dật ngừng lại một chút đoạn nói: “Có lẽ có những việc phải tới, chúng ta buộc phải đối mặt, chẳng qua... những chuyện đó tàn nhẫn quá khiến tại hạ không tưởng tượng được làm thế nào để đối mặt, thứ tại hạ cần là thời gian, tại hạ đành cố nhắm mắt làm ngơ không nhìn thẳng vào.”

Diệp La Bách Hoa dường như muốn nói gì đó thì có tiếng bước chân gấp gấp, liền đó tiếng bước dừng lại, một giọng già nua vang lên: “Công chúa, Liễu công tử, chúng tôi đã chuẩn bị xong hết rồi.” Người đến là Diệp La Kiếm Mộ.

Liễu Dật lên tiếng: “Các vị tân khổ rồi, xin cứ nghỉ ngơi đã, giờ Dần chúng ta sẽ xuất phát, trước lúc trời sáng thường tối nhất, rất có lợi cho chúng ta.”

Diệp La Kiếm Mộ đáp: “Hảo, tại hạ sẽ thông báo cho mọi người, à...công chúa và Liễu công tử cũng nghỉ ngơi đi, trận này sẽ vất vả lắm.”

Liễu Dật lắc đầu: “Công chúa cứ nghỉ đi, tại hạ không cần nghỉ ngơi.”

Diệp La Bách Hoa lên tiếng: “Kiếm thúc thúc cứ lo an bài mọi chuyện, chúng tôi tự chiêu cố được.”

Diệp La Kiếm Mộ cười hiền hậu: “Vâng.” Rồi quay người nhanh nhẹn đi khỏi.

Diệp La Kiếm Mộ vừa đi, Diệp La Bách Hoa nói: “Liễu công tử đi theo

Bách Hoa, tìm chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi một chút.”

Liễu Dật vẫn lắc đầu: “Công chúa cứ nghỉ đi, Liễu mỗ không cần nghỉ ngơi, hà huống nghỉ ngơi chỉ càng khiến tốc độ vận hành tâm pháp nhanh hơn, chân nguyên mạnh hơn, e là băng phong cũng vô dụng, tại hạ ở đây cũng được rồi.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Vậy... được rồi. Bách Hoa xin cáo từ.”

Liễu Dật hướng về chỗ phát ra tiếng nói nhẹ nhàng gật đầu nhưng không có hồi âm, chàng chậm chậm ngồi xuống ghế.

Muôn vàn ý nghĩ sôi sục, những lời Diệp La Bách Hoa nói lại hiện lên trong óc chàng, là ý gì, chả lẽ yêu thương Thiên nữ cũng là túc mệnh, tất cả đều đã

được an bài sẵn? Vì sao lại không thể yêu Thất Nguyệt, không thể đả phá túc mệnh là nguyên nhân khiến chàng không thể yêu nàng sao?

Tay phải của chàng nhẹ nhàng giơ lên, quang mang màu hồng ngưng tụ lại, một cành hoa không lá xuất hiện trên lớp găng tay đen tuyền, quang mang chiếu sáng cả gian đại thính, chàng nhè nhẹ than thở: “Bỉ Ngạn Hoa, hoa lá không thể tương kiến, có hoa không có lá, có lá thì hoa tàn lụi, đời đời chia cắt...” Phấn hồng quang xuất hiện, trước mắt chàng lại hiện lên bóng hình Thiên nữ, vừa rõ ràng vừa chân thật.

Trong gian đại thính yên ả, bạch sắc thân ảnh trôi nổi, phảng phất giống như một u linh lập lờ, hoàn toàn lặng lẽ.

Thời gian trôi đi, nỗi nhớ, thống khổ và cả hoài ức cùng lướt qua, Liễu Dật thu Bỉ Ngạn Hoa lại, tiếng bước chân của ba người vọng đến tai chàng.

Giọng nói của Diệp La Kiếm Mộ vọng đến đầu tiên: “Liễu công tử, giờ Dần đến rồi, chúng ta có thể xuất phát.”

Liễu Dật từ từ đứng dậy, tay trái nắm chặt cây kiếm: “Đợi chút...còn một việc nữa phải làm.”

Diệp La Bách Hoa lấy làm kì quái: “Công tử, đã đến lúc này còn phải làm chuyện gì nữa?”

Liễu Dật đáp: “Tại hạ hi vọng mọi người đều có thể phát huy tốt nhất năng lực, thề chết đối địch, vì vậy mong các vị cùng đến khích lệ họ.”

Diệp La Bách Hoa dường như hơi

ngghi ngờ: “Bằng cách nào?”

Liễu Dật nói: “Tập hợp mọi người lại rồi đem những lời lẽ hay nhất nói với họ, khiến họ hiểu rằng lần này là việc làm hoàn toàn có ý nghĩa.”

Diệp La Bách Hoa phản ứng: “Nhưng tôi không làm được.”

Liễu Dật trấn an: “Công chúa cứ nói, tại hạ bổ sung là ổn, chẳng qua...tại hạ cần một thân phận có thể phục chúng, ngược lại khó mà khiến người tin phục.”

Diệp La Kiếm Mộ dường như đã hiểu: “Vậy...công tử cứ dùng thân phận quân chủ mà nói là được.”

Liễu Dật có phần mơ hồ, hỏi: “Quân chủ là thân phận gì?”

Diệp La Minh đáp: “Phu quân của công chúa.”

Chàng vội lắc đầu: “Nhu thế không ổn, thứ nhất là làm hại đến danh dự của công chúa, thứ hai cũng không cần dùng đến thân phận to tát đó, tại hạ tạm thời xưng là ca ca của công chúa cũng được.”

Diệp La Bách Hoa vẫn im lặng, Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Nhu thế cũng được, chúng ta đi ra.”

Liễu Dật bước theo ba người ra bên ngoài, vừa đến hành lang chàng liền phát hiện trước mắt hoàng quang lấp lánh, đó là các chiến sĩ của Diệp La thị.

Chàng cùng ba người tung mình nhảy lên lưng yêu thú, cảm giác rất quen thuộc, là loại giống như ngựa nơi Nhân gian: Huyết Đề.

Hai ngàn người bên dưới phân thành hai hàng đứng đối diện, tương ứng với

hai đội lẫn gỗ và cung tiễn thủ, phía sau có 16 quang điểm phân tán, hiển nhiên là 16 con Hạt Điều.

Tiếng nói của Diệp La Kiếm Mộ vang lên lòng lộng: “Các vị, hôm nay là việc ngoài ý muốn, chúng ta đang phải đối mặt với nguy cơ cực lớn, song ta thấy chúng ta nhất định sẽ giải quyết được, đưa Diệp La thị hưng vượng trở lại, giờ mời Bách Hoa công chúa có mấy lời.”

Bên dưới cực kì yên ả, không có âm thanh nào phát ra, rõ ràng được huấn luyện vô cùng nghiêm cẩn.

Diệp La Bách Hoa nhẹ nhàng tiến lên một bước, giọng nói ngọt ngào lại cất lên, thanh âm tịnh không lớn nhưng chắc chắn người nào cũng nghe thấy: “Các vị,

trong nội bộ thì tộc xảy ra chuyện gì mọi người đều biết, Bách Hoa vô cùng cảm tạ các vị cùng lưu lại, nhưng hôm nay loạn quân đã tập hợp bên ngoài thành, chúng ta tất phải chiến đấu bảo hộ Vô Lệ thành...” Hiển nhiên vì chưa từng trải qua kinh nghiệm kiểu này nên nàng nói không được gãy góc.

Đúng lúc đó, Liễu Dật cũng chậm rãi tiến lên, tay trái giơ ra ngăn Diệp La. Bách Hoa không cần nói tiếp, liền đó chàng tiến qua một bên cất tiếng: “Các vị tướng sĩ, tại hạ biết các vị rất lạ lẫm đối với mình, tại hạ xin tự báo danh tính, tại hạ Liễu Dật, là ca ca họ xa của Bách Hoa công chúa.”

Chàng từ từ tiến vào trong trận thế, tiếp tục nói: “Những gì tại hạ muốn nói

thì công chúa đều đã nói, song tại hạ vẫn phải nói rằng chúng ta sắp phải đối mặt với tử vong.”

“Trận chiến này không thắng tất vong, địch nhân đông hơn chúng ta nhiều lần nhưng chúng ta không thể lui bước, các vị nghĩ xem, người nhà của chúng ta, thể tử, hài tử của chúng ta, an nguy của Vô Lệ thành, danh dự của Diệp La thị đều nằm trên mình chúng ta, chúng ta là dũng sĩ của Diệp La thị, nhà cửa của chúng ta bị uy hiếp, chúng ta tất phải cầm kiếm lên mà chiến đấu.” Giọng nói hữu lực, phấn chấn.

Chàng lại hỏi: “Mọi người trả lời ta, có sợ không?” Một câu đơn giản nhưng chấn động thiên địa.

Thanh âm của hai ngàn người tụ lại

thành một tiếng hô vang động: “Không sợ.”

Liều Dật tiếp tục: “Lớn tiếng lên, ta muốn nghe rõ tiếng của mọi người.”

Tiếng hô bên dưới lại càng chấn động: “Không sợ.”

Liều Dật khích lệ: “Hảo! Vì người yêu trong lòng, vì hòa bình cho gia đình, chúng ta có thể dùng máu tươi mà viết lên, có thể dùng sinh mệnh mà đánh đổi, nếu chiến tranh mang lại cho chúng ta những điều đó thì cứ để chúng ta cầm kiếm lên vì gia đình mà chiến đấu, cho loạn quân biết rằng nam nhân là như thế nào!”

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 202: Thiên Bất Phùng Thì, Kiếm Nhược Vô ...

Từng đạo, từng đạo âm thanh mang theo sức mạnh vọt vào lòng mỗi người, chấn động tất cả, khoanh khắc huyết dịch họ sôi sục, họ biết trận chiến này là cho gia đình mình, hạnh phúc của mình, cho hòa bình của tổ ấm. Vì thế, họ có thể tưới đẫm máu tươi lên chiến trường; vì thế, họ có thể cùng địch nhân đổi mạng.

Liễu Dật từ giữa đoàn quân quay lại chỗ đứng, chàng hỏi thêm một lần nữa: “Các chiến sĩ, hãy trả lời ta, nếu địch nhân xâm phạm nhà cửa chúng ta, chúng ta phải làm gì, giết hay không giết?”

Thanh âm bên dưới như bay vút lên,

trong lòng mỗi người chỉ có một ý nghĩ, âm thanh của hai ngàn con người vọng lên trên không, xuyên qua mây mờ: “Giết!”

Liều Dật đã về đến bên nhóm Diệp La Bách Hoa, chàng nói: “Công chúa, có thể xuất phát rồi.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, không hiểu nghĩ gì mà dường như hơi do dự, nhưng nàng lập tức có phản ứng, quay người nói: “Hai vị thúc thúc, xuất phát thôi, hành sự theo tín hiệu của tôi.”

Diệp La Kiếm Mộ và Diệp La Minh gật đầu, quay người đi về chỗ nhân thủ của mình.

Bóng đêm trước lúc trời sáng phủ trùm cả thế giới tối tăm, mọi thứ đều trơ trọi, tinh tú vẫn treo lơ lửng trên trời

cao, từng đoàn người hùng hực khí thế xuất phát dưới vòm không màu lam nhạt, trước lúc lên đường, Liễu Dật dặn dò vô cùng cẩn thận, lần tập kích này hành động nhất định phải cẩn mật và chóng vánh.

Chàng cùng Diệp La Bách Hoa đi đầu tiên, lộ trình 30 dặm với Huyết Đề chỉ tốn một chút thời gian mà thôi, thoáng chốc, Diệp La Bách Hoa và Diệp La Kiếm Mộ mang theo nhân thủ tiếp cận với phạm vi của đối phương.

Liễu Dật nhẹ nhàng nhảy xuống, nói: “Kiếm tiên bối, tiên bối đã quan sát địa hình nên cùng công chúa phân khai nhân thủ rồi bao vây chúng lại, hành động thật nhanh, nhất định không được kinh động địch nhân, tại hạ sẽ đi giết mấy tên lính gác.”

Diệp La Kiếm Mộ dặn: “Liều công tử cẩn thận.”

Liều Dật gật đầu, nhanh chóng di động vào trong bóng tối, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp lúc này chỉ đề thăng đến tầng thứ 12 là tối cao nhưng để đối phó với những người đó thì tầng 12 là quá đủ, thân ảnh đen tuyền phẳng phát như dung nhập vào trong bóng tối, chàng đột nhiên cảm thấy bảo vật màu đen đeo trên mắt rất đặc dụng, nhờ nó mà chàng phát hiện hai quang điểm màu vàng từ cự li rất xa, khẳng định đó là hai người canh gác.

Thân ảnh chàng từ từ ẩn nhập vào bóng tối, chân nguyên đề thăng đến mức tối cao, cước bộ trở nên nhẹ nhàng nhất, từ từ đến gần hai người, cảm thấy cự li

đã đủ gần, chàng nghe được cả tiếng hô hấp của họ, nhờ tiếng thở đều đều mà chàng lập tức tìm ra điểm yếu trí mệnh của họ: yết hầu.

“Sạt”, thanh trường kiếm màu đen không làm gợn lên dù chỉ là một hạt bụi, nhưng đã lấy đi sinh mệnh của hai người, hai quang điểm màu vàng lặn lẽ ngã xuống, Liễu Dật từ từ tra kiếm vào bao, tiếp tục ẩn mình trong rừng cây, tìm kiếm những người canh gác khác.

Theo chàng nghĩ, địch nhân không thể lơ đãng đến mức bố trí có hai người canh gác, quả nhiên vừa di động được một lát chàng lại nhìn thấy hai quang điểm cùng màu ở một hướng khác, ma kiếm vô tình, kiếm xuất thương nhân, trong chốc lát tám người canh gác ở bốn

hướng đều bị giải quyết một cách vô thanh vô tức.

Trong bóng đêm, Liễu Dật nhanh chóng phát hiện ra ở ngoài lòng chảo có một chùm quang điểm đang từ từ xiết vòng vây lại, trong lòng chàng thấy khoan khoái, Diệp La Bách Hoa và Diệp La Kiếm Mộ làm việc quả nhiên tinh tế, trong thời gian ngắn như vậy đã chia thủ hạ ra bao vây xong xuôi.

Liễu Dật tiếp tục tìm kiếm, trong thế giới của chàng, rất dễ tìm ra Diệp La Bách Hoa, một quang điểm màu đỏ nổi bật trong cả ngàn quang điểm khác, đương nhiên đó là nàng, ước chừng còn cách phe đối phương 50 trượng, chàng khẽ uốn mình nhảy tới bên hai người, vừa hạ xuống liền truyền âm với

Diệp La Bách Hoa và Diệp La Kiếm Mộ: “Hai vị nhanh thật.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, truyền âm lại: “Liều công tử, hiện tại phải làm sao, bắt đầu chứ?”

Liều Dật nghiêng đầu, nhưng không trả lời, gió dìu dìu thổi qua mình chàng, trên không ản ước vọng lại tiếng đập cánh, chàng đáp: “Được rồi, Minh tiên bối đã đến bên trên, hiện tại do Kiếm tiên bối ra tay, lặn gỗ châm lửa rồi dùng hỏa tiễn xạ kích, sau đó đợi Minh tiên bối phối hợp.”

Diệp La Kiếm Mộ gạt đầu, trong tay thò ra một vật giống như ống đồng quẳng xuống mặt đất, mặt ngoài tóe lửa rồi một đạo hỏa diễm bốc lên ngập trời, thoáng chốc đã chiếu sáng bừng cả lòng chảo.

Hỏa diễm bùng lên, đôi phương liên kinh động, mọi người bắt đầu hoảng loạn rồi một tiếng gào vang lên: “Có địch nhân.”

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, từng súc gỗ lớn mang theo hỏa diễm từ trên cao lăn xuống, tiếng ầm ầm che lấp hết âm thanh của những người bên dưới, trướng bông bốc cháy rùng rục, nhiều người bị gỗ đè nát bét thân thể, đầu não, đám người dưới lòng chảo chạy loạn cào cào.

Trong thế giới của Liễu Dật, quang diễm màu vàng tứ tán, bỏ chạy về mọi hướng, chàng nói với Diệp La Bách Hoa: “Công chúa, đến lượt công chúa rồi.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, rồi lấy ra

một ông đồng giống như của Diệp La Kiếm Mộ điểm xuống, đạo hỏa điểm thứ hai bùng lên, tất cả cung tiễn thủ đã lắp sẵn hỏa tiễn, khi ánh lửa tắt thì hỏa tiễn từ bốn phía đồng loạt xạ vào, trong một sát na những tiếng kêu thảm khóc xé toạc thiên địa vang lên, Liễu Dật lại nói: “Minh tiễn bối, đến lúc thể hiện rồi.”

Diệp La Bách Hoa nhìn lên phía trên nói: “Được, ném xuống đi.”

Một cảnh tượng tráng quan đập vào mắt mọi người, đá tảng bốc lửa từ trên trời rơi xuống đất, hướng vào đám người đang chạy loạn xạ, cung tiễn xạ ra liên tục, hỏa thạch như mưa trút xuống, số lượng quang điểm màu vàng trong mắt Liễu Dật dần giảm đi, từ hơn ngàn chỉ còn mấy trăm, càng lúc càng ít, chàng

buột miệng: “Tập kích kiểu này hiệu quả còn hơn cả tưởng tượng.”

Diệp La Bách Hoa nhìn rõ ràng hơn Liễu Dật, lòng chảo phía dưới đã biến thành một chảo lửa, gỗ súc bốc cháy, hỏa thạch rơi xuống, cung tiễn xạ từ bốn phía đoạt mệnh của đám người đang hoảng loạn, vùng chung quanh không còn tối tăm vì lửa đốt cháy hết mọi thứ, thiêu rụi thi thể, máu tươi chảy thành sông, đầu người vỡ toác, chân tay gãy lìa la liệt tứ phía, những người còn sống đạp lên thi thể đồng bạn mà cố xông lên khỏi lòng chảo.

Diệp La Bách Hoa buột miệng: “Tàn nhẫn quá, chúng ta làm gì đây?”

Liễu Dật lạnh lùng nói: “Tàn nhẫn? Nếu công chúa không tàn nhẫn, thứ công

chúa nhìn thấy chỉ là một dòng sông máu khác, nhà tan cửa nát, cuộc đời là như vậy, công chúa phải chấp nhận.”

Chàng bạt kiếm, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp quán thấu vào, thân kiếm đen nhánh phát ra hồng quang, máu lấy chàng làm tiêu điểm chiếu sáng chung quanh, chàng quát lớn: “Các dũng sĩ, bạt kiếm ra đi, vì thân nhân, vì nhà cửa, giết sạch bọn người ở đây.” Thanh âm vang vọng như tiếng sấm, truyền đến tai từng người.

Chàng dứt tiếng, mọi người bên cạnh cũng phát cuồng lên, bạt kiếm ra lao thẳng vào đám người còn sống ở bên dưới, tuy có người mất vũ khí giơ hai tay lên lên đầu hàng nhưng đám người điên cuồng cơ hồ vô tình, trường kiếm chém

xuống, thêm một người bị chặt rơi đầu.

Diệp La Bách Hoa nhìn mọi chuyện xảy ra bên dưới rồi nhìn Liễu Dật, toan nói gì đó nhưng không nói ra, Liễu Dật hình như cảm giác được, hỏi ngược lại: “Công chúa thấy tại hạ tàn nhẫn lắm đúng không!”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Tôi không hiểu công tử, nếu hiện thực công tử luôn như thế thì...tôi không tưởng tượng được lúc trầm luân ma đạo còn biến thành thế nào.”

Liễu Dật thở dài: “Cõi đời này, chỉ có quyền lợi, địa vị là đáng nói, đáng giá là vũ khí trong tay chúng ta, nhân từ với kẻ khác là tàn nhẫn với mình, nếu công chúa trải qua những gì tại hạ từng trải qua, chắc...công chúa cũng sẽ thay đổi.”

Giọng nói ngọt ngào của Diệp La Bách Hoa lại vọng vào tai chàng: “Có lẽ thế.”

Liều Dật nói tiếp: “Không phải có thể mà là khẳng định, cũng giống như mọi thứ quanh mình có thể thay đổi, mà chúng ta không thể đổi mặt với chính mình, sứ mệnh gia tộc luôn đè nặng, hạnh phúc thuộc về mình lại mất đi.”

Diệp La Bách Hoa dường như nghe ra, trong bóng tối ánh mắt long lanh nhìn chàng, nhưng không nói gì, đám người hỗn loạn bên dưới tụ lại thành một nhóm, mọi người đang ra sức tàn sát.

“Sinh mệnh vốn tạm bợ, đối với những người này, những tháng năm đã sống cũng là được ban ân rồi, nhưng những sinh mệnh đó đối với đạo quang

kiếm ảnh, đục vọng dã tâm lại không đáng một xu, bởi họ bị biến thành công cụ trên chiến trường.” Liễu Dật lại nhấn mạnh, dường như muốn giải thích gì đó.

Chiến trường dần dần lan rộng, tuy đám tàn binh không còn nhiều nhưng chạy tứ tán trong hỗn loạn khiến chiến trường lan đến tận chỗ Liễu Dật và Diệp La Bách Hoa ẩn thân, tiếng la hét chung quanh càng lúc càng vang vọng, từng thi thể đổ xuống quanh mình hai người, máu tươi chảy thành sông dưới chân họ.

Đao quang kiếm ảnh lấp lánh, đám loạn quân thoát khỏi trung vây đâm đầu đến chỗ Liễu Dật, không kể quang điểm màu vàng đang nhanh chóng tới gần thì chàng cũng nghe rất rõ âm thanh có nhiều người xông đến, thân hình khẽ động,

“choang” thanh hắc sắc trường kiếm tuốt ra.

Người hữu tình, kiếm vô tình, chàng vừa xuất kiếm đã quyết định vận mệnh của loạn quân, từng tràng kêu hét thê thảm vang lên, thân thể gãy gục, huyết quang văng tứ tung, chàng tịnh không ngừng lại, mỗi bước tiến vào giữa là một sinh mệnh bị kết thúc, tuy không nhìn thấy nhưng bước chân của chàng rất bình tĩnh, mỗi khi có người tấn công chàng đều bị thanh kiếm vô tình giết chết.

Đúng lúc đó, âm thanh la hét đột nhiên vang lên, vô số quang điểm màu vàng từ bốn phương tám hướng ập tới, trong lòng Liễu Dật kinh ngạc, nhủ thầm: “Không ổn.” Chàng đoán được là có địch nhân tới, quang điểm màu vàng hiện

nhiên là số lượng địch nhân rất đông, hơn nữa lại xuất hiện đồng thời, âm thanh la hét vang lên lồng lộng.

Quang điểm màu đỏ lóe lên mang theo mùi hương bách hợp đến bên chàng, là Diệp La Bách Hoa, giọng nói ngọt ngào có phần sợ hãi: “Có người đến, hơn nữa lại rất nhiều.”

Một người khác chạy đến nói: “Liều công tử, dường như chúng ta bị bao vây.”

Liều Dật nói: “Nhanh thật, chẳng lẽ là địch nhân của các vị, Diệp La Hùng, nhưng tại hạ từng nghe những người ở đây nói rằng phải sau 10 thời thần thì y mới đến được, vì sao lại nhanh đến thế.”

Diệp La Bách Hoa dịu dàng gật đầu: “Có vẻ là y, bằng không còn có ai tới nữa, nếu theo công tử nói thì sao y lại

đến nhanh thế? Chả lẽ...đây chỉ là một cái bẫy, y muốn bức chúng ta xuất thành rồi tiêu diệt? Nếu vậy, y chịu bỏ ra cái giá không nhỏ đâu.”

Liều Dật tán thành: “Nói như vậy cũng không phải không có đạo lý, tự cổ luôn là nhất tướng công thành vạn cốt khô, hi sinh những người ở đây có là gì.”

Ba người đang đoán già đoán non thì một giọng nói sang sảng vang lên: “Ha ha, Bách Hoa công chúa, không tưởng được là chúng ta lại đến nhanh thế này chứ gì, nếu có trách phải trách trời, trời muốn công chúa vong, công chúa tất phải vong.”

Diệp La Kiếm Mộ nghe giọng nói đó, thờ dãi: “Hình như đây không phải là mưu kế của y, chẳng qua y đến trước mà

thôi, xem ra...thật sự trời muốn ta vong.”

Liễu Dật xen vào: “Kiếm tiền bồi, hiện giờ có than thở cũng chẳng được gì, trời không giúp, đất không giúp, chúng ta tự giúp mình, tình hình hiện tại dù chúng ta tiếp tục chiến đấu cũng tuyệt không thắng được, non xanh còn đó sợ gì không có củi đốt, tiền bồi tìm cách báo cho mọi người quay lại Vô Lệ thành, tại hạ và Bách Hoa công chúa sẽ mở đường, tốt nhất là về cho sớm, chúng ta cứ chuẩn bị ôn hòa cũng có thể chống chọi được một phen.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu, vận chân nguyên thôi động thanh âm, nói cho các chiến sĩ của Vô Lệ thành biết.

Diệp La Kiếm Mộ đi khỏi, một bóng người màu đen xuất hiện trước mắt Liễu

Dật và Diệp La Bách Hoa, liền đó phía sau chiếc bóng ngung tụ thành rất nhiều bóng người khác. Diệp La Bách Hoa nhìn người vừa đến, là một hắc y lão giả mái tóc đen nhánh, hàm râu trắng xóa, thân hình tráng kiện, song nhãn có thần, sắc mặt hồng nhuận, tay trái cầm một thanh trường kiếm màu xám, ngạo nghễ đứng trước mặt hai người.

Diệp La Bách Hoa buột miệng: “Diệp La Cừu.”

Lão giả được gọi là Diệp La Cừu hé mắt cười khanh khách: “Bách Hoa điệt nữ, gần đây vẫn khỏe chứ, nghe nói... điệt nữ kén chồng tại Diệp La thành, ài, người làm thúc thúc này lại không có thời gian đến xem, lỗi quá, lỗi quá...”

Liều Dật nghe lão giả nói cảm thấy

quan hệ giữa ông ta và Diệp La Bách Hoa rất thân cận, nhưng trực giác báo cho chàng biết Diệp La Cừ này tu vi cực cao, hơn nữa sát khí tứ tán chứng tỏ không phải loại hiền lành gì, bàn tay bất giác nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Một động tác rất nhỏ nhưng lập tức khiến Diệp La Cừ chú ý, đột nhiên ông ta cười vang: “Bách Hoa diệt nữ, có câu rằng nước chảy chỗ trũng, người hướng đến chỗ cao, diệt nữ nói cho ta biết...tên mù này là tình lang được diệt nữ chọn sao? Diệt nữ sao lại coi thường mình thế nhỉ?”

Diệp La Bách Hoa còn lạ gì Diệp La Cừ, trong Lục đại nguyên lão của hoàng gia Diệp La thị, ông ta xếp cuối, người này tâm lòng hẹp hòi, thích võ đến si mê,

mấy chục năm trước vì học trộm Ma vũ kĩ của Lam thị bị phụ thân nàng trách phạt nên luôn ôm hận trong lòng, lần phản loạn này do Diệp La Hùng chủ mưu nhưng nhất định Diệp La Cừ theo dõi ăn tàn, đối với loại người này nàng sớm muốn giết đi nhưng vẫn phải nhẫn nại vì Ma vũ kĩ do y sở luyện thật quá cường hãn, bao nhiêu sát thủ phái đi đều không ai trở lại.

Không ai hiểu được biểu tình của nàng, giọng nàng vẫn bình đạm như nước hồ mùa xuân: “Vị công tử này là khách nhân của Bách Hoa.”

Diệp La Cừ úi chà một tiếng, chậm chậm quan sát Liễu Dật, thuận miệng nói: “Xem ra Bách Hoa diệt nữ cũng không đến nỗi cô đơn trên đường xuống hoàng

tuyền, tuy tên mù này chẳng ra sao nhưng diệt nữ dùng tạm cũng được.”

Nghe Diệp La Cừu nói, Liễu Dật vẫn không phản ứng gì, sắc mặt bình tĩnh, phảng phất như trước mắt không có ai, kì thật trong lòng chàng đang xoay chuyển không ngừng, chàng không quan tâm đến lão già trước mặt, giết y cũng chẳng có ý nghĩa gì, trong tình huống hiện tại chỉ có một cách chuyển bại thành thắng, cầm tặc tiên cầm vương, chàng quan tâm đến kẻ sách động trận chiến này, Diệp La Hùng, nhưng đến giờ...dường như Diệp La Hùng chưa xuất hiện.

Diệp La Bách Hoa thấy Liễu Dật vẫn yên lặng đứng bên mình, nàng cảm giác hơi kì lạ, đại địch trước mắt chàng còn nghĩ ngợi gì? Nàng biết Diệp La Cừu lợi

hại, sau lưng lão lại có hàng trăm cao thủ, nếu không khéo lần này có thể sẽ mất mạng ở đây, nghĩ đến cái chết nằng lại bình tĩnh hẳn.

Diệp La Cừ hơi nheo mắt lại, nhãn quang ngập ngụa sát cơ, sát khí trên mình lão kéo Liễu Dật trở lại với không gian chân thực, không cho phép chàng nghĩ ngợi vẩn vơ nữa, lão quát: “Các người thu thập tên mù này cho ta.”

Thân ảnh lão cuộn lên một làn bụi, lướt qua một bên, mấy trăm võ sĩ sau lưng lão xông lên, trường kiếm chĩa ra, chớp mắt vô số thanh kiếm từ các hướng, các góc độ khác nhau công vào Liễu Dật.

Diệp La Cừ cũng không rời hơi đứng ngắm, trong mắt lão, Diệp La Bách Hoa mới là địch nhân chân chính, đối

với tên mù lai lịch bất minh này lão cho rằng đám võ sĩ đó là đủ để giết y mấy lần cũng được, nên lão chọn mục tiêu là Diệp La Bách Hoa. Thân hình vừa động, thanh trường kiếm màu xám ngân lên một tràng, hàn quang tỏa ra bốn phía, cước bộ chuyển động, trường kiếm đã chỉ ra xẹt tới tâm tạng Diệp La Bách Hoa.

“Cheng”, tiếng binh khí va chạm vang lên, vũ khí trong tay Diệp La Bách Hoa không phải là trường kiếm mà là một cây trường địch dài hai xích bốn thốn, thân địch màu lục lấp lóe quang mang màu trắng, không biết chế tạo bằng chất liệu gì nhưng tuyệt đối không phải thuần bằng ngọc, thân địch còn cứng hơn đá, trong một sát na hai thứ vũ khí va chạm rồi tách ra.

Lại nói về Liễu Dật, sát khí của Diệp La Cừ vừa phát ra chàng đã cảm thấy một trường đồ sát sắp diễn ra, chàng không thích giết người nhưng nếu chàng không giết tất bị người ta giết, đối mặt với quy tắc của cuộc đời, chàng không thể không xuất thủ.

Mấy trăm người cùng xông tới, “choang”, trường kiếm rời vỏ, hắc quang lấp lánh, tức khắc vẽ lên một vòng cung hoàn mỹ, kéo theo một trận huyết vũ tinh phong, kiếm vô tình lại vô ưu, ma kiếm cũng giống như ma công của chàng đều khát máu, do sức mạnh mãnh liệt không chế...

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 203: Nhân Tâm Bồn Thiện, Thế Dữ Sự ...

Nếu thật sự có vĩnh hằng trên thế gian, nó sẽ tồn tại trong kí ức. Nếu thật sự có hạnh phúc trên thế gian, nó sẽ tồn tại trong nhung nhớ. Nếu thật sự có điều duy nhất trên thế gian, nó sẽ tồn tại trong tình yêu chân thật.

Kiểm quang xạ ra tứ phía, tàn ảnh bay bay, mấy trăm người xông lên mà kết quả đổi được là những ai oán thương đau, máu chảy thành sông, thi thể ngổn ngang, dĩ nhiên thanh trường kiếm của Liễu Dật đã chui vào vỏ. Đối với những người này chàng không hề có cảm tình nên xuất kiếm vô tình, cả trăm nhân mạng

chỉ trong nháy mắt đã ngã gục mà không kêu lên tiếng nào, cái chết của họ dường như muốn chứng tỏ thần thoại của kiếm.

Lúc này hai người Diệp La Bách Hoa và Diệp La Cừ hoàn toàn nhập vào trạng thái chiến đấu, trường kiếm của Diệp La Cừ bay múa, ngân quang xạ ra tứ phía, ngân lên vang vọng, tốc độ như điện chớp liên tục xuất hiện trước mặt Diệp La Bách Hoa, cây trường địch trong tay nàng lục quang như ngọc, ngăn trên chặn dưới, chỉ thấy thân ảnh hai người quán vào nhau cùng tiếng vũ khí va nhau thần tốc.

Tay phải Diệp La Cừ lật lại, kiếm quang bạc trắng mang theo ảo ảnh kiếm nhận tản ra, chớp mắt trừ cây kiếm trong tay lão, chung quanh xuất hiện tám thanh

trường kiếm giống hệt nhau lấy lão làm trung tâm, mỗi góc độ, vị trí dường như đều được an bài hoàn hảo, liên tục tấn công Diệp La Bách Hoa.

Diệp La Bách Hoa đối phó với một thanh kiếm không đến nỗi sa vào hạ phong nhưng bây giờ chiêu số của Diệp La Cừu biến đổi, từ trên không hóa thêm tám thanh kiếm giống nhau, đồng loạt công kích khiến nàng hơi hoảng, chín thanh kiếm cùng tấn công, nàng chỉ có một cây trường địch nên không thể ứng phó.

Nàng di động cước bộ, bộ pháp nhẹ nhàng như vũ đạo thoái lui ra sau, tuy tốc độ lui không nhanh nhưng vì bộ pháp tinh diệu nên không bị chín thanh kiếm đả thương. Thoái lui liên mấy bước đột

nhân nàng nhanh nhẹn động thân, bắn ngược ra sau một trượng, Diệp La Cừ không đề phòng, lúc lão phát hiện ra thì nàng đã thoát khỏi vòng chiến.

Thân hình Diệp La Bách Hoa lại nhanh chóng chuyển động, lục quang chiếu rọi, bên tay phải vang lên một tiếng “choang”, tuốt ra một cây đoản kiếm, quang hoa lưu chuyển trên thân kiếm, như du long trong nhược thủy, rõ ràng cây đoản kiếm đó ẩn tàng trong cây địch màu lục của nàng, giờ đây không thể đối phó được với Diệp La Cừ, nàng mới tuốt ra.

Diệp La Cừ thấy trước mắt ánh lên, bất giác buột miệng thốt: “Phù Nhược Kiếm.” Nói đoạn hai mắt phát quang, hiện lên thần sắc tham lam.

Cây kiếm trong tay Diệp La Bách

Hoa chính là một trong ba thanh thân kiếm của Diệp La thị, hai thanh khác đã mất theo thời gian, thanh còn lại chỉ truyền cho thủ lĩnh thị tộc. Phù Nhược Kiếm, thân kiếm như mây nổi trên mặt nước, vừa gần vừa xa, màu trắng phiêu diêu trôi nổi, vô hình vô sắc mà sắc bén dị thường, đẩy chân nguyên vào có thể sử dụng như một thanh trường kiếm dài sáu xích, khi sử dụng cây kiếm này còn có một điểm đặc biệt, người giữ nó có thể tu luyện một loại kiếm kỹ đặc thù không hề kém hơn bất kì loại Ma vũ kỹ nào mà lại không cần thời gian điều hòa. Chẳng qua loại kỹ năng đó chỉ có mỗi phụ thân nàng luyện thành, có thể nói là “hậu vô lai giả”.

Diệp La Cừu nhìn thấy thân kiếm làm

sao không động tâm cho được, đối với kẻ si võ sức dụ hoặc có được một món thần binh tuyệt thế thì còn lớn hơn bảo tàng nhiều lần, ý nghĩ vừa lóe lên, Diệp La Cừ liền bay bổng tâm thần, hai mắt đảo một cái rồi nói: “Bách Hoa diệt nữ, bỏ thanh kiếm trong tay lại, có lẽ...thúc thúc có thể chữa cho một con đường sống.”

Đoản kiếm trong tay Diệp La Bách Hoa chỉ xéo xuống mặt đất, thân kiếm phiêu diêu không ngừng xạ ra kiếm khí trắng toát, nơi nào kiếm chỉ vào đều có bụi đất bốc lên mờ mịt, thấy vẻ tham lam của Diệp La Cừ, giọng nói của nàng có phần băng lãnh nhưng vẫn rất dễ nghe: “Người còn vô sỉ hơn tượng tượng của ta nhiều.”

Diệp La Cừ chăm chăm nhìn vào thanh kiếm trong tay nàng, tức giận: “Con ranh kia, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, để ta xem ngươi cứng đầu được bao lâu.”

Lão vừa nói xong thì Phù Nhược Kiếm trong tay Diệp La Bách Hoa xuất thủ, tuy cự li giữa hai người là một trượng nhưng cước bộ khễ động, thân kiếm như bạch sắc phù vân quét tới, thần kiếm trong tay khiến tình huống giao chiến lập tức cải biến, chỉ thấy cây kiếm như phù vân phiêu diêu bay múa, nhanh nhẹn vô cùng, lúc dài lúc ngắn, một thanh ứng phó với chín thanh nhưng không sa vào hạ phong, về sau Diệp La Cừ chỉ còn biết tránh né.

Có thể thấy thần kiếm khác hẳn phạm

vật, tuy kiếm của Diệp La Cừ không phải thần kiếm nhưng cũng không phải là vật tầm thường, vậy mà sau mấy lần giao thủ, hoa lửa tóe ra, bị Phù Nhược Kiếm chém mẻ, trong lòng lão phát nộ song không phải là kẻ ngốc, kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn giang hồ cho lão biết cứ đấu thế này thua là chắc.

Nhưng là lão hồ li nên chỉ chớp mắt đã nghĩ ra biện pháp, về binh khí tuy Diệp La Bách Hoa chiếm thượng phong nhưng nếu so về chân nguyên thì bằng vào thời gian tu luyện của nàng vô luận thế nào cũng không lại được, đã có ưu thế đó sao lại còn phải sử dụng nhược điểm? Cần phải lợi dụng lợi thế của mình để chiến thắng.

Diệp La Cừ híp mắt lại, cười tà

quái, điều lão muốn rất đơn giản, chỉ cần bức Diệp La Bách Hoa xuất chiêu, lão sẽ toàn lực đẩy ra, tất nhiên có thể đả thương nàng.

Tuy nhiên Diệp La Bách Hoa không lưu ý đến biểu tình của đối phương nhưng thấy Diệp La Cừ cười nàng cũng cảm giác được, thấy tâm lí không thoải mái, dường như có quỷ kế đang đợi mình.

Hiển nhiên sau khi Diệp La Cừ có phản ứng, tốc độ lại càng nhanh, trường kiếm tấn công nàng như điện chớp, tám cây kiếm còn lại cũng nhanh nhẹn công kích nàng, Diệp La Bách Hoa dấy lên nghi vấn, tuy kiếm của đối phương không phải tầm thường nhưng công kích với tốc độ nhanh như vậy, binh khí va chạm,

không bao lâu tất bị chém gãy, song thấy vẻ tự tin của lão, nàng bất giác thầm nhủ: “Chẳng lẽ lão muốn dựa vào tốc độ để thủ thắng?”

Hoa lửa tung tóe, hai cây binh khí không ngừng va chạm, Phù Nhược Kiếm như một con linh xà, lại phiêu diêu như không có gì, lúc vươn dài lúc co ngắn, mỗi lần va nhau Diệp La Cừu lại nhanh nhẹn thu kiếm lại rồi phát động đợt tấn công khác, tám thanh kiếm trên tay y phảng phất như những bóng mờ, vừa thu lại liền lập tức công kích.

Đà tấn công của lão mỗi lúc một nhanh, ánh mắt Diệp La Bách Hoa tràn đầy nghi vấn, kiếm quang của Diệp La Cừu lấp lánh, chín thanh kiếm không ngừng tấn công nàng, cùng lúc một cánh

tay của lão khê động, chín thanh kiếm đồng thời chém xuống, Diệp La Bách Hoa chỉ bằng vào thanh thần kiếm sắc bén trong tay mà chống đỡ nhưng vừa được một sát na nàng nhận ra lão đã xuất chiêu tấn công mình, lúc đó nàng hoàn toàn bị kiếm quang vây phủ, miễn cưỡng chống đỡ, không ngờ lão lại đột ngột xuất ra một chiêu này, nếu đón đỡ trong lòng nàng đương nhiên hiểu là không thể, còn nếu không đỡ thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

Nàng không thể cân nhắc, tả chiêu của Diệp La Cừu mang theo khí thế phong lôi, kinh phong rần rạt, pha lẫn với chín lưỡi kiếm đánh vào nàng, thanh thần kiếm bên tay phải nàng nhanh nhẹn đón chiêu, tay trái hóa chiêu tung ra,

nàng không thể làm khác, bây giờ buộc phải đỡ một chương của Diệp La Cừu đã.

Tiếng binh khí va nhau liên tiếp vang lên, “choang”, trường kiếm của Diệp La Cừu bị Phù Nhược Kiếm chém thành hai đoạn, rồi tiếng song chưởng đối nhau vang lên, “bốp”, chân nguyên khuếch tán ra xung quanh khiến cho cát bay đá chạy, bụi đất vàng vọt bốc lên mù trời.

Một thân ảnh màu trắng như một con diều đứt dây bắn ra ngoài, Diệp La Cừu nhìn theo thân ảnh đó rồi nhìn cây kiếm gãy trong tay, buông một tràng cười lạnh lẽo, đầy tà ý.

Lão đã sớm biết rằng, bằng vào cây kiếm của mình mà đấu với thần kiếm của Diệp La thị, không bao lâu tất kiếm đoạn

nhân bại, do đó lão nắm lấy điểm mạnh của mình, dựa vào tu vi vượt hẳn Diệp La Bách Hoa, liên tục tấn công thật nhanh, bức cho nàng không thể thoát ra khỏi vòng chiến rồi thừa cơ xuất chiêu mà chiếm phần thắng.

Đương nhiên trong khoảnh khắc đối chiêu, Diệp La Bách Hoa cũng nghĩ ra điểm này nhưng nàng không thể chọn lựa khác, chín cây kiếm khiến nàng không thể thoát li vòng chiến, một chiêu này nàng không tiếp không được.

Vừa tiếp chiêu liền cảm thấy áo lực như bài sơn đảo hải từ lòng tay ập vào trong thân thể, chân nguyên cường hoành lan khắp các kinh mạch rồi công vào nội phúc nàng, luồng lực to lớn vừa tiếp xúc, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau

đền nổi không nghe thấy gì nữa, văng ngược ra sau.

Luồng lực quá lớn nhưng chân nguyên tỵ thân của nàng cũng có tác dụng, ngăn trở được phần lớn chân nguyên của Diệp La Cừu, tuy nàng bị thương ở nội phúc nhưng không phải trọng thương, quán tính của chân nguyên khiến nàng không khổng chế được thân thể, đập thẳng xuống phía sau.

Hai tay nàng khua khoảng tìm điểm tựa thì một cánh tay đỡ lấy thân mình, ôm lấy tám lưng ong của nàng, việc xảy ra quá đột ngột khiến nàng ngược mắt lên nhìn người đó, chính là chàng mù Liễu Dật, lúc này tay phải chàng vẫn cầm kiếm, tay trái nhẹ ôm, tá lực mà di chuyển, thân mình nhẹ nhàng xoay

chuyển, đỡ lấy Diệp La Bách Hoa từ trên không hạ xuống.

Không biết có phải còn choáng váng do xoay chuyển hay bầu trời đang quay đảo mà lúc này Diệp La Bách Hoa dường như quên sạch cơn đau do nội thương, trong lòng dâng lên một cảm giác không tên, không thể nói thành lời, một nỗi cô độc xa xôi.

Từ phương đông ẩn ước dâng lên một tia sáng vàng, xuyên qua mặt đất bằng xạ thẳng xuống khoảng giữa hai người, khuôn mặt Liễu Dật lúc này càng rõ ràng, quay nhẹ một vòng, chàng và nàng đáp xuống đất.

Liễu Dật buông lỏng cánh tay đỡ lấy tiểu yêu Diệp La Bách Hoa, hỏi: “Công chúa, không sao chứ?”

Ánh mắt nàng dường như hơi hoảng hốt nhưng chàng không nhìn thấy, nàng chỉ đáp: “Không, không sao.”

Liễu Dật gật đầu, quay mặt sang phía Diệp La Cừu, nhân vì chàng cảm giác được sát khí đậm đặc của lão, tất nhiên chàng giúp Diệp La Bách Hoa, lão phải tức giận.

Diệp La Cừu nhìn Diệp La Bách Hoa ở phía đối diện rồi lập tức hướng mục quang sang Liễu Dật, đánh giá một chút rồi nhìn lại phía sau lưng. Chỉ thấy cả trăm kiếm giả đã sớm xuống hoành tuyền cả rồi, máu chảy thành sông, thi thể chất thành núi, trong lòng lão không khỏi kinh hoàng, thầm nhủ: “Kẻ này là ai? Không tính đến tu vi, xuất thủ vô tình, độc ác như thế này tuyệt đối không phải loại từ

bị nhân sĩ gì, nếu ta mà tự tay hạ thủ, giết cả trăm người chắc không được nhanh gọn như y.”

Lão buột miệng hỏi: “Người là ai?”

Liều Dật tịnh không đáp, chàng đang nghĩ đến việc khác, nếu loạn quân do Diệp La Hùng cầm đầu, vì sao y lại không xuất hiện? Nghĩ đi nghĩ lại thì có hai khả năng, thứ nhất y có việc khác phải lo, phái Diệp La Cừ làm tiên phong mở đường, y sẽ đến sau. Nếu thế...chàng phải tốc chiến tốc quyết, để dây dưa đến lúc y tới thì sẽ có nhiều phiền phức. Thứ hai, có khả năng Diệp La Hùng đã sớm đến rồi nhưng vẫn chưa xuất hiện, còn chuyện gì trọng yếu hơn giết chết Bách Hoa công chúa? Cũng có khả năng nữa là y bỏ qua nơi đây, tấn

công vào Vô Lệ thành.

Liễu Dật tuy không nhìn được nhưng tâm lí lại rất sáng suốt, trải qua bao năm bị khổ rèn cho chàng lãnh tĩnh và khả năng phân tích mọi chuyện, chàng hỏi ngược lại: “Diệp La Hùng đâu?”

Chàng vừa hỏi xong, Diệp La Bách Hoa bất giác kinh hoảng, Diệp La Cừ lại càng kinh ngạc nhưng sắc mặt nhanh chóng khôi phục bình thường: “Hỏi đại ca ta làm gì, thu thập tên mù người có ta là được rồi.”

Liễu Dật nắm lấy trường kiếm, lạnh lùng nói từng câu từng chữ: “Nếu ta đoán không sai, Diệp La Hùng hiện tại đang trên đường đến Vô Lệ thành, một kẻ có dã tâm, dục vọng làm sao lại đặt mục tiêu lên một người được? Ta thấy, thứ y

quan tâm nhất là Vô Lệ thành.”

Trong lòng Diệp La Bách Hoa vô cùng kinh sợ, nói như thế, Diệp La Hùng sẽ không xuất hiện mà tấn công Vô Lệ thành, Diệp La Cừ chẳng qua chỉ là người kìm chân, phân tích kỹ lưỡng xong xuôi, nàng bất giác liếc nhìn Liễu Dật, một câu hỏi khác dâng lên trong lòng nàng, chàng có phải chỉ là một kiếm giả không?

Diệp La Cừ biến sắc: “Người rút cuộc là ai?”

Liễu Dật đưa tay trái nắm lấy chuôi kiếm, lạnh lùng nói: “Xuất chiêu đi, người chết thì biết cũng có ích gì.” Câu nói không dài nhưng băng lãnh như không khí cuối đông, ngạo mạn đến mức khiến người khác lộn ruột.

Sắc mặt Diệp La Cừ càng lúc càng khó coi, căn cứ vào khí tức trên mình lão chàng có thể thấy lão đã giận đến cực điểm. Diệp La Cừ tung hoành giang hồ bao nhiêu năm, kể cả trong Diệp La thị tộc cũng chưa từng gặp được người nào cuồng vọng đến vậy, cơn giận không có chỗ phát tiết, giận quá hóa cười: “Hảo, hảo, anh hùng xuất thiếu niên, để ta xem cây kiếm của ngươi lợi hại đến đâu.”

Lão vừa dứt lời, đoạn kiếm bên tay phải động khẽ, cuốn lên một đạo kiếm hoa rồi bất ngờ cắt qua ngón tay lão, một giọt máu nhập vào thân kiếm, quái sự liền xảy ra, thân kiếm hấp thụ giọt máu rồi phát ra hồng quang, cả cây kiếm gãy chuyển màu đỏ rực, cơ hồ biến thành một cây trường kiếm khác.

Thân thể Diệp La Cừ xoay tròn, kiếm quang đỏ rực hình thành một vòng hào quang vây quanh mình lão, liền đó thanh trường kiếm bay vút lên đỉnh đầu lão, dựng đứng lập lòe trong không trung, song thủ lão giơ lên thành chỉ dùng chân nguyên hữu hình không chế thân kiếm.

Diệp La Bách Hoa kinh ngạc thốt lên: “Là Ma vũ kĩ.”

Sắc mặt Diệp La Cừ lộ ra vẻ đáng sợ, lạnh lùng cười: “Xú nha đầu, ta xem các ngươi chịu được bao lâu, ta sẽ cho hai người các ngươi chết dưới kiếm của ta.”

Tay trái Liễu Dật tùy ý xuất ra chân nguyên, cả thanh Bì Mộng Kiếm phát ra hào quang đỏ tía, nơi nào quang mang lan đến đều nóng vô cùng khiến người

khác có cảm giác ngạt thở, đó là sức mạnh của Long Viêm, Diệp La Bách Hoa dường như không chịu nổi, từ từ lùi lại phía sau, thoát ra khỏi phạm vi quang mang.

Lời lẽ của Liễu Dật cực kì bình tĩnh nhưng hết sức kinh nhân: “Ta thấy trong các loại Ma vũ kĩ, Huyền Tinh Vồng Lô thuật của Lô Quân có sức mạnh tuyệt đối, còn loại của người chỉ có cái vỏ, chẳng có tác dụng gì.”

Sắc mặt Diệp La Cừ càng lúc càng đỏ lựng, biến thành đáng sợ đến khiếp người: “Người sẽ nhanh chóng biết là có vô dụng không.”

Tay phải Liễu Dật từ từ đặt lên chuỗi kiếm, cảm giác ấm áp lan khắp toàn thân, chàng lạnh lẽo thốt: “Người không có cơ

hội.” Thân hình hơi di động rồi “choang”, là tiếng kiếm tra vào vỏ, thân hình chàng đứng trên mặt đất chậm chậm biến mất, tại nơi phát ra âm thanh xuất hiện một thân ảnh màu đen.

Diệp La Bách Hoa liếc mắt, thân hình Liễu Dật đột nhiên như nhòà đi trước mắt nàng, dần dần mờ hồ cuối cùng biến mất, rồi tiếng kiếm tra vào vỏ vang lên, nàng nhìn qua phía sau lưng Diệp La Cừu, thân ảnh màu đen, mái tóc dài trắng xóa, thân kiếm ánh lên quang mang màu tím đỏ chớp mắt đã bắn đến phía sau lão.

Song thủ Diệp La Cừu vẫn giờ cao, nhưng biểu tình phức tạp đến cùng cực, ánh mắt kinh hoàng cực điểm, đang nhìn về nơi Liễu Dật đứng với vẻ không tin nổi, tuy không nhìn rõ vừa nãy chàng đã

xuất kiếm như thế nào nhưng theo vị trí chàng đứng hiện giờ...chả lẽ chàng đã xuyên qua thân thể lão?

Giọng Diệp La Cừu có phần hơi run rẩy, ngữ khí cơ hồ không tin được: “Làm sao, làm sao lại thế, người làm sao xuyên qua được Huyết Thuần của ta.”

Liễu Dật tịnh không quay đầu, lạnh lùng đáp: “Ma vũ kỹ người luyện chỉ nên sử dụng với những kẻ tu vi thấp mà thôi, nếu những người tu vi cao có vũ khí trong tay chỉ cần thôi dụng chân nguyên là phá được Huyết Thuần, chiêu này của người có quá nhiều sơ hở.”

Nhãn thần Diệp La Cừu biến thành mênh mang, thỉnh linh từ trên đầu một dòng máu chảy xuống trán, vết máu xuất hiện lập tức vang lên tiếng “soạt”, thân

thể lão phân thành bốn mảnh, chân nguyên còn lại trong thân thể tiếp tục thôi động đẩy văng bốn mảnh thi thể về bốn hướng, mưa máu đầy trời, tàn chi tứ tán, thể lương vô kể.

Tuy Diệp La Cừ là địch nhân của Diệp La Bách Hoa nhưng chết thể này thật quá tàn nhẫn, nàng thuận miệng thốt lên: “Kiếm của công tử độc thật.”

Liều Dật chậm chậm quay người lại: “Kiếm là bằng hữu của tại hạ.”

Diệp La Bách Hoa nhìn Diệp La Cừ, lên tiếng: “Là báo ứng, ngày trước lão luyện Ma vũ kĩ này đã tàn hại sinh linh, dùng người sống luyện kiếm, chắc không nghĩ đến luyện cả chục năm mà lúc lâm tử loại vũ kĩ đặc ý nhất lại không có tác dụng gì.” Lời lẽ nhẹ nhàng, ẩn ước

một chút thương cảm.

Liễu Dật đến gần nàng: “Công chúa quá thiện lương, trên cõi đời này, người thiện lương vĩnh viễn không có kết cục tốt, công chúa nên nguy trang thành một người tà ác, như vậy mới có thể bảo vệ được mình.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, không hiểu chàng nói vậy là có ý gì, nhưng nàng cảm thấy rõ ràng rằng những gì chàng vừa nói đều là trải nghiệm của chàng, dường như đều chân thật.

Thình lình, Liễu Dật gác thanh kiếm vào hông, tay phải đeo găng tay đen nhanh nhẹn chớp lấy tay Diệp La Bách Hoa, song cước khinh động theo chữ Tật trong Ấn Toàn Cứu Ảnh, phiêu diêu như một bóng người vô hình lao đi, quay lại

theo phương hướng lúc đầu.

Chàng vừa nhanh nhẹn lướt đi vừa nói: “Công chúa cứ chỉ một hướng khác, chúng ta cần nhanh chóng quay lại thành, Diệp La Hùng nhất định có hành động rồi.”

Diệp La Bách Hoa thân bất do kỷ, chỉ cảm thấy như mộng ảo, khói bụi nổi lên, phong cảnh bay lúi lơi, cảm giác hoảng loạn lại tụ tập trong lòng: “Vâng, được, được...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 204: Chân Thật Mộng Cảnh,
Song Mục Phục ...

Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp của Liễu Dật bấy giờ chỉ có thể đề thăng đến tầng thứ 12 nhưng thế cũng đã đủ, tốc độ của hai người so với lúc cưới yêu thú nhanh hơn nhiều, mỗi lần điểm chân xuống đất là bắn đi được nhiều trượng mới đáp xuống, từ xa nhìn vào chỉ thấy một chiếc bóng lao đi như gió, cơ hồ dính sát với mặt đất mà lướt đi, tốc độ của hai người gia tăng cuốn lên một lớp bụi ở sau lưng.

Lúc này lòng Liễu Dật nóng như lửa đốt, nếu đúng như chàng dự đoán, hiện giờ Diệp La Hùng đã dẫn binh công thành, tuy không ít người có thể thu thập được y nhưng theo Diệp La Bách Hoa nói, thực lực của y hoàn toàn có khả năng công hạ được Vô Lệ thành, bất quá cân

nhắc cẩn thận, Diệp La Minh giờ cũng đã ở trong thành, cứ cho là Diệp La Hùng có tấn công thì có Diệp La Minh chỉ huy, Vô Lệ thành có thể chống cự được một hồi.

Suy nghĩ mông lung, chàng không biết mình đã đi được bao xa, thỉnh thoảng giọng nói ngọt ngào của Diệp La Bách Hoa vang lên bên tai: “Công tử, dừng lại thôi.”

Liều Dật lập tức dừng phắt lại hỏi: “Công chúa, có chuyện gì?”

Hai mắt Diệp La Bách Hoa nhìn về phía trước hỏi: “Công tử không thấy sao?”

Nghe Diệp La Bách Hoa nói vậy, chàng liền nhìn về trước mặt nhưng thế giới của chàng vẫn hoàn toàn đen tối, lúc

chàng toan mở miệng trả lời thì thấy rất nhiều quang điểm màu vàng lúc ẩn lúc hiện, chàng hơi kinh ngạc: “Làm sao lại có người nhỉ.”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Ngoài con người, vẫn còn những thứ công tử không nhìn được, trước mặt chúng ta có khả năng có một đoàn quân đông đảo, Bách Hoa không nhìn thấy người nhưng bụi bay mịt trời, tôi thấy...nhất định rất nhiều người đang chuẩn bị gì đó.”

Liễu Dật thoáng nghĩ rồi hỏi: “Công chúa, nơi đây còn cách Vô Lệ thành bao xa?”

Diệp La Bách Hoa lại nhìn lên phía trước: “Không xa lắm, đại khái độ gần mười dặm.”

Liễu Dật tự nói với mình: “Chẳng lẽ

Diệp La Hùng không công kích Vô Lệ thành mà cho binh lực đóng ở ngoài thành?”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Rất có khả năng, Diệp La Hùng quỷ kế đa đoan, không hiểu y cho quân trú ở ngoài thành là có ý gì? Không phải muốn đợi đám người chúng ta vừa giết đó chứ?”

Liều Dật đồng tình: “Chuyện này không phải không có khả năng, có lẽ y chưa biết đám người đó chết hết rồi nên muốn tiếp tục chờ, tập hợp sức mạnh rồi mới tấn công Vô Lệ thành.”

Diệp La Bách Hoa nhíu mày hỏi: “Chúng ta cứ tạm thời về thành đã, cùng hai vị nguyên lão thương lượng đối sách.”

Liều Dật không đáp, dường như

chàng đang suy tính chuyện đó, một lúc sau mới hỏi: “Võ công của Diệp La Hùng so với Lôi Quân thì thế nào?”

Diệp La Bách Hoa nghĩ một chút rồi đáp: “Có thể nói cũng ngang ngửa, kiếm thuật của lão hiện giờ cực kì lợi hại, đạo thuật tu luyện đưa chân nguyên lên đến đại tầng, thêm nữa có người nói rằng lão đã thuần phục được một con thần thú cực kì độc ác, nếu đem Lôi Quân ra so sánh, tuy khó phân nhưng Diệp La Hùng có lẽ hơi trên cơ.”

Liễu Dật gật gù: “Như vậy...”

Diệp La Bách Hoa thấy biểu tình phức tạp của chàng liền hỏi: “Ý công tử là gì?”

“Tai họa lần này bắt đầu từ trong nội bộ, nếu chúng ta cắt bỏ được căn nguyên,

tôi thấy...có lẽ chúng ta còn sinh cơ.”
Liễu Dật giải thích.

“Ý công tử là cầm tặc tiên cầm
vương?” Diệp La Bách Hoa hỏi.

Liễu Dật gật đầu, không nói gì.

Nhưng Diệp La Bách Hoa lập tức
khai khẩu: “Không thể đâu, Diệp La
Hùng gian hoạt vô cùng, tu vi cao bất
khả trắc, bên mình lại có vô số cao thủ,
đừng nói là tiên sinh, dù cho Minh
Vương đơn thân tương hội sợ rằng cũng
hung đa cát thiểu, còn về...phần công tử
lại không nhìn thấy gì, tuy tu vi cao
nhưng nếu cứ đi thật chẳng khác nào đem
dê đến miệng hổ.” Câu nào của nàng
cũng hợp lí, hơn nữa lời lẽ đượm ý quan
hoài, sợ chàng đơn thân đến gặp Diệp La
Hùng. Liễu Dật vừa nghe đến hai chữ

Minh Vương thì trong tâm máy động, người này chính là một trong những người chàng cần tìm, chỉ là...nghe nói Minh Vương đã mất tích nhiều năm, làm sao có thể tìm được, ý tưởng đó lập tức khiến chàng tỉnh lại, tập trung xem xét tình hình, chàng hỏi ngược: “Công chúa có biện pháp hay nào đẩy lui quân địch không?”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Có biện pháp gì đâu? Sự thật đã bày ra trước mắt, chúng ta chỉ đành tận lực mà thôi, bất quá...công tử trước hết cứ theo Bách Hoa quay về Vô Lệ thành, tôi muốn cùng hai vị nguyên lão thương lượng, có thể chúng tôi có biện pháp có thể chữa trị được hai mắt cho công tử? Lúc đó chúng ta không phải có thêm hi vọng sao?”

Liễu Dật buông tiếng cười khở: “Cứ cho là linh đan diệu dược cũng không chữa được mắt cho tại hạ.”

Diệp La Bách Hoa nói với vẻ thần bí: “Trong tộc chúng tôi có phương pháp trị liệu đặc thù, công tử vì sao lại không thử một phen.”

Liễu Dật động tâm, sao lại không thử một phen, hiện giờ việc này chồng việc kia, không nhìn được thật sự rất phiền phức, nghe Diệp La Bách Hoa nói, chàng bất giác gật đầu: “Liễu Dật xin đa tạ công chúa.”

Diệp La Bách Hoa tỏ ra khách khí: “Chúng ta còn nhiều chuyện phải làm, cứ vào thành từ một hướng khác.”

Liễu Dật đồng ý: “Được, công chúa cứ dẫn đường.”

Hai người lại đề khởi chân nguyên, một trận gió theo hướng khác thổi qua, lướt qua nơi Diệp La Hùng đóng lại, nhanh chóng hướng vào Vô Lệ thành. Trời đã sáng, mặt trời âm áp chiếu sáng nơi nơi, hai người không biết đi được bao lâu nhưng lúc về đến thành thì vầng thái dương đã nhô cao, Diệp La Kiếm Mộ và Diệp La Minh thấy Diệp La Bách Hoa cùng Liễu Dật, vội vàng ra nghênh tiếp.

Diệp La Bách Hoa tịnh không lăm lờ, tình thế trước mắt dù nàng không nói thì hai người bọn Diệp La Kiếm Mộ cũng hiểu rõ, giờ họ chỉ biết đợi đối phương tấn công. Trong lòng mỗi người đều tự biết, đêm qua đã quá mệt mỏi rồi, tuy thương vong không lớn nhưng đối

diện với đám chiến sĩ tinh thần sung mãn ở dưới thành kia thì đơn giản là một phần thắng cũng không có.

Diệp La Kiếm Mộ dẫn đường, Diệp La Bách Hoa cùng mọi người nhanh chóng đi qua hành lang dài dằng dặc đến gian đại thánh rộng rãi, bốn người ngồi xuống vị trí, không khí trong đại thánh một bầu yên ả, Diệp La Bách Hoa là người đầu tiên phá tan im lặng: “Hai vị thúc thúc, tiểu diệt có một thỉnh cầu hơi quá, mong hai vị thúc thúc đáp ứng.”

Hai người Diệp La Minh, Diệp La Kiếm Mộ đều biến sắc, bao nhiêu năm nay Diệp La Bách Hoa chưa từng yêu cầu điều gì, giờ lại xin họ đáp ứng, mà đáp ứng cái gì? Diệp La Kiếm Mộ hỏi: “Công chúa, có chuyện gì xin cứ nói ra.”

Diệp La Bách Hoa quay đầu lại nhìn Liễu Dật, ngưng thị một lát rồi nói: “Tôi muốn đưa Liễu công tử vào trong Chân thật mộng cảnh, giúp công tử trị liệu đôi mắt.”

Nàng chưa dứt lời, Diệp La Minh đã phản bác: “Công chúa xin hãy nghĩ kĩ, việc này vạn phần khó khăn.”

Diệp La Kiếm Mộ đế thêm: “Không thể được.”

Nghe ba người đối đáp, Liễu Dật cảm thấy nghi vấn, Chân thật mộng cảnh này là nơi nào, nghe phản ứng của hai người Diệp La Kiếm Mộ thì việc này rất khó, Diệp La Minh còn nói là vạn phần gian nan, chẳng lẽ thật sự khó khăn vậy ư?

Ngữ khí của Diệp La Bách Hoa rất

kiên định: “Chuyện này tôi đã quyết định, giờ nói ra chỉ muốn hai vị thúc thúc ủng hộ, cho dù hai vị không đồng ý, Bách Hoa cũng sẽ làm.”

Diệp La Kiếm Mộ can ngăn: “Công chúa nghĩ kĩ đi, bên trong Chân thật mộng cảnh khó khăn dị thường, hơn nữa nếu làm vậy công chúa sẽ phải dùng đến...”

Diệp La Bách Hoa khẽ cười, ngăn không cho Diệp La Kiếm Mộ nói tiếp: “Đa tạ Kiếm thúc thúc quan tâm, chẳng là...Liễu công tử giúp chúng ta quá nhiều, giờ đây quân địch đã đến sát rồi, nếu có thể khôi phục song nhãn cho công tử chẳng phải chúng ta có thêm hi vọng sao? Về công...về tư, Bách Hoa đều nên giúp công tử khôi phục đôi mắt.”

Liễu Dật không thể yên lặng được nữa, cất tiếng hỏi: “Kiếm tiên bối, Chân thật mộng cảnh mà công chúa nói đến là ở nơi đâu, làm sao mà khôi phục được hai mắt cho tại hạ?”

Diệp La Kiếm Mộ nhìn Diệp La Bách Hoa rồi quay đầu nhìn chàng nói: “Công tử không biết đó thôi, Chân thật mộng cảnh không ở nơi nào cả, Diệp La thị chúng tôi có lưu truyền lại một thượng cổ kì trận nhưng trong trận pháp có một vị tiên tri, chỉ cần tiến vào trận, gặp được nhà tiên tri, ông ấy sẽ giải đáp mọi nghi vấn cho công tử. Song lời dự ngôn này chỉ đúng với người trong hoàng tộc Diệp La thị chúng tôi, vì vậy nếu công tử muốn khôi phục song mục cần phải do công chúa dẫn vào.”

Liễu Dật gật gù dường như đã hiểu, rõ ràng chỉ có người trong nội bộ Diệp La thì mới có thể khiến nhà tiên tri kia giúp chàng khôi phục song mục, chàng lại hỏi: “VẬY...theo tiên bối nói, Chân thật mộng cảnh có gì nguy hiểm đâu?”

Diệp La Kiếm Mộ giải thích: “Muốn vào Chân thật mộng cảnh phải do hai người tự thôi động trận pháp, trong tư thế ngủ say mà tiến vào giấc mộng, mọi việc xảy ra trong giấc mộng đều là chân thật, nếu công tử thụ thương trong mộng thì ở thế giới thực cũng thụ thương, nếu tử vong ở trong mộng thì...trong thế giới thực, công tử cũng tử vong.”

Liễu Dật nhíu mày: “Kiếm tiên bối nói vậy là mọi chuyện xảy ra trong mộng đều liên hệ đến tự thân chúng tôi? Nếu

trong mộng mà tại hạ gặp được nhà tiên tri thì trong hiện thực tại hạ cũng khôi phục song mục, nhìn thấy mọi vật?”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Liều Dật lại hỏi: “VẬY...giác mộng có gì nguy hiểm?”

Diệp La Kiếm Mộ lắc đầu: “CÓ nguy hiểm gì thì không thật sự rõ lắm nhưng có một điểm có thể khẳng định rằng trong giấc mộng không có nguy hiểm, không có công kích nào hại đến sinh mệnh.”

Liều Dật càng lấy làm lạ: “Theo như Kiếm tiên bối nói, nếu trong giấc mộng không có nguy hiểm vì sao còn nói là hung ngoan dị thường, vạn phần gian nan?”

Diệp La Kiếm Mộ kiên nhẫn giải

thích: “Công tử không biết đó thôi, mọi nguy hiểm không đến từ giấc mộng, nguy hiểm chân chính đến từ tự thân các vị, tiến vào giấc mộng các vị có khả năng thấy được phản ánh thế giới thật của công tử cũng như thế giới thật của Bách Hoa công chúa. Trong giấc mộng, địch nhân của các vị đều từ ý niệm mà đến, có thể tự thân các vị trở thành địch nhân của nhau, đó là chỗ nguy hiểm, sống giữa bằng hữu và địch nhân chỉ cần một chút nóng vội, người hình thành trong giấc mộng đều có thể thành địch nhân, hơn nữa người trong mộng ảo lại là tối nguy hiểm, nếu các vị thất bại tất sẽ mất mạng trong giấc mộng.”

Nghe rõ lời giảng giải của Diệp La Kiếm Mộ, Liễu Dật gật đầu: “Đa tạ

Kiểm tiền bồi tương cáo.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng nói: “Giờ chúng ta đi thôi.”

Liều Dật lắc đầu: “Không được, chúng ta không thể cứ thế này mà đi, chúng ta phải tìm biện pháp giữ thành trước, tiến vào Chân thật mộng cảnh không biết phải mất bao lâu thời gian, không thể vì chữa trị cho hai mắt của tại hạ mà không bảo hộ cho Vô Lệ thành.”

Diệp La Bách Hoa gạt đi: “Còn có chỗ công tử chưa biết, trong Chân thật mộng cảnh có xảy ra bao nhiêu chuyện đều chỉ là một giấc mộng, trong hiện thực căn bản không mất bao nhiêu thời gian, cứ cho là chúng ta ở đó trải qua rất nhiều năm thì bên ngoài chẳng qua là thời gian trong một sát na, vì thế công tử không

cần lo lắng, tôi thấy Diệp La Hùng sẽ không lập tức tấn công Vô Lệ thành.”

Nghe Diệp La Bách Hoa giải thích về Chân thật mộng cảnh, chàng bất giác nhớ đến Hỗn Độn tiên cảnh, nhớ đến Thất Nguyệt, hai người từng sống trong đó rất nhiều năm, nhất thời cảm khái vô vàn, tự nhủ trong lòng: “Thất Nguyệt à, Thất Nguyệt, muội đang ở đâu? Giờ có khỏe không?”

Thấy vẻ mặt Liễu Dật phức tạp, dường như đang suy xét chuyện gì đó, Diệp La Bách Hoa giục: “Liễu công tử, hiện giờ chúng ta bắt đầu thôi.”

Chàng đứng dậy nói: “Lại phải phiên công chúa dẫn đường.”

Diệp La Bách Hoa cũng đứng dậy, quay người nói với Diệp La Kiếm Mộ và

Diệp La Minh: “Nhị vị thúc thúc, Vô Lệ thành xin nhờ vào cho hai vị.”

Diệp La Minh không nói gì, đứng lên buông tiếng thở dài nhẹ nhẹ, thanh âm đượm vẻ tiếc nuối, cảm thán, Diệp La Kiếm Mộ cũng đứng lên nói: “Công chúa, bảo trọng.” Lời nói trầm buồn, phảng phất như lời quyết biệt.

Liễu Dật có phần không hiểu lắm, một khi chỉ là việc xảy ra trong thì gian một cái búng tay ở hiện thực, việc gì phải nói ra những lời như vậy? Phải chăng Chân thật mộng cảnh giống như địa ngục, chỉ vào mà không ra được? Bách Hoa công chúa thập phần nghiêm túc, xem ra cần phải cẩn thận với những nguy hiểm trong một búng tay này.

Diệp La Bách Hoa bước ra ngoài,

Liễu Dật dựa vào chân nguyên quang điểm và tiếng bước chân mà nổi gót, hai người đi qua dãy hành lang dài, vượt khỏi khung cửa sang hướng khác, chàng rất quen thuộc con đường này, nó dẫn tới Băng Tâm động. Quả nhiên tiếng bước chân dần dần lan rộng ra, không khí quanh mình lạnh dần, hai người đã đi vào sơn động.

Diệp La Bách Hoa vừa đi vừa nói: “Liễu công tử, trận pháp Chân thật mộng cảnh được bố trí ở phía sâu trong động, ở đó chúng ta có thể thuận buồm xuôi gió, cũng có khả năng...gian nan vô cùng, muốn tỉnh lại, trừ phi tìm thấy nhà tiên tri, bằng không chúng ta cứ chìm trong mộng, công tử nên chuẩn bị sẵn về tâm lý.”

Liễu Dật gật đầu: “Vô luận thế nào cũng phải đa tạ công chúa có ý chữa cho tại hạ, nguy hiểm như vậy mà có công chúa đồng hành, trong lòng Liễu mỗ thật sự thấy áy náy.” Lời lẽ tuy khách khí nhưng đó là chân tâm của chàng.

Diệp La Bách Hoa đáp: “Công tử cả nghĩ rồi, một khi Bách Hoa có thể làm vì có gì lại không làm, hảo sự chỉ cất tay là được có ai lại không làm.”

Liễu Dật vừa đi theo vừa nói: “Có lẽ trên đời này có quá ít người chịu bỏ công cất tay vì người khác, bất quá việc đến giấc mộng này khiến tại hạ cảm khái không ít.”

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Công tử cảm khái thế nào?”

“Hiện giờ người quyết định vận

mệnh của chúng ta không phải trời, không phải đất, không phải Thần mà là tự thân chúng ta, tự chúng ta quyết định vận mệnh của mình trong mộng, xem ra... chúng ta phải dựa vào chính mình.” Liễu Dật cảm khái.

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Tiên sinh nói rất có đạo lí.”

Những câu hỏi liên tục xuất hiện, quần quít lấy chủ đề đàm thoại của hai người, họ cứ cất bước, thời gian trôi qua, rất nhanh chóng họ đã tới gian đại thánh.

Tuy không nhìn thấy song Liễu Dật cảm giác rõ ràng được sự thông thoáng, quanh mình toàn là quang hoa màu lam nhạt, lập lờ như hoa tuyết, không khí lạnh như gió cuối đông nhiễm vào thân thể họ,

bằng thủy lưu lại thành một cây cầu nhỏ dưới Chân mang lại cảm giác vui tươi, cả không gian ngập đầy năng lượng khiến người ta thư sướng, không nhìn được nhưng chàng cũng cảm nhận thấy nơi đây rất kì diệu, bất giác thấy bội phục trí tuệ của Diệp La thị, chắc năng lượng ở nơi này là nguồn gốc chi trì Chân thật mộng cảnh.

Tiếng thạch môn hạ xuống âm âm vang lên, một làn hương hoa bách hợp thơm ngát hòa lẫn không khí lành lạnh quét qua mặt chàng, giọng nói ngọt ngào của nàng lại vang lên: “Tôi đã đóng kín lối vào, phòng ngừa có người đến quấy nhiễu, giờ chúng ta bắt đầu.”

Liễu Dật gật đầu: “Đa tạ công chúa, mời.”

Chàng vừa dứt chữ mời thì cảm thấy một bàn tay dịu dàng nắm lấy tay mình, không cần nghĩ cũng biết đó là Diệp La Bách Hoa, ở đây làm gì có người thứ ba. Nàng nắm lấy tay Liễu Dật bước vào bên trong: “Ta chúng ta phải nắm lấy nhau, nhược bằng không công tử không thể thấy tôi trong mộng, tôi cũng không thể thấy công tử, cứ thế đã, vào trong giấc mộng chúng ta sẽ buông ra.”

Liễu Dật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu...

Diệp La Bách Hoa lấy ra một mảnh trù đoạn, buộc chặt tay hai người lại rồi nói: “Hi vọng là hữu dụng.” Liễu Dật cảm thấy trước mặt có vật gì đó thì nghe Diệp La Bách Hoa nói: “Nằm xuống đi.”

Chàng liền nằm xuống, Diệp La Bách Hoa cũng nằm xuống bên cạnh, chàng

cảm thấy rõ ràng đó là hai chiếc giường kê cạnh nhau, không biết làm bằng vật liệu gì trong cảm giác lạnh lạnh lại có cảm giác ấm áp, khiến người ta đặc biệt thoải mái, nằm lên đó chẳng còn muốn nghĩ ngợi chi, chỉ cảm thấy lười nhác, muốn thiếp đi ngay.

Cứ lơ mơ như vậy, chàng không còn tri giác, phảng phất như đang ngủ, không biết qua bao lâu thì chàng bật dậy, mùi hương bách hợp quen thuộc xuất hiện bên cạnh, chàng nhìn thấy quang điểm do chân nguyên phát ra bèn lên tiếng: “Công chúa, tại hạ hình như vừa thiếp đi, tiếp theo làm gì nữa đây?”

Người cạnh chàng đương nhiên là Diệp La Bách Hoa, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Tôi thấy chúng ta đã li khai

thế giới chân thực rồi, đang ở trong Chân thật mộng cảnh.”

Liễu Dật bất giác động thân, quanh mình vẫn rộng rãi, trừ việc không nhìn thấy quang hoa màu lam nhạt ra thì mọi cảm giác đều như cũ, nơi này khá lạnh, thông thoáng vô cùng.

Thân thể Diệp La Bách Hoa chậm chậm tiến đến, song thủ đưa ra từ từ, Liễu Dật hơi ngạc nhiên, vội hỏi: “Công chúa định làm gì vậy?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Cứ đứng im.”

Chàng quả nhiên yên lặng bất động, hai bàn tay lướt qua mặt chàng, gỡ tấm trù đoạn màu đen che trên mắt xuống, giọng nói của Diệp La Bách Hoa vang lên: “Chúng ta đang ở trong mộng, công

tử có thể mở mắt ra, chỉ cần công tử nghĩ rằng mình nhìn được thì sẽ nhìn được.”

Liễu Dật chấn động trong lòng, thật sao? Chàng có thể nhìn thấy mọi vật, tuy là trong mộng nhưng đối với chàng mà nói thế cũng là ân huệ rồi, hai mắt chàng chậm chậm thực hiện động tác, rất chậm, rất chậm...hai mắt mở bừng ra, ánh sáng trắng chiếu rọi vào con người khiến chàng không thích ứng được, thời gian chậm chậm trôi qua, mọi vật quanh mình rõ ràng dần, chàng phát hiện hai mắt mình đã nhìn được.

Ánh mắt đầu tiên, ánh mắt đầu vô cùng khó quên vì chàng đã nhìn thấy rõ ràng dung nhan của Diệp La Bách Hoa...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 205: Huyết Sắc Ngạc Mộng, Bi Tứ Thức ...

Dung nhan rạng ngời đó làm Liễu Dật rung động, sự rung động của con người đối với những sự vật đẹp đẽ, chàng ngây ra, vẻ đẹp của nữ nhân không thể chỉ dựa vào khuôn mặt mà suy đoán nhưng khuôn mặt gần như hoàn mỹ hiện lên trước mắt này khiến mọi suy nghĩ bay biến khỏi đầu chàng trong chốc lát.

Người con gái ấy mặc tà áo trắng, bên ngoài lại phủ thêm một chiếc áo mỏng bằng bạch sa, mái tóc dài đen nhánh mượt mà buông xuống ngang lưng, ẩn dưới đôi mày liễu cong vút là cặp mắt

sáng long lanh như ánh sao trời, quyền rũ đến nỗi người khác chỉ biết kinh thán, sống mũi thanh mảnh nhô cao, làn da trắng mịn màng càng làm nổi bật lên cặp môi mỏng manh đỏ mọng, tất cả đều tự nhiên, đẹp đến lóa mắt.

Mười ngón tay dài mảnh của Diệp La Bách Hoa cầm một cây trường địch màu lục dài độ hai xích, xanh biếc như cỏ ngọc, đẹp đẽ vô cùng; không cần là lượt, không cần trang điểm nhưng người con gái trước mắt Liễu Dật chỉ với tà áo sa trắng, trường địch cầm trên tay, mái tóc xanh bay phơ phất đã tạo nên cảm giác xuất trần, ai thấy cũng tin rằng nàng từ trên chín tầng trời xuống, ngay cả người trải qua nhiều trải nghiệm như chàng cũng phải ngẩn ra, buột miệng thốt: “Ỗ

đông phong, nhất tiểu yên nhiên, chuyển phán vạn hoa tu lạc ...quả là mỹ nhân.”

Lời nói của chàng rất nhỏ, lại thuận miệng thốt ra nhưng toàn là những lời tán tụng, Diệp La Bách Hoa nghe thấy bất giác sắc mặt hồng lên, không nói được gì, Liễu Dật vội giải thích: “Công chúa đừng lấy làm lạ, tại hạ chỉ muốn ca ngợi dung nhan mỹ miều của công chúa, hoàn toàn không có ý riêng.”

Sắc mặt Diệp La Bách Hoa dần trở lại bình thường, dường như nàng suy tư chuyện gì đó nên ngập ngừng một chốc rồi hỏi: “Liều công tử thấy Bách Hoa đẹp thật sao?”

Liều Dật gật đầu: “Đúng vậy, đẹp phi thường.”

Nàng lại hỏi: “Bách Hoa so với

người trong bức tranh của công tử thì ai đẹp hơn?” Người nàng muốn hỏi là người Liễu Dật đã vẽ lúc tỷ thí với Vũ Trầm Tinh trên lô đài, hỏi xong nàng dường như nghĩ ra chuyện gì đó, bất giác cúi đầu lúng túng nhưng không nói gì, hình như chờ câu trả lời của chàng.

Tuy không rõ Diệp La Bách Hoa hỏi thế là có ý gì nhưng trong lòng Liễu Dật có cảm giác không thoải mái lắm, cảm giác đó là gì thì chàng không nói được, nghiền ngẫm câu hỏi, chàng đáp: “Tự nhiên là công chúa đẹp rồi.” Liễu Dật đã nói thật, dung mạo của Cát Lợi Nhi không thể coi là đẹp được, thậm chí bình phàm.

Diệp La Bách Hoa ngẩng đầu lên: “Công tử nói thật chứ?”

Liễu Dật bất giác nhìn vào mắt Diệp La Bách Hoa, dường như chàng thấy được một tia hi vọng, ánh mắt đó lại khiến chàng cảm thấy bất an, đành buông một tràng cười phá tan không khí yên lặng: “Tại hạ có gì phải đối gạt công chúa? Dung mạo của thê tử tại hạ không thể so với công chúa, hơn nữa còn tương đối bình thường...chẳng qua, chuyện đó không quan trọng, đúng không?”

Vẻ mặt mỹ lệ của Diệp La Bách Hoa dường như đầy nghi vấn, nàng rút cuộc không nhìn được lên tiếng hỏi: “Vì sao?”

Liễu Dật đáp: “Cõi đời này không bao giờ công bằng, trời cao ban xuống dung nhan mỹ lệ nhưng không phải người nào cũng có được, đẹp hay xấu không phải do chúng ta chọn mà được, trời đã

bất công thì chúng ta có tất yếu phải xem trọng điều đó không? Nếu như đến ngày chúng ta già, tóc xanh biến thành bạc trắng, da dẻ nhăn nheo, chúng ta còn cười được ai...hà tất để ý làm gì, thê tử của tại hạ dù rằng không xinh đẹp, dù rằng bình phàm nhưng là người tại hạ yêu thương, tình yêu có thể khóa lấp đi tất cả, trong mắt tại hạ, nàng là người xinh đẹp nhất.” Liễu Dật vừa nói vừa nghĩ đến việc gì đó, dứt lời liền hăm nhập vào trầm tư, Diệp La Bách Hoa hiểu rằng chàng đang nhớ đến thê tử.

Thấy Liễu Dật nói vậy, nàng dường như hơi thất vọng nhưng lập tức khôi phục lại như thường, cười nhẹ thốt: “Tôi thấy hai người nhất định rất hạnh phúc.”

Liễu Dật cười khỏ: “Có thể, tuy vô

cùng gian nan nhưng hạnh phúc, có lẽ hạnh phúc đến từ thương nhớ.”

Diệp La Bách Hoa không hiểu lắm nhưng nàng không muốn hỏi tiếp mà chỉ nói: “Được rồi, chúng ta bắt tay vào vào việc chính thôi, đi tìm nhà tiên tri ngũ hẫu khôi phục đôi mắt cho công tử.”

Liễu Dật gật đầu, nhìn tứ phía, nhìn đến đâu cũng thờ dài ngao ngán, nơi hai người đang đứng là một vùng trắng xóa, hoa tuyết rơi bời, không có núi non, không có đường đi, gió lạnh lùa qua những loại thực vật kì quái làm những khối tuyết trút xuống rào rào, đó là điểm duy nhất có dấu hiệu của sự sống trong thế giới này.

Bốn bề rộng lớn vô biên, bạch sắc thế giới không phân thành phương hướng,

Liễu Dật nhú mày: “Đây là giấc mộng của công chúa.”

Diệp La Bách Hoa nhìn quanh: “Đúng vậy...chẳng qua không cần phải vội, chúng ta chỉ cần nhận định chính xác một hướng để đi theo, nhất định sẽ ra khỏi được giấc mộng, vận khí mà tốt thì trước khi giấc mộng biến hóa chúng ta có thể tìm được nhà tiên tri.”

Liễu Dật gật đầu: “Được, chúng ta liêu với vận khí vậy, hi vọng trước khi giấc mộng này biến đổi chúng ta ra khỏi nơi đây, tìm được nhà tiên tri.”

Diệp La Bách Hoa nhìn theo vầng thái dương trên không nói: “Chúng ta cứ đi theo hướng của thái dương.”

Liễu Dật cười nói: “Được, không ngờ là tâm cảnh của công chúa hoàn toàn

do giấc mộng hiển hiện, bao nhiêu năm nay công chúa thật sự rất đau khổ rồi.”

Diệp La Bách Hoa vừa đi vừa lắng nghe đoạn đáp: “Công tử vì sao lại biết?”

Liều Dật đáp: “Khúc nhạc của cô đã cho tại hạ biết.”

Diệp La Bách Hoa cảm khái: “Công tử thật là tri âm của Bách Hoa.”

Liều Dật vội lắc đầu: “Công chúa quá khen rồi, đối với âm luật tại hạ chỉ biết sơ qua.”

Diệp La Bách Hoa phản bác: “Công tử quá khiêm cung rồi, công tử cứ gọi thẳng tên Bách Hoa thì hay hơn, cứ gọi là công chúa nghe không thoải mái lắm.”

Liều Dật nhìn nàng rồi đáp: “Được.”
Cứ như vậy, hai người rảo bước tiến

tối...

Cả thế giới đều yên tĩnh, không có một dấu hiệu của sự sống, hoa tuyết trắng tinh bay bay, gió lạnh lùng mang theo bi thương, toàn bộ tình cảm của thế giới này đều bị băng phong, ngay cả loại thực vật kì lạ cũng bị tuyết trắng bao trùm, so với vẻ hoang vắng bên ngoài thì nơi đây lạnh mạp, cô độc hơn hẳn, thế giới trắng muốt chỉ có hai bóng người đang cất bước, truy tìm giấc mộng, truy tìm một giấc mộng mà họ không biết.

Ở đây không có cảm giác về thời gian, vàng thái dương trên không trung cũng không tuân theo quy luật, quanh mình vĩnh viễn là màu trắng, gió lạnh mang theo hoa tuyết thổi tung mớ tóc trắng của Liễu Dật, hai người đột nhiên

ngừng bước, Diệp La Bách Hoa hỏi: “Công tử, chúng ta đã đi cả ngày rồi.”

Liều Dật ngẫm nghĩ rồi đáp: “Theo thời gian bên ngoài, chúng ta đã đi được chừng bốn, năm thời thần, bất quá...nơi đây hình như không bị thời gian hạn chế, công chúa xem, vàng thái dương trên không không hề xoay chuyển, chung quanh cũng im lìm, thời gian ở đây hình như lắng đọng.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, bất giác nhìn về phía trước, thật kì quái, vốn trước đó là khoảng không trắng tinh vô biên vô tận, khi nàng nhìn đến thì ngoài hoa tuyết bời bời lại xuất hiện một dải núi hùng vĩ cao vút đến mây xanh, nàng lập tức hỏi: “Công tử xem, kia là gì?”

Nghe nàng hỏi, Liều Dật cũng nhìn về

phía trước, cảnh vật mờ lung biến thành rõ ràng, thấp thoáng trong màn hoa tuyết là một dải núi cao vút đến mây xanh, chàng tỏ vẻ nghi vấn: “Kì quái thật, vừa nãy trước mặt còn là khoảng không vô tận lãnh tịch, giờ sao lại xuất hiện một ngọn núi nhỉ?”

Diệp La Bách Hoa nhìn ngọn núi rồi đáp: “Mộng cảnh này chắc không phải chân thực, tùy theo ý thức trong hiện thực của chúng ta mà biến hóa...chẳng qua biến hóa này hình như hơi kì lạ, chuyện xảy ra trong mộng nếu tốt tất xấu, giờ lại đột nhiên xuất hiện một ngọn núi, tôi có dự cảm không lành, chúng ta nên cẩn thận thì hơn.”

Theo ý thức, Liễu Dật nắm chặt thanh kiếm trong tay, tán đồng: “Được, ngọn

núi này có điểm quái dị, chúng ta phải thật cẩn thận.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, hai người tiếp tục bước về phía sơn phong.

Hoa tuyết trên không trung bắt đầu trút xuống ào ào, gió gào rít thổi tung mái tóc hai người, vốn ngọn núi đó cách không xa lắm nhưng đi liền ba thời thần vẫn chưa tới, bất quá ngọn núi đã biến đổi, càng đến gần núi càng lớn, như một bức tường che kín cả thiên địa, trước mắt hai người chỉ có mỗi tuyết trắng và ngọn núi xám xịt.

Liều Dật cùng Diệp La Bách Hoa không cảm thấy mệt, cả hai đều muốn đến ngọn núi thật nhanh để nhìn cho rõ ràng nên vận khởi chân nguyên, đạp tuyết vô ngân, lướt về phía trước như tia chớp.

Rốt cuộc hai người cũng đến chân núi nhưng trước mắt đâu phải núi non gì, nơi đó chẳng qua là một bức tường xám ngoét ngăn đôi thiên địa, cách li với một thế giới khác.

Liều Dật tự nhủ: “Mộng cảnh quả là quý dị, xem ra thế nào cũng có phiên phúc.”

Diệp La Bách Hoa đầu sao cũng là con gái, trong hiện thực là công chúa của thị tộc, tuy thân phận cao quý nhưng kinh nghiệm cũng không ít, cho dù chuyện sát nhân nàng cũng không thấy đáng sợ cho lắm, chẳng qua bây giờ nàng thấy trong lòng phát lạnh, với nàng một cơn ác mộng còn đáng sợ hơn so với những gì đã trải nghiệm, trong giấc mộng này nàng không có cách nào tỉnh lại, quái sự nổi

tiếp nhau xảy ra, nhất là bức tường hiện giờ cao đến mây xanh, không thể với tới.

Liễu Dật dường như cảm giác được tâm tình của nàng, bất giác lên tiếng: “Công chúa sợ sao?”

Diệp La Bách Hoa hơi sợ, mọi vật ở đây đều quá li kì, biến đổi quá đổi quỷ dị, không nói trước được là tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nghe Liễu Dật hỏi, nàng bất giác đưa mắt nhìn vào mắt chàng, dường như tìm được chỗ nương tựa, cười nhẹ thốt: “Không sợ.”

Liễu Dật cũng cười nhẹ, chàng nhìn thấu nỗi sợ trong lòng Diệp La Bách Hoa, nhú chặt mày, đưa mắt nhìn tứ phía, vầng thái dương vẫn treo cao trên không trung nhưng lúc chàng nhìn đến liền biến đổi, thái dương quang mang từ

từ đổi màu, ngả sang màu đỏ bầm, không, không phải là màu đỏ bầm mà quang mang màu máu phủ kín cả thế giới của tuyết.

Liều Dật chỉ vào vàng thái dương trên bức tường hỏi: “Công chúa xem, kia là gì?”

Diệp La Bách Hoa đưa mắt nhìn ánh dương quang màu máu, theo ý thức tự lùi một bước: “Tôi không biết đó là gì... nhất định là một cơn ác mộng.”

Liều Dật nhìn lên không, đúng vậy, ánh dương quang không có cảm giác ấm áp, ngược lại quang mang màu máu khiến lòng người nóng nảy bồn chồn, không lạnh mà run, hoa tuyết trắng tinh chung quanh biến thành huyết hoa, rớt xuống từng mảng lớn, gió lạnh chuyển thành

những tiếng quỷ oán rên rĩ thê lệ, cảm giác kinh hoàng ập xuống trái tim.

Cả thế giới hoàn toàn biến đổi, rộng rãi, hoang lương, đâu đâu cũng là màu máu cùng tiếng quỷ oán thê lương, trong thế giới màu máu thì thoảng có hồng sắc ảnh tử xuất hiện rồi biến mất, gió rên rĩ ai oán, tang thương, bóng quỷ lại xuất hiện rồi biến mất.

Diệp La Bách Hoa dường như mất đi ý thức, chậm chậm thoái lui, từng bước li khai Liễu Dật, lúc này chàng không chú ý đến hành động của nàng, chàng đang quan sát hồng sắc ảnh tử, bên mình vẫn vang lên tiếng than khóc, cả thế giới trong nháy mắt biến thành ác mộng, quỷ dị, li kì.

Đúng lúc đó, mặt đất chấn động,

chàng lùi lại một bước, tiếng “âm âm” vang lên ở sau lưng, bức tường màu xám bật khỏi mặt đất găm vào không trung, liền đó cả hai bên tai chàng vang lên tiếng động, dường như cùng xảy ra một việc, mặt đất run rẩy, bức tường xám xit ở ba mặt quanh mình lại nhú lên, lao thẳng vào thình không.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, Liễu Dật vừa cảm thấy nguy hiểm thì bốn bề đã toàn là tường cao dựng đứng, bọn họ bị vây vào giữa, trong óc chàng chỉ xuất hiện mỗi một chữ “tù”, chàng kinh hoàng trong lòng, giơ tay với bức tường trước mặt song tường thì chỉ cách độ một xích nhưng lại không thể chạm tới được, chàng cả kinh, vội nói: “Không ổn, chúng ta bị nhốt ở trong này.”

Nhưng chàng không nghe thấy Diệp La Bách Hoa trả lời, trong lòng thầm nhủ: “Không hay rồi.” Quay người lại nhìn chỉ thấy nàng đã lùi về sau cả chục trượng nhưng khoảng cách mười trượng đó vô cùng li kì, quý dị, không gian đỏ rực méo mó, thân ảnh nàng dần dần mờ hồ, chàng vừa quay người thì mặt đất bật lên tiếng gào, bao nhiêu hoa tuyết bị ánh dương quang biến thành huyết hoa đột ngột bay lên giống như một trận bão cát hữu hình thực chất, ngưng tụ thành một nhân ảnh màu đỏ, tuy không nhìn rõ bóng dáng nhưng phản quang của binh khí khiến chàng nhìn thấy một vật khác.

Một thanh loan đao đỏ choét xuất hiện nơi yết hầu trắng ngần của Diệp La Bách Hoa, huyết sắc dương quang phản

xạ ra kim thuộc quang trạch, chàng cảm giác được nguy hiểm đang đến với nàng nhưng lại hơi do dự vì chàng biết mình không cứu nàng được, cây kiếm của chàng bây giờ không thể sử dụng được. Bi Tứ Thức, tuy luyện được đến mức đại thành Vô Thức song lực đạo kiếm pháp quá mãnh liệt, nếu xuất ra sợ rằng Diệp La Bách Hoa cũng khó toàn mạng.

Thân ảnh Diệp La Bách Hoa mông lung, mơ hồ, trong lòng chàng ngập tràn bi thương, nàng là một công chúa cao cao tại thượng, sau khi bình định loạn quân nàng sẽ chẳng có phiền não gì, tuổi nàng còn trẻ, cuộc sống mới chỉ bắt đầu mà bây giờ vì muốn giúp chàng chữa mắt phải tiến vào cơn ác mộng chết chóc này, thấy nàng cận kề cái chết, chàng cảm

giác được sự bất lực, cho dù cây kiếm của chàng rạch nát được thiên địa thì sao, đến người chết trước mắt cũng không cứu nổi.

Những tuyệt vọng trên thế gian tạo ra nghịch cảnh tàn nhẫn, dẫu cho bạn có là thánh nhân cũng vậy, đang lúc bất lực, trong lòng Liễu Dật ngập hồi hận, cảm giác bi thương khiến chàng nắm lấy kiếm, trùng trùng nhìn thanh hồng sắc loan đao, chàng lắc đầu gào lên: “Không.”

Tất cả đều biến thành chân thật, không gian không còn phiêu diêu, thế giới trở nên rõ ràng, bốn bề hiện lên vô số huyết sắc ảnh tử, kim thuộc loan đao từ sau lưng vô thanh vô tức kề lên yết hầu Diệp La Bách Hoa. Hồi hận vô tận,

hồ then vô tận khiến Liễu Dật bi thương vô tận, cảm giác ngập tràn thân thể chàng, như một dạng thật chất lưu nhập vào trong Bi Mộng Kiếm, chớp mắt hào quang bốn màu xuất hiện, bốn đạo long ảnh phủ trùm khắp nơi, cuốn quanh vỏ kiếm.

Áp lực cuồng bạo trên thính không làm kích phát ma khí của chàng, cuồng phong cuộn lên quanh mình cuốn bay mọi tiếng rền rĩ, mái tóc dài trắng toát lẳng lơan vô chương, tấm áo da đen lất phất, tay phải đeo găng đen di động thần tốc, “choang”, Bi Mộng Kiếm rời vỏ, chàng quát to: “Bi Tứ Thức – vô thức quy kiếm.” Trường kiếm đen tuyền quấy loạn trên không trung, chàng vừa dứt hai chữ cuối cùng thì vang lên tiếng kiếm tra vào

bao quen thuộc.

Mười tám đạo bạch sắc kiếm quang chớp mắt hình thành quanh mình, kiếm quang hình thành thì mười tám chiêu kiếm xuất ra, nhát kiếm đầu tiên vừa lóe lên đã xuyên qua thân thể Diệp La Bách Hoa, hồng sắc ảnh tử phía sau lưng bị kiếm quang chấn bay đi, phảng phất như hoa tuyết rụng rơi, biến thành vô hình vô chất.

Mười bảy kiếm còn lại chia ra công kích những hồng sắc quỷ ảnh quanh mình, kiếm quang xạ ra tứ phía, hồng sắc quỷ ảnh biến thành hoa tuyết màu máu, dung hợp lại trên mặt đất, nhưng không có dấu tích lưu huyết hay thụ thương.

Tay trái Liễu Dật càng nắm chặt Bi Mộng Kiếm, càng kinh ngạc hơn là chàng

lại xuất ra được Bi Tứ Thức, tuy Bi Tứ Thức không mãnh liệt, hung ngoan như Vô Thức song lại tinh diệu hơn nhiều, lúc này đối phó với địch nhên đứng sau lưng Diệp La Bách Hoa, nếu không có Bi Tứ Thức đương nhiên chàng tưởng tượng được kết quả.

Liễu Dật cảm khái nhìn Bi Mộng Kiếm trong tay, thầm nhủ: “Có thể đem bi thương chuyển hóa thành sức mạnh, xem ra chúng ta đã tiến thêm một bước, mình phải nhanh chóng ngưng tụ Bát Hoang thần long, nhược bằng không, chỉ dựa vào tầng thứ 12 ma công làm thế nào đối mặt với Minh Vương, với Thần giới.” Nghĩ nghĩ chốc lát, chàng lại trở lại bình thường, nhìn sang Diệp La Bách Hoa.

Trong mắt nàng tràn đầy hoảng sợ, tuy cách đến 10 trượng nhưng chàng cảm nhận rõ ràng thân thể nàng đang rung động, lòng chàng chấn kinh, dường như nghĩ ra chuyện gì đó, chẳng lẽ mỗi khi ngủ nàng thường gặp ác mộng như thế này? Nếu đúng vậy, không khó để giải thích vì sao nàng lại sợ đến thế.

Chàng không dám cả nghĩ, song cước động khẽ, thân ảnh di chuyển, chỉ chớp mắt đã đến bên nàng, dịu giọng nói: “Không có gì đâu, công chúa đừng sợ...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 206: Hồng Sắc Quỷ Ảnh, Thủ

Hộ Địch ...

Mọi chuyện xảy ra đột nhiên, kiếm ảnh mệnh mang của Bi Tứ Thức chém rụng hết mọi hồng sắc quý ảnh, Diệp La Bách Hoa còn đang kinh hồn, song nhân trống rỗng, dường như nàng không nhận biết những chuyện vừa xảy ra, lúc Liễu Dật đến gần nàng mới từ từ có phản ứng, giọng nói vẫn còn rơi rớt lại nổi khiếp hãi: “Ác mộng thật đáng sợ, là gì vậy?”

Liễu Dật nhìn quanh, tuy rất yên lặng nhưng ánh sáng màu máu vô cùng quý dị, cả thế giới dường như đầy rẫy nguy hiểm, phảng phất như mỗi một góc, mỗi vị trí đều có thể nhìn thấy quái vật, hoa tuyết màu đỏ tiếp tục trút xuống, gió lạnh mang theo tiếng khóc ai oán, thân ảnh hai người lộ rõ vẻ cô độc, tường cao vây

phủ bốn bề trải tới tận chân trời, hai người dường như đang bị khốn trong lao lung.

Liễu Dật nắm chắc Bi Mộng Kiêm, lắc đầu: “Tại hạ không biết, bất quá... giấc mộng này là giấc mộng của công chúa, trước đây công chúa đã từng gặp giấc mộng này?”

Thân thể Diệp La Bách Hoa run nhẹ, tuy chỉ là một cử động rất nhẹ nhưng Liễu Dật vẫn cảm nhận được, nàng đáp: “Đúng, trước đây tôi đã từng gặp giấc mộng này, chỉ là không chân thật như bây giờ, trong mộng tôi bị nhốt giữa bốn bề thiên địa, không có tự do, quanh mình toàn là tuyết và khí lạnh, cảm giác sao mà cô độc, sao mà đáng sợ, rồi tôi được đánh thức...”

Liễu Dật gật đầu, không nói gì, Diệp La Bách Hoa đã nói vậy cũng không khó giải thích đáng vẻ sợ hãi của nàng lúc trước, cân nhắc thoáng chốc, chàng lên tiếng: “Chúng ta hình như bị nhốt ở bên trong, muốn thoát ra trừ phi giấc mộng của công chúa có biến hóa, ngược lại tại hạ thấy...khó lắm.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, nàng tự nhiên biết rằng ở đây họ không có cơ hội chọn lựa, mọi việc xảy ra trong Chân thật mộng cảnh đều vô cùng đáng sợ, trừ nỗ lực bản thân nhằm giữ mạng thì họ không có chỗ dựa để cải biến giấc mộng.

Hai người vừa ngừng lại giây lát, một âm thanh lệt vang lên, thanh âm băng lãnh vô cảm, không có dấu hiệu sự sống, phảng phất như tiếng quỷ oán ngân lên:

“Diệp La Bách Hoa, người không có quyền chọn lựa cũng không cơ hội thoát ra, người hiểu rõ lắm mà, chính người đã buông bỏ tự do, giam giữ tất cả linh hồn trong tù ngục này...ha ha!”

Thanh âm như từ bốn phương tám hướng vọng đến, lại như từ trên trời truyền xuống, Liễu Dật không có cách nào tìm được vị trí phát ra âm thanh, bất giác nhíu mày: “Giọng nói này là ai? Vì sao lại nói vậy?”

Diệp La Bách Hoa dường như lại càng bất an: “Tôi không biết.”

Liễu Dật không hỏi nữa, lặng lẽ suy ngẫm, thanh âm nọ có ý gì? Diệp La Bách Hoa vứt bỏ tự do, đem giam mình vào trong lao lung? Chẳng phải...giấc mộng này và những trải nghiệm của nàng

bao nhiêu năm nay có quan hệ? Tuy chàng không thật sự hiểu nàng nhưng từ lúc thi đánh đàn, chàng đã phát hiện rằng trong lòng nàng có một thế giới khác, bên ngoài chỉ là nguy trang, nếu đúng vậy, ngục tù này và chân tâm của nàng há chẳng phải bị phong bế sao?

Chàng thuận miệng nói một câu vu vơ: “Có lẽ y nói đúng, người phong bế thế giới này lại là chính mình.” Lời lẽ rất bình tĩnh, nói rồi chàng đưa mắt nhìn Diệp La Bách Hoa.

Sắc mặt nàng đầy nghi vấn, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy toàn là tường cao đến mây vây lấy hai người, nàng ngẫm nghĩ một chốc rồi hỏi: “Vì sao công tử lại nói vậy?”

Liễu Dật đáp: “Công chúa còn nhớ

lúc chúng ta thi đàn không? Công chúa đã đàn một khúc Lạc tuyết mà tại hạ cho rằng phải là Phong tâm mới đúng, chắc công chúa vẫn nhớ tại hạ từng nói công chúa đã phong kín chân tâm trong một thế giới băng tuyết, biểu hiện bên ngoài không hề chân thật, qua nhiều năm dày vò như vậy, công chúa đã tự nguy trang mình thành một Diệp La Bách Hoa khác.”

Thấy chàng nói vậy, Diệp La Bách Hoa tựa hồ nhớ ra, lên tiếng hỏi: “Là...ý gì? Chẳng...chẳng lẽ giấc mộng này phản ánh hai thế giới của tôi, giờ là thế giới chân thực của tôi, chính tôi đã phong bế tôi tại đây, đúng không?”

Liễu Dật nhẹ nhẹ gật đầu: “Chuyện này tôi cũng không hiểu rõ lắm, chẳng qua tôi thấy đại khái tình hình là vậy, nếu

hiện giờ chúng ta phá được bốn lớp ngăn cản này thì công chúa có thể khôi phục tự do.”

Diệp La Bách Hoa ngẫm nghĩ, lại nhìn bốn bề, tỏ vẻ nghi ngờ: “Bốn bức tường này như khảm vào không trung, không có khe hở, chúng ta làm cách nào mà thoát được, nói thì dễ nhưng làm thì khó như lên trời.”

Liễu Dật cười khỏ, chỉ đành lắc đầu: “Công chúa hiểu nhầm ý tại hạ rồi, có lẽ công chúa còn chưa hiểu rõ, tự do chân chính phải do chính công chúa tự tranh thủ, những gì công chúa phải làm là mở lòng mình ra, không cần ngại trang nữa, trở lại là chính mình, không phong bế mình trong thế giới đầy tuyết này.”

Diệp La Bách Hoa tựa hồ nghe ra

vấn đề, tự nói: “Quay lại là mình, không nguy trang nữa, mở lòng ra?”

Đúng lúc đó, âm thanh thể lệ lại vang lên, hơn nữa còn biến thành khó nghe hơn: “Ha ha, ha ha, Diệp La Bách Hoa ngây thơ ơ, bao nhiêu năm nay người tự phong bế mình ở đây, hiện giờ lại muốn quay lại sao? Há không sợ bị thương tổn? Tiếp tục nguy trang làm một công chúa cao cao tại thượng đi, nơi đây tốt nhất cho người trốn tránh, ở trong lao lung người không phải sợ ngoại nhân nào thương tổn đến mình.”

Liễu Dật chăm chú lắng nghe thanh âm đó nhưng mỗi góc độ cơ hồ đều là phương hướng phát ra thanh âm, căn bản không thể tìm ra vị trí, chàng bất giác phát lộ: “Không sợ ngoại nhân thương

tồn đến mình? Còn bản thân nàng thì sao? Tại đây chỉ có cô độc, tịch mịch, băng lãnh, còn có khí tức quỷ quái, tự bản thân nàng bị thương tổn còn lớn hơn nhiều thương tổn do ngoại nhân gây ra, người rút cuộc là ai, bước ra đây.”

Thanh âm ngừng lại trong giây lát, một trận cuồng phong nổi lên, tuyết rơi cách Diệp La Bách Hoa và Liễu Dật mười trượng đột ngột cuốn lên, gió lạnh lướt qua, quang mang của hoa tuyết đỏ rực lấp lóe, hình thành một hồng sắc quỷ ảnh, chiếc bóng đỏ từ đầu đến chân, hình dạng giống người nhưng không có dung diện, quỷ ảnh vừa xuất hiện âm thanh thê lệ khó nghe lại vang lên: “Các người gọi ta là khán thủ giả (người canh gác).”

Hai người nhìn sang quỷ ảnh, nhưng

vô cùng li kì là dù hai người cố gắng đến đâu cũng không nhìn rõ được diện mục của nó, chỉ cảm thấy một hồng sắc nhân ảnh mờ lung trước mắt, Liễu Dật bất giác thầm nhủ: “Khán thủ giả? Là người nào? Chẳng lẽ... khán thủ giả, khán thủ giả, theo danh tự, y nhất định là người ngăn trở Diệp La Bách Hoa thoát khỏi giấc mộng?” Thoáng chốc, trong lòng chàng lướt qua vô vàn ý nghĩ.

Quyết định xong xuôi, chàng nắm chặt thanh trường kiếm đen tuyền, cũng lúc đó khán thủ giả lên tiếng: “Người đoán đúng lắm, ta xuất hiện ở đây vì túc mệnh của ta là vậy.”

Diệp La Bách Hoa dường như vẫn chưa thông suốt mọi chuyện đang diễn ra, cất tiếng hỏi: “Túc mệnh gì cơ?”

Khán thủ giả đáp: “Ta phải ngăn cản các người rời khỏi giấc mộng, nếu các người chịu ở lại trong này ta sẽ không xuất hiện nhưng các người lại muốn li khai nên ta tất phải giết chết các người.”

Liễu Dật kinh ngạc hỏi: “Người làm sao biết được ta nghĩ gì?”

Khán thủ giả không hề né tránh, trực tiếp đáp thẳng vào vấn đề: “Rất đơn giản, đây là trong giấc mộng của Diệp La Bách Hoa, người và nàng cùng tiến vào trong một giấc mộng, ta tự nhiên phải biết người nghĩ gì.”

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Nếu chúng ta cứ ở lại trong này, tức là trong hiện thực chúng ta vĩnh viễn không tỉnh lại, người cứ phong bế linh hồn chúng ta như thế này?”

Khán thủ giả đáp: “Cứ coi là vậy, nhưng nếu các người li khai được, cũng có nghĩa là Diệp La Bách Hoa lại quay về với con người thật thì khán thủ giả còn có ý nghĩa gì nữa, sẽ phải biến mất, vì sinh mệnh của mình ta phải giam giữ các người tại đây, trong trường hợp xấu nhất thì giết luôn các người.”

Liễu Dật đã nghe ra, tức giận thốt: “Người chỉ là ý thức của Diệp La Bách Hoa, người có tư cách gì yêu cầu này nọ với chủ nhân?”

Khán thủ giả không lộ vẻ gì, lời lẽ vẫn bình hòa: “Đúng, ta không có tư cách gì yêu cầu này nọ với chủ nhân, nhưng ý thức cũng có sinh mệnh, có tư tưởng riêng của mình, vì vậy hiện tại ta sẽ không yêu cầu các người làm gì, hoàn

toàn dựa vào tư tưởng để thực hiện hành động của mình.”

Liều Dật không nói thêm gì, chàng biết ý thức sinh mệnh của kẻ đứng trước mặt hoàn toàn do Diệp La Bách Hoa tạo ra trong quá trình nguy trạng bản thân, nhưng hiện giờ khi lợi ích bản thân bị động chạm, nó phải bảo hộ cho lợi ích của mình, đến cả một ý nghĩ hư ảo trong giấc mộng còn có sinh mệnh hà huống là người trong thế giới hiện thực? Tất cả đều đặt lợi ích lên trên.

Nhìn kẻ đứng trước mặt, Diệp La Bách Hoa dường như hơi hoảng sợ: “Chúng ta phải làm sao đây?”

Liều Dật nắm kiếm chặt hơn, đáp: “Không có cách gì cả, nếu không muốn chết ở đây chúng ta phải giết khán thủ giả

của công chúa rời rời khỏi, tiến vào giấc mộng tiếp theo.”

Giọng nói thê lệ của khán thủ giả lại cất lên: “Các người sẽ phải chết.”

Tay phải giơ mạnh lên, hoa tuyết trên mặt đất tung lên, cuồng phong lồng lộng, vô số hoa tuyết ngưng tụ thật chặt, hồng quang lấp lóe, một cây trường kiếm màu máu xuất hiện trên tay phải khán thủ giả, bạch quang ngoằn ngoèo quanh thân kiếm, mang theo một tầng băng sương chi khí, khiến người khác cảm thấy cực kì quý dị.

Nhưng Liễu Dật và Diệp La Bách Hoa đã quen với nơi này, ở trong mộng mọi chuyện đều có thể xảy ra, việc quý dị gì cũng có thể xuất hiện.

Khán thủ giả giơ cao trường kiếm,

thuận tay quét xuống một vòng, chớp mắt gió lạnh rền rĩ nổi lên, hồng sắc tuyết hoa lại bị cuốn tung, hồng quang lại sáng rực rồi tắt lịm, cuồng phong lắng xuống, mười thân ảnh màu đỏ giống hệt khăn thủ giả xuất hiện trước mặt y, trên tay kẻ nào cũng cầm một thanh trường kiếm quý dị như vậy.

Diệp La Bách Hoa kinh ngạc: “Là ảo thuật?”

Liễu Dật đưa tay phải nhẹ nhàng gạt kiếm: “Bất quản là gì nếu chúng ta giết được nó tất bị nó giết.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, cây địch màu lục trên tay phải khẽ xoay rồi nói với chàng: “Công tử cẩn thận.”

Chàng bất giác quay đầu lại nhìn nàng đáp: “Được, công chúa cũng phải

cẩn thận.”

Hai người đang dẫn dò thì trường kiếm của khán thủ giả đỏ rực chỉ ra quát: “Giết chúng đi.” Mười hồng sắc ảnh tử vong trường kiếm bập bênh lao vào hai người, tuy tốc độ không quá nhanh nhưng sự thật thì chúng nhanh đến bất khả tư ý, khán thủ giả vừa dứt lời thì chúng đã lướt đến trước mặt hai người.

Liễu Dật không nói gì, thi triển Ân Toàn Cửu Ảnh, Bỉ Mộng Kiếm kéo theo một dải quang ảnh, thần tốc chém vào mười hồng sắc ảnh tử, Diệp La Bách Hoa cũng không dám chậm trễ, cây lục sắc trường địch liên tục xuất chiêu công tới.

Nhưng đây là trong giấc mộng, không thể dùng hiện tượng trong hiện thực để

giải thích, đặc biệt là mười chiếc bóng đỏ lòm này, Liễu Dật chém ra mấy kiếm liền phát hiện ra có chỗ không ổn, mấy chiếc bóng tịnh không tránh né mà lao thẳng vào, thà bị chàng chém đứt cũng phải chém trả lại một kiếm, lối đánh vong mạng này rõ ràng mang ý đồng quy ư tận.

Không dám đánh sợ dám đánh, dám đánh sợ vô chương vô pháp, vô chương vô pháp lại sợ vong mạng, hiện Liễu Dật đang lâm vào tình huống này, mười chiếc bóng có bảy chiếc lao vào chàng mà không hề sợ bị chém, chàng không dám cận chiến, cố gắng giữ cự li cách xa, rồi dùng kiếm quang chém đứt quỷ ảnh.

Kẻ cũng lạ, tuy những chiếc bóng vô cùng hung hãn nhưng không hề có chiêu

thức gì, chỉ dựa vào tốc độ, rất khó đối phó, bất quá khi Liễu Dật lắng tâm xem xét thì bảy chiếc bóng bị giải quyết rất nhẹ nhàng, chàng nhìn sang phía Diệp La Bách Hoa, tu vi của nàng vốn không thấp lại chỉ bị có ba quỷ ảnh vây công, tất nhiên cũng giải quyết khá nhanh gọn.

Nhưng Liễu Dật vẫn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, nhìn sang khán thủ giả thấy y không lộ vẻ gì, cũng không nói gì, sự tình chẳng phải quá đơn giản ư? Trong giấc mộng này, khán thủ giả có sức mạnh tuyệt đối, 10 quỷ ảnh mà y triệu hoán lại bị giải quyết quá đơn giản thế này khiến chàng hơi hoảng.

Giọng nói ngọt ngào của Diệp La Bách Hoa lại vang lên: “Đơn giản quá nhỉ, chúng ta cứ giết luôn khán thủ giả tất

mấy bức tường này sẽ biến mất.”

Nàng vừa nói thì thanh trường kiếm trong tay khán thủ giả cũng có động tĩnh, hồng sắc kiếm quang lóe lên, Liễu Dật đột nhiên cảm thấy chuyện gì đó, lập tức quay đầu sang hướng Diệp La Bách Hoa quát: “Cẩn thận.”

Nhưng chàng đã chậm một chút, nhát kiếm đó quá ư quỷ dị, mấy quỷ ảnh bị Diệp La Bách Hoa giết chết lại kết thành hình, đồng thời với quỷ ảnh khởi thân, cây kiếm cắt qua bắp chân nàng, cơn đau kịch liệt truyền lên rồi máu tươi đỏ thắm theo đôi giày bố trắng chảy xuống, Diệp La Bách Hoa không đứng vững nổi, ngã chúi về phía sau.

Liễu Dật không thèm quan tâm đến đám quỷ ảnh ngưng tụ lại bên mình, tăng

thứ 12 ma công nhanh chóng bỏ chân nguyên khắp toàn thân rồi tập trung lại, chân chàng khe khẽ động đậy, tàn ảnh cuốn lên kéo theo một phiến hoa tuyết đỏ lựng, chàng xuất hiện một cách thần tốc ở sau lưng Diệp La Bách Hoa, nhẹ nhàng đỡ lấy tấm lưng ong giúp nàng đứng vững rồi nhanh nhẹn thoái lui.

Trong một sát na, mái tóc trắng bị gió lạnh thổi tung, chàng vừa quay đầu lại, đôi mắt Diệp La Bách Hoa bị mái tóc che lấp, chàng hỏi với vẻ hoảng loạn: “Làm sao rồi, công chúa đau lắm phải không?”

Diệp La Bách Hoa ngây ra, dường như tê liệt hay đang suy nghĩ gì đó, nhưng nàng nhanh chóng định thần: “Không, không đau.” Môm thì nói không

đau nhưng sắc mặt nhợt nhạt báo cho Liễu Dật biết vết thương nhất định rất sâu.

Liễu Dật tạo được khoảng cách với mười quỷ ảnh vừa ngưng kết bèn lại nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay giữa eo Diệp La Bách Hoa: “Công chúa cố kiên trì.” Nói rồi trường kiếm rời khỏi vỏ, nhưng không chém vào mười đạo quỷ ảnh, ngược lại thân kiếm dính sát với mặt đất, hồng sắc kiếm quang xuất hiện trên thân kiếm đen nhánh, chàng quát to: “Khởi.” Hoa tuyết quanh mình bắn tung về tứ phía, dưới chân hai người xuất hiện một vùng đất.

Trường kiếm tra vào vỏ, chàng đi đến đỡ lấy Diệp La Bách Hoa: “Công chúa ngồi xuống trước đã, xung quanh

toàn là tuyết, đám quỷ ảnh lại do tuyết tổ thành, tôi thấy ở chỗ không có tuyết có thể an toàn hơn.” Do sau lưng chàng là quỷ ảnh nên chàng cởi tấm trù đoạn trên mắt xuống, nhanh nhẹn phong bế huyết đạo trên bắp chân Diệp La Bách Hoa, băng chặt vết thương lại rồi đứng dậy.

Chàng vừa quan sát mười quỷ ảnh đang lập lòe chậm rãi vừa ngẫm nghĩ, nếu Giác Quy đại sư biết chàng đem bảo vật Hắc Mạc mà ông tặng đi băng bó vết thương trên bắp chân của một nữ nhân mà không lập địa thành phật mới là lạ, bất giác chàng mỉm cười.

Tất cả xảy ra quá ư đột nhiên, kì quái, lại cực nhanh, trước mắt chàng đã hoàn toàn không còn cảm giác gì, vì cùng chàng tiến vào giấc mộng mà Diệp La

Bách Hoa thụ thương nên chàng phải bảo hộ nàng, nhưng trong mắt người khác, chẳng hạn như Diệp La Bách Hoa, suy nghĩ lại không giống thế.

Chàng lúc này không dám nghĩ nhiều, vấn đề cần kíp là phải li khai giấc mộng này, nhưng đám quỷ ảnh khó chơi này hữu hình vô chất, hoàn toàn không thể giết chết được, trong lúc nghĩ rằng đã đánh tan được chúng thì chỉ cần khán thủ giả vung kiếm lên, chúng lại tụ lại, nghĩ đến đây chàng bất giác thấy nhức óc.

Cần nhắc cần thận, óc chàng lóc lên, đúng...mọi vấn đề đều xuất hiện trên mình khán thủ giả, nếu giết được hẳn, có lẽ...

Tay trái Liễu Dật nắm lấy bao kiếm, theo suy nghĩ của chàng, Lan Nhĩ Phi Na

Thanh Tâm Pháp nhanh chóng đề thăng lên tầng thứ 12, thân thể chậm chậm phát ra lục quang, chân nguyên quán thấu toàn thân, bây giờ chàng không sử dụng được Bi Tứ Thức nhưng có thể xuất ra Vô Thức, trước mắt chỉ có mỗi quỹ ảnh sử dụng Vô Thức là hợp lí nhất.

Chàng đem chân nguyên tầng thứ 12 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp nhập vào Bi Mộng Kiếm, kiếm ý hòa hợp, chàng triệu hoán bốn con thần long, chỉ thấy rờn các màu hóa thành long ảnh, quần quanh thân kiếm, chàng thuận tay bạt kiếm, quát to: “Vô Thức.”

Vô Thức thật đúng như tên gọi, vô chiêu vô thức, hoàn toàn bằng vào chân nguyên mãnh liệt cùng đặc thù của Bi Mộng Kiếm mà hoàn thành, tùy ý nhi

phát, có thể biến thành bất cứ chiêu thức gì, một tràng long khiêu chấn động thiên địa vang lên, một đạo tứ sắc kiếm quang hóa thành bốn đạo long ảnh, chớp mắt xạ ra, sức mạnh vô tận mang theo nhiệt khí, tốc độ nhanh vô cùng, chớp mắt đã bao trùm tất cả...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 207: Sát Lục Chi Tâm, Ma Vi Tôn ...

Cá nói với nước rằng anh không nhìn thấy nước mắt của tôi vì tôi đã ở trong nước, nước nói tôi cảm nhận được nước mắt của anh vì anh ở trong lòng tôi.

Có một câu chuyện là niềm khao khát, có một thứ ái tình là đồng thoại.

Niềm khao khát đó chính vì không xảy ra nên được ghi chép lại trong câu chuyện này, ái tình đó vì không tồn tại nên mới xuất hiện trong đồng thoại, tuy câu chuyện ái tình đó có chín phần tưởng tượng một phần hiện thực nhưng một phần hiện thực đó lại đập tan mười phần ái tình.

Mấy đạo long ảnh ẩn chứa sức mạnh tàn phá mọi vật, cả mười hồng sắc quý ảnh lại bị chấn nát vụn thành những bông hoa tuyết rơi rải rác trên mặt đất, nhưng Liễu Dật không dừng lại, chàng không nhấm vào đám quý ảnh này mà mục tiêu chân chính của chàng là khán thủ giả,

chàng phải chân nát y.

Tầng thứ 12 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp cuộn cuộn cung cấp cho chàng chân nguyên cường hãn vô cùng, chàng đem chân nguyên mãnh liệt quán thấu vào Bi Mộng Kiếm, triệu hoán Long Viêm, hào quang đỏ tía lấp lánh, thân thể Liễu Dật lấy kiếm làm trung tâm phát ra nhiệt khí cường liệt vô cùng, khí tức ngưng tụ lại như thực chất, làm không gian chung quanh méo mó, biến hình.

Vô Thức xuất ra chừng một sát na, nắm được cơ hội, thân thể chàng khẽ động, cuốn lên một trận gió lạnh, cách khán thủ giả chừng ba trượng thì dừng lại và thu kiếm, quang mang màu tím đỏ vẽ thành một vòng cung khảm vào thân thể khán thủ giả, lóe lên rồi biến mất.

Chàng không có lòng tin rằng giết được khán thủ giả, y cùng với đám quỷ ảnh đều không sợ chết, cho dù bị chấn nát có thể vẫn còn sống, vì vậy chàng đặc biệt triệu hoán Long Viêm ra chém, chàng hi vọng nhiệt khí của Long Viêm có thể dung hóa được khán thủ giả, triệt để tiêu diệt y.

Quang mang màu tím đỏ xuất hiện trên mình khán thủ giả, viêm nhiệt đích khí nhanh chóng lan rộng, đốt rụi không khí chung quanh khiến không gian biến hình méo mó, thân thể khán thủ giả bắt đầu nát vụn, đạo khí tức mãnh liệt phách ra, tất cả hoa tuyết trên mặt đất chóp mắt bị dung hóa thành nước rồi tan thành không khí, tiêu thất vô ảnh vô tung.

Vốn với chân nguyên cường hoành

của Liễu Dật, liên tục sử dụng hai chiêu không phải là vấn đề nhưng từ lúc bắt đầu đến giờ, chàng đã không biết bao nhiêu lần xuất kiếm, nhất là đã dùng Bỉ Tứ Thức tiêu hao rất nhiều chân lực rồi lại tiếp tục dùng Vô Thức và đem chân nguyên triệu hoán Long Viêm trong thân kiếm ra, hơn nữa lại căn bản không thể đề cao tâm pháp đến tầng thứ 13 nên bây giờ không thể duy trì được như trước, liên tục sử dụng kiếm thức cao cấp khiến hơi thở của chàng có phần gấp rút, cảm giác hơi mệt mỏi.

Hồng sắc khản thủ giả dung hóa thành nước, bốc hơi tan vào không khí, trong lòng chàng dường như nhẹ nhàng hẳn ra, khí tức của Long Viêm bá đạo vô cùng nên khản thủ giả đã bị tiêu diệt, có lẽ

không sống lại nữa, nghĩ đến đây lòng chàng như giải thoát được khỏi đá đè nặng, đến bên Diệp La Bách Hoa.

Diệp La Bách Hoa đang bị thương ở chân, miêng cưỡng đứng dậy, nàng nhìn vẻ mặt hơi nhợt nhạt của Liễu Dật rồi cất lên giọng nói dịu dàng hỏi: “Công tử mệt lắm, đúng không?”

Liễu Dật cười nhẹ đáp: “Không sao, tâm pháp của tại hạ rất thần kì, chỉ cần một chút thời gian là giúp tại hạ khôi phục.” Chàng nói rất đúng, Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp quả là thần kì vô cùng, giờ nào khắc nào cũng hấp thụ hỗn độn chi khí trong không gian hóa thành của bản thân, không ngừng đề thăng chân nguyên, cho dù hiện giờ chàng cảm giác mệt mỏi, chừng nửa thời thần khảng định

sẽ lại phục nguyên.

Diệp La Bách Hoa gật đầu rồi nhìn quanh, tựa hồ đang nghi vấn: “Tôi cảm giác kì quái thế nào ấy, công tử nói là... khán thủ giả thật sự chưa chết?”

Liều Dật nhìn quanh tứ bề, huyết quang ánh xạ lên hoa tuyết, rơi xuống gấp gáp, đồng thời gió lạnh thổi tung mọi vật, cảm giác cô độc, lãnh mạc, ai oán chất chồng trong tim, chàng nhíu mày: “Không đúng, Long Viêm khí tức tuyệt đối có thể dung hóa mọi thứ, không nói đến quan hệ khắc chế giữa băng hỏa, cho dù là đá núi cũng bị dung hóa, vừa nãy rõ ràng đã thấy khán thủ giả bị hóa thành nước, tan vào không khí, khói tan mây lụi rồi mà...”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Đúng

vậy, nhưng theo lẽ thường khán thủ giả chết rồi thì căn ngục này tất phải biến mất, vì sao...vì sao lại không có biến hóa gì? Hơn nữa, trong lòng tôi cứ cảm thấy gờn gợn.”

Liễu Dật trầm tư một lát rồi đáp: “Nếu...khán thủ giả không chết, mọi chuyện ở đây không phải đều được giải thích rồi sao?”

Nghe vậy, thân thể Diệp La Bách Hoa bất giác run lên, vội hỏi: “Công tử muốn nói là khán thủ giả vẫn chưa bị giết.”

Liễu Dật vừa dứt lời thì giọng nói thê lệ như tiếng quỷ oán không biết từ phương nào cất lên, mang theo gió lạnh và huyết hoa khiến lòng người lạnh lẽo hơn: “Các người cho là ta chết rồi sao?”

Cả thế giới này chính là ta, có thế giới này là có ta, ta có thể xuất hiện dưới bất kì hình thái nào, các người chỉ có một chọn lựa...kết thúc tất cả, vĩnh viễn ngủ lại đây hoặc chết trong giấc mộng.”

Cơn ác mộng này tất Diệp La Bách Hoa đã trải qua nhiều lần, lần này bản thân lạc vào cũng không có cách nào tỉnh lại, nàng tất nhiên phải hoảng sợ, nhìn Liễu Dật nói: “Y thật sự chưa chết, chúng ta phải làm sao?”

Liễu Dật nắm chặt thanh kiếm, hai mắt đánh giá tình hình chung quanh, nói từng câu từng chữ: “Cải biến được hay không, có chấp nhận hay không phải do bản thân chúng ta, phải dựa vào chính chúng ta.”

Diệp La Bách Hoa dường như đang

ngâm nghĩ, nàng không nói gì, thanh âm
thê lệ, khó nghe như tiếng quỷ oán lại từ
bốn phương tám hướng vọng lại: “Được,
để ta cho các người nếm mùi một thứ các
người không thể cải biến được.” Thanh
âm phảng phất như bị gió lạnh thổi tan,
không còn nửa điểm động tĩnh, tất cả lại
trở lại bình thường.

Gió lạnh thổi tới mỗi lúc một gấp
gáp, mái tóc của Liễu Dật và Diệp La
Bách Hoa lẳng loạn, hoa tuyết đỏ rực
cũng theo gió bay đi loạn xạ, cảm giác
cô độc, lãnh mạc, quỷ dị lại ập vào tim
hai người, không gian phía xa bắt đầu
biến thành méo mó, tất cả xảy ra như để
tô điểm cho câu chuyện thêm màu sắc,
Liễu Dật cảm thấy trong tim đè nặng dự
cảm đáng sợ, cảm giác này hoàn toàn

dựa vào kinh nghiệm nhiều năm mà có, trước khi giông bão bao giờ cũng bình tĩnh khiến người ta không nhận thấy.

Càng lúc tay trái Liễu Dật càng nắm chặt thanh Bi Mộng Kiếm, quay đầu nói với Diệp La Bách Hoa: “Công chúa cẩn thận, tôi cảm thấy...lần này rất nguy hiểm.”

Diệp La Bách Hoa lại nhìn quanh, chỉ thấy hiện tượng chung quanh có phần quỷ dị nhưng không thấy có gì nguy hiểm, buột miệng: “Công tử làm sao biết được.”

Liễu Dật vừa quan sát tình huống chung quanh vừa đáp: “Cảm giác.”

Chàng dứt lời thì sự việc quỷ dị liền xảy ra, gió lạnh biến thành cuồng bạo, hoa tuyết trên mặt đất tung lên hình thành

vô số lốc xoáy, từng cơn lốc đỏ bầm cuốn theo vô vàn hoa tuyết, xoay chuyển với tốc độ cực nhanh rồi ngừng lại, trong sát na đó lốc xoáy biến thành hồng sắc quý ảnh, chàng và Diệp La Bách Hoa cơ hồ không tin vào mắt mình.

Cả không gian nơi đó trở nên dày đặc, ngàn vạn hồng sắc quý ảnh cầm kiếm trong tay, vẻ mặt không lộ ra biểu tình lao xuống chỗ Liễu Dật, từ trên không nhìn xuống chỉ thấy hai thân ảnh cô độc đứng trong tuyết lạnh đối mặt với vô vàn quý ảnh, trong lòng Liễu Dật kinh hoàng, thầm nhủ: “Vừa nãy mới có 10 quý ảnh đã chập vật thể rồi, giờ thành cả vạn thì làm sao mà đối phó? Dù là chúng có bị giết chết, không sống lại được thì bọn mình chắc cũng chết ở đây vì kiệt

sức.”

Tay phải Diệp La Bách Hoa khẽ chuyển, cây địch màu lục xuất ra, Phù Nhược Kiếm hư vô phiêu diêu được tuốt khỏi vỏ, nàng và Liễu Dật chậm chậm lui bước, họ đang gặp khó, làm thế nào mà đối phó được với quỷ ảnh vô tận, có dùng hết chân lực cũng không thể giết hết mà thoát ra được.

Diệp La Bách Hoa vừa lùi bước vừa nói với chàng: “Hình như phiền hà lần này của chúng ta lớn lắm.” Ngữ khí tỏ ra hoảng hốt.

Liễu Dật cũng lùi lại, đáp: “Một khi chúng ta phải đối diện thì hãy dũng cảm lên, không được sợ hãi thì mọi thứ đều không còn đáng sợ, ngược lại sẽ thành gánh nặng.”

Đột nhiên, Liễu Dật dừng lại, quay phắt lại nhìn về phía sau, chàng phát hiện ra một chuyện khiến người ta kinh hoàng hơn, họ không có đường lùi, bức tường cao phía sau phảng phất như biết di động, cự li một xích xa thẳm vừa nãy giờ như hiện ngay trước mắt, chàng đưa tay chạm vào, cảm thấy như là thực chất, chàng kinh ngạc trong lòng: “Mọi chuyện này đều do khán thủ giả thao tác.”

Diệp La Bách Hoa cũng gặp phải phiền phức kiểu khác, phía sau lưng họ là trập trùng những bức tường trải dài đến chân trời, họ không thể lui dù nửa bước, đám quỷ ảnh dường như biết hai người không thể lùi được nên từng tốp lao vào, động tác không nhanh lắm nhưng mỗi chỗ hai người đi qua lại có nhiều

quỷ ảnh hơn từ dưới đất trời lên, dần dần hai người bị quỷ ảnh vây vào giữa.

Diệp La Bách Hoa không tỏ vẻ gì là khẩn trương, ngược lại ung dung hơn nhiều, Liễu Dật cũng không có hành động gì chỉ lặng lẽ nhìn đám quỷ ảnh từng bước tiến tới, chàng đang nghĩ cách, nếu ngành đầu dù hai người có tận lực cũng không thoát được, nhưng có cách gì khiến cho quỷ ảnh biến đi, ngoài giết chết khán thủ giả.

Diệp La Bách Hoa nhìn quỷ ảnh trước mặt, nhẹ nhẹ lắc đầu: “Tôi nhất định phải trở lại là mình.” Một câu được thốt ra thình lình khiến Liễu Dật ngẹn lại.

Chàng nhìn nàng hỏi: “Sao vậy, công chúa không muốn phong bế mình trong

thế này nữa sao?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Nếu một người suốt đời phải dùng mặt nạ hư ngụy thì còn ý nghĩa gì nữa, còn vui sướng gì để nói nữa đây? Cho dù không bao giờ bị thương tổn thì lòng tôi vĩnh viễn băng lãnh, không cách nào ấm áp được, có lẽ tôi càng làm mình thương tổn hơn.”

Liễu Dật gật đầu: “Đúng, công chúa nghĩ được vậy thật quá tốt, trăm phần giả tạo cũng không thể vui vẻ vì đó đều là ảo mộng, chân thật chỉ một phần vạn cũng trở thành mĩ lệ vì đó là điều được thừa nhận.”

Diệp La Bách Hoa vừa nhìn quỹ ảnh trước mặt vừa nói: “Vẫn phải đa tạ công tử, công tử làm tôi hiểu ra nhiều chuyện, có lẽ tôi cần phải dũng cảm.”

Liễu Dật không nói gì, chỉ gật đầu, âm thanh thê lệ lại vọng đến: “Dừng cảm? Chân thật? Thừa nhận? Người không có quyền chọn lựa, ở đây ta là cả thế giới, ta là túc mệnh, các người đều phải chết, người giác ngộ chưa muộn, nhưng đáng tiếc...người lại ở trong mộng, ở trong thế giới của ta.” Thanh âm vô cùng khó nghe nhưng trong đó ẩn ước một tia tình cảm, phảng phất như phần nộ.

Óc Liễu Dật thỉnh linh lóe sáng, một ý nghĩ xuất hiện, âm thanh vừa rồi khiến chàng nhìn thấy hi vọng, y nói rằng y là túc mệnh, là thế giới, nếu đúng thế thì cứ coi y là một thế giới, chẻ đôi thiên địa, giết chết thế giới này. Chàng mạnh dạn phân tích, một niềm hi vọng mỏng manh

lại lóe lên trước mắt.

Liễu Dật dùng ý thức nắm lấy thanh kiếm, nếu muốn chế đôi thiên địa cần phải ngưng tụ chân nguyên mãnh liệt, nói chính xác là chàng phải thôi động sát lục chi tâm của tầng thứ 13 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, triệu hoán bốn con thần long, tuy nhiên chân nguyên của chàng đã hao tổn, làm theo cách đó thì còn hi vọng, song...khi phó bỏ băng phong chân nguyên tối cường sẽ rất khó không chế lại, có khả năng từ đây sẽ đọa lạc ma đạo, vạn kiếp bất phục, trở thành một sát nhân ma vương.

Diệp La Bách Hoa thấy chàng hình như đang cân nhắc, nhưng đáp lời nàng bèn hỏi với vẻ hiếu kì: “Công tử nghĩ gì vậy? Chúng ta sẽ chết ở đây ư?” Giọng

nói thật ngọt ngào, nói đến cái chết mà vẫn bình tĩnh, không còn hoảng hốt như lúc trước.

Liều Dật nhìn nàng rồi nói: “Có lẽ tại hạ có cách, chúng ta không thể chết ở đây dễ dàng thế được, tất nhiên vì muốn giúp tại hạ khôi phục song mục mà làm liên lụy đến công chúa, nên tại hạ phải bảo hộ cho công chúa.” Lúc này chàng đã quyết định giải băng phong trong nội thể, lợi dụng chân nguyên mãnh liệt của tầng thứ 13 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp mà giết chết khán thủ giả, tuy là một niềm hi vọng mong manh nhưng nhất định phải thử, bằng không đến nửa điểm hi vọng cũng không có nốt.

Liều Dật ngừng lại, đột nhiên nói tiếp: “Tại hạ sẽ dùng chân nguyên tối

cường để chẻ thể giới này vỡ ra, khi tại hạ hoàn thành, công chúa nhất định phải thật nhanh chóng rời khỏi, bất kể xảy ra chuyện gì công chúa cũng không được quay đầu, không được dừng lại, hãy nhớ là công chúa phải rời khỏi đây, phải được an toàn.” Chàng sợ rằng khi thôi động tầng thứ 13 ma công sẽ luân lạc ma đạo, không có cách nào tự thoát ra được, biến thành một ma vương không có tư duy chỉ biết sát nhân, thà cứ vĩnh viễn bị nhốt ở trong giấc mộng này.

Nghe chàng nói, Diệp La Bách Hoa đột nhiên hoảng sợ, không biết vì sao lúc đối mặt với tử vong nàng vẫn bình thản mà chỉ một câu nói của chàng lại khiến nàng sợ hãi? Nàng vội nói: “Không được, chúng ta cùng vào thì phải cùng

ra.”

Liễu Dật nhìn đám quỷ ảnh đỏ lòm không ngừng gia tăng, không ngừng di động trước mắt, cười khổ thốt: “Trên đời này có bao chuyện không như ý, làm sao mà lưỡng toàn, chúng ta lại không được chọn lựa nên cần phải tính đến trường hợp xấu nhất, là tại hạ liên lụy công chúa, do đó tại hạ phải phụ trách việc này, tại hạ chỉ làm được thế thôi, công chúa phải rời đi, tìm cách tỉnh lại, nơi này không thuộc về công chúa.”

Diệp La Bách Hoa dường như hơi kích động, thần tình khẽ biến: “Không, không phải là liên lụy, tất cả đều do tôi tự nguyện.”

Một câu nói nghe tiếng sét trên chín tầng trời đánh xuống, “ầm ầm” nổ vang

trong óc chàng, quen thuộc quá, nghe như nỗi đau trong lòng, như bị thương, như tuyệt vọng, có lẽ ẩn ước cả tàn nhẫn nữa, câu nói của nàng khiến chàng nhớ đến Thất Nguyệt, người con gái đã từng nguyện ý vì chàng mà trả bất cứ giá nào, lúc này nàng ở phương nao? Cho dù chàng không thể yêu nàng nhưng lúc sắp chia xa thế này, lòng chàng ngập tràn nỗi đau đớn, ân hận, chỉ vì từng nghe một câu nói rằng – là thiếp nguyện ý.

Liễu Dật định thần lại: “Không, công chúa phải nghe tôi, rời khỏi đây, rời khỏi giấc mộng này trở về hiện thực.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, ánh mắt kiên định phi thường: “Không.” Chỉ một từ thôi nhưng bao hàm ngàn vạn ý nghĩa, quyết định của nàng lúc này không

thể thay đổi được.

Liễu Dật cũng nhìn nàng, tịnh không nói thêm gì, chàng tựa hồ hiểu được ý nàng, vì vậy chàng không yêu cầu nữa, chàng có một quyết định khác, bất kể sẽ xảy ra chuyện gì, chàng đều phải đem nàng rời khỏi đây.

Liễu Dật nắm chắc trường kiếm, tay phải chỉ lên trời, trong một sát na gió lạnh tuyết bay, hào khí cuộn cuộn, nhìn lên trời lớn tiếng quát: “Hảo, người tự xưng là thế giới này, tự xưng mình là túc mệnh, vậy hôm nay Liễu Dật này sẽ chế đôi thiên địa, túc mệnh chỉ có một loại nhưng kết quả thì có ngàn vạn, để ta tiếp thụ cái mà người gọi là không thể cải biến, để ta xem rốt cuộc thì túc mệnh có thể nắm được thương sinh trong tay

không.”

Câu nói khẳng khái hào hùng, chấn động thiên địa, lời lời đi vào lòng người, xao động tâm hồn, cả ngàn vạn quỹ ảnh dường như cảm nhận được áp lực nên lập tức đình chỉ di động, nhìn sang phía Liễu Dật chỉ thấy chàng kiếm nắm trong tay, cuồng phong nổi lên, trên không trung hồng sắc ma khí cuồn cuộn ập tới, áp sát xuống đầu, chớp mắt tạo thành lốc xoáy quanh mình chàng, dường như cả bầu trời vì chàng mà biến đổi, chân nguyên tầng thứ 13 Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp quán thấu, hồng quang trong mắt lấp loáng, tóc trắng bay múa cuồng loạn, hắc y lật phất, trong sát na cảm giác áp bức khiến người ta cảm thấy chàng đang “kiếm chỉ thiên địa, ngã chủ

trâm phù”.

Diệp La Bách Hoa bị cường kình trong cuồng phong xoay chuyển đến mờ hồ, thấy hành động của Liễu Dật, mắt nàng ánh lên dị quang, dường như nghĩ ra một chuyện, đột nhiên lên tiếng: “Công tử đã phá bỏ băng phong chân nguyên.” Khí thế này của chàng trước giờ nàng chưa thấy, cảm giác khiến nàng mông lung nhớ lại ngày ở trên lôi đài nhưng cũng không cường liệt như bây giờ.

Diệp La Bách Hoa nói vậy nhưng chàng không đáp, sát lục đằng đằng trỗi lên trong lòng khiến chàng không còn lưu luyến gì, đôi mắt đỏ lựng biến thành màu máu, tà áo da đen phối hợp với mái tóc bạc vũ động lăng loạn vô chương, quang mang màu hồng sậm từ thân thể phát ra,

nuốt chửng hết mọi thứ, không còn Liễu Dật nữa, trong trời đất ma thành vua tôn, kiểm theo ý, thương mang tràn lấp khắp nơi.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 208: Vọng Quân Hồi Thủ, Vật Dĩ Ma ...

Liễu Dật lúc này đã hoàn toàn biến thành một người khác, trong mắt chàng không còn tình cảm gì, huyết quang che lấp tất cả, sát khí quanh mình ngưng tụ cùng ma khí, phảng phất như thực chất, kẻ cả đám quỷ

Lãnh bát tử bất diệt cùng phải dừng

hết mọi động tác, sát ý phủ trùm cả không gian, lan rộng ra khắp thế giới.

Chàng chậm rãi đưa hữu thủ lần xuống chuôi kiếm, thanh trường kiếm đen nhánh rời vỏ, trên thân Bi Mộng Kiếm hiện lên rất rõ ràng hình ảnh bốn đạo long ảnh quán quít, chân nguyên mãnh liệt ngưng tụ, thanh kiếm phát ra quang mang màu đen óng ánh, màu đen còn hơn cả màn đêm, quang mang quỷ dị thần bí ánh xạ vào trong màu huyết hồng.

Khí tùy tâm, tâm tùy ý, ý tùy kiếm, hoàn toàn không theo ý thức, Liễu Dật dùng cả song thủ giữ kiếm, thân thể chuyển động theo phương từ dưới bốc lên rồi bổ xuống, quát to một tiếng: “Vô Thức.” Kiếm vốn là vô thức, chân nguyên mãnh liệt phối hợp với sức mạnh

của tứ hoàng thần long trong Bì Mộng Kiếm tạo thành một kích động thiên địa.

Hắc sắc quang mang tạo thành hình bán nguyệt lóe lên, một tròng long khiêu chân động đất trời, bốn con thần long thoát ra, dung nhập vào trong quang mang, thần long biến mất thì quang mang màu đen hình bán nguyệt lại xuất hiện nhưng trải khắp thiên địa, sức mạnh mãnh liệt cuốn về phía trước, bốn con thần long thoát ẩn thoát hiện.

Trong một sát na, thiên địa đều lay động, chung quanh vùng hắc sắc bán nguyệt quang mang, vô số hồng sắc quỷ ảnh đều tro tàn khói bụi, hóa thành bụi cát, bán nguyệt quang mang lại lóe lên rồi tắt ngấm.

“Choang”, trường kiếm chui vào vỏ,

chân nguyên dần dần tan đi, hồng quang trong mắt Liễu Dật cũng từ từ nhạt nhòa, nhưng trong lòng chàng phảng phất như cuộn trào lên, cảm giác sát lục truyền lên não, tả thủ bất giác nắm chặt lấy chuỗi kiếm.

Cũng lúc đó, một đạo bạch sắc quang mang từ trên trời lao xuống xạ vào thế giới này, nhìn quang mang lan rộng, trong lòng chàng máy động nhìn về nơi phát quang, đạo hào quang tạo thành hình vòng cung trải dài khắp thiên địa, bức tường trước mặt bị chẻ đôi, một ý nghĩa lóe lên trong óc chàng: “Thành công rồi.”

Ít nhất thì thế giới này cũng bị chặt đứt, Diệp La Bách Hoa có thể rời khỏi nơi đây, tuy không nắm được tình huống

của khán thủ giả nhưng ít nhất giờ này y cũng không còn phát ra âm thanh gì nữa, kì dị hơn là lúc kiếm quang trảm thiên thì đám quỷ ánh đỏ lờm đều nát thành bột, biến mất một cách vô ảnh vô tung, dường như chưa từng xuất hiện.

Diệp La Bách Hoa nhìn đám quỷ ánh biến mất rồi hỏi: “Chúng ta rời khỏi đây chứ?” Liễu Dật không đáp vì lúc này chàng không nghe thấy nàng nói gì, sau khi phá bỏ

băng phong, sát lục chi tâm của tầng thứ mười ba ma công tâm pháp làm cho ý thức của chàng trở nên mơ hồ, thôi động chân nguyên quá độ cùng vô tình sử dụng đến sát lục chi tâm khiến trái tim và linh hồn chàng đều bị chôn vùi.

Ánh mắt chàng lúc bấy giờ không có

biểu tình gì, hoàn toàn là màu máu, phẳng phát như một người bằng đá đứng ngay ngắn tại đó không phản ứng gì.

Diệp La Bách Hoa ngừng hỏi, nàng đã phát hiện Liễu Dật có chỗ không ổn, tuy ngàn vạn hồng sắc quý ảnh khiến nàng khiếp hãi, cơn ác mộng này khiến nàng tan gan vỡ mật nhưng giờ đây những thứ đó đã không còn tồn tại nữa, nỗi ưu tư bao trùm lòng nàng, thấy chàng đứng bất động, nàng có dự cảm không lành.

Liễu Dật cố tình phá bỏ băng phong chân nguyên, thôi động ma công đến cảnh giới tối cao, bây giờ có khả năng mất đi lí trí, nghĩ đến đây Diệp La Bách Hoa không nén nổi lạnh buốt trong lòng, nàng không dám nghĩ tiếp, nếu đúng như vậy thì còn đáng sợ hơn cả cơn ác mộng này,

thấy biểu hiện của Liễu Dật, nàng kinh hoảng đến cùng cực.

Lo lắng cho chàng, nàng không kiên nhẫn được tiến mấy bước về phía trước hỏi ngay:

“Công tử sao vậy?”

Giọng nói dịu dàng vọng vào tai Liễu Dật, chàng chậm chậm quay người lại, nhìn nàng bằng ánh mắt đỏ lựng chứa đựng sát ý, sắc mặt băng lãnh không lộ ra tình cảm, thân thể vừa quay lại, tả thủ đã theo ý thức nắm lấy cây kiếm.

Trong lòng Diệp La Bách Hoa kinh hoảng, tựa hồ cảm giác đến chuyện rất đáng sợ, lúc này chàng đã là người không còn tình cảm, hơn nữa nàng hiểu rõ hành động nắm lấy kiếm của chàng, nên càng khẳng định chàng đã cố tình

thôi động chân nguyên cao cấp nên đã bị ma công che mất tâm trí, mất đi ý thức.

Không cố kị gì nữa, nàng giơ cả hai tay đặt lên vai chàng, nói: “Liễu Dật, huynh không nhận ra tôi ư? Tôi là Diệp La Bách Hoa, chúng ta cùng vào trong mộng cảnh tìm nhà tiên tri giúp huynh khôi phục song mục mà.” Giọng nói gấp gáp, vì quá đỗi lo lắng nên nàng chỉ nói được mấy câu đơn giản đó.

Nhưng nàng có nóng lòng đến đâu thì Liễu Dật cũng dường như không nghe thấy nàng nói gì, ngược lại lời nàng khiến chàng thực hiện một động tác, tả thủ nắm lấy vỏ kiếm, hữu thủ chậm chậm phát ra hồng sắc quang mang, từng tác từng tác lần xuống chuôi kiếm đen nhánh.

Trong lòng Diệp La Bách Hoa hơi

hoảng, tuy ở cùng chàng chưa lâu nhưng động tác đó nàng quá quen, hữu thủ di động có nghĩa là chàng sắp xuất kiếm, cũng có nghĩa chàng sắp sát nhân, giờ chàng đã không còn ý thức, tấm lòng thiện lương bị ma công che lấp, thứ chàng còn lại chỉ là hủy diệt, sát lục, muốn giết hết mọi sinh mệnh, chàng muốn thấy máu tươi không ngừng tuôn chảy, đem xương trắng chất thành đường đi.

Hai tay nàng không ngừng lắc lắc vai chàng: “Liễu Dật, huynh tỉnh lại đi, huynh sao vậy...”

Mặc cho nàng liên tục lắc lắc thân thể Liễu Dật, không ngớt gọi tên chàng, nói ra tên mình nhưng tất cả đều công cốc, hữu thủ của chàng vẫn từ từ chạm

vào chuôi kiếm đen nhánh, chàng đã không còn tình cảm, chỉ muốn giết chóc, giết đi người đứng trước mặt mình. Nước mắt ưu tư của Diệp La Bách Hoa chảy dài, nàng vẫn không ngớt lắc lắc thân thể

Liễu Dật: “Huynh tỉnh lại đi, huynh định cứ thế này mà vĩnh viễn mất đi lí trí, vĩnh viễn luân lạc ma đạo, vạn kiếp bất phục sao, huynh không thể là một sát nhân ma vương, huynh còn bao nhiêu việc phải làm.”

Những lời đó chẳng có tác dụng gì, dường như Liễu Dật căn bản không nghe thấy, cũng như nàng chưa từng nói gì, hữu thủ của chàng vẫn chậm chậm lần xuống chuôi kiếm đen nhánh, nhẹ nhàng đặt lên trên. Thấy động tác đó, Diệp La Bách

Hoa gần như tuyệt vọng, nàng biết chàng sắp xuất kiếm giết chết mình, nhưng nàng không muốn chạy, cũng không thể bỏ đi, nàng muốn dùng sinh mệnh của mình ra đánh cược, vì không muốn con người đang đứng trước mặt mình biến thành một sát nhân ma vương.

Nhưng tất cả đều đã vô pháp vãn hồi, hữu thủ của chàng đã đặt lên chuôi kiếm, trong chớp mắt nữa sẽ kết thúc một sinh mệnh, Diệp La Bách Hoa tuyệt vọng trong lòng, một khi đã không thể giúp chàng khỏi luân lạc thì thà làm người đầu tiên chết dưới kiếm của chàng, nếu sinh mạng nàng mà đổi lại được một điểm ý thức cho chàng thì cũng đáng giá. Nàng không hiểu vì sao mình lại nghĩ vậy, có lẽ lời giải thích là nàng đã điên rồi.

Đúng vào lúc đó, Diệp La Bách Hoa đột nhiên nhớ đến một việc, là một bức họa, bức họa mà Liễu Dật đã vẽ khi cùng thi thố với Vũ Trầm Tinh trên lôi đài; trong lúc sinh tử này nàng nghĩ đến rất nhiều chuyện, bức họa này thực sự mang lại cho nàng hi vọng, người trong bức họa trắng đen đó rõ ràng là thể tử của chàng, nếu nàng dụng tâm thì hi vọng rằng đoạn kí ức đó có thể tìm lại linh hồn cho chàng, tuy không nắm chắc song nàng phải thử xem.

Thấy hữu thủ của chàng đặt lên chuôi kiếm, sinh mệnh sắp kết thúc, Diệp La Bách Hoa ngược lại trở lên bình tĩnh, nhìn chàng bằng đôi mắt sáng long lanh như ánh sao pha lẫn tình cảm phức tạp: “Huynh còn nhớ không? Huynh có thể tử,

chẳng lại cứ thế này mà trầm luân, quên đi nàng ấy ư?” Giọng nói hết sức bình tĩnh, dịu dàng, trong lúc tuyệt vọng dường như nàng cũng dám mơ tưởng quá hão huyền, chậm chậm nói ra những lời đó.

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, Liễu Dật có vẻ có được một chút ý thức, hồng quang trong mắt khẽ lóe lên, thê tử của chàng... Thiên nữ sao? Người xa xôi nơi chân trời hiện giờ có khỏe không? Giọng nói vang lên, lòng chàng dâng lên nỗi bi thương khiến chàng lại có cảm giác, sát lục và nỗi khát máu trong lòng khoanh khắc bị bi thương che phủ. Nhưng tất cả chỉ là tạm thời, chàng thoáng dừng rồi hữu thủ lại nắm chặt lấy chuôi kiếm màu đen, ánh mắt lại biến thành màu máu, sát

ý hoàn toàn bộc lộ, sát khí quanh mình phảng phất như thật chất xuất hiện.

Lúc này, trái tim Diệp La Bách Hoa lại tĩnh lặng như nước, không hề gợn sóng, nhìn biểu hiện của Liễu Dật, nàng không mơ tưởng gì nữa, nàng đã không thể khơi gợi lại ý thức cho chàng, mắt nhìn chàng luân lạc ma đạo, nàng có cảm giác muốn buông lơi sinh mệnh, cảm giác đó vừa ập vào tim, nàng lại nhớ đến một câu nói còn nhớ được lúc xem thi vẽ, câu nói đó quân quít lấy nàng, bất tri bất giác nói thành lời: “Trong cuộc chiến coi rẻ ái tình chân thật này, chàng là niềm quyền luyện của thiếp, thiếp nguyện ý, dù sinh dù diệt...” Nói đoạn nhẹ nhẹ nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến với mình.

Diệp La Bách Hoa vốn là vô ý mà

thốt ra câu nói đó, trong lúc sinh tử, nàng đã không còn gì lưu luyến, lòng lại bị thương, tình cảm tuyệt vọng vừa hay dung nhập vào câu nói của Thiên nữ, lời lẽ dịu dàng, từng câu khiến lòng đau nhói, từng tiếng vang vọng vào tai khiến lòng rung lên, xin chàng quay đầu trở lại nhân gian, đừng dùng sát lục của ma kiếm hỏi khắp thiên hạ, những gì ở trong lòng Diệp La Bách Hoa muốn đều thể hiện rất rõ ràng qua lời nói của Thiên nữ.

Bi thương, tuyệt vọng trôi qua, đầu óc Liễu Dật như bị cửu thiên huyền lô kích trúng, khoảnh khắc trở lại tỉnh táo, hồng quang trong mắt tan đi, ánh mắt trở lại như bình thường, hữu thủ bất giác từ từ buông lỏng chuôi kiếm, tất cả đều biến thành chân thật, sát lục trong lòng bị bi

thương vùi lấp, biến mất vô ảnh vô tung, chàng quay nhìn Diệp La Bách Hoa nhẹ giọng thốt: “Công chúa mau rời khỏi, tại hạ sẽ chẻ chỗ này lấy lối ra.”

Diệp La Bách Hoa vốn đang tuyệt vọng, đợi chờ tử vong nhưng nghe Liễu Dật nói vậy, dường như quên sạch mọi thứ, mở bừng mắt nhìn chàng: “Công tử tỉnh rồi, không có chuyện gì nữa, chúng ta cùng đi.” Nhìn vào ánh mắt hữu thần của chàng, nàng cao hứng đến độ không có cách nào không chế cảm tình, nước mắt lã lã dài.

Tay trái Liễu Dật nhẹ nhàng buông lỏng cay kiếm, lắc đầu nói: “Không, tại hạ không thể đi được.” Chàng vừa nói xong thì “huỵch”, thân nhẽ tựa hồ mất đi chỗ dựa, quy xuống một cách vô lực rồi

ngã sấp xuống.

Trong lòng chàng hiểu rất rõ, trong cơn ác mộng này chàng đã sử dụng chân nguyên cực lớn, liên tiếp xuất ra kiếm thuật cao cấp, hơn nữa còn phá bỏ bằng phong chi lực, luân lạc thành ma, đồng thời với lúc cố gắng chẻ nát thiên địa trong giấc mộng thì chân nguyên đã khô kiệt, thứ giúp chàng chống chọi được đến giờ hoàn toàn là sát lục chi tâm của ma vương, lúc này sát lục chi tâm đã mất đi, bản thân chàng không còn khí lực chống đỡ, tất nhiên phải ngã xuống.

Diệp La Bách Hoa thấy chàng gục xuống, cũng quỳ theo, vội vàng hỏi: “Công tử sao rồi?” Chàng ngã xuống, có lẽ vì quá lo lắng nên nước mắt nàng lại tuôn rơi.

Liễu Dật từ từ ngẩng đầu lên nhìn Diệp La Bách Hoa, hình như chàng còn quá nhiều việc cần làm, nhưng số mệnh biến thiên tạo cho chàng bao nỗi tuyệt vọng, chàng hiện giờ không còn khí lực để làm bất cứ chuyện gì, Diệp La Bách Hoa vốn là công chúa của Vô Lệ thành, vậy mà trong giấc mộng này nàng có còn vô lệ? Tất cả là do trời cao an bài? Chẳng phải là một sự mỉa mai sao?

Nếu như trong đời mình, nàng không gặp phải chàng, chắc nàng không phải bị thương, càng không phải rơi lệ, Vô Lệ thành sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng, nghĩ đến đây trong lòng chàng dâng lên thương cảm, tất cả đều do chàng gây ra, có quá nhiều chuyện xảy ra ngoài ý muốn khiến, nhưng chuyện này khiến con người

ta lưu lại một dấu vết không thể phai mờ.

Nỗi hồ thẹn vô hạn, bi thương vô hạn cùng ập tới Liễu Dật, “ầm”, mặt đất bắt đầu rung lên, âm thanh dần tan biến, những bức tường vây kín ba mặt quanh chàng và Diệp La Bách Hoa từ từ biến mất, không gian gấp khúc không ngớt du đưa rồi cả ba bức tường mất hẳn.

Nhưng quái sự liên tiếp xảy ra, mặt đất không ngớt rung chuyển, từ cuối mặt đất bằng phẳng xuất hiện một đường sợi dài màu đen, Diệp La Bách Hoa quay đầu lại nhìn, lên tiếng hỏi: “Là gì vậy?”

Liễu Dật lắc đầu vô lực: “Tại hạ không biết.”

Diệp La Bách Hoa nhìn dáng vẻ hư nhược của chàng, không biết phải nói gì mới đúng, trong lòng chàng đang thăm

tính toán, chàng biết với tình hình này của mình mà để khôi phục cần thời gian khá dài, khán thủ giả có nhiều khả năng lại xuất hiện, biện pháp duy nhất là Diệp La Bách Hoa phải rời khỏi đây, tiến vào một mộng cảnh khác rồi tìm cách tỉnh lại.

Chàng nhìn nàng, dùng chút khí lực cuối cùng lên tiếng: “Công chúa mau đi đi, có nhìn thấy chỗ hờ đang phát quang ở đằng trước không? Công chúa vào đó, bước sang một thế giới khác rồi tìm cách tỉnh lại.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Không, muốn đi thì chúng ta cùng đi.” Giọng nói rất quả quyết.

Quái sự lại xuất hiện... mặt đất nứt toác ra, thái dương quang mang bị mây đen che phủ, gió lạnh thổi những bông

hoa tuyết rớt xuống, dải đất bằng từ phía xa hiện lên rõ ràng dần, màu đen chính là vực thẳm do mặt đất biến mất tạo thành, tất cả đang nhanh chóng đổ về chỗ hai người đứng.

Diệp La Bách Hoa dường như tìm được đáp án: “Công tử đã giết được khán thủ giả, thế giới này phải bị hủy diệt, công tử xem, mặt đang đang biến mất, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhược bằng không sẽ sa vào vực sâu không đáy.”

Liễu Dật không đáp lời nàng, chàng có suy nghĩ riêng trong lòng, vốn chàng cho rằng khán thủ giả chưa chết, tuy rất nguy hiểm nhưng tự thân chàng còn có thể tìm cách li khai, song hiện giờ khán thủ giả đã xong đời, thế giới bắt đầu nứt

nẻ, cự li cứ ngày càng gần, muốn thoát đi cũng cần một chút thời gian mà thời gian lại không nhiều, nếu Diệp La Bách Hoa mang chàng theo thì dù thi triển toàn lực cũng không thể thoát đi, hà huống thân thể chàng lại mang thương thế, trong lòng chàng hiểu rõ hơn ai hết, một người còn có thể thoát đi nhưng hai người thì sẽ bị vực thẳm nuốt chửng.

Diệp La Bách Hoa lại nhìn chàng, hỏi với vẻ gấp gáp: “Sao thế?”

Liễu Dật vẫn không trả lời, ánh mắt chàng nhìn tứ phía, chàng vô cùng hư nhược, không có một chút khí lực, bị thương trong lòng khi ý nghĩ tê dại, thậm chí là tuyệt vọng, gió thổi bay mớ tóc trắng, nhìn gió lùa tung những bông hoa tuyết, chàng dùng nốt chút khí lực tối hậu

ngõ hầu tìm ra đáp án trong lòng: “Hạnh phúc là gì? Hoa tuyết bay múa nhẹ nhàng khi rơi xuống đất thì nương tựa vào đâu?”

Diệp La Bách Hoa nhìn ánh mắt mê man của chàng, không biết nên nói gì, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, nếu không thể mang chàng đi cùng thì cứ để cả hai rơi xuống vực thẳm không đáy, nàng không nghĩ ngợi nữa, bồng vai mảnh mai dìu lấy cánh tay chàng, đứng dậy cất bước về khe hở giữa bức tường cao vút.

Cử động của nàng gợi lên trong lòng Liễu Dật một cơn sóng, chàng biết cứ đi thế này vĩnh viễn không có hi vọng thoát, cả hai nhất định sẽ bị vực thẳm nuốt chửng.

Song quyết định của nàng cứng rắn

như sắt đá, chàng có nói thể nào cũng không thay đổi được, cứ từng bước từng bước tiến về phía trước; vết thương trên chân nàng tuy đã được băng bó, phong bế hết các kinh mạch chảy máu nhưng cứ lê từng bước như vậy vết thương lại vỡ ra, máu tươi theo đôi giày bố trắng rỏ xuống, mỗi bước trên mặt tuyết trắng đều lưu lại một điểm đỏ rực.

Vết thương rất sâu, nhất là khi vỡ lại, nổi đau đớn của nàng Liễu Dật cũng có thể cảm nhận được, trên khuôn mặt gần như hoàn mỹ từng giọt mồ hôi óng ánh chậm chậm nhỏ xuống, chàng biết đó không phải vì nóng mà vì đau đớn.

Mặt đất càng rung động mạnh hơn, Liễu Dật bất giác quay đầu lại, đất bằng đang biến mất chóng vánh, vực thăm hắc

ám không đáy đã kê ngay sau lưng hai người, nhìn về đằng trước, chỗ thoát ra khỏi mộng cảnh vẫn còn một đoạn nữa, bi thương trong lòng chàng càng đậm đặc, Diệp La Bách Hoa không thể chết cùng chàng, nàng phải có thế giới của mình.

Trong một sát na, chàng đưa hữu thủ nhanh nhẹn nắm lấy tay nàng, không biết lấy từ đâu ra sức mạnh nhưng trong lòng chàng chỉ có một ý nghĩ, nàng phải còn sống, thấy chàng nắm tay mình, nàng kinh ngạc hỏi: “Công tử làm gì đó?”

Liễu Dật nhìn vào đôi mắt mỹ lệ, cười nhẹ: “Mọi trách nhiệm, mọi điều không đúng đều do tại hạ gây ra, nếu có người nào đáng trách phải là tại hạ.”

Diệp La Bách Hoa dường như hiểu

thầu lòng chàng nghĩ gì, nước mắt mông lung, lắc đầu gạt đi: “Không phải, tiến vào mộng cảnh là do Bách Hoa nguyện ý, công tử không có trách nhiệm, không có điều gì không đúng, cũng không đáng trách...”

PS: Mặt đất nứt vỡ ngay bên cạnh, vực thẳm hắc ám hình như nối liền với địa ngục, tất cả đều phải diễn ra, vòng quay của bánh xe vận mệnh lại nảy sinh một chuyện ngoài ý muốn, khảo nghiệm nhân sinh, cũng như khi đời người được tẩy lễ, trong câu chuyện từng có bi thương, từng có cảm động nhưng làm sao đối diện được với vận mệnh trong đó? Có lẽ... con người thật sự nhỏ bé.

Chương 209: Bỉ Ngạn Hoa Khai, Lệ Kì Nhất ...

Túc mệnh chỉ có một loại nhưng kết quả lại trăm lần biến đổi, Liễu Dật không nghĩ rằng mình giết được khán thủ giả, lúc này thế giới nứt vỡ, biến thành vực sâu không đáy, sinh mệnh hai người như chỉ mảnh treo

chuông, sinh hay tử không thể chọn lựa được vì mặt đất đang dần biến mất, chàng không biết mình lấy đâu ra sức mạnh, chân nguyên lại bốc lên ngàn ngút, trong ý thức chàng chỉ tâm niệm một điều, Diệp La Bách Hoa phải được sống, sống thật tốt, nàng là công chúa nên phải

kiêu ngạo mà sống.

Chàng nhìn nàng, trong lòng ngập tràn hổ hèn lẫn bi thương, lắc đầu: “Không, chuyện này chỉ có một kết quả, nên tại hạ là người phải chịu trách nhiệm, công chúa phải rời khỏi đây, sống cho thật tốt, tìm cách thoát khỏi mộng cảnh, quay về với hiện thực.” Chàng không nhiều lời nữa, tập trung tất cả chân nguyên còn lại vào tay hữu, đẩy thân thể Diệp La Bách Hoa bắn về phía trước, luồng lực cự đại khiến nàng vốn đang trong cơn hoảng loạn nên không thể chống cự, thủ pháp của chàng lại vô cùng đặc biệt, hoàn toàn tá lực mà phát xuất, khoảnh khắc Diệp La Bách Hoa không thể không chế thân thể bị đẩy văng về khoảng không gian bị chặt đứt.

Diệp La Bách Hoa lao nhanh về nơi nứt vỡ, giọng nói mỹ lệ biến thành tuyệt vọng, bi thương, gào lớn: “Không.”

Lúc bấy giờ, Liễu Dật không còn khí lực, ném Diệp La Bách Hoa đi rồi, thân thể chàng như tan rã, không thể không chế nổi ngã ra sau, mà phía sau lại là vực sâu không đáy.

Trong mắt chàng tất cả đều trở nên chậm rãi, cả thế giới biến thành mỹ lệ như mộng ảo, dương quang sưởi ấm vạn vật, hoa tuyết trắng ngần thánh khiết dịu dịu rơi xuống, đậu trên mặt khiến cảm giác lạnh lạnh ập tới một cách chân thực, gió lạnh thổi tung mớ tóc trắng, nhiễu loạn tầm mắt của chàng, mọi động tác trong thế giới này đều trở nên chậm chạp, chàng có thể cảm nhận rõ ràng nỗi bi

thương của Diệp La Bách Hoa, nhìn dung nhan mỹ lệ, chàng chỉ thấy hồ thẹn, tự trách, tình cảm đó càng khiến chàng bi thương.

Liễu Dật vừa ngã xuống, chàng thấy rất rõ là mình đã liên lụy Diệp La Bách Hoa, hiện giờ tuy nàng đã rời khỏi thế giới sắp biến mất này nhưng ai biết được mộng cảnh có bao nhiêu nguy hiểm, giấc mộng vô tận luôn luôn biến đổi, muốn thoát đi chỉ biết dựa vào vận khí mà thôi.

Nhìn theo thân ảnh dần biến mất, chàng vận nốt chút khí lực còn lại dần với theo:

“Hãy nhớ lời tại hạ nói, công chúa phải sống thật tốt.” Âm thanh dần tan đi, Diệp La Bách

Hoa biến mất giữa vết nứt, chàng ngã

xuống vực sâu thăm thẳm.

Bên tai không có tiếng gió lùa, cũng không có cảm giác rơi xuống, chung quanh toàn là bóng tối vô tận ập tới khiến thần trí chàng mê man, phảng phất như trôi nổi, lại phảng phất như rơi xuống, trong cơn mê lung, chàng không phân biệt nổi bóng tối là mình hay mình là bóng tối, dường như là dung hợp cả hai.

Trong lòng chàng chỉ còn lại bi thương, nỗi bi thương khởi nguồn từ Diệp La Bách Hoa, trong cơn mê man, chàng cảm thấy trên mắt buốt lạnh, cảm giác sao mà quen thuộc nhưng chàng không thể nói ra là gì, tất thấy đều trở nên chân thật, câu chuyện trong mộng ảo lại xuất hiện trước mắt: tình yêu ngàn

năm với Thiên nữ bị thần trời chú, không thể đền đáp lại tấm chân tình của Thất Nguyệt, thậm chí không thể bảo hộ cho người vừa mới tương phùng tương thức là Diệp La Bách Hoa, nỗi bi thương khiến lòng chàng như dao cắt.

Cảm giác lạnh buốt khiến chàng có được một chút ý thức, quang mang mờ lung xuất hiện, chàng không phân rõ được là ảo mộng hay hiện thực, quang mang màu phấn xạ ta tứ phía, hồng sắc quang hoa bao trùm mọi nơi, chàng cố đảo mắt, là gì đây mèn thuộc như vậy? Loại hoa màu hồng phấn không có lá sao mà cô độc, tịch mịch, chàng nhẹ nhàng chuyển động, cảm giác lạnh lạnh nhẹ nhàng rơi xuống, là một giọt nước mắt – trong sát na giọt bi ma chi lệ lóng lánh

đậu xuống đóa hoa màu hồng phấn, quang mang che lấp tất cả bóng tối, quang hoa rực rỡ chiếu sáng lòm mọi nơi, bên dưới những cánh hoa Bỉ Ngạn đột ngột xuất hiện màu lục, màu lục vừa thật rõ ràng lại vừa hơi nhạt nhòa, phẳng phất như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Tất cả xảy ra xong xuôi, quang mang của Bỉ Ngạn Hoa tứ tán rồi chậm chậm tan biến, Liễu Dật lại rơi xuống, trớ chú của Bỉ Ngạn Hoa dung nhập vào trong nội thể chàng, cả không gian trở lại hắc ám như cũ, dường như chưa xảy ra chuyện gì, bình lặng, hài hòa, cô độc vô tận.

Tuy không biết là chân thực hay ảo mộng nhưng Liễu Dật đã thấy được giọt lệ đầu tiên mà Bỉ Ngạn Hoa cần, màu lục

khiến chàng hi vọng nhưng hi vọng này cũng không làm chàng cao hứng, ngược lại còn bị thương hơn, mĩa mai thay đây không phải chuyện ngoài ý muốn mà chẳng qua là an bài của vận mệnh, việc Diệp La Bách Hoa bước vào thế giới của chàng cũng đã được an bài, lúc ở Thiên nhai hải giác Dạ Lang và Hồng Nương đã nói rằng nàng sẽ xuất hiện trong đời chàng, vì vậy trong số chín loại nước mắt sẽ có một loại vì Diệp La Bách Hoa mà rơi xuống - ma chi bị thương, chả lẽ vận mệnh đó thật sự không thể phản kháng?

Chàng đã thấy được hi vọng rồi lại tuyệt vọng, trong lòng càng phẫn nộ, phẫn nộ với vận mệnh, vì sao lại an bài tất cả trải nghiệm cho một ma nhân suốt bảy

ngàn năm, chẳng lẽ đó là định nghĩa của Thần, là quy luật, phải đi theo con đường do kẻ khác sắp đặt, làm những chuyện cũng do kẻ khác an bài, không thể tùy tâm sở dục...

Tâm tư cuộn trào, chàng cảm thấy mình càng lúc càng hư nhược, hơn nữa từ từ mất đi ý thức, cả người phảng phất như trôi nổi trong mây mù, trong óc chỉ đọng lại tuyệt vọng, dù chàng hiện giờ nghĩ đến rất nhiều việc nhưng không có cơ hội để làm vì không còn khí lực... dần dần, tất cả đều không còn tồn tại, hắc ám phủ khắp thế giới, chàng không còn tri giác nữa.

Thời gian không biết qua lâu, ánh dương quang chiếu rọi khiến chàng mở bừng mắt, đột ngột ngồi dậy, chàng cảm

thấy hoang mang, không biết đã xảy ra chuyện gì, cố dùng lực nhớ lại chỉ ước nhớ ra lúc trước rõ ràng mình đã ngã xuống vực thẳm, không còn khí lực, rớt cuộc ý thức cũng dần tan mất, sau đó thì hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, giờ đây chàng đang ngồi dưới ánh dương quang chói lòa, chẳng lẽ chàng còn chưa chết? Hoặc giả đó chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng Liễu Dật đã phủ định ngay ý nghĩ đó, vì chàng trông thấy Diệp La Bách Hoa, thấy khuôn mặt hoàn mĩ quen thuộc, đôi mắt long lanh đang nhìn chàng, giọng nói ngọt ngào cất lên: “Huynh tỉnh rồi.”

Thấy nàng ngồi ngay bên mình, ánh mắt Liễu Dật đầy hoang mang, trong lòng

có vô số câu muốn hỏi nàng nhưng rất chóng vánh, ánh mắt chàng nhìn thấy ngay một vật khiến chàng chứng minh được ý nghĩ của mình. Trên chân hữu Diệp La Bách Hoa vẫn đang buộc một tấm đoạn màu đen, trong cơn ác mộng đó chính chàng là người tự tay buộc cho nàng, nếu mà như vậy thì mọi chuyện đều xảy ra, chàng đã ngã xuống vực, vì sao bây giờ lại hoàn toàn lạnh lặn xuất hiện ở đây?

Chàng hỏi với vẻ kinh ngạc: “Chuyện này là thế nào, tại hạ chẳng phải đã đưa công chúa sang một mộng cảnh khác rồi sao? Tại hạ đã ngã vào vực thăm, vì sao chúng ta lại cùng xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ... chúng ta đều chết?” Một ý nghĩ hư vô xuất hiện trong óc chàng, chàng thậm

chỉ cảm thấy thật đáng sợ.

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, ánh mắt dường như có chuyện không thể giải thích: “Tôi không biết nhưng tôi nghĩ chúng ta không chết, hơn nữa chúng ta còn chưa rời khỏi Chân thật mộng cảnh, tôi tiến vào mộng cảnh đó rồi thì ngất đi, sau đó xảy ra chuyện gì đều không nhớ được, lúc tôi tỉnh lại thì đã ở bên cạnh huynh, tôi thấy huynh chưa tỉnh nên không gọi.”

Trong lòng nàng có một đáp án mơ hồ nhưng không thể xác định nên không nói ra, nàng cho rằng trong hiện thực hai người buộc tay vào với nhau nên trong mộng cảnh này mộng liền mộng, ý liền ý, bất luận là sinh tử li biệt hay thiên băng địa liệt, chỉ cần hai người không buông

tay thì trong ảo mộng nhất định sẽ quay lại một nơi, song đó là nhận định thâm kín của người con gái, nàng không thể nói ra miệng được.

Liễu Dật bất giác đưa mắt nhìn bốn bề, tất cả đều quý dị như mộng cảnh đầu tiên, không có cách nào giải thích được, không rõ là nơi đâu, phóng mắt đến đâu cũng thấy sa mạc, hạt cát vàng vốn nhỏ bé đáng thương nhưng khi trải ra bất tận thì lại tạo thành một biển cát, thế giới này dường như thuộc về cát, rộng lớn mênh mông không nhìn thấy đâu là bến bờ, nhưng kì lạ là trong sa mạc vô biên này lại có những giống thực vật màu lục cao lớn sinh trưởng, màu vàng hòa lẫn với màu lục, so với ác mộng tuyết băng lúc trước thì thế giới này có cảm giác

chân thực hơn, có nhiều sinh mệnh hơn.

Liễu Dật chậm chậm đứng dậy, nhìn lên không trung, thái dương không nóng bỏng mà ngược lại có cảm giác ẩm áp, tuy xem ra khá quý dị nơi song đây hoàn toàn không lạnh lẽo như mộng cảnh đầu tiên, cảm giác thư sướng phi thường, trong lòng chàng thầm nhủ: “Đây là mộng cảnh của ai?” Đáp án chỉ có một, nếu không phải của nàng thì của chàng.

Diệp La Bách Hoa thấy chàng đứng dậy, lên tiếng hỏi: “Huynh khôi phục rồi? Vừa nãy đã làm tôi sợ chết khiếp?”

Nghe Diệp La Bách Hoa đề tỉnh, chàng lại nhớ đến thân mình, lập tức vận một đạo chân nguyên thăm dò, tuy chân nguyên chưa hoàn toàn khôi phục nhưng cũng được bảy thành, tiến độ của tầng

thứ mười ba ma công thật sự nhanh song cũng mang lại cho chàng phiền phức, hiện tại băng phong đã bị giải trừ, nếu thôi động chân nguyên của tầng thứ mười ba rất có khả năng sẽ luân lạc thành ma, vạn kiếp bất phục, nghĩ đến đây trong lòng chàng không cảm thấy thoải mái.

Vết thương của Diệp La Bách Hoa dường như cũng khá lên nhiều, nàng đứng dậy:

“Huynh ổn rồi chứ.”

Liều Dật gật đầu: “Ổn rồi, chân nguyên đã khôi phục được bảy thành.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, có vẻ kinh ngạc: “Khôi phục nhanh thật, không biết chúng ta ngủ ở đây đã bao lâu, vết thương của tôi đã lành sơ sơ rồi, không cảm thấy đau nữa.”

Liễu Dật nhìn quanh một lượt rồi nói: “Hình như thời gian ở đây có vận động...”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác đó, nhưng lại không theo quy luật gì cả, dường như lúc nhanh lúc chậm, cũng như mấy cây cỏ kì quái bên cạnh chúng ta có lúc đột nhiên trở lá lúc lại bất động, có phải vì thời gian không có quy luật nên thực vật cũng đặc thù theo.”

Liễu Dật lắc đầu, nơi đây thật hết sức quỷ dị, đột nhiên chàng nhớ đến một chuyện, hữu thủ giơ lên ngang người, tâm niệm buông lỏng, phần hồng quang hoa từ chưởng tâm xạ ra, một đóa hoa đẹp dễ bập bênh trên tay chàng, chính là loại hoa trớ chú lên chàng – Bỉ Ngạn Hoa,

nhớ lại chuyện xảy ra trong vực thẳm, chàng chỉ muốn chứng minh xem Bĩ Ngạn Hoa có thật sự trở lá hay không.

Những gì nhìn thấy quả nhiên đúng thế, màu lục mà chàng hi vọng thấp thoáng in hằn trên đóa Bĩ Ngạn Hoa, nhìn màu lục, chàng không biết mình đang có cảm giác gì nhưng lòng chàng hiểu rất rõ chín loại nước mắt đã được an bài, nói là chín loại nước mắt thật ra là chín loại khổ nạn, do Dạ Lang và Hồng Nương an bài để khảo nghiệm chàng, cũng là an bài của vận mệnh... Đế Thiên nữ thoát khỏi nỗi khổ luân hồi, cho dù trước mặt là vực sâu chàng cũng không hối hận, chàng không chịu khuất phục vận mệnh nhưng cũng không thể không cần đến nó, nghĩ tới đây, chàng bất giác thở dài, con

đường tương lai sẽ đi thế nào, nghĩ ngược nghĩ xuôi, đóa Bỉ Ngạn Hoa trong tay chàng từ từ biến mất, để lại một chùm quang hoa.

Thấy đóa Bỉ Ngạn Hoa biến mất, Diệp La Bách Hoa tuy không biết vì có gì đóa hoa manh nha xuất hiện mà lục nhưng chắc chắn có quan hệ tới Liễu Dật, nàng không muốn cố công tìm câu trả lời vì nàng không thật sự quan tâm, nhìn quanh một lượt, nàng khai khẩu nêu ra chuyện cần quan tâm: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

Liễu Dật nhìn bốn bề, cát vàng là thứ nhìn thấy rõ ràng nhất ở đây, có những đụn cát và cả những vũng cát cao thấp đủ cả, thế giới dường như là thế giới của sa mạc, hai người đứng trong đó như đang ở

trong biển lớn, so với sa mạc mênh mông này họ thật quá đơn bạc, theo ý thức chàng nắm chặt cây kiếm, cất tiếng: “Rộng quá, chúng ta cứ từ từ mà đi, không biết tới đây sẽ gặp chuyện gì.” Đã có kinh nghiệm trải qua một mộng cảnh nên bây giờ chàng càng cẩn thận.

Hai người đang đàm thoại, từ trên không trung rớt xuống một hạt cát, đậu trên vai

Liễu Dật, dù rất nhẹ song chàng vẫn cảm giác được, tuy vậy chàng không để ý.

Diệp La Bách Hoa thấy chàng ngừng lời bèn tiến lên trước, vừa đi vừa nói: “Không biết mộng cảnh này là của ai, nếu của tôi thì có gặp được bọn Kiếm thúc thúc không nhỉ?”

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, trong lòng Liễu Dật sáng lóe lên, nếu mộng cảnh là của chàng thì có gặp được Thập Kiệt Nhất, A Cửu, Thủy Nhi, Đại Dao Vương không? Hoặc là Lang Vương, không biết ông ta ở Nhân gian giới có gặp chuyện gì không? Nhớ lại chuyện cũ, lòng chàng đau nhói, có lẽ... ở đây lại gặp được Thiên nữ... mỗi một bước chân đặt xuống trên không trung lại có một hạt cát rớt xuống nhưng hai người trong mộng cảnh đều không để ý. Tất cả đều xuất phát từ hiếu kì, từ ham hiểu biết, kể cả mộng cảnh này của ai cũng hai

người không biết, họ cứ chậm rãi cất bước giữ cát vàng mệnh mang, vô biên vô tận, tìm một nhà tiên tri tồn tại ở chốn phiêu diêu xa xăm.

Bao nhiêu lần kinh lịch là tâm thái Liễu Dật lại được thay đổi bấy nhiêu lần, từ một thư sinh vô dụng biến thành một người hoàn toàn thành thực, cẩn trọng, lãnh tĩnh, mặt trái là tâm thái cũng trở nên hung ngoan, tàn nhẫn, độc đoán độc hành, đi giữa cát vàng mệnh mông, cảm giác quý dị không ngừng ập đến nhưng lòng chàng vẫn phẳng lặng, ma không có định luật, cứ tùy tâm sở dục, dù là vận mệnh thì chàng cũng không cúi đầu.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, nhật thăng nguyệt lạc, phù vân hồi hải, cho dù thời gian ở đây không có quy luật nhưng trong lòng hai người tự hiểu đã nhiều ngày trôi qua, trước mắt vẫn chỉ toàn cát cùng những cây cỏ màu lục kì quái.

Hai người căn bản không cảm thấy mệt, đi liên tục không nghỉ, dường như đã khắp cả thế giới này, Diệp La Bách Hoa lên tiếng: “Nơi đây thật kì quái, chúng ta đi đã bao ngày mà chung quanh vẫn không biến hóa gì, vẫn là sa mạc vô biên vô tận.”

Liễu Dật đáp: “Đúng vậy, thật sự kì quái, bất kể ngày đêm đều âm áp, căn bản không phải là khí hậu sa mạc, còn đám cây cỏ này không hề có mưa thì làm sao lại sống được trong sa mạc?”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Ở đây còn kì quái hơn mộng cảnh đầu tiên, huynh có phát hiện không, không trung không ngừng rơi xuống cát vàng, thật lạ lùng, cát lại từ trên trời rơi xuống.”

Liễu Dật nghi hoặc: “Có cảm giác

không biết nói sao, nhưng... nếu có nguy hiểm vì sao đã bao ngày rồi mà chúng ta còn chưa gặp? Hay con đường chúng ta đi còn chưa đến nơi?” Mỗi nghi ngờ trong lòng chàng lớn hơn lời nói nhiều nhưng chàng chỉ nói ra có vậy.

Diệp La Bách Hoa vẫn vừa đi vừa nói: “Đúng, không biết ở đây chúng ta có gặp được nhà tiên tri không, cảm giác lại kì quái như vậy.”

Thình lình, Liễu Dật dừng chân, chỉ về trước mặt nói: “Công chúa xem, kia là gì?”

Diệp La Bách Hoa nhìn theo hướng tay chàng chỉ, buột miệng thốt lên: “Kì quái, vừa nãy sao tôi không nhìn thấy phía trước có nhà cửa nhỉ?” Nguyên lai, nơi nàng vừa nhìn đến mọc lên một tòa

nhà bằng gỗ, lúc trước nàng mãi đi nên không phát hiện, giờ đây căn nhà như thể đột nhiên xuất hiện.

Liều Dật theo ý thức nắm lấy thanh kiếm: “Đúng, lúc này trước mặt không có gì, giờ lại đột ngột xuất hiện hồ nước, cây cối và nhà cửa.” Tâm tình chàng khá phức tạp nhưng không cảm thấy dấu hiệu nguy hiểm, chung quanh ngôi nhà trồng toàn những cây cối cao lớn, trước mặt là một hồ nước trong vắt, trong sa mạc đó là một tiên cảnh mỹ lệ, vừa hài hòa vừa yên ả.

Diệp La Bách Hoa nhìn về trước mặt rồi nhìn chàng dặn: “Mọi thứ xuất hiện ở đây đều kì quái, chúng ta phải cẩn thận.”

Liều Dật gật đầu, biểu thị đồng ý, hai người đi thẳng đến căn nhà gỗ, trông thì

xa nhưng đi có mấy bước đã đến gần, nhìn cảnh sắc trước mắt Diệp La Bách Hoa bất giác kinh thán, quả là một hòn ngọc mỹ lệ nơi sa mạc, càng kinh ngạc hơn là thời gian ở đây vô cùng quái dị, cự li rõ ràng rất xa cần thời gian tương đối lâu mới đến được nhưng đi vài bước đã đột nhiên đến gần.

Liễu Dật cũng cảm thấy kì quái, dù không thấy nguy hiểm chàng vẫn nắm chặt lấy thanh kiếm, nơi này thật quá quỷ dị, nhất định phải cẩn thận, hai người đi lên cây cầu, băng qua hồ nước đến trước căn nhà gỗ thì cánh cửa cũng “cọt kẹt” mở toang ra.

Trên không trung rớt xuống mấy hạt cát, một tử y nữ tử xuất hiện trước mắt hai người, trang phục khá bắt mắt ôm sát

lấy thân thể hoàn mỹ của nàng, mái tóc đen dài buông xuôi xuống vai, trên trán thắt một sợi dây màu tím chia đôi mái tóc dài xuống hai bên mắt, trên cánh tay ngăm ngăm đeo vòng tay bảo hộ bằng đoạn màu lam tím, nàng mặc quần ngắn màu tím, đi giày cao cổ màu trắng, phảng phất như tinh linh nơi Nhân gian đang phát ra khí tức lạnh lợi.

Liễu Dật buột miệng thốt lên: “Thất Nguyệt.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 210: Chỉ Xích Thiên Nhai, Thất Nguyệt Tư ...

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, trong cơn mộng này, người duy nhất chàng không nghĩ tới là Thất Nguyệt, nhưng tại ốc đảo quỷ dị này bên

ngoài căn nhà gỗ thì thân ảnh của người xưa lại hiện ra trước mắt, trong một sát na, mọi suy nghĩ đầu óc chàng như thể hoàn toàn tê liệt,

chàng không hiểu vì sao lòng dâng lên cảm giác chua xót, nhìn nàng mà không thốt được lên lời.

Ánh mắt xinh đẹp của Diệp La Bách Hoa bất giác dừng lại trên mình Thất Nguyệt, nàng có đủ lòng tin để khẳng định rằng mình đẹp hơn nàng ta nhiều, nhưng luồng linh lợi chi khí và cảm giác cuồng dã của Thất Nguyệt phối hợp với tà áo tím khiến người khác có cảm tình

không thể nói ra thành lời, cho dù xinh đẹp như Diệp La Bách Hoa khi nhìn thấy cũng phải thừa nhận có những điểm không thể bằng.

Nữ tử xinh đẹp khi gặp nhau tất nhiên phải so sánh với nhau, tu vi của Liễu Dật tuy cao nhưng về phương diện này chàng hoàn toàn mù tịt, tịnh không để ý đến cách quan sát của Diệp La Bách Hoa mà chỉ chăm chú nhìn Thất Nguyệt.

Ánh mắt Thất Nguyệt có một phần bi thương, chín phần hoang mang, vừa đẩy cửa ra thì phát hiện có hai người đứng trước mặt bèn hỏi: “Các vị từ đâu đến?”

Một câu hỏi đơn giản nhưng lại không có cách nào hồi đáp, Liễu Dật thăm nhủ: “Nàng vì sao lại hỏi như thế? Chẳng lẽ lại bảo nàng là bọn mình từ thế

giới bên ngoài đến, trong mắt nàng như vậy há chẳng phải lộ bạch lăm sao?” Nhất thời, câu hỏi này khiến chàng nhúc óc, nhìn qua phía Diệp La Bách Hoa xem nàng có trả lời được không thì thấy nàng cũng đang nhìn mình, ánh mắt hoang mang, hiển nhiên cả hai đều không trả lời được câu hỏi của Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt tịnh không truy vấn, ngược lại còn hỏi: “Các vì từ phương xa đến?”

Liễu Dật cùng Diệp La Bách Hoa, nhất là Liễu Dật, càng lấy làm lạ, Thất Nguyệt không thể nào không nhận ra chàng, nhưng Thất Nguyệt đang đứng trước mặt này vì sao lại tỏ ra lạ lẫm như vậy? Hơn nữa còn hỏi những chuyện quá kì diệu, tình hình Liễu Dật nghĩ đến một

việc, đúng rồi, Thất Nguyệt ở đây có khả năng không phải là chân thực, đây là mộng cảnh, Thất Nguyệt chân chính đã bị Vũ Trầm Tinh bắt đi, cũng không lạ Thất Nguyệt này nói năng kì quái, trong mộng cảnh quỷ dị này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nghĩ thông suốt, chàng hỏi: “Đúng, chúng tôi từ một nơi rất xa đến, còn cô? Cô có nhận ra chúng tôi?”

Lời lẽ của chàng tuy hơi kì dị nhưng Diệp La Bách Hoa hiểu ngay ý tứ, đây là mộng cảnh, mọi thứ đều không chân thực, Liễu Dật bất quá chỉ đang thăm dò xem Thất Nguyệt trong ảo mộng này biết được bao nhiêu về chàng.

Thất Nguyệt không trả lời, nàng bước đến chỗ bãi cát bên bờ hồ rồi nhẹ nhàng

ngồi xuống, nàng ngồi đó thật hài hòa, yên lặng, ánh dương quang ấm áp chiếu vào nàng, cây cối quanh hồ tỏ ra vui mừng, đồng thời bung nở những đóa hoa tím ngắt, nàng lắc đầu: “Các vị từ phương xa đến, tôi làm sao mà biết được.”

Một câu này khiến Diệp La Bách Hoa cùng Liễu Dật kinh ngạc, nhưng họ khôi phục lại rất nhanh, tất nhiên đây là trong mộng, không phải chân thực, Liễu Dật nói với Diệp La Bách Hoa: “Chúng ta nghỉ một chút đi, đi đã nhiều ngày như vậy cũng mệt rồi.” Tuy thân thể không có cảm giác mệt nhọc song tinh thần quả thực rất mỏi mệt, nhiều ngày rồi, mỗi ngày đều họ chỉ làm có mỗi một việc là đi trong sa mạc vô tận, đương nhiên phải

cảm thấy mệt.

Diệp La Bách Hoa gật đầu, cùng Liễu Dật ngồi xuống trên mặt cát êm ái, đi bộ đã lâu, quả thật họ cũng hơi mệt, lúc này được ngồi trên mặt đất có cảm giác thư sướng không nói thành lời, những hưởng thụ bình phàm hóa ra lại là niềm vui lớn nhất của đời người.

Diệp La Bách Hoa vừa nhẹ nhàng bóp chân, tuy không cảm thấy mỏi mệt nhưng làm vậy sẽ rũ bỏ được mệt nhọc trong ý thức, vừa nói: “Ngày nào cũng đi bộ, không biết đến bao giờ thì tìm được nhà tiên tri, sa mạc này căn bản không nhìn thấy bờ bên, không hiểu thế giới này như thế nào nữa.” Vừa thả lỏng, nàng đã nói ra những điều bất mãn trong lòng, tuy nàng biết thế giới này không phải là chân

thực nhưng nói ra quả thực cảm giác tốt lên nhiều, trong lòng không còn phiền muộn nữa.

Nàng vừa dứt lời thì Thất Nguyệt đã nhẹ nhàng lên tiếng: “Trong mộng cảnh này, cứ cho là mỗi ngày các vị đều đi bộ thì cũng không thể cảm thấy mệt được? Chẳng qua là một quá trình, đến lúc tất sẽ có kết quả, hà tất phải gấp?” Giọng nói rất nhỏ, hoàn toàn không có ở Thất Nguyệt trong thiên thực.

Diệp La Bách Hoa nhìn dáng vẻ của Thất Nguyệt, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác không biết nữ tử trước mặt thuộc về Nhân gian hay tiên giới? Nếu thuộc về Nhân gian, nàng ta nhất định là tinh linh trong rừng sâu, nếu thuộc về tiên giới, nhất định là Dao Trì tiên nữ, vô

hình trung, nàng thấy có hảo cảm với Thất Nguyệt trong mộng này.

Liều Dật tỉnh không nghĩ ngợi gì, chàng không chú ý cử động của Thất Nguyệt mà chú ý đến lời nói của nàng, nàng đã nói rằng đây là mộng cảnh thì nhất định phải biết hai người từ đâu đến? Nàng nói vậy có ý gì? Mỗi ngày là một quá trình, đến lúc tất kết quả sẽ tới? Câu nói đó cứ luẩn quẩn trong đầu chàng, tuy không cảm thấy nguy hiểm nhưng những việc quỷ dị trong mộng cảnh khiến chàng nắm chặt chuỗi kiếm.

Song khi chàng ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt nhuốm màu bi thương của Thất Nguyệt, cánh tay chàng mềm lại, không... phải là lòng chàng cũng nhũn ra, nàng làm sao mà gây bất lợi cho chàng được?

Ngay cả trời cao cũng biết chuyện đó thật tức cười, cho dù là trong mộng, Thất Nguyệt cũng không bao giờ gây thương tổn cho chàng.

Thân thể Thất Nguyệt ngửa ra, tả thủ chống xuống đất, hữu thủ nhẹ giơ lên, vầng thái dương biến mất, cả không gian trở nên tối om, liền đó ánh trăng tàn chiếu sáng chung quanh, sao Mai đầy trời, cả vòm trời biến thành màu lam thẫm, hai người Liễu Dật kinh ngạc rồi trở lại bình thường, họ tự nhiên là biết rằng đó không phải là Thất Nguyệt giở trò, họ đã quen với thời gian ở đây, không theo quy luật nào, thái dương có thể lập tức biến mất, ánh trăng đột ngột xuất hiện, cây cối đột nhiên nở hoa hoặc điêu tàn.

Hữu thủ Thất Nguyệt nhẹ nhàng giơ lên, một đạo hoàng sắc quang mang từ trên không trung chậm chậm rơi xuống, rất nhẹ nhàng nhưng trong trời đêm lam thẫm lại rất rõ ràng.

Một ánh sao băng trắng toát lướt qua vòm không trên đầu ba người, đạo hoang quang rơi vào trong tay Thất Nguyệt, nàng quay đầu nói với Liễu Dật: “Huynh có biết đây là gì không?”

Chàng nhìn vật đang phát quang nhẹ trong tay nàng, hỏi với vẻ nghi hoặc: “Đó không phải là cát sao?” Chàng không nhìn lầm, vật đang phát ra hào quang màu vàng trong tay nàng chính là một hạt cát.

Thất Nguyệt dịu dàng gật đầu, nàng quay người lại, chăm chú nhìn hạt cát,

hình như thập phần trân quý, Diệp La Bách Hoa cũng vươn tay ra vì nàng phát hiện trong không trung màu lam thẫm, dưới ánh trăng lạnh lẽo, vô số hoàng sắc quang điểm đang chậm chậm rơi xuống, xem ra còn dịu dàng hơn cả hoa tuyết... trong một sát na, cả thế giới biến thành tươi đẹp, mộng cảnh cũng trở thành đồng thoai.

Liễu Dật cũng hiếu kì đưa tay ra tiếp lấy hạt cát vàng, được lớp găng tay đen nhánh hỗ trợ, hạt cát vàng lấp lóe hào quang diu diu, càng sáng rực lên.

Thất Nguyệt nhìn hạt cát trong tay, nhẹ nhàng gật đầu: “Các vị có biết không? Thế giới này vốn không có sa mạc.”

Liễu Dật nhìn nàng, rồi nhìn cát vàng

đang nhẹ nhàng rơi quanh mình: “Sao lại không có sa mạc? Cô nương xem, hiện giờ trên không trung đang trút cát xuống, như vậy thế giới này đang bắt đầu trở thành một thế giới của sa mạc.”

Thất Nguyệt quay đầu nhìn chàng, ánh mắt thật phức tạp, chàng có cảm giác không thể nói thành lời, vì sao nàng lại không nhận ra chàng mà ánh nhìn lại đặc biệt đến thế? Nàng quay đầu lại, chuyên chú nhìn hạt cát trong tay, bình tĩnh đáp: “Là đúng đó, thế giới này vốn không có sa mạc, nỗi nhớ đến từ phương xa làm cho thiên không đổ cát xuống, mỗi lần nhưng nhớ là một hạt cát lại rơi, rồi thời gian che lấp cả không gian, nỗi nhớ thành chất chồng, trong nhưng nhớ vô tận, biển xanh biến thành nương dâu, nương dâu

lại bị sa mạc chôn vùi, thế giới này trở thành một biển lớn toàn sa mạc...”

Liều Dật và Diệp La Bách Hoa vốn chỉ vô tình nhìn ngắm những hạt cát vàng, lúc này được nghe Thất Nguyệt kể lại câu chuyện đó, trong lòng hai người đồng thời kinh ngạc nhưng mức độ lại khác nhau, Diệp La Bách Hoa dường như rất quan tâm, vội hỏi: “Cô nương nói thật sao? Một hạt cát là đại diện cho một nỗi nhớ, vậy ư?” Nàng xòe bàn tay trắng ngần như tuyết ra hỏi Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt tịnh không nói gì, cũng không quay người lại, chỉ ngây ngẩn nhìn hạt cát trong tay, dường như đó là một lời kí thác, lại phảng phất như suối nguồn bi thương, hai mắt nàng mông lung, rồi rất nhẹ nhàng rơi xuống một giọt lệ, khi

giọt lệ rơi xuống đất thì kì sự xuất hiện, giọt lệ không hề tan vào trong hạt cát mà nhẹ nhàng quện lấy nó, cuối cùng rơi xuống hồ nước trong trẻo trước mặt ba người.

Diệp La Bách Hoa nhìn thấy giọt lệ, toan hỏi nhưng không biết phải hỏi thế nào.

Thất Nguyệt quay đầu lại nhìn nàng đáp: “Cô nương muốn hỏi tôi vì sao nước mắt của tôi lại không tan vào hạt cát chứ gì?”

Diệp La Bách Hoa chỉ gật đầu.

Thất Nguyệt hướng ánh mắt sang khuôn mặt Liễu Dật, dường như nàng muốn nói với chính chàng: “Đem nỗi nhớ hóa thành cát, đem bi thương hóa thành lệ, chúng làm sao mà dung hợp? Nỗi nhớ

chính là hạnh phúc, lệ lại là bi thương, chúng phải chia tách mới đúng...” Liễu Dật nhìn nàng, chàng có cảm giác không thể nói thành lời, nàng đã chính miệng

nói rằng không nhận ra chàng, bản thân chàng cũng biết rằng trong mộng cảnh này không phải là Thất Nguyệt thật sự nhưng câu chuyện đó lại chân thực, lời nàng nói không thể biện giải, ánh mắt chàng hơi mông lung, không... phải nói lòng chàng đang hoang mang, bây giờ chàng thật sự không phân biệt được Thất Nguyệt này là mộng ảo hay hiện thực.

Diệp La Bách Hoa nhìn hạt cát trong tay, nói: “Câu chuyện này thật đẹp, nhưng... người trong chuyện vì sao lại bi khổ đến thế? Nếu cát trong thế giới này đều là nhung nhớ, không phải là vô biên

vô tận sao, nếu nước trong hồ này đều là bi thương, không phải nước mắt chứa chan sao.”

Thất Nguyệt nhìn Liễu Dật đứng bên rồi lại nhìn Diệp La Bách Hoa: “Thế giới này cũng... tàn nhẫn như thế giới bên ngoài, chẳng hạn như Bỉ Ngạn Hoa, có hoa thì không có lá, có lá thì hoa tàn lụi, hoa lá chia cắt, đời đời không cùng trở, nhưng niềm quyến luyến trong lòng lại là niềm tin vĩnh hằng, chúng ta phải tin vào, đúng không?”

Diệp La Bách Hoa không lạ lẫm gì chuyện Bỉ Ngạn Hoa mà Thất Nguyệt vừa kể, nên không để tâm mà hỏi tiếp: “Cô nương cứ nhớ thương một người như thế, không cảm thấy không đáng sao? Không có hi vọng, không có tương lai, vì

sao cô nương lại không buông bỏ?”

Thất Nguyệt chậm rãi đứng dậy, nhìn hai người cũng đứng lên theo mình rồi nhìn quanh, từng hạt cát vàng vẫn từ từ rơi rớt, thế giới màu lam thẫm biến thành mĩ lệ, gió nhẹ thổi tung cụm tóc của nàng, dưới ánh trăng lạnh, ánh mắt nàng nhuốm màu bi thương, dịu dàng lắc đầu thốt: “Thư sinh từng nói với tôi một câu rằng... khi trong lòng đã ghi khắc một người làm sao còn yêu thương được người khác? Một khi đã không thể yêu thương, làm sao mà buông bỏ? Trong chuyện này chỉ là tôi nguyện ý, không có cái gọi là đáng hay không đáng.”

Diệp La Bách Hoa nghe Thất Nguyệt nói, trong lòng càng cảm động, một phần khác càng khâm phục nàng, mỗi một

chuyện Thất Nguyệt từng trải qua hay một câu chuyện của nàng không thể biện bác, bi thương đến độ khiến người khác cảm thấy thật đẹp đẽ.

Liễu Dật lại không vậy, Thất Nguyệt trước mắt này rõ ràng là người giả trong mộng mà chàng không hiểu sao mỗi một câu, một lời nàng nói đều như đau đớn như dao khắc trong lòng, nhìn nàng, chàng muốn nói cả vạn ngữ thiên ngôn nhưng lại không biết phải nói gì.

Thất Nguyệt lại nhìn chàng rồi nói: “Các vị đã nghỉ ngơi thì có thể rời khỏi đây.”

Thấy Thất Nguyệt nói vậy, chàng toan mở miệng nhưng thỉnh thoảng cả không gian méo mó, thân thể Thất Nguyệt dần dần biến mất, thế giới chung quanh bắt

đầu mơ hồ, cát vàng từ trên vòm trời gấp khúc rơi xuống, Liễu Dật định xuất thảo chộp lấy Thất Nguyệt, bất kể là mộng ảo hay hiện thực, tình ái của nàng không nên bị thương.

Nhưng tất cả lại thay đổi đột ngột, quanh mình trở thành trắng tinh, hai mắt không nhìn thấy gì, thân thể không biết là đã đứng thẳng dậy hay vẫn nằm ngang nữa, dần dần Liễu Dật bắt đầu mộng lung, hình như đang lập lòe trong mây mù, không biết cứ như vậy được bao lâu, giống như trong nháy mắt, lại cũng như trôi qua một thế kỉ, lúc chàng mở mắt thì thấy mình đang ở trong Hoa Hải.

Thấy Liễu Dật tỉnh lại, Diệp La Bách Hoa cũng chậm chậm mở mắt ra, nơi đây tất cả đều mỹ lệ khiến người ta lưu luyến,

cảnh sắc hoàn toàn khiến nàng mê đắm, quanh mình là một biển hoa trắng muốt, gió nhẹ mang theo mùi hương thơm ngát, ánh nắng ấm áp bao trùm khắp nơi, trên không trung véo von tiếng chim hót, nàng bất giác cảm thán: “Đây là đâu? Đẹp quá.”

Liễu Dật đã sớm định thần lại, niềm quyến luyến của Thất Nguyệt lúc này đã bị kìm ức che phủ, đúng, đây là Nhân gian giới, Phiêu tuyết Hoa Hải ở Liên Hoa Trấn, nơi đây chàng có biết bao hồi ức, những hồi ức đó khiến chàng trầm tư.

Chàng thuận miệng trả lời: “Đây là Nhân gian.”

Diệp La Bách Hoa nhìn quanh, hình như rất cao hứng: “Mộng cảnh này thật là thần kì, tự nhiên lại đưa chúng ta đến

Nhân gian, tôi chưa từng rời khỏi Minh giới, ở đây đẹp hơn chỗ chúng tôi cả ngàn lần...” Lúc này nàng nào chú ý đến Liễu Dật, đôi mắt xinh đẹp đang ngắm nghía tứ phía.

Từng nỗi bi thương dồn dập hiện về trong kí ức Liễu Dật: bao niềm hạnh phúc lúc niên thiếu, những ngọt ngào từng trải qua ở Hoa Hải đến hôm nay đã như sương sớm đọng trên hoa đàm, chia cách tận chân trời, không thể cùng với người yêu, câu trớ trêu bi thương cứ liên tục nổi sóng đè nén chàng, song chàng biết mình phải chấp nhận.

Cùng lúc, một giọng nói từ bốn phương tám hướng vọng đến chỗ hai người, thanh âm thật dễ nghe, là giọng nói của Thiên nữ lúc còn trẻ, nghe những

lời đó, Liễu Dật cảm thấy trong tim đau đớn như bị kim châm vào: “Thư sinh, nếu có một ngày Cát Lợi Nhi chết đi, xin chàng đừng bi thương... Hãy nhìn ánh dương quang ấm áp, bầu trời cao rộng, nhìn tuyết bay trong Hoa Hải, ngửi mùi hương hoa trong gió. Thế giới vẫn tươi đẹp biết bao, vì Cát Lợi Nhi có ra đi cũng không mang theo cả thế giới của chàng, xin hãy chôn sâu Cát Lợi Nhi trong kí ức của chàng, có được không?”

Giọng nói thật rõ ràng, từ bốn phía vọng tới, Diệp La Bách Hoa lấy làm lạ: “Ai vậy?”

“Thê tử của tại hạ” Liễu Dật đáp.

Nhưng chàng vừa dứt lời, tả thủ nắm lấy chuôi kiếm vì chàng cảm giác được nguy hiểm, không biết nguy hiểm từ đâu

đền nhưng rất rõ ràng. Chàng vội lên tiếng: “Cẩn thận, có nguy hiểm.”

Diệp La Bách Hoa lướt đến bên cạnh chàng, quả nhiên chàng nói dứt miệng thì một thân ảnh mơ hồ hiện lên trước mặt hai người, dần dần trở nên rõ ràng, sau cùng một lam y thư sinh xuất hiện.

Diệp La Bách Hoa bất giác đưa mắt nhìn thư sinh nọ, cảm giác sao mà quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó, có điều cảm giác quen thuộc này không thật rõ ràng nên nàng không nhớ được là ai? Trong đời mình, nàng giao thiệp qua lại với không ít người, nhưng vì sao lại không nhớ được?

Liễu Dật nhìn lam y thư sinh thốt lên: “Lam Ảnh.”

Một câu này của chàng khiến Diệp

La Bách Hoa nhớ đến một chuyện, đúng vậy, người trước mắt này chính là đệ quân của Minh giới, nhưng nàng chưa được trông thấy hình dạng lúc trưởng thành của y, đột nhiên mục quang của nàng lướt qua mặt Liễu Dật, lòng liền kinh ngạc, vì sao vẻ mặt chàng và Lam Ảnh lại có mấy phần giống nhau?

Lam Ảnh khe khẽ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Ma chủ còn nhớ Lam mỗ, trí nhớ thật tuyệt.” Nói đoạn vẻ mặt y lộ ra nét cười tà dị.

Liễu Dật theo ý thức nắm lấy Bi Mộng Kiếm: “Người đến ngăn cản ta sao?”

Lam Ảnh liền cười theo kiểu nghênh khách đáp: “Ma chủ đánh giá Lam mỗ quá cao rồi, Lam mỗ vì sao lại ngăn cản

ma chủ, còn có người khác muốn giết ngài, mong ma chủ cẩn thận, ha ha.” Tiếng cười vang xa, vọng đi khắp bốn phía rồi dần dần biến mất, khuôn mặt tà dị của Lam Ảnh cũng từ từ biến mất...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 211: Trích Huyết Thành Ma, Kỉ Phân Sinh ...

Cuộc đời có vô vàn đạo lí mà đời người có thể coi là ví dụ, có người nói rằng đời người như trò chơi, có lẽ trong cuộc chơi đó chúng ta cần có một kịch bản tốt cũng như phải dụng tâm diễn xuất, ngược lại có bao nhiêu điều cần phải

khắc cốt ghi tâm thì chúng ta vĩnh viễn không biết được.

Tất cả xảy ra đột nhiên, quý dị như vậy, trong giấc mộng, chàng bất tri bất giác quay lại Nhân gian, hơn nữa quay lại chính nơi hạnh phúc mà bị thương hồi mười năm trước, những ngọt ngào của hồi xúc xa xưa không che lấp nỗi nỗi đau trong lòng, trong cơn ác mộng, Liễu Dật nhìn thấy khuôn mặt tươi cười một cách tà dị của Lam Ảnh.

Chàng càng kinh ngạc hơn vì Lam Ảnh này tịnh không giao thủ cùng chàng, lời y nói có ý tứ gì? Người khác muốn giết chàng là ai, chàng nhanh chóng lục lại trong kí ức xem ai có khả năng trở thành địch nhân trong mộng của mình, nhưng tất cả đều không thật rõ ràng, dù

chàng cố gắng nhưng không nghĩ ra ai muốn lấy tính mệnh chàng có tu vi so được với Lam Ảnh.

Diệp La Bách Hoa dường như hơi bất an, nàng đương nhiên biết Minh giới để quân lợi hại, người này tu vi cực cao, hơn nữa văn vũ toàn tài, thứ đáng sợ nhất của y không phải là võ công mà là âm mưu quỷ kế, giờ này xuất hiện ở đây tuy không trực tiếp xung đột với Liễu Dật nhưng trong tiếng cười cuồng vọng của y, ai cũng cảm giác được đằng sau đó là cường địch chân chính.

Tay trái Liễu Dật nắm chặt vỏ kiếm, hữu thủ buông lỏng, chuẩn bị xuất kiếm theo tư thế nhanh nhất, góc độ hoàn hảo nhất... Chung quanh yên tĩnh khiến trong lòng hai người ẩn ước một chút phiền

muộn, thời gian chừng cạn một chén trà trôi qua, vẫn không xảy ra chuyện gì, bầu trời vẫn xanh biếc như màu biển sâu, dương quang vẫn ấm áp, chim chóc bay đi bốn phương, vạn hoa tỏa hương thơm vào trong gió nhẹ, tất cả không có gì biến đổi nhưng cảm giác quý dị, bất thường không ngừng gia tăng.

Tâm tình Diệp La Bách Hoa nhẹ nhõm hẳn: “Hình như không có biến hóa gì, chúng ta tiếp tục đi thôi, Lam Ảnh chắc chỉ muốn dọa huynh một chút thôi mà.”

Liễu Dật nhìn Diệp La Bách Hoa bất giác cảm thấy buồn cười, một công chúa thống trị thị tộc như nàng lại thốt ra những lời ngây thơ như vậy, làm sao có chuyện Lam Ảnh xuất hiện chỉ để dọa

chàng, với lòng tự tư của mình, y hận không thể lập tức giết chàng, khiến cho linh hồn ma nhân vĩnh viễn tiêu diệt, tuy đây là trong mộng nhưng tuyệt đối không có khả năng y chỉ muốn dọa nạt chàng.

Chàng còn đang tính xem phải làm gì tới đây, quái sự lại xảy ra, bầu trời màu lam thoáng chốc bị mây đen che lấp, gió lạnh vi vút, trong một sát na, tất cả biến thành quỷ dị, đáng sợ: không còn ánh dương quang, đâu đâu cũng là đêm đen, trời không xanh nữa, chỉ có mây đen, muôn vạn cánh hoa bay tứ tán đầy trời, vô số chim chóc từ những khu rừng xa xôi bay vút lên.

Theo ý thức, Liễu Dật nắm lấy cây kiếm, một cảm giác đáng sợ chưa từng thấy ập vào tim chàng, người này là ai?

Vì sao trong lòng lại dâng lên cảm giác sợ hãi? Chàng lập tức dừng bước, quay lại nói với Diệp La Bách Hoa: “Lần này vô cùng nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện gì, công chúa phải tự chiếu cố cho mình.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, nàng vốn thả lỏng tâm tình nhưng cả thế giới đột nhiên biến hóa khiến nàng lại trở nên khẩn trương, nàng vừa hiếu kì vừa sợ hãi, hiếu kì xem ai là địch nhân của Liễu Dật? Hoảng sợ vì kẻ này xem ra rất đáng sợ, ít nhất thì chưa nhìn thấy thân ảnh của y mà đã cảm giác được khí tức khủng khiếp.

Cùng lúc, trên không trung, mây đen cuộn cuộn tụ lại, phảng phất như ép cả thế giới xuống thấp, không gian chung quanh trở nên xám xịt, trong gió lạnh một

tia chớp sáng trắng xé toang đường chân trời, chiếu sáng lòe thét gian trong tích tắc, đồng thời một dòng máu tươi hồng từ trên không đổ xuống Hoa Hải, cách Liễu Dật chừng mười trượng.

Một sát na sau, máu tươi trên mặt đất tụ hợp lại thành một vòng tròn, chung quanh vòng tròn tách ra vô số thông đạo nhỏ như sợi tóc, hồng sắc huyết dịch theo các thông đạo chảy tứ tán vào trong Hoa Hải, bị huyết dịch đỏ lôm chảy ngược vào Hoa Hải mất đi ánh dương quang, gió lạnh và mây đen che lấp thiên không, chim chóc rớt xuống đất, cây cối bắt đầu héo khô, mọi sinh mệnh trong Hoa Hải đều lúc tàn lụi.

Trong chớp mắt, quá trình kết thúc, kết quả xuất hiện, ý nghĩa của sinh mệnh

không còn trọng yếu, kẻ mạnh được chú định sinh tồn, Liễu Dật cùng Diệp La Bách Hoa nhìn nhau, không có cách nào hiểu được tình huống trước mắt, vòng tròn kết bằng máu tươi là vật gì, thấy mọi sinh mệnh quanh mình đều kết thúc, trong lòng chàng đột nhiên nghĩ đến một việc, lạnh lùng thốt: “Lùi lại đi.”

Quả nhiên, chàng vừa dứt lời, máu tươi đột ngột dựng đứng lên từ từ ngưng tụ lại, càng lúc càng cao và nhiều hơn, một hình người do huyết dịch tổ thành xuất hiện trước mặt hai người, Liễu Dật dùng tả thủ nắm lấy cây kiếm, chàng chưa từng cảm giác thấy áp lực mãnh liệt như thế này, vô hình khí tức cho chàng biết tu vi của đối phương không thấp hơn mình, rốt lại đó là kẻ nào? Một huyết

nhân?

Trong lúc Liễu Dật còn đang nghi vấn thì huyết nhân lại biến hóa, cả thân thể gấp khúc theo không gian thành mơ hồ, thân thể y biến thành màu đen, không, không phải màu đen mà là một tà áo da đen phủ lên thân thể y, chuyện xảy ra tiếp đó khiến Diệp La Bách Hoa và Liễu Dật cùng nín thở.

Khuôn mặt huyết nhân dần dần trở nên rõ rệt, mày kiếm mắt sao, sống mũi nhô cao, nét mặt như được điêu khắc, mái tóc dài trắng xóa tung bay trong gió lạnh, song thủ có đeo đôi găng tay đen, bên hông có đeo một thanh hắc sắc trường kiếm quái dị dài bốn xích...tất cả đều quen thuộc.

Diệp La Bách Hoa nhìn Liễu Dật rồi

nhìn người đó, đoạn lại nhìn Liễu Dật, không nén được cất tiếng hỏi: “Người đó là ai? Huynh đệ của huynh? Sao lại giống huynh quá vậy, cả trang phục, vũ khí, thân hình đều giống hệt.”

Liễu Dật tuy không nhìn rõ người đó nhưng từ lúc nghe tiếng cười tà ác của Lam Ảnh, giờ lại xuất hiện quái sự, chàng đã đoán ra tám chín phần mười, nhấn mạnh từ câu từng chữ: “Đó không phải là huynh đệ của tại hạ, là chính tại hạ.”

Diệp La Bách Hoa còn nghi hoặc trong lòng, làm sao lại như thế được, thì giọng nói của Lam Ảnh lại vang lên: “Lam mỗ hết lòng bội phục trí tuệ của ma chủ, đương nhiên ma chủ đoán không sai, người đó không hẳn là bản thân ma chủ,

là tâm ma của ngài, là cừu hận, oán niệm trong lòng cùng cảm tình chất chồng không phát tiết được tạo thành một con ma, một con ma đọa lạc không có tình cảm, một con ma không có năng lực suy nghĩ, chỉ biết dùng kiếm mà thôi, mục tiêu của nó là giết chết ma chủ, ha ha...” Giọng nói xa dần, cuối cùng tan biến vô ảnh vô tung.

Hữu thủ Liễu Dật khẽ động, chàng đã hiểu vì sao Lam Ảnh lại không xuất hiện, chàng biết con ma này có khả năng giết được chàng, tâm pháp của bản thân bây giờ không thể sử dụng được tầng thứ 13, nếu cố tình sử dụng có thể sẽ trở thành giống như người đang đứng trước mắt, từ đây không còn tình cảm, vạn kiếp bất phục, hà huống đối phương lại là chính

bản thể không tồn tại của mình, trong lòng vô tình vô ái, không ràng buộc, cố kị gì, cứ cho là tùy tiện sử dụng được tầng thứ 13 tâm pháp thì cũng không có lòng tin thắng được.

Chàng nói với Diệp La Bách Hoa: “Công chúa mau lui ra xa.”

Diệp La Bách Hoa nghe lời lùi lại, tả thủ của chàng càng nắm chặt cây kiếm, tuy chàng biết mình và giả thân có sự chênh lệch lớn nhưng chàng cũng biết mình là độc nhất vô nhị, dù có thất bại thì cũng chỉ nên trách vận mệnh vô thường đã an bài.

Lúc đó huyết ma Liễu Dật cũng đã hành động, hồng quang lóe lên trong mắt, hữu thủ nhẹ nhẹ di động kéo theo một dải tàn ảnh lần lần tìm đến chuôi kiếm đen tuyền,

Liễu Dật tự nhiên quan sát được động tĩnh của đối phương, nhất cử nhất động đều quá đối quen thuộc.

Thấy găng tay đen nhánh nắm lấy chuôi kiếm, chàng đã sớm nhận ra động tác của người đối diện, không dám nghĩ nhiều, hữu thủ cũng tùy ý di động, hữu thủ hai người đồng thời chạm vào chuôi kiếm, “choang”, nháy mắt một đạo hồng quang đã xuất hiện ngay trước yết hầu chàng, Diệp La Bách Hoa cũng nhận thấy một thanh hắc sắc trường kiếm đã chặn lấy hồng sắc quang mang.

Diệp La Bách Hoa hoảng sợ vô hạn, chuyện xảy ra căn bản không cho người ta cơ hội chuẩn bị, kiếm lại nhanh đến mức không kịp phân biệt, Liễu Dật vừa đỡ xong đạo kiếm quang cả thân thể tiếp

thụ luồng đại lực, không ngừng thoái lui vào trong Hoa Hải đang úa tàn; trong lòng chàng càng kinh ngạc hơn, đột nhiên cảm thấy bản thân kém hơn hẳn đối thủ, một đạo kiếm ảnh lại tùy tiện chân nguyên phát ra hai lần, chàng hiểu rằng mình không làm được điều đó.

Khi dụng lực chống đỡ, bị đẩy văng ra xa, dự cảm không lành dâng lên trong lòng chàng, đối phương không rõ mạnh hơn chàng bao nhiêu lần, chỉ một kiếm này chàng đã không xuất được, trong mộng cảnh nên huyết ma Liễu Dật không cho chàng cơ hội lấy hơi, chàng mới kịp ổn định thân hình thì trường kiếm của đối phương đã xoay chuyển theo thân thể chém thẳng xuống, hồng sắc quang mang lấp lánh xả vào giữa thân thể chàng.

Diệp La Bách Hoa vừa ghi nhận cảnh tượng vào mắt thì “choang choang”, trường kiếm của Liễu Dật giờ ngang trước mặt, bị lún sâu xuống đất, tuy chàng không bị đẩy lui nhưng khi âm thanh kết thúc trên hai vai chàng hai vết kiếm khá sâu.

Huyết dịch đen ngòm chậm chậm rơi xuống mặt đất, trong lòng chàng kinh hoàng, đó chỉ là kiếm thức bình thường chàng hay sử dụng, bề ngoài chỉ là xuất ra một kiếm nhưng vì chân nguyên mãnh liệt hỗ trợ cho kiếm mang thành ra xuất liền hai kiếm, song le chàng không ngờ được là huyết ma Liễu Dật này chỉ trong nháy mắt lại xuất liền ba kiếm, hai kiếm sau đó tốc độ nhanh ngang ngửa với nhất đầu tiên, đều không thể chống đỡ nổi.

Diệp La Bách Hoa nhìn thấy toan nói gì đó song không nói thành lời, từ khóe mắt nhỏ xuống hai giọt lệ, nàng biết chàng không thể thắng nổi Liễu Dật đã thành ma, cứ đấu tiếp kết quả chỉ là tìm chết, nhưng nếu không dùng kiếm đôi chọi lại kiếm thì chàng phải làm gì? Song phương đều lấy phong mang của kiếm làm chủ đạo, chân nguyên mãnh liệt chỉ là phụ, làm sao mà giúp chàng được đây?

Lúc này Liễu Dật cũng cảm giác được đối phương lợi hại, chàng cũng biết cứ thế này mình chỉ còn một khả năng tử vong mà thôi, nhưng còn Diệp La Bách Hoa, nàng hoàn toàn cô độc, khi chàng chết đi, đối phương có chịu bỏ qua cho nàng không? Chàng không hề do dự,

chân nguyên mãnh liệt theo ý thức đề khởi, trường kiếm giơ lên đỉnh đầu.

Thanh kiếm đen nhánh phát ra quang mang như màu huyết diễm, trên không trung hồng vân nhanh chóng đổ dồn về, hai mắt chàng biến thành huyết hồng, mái tóc bạc tung bay, hắc sắc trường sam lật phất trong gió, trong lòng chàng chỉ có niềm tin phải bảo hộ cho nàng, chàng không thể chết tại đây, dù phải trả giá đến thế nào chàng cũng phải giết chết đối phương.

Chớp mắt, trên trường kiếm của chàng xuất hiện bốn đạo long ảnh, được chân nguyên mãnh liệt thôi động, tứ sắc long ảnh quán quanh hắc sắc kiếm nhận, từng tia chớp sáng trắng lóe lên ở vùng tối tăm sau lưng chàng, hồng vân trên đầu

sà xuống thấp, cả kiếm và thân thể chàng đồng thời phát ra hồng sắc quang mang, sát lục chi tâm của tầng thứ 13 ma công lại bị thôi động.

Nhưng lần này, chàng cảm nhận rõ rằng mình chưa từng trải qua, sát lục chi khí chỉ ngưng tụ vào thân kiếm, tịnh không xâm chiếm linh hồn chàng, ý thức của chàng sáng suốt, chàng chỉ biết rằng mình phải giết chết đối thủ ma quỷ, bảo hộ cho nàng. Bất kể có bao nhiêu nguy hiểm trước mặt, chàng không thể buông lơì nhiệm vụ với Diệp La Bách Hoa.

Chàng quát lớn: “Trảm.”

Bốn đạo long ảnh cùng xuất ra, kiếm và tâm ý tương thông, bốn con thần long do chân nguyên triệu hoán càng hung hãn, mang theo khí tức không thể tưởng tượng

được, trong nháy mắt tản về tứ phía, bắn về phía huyết ma Liễu Dật, tuy tứ long ảnh không nhanh như kiếm thức thông thường nhưng lại có đại lực hủy diệt, bất kể kiếm thức nào tiếp xúc đều tức khắc bị dung hóa.

Tứ long ảnh chóng vánh xạ vào đối phương thì một việc khiến lòng chàng lạnh buốt xảy ra, huyết ma Liễu Dật tịnh không thực hiện động tác gì, trường kiếm giờ cao, trong chớp mắt cũng ngưng tụ thành bốn con thần long ảnh, lúc nhất kiếm của chàng tiếp xúc với thân thể với đối phương thì trường kiếm của huyết ma Liễu Dật cũng hạ xuống, một tràng long khiếu chấn động thiên địa vang lên, cũng có bốn con thần long tản ra bốn phương lao thẳng vào bốn con thần long của Liễu

Dật.

Sức mạnh mãnh liệt khiến mặt đất quanh đó nứt toác, cây khô bay loạn xạ, hoa tàn tung bay tứ tán, cùng lúc bốn con thần long ảnh tiếp xúc, một tràng long khiêu vang lên, bốn con thần long ảnh của đôi phương hóa thành một con hồng long, mọi cố gắng của Liễu Dật lập tức thành công cốc, bốn con thần long của chàng chạm vào hồng long liền hóa thành hư vô, phiêu diêu, cuối cùng biến mất.

Nhưng hồng sắc trường long tịnh không đình chỉ, tiếp tục xạ vào Liễu Dật với tốc độ chóng vánh, chàng biết kiếm ý được triệu hoán này tuyệt đối không tránh được, có tránh nó cũng sẽ truy kích, do đó chàng không có chọn lựa nào khác mà phải đón đỡ, ý tùy tâm khởi, chân

nguyên nhanh chóng ngưng kết trên song thủ, chàng dựng trường kiếm trước ngực, nghênh đón thẳng vào con hồng long.

Thân thể chàng từ từ trượt về phía sau, chân hữu bất giác chống xuống ngõ hầu nhanh chóng ổn định lại thân thể, song le sức mạnh của hồng long quá mãnh liệt, chàng không thể dừng được. Chàng dùng toàn lực chống lại, đột nhiên cảm thấy tâm tạng trống rỗng, toàn thân không còn khí lực, cơn đau đớn lan tỏa, lực đạo tan sạch, hồng sắc cự long đã xuyên thấu thân thể chàng.

Chàng không có cách nào phong bế vết thương, đau đớn từ tâm tạng lan ra, “choang” cây trường kiếm rớt xuống đất, song thủ buông xuôi xuống, trước mắt chàng hiện lên một khuôn mặt quen

thuộc, huyết ma Liễu Dật dùng cả song thủ nắm kiếm, thọc mạnh vào tâm tạng chàng.

Trước mắt chàng hiện lên vẻ mê muội, chàng biết không thể vẫn hồi quá khứ, thất bại tất sẽ tử vong, chàng muốn bảo hộ Diệp La Bách Hoa khỏi cơn ác mộng này nhưng hiện giờ chàng lại cảm thấy ác mộng tưởng này thật hão huyền, vào phút cuối chàng đã chết dưới chính lưỡi kiếm của mình.

Tiếng cười tà ác của Liễu Dật lại vọng đến: “Thế nào, ma chủ đại nhân, trên đời này vẫn có những chuyện không đơn giản như ma chủ tưởng tượng đâu, ngài nghĩ là mình có ma công vô địch chẳng? Ngài nhầm rồi, cõi đời này vô cùng hiện thực, người người đều tiến bộ,

dưới áp lực sinh tồn, mỗi người đều nỗ lực để mạnh hơn, nhưng có mấy kẻ trong đám người này biết được rằng địch nhân lớn nhất của họ không phải người ngoài mà là...chính họ.” Lời lẽ không nhanh không chậm nhưng trong đó ngập đầy mỉa mai.

Toàn thân Liễu Dật đau đến nỗi không còn một chút khí lực, lúc này nghe Lam Ảnh nói chàng dường như nghĩ ra một chuyện, đúng vậy...đúng như y nói, trên đời làm gì có địch nhân vĩnh viễn? Cho dù có đó cũng không phải là địch nhân vĩnh hằng, đối thủ chân chính lại là...lòng ham muốn tục thế của mình.

Liễu Dật dỗi mắt nhìn huyết ma nhân trước mắt, chàng biết nếu mình không chết tại đây, tương lai có khả năng thật

sự trở thành giống như huyết ma, không có tình cảm chỉ biết dùng kiếm, sát nhân, nếu vậy thì giờ đây chết dưới kiếm của mình không phải là hảo sự nhưng tránh cho thế giới một trường sát lục.

Trong lúc chàng dùng chút khí lực cuối cùng để suy tư, cây kiếm của huyết ma rút mạnh khỏi thân thể chàng, cơn đau kịch liệt làm cho chàng hôn mê, “bịch” không còn chỗ dựa, chàng ngã gục xuống.

Chàng ngã xuống, Diệp La Bách Hoa thấy lòng mình trống không, nàng hoàn toàn không giải thích được cảm giác này, dường như mất đi hi vọng, không kể gì đến mọi nguy hiểm quanh mình, nhanh nhẹn bổ tới, ôm lấy thân thể chàng, thoáng chốc huyết dịch đen ngòm thấm đẫm tà áo trắng muốt như tuyết của nàng,

khuôn mặt nhợt nhạt vẫn quen thuộc như trước, mái tóc trắng không còn phấp phới, hai mắt nhắm nghiền phẳng phất như muốn tuyên bố vận mệnh của chàng, hô hấp cứ mỏng dần, thân thể cũng từ từ băng lãnh, băng lãnh ...

Diệp La Bách Hoa lo lắng tột độ, không quản đến lưỡi kiếm của huyết ma đang nhắm đến mình, không ngừng vỗ lên mặt Liễu Dật: “Huynh tỉnh lại đi, mọi người biết là huynh không sao, huynh nhất định sẽ khỏe lại, huynh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.”

Không hiểu vì sao trong đầu nàng lúc này chỉ có một ý nghĩ rất đơn giản, bất kể là hai người có chết dưới kiếm của huyết ma hay không, nàng chỉ hi vọng chàng mở mắt, mở mắt ra mà thôi.

Không biết thời gian trôi qua bao

lâu, huyết ma vẫn đứng im ở đó, tình không hạ thủ với Diệp La Bách Hoa, giọng nói ngọt ngào của nàng đã biến thành rè rè, nàng không biết phải nói gì, chỉ có một ý nghĩ: “Liều Dật tỉnh lại.” Trong cơn mê man, nàng dường như hăm nhập vào trong kí ức, nhìn gương mặt nhợt nhạt của chàng thốt lên: “Muội biết là huynh không sao, huynh xem, chúng ta đã trải qua bao nhiêu việc, đã từng sống chết cùng nhau, muội tin rằng...cuộc đời này sẽ có kì tích, huynh nhất định tỉnh lại.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 212: Minh Tịch Hà Tịch, Thất Nguyệt Hồng ...

Một lần sai lầm, vĩnh viễn không có cách nào vãn hồi, trừ phi thế gian có hai chữ kì tích, nhưng trên đời này thật sự có kì tích sao? Nếu thật sự có, kì tích cũng chỉ tồn tại trong câu chuyện...

Thân thể Liễu Dật lạnh dần, sắc mặt xám xịt như tro tàn, song nhãn nhắm chặt, hơi thở đứt đoạn, Diệp La Bách Hoa không rõ mình đã khóc bao lâu nhưng chàng dường như vĩnh viễn không nghe được tiếng khóc, nàng không dám tin, cũng không thể tin rằng chàng lại chết như vậy, nàng...không thể chấp nhận chuyện đó.

Nước mắt lạnh băng nhỏ xuống, nàng cứ ôm lấy Liễu Dật, hai mắt nhắm chặt

lại, nàng không hiểu mình đang nghĩ gì, có lẽ nàng vốn không biết có phải đang đau lòng hay không. Hiện giờ nàng đã bình tĩnh lại, lẳng lặng cầu nguyện cho chàng mở mắt ra nhìn nàng, tuy không có kết quả nhưng nàng không từ bỏ.

Trên không trung, mây đen càng lúc càng dày đặc, chớp lóe sáng trắng cả không gian xám xịt chiếu sáng bừng cả thế giới quỷ dị, huyết ma chậm chậm giờ kiếm lên, hắc sắc phong mang hướng thật chuẩn xác đến yết hầu Diệp La Bách Hoa, nhãn thần đỏ bầm như máu như lời tuyên bố tử vong với hai người.

Diệp La Bách Hoa dường như không cảm nhận được lưỡi kiếm đang ngấm vào nàng, sinh mệnh cận kề hắc ám, bao nhiêu bi thương, tình cảm của nàng đều

dồn cả lên người nàng đang ôm trong tay, tất cả đều yên ả, dù thi thoảng vẫn lấp lóe ánh chớp như dấu hiệu của sát lục trong bầu không khí bình tĩnh.

Vẻ mặt huyết ma biến thành âm trầm, hắc ám, đôi mắt đỏ lòm không lộ ra tình cảm, rốt cuộc y cũng vung kiếm lên, chém xuống đầu Diệp La Bách Hoa, y không tuân theo phương pháp sát nhân nào cả, cứ dùng chân nguyên mãnh liệt giải quyết là xong, vì vậy, tốc độ của nhát kiếm này không nhanh lắm.

Đúng lúc đó, “xoẹt”, một đạo bạch sắc thiểm điện đánh xuống cách huyết ma độ một xích, sức mạnh mãnh liệt của tự nhiên đẩy y cùng Diệp La Bách Hoa và Liễu Dật đang hôn mê văng sang hai phía. Huyết ma dừng lại cách đó mười

trượng, Diệp La Bách Hoa và Liễu Dật không hề phòng bị nên bị luồng đại lực đẩy văng đi mấy chục trượng, Diệp La Bách Hoa kinh hoảng vận khởi chân nguyên mới giúp hai người ổn định được thân hình.

Tuy nàng đã dừng lại được nhưng những dao động cực mạnh trong lúc thoái lui làm cho Liễu Dật thổ ra một ngụm máu đen, thân thể băng lãnh của chàng vốn không còn hơi thở nhưng lúc đó hai mắt lại mở ra như trong kì tích, Diệp La Bách Hoa đang ngồi trên mặt đất vội đỡ chàng dậy, vừa kinh vừa hí thốt lên: “Huynh tỉnh lại rồi.”

Ánh mắt chàng vô lực, trống rỗng, phảng phất như sắp sửa nhắm tịt lại, chàng nhìn đôi mắt đỏ mọng vì khóc

nhiều của Diệp La Bách Hoa, buông tiếng cười khỏ: “Vết thương của tại hạ rất nặng nhưng không đến nỗi chết, vừa nãy thân thể giả chết chỉ vì tâm pháp giảm đi sự tiêu hao chân nguyên ngũ hâu khôi phục nội, ngoại thương.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, không biết phải nói gì, chỉ nói được mấy chữ: “Muội chỉ biết là huynh đã tỉnh lại.”

Liều Dật thở dài: “Tỉnh lại thì sao, chúng ta cũng không đỡ được một kiếm của y.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Không, chỉ cần huynh tỉnh lại là được, chúng ta không cần nghĩ ngợi nhiều đến chuyện lúc nào thì bị y giết.”

Liều Dật không hiểu lắm lời lẽ của nàng, ừ thì đều là chết, vì sao còn phải

tỉnh lại, chàng hỏi: “Công chúa thấy được huyết ma đó sẽ biến thành tại hạ?”

Diệp La Bách Hoa nhìn huyết ma đứng bất động cách đó ngoài 20 trượng, lưỡi kiếm chúc xuống, trả lời: “Nhìn ra, sao cơ?”

Liễu Dật tiếp tục: “Có lẽ đều là an bài của vận mệnh, tại hạ một lòng muốn phá bỏ vòng cương tỏa đó nhưng đến cuối cùng mới biết được mỗi bước đi đều trùng khít với an bài của vận mệnh, nếu như có một ngày, tại hạ thật sự vô pháp không chế tâm pháp, linh hồn bị thôn tính chắc sẽ trở thành huyết ma nơi Nhân gian, lúc đó...mọi sát lục đều do tại hạ gây nên, giả dụ giấc mộng này là lời dự ngôn thì chết ở đây có khi lại là lí do tốt nhất.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Không được, vận mệnh của chúng ta đều do chúng ta nắm trong tay, do chúng ta không chế, mọi dự ngôn đều không chân thực, huynh cứ thế này mà chết đi thì thê tử của huynh tính sao đây, còn bao nhiêu người tại Nhân gian đang chờ huynh, chẳng lẽ huynh định buông xuôi?”

Diệp La Bách Hoa cũng không hiểu vì sao mình lại nói ra những lời như vậy, nhưng nếu trong lòng Liễu Dật còn một chút quyến luyến thì đây là những lời phù hợp nhất, khơi dậy khát vọng cầu sinh trong chàng.

Liễu Dật nhìn nàng, lắc đầu: “Đúng vậy, tại hạ bước chân vào thế giới này để giúp thê tử giải trừ trớ chú của Bàn Cổ, quay lại Thần giới, thoát li khổ nạn nơi

Nhân gian, nhưng...tại hạ có thể tiếp tục được không? Giữa mộng tưởng và hiện thực luôn có xung đột, công chúa thấy mình có thể làm được gì?”

Diệp La Bách Hoa nhìn vào đôi mắt tuyệt của chàng, trong lòng nàng nghĩ đến một việc nhưng không biết phải nói thế nào, đành đáp: “Bất kể mộng tưởng không giống như hiện thực, bất kể giữ mộng và thực có mâu thuẫn gì, chúng ta chỉ cần làm những gì nên làm, đi con đường của mình chọn, dù không đi được đến đích nhưng chúng ta đã nỗ lực hết mình, dù có chết chúng ta cũng có thể mỉm cười.”

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, lòng Liễu Dật dâng lên muôn nỗi suy tư, đúng vậy, chàng làm sao thế này? Chỉ là một

cơ ác mộng, vì sao lại nghĩ đến tương lai rồi muốn buông xuôi? Chàng sao vậy? Đến cả một chút nỗ lực cũng không có, nỗi hổ thẹn khiến lòng chàng vốn đã đau đớn lại càng đau hơn, nhìn biểu tình chân thành của Diệp La Bách Hoa, chàng cảm tạ: “Đa tạ công chúa.”

Cùng lúc, gió lạnh thổi tới cuồng bạo, chớp lóe liên hồi trên không trung dậy lên những tiếng ầm ầm xé nát màng tai, huyết ma Liễu Dật lại động, trường kiếm bên hữu thủ quét tới, cây kiếm đen nhánh phát ra bán nguyệt quang mang màu trắng bạc, quang mang chạm xuống đất, luồng lực mãnh liệt khiến cho bùn đất bắn tứ tung.

Thấy kiếm quang thần tốc xạ tới, Liễu Dật vốn cũng muốn hoàn thủ nhưng

cơn đau trong thân thể làm chàng không còn nửa điểm khí lực, áp lực của bạch sắc kiếm quang không nhỏ chút nào, tu vi của Diệp La Bách Hoa căn bản không đỡ nổi, chàng đã từng nghĩ rằng sẽ chết ở đây, những lời Diệp La Bách Hoa nói đã khơi dậy lòng cầu sinh cho chàng nhưng hiện giờ hi vọng đó quá mong manh.

Quái sự lại xảy ra, bạch sắc kiếm quang xé đất chui ra, lao vào Liễu Dật cùng Diệp La Bách Hoa với tốc độ nhanh vô bì thì trên không trung bắn tới một đạo tử sắc quang mang giống như lưu tinh, đạo tử sắc quang mang vừa sà xuống lập tức “choang”, tiếng binh khí tương giao phát ra.

Diệp La Bách Hoa và Liễu Dật thập phần kì quái, là ai mà trong mộng cảnh

này lại xuất thủ tương trợ? Hai người đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng nhìn về nơi hai loại quang mang va chạm, ở đó có một đóa thủy tinh hoa màu tím găm trên mặt đất, cả cành, lá, cánh hoa đều do thủy tinh tạo thành, quan sát thật kĩ mới thấy đóa thủy tinh hoa đó không phải vật điêu khắc, dường như là thiên sinh.

Liễu Dật kinh ngạc trong lòng: “Là Thất Nguyệt.” Chàng tự nhiên là biết rất rõ về đóa hoa đó, lúc ở trong Hỗn Độn tiên cảnh, Thất Nguyệt đã lấy những loại đá thật đẹp để trồng trong trúc viên, còn nói với chàng rằng: “Cứ đợi ở đó cho đến già, đến khi không còn đi nổi nữa, đợi xem đá nở hoa.” Nhưng tất cả đều không thể biết trước được, nếu trên đời này có kì tích thì sẽ tồn tại trên mình

Thất Nguyệt, đến một ngày mưa cũng
đắng đót, mọi sinh mệnh đã nếm trải đủ
mùi vị khổ ải, đại địa cũng có sinh mệnh,
đá hóa thành thủy tinh nở ra thất sắc hoa.
Chàng còn nhớ lúc rời khỏi tiên cảnh,
Thất Nguyệt đã lựa lấy đóa thủy tinh hoa
màu tím, chính là đóa hoa trước mắt này.

Diệp La Bách Hoa tuy thấy đóa hoa
rất đẹp nhưng không biết câu chuyện ẩn
chứa trong đó, cất tiếng hỏi: “Sao huynh
lại biết?”

Liễu Dật lắc đầu, tịnh không đáp lời,
những chuyện xa xưa có quá nhiều đau
thương với người hữu tâm, chàng chỉ
muốn chôn sâu trong kí ức.

Đúng vào lúc đó, đóa tử sắc thủy tinh
hoa đột nhiên nổ tung hóa thành vô số
mảnh thủy tinh vụn, không hiểu vì nguyên

nhân gì nhưng phiến thủy tinh đó phản xạ ra quang hoa, chậm chậm trôi nổi trên không trung, khoảng không gian giữa song phương bị những phiến thủy tinh vỡ tím ngắt lấp đầy.

Thế giới từ từ khôi phục lại vẻ quang đãng, mây đen vô tình bị quang mang do thủy tinh vỡ phản xạ ra xuyên thấu, một lúc sau ánh dương quang lại chiếu xuống, tử sắc quang mang bao vây lấy không gian chung quanh rồi ngưng kết lại, tuy nhiên thứ kết thành lại không phải là đóa thủy tinh hoa màu tím.

Quang mang cường liệt tan đi, thân ảnh Thất Nguyệt xuất hiện trước mắt Diệp La Bách Hoa và Liễu Dật, trong mắt Liễu Dật hiện lên cảm tình không nói thành lời, quả vậy, đây dường là trong mộng

thì Thất Nguyệt cũng vĩnh viễn bảo vệ chàng, nhưng nàng cứ làm thế thì chàng càng thiếu nợ nàng nhiều hơn. Lúc này chàng không phân biệt rõ ràng là mộng ảo hay hiện thực song ở nơi này, sinh mệnh của chàng nhờ vào niềm thương nhớ của Thất Nguyệt mà tiếp tục.

Diệp La Bách Hoa nhìn thấy Thất Nguyệt, hảo cảm với Thất Nguyệt khiến nàng cao hứng thốt lên: “Là cô nương.”

Sắc mặt Thất Nguyệt không biểu lộ điều gì, nhưng trong đôi mắt lộ lộ niềm nhung nhớ, nàng mỉm cười nhìn Diệp La Bách Hoa rồi quay qua hỏi Liễu Dật: “Huynh thừa nhận hiện giờ muội là Thất Nguyệt?”

Câu hỏi thật đơn giản nhưng không cách nào trả lời được, nhìn người đứng

trước mặt, Liễu Dật hiểu rõ đó không phải là Thất Nguyệt, bất quả chỉ là một bóng hình trong giấc mộng nhưng vì sao nhỉ? Vì sao hành động của nàng, ánh mắt của nàng lại chân thực đến vậy, chàng nhìn nàng, không biết trả lời thế nào... chẳng lẽ đó là bi ai của đời người? Đối với một người yêu mình, chàng cũng không thể trả lời một câu hỏi đơn giản như thế, thậm chí không dám thừa nhận.

Ánh mắt Thất Nguyệt ngập đầy thất vọng...nàng chậm chậm quay người lại, có lẽ nàng không muốn cho chàng thấy giây phút yếu lòng, vừa quay lưng lại thân thể nàng từ từ trong suốt biến thành quang hoa chiếu rọi bốn bề, Liễu Dật và Diệp La Bách Hoa đều kinh ngạc, là gì vậy, vì sao Thất Nguyệt lại biến thành

thủy tinh màu tím trong ngần.

Thủy tinh chậm chậm ngưng kết, từng lời của Thất Nguyệt dịu dàng vang bên tai hai người: “Có lẽ huynh sẽ quên, cũng có lẽ khi ra khỏi mộng cảnh huynh sẽ nhớ, nhớ đến những hạt cát do nhung nhớ hoá thành, nước mắt do bi thương hóa thành, nhớ đến thất sắc hoa xòe nở, lúc chúng trở thành bóng hình trong kí ức của huynh thì huynh có còn nhớ đến người trong giấc mộng không?”

Mấy lời ngắn ngủi, rõ ràng và dễ hiểu, bi thương vô hạn, vang vọng trong lòng Liễu Dật, cuốn trôi đi mọi đau đớn do vết thương gây ra. Thấy thân thể Thất Nguyệt từ từ hóa thành thủy tinh, cảm giác trong lòng Diệp La Bách Hoa hết sức mâu thuẫn.

Tử sắc thủy cảnh phát ra quang mang cường liệt, hóa thành vô số phiến thủy tinh thần tốc xạ thẳng vào huyết ma, bao vây chặt chẽ rồi lại tỏa ra quang mang chói lọi, ánh sáng lại được mỗi phiến thủy tinh phản xạ ra...

Quang mang càng lúc càng rực rỡ, Liễu Dật và Diệp La Bách Hoa phát hiện rằng huyết ma nhân dần dần tan biến, hóa thành hồng sắc không khí rồi bốc hơi, những mảnh thủy tinh vỡ tít ngất cũng tan mất hào quang, chậm chậm rơi xuống, vừa chạm đất liền tan biến ngay, sau cùng không còn tung tích.

Trái tim Liễu Dật như bị kiếm đâm xuyên, không hiểu chàng lấy đâu ra khí lực, đứng thẳng dậy gào lên: “Không, Thất Nguyệt.”

Giọng nói vang khắp không gian, bạch sắc quang mang bao trùm mọi nơi, cả thế giới biến mất vô tung vô tích, bạch quang từ từ tắt lụi, hoàng sắc sa mạc lại xuất hiện trước mắt chàng và Diệp La Bách Hoa, họ lại quay về thế giới cũ: dưới vòm trời đêm màu lam thẫm vô số cát vàng đang rơi xuống, hồ nước trong veo do nước mắt nữ nhân đọng lại, thắm thì kể lại nỗi bi thương trong lòng.

Liễu Dật nhắm mắt lại, trong tim chàng không ngớt dâng lên niềm hối hận, điều Thất Nguyệt trong giấc mộng cần rất đơn giản, chỉ là một tiếng xưng hô, một lời thừa nhận, nhưng chàng lại không có cả dũng khí để thực hiện. Để cứu chàng, Thất Nguyệt đã kết thúc sinh mệnh trong mộng ảo, cùng chết với huyết ma tại một

thế giới khác, chàng không thể không chế
niềm hối hận, điên cuồng trong lòng,
hướng về thế giới đó gào lên: “Thất
Nguyệt.”

Diệp La Bách Hoa dường như hiểu
được trong lòng chàng nghĩ gì, nhìn sâu
vào ánh mắt hối hận của chàng, nàng
không biết phải nói sao.

Từ trên không trung, cát vàng chậm
chậm đổ xuống, mang lại cho thế giới vẻ
mĩ lệ mà cô độc, cát hóa thành nổi nhớ,
lưu lại trong một thế giới không ai biết,
từ trên bầu trời xa lắc lấp lánh ánh sao
truyền lại giọng nói quen thuộc: “Năm
tháng trôi qua, nhưng nhớ mười năm,
nước chảy vô tình, tương phùng tương
tri, gần gũi gang tấc mà xa cách chân
trời, mộng như bọt nước, sớm nay nổi

nhớ hóa thành hạt cát, khắc cốt ghi tâm, lại giống như sương sớm trên hoa đàm.”

Nghe những lời này, trong lòng Liễu Dật hoàn toàn quên mất bản thân, tất cả những điều đó chàng đều không biết, cuộc đời Thất Nguyệt đã hiển lộ chân thực qua những lời đó, đây là mộng hay thực, vì sao nỗi khổ của Thất Nguyệt còn kéo dài đến tận nơi đây, chẳng lẽ là chú định? Chú định rằng nàng đã đặt lầm tình yêu vào một người và người đó không thể yêu thương nàng? Vì sao, vì sao nàng còn cố kiên trì, vô oán vô hối, vì sao... Liễu Dật không thể không chế tâm tình, gào lớn: “Vì sao?”

Thấy chàng gần như phát cuồng, Diệp La Bách Hoa bình tĩnh nói: “Trong lòng huynh tự có đáp án, huynh có nhớ những

lời Thất Nguyệt từng nói không? Trong lòng nàng ấy đã yêu thương một người làm sao còn yêu thương một người khác được nữa, một khi đã không thể yêu thương thì sao lại buông bỏ, cố chấp tuy đau khổ nhưng muội thấy đó đều do nàng ấy nguyện ý, cũng như huynh đối với thể tử của mình, đáp án là như thế.”

Diệp La Bách Hoa nói vậy, trong lòng Liễu Dật dường như thật sự tìm được đáp án, nhìn cát vàng từ trên không trung rớt xuống, chàng lẩm nhẩm câu nói vắng lại: “...tương phùng tương tri, gần gũi tác gang mà xa cách chân trời...” Chàng đem tấm lòng của Thất Nguyệt dung nhập vào trong thân thể, hoàn toàn cảm giác được ý tứ của câu ‘gần gũi tác gang mà xa cách chân trời’, nhưng như

thể thì phỏng có ích gì, tất cả đều là làm lỗi, một làm lỗi không nên xảy ra, bị thương trong lòng khiến chàng cứ nghĩ ngợi miên man, hồi hận trong tâm, chàng đành tự nhủ: “Nếu còn có kiếp sau, chỉ hi vọng Thất Nguyệt không gặp phải ta, càng không nên yêu thương ta làm gì.”

Thời gian chậm chậm trôi qua, vầng thái dương không mọc lên, bầu trời đêm lam thẫm phẳng phất như tịch mịch vĩnh hằng, vì sao sớm long lanh cô độc, dải sao băng kéo qua chân trời, cát vàng như vô vàn nổi nhớ nhưng phủ đầy cả thế giới, thân thể hai người dần dần lạnh lặn lại, vết thương của Liễu Dật nhờ tác dụng của cuồng bạo chi huyết mà gần như lành hẳn, nhưng trong tim chàng có một vết thương vĩnh viễn không lành, là nỗi hổ

thẹn với Thất Nguyệt trong giấc mộng.

Thân thể hai người từ từ khá dần, hôm đó Liễu Dật ngồi bên bờ hồ trong vắt, ngắm nhìn cát vàng trút xuống, hưởng thụ nỗi cô độc, bi thương của thế giới, Diệp La Bách Hoa từ sau lưng bước tới, cất tiếng: “Thế giới này thuộc về giấc mộng của Thất Nguyệt, hiện giờ Thất Nguyệt đã chết nhưng nỗi nhớ nhung vẫn còn, có lẽ...những nỗi nhớ này là lời khóc thương của thế giới dành cho Thất Nguyệt.”

Liễu Dật gật đầu, chàng không biết phải nói gì, hồi lâu mới lên tiếng: “Thất Nguyệt sẽ quay lại.”

Diệp La Bách Hoa cười nhẹ: “Đương nhiên, Thất Nguyệt chắc chắn sẽ quay lại, xem bộ dạng của huynh, sao lại

bảo trong lòng không có nàng ấy?”

Liễu Dật lắc đầu: “Đối với Thất Nguyệt, tại hạ chỉ thấy hổ thẹn, trách nhiệm cũng như cảm động mà thôi, nhưng...nàng không phải là người tại hạ cần, người tại hạ yêu là thê tử của mình, công chúa có hiểu không? Thế giới này luôn rất rõ ràng, thích không giống với yêu.”

Diệp La Bách Hoa vẫn cười nụ: “Huynh giải thích những chuyện đó làm gì? Huynh dựa vào đâu mà nói ra mấy lời giả dối đó, đứng ở góc độ của nữ tử mà xem xét vấn đề, trong lòng huynh thật sự có Thất Nguyệt, huynh còn không thừa nhận sao? Thích thật nhiều cũng giống như mới chớm yêu! Có đúng không? Có những lúc tình yêu ở ngay cạnh thì huynh

lại không biết, nhưng lúc mất đi thì huynh lại hiểu rõ, giống như cái chết của Thất Nguyệt...”

Nhớ đến lúc ở trong cơn ác mộng, Thất Nguyệt kết thúc sinh mệnh, lưu lại ân hận trong lòng chàng, nay nghĩ đến Thất Nguyệt trong hiện thực, có thật sự là chàng chỉ thương hại nàng? Nhưng chưa phải lúc nghĩ đến những chuyện đó, chàng còn chưa thoát khỏi mộng cảnh, mắt còn chưa chữa được, giờ mà lại ốm đồm có khác gì si nhân mơ ngủ.

Chàng nhìn lại y phục trên mình, không hiểu vì sao khi quay lại thế giới này mọi tổn hại trên y phục, thân thể đều đã khôi phục, nội thể dù có thương tích nhưng sau nhiều ngày tu dưỡng đã khá lên rõ rệt, chàng nói với Diệp La Bách

Hoa: “Chúng ta phải lên đường thôi, không biết cơn ác mộng này là gì, theo tình hình hiện giờ muốn gặp được nhà tiên tri chắc phải trả giá không ít đâu,”

Diệp La Bách Hoa thản nhiên, dường như hai cơn ác mộng vừa qua chả có quan hệ gì với nàng, chỉ cười nhẹ nhõm: “Bất kể ác mộng như thế nào thì giờ muội cũng không sợ nữa, nhưng gì đã trải qua ở đây còn phong phú hơn cả đời muội từng trải, khiến muội ngộ ra nhiều điều, chí ít...cũng minh bạch, đúng... được rồi, không nói nữa, chúng ta tiếp tục đi nào.”

Liễu Dật không tưởng được nàng lại thông suốt như vậy, hơn nữa còn có vẻ cao hứng, nhưng lời nói lại lấp lửng, chàng cảm thấy thắc mắc, suy đoán hồi

lâu vẫn không biết nàng muốn nói gì trong nửa câu sau, chàng không nghĩ tiếp, chẳng phải bản thân chàng không liên quan sao? Ở đây, chàng đã học được nhiều điều.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 213: Bàn Cổ Chi Địa, Khán Hoa Lạc ...

Xa xa vẫn là sa mạc vô tận, chân bước lên nổi nhớ nhung của Thất Nguyệt, dưới vòm trời đêm lam thẫm, ánh trăng sáng lạnh lùng, hai thân ảnh một đen một trắng chậm rãi cất bước trong thế giới rộng lớn, hai người đó chính là Liễu Dật

và Diệp La Bách Hoa. Những kinh lịch trong mộng nối tiếp nhau, sinh mệnh hai người từ bên bờ sinh tử quay lại, đau thương khiến họ học được nhiều điều.

Những cô độc, tịch mịch của thế giới không ảnh hưởng đến Liễu Dật, chàng càng thấy cảm động, ấm áp hơn; vẻ rộng lớn, yên lặng của thế giới cũng không khiến Diệp La Bách Hoa hoảng sợ, vì có một thân ảnh khác bầu bạn cùng nàng.

Phóng tầm mắt ra sa mạc tí tắp, Liễu Dật vừa cất bước vừa nói: “Nơi đây thật sự đáng sợ, không biết ác mộng tiếp theo là gì? Nhà tiên tri ở đâu?” Nghĩ đi nghĩ lại chàng cảm thấy phiêu diêu vô tận, nhà tiên tri hình như không tồn tại.

Diệp La Bách Hoa nói với chàng: “Quả là đáng sợ nhưng kì thực suy đi

ngĩ lại không biết cơn ác mộng này có gì khác với những tao ngộ của chúng ta trong hiện thực? Ngoài trực tiếp đối diện, chúng ta có thể làm gì? Đã đến rồi, chúng ta cứ tiếp tục đi tìm nhà tiên tri, bất kể phía trước còn bao nhiêu khó khăn, con đường xa xôi thế nào, muội thấy chúng ta nhất định thành công.”

Liễu Dật ngoái lại nhìn nàng: “Có thể chúng ta không có lựa chọn nào ngoài tiếp tục lên đường, chỉ là...ở đây quá nguy hiểm, nếu chỉ mình Liễu Dật thì sinh tử có đáng gì nhưng công chúa không nên gặp phải nguy hiểm, tại hạ chỉ hi vọng công chúa có thể bình an rời khỏi chốn này.”

Diệp La Bách Hoa tất nhiên hiểu chàng nghĩ gì, tuy đó là trách nhiệm báo

đáp nhưng nàng vẫn thấy âm áp trong lòng: “Một khi chúng ta đã tiến vào đây, có nghĩ lắm cũng ích gì, cứ tiếp tục đi như thế này, chỉ cần tìm được nhà tiên tri chúng ta sẽ ra khỏi đây, không phải thế sao? Huynh phải biết...ở đây sinh mệnh hai người chúng ta đã gắn liền, nếu huynh chết muội cũng không sống được, đã vậy vì sao chúng ta không cùng nỗ lực?”

Liều Dật nghe nàng nói, dường như hiểu mình có cả nghĩ cũng vô dụng, một khi đã đến chỗ này thì nghĩ ngợi có ý nghĩa gì, hiện giờ phải nỗ lực tối đa ngỗ hầu phá tan giấc mộng, gặp được nhà tiên tri, cho dù không chữa được đôi mắt cũng đưa được Diệp La Bách Hoa thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, chàng không nói gì

nữa, chàng rất tán đồng lời Diệp La Bách Hoa, mọi chuyện tiếp theo phải dựa vào bản thân.

Hai người cứ đi như thế, không tính gì đến thời gian, lộ trình, cũng không biết phải đi đâu, lúc hai người ngẩng đầu lên liền phát hiện có một ngọn núi cát cao ngất ở trước mặt, Liễu Dật dừng bước, nói với Diệp La Bách Hoa: “Công chúa xem, cuối cùng thì cũng có vật xuất hiện, đi đã lâu như vậy mới phát hiện có núi, tại hạ thấy trên núi nhất định có khắc văn chương.”

Diệp La Bách Hoa nhìn về phía trước, ngọn núi cát không quá cao nhưng rất rộng, không nhìn thấy đâu là điểm kết thúc, nàng dịu dàng gật đầu: “Đúng, xem ra... chúng ta lại gặp khảo nghiệm mới

rồi.”

Hiển nhiên hai người đều hiểu rõ tình hình, tuy không hiểu lắm về Chân thật mộng cảnh nhưng nhờ kinh nghiệm tích lũy được trong thời gian dài hai người cũng biết được ít nhiều, nhất là những thứ đột nhiên xuất hiện thường dự báo tiếp theo không xảy ra việc tốt thì là việc xấu, bây giờ nhìn thấy ngọn núi cát, hai người còn nghĩ gì khác?

Vòm trời đêm vẫn một màu lam thẫm, vàng trăng lạnh lùng vẫn sáng soi giữa muôn vì tinh tú, cát vàng vẫn trút xuống, gió dìu dịu thổi qua bức tranh mĩ lệ đó, có thêm hòn núi cát tô điểm, phong cảnh càng nổi bật.

Liễu Dật cùng Diệp La Bách Hoa nhanh chóng bước về phía ngọn núi cát,

bất kể phía trước là phúc hay họa họ đều sẵn sàng đối mặt, thay vì cứ đợi nó từ từ xảy đến chi bằng tự mình vạch ra chân tướng.

Tốc độ của hai người rất nhanh, ngọn núi cát cũng không có điều gì cổ quái, rất nhanh chóng hai người đã đến sát ngọn núi, núi không cao nhưng dưới chân núi có một sơn động, bên trong tối om nên không nhìn thấy gì, Liễu Dật nói với Diệp La Bách Hoa: “Ở đây chỉ có chỗ này là cổ quái nhất, cũng không còn đường nào khác để đi, nếu muốn vượt qua ngọn núi này, trừ phi đi vòng thì chúng ta phải xuyên qua sơn động.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Huỳnh định thế nào?” Hiên nhiên nàng muốn hỏi chàng định đi vòng hay đi xuyên qua.

Liễu Dật ngẩng đầu nhìn rồi đáp: “Ngọn núi này thấp như vậy, chỉ đi mấy bước là vượt qua, tại hạ chỉ hiểu kì với sơn động, không hiểu một ngọn núi cát thấp thế thì bên trong sơn động có gì?”

Diệp La Bách Hoa hiểu ý chàng, đáp lời: “Chúng ta vào trong xem thử.”

Liễu Dật gật đầu, đi vào sơn động xem xét, vừa tiến vào một bước cả sơn động tối om bỗng nhiên sáng bừng, thạch bích chung quanh lộ ra màu trắng như bạch ngọc, chiếu sáng nhẹ nhẹ lên thân ảnh hai người, toàn bộ quang mang đều do một phiến bạch ngọc ở phía sau phát ra, cả sơn động được chiếu rọi như ban ngày, nhưng khi nhìn kĩ thì đây không giống với một sơn động mà tương tự như một hành lang hoa lệ trong những gia

đình giàu có.

Diệp La Bách Hoa nhìn quanh, cả dưới chân và trên đầu đều do bạch ngọc đẹp đẽ cấu thành, điều khiến nàng kì quái là bên ngoài rất những cát song le trong sơn động không có hạt nào, hoàn toàn là ngọc thạch, nhìn thật kĩ nàng buột miệng: “Nơi này kì quái thật, không phải do thiên nhiên tạo ra.”

Liễu Dật gật gù, theo ý thức tả thủ nắm lấy cây kiếm: “Ừ, quả thật rất kì quái, nơi này rõ ràng do nhân công kiến tạo, cứ nhìn những viên đá hoa lệ cùng hào quang tỏa ra nhất định tốn nhiều tâm tư lắm...theo tại hạ, nơi này có lẽ là là một hành lang dài, do thời gian mà bị sa mạc chôn vùi.”

Diệp La Bách Hoa tỏ ý đồng tình với

phân tích của chàng: “Đúng vậy, chúng ta cứ đi tiếp thử xem nó dẫn đến đâu.”

“Được.” Liễu Dật tán đồng.

Hai người tiến vào phía trong, kì quái thay, từ phía ngoài nhìn vào rõ ràng hành lang này chạy thẳng nhưng khi đi vào mới thấy nó lại dẫn xuống phía dưới, hoàn toàn chạy sâu xuống lòng đất, đi một hồi lâu, quãng đường đã khá xa, ngoại trừ cảm giác xuống rất sâu hai người không phát hiện gì thêm, phỏng phát như hành lang này dài vô tận.

Liễu Dật vừa đi vừa lên tiếng: “Nơi này dài thật, hơn nữa còn thông xuống đất, không biết chúng ta còn phải đi bao lâu nữa.”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Chúng ta cứ đi thôi, sau lưng làm gì còn đường

nữa.”

Thấy Diệp La Bách Hoa nói thế, Liễu Dật mới chú ý đến ẩn ý, bất giác quay đầu lại nhìn trong lòng liền kinh ngạc. Sau lưng hoàn toàn tối om, mỗi lần hai người bước thêm một bước lại có một khối bạch ngọc biến mất và vực sâu không đáy xuất hiện, nếu hai người dừng lại thì khối ngọc thạch lập tức ngừng tan biến, quả thật sau lưng đã không còn đường lùi nữa.

Liễu Dật đành gật đầu, cười gượng: “Xem ra mọi chuyện trong mộng đều thực sự quý dị, nói biến là biến, được... một khi đã không còn đường lùi, chúng ta cứ đi tiếp, tại hạ phải xem ai là người đã dẫn chúng ta đi trên con đường này, con đường chúng ta nhất định phải đi tiếp.”

Diệp La Bách Hoa không nói gì, tuy sự tình quỷ dị xuất kì nhưng nàng không tỏ vẻ gì hoảng sợ, chỉ cần bạn đồng cảm tất sẽ có dũng khí để đối mặt với mọi chuyện.

Hai người hiện giờ đã không còn đường lui nữa bèn gia tăng tốc độ, họ muốn xem phía trước rốt cuộc có chuyện gì? Liễu Dật liên tục suy đoán, con đường này rõ ràng do nhân công kiến tạo, dù không phải nhân tạo cũng khẳng định không phải do tự nhiên tạo thành, chiếu theo tình hình, họ đang đặt chân lên một cái bẫy không có lối thoát, giả sử cả hai đầu đồng thời biến mất thì...sinh mệnh có nguy hiểm không? Lúc này mới chỉ có một đầu tan biến, suy tính cặn kẽ thì thấy rõ ràng có người khác cố ý mượn con

đường này để điều khiển hành trình của hai người.

Rốt cuộc là ai? Trong giấc mộng này còn có ai chàng chưa gặp? Con đường nay rõ ràng là cố ý chỉ dẫn phương hướng cho hai người, đưa hai người đến địa điểm được chỉ định, đối phương không hề có ý giết chàng mà hiển nhiên muốn chàng cứ theo con đường đi đến nơi đến chốn, song chàng nghĩ ngợi cả nửa ngày trời cũng không biết ai lại dùng biện pháp lòng vòng như vậy.

Chàng nhanh chóng dẹp bỏ mọi suy đoán vì hai người đã đi đến cuối sơn động, trước mặt phát ra bạch sắc quang mang chói mắt, làn quang mang bao trùm hết mọi nơi, đứng trong đó chàng và Diệp La Bách Hoa không nhìn được cảnh

sắc phía ngoài, trong mắt họ chỉ có một vùng trắng xóa mênh mang.

Liều Dật nói thầm: “Giờ thì không phải nghĩ gì nữa, cứ đi đến cuối xem là ai.”

Diệp La Bách Hoa cũng cảm thấy hiếu kì, tuy nàng không biết đây là chuyện gì nhưng con đường này dường như có ai đó đặc ý chỉ dẫn họ, giờ đã xuất hiện trước mắt, mọi thắc mắc sẽ được giải đáp, tuy có khả năng không phải là việc tốt đẹp gì song xét đến cùng càng làm cho lòng hiếu kì của con người thêm mãnh liệt.

Liều Dật nhìn nàng, nắm chặt thanh kiếm: “Có thể có nguy hiểm, công chúa phải cẩn thận.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, kì thực

nàng hiểu rất rõ trong lòng bất kể xảy ra việc gì chàng cũng sẽ bảo vệ cho nàng, không hiểu cảm giác đó từ đâu đến nhưng càng lúc càng mạnh mẽ, dầu có chuyện gì nàng cũng không sợ hãi.

Liều Dật cất bước, cùng Diệp La Bách Hoa ra khỏi sơn động, dưới ánh quang mang rực rỡ, trong một chốc hai người không nhìn rõ ràng quanh mình có gì, qua một lúc, mắt hai người dường như dần thích ứng với bạch sắc quang mang cường liệt, mọi thứ xung quanh từ mơ hồ trở nên rõ ràng, hai người bắt đầu nhìn thấy cảnh vật.

Đột nhiên Diệp La Bách Hoa “a” lên một tiếng, Liều Dật không kịp nghĩ ngợi gì, đưa hữu thủ nắm lấy tay nàng, cự li giữa hai người không xa, hơn nữa tốc độ

của Liễu Dật cực nhanh, tiếng kêu vừa vang lên chàng đã chớp lấy tay nàng, khi chàng quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt nàng tuy có phần khó coi song tịnh không có gì nguy hiểm, bất giác lấy làm kì quái: “Công chúa làm sao vậy?”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, ánh mắt chầm chậm di động rồi đưa hữu thủ chỉ xuống, qua dáng vẻ thì hình như có chuyện gì đó rất đáng sợ đã xảy ra đến nỗi nàng không dám thở mạnh.

Liễu Dật bất giác đưa mắt nhìn về phía Diệp La Bách Hoa chỉ xuống, lòng bỗng cảm thấy sợ hãi, đó là gì vậy? Nguyên lai, dưới chân hai người không phải là sa mạc, cũng không phải là đất bằng mà là khoảng không, hai người đang đứng trên một tầng khí thể màu trắng,

chàng nhìn xuống tầng khí thể trắng xóa hỏi: “Là mây ư?”

Diệp La Bách Hoa nhìn mây trôi qua dưới bàn chân, rồi nhìn Liễu Dật nói: “Chúng ta đang ở đâu? Làm sao lại đứng vững trên không trung được?”

Liễu Dật bất giác nhìn quanh, phía chân trời xa tắp thấp thoáng cánh chim phượng hoàng, từng đàn tiên hạc lượn vòng trên đầu hai người, ánh dương quang trắng ngần chiếu rọi nơi nơi, ở đâu cũng sáng sủa hơn Nhân gian nhiều lần, những thân cây quanh năm xanh tươi trở ra những trái quả thật quyến rũ, bốn phía trên không trôi nổi vô số hòn núi, trên núi có những gian nhà hoa lệ xây bằng bạch ngọc, dưới ánh dương quang lại càng sáng chói.

Chàng bước tới mấy bước, tả thủ nắm chặt cây kiếm, dường như có phần cảm thán: “Bảy ngàn năm rồi, ta đã quên cảnh sắc nơi đây, vì sao trong giấc mộng hôm nay lại quay lại?”

Diệp La Bách Hoa không nghe rõ lời chàng nói, nhìn mây phiêu diêu qua dưới chân, rón rén tiến tới một bước: “Đây là nơi nào? Trước đây huynh đã từng ghé qua?”

Liễu Dật quay đầu lại, thấy vẻ mặt nghi hoặc của nàng bèn trả lời: “Trước đây tại hạ từng đến đây, đây là mảnh đất của Bàn Cổ, Thần giới.”

Diệp La Bách Hoa nghe xong thoái lùi liền hai bước, Thần giới là nơi chúng thần quy vị, những người bình thường không thể tự ý xuất nhập, mọi người

phàm khi tu luyện đều ôm mộng thành Thần, nhưng ngàn vạn năm nay có mấy kẻ chân chính trở thành Thần? Nàng bất giác nhìn quanh, vô số thần thụ màu lục trôi nổi trong những đám mây dày đặc, ánh nắng trắng ngần chiếu sáng mọi nơi, những cung điện hoa lệ phập phù sáng bừng lên, trên không trung từng đàn tiên hạc lướt qua, ở phía xa, phương hoàng múa lượn dưới ánh thái dương...

Liễu Dật hỏi nàng: “Tại hạ nghĩ... mình biết giấc mộng này là của ai?”

Diệp La Bách Hoa hiếu kì: “Huỳnh sẽ không nói là giấc mộng này của thần tiên chứ?”

Chàng đáp: “Công chúa có biết tại hạ là ai không? Tại hạ là một ma nhân có trong mình dòng máu của Chân ma, nếu

ma cũng có mộng thì trong mộng phải tương ngộ với Thần, một khi đã có ma, tất Thần sẽ xuất hiện.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng rồi hỏi: “Không thể như vậy, Thần và ma có nhất định phải đối chọi?”

Liễu Dật lắc đầu, đáp với vẻ bất lực: “Nếu Thần vô tư thì đã không có thần ma chi chiến, nếu trong lòng Thần vẫn có ý riêng tư thì thế giới vĩnh viễn không thể công bình.”

Diệp La Bách Hoa lấy làm kì quái, tất nhiên nàng không thể lí giải được những điều chàng nói, nàng không hiểu được ý nghĩa của thần, ma chi chiến, bèn hỏi tiếp: “Vậy vị thần nào sẽ xuất hiện trong giấc mộng này? Có phải Thần giới có rất nhiều người lợi hại?”

Liễu Dật nhớ lại những năm tháng đã qua, thở dài đáp: “Bàn Cổ.”

Diệp La Bách Hoa kinh hoàng, nàng biết rằng các vị Thần đều rất khó chơi, tuy tu vi của Liễu Dật không nhược nhưng nàng ngàn vạn lần không ngờ rằng đối thủ của chàng lại là Thần giới chủ nhân, sáng thế chi thần: Bàn Cổ.

Diệp La Bách Hoa không nói gì, đến giờ nàng nhận ra rằng giấc mộng này mới thật sự đáng sợ, chiến thắng được bản thân còn phải chiến thắng cả Thần, nếu sai sót một chút thôi, họ sẽ lâm vào cảnh tro tàn khói diệt, vĩnh viễn mất tích trong mộng.

Đúng lúc đó, trên không trung rớt xuống cánh hoa trắng muốt như phấn, cánh hoa dịu dàng mà mãnh liệt, tỏa ra mùi

thơm say người, Liễu Dật cùng Diệp La Bách Hoa đều cảm thấy quen thuộc, quen đến nỗi khẳng định được là mùi hương hoa ở Hoa Hải phiêu tuyết, vô số cánh hoa chầm chậm rơi xuống, chạm vào mặt đất liền biến mất ngay.

Giữa muôn vàn cánh hoa rơi, thân ảnh một bạch y nữ tử xuất hiện trước mắt hai người, nữ tử mặc quần màu trắng, áo ngoài bằng sa mỏng, phía sau hai cánh tay cũng có hai dải bạch sa lật phất theo gió, mái tóc bay bay, gương mặt thanh tú, đôi mắt đen thẳm sáng lấp lánh, phảng phất như hai viên bảo thạch màu đen, sống mũi nhô cao, làn môi đỏ mọng, cánh tay như ngọc đặt nhẹ lên vùng tiểu yêu, nàng đứng trên trời cao, trong làn gió nhẹ, tịnh không đượm chút gì mùi vị tục

thế Nhân gian, đẹp đến mức không nói nổi thành lời.

Diệp La Bách Hoa chỉ cảm thấy nữ tử này rất quen nhưng không nghĩ ra là ai, nàng ta có lẽ không đẹp bằng Thất Nguyệt nhưng nhìn vào chỉ cảm thấy thanh lệ như người trên thiên giới, tạo thành vẻ đẹp không nói lên lời, trong mắt Diệp La Bách Hoa nàng ta là hiện thân hoàn mỹ của sáng thế thần.

Liều Dật thấy gương mặt quen thuộc đó, chàng đột nhiên không nói nổi thành lời, thân ảnh của người trong mộng, niềm quyến luyến suốt bảy ngàn năm giờ đây hiện lên thật rõ ràng trước mắt, chàng nhìn vào đôi mắt Thiên nữ, quên hẳn mình đang ở trong mộng ảo hay hiện thực, chàng không muốn nghĩ gì, chỉ

muôn phút giây này là vĩnh hằng, dù cho phải trăm luân chàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ánh mắt Thiên nữ lấp loáng ánh nước, nàng nhìn vào đôi mắt tang thương của Liễu Dật, dịu dàng hỏi: “Huynh ở thế giới đó có vui vẻ không?”

Nghe Thiên nữ hỏi, chàng không hoài nghi, do dự gì, chậm chậm cởi đôi găng tay, dịu dàng vuốt ve gương mặt nàng, chàng đã quên mất câu hỏi của nàng, quên mất ý định trong mộng, quên cả mọi nguy hiểm ở đây cũng như sự tồn tại của Bàn Cổ, chàng không còn muốn nghĩ ngợi gì, chỉ hi vọng khoảnh khắc này ghi sâu trong lòng, khóe môi chàng khẽ động: “Đây có phải là sự thật không?”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 214: Hữu Ái Hữu Hận, Bàn Cổ Lưu ...

Giây này phút này, mọi thứ đều không còn trọng yếu, Liễu Dật không hiểu vì sao chàng lại nói ra những lời như thế, có lẽ chàng chỉ muốn chứng thực, muốn thời gian kéo dài, nhìn thấy dung nhan rõ ràng của Thiên nữ, chàng quên sạch.

Thiên nữ đưa tay ra, nàng cũng cảm thấy Liễu Dật vô cùng chân thật, trong mộng cảnh hư ảo này, hai người chỉ muốn cảm giác, ngắm nhìn đối phương, trong lòng họ đều hiểu rằng đây chẳng qua là một cơn mộng, một cơn mộng ngọt

ngào khi nhớ lại khiến người ta đau thương, chỉ có điều họ đều không nói ra.

Trên không trung trút xuống vô vàn cánh hoa mĩ lệ, gió mát đưa lại từng làn hương thơm, hai người cứ ngưng thị nhìn nhau như thế không biết bao lâu, họ cảm giác như đã gọi lên nỗi đau đâm sâu trong lòng nhau. Thiên nữ từ từ buông tay ra, ngắm nghía khuôn mặt chàng, trong mắt lộ ra nỗi thống khổ vô hạn, lắc đầu: “Đây bất quá chỉ là một giấc mộng.”

Nghe Thiên nữ nói, Liễu Dật càng cảm thấy đau đớn trong lòng, chàng sao lại không biết đây chỉ là một giấc mộng? Chỉ là...chàng không nguyện ý nói toạc ra, cũng không muốn thừa nhận, dẫu là trong mộng, nếu có thể vĩnh viễn ở cùng người mình yêu thương thì chàng cũng

vui lòng, nhưng câu nói của Thiên nữ khiến chàng không thể tiếp tục lừa dối mình, đúng vậy, đây là một cơn mộng, không biết lúc nào thì biến đổi, lúc nào thì chàng sẽ rời đi.

Bất tri bất giác, tay chàng buông lỏng dần.

Thiên nữ nhìn chàng, nói tiếp: “Chúng ta phân li đã lâu quá rồi.” Thanh âm tình không lớn nhưng tràn đầy cảm thán.

“Đã bảy ngàn năm rồi.” Chàng đáp.

Thiên nữ gật đầu: “Có lẽ huynh nên quên mọi đi, như thế huynh sẽ không còn thống khổ nữa.”

Nghe Thiên nữ nói, chàng không hiểu vì sao nàng lại nói ra những lời đau lòng đó? Thanh âm chàng có phần run rẩy:

“Vì sao nàng lại nói thế?”

Thiên nữ nhìn chàng, đáp: “Chúng ta yêu nhau có lẽ là không sai, nhưng... chúng ta làm sao đối địch với Thần? Vì chuyện đó, chúng ta đã phải trả giá bằng thời gian bảy ngàn năm, chịu tam thế khổ nạn, thiếp nghĩ nếu ban đầu chúng ta không yêu nhau có lẽ mọi thương đã không vận vào chúng ta.”

Liễu Dật nhìn nàng, không hiểu vì sao trong lòng ngập đầy thất vọng, chậm chậm lùi lại, rốt cuộc chàng cũng dừng lại, không nén nổi buột miệng hỏi: “Nàng hỏi hận ư?”

Thiên nữ nhìn những cánh hoa từ trên không trung rớt xuống, lắc đầu: “Yêu chàng, dù sinh dù diệt thiếp đều nguyện ý, chưa từng hối hận, nếu...chúng ta có

cơ hội bắt đầu, thì thiếp cũng không cố kì gì, nhưng chúng ta còn có cơ hội không? Bàn Cổ, Nữ Oa, Hậu Nghệ, Viêm Đế, Thiên Ngô, Phá Quân, Tương Thần...bọn họ có bỏ qua cho chúng ta không? Vì thiếp, chàng đã mất quá nhiều, chịu đựng quá nhiều rồi, thiếp không muốn chàng tiếp tục đi trên con đường không có điểm kết thúc, thiếp chỉ muốn chàng hạnh phúc, vĩnh viễn hạnh phúc, nên thiếp nghĩ nếu chúng ta không yêu nhau chắc chàng hạnh phúc hơn nhiều.”

Nghe nàng nói, Liễu Dật liền minh bạch, yêu một người phải nghĩ cho người đó, nhưng Thiên nữ đã suy nghĩ nhầm lẫn, chàng lắc đầu: “Điều đó không trọng yếu, chúng ta đã yêu nhau thì không nên nghĩ ngợi gì nhiều, nàng cũng biết rằng

những ngăn trở của Thần giới chỉ là một cái có, Bàn Cổ đã vin vào cái có này tiêu diệt ta, nàng trở thành nạn nhân vô tội chịu nhiều bi thương hơn cả. Nếu có sai, là ta sai, nếu có trách thì nên trách ta.”

Lắng nghe lời chàng, mắt Thiên nữ lại lấp loáng ánh nước: “Người trong lòng muội ơi, hạnh phúc không nên chỉ mình muội hưởng, nước mắt không nên chỉ mình chàng đổ, yêu nhau phải là cùng chia sẻ, cùng hưởng hạnh phúc, cùng san sẻ bi thương, không phải là chàng sai, trong cuộc chiến coi rẻ ái tình chân chính này, chàng là niềm quyến luyến của thiếp, cho dù là khổ nạn thiên thu vạn kiếp cũng sẵn lòng chấp nhận, vì – thiếp yêu chàng.”

Những lời của Thiên nữ khiến Liễu Dật thấy trong lòng ấm áp hơn bao giờ, nước mắt hạnh phúc nhỏ xuống, có lẽ mọi việc chàng đã làm đều đúng, không hiểu do đâu chàng lại nhẹ lắc đầu: “Có thể chúng ta đã không được chọn lựa, một khi đã đến được ngày hôm nay thì đừng nghĩ đến thừa ban đầu nữa, chúng ta cần nỗ lực đi hết quá trình đằng đẳng này để đạt được kết quả, tin ta đi, người trong tim ta, dù phải mất thiên thu vạn thế ta cũng phải buộc vận mệnh kết quả cho chúng ta.” Không hiểu vì có gì chàng dường như thấy được hi vọng, có được dũng khí để thốt lên những lời kiên quyết đến thế.

Thiên nữ nhìn chàng, chậm chậm đi đến bên cạnh, nhìn thẳng vào ánh mắt

tang thương của chàng mà không biết nói sao, chỉ gơ tay vuốt ve dịu dàng, lúc này giữa hai người im lặng lại hơn nhiều ngôn ngữ, thời gian cứ thế trôi qua.

Diệp La Bách Hoa một mực im lặng đứng ngoài, chăm chú chứng kiến đôi tình nhân tương kiến ngăn ngủ trong giấc mộng, nàng không hiểu cảm giác của mình là gì, có mấy phần chua xót, mấy phần ngọt ngào, mấy phần đau đớn, nàng cũng không biết vì sao lại cảm giác như vậy, đối với một người bình phàm, mỗi tình qua bảy ngàn năm sẽ như thế nào? Một đoạn ái tình có thể kéo dài đến thiên thu vạn thế không? Hai người đó vì tình yêu mà sẵn sàng chịu nhiều khổ nạn như thế sao? Có lẽ người đó đã lưu lại bóng hình trong tim nàng.

Thiên nữ nhìn Liễu Dật, thình lình thân thể nàng dần trở nên mờ nhạt rồi trong suốt, chàng lao nhanh về phía Thiên nữ nhưng xuyên qua thân thể nàng, chàng không dám tin mà cũng không muốn tin, đây không phải là chân thật, chỉ là một giấc mộng, rốt cuộc sự thật đã chứng minh đó chẳng qua là mộng ảo, chàng từ từ quay người lại.

Ánh mắt thâm tình của Thiên nữ ngưng thị nhìn chàng, nàng dịu dàng cất tiếng: “Người trong lòng thiếp ời, đây bất quá chỉ là mộng cảnh, hi vọng tại chỗ của muội chàng được nghỉ ngơi đầy đủ, cây kiếm của chàng thuộc về giang hồ, còn chàng thuộc về chân trời xa xôi, thiếp chỉ hi vọng chàng cởi lòng, thiếp phải đi đây, chàng hãy bảo trọng.”

Liễu Dật ngăn nghĩa dung nhan mỉm cười dịu dàng của Thiên nữ, đột nhiên hiểu rằng có lẽ tại thế giới của Thiên nữ, giấc mộng này là một chôn neo đậu của tâm linh, ở đây bất kể bên ngoài sóng to gió lớn bao nhiêu, chàng cũng tìm được bình yên, có được dũng khí chiến thắng tự nhiên. Chàng cười dịu dàng với Thiên nữ: “Phân li tạm thời là bắt đầu của vĩnh hằng, chôn giang hồ của ta vì nàng mà động, nàng chính là chân trời trong lòng ta, người trong tim ta, hãy tin ta, bất kể là thiên thu vạn thế thì tình ái của chúng ta vĩnh viễn tiếp tục, vì nàng...ta nguyện ý hóa thành một chiếc bóng nơi Nhân gian, đọa lạc thành ma, khi ta có được đôi cánh của ma vương cũng là lúc hi vọng vĩnh hằng bắt đầu, cho đến lúc địa lão

thiên hoang không có kẻ nào chia cắt được chúng ta, trăng vì chúng ta mà tròn, bốn mùa vì chúng ta mà biến đổi.”

Bóng hình Thiên nữ dần mờ hồ, trôi về phía sau rồi mờ đi nhưng trước lúc bay đi, ở trên không trung nàng lộ ra một nụ cười, một nụ cười chân tâm, biểu đạt nàng không lưu luyến Thần giới. Đó là một truyền kì ở Nhân gian, một câu chuyện của Thần giới, vì tình yêu mà đi tìm nữ thần thật sự của mình.

Diệp La Bách Hoa trông theo Thiên nữ tan biến, lại thấy niềm hi vọng ngập đầy đôi mắt Liễu Dật, từ từ đi tới nói: “Nàng đi rồi.”

Liễu Dật gật đầu: “Đúng vậy, đây là mộng cảnh, không thuộc về nàng, có thể gặp nàng tại hạ thấy cũng đủ rồi.”

Thấy biểu tình của chàng, Diệp La Bách Hoa lại hỏi: “Đôi cánh của ma vương mà huynh nói đến là gì vậy?”

Liễu Dật quay phắt lại: “Cánh của ma vương? Tại hạ từng nói thế ư?”

So với chàng, Diệp La Bách Hoa còn kinh ngạc hơn, chẳng lẽ nàng đã nghe lầm, không có khả năng đó được, ở đây có ba người, tuy là mộng cảnh nhưng rõ ràng vừa nãy nàng đã nghe Liễu Dật nói rằng khi chàng có được đôi cánh của ma vương cũng là lúc hi vọng vĩnh hằng bắt đầu, giờ sao chàng không thừa nhận mà hỏi ngược?

Đúng lúc đó, mộng cảnh lại biến đổi, thái dương lặn mất, tầng không trên đầu chuyển thành màu lam sẫm, vô số vì sao lấp lánh khắp trời, ánh trăng lạnh lùng

soi sáng không gian, những gian nhà bạch ngọc được một tầng bạch sắc không khí hư vô phiêu diêu thay thế. Tứ phía biến thành khoảng không vô tận, chỉ có một điều không đổi là hai người vẫn đứng vững trên không trung, mây trắng vẫn lập lòe dưới bàn chân.

Một giọng nói hữu lực vọng tới: “Người đương nhiên không biết mình từng nói vậy vì người không phân biệt rõ ràng được bản thân là Niết nhân hay Liễu Dật, trước khi đọa lạc hồi bảy ngàn năm trước, Niết nhân đã nói câu đó, hôm nay người lại bước dần vào con đường của y.”

Liễu Dật đột nhiên minh bạch, đúng vậy, trong kí ức của chàng quả có câu nói đó, chẳng lẽ người vừa nói với Thiên nữ

không phải là chàng mà là Niết nhân? Song chàng lại nghĩ chuyện đó thì quan hệ gì, kiếp trước là Niết nhân, kiếp này là Liễu Dật, mọi kí ức của Niết nhân là chuyện đã qua, cứ cho là chàng không nhớ được cũng có sao đâu, bất giác chàng càng thấy hứng thú với giọng nói nọ: “Người là ai? Niết nhân cũng được, Liễu Dật cũng tốt, kiếp trước hay kiếp này đều thế, ta vẫn là ta, làm những việc mà ta thích.”

Giọng nói thô kệch lại vang lên: “Lão bằng hữu, lâu rồi không gặp nhau rồi, xem ra người tiến bộ nhiều về mặt tình cảm, nhưng...bảy ngàn năm nay, tu vi của người vẫn quan quẩn ở một mức, nghịch thiên cải mệnh bằng cách nào, chẳng lẽ người không thấy mình ấu trĩ

đền nức cười sao?”

Liễu Dật đột nhiên cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc: “Ta biết, ta đã nghĩ ra, ngươi là Bàn Cổ.”

Giọng nói đó tiếp tục: “Đúng thế, nếu ta là Bàn Cổ thì ngươi là Niết nhân.” Nói đoạn, quang mang như một sợi chỉ bảy màu từ dưới mặt đất bay lên quấn quít quanh mình Liễu Dật, mái tóc bạc của chàng trong nháy mắt chuyển thành đen nhánh, tà áo choàng quen thuộc phủ hờ ngoài hắc sắc trường sam.

Nhìn bộ trang phục quá đỗi quen thuộc chàng chàng liền nhớ ra, ra vậy, bảy ngàn năm trước Niết nhân thường ăn vận kiểu đó, bây giờ Bàn Cổ đã thừa nhận thân phận của ông ta nên mới cải biến chàng thành Niết nhân, trong lòng

chàng phát nộ, song thủ nắm chặt thành quyền, quát: “Ta là ta, Niết nhân, Vị Linh Phong, Liễu Dật bất quá chỉ là cái tên, không ai có thể thay đổi được ta.” Luồng lực cự đại phát tiết, chung quanh thân thể chàng như bị nổ tung, liền đó chàng khôi phục lại dáng vẻ cũ.

Giọng nói của Bàn Cổ từ vùng thăm thẳm trên không truyền lại: “Không sai, đúng là có tiến bộ.”

Tay trái Liễu Dật nắm chặt thanh trường kiếm: “Bàn Cổ, nếu người còn tự coi mình là Thần thì bước ra đấu cùng ta, không cần trốn tránh nữa.”

Giọng nói của Bàn Cổ lại truyền đến, lần này là nụ cười lạnh lẽo: “Người trẻ tuổi, người quá ấu trĩ, bảy ngàn năm rồi, chúng ta làm gì người không hiểu rõ sao?”

Tuy ta ngủ say nhưng cũng đồng nghĩa với nghỉ ngơi mà tạo ra mộng cảnh, không ngừng nâng cao tu vi gấp bội, còn người? Người làm gì? Bảy ngàn năm nay người luôn luôn phải chịu trở chú, luân hồi, tu vi chỉ dừng lại ở mức của Niết nhân, cho dù siêu việt cũng không còn là đối thủ của ta.”

Liễu Dật càng phần nộ nhưng chàng không phải là loại người xung động đến mức mất lí trí, Bàn Cổ nói rất đúng, bảy ngàn năm không phải là quãng thời gian thoáng chốc, chưa kể nếu một vị Thần dùng thời gian đó nâng cao tu vi thì... Chàng chỉ có được tu vi của Niết nhân, dù đã được nâng cao nhưng giờ đây không thể so sánh với tu vi bảy ngàn năm của Bàn Cổ.

Giọng nói của Bàn Cổ lại vang vọng: “Có lẽ bảy ngàn năm trước ta không địch nổi Niết nhân, chẳng qua phải trách y tham luyện tình cảm Nhân gian, hiện giờ ngươi không có tư cách đấu với ta.”

Liều Dật gào lớn: “Không, Niết nhân không sai, ngươi là Thần thì đã sao, ngươi chẳng qua chỉ là một kẻ tự tư, tham lam, đầy dục vọng, ngươi có hiểu gì về tình cảm tươi đẹp của con người, dù không thể thắng được ngươi ta cũng phải đấu.”

Đúng vào lúc đó, muôn vàn vì sao treo trên đầu chàng đột nhiên chuyển động, chung quanh xuất hiện khí thể màu đỏ xám giống như mây, nhưng thật ra không phải là mây, khí thể quán lấy những ngôi sao đang di động, cuộn thành

vững xoáy, hồng sắc quang mang mỗi lúc một bành trướng, dường như những ngôi sao đó đang tổ hợp theo quy luật.

Theo ý thức chàng nắm chặt cây kiếm, một đạo hỏa hồng lôi quang từ trong vùng sao xạ xuống, chàng đã sớm chuẩn bị, hữu thủ xuất kiếm nhưng không thể phản kích được, hồng sắc lôi quang thật quá nhanh, chàng chỉ kịp giơ kiếm lên đỡ, một tia lửa điện lóe lên, hồng sắc lôi quang không phát lực đẩy chàng lùi lại mà vừa tiếp xúc với thân kiếm đen tuyền liền tỏa rộng, hỏa hồng điện hoa giống như điện vồng vây quanh chàng, trong nháy mắt thân thể chàng đau đớn như bị vạn kiếm xuyên thân, không còn khí lực, cứng đờ như tượng gỗ.

Hồng sắc điện quang chụp xuống

mình Liễu Dật rồi tịnh không tan biến mà liên tục lóe sáng, mỗi lần như thế nổi thống khổ của chàng lại tăng thêm một phần, đạo hồng lô này lợi hại hơn Ma vũ kĩ của Lô Quân nhiều.

Giọng nói của Bàn Cổ lại từ trên không trung truyền lại: “Thế nào? Người thử nhìn lại bộ dạng bây giờ của người xem, khiêu chiến với ta bằng cách nào? Muốn giết người thật dễ như trở bàn tay.”

Lúc này chàng đã cảm giác được chỗ đáng sợ của Bàn Cổ, nhưng tôn nghiêm của bản thân khiến chàng khẽ gào lên: “Hảo, người giết ta đi”.

Bàn Cổ đột nhiên im phăng phắc, không biết ông ta đang nghĩ gì hay tính cách hạ thủ giết chết chàng.

Diệp La Bách Hoa toan tiến lên hiệp

trợ song Liễu Dật ngăn lại, nếu nàng đến chắc chắn sẽ bị hồng sắc điện võng đánh trúng. Chàng quyết không buông xuôi, dù tu vi bảy ngàn năm của Bàn Cổ cao đến đáng sợ thì đã sao, chả lẽ tu vi của chàng không đáng gì?

Chàng không dám nghĩ vãn vợ nữa, đối diện với Bàn Cổ, chàng phải đề cao tâm pháp đến tầng thứ 13, sát lục chi tâm, hai mắt chàng liền đỏ lựng như máu, quanh mình tỏa ra cuồng phong, không trung bị huyết hồng ma khí bao phủ, mái tóc trắng thoáng chốc đã dựng đứng lên, trong lòng chàng đã nghĩ ra cách phá giải điện võng.

Nếu là Niết nhân hồi bảy ngàn năm trước có lẽ thật sự không phá nổi, nhưng cây kiếm trong tay chàng hiện giờ đã

khác, đã thu phục được bốn con thần long, hơn nữa cả bốn con thần long đều có linh tính, tùy thời mà biến hóa sử dụng, giờ chàng triệu hoán long ảnh của bốn con thần long từ trong thân kiếm vào nội thể, dùng chân nguyên mãnh liệt hóa bốn con thần long ảnh thành hộ thân cương khí rồi phá vỡ hồng sắc điện hoa.

Ma khí mãnh liệt được thôi động, đôi mắt đỏ bầm như máu của chàng càng lúc càng sáng, chàng quát lớn: “Phá.” Tứ thần long ảnh nháy mắt đã xuất hiện quanh mình chàng, với sức mạnh khủng khiếp của bốn con thần long, hồng sắc điện quang bị chấn nát vô tung vô tích.

Điện quang biến mất, bốn con thần long ảnh cũng từ từ tan đi, Liễu Dật tra kiếm vào bao, quay đầu lại nhìn Diệp La

Bách Hoa đứng bên đang lo lắng, thấy chàng vô sự nàng cũng nhẹ lòng đi nhiều.

Đúng lúc đó, giọng nói của Bàn Cổ lại vang lên, thấp thoáng có ý kinh ngạc: “Hoang long?”

Liễu Dật đáp: “Bất kể người tính toán gì, đã đến rồi ta nhất định phụng bồi.”

Bàn Cổ nghe chàng nói vậy, dường như hơi phẫn nộ: “Người vốn là phải chết, chẳng qua...” Bàn Cổ không nói tiếp, dường như ông ta có hạn chế nào đó nên không thể giết chết chàng, nhưng một vị thần tầm cỡ như ông ta còn có hạn chế gì? Thiên địa vạn vật đều do ông ta tạo ra, với sự hiệp trợ của Nữ Oa, còn có ai đủ khả năng kiềm chế ông ta?

Giọng nói của Bàn Cổ xa dần:

“Chúng ta nhất định còn gặp mặt, một cách chân chân thật thật, ha ha...” Thanh âm lan tỏa nhưng tan dần, không còn động tĩnh gì nữa.

Cả thế giới trở lại yên tĩnh, trong lòng Liễu Dật đầy nghi hoặc, nhìn vô số vì sao sáng trên trời, chàng nhủ thầm: “Vì sao lại như thế, Bàn Cổ không phải luôn muốn tiêu diệt Chân ma sao? Trong giấc mộng này khi có cơ hội tốt đến thế vì sao ông ta lại không hạ thủ? Với tu vi hiện tại của Bàn Cổ, muốn tiêu diệt mình cũng đơn giản như trở bàn tay, nhưng vì sao lại bỏ đi như vậy?”

Diệp La Bách Hoa bước tới, dường như cũng thắc mắc tương tự: “Ông ta vì sao lại đi mất?”

Liễu Dật nhìn theo Bàn Cổ đã biến

mất, không trả lời nàng mà tiếp tục suy tư, mọi chuyện trong mộng đều do ý thức của hai người sinh ra, vì sao giấc mộng này lại chân thật quá đỗi, từ đầu đến cuối, mọi người chàng gặp dường như đều có tư tưởng, sinh mệnh như người thật, có phải...trong giấc mộng này còn có một người khác không chế?

Như thế còn giải thích được việc Bàn Cổ bỏ đi, có khả năng người tạo ra ảnh tử của Bàn Cổ tịnh không muốn chàng nên phải tìm lấy một lí do để rút lui, nếu là Bàn Cổ thật sự, không đời nào ông ta bỏ qua cho chàng, rốt cuộc... người đứng sau đó là ai?

Một lúc sao trong đầu chàng nảy ra một ý nghĩ kì quái, trong giấc mộng này không chỉ có chàng và Diệp La Bách

Hoa là chân thật, còn có một người khác nữa là chân thật, không chế mọi kinh lịch của hai người, nếu nói giấc mộng này là một thế giới cũng có nghĩa là vận mệnh của người đứng sau nó, vậy thì...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 215: Chung Cực Mộng Cảnh, Tiên Tri Đích ...

Nhớ lại thừa hoa niên, chúng ta hiểu rằng dù thế nào cũng không thể tìm lại được những điều đẹp đẽ từng trải qua, vì những chuyện cũ đã theo thời gian trôi đi, ngàn vạn năm nay chúng ta không ngừng lật lại tình cảm của nhân loại, lần

giờ những chuyện lưu lại dấu ấn trong đời sống.

Việc tôi có thể làm là kể lại những tình cảm trong câu chuyện này, còn bạn – những người lướt qua, cứ đọc những chuyện xảy ra, nếu nói đó là ngẫu nhiên thì chúng ta cũng hoàn thành câu chuyện ngẫu nhiên xuất hiện này.

Trong một sát na, thế giới mộng ảo yên tĩnh lại, tất cả lại khôi phục như cũ: chung quanh là một vùng thoáng đặng, những vì sao sáng lấp lánh trên không, ánh trăng lạnh lùng ánh xạ thân ảnh hai người, những chuyện vừa nãy phảng phất như chưa hề xảy ra, sự xuất hiện của Bàn Cổ, của Thiên nữ không khác gì một cơn mơ trong giấc mộng.

Liều Dật lại nghĩ đến một chuyện chàng không dám tin là thật, từ lúc bước vào giấc mộng đầu tiên đến giờ, dường như đều do người khác an bài, dù mộng cảnh có chân thật thì cũng chỉ là một giấc mộng, làm sao người trong đó lại có tư tưởng, tình cảm? Mọi thứ lẽ ra phải hư vô lại thành chân thật, nhất là vào lúc cuối cùng, Bàn Cổ đã lẳng lặng rút lui.

Chàng hiểu rõ rằng với ân oán giữa chàng và ông ta, Bàn Cổ tuyệt đối không thể li khai mà phải giết chết chàng, vì lí do ông ta lại rút lui? Có hai khả năng, thứ nhất là ông ta bị người khác khống chế, người này không cho phép ông ta giết chàng, song khả năng này gần như không thể, Bàn Cổ là thần của các thần, ai không chế được ông ta?

Một khả năng khác, đây là không phải là Bàn Cổ thật sự, nhưng khả năng này cũng không ổn, trong cơn ác mộng này, dù không phải người thật, chỉ là người hư ảo cũng có thể phát khởi công kích nhắm vào chàng, dấu cho Bàn Cổ trong mộng không phải là Bàn Cổ thật sự, ông ta cũng có đủ lí do để giết chàng, vì có gì lại rút lui như thế?

Suy nghĩ những chuyện đó khiến Liễu Dật rối lên, ý niệm đột ngột xuất hiện vừa nãy làm tâm thần chàng bất an. Thấy dáng vẻ của chàng, Diệp La Bách Hoa tỏ ra lo lắng, hỏi: “Huynh sao thế? Nghĩ ngợi gì ư?”

Liễu Dật nhìn nàng, ánh mắt trong sáng khiến chàng bình tĩnh hẳn: “Bàn Cổ vì sao lại li khai? Ông ta rõ ràng có năng

lực giết tại hạ.”

Diệp La Bách Hoa nhìn dáng vẻ của chàng, vội đáp: “Huynh hồ đồ rồi ư? Ông ta không giết huynh không phải càng tốt sao, chúng ta có thể lập tức rời khỏi đây, ông ta là thần trung chi thần, nếu mà muốn giết huynh, chúng ta chống lại thế nào được.”

Liễu Dật lắc đầu, bước lên mấy bước: “Chuyện đó tại hạ đã nghĩ tới rồi, ân oán giữa chúng tôi thâm sâu hơn với bất cứ ai, ông ta không thể nào rút lui như thế được, vậy mà giờ ông ta lại li khai nhẹ tênh, tại hạ thấy...đằng sau ông ta nhất định có người không chế.”

Diệp La Bách Hoa cảm tỏ ra nghi hoặc, ánh mắt hiện lên hai chữ không tin: “Làm sao thế được, sức mạnh của Bàn

Cổ đứng đầu trong trời đất, ai có năng lực không chế ông ta?”

Liễu Dật quay lại nhìn thẳng vào mắt nàng: “Không sai, Bàn Cổ là thần trung chi thần, trong trời đất, ông ta có sức mạnh tối đại, không ai có thể không chế ông ta...nhưng hiện giờ chúng ta không ở trong thế giới chân thật, mà ở trong mộng, Bàn Cổ có lẽ không còn là người mạnh nhất.”

Diệp La Bách Hoa dường như đã hiểu: “Huynh nói thế cũng có đạo lý, Bàn Cổ là thần của thế giới hiện thực, nhưng ở trong thế giới hư vô này, ông ta có còn là vị thần mạnh nhất không?”

Mấy lời của Diệp La Bách Hoa dường như gợi cho Liễu Dật nghĩ tới chuyện gì đó, chàng quay phắt lại, nhìn

về vùng trời xa xôi vô tận đầy sao sáng, tả thủ nắm chặt thanh kiếm, gọi: “Tiên tri, ông ra đi. Ông còn muốn đùa cợt đến lúc nào nữa?” Thanh âm cực lớn, như tiếng sấm vang động bầu trời, truyền đi rất xa.

Diệp La Bách Hoa nghe chàng nói, liền nhủ thầm: “Không sai, trong giấc mộng này người mạnh nhất không phải là Bàn Cổ mà là người chế tạo ra nó, nhà tiên tri. Nếu vậy, những chuyện chân thực trong mấy giấc mộng trước đều không khó giải thích, tất cả đều do người ta không chế.” Nhưng một câu hỏi lại lóe lên trong óc nàng, vì sao thế? Nhà tiên tri vốn là người bảo vệ cho mộng cảnh của Diệp La thị, hiện giờ nàng tiến vào để cầu ông ta chữa mắt cho Liễu Dật, vì có gì lại bày ra đủ trò khổ nạn khiến hai

người cơ hồ cửu tử nhất sinh mới vào đến mộng cảnh thứ ba.

Liều Dật dứt lời nhưng qua một lúc lâu nhưng vẫn không có phản ứng gì, chàng lại cảm thấy hoài nghi, chàng đã suy đoán sai lầm chăng? Không thể, trong giấc mộng này nhất định chỉ có nhà tiên tri đủ khả năng tạo ra một thế giới giống với hiện thực, hơn nữa còn có thể khống chế Bàn Cổ. Nghĩ vậy, chàng càng xác định, gọi to: “Tiên tri, ông ra đi.” Thanh âm càng vang vọng, truyền đi xa hơn.

Thanh âm của chàng vừa tan biến, rốt cuộc thế giới cũng không còn tĩnh tại, “phụt”, thiên không biến thành lửa đỏ, như thể lửa nóng đốt cháy cả không gian, dưới chân hai người bắt đầu chấn động,

một ngọn núi cao chừng trăm thước hiện lên trước mắt hai người.

Hai người chăm chú quan sát mọi việc xảy ra, ngọn núi không cao lắm nhưng dốc đứng, không hề có cây cối sinh trưởng, càng quái dị là ngọn núi do một nhữnɡ khối đá đen tích lũy mà thành, hai người nhìn kĩ bất giác kinh ngạc, mỗi phiến đá trên núi đều có góc cạnh phân minh, hướng xéo ra phía ngoài, hai mặt của khối đá sắc bén như lưỡi dao, dưới ánh lửa từ trên không chiếu sáng trông càng đặc biệt quỷ dị.

Ngọn lửa trên không trung bốc lên từ phía sau ngọn núi, tuy không nhìn rõ tình cảnh đằng sau núi nhưng Liễu Dật cảm giác được nhất định là một biển lửa rừng rực, nhuộm bằng không, không trung

không đến nỗi bị ánh xạ thành màu lửa. Diệp La Bách Hoa hỏi: “Đây là núi gì, chúng ta làm sao mà vượt qua!”

Liễu Dật nhíu mày, nàng nói không sai, ngọn núi này vốn không có đường lên, dựng đứng ngất trời lại còn do những phiến đá đen sắc lẹm chát thành, có vận chân nguyên nhảy qua cũng sợ rằng sẽ bị thương. Nếu có thể ngự kiếm thì hay quá.

Đúng lúc đó, ngọn lửa trên không trung từ từ phát ra bạch sắc quang mang, thân ảnh một lão giả râu tóc trắng xóa xuất hiện, chàng nhìn Diệp La Bách Hoa dò hỏi, nàng lắc đầu chẳng tỏ không quen biết ông ta, nhìn dáng vẻ của lão giả, chàng buột miệng: “Ngài là nhà tiên tri?”

Diệp La Bách Hoa bất giác nhìn sang

lão giả, chỉ thấy ông ta cười hòa ái, ngồi xuống lơ lửng ngay trên không trung, đáp: “Hoanh nghênh các vị đến Chân thật mộng cảnh, đã lâu lắm rồi mới được gặp người của Diệp La thị.”

Liễu Dật không biết phải nói gì, bạch y lão giả lại tiếp tục: “Công tử nói không sai, ta chính là nhà tiên tri.”

Nghe vậy, Diệp La Bách Hoa lập tức tỏ ra cao hứng: “Ngài thật sự là nhà tiên tri? Thật chứ? Đây... là bằng hữu của tôi.” Nàng chỉ vào Liễu Dật rồi nói tiếp: “Mắt huynh ấy không nhìn được nên chúng tôi vào đây mong ngài giúp huynh ấy chữa trị.”

Thân ảnh nhà tiên tri lập lòe, dùng ánh mắt hiền lành quan sát Liễu Dật đoạn đáp: “Tuy anh ta không phải là người

Diệp La thì nhưng nếu Bách Hoa công chúa nguyện ý, ta có thể hoàn thành một nguyện vọng của công chúa, giúp anh ta khôi phục...”

Nghe nhà tiên tri nói vậy, Liễu Dật tựa hồ nghĩ đến một việc nhưng lại quá mơ hồ, chàng không cách nào nghĩ ra được, đành chăm chú lắng nghe hai người đối thoại.

Diệp La Bách Hoa thì ngược lại, tỏ ra cao hứng: “Đa tạ ngài, tôi nguyện ý dùng nguyện vọng của mình để giúp huynh ấy nhìn lại được.”

Nhà tiên tri mỉm cười, gật đầu: “Công chúa nguyện ý tất nhiên là mất anh ta có thể nhìn trở lại, chẳng qua...không biết anh ta có còn mạng để ta giúp công chúa hoàn thành nguyện vọng không

đây!”

Diệp La Bách Hoa lảng máng hiểu được ý của nhà tiên tri, nàng hơi khấn cấp, vội hỏi: “Sao cơ? Còn yêu cầu khác nữa sao?”

Nhà tiên tri cười: “Bao nhiêu năm nay, không rõ là bao lâu nữa, ta chỉ hoàn thành nguyện vọng cho người trong nội tộc Diệp La thị, tuy lần này công chúa nguyện ý đem nguyện vọng của mình trao cho anh ta, nhưng xét đến cùng, anh ta là căn nguyên của mọi chuyện nên phải vượt qua Hắc thạch đao sơn và Huyền Thiên hỏa hải, nếu qua được các vị sẽ gặp ta, ta sẽ giúp anh ta chữa trị đôi mắt.”

Diệp La Bách Hoa nói ngay: “Tiên tri, như thế không được.”

Nhà tiên tri lại nói: “Còn nữa, trong khoảng thời gian này các vị sẽ mất chân nguyên, chỉ còn dựa vào chính bản thân, nếu các vị làm được, ta sẽ giúp các vị hoàn thành nguyện vọng, nếu các vị không làm được thì...các vị sẽ vĩnh viễn phải lưu lại trong giấc mộng này, vĩnh viễn.”

Liễu Dật nghe xong, tiến nhanh lên phía trước, không có chân nguyên mà muốn vượt qua đao sơn, hỏa hải tất phải có kì tích mới qua được, người vượt qua có khi chỉ còn một hơi thở mong manh. Cho dù khôi phục được song nhãn chắc cũng mất mạng ở đây, hai người bình thường tuyệt đối không thể qua được.

Chàng nhìn nhà tiên tri phiêu diêu trên không trung, thốt lên: “Ông đã tạo ra

khổ nạn này? Chúng tôi có qua được chắc cũng phải chết ở đây.”

Nhà tiên tri mỉm cười, lắc đầu: “Người trẻ tuổi, người không định thử một phen hay sao? Bên ngoài còn bao nhiêu chuyện đang đợi người làm, không còn đôi mắt, chẳng nhìn thấy gì thì tu vi của người dù cao thì sao, nếu thật sự gặp phải Bàn Cổ, người không có mảy may hi vọng thắng, đâu không chết ở đây, hiện giờ người có thể đi ra, nhưng chẳng qua chỉ là một thứ phế vật.”

Chàng nắm chặt cây kiếm nhưng thành linh cảm thấy lực đạo toàn thân đã tan biến, không có cách nào ngưng tụ được dù chỉ là một điểm chân nguyên. Thân ảnh trên không trung dần dần tan biến, chỉ còn lưu lại câu nói sau chót: “Bên tả

có lối ra thế giới bên ngoài, nếu các vị bỏ cuộc thì có thể đi ra.” Nói đoạn, âm thanh tắt hẳn, tầng không phía xa lại ánh lên màu lửa đỏ.

Chàng quay người lại, quả nhiên ở bên tả cách đó mười trượng xuất hiện một từ phương thể màu trắng đang phát quang, theo nhà tiên tri nói đó là cánh cửa dẫn ra thế giới hiện thực, chàng nghĩ một lúc rồi nắm lấy tay Diệp La Bách Hoa bước về phía khung cửa, nàng dụng lực giật ra rồi nói: “Huynh định làm gì?”

Liễu Dật ngoái lại, nhìn vào ánh mắt sáng long lanh của nàng: “Chúng ta rời khỏi đây, muốn vượt qua đao sơn hỏa hải, chúng ta gần như không có khả năng sống sót, chúng ta không nên lãng phí sinh mệnh để rồi mất mạng ở đây, cho dù

không nhìn thấy gì cũng được, tôi còn phải tìm Thất Nguyệt nữa.”

Ánh mắt lấp lánh của Diệp La Bách Hoa đóng đinh lên mặt chàng, nàng lắc đầu: “Huynh sợ rồi...”

Chàng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, quay mặt đi: “Không phải là sợ, chuyện này vốn không thể làm được, tại hạ không muốn liên lụy công chúa, thay vì chết ở đây chi bằng dùng thời gian còn lại đi làm những việc còn chưa hoàn thành.”

Diệp La Bách Hoa phản bác: “Huynh sao lại bảo là không thể, huynh làm sao mà biết được chúng ta sẽ chết, huynh không dám thử mà lại cho rằng vận mệnh của mình không thể xoay chuyển được, muội muốn huynh hiểu rằng từ sát na

cùng huynh tiến vào mộng cảnh này, muội chưa từng nghĩ rằng sẽ sống mà trở ra, có lẽ huynh cảm thấy có trách nhiệm, nhưng huynh có biết cam tâm tình nguyện là gì không?”

Liễu Dật thở dài: “Không đáng đâu.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Huynh đã quá sai lầm rồi, trong tim nữ nhân chưa từng coi trọng chuyện đáng hay không đáng, chưa từng mong được báo đáp, huynh còn nhớ lời Thất Nguyệt nói không? Tất cả đều là muội nguyện ý.”

Nghe nàng nói, Liễu Dật không hiểu trong lòng mình có mùi vị gì mà bản thân chàng không thể nói rõ ràng, chỉ là một cảm giác nhưng chàng khẳng định mình sẽ lại phiền phức.

Diệp La Bách Hoa nói tiếp: “Đổi

mặt với mộng cảnh này, đôi mắt của huynh tất sẽ khôi phục, chúng ta không có lựa chọn nào khác. Bây giờ dù huynh đi ra, có thể cứu được Thất Nguyệt song không nhìn được thì hi vọng chiến thắng Bàn Cổ càng ít, huynh mà đi ra thì thống khổ sau này còn gấp vạn lần đao sơn, hỏa hải, thê tử, bằng hữu, địch nhân của huynh, bọn họ làm sao đối đãi với huynh đây, chả lẽ huynh không nghĩ đến tương lai?”

Những lời của Diệp La Bách Hoa khiến chàng càng hồ thẹn, đúng thế, nếu cứ thế này mà đi ra làm sao chiến thắng được Lam Ảnh, Bàn Cổ và cả Cửu U Ma Thần đang mất tích, nỗi đau ngắn dầu sao cũng hơn nỗi đau lâu dài, dù có chết ở đây, chàng cũng đã nỗ lực, không phải ân

hận gì.

Chàng nghĩ ngợi một chốc, đáp ứng: “Chỉ là...”

Diệp La Bách Hoa dường như hiểu chàng định nói gì, khuôn mặt mỉm cười tươi: “Huynh đừng lo cho muội, ở trong này, muội mấy lần trải qua cái chết rồi, còn sợ nữa sao? Một khi chúng ta phải đối diện tất chúng ta phải dũng cảm thôi.”

Liễu Dật nhìn nàng, lắng nghe nàng nói, trong lòng càng đau đớn, chàng thương hại nàng? Trong lòng chàng, nàng cơ hồ là bóng dáng của Thất Nguyệt, cũng cố chấp, dũng cảm như vậy, nhưng vì sao chàng không nhìn thấu nỗi đau ẩn sâu trong lòng nàng?

Lúc đó, bạch sắc quang mang tắt lịm,

cánh cửa bên tả cũng thành linh biến mất, chàng nhìn Diệp La Bách Hoa: “Công chúa có hối hận không?”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Nếu hối hận thì Diệp La Bách Hoa trước mắt huynh không phải là chân thực mất rồi.” Ý tứ vừa mơ hồ vừa rõ rệt, chàng lắc đầu nhẹ nhẹ: “Chúng ta bắt đầu thôi.”

Hai người không nghĩ ngợi gì, tiến đến ngọn núi đá đen và rất nhanh chóng đã đến dưới chân núi dựng đứng, ngọn núi đá đen này còn sắc hơn cả dao, phát ra lãnh diễm quang mang lấp lánh, Liễu Dật ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi: “Tại hạ thấy, thậm chí khả năng chúng ta thấy được hỏa hải phía sau cũng không nhiều.”

Diệp La Bách Hoa cười nụ với vẻ tự

tin: “Khi chúng ta đặt bước chân đầu tiên lên đao sơn thì không có gì phải ân hận, vì chúng ta trả giá cho sự cố chấp của chính mình, niềm tin sẽ chỉ dẫn, kiên cường mang lại kết quả cho nỗ lực của chúng ta, đó mới là đáng giá.”

Liễu Dật lại lắc đầu nhẹ nhàng: “Công chúa thay đổi rồi...biến thành bản thân chân chính của mình.”

Diệp La Bách Hoa cười: “Đây là do muội dũng cảm nên được trả công, kiếp này không còn gì ân hận nữa.”

Liễu Dật ngưng thị một chốc, rồi cuộc chàng cũng đặt bước chân đầu tiên lên hắc thạch đao sơn, bàn chân hạ xuống, một cơn đau nhập thẳng vào tim, Diệp La Bách Hoa cũng không hề do dự bước luôn lên, và cũng giống như vậy,

cơn đau cũng tràn vào tim khiến nàng
nhấn mặt, song không muốn làm cho Liễu
Dật lo lắng, nàng miễn cưỡng mỉm cười,
cất lên giọng nói ngọt ngào: “Bất kể dưới
chân là núi đao, phía trước là biển lửa,
Bách Hoa cũng cùng huynh sánh bước,
vĩnh viễn, vĩnh viễn không lùi bước.”

Trong lòng Liễu Dật dâng lên niềm
cảm động, nhưng niềm cảm động đó làm
cho chàng còn đau hơn dao cắt, chàng
không thể hồi đáp, cũng không thể thừa
nhận, chỉ đành tiếp tục cất bước, trong
cơn đau, hai người bước tiếp bước thứ
hai, nhân vì không muốn đối phương lo
lắng, họ đều quay mặt đi, lúc này rất
nhiều máu trên thân họ đã chảy xuống.

Cước bộ lại từng bước tiến lên,
những phiến đá sắc lẹm quanh mình đã

rạch nát y phục hai người rồi cắt vào thân thể họ, cơn đau vô bỉ khiến toàn thân hai người cứng đờ như tượng gỗ, sau lưng họ lưu lại những dấu chân đầy máu, hòa lẫn với màu đen thẫm thành một màu hỗn tạp.

Hai người lại quay mặt đi, họ có chung một ý nghĩ: không muốn đối phương nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của mình để rồi phân tâm, nhưng mới đi được gần nửa đường, Diệp La Bách Hoa đã cảm giác đầu óc quay cuồng, thân thể mềm nhũn do máu chảy nhiều, lại thêm đau đớn vì cố kiên trì, không muốn ngã gục xuống, nàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ: “Phải nói thật nhiều để phân tán chú ý, may ra kiên trì được lâu hơn.”

Diệp La Bách Hoa chậm lại, bám sát

sau lưng chàng, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Đau lắm hả?”

Thân thể Liễu Dật lúc đó đã cứng đờ, máu chảy nhiều khiến chàng hơi lão đảo, chàng còn đi tiếp được hoàn toàn nhờ vào niềm tin kiên trì trong lòng, nghe Diệp La Bách Hoa hỏi bèn đáp: “Không đau.”

Diệp La Bách Hoa nhè nhẹ gật đầu, toan hỏi tiếp thì nhận ra không biết phải hỏi gì, kì thật nàng hiểu rất rõ còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi chàng như chuyện liên quan đến Thiên nữ, đến Thất Nguyệt và kể cả chuyện liên quan đến nàng nữa, nhưng nàng tự nhắc mình không nên làm chàng phiền não thêm, do đó mọi câu hỏi nàng đều chôn sâu vĩnh viễn trong lòng.

Liễu Dật vừa cất bước một cách khó

khăn vừa nói với giọng run run: “Có lẽ, không có tại hạ, công chúa không phải chịu khổ.” Thanh âm đượm vẻ cảm kích, thậm chí có thể nói rằng chàng đang tự trách.

Diệp La Bách Hoa chậm rãi bám theo chàng, máu hồng nhuộm đỏ y phục của nàng, đau đớn từ dưới chân buốt tận tim, nghe chàng nói, nàng đáp với vẻ hạnh phúc: “Huynh tự trách mình sao? Nhưng huynh nên biết là nếu huynh không xuất hiện thì cũng không có Diệp La Bách Hoa hiện tại.” Lời nói pha chút run rẩy.

Cứ như vậy, từng cơn đau phủ chụp lấy họ, thời gian đang khảo nghiệm hai người, gian nan vô tận, máu tươi tưới đẫm con đường đá đen, họ vừa đi qua thì

đá đen ở phía sau liền biến mất, hóa thành sa thạch bằng phẳng, lúc Liễu Dật ngẩng đầu nhìn lên bằng đôi mắt mơ hồ, chàng nhận ra rằng hai người đã lên đến đỉnh núi...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 216: Mộng Tỉnh Thập Phân, Như Quả Nhĩ ...

Mọi việc đều xảy ra thật tự nhiên, vào lúc khẩn yếu mà dũng cảm đối diện, tuyệt không buông xuôi thì... tuyệt vọng lại biến thành hi vọng.

Sắc mặt Liễu Dật trắng nhợt như giấy, đôi mắt bắt đầu mê man nhưng

trong giây phút ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, chàng dường như thấy được hi vọng mới, họ đã vượt qua ngọn núi đao không thể vượt qua, đưa mắt nhìn xuống thấy bên dưới là một vùng lửa đỏ, đại địa nứt nẻ, từ vết nứt hồng sắc hỏa nhãn phun trào rồi biến mất chóng vánh, vô số lần như vậy khiến không gian chung quanh biến thành viêm nhiệt, thậm chí không gian nóng bức khiến cho dòng khí tức cũng dần méo mó.

Nhìn hỏa diễm phía dưới, chàng nhẹ lắc đầu, chàng biết hai người không có khả năng xuyên qua hỏa hải. Máu mất quá nhiều khiến chàng mê mệt, hơn nữa còn bị núi đao gây cho nhiều vết thương, cơn đau đớn khiến toàn thân chàng không còn khí lực, nhưng chàng biết đã đi được

đền đây tất sẽ không lùi bước, dầu có chết cũng phải tiếp tục tiến lên, vì... chàng không muốn phải ân hận gì trong giấc mộng chân thật này.

Liều Dật chậm rãi quay mình lại, chàng muốn nói với Diệp La Bách Hoa là họ đã qua được bước khảo nghiệm thứ nhất, đi qua ngọn núi đao không thể đi qua, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc của nàng, không hiểu sao chàng lại không thốt nổi lên lời. Khuôn mặt nàng lúc đó trắng bợt như tờ giấy, làn môi tái nhợt không còn huyết sắc, mắt nhắm hờ, hữu thủ của nàng nắm chặt lấy một khối hắc thạch sắc lẹm, từ trên cánh tay huyết dịch tươi hồng theo những ngón tay trắng ngần như tuyết nhỏ xuống đất.

Liễu Dật biết nàng đã quá hư nhược rồi, vì mất quá nhiều máu nên ý thức của nàng dần mờ hồ song trên khóe môi nàng lộ ra nụ cười dịu dàng thập phần hạnh phúc. Ánh mắt Diệp La Bách Hoa đã lơ mơ, thấy Liễu Dật lên được đỉnh núi, nàng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, giờ nàng đã không còn đủ khí lực để bước thêm bước nào nữa, nàng không muốn chàng lo lắng cho mình nên lẳng lẳng đứng lại phía sau.

Liễu Dật không nghĩ ngợi gì, lùi lại hai bước, đưa hữu thủ chộp lấy tay nàng, quay người cõng nàng lên lưng, hỏi: “Công chúa đau lắm không?”

Thần trí Diệp La Bách Hoa vốn không còn tỉnh táo, lúc đó nhờ động tác của Liễu Dật mà đột nhiên tỉnh lại, lắc

đầu cười dịu dàng: “Không đau.” Giọng nói của nàng không còn dễ nghe như mấy ngày trước mà trở thành mỏng manh, vô lực, nhân vì nàng đã quá đổi hư nhược.

Liễu Dật từ trên đỉnh núi chậm chậm bước xuống, chàng nói nàng: “Công chúa xem, chúng ta đã qua được đao sơn, giờ chỉ cần qua nốt hỏa hải là có thể gặp được nhà tiên tri.”

Diệp La Bách Hoa vẫn cười nụ, hai người tiếp xúc thân cận như vậy, Liễu Dật tự nhiên cảm giác được thân thể hư nhược của nàng đang run rẩy, chàng biết nàng gượng cười vì không muốn chàng lo lắng.

Sắc mặt chàng cũng trắng nhợt, mỗi một bước đều thập phần gian nan nhưng không biết lực khí từ đâu ra mà chàng

vẫn cố gắng công Diệp La Bách Hoa đi xuống hắc thạch đao sơn. Vừa được độ một sát na, viêm nhiệt khí tức liền tràn tới hai người, cảm giác ngột thở truyền lên não.

Diệp La Bách Hoa mở đôi mắt mông lung ra nhìn tứ phía, chung quanh là một biển lửa, hỏa hồng liệt diễm như một con trường long uốn lượn, trên không trung cũng có hỏa diễm bay qua, vô số vết nứt trên mặt đất không ngừng phun lửa, ngọn lửa vừa tắt đi thì không gian quanh vùng viêm nhiệt hỏa diễm bị đốt thành cong queo, hai người đặt chân lên đó lập tức cảm giác được nhiệt độ, phảng phất như đang ở trong lò lửa.

Liều Dật không lạ gì cảm giác viêm nhiệt này, thậm chí có thể nói là chàng

khá quen, bình thường chàng có thể triệu hoán long viêm ngũ hầu hấp thu nhiệt lượng, nhưng bây giờ chàng chỉ là một người bình thường, không thể đề khởi chân nguyên, căn bản không có cách nào gọi được long viêm, cũng như không thể khu động hộ thân cương khí. Mới chỉ ở ngoài rìa hỏa hải mà viêm nhiệt khí tức đã làm cho chàng đổ mồ hôi như mưa, chàng há miệng hớp lấy một hơi không khí mong thân thể dễ chịu hơn.

Diệp La Bách Hoa tuy nằm trên lưng chàng, không tiếp xúc với nhiệt khí dưới mặt đất nhưng viêm nhiệt khí tức làm cho nàng rất khó khăn mới cảm giác được, thậm chí ngay cả hô hấp cũng vất vả.

Liều Dật nhìn quanh, vô số hỏa diễm liên tục phun trào, trên không trung có

những vật thể như hỏa long bay qua bay lại, khắp nơi toàn là màu đỏ và viêm nhiệt khí tức, chàng gắng gượng bước lên một bước, dùng cách nói chuyện để gạt đi nỗi thống khổ tinh thần: “Thế nào, ở đây ám quá.”

Diệp La Bách Hoa không trả lời Liễu Dật mà dùng giọng nói nhu nhược, vô lực nài nỉ: “Bỏ muội xuống, tự huynh có thể thoát khỏi hỏa hải.”

Liễu Dật vẫn tiếp tục tiến lên, có điều mỗi một bước chàng lại dừng lại nghỉ một lúc, quay lại nhìn nàng, chàng đáp: “Có thể sao?”

Diệp La Bách Hoa giục: “Buông tay ra đi, nếu huynh cố muội, hai người chúng ta vĩnh viễn không thể ra được, bỏ muội xuống, một mình huynh có thể ra

được đó.”

Liều Dật cười khỏ, lắc đầu: “Công chúa có biết chẳng? Nếu tại hạ buông tay lúc này, công chúa sẽ chết ngay.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Một người chết còn hơn là cùng chết.”

Liều Dật vẫn gắng gượng bước từng bước, nhẹ nhẹ lắc đầu: “Có lẽ không thể được.”

Diệp La Bách Hoa nghe chàng nói vậy, tuy không lí giải nổi nhưng nàng hiểu rất rõ ý chàng, chàng sẽ không buông tay, dẫu hai người cùng chết ở đây thì chàng cũng không bao giờ buông.

Hỏa diễm như tử thần nơi địa ngục liên tục tiếp cận thân thể hai người, không khí nóng bỏng vây phủ, mồ hôi bay mất tăm tăm tích, dưới nhiệt độ cao như

vậy, nước trong cơ thể cũng sớm khô kiệt, làn da khô ráp, nứt nẻ, đặc biệt là máu từ vết thương của hai người đã ngưng kết thành khối, vết thương bị khí tức viêm nhiệt xé toác, từng cơn đau tiếp tục dội vào trong thân thể.

Cơ thể Diệp La Bách Hoa vốn đã hư nhược, giờ lại chịu sự vò xé của hỏa diễm nóng đến thế, ý thức trở thành mơ hồ. Liễu Dật thì khác, trong lòng chàng chàng lúc này chỉ có một niềm tin, chàng biết rằng mình phải kiên trì, chỉ cần chàng còn đứng ở đây, còn có thể bước được bước nào thì nhất định không buông xuôi, chàng cũng biết...tuyệt vọng sẽ biến thành hi vọng. Cơn đau vô tận gọi cho chàng thân ảnh giấc mộng, chàng biết nàng đang đợi chàng, đã đợi chờ

suốt bảy ngàn năm, đã từng cùng nàng luyện ái nên chàng tự nhủ...mình không được ngã xuống, chàng đang nắm trong tay vận mệnh của người nằm sau lưng chàng, nếu chàng không đến được đích đồng nghĩa rằng nàng cũng không thể đến đích.

Thân thể chàng run rẩy nhưng chàng vẫn khó nhọc bước về phía trước, mỗi bước là vết thương trên thân thể lại vỡ ra thêm, cơn đau lại nhiều thêm, không còn mồ hôi, làn da chàng bắt đầu nứt nẻ, trong thống khổ chàng vẫn kiên trì, hỏa diễm như ác ma địa ngục, không ngưng không nghỉ tấn công hai người. Không biết thời gian trôi qua bao lâu và đi được bao xa, hai mắt chàng đã không còn nhìn thấy ánh sáng, sắc mặt nhợt nhạt

cùng cực, thân thể vô lực, chàng còn kiên trì đi được đến giờ hoàn toàn nhờ vào niềm tin trong lòng.

“Bịch”, Liễu Dật thắc mắc, đó là âm thanh gì nhỉ, đến lúc đảo mắt nhìn quanh chàng mới phát hiện đó chính là âm thanh khi chàng ngã xuống phát ra, không biết quãng đường đi được có dài không nhưng chàng không còn khí lực cất bước nữa rồi, bất tri bất giác ngã gục xuống, ngược nhìn hỏa diễm bốc lên cuồn cuộn nhiệt quanh mình, phía xa hỏa long đang múa lượn trên không, chàng buông một tràng cười tuyệt vọng, nhẹ giọng nói với chính mình: “Đây là vận mệnh ư?”

Thần trí Diệp La Bách Hoa vốn đã mơ màng, do bị tác động mạnh nên ý thức sáng lên, nhìn Liễu Dật ngã xuống

bên cạnh, trong mắt nàng lấp lánh ánh nước, nàng không hiểu vì sao trong hỏa hải bỗng rã này mà còn rơi nước mắt được, nàng biết chàng thà cũng chết với mình trong hỏa hải chứ không nguyện ý một mình thoát đi, đến phút cuối chàng vẫn không buông bỏ nàng, nhưng như thế, kết quả chỉ là...

Liễu Dật cố lết tiếp nhưng thân thể mới ngóc lên lưng chừng thì lại ngồi xuống, những vết thương trên thân thể khiến chàng không còn lấy nửa điểm khí lực, đồng thời lượng máu mất đi quá nhiều, nhiệt độ cao khủng khiếp gọi cho chàng cảm giác đáng sợ: chàng sắp chết.

Diệp La Bách Hoa chậm chậm đứng dậy, không ai biết, ngay cả nàng cũng không biết mình lấy đâu ra khí lực mà có

thể đứng dậy được, nàng đã nhìn thấy điểm cuối của hỏa hải, còn gang tấc thôi, độ ba bước nữa, vừa nhìn thấy nàng liền đứng dậy, có lẽ đó là hi vọng trong tuyệt vọng.

Nàng nhẹ nhàng đỡ Liễu Dật dậy, giọng nói nhu nhược, vô lực: “Chúng ta đã thành công, huynh có thấy không? Nhìn đằng trước kia, điểm cuối của hỏa hải đó.”

Chàng hé đôi mắt vô lực nhìn về trước mặt, quả nhiên bên ngoài vùng hỏa diễm bắn văng tứ tung có một vùng đất khô ráo, sạch sẽ, tầng không xa xa màu lam biếc, ánh trăng lạnh lùng chiếu rọi mặt đất, bầu trời sao chi chít vẫn lấp lánh, chàng lắc đầu cười nhẹ: “Gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, đúng là vô

duyên.”

Diệp La Bách Hoa đỡ chàng dậy: “Huynh dậy đi, nhất định phải thoát ra.”

Liều Dật lắc đầu: “Không, đến cả khí lực để đứng dậy tại hạ cũng không còn, công chúa buông tay ra đi! Nếu công chúa có thể thì mau rời khỏi đây.”

Khí tức nóng bỏng do hỏa diễm tỏa ra không ngừng xâm tấp thân thể hai người, những vết thương trên mình tiếp tục vỡ nứt, Diệp La Bách Hoa cười dịu dàng: “Nếu như thật sự trong hai chúng ta chỉ có một người được sống, huynh đoán xem là ai?” Giọng nói thật nhẹ, nhưng câu hỏi lại mù mờ khiến chàng không sao trả lời được.

Liều Dật nhìn thẳng vào mắt nàng, trong sát na đó, đôi mắt biến thành trong

veo, sáng rực, phảng phất như mang theo hi vọng, hoặc là – tuyệt vọng, chàng lắc đầu, đáp: “Tại hạ không hiểu.”

Song thủ Diệp La Bách Hoa nắm lấy vai chàng, cười nhẹ: “Là huynh, huynh phải rời đi, quên hết mọi chuyện xảy ra ở đây, đi làm những chuyện huynh phải làm, nếu huynh còn nhớ muội, xin đừng quay đầu lại nhìn muội làm gì.” Nói đoạn nàng dùng nốt chút khí lực còn lại, nắm lấy lưng chàng đẩy mạnh, tuy khi lực không lớn nhưng cũng có tác đẩy thân thể vô lực của chàng văng về phía trước.

Sát na đó, tất cả đều ngưng kết lại thành một hồi ức, động tác tuyệt vọng không ngừng lặp lại, thân thể vô lực của Liễu Dật không kịp phản ứng gì, chỉ là... ngay khi với văng khỏi hỏa hải, giọng nói

nhu nhược vô lực lại vang vọng trong óc chàng: “Nếu huynh còn nhớ muội, xin đừng quay đầu lại nhìn muội làm gì.” Vì sao, vì sao không cần quay đầu lại, chẳng lẽ đó là lời tuyệt biệt? Là kết quả sao?

Hỏa diễm không còn cuồng liệt, thiên không không còn màu lam biếc, những vì sao trên trời không sáng nữa, ánh trăng bị mây trắng che khuất, Nhân gian lại xảy ra bi kịch tình cảm nên nguyệt thần cũng không muốn chứng kiến. “Bích” thân thể chàng ngã xuống một vùng đất đen, gió mát dìu dịu lùa qua thân thể khiến ý thức của chàng tỉnh lại, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì? Nàng đâu rồi? Diệp La Bách Hoa đâu? Thành linh, chàng nhớ lại lúc hai người ở trong hỏa hải, căn bản không

có hi vọng sinh tồn, Diệp La Bách Hoa đã dùng khí lực còn lại của nàng ném chàng ra ngoài, chỉ lưu lại một câu nói không thể lí giải, không thể hiểu được: “Nếu huynh còn nhớ muội, xin đừng quay đầu lại nhìn muội làm gì.”

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, vì sao không nên quay đầu lại, không hiểu khí lực từ đâu đỡ thân thể hư nhược của chàng đứng dậy, quay phắt lại, chàng không nhìn thấy rõ tình hình trong làn hỏa diễm ngập trời, nhìn thấu quá không gian méo mó màu đỏ rực, chỉ có một thân ảnh, một thân ảnh mảnh mai chậm chậm ngã xuống, liền đó cả thế giới trở lại yên tĩnh, chàng biết thân ảnh đó là Diệp La Bách Hoa.

Mùi hương bách hợp quen thuộc và

một giọng nói nhu mì từ trên không trung truyền lại: “Nếu huynh còn nhớ muội, xin đừng quay đầu lại nhìn muội làm gì.” Thế giới yên tĩnh, gió nhẹ dìu dịu, một đạo bạch sắc quang mang chiếu sáng bừng cả tầng không phía trên hỏa hải, bạch y tiên tri xuất hiện trước mặt chàng: “Người thành công rồi, đã ra khỏi được hỏa hải, ta có thể hoàn thành nguyện vọng của Bách Hoa công chúa, khôi phục song nhân cho người.”

Liễu Dật ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên nét mê muội, hỏi với vẻ không tin: “Ông có thể nói với ta đó là vì sao không?”

Nhà tiên tri cười nhẹ: “Quá nhiều đáp án chỉ tổ làm cho người có nhiều khổ nạn mà thôi, vì sao người lại cố chấp

như thế, người đã qua được hỏa hải rồi, còn phải làm bao nhiêu là việc, ta giúp người khôi phục song nhãn, ra khỏi mộng cảnh, không phải tốt sao!”

“Không!” Thanh âm vang vang, vọng khắp tứ phía dưới bầu trời đêm, chàng không thể bình tĩnh được, hai mắt chàng sáng lóa, thậm chí có thể thấy rằng chàng đang phát cuồng, không hiểu sao lời nói của nhà tiên tri không khiến chàng cao hứng, ngược lại khiến chàng đau đớn hơn, hơn nhiều lần những vết thương trên thân thể, là nỗi đau trong tim, chàng ngẩng nhìn nhà tiên tri trên đầu, gào to: “Ông vừa lòng chưa? Khảo nghiệm đi, nếu ông muốn gây khó thì ta nói cho ông biết...ông đã làm được rồi đó.” Nói đoạn, chàng không thốt lên câu nào, bắt

chấp tất cả lao vào trong hỏa hải.

Dù phải nghe chàng mắng, lại thấy chàng hành động như vậy, bạch y tiên tri trên không trung chỉ nhẹ nhẹ gật đầu, rồi khuôn mặt tươi cười từ từ biến mất.

Vừa vào trong hỏa hải, khí tức bỗng rã xâm tấp toàn thân chàng, nhưng lúc này chàng không cảm thấy những vết thương có gì đau đớn, không cảm thấy vô lực, cảm giác trong tim che lấp tất cả, mới bước được vài bước liền nhìn thấy Diệp La Bách Hoa nằm gục trên mặt đất, chàng nhẹ nhàng cúi xuống đỡ nàng dậy, thấy nàng đã mất hết tri giác, chàng lắc đầu, thở dài: “Vì sao kết quả lại là thế này, công chúa tưởng ta muốn thoát ra ư?”

Chàng quay người lại, đặt nàng lên

lưng rồi cất bước, hỏa diễm quanh đó liên tục phun trào, khí tức bỏng rát xâm tấp khắp chốn nhưng cũng không ngăn được một trái tim đang sôi sục.

Động tác của chàng khiến Diệp La Bách Hoa tỉnh lại, nhưng đã mất nhiều máu cộng thêm lúc trước thoát lực vì đẩy chàng ra khỏi hỏa hải nên vẫn mơ màng, thấy mình đang dần dần di động, lại đang nằm trên tấm lưng thân thuộc, nàng lắc đầu, cất lên giọng nói yết ốt, vô lực: “Vì sao huynh còn quay lại?”

Liễu Dật vẫn bước tiếp, tuy chặt vật nhưng mỗi bước kiên định dị thường như đá núi, trả lời: “Đối với tại hạ, trách nhiệm còn quan trọng hơn sinh mệnh, nhưng công chúa...khiến cho tại hạ có cảm giác không thể buông bỏ được.”

Gió mát lại lùa tới, minh nguyệt chiếu sáng nơi nơi, những vì sao cất lên tiếng hoan hô hai người, tất cả đều biến thành chân thật, hoa hải đào sơn trong nháy mắt đã biến mất, không còn lưu lại dấu tích, bạch quang từ trên không rơi xuống, hai người không còn cảm thấy mệt mỏi về thể xác, chàng buông Diệp La Bách Hoa xuống, được quang hoa gột rửa, mọi vết thương trên mình hai người lập tức phục nguyên, cả y phục cũng biến thành mới tinh, không còn rách nát nữa.

Đồng thời, bạch quang ngưng tụ, một bạch phát lão nhân xuất hiện trước mắt hai người, hai người đương nhiên biết đó là ai, họ phải trải qua thiên tâm vạn khổ, suýt chết mấy lần chỉ để gặp được lão nhân này, ông ta chính là nhà tiên tri

trong Chân thật mộng cảnh.

Không đợi hai người lên tiếng, ông ta khai khẩu: “Nếu bảo đó là gây khó thì các vị đã dùng dũng khí của mình gây khó cho ta, nếu đó là khảo nghiệm thì các vị đã dùng niềm tin chứng minh rằng khảo nghiệm chẳng là gì cả, vừa rồi ta đã trả lại cho các vị tất cả những gì các vị đã mất trong mộng cảnh, kể cả một sợi tóc.”

Diệp La Bách Hoa lúc này và lúc trước dường như là hai người: “Hiện giờ chúng tôi đã ra khỏi rồi, ngài có thể giúp huynh ấy chữa mắt?”

Nhà tiên tri gật đầu: “Đương nhiên, bất quá... mắt anh ta tịnh không bị mù, có lẽ bản thân anh ta đã quên mất một việc, cuồng bạo chi huyết của Chân ma không

bao giờ bị bất cứ loại độc tố nào uy hiếp, kể cả chất độc của Cửu U Ma Thần cũng không thể làm anh ta mất đi đôi mắt, chẳng qua bản thân anh ta quá cố chấp, không dám tiếp thụ câu chuyện đó, ta thấy trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, anh ta không thể không hi vọng mắt mình nhìn được? Chí ít thì anh ta còn cần đôi mắt để hoàn thành những chuyện đang dở.”

Liễu Dật dường như đã hiểu, chàng nhìn nhà tiên tri chăm chăm, nhưng không lộ ra ý nghĩ mà chỉ gật đầu nhẹ nhàng.

Diệp La Bách Hoa cảm thấy hồ đồ, nếu mắt chàng không bị mù vì sao lại không nhìn thấy gì?

Đúng lúc đó, thân ảnh nhà tiên tri dần tan biến: “Quay về đi, cõi đời còn rất

nhiều chuyện đợi người làm...Bất kể thế gian xấu xa thế nào, người cũng phải đối diện, có lẽ vẫn còn nhiều người quan tâm đến người, đừng sai lầm tiếp nữa, hãy làm những chuyện mà người muốn.” Cả thế giới bắt đầu mệnh mang như mây như khói...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 217: Trọng Phản Chân Thật, Đại Hoang Sơn ...

Có những lúc chúng ta không phân biệt rõ ràng giữa chân thực và mộng cảnh, có thể trong hư ảo chúng ta tìm thấy hi vọng, nhưng trong thế giới chân

thực lại toàn là tuyệt vọng, có chân có giả, đôi lúc chúng ta quá cố chấp, vì sao lại không tùy tâm sở dục? Mọi việc cứ tuân theo tự nhiên là được...

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, bản thân Liễu Dật cũng không thể giải thích việc phát sinh ra trong mộng, kể cả những lời của nhà tiên tri, họ đã mất không biết bao nhiêu thời gian đi tìm ông ta, đến tận sát na kết thúc mới hiểu rằng quá trình thì dài nhưng kết quả lại ngắn như một tích tắc.

Bỗng nhiên, đầu óc chàng trầm xuống như rơi vào mây mù, cảm giác rõ ràng mình đang ở một vùng khoáng đạt, lúc chàng ngồi xuống mới phát hiện mắt mình đã nhìn được, nơi đây thật quen thuộc, chung quanh là băng màu lam nhạt, lam

sắc quang hoa trôi nổi trong không gian, băng lạnh khí tức làm cho người ta tỉnh táo, minh mẫn hơn.

Liều Dật đột nhiên nhớ lại, không sai, đây là nơi Diệp La Bách Hoa đưa chàng bước vào Chân thật mộng cảnh, vậy...họ đã quay trở lại thế giới hiện thực rồi? Thật kì diệu, mắt chàng đã nhìn được mọi vật, càng chứng tỏ rằng đó không phải là trong mộng, theo ý thức chàng đưa hữu thủ lên, toan giơ ngang trước mắt, chứng minh chắc chắn mình không còn là người mù.

Hữu thủ vừa động khẽ, chàng đột nhiên cảm thấy có vật gì đó mềm mại, âm ấm buộc trên tay, rất tự nhiên, chàng quay đầu lại, ánh mắt vừa ngưng thị lập tức động tác cũng ngừng luôn, nguyên lai

hữu thủ của chàng và tả thủ của Diệp La Bách Hoa đang buộc vào nhau, nàng cũng đã tỉnh lại, lẳng lặng ngồi dậy.

Tuy trong mộng chàng đã thấy gương mặt xinh đẹp, thân hình mảnh mai của nàng nhưng bây giờ nhìn thấy nàng bằng xương bằng thịt, bản tính yêu thích cái đẹp trời dậy, ánh mắt chàng si dại. Diệp La Bách Hoa vội cởi bỏ tám đoạn buộc trên tay hai người, nàng hơi bối rối, thuận miệng hỏi: “Chúng ta đã ra khỏi mộng cảnh?”

Liễu Dật thu tay lại, đứng dậy nhìn quanh một vòng, thình lình mỉm cười: “Công chúa nhìn xem, không biết đây có phải là Vô Lệ thành không!”

Diệp La Bách Hoa cũng đứng dậy, nhìn tứ phía rồi mỉm cười, giọng nói ngọt

ngào cất lên: “Đúng vậy, muội thấy chúng ta đã thoát khỏi mộng cảnh rồi, ừ...mắt huynh không phải đã nhìn được rồi sao?”

Liễu Dật giơ hữu thủ lên khua khoắng trước mắt, đáp: “Đúng, xem ra nhà tiên tri quả thực lợi hại.”

Ánh mắt Diệp La Bách Hoa vừa tiếp xúc với chàng, nàng liền nhanh chóng quay đầu sang một bên: “Vâng, chẳng qua...ông ấy hình như có nói mắt huynh căn bản không bị mù, ý là gì vậy, sao muội nghe lại không hiểu gì?”

Liễu Dật nhớ lúc tỉnh dậy, nhà tiên tri có nói vậy, bây giờ hồi tưởng lại dường như ông ta có ý gì khác nhưng không thật rõ ràng, chàng không muốn Diệp La Bách Hoa cũng biết chuyện đó bèn lập tức

chuyển chủ đề: “Đúng rồi, thời gian chúng ta ở trong mộng cảnh bao lâu nhỉ, tại hạ nhớ là Vô Lệ thành đang bị Diệp La Hùng bao vây, không biết tình hình bên ngoài thế nào?”

Chàng vừa dứt lời, Diệp La Bách Hoa lập tức xoay chuyển tư tưởng, lúc này nàng mới nhớ ra mình là công chúa của Vô Lệ thành, nguy nan của Diệp La thị chất chồng, quân địch đã đến chân thành, lúc nào cũng có thể thành phá nhân vong, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, nàng đã trở nên dũng cảm, kiên cường hơn, nghĩ đến đây nàng bảo: “Chúng ta cùng ra nào.”

Liều Dật nhẹ nhẹ gật đầu, Diệp La Bách Hoa bây giờ đã khác hẳn trước khi vào trong giấc mộng, chàng đọc được

trong ánh mắt nàng nổi lo và trách nhiệm của một công chúa đối với thần dân của mình. Có lẽ sau vô số lần kinh qua sinh tử, họ hiểu được rằng: còn sống đẹp hơn bất cứ điều gì.

Cước bộ Diệp La Bách Hoa cực nhẹ, nhưng từng đạo thạch môn mở ra rất chóng vánh, họ không ngừng tiến bước trong mê cung băng động, không biết đi qua mấy gian đại thính, thạch lộ, trước mắt bỗng bừng lên ánh quang mang, cảm giác ấm áp tràn vào trong tâm, cảm giác này thật thân thuộc mà xa xôi, đó là ánh nắng.

Ra khỏi động khẩu, thấy ngay hai hàng hộ vệ cầm trường kiếm đứng nghiêm trang trên thạch lộ hai bên băng động. Diệp La Bách Hoa dường như

không có cảm giác đôi với thế giới mới mẻ này mà quan tâm đến con dân của mình nhiều hơn, bất giác gia tăng tốc độ. Liễu Dật theo sau, một thoáng sau hai người đã ra đến hành lang quen thuộc, lần trước chàng không nhìn thấy, lần này cảm thấy những mảnh vàng và ngọc bích được bố trí ở hành lang này thật huy hoàng, mười hai thạch trụ cao ba trượng xếp thành hàng sừng sững, không hổ là ngôi thành của một công chúa.

Hai người nhanh chóng đi hết hành lang, đến đại thính dùng để nghị hội, ngược lên nhìn thấy đại thính rộng rãi, cao vút, hai bên tả hữu có đặt sáu chiếc ghế màu lục, ở chỗ cao nhất có đặt một chiếc nhuyễn ý, Liễu Dật đương nhiên có thể tưởng tượng ra vì chàng từng đến

đây. Lúc này trong đại thánh có một vị lão nhân khắc khổ chau mày, dường như đang suy tư một vấn đề nan giải.

Chàng chưa gặp qua người này nên không biết đó là ai, đúng lúc đó Diệp La Bách Hoa lên tiếng: “Kiếm thúc thúc, sao thúc lại đến đây?”

Diệp La Bách Hoa xưng hô như vậy, Liễu Dật liền hiểu ngay lão nhân đầy phong sương đó là nguyên lão đứng đầu của Diệp La thị: Diệp La Kiếm Mộ. Thấy Diệp La Bách Hoa đột nhiên xuất hiện, ông ta đứng bật dậy, bước đến bên nàng, thần tình thập phần kích động: “Công chúa, sao các vị quay lại nhanh thế?”

Diệp La Bách Hoa tỏ ra kì quái: “Chúng tôi đi đã lâu lắm rồi mà.”

Diệp La Kiếm Mộ không hề suy nghĩ, lập tức nói ngay: “Không đến một khắc đâu.”

Liễu Dật nghe qua, trong lòng hết sức kì quái nhưng chàng không biểu hiện gì, trong giấc mộng chàng đã trải qua những mười năm, khẽ cảm thán: “Một giấc mộng như trải qua một đời, quay lại nhìn chỉ là một sát na.”

Diệp La Kiếm Mộ tất nhiên biết người đứng trước mặt là Liễu Dật, vội hỏi: “Mắt Liễu công tử đã chữa xong rồi chứ?”

Liễu Dật gật nhẹ đầu, Diệp La Kiếm Mộ nhìn sang Diệp La Bách Hoa, tuy thấy nàng vẫn là Diệp La Bách Hoa song so với một khắc trước dường như là hai người khác hẳn, chẳng qua không biết

cảm giác đó từ đâu ra. Đột nhiên ông nhìn thấy một tấm đoạn mà đen buộc trên chân nàng, bèn hỏi: “Đây là...”

Diệp La Bách Hoa nhìn ông ta, thoáng nghĩ rồi đáp: “Truyền thuyết về mộng cảnh là sự thật, dường như chúng tôi đã ở trong đó nhiều năm, mà bên ngoài chỉ là một khắc thời gian, vì không cẩn thận nên thụ thương thôi mà.”

Diệp La Kiếm Mộ hiểu nàng không muốn tiết lộ sự tình, hoặc là hai người đã trải qua rất nhiều chuyện trong mộng?

Diệp La Bách Hoa lại hỏi: “Kiếm thúc thúc, Minh thúc thúc đi đâu rồi?”

Diệp La Kiếm Mộ đáp: “Diệp La Hùng đã đến sát chân thành, vừa mới cảnh cáo chúng ta lần chót, y cho chúng ta ba ngày cân nhắc, nếu không đầu hàng

y sẽ giết sạch toàn thành, Minh huynh đừng sợ Diệp La Hùng có âm mưu nên giám thị ở ngoài tường thành.”

Diệp La Bách Hoa nói luôn: “Không được, Diệp La Hùng bản tính tàn bạo, lãnh huyết vô tình, nếu giao Diệp La thị cho y chỉ tổ sinh linh đồ thán, người dân không còn ngày nào yên lành, cơ cực trăm bề. Cho dù tất cả mọi người trong thành bị giết hết chúng ta cũng không thể đầu hàng.” Giọng nói vẫn ngọt ngào nhưng kiên định, khiến người khác không thể hoài nghi.

Diệp La Kiếm Mộ thấy nàng quả quyết như vậy, gật đầu cười nhẹ: “Công chúa cuối cùng cũng trưởng thành rồi, nếu hiện giờ dân chúng nghe được lời này nhất định sẽ cao hứng lắm, vì công

chúa đã nghĩ cho họ.”

Diệp La Bách Hoa nhè nhẹ lắc đầu, quay người bước liền hai bước, ngữ khí có phần tuyệt vọng: “Thế thì ích gì, ta hữu tâm mà vô lực, mắt thấy loạn quân đến sát chân thành, ta có thể làm gì? Có lẽ tất cả đều tại ta, tại ta lúc trước không hiểu chuyện, tại ta không có năng lực bảo vệ các vị...” Giọng nói của nàng yếu ớt, một công chúa vô tình vô cảm lúc này đã trở thành đa sầu đa cảm, trong lúc khẩn yếu nàng lại không thể giúp đỡ cho con dân của mình.

Diệp La Kiếm Mộ cảm giác hơi kì quái song lại càng thấy an ủi, nắm lấy vai nàng lắc nhẹ: “Công chúa có tấm lòng như thế là quá đủ rồi, trời không chiều lòng người thì hà tất tự trách, chỉ cần

chúng ta cố gắng bằng tất cả năng lực thì những năm tháng sống trên đời không còn gì phải ân hận nữa.” Nói đến đây, ông cũng thấy chán nản, không nhìn thấy hi vọng, ông chỉ biết an nủi nằng như vậy.

Trong đại thánh lại một bầu tịch mịch, tất cả đều an tĩnh, an tĩnh đợi tử vong giáng xuống, mọi người đều hiểu rõ binh lực hai bên quá chênh lệch, chiến đấu cũng chỉ hữu bại vô thắng.

Không biết cứ yên lặng như vậy bao lâu, Liễu Dật là người đầu tiên đứng dậy, phá vỡ bầu không khí trầm mặc, chàng nhìn Diệp La Kiếm Mộ rồi Diệp La Bách Hoa: “Chỉ cần chúng ta không buông xuôi, tuyệt vọng sẽ biến thành hi vọng.”

Diệp La Bách Hoa đã nghe chàng nói

câu này, nhưng bây giờ nghe lại trong lòng nàng không thấy có ý nghĩa gì, mọi việc đã được chú định, tuyệt vọng còn biến thành hi vọng được sao, nhìn vào mắt chàng, nàng cảm giác mơ hồ. Diệp La Kiếm Mộ thì lại thấy được ý tứ trong câu nói đó, hình như chàng muốn nói là có cách.

Ông lập tức bước tới hỏi: “Liễu công tử, công tử có biện pháp gì khả dĩ hóa giải trường hạo kiếp này chăng, nếu được thì Diệp La thị vô vàn cảm kích.”

Liễu Dật cười nhẹ, lắc đầu: “Kiếm tiền bối nói thế thật khiến Liễu mồ hôi thẹn trong lòng, nếu nói đến cảm kích phải là tại hạ cảm kích Bách Hoa công chúa mới đúng, ít ra công chúa đã dạy cho tại hạ nhiều điều. Chúng ta không

phải là trời làm sao lại kêu trời chiều lòng? Tất cả đều dựa vào bản thân chúng ta, tại hạ không tin vào tuyệt đối, một khi đã xảy ra thì chúng ta phải đôi mắt, giải quyết chứ không nên đứng đây ngửa cổ chờ sung.”

Diệp La Kiếm Mộ tất nhiên không biết Diệp La Bách Hoa đã dạy chàng những gì, nhưng nghe chàng giảng giải ông không còn nghĩ tới thất bại nữa, trong lòng ông chỉ có một ý nghĩ là làm sao tận dụng hết sức mạnh bản thân để giải quyết, có những việc nhất định phải đôi mắt, đó chính là trách nhiệm.

Liễu Dật tiếp tục: “Các vị quên mất một vấn đề.”

Diệp La Kiếm Mộ hỏi ngay: “Vấn đề gì?”

“Bình lực ta và địch rất chênh lệch, vì thế chúng ta cần phải tìm viện binh.”
Chàng đáp.

Diệp La Kiếm Mộ không cần suy nghĩ, phản bác ngay: “Chả lẽ công tử quên là Diệp La thị với Lam thị không có ân mà chỉ có oán? Mặt khác Minh Nguyệt thị không muốn tham gia bất kì chuyện gì, tôi thấy...tìm viện binh còn khó hơn lên trời.”

Liễu Dật tịnh không ngạc nhiên với lời phản bác của ông, chàng cười nhẹ: “Đó chính là vấn đề các vị bỏ qua, có lẽ...Minh giới không chỉ có những người đó mới giúp được các vị.”

Diệp La Bách Hoa dường như hiểu được ý chàng muốn nói, liền hỏi: “Ý huynh là gì?”

Liễu Dật nhìn nàng đoạn nói: “Vừa nãy khi tại hạ đi qua hành lang dẫn vào nghị hội thính mới phát hiện một nghi vấn nho nhỏ, hành lang đó rất có khí thế, trên mười hai cây cột có điêu khắc những con dã thú khác nhau, vô cùng đáng sợ, tại hạ muốn biết những con dã thú đó có tồn tại thật không?”

Diệp La Kiếm Mộ vẫn chưa hiểu giữa dã thú với viện binh thì có liên quan gì, đành gật đầu: “Ngày trước, các bậc tiền nhân của Diệp La thị đã gặp qua những loại quái thú ở trong Đại hoang sơn, có cả yêu thú, linh thú và thần thú, các vị nguyên lão trong thị tộc thấy quái thú rất có khí thế mới đem điêu khắc thành đồ trang sức ở hành lang.”

Liễu Dật hỏi: “Nói như vậy, Minh

giới không chỉ có người mà còn có cả thú?”

Diệp La Bách Hoa hình như hiểu được ý chàng: “Ý huynh muốn nói là... huynh sẽ mang đám thú đó về, cùng Diệp La Hùng quyết chiến.”

Diệp La Kiếm Mộ cao hứng đến độ giậm mạnh chân: “Đúng rồi, so với người, số lượng của thú nhiều hơn hẳn.” Nhưng ngay lập tức ông xẹp xuống: “Không ổn, bình thường muốn thuần phục một con quái thú đã rất vất vả rồi, đừng nói đến chuyện mang về thật nhiều con.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu tán đồng: “Đúng đó.”

Liễu Dật tỏ ra vô cùng tự tin, lắc đầu: “Các vị nhầm rồi, tại hạ không định

thuần phục chúng, tại hạ chỉ muốn kích
nộ chúng, kích nô được càng nhiều càng
tốt.”

Nghe thế, Diệp La Kiếm Mộ sáng
bừng mắt: “Đúng à, sao tôi không nghĩ ra
nhi, thuần phục chúng cần nhiều thời
gian, nhưng kích nô chúng thì rất dễ.”

Liễu Dật phụ họa: “Kiếm tiền bồi nói
rất đúng, hà huống nội thể tại hạ có
cuồng bạo chi huyết, bất kì quái thú nào
cũng không chống lại được, chỉ cần tại
hạ dẫn chúng về đây thì chuyện đập bằng
Diệp La Hùng có đáng kể gì.”

Diệp La Bách Hoa dường như nghĩ
ra chuyện gì đó, vội nói: “Không được,
đám quái thú đó đều có dị năng, nguy
hiểm hơn người cả ngàn lần, hà huống
muốn câu dẫn hàng đàn, quá ư nguy

hiếm.”

Liễu Dật nhìn nàng, trong lòng chàng làm sao không hiểu cô công chúa ngốc nghếch này lo lắng gì cho mình? Chẳng qua chàng không có chọn lựa nào, dừng lại một thoáng rồi trấn an nàng: “Công chúa phải tin tại hạ, tại hạ sẽ quay lại an toàn.”

Diệp La Bách Hoa vẫn lắc đầu, nài nỉ: “Không được, không được...không được đâu, muội phải đi cùng huynh mới được.”

Liễu Dật khuyên giải: “Vạn vạn lần không được, bây giờ chính là lúc Vô Lệ thành cần công chúa, nếu công chúa mà đi, Vô Lệ thành tất sẽ bất công tự phá, công chúa nhất định phải ở lại đây đợi tin tức của tại hạ.”

Diệp La Bách Hoa dường như vẫn muốn nài nỉ, Diệp La Kiếm Mộ liền bước tới can: “Công chúa, Liễu công tử nói rất đúng, binh không thể không có tướng, thành không thể vô chủ, nếu công chúa mà đi, Vô Lệ thành sẽ nguy hiểm, xin công chúa hãy nghĩ cho ngàn vạn con dân.”

Liễu Dật cười nhẹ nhõm: “Không phải tại hạ dọa công chúa mà đó là sự thật, công chúa cứ ở lại mà đợi tin tức, trong lúc tại hạ đi, công chúa và Kiếm tiên bối còn có việc vô cùng trọng yếu, mỗi ngày phải quan sát động tĩnh của Diệp La Hùng, nếu sau ba ngày mà tại hạ không quay lại, các vị hãy cố kéo dài thời gian, càng lâu càng tốt, nên nhớ sinh tử tồn vong của Vô Lệ thành đều kí thác

trên mình các vị, những chuyện khác đều không trọng yếu.”

Chàng đã giảng giải nặng nhẹ mọi nhẽ, Diệp La Bách Hoa dường như vẫn lo lắng, nhưng suy nghĩ một hồi, rốt cuộc nàng cũng gật đầu: “Cũng được, huynh nhớ phải quay về an toàn.”

Liễu Dật gật gù, chàng không biết mình có thực hiện được ước định này không, cho dù tình hình hiện thực không chống đối chàng nhưng còn ma công thì sao? Không muốn nói nhiều, chàng chỉ nhè nhẹ gật đầu.

Diệp La Bách Hoa xòe tay ra, không hiểu sao trong tay xuất hiện một cây bích ngọc địch, thân địch dài hai xích bốn thốn, trong màu ngọc bích ẩn ước bạch sắc lưu quang khí tức, chàng vẫn nhớ

trong thân địch ẩn tàng một cây tuyệt thế thần kiếm mà chàng đã nhìn thấy lúc chém chết Diệp La Cừu. Nàng đưa cây địch cho chàng: “Huynh cầm lấy đi.”

Liễu Dật thấy biểu tình thành thật của nàng bèn đáp: “Vì sao? Kiếm của tại hạ không kém hơn của công chúa đâu.”

Nghe chàng hỏi, Diệp La Bách Hoa ngây ra, không biết phải nói gì? Ngẫm nghĩ hồi lâu, nàng mới lên tiếng: “Tất nhiên muội không đi theo huynh được, thanh kiếm này huynh phải mang theo, từ nhỏ nó đã theo muội, huynh mang theo muội mới yên tâm.”

Sự tình bất tri bất giác xảy ra, Liễu Dật tự nhiên không phải là kẻ ngốc, bằng hữu quan tâm đến nhau làm sao mà nồng ấm như vậy được. Đúng lúc đó, Diệp La

Kiểm Mộ bước tới: “Liễu công tử, Phù Nhược Kiếm là thần khí đứng đầu của Diệp La thị, tuy không sánh được với cây kiếm của công tử nhưng cũng là bảo vật, công chúa đã có lòng, công tử cứ cầm theo. Biết đâu lại giúp được gì đó.”

Liễu Dật nhìn ông rồi lại nhìn Diệp La Bách Hoa, không cự tuyệt nữa, cầm lấy cây bích ngọc trường địch, gật đầu: “Nếu đã thế, Liễu mỗi tam thời giữ vậy, ba ngày nữa nhất định sẽ phụng hoàn.”

“Kiếm tiền bối, xin hãy chuẩn bị cho tại hạ một bức bản đồ Đại hoang sơn và một con Hạt Điều, tại muốn đến Đại hoang sơn thật nhanh.”

Diệp La Kiếm Mộ ứng thanh: “Hảo, công tử đợi chút.” Nói đoạn ông ta quay người ra khỏi đại thính.

Trong đại thánh chỉ còn lại Diệp La Bách Hoa và chàng, thấy nàng lo lắng, chàng toan lên tiếng nhưng lại không thể, chàng biết giờ nói gì cũng đều bị coi là thừa nhận, khiến nàng càng thống khổ nhưng chàng có thể làm gì khác? Có những lúc, đại cừu đại oán dường như lại dễ giải quyết hơn.

Rốt cuộc, Diệp La Bách Hoa cũng khai khẩu: “Huynh nhớ giữ lời, nhất định phải quay về an toàn.”

Liễu Dật buông tiếng cười khỏ, gật đầu: “Công chúa cũng phải nhớ, phải giữ được Vô Lệ thành, nhất định chờ tại hạ quay lại.”

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 218: Đại Hoang Chi Lữ, Ma Kiếm Động ...

Hai người tịnh không nói gì nhiều, dường như bao nhiêu lời lẽ đều chôn chặt trong lòng, họ cứ ngung thi nhìn nhau mặc cho thời gian trôi qua, đại thính yên lặng dị thường. Không biết bao lâu sau thì từ ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, Diệp La Bách Hoa hiểu rằng Diệp La Kiếm Mộ mang sơ đồ Đại hoang sơn đến, Liễu Dật sẽ phải đi.

Không biết vì có gì, nàng hiểu rõ chàng sẽ không gặp nguy hiểm, lại chỉ đi có ba ngày, cũng không phải quá lâu song lòng nàng không sao bình tĩnh được. Thân ảnh đó vừa quen vừa lạ, lạ vì mới

bước chân vào thế giới của nàng có mấy ngày, quen vì mấy ngày đó phảng phất như đã vạn năm, cùng qua mấy lần sinh tử, nếu mắt không thấy thân ảnh của chàng, nàng cảm thấy không an toàn.

Liều Dật cũng biết đó là tiếng bước chân của Diệp La Kiếm Mộ, lúc này chàng không có ý niệm gì trong đầu, chỉ muốn nhanh chóng xuất phát, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm này, bèn hướng về Diệp La Bách Hoa cáo từ. Chàng nghĩ rằng một mình lên đường hành động sẽ thuận tiện hơn, mang theo một cô công chúa ngốc khác gì tự làm đầu óc vương bận. Diệp La Kiếm Mộ đi tới, lấy ra một bức sơ đồ bằng da, nói: “Bức sơ đồ này chỉ dẫn đường đi nước bước trong Đại

hoang sơn.”

Chàng tiếp lấy bức sơ đồ, tuy tàn tạ nhưng những đường nét đen nhánh và chữ nghĩa còn rõ ràng, vì vậy chàng có thể hiểu được nội dung sơ đồ. Cuộn bức địa đồ lại, Diệp La Kiếm Mộ vỗ nhẹ lên vai chàng: “Công tử, trong Đại hoang sơn, quái thú nhiều vô kể, công tử phải cẩn thận.”

Chàng gật đầu: “Được, tại hạ biết rồi, quái thú ở đó chàng nhiều càng hay.”

Diệp La Kiếm Mộ nói: “Công tử yên tâm, Đại hoang sơn là tàn tích từ thời thượng cổ lưu lại, ở đó tụ tập các loại quái thú, vì là rừng nguyên thủy, không có người cư trú nên có một tên khác, Thú sơn.”

Liễu Dật vui mừng: “Thế càng hay, sự tình không thể chậm trễ, tại hạ phải xuất phát ngay, Kiếm tiên bối đưa tại hạ đến chỗ Hạt Điều.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Được, công tử hãy theo tôi.” Rồi bước ra hành lang ngoài gian đại thính, chàng nổi gót theo sau. Diệp La Bách Hoa nhìn theo thân ảnh hai người, định nói gì đó nhưng lời vừa đến khóe môi liền dừng lại, nghĩ ngợi một hồi nàng nhận thấy mình quá ư lo lắng cho chàng, khái quát thiên ngôn vạn ngữ thật đơn giản.

Diệp La Kiếm Mộ bước ra hàng lang rồi ra khỏi đại thính, rẽ phải, qua mấy gian thạch phòng, ông ta dừng lại ở dưới tường thành, Liễu Dật đưa mắt nhìn, quả nhiên trong một gian lều cỏ có hơn mười

con Hạt Điều to lớn, chàng không quan tâm lắm đến chuyện đó, có một con Hạt Điều đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Diệp La Kiếm Mộ cầm lấy sợi dây da trên cổ con Hạt Điều trao cho chàng: “Công tử, cứ cầm sợi dây này là có thể điều khiển phương hướng.”

Liễu Dật gật đầu, cầm lấy sợi dây da, búng mình nhảy lên mình Hạt Điều, nói với Diệp La Kiếm Mộ: “Kiếm tiền bồi, Vô Lệ thành xin giao cho tiền bồi, Bách Hoa công chúa tuổi còn trẻ, giờ chính là lúc cần đến các vị, hi vọng các vị có thể kiên trì đến lúc tại hạ quay lại.”

Diệp La Kiếm Mộ tất nhiên hiểu được ý của chàng, gật đầu cười nhẹ: “Công tử yên tâm, chúng tôi nhất định phòng thủ đến cùng, chỉ cần hai lão già ta

và Minh huynh đệ còn, công chúa tuyệt đối sẽ không bị thương tổn dù là một sợi tóc.”

Liễu Dật gật đầu: “Vâng, Liễu mỗ cáo từ, ba ngày nữa gặp lại.”

Diệp La Kiếm Mộ đưa hữu thủ ra: “Mời, công tử bảo trọng.”

Liễu Dật không nói gì nữa, hai chân thúc nhẹ, Hạt Điều đập cánh bay lên một cách vụng về, chàng khẽ động hữu thủ, chiếu theo phương hướng trên sơ đồ bay về Đại hoang sơn.

Tuy thời gian đến Minh giới chưa lâu nhưng chàng cảm giác như đã lâu lắm không được bay lên vùng trời cao rộng, lúc ở Nhân gian, ngự kiếm mà đi, xuyên vân nhập vụ, tiêu diêu tự tại đến bậc nào, trên đầu là trời xanh, quanh mình là

mây trắng, ngược gió lướt nhanh, đập kiếm bay giữa mênh mông vô hạn, còn ở vùng đất không tên kì diệu này chàng không có cách nào ngự kiếm được.

Anh hùng gặp khó, tuy không thể đập kiếm phi thiên, nhưng cưỡi lên Hạt Điều cũng là chuyện thú vị, không cần dùng chân nguyên để thôi động, hơn nữa lưng con chim này khá lớn, ngồi lên có cảm giác dễ chịu, quanh mình mây vùn vụt trôi lại phía sau, gió thổi ràn rạt, tất cả đều giống lúc ngự kiếm ở Nhân gian song người lại có cảm giác bất đồng.

Thời gian theo mây trắng trôi qua, nhật lạc nguyệt xuất, ngàn sao lấp lánh, theo phương hướng bắc cực tinh chỉ dẫn, thẩm thoát Liễu Dật đã bay được một ngày, chân nguyên sung túc nên chàng

không thấy mệt mỏi, ngược lại Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp không ngừng hấp thụ hồ độn chi lực trong không khí giúp chân nguyên của chàng đề thăng bội phần, ma công quả ăn đứt các loại tâm pháp thông thường, mang lại cho chàng sức mạnh đồng thời cũng trói chặt chàng vào sợi dây sinh tử.

Bất quá sau khi trải qua những việc trong mộng, chàng dường như đã hiểu ra nhiều điều, giờ tuy mới lo hiện giờ vẫn là ma công, luân lạc nhập ma, song đã việc được chú định, có nghĩ lắm cũng vô dụng, chuyện chàng phải nghĩ là làm cho tốt những việc trước mắt, tìm cách dùng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp liên hệ với manh mối Niết nhân lưu lại trong không gian ý thức ngõ hầu hỏi đối sách.

Gạt đi nhưng ưu tư trong lòng, ở trong gió, tấm lòng nam nhân dần dần rộng mở, có lẽ chàng hiểu được chỗ khác nhau giữa mộng vào hiện thực, hoặc có lẽ chàng sống tự do hơn dù còn rất nhiều việc phải làm.

Vô tình, chàng dùng tay tả cầm cây bích ngọc định lên, ở giữa cây trường địch bạch quang lưu chuyển, phảng phất như cả thân địch đang động đậy, nhìn cây địch lại nhớ đến Diệp La Bách Hoa, chàng bất giác buông tiếng cười khỏ.

T

rong vùng sâu thẳm của kí ức, chàng từng nghe qua một khúc địch âm, nhưng là chuyện đã quá lâu rồi, trong mông lung hiện lên một thân ảnh thân thuộc mà bi thương, chàng lẳng lẳng đưa cây địch lên

môi nhè nhẹ thổi, một khúc Lạc Phàm Trần vang lên trong mây.

Tiếng địch dịu dàng, hư vô phiêu diêu, cơ hồ như một người đang ở trong mây mù, ẩn ước giữa âm thanh dìu dặt là nỗi tuyệt vọng, mỗi nốt nhạc như kể lại một câu chuyện, mỗi câu chuyện lại mang cả tang thương của thế nhân. Thời gian lướt trôi, ngàn năm như một giấc mộng, từng bao lần si dại, từng qua mấy lần say, giữa sát na lòng nổi lòng lại bị trở lực vô hạn chia cách, ái tình không thể hoàn mỹ, chàng lạc xuống phàm trần, tiếp thụ trớ chú của Thần, sống giữa luân hồi, chịu mọi bi khổ Nhân gian.

Khúc nhạc rào rạt tình quyến luyến như chưa từng hồi hận, khổ nạn của một người lại được hai người cùng chịu, bỏ

đi sinh mệnh vĩnh hằng và quyền lợi tuyệt đối, đọa lạc Nhân gian giới, vì niềm cô độc của nàng mà xuống chốn phàm trần.

Tiếng địch không lớn nhưng vang đi rất xa, trong từng nốt nhạc bi thương dường như nghe ra được chân tình của Lạc Phàm Trần, một giọng nói cất lên: “Thất Nguyệt, cô nghe xem, tiếng địch bi thương quá.”

Dưới lục địa, khói bụi cuộn cuộn khắp bốn bề, một tử y nữ tử cưỡi trên một động vật kì quái đáp: “Bi thương quá, ở đây lại không có người, ai đang tấu nhỉ?” Tử y nữ tử này chính là Thất Nguyệt, bên cạnh nàng là một nữ tử vận trường quần màu lam: Vũ Trầm Tĩnh. Không hiểu vì nguyên nhân gì hai người

cười thú tính tiền, hướng đi ngược với hướng của Liễu Dật.

Vũ Trầm Tinh đột nhiên bật cười, khuôn mặt mỉm lệ lộ ra nét gian trá: “Có khi chúng ta nghe lầm, có khi là...tinh linh thôi cũng nên, theo truyền thuyết ở những vùng đất hoang lương có tinh linh, mỗi lúc trời tối chúng đều xuất hiện.”

Thất Nguyệt dường như hiểu ý, gật đầu: “Có lẽ thế, chúng ta tiếp tục lên đường.”

Vũ Trầm Tinh đồng tình, hai người nhanh chóng lướt đi, dưới trời đêm màu lam thẫm cuộn lên một làn bụi đất vàng vọt rồi tan biến vào bóng tối.

Có những lúc chúng ta đi ngay cạnh nhau như vậy nhưng bạn đi về hướng tả, tôi hướng hữu, thành ra lỡ làng, không

gặp được nhau...

Lại nói về Liễu Dật thổi lên khúc nhạc Lạc Phạm Trần trong kí ức, dường như tâm tình nhẹ nhõm hơn, từng giọt bi thương được định âm thổi tan vào không trung cho trắng trong, mây trắng nghe, Hạt Điều kêu lên một tràng dài, chàng cảm giác Đại hoang sơn không còn xa nữa, xem ra tốc độ của Hạt Điều không chậm tí nào.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng, chàng thu trường địch lại, khẽ thở dài: “Nhất khúc Lạc phạm trần, kỉ độ thiên nhai lộ, vọng tiền thế kim triêu, thu thủy bích liên thiên, thán thương hải tang điền, xuân thu thất thiên niên, sát na lưu quang, phù sinh mộng, thủy nhân cộng, bạch phát tương tri ...bạch phát tương tri. (Một

khúc Lạc phàm trần, mây độ lướt qua đường chân trời, nhìn lại kiếp trước, thấy thu thủy xanh biếc nối liền trời xanh mà thương cho đời dâu bể, thấm thoát xuân thu bảy ngàn năm chỉ là sát na, đời người như mộng, ai người cùng gắn bó, người tương tri đã bạc trắng mái đầu... người tương tri đã bạc trắng mái đầu)". Trăn trở suy tư, chàng đột nhiên bật cười, lắc đầu: "Có lẽ ta nhìn mọi việc quá phức tạp, đã tiếp thụ thì cứ đối diện, buồn bã vô liêu thì ích gì, hà hà." Tiếng cười cay đắng của chàng vừa cất lên, Hạt Điều đã bay đến một đỉnh núi.

Chàng đưa mắt quan sát, bên dưới núi liền núi, rộng lớn vô hạn, không nhìn thấy điểm cùng tận, chàng không nhìn được tình hình vì những khu rừng nguyên

thủy rậm rạp che khuất, vừa lượn vòng chàng vừa tính toán, nếu muốn dẫn quái thú về Vô Lệ thành cần chọn vị trí trung gian, hơn nữa phải chừa cho mình lối thoát, nhược bằng đến lúc muốn chạy không được thì dầu không bị quái thú ăn tươi cũng bị chúng giết chết.

Chàng điều khiển Hạt Điều lượn vòng trên tầng không Đại hoang sơn, rất nhanh chàng đã đến được vị trí trung gian, tuy không thể xác định nhưng ở vị trí đó chỉ cần cuồn bạo chi huyết xuất hiện, tuyệt đối sẽ có không ít quái thú giẫm đạp lên nhau đổ xô tới. Liễu Dật khẽ búng mình hạ xuống đất vô thanh vô tức, không làm dậy lên chút kinh phong nào, thân hình to lớn của Hạt Điều cũng chậm chậm hạ xuống, yên lặng đứng bên

mình chàng. Chàng ngoái lại nhìn, tự nhiên hiểu được Hạt Điều này đã được Diệp La Kiếm Mộ huấn luyện nghiêm cẩn.

Song chàng không có thời giờ để tán tụng Hạt Điều, việc phải làm rất đơn giản nhưng nếu không khéo sẽ khá phiền hà. Chàng quan sát tình hình bốn bề, cây cối quanh đó cơ hồ đã sống qua ngàn năm, cành lá rậm rạp, cao vút đến tận trời xanh, dây leo chằng chịt quấn quanh thân, nhìn lên trên cao thấy những con mãng xà to lớn lẩn trong cành lá, trong rừng im ắng vô cùng, cành lá um tùm che hết ánh trăng, chàng hoàn toàn dựa vào chân nguyên và thị giác miễn duệ mà quan sát.

Nhìn những con động vật kì quái nhỏ

xíu bò qua bò lại dưới chân và trên quyền đầu, chàng lắc đầu: “Xem ra đã tìm đúng chỗ rồi, quanh mình có nhiều thứ kì dị thế này, nếu cuồng bạo chi huyết xuất hiện sẽ chóng vánh dẫn dụ được không ít quái vật.” Nghĩ đến đây chàng lại nhìn quanh, địa hình nơi đây khá ổn, hầu toàn bộ quái vật xuất hiện chàng cũng có lối thoát. Chàng gật đầu nói với mình: “Tình hình khá thuận lợi, ngày mai Diệp La Hùng sẽ ném mùi đau khổ.”

Chàng còn đang tính toán thì một tiếng kêu vang động đất trời trời dậy, làm cho mọi loại chim thú trong khu rừng già nguyên thủy chạy loạn xạ, sát na sau, trên không trung hiện lên một tầng mây màu xám đen, bị mây che phủ, khu rừng càng ảm đạm vô quang.

Trong lòng chàng kinh ngạc: “Là rồng.” Đó là ý nghĩ duy nhất của chàng lúc này, tiếng kêu vừa nãy quá quen thuộc, dường như chàng từng nghe qua lại như lạ lẫm, mây xám trên không trung tuyệt đối không phải ngẫu nhiên tụ tập, nếu chàng đoán không sai, dấu hiệu hiện thể của hoang long là như vậy.

Chàng biết Đại trí giả từng đem tám loại tinh linh gieo xuống đại địa ở Nhân gian, tám loại tinh linh đó sinh trưởng đến nay biến hóa thành bát hoang thần long, nhưng vấn đề là bát hoang thần long biến hóa như thế nào thì chúng vẫn thuộc về Nhân gian, giờ chàng đang đứng trên đất của Minh giới, vì sao lại cảm giác được sự tồn tại của hoang long? Chẳng lẽ...từ nhiều năm trước, hoang

long vì nguyên nhân này mà biến mất?

Nếu đúng thế, chàng cảm thấy phiền hà lần này khá lớn, hôm nay mà không gặp được hoang long, ngày sau chắc sẽ kiếm tìm khắp Nhân gian, giờ lại gặp chúng tỏ hoang long đã phân tán, tuy có thể thu phục nó song ba con hoang long còn lại thì tìm kiếm bằng cách nào?

Chàng đang nghĩ vẩn vơ thì một tràng âm thanh chấn động trời đất lại vang lên, mây xám trên không trung càng dày đặc, lần này càng chứng minh rằng đó chính là do hoang long phát ra, chàng không nghĩ ngợi nhiều, nếu đã gặp rồi thì phải nắm lấy cơ hội, nói gì thì cũng phải thu phục được con rồng này, sức mạnh của năm con rồng phải hơn bốn con nhiều.

Liễu Dật liền phong bế ý thức,

khuếch tán chân lực, dùng cảm giác tối linh mẫn để tìm kiếm, thuận theo âm thanh và khí tức phát xuất lên không trung, thần thức của chàng dần dần lan tỏa, chung quanh tràn ngập âm thanh, chàng cảm giác được cả từng động tác của thảo mộc, nhìn được cả cách bò của những động vật mắt thường không nhìn được, không rõ trôi nổi được bao xa, chàng thỉnh linh phát hiện trước mặt có một vùng bạch sắc quang mang thuần chất, chàng tiếp tục tiếp cận, nghĩ xem đây là đâu thì một đôi mắt đỏ lờm sáng lóe lên, chàng mở bừng mắt, thu hồi thần thức.

Chàng nhanh chóng đề khởi chân nguyên, truy theo phương hướng vừa tìm kiếm lúc trước, chàng biết đôi mắt đỏ

lòm đó tuyệt đối là mắt rồng, chưa kịp suy nghĩ thì chàng đã lướt đến vùng đất phát ra bạch quang.

Vùng đất đó được cây cối cao lớn, xù xì bao phủ, trên thân cây có những mảnh băng màu trắng bạc, chàng cảm thấy kì quái, hiện tại nhiệt độ không thấp, làm sao mà đông lại thành băng mảnh được nhỉ? Đột nhiên trong óc chàng lóe lên ánh sáng, tự nhủ: “Do sức mạnh của rồng?” Rất nhanh chóng, chàng hiểu ngay những mảnh băng đó không phải do tự nhiên tạo thành, tám chín phần mười là liên quan đến ngoại vật, nếu chàng đoán không lầm thì ngoại vật đó là một con hoang long.

Chàng chậm rãi bước tới, đề cao chân nguyên, theo ý thức tả thủ nắm lấy

Bi Mộng Kiêm, hữu thủ buông lỏng ra, hai mắt không bỏ qua bất kì một góc độ quan sát nào, chàng cảm giác được sức mạnh của con hoang long này đặc biệt mãnh liệt, cho dù không phải là rồng thì luồng sức mạnh đó cũng vô cùng đáng sợ.

Bước qua đám cây cối bao quanh, chàng phát hiện vùng đất phát quang lại là một chiếc hồ, vàng trắng phía trên đỉnh hồ bị mây xám che khuất, mặt hồ toàn là những phiến băng mỏng trắng tinh, chàng không cảm thấy lạnh song những mảnh băng đó lại không bị dung hóa, bạch quang chính do những miếng băng màu bạc này phát ra.

Liều Dật ngẩng đầu nhìn vàng trắng rồi lại nhìn những phiến băng trong hồ,

cảm thấy hơi kì dị, vừa nãy chàng dùng thần thức tra xét, xác định được đôi mắt đó là của rồng, trong bát hoang thần long chàng đã thu phục được thủy long, ở trong hồ còn loại rồng nào nữa? Tuy chàng chưa hoàn toàn nắm chắc trong hồ có rồng không song đôi mắt lúc này chính đã xuất hiện ở đây.

Nghi hoặc làm chàng bối rối trong thoáng chốc, không phải hoang long thì loại quái vật nào lại có sức mạnh đến thế? Chàng cảm thấy sức mạnh của con quái vật vừa nãy tuyệt đối không kém hơn hoang long, nếu thế Đại hoang sơn này thật quá đáng sợ, cuồng bạo chi huyết nhất xuất hiện không biết còn dẫn dụ loại quái vật đáng sợ nào nữa đây? Sợ rằng đến lúc đó không chỉ Diệp La

Hùng lãnh đủ mà ngay cả vùng phụ cận Vô Lệ thành cũng bị liên lụy.

Nghĩ đến đây, Liễu Dật hơi bối rối nhưng lập tức lãnh tĩnh lại ngay, tự nhủ: “Nhất định sẽ có cách.” Lúc đó thanh kiếm bên hông rung động mãnh liệt, chàng đưa tay nắm chặt lấy kiếm, quái sự này không khiến chàng kinh hãi, ngược lại khiến chàng cao hứng.

Quả nhiên không sai, thật sự là một con hoang long, bát hoang thần long đã có bốn con thần long quy nhập vào trong kiếm, tự nhiên sẽ có cảm giác với những con thần long khác, chỉ không biết hoang long này thuộc tính là gì? Sao lại kì quái như vậy, chẳng lẽ nó thật sự ở dưới đáy hồ?

Không nghĩ ngợi nữa, chàng muốn

chứng minh đó là sự thật, là hoang long thì thu phục, không phải thì giết đi, sau đó sẽ nghĩ cách dẫn dụ quái thú về Vô Lệ thành. Chàng đề thăng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp lên tầng thứ mười hai, tả thủ giữ lấy cây kiếm, trong sát na kiếm thân ngừng rung động nữa, hữu thủ liên động, hắc sắc trường kiếm xé toang bầu trời đêm, thân kiếm phát ra hồng sắc quang mang, chàng vừa chém xuống thì một đạo tử hồng kiếm quang xạ thẳng xuống mặt hồ...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 219: Hàn Băng Chi Lực, Đại

Trượng Phu ...

Lúc đó tại tầng không trên mặt hồ, nguyệt quang tựa hồ càng sáng hơn, mây xám không thể tiếp cận với ánh trăng, những mảnh băng trên mặt hồ phản xạ ra bạch quang khiến khung cảnh chung quanh phảng phất như một tiên cảnh, song Liễu Dật nhìn thấy trong đó có con thần long mà chàng cần thu phục. “Choang”, âm thanh băng lãnh vang lên, trường kiếm đen nhánh đã được tra vào bao, cùng với động tác đó, kiếm quang đỏ rực mang theo tốc độ và sức mạnh xé toang không gian, cuộn lên một cột thủy hoa rồi biến mất vào trung tâm hồ nước.

Mặt hồ bị xé toạc, ở đáy hồ xuất hiện một bãi cát, những chỉ nháy mắt sau mặt hồ đã khép lại. Hiển nhiên Liễu Dật

không dùng nhiều chân nguyên song trong khoảnh khắc đó chàng đã nhìn ra dưới hồ không hề có vật gì: trừ một vài mảnh băng trắng toát chìm xuống, không có bất cứ vật thể nào tồn tại, giống hệt như không gian trong nước thủy ngày trước.

Liều Dật tỏ ra nghi vấn: “Chẳng lẽ... thật sự không có gì?” Ngay lập tức những lời này bị một ý nghĩ khác gạt đi, nơi đây nhất định phải có vật gì đó, vừa nãy thần thức của chàng đã nhìn rõ, song chiếc hồ này rất quái dị, hoang long không tồn tại trong đó chẳng? Thế thì nó ở đâu? Chàng không thể nào đoán sai được.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trắng bạc, chàng nhủ thầm: “Không được, thế này chỉ lãng phí thời gian, nó đã không xuất hiện thì ta phải tìm cách cứu viện cho Vô

Lệ thành trước đã, sau này có cơ hội sẽ trở lại, nếu không thì ba ngày sau cũng không về kịp.” Nghĩ vậy, tâm tình chàng bình tĩnh lại, không nghĩ đến chuyện thu phục thần long nữa vì có việc quan trọng hơn đang đợi.

Trong lúc quay đi, chàng cảm giác bạch quang phía sau lưng càng lúc càng sáng, dường như ngưng tụ thành một điểm, một cỗ hàn khí từ các lỗ chân lông trên mình xạ thẳng vào kinh mạch, thân thể không tự chủ được khẽ run lên, dự cảm không lành ập vào tim, theo ý thức, chàng khẽ động thân nhảy tránh qua một bên.

Cảm giác đó không phải tự nhiên mà dâng lên, tu vi của chàng cực cao, ở trên đỉnh Thiên Sơn nơi Nhân gian giới chàng

vẫn ngự kiếm bay lượn được, hàn khí ở Băng Tâm động, Vô Lệ thành cũng không thể ảnh hưởng đến chàng mà bây giờ hàn khí lại xâm nhập được vào thân thể, cảm giác lạnh lẽo chưa từng thấy cơ hồ khiến chàng không khống chế được thân thể, lại run lên.

Chàng quay phắt lại, cảnh tượng trước mắt khiến chàng kinh ngạc, trên mặt hồ vô số mảnh băng trắng bạc đang chậm chậm ngưng tụ giữa không trung, hàn khí từ điểm trung tâm tỏa ra, thân thể chàng bắt đầu cứng đờ, huyết dịch lưu động chậm hẳn, lần đầu tiên chàng cảm thấy băng lãnh thật đáng sợ.

Ánh trắng trắng bạc chiếu trên những mảnh băng, ở trung tâm tầng không giữa hồ, vô số phiến băng đã ngưng tụ thành

hình một sinh vật dài trên mười trượng, giống như một chiếc sừng kết từ băng, đôi mắt đỏ lờm, sợi râu trắng toát, cả thân thể cuộn lại lập lòe trên không trung, những mảnh băng tạo thành vô số miếng vảy trắng tinh trên mình nó.

Liều Dật kinh ngạc, là băng long, một con ngân sắc trường long do băng kết cấu thành, phản xạ ánh trắng lấp lánh, đôi mắt đỏ lờm như máu trông giống như hai khối thủy tinh to cỡ nắm tay đang ngưng thị nhìn chàng. Chàng cảm giác rõ ràng hàn khí do thân thể băng long tỏa ra, cây cối quanh đó đều đã ngưng kết thành băng, chàng biết chắc thuộc tính của băng long hoàn toàn tương phản với hỏa long, đến giờ chàng chưa bị đông thành băng khối hoàn toàn vì có chân nguyên mãnh

liệt chống chịu.

Nhưng sức mạnh của băng long thật quá mãnh liệt, cho dù chàng đã vận chân nguyên bảo hộ kinh mạch toàn thân mà vẫn bị hàn khí xâm tập, bèn vận chân nguyên vào Bi Mộng Kiếm để triệu hoán long viêm, thân kiếm phát ra tử hồng quang, một cỗ khí tức ấm áp lan khắp toàn thân, cảm giác lạnh lẽo lập tức tan biến.

Đám cây cối đã kết thành băng quanh mình chàng thật kì quái, không hề bị đốt cháy, thậm chí đến một vết bị dung hóa nhỏ nhoi cũng không nốt, tuy chàng không cảm giác được khí tức bỏng rẫy do hỏa long phát ra nhưng chàng hiểu rõ với hỏa khí mãnh liệt của nó, dù cho mặt đất cũng có thể bị khí tức đốt đến nứt nẻ, vì thế

phải cẩn thận thẩm định băng long.

Băng long ngừng mặt lên trời kêu vang, tiếng kêu chấn động thiên địa, khiến cho phi cầm tẩu thú trong khu rừng già nguyên thủy hoảng loạn, song mục đích của nó là con người nhỏ bé kia, vừa dứt tiếng kêu, hữu trảo xuất ra mãnh liệt, ba đạo bạch sắc quang ảnh hóa thành ba phiến băng xạ vào chàng với tốc độ như điện hoa hỏa thạch.

Liều Dật không hề coi thường sự lợi hại của băng long, thấy băng phiến xông tới, thân hình chuyển động, loáng lên, ba mảnh băng xạ trúng ngay khoảng đất bên cạnh, chàng nhủ thầm trong lòng: “Sức mạnh của con rồng này không tệ, dị năng lợi hại vô bỉ, đáng tiếc là động tác quá chậm, cho dù nhanh gấp bội thì mình

cũng dễ dàng tránh được, chỉ cần tìm được nhược điểm của nó thì thu phục cũng không khó lắm.”

Đúng như chàng nói, tốc độ của băng long so với chàng thì chậm hơn nhiều, chân thân tránh đi, ba mảnh băng đến cả tàn ảnh của chàng cũng không đánh trúng...Bất quá chàng nhanh chóng cảm thấy hối hận bởi ý nghĩ vừa rồi, chàng đã đánh giá mình quá cao mà coi thường năng lực đặc thù của băng long.

Ba phiến băng rơi xuống đất liền biến mất chóng vánh, trong phạm vi một trượng chớp mắt đã kết thành băng, phiến phức hơn là song cước của chàng cũng bị băng đông chặt, không thể di động được, chàng kinh ngạc, kêu thảm trong lòng: “Không ổn.” Rồi khu động chân nguyên

mãnh liệt ngỗ hầu búng mình lên, nhưng song cước bị cố định, không có điểm tá lực, dù cho tu vi của chàng có cao nhất thời cũng không thể thoát thân.

Băng long lại kêu lên một tràng dài, hữu trảo xạ ra ba phiến băng, tốc độ của băng dầu nhanh thì chàng cũng dễ dàng tránh được, nhưng bây giờ thân thể chàng bất động dưới đất, dù chàng có thể uốn mình tránh né, song không thể khằng định những mảnh khác không kích trúng mình.

Đúng lúc không thể tránh né, hữu thủ Liễu Dật lật lại, chân nguyên lại được đề thăng, trực tiếp tiến nhập sát lục chi tâm, thanh trường kiếm đen nhánh rời vỏ, tử hồng quang lấp lánh, chàng dùng cả song thủ nắm lấy kiếm, “choang”, băng phiến và trường kiếm va nhau phát ra âm thanh

kim thuộc, có thể thấy lực va chạm cực mạnh.

Hai mảnh băng phía sau vừa tiếp cận với chàng thành hình biến mất, chàng ngẩng đầu nhìn băng long, ý thức được mình đang lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm, vừa nãy trong lúc nguy cấp đã đề thăng tâm pháp đến sát lục chi tâm, đem vô thượng chân nguyên đồng thời xuất ra 2 kiếm phá tan hai mảnh băng đằng sau, còn mảnh băng trước mặt chàng đành dùng kiếm chặn lại, theo tu vi của chàng, trừ phi luân lạc ma đạo, tuyệt đối không có khả năng xuất ra một lúc ba kiếm.

Tiếp xúc với mảnh băng, chàng liền phát hiện hai chuyện, một tốt một xấu. Chuyện tốt là song cước được đại lực

kích vào đã thoát khỏi sự trói buộc của băng đóng dưới đất, chuyện xấu là khi khối băng cuối cùng đập vào thân kiếm, hàn khí theo thân kiếm xâm nhập vào hai tay, lập tức hai tay chàng cứng đờ, không có phản ứng gì.

Liều Dật không kịp nghĩ gì, nhanh chóng thôi động chân nguyên, triệu hoán hỏa long ngỗ hầu gạt đi hàn khí, nhưng chàng lập tức thất vọng, chân nguyên chạy qua cánh tay thì dường như gặp phải trở lực, không thể tiến thêm một phân nào, trong lòng chàng hiểu rõ, hàn khí khiến tĩnh mạch chàng đông kết lại.

Tư tưởng của chàng xoay chuyển nhanh chóng, tuy không nắm được thực lực của băng long nhưng băng vào tu vi hiện giờ của chàng hoàn toàn không có

khả năng thu phục nó, một ý nghĩ khiến chàng bật cười nẩy ra trong óc: “Mình vẫn nhớ lúc còn trẻ, đánh không lại thì bỏ chạy, xem ra hôm nay không chạy không được rồi.”

Song cước được giải phóng thì song thủ lại không sử dụng được, có lí gì chàng lại tiếp tục liều mạng, dùng chân nguyên thôi động Ân Toàn Cửu Ảnh, thi triển chữ Tật lướt đi, mười năm trước công phu bỏ chạy của chàng đã lợi hại hết mực, cỡ như Đại Dao Vương, Thập Kiệt Nhất đều không sánh kịp, với tu vi như bây giờ thì chạy thoát không thành vấn đề.

Đôi mắt đỏ lờm như máu của băng long nháy động, dường như không ngờ con người nhỏ xíu kia phản ứng như vậy,

tốc độ lại nhanh, chỉ xoay người một cái đã thấy bụi đất mù trời, bóng dáng nào thấy đâu, trong khu rừng nguyên thủy trống rỗng chỉ còn lại một bầu yên tĩnh, băng long kêu lên một tràng dài rồi từ từ chìm xuống, biến mất vào mặt hồ phát quang, tất cả trở lại lặng lẽ, cây cối chung quanh thu nhỏ lại, biến thành những phiến băng, khôi phục nguyên trạng, hình như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Về phần Liễu Dật, không vì chuyện không thu phục được băng long mà lấy làm buồn bã, ngược lại, trong lúc bỏ chạy tâm tình thư sướng vô bờ, đã lâu lắm rồi chàng không phải bỏ chạy thế này, từ khi tiếp nhận thân phận, một dạng áp lực vô hình chèn ép chàng đến ngột

thở, bây giờ bỏ chạy lại như được phát tiết, hình như bỏ chạy càng nhanh, càng phát tiết lâm li thoải mái. Có lẽ càng trải nghiệm, cùng Diệp La Bách Hoa trải qua giấc mộng, chàng hiểu được con người phải đối diện với chính bản thân, còn sống vẫn là đáng quý nhất, cho dù phải chết cũng không thể chết bởi một sinh vật ngu xuẩn, không có đầu óc.

Không biết chàng đã chạy được bao lâu và bao xa, tàn ảnh phía sau đã dần dần biến mất trong làn bụi xám, chân thân của chàng dậy lên một trận kinh phong, lẫn mất vào trời đêm.

Rốt cuộc chàng dừng lại ở một vùng đất rộng, nơi đây thật bình yên, chung quanh chỉ có mấy cây cổ thụ cao ngất. Chàng quan sát tứ bề, xem ra khá sạch

sẽ, khô ráo, không hề có bất kì loại xà trùng nào, nhìn chung so với khu rừng già thì hơn nhiều, nhìn về phía sau chàng thầm nhủ: “Chắc nó không đuổi theo.”

Chàng không nghĩ vẩn vơ nữa, hiện giờ việc cần làm là từ từ dùng chân nguyên đánh thông kinh mạch, xua tan hàn khí trong nội thể, nếu còn kéo dài, kinh mạch bị tắc, hai cánh tay sẽ bị phế. Chàng từ từ ngồi xuống, song thủ miễn cưỡng chấp lại, vận chân nguyên xung kích, chuẩn bị xong xuôi, chàng đề thăng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp lên tầng mười hai vận khởi hộ thân cương khí đề phòng xà trùng đến gần, rồi phong bế lục thức, tiến nhập vong ngã chi cảnh. Chân nguyên từ từ xung kích lên hai cánh tay, không ngừng bức hàn khí khỏi cơ thể.

Ở vùng đất yên tĩnh đó không có quá nhiều cỏ thụ che lấp, ngàn sao trên trời vẫn lấp lánh, ánh trăng trong ngần chiếu rọi xuống khu rừng nguyên thủy quý dị, phía xa không ngừng vang lên tiếng kêu của quái thú nhưng so với băng long thì những tiếng kêu đó dễ nghe hơn nhiều, bất quá lúc này Liễu Dật không có thời gian lắng nghe, bước vào vong ngã chi cảnh, chàng đã sớm cách li với thế giới bên ngoài.

Vì vậy, ở vùng đất yên lành này, sinh mệnh chàng lấp ló bên bờ tử vong, song chuyện đó không trọng yếu, mọi chuyện xảy ra ở đây, chàng vốn không nhìn hay nghe thấy, cũng không biết gì.

Một con rồng màu xám, không, không phải rồng, là một con rắn, một con cự xà

dài hơn 10 trượng, thân hình thô trắng to gấp ba lần Liễu Dật, mình nó màu xám trắng, không có sọc, quang hoa tỏa sáng như kim thuộc được đánh bóng. Càng kì dị hơn là nửa thân trên của nó có một đôi cánh màu bạc xám, không có lông, hoàn toàn do cơ thịt cấu thành, đôi cánh này mà giương ra phải rộng đến sáu trượng, gấp lại nhìn vô cùng hài hòa, giống hệt màu thân, nếu không phải nó tự giương cánh ra, e là không ai biết được nó lại có cánh.

Dưới trời đêm, đôi mắt của con rắn khổng lồ màu xám có màu lục sẫm, trong chiếc mồm to như chậu máu là hàm răng sắc nhọn, có thể khể định hàm răng đó đủ sức nghiền nát cả sắt đá, do răng quá dài nên nó không khép miệng lại được,

từ hàm răng trắng ớn đỏ, cái lưỡi đỏ lòm không ngừng thò thụt, tỏa ra mùi khăm khảm. Gập cánh lại, thân thể con rắn khổng lồ màu xám uồn ẻo tiếp cận với Liễu Dật, đôi mắt màu lục sẫm càng lúc càng sáng rực, nó đã nhìn thấy con mồi.

Lúc đó Liễu Dật đã hoàn toàn phong bế lục thức, tiến nhập vô ngã chi cảnh, dựa vào phản ứng tự nhiên của thân thể xung phá kinh mạch bị đông kết, tốc độ nhanh nhất cũng là an toàn nhất, nhưng chàng quên mất nguy hiểm chung quanh. Nếu chàng có thể mở mắt tất sẽ thấy con rắn màu xám này đẹp hơn băng long không biết bao nhiêu lần. Nhưng hiện giờ chàng chưa tỉnh lại nên ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Cự xà từ từ tiếp cận, hàm răng trắng

ởn nhe ra như muốn tuyên bố tử thần đang đến, thấy Liễu Dật ngồi yên lặng, từ mồm nó đột nhiên phụt ra một chất dịch thể nhầy đặc sệt, nó dừng lại ngổ hầu xác định vị trí có thể công kích, ánh mắt màu lục lấp lánh bất định, cái lưỡi đỏ lôm thò ra thụt vào.

Sự tình xảy ra trước mắt rất đổi giản đơn nhưng khiến người ta không dám tin, một người trải nghiệm đã nhiều, lẽ nào lại mất mạng trong miệng một con súc sinh. Song cũng có lúc, chúng ta không được chọn lựa.

Cự xà lao vút vào Liễu Dật, chiếc mồm đỏ lôm như máu phóng ra mùi tanh tươi lợm giọng, chộp xuống thân thể chàng.

Chỉ còn cách tác gang, đột nhiên

bóng đen loáng lên, xuất hiện trên miệng con cự xà, nó kêu lên một tràng thảm thiết, liều mạng lúc lắc đầu, thân thể quật qua quật lại, bóng đen bị quăng đi hơn mười trượng, bay vào trong khu rừng.

Không ai nhìn rõ bóng đen là gì, chỉ thấy một nửa khuôn mặt cự xà trở nên âm u đáng sợ vì bị huyết dịch màu lục của chính nó nhuộm đẫm, nguyên lai bóng đen nhảy lên miệng cự xà, không biết dùng vật gì mà đâm mù một mắt của nó, cơn đau kịch liệt khiến nó lăn lộn trên mặt đất, cái đuôi xù xì quét rụng cành lá, thổi bay tứ tung.

Một thoáng sau, cự xà đã khôi phục lại như thường, tuy một mắt đã mù nhưng thú tính hung bạo khiến nó lập tức đứng thẳng dậy, giang cánh ra, nhìn về nơi

bóng đen biến mất, dường như tìm kiếm gì đó...

Thời gian từ từ trôi qua, ánh dương quang chiếu vào thân thể Liễu Dật, được chân nguyên thôi động, hai cánh tay chàng đã khôi phục tri giác, hơn nữa hàn khí trong nội thể đã tiêu tan hết, qua một đêm nên chàng bình phục, từ từ mở mắt ra, đột nhiên mặt đất khẽ chấn động, chàng bất giác lắc đầu: “Con hoang long này thật sự đáng sợ, không nhiên lại tạo ra được ảo giác.”

Chàng đang tự nói với mình thì mặt đất lại chấn động, chàng liền cảm thấy không đúng, đó không phải là ảo giác, mặt đất quả thật có rung động, chàng đứng dậy, mặt đất rung càng mạnh hơn,

chàng trụ vững thân hình, chim chóc phía trước mặt dường như gặp phải vật gì đó đáng sợ, tung bay tứ tán.

Các loại thú trong rừng cũng cuống cuống trốn chạy, kể cả những con quái thú hung ác, to lớn cũng vậy, chàng thấy kinh ngạc: “Chẳng lẽ là băng long xuất hiện? Nếu đúng thế thì không có gì lạ.”

Chàng đang nghĩ lung tung, một tiếng rống vang dội, chấn động cả khu rừng, chàng lập tức phủ nhận ý nghĩ vừa nảy, tiếng rống này làm sao là tiếng rống kêu được, cứ cho là trong một đêm băng long đã lớn lên hoặc già đi cũng không thể phát ra tiếng kêu khản đặc kiểu đó được. Liễu Dật chưa từng nghe thấy âm thanh này nên nhanh chóng nhận ra không phải là tiếng hoang long.

Từ bên ngoài lại vang lên tiếng kêu sắc nhọn, chàng nghĩ ngay ra: “Là hai con quái thú ta chưa gặp bao giờ, nếu ta đoán không sai thì chúng đang đánh nhau.” Chàng không phải là người vô tâm, từ lúc thấy chim thú bỏ chạy hoảng loạn đã phán đoán được hai con quái thú đang choảng nhau thập phần hung ác, ở Minh giới chúng phải là linh thú trở lên, hoặc là thần thú...Rốt lại chúng là gì?

Ai chẳng có lòng hiếu kì, nhưng chàng nhớ đến việc mình phải làm, hôm nay đã là ngày thứ hai, ngày mai nhất định phải quay về Vô Lệ thành, giờ phải lập tức tìm Hạt Điều rồi tính cách dẫn quái thú về đối phó với Diệp La Hùng. Nghĩ vậy, chàng quyết định quay người đi về hướng tối qua đã đi.

Chàng vừa quay đi thì “vèo”, một chiếc bóng to lớn màu xám trắng chặn trước mặt.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 220: Ngân Lân Tuyền Xà, Nguyên Thủy Đích ...

Với tu vi của Liễu Dật đã sớm phán đoán được cự li giữa mình và quái thú, chẳng qua chàng đang có việc phải làm nên không để ý, trận chiến giữa hai con quái thú không liên quan đến chàng. Giờ thì chàng không thể đi giải quyết chuyện riêng, một con quái thú to lớn màu xám trắng đang chặn đường.

Nó xuất hiện đột nhiên nên chàng không kịp chuẩn bị, theo ý thức lùi lại hai bước, dưới ánh dương quang chàng nhìn rõ con quái thú, trong lòng thâm nhủ: “Là rắn.” Đó là một con rắn màu xám trắng dài hơn mười trượng, thân thể thô trảng đến mức không hình dung được, hàm răng trắng nhọn, chiếc lưỡi thò thụt phát ra mùi tanh tươi, đôi mắt màu lục sẫm chăm chăm nhìn vào mình chàng, so với băng long con cự xà này còn lớn hơn, trong mắt nó, chàng chỉ là một vật nhỏ nhoi, không đáng gì.

Trong mắt Liễu Dật, quái vật tuy to nhưng không đáng sợ như băng long, dù gì băng long cũng là vật do Đại trí giả tạo ra, kinh qua ngàn vạn năm biến hóa thành thần long, quái vật này dù hung ác,

song vẫn là thú, không quá khó đối phó.

Đó là ý nghĩ riêng của chàng, nếu Diệp La Kiếm Mộ có mặt ở đây, ông ta tuyệt đối sẽ kêu chàng bỏ chạy, càng nhanh càng tốt. Tại Minh giới, thú được chia thành ba loại yêu thú, linh thú, thần thú, đẳng cấp của thần thú là tối cao, cũng là hung ác nhất, có những con có cả năng lực đặc thù. Con cự xà màu trước mặt Liễu Dật thuộc đẳng cấp thần thú, gọi là Ngân Lân tuyến xà, toàn thân có sọc trắng xám, trời sinh đã có một đôi cánh thịt nên bay được, hung ác, tàn bạo vô cùng, đã sống trên dưới ba ngàn năm.

Tuy Ngân Lân tuyến xà thuộc nhóm thần thú, nhưng tính không có năng lực đặc thù gì, dù vậy năng lực cơ bản của nó cũng không có người bình thường nào

chống chọi được, tốc độ của nó nhanh kinh người, toàn thân rắn chắc như sắt thép, bảo kiếm sắc bén cỡ nào cũng không đả thương được mảy may. Thứ đáng sợ nhất của Ngân Lân tuyến xà là sức mạnh, theo truyền thuyết nếu nó dụng lực quét đuôi một cái có thể khiến cho sơn băng địa liệt, hơn nữa răng lại có độc, trúng phải tất chết, tuyệt không có khả năng sinh tồn. Vì thế tuy Ngân Lân tuyến xà không có năng lực đặc thù nhưng vẫn được người Minh giới liệt danh vào nhóm Tứ đại hung thần, từ xưa đến nay chưa có ai dám chiêu dụ, thu phục dạng thần thú như nó.

Liễu Dật làm sao biết nhiều như thế được, trong mắt chàng, con cự xà này chẳng qua thuộc loại “tứ chi phát triển”,

thú vẫn chỉ là thú, nên không nghĩ ngợi gì, tả thủ nắm lấy trường kiếm, hôm qua không thu phục được băng long, hôm nay con quái xà dám đến gây loạn, trong lòng đang muốn phát tiết.

Trong lúc chàng chuẩn bị động thủ thì một âm thanh xé toang không khí từ sau lưng ập tới, dậy lên cuồng phong, không đợi chàng quay người lại, “phịch”, hai tòa núi lớn đột nhiên xuất hiện hai bên tả hữu cách chàng mười trượng. Chàng vừa giới bị con rắn khổng lồ màu xám vừa quan sát hai ngọn núi từ trên không đáp xuống.

Nhưng chàng lập tức phát hiện có chỗ không ổn, hai tòa núi đó không hề có cây cỏ gì mà chỉ có lông đen, trong lòng lấy làm kì lạ, suy nghĩ mông lung.

Đúng lúc đó một tiếng rống cuồng nổ vang lên, nhập vào mây mờ, thanh âm lớn đến nỗi tai chàng không chịu nổi, liên tục ong ong, chàng không có thời gian hân thưởng hai ngọn núi kì quái mà thuận mắt nhìn lên phía trên.

Vừa ngẩng lên chàng nhận ra mình đã lầm, hai ngọn núi dựng hai bên hóa ra lại là hai chân của của một con quái vật, đứng dưới con quái vật to lớn này trông chàng càng nhỏ nhoi, thậm chí còn nhỏ hơn ngón chân nó. Chàng đang đứng ở trung gian hai chân quái vật, còn nó đang nhìn con cự xà với vẻ tức giận.

Đó là một quái vật hình người màu đen, trên cái đuôi thô trắng như cương tiên bằng đồng có móng vuốt, dưới chân cũng có vuốt đen nhánh, thân thể hùng vĩ

như một tòa núi, hai tay cũng có móng vuốt, xem ra sắc bén phi thường. Quái vật không có mũi, khóe miệng rộng khiếp người, hàm răng sắc trắng toát, đôi mắt màu đỏ sậm, hai tai to lớn giống hệt như cánh dơi, hai bên đầu đều có sừng sắc nhọn, uy vũ vô bì. Nhìn sơ qua, con quái vật trên đầu chàng phải cao đến hai mươi trượng, bề ngang mười trượng.

Vốn lúc trước nhìn thấy cự xà, Liễu Dật mới hiểu thế nào là to lớn, bây giờ nhìn thấy con quái vật, chàng đột nhiên phát hiện cự xà đã biến thành tiểu xà, so với quái vật, con rắn cùng lắm chỉ bằng một phần ba. Lúc này cự xà cũng đang giận dữ nhìn quái vật lông đen đứng sau lưng chàng, lại kêu lên một tràng.

Liễu Dật nhủ thầm: “Nguyên lai lúc

nầy hai con quái vật này đánh nhau ở trong rừng, thảo nào mặt đất rung chuyển, nhất là con quái vật ở sau lưng, to lớn hết như một ngọn núi, nó chuyển động là mặt đất cũng rung theo, không chấn động mới là lạ.”

Con cự xà giang rộng đôi cánh thịt, nhãn thần màu lục sẫm chuyển từ quái vật lông đen sang thân mình Liễu Dật, thoáng chốc chàng liền cảm giác không ổn, hình như động vật bò sát này tỏ ra cực kì hứng thú với mình, đôi mắt ngưng thị nhìn chàng trong khoảnh khắc, dường như đang cân nhắc, lẽ nào thú cũng có đầu óc.

Chàng không biết rằng một con thần thú sau mấy ngàn năm tu luyện đã có được trí tuệ, dù bề ngoài không bằng con

người, những năng lực khác của chúng lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Quả nhiên, ngay khi đôi mắt con cự xà màu trắng xám đình chỉ quan sát, thân hình nó đột nhiên hành động, đôi cánh to lớn dấy lên kinh phong cường liệt, cả thân thể như một mũi phi tiễn xạ thẳng vào chàng, đồng thời chiếc mồm đỏ lòm như chậu máu há rộng ra, mùi tanh tươi bốc lên nồng nặc.

Tuy cự xà so với quái thú thì không lớn nhưng so với chàng lại gấp nhiều lần, chàng không hề do dự, chân nguyên trong nội thể gặp nguy hiểm liền tự động thăng khởi, trong chớp mắt đã đề thăng đến tầng mười hai, hữu cước đạp nhẹ xuống đất tá lực, nhanh chóng tung mình lên nhảy lui lại, vừa chạm đất đã thấy cổ tay

hữu vậy nhẹ, trường kiếm đen nhánh rời vỏ, một đạo quang mang xuyên qua hư không, lóe lên tại bộ vị trung tâm trên đầu con cự xà, âm thanh kim thuộc va chạm vang lên, chàng đã tra kiếm vào bao.

Mũi nhọn của Bi Mộng Kiếm kích trúng giữa trán con cự xà màu xám trắng, nó không thụ thương, ở trên trán chỉ có một vết trầy màu trắng lưu lại. Liễu Dật kinh ngạc, cứng thật, chàng lại nhớ tới con cốt long thủ hộ của Ma môn ở Nhân gian giới, chỉ có điều con rắn này là nhục thân, thân thể tuy cứng rắn song vẫn bị mũi kiếm làm xước một vết trên trán. Với tu vi của chàng cùng với sự sắc bén của ma kiếm cũng chỉ rạch được một vết, đủ thấy con rắn này khó đối phó đến thế

nào.

Cự xà bị kích trúng, cũng cảm thấy đau đớn, vừa chớp hụt nó tịnh không dừng lại, lại kêu lên chói lói, đôi cánh thịt to lớn quạt ra một trận cuồng phong xộc vào Liễu Dật, tốc độ cực nhanh, sức mạnh cực lớn, chàng đang phập phồng thở hắt ra, nó đã lướt ra ngoài hơn trượng.

Chàng kinh hoảng, chuẩn bị đề khởi chân nguyên tránh né thì đôi mắt màu lục sẫm của cự xà đột ngột trợn trừng, thân thể nhanh chóng dừng lại, không bỏ tới nữa, hình như có người cắt ngang hành động của nó. Chàng bất giác nhìn lại, không sai, có người ngăn cản nó, nhưng không phải người mà là quái vật lông đen to lớn như ngọn núi kia, móng vuốt

trên tả thủ quái vật vung lên, sức mạnh khủng khiếp khiến móng vuốt găm sâu vào đuôi cự xà, giữ nó lại trên mặt đất, một con rắn khổng lồ vốn có thể bay cực nhanh lúc này lại không tiến lên được nửa phân.

Liễu Dật nhìn con quái vật lông đen to lớn, trong lòng bất giác thấy cảm kích, nó trông có vẻ xấu xí, đáng sợ nhưng vẫn khả ái hơn nhiều so với con cự xà bị nó tập kích. Có lẽ vừa đau, vừa phẫn nộ, con cự xà phát ra tiếng kêu xé nát tâm phách, hắc sắc quái thú tịnh không ngừng lại, hữu trảo to tướng vẫn giữ chặt đuôi cự xà, quay tròn mãnh liệt.

Cự xà lúc này giống như một món đồ chơi trong tay con quái vật, bị luồng sức mạnh khủng khiếp ép phải xoay vòng,

hắc sắc quái thú rống lên, quăng con cự xà khỏi tay, đập thẳng vào đám cỏ thụ phía xa xa, “ầm ầm”, không hiểu do lực đạo của quái thú quá mạnh hay thân thể cự xà quá cứng rắn, những cây cỏ thụ đều gãy đôi, đè lên thân thể bạch sắc cự xà.

Quái vật màu đen thấy cự xà bị cây cối đè lên dường như rất cao hứng, hai chân không ngừng nhảy nhót, luôn mồm phát ra tiếng kêu hưng phấn, mặt đất bị nó nhảy nhót đến nổi chấn động, thậm chí nứt dần ra, hai tay nó không ngừng vỗ vào nhau, phảng phất như sấm động trời xanh, tạo thành những tiếng vo vo trong tai.

Nhìn hai con quái thú tương đấu, Liễu Dật thầm nhủ: “Nếu dùng cuồng bạo chi huyết dẫn dụ chúng về Vô Lệ thành,

Diệp La Hùng dù bản lĩnh thông thiên cũng không có may mắn cơ hội thắng, nhưng...hai con cự thú vừa đánh nhau thảm liệt như vậy, nếu quá đà, sợ rằng sẽ gây hại cho Vô Lệ thành.” Chàng tỉnh không sợ gì, dù hai con quái thú nguy hiểm đến mấy, chàng vẫn chạy được, với tu vi hiện tại của chàng, người có thể đuổi kịp vô cùng ít ỏi, vì vậy chàng mới đứng lại quan sát, tìm biện pháp vẹn toàn dẫn quái thú về.

Lúc đó, mặt đất ngừng rung, chàng nhìn qua phía con quái vật lông đen to lớn, nếu mặt đất thôi chấn động có thể khẳng định nó đã đình chỉ động tác. Đúng thế, con quái vật lưng lững như hòn núi đang tiến về phía cự xà, vừa đi nó vừa đảo đi đảo lại đôi mắt đỏ lừng, tựa hồ

đang suy tính.

Cự li dần dần thu hẹp, cự xà bị cây cối đè lên hoàn toàn không động tĩnh gì, Liễu Dật cảm thấy có gì đó không ổn nhưng chàng không nói ra, hắc sắc quái thú đi đến phía sau cự xà, ngừng lại, toan cúi người rồi dùng hữu thủ nắm lấy đuôi cự xà, đột nhiên, thân thể cự xà động đậy, chiếc đuôi thô trắng giống như một ngọn roi, quật mạnh vào mình quái vật.

Lúc đó, Liễu Dật mới nghĩ ra được chỗ bất hợp lí, Bi Mộng Kiêm của chàng sắc bén như thế, chân nguyên mãnh liệt đến vậy mà không thể gây thương tích cho cự xà thì làm gì có chuyện lại bị cỗ thụ đè đến nỗi không có động tĩnh? Rõ ràng là một âm mưu, cự xà nhất định trá tử, chàng vội ngẩng đầu quát to: “Cẩn

thận.”

Thân thể chàng tuy nhỏ nhưng trong lúc khẩn cấp, giọng nói được chân nguyên thôi động thành vang vọng phi thường, quái vật lông đen nghe thấy liền ngoái lại nhìn, đuôi cự xà quét tới, khi quái thú muốn chống đỡ thì đã muộn, “bịch”, chiếc đuôi rắn độc địa quét trúng mình quái thú.

Đùng thấy con rắn màu xám bạc nhỏ hơn quái thú nhiều lần mà coi nhẹ, luồng lực quét ở đuôi nó lại mạnh kinh người, trong tình huống không thể chống đỡ, quái vật lông đen bị đánh trúng hoàn toàn, thân thể như điều đứt dây đập vào một thân cây cổ thụ sau lưng, nhưng đó chưa phải là kết thúc, luồng lực to lớn tiếp tục đẩy thân thể nó bay ngược ra

đăng sau, va vào hết cây cổ thụ này đến cây cổ thụ khác, rớt cuộc, đến tận cây thứ bảy thì quái thú cũng dừng lại, “bịch”, mặt đất lại chấn động, thân thể to lớn của nó ngã xuống.

Thấy quái vật lông đen ngã xuống đất ở ngoài xa, trong lòng Liễu Dật có chút lo lắng, nó muốn giúp chàng nên mới bị kích trúng nặng như vậy, nhất định thụ trọng thương. Con cự xà kia không phải loại hiền lành gì, chắc chắn không giết được quái thú thì không cam tâm, nhưng chàng phải làm gì, bây giờ mà xuất thủ không hẳn sẽ thu được thắng lợi, lại thêm lo lắng về thời gian quay về Vô Lệ thành, trong lúc khẩn cấp, chàng bất giác cảm thấy bức bối, mắng quái vật lông đen: “Sao ngươi ngốc vậy, đã bảo ngươi cẩn

thận rồi mà, người bảo ta làm gì đây?”

Chàng vừa dứt lời thì một tiếng gầm giận dữ vang lên, chàng nhìn về phía âm thanh phát ra, không phải quái vật lông đen thì còn ai nữa, chàng cố gắng quan sát xem thương thế của nó nghiêm trọng hay không, nhưng chàng sẫm soi thế nào thì cũng không phát hiện trên mình nó có mảy may thương tích, bất giác cảm thán: “Còn cứng hơn cả sắt đá.”

Cự thú như phát cuồng, hữu thủ đâm mạnh xuống đất, “ầm”, mặt đất liền chấn động kịch liệt, phản lực mạnh mẽ khiến cây cối chung quanh bật khỏi mặt đất, văng đi tứ tung, vốn cây cối quanh đó khá rậm rạp, song chỉ một đám của quái vật lông đen khiến cho một phía trở thành trống trụi.

Vừa đâm xuống, thân hình vung về của quái vật lông đen nhảy bật lên, xạ thẳng đến chỗ cự xà. Thân hình nó trông thì to lớn, ngượng nghịu song cú nhảy lại linh hoạt dị thường, một bước nhảy được mười trượng, thân thể hùng vĩ như một ngọn núi che kín vàng thái dương, ép xuống con cự xà màu trắng xám.

Ánh mắt Liễu Dật sáng lên, thầm nhủ: “Nguyên lai là như vậy, có lúc tốc độ và sức mạnh chia tách rất rõ ràng, khi cự li giữa sức mạnh và tốc độ cách nhau quá xa thì cần dùng sức mạnh đấu với sức mạnh, giống như khi chàng xuất kiếm tấn công cự xà, cự li giữa công kích và phòng ngự lệch nhau quá nhiều nên không tạo thành thương tổn gì cho nó, bây giờ con quái vật lông đen đầy sức mạnh này

tĩnh không dựa vào tốc độ hay vũ khí sắc bén mà đem thân thể to lớn gia tăng thêm sức mạnh tạo thành vũ khí riêng.”

Trên không trung, quái vật lông đen thay đổi tư thế, vốn phải tiếp đất bằng hai chân thì nó thu song cước lại, dùng cặp móng to lớn mà tiếp đất, điểm trung tâm chính là thân thể cự xà.

Liễu Dật lại nhủ thầm: “Hay, nó biết dùng ưu thế mà xuất thủ.” Tuy là trận chiến giữa thú và thú song chàng lại nhìn ra trong đó những điều bình thường không thể lí giải nổi, cặp móng cự đại có thể là ưu thế của quái vật lông đen, thân thể nó vốn đã to lớn, bây giờ lại đem sức mạnh tập trung lại, lợi dụng thế bỏ xuống, tăng thêm diện tích bằng cặp móng, không ép cho cự xà dẹp lép mới

lạ.

Cự xà dường như hiểu được sức ép lần này lợi hại, hình dung như một ngọn núi đè xuống, nếu thật sự bị đè trúng, chắc chắn sẽ đầu thai kiếp khác, trong cơn hoảng loạn, nó giương cánh ra, quay mình toan chạy trốn, song đã chậm. Tốc độ ép xuống của thân hình to lớn kia tuy không nhanh được như lưu tinh nhưng nằm ngoài khả năng tránh né của nó.

“Bịch”, đại địa lại chấn động, thân thể Liễu Dật cũng lắc qua lắc lại, chàng đưa mắt nhìn thấy bụi đất bay đầy trời, cát đá văng khắp nơi, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu hàng chục trượng, con quái thú cứng đầu đang ngồi ngay trên miệng hố, bị kẹp ở giữa móng nó và miệng hố là đuôi của cự xà.

Cần biết rằng con cự xà này hoành hành vô lối ở Đại hoang sơn, chỉ vì gặp phải đối thủ cứng đầu thế này nó mới bị áp bức, cơn đau khiến nó quằn quại, thân thể dài hơn mười trượng giống như dây gai quấn quanh quái vật lông đen.

Liều Dật kinh hoàng, đó là bản tính của rắn, con rắn to lớn như thế mà quấn thít, đương nhiên lực phải cực mạnh, nếu cứ thế này chỉ trong thoáng chốc, cự thú có khả năng bị cự xà xiết chết.

Bản tính của cự xà hung tàn, không bao giờ có chuyện quấn thít được cự thú rồi lại nhả ra, sau khi cuốn quanh mình cự thú bèn há to chiếc mồm đỏ lòm như chậu máu, hàm răng trắng ớn cắn vào yết hầu, không tính tới chuyện răng rắn có độc, chỉ cần mỗi nhát cắn này, cự thú

không tóe máu mới là lạ.

Liễu Dật không nghĩ ngợi gì, hữu thủ nhanh nhẹn lật lại, đặt ngay lên chuôi kiếm, quán thân chân nguyên triệu hoán quang long, thân kiếm đen nhánh liền phát ra bạch quang, một tròng long khiêu vang lên, một đạo quang mang trực tiếp xuất hiện phía sau gáy cự xà.

Sức mạnh của quang long không ghê gớm song tốc độ nhanh phi thường, Liễu Dật vừa bạt kiếm đã chém ngay một nhát vào gáy cự xà, chân nguyên mãnh liệt triệu hoán quang long, tốc độ tuyệt đối của quang long mang lại sức mạnh cho nhát kiếm, tuy không tạo thành công kích trí mệnh nhưng đầu cự xà đau đớn vì lãnh đòn buộc nó phải quay lại.

Liễu Dật toan tiếp tục xuất kiếm

nhưng đột nhiên chân nguyên tập kết mãnh liệt, công vào tâm tạng, trong lòng chàng kinh hoàng, là phản ứng của sát lục chi tâm, không thể dùng chân nguyên được nữa, trong lúc khẩn yếu quan đầu, không xuất thủ thì cự thú sẽ bị quái xà xiết chết, còn tiếp tục thôi động chân nguyên, nhiều khả năng sẽ bị sát lục chi tâm nuốt chửng.

Trong lúc khẩn cấp, chàng gào to với cự thú: “Đánh nó đi, ngốc quá...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 221: Thiết Thạch Trợ Trận, Đại Hoang Sơn ...

Liễu Dật không hiểu sao mình lại đi nói chuyện với một con quái thú nhưng lời cũng đã thốt ra rồi, đành chờ xem biểu hiện của nó, trong tình huống khẩn cấp, tiếng hô của chàng vang vang, hắc sắc quái thú ngậy ra, hình như nghe được những gì chàng nói.

Đúng lúc đó, cự xà lại rít lên chói tai, nhìn đầu há to cái mồm đỏ lòm như chậu máu cắn vào yết hầu quái thú, lần này thì quái thú không ngóc đến mức dễ bị cắn, chớp lấy cơ hội, hữu thủ to lớn đẩy móng vuốt vung mạnh lên, thoát khỏi vòng quấn của cự xà, bàn tay cứng rắn như sắt đá biến thành quyền đầu, tổng ngay một quyền thật chuẩn xác vào giữa cái mồm đang há ra của cự xà.

“Bịch”, tiếng va chạm vang lên,

quyền đầu đâm trúng hàm răng cự xà, cái mồm đỏ lòm như chậu máu của nó bất động trên không trung, so với phần nộ bình thường thì ánh mắt màu lục sẫm còn trợn to gấp bội, hết như biểu tình của con người: không dám tin vào việc xảy ra.

Liều Dật cũng thấy kì quái, thế nào mà cả hai con quái thú đều bất động, chàng đang loay hoay tìm đáp án thì sự thật đã trả lời, quái vật lông đen nhanh chóng rút quyền đầu khỏi chiếc mồm ghê tởm của cự xà rồi thổi phù phù, xem ra quyền đầu đã đánh phải một chỗ cứng rắn phi thường nên nó phải há miệng thổi hơi lạnh làm dịu bớt cơn đau, biểu tình hết sức buồn cười.

Nhìn qua cự xà, hình như rất thảm, cái mồm to như chậu máu ngậm chặt, hai

mắt lục quang đại thịnh, rồi “lộ bệ”, hàm răng trắng ớn từ trong mồm rớt xuống đất, trong một sát na, một con cự xà biến thành một con rắn móm, lục sắc huyết dịch không ngừng từ hai khốe miệng liên tục chảy ra, cơn đau kịch liệt khiến nó kêu lên thê thảm.

Cự xà không đời nào chịu bỏ qua, bây giờ thụ thương nó càng xiết chặt hơn, xem ra nó quyết xiết chết quái vật lông đen, cự thú cũng đã ngừng thôi hữu thủ, móng vuốt trên tay tả sắc bén vô bì, trong lúc cần thiết liền dựng đứng lên, tuy thân thể cự xà kiên ngạnh dị thường, song móng vuốt có thể khắc chế, khiến cự xà bị thương.

Quái vật lông đen nhân cơ hội, tả thủ vung lên, cự xà lúc đó nhin đau, giang

rộng đôi cánh, cuộn chặt lấy thân thể cự thú, lực xiết lại càng tăng, Liễu Dật trông thấy thâm nhủ: “Không ổn, thế này chắc chắn con thú ngu xuẩn kia sẽ bị cự xà xiết chết...nhưng giờ mình tự lo còn chưa được, cứu nó thì tránh sao khỏi phiền phức?” Chàng không hiểu sao mình lại định cứu cự thú, có lẽ lúc quái xà công kích chàng, nó đã giúp chàng một lần.

Sự tình lại không như chàng tưởng tượng, tuy một nửa thân thể cự thú bị đôi cánh thịt bao phủ nên chàng không nhìn thấy trường tranh đấu bên trong nhưng quái xà liên tục kêu lên thảm thiết, chàng bất giác tự nhủ: “Rốt cuộc trong đó xảy ra chuyện gì?”

Chàng đang tìm đáp án thì “phụt”

dịch thể màu lục tung tóe đầy trời, quái vật lông đen từ trong đôi cánh thịt bước ra, chuyện khiến người ta càng kinh thán là tả trảo, hữu trảo, mỗi bên cầm một nửa thân thể cự xà, lục sắc huyết dịch từ trên xác rắn chảy xuống, thương thân cự xà hoàn toàn bất động, dường như đã chết.

Quái vật lông đen thuận tay quăng hai đoạn quái xà xuống đất, Liễu Dật thầm nhủ: “Sức mạnh tuyệt hảo, lại giật đứt được cả thân rắn.” Tuy chàng không nhìn thấy sự việc xảy ra nhưng dựa vào kết quả cũng đoán ra được tám chín phần, lúc quái xà dùng đôi cánh thịt bao phủ quái vật lông đen, thân thể xiết lại, trở nên nhỏ hơn để xiết chặt hơn, sức mạnh của cự thú đến bậc nào, song thủ dụng lực, mỗi tay cầm một đầu thân rắn, liều

mạng kéo mạnh về hai bên.

Cự thú chỉ muốn nói lỏng để lấy hơi, dễ thở hơn một chút, không ngờ rằng dụng lực quá mạnh đã xé đứt cả thân rắn, đó là chuyện ngoài ý muốn nhưng nhờ thế mà cự thú nhặt lại được tính mạng, nhọc bằng ngược lại, chỉ một chốc nữa, nó không bị quái xà xiết chết mới là lạ.

Chúng kiến trận thú chiến kịch liệt, bản thân Liễu Dật học hỏi được không ít, bất quá thấy quái xà đã chết chàng mới tỉnh ngộ, bản thân còn việc phải làm, nhìn vàng thái dương trên đầu, đã giữa trưa, nếu không nhanh lên, ngày mai dứt khoát không cách nào về Vô Lệ thành được, chàng còn phải đi tìm Hạt Điều.

Chàng toan quay người bỏ đi, lại nghe quái vật lông đen rống lớn, thanh

âm chân động thiên địa, chàng không nén được quay lại nhìn sang phía cự thú: “Lẽ nào nó định hạ thủ với mình?” Chàng đang suy tính thì thân thể quái vật lông đen phát ra những tiếng lách cách, nghe thật kĩ, chàng cảm giác giống như tiếng khớp xương vận động, đồng thời quái sự xảy ra.

Trước mắt làm gì có quái vật lông đen nào, chỗ nó đứng chỉ còn một con vật màu đen nhỏ xíu, nhìn giống như hầu tử, hai tai vểnh lên, trên đầu mọc lên hai cái sừng, bảo là hầu tử cũng không phải, chàng tự nhiên thấy hứng thú với nó, con vật này vừa nãy có thể biến thành to lớn như một ngọn núi mà giờ đây lại có thể trở nên nhỏ cỡ năm sáu nắm tay, thật sự là thần kì.

Con vật giống như tiểu hầu tử nhanh nhẹn chui vào trong nửa thân trên của quái xà, chàng không hiểu nó định làm gì, chậm rãi bước tới đứng bên dưới thân thể quái xà, đợi xem chuyện gì xảy ra. Nháy mắt sau, tiểu hầu tử đã từ trong khe nệ đi ra, hai tay ôm một quả cầu màu vàng to bằng quả trứng gà.

Liễu Dật quan sát động tác buồn cười của tiểu hầu tử, buột miệng: “Nguyên lai chỉ là một tiểu hầu tử.”

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên cảm giác vai hơi trĩu xuống, quay đầu lại nhìn thấy tiểu hầu tử nọ đã nhảy lên vai mình, hơn nữa còn nói bằng giọng không được thuần thực lắm: “Người mới là hầu tử.”

Chàng quay nhìn tứ bề, cho rằng mình nghe lộn, lập tức phát hiện quanh

đó chẳng có ai, duy chỉ có tiểu hầu tử trên vai là có khả năng thốt ra câu nói vừa nãy, nhưng làm sao lại thế được, hầu tử biết nói thế nào được? Chàng nhìn tiểu hầu tử với vẻ không thể tin được, hỏi: “Người nói xem, có phải vừa nói với ta?”

“Chỉ cần sinh mệnh tự thân tu luyện không ngừng, ngay cả hồ li, mèo, chó đều thành yêu được, nói gì đến chúng ta, ta ở đây đã hơn ngàn năm, chẳng qua chưa có ai nói chuyện với ta mà thôi.” Tiểu hầu tử trên vai chàng lại dùng giọng nói chưa thuần thục tự giới thiệu bản thân.

Chàng lắc đầu, hỏi với vẻ không dám tin: “Người thực sự nói được?”

Ánh mắt đỏ lựng của tiểu hầu tử chăm chăm nhìn chàng, rồi khóe môi xấu

xí cất tiếng: “Biết nói thì sao, vừa nãy ta bị rằng Ngân Lân tuyền xà cắn trúng bàn tay, đã trúng độc, chẳng còn sống được bao lâu nữa.”

Giờ Liễu Dật mới chú ý thấy hữu trảo của tiểu hầu tử từ từ biến thành xanh đen, sưng phồng lên, hiển nhiên một quyền lúc nãy đã đánh phải răng rắn nên bị trúng độc, chàng hỏi: “Ngân Lân tuyền xà là thứ gì vậy?”

Tiểu hầu tử đáp: “Người không biết Ngân Lân tuyền xà rồi, là hung thần trong Đại hoang sơn, vẫn biết nó khó trêu vào, bình thường ta cũng không muốn va chạm, tối hôm qua thấy nó định hạ thủ với người nên mới giúp người một phen, làm sao có chuyện đánh rồi chạy được.”

Liễu Dật nhớ lại, nguyên vì cứu

chàng mà tiểu hầu tử này mới choảng nhau với Ngân Lân tuyến xà, bèn nói: “Tâm địa tiểu hầu tử người quá thiện lương.”

Tiểu hầu tử dường như bức mình, lại ré lên bằng giọng nói không lấy gì làm thuần thực: “Đã nói rồi, ta không phải là hầu tử.”

Liễu Dật thấy biểu tình của nó rất buồn cười, cố nén lại, hỏi: “Thế người là gì?”

Tiểu hầu tử lập tức đáp: “Ta không là gì cả. Ta là...là gì ta cũng không biết, xuôi ngược gì cũng không phải là hầu tử.”

Liễu Dật gật đầu, nhìn nó rồi nói: “Vừa nãy người va chạm làm gãy bao nhiêu cây cối mà không bị thương tích gì,

thật sự cứng rắn như thiết thạch, ta gọi người là Thiết Thạch?”

Tiểu hầu tử lẩm nhẩm cái tên Thiết Thạch: “Được, tên này cũng hay, về sau cứ gọi ta là Thiết Thạch. Tặng người.” Nói đoạn Thiết Thạch đưa khối quang thể màu vàng to bằng quả trứng gà cho chàng.

Chàng nhìn vật nọ, hỏi: “Là gì vậy? Nội đan của Ngân Lân tuyến xà?”

Thiết Thạch lắc đầu: “Nội đan là thứ tất phải có trong quá trình tu luyện, giờ nó đã chết rồi, nội đan cũng biến mất theo, nhưng sức mạnh của nó thì không tan biến, tu luyện cả đời nó ngưng tụ thành chân nguyên đan, chính là vật này, con người các người chỉ cần ăn nó vào, tuy luyện sẽ tăng nhiều lần, còn hơn

người tu luyện mười năm đó.”

Liễu Dật nhìn viên chân nguyên đan màu vàng, lắc đầu, thầm nhủ: “Vật này ta không ăn được, chân nguyên của ta lúc nào cũng có thể phản ngược, nếu mà ăn nó, chân nguyên mạnh lên, không phải lập tức bị sát lục chi tâm nuốt chửng sao?” Nghĩ vậy, chàng lại đưa nó cho Thiết Thạch.

Thiết Thạch nhìn chàng, hỏi: “Sao lại không ăn?”

Liễu Dật lắc đầu: “Ta ăn vào sẽ chết ngay, trả lại cho người.”

Thiết Thạch nhìn viên chân nguyên đan, từ chối: “Ta cũng không thể ăn vật này, chân nguyên đan của thần thú và linh thú chúng ta không giống nhau, ta lấy nó cũng chẳng có tác dụng gì, người cứ giữ

nó, biết đâu sau này có lúc dùng đến.”

Liễu Dật nhìn Thiết Thạch, cảm giác con vật nhỏ bé này nói năng hết như người, hơn nữa rất có phong thái tung hoành lão luyện, lắc đầu, tiện tay nhét viên chân nguyên đan vào trong ngực, thình lình thốt: “Không ổn, mãi nói chuyện với ngươi, ta quên mất chính sự rồi.”

Thiết Thạch hỏi: “Chuyện gì, ta sắp chết rồi, ngươi không thể nói thêm mấy câu nữa à!”

Liễu Dật ngắm Thiết Thạch, phát hiện con vật nhỏ bé giống như hầu tử, lại biết nói tiếng người này thật khả ái, tất nhiên nó vì bảo hộ chàng mà trúng độc, hiện giờ sắp chết mà yêu cầu chỉ là chàng nói thêm với nó mấy câu, không

biết hầu tử này đàn hay ngọc nữa. Chàng không nghĩ gì, tả thủ lật lại, dùng chân nguyên bức một giọt hắc huyết chảy ra, thấm qua lớp găng tay đen, “bộp”, chảy ngay vào miệng Thiết Thạch rồi tan biến ngay.

Thiết Thạch cảm thấy cổ họng ngọt lịm rồi không thấy gì nữa, vội hỏi: “Người cho ta uống gì vậy?”

“Máu của ta.” Liễu Dật đáp.

Thiết Thạch lại hỏi: “Người cho ta biết máu người là chất gì.”

Liễu Dật trả lời: “Nghe nói cuồng bạo chi huyết có thể giải được mọi loại độc tố, không biết có giải được chất độc người trúng không, ta muốn thử xem.”

Thiết Thạch là thú mà thú đối với cuồng bạo chi huyết thì vừa thích vừa sợ,

tự nhiên hiểu rõ thuộc tính của cuồng bạo chi huyết, nghe Liễu Dật nói lập tức giơ cánh tay nhỏ xíu đen bầm lên xem rồi nhảy lên vai chàng, vui sướng kêu lên: “Không sao, không sao rồi, hay quá, hay quá.” Tuy lời lẽ lung tung nhưng Liễu Dật hiểu hầu tử này đã vô sự.

Đợi lắng xuống, chàng lên tiếng: “Ta còn có việc phải làm, chúng ta chia tay ở đây.”

Thiết Thạch ngừng nhảy nhót, ngồi xuống vai chàng, hỏi: “Người có việc gì, có gấp không? Cứ nói với ta xem ta có giúp được người không?” Chỉ mới gặp nhau một lúc, Thiết Thạch đã nói năng trơn tru hơn hẳn, mồm miệng cũng dẻo hơn.

Liễu Dật ngẫm nghĩ, thầm nhủ: “Nó

là thú, hơn nữa lại sống ở đây rất lâu rồi, chắc sẽ hiểu rõ về Đại hoang sơn.” Nghĩ vậy, chàng đáp: “Bằng hữu của ta gặp nguy hiểm nên ta đến đây cầu dẫn một đàn thú về giúp sức?”

Thiết Thạch gật gù, tuy không hiểu lắm nhưng vẫn hỏi tiếp: “Người định cầu dẫn bằng cách nào?”

Liễu Dật liếc nhìn Thiết Thạch: “Vừa nãy người đã thấy rồi, ta có cuồng bạo chi huyết, ta tính dùng chính cuồng bạo chi huyết dẫn thú ở đây về đó.”

Thiết Thạch lập tức đứng dậy, lắc đầu: “Không được, không thể dùng cuồng bạo chi huyết dẫn dụ tất cả được.”

Chàng kinh ngạc trong lòng, không nên dẫn dụ mọi loài là sao? Chẳng lẽ trong Đại hoang sơn còn có thứ gì rất

đáng sợ ư? Nghĩ vậy, chàng hỏi Thiết

Thạch: “Không nên dẫn dụ vật gì?”

Thiết Thạch lập tức đáp: “Rồng.”

Liễu Dật có phản ứng ngay, đúng vậy, làm sao chàng lại quên mất việc này, còn có băng long, tuy sức mạnh của nó không quá ghê gớm nhưng năng lực đặc thù lại hơn hẳn những con hoang long mà chàng đã gặp, nếu cuồng bạo chi huyết khuếch tán, khẳng định nó sẽ xuất hiện, dẫn dụ nó ra chắc chắn gặp phải phiền hà, đến lúc đó không chỉ Diệp La Hùng lãnh đủ mà sợ rằng cả Vô Lệ thành cũng bị đông kết.

Chàng vừa tiến bước vừa tự nói: “Nhưng nếu không dùng cuồng bạo chi huyết thì việc này không thể hoàn thành, thời gian của ta không nhiều, lộ trình lại

xa, làm thế nào đây?”

Thiết Thạch dường như cũng bối rối, ngồi trên vai chàng, hai bàn tay nhỏ bé ve cằm: “Trừ phi không dẫn dụ con rồng đó mới dùng cuồng bạo chi huyết được, nhưng mà sử dụng thì nhất định nó sẽ xuất hiện, ài...nếu con rồng đó chết đi thì hay biết bao nhiêu.”

Liễu Dật nghe vậy, mắt sáng lên, ngoái nhìn Thiết Thạch: “Chúng ta cứ làm như vậy, người cùng ta đi thu phục băng long rồi dùng cuồng bạo chi huyết dẫn dụ quái thú.”

Đôi mắt đỏ lựng của Thiết Thạch hấp háy, đứng trên vai chàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé đen sì vào đầu chàng: “Hay nhỉ, thật tình người có đầu óc không đấy, lại nghĩ ra được kế hay ho là thu phục băng

long.” Tuy nó ở trong núi rất lâu, nhưng bây giờ nói tiếng người lại không hàm hồ chút nào.

Liễu Dật lắc đầu, tránh đi những cái vỗ của Thiết Thạch: “Chỉ cần người chịu giúp ta, chúng ta nhất định thành công.” Lúc này chàng mười phần tin tưởng, tuy tới qua phải cong đuôi bỏ chạy nhưng nếu có thêm Thiết Thạch giúp đỡ có thể sẽ có cơ hội thu phục băng long, hà huống sau khi biến thân, sức mạnh của Thiết Thạch rất kinh khủng, giờ mà cùng đi, căn bản không gặp nguy hiểm gì.

Thiết Thạch dường như tính toán gì đó nhưng lập tức quyết định, gật đầu: “Hảo.”

Liễu Dật tiếp tục: “Được, giờ chúng ta đi luôn, thời gian không còn sớm nữa,

chúng ta phải nhanh nhanh giải quyết, ta còn phải đi tìm Hạt Điều nữa.” Chàng vừa tiến lên vừa tìm đường về cho mình, tuy không biết Hạt Điều có còn không nhưng vẫn phải đi tìm, nhược bằng không, một mình chàng chạy bộ dưới đất, không thể dẫn đám quái thú về Vô Lệ thành.

Thiết Thạch ngồi trên vai chàng, nhàn tản vuốt chân vuốt tay, nói: “Người tìm Hạt Điều để làm gì? Đừng nói với ta là người muốn cưới nó dẫn đám thần thú, linh thú ở đây về nhé, ta sợ người chưa kịp đến nơi thì cả người và nó đều xong đời.”

Liễu Dật vừa đi vừa hỏi: “Sao người lại nói vậy?”

Thiết Thạch đáp: “Hạt Điều là loại

thú có đẳng cấp thấp nhất, tốc độ của nó so với linh thú, thần thú thế nào được, ta sợ người chưa kịp bay lên đã bị ăn thịt rồi.”

Liễu Dật nghe thế, thầm nhủ: “Đúng à, đám thú ở đây lợi hại như thế, dựa vào tốc độ của Hạt Điều, làm thế nào mà dẫn về được? Vạn nhất gặp phải loại thú như Ngân Lân tuyến xà chắc chắn sẽ bị cắn chết, sau đó bị quần thú vây công, e là ngay cả lông chim cũng không còn.”

Liễu Dật hỏi: “Người bảo phải làm thế nào?”

Thiết Thạch lắc đầu: “Người thật sự ngốc à, còn có ta, ta chạy một bước chúng đuổi cả nửa ngày, ta nhảy một cái, e là chúng không tài nào nhìn thấy chúng ta nữa.”

Vấn đề đè nặng trong lòng được giải quyết đơn giản như thế khiến Liễu Dật cao hứng tán tụng: “Hầu tử, người quả là lợi hại.”

Thiết Thạch liền dùng cả hai cánh tay bé xíu chộp lấy tai Liễu Dật gào to: “Ta nói rồi, ta không phải là hầu tử, từ giờ phải gọi ta là Thiết Thạch.”

Liễu Dật lắc lắc đầu, dường như bất lực với con khỉ này, bất quá chàng không nói gì mà tiếp tục cất bước, không hiểu hôm qua chạy được bao xa, song le với tốc độ và cảm giác của mình, chàng có thể khẳng định chỗ băng long ân thân không còn xa nữa, bèn đề khởi chân nguyên búng người lao về phía trước tìm kiếm.

Cảm thấy lộ trình sắp đến, chàng bắt

đầu giảm dần tốc độ, vừa quan sát những chỗ khác thường ở chung quanh vừa tìm xem chiếc hồ kết băng ở đâu, quả nhiên chỉ thoáng chốc, nhờ ánh dương quang phản xạ, chàng dễ dàng tìm được băng hồ.

Cây cối um tùm xung quanh băng hồ vẫn kết thành băng, ánh nắng tuy chói chang nhưng không thể xuyên thấu hàn khí ở đây, những mảnh băng trắng muốt trên mặt hồ vẫn thuần khiết như thủy tinh, phản xạ thái dương quang mang khiến cho quanh đó càng sáng sủa, chói lọi.

Liều Dật nói với Thiết Thạch ngồi trên vai: “Là đây rồi, năng lực đặc thù của băng long vô cùng lợi hại, người phải cẩn thận.”

Thiết Thạch nhảy khỏi vai chàng, gật

gù: “Người cũng phải cẩn thận.” Rồi nhanh chóng nhảy lên một cây cổ thụ đông kết đầy băng, chờ đợi thời khắc.

Thiệt Thạch vừa rời khỏi vai chàng, mây xám trên không trung cuộn cuộn bay về, giống hết tình cảnh tối qua, mây chỉ xen ngang chứ tịnh không che lấp ánh nắng, dương quang chiếu xạ xuống khiến những mảnh băng trên mặt hồ càng phát ra quang mang chói lọi, theo ý thức chàng nắm chặt cây kiếm, đã được lĩnh giáo một lần, chàng biết đó là dấu hiệu băng long sắp xuất hiện.

Quả nhiên, ánh dương quang chiếu xạ xuống, quang mang trên mặt hồ càng sáng rực rồi lấp lóe, những phiến băng trên mặt hồ bắt đầu tụ tập vào trung tâm, từ điểm trung tâm phát ra hàn khí, ập về

hương Liễu Dật. Đã có kinh nghiệm về sự lợi hại của khí tức này, chàng lí nào dám chậm trễ, chớp mắt đã ngưng tụ chân nguyên, trực tiếp quán thấu vào chuỗi kiếm đen nhánh triệu hoán hỏa long trên thân kiếm, tử hồng quang xua tan hàn khí ở chung quanh khiến chàng cảm thấy một chút ấm áp.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 222: Long Thú Ác Chiến, Nhân Vô Lực ...

Cùng lúc, những mảnh băng trắng ngàn ngưng tụ nhanh hơn, quang mang tứ tán, cây cối quanh đó bị đông kết ngay

giữa trời nắng, một đôi mắt đỏ bầm như máu thoát ẩn thoát hiện, thấy băng long sắp sửa xuất hiện, Liễu Dật cảm thấy trong lòng hồi hộp, vừa đề phòng sức mạnh của băng long vừa hi vọng thu phục được nó để sử dụng.

Băng mảnh ngưng tụ lại, hàn khí càng lúc càng đậm, cách chàng ba xích có thể thấy rõ ràng cảnh hàn khí lập lòe như khói trắng phân tranh với nhiệt khí đỏ rực như lửa, giống như một bức tranh đầy màu sắc, chàng hiểu nếu để bạch sắc khí tức xâm tập qua, bản thân tuy không đến nỗi bị đông thành băng khối, song động tác sẽ chậm đi nhiều nên không nghĩ ngợi vẩn vơ nữa, trực tiếp triệu hoán hỏa long tạo thành hộ thân cương khí.

Bạch quang khuếch tán mãnh liệt,

một tràng long khiêu vang lên, mây xám cuộn cuộn trên không trung, từ xa vọng lại tiếng rống kêu vang khiến chim thú chạy tứ tán, làn sóng ánh sáng trên mặt hồ gợn lên, một con băng long màu trắng uốn lượn trên tầng không, uy vũ vô cùng, thân thể băng long cuộn tròn trôi nổi giữa không trung, quanh mình có một tầng khí thể trắng toát, những mảnh băng trắng toát liên tục đông lại rồi rơi xuống mặt hồ.

Đôi mắt đỏ lờm như máu của băng long chăm chú nhìn con người bé tí kia, Liễu Dật cũng chuyên chú nhìn nó, đồng thời nắm chặt thanh kiếm, đã lãnh giáo một lần, chàng hiểu được sự lợi hại của băng long nên chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ, bây giờ lại có Thiết Thạch trợ lực chắc

không đến nổi cuồng cuồng bỏ chạy như hôm qua.

Dường như băng long rất ghét kẻ khác đến quấy nhiễu, giờ thấy Liễu Dật lại xuất hiện còn nhin thế nào được, ngoác chiếc mồm trắng toát ra, một tầng bạch vụ giống như thật chất trực tiếp xạ vào Liễu Dật.

Liễu Dật không dám sơ hốt, lần trước bị thiệt thòi bởi băng long, lần này quay lại tự nhiên biết là lợi hại, vụ khí trắng xóa dường như hữu hình hữu chất song dù thế nào cũng chỉ là một tầng vụ khí, nếu mới đến lần đầu, chàng nhất định sẽ bất chấp tất cả mà sử dụng mũi Bi Mộng Kiếm sắc nhọn cùng chân nguyên mãnh liệt chém nát vụ khí trắng xóa, bất quá ...giờ thì chàng không bao giờ có ý nghĩ

ấy nữa.

Năng lực đặc thù của băng long khiến người ta khó mà tưởng tượng, nếu chàng chém vụ khí, dù có hiệu quả thì bản thân cũng bị hàn khí đông thành băng khối, giờ chàng không hề có ý lấy ngạnh tiếp ngạnh, đem tầng thứ mười hai Lan Nhi Phi Na Thanh Tâm Pháp thôi động Ân Toàn Cửu Ảnh, sử dụng chữ Phù phối hợp với chữ Tật, thân hình khẽ động, nhảy vọt lên kéo theo chín đạo tàn ảnh, đập vụ khí bay lên một tầng cây cổ thụ cao chừng ba trượng.

Chàng không đành lòng bỏ qua bất kì cơ hội nào, thân hình quay ngoắt lại, hữu thủ xòe ra, “choang”, trường kiếm đen nhánh rời khỏi vỏ, cùng với năng lực đặc thù của hỏa long, kiếm mang màu tím

sấm mang theo sí nhiệt khí tức xạ vào đầu băng long.

Tuy sức mạnh đặc thù của băng long mãnh liệt nhưng Liễu Dật chưa từng cho rằng tốc độ của nó là nhanh, có thể tránh né được, bây giờ thân hình lại được một kiếm này trợ lực bùng lên cao, mang theo hỏa long chi lực, sức mạnh không đủ gây thương tích cho băng long song tốc độ thì nó không làm sao tránh được, “soảng”, kiếm quang như thể chém vào đá, phát ra âm thanh trong trẻo, một miếng băng nhỏ từ trên đầu băng long rơi xuống mặt hồ.

Liễu Dật hơi quỳ xuống, ẩn thân trên cây cổ thụ cao lớn chờ đợi biểu hiện của băng long, một kiếm đó không tạo thành công kích đáng kể đối với băng long mà chỉ khiến nó tức giận dị thường, không

ngừng rít lên phần nộ, vang vọng trong khu rừng già nguyên thủy.

Thân thể to lớn của băng long lại xoay chuyển, chiếc đuôi trắng toát hình lăng giác giống như tinh vân thạch từ trên không trung rơi xuống, quét về mảnh đất Liễu Dật đang ẩn mình, nháy nhất, những nơi long vĩ đi qua đều ngưng kết thành băng phiến và quật gãy vô số cây cỏ thụ, cả cây mà Liễu Dật ẩn thân cũng bị gãy ngang, đổ rầm xuống. Chàng lại đề khởi chữ Phù trong Ân Toàn Cửu Ảnh hạ xuống một bên, thân hình xoay chuyển, lăng không xuất kiếm, “choang”, trong sát na trường kiếm tra vào bao, kiếm mang màu tím sẫm lại kích trúng vị trí lúc trước trên đầu băng long. Hạ thân xuống một mảnh băng, chàng hiểu rằng

không nên ngạnh tiếp với loại quái vật mạnh mẽ cỡ này, chỉ nên chớp cơ hội, tung ra một kích trí mệnh.

Lại bị công kích một lần nữa, băng long dường như vô cùng phần nộ, hai ngọn băng trảo đồng thời vung lên, sáu đạo bạch sắc băng phiến xạ vào Liễu Dật theo góc độ, phương hướng khác nhau, đã lĩnh giáo qua lợi hại của băng phiến, chàng không dám lơ đãng, vận tầng mười hai tâm pháp, đề khởi chữ Tật và chữ Phù, tận lực tránh né, băng phiến vừa rơi xuống đất liền đông cứng mọi vật thể trong phạm vi một trượng, vì thế càng lúc chàng càng nhảy ra xa.

Tàn ảnh bay nhảy loạn xạ, tránh khỏi sáu đạo băng phiến, băng long tịnh không ngừng lại, hai ngọn trảo liên tục vũ động,

những mảnh băng trắng xóa từ trên không trung rơi xuống như hoa tuyết, tuy không đến nỗi dày đặc, Liễu Dật cũng lâm vào cảnh nguy hiểm trùng trùng, tạm thời không có khả năng phản kích. Với Bi Tứ Thức chàng có thể liều một phen, nhưng bây giờ chàng không tài nào sử dụng được, đành tập trung tinh thần tránh né, đợi lúc nào băng long nghỉ lấy hơi sẽ tìm cách phản kích.

Mộng tưởng và hiện thực luôn trái ngược, bất kể chàng tính toán kiểu gì, băng long cũng không hành động như chàng muốn, nó không hề có ý định ngừng nghỉ, hai ngọn trảo liên tục vũ động, bạch sắc băng phiến như tuyết rơi, không ngừng ập vào chàng.

Chàng vừa tránh né vừa suy tính xem

làm thế nào mới hợp lí, đột nhiên “bịch”, thân thể trượt đi, ngã ngửa xuống đất, nguyên lai lúc đó mặt đất hoàn toàn bị những phiến băng đông kết, lúc đầu chàng còn miễn cưỡng di chuyển trong vùng trung gian, nhưng băng phiến phóng ra càng lúc càng nhanh và nhiều, chàng không thể lường được chuyện bất ổn dưới chân nên ngã nhào trên mặt băng.

Băng long lí nào lại bỏ qua, kêu vang một tràng, lại có sáu đạo băng phiến xạ tới, tốc độ không nhanh được như thanh kiếm của chàng nhưng đối với người đang ngã ngửa trên mặt băng lại là trí mệnh. Chàng không kịp nghĩ ngợi gì, hữu thủ tuốt trường kiếm ta, lật lại, cắm trường kiếm vào mặt băng rồi nhanh nhẹn đề khởi chân nguyên, mượn lực búng

mạnh thân mình lên không trung.

Xoay chuyển trên không, tránh khỏi sáu đạo băng phiến, rồi hạ xuống đất, chàng hơi gấp rút, chăm chăm nhìn băng long, tự lẩm nhẩm: “Thiết Thạch chạy đi đâu rồi, sao đến giờ còn chưa xuất hiện?”. Dứt lời bỗng bên tai vang lên tiếng nhóp nhép nho nhỏ, chàng ngẩng đầu lên nhìn, trên một cây đại thụ cạnh đó cao chừng ba trượng có một hắc sắc hầu tử, hai tai vênh lên, hai bên đầu có sừng nhô lên, nó đang cầm một quả đại màu đỏ khá to, phồng mồm nhai tóp tép.

Liều Dật vội kêu lên: “Xuống giúp ta mau lên.”

Nguyên lai, hầu tử nọ chính là Thiết Thạch, nó nhìn chàng rồi đáp: “Được, ta ăn no đã không thì không có khí lực.”

Liều Dật nghe vậy, thiếu điều ngã lăn ra vì tức: “Đợi người ăn xong chắc ta cũng đi đứt.” Chàng dứt lời, một tràng long khiếu vang lên, bạch sắc băng long li khai tầng không trên mặt hồ, trực tiếp bổ vào chàng...Sát na đó, mặt hồ đông kết lại, nơi nào băng long đi qua đều biến thành mặt băng màu lam nhạt, được ánh dương quang phản xạ trở nên thuần khiết, mỹ lệ như thủy tinh.

Liều Dật làm gì có thời gian hận thương dải băng đẹp dễ đó, chàng hiểu rằng nếu không tránh được băng long tất mình sẽ biến thành một khối băng tròn thuần khiết, mỹ lệ.

Chàng đề khởi chân nguyên toan tránh đi thì một tiếng rống vang lên, “ầm ầm”, cả khu rừng chấn động như sấm nổ

giữa trời quang, hai ngọn núi từ trên trời rơi xuống, ngăn đôi băng long và chàng, đó không phải là núi thật sự mà là quái vật lông đen to lớn do Thiết Thạch biến thân.

Thân thể băng long vốn đã to lớn phi thường, hơn cả Ngân Lân tuyến xà, song không thể so với Thiết Thạch được, nhìn thấy một cự thú đột nhiên xuất hiện, nó lập tức dừng lại. Liễu Dật một mặt ngưng tụ chân nguyên, một mặt nói với Thiết Thạch: “Người rót cuộc cũng ăn xong, sẵn sàng vào việc đi.”

Thanh Thành rống to, trả lời: “Còn chưa ăn đủ, bắt quá ta mà ăn nữa thì người xong rồi.”

Chàng và Thiết Thạch mới trao đổi vài câu, băng long lại kêu lên vang dội,

hiển nhiên nó rất không ưa kẻ đột nhiên xuất hiện kia, đôi mắt đỏ ngầu tối sầm, vụ khí trắng xóa quanh mình từ từ đặc lại như thật chất, trong đám khí thể, những mảnh băng trắng tinh liên tục ngưng kết rồi rơi xuống mặt đất.

Thiết Thạch không thèm để ý xem băng long có cao hứng vì nó xuất hiện hay không, ngọn trảo to lớn nắm lấy đuôi băng long quăng vào trong băng hồ, đại lực khiến băng long không có cách nào không chế thân hình, đập mạnh vào mặt băng mới dừng lại được. Dường như băng long không ngờ cự thú kia lại phát động công kích với mình nên càng phần nộ, há mồm phun ra một ngụm vụ khí trắng xóa xạ thẳng vào Thiết Thạch.

Thiết Thạch không phải không e dè

hàn khí, sau khi thân thể biến thành không lồ, năng lực đề kháng cũng cao lên nên khí thể của băng long không thể gây thương tích cho nó, nhưng hàn khí do băng long phát ra trong lúc giận dữ không phải là thứ nó chống chịu được. Thiết Thạch không thuộc loại ngu xuẩn, thấy băng long chĩa mũi dùi vào mình, đời nào đứng đó đợi bị đánh, bàn chân to lớn dụng lực nhảy lên không trung.

Chẳng qua thân thể Thiết Thạch thật quá to lớn, tuy tốc độ nhảy lên cực nhanh, vẫn bị khí thể trắng toát nhiểm vào gót chân, chỉ phớt qua nhưng cũng đủ nguy hiểm. Khí thể trắng ngàn từ chân lan rộng ra, chớp mắt khí thể đã vây kín toàn thân Thiết Thạch, bạch quang lóe lên, Thiết Thạch lập tức biến thành một ngọn

núi băng to lớn.

Ác mộng còn chưa kết thúc, Thiết Thạch đang ở trên không trung, giờ bị đông thành băng nên cả thân thể mất đi lực đạo ập xuống. Liễu Dật biết rằng nếu Thiết Thạch cứ thế mà rơi xuống khẳng định sẽ nát vụn thành vô số phiến băng.

Liễu Dật không dám do dự, ngưng tụ chân nguyên rồi quán thấu lên khắp các bộ vị, đôi găng tay đen vươn ra, lật lại rồi nắm lấy kiếm, “soảng”, trường kiếm mang theo tứ sắc quang mang rời vỏ, ngưng tụ sức mạnh, tốc độ của hoang long cùng năng lực của hỏa diễm và nhược thủy hóa thành một đạo bán nguyệt quang mang cầu vòng, chém vào Thiết Thạch.

“Soạt”, sát na thân thể Thiết Thạch

còn cách mặt đất khoảng một trượng, lớp băng khối bao phủ bên ngoài đã bị Liễu Dật xuất ra kiếm quang phá vụn, rồi “bịch” một tiếng, thân thể to lớn của Thiết Thạch giáng xuống đất khiến những phiến băng bị chấn bay đi tứ phía. Liễu Dật thấy vậy, cất được khối đá đè nặng trong lòng, nếu vừa rồi chàng chỉ xuất kiếm chậm nửa phân, chắc chắn giờ này Thiết Thạch đã biến thành những khối băng vụn tứ tung rồi.

Tuy bị đập xuống đất nhưng thân thể Thiết Thạch không bị thương tổn gì, ngược lại nó phần nộ dị thường, nó biết vừa nãy Liễu Dật không xuất kiếm phá đi lớp băng bao quanh mình, e là mình đã bị nát bét.

Dã tính nguyên thủy của thú khiến

Thiết Thạch trở nên cuồng bạo, hai mắt đỏ ngầu như máu, phảng phất như muốn xé xác con rồng kia, thân thể to lớn lại đứng dậy, mọi móng vuốt trên thân thể đều giương hết lên, dưới ánh dương quang tỏ ra sắc bén dị thường. Nó ngừng mặt lên trời rồng lên cuồng bạo, song cước dụng lực nhảy tung lên, lao về phía mặt hồ đông kết thành băng.

“Bốp”, mặt băng bị đại lực từ chân Thiết Thạch đào thành một cái hố lớn, bạch sắc băng phiến tứ tán, thân thể băng long lắc lư, hữu quyền của Thiết Thạch tổng ra, quyền đầu lớn như một ngọn núi, lực đạo càng không thể tưởng tượng được, “ầm ầm”, đầu rồng bị một quyền của Thiết Thạch đánh trúng, cả thân thể như một mũi tên rời khỏi dây cung, bắn

vụt về phía sau.

Thấy rõ ràng tình huống, Liễu Dật đời nào bỏ qua cơ hội thể này, vận tầng thứ mười hai Lan Nhĩ Phi Na Thanh dùng chữ Tật trong Ân Toàn Cửu Ảnh, tả thủ nắm lấy vỏ kiếm trên hông, hữu thủ trực tiếp đặt vào chuôi kiếm, song cước di động thân tốc, dấy lên một trận tàn ảnh đuổi theo băng long.

Thiết Thạch cũng không dừng lại, bản tính của thú khiến nó biến thành cuồng bạo, bất an, lại nhảy bật lên, thân thể to lớn rơi ngay xuống chỗ băng long, hữu quyền lại vung lên tổng xuống, băng long cũng không cam tâm chịu đòn, cái đuôi vĩ đại quét ra, nó bị đâm trúng nhưng Thiết Thạch cũng bị quét trúng, “bịch” một tiếng, hầu tử Thiết Thạch bị

quét bay ra sau mười trượng, ngã xoài trên mặt băng.

Sức mạnh của băng long không hề tầm thường, tuy quét đuôi trong lúc vội vàng nhưng Thiết Thạch cũng bị đả thương, không thể đứng dậy lập tức được, băng long cũng không dễ chịu chút nào, quyền đầu và sức mạnh của Thiết Thạch khủng khiếp thế nào thật không thể tính được, một quyền này so với sức mạnh của một ngọn núi sập cũng không kém hơn, băng long lãnh liền lưỡng quyền, thân thể ngã xoài trên mặt băng, không thể ngóc dậy.

Trong lúc Thiết Thạch và băng long đều không thể đứng dậy, dưới ánh nắng, thân ảnh Liễu Dật kéo theo một dải tàn ảnh nhanh chóng đập băng lướt tới. Cách

băng long chừng mười trượng, chàng đạp hữu cước xuống đất búng mình lên, quát lớn: “Kết thúc thôi.” Thân thể chàng xoay chuyển hai vòng trên không trung, thân ảnh dựng lên rồi bổ xuống.

Chàng đề khởi tàng thứ mười hai Lan Nhi Phi Na Thanh Tâm Pháp triệu hoán bốn con thần long, đem sức mạnh của bốn con thần long ảnh hóa thành hộ thân cương khí bảo vệ thân thể, lao thẳng xuống, “soảng”, thanh trường kiếm đen nhánh toát ra sát khí dưới ánh dương quang, dĩ nhiên đã rời khỏi vỏ.

Nhờ tác dụng bảo hộ của hộ thân cương khí do bốn con thần long ảnh hóa thành, Liễu Dật dễ dàng tiến vào bạch sắc không gian quanh thân thể băng long, đó là ngọn nguồn của hàn khí, song đó

không phải là mục tiêu của chàng, thanh trường kiếm màu đen nhắm vào đầu băng long, chính là nơi đã bị Bi Mộng Kiếm chém trúng hai lần, hiện tại còn có vết xước.

Chàng nắm ngay lấy cơ hội băng long không thể hành động, mượn lực của bốn con thần long xuyên qua hàn khí, dùng mũi nhọn của Bi Mộng Kiếm thu phục băng long.

Chàng cũng biết hộ thân cương khí do bốn con thần long hóa thành không thể chống nổi hàn khí nhưng hiện tại không thể làm khác, không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được, chỉ cần cố kiên trì thêm một kiếm là có kết quả, tuy tâm lý không chắc lắm, chàng cũng phải hành động, có lẽ...chỉ có những người dám liều mới

đền gân được thành công.

Quả nhiên, lực đạo của bốn con thần long xung phá được hàn khí của băng long, Bi Mộng Kiếm cộng thêm chân nguyên mãnh liệt găm sâu vào vết xước trên đầu rồng.

Vào sát na thành công, chàng thỉnh linh cảm giác có một sợi khí tức lạnh lạnh theo thân kiếm chạy vào thân thể, hàn khí quanh đó cũng ủa vào, chàng thầm nhủ: “Không ổn, băng long này quả bá đạo, hợp lực bốn con thần long lực thành hộ thân cương khí cũng không chống chọi được một lúc.”

Thân thể chàng không thể chống nổi hàn khí của băng long, cách duy nhất là rút Bi Mộng Kiếm ra rồi nhanh chóng tránh đi. Nhưng bất kể chàng dụng lực

kiểu gì cũng không thể rút ra được, chàng không dám cân nhắc, thân hình xoay chuyển, đề khởi chân nguyên nhảy ra ngoài mười trượng.

Sự tình xảy ra quá quý dị: băng long đã bị Thiết Thạch đánh trúng hai quyền, hơn nữa lại bất động, Liễu Dật đem Bi Mộng Kiếm do Long hoàng hóa thành cắm vào đầu vậy mà không thu phục được, ngay cả Bi Mộng Kiếm cũng không thể thu hồi, chả lẽ lại không tạo thành thương tích gì với nó? Liễu Dật tự hỏi còn có nguyên nhân nào nữa chăng?

Băng long lại kêu lên vang động, uốn mình bay lên không trung, lượn mấy vòng rồi quay lại trước mặt Liễu Dật, ngay giữa trán nó có găm một thanh trường kiếm đen nhánh – Bi Mộng Kiếm.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 223: Thu Phục Thần Long, Sáng Phù Nhược ...

Liễu Dật càng kinh hoảng, lời giải thích duy nhất hợp lí là băng long còn mạnh hơn so với Long hoàng, tuy về phương diện tốc độ có phần khiêm khuyết nhưng sức mạnh, năng đặc thù cùng sinh mệnh ngoan cường đã hỗ trợ cho điểm bất hoàn mỹ của nó, lãnh liên hai quyền của Thiết Thạch lại bị Bi Mộng Kiếm gây thương tích mà vẫn uốn mình bay lên được, thật sự là kì tích.

Đang xung tụng băng long, chàng

đường như cảm thấy phiền phức, hộ thân cương khí do bốn con thần long ảnh hóa thành bị hàn khí xâm tập, từ từ tan biến, đồng thời từng sợi cảm giác lạnh lẽo thấm vào nội thể, nhìn sang đôi mắt đỏ ngầu như máu của băng long ở phía đối diện, chàng lui lại một bước, tả thủ theo quán tính nắm lấy vỏ kiếm bên hông.

Nhưng chàng lập tức tỉnh ngộ, Bi Mộng Kiếm đã không còn ở trên mình, vỏ bao trống rỗng còn lưỡi kiếm đang cắm trên mi tâm băng long, thấy thần long giận dữ nhìn mình, chàng tự hỏi: “Rốt lại vấn đề là ở đâu? Vì sao Bi Mộng Kiếm sắc bén như vậy lại không đả thương được nó?” Trong lúc suy tư, hữu thủ vô tình chạm phải một vật, nhìn xuống thấy đó là cây bích ngọc địch

Diệp La Bách Hoa đã trao cho chàng trước lúc lên đường.

Trong cây địch còn có một thanh kiếm, chàng đã thấy Diệp La Bách Hoa sử dụng một lần, hơn nữa hoàn toàn không phải là một thanh kiếm tầm thường, bây giờ Bi Mộng Kiếm không còn trong tay, tạm thời phải lấy nó làm vũ khí. Nhưng chàng chưa từng sử dụng qua nên cũng không dám ôm ấp quá nhiều hi vọng, hơn nữa không còn hộ thân cương khí do bốn con thần long ảnh tạo thành trợ lực, đành phải chiến đấu đến cùng thôi.

Chàng đưa hữu thủ cầm lấy đuôi sáo, nhẹ nhẹ xoay vòng rồi rút thanh Phù Nhược Kiếm ẩn trong thân địch, cây kiếm ngâm lên một tràng trong vắt, bạch

quang tỏa ra, chuôi kiếm bích ngọc toát ra khí tức ấm áp, lưu nhập vào thân thể thư sướng vô cùng, lưỡi kiếm màu trắng căn bản vô hình vô trạng, phiêu diêu như khói lại như thực chất, thoát dài thoát ngắn, không ngừng luân chuyển, sắc trời đã muộn, bạch sắc kiếm quang che phủ hết ánh hồng của buổi tịch dương.

Nhìn cây thần kiếm lập lòe ẩn hiện, lấp lóe bất định trong tay, Liễu Dật đột nhiên nhớ đến câu Diệp La Bách Hoa nói trước lúc chia tay: “Tất nhiên muội không thể đi cùng huynh, huynh phải mang theo thanh kiếm này, từ nhỏ nó đã theo muội, huynh mang đi muội mới yên tâm.” Nhớ lại những lời đó, không hiểu vì sao chàng cảm thấy ấm áp trong lòng, xem ra nàng sớm đã dự kiến được thanh

kiếm của chàng bị mất nên mới đưa Phù Nhược Kiếm cho chàng sử dụng.

Song chàng hơi đau đầu vì thanh kiếm lại lúc dài lúc ngắn, phải làm gì đây? Đúng lúc đó, băng long lại kêu lên vang dội, hữu trảo xuất ra ba đạo băng phiến xạ vào chàng, động tác có vẻ chậm nhưng chàng không dám đánh giá thấp năng lực đặc thù của băng phiến, hữu cước điểm nhẹ, thân hình nhanh nhẹn nhảy lui ra sau, đột nhiên trong đầu chàng nảy ra một ý nghĩ.

Dường như băng long đã bị thương trầm trọng, động tác vừa nãy chậm chạp phi thường, nếu chàng lại kích thêm một đòn nặng nữa, tám chín phần là có thể thu phục, nhưng...nếu muốn tấn công thì phải tìm được nhược điểm, toàn thân nó chỉ

có một nơi chàng khoét vào được: Bi Mộng Kiếm cắm trên mi tâm, chỉ cần tấn công vào đó lần thứ ba, khả năng thu phục rất cao.

Chàng liếc nhìn Thiết Thạch đang nằm xoài trên mặt đất ở phía xa, tự nhủ: “Không nhờ nó giúp được rồi, cũng không trách được, băng long này còn lớn hơn cả Ngân Lân tuyến xà, bị quét phải như vậy, nó làm sao mà đứng dậy nổi?” Kì thực chàng đã bỏ qua một điểm, chỉ tính toán mỗi kích thước của hai con mà không tính tới sức mạnh của chúng.

Chàng vừa thoái lui vừa tính xem làm thế nào tiếp tục tấn công vào chỗ Bi Mộng Kiếm đang cắm trên mình băng long, chàng biết nếu mình có xông lên thì chưa kịp tiếp cận với thân thể băng long

đã bị đông thành băng khối, hơn nữa hộ thân cương khí do bốn con thần long ảnh hóa thành càng lúc càng mỏng, sắp không chịu nổi hàn khí rồi.

Còn đang phiền não, hữu thủ theo ý thức dụng lực nắm chặt lấy Bi Mộng Kiếm, ngay sát na chàng dụng lực, Phù Nhược Kiếm đột ngột dài ra, phải đến ba trượng, rõ ràng đâu còn là kiếm nữa mà giống một ngọn roi hơn, chàng vừa lỏng tay thì thân kiếm lập tức co lại còn hai xích.

Đột nhiên trong óc chàng lóe sáng, nhủ thầm: “Có cách rồi, Diệp La Bách Hoa thực sự là cứu tinh.” Giờ chàng đã nắm chắc trong tay năng lực đặc thù của Phù Nhược Kiếm, dùng lực ở mức độ bình thường sẽ khiến thân kiếm dài ra,

nếu dùng chân nguyên tối cường khu động, có thể còn dài hơn nữa, chỉ cần khiến Phù Nhược Kiếm dài ra, đánh trúng vào Bi Mộng Kiếm, rất có thể tạo thành đòn nặng với băng long.

Ý nghĩ này chỉ lóe lên trong nháy mắt, băng long đã kịp hành động, một tràng long khiếu chấn động cả khu rừng vang lên, tiếp tục xạ ra sáu đạo băng phiến. Liễu Dật không dám chậm trễ, thân ảnh nhoáng lên, không thoái lui mà ngược lại tạt chéo qua một bên rồi xông tới, chàng phải đến thật gần, vì không thể khiến thân kiếm Phù Nhược Kiếm dài quá mức được, đành đến gần càng gần càng tốt, cơ hội càng chắc chắn,

Chàng vọt lướt tới, kéo theo một dài tàn ảnh, trong một sát na đã di động được

mười trượng, thân thể khổng lồ của băng long đang uốn ngay trên đầu chàng, hàn khí như thể trực tiếp thẩm thấu vào thân thể, huyết dịch lưu động chậm hẳn, e là thoáng chốc nữa hộ thân cương khí có khả năng bị phá, chàng sẽ bị biến thành băng khối.

Muốn nắm thật chắc cơ hội, chàng đề thăng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp đến tầng thứ mười ba, sát lục chi tâm, chàng hiểu rõ nếu một kích này mà thất bại, trừ phi gặp kì tích không thì chắc chắn sẽ biến thành băng khối, do vậy mà không tính toán gì đến sự đáng sợ của sát lục chi tâm. Chuyện xảy ra hoàn toàn trái ngược, chân nguyên mãnh liệt của sát lục chi tâm bảo hộ toàn bộ thân thể khiến hàn khí bất xâm, xem ra Lan Nhĩ Phi Na

Thanh Tâm Pháp tuy đáng sợ nhưng vẫn bảo hộ cho chủ nhân.

Chân nguyên ngưng tụ thần tốc, chàng không có cách nào thôi động lên cánh tay, ngay lúc đó Phù Nhược Kiếm được chân nguyên mãnh liệt khổng chế, thân kiếm dài hẳn ra, phiêu diêu vô hình, càng lúc càng dài, dần dần chúc hẳn xuống đất, vừa tiếp xúc với mặt đất liền biến mất.

Chàng chưa hiểu chuyện gì, hữu thủ động đây, thân kiếm lại từ một điểm khác trên mặt đất xuất hiện, trong óc lóe lên linh quang, tự nhủ: “Chẳng lẽ đó là công năng đặc thù của Phù Nhược Kiếm?” Chàng chàng không muốn nghĩ ngợi xa xôi, bất kể kĩ năng đặc thù này lợi hại thế nào cũng không giúp chàng được, có thời

gian sẽ quay về cũng Diệp La Bách Hoa
nghiên cứu, giờ chàng cứ để Phù Nhược
Kiếm vươn dài, rốt cuộc khi chân nguyên
đến cực hạn thì thân kiếm cũng ngừng dài
ra.

Liếc nhìn băng long uốn lượn trên
không, chàng ước lượng đại khái thấy
cách không xa lắm, phải thử một phen.
Trong lúc chàng ngưng tụ chân nguyên,
băng long lại phát động tiến công, cái
mồm to há hoác ra, một đạo vụ khí trắng
xóa như thật chất xạ vào chàng.

Chàng tất nhiên biết rõ lợi hại song
băng long đã áp dụng sai đối tượng, thân
thể Thiết Thạch to lớn, động tác hơi
chậm chạp thì sử dụng chiêu này hữu
hiệu, còn thân hình chàng nhỏ bé như
vậy, lại đã phòng bị cẩn thận, Lan Nhĩ

Phi Na Thanh Tâm Pháp đề thăng đến tầng mười ba, bạch vụ không tạo nổi nửa điểm uy hiếp với chàng.

Hữu cước của chàng lại điềm xuống, thân hình thần tốc bắn lên không trung tránh thoát bạch vụ, cảm thấy đã song song với thân thể băng long, cự li cực gần, tuy lạnh nhưng là cơ hội tốt nhất, làm sao bỏ qua được, quát lớn: “Tới đây.” Hữu thủ phát mạnh, cây kiếm hư vô phiêu diêu, hữu nhược vô hình được chân nguyên hùng mạnh không chế gần như biến thành một ngọn roi thật, quật vào Bi Mộng Kiếm cắm trên mi tâm băng long.

Bạch quang trải ra vô hạn, lại được chân nguyên mãnh liệt bổ sung, đánh cực kì chuẩn xác vào chỗ cần tấn công, Phù

Nhược Kiếm huy động chân nguyên, phát huy gấp bội, “choang”, thanh trường kiếm màu đen bị đại lực kích vào từ trên mi tâm xuyên thấu qua óc rồi rơi xuống mặt băng.

Liễu Dật mất sạch lực đạo, Phù Nhược Kiếm nhanh chóng khôi phục nguyên trạng, chàng xoay người một vòng rồi hạ xuống đất, hộ thể cương khí nhanh chóng biến mất, hàn khí xâm nhập thẳng vào nội thể, tuy có tâm pháp bảo hộ nhưng không thể chống cự được hàn khí, chàng cảm thấy nôn nao.

Một tràng long khiếu lại vang lên, chàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy băng long lẫn lộn trên không trung, đồng thời kêu thảm thiết, bạch sắc băng phiến từng mảng, từng mảng rơi xuống đất. Thấy

biểu hiện của nó, Liễu Dật dường như quên mất hơi lạnh, đứng dậy ngẩng đầu lên nhìn.

Thân thể băng long dần dần biến mất, rốt cuộc chỉ còn lưu lại một đạo vụ khí trắng xóa, vụ khí hướng đến Bi Mộng Kiếm đang cắm trên mặt đất, từ từ thẩm thấu vào, Bi Mộng Kiếm liền phát ra quang mang màu lam nhạt, lóe lên rồi trở lại bình thường.

Từ trên thỉnh không, quang hoa màu lam nhạt chậm chậm rơi xuống, hàn khí quanh mình chàng dần tan đi, thu Phù Nhược Kiếm lại, chàng lật lại hữu thủ, cong thành trảo vẫy nhẹ về hướng Bi Mộng Kiếm, hấp lực mãnh liệt hút Bi Mộng Kiếm khỏi mặt đất quay về tay chàng. Cầm vào chuôi kiếm đen tuyền

chàng cảm giác vừa ấm áp vừa băng lãnh, dễ chịu vô cùng bèn cao hứng thốt lên: “Cuối cùng cũng thu phục được nó.”

Chàng thuận tay tra Bi Mộng Kiếm vào bao, quay người bước đến chỗ Thiết Thạch, nó thấy băng long bị sát tử, không trồn núp nữa, vốn lo lắng chàng không ứng phó được, nay thấy chàng vô sự nên vẫn bất động, nhìn cái đầu khổng lồ của nó, chàng bước đến bên vành tai, hỏi: “Thế nào? Vết thương của ngươi có nặng không?”

Thiết Thạch trả lời bằng giọng khàn khàn: “Không sao, ta nằm ở đây nghỉ ngơi một chốc, lực khí của con rồng đó mạnh thật.”

Liễu Dật gật đầu, xem bộ dạng của Thiết Thạch, chàng tự nhủ: “Cự xà không

thể so được với con rồng này.” Nghĩ vậy, chàng bật cười, ngồi xuống vai Thiết Thạch, nhìn sắc trời: “Người phải khôi phục nhanh lên, mặt trời đang xuống núi rất nhanh, ngày mai ta phải về Vô Lệ thành, bằng không phiền hà sẽ lớn đấy.”

Thiết Thạch chậm rãi nhắm mắt: “Có ta người cứ yên tâm, ta nhanh hơn con chim ngu xuân đó nhiều, khẳng định người sẽ về kịp...” Rồi hoàn toàn im bật, chàng biết Thiết Thạch thụ thương rất nặng, quan sát kĩ lại thấy hô hấp của nó đều đều, không có vẻ gì là thụ thương, hình như nó đã ngủ rồi, có khả năng sẽ khôi phục nhanh chóng, chàng không nói gì, lặng lẽ ngồi trên vai nó nghĩ lại mọi chuyện dính dáng đến bản thân.

Đã thu phục được băng long, hoàn

thành xong một tâm nguyện, nhưng vì sao băng long lại lợi hại đến vậy, từ đó mà tưởng tượng, ba hoang long sau chắc còn khó thu phục hơn, hơn nữa băng long xuất hiện tại Minh giới, nếu ba hoang long còn lại không ở Nhân gian hoặc đã phân tán, mà không gian này lại quá đồi rộng lớn, chàng phải đi đâu mới tìm được? Lẽ nào đành trông vào vận khí?

Nghĩ đi nghĩ lại, chàng vô tình sờ đến cây bích ngọc địch, nhìn cây địch trong tay chàng nhớ lại ý nghĩ nảy ra trong lúc chiến đấu với băng long, có lẽ lưỡi kiếm này thật sự có kĩ năng đặc thù, tuy không nghe người Diệp La thị đề cập qua nhưng đã là thần khí tự thân tất có công năng đặc biệt, hoặc đó chính là kĩ năng đặc thù cần thiết?

Liều Dật chậm rãi đứng dậy, hồi tưởng những chuyện đã xảy ra, đề thăng chân nguyên lên cao, Phù Nhược Kiếm lập tức dài ra vô hạn, hơn nữa vừa chạm mặt đất liền biến mất, song sự thật chứng minh rằng kiếm không hề mất đi mà có quan hệ đặc thù với mặt đất, chạm vào thì tiềm phục ngay, nếu chàng không chế được cây kiếm, người khác không sao nhìn được lưỡi kiếm... hơn nữa chân nguyên lại có thể khiến thân kiếm khuếch tán ...vậy...Nghĩ ngẫm thật kĩ, một ý nghĩ bất hiện thực lóe lên trong óc chàng, một khi thanh kiếm đã có thuộc tính đặc thù như vậy, tuyệt đối có khả năng sử dụng thuộc tính này hoàn thành một loại kiếm kĩ hoàn mỹ.

Chàng vừa suy nghĩ vừa đi đến bên

bờ hồ, nhìn lên một cây cổ thụ cao khoảng ba trượng, thầm nhủ: “Được hay không cứ thử một phen là biết ngay, nếu không thử, vĩnh viễn sẽ không biết được bí mật chân chính, dẫu có thần kiếm trong tay mà không phát huy được thì đúng là bi ai của đời người.” Ý niệm chuyển động, hữu thủ nhẹ xoay cây bích ngọc địch, “sạt”, một đạo bạch quang xán lạn bùng lên, Phù Nhược Kiếm lại xuất hiện trong tay chàng.

Ngắm nghía thanh kiếm phiêu diêu vô hình, lấp lánh vô định, chàng đề khởi chân nguyên, hữu thủ buông xuôi, song chưởng đối xứng giương lên, thôi động chân nguyên lên hai cánh tay, chân nguyên mãnh liệt khiến Phù Nhược Kiếm vươn dài, thân kiếm trắng tinh phiêu diêu

vô hình, chạm đất liền tan biến, một thanh kiếm màu trắng dựng đứng trước mặt chàng.

Chàng từ từ nhắm mắt lại, buông lỏng đề thần thức theo chân nguyên bước vào thân kiếm vô hạn, quả nhiên chàng tính không sai, thân kiếm khi vào trong mặt đất không hề ảnh hưởng bởi bất cứ tư thế nào, cứ tùy tâm sở dục thi triển chân nguyên không chế.

Liều Dật đột ngột mở bừng mắt, ngưng thị nhìn một cây cổ thụ cao vút cách đó mười trượng, song chưởng xuất ra bạch quang đồng thời quát lớn: “Xuất.” Chớp mắt toàn bộ cây cổ thụ bị một đạo quang mang trắng ngần vây phủ, chàng lại tách chân nguyên thành mười đạo với sức mạnh bất đồng đẩy vào

trong thân kiếm. Mười luồng sức mạnh lớn nhỏ, nhanh chậm khác nhau làm cho thân kiếm trắng tinh xuất ra mười đạo hào quang giống nhau, chàng vô cùng kích động nhưng không vì thế mà ngừng tay.

Mười luồng lực khiến thanh kiếm hóa thành mười thanh, vươn dài vô hạn, uốn lượn đan chéo chằng chịt tạo thành một tấm lưới rồi kích vào cây cổ thụ. Liễu Dật vừa chăm chú nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt vừa tán tụng: “Quả là thân kiếm.” Hữu thủ cầm Phù Nhược Kiếm lên, cắm vào trong cây địch, cùng lúc đó, tấm lưới do mười đạo bạch sắc quang ảnh hình thành đột ngột hợp lại, điểm trung tâm chính là giữa thân cây cổ thụ, “soạt soạt”, giữa làn kiếm võng, cây cổ

thụ đã biến thành những mảnh vụn, ào ạt rơi xuống.

Liều Dật vừa quay lại chỗ Thiết Thạch vừa nói: “Không then là thần khí, bá đạo đến vậy, đem kiếm kị này truyền cho Diệp La Bách Hoa, nàng càng được bảo đảm an toàn, hơn nữa kị năng này lại không cần thời gian nghỉ ngơi khi sử dụng như Ma vũ kị, nếu nắm được tinh túy, có thể đồng thời xuất ra nhiều kiếm, vươn dài vô hạn thì...” Kì thực, chàng cũng không hiểu sao mình lại lo nghĩ đến an toàn của Diệp La Bách Hoa, chàng chỉ cảm giác thấy nàng sao mà cô đơn, lúc nào cũng có thể bị tổn thương.

Tuy không thấy mệt, nhưng trong một ngày trải qua nhiều chuyện như vậy, tinh thần không tránh khỏi uể oải, chàng chậm

rãi ngôi lên vai Thiết Thạch, nhìn vàng
thái dương đang lặn xuống, một ngôi sao
sáng nhất đang nhô lên, lắc đầu nói:
“Những chuyện này là tốt hay xấu đây,
con đường phía trước phải đi như thế
nào?”

Yên tĩnh lại, dường như còn rất nhiều
chuyện chàng phải lo nghĩ, phải hoàn
thành, nhìn vô vàn vì sao sáng lấp lánh
trên thình không, chàng nhẹ nhẹ lắc đầu,
không hiểu vì sao mình lại suy nghĩ vẩn
vơ, khi Bỉ Ngạn Hoa nở thì thế nào?
Thiên nữ sẽ quay lại Thần giới, còn
chàng? Có giống như lưu tinh, vĩnh viễn
đọa lạc, thẳng đường đến cõi diệt
vong...

Thở dài một hơi, những phiền muộn
khiến chàng nhắm mắt lại, nếu trên đời

này Thần đều vô ái thì ma sẽ ra sao đây? Thần đã vô tình, có khi nào nghĩ đến ma không, có lẽ tất cả đã được chú định, tuy kết quả khó lòng thay đổi nhưng chàng vẫn theo đuổi để không phải ân hận gì, bằng không bảy ngàn năm phải tính thế nào, tình ái ba đời ba kiếp làm thế nào mà có kết quả..

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 224: Bình Lâm Thành Hạ, Chiến Tranh Trung ...

Thời gian nhỏ giọt, những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai từ ngoài song cửa chiếu vào, lưu lại trên khuôn mặt mỹ

lệ thanh tục của Diệp La Bách Hoa, giữa sắc vàng trông càng diễm lệ, động lòng người. Nhìn ra ngoài song, nàng tự nói với mình: “Hôm nay đã ngày thứ ba, không biết chàng thế nào, chắc mọi chuyện đều thuận lợi.”

Tiếng bước chân trong đại thính vang vọng rồi ngừng bật, một giọng nói già nua đượm vẻ quan hoài vang lên: “Công chúa, cả đêm không ngủ sao?” Người nói chính là một trong Lục đại nguyên lão của Diệp La thị: Diệp La Kiếm Mộ.

Diệp La Bách Hoa chậm chậm quay đầu lại, đáp: “Kiếm thúc thúc, thúc cũng không ngủ sao?”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu nhẹ nhẹ, khuôn mặt từ ái lộ ra mấy phần ưu sầu, bước đến bên Diệp La Bách Hoa rồi nói:

“Đã là ngày thứ ba rồi, kì hạn Diệp La Hùng buộc chúng ta phải chọn lựa đã đến, việc còn ngổn ngang trước mắt, thần có tâm tình nào mà nghỉ ngơi nữa?” Trong lời nói mang theo cảm thán vô vàn.

Diệp La Bách Hoa cũng thở dài: “Kiếm thúc thúc nói rất phải, đã ngày thứ ba rồi, cũng phải có kết quả rồi.”

Diệp La Kiếm Mộ nhìn mây trắng nhờn nhờ bên ngoài, đột nhiên thở dài: “Tuy cách của Liễu công tử rất hay nhưng Đại hoang sơn đích xác vô cùng nguy hiểm, thú ở đó lợi hại đến độ khó mà tưởng tượng được, hiện giờ Liễu công tử vẫn chưa về, e là đã gặp phiền hà.”

Diệp La Bách Hoa vừa nghe vội hỏi:

“Làm sao? Chẳng phải chuyện đó đơn giản lắm sao? Huynh ấy chỉ cần dẫn thú về là xong thôi mà.”

Diệp La Kiếm Mộ đáp: “Chuyện này nhìn thì đơn giản lắm, nhưng chúng ta quên mất một chuyện, Đại hoang sơn là vùng đất thế ngoại còn lại từ thời thượng cổ, phi cầm tâu thú ở đó đều hung mãnh, tàn bạo, lợi hại dị thường, dẫu Liễu công tử có thể dẫn dụ được quái thú thì với tốc độ của Hạt Điều làm sao có khả năng thoát khỏi sự truy đuổi của yêu thú? Liễu công tử tuy tu vi cực cao, bất quá...thần thấy chuyện này phiền phức vô cùng, hi vọng công tử có thể bình yên trở về.”

Diệp La Bách Hoa nhìn Diệp La Kiếm Mộ, dường như minh bạch ý ông vừa nói: “Kiếm thúc thúc, thúc đã biết

Đại hoang sơn nguy hiểm, Hạt Điều không thể thoát khỏi yêu thú truy đuổi, vì sao...vì sao thúc vẫn muốn huynh ấy đến Đại hoang sơn?”

Thấy thần tình kích động của nàng, Diệp La Kiếm Mộ miễn cưỡng lắc đầu: “Công chúa, bình tĩnh lại đi, tu vi của Liễu công tử chúng ta đều thấy là đạt mức tối cao, chuyện này chỉ mình công tử có thể làm được, hơn nữa chúng ta còn lựa chọn khác ư? Nếu công tử không đi, hi vọng phản kích duy nhất của chúng ta liệu có không? Hiện giờ công tử đi, chí ít chúng ta còn có một nửa cơ hội tránh cho con dân không phải nhà tan cửa nát, lưu li thất sở.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Không, Kiếm thúc thúc, chúng ta biết rõ là nguy

hiểm vẫn kêu huynh ấy đi, không phải chúng ta quá tự tư sao?”

Diệp La Kiếm Mộ thấy biểu tình của nàng, thở dài: “Công chúa đã thay đổi rồi, trở nên đa sầu đa cảm, thần biết công chúa rất lo cho công tử, chẳng qua... công chúa phải nghĩ cho con dân, cho Vô Lệ thành, cho tương lai của Diệp La thị, công chúa tưởng thần muốn dựa vào một ngoại nhân ra tay cứu vớt thị tộc của chúng ta lắm sao? Nhưng...hiện giờ thật sự không có cách nào khác, thần thấy, công chúa nên hiểu cho Liễu công tử, công chúa có ân với công tử, dẫu công tử biết là lần này vô cùng nguy hiểm cũng vẫn đi, đúng không?”

Diệp La Bách Hoa không phản bác được, tuy thời gian bên cạnh Liễu Dật

không lâu nhưng cùng trải qua nhiều chuyện, và cả sự thật cũng nói lên rằng Diệp La Kiếm Mộ nói không sai, dù biết gặp nhiều nguy hiểm chàng cũng không nề hà.

Quay mình nhìn vàng mặt trời đang nhô lên, mây trắng vẫn vờ trên vòm trời xanh biếc, nàng như tự nói với mình, cũng là đợi Diệp La Kiếm Mộ trả lời: “Huynh ấy về chưa?”

Diệp La Kiếm Mộ như cũng đang ưu sầu vô hạn, thở dài: “Có lẽ...sắp rồi.”

Đúng lúc đó, cánh cửa đại thánh vang lên tiếng bước chân gấp gáp, rồi chậm dần và một giọng nói vọng vào: “Bẩm Kiếm trưởng lão, Diệp La Hùng vừa đưa ra thông báo tối hậu cho Vô Lệ thành, nếu quá ngộ mà không mở cửa thành, y sẽ

khai chiến.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Ta biết rồi, báo với Minh trưởng lão trả lời Diệp La Hùng là chúng ta cần thời gian thương lượng.”

Viên vệ binh cúi đầu nhận lệnh, quay người bước ra ngoài...

Diệp La Kiếm Mộ buồn bã: “Cái gì phải đến rồi cũng đến, chúng ta không cách nào tránh được, giờ đành phải làm như Liễu công tử dặn, cố gắng kéo dài thời gian, đợi công tử quay về...có lẽ, công tử là hi vọng của chúng ta.”

Diệp La Bách Hoa nhè nhẹ gật đầu: “Huynh ấy nhất định quay lại, không biết huynh ấy hiện giờ thế nào?”

Về phần Liễu Dật, lúc mở mắt thấy

dương quang từ phương đông mọc lên, không khí trong khu rừng nguyên thủy thanh tân vô bỉ, thấy Thiết Thạch còn ngủ, chàng vỗ vào đầu thốt lên: “Hồng rồi, giờ đã là ngày thứ ba, thời gian xem ra không còn sớm nữa, không biết có về kịp Vô Lệ thành không!” Không nghĩ ngợi nữa, chàng đến bên tai Thiết Thạch, gào to: “Dậy đi.”

Tuy thân thể chàng và Thiết Thạch không thể so sánh với nhau, nhưng nếu chàng gào to vào tai nó thì so với sấm nổ cũng không khác biệt gì, quả nhiên, Thiết Thạch bị đánh thức, thân thể to lớn nhìn có vẻ vụng về song phản ứng cực nhanh, mặt đất rung lên bần bật, thân hình như hòn núi đã đứng dậy.

Chàng thấy phản ứng đột nhiên bị

đánh thức của Thiết Thạch mạnh như vậy, thật sự là ngoài ý muốn, búng mình lên vai nó, nói: “Người ngủ lâu rồi, xem thời gian đi, chúng ta có về Vô Lệ thành kịp thời không!”

Thiết Thạch vặn mình, rống lên khoan khoái: “Kịp mà, kịp mà.”

Liều Dật tiếp tục: “Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi, ta lấy cuồng bạo chi huyết dụ thú trong rừng sâu ra, người chú chạy thẳng về hướng đông, trên đường đi ta sẽ liên tục nhả cuồng bạo chi huyết, người phải cẩn thận, đừng để đám thú đó nuốt chửng.”

Thiết Thạch gật đầu, giờ ngọn trảo to tướng vỗ vào ngực, đáp với giọng nói khàn khàn: “Được.”

Chàng không nghĩ ngợi gì, thời gian

không còn nữa, tốc độ càng nhanh càng hay, hữu thủ vẩy nhẹ, dùng chân nguyên bức ra một giọt huyết dịch đen ngòm, thấm qua kẽ tay nhỏ ra ngoài, chàng nhỏ giọt máu xuống đất rồi quát lớn: “Chạy.”

Nhận lệnh xong, Thiết Thạch như một mũi tên rời cung, lao vút về hướng đông, cùng lúc, cả khu rừng như thủy triều dâng lên, phi cầm từ tứ xứ đổ lại, tẩu thú nhanh chóng hướng về nơi đó, có con hình thể to lớn vô bì, có con lại nhỏ nhoi đến đáng thương, thiên kì bách quái, không gì là không có, các loại quái thú đều liên tục đổ xô theo hướng Thiết Thạch, con nào thể hình nhỏ bé bị bàn chân to như ngọn núi của nó giẫm chết, con nào thể hình to lớn thì bị chấn bay.

Buổi sáng yên bình trong rừng đã trở thành náo loạn, mọi loại quái thú ở phụ cận tràn ra ngập cả thiên địa, mặt đất càng rung lên dữ dội, phi điều trên không trung thiên kì bách quái, chàng gật đầu thẳm nhủ: “Thế này là được rồi, tiếp đây phải nhờ vào tốc độ của Thiết Thạch.” Nói đoạn lại bức ra một giọt máu tươi đen bầm, đám quái thú phía sau tranh nhau đuổi theo, những con chạy trước tốc độ hơi chậm lập tức bị những con thể hình to lớn dẫm lên.

Thiết Thạch tựa hồ thập phần hưng phấn, thân thể to lớn như ngọn núi lướt một bước được hơn mười trượng, tùy tiện nhảy một bước hơn ba mươi trượng, tốc độ cực nhanh, hơn Hạt Điều không biết bao nhiêu lần, Liễu Dật cảm thán:

“Thật là hạnh vận, nếu không gặp Thiết Thạch, bằng vào Hạc Điều thì làm thế nào mà dẫn thú về được.”

Thiết Thạch càng chạy càng nhanh, liên tục nhảy tung lên, vì bị nó cày lướn mà Đại hoang sơn xuất hiện một con đường bằng phẳng...Không lâu sau, Thiết Thạch đã rời khỏi khu rừng già, thân thể to lớn như ngọn núi hạ xuống vùng đất rộng rãi, thoáng đãng, tuy không biết mất bao lâu nhưng Liễu Dật cảm giác nhanh phi thường, nếu cứ tốc độ này xấp xỉ giờ Ngọ tuyệt đối có thể về kịp Vô Lệ thành. Chàng chậm chậm đứng dậy, cảm thụ tốc độ khủng khiếp của Thiết Thạch, đồng thời nghĩ đến kết cục của Diệp La Hùng.

Cuồng bạo chi huyết lại nhỏ xuống

đất, vô số phi điều quái dị che lấp cả ánh dương quang, kín trời ngập đất, đại địa run rẩy, bụi đất cuốn lên mù trời, những con quái thú hung tàn, bạo liệt không ngừng truy đuổi theo mùi vị máu tanh, bất kể thể nào thân thể to lớn của Thiết Thạch vẫn giữ vững một khoảng cách với đám quái thú vô tận ở phía sau.

Vùng đất hoang lương không còn tích mịch nữa mà tràn đầy vẻ cuồng bạo, loại cuồng bạo tối nguyên thủy của thú, huyết dịch đen ngòm của Liễu Dật khiến đám thú cuồng bạo liên tục truy đuổi, bám theo thân thể to lớn của Thiết Thạch. Không muốn đám yêu thú qua mặt, Thiết Thạch liền gia tăng tốc độ, “ầm”, âm thanh như sấm động trời quang vang lên, theo từng bước nhảy của nó, mặt đất rung

lên dữ dội.

Thời gian lẳng lẳng trôi đi, thái dương treo cao trên thình không, Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Giờ ngộ đến nhanh thật, sao huynh ấy vẫn chưa về, xảy ra chuyện gì nhỉ?”

Diệp La Kiếm Mộ ngồi trên một chiếc ghế trong đại thính, hớp nhẹ một ngụm trà, đáp: “Công chúa, giờ chúng nghĩ ngợi làm gì, suy đoán cũng vô dụng, thời gian sẽ cho chúng ta câu trả lời, hãy nén lòng đợi chờ.”

Diệp La Bách Hoa nhè nhẹ gật đầu, từ ngoài đại thính vọng lại tiếng bước chân, nghe ra khá gấp gáp, thoáng sau, thân ảnh của Diệp La Minh xuất hiện trong đại thính, Diệp La Kiếm Mộ vội

hỏi: “Minh huynh đệ, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Diệp La Minh nhìn Diệp La Bách Hoa bằng ánh mắt lo lắng, rồi quay đầu nhìn thẳng vào Diệp La Kiếm Mộ: “Kiếm huynh, huynh ra mà xem, Diệp La Hùng đã chuẩn bị tấn công Vô Lệ thành, hiện đã gần giờ Ngọ rồi, y đang ở bên ngoài đợi chúng ta phúc đáp.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu, nhíu chặt đôi mày: “Xem ra chúng ta đành phải kéo dài thời gian, hi vọng Liễu công tử có thể quay về giúp, công chúa, Minh huynh đệ, chúng ta cùng ra xem sao.”

Diệp La Minh quay người dẫn đường, bước ra ngoài đại thính.

Đứng trên tường thành cao vút là hai vị lão nhân và một vị nữ tử, nữ tử chính

là công chúa của Diệp La thị Diệp La Bách Hoa, hai vị lão giả đứng sau lưng là Diệp La Minh và Diệp La Kiếm Mộ. Bấy giờ ánh nắng ấm áp, gió mát du đưa, nhưng trong lòng người nào cũng phiền não, nhìn xuống bên dưới có thể thấy rất rõ trong vòng mười dặm dày đặc quân binh, ba ngày nay Diệp La Hùng đang ngưng kết nhân thủ gấp bội, thời gian đã đến hạn, y chuẩn bị công vào Vô Lệ thành.

Diệp La Minh lấy ra một chiếc ống đồng trao cho Diệp La Bách Hoa: “Mời công chúa xem.”

Diệp La Bách Hoa tiếp lấy ống đồng đưa lên mắt, nhìn về xa xa, song chỉ mười dặm là tầm mắt tối đa, người của Diệp La Hùng dày đặc, đứng ở trên cao

nhìn cũng không có cách nào ước lượng được số nhân thủ. Ở đó, rất nhiều yêu thú đang kéo xe chở đá, trên xe toàn là đá hộc, ba mặt quanh xe được che chắn sâm nghiêm, cỗ xe hết sức to lớn đóng bằng gỗ, phía trước có gắn thiết côn nhọn sắc vô bì, đằng sau xe có vô số người đang dồn sức đẩy, xem ra mục đích là để phá cửa thành, hàng chục cỗ chiến xa quái dị có thể phóng ra được ba khối đá một lượt, chắc là để công kích tường thành. Đội ngũ chỉnh tề ở phía sau, tính toán sơ bộ cũng khoảng năm ngàn người trở lên, sau rốt là thiết giáp kị binh dày dầy đặc, căn bản không thể tính được, trên thình không phải đến hơn một trăm phi điều đang bay lượn, cấp theo nhưng khối đá to lớn, hình như chuẩn bị thả đá từ trên

không xuống.

Đoàn người dưới sự chỉ huy của Diệp La Hùng dần dần tiến sát Vô Lệ thành, Diệp La Bách Hoa trả lại chiếc ống đồng cho Diệp La Minh, lắc đầu: “Thực lực của chúng ta căn bản không so với chúng được, đám người Diệp La Hùng tập kết thật sự quá đông, chuẩn bị đầy đủ, nếu hiện giờ phát động tấn công, ta thấy chúng ta không có khả năng chống cự.”

Diệp La Kiếm Mộ tán đồng: “Đúng vậy, chúng ta đành cố kéo dài thời gian, hi vọng kì tích phát sinh.”

Diệp La Bách Hoa không đáp, nghe Diệp La Kiếm Mộ nói như thế nàng không lo lắng vì tình thế hiện tại, ngược lại đâm ra lo lắng hơn cho người đã đi

biệt ba ngày không có tin tức gì, nàng không thể giải thích được sao lại thế, sinh tử của ngàn vạn người trong thành nàng chỉ còn nắm được trong khoảnh khắc nữa, ý nghĩ trong đầu không hướng về họ, mà hướng về một cá nhân.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mặt trời dần đứng bóng, khói bụi cuốn lên mù trời, quân đội của Diệp La Hùng đã dừng lại cách tường thành năm trăm trượng. Một lão giả thân thể cao gầy, sắc mặt âm u, mặc ngân sắc khải giáp bước ra, chòm râu trắng muốt phiêu động trong gió, ngược nhìn Diệp La Bách Hoa, Diệp La Kiếm Mộ và Diệp La Minh trên tường thành, cao giọng: “Các vị, ta biết chúng ta đều hiểu rõ rằng trường chiến tranh này không tất yếu phải phát động, vì sao

không sớm đưa ra kết quả đi nhỉ?”

Diệp La Bách Hoa nhìn hai vị nguyên lão đứng hai bên, lại nhìn lão giả cao gầy phía dưới: “Diệp La Hùng, người đại nghịch bất đạo, phản lại thị tộc, còn mặt mũi nào đứng ở đây khoe khoang.”

Diệp La Bách Hoa bước lên mấy bước, tà áo choàng màu đỏ tung bay, lắc lắc đầu: “Bách Hoa à, cháu phải biết định luật của cuộc đời... thành vương bại khấu, cháu không có năng lực nắm giữ Diệp La thị, vì sao còn không buông tay? Giao cho Hùng thúc thúc không phải càng tốt sao, cháu càng được thanh nhàn, tự tại.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Giao cho người là bỏ đi thanh danh ngàn năm

của Diệp La thị, loại người như người chết còn chưa hết tội.”

Thấy Diệp La Bách Hoa có vẻ phần khí, Diệp La Hùng tỏ ra đắc ý cười vang: “Bách Hoa diệt nữ, còn chưa nhận ra tình huống sao? Cháu không cần phải nói với Hùng thúc thúc rằng cháu thà chết không quy phục, đem đám tàn binh bại tướng của Vô Lệ thành đấu cùng ta, thiên vạn thiên vạn lần không nên như thế...Bách Hoa diệt nữ, cháu sẽ thảm lắm đây.” Nói đoạn ngửa mặt lên trời cười vang.

Diệp La Kiếm Mộ nghe vậy, giận dữ: “Câm mồm, kể cả Vô Lệ thành còn lại một binh một tốt cũng huyết chiến đến cùng.”

Diệp La Hùng tịnh không phát hỏa,

chỉ cười lạnh lùng, lắc đầu: “Huyết chiến đến cùng? Vậy sao? Người có tư cách gì nói với ta câu đó, ta chỉ cần động một ngón tay, giây lát là đập bằng Vô Lệ thành. Diệp La thị có ngày hôm nay hoàn toàn vì lão quỷ không chịu đem vị trí trao lại cho ta, giờ ta phải cho lão thấy, Diệp La Hùng ta bằng vào đôi tay của mình cũng lấy được vị trí của lão.”

Diệp La Minh tức giận: “Câm mồm, người bản tính tàn nhẫn máu lạnh, nhỏ mọn, làm sao trở thành người lãnh đạo Diệp La thị được, dù có ngày nào đó người thống lĩnh được Diệp La thị tất sẽ bị đệ nhị Diệp La Hùng lật đổ.”

Diệp La Kiếm Mộ chêm vào: “Diệp La Hùng, người bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, nên nhớ, người làm gì ông trời

đều biết hết, người đã có đủ rồi, không nên tham lam quá, bằng không... báo ứng sẽ vạ vào người nhanh thôi.”

Diệp La Hùng nghe những lời đó, dường như có vẻ phần nộ: “Ông trời? Ông trời làm sao phải ngó đến ta, báo ứng? Nếu thật sự có báo ứng phải là ta báo ứng Diệp La thị, hơn nữa vào...hôm nay.”

Cảm thấy Diệp La Hùng sắp phát khởi tiến công, Diệp La Bách Hoa vội nói: “Diệp La Hùng, tuy ta không nguyện ý giao Vô Lệ thành cho người, nhưng ta càng không muốn con dân của mình có nhà không về được, lưu li thất sở, nếu người đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ mở cửa thành.”

Không đợi cho Diệp La Hùng lên

tiếng, Diệp La Kiếm Mộ và Diệp La Minh cùng đồng thanh: “Công chúa, không thể nào, không thể giao Diệp La thị vào tay loại người như vậy được.”

Diệp La Hùng đảo mắt, nhìn lên Diệp La Bách Hoa đứng trên tường thành, dường như lão càng kinh ngạc với chuyện Bách Hoa công chúa dễ dàng giao ra thị tộc như vậy, nhưng thân là lão hồ li, lập tức trả lời: “Bách Hoa công chúa, vốn cô không có quyền bàn điều kiện với ta, nhưng...Diệp La Hùng ta luôn tâm trường từ bi, không đành thấy thị tộc máu chảy thành sông, thây cốt như núi, nếu có thể tránh được chiến tranh, ta tất nhiên sẽ xem xét điều kiện của cô.”

Trong lòng Diệp La Hùng có ngại gì chuyện chết vài người, lão chỉ không

muốn thế lực của mình bị công kích, nên không cần chiến tranh mà thu phục được Diệp La thị, nguyên khí của lão không những không bị thương tổn mà sẽ đại tăng.

Diệp La Bách Hoa nhìn Diệp La Kiếm Mộ đứng bên, đoạn nói: “Thứ nhất, khi vào thành người không được giết bất cứ ai, thứ hai, tha cho Kiếm thúc thúc và Minh thúc thúc, người chỉ cần đáp ứng hai điều kiện đơn giản đó, Diệp La Bách Hoa sẽ tự động rút lui.”

Diệp La Minh cùng Diệp La Kiếm Mộ sao có thể đồng ý, lắc đầu: “Công chúa, không thể được, chúng tôi không muốn thành kẻ sợ chết.”

Diệp La Hùng nghe rõ ràng, cười lạnh lùng: “Hai điều kiện này trong mắt

ta không thể coi là điều kiện, giết hay không giết hai lão bất tử này cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Diệp La Kiếm Mộ phong trụ huyết đạo Diệp La Bách Hoa khiến nàng không thể lên tiếng rồi nói: “Công chúa, không thể như vậy được, để Diệp La thị thị trầm luân theo cách đó, ta vạn vạn lần không thể làm được, hôm nay dù phải chiến tử ở đây cũng không thể đầu hàng.”

Diệp La Minh gật đầu: “Kiếm huynh nói rất đúng, nhân dân Vô Lệ thành đều biết cũng không trách chúng ta, chúng ta chỉ muốn bảo hộ bản thân, bảo hộ họ, nếu phải giao Diệp La thị cho loại người như vậy, thà từ đây diệt vong còn hơn.”

Ánh mắt Diệp La Bách Hoa vẫn có thể động đậy nhưng không nói được, thấy

cử động của hai người Diệp La Kiếm Mộ, nàng nóng lòng vô cùng, việc đã là chú định, chả lẽ ngoài chiến tranh ra không còn cách nào giải quyết sao? Nhìn chiến đội chỉnh tề bên dưới, lại nhìn hai vị trưởng lão đứng hai bên, nàng càng cảm thấy tuyệt vọng, nàng chỉ muốn tận năng lực làm một việc cuối cùng, không muốn máu chảy thành sông, thây cốt như núi, nhưng những con người đầy lòng tự tôn không cho nàng làm được việc đơn giản đó.

Giọt lệ trong vắt như thủy tinh chậm chậm lặn xuống, thế giới của nàng trở nên im ắng, nàng chỉ còn biết giương mắt nhìn thiết giáp kỵ binh phía dưới giờ cao thuận bài, cung tiễn thủ kéo căng dây cung, sắp xếp công cụ chiến tranh vào

đúng vị trí. Binh sĩ của nàng cũng vậy, cũng cầm vũ khí lên, cung tiễn thủ cũng nhằm vào địch nhân, quân binh đã đến sát chân thành, chiến tranh sắp bùng phát. Dương quang không còn âm áp, sát lục che khuất hòa bình, mảnh đất này không còn trong sạch, đang luân lạc mất rồi...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 225: Quân Thú Giải Nan, Diệp La Thị ...

Diệp La Kiếm Mộ không nói gì nữa, hữu thủ vung lên hét: “Cung tiễn thủ chuẩn bị.” Mệnh lệnh ban ra, hai hàng cung tiễn thủ đứng trên tường thành nhanh

chóng giương cung tên lên, dưới ánh dương quang, kim thuộc quang mang trên đầu mũi tên không ngừng lấp lánh, mỗi một mũi tên nhắm thẳng vào một sinh mệnh, chúng là lợi khí sát nhân và cũng là kẻ ghi lại sự kiện này.

Diệp La Hùng nhìn hành động của những người phía trên, lắc đầu cười lạnh: “Diệp La Kiếm Mộ, người càng già càng hồ đồ, hồ đồ đến nỗi định dùng trứng chọi đá, người sẽ phải hối hận.” Nói đoạn thân hình chậm rãi thoái lui, hữu thủ bật kiếm bên hông ra, hàn quang lóe lên, hạ mệnh lệnh, mọi cung tiễn thủ sẵn sàng phóng tên bất cứ lúc nào.

Diệp La Minh nhìn Diệp La Bách Hoa đứng bên, thở dài: “Công chúa, không được đâu, chúng tôi không thể làm

khác được, hi vọng công chúa nguyên lượng.” Rồi phát tay, bước đến chỗ hai hộ vệ.

Diệp La Kiếm Mộ cũng nhìn Bách Hoa công chúa rồi nói với hai hộ vệ: “Các người phải bảo hộ cho công chúa an toàn, theo địa đạo trong thành thoát ra ngoài, hiểu chưa?”

Hai hộ vệ gật đầu: “Vâng.”

Diệp La Bách Hoa hoàn toàn không thể nói được, kinh mạch đã bị phong bế, thân thể cứng đờ, lắc đầu nhìn vào gương mặt thà chết không chịu khuất phục của Diệp La Kiếm Mộ và Diệp La Minh, trong lòng nàng có bao điều muốn nói, nàng biết hai vị nguyên lão chỉ muốn tốt cho mình, nhưng chiến đấu như thế thì cái giá phải trả quá đắt, hơn nữa ý nghĩa

chiến đấu chẳng qua là hư danh, dường như trong trường tranh đoạt này không chỉ Diệp La Hùng sai mà cả hai vị nguyên lão cũng vậy.

Hiện thực đau lòng khiến nàng nhỏ xuống giọt lệ từ bi, hi vọng hòa bình của nàng không thể đạt được, dục vọng của con người hoàn toàn khóa lấp tất cả, những tàn nhẫn trong hiện thực còn vượt hơn tà ác trong mộng không biết bao nhiêu lần.

Đúng lúc đó, Diệp La Kiếm Mộ cảm giác dưới chân rung động, chỉ là chấn động nhẹ nhẹ nên ông cho rằng mình lầm lẫn, vô tình nhìn sang Diệp La Minh, ánh mắt của Diệp La Minh cũng y hệt, hai người lại nhìn sang phía Diệp La Bách Hoa, hình như nàng cũng cảm thấy gì đó,

ánh mắt trở nên lo lắng, bất an, liên tục lắc đầu, hàm ý muốn Diệp La Kiếm Mộ giải khai huyết đạo.

Diệp La Kiếm Mộ nhìn sang Diệp La Minh, tựa hồ tranh thủ sự đồng ý, Diệp La Minh gật đầu, ông bèn giải khai huyết đạo cho Diệp La Bách Hoa. Bách Hoa công chúa vội hỏi Diệp La Kiếm Mộ: “Vừa nãy là sao?”

Diệp La Kiếm Mộ lắc đầu, mặt lộ vẻ hoang mang: “Dường như là chấn động nhẹ, đang từ hướng đông tiến về đây.”

Diệp La Bách Hoa không thể áp trụ tâm tình kích động, nói với Diệp La Minh: “Minh thúc thúc, đưa kính cho ta.”

Diệp La Minh đưa cho nàng chiếc ống đồng, Diệp La Bách Hoa tiếp lấy, nhìn về hướng đông, phía xa xôi chỉ thấy

mặt đất kéo dài tít tắp, dường như có bụi đất bốc lên, nàng thu kính lại: “Huynh ấy về ư?” Giọng nói dường như chờ đợi câu trả lời, lại như gieo lòng tin cho mình.

Cả ba người dù đứng trên tường thành cao ngất vẫn cảm nhận được chấn động, Diệp La Kiếm Mộ kinh ngạc thốt lên: “Công chúa, xem kia.”

Diệp La Bách Hoa đưa mắt nhìn sang phía ông chỉ, đội thiết kỵ do yêu thú tổ thành của Diệp La Hùng hình như hơi hoảng loạn, Diệp La Minh hiểu ra, nói: “Công chúa, chúng ta đứng trên tường thành cao vút cảm giác chấn động không cường liệt, những kẻ đứng dưới đất tất nhiên là cảm giác rõ ràng, có lẽ đó là nguyên nhân khiến yêu thú kinh hoảng.”

Dưới chân mọi người lại rung lên,

Diệp La Kiếm Mộ tỏ ra nghi hoặc nhìn về xa xa: “Sao lại như vậy, chả lẽ là địa chấn?”

Diệp La Hùng không còn chú ý đến tấn công Vô Lệ thành nữa, kinh nghiệm nhiều năm báo cho lão biết có nguy hiểm từng bước tiến gần, thiết giáp kỵ binh của lão đang hoảng loạn, trong khoảnh khắc đại địa rung động, đội hình tổ hợp hoàn chỉnh biến thành rối loạn. Những yêu thú thể hình to lớn đi trước cũng trở nên cuồng bạo, bất an.

Lão lắc đầu, thầm nhủ: “Không thể thế được, là chuyện gì nhỉ? Tuy yêu thú bình thường hung tàn nhưng đã được huấn luyện đâu vào đấy, không thể như thế được, nguyên nhân ở đâu?” Lão lui lại mấy bước vào giữa đoàn quân, phát

tay gọi một vệ binh bước ra dặn: “Lập tức điều tra nguyên nhân chấn động.”

Vệ binh gật đầu lĩnh mệnh, cũng lúc đó, Diệp La Bách Hoa hoàn toàn trông ngóng về xa xôi, tuy nàng không biết vì nguyên nhân gì mặt đất liên tục chấn động, nhưng nàng hi vọng kì tích phát sinh, có lẽ Vô Lệ thành đã thật sự phát sinh kì tích nên còn có thể giữ được.

Diệp La Kiếm Mộ lịch duyệt có thừa, tuy hiếu kì với chuyện xảy ra, lại biết rằng có nóng lòng cũng chẳng ích gì, cứ đợi chờ, chờ thời gian qua đi, câu trả lời sẽ xuất hiện.

Diệp La Bách Hoa chỉ về phương đông nói với hai người bên mình: “Kiếm thúc thúc, Minh thúc thúc, các vị xem, kia là gì, hình như...”

Diệp La Kiếm Mộ hướng ánh mắt theo hướng nàng chỉ, phía chân trời xa xa ở phương đông, khói bụi vàng khè cuộn lên mù mịt, cả thính không cơ hồ bị khói bụi khóa lấp, giữa làn khói bụi, một làn mây đen lập lòe trôi, tốc độ nhanh phi thường, một điểm đen đang dẫn đầu đám khói bụi di động về Vô Lệ thành.

Bên dưới thành, mặt đất càng lúc càng chấn động dữ dội, đám yêu thú của Diệp La Hùng đều trở nên cuồng bạo, bất an, lúc nào cũng chực xông ra, Diệp La Hùng đang ngồi trên một chiếc ghế hoa lệ uống trà, dường như suy tính gì đó, người vệ binh quay lại báo cáo: “Bẩm chủ nhân, từ phía đông có một ngọn núi kéo theo một đám mây đang nhanh chóng tiến về đây.”

Diệp La Hùng nghe qua, đứng bật dậy, quăng chén trà đi, quát: “Người nói cái gì? Núi đang tiến đến đây, người không muốn sống nữa chắc?”

Vệ binh cúi đầu, vội vàng phân trần: “Thưa chủ nhân, là...là thật đó, một ngọn núi đang di động về hướng này, chừng gần một khắc nữa sẽ đến.”

Diệp La Hùng nhanh nhẹn bước về chiến đội ở sau lưng, mặt đất rung động mỗi lúc một dữ dội, lão phát hiện thật sự đang có một ngọn núi tiến về chỗ mình.

Về phần Diệp La Bách Hoa trên tường thành cũng đang dùng ống kính quan sát, khói bụi phía xa dày đặc dần, dưới chân chấn động dữ dội hơn, nàng đột nhiên thốt lên: “Không phải là núi, là một con cự thú, phía trên không phải là

mây, là các loại phi thú, đám bụi mù trời kia là yêu thú phía sau làm vẩn lên, mặt đất chấn động chắc vì yêu thú quá đông.”

Nàng nghi hoặc, sao lại không nhìn thấy Liễu Dật, lẽ nào quái thú lại tự tìm đến đây, hay chúng nghe lời chàng, đến đây trợ chiến? Cự li được thu hẹp rất nhanh, nàng kinh ngạc khi thấy một người đang đứng trên vai cự thú to như hòn núi chạy đầu tiên, không phải ai khác chính là chàng, người vừa đi Đại hoang sơn ba ngày trước.

Nàng thu vọng kính lại, nói với Diệp La Minh và Diệp La Kiếm Mộ: “Kiếm thúc thúc, Minh thúc thúc, chúng ta có hi vọng rồi, huynh ấy đã đưa thú về, hai vị xem kìa.” Nói đoạn đưa kính cho nhị

lão.

Diệp La Kiếm Mộ nhìn qua một lượt, kinh ngạc: “Trời, là gì vậy, sao công tử lại đứng trên mình cự thú?”

Diệp La Minh nhìn xong, tựa hồ mình bạch: “Ban đầu, nếu thật sự lấy Hạt Điều là công cụ chỉ dẫn, chắc chưa ra khỏi Đại hoang sơn đã bị yêu thú giết chết, nếu tôi đoán không sai, cự thú kia là linh thú hoặc thần thú do Liễu công tử thu phục, bằng không làm sao chống lại được phi cầm tảo thú truy cản.”

Diệp La Bách Hoa đồng tình: “Minh thúc thúc nói không sai, nếu dựa vào tốc độ dẫn đường của Hạt Điều, e là tối nay còn chưa về đến Vô Lệ thành.”

Diệp La Kiếm Mộ thấy khói bụi càng lúc càng dày, nhú chặt mày: “Nhưng,

Liễu công tử dẫn quá nhiều yêu thú về, e là Vô Lệ thành cũng bị vạ lây.”

Diệp La Minh lại như vừa uống Định tâm hoàn xong, trấn an: “Kiếm huynh đệ nghĩ nhiều quá rồi, tôi tin một khi Liễu công tử có thể dẫn yêu thú về chắc cũng đuổi đi được, hơn nữa... công tử mang về cự thú hung hãn nhường kia, đám yêu thú có muốn gây thị phi e là không dễ đâu.”

Diệp La Kiếm Mộ cao hứng: “Ha ha, ha ha, Minh huynh đệ nói phải lắm, xem ra ta thực sự là lão hồ đồ, không nghĩ ra được chuyện đó.”

Diệp La Bách Hoa nghe hai vị lão nhân đối thoại, trong lòng không biết có nên cao hứng không, Liễu Dật không làm sai, có lẽ đó là phương pháp duy nhất giải cứu được Diệp La thị, Vô Lệ thành.

Nhưng, chàng dẫn nhiều yêu thú như thế về, những người bên dưới thành sẽ ra sao? Trận sát lục này không do chàng gây ra nhưng do chàng khuấy động, ngày sau sát lục chi khí trên mình chàng sẽ tăng lên, tin rằng...đó không phải là điềm lành.

Lại nói về Liễu Dật đang đứng trên vai Thiết Thạch, nhìn rõ ràng động tĩnh bên dưới Vô Lệ thành, việc chàng phải làm rất đơn giản: vậy cuồng bạo chi huyết về đó, rồi đợi cho quái thú xông vào giẫm đạp, chàng chỉ nghĩ đến chuyện mình phải làm còn những thứ khác, chính nghĩa, tà ác gì gì đó với chàng đều không hề trọng yếu, cõi đời này có biết bao điều hắc bạch điên đảo, có ai phân biệt rõ ràng giữa chân chính và thị phi.

Thời gian trôi đi lặng lẽ, tốc độ của họ mỗi lúc một nhanh, Thiết Thạch cứ ba bước lại nhảy ngắn, năm bước lại nhảy dài, bỏ xa đám yêu thú phía sau, Liễu Dật nói với nó: “Nhảy lên đi, tiến vào thành nội, lúc ở trên không trung thì thu nhỏ lại, người có hiểu không?”

Thiết Thạch ngẩng nhìn trời rỗng vang vọng, cuồng bạo chi huyết khiến nó thập phần hưng phấn, tiếng rỗng là thể hiện đã minh bạch lời chàng nói. Còn cách đội hình của Diệp La Hùng năm mươi trượng, nó lại rống lên giận giữ, song cước nhảy bật khỏi mặt đất, hướng thẳng vào trung gian.

Hai bàn chân to lớn như ngọn núi giáng xuống khiến những chiến sĩ không hiểu mình đã phạm sai lầm gì mà chết

trong mơ hồ, nó tiếp đất khiến mặt đất rung bần bật, nhưng chưa phải là hết, Liễu Dật bảo nó nhảy vào trong thành rồi thu nhỏ lại, nó không cần biết giẫm chết bao nhiêu người, cứ một mạch thẳng tiến.

Khoảnh khắc nó định rời khỏi quân đội của Diệp La Hùng, Liễu Dật liền chớp cơ hội, dùng chân nguyên bức ra một giọt huyết dịch đen ngòm vẩy vào trong đội ngũ. Thiết Thạch đến gần Vô Lệ thành, bật nhảy lên, thân thể to lớn như ngọn núi bay vút lên, che hết ánh dương quang, hướng vào trong thành.

Diệp La Kiếm Mộ ngẩng đầu nhìn lên không trung: “Công tử định làm gì vậy? Phá nát Vô Lệ thành bằng cách này sao?”

Diệp La Bách Hoa nhìn cự thú trên

không, đáp: “Kiếm thúc thúc, huynh ấy nhất định có lí do, chúng phải tin vào huynh ấy.”

Đúng lúc thân thể to lớn nhảy vào trong thành thì cự thú biến mất, thân ảnh quen thuộc liên tục xoay chuyển hai vòng trên không trung, nhẹ nhàng đáp xuống cạnh Diệp La Kiếm Mộ.

Diệp La Kiếm Mộ nhìn chăm chăm người vừa đột nhiên hạ xuống, há hốc mồm, hình như định hỏi gì đó.

Diệp La Minh tỏ ra già dặn hơn, cảm thấy biểu tình của Diệp La Kiếm Mộ thật buồn cười nhưng nén lại được, cất lên câu hỏi mọi người đều quan tâm: “Liễu công tử, cự thú hồi nãy đâu rồi?”

Liễu Dật nhìn Thiết Thạch đứng trên vai, đáp: “Minh tiên bối, đây là cự thú

đó.”

Diệp La Kiếm Mộ nhìn qua tiểu hầu tử, nhưng không ngờ đó là cự thú, buột miệng: “Liều công tử định nói đùa sao, tiểu hầu tử này làm sao là cự thú được.”

Liều Dật định trả lời, Thiết Thạch lập tức cướp luôn quyền phát ngôn, đứng ngay dậy, cặp mắt to màu đỏ nhìn Diệp La Kiếm Mộ trả lời: “Người trẻ tuổi, ta không phải là hầu tử, tên ta là Thiết Thạch.”

Thiết Thạch vừa nói xong câu đầu tiên, Diệp La Kiếm Mộ thiếu điều ngất xỉu. Diệp La Minh tuy tin là thật nhưng thấy buồn cười, chỉ có Diệp La Bách Hoa vẫn còn thơ ngây, không nén được bật cười. Diệp La Kiếm Mộ lắc đầu nói

với Diệp La Minh: “Minh huynh đệ, ta còn trẻ thật ư?”

Diệp La Minh bật cười, tịnh không đáp mà hỏi: “Được rồi, hiện giờ không phải lúc cười cợt, Liễu công tử, công tử nhận thấy lần này có thể đẩy lùi Diệp La Hùng không?”

Dưới ánh nắng, Liễu Dật đứng trên tường thành cao vút, nhìn xuống đám thú đang tiếp cận Diệp La Hùng: “Chắc là không được.”

Vẻ mặt Diệp La Minh hơi khó coi: “Lẽ nào ngàn ấy yêu thú mà không đẩy lùi được Diệp La Hùng?”

Diệp La Bách Hoa nhìn xuống đàn thú đang trùng trùng xông tới, lắc đầu: “E là quân đội của Diệp La Hùng không có cơ hội rút lui, đàn thú điên cuồng khó

lòng bỏ qua bọn họ.”

Mọi người đều nhìn xuống, mặt đất chấn động kịch liệt, vô số yêu thú đông đến nỗi che lấp thiên địa đang điên cuồng xông tới như thủy triều, nháy mắt đã làm rối loạn cả đội quân được chuẩn bị đầy đủ. Trên không trung, phi cầm bắt tận tụy kích đoàn quân, máu tươi đỏ lòm, nhưng thi thể bị tàn phá, nội tạng văng tứ tán, bên dưới Vô Lệ thành biến thành một trường địa ngục Nhân gian, một đội quân vốn hoành hành ngang ngược giờ bị quân thú chà đạp.

Đột nhiên Liễu Dật cảm thấy một trận kinh phong ập tới, mục tiêu không phải là chàng song cảm giác tuyệt đối là nguy hiểm, “soảng”, trường kiếm đen nhánh đã xuất thủ, tiếng kim thuộc chạm nhau phát

ra “choang choang”, chàng đã chặn đứng một nhát kiếm đột ngột xuất hiện từ phía sau.

Phía sau chàng, một bạch sắc thân ảnh nhanh nhẹ tá lực rơi xuống, chàng đuổi theo, dừng lại cách thân ảnh đó ba trượng. Đó không phải người nào, chính là Diệp La Hùng, dưới ánh dương quang, tà áo choàng đỏ thấm đẫm máu tươi, tâm huyết mấy chục năm bị hủy hoại trong tay mấy con súc sinh, đại thể đã mất, lão căn bản không có cơ hội phản kích, trơ mắt nhìn từng chiến sĩ của mình ngã gục trong hoảng loạn, cơn phẫn nộ khiến y chỉ còn biết cầm kiếm đơn thân xông vào Vô Lệ thành giết chết Diệp La Bách Hoa.

Diệp La Hùng tuy thuộc nhóm Lục đại nguyên lão của Diệp La thị nhưng

một lòng muốn phản loạn nên trù bị kỹ càng hết mức. Tu vi của lão không phải quá cao, chí ít trước mặt Liễu Dật không thể coi là cao, nếu so với những người như Diệp La Kiếm Mộ, lão còn có cơ hội thủ thắng, không may là chàng lại xuất hiện làm cho lão hoàn toàn không có cơ hội lật ngược.

Liễu Dật tiếp xúc với người Minh giới chưa nhiều, song đã kịp chú ý những phép tu luyện tối lợi hại, một cách là tu luyện đạo pháp, một cách nữa là tu luyện thú, ngoài ra còn có Lam thị tu Ma vũ kỹ. Đối mặt với nguyên lão của Diệp La thị, chàng đã sớm bố phòng cẩn mật, tất nhiên...trải qua nhiều kinh nghiệm khiến chàng biết cách làm thế nào để bảo hộ cho mình.

Diệp La Hùng đảo mặt nhìn khắp người chàng: “Người là ai? Có phải người đã giết Diệp La Cừ?”

Lúc này tính cách của chàng đã trở nên thiên kích, nhìn ai không thuận nhãn, thậm chí không buồn mở miệng, cảm giác với Diệp La Hùng bây giờ chính là như vậy, thấy ánh mắt lão loạn chuyển, tả thủ nắm chặt lên trường kiếm bên hông, đáp lạnh tanh: “Đúng.”

Diệp La Hùng nghe chàng nói vậy, bàn tay cầm kiếm càng xiết chặt hơn: “Người rốt lại là ai, vì sao lại chống đối với ta?”

Liễu Dật đáp: “Lí do ta giết người là nhìn người không thuận mắt.”

Song nhãn Diệp La Hùng trợn trừng, đó mà là lí do sao, nhìn không thuận mắt

thì đòi giết lão, có lẽ từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến giờ lão chưa được nghe thấy lí do sát nhân nào đáng cười đến thế.

Tay trái Liễu Dật chậm chậm chạm vào thân kiếm, tiếp tục: “Ta vốn không muốn lôi thôi với người, dù gì người cũng là người của Diệp La thị, ta là người ngoài, nếu ta dùng sát chiêu của mình giết người thì không công bằng với người, hôm nay ta dùng sát chiêu của Diệp La thị giết người để người trước lúc chết biết được võ công của Diệp La thị tinh diệu thế nào, người chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.”

Tất cả mọi người đều chấn động với câu nói của chàng, không sai, lúc Diệp La thị hưng vượng ai cũng một lòng truy cầu võ công, song từ khi phụ thân Diệp

La Bách Hoa ra đi, Diệp La thị bắt đầu suy suy. Tuyệt học chân chính đã không còn tồn tại, hoàn toàn bằng vào những gì được truyền lại mà sử dụng, chẳng qua khéo che giấu nên người ngoài không hiểu được nội tình, kì thật Diệp La thị chỉ còn hữu danh vô thực, bây giờ Liễu Dật làm thế nào mà sử dụng được võ công của Diệp La thị? Hơn nữa còn muốn xuất ra chiêu thức tinh diệu.

Diệp La Hùng thỉnh linh ha hả cười lớn rồi ngừng bật, thốt lên: “Buồn cười thật...ta hiểu đến chân tơ kẽ tóc tu luyện của Diệp La thị, người có tư cách gì mà đòi giết ta bằng võ công của Diệp La thị.”

Liễu Dật cười lạnh đoạn lấy từ trong áo ra một ngọn bích ngọc địch dài hai

xích: “Các người sai rồi, tuyệt học chân chính của Diệp La thị ẩn tàng trong ba thần khí, hoàn toàn dựa vào binh khí mà sử dụng, Phù Nhược Kiếm này là một...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 226: Thần Khí Thần Kĩ, Huyết Như Vũ ...

Có những việc, tình không vì bản thân trong cuộc mà có thể lí giải, kẻ mê muội té lể mong được Thượng đế chỉ dẫn, nhưng chúng ta lại nhìn thấu, hiểu rõ chuyện đó hơn ai hết, nhìn chung có lẽ những người ở bên cạnh sẽ cho chúng ta đáp án tối hảo, người bàng quan bao giờ

cũng tỉnh táo.

Liễu Dật nói ra rõ ràng làm cho mọi người trong trường đều kinh ngạc, ngay cả Diệp La Hùng cũng không tin lời chàng. Phù Nhược Kiếm tự nhiên là một thần khí của Diệp La thị, song chỉ có phụ thân Diệp La Bách Hoa sử dụng được tuyệt kĩ, từ khi phụ thân nàng khư thế không còn ai sử dụng được, ai cũng cho rằng tuyệt kĩ đã bị ông mang đi mất chỉ để lại cho nàng mỗi thanh Phù Nhược Kiếm.

Bây giờ chiếu theo lời Liễu Dật mà phân tích, phụ thân nàng tịnh không đem tuyệt kĩ mai táng theo mình, hơn nữa tuyệt kĩ không truyền thụ bằng miệng hay ghi trong sách mà mọi bí mật đều tàng trữ trong thần kiếm, chỉ cần có được cây

kiếm là có thể sử dụng được kiếm kỹ chân chính, nhưng vì sao một người lạ như chàng lại có được thanh kiếm, hiểu được kiếm kỹ?

Diệp La Hùng đột nhiên cười lạnh: “Ha ha, người định dọa ta chắc, Diệp La Bách Hoa đeo cây kiếm này hơn 20 năm mà chưa thấy con ranh ấy xuất ra tuyệt kỹ gì, nếu nó thực sự biết đã không đến nỗi luân lạc đến giờ.”

Liễu Dật quay đầu lại nhìn Diệp La Bách Hoa rồi lạnh lẽo nói với Diệp La Hùng: “Người nhầm rồi, hôm nay không chứng minh với mọi người ở đây, sự hưng vượng mới của Diệp La thị mới bắt đầu, kẻ mang tâm phản trắc tất bị tru diệt. Quay đầu lại mà xem, những chiến sĩ người tân khổ huấn luyện, họ đều thành

vong hồn cả rồi, sát lục này đều do người khuấy lên, người sẽ vĩnh viễn trầm luân tại địa ngục.”

Diệp La Hùng vốn cũng nghĩ đến hậu quả, giờ chính miệng Liễu Dật nói ra, trở nên phần nộ dị thường: “Ta có ngày hôm nay, hoàn toàn do Diệp La Bách Hoa ban cho, dù chết, Diệp La Bách Hoa cũng phải bồi táng ta.” Thanh âm thê lệ, tràn ngập vô số oán niệm, nếu ánh mắt mà có thể giết người, Diệp La Bách Hoa đã bị ánh mắt oán độc đó giết mấy lần rồi.

Tay trái Liễu Dật khẽ động, chậm rãi gỡ thanh kiếm trên hông xuống, nhặt nhèo thốt: “Lời người nói có vẻ đáng sợ đấy, bất quá người không thử cân đo tu vi của mình xem, người thật sự thắng được thần kĩ truyền lại từ ngàn vạn năm của Diệp

La thị sao? Nếu người qua được cửa này, không còn ai ngăn trở nữa, muốn làm gì thì làm.”

Diệp La Kiếm Mộ vội nói: “Liều công tử, không thể.” Ông nghe chàng nói vậy, bất giác lo lắng cho Diệp La Bách Hoa.

Diệp La Bách Hoa lại nói: “Kiếm thúc thúc, ta tin huynh ấy.” Nàng tất nhiên biết rằng Diệp La Hùng mà qua được cửa này nhất định sinh mệnh kết thúc song nàng không hề cân nhắc nói ngay ra câu đó, vì trong lòng nàng hiểu rõ chàng muốn bảo hộ nàng, không bao giờ cho phép Diệp La Hùng qua được.

Liều Dật quay đầu lại nhìn nàng, gật đầu tỏ ý nắm chắc, rồi cầm Bi Mộng Kiếm xuống đất, nói với Thiết Thạch

đứng trên vai: “Người tìm chỗ nào nghỉ ngơi đi, đừng gây loạn ở đây.”

Thiết Thạch nhìn chàng, nhảy xuống đất rồi nhanh nhẹn nhảy phóc lên vai Diệp La Kiếm Mộ: “Người trẻ tuổi, mượn tạm vai người dùng một chút, xem người ta đánh nhau cũng có chút hay ho đấy.”

Diệp La Kiếm Mộ toan phát lộ nhưng thấy biểu tình tức cười của hầu tử đành lắc đầu, làm sao mà bàn kiến thức với súc sinh được, ông ta mà biết tiểu hầu tử này đã sống trên một ngàn năm nhất định không dám hé môi mắng mỏ.

Trường kiếm của Diệp La Hùng chỉ vào Liễu Dật: “Hảo, cho ta xem thần kỹ của Diệp La thị mà người đã nói, xem Diệp La Hùng ta tung hoành giang hồ bao

nhiều năm có qua được cửa này không.”

Liễu Dật tinh không nói gì, lạnh lùng nhìn Diệp La Hùng: “Ta sẽ thực hiện nguyện vọng của ngươi.” Thanh âm băng lãnh, phảng phất như đến từ địa ngục, những người đứng sau lưng không hề cảm thấy bóng dáng của một Liễu công tử hiệp cốt đâu cả.

Chàng đưa tả thủ nắm lấy cây bích ngọc địch, hữu thủ nhẹ nhàng giơ lên, muốn tung ra nhất kích trí mệnh, quyết định lập uy trước mặt đám người Diệp La thị, cho họ biết thần kỹ của thị tộc mạnh mẽ đến thế nào, khiến những người bên phe Diệp La Hùng phải cúi đầu, chàng vô tình đề thăng Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp lên tầng thứ mười ba, Diệt thế tầng – sát lục chi tâm.

Chân nguyên mãnh liệt nhanh chóng chạy khắp toàn thân, cuối cùng ngưng kết tại song thủ, tác dụng phản ngược của sát lục chi tâm chưa rõ ràng nhưng chàng hiểu rõ mình không thể duy trì trong thời gian dài, nhược bằng không có khả năng luân lạc ma đạo, vạn kiếp bất phục. Quanh thân thể chàng phát ra hồng sắc quang mang lơ mờ, sát khí như thực chất lúc ẩn lúc hiện...Thình không âm u, phong vân biến sắc, ma khí cuộn cuộn đổ về, trên đỉnh đầu chàng hình thành một vùng mây xoáy.

Một đạo chớp xé toang đường chân trời, cuồng phong nổi dậy thổi tung mái tóc bạc trắng của chàng, hắc sắc trường sam lật phật bay, Diệp La Hùng cảm thấy sát ý thật đáng sợ, tu vi của kẻ đứng

trước mặt lão cao hơn hẳn lão, hiện tượng nghịch thiên kia không thể do sức mạnh của một người bình phàm tạo ra được.

Hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe lên, quát lớn với Diệp La Hùng: “Dùng máu tươi tẩy sạch tội nghiệt của ngươi, xuống địa ngục mà cầu đảo cho các vong hồn, Minh giới không còn cần ngươi xuất hiện nữa.” Nói đoạn hữu thủ chém mạnh xuống đất, “ầm” mặt đất chấn động, chân nguyên thông qua mặt đất quán thấm vào Bì Mộng Kiếm.

Theo ý niệm của chàng, chân nguyên mãnh liệt triệu hoán năm con thần long, từng tràng long khiêu vang lên, ngũ sắc thần long hóa thành long ảnh, xông vào trong hồng sắc vân vụ, một đạo chớp

đánh xuống, năm đạo long ảnh chuyển thành hộ thân cương khí bổ phòng khắp thân thể chàng.

Diệp La Hùng cảm giác một kiếm này vô cùng đáng sợ, bất giác lùi lại một bước, Liễu Dật triệu hoán năm đạo long ảnh hóa thành hộ thân cương khí bảo hộ cho mình hoàn toàn vì chàng phải ngưng tụ chân nguyên mới xuất ra chiêu đó được, e ngại trong thời gian đó bị Diệp La Hùng hạ thủ.

Nhóm người Diệp La Bách Hoa đứng phía sau đều bị cảnh tượng làm cho kinh ngạc, lúc năm con thần long uốn lượn bay lên không trung, trong lòng họ có cảm thụ khác nhau, cảm thụ với võ học, lúc năm đạo long ảnh hóa thành hộ thân cương khí, họ không nén được cảm

thần vì sự huyền diệu của tu võ.

Tâm trạng của Liễu Dật lúc này khác hẳn, đã thu phục được băng long, sức mạnh dường như mãnh liệt hơn, chân nguyên thông qua long ảnh cơ hồ phát huy lâm li cùng tận. Chàng vung hữu thủ rút Phù Nhược Kiếm, kiếm thanh ngân lên trong trẻo, một lưỡi kiếm màu trắng hư vô phiêu diêu, hữu nhược vô hình xuất hiện.

Chàng buông lỏng hữu thủ, song chưởng đối lập giơ lên, đem chân nguyên mãnh liệt quán thấu vào trung gian hai bàn tay, Phù Nhược Kiếm được chân nguyên truyền vào liền từ từ bay lên, chân nguyên tiếp tục ngưng tụ, chàng đột nhiên phát hiện thân thể mình được bạch quang giống như màu của thanh kiếm vậy.

phủ, trong lòng liền minh bạch, nguyên lai thần kiếm trước lúc phát chiêu thì đem kiếm thân chi lực bảo hộ chủ nhân, lúc ở Đại hoang sơn chàng không dụng tâm nên không thấy điều này.

Thấy cảnh năm đạo long ảnh cùng với bạch quang bao vây thân thể chàng, mọi người đều nín thở, thân kiếm hư vô của Phù Nhược Kiếm xuyên thẳng xuống đất, càng kinh ngạc là thân thể chàng từ từ nổi lên, thẳng nhập không trung, Phù Nhược Kiếm cũng lập lòe giữa song chương, thân kiếm phiêu diêu vô hình cắm xuống lòng đất, thập phần quái dị.

Diệp La Hùng chứng kiến động tác của Liễu Dật, trong lòng thầm nhủ: “Bây giờ mà không xuất thủ còn đợi đến bao giờ.” Thấy chàng phát động thần kiếm kĩ

năng, tất nhiên lão không thể trơ mắt chờ đợi, hữu thủ giờ cao, tể khởi trường kiếm, liền đó song thủ vươn thành chỉ, quát lớn: “Phân.” Thanh kiếm trôi nổi trên đỉnh đầu lão phân thành năm thanh.

Ở Nhân gian Liễu Dật đã từng thấy qua kiếm thức cỡ này, cũng thuộc hàng thượng đẳng, nhưng không phải không phá giải được, giờ chàng đang ngưng tụ chân nguyên không thể hoàn thủ, không dám chắc hai đạo hộ thân cương khí có chống được không.

Năm thanh kiếm xoay tít thành một vòng tròn, song thủ khu động, lão lại quát vang: “Xuất.” Năm thanh kiếm tuần tự tạo thành một chùm xạ thẳng vào một điểm.

Liễu Dật kinh hoảng, Diệp La Hùng

không then là lão giang hồ, nếu năm thanh kiếm chia thành năm phương hướng, tấn công vào 5 vị trí khác nhau, tất nhiên không thể tránh né được song vì vị trí phân tán, sức mạnh không tập trung được. Bây giờ năm cây kiếm chỉnh tề chém tới, từng thanh một nối nhau, tuy không khó tránh như lúc phân tán song sức mạnh lại tập trung đầy đủ, khiến chàng không khỏi kinh hoàng, nguyên nhân rất đơn giản, không dám chắn hai đạo hộ thân cương khí ngăn được.

Thời gian suy tư chỉ như điện hoa hỏa thạch, năm cây kiếm đã cách hộ thân cương khí có ba xích, theo chàng nghĩ, tốt hơn hết là tránh đi trước đã nhưng lại lo ảnh hưởng đến quá trình ngưng tụ chân nguyên, đúng lúc đó “choang”, lưỡi kiếm

đầu tiên vừa chạm vào thân thể chàng liền bị cường lực đẩy bắn đi.

Bốn thanh kiếm tiếp theo cũng chung số phận, Diệp La Hùng vẫy tay thu hồi trường kiếm, trong lòng Liễu Dật vừa kinh vừa hỉ: “Thanh kiếm này quả nhiên là thần khí, phát ra được hộ thân cương khí mạnh như thế, biết sớm ta đã không phải triệu hoán năm đạo long ảnh, trừ phi...có lúc nào đó lấy được vũ khí sắc bén cỡ Phù Nhược Kiếm mới phá được hộ thân cương khí này, bằng vào phạm phạm của Diệp La Hùng, vạn vạn lần không thể.”

Chân nguyên nhanh chóng ngưng tụ vào song thủ, chàng thả cho thần thức nhập vào thân kiếm, lần xuống đất tìm kiếm vị trí của Diệp La Hùng, liền đó

hồng sắc quang mang trong mắt lóe sáng, quát vang: “Địa ngục là túc mệnh tối chung của người.” Nói xong, một đạo bạch quang từ dưới chân Diệp La Hùng cuộn lên, nháy mắt phân thành mười đạo quang mang giống nhau, mỗi mình Liễu Dật biết được đó không phải quang mang mà là thân kiếm do Phù Nhược Kiếm phân hóa.

Mười đạo quang mang uốn quanh, đan chéo, giao thoa chằng chịt, trong tích tắc Diệp La Hùng đã bị bạch sắc vông do quang mang tổ thành bao vây, lão không cảm thấy có chỗ nào đặc thù, đưa hữu thủ nhẹ nhẹ sờ vào bạch quang chỉ cảm giác có hơi lạnh của kim thuộc, thỉnh linh ha hả cười lớn: “Đây là tuyệt kĩ của Diệp La thị mà người nói đó

sao?”

Thân thể Liễu Dật vẫn lập lờ trên không trung, hoàn toàn bất động, phảng phất như thiên thần, nhìn Diệp La Hùng nhỏ xiu đứng bên dưới, đáp lạnh tanh: “Người biết bạch quang này là gì không?”

Diệp La Hùng nhìn lên con người đang đứng trên tám vông dẹt bằng bạch quang, ánh mắt tỏ ra nghi vấn: “Là gì?”

Liễu Dật đáp: “Mỗi một đạo quang mang đều là thân kiếm của Phù Nhược Kiếm, tám vông do quang mang tổ thành là Phù Nhược Kiếm Vông, lúc ta ngừng quán thâm chân nguyên, thu kiếm lại, kiếm vông sẽ lấy người làm trung tâm rồi xiết lại, người có muốn thử qua cảm giác bị mười thanh kiếm phân thân không?”

Câu nói cuối cùng của chàng dường như thuận miệng nói ra, nhưng những người nghe lại thấy như địa ngục ma quỷ, mười thành kiếm đồng thời chém nát thân thể một người, cảm giác bị phân thân đó sẽ như thế nào nhỉ?

Nói đoạn, Liễu Dật lạnh lẽo cười vang, Diệp La Hùng dường như thật sự hoảng sợ, nhìn lên tấm võng do bạch quang hình thành trên thân thể, nói ngay: “Không, đó không phải là thật, không phải là thật.” Hình như lão đã tuyệt vọng, hoặc lão càng hi vọng chàng đang dọa lão, nhưng lão cảm thấy được kiếm võng không ngừng phát tán cảm giác băng lãnh của kim thuộc.

Liễu Dật ngừng cười, tả thủ cầm lấy thân địch, hữu thủ nhắc Phù Nhược Kiếm

nhẹ nhàng xoay tròn rồi tra vào bao, động tác vừa hoàn thành thì “soạt”, bạch sắc kiếm văng lầy Diệp La Hùng làm trung tâm, nháy mắt đã thu lại, biến thành một đạo quang mang. Diệp La Hùng ngay cả cơ hội kêu lên mấy tiếng thảm thương cũng không có, bị kiếm văng cắt vụn thành vô số mảnh nhỏ, khắp nơi máu thịt văng loạn, nội tạng đều bị cắt nát, mặt đất bị nhuộm đỏ lôm, “choeng”, cây kiếm của lão rơi xuống đất.

Có lẽ âm thanh kiếm rơi xuống đất thể hiện thất bại của lão, việc lão biến mất chỉ được Diệp La thị lưu lại như một lời giáo huấn. Thấy thân thể Diệp La Hùng bị kiếm văng cắt thành từng miếng, Liễu Dật nhẹ nhàng xoay mình nhảy xuống mặt đất, hai đạo hộ thân cương khí

trên mình đồng thời tan đi, tả thủ vậy nhẹ hút Bi Mộng Kiếm đang cắm dưới đất vào trong tay, đeo vào bên hông rồi quay người lại, cười nụ nhìn lên ba người đang ngẩn ra trên tường thành.

Chàng điềm nhẹ chân hữu, hạ xuống bên cạnh Diệp La Kiếm Mộ, Thiết Thạch liền từ vai ông nhảy lên vai chàng, chàng ngấm nghĩa ba người đang tìm câu trả lời trong kí ức, lên tiếng: “Tam vị, có cảm thán gì với thần kĩ của Diệp La thị không?”

Diệp La Kiếm Mộ là người đầu tiên trấn tĩnh được, lập tức quỳ xuống, Liễu Dật đưa tay cản lại, hỏi: “Kiếm tiên bối, là ý gì vậy?”

Diệp La Kiếm Mộ nhìn chàng: “Công tử cũng biết, Diệp La thị từ khi giao cho

công chúa quản lí đến ngày nay dần dần suy suy, tình không phải vì Bách Hoa công chúa không nỗ lực, hoàn toàn do công chúa không có được tu vi như phụ thân nên kẻ khác dám làm càn, lão đầu tử chỉ mong công tử đem kiếm kĩ vừa rồi truyền cho công chúa ngõ hầu trùng chấn Diệp La thị.”

Diệp La Minh cũng bước tới: “Mong công tử thành toàn.”

Liều Dật nhìn Diệp La Minh rồi nhìn Diệp La Bách Hoa: “Tại hạ thấy...dù tại hạ muốn dạy, có người không muốn học đâu.”

Nghe chàng nói, Diệp La Kiếm Mộ dường như nghĩ đến một chuyện, vô tình quay đầu lại nhìn Bách Hoa công chúa, ánh mắt nàng tỏ ra sợ sệt: “Ta không

muốn học, kiếm kỹ đó xuất thủ sát nhân, không cho người ta lối thoát, ta không học.”

Diệp La Kiếm Mộ lại nhìn sang Liễu Dật, chàng đang cười nụ, rồi nhìn Diệp La Bách Hoa: “Công chúa, xin hãy nghĩ cho đại cục, chỉ cần công chúa nắm thần kỹ trong tay, còn có kẻ nào dám khinh nhờn Diệp La thị? Vì an toàn của Diệp La thị, công chúa phải học.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu quầy quậy: “Muốn học thì thúc học đi, ta không học, tàn nhẫn quá.” Lúc này nàng còn đâu phong thái của một công chúa, giống với một tiểu hài tử gặp chuyện không muốn làm hơn.

Liễu Dật cảm thấy buồn cười, lắc đầu, cảm Phù Nhược Kiếm lắc lắc trước

mắt nàng: “Cầm lấy.”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng, chậm chậm đưa tay ra tiếp lấy Phù Nhược Kiếm: “Ta không học.”

Liễu Dật buông tiếng cười khỏ: “Có lẽ...Bách Hoa công chúa đã hiểu lắm rồi, tàn nhẫn tịnh không phải là kiếm, cũng không phải là kiếm kỹ mà là người không chế kiếm, sử dụng kiếm kỹ, Phù Nhược Kiếm kiếm ở bên mình công chúa hơn hai mươi năm mà sát lục không bằng ở bên ta có hai ngày, công chúa đã hiểu ý chưa?”

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng chăm chăm, tựa hồ minh bạch, lại như không hiểu gì.

Liễu Dật lại nói: “Dù cho công chúa học loại thần kỹ này, ta thấy công chúa

cũng không dùng nó để sát nhân, hơn nữa... công chúa dùng nó để bảo hộ con dân, ta giết Diệp La Hùng, chắc công chúa chưa từng nghĩ rằng nếu lão không chết sẽ có thêm bao nhiêu người chết?”

Ánh mắt xinh đẹp của nàng chột chặt vào chàng, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt lên lời. Chàng nói lời: “Công chúa không cần phải nghĩ gì, thị phi hắc bạch, chính tà thần ma, ai có thể xác định được, tàn nhẫn không nhất định là việc xấu, từ bi không nhất định là hảo sự, phật rất từ bi nhưng phật vô tình, vô ái, ma rất tàn nhẫn, nhưng ma dám yêu dám hận, rốt lại thì ai sai, chỉ chính bản thân là rõ nhất.”

Diệp La Bách Hoa hình như minh bạch ý chàng muốn nói, cất lên giọng nói

ngọt ngào trả lời: “Huynh nói rất có đạo lí, có khi Diệp La Hùng không chết sẽ có nhiều người hơn ngã xuống, nếu không tàn nhẫn với y là tàn nhẫn với mình, cũng có lúc...bỏ chuyện nhỏ để được việc lớn là việc nên làm, Diệp La thì đối với tôi còn quan trọng hơn giết chết một tên loạn đồ nhiều.”

Liễu Dật cười nụ, gật đầu: “Bách Hoa công chúa đáp ứng học thần kĩ này, đúng là thế gian không có chuyện kì lạ gì mà không có, đã phải dạy người khác lại phải đáp ứng yêu cầu, ha ha.”

Diệp La Bách Hoa nhẹ nhàng gật đầu: “Muội học.”

Diệp La Kiếm Mộ và Diệp La Minh nghe vậy trong lòng như hát lên, như hoa nở, chỉ cần Bách Hoa công chúa có thể

học được thần kĩ, dầu Diệp La thị không hưng vượng như trước, cũng không đến nỗi bị đám tiểu Nhân gian hiểm khinh khi, Diệp La Kiếm Mộ dẹp kích động, vòng tay ôm quyền nói với Liễu Dật: “Công tử thật là hảo nhân.”

Liễu Dật lắc đầu: “Kiếm tiền bồi, tại hạ không phải là hảo nhân, cũng không muốn làm hảo nhân.” Chàng không hiểu sao mình lại nói ra những lời đó, hảo nhân là ý nghĩa gì? Tuy rất lọt tai nhưng với một ma nhân tràn ngập sát lục, song thủ ngập máu tanh, vô số vong hồn dưới kiếm như chàng thì vĩnh viễn không thể chạm tới...

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 227: Thị Tộc Trữ Tĩnh, Tầm Thất Nguyệt ...

Liễu Dật lại thò tay hữu vào trong ngực áo lấy ra một hoàng sắc quang cầu to bằng quả trứng gà đưa cho Diệp La Bách Hoa: “Muốn sử dụng thần khí, phát huy kĩ năng càng cao cần chân nguyên càng mãnh liệt, cái này dành cho công chúa, coi như lễ vật mừng Diệp La thị trở lại yên bình.”

Diệp La Bách Hoa tiếp lấy, hỏi: “Đây là vật gì?”

Không đợi cho Liễu Dật lên tiếng, Thiết Thạch trên vai đã cướp lời: “Đó là thứ những kẻ truy cầu võ đạo luôn mơ tưởng, là chân nguyên đan của thần thú,

chỉ thần thú mới có loại chân nguyên đan này, hơn nữa phải là thần thú đã tu hành trên ngàn năm, phải giết được thần thú mới có thể lấy được chân nguyên đan này, ta lúc trước phải phí bao nhiêu công sức mới lấy được nó, ta cho hấn, hiện giờ hấn lại khơi khơi tặng cho tiểu cô nương.”

Liễu Dật nhìn nó: “Người sao lại lắm chuyện như thế?”

Thiết Thạch nhìn lại chàng, đáp: “Đã lâu không nói chuyện, hiện giờ nói ra thì người lại bảo ta lắm mồm, thật phụ công ta giúp người.”

Diệp La Bách Hoa nghe Thiết Thạch giới thiệu, vội nói: “Vật này quá quý trọng, muội không dám nhận.”

Liễu Dật lắc đầu: “Công chúa thu lại

đi, tại hạ không thể dùng vật này, nên chẳng có gì là quý trọng, thật may là công chúa luyện kiếm lại cần đến nó, thôi thì...nhân dịp Diệp La thị yên bình trở lại, tại hạ tặng lễ vật cho công chúa.”

Diệp La Kiếm Mộ tất nhiên hiểu được tầm quan trọng của chân nguyên đan, chỉ được nghe mà chưa được thấy qua, nếu Bách Hoa công chúa ăn chân nguyên đan vào còn hơn tu luyện mười năm. Ông nhìn Liễu Dật rồi nói với Diệp La Bách Hoa: “Công chúa, xin công chúa nhận lấy, nếu không luyện kiếm sẽ vô cùng khó khăn, hơn nữa Liễu công tử đã nói vật này không có tác dụng với công tử.”

Diệp La Bách Hoa không tỏ vẻ gì cao hứng: “Kiếm thúc thúc, hôm nay thúc

làm sao thế, nhận bao nhiêu ân huệ của người, lại còn muốn nhận luôn của vật của người khác, thúc nghĩ gì thế?”

Liễu Dật cười: “Người khác? Tại hạ là người lạ ư? Chúng ta không phải là bằng hữu? Nếu công chúa coi tại hạ là ngoại nhân, không phải là bằng hữu thì công chúa còn giúp tại hạ nhiều hơn.”

Diệp La Bách Hoa nghe vậy, vội nói: “Muội không nói thế, không nói thế, muội nhận mà.”

Liễu Dật cười nụ, gật đầu: “Kiếm tiền bồi cũng chỉ muốn tốt của công chúa, tu vi của công chúa không cao lắm, luyện thần kĩ này rất khó khăn, giờ có chân nguyên đan tương trợ, nhất định thành công được một nửa rồi, hướng hồ chúng ta là bằng hữu, công chúa còn tính toán

làm gì?”

Diệp La Bách Hoa từ nhỏ đến lớn chỉ có cô độc, tịch mịch là bạn, chưa từng thật sự hiểu được khái niệm bằng hữu, cũng không biết được hai từ này ý nghĩa rộng lớn thế nào, chỉ thấy Liễu Dật bảo rằng là bằng hữu tức không phải ngoại nhân thì cao hứng, gật đầu hết sức ngây thơ: “Vâng, muội nhận.”

Liễu Dật cũng nhè nhẹ gật đầu, nhìn vàng mặt trời nóng bỏng trên đầu, nói tiếp: “Được rồi, mọi việc ở đây đã giải quyết xong, tại hạ phải lên đường, sau giờ Ngọ tại hạ sẽ dạy công chúa kiếm kỹ, ngày mai sẽ đi, còn rất nhiều việc phải làm.”

Diệp La Kiếm Mộ chen vào: “Công tử không gấp thì ở lại Vô Lệ thành vài

hôm, để chúng tôi bày tỏ chút tâm ý.”

Liễu Dật lắc đầu: “Thời gian của tại hạ không còn nhiều nữa, vẫn còn rất nhiều việc trọng yếu phải làm, hảo ý của Kiếm tiên bối, Liễu mỗ tâm lĩnh, vô luận thế nào tại hạ cũng không thể tiếp tục ở lại được.”

Diệp La Kiếm Mộ nhìn sang Diệp La Bách Hoa, dường như muốn xin ý kiến, chẳng qua nàng biết Liễu Dật phải nhanh chóng lên đường tìm Thất Nguyệt, không thể nán ná lại đây lâu nên không nói gì. Diệp La Kiếm Mộ thoáng nghĩ rồi nói: “Thôi thế này, Liễu công tử cùng công chúa vào Băng Tâm động luyện kiếm, ở đó không khí thanh lãnh, rất thích hợp tu luyện, tôi này chúng tôi sẽ chuẩn bị hảo tửu yến tiễn công tử lên đường.”

Liễu Dật đáp: “Như vậy...lại phải phiên Kiếm tiên bồi.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu cười: “Không phiên đâu.” Đoạn quay người cùng Diệp La Minh bước xuống dưới tường thành , chuẩn bị tửu yến buổi tối, đối với họ, Liễu Dật không chỉ giải cứu Vô Lệ thành, hơn nữa còn giải khai bí mật lâu năm trong thần khí của Diệp La thị, Diệp La thị cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, đó là đại ân huệ với họ.

Trên tường thành chỉ còn lại Liễu Dật và Diệp La Bách Hoa hai người, trông xuống đàn thú đang tản dần, nàng hỏi: “Huynh tính thế nào với đàn thú này, có nguy hiểm với Vô Lệ thành không?”

Liễu Dật lắc đầu: “Chúng bị cuồng bạo chi huyết dẫn đến đây, bây giờ huyết

dịch tan rồi, chúng cũng khôi phục lại như bình thường, nơi đây căn bản không phải là nơi chúng sinh tồn, tại hạ thấy... không lâu nữa chúng sẽ bỏ đi, tìm về nhà, về nơi chúng sinh ra.”

Diệp La Bách Hoa lại hỏi: “Huynh vội vã li khai như vậy là vì tìm Thất Nguyệt ư?”

Liễu Dật nhìn nàng: “Quá nửa phần là vì vậy, Thất Nguyệt không ở bên tại hạ đã lâu rồi, từ lúc cùng tại hạ đến thế giới này thì phân khai, không biết nàng hiện giờ thế nào? Bất quá...không tìm Thất Nguyệt thì tại hạ cũng phải lập tức lên đường, tại hạ còn nhiều việc phải làm, thời gian còn lại không nhiều, phải tranh thủ hoàn thành.”

Nghe chàng giải thích, Diệp La Bách

Hoa hình như vừa minh bạch, vừa nghi vấn: “Thời gian mà huynh nói có phải là ma công huynh luyện?”

Liễu Dật gật đầu: “Tâm pháp tại hạ luyện do thương cổ Chân ma để lại, gọi là Lan Nhĩ Phi Na Thanh, tâm pháp này do Chân ma nghịch thiên mà thành nên càng tu luyện đến mức cao càng chịu nhiều đau khổ, luyện đến tầng thứ 12 bị thiên hỏa phân tâm, luyện đến tầng thứ mười ba – sát lục chi tâm thì bị ma công phản lại, mạnh thêm một phân là khả năng bản thân bị thương tổn lại thêm một phân.”

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Huynh mau ngừng lại, vì sao còn tu luyện ma công?”

Liễu Dật lắc đầu: “Đã bắt đầu, làm thế nào ngừng lại được, Lan Nhĩ Phi Na

Thanh Tâm Pháp không bị người luyện câu thúc, không lúc nào ngừng hấp thu hỗn độn chi khí trong trời đất chuyển hóa thành chân nguyên, thời gian càng lâu thì chân nguyên của tại hạ lại càng mạnh, cơ hội bị sát lục chi tâm phản lại càng lớn, đến một ngày chân nguyên không cách nào phát tiết cũng là lúc tại hạ vạn kiếp bất phục.”

Diệp La Bách Hoa vội nói: “Vậy huynh phế võ công đi, tu luyện loại tâm pháp khác, tuy không mạnh như Lan Nhĩ Phi Na Thanh nhưng không gây thương tổn đến mình.”

Liễu Dật lắc đầu, nhìn về đường chân trời: “Không, hiện giờ thực lực của tại hạ còn kém, công chúa đã gắp Bàn Cổ ở trong mộng, tại hạ không có quyền chọn

lựa, dầu cho tại hạ một cơ hội khác, tại hạ cũng vẫn tu luyện Lan Nhĩ Phi Na Thanh Tâm Pháp, tại hạ phải cứu thê tử thoát li khổ hải, khiến Bàn Cổ phải sám hối tội nghiệt của bảy ngàn năm.” Giọng nói càng lúc càng kích động, về sau chàng gần như quát lên.

Diệp La Bách Hoa tuy không hiểu rõ lắm chuyện của Liễu Dật nhưng nàng có thể hiểu được, có lẽ có những việc chúng ta biết rõ là sai nhưng vẫn làm, nhân vì việc được coi là đúng dẫn không thể mang lại công đạo cho chúng ta. Diệp La Bách Hoa tiếp tục: “Muội giúp huynh tìm Thất Nguyệt, bảo Kiếm thúc thúc phải người đi tìm hiểu trước, càng đỡ tốn thời gian.”

Liễu Dật suy tính, vốn muốn từ chối,

chàng không muốn nhận quá nhiều ân huệ của người khác, nhưng Thất Nguyệt đã lâu không có tin tức gì, người bắt nàng đi là Vũ Trầm Tinh, tuy không biết địa vị của Vũ Trầm Tinh trong Lam thị gia tộc thế nào, ấn tượng trong nội tâm chàng với Lam thị không tốt đẹp gì, càng lo lắng cho an nguy của Thất Nguyệt, cân nhắc một hồi, chàng gật đầu: “Lại phải làm phiền rồi.”

Diệp La Bách Hoa đồng ý: “Được rồi, ngày mai muội cùng huynh đi tìm, mặt khác nhờ Kiếm thúc thúc phái người giúp đỡ tìm kiếm.”

Nàng nói thế, Liễu Dật cau mày, lắc đầu: “Công chúa phải ở lại Vô Lệ thành, chuyện Thất Nguyệt phiền Kiếm tiên bối là quá rồi, tại hạ sẽ tự giải quyết.”

Diệp La Bách Hoa phản ứng: “Những thứ muội biết còn quá ít, lần này ra ngoài để tăng thêm kiến thức, huynh quen thuộc với Minh giới sao? Chí ít muội cũng giúp huynh chuyện đó được.”

Liều Dật lại trầm mặc, Diệp La Bách Hoa nói không sai, chàng không hiểu lắm về thế giới này, nếu có nàng giúp đỡ sẽ dễ dàng hơn một thân một mình nhiều, nhưng không hiểu vì sao tâm lí lại không muốn đồng ý.

Diệp La Bách Hoa tiếp tục: “Huynh không cần phải nói đồng ý, được rồi, chúng ta cứ luyện kiếm kĩ trước, ngày mai xuất phát, muội sẽ chuẩn bị sẵn vật cưỡi thật tốt và những thứ dùng trên đường.”

Liều Dật không kịp nói gì đã bị mấy

câu của Diệp La Bách Hoa chặn họng, giờ mà cự tuyệt đã muộn, hơn nữa không hiểu nàng học ở đâu thủ đoạn vô lại, không đợi chàng lên tiếng đã tự đi xuống dưới tường thành. Thấy nàng đi xuống trước, Liễu Dật chỉ biết lắc đầu bất lực rồi nổi gót.

Chàng nào hiểu được, vô lại của nữ nhân là bản lĩnh thiên sinh, không cần phải học, tự nhiên sử dụng được, tùy vào đối tượng mà xuất hiện.

Phù vân vội vã lướt qua, thâm thoát vàng thái dương đã lặn xuống, sao sáng mọc lên báo hiệu trời đã tối, hai bóng người từ trong Bể Tâm động bước ra, chính là Liễu Dật và Diệp La Bách Hoa. Liễu Dật vừa đi vừa nói: “Tư chất của công chúa cực cao, học rất nhanh chóng,

sau này luyện thuần thục thì kiếm kỹ càng lợi hại.”

Diệp La Bách Hoa cười dịu dàng, cất lên giọng nói ngọt ngào: “Phải đa tạ chân nguyên đan của huynh, không phải huynh chỉ dẫn thì cả đời này chắc muội cũng không biết được trong kiếm lại có bí mật.”

Liễu Dật lấp liếm cho qua câu chuyện: “À à, có lẽ vậy, đúng rồi...công chúa có thấy Thiết Thạch đâu không?”

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Huynh muốn hỏi hầu tử đó? Nó chắc đã đi tìm Kiếm thúc thúc rồi, Băng Tâm động lạnh như vậy, làm sao nó chịu ở trong đó?”

Liễu Dật gật gù: “Chắc thế.”

Diệp La Bách Hoa nhìn ngàn sao sáng trên trời, nói tiếp: “Huynh tính đi

đâu tìm Thất Nguyệt? Thế giới này rộng lớn vô cùng, tìm một người khác nào mò kim đáy bể, gian nan vô cùng.”

Liễu Dật thở dài: “Đúng, thế giới này rất rộng lớn, nếu như có manh mối cho chúng ta lần theo thì đơn giản hơn nhiều.”

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Manh mối gì?”

Liễu Dật giảng giải: “Tuy tại hạ không biết thân phận của Vũ Trầm Tĩnh trong Lam thị là gì, nhưng...Lôi Quân là Tĩnh cung chủ nhân, hơn nữa chúng ta đều thấy họ quen nhau, nếu được Lôi Quân chắc không khó tìm được Vũ Trầm Tĩnh, mà tìm được Vũ Trầm Tĩnh thì mọi chuyện tất nhiên sẽ sáng tỏ.”

Diệp La Bách Hoa cao hứng: “Huỳnh

suy nghĩ quả nhiên chu đáo, sao muội lại không nghĩ ra, bất quá...bao nhiêu năm nay muội chừng từng nghe qua cái tên Vũ Trầm Tĩnh này, có khi không phải quý tộc Lam thị, nhưng cô ta có quan hệ với Lô Quân, hình như khá mật thiết, người này thân phận thế nào nhỉ?”

Nàng suy tư một chốc, thỉnh linh kinh ngạc như thể nghĩ ra việc quan trọng: “Đúng, muội nghĩ ra rồi, Tứ dực long thú là bảo vật của Lam thị, chỉ nội bộ những người có huyết thống hoàng tộc mới được sở hữu, hơn nữa...Vũ Trầm Tĩnh từng sử dụng dị năng của Tứ dực long thú, phải chăng cô ta có liên quan đến Minh Vương cùng Lục tinh cung chủ?”

Nghe nàng phân tích, Liễu Dật gật gù: “Theo công chúa nói, thân phận của

cô ta lại càng thân bí, đợi, đợi đã... công chúa vừa nói đến Minh Vương? Không phải Minh Vương đã rời khỏi Lam thị rồi sao?”

Diệp La Bách Hoa giảng giải: “Minh Vương đã rời khỏi, đem Lam thị giao lại cho Lam Ảnh, bất quá ông ta vẫn giữ liên hệ với Lục tinh cung, chỉ có người ngoài là không biết ông ta đi đâu.”

Liễu Dật tự nói: “”Minh Vương chi lệ... Minh Vương chi lệ, muốn cho hoa lá Bỉ Ngạn Hoa tương kiến, Minh Vương chi lệ là một điều kiện, xem ra chuyện này còn lắm phiền phức.

Diệp La Bách Hoa nhìn chàng rồi hỏi: “Huynh vừa nói gì cơ?”

Liễu Dật vội vàng lắc đầu: “Không có gì, trước đây tại hạ được nghe người

ta nói về Minh Vương nên hơi hiếu kì, tu vi của Lam Ảnh đã cao thế không biết Minh Vương còn đến bậc nào?”

Diệp La Bách Hoa nói: “Muội cũng chỉ nghe nói thôi, Minh Vương chia võ công thành sáu phần truyền cho sáu vị cung chủ nên phương pháp tu luyện của họ bất đồng nhưng đều cao kinh khủng, Lam Ảnh là một trong số đó, muốn biết tu vi của Minh Vương cao đến đâu chỉ cần cộng tu vi của cả sáu vị cung chủ vào là rõ.”

Liễu Dật kinh ngạc: “Đáng sợ như vậy ư? Chẳng lẽ tu vi của Minh Vương gần tương đương với Bàn Cổ?” Chàng nghĩ ra rất nhiều chuyện nhưng không muốn tin là thật, chàng còn cần một giọt lệ của Minh Vương, nếu tu vi của ông ta quá

cao, khẳng định phiên phức không ít.

Diệp La Bách Hoa đột nhiên hỏi: “Huynh rốt cuộc là ai? Địch nhân của huynh hình như đều rất lợi hại?”

Chàng nhìn vào ánh mắt Diệp La Bách Hoa, đột nhiên mỉm cười: “Tại hạ không phải là người, là một ma nhân tồn tại từ thời thượng cổ, là ác mộng của Bàn Cổ.”

Diệp La Bách Hoa không hề kinh ngạc, nhìn thẳng vào mắt chàng: “Vậy sao? Sao muội lại cảm thấy huynh là một người đã trải qua nhiều tang thương?”

Liễu Dật nhìn lên trời cao: “Người và ma căn bản không có gì khu biệt, có những lúc người so với ma còn đáng sợ hơn.”

Diệp La Bách Hoa dường như không

hiều lắm, là vì nàng chưa từng thật sự trải qua. Cứ vậy, hai người không rõ đã thông dong được bao lâu, đến trước cánh cửa nơi hành lang, Diệp La Bách Hoa lên tiếng: “Được rồi, chúng ta vào thôi, Kiểm thúc thúc nhất định chuẩn bị không ít đồ ngon, mấy hôm nay ai cũng mệt mỏi, tối nay phải nghỉ ngơi thoải mái.” Đoạn đi vào bên trong.

Liễu Dật nhìn theo bóng lưng của nàng, tự nhủ: “Đúng thế, mất bao nhiêu thời gian, bao nhiêu chuyện, cuối cùng hôm nay cũng có được kết quả, qua khỏi đêm nay còn rất nhiều việc phải làm, ta hi vọng thời gian vẫn còn đủ.” Vô tình trong lòng chàng dâng lên một nỗi bi thương, đến khi nào hoa lá Bỉ Ngạn Hoa mới cùng trở.

Khi chàng mở mắt ra, bên ngoài song, phương đông trắng tinh như màu vẩy cá, chàng hít sâu một hơi không khí buổi sớm, nghĩ lại tửu yến tối qua, đã lâu không uống rượu, đêm qua đã uống đến lúc say, ngủ một mạch đến tận sáng, gió nhẹ thổi lại, cảm giác dưới chân lạnh lạnh, chàng nhìn xuống thì ra giày đã tuột từ lúc nào.

Theo ý thức chàng sờ xuống hông, không cảm giác Bi Mộng Kiếm tồn tại, quay đầu nhìn đột nhiên thấy thanh trường kiếm màu đen đang yên lặng đặt bên mình.

Chàng vỗ nhẹ vào đầu, nhớ lại chuyện tối qua, sau khi say khướt, Diệp La Bách Hoa đã đưa chàng về phòng, nhìn xuống đôi chân không giày và cây

kiếm dựng bên cạnh, chàng buông tiếng cười khỏ: “Đây là việc một công chúa phải làm sao?” Không nghĩ ngợi nữa, chàng bước xuống giường, đeo thanh trường kiếm vào bên hông, mang giày rồi đi ra ngoài tiến đến gian đại thính.

Qua khỏi dãy hành lang dài dằng dặc, vào gian đại thính, tuy còn sớm nhưng Diệp La Bách Hoa, Diệp La Minh và Diệp La Kiếm Mộ đã ngồi cả ở đó, nhưng không phải đợi chàng, họ không nghĩ chàng đến đây sớm thế, hình như họ đang thương lượng chuyện gì đó, chàng hỏi: “Không quấy nhiễu các vị chứ?”

Diệp La Kiếm Mộ lập tức đứng dậy: “Công tử khách khí rồi, đã không phải người ngoài sao lại coi là quấy nhiễu, không ngờ công tử dậy sớm như vậy,

Bách Hoa công chúa đang thương lượng với chúng tôi chuyện xuất thành.” Xem ra Diệp La Kiếm Mộ thật sự không coi chàng là người ngoài, chàng vừa hỏi liền kể lại ngay chủ đề thảo luận.

Lúc này chàng mới nhớ ra hôm qua Diệp La Bách Hoa đã nói sẽ cùng chàng đi tìm Thất Nguyệt, nên mới thương lượng với hai vị nguyên lão, lúc đó chàng định thoái thác thì nàng đã chặn họng, mặt khác chàng cần người quen thuộc tình hình Minh giới chỉ dẫn, nghe nàng nói về Lam thị, Minh Vương cùng Lục tinh cung chủ mới đột ngột nhận ra mình biết quá ít, có lẽ nàng có thể biết không ít chuyện, cho nàng đi cùng sẽ tránh được không ít phiền toái nên không phản đối.

Chàng gật đầu: “Hai vị tiên bối tính thế nào?”

Diệp La Kiếm Mộ đáp: “Công chúa đã nói rồi, muốn cùng công tử đi tìm người, cũng để tăng thêm lịch duyệt, chúng tôi sẽ phái xuất nhân thủ điều tra nơi hạ lạc của Thất Nguyệt cô nương, hơn nữa công tử đã có manh mối, chúng tôi càng yên tâm, Vô Lệ thành tạm thời do chúng tôi thay công chúa chưởng quản.”

Liễu Dật nhìn sang Diệp La Bách Hoa thấy nàng đang cao hứng vô cùng, giống như chim sổ lồng, có lẽ nàng giống như một con chim oanh bị giam trong lồng giờ được tự do, nàng còn trẻ như vậy, tất nhiên không kìm nén được.

Chàng bèn gật đầu: “Hai vị tiên bối

đã tính toán chu toàn, Liễu Dật không có ý kiến gì.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 228: Bái Phỏng Lôi Quân, Lộ Ngô Tinh ...

Diệp La Kiếm Mộ hỏi tiếp: “Công tử định lúc nào thì lên đường?”

Liễu Dật nhìn ba người đáp: “Ngay bây giờ, càng nhanh càng hay.”

Diệp La Kiếm Mộ nhìn Diệp La Bách Hoa đoạt gậy đầu: “VẬY...cũng tốt.” Nói rồi quay sang nói với Diệp La Minh: “Minh huynh đệ, phiền đệ đi chuẩn bị hai thớt Trục Phong Câu để

Liễu công tử cùng công chúa cười.” Diệp La Minh quay người bước ra phía ngoài.

Diệp La Bách Hoa bước lên một bước, nói: “Đa tạ Trục Phong Câu của Kiếm thúc thúc.”

Liễu Dật tất nhiên nghe ra Trục Phong Câu này không phải phạm vật, bằng không với thân phận, tình cảm giữa nàng với Diệp La Kiếm Mộ cần gì phải nói đa tạ, xem ra đó là trăn phẩm của Diệp La Kiếm Mộ.

Diệp La Kiếm Mộ cười nhẹ nói với nàng: “Công chúa, thế giới này nguy ác, công chúa phải cẩn thận, Kiếm thúc thúc không có gì tặng, hai thớt Trục Phong Câu này coi như lễ vật chia tay.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, giờ nàng

mới cảm giác được nổi thống khổ phân li, ánh mắt dường như mông lung: “Kiếm thúc thúc, chúng ta không phải không còn gặp nhau nữa, ta chỉ ra ngoài để tăng thêm lịch duyệt, thúc chắc không muốn ta cả đời ở lì trong cung điện.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu hòa ái: “Đúng vậy, công chúa lớn rồi, cũng phải ra ngoài học thêm kiến thức.” Nói rồi ông quay sang nói với Liễu Dật: “Liễu công tử, Bách Hoa công chúa từ nhỏ đến lớn chỉ ở trong Vô Lệ thành, chưa từng công khai ra ngoài, trên đường phải phiên công tử chiếu cố cho công chúa.”

Tuy Diệp La Kiếm Mộ chỉ nói một câu rất ngắn ngủi nhưng Liễu Dật thấy được nổi thống khổ phân li của họ, từng có lúc chàng cũng trải qua nổi thống khổ

đó, bất quá đó là sự phân li giữa hai thế giới, thân nhân, người yêu, tất cả chỉ trong giây lát đã quyết biệt, cảnh tượng trước mắt gọi cho chàng nhớ lại quá khứ.

Chàng mỉm cười nói: “Kiếm tiền bồi yên tâm, chúng tôi chỉ đi tìm người, không lâu nữa, công chúa lại quay về thôi.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Công tử đã nói thế, lão phu không phải nói thêm gì nữa, thời gian khẩn bách, công tử lên đường thôi.”

Liễu Dật toan lên tiếng, một bóng đen từ sau lưng Diệp La Kiếm Mộ loáng lên, nhảy vọt lên đầu vai chàng, không phải hầu tử Thiết Thạch thì còn ai nữa, bụng nó tròn căng như trái dưa, tựa lên vai chàng rồi làu nhàu: “Sao đi gấp thế, ta ăn

còn chưa đã.”

Chàng đưa tả thủ vỗ nhẹ lên cái bụng căng phồng của nó: “Người còn ăn nữa chắc bụng vỡ tung mất thôi.”

Diệp La Bách Hoa thấy bộ dạng hoạt kê của Thiết Thạch liền bật cười, Liễu Dật nói với Diệp La Kiếm Mộ: “Được rồi, Kiếm tiên bối, đến lúc phải nói tái kiến rồi, tiên bối không nên quá buồn, phân li tạm thời là bước đệm cho tương lai, lần này công chúa đã vượt ra khỏi vòng cương tỏa, tiên bối nên cao hứng mới phải.”

Diệp La Kiếm Mộ gật đầu: “Đúng, lão phu nên cao hứng mới đúng, à...đúng rồi, đi Lô Nhật tinh cung lần này công tử phải cẩn thận, tu vi của Lô Quân không thấp đâu.”

Liễu Dật biết lão đầu nhiều chuyện này đang lo lắng cho Diệp La Bách Hoa, ông ta có vẻ chưa yên tâm lắm, bấn khoăn về chuyện ăn ngủ của nàng trên đường, ông ta vừa dứt lời, chàng lên tiếng: “Kiếm tiền bồi yên tâm, Liễu Dật xin đảm bảo, trừ phi tại hạ chết đi, bằng không không ai có thể thương hại công chúa một li nào.” Chàng chỉ muốn trấn an Diệp La Kiếm Mộ, nhưng cũng biết cùng một câu nói đó mỗi người sẽ hiểu một cách khác nhau, có thể vì thế mà nhiều chuyện hiểu lầm xảy ra.

Diệp La Kiếm Mộ cuối cùng cũng cười tươi tắn: “Liễu công tử đã nói thế, lão phu không phải nói gì thêm, để lão phu tiễn hai người.”

Liễu Dật từ chối: “Kiếm tiền bồi

khách khí rồi.” Rồi quay người cất bước, Diệp La Bách Hoa không biết là vui hay buồn, tuy chỉ li biệt tạm thời nhưng đã ở Vô Lệ thành với Diệp La Minh, Diệp La Kiếm Mộ hơn hai mươi năm, bây giờ rời xa lòng thật không nỡ.

Ba người ra khỏi đại thính, qua hành lang và mấy gian phòng, rẽ sang hai lối đi bên phải, dừng lại trước một căn phòng cực lớn, Diệp La Kiếm Mộ quay lại nói với Liễu Dật: “Đây là nơi lão phu nghỉ ngơi, lúc còn trẻ bắt được một đôi Trúc Phong Câu non, từ ngày nuôi chúng đến giờ vẫn chưa có cơ hội sử dụng, hôm nay chính là lúc.”

Liễu Dật gật gù, tuy không biết Trúc Phong Câu là yêu thú gì song chắc là cước lực thượng hảo, không thì Diệp La

Kiểm Mộ chú trọng làm gì. Tiến vào liền thấy hai thớt tuần mã cao lớn trong đại viện, một trắng một đen đẹp đẽ vô cùng.

Diệp La Minh đến gần hai người, lên tiếng: “Trục Phong Câu đã chuẩn bị đầy đủ rồi, trong này còn có mấy thứ, công tử nhận cho.” Nói đoạn đưa ra một chiếc túi khá to, Liễu Dật nhớ lại từ lúc đến Minh giới đã một lần sử dụng qua tiền tệ ở đây, bị cuốn vào nhiều chuyện thành ra không biết từ lúc nào túi tiền đã không còn tung tích, tất nhiên chàng có thể dựa vào hỗn độn chi lực để duy trì thể lực, Diệp La Bách Hoa thì không, vì vậy nàng không hề từ chối, nhận ngay túi tiền.

Liễu Dật nhìn sang Trục Phong Câu, cũng giống như ngựa ở Nhân gian, chỉ là hai thớt Trục Phong Câu cao lớn, trắng

kiện, thân thể to lớn gấp đôi ngựa, tứ chi càng thon dài, cứng cáp, dưới ánh nắng màu lông trắng và đen phát ra ánh sáng, tuy giống với ngựa nhưng chàng biết Trục Phong Câu mạnh mẽ gấp trăm lần.

Chàng gật đầu: “Được rồi, đưa nhau ngàn dặm cũng phải từ biệt thôi, chúng ta chia tay ở đây.” Chàng đến bên con Trục Phong Câu màu đen, điểm nhẹ chân xuống đất, búng mình nhảy lên lưng, hầu tử Thiết Thạch cũng nhảy lên đầu Trục Phong Câu.

Diệp La Bách Hoa từ biệt hai người
Diệp La Kiếm Mộ: “Hai vị thúc thúc bảo trọng.” Rồi nhảy lên lưng ngựa.

Diệp La Kiếm Mộ nhìn theo thân ảnh hai người, dặn với theo: “Đi đường cẩn thận.” Tuy là mấy lời thừa thãi nhưng ông

không thể không chế được mình.

Liễu Dật gượng cười, hai chân thúc nhẹ, Trục Phong Câu khinh khinh ổn ổn tiến bước, tuy chỉ là đi nhưng đã rất nhanh. Ra khỏi cổng viện sang con đường đá, Trục Phong Câu bắt đầu gia tăng tốc độ, chạy nước kiệu khỏi cổng thành.

Diệp La Bách Hoa ngoái lại nhìn hai người Diệp La Kiếm Mộ rồi nhanh chóng rời đi, có lẽ nàng biết nếu quay đầu lần nữa, nỗi thống khổ phân li càng sâu đậm.

Hai người rời khỏi Vô Lệ thành, Trục Phong Câu bắt đầu sai bước, tốc độ nhanh như bay, gió ma sát ràn rạt lên mặt hai người, kì quái hơn là ngồi trên lưng Trục Phong Câu không hề cảm giác xóc

này chút nào, Liễu Dật không khỏi khen
thâm.

Diệp La Bách Hoa đi song song với
chàng, lên tiếng: “Lôi Nhật tinh cung ở
phương nam, theo tốc độ hiện giờ chỉ hai
ngày là đến nơi.”

Liễu Dật gật đầu: “Càng nhanh biết
được tin tức của Thất Nguyệt.”

Diệp La Bách Hoa thấy đôi mày nhíu
chặt của chàng đã giãn ra, cười: “Xem
huynh như mở cờ kia, còn phải tìm Vũ
Trầm Tinh nữa mà.”

Liễu Dật nhìn nàng, hỏi: “Tại hạ như
mở cờ?”

Diệp La Bách Hoa nhìn về phía
trước, cười đáp: “Có khi huynh không
biết, hoặc là không nhận ra.”

Liễu Dật định giảo biện nhưng ngẫm

ngẫm một hồi, thâm nhủ: “Có khi thật sự là mình không nhận ra.”

Trên đường đi, Diệp La Bách Hoa và chàng đàm luận rất nhiều về Lam thị, Diệp La thị, thậm chí còn bàn cả những vấn đề liên quan đến Minh Nguyệt thị thần bí. Thời gian thấm thoát trôi qua, vầng thái dương đang lặn xuống, hai người đặt chân vào địa giới của Lam thị, sắc trời đã muộn, tuy chàng muốn đi tiếp nhưng hiểu rõ là Diệp La Bách Hoa cần phải nghỉ ngơi, ăn uống. Nàng dâu gì cũng là người, một người bình phàm.

Chàng nhìn sắc trời, rảo mắt một vòng quanh vùng đất hoang lạnh chung quanh, lên tiếng: “Công chúa, muộn rồi, chúng ta tìm chỗ nào nghỉ lại.”

Diệp La Bách Hoa không đáp lời

chàng, ngược lại hỏi sang chuyện khác: “Từ rày đừng gọi muội là công chúa, muội không muốn người ta biết mình là công chúa của Diệp La thị, hay là... huynh nghĩ giúp muội một cái tên thay thế cho tiện.”

Liễu Dật ngẫm nghĩ, đúng vậy, nếu tiếp tục gọi nàng là công chúa, phiền phức tất không nhỏ, nếu giúp nàng đổi tên sẽ tiện hơn nhiều. Nghĩ một chốc chàng nói: “Tại hạ không nghĩ ra.”

Diệp La Bách Hoa nhìn vẻ mặt nhăn nhó của chàng: “Huynh cứ tùy tiện nghĩ ra một cái tên, tên của nam nhân là được.”

Liễu Dật quan sát địa hình tứ phía, tìm một chỗ nghỉ ngơi, đáp: “Tên của nam nhân là được? Gọi là Diệp La Nam

được chăng?”

Diệp La Bách Hoa lẩm bẩm: “Diệp La Nam? Diệp La Nam? Diệp La Nam? Hảo, gọi tên này cũng được nhỉ?”

Liễu Dật nghe thấy, lập tức không nhìn quanh nữa, hỏi: “Tên công chúa là Diệp La Nam?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Là nam, chữ nam trong cây nam (chò), không phải là nam trong nam nhân, sau này huynh đừng xưng hô cả họ, gọi là A Nam được rồi.”

Liễu Dật vội nói: “Làm sao thế được?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Sao lại không được? Lẽ nào huynh định gọi tên lẫn họ muội? Phiền phức lắm, gọi A Nam là xong.”

Liễu Dật toan phản bác, Diệp La Bách Hoa đã cắt ngang: “Đúng rồi, huynh vừa nói gì nhỉ? Tìm chỗ nghỉ phải không?”

Giờ chàng mới phát hiện Diệp La Bách Hoa không ngốc tí nào, đành thuận miệng đáp: “Trời sắp tối rồi, đường nhiên phải nghỉ thôi.”

Diệp La Bách Hoa nói: “Cách đằng trước không xa thế nào cũng có chỗ nghỉ, tại những nơi giao nhau có không ít người mở tửu lâu, khách sạn.”

Liễu Dật gật đầu: “Được, chúng ta đi.” Hai người không nói gì, tuy chàng không có cảm giác mệt mỏi nhưng cần phải chiếu cố cho Diệp La Bách Hoa, một phàm nhân như nàng làm sao có thể liên tục đi mãi được?

Quả nhiên, Trúc Phong Câu đi không xa lắm, chàng đã nhận ra đằng trước mặt có bốn tòa lầu hai tầng san sát nhau, trông khá quy mô, bên cạnh lầu có mấy loại cây cối, giữa vùng hoang lương cũng tạo thành phong cảnh. Bấy giờ trời đã xẩm tối, bên ngoài lầu có thắp thông minh đăng khiến xung quanh sáng rực như ban ngày.

Chàng sóng vai Diệp La Bách Hoa tiến vào: “Tối nay nghỉ lại, ăn uống ở đây, thế nào? Không đói ư?”

Vốn Diệp La Bách Hoa lúc rời khỏi Vô Lệ thành hơi cảm thấy mệt mỏi nhưng tốc độ trên đường quá nhanh, phiền muộn được gió xua tan, chỉ để tâm vào trò chuyện với Liễu Dật, trả lời những vấn đề chàng hỏi nên không thấy mệt mỏi, giờ

nghe chàng hỏi, buột miệng: “Đói chứ, làm sao huynh lại bảo muối không đói được nhỉ, ngay cả một điểm khí lực muối cũng không còn.”

Liều Dật gật đầu: “Vậy thì ăn một chút gì đã, tại hạ đã đáp ứng Kiếm tiên bối chiếu cố cho công chúa, nếu không làm sao công chúa chỉ đường cho tại hạ.”

Hỏa kế của tửu lâu đã trông thấy hai người tiến vào, lại thấy họ cưới Trục Phong Câu, đừng nói đến hỏa kế ở vùng biên giới có kiến thức đa quảng mà đại đa số người ở Minh giới đều biết loại linh thú này, biết khách sộp đã tới, y lập tức chạy ra đón hai thớt Trục Phong Câu, lên tiếng chào: “Hai vị khách nhân đi đường chắc mệt rồi.”

Liễu Dật nhẹ nhàng nhảy xuống, Diệp La Bách Hoa cũng bước xuống con Trúc Phong Cầu màu trắng, Liễu Dật tiện tay lấy ra một đồng ngân tệ: “Chăm sóc ngựa của chúng ta cho tốt.”

Điểm hỏa kế vừa thấy, ánh mắt không rời khỏi đồng tiền, gật đầu vâng lời.

Liễu Dật cùng Diệp La Bách Hoa bước vào trong điểm, thành linh nàng thốt lên: “Hồng rồi, muội quên không mang theo mạng che mặt.”

Liễu Dật ngoái lại nhìn gương mặt nàng, đúng lúc này ánh mắt nàng cũng hướng sang chàng, vừa tiến xúc với ánh mắt chàng, sắc mặt nàng chợt ửng hồng, Liễu Dật bảo: “Công chúa không hề xấu xí vì có gì phải đeo mạng, lẽ nào định cả đời không gặp người ta?”

Diệp La Bách Hoa ngập ngừng: “Không phải là xấu, chỉ là ...muội lẽ nào cả đời không gặp người khác? Huynh không phải là người?”

Nàng nói vậy, Liễu Dật không biết cảm giác của mình thế nào, ý nghĩa của câu nói quá mông lung khiến người nghe kì quái, chàng gạt đi: “Được rồi, đừng tạo thêm phiền phức nữa, vào ăn chút gì đi.” Chàng tất nhiên hiểu Diệp La Bách Hoa sợ rằng dung mạo nàng sẽ mang lại phiền phức, nàng không xấu xí ngược lại đẹp đến hoàn mỹ, đeo mạng che sẽ bớt được phiền hà.

Vào trong điểm cảm giác thật yên tĩnh, hai mươi chiếc bàn được bày biện chỉnh tề, khách nhân không đông, kể cả một người một uống rượu trong góc cũng

chỉ đây ba bàn, Liễu Dật tìm một vị trí gần cửa sổ: “Ngồi đây đi.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu, ngồi xuống, điểm tiêu nhị vội chạy tới: “Nhị vị muốn ăn gì?”

Liễu Dật xem thời gian, không muộn lắm mà dáng vẻ của Diệp La Bách Hoa xem chừng rất mệt, thuận miệng đáp: “Đem lên mấy món ngon ngon một chút lên đây, cho ta một cân rượu, à, đúng rồi...chuẩn bị cho chúng ta hai gian phòng.”

Điểm tiêu nhị vâng lời đi xuống.

Nhìn ra ngoài song cửa, minh nguyệt treo cao, trong lòng chàng bất giác nhớ đến Thất Nguyệt, nàng giờ đang ở đâu? Ngày mai có thể gặp Lôi Quân rồi sẽ biết nơi hạ lạc của nàng, chàng thấy thời gian

trôi qua quá chậm, nếu không vì liên quan đến Diệp La Bách Hoa, có lẽ tối này chàng đã tới được Lôi Nhật tinh cung.

Thoáng chốc, điểm tiêu nhị đã mang lên mấy đĩa đồ ăn trang trí rất đẹp và một hồ rượu, một miếng thịt nướng nhỏ, Liễu Dật không chú ý, mãi đến lúc Diệp La Bách Hoa kéo chàng từ trong suy tư về thực tại mới nhớ ra mình đã ngây ngẩn một lúc lâu, Diệp La Bách Hoa vừa ăn vừa nói: “Huynh đang nghĩ đến Thất Nguyệt?”

Liễu Dật tiện tay rót một chén rượu, uống cạn rồi đặt xuống: “Đúng, ngày mai gặp được Lôi Quân, không biết hiện tại Thất Nguyệt thế nào.”

Liễu Dật vừa nói thì từ trong góc một

thanh y nhân nhìn về chỗ chàng, nhưng vì cự li xa, góc đó lại tối tăm, chàng đang tâm sự trùng trùng nên không chú ý đến mục quang của người đó.

Diệp La Bách Hoa toan mở miệng thì ngoài song cửa một hầu tử nhảy vào, là Thiết Thạch, nó cầm hồ rượu lên uống một ngụm lớn, vừa uống vừa nói: “Người nghĩ lắm cũng vô dụng, phải mất thời gian mới có được kết quả, phiền não giải quyết sự tình thế nào được.” Nói đoạn lại làm một ngụm nữa.

May là mọi người đều cách đó khá xa, bằng không thấy con khỉ ngồi trên bàn nói được không chết khiếp cũng phải kinh ngạc vô cùng, những tất cả đều lọt vào mắt một người, là thanh y thiếu niên trong bóng tối, ánh mắt hữu thần không

nén được nhìn qua Liễu Dật.

Diệp La Bách Hoa vừa ăn vừa gấp cho chàng một gấp rau: “Ăn đi, hầu tử nói đúng, phiền não cũng không ích gì.”

Thiết Thạch đang uống rượu, nghe thấy liên lảng hồ rượu xuống, phòng mang trợn má: “Ta nói rồi, ta không phải hầu tử.”

Thấy bộ dạng đáng cười của Thiết Thạch, chàng phải cố nén, hình như Thiết Thạch có oán cừu với hầu tử, mỗi lần nghe ai nói mình là hầu tử nó đều phản ứng thái quá như vậy, có trách thì nên trách đáng vẻ giống như hầu tử của nó.

Liễu Dật cầm đũa lên, chậm chậm ăn, lúc đó cánh cửa mở ra, một bạch y thiếu niên và hai tên hầu mặc áo xám tiến vào.

Liễu Dật thấy kẻ này khá quen, nhìn thêm một lần, thỉnh linh trong óc lóe lên quang mang, tự nhủ: “Là hắn.” Nguyên lai kẻ này không phải ai khác, chính là kẻ đã thượng lôi đài trong kì kén chồng của Diệp La Bách Hoa: Lam Lạc Quân. Không hiểu sao y lại xuất hiện ở đây, xem bộ dạng ngông nghênh của y, chàng nói với Diệp La Bách Hoa: “Xem kia, người truy cầu công chúa đến rồi.”

Diệp La Bách Hoa bèn ngoái lại nhìn, lập tức quay lại nói với chàng: “Làm sao là y nhỉ?” Tất nhiên nàng nhớ ra Lam Lạc Quân, phiền phức rồi, y chẳng qua là một kẻ vô dụng nhưng người đứng sau bao cớ này lại lợi hại vô cùng. Liệt Diễm tinh cung Viêm quân còn khó chơi hơn Lôi Quân, vì tiểu nhân bao

giờ cũng khó đối phó hơn quân tử.

Lam Lạc Quân tiến vào liền nhìn quanh một vòng, cuối cùng mục quang dừng lại trên mình Liễu Dật và Diệp La Bách Hoa, một tên tứ trai từ sau lưng y bước lên quát: “Mọi người nghe đây, từ lâu này được công tử chúng ta bao trọn, mau cuốn xéo.”

Lam Lạc Quân lập tức lên tiếng: “Câm ngay, đây là đất công, người đuổi họ đi thì ăn ở đâu, ngủ ở đâu?” Y vừa nói vừa hướng mục quang vào lưng Diệp La Bách Hoa, bằng vào kinh nghiệm nhiều năm của mình, y biết bạch y nữ tử này tuyệt đối là mỹ nhân, một kẻ hạ lưu như y làm sao đành hạ thủ?

Y tìm đến vị trí sau lưng Liễu Dật, chậm chậm ngồi xuống, vừa rót trà vừa

nhìn sang Diệp La Bách Hoa, tất nhiên là nàng cảm giác được, chỉ vì muốn tránh phiền hà đành cúi đầu giả đồ ăn cơm, bất quá Lam Lạc Quân đã nhìn thấy ánh mắt nàng liền ngậy ra, nước trà đổ khắp người cũng không biết.

Tuy y tham gia kì kén chồng của Diệp La Bách Hoa nhưng chưa từng nhìn thấy chân diện mục của nàng, sau đó thụ trọng thương, giờ làm sao ngờ được nữ tử này là Bách Hoa công chúa của Diệp La thị? Vô tình, toàn bộ âm trà đều chảy tràn xuống áo.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 229: Nhân Khứ Lâu Không, Minh Nguyệt Thi ...

Một tên hầu đứng bên lên tiếng đề tỉnh, Lam Lạc Quân cuối cùng cũng thoát khỏi ảo mộng, bất quá lúc đó áo đã bị nước trà làm ướt sũng, y không buồn để ý, chậm rãi đứng dậy, bước đến bàn của Liễu Dật và Diệp La Bách Hoa, tự kéo ra một chiếc ghế ngồi xuống.

Ánh mắt gian xảo của Lam Lạc Quân liên tục ngắm nghía Diệp La Bách Hoa, y coi sự tồn tại của Liễu Dật dường như là không khí, kì thật không nên trách y, trong ngày kén chồng y chưa từng gặp qua hai người, tất nhiên không để vào trong mắt, hơn nữa háo sắc đã thành ác tính, gặp được Bách Hoa công chúa hôm nay, đời nào chịu bỏ qua.

Diệp La Bách Hoa dường như bị ánh nhìn của Lam Lạc Quân kích nộ, ngừng đầu tức giận: “Ai cho người ngồi ở đây?”

Lam Lạc Quân toan bịa ra mấy lời có cánh, vừa thấy khuôn mặt mỹ lệ của nàng liền há hốc mồm không ngậm lại nổi, đôi mắt lấp lánh như ánh sao, môi hồng răng trắng, làn da như tuyết, mái tóc buông dài óng ả, gương mặt xinh đẹp đến đến cực điểm xuất hiện trước mắt y, nhất là giọng nói ngọt ngào khiến người ta không thể nổi giận.

Lam Lạc Quân lập tức cảm thấy thật quen thuộc, giọng nói này thật ngọt ngào nhưng hình như đã từng nghe qua, chỉ không nhớ ra mà thôi, chẳng qua nhìn thấy dáng vẻ giận dữ của mỹ nhân liền

quên bémng ngay cảm giác quen thuộc.

Liều Dật toan lên tiếng cản Lam Lạc Quân lại, chàng không muốn chuốc lấy phiền hà, còn nhiều chuyện khác phải làm, đúng vào lúc chàng định ra mặt thì một tiếng “soạt” vang lên rõ ràng bên tai, bèn đưa mắt nhìn, một miếng thịt nướng vừa đập vào mặt Lam Lạc Quân, lúc đó đang từ từ rớt xuống, quay lại thấy Thiết Thạch đang lăn lộn cười bò trên mặt bàn.

Lam Lạc Quân để hết tinh thần tập trung vào Diệp La Bách Hoa, tất nhiên không chú ý đến xung quanh, giờ bị miếng thịt nướng đập trúng, hốt hoảng tỉnh lại, quát to: “Kẻ nào ném?” Y định hỏi hai tên hầu đứng sau lưng, bất quá tinh thần của hai tên hầu còn tập trung hơn cả y, nước dãi ròng ròng, song nhãn

vô quang, mọi chú ý dồn cả lên mình Diệp La Bách Hoa.

Lam Lạc Quân nhìn con khỉ đang cười vang trên mặt bàn, lại hướng mục quang sang Liễu Dật: “Người ném thịt vào ta?”

Liễu Dật vốn đã không có hảo cảm với Lam Lạc Quân, giờ lại thấy y hỏi mình bằng khẩu khí như vậy, bèn đáp bằng giọng lạnh tanh: “Không phải ta ném người, chẳng qua ở đây không hoan nghênh người, mau đi đi.”

Lam Lạc Quân đập mạnh tay xuống bàn, nhìn thẳng vào chàng hỏi: “Láo xược, người biết thân phận của bốn công tử là ai không?”

Liễu Dật không thèm nhìn đến y, lạnh lùng đáp: “Ta bất kể người là ai? Nếu

không bước đi đừng trách ta kiếm hạ vô tình.” Trải qua nhiều chuyện, chàng đã hoàn toàn thay đổi, không biết do tâm pháp phản ngược hay là nội tâm chân thực, trong mắt chàng sinh mệnh chỉ quan hệ đến sinh tử, muốn sống muốn chết đều do xuất kiếm, tuyệt không lưu lại tính mệnh.

Lam Lạc Quân chậm rãi đứng dậy, thình lình cười lớn: “Hảo, hảo, lần đầu tiên có kẻ dám nói thế với bốn công tử, hôm nay ta phải xem ngươi có bao nhiêu cân lạng, giải quyết ngươi xong sẽ ôm mũ nhân về.”

Lam Lạc Quân nói vậy, một nỗi phiền não không thể lí giải được tràn vào tim chàng, nắm lấy thanh kiếm trong tay, ý muốn sát nhân khiến ánh mắt chàng lạnh

bằng nhìn vào Lam Lạc Quân, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo đó, y bất giác lùi lại một bước.

Gã hoa hoa công tử tất nhiên không phải là lão hồ, dầu gì cũng là tam thiếu chủ của Liệt Diễm tinh cung, dựa vào thân thể cùng mấy ngón học được từ Viêm quân mà hoành hành bá đạo, tự tung tự tác, dấu biểu hiện của Liễu Dật như vậy nhưng khí thế khoa trương của y không giảm đi phân nào, mắng mỏ: “Con mẹ ngươi dám dọa lão... tử.” Nói đến chữ cuối cùng thì âm thanh quá đổi hư nhược, hình như không nói nổi thành lời.

Liễu Dật kêu thầm trong lòng: “Không ổn.” Chàng vừa phản ứng thì một bóng người áo xanh lóe lên trước mặt Lam Lạc Quân, một đạo hàn quang trắng

bạc loáng qua, yết hầu Lam Lạc Quân đã bị cắt một vết đo đỏ không rõ ràng lắm, nhưng là lời tuyên phán tử vong với y.

Hai mắt Lam Lạc Quân trợn trừng, ngập vẻ kinh hoàng, hai tên hầu phía sau lập tức nhảy bổ lên đỡ lấy thân thể chực đổ gục, hô hoán: “Công tử, công tử ...” Bóng người áo xanh đã không còn ở đó, Liễu Dật vội quay đầu tìm kiếm, phóng mắt nhìn quanh thấy một đạo ảnh tử màu xanh xuất hiện ở cửa, chỉ chớp mắt đã tan biến, nhìn ra ngoài song cửa thấy bóng xanh mỗi lần nhấp nhô là lướt đi được mười trượng, thân hình lúc ẩn lúc hiện, hòa dần vào bóng đêm rồi biến mất hẳn.

Diệp La Bách Hoa nhìn thấy tình cảnh, buột miệng: “Là người của Minh

Nguyệt thị sao? Động tác vừa rồi là ảo thuật đích truyền trong thị tộc bọn họ.” Nàng vừa giải thích vừa quan sát biểu tình phức tạp của Liễu Dật.

Liễu Dật từ từ đứng dậy, quay đầu lại nhìn Lam Lạc Quân đã đoạn khí và đạo dấu máu nơi yết hầu y, thầm nhủ: “Thân thủ nhanh thật, cắt đứt được yết hầu mà không làm chảy máu.”

Hai tên hầu nghe thấy câu buột miệng Diệp La Bách Hoa, tựa hồ nhớ ra chuyện gì đó, quay người khiêng Lam Lạc Quân chạy ra ngoài cửa rồi nhanh chóng biến mất vào bóng đêm. Do vừa rồi thanh y nhân xuất thủ cực nhanh, không làm phát ra nửa điểm âm thanh, mọi người quanh đó đều không biết trong một tích tắc ở đó đã có một người chết, hai tên hầu chạy ra

ngoài, họ vẫn ăn cơm uống rượu như thường.

Liễu Dật hỏi: “Công chúa làm sao biết đó là người của Minh Nguyệt thị?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Mỗi Minh Nguyệt thị là biết ảo thuật, lại chỉ truyền cho những người có huyết thống hoàng tộc, không truyền ra ngoài, hơn nữa muội thấy kẻ đó dùng một lưỡi Nguyệt nhận, loại binh khí này người Minh Nguyệt thị thường dùng, đao hình trăng khuyết, điểm trung tâm cũng chính là cán đao, khó sử dụng phi thường, nên chỉ người của Minh Nguyệt thị mới dùng được.”

Liễu Dật lại hỏi: “Không phải công chúa nói là Minh Nguyệt thị từ xưa đến nay không tham gia thị tộc chinh chiến sao?”

Diệp La Bách Hoa giải thích: “Muội chỉ bảo là thị tộc chinh chiến chứ không phải ân oán riêng tư. Người của Minh Nguyệt thị chưa từng có chỗ định cư cố định, họ có thể lẫn trong thế lực của Lam thị hay Diệp La thị, hành động của cá nhân không bị hạn chế, giống như, giống như...du hiệp, muốn đến đâu thì đến.”

Liễu Dật hình như hiểu ra nhiều, gật gù: “Nhưng...vì sao họ muốn giết Lam Lạc Quân?”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Muội không biết, ân oán riêng tư không theo lẽ thường, Lam Lạc Quân vốn là một kẻ tiểu nhân, đến đâu cũng gây thị phi, rất nhiều người muốn trừ đi, nếu không có Viêm quân chống lưng y sớm bị chết mấy lần rồi, lần này gặp phải người Minh Nguyệt

thị là y gặp xui rồi, hành tung của Minh Nguyệt thị bất định, không kiềng dè thế lực của Lam thị.”

Liễu Dật gật đầu: “Có lẽ vậy, theo công chúa nói, người của Minh Nguyệt thị đều phân tán, không hề dễ tìm kiếm, trong thế giới rộng lớn này muốn tìm một người khó như đáy bể mò kim, hơn nữa họ còn du tẩu, Lam thị chắc không có cách gì tìm họ.”

Diệp La Bách Hoa buông đũa, hỏi: “Vừa này nếu không phải người đó xuất thủ, huynh có giết Lam Lạc Quân không?”

Liễu Dật lắc đầu cười: “Làm sao thể được, tại hạ không muốn mua phiền, Lam Lạc Quân tuy ác nhưng không đến nỗi nói mấy câu mà giết chết y, nếu như vậy thì

trên đời nay làm gì còn người tốt nữa.”

Trong mắt Diệp La Bách Hoa lóe lên một tia kì quang: “Huynh thật sự không muốn giết y?”

Liễu Dật lắc đầu: “Không có, tại hạ chỉ muốn dọa y, nếu phải xuất thủ cũng chỉ giáo huấn một phen thôi.”

Diệp La Bách Hoa vốn định nói nữa nhưng lập tức ngưng ngay, đối chiếu những gì Liễu Dật nói hình như còn thiếu gì đó, vừa nãy trong mắt chàng rõ ràng hiện lên sát cơ, không có người kia xuất thủ, nàng cảm thấy chắc chắn chàng sẽ giết Lam Lạc Quân, nhưng...vì sao chàng phải nói dối? Nếu chàng không nói dối thì...điều đó biểu hiện gì? Những câu hỏi liên tiếp xuất hiện trong đầu nàng.

Liễu Dật quan sát dáng vẻ trầm ngâm

của nàng, đoạn nói: “Sao vậy? Một không? Lên trên lầu nghỉ đi, ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường.”

Diệp La Bách Hoa tịnh không nói gì, trong lòng nàng có dự cảm không lành nhưng không nói ra, chỉ gật đầu: “Vâng.” Rồi theo chỉ dẫn của điểm hỏa kế, hai người về phòng.

Vừa vào đến phòng, Thiết Thạch đã hỏi: “Vừa nãy sao ngươi lại nói dối, ta thấy rõ ràng ngươi định giết Lam Lạc Quân.”

Liễu Dật chậm rãi bước đến gần chiếc bàn ở giữa phòng, hỏi ngược lại: “Vừa nãy ta thật sự muốn giết Lam Lạc Quân sao?”

Thiết Thạch gật đầu: “Ta cảm giác được sát lục trong lòng ngươi, nếu không

phải người kia hạ thủ trước, chắc người giết Lam Lạc Quân là người.”

Liều Dật lắc đầu, dường như nhớ đến một chuyện, vừa nãy Diệp La Bách Hoa cũng nói thế, sao chàng lại không biết nhỉ? Trong trí nhớ thiếu mất một đoạn chẳng? Vì sao bản thân muốn sát nhân mà lại không cảm giác được? Chẳng lẽ...là sát lục chi tâm? Chàng không khỏi liên tưởng những việc vừa phát sinh với tâm pháp, đạo này toàn sử dụng tầng thứ 13, có khả năng bị sát lục chi tâm xâm chiếm, nhưng giờ đây không sử dụng sát lục chi tâm thì ma công cũng từ từ chiếm lấy mình, bình thường sẽ không thể nào cảm giác được, xem ra...thời gian không còn nhiều.

Chàng nói với Thiết Thạch: “Có lẽ,

ta thực sự không biết, thời gian của ta không còn mấy nữa, ta phải tìm cách liên hệ với ý thức Niết nhân để lại xem có tìm được không gian đó không, muốn hỏi cũng phải tranh thủ thời gian thôi. ”

Thiết Thạch lắng nghe chàng nói, nhận thấy không hiểu được câu nào, “bịch”, nó nằm ngay xuống bàn ngủ ngon lành. Chàng nhắm nhìn con vật đáng yêu này, ngồi xuống giường, cởi Bi Mộng Kiếm xuống đặt lên hai chân, rồi phong bế lục thức, tuần hoàn chân nguyên khắp các kinh mạch ở song thủ, liền đó vuốt ve thân kiếm.

Trong thế giới hắc ám, không có đường biên, không có ánh nắng, sinh mệnh, cả mảnh đất mênh mông chỉ có mỗi mình chàng, đây là thế giới chàng

phong bế, chàng muốn thử tìm kiếm Niết nhân rồi hỏi bí mật của tâm pháp xem có phá được sát lục chi tâm không ngõ hầu kéo dài thời gian của chàng, chàng còn rất nhiều việc phải làm, không thể biến thành một ma nhân không có tri giác.

Cả gian phòng an tĩnh dị thường, Thiết Thạch ngủ ngon trên bàn, Liễu Dật ngồi trên giường tìm kiếm ý thức. Ngoài song cửa sao sáng khắp trời, thi thoảng có lưu tinh ngẫu nhiên lướt qua, thấm thoát, những tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, một đêm đã qua, sớm mai lại đến.

Liễu Dật chậm chậm mở mắt, hồi tưởng lại kết quả tìm kiếm trong không gian vô hạn đó, không có gì, cả không gian chỉ có một mình, lẽ nào... ý thức của Niết nhân đã tan biến? Vì sao lại không

tìm được? Chàng rất muốn biết câu trả lời nhưng không có thời gian suy nghĩ, thái dương đã nhô lên, đeo Bì Mộng Kiếm vào hông, nói: “Đến lúc đi gặp Lôi Quân rồi, lâu nay không biết Thất Nguyệt thế nào?” Đoạn lay gọi Thiết Thạch dậy, đi ra ngoài cửa.

Ở dưới tửu lầu, Diệp La Bách Hoa đã ngồi đợi sẵn bên bàn, bữa sáng còn bốc hơi nghi ngút, nàng đang ngắm nhìn cảnh sắc hoang lương bên ngoài cửa sổ, tựa hồ suy nghĩ đến xuất thần.

Liễu Dật xuống lầu, ngồi cạnh nàng, nói: “Ăn chút gì đi, đừng nghĩ ngợi nữa, còn phải lên đường mà?”

Ánh mắt Diệp La Bách Hoa đóng đinh trên mặt chàng, dường như tìm đáp án nào đó, chàng tất nhiên hiểu nàng nghĩ

gì, có lẽ nàng lo chàng có thể biến thành một sát nhân ma vương không có nhận thức bất cứ lúc nào, bèn uống một ngụm trà thơm, lên tiếng: “Công chúa nhìn đủ chưa? Có biến hóa gì sao?”

Diệp La Bách Hoa lúc đó mới nhận ra mình thất thố, mặt đỏ bừng, vội lấp liếm: “À...không...đủ rồi...đúng...ăn đi.” Lời lẽ loạn xạ, song chàng biết nàng muốn biểu đạt gì, cười gượng gạo.

Thanh toán xong, hai người lại cười lên Trúc Phong Câu đi về hướng nam, gió sớm mát mẻ vô cùng, thêm vào tốc độ của Trúc Phong Câu, tâm tình hai người rộng mở hẳn ra, Diệp La Bách Hoa đột ngột bật cười: “Hôm nay sẽ biết tin tức của Thất Nguyệt, huynh vui chứ?”

Liễu Dật nhìn nàng, không hiểu nàng

nói vậy là có ý gì? Song chàng lại muốn biết tin tức của Thất Nguyệt, bản thân chỉ nghĩ đến việc cứu nàng, còn về niềm vui thì...hình như từ này đối với chàng quá đổi xa xăm, chàng chỉ cười được là cùng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thời gian trôi qua thật nhanh, đã đến giờ Ngọ, không biết đi được bao xa, với tốc độ của Trúc Phong Câu chắc chắn rất xa, Diệp La Bách Hoa lấy ra một bức sơ đồ, so sánh vị trí hiện tại rồi nói: “Chúng ta sắp đến Lô Nhật tinh cung rồi, theo tốc độ hiện tại, nửa thời thần nữa là đến nơi.”

Liễu Dật gật đầu: “Được, đi tiếp nào.” Chàng chỉ muốn tranh thủ từng chút thời gian, chàng không thể liên hệ với ý

thức của Niết nhân, e rằng đến lúc liên hệ được với Niết nhân thì không còn đủ sức duy trì thời gian nữa, hiện giờ phải tận lực để giảm thiểu tối đa sai sót, khi còn chưa hoàn toàn luân lạc thì phải làm được càng nhiều việc càng tốt.

Trên đoạn đường cuối cùng này, hai người không nói về Lôi Quân mà về thanh y nhân thần bí xuất hiện tại tử lâu và truyền thuyết về Minh Nguyệt thị, Liễu Dật hình như rất hứng thú, Diệp La Bách Hoa lại sẵn lòng kể, cứ vậy theo câu chuyện, hai người vô tình không biết Trục Phong Câu đã đến được Lôi Nhật tinh cung.

Suốt lộ trình vốn hoang lương, bằng phẳng, bây giờ trước mắt hai người xuất hiện một vách núi dựng đứng, trên vách

núi có một cổ lâu hoa lệ dị thường do mười hai tòa lâu cao thấp bất đồng tổ thành, bên ngoài màu đen, trông trắng quan phi thường, một lá hắc kì pháp phối trên nơi cao nhất của cổ lâu, trên lá cờ có viết một chữ “Lôi” cực lớn.

Diệp La Bách Hoa quan sát tòa cổ lâu trên vách núi, lên tiếng: “Đó là cung điện của Lôi Quân, rất nhiều người nói tính khí y nóng nảy, khinh cuồng ngạo mạn, thậm chí không hòa hợp với các vị cung chủ khác, do đó cung điện mới tọa lạc bên ngoài quần thể.”

Tòa cổ lâu trắng quan gọi cho chàng nhớ đến Thiên Cực Tinh Cung nơi Nhân gian, tuy Lôi Nhật tinh cung không hoa lệ như cung điện của Lam Ảnh nhưng vẻ ngoài có cảm giác thần bí, chàng nhảy

xuống ngựa, nói: “Chúng ta đi vào bái phỏng.”

Diệp La Bách Hoa cũng nhảy xuống: “Hảo.” Ở cửa Lôi Nhật tinh cung có bốn hộ vệ mặc trường sam màu lam đứng riêng biệt, thấy hai người xuống ngựa bước tới, một trung niên nam tử, tựa hồ là thủ vệ đầu lĩnh bước lên một bước: “Nhị vị, có chuyện gì không?”

Liễu Dật nhìn y, lời lẽ tuy không lễ mạo lắm nhưng giọng nói hòa ái vô cùng, bất giác thấy hảo cảm, bèn đáp: “Đúng, hai người chúng tôi từ xa đến bái phỏng Lôi Quân.”

Trung niên thủ vệ nhìn hai người, đột nhiên mỉm cười: “Hai người là bằng hữu của quân chủ? Bất quá, thật không may là hôm qua quân chủ đột nhiên có việc phải

đi khỏi, đã đi sớm rồi, hiện không ở trong cung điện.”

Nghe y nói, Liễu Dật cảm giác lời lẽ của y không phải ngữ khí của thủ vệ thông thường, song lại khiến người ta rất dễ tin tưởng, buột miệng hỏi: “Các hạ có biết Lôi Quân đi đâu không?”

Trung niên thủ vệ tựa hồ nhớ ra gì đó, đáp: “Quân chủ xưa này làm việc gì không bao giờ bàn bạc với thuộc hạ, chẳng qua quân chủ đi quá gấp, giống như có chuyện phải đi ngay, tôi chỉ biết phương hướng của quân chủ, còn những việc khác thì không rõ.”

Liễu Dật hỏi: “Lôi Quân đi đâu?”

Trung niên thủ vệ đáp: “Quân chủ đi về hướng bắc.”

Chàng nhìn trung niên thủ vệ rồi đáp:

“Tại hạ xin cáo từ, nếu Lôi Quân quay về xin phiền thông báo một tiếng là Liễu Dật sẽ quay lại gặp.”

Trung niên thủ vệ lễ độ: “Xin cứ yên tâm, tôi nhất định chuyển cáo.”

Liễu Dật quay lại nói với Diệp La Bách Hoa: “Chúng ta đi.”

Diệp La Bách Hoa im lặng đi theo chàng, đoạn lên tiếng: “Có phải Lôi Quân tránh mặt không muốn gặp chúng ta?”

Liễu Dật lắc đầu: “Nếu một người đã cao ngạo cả với mình và đồng bạn thì không nghĩ như thế, tại hạ đã cầu kiến lễ nào y lại không gặp, một kẻ như y tuyệt đối không sợ chuyện gì gây hấn cả, tại hạ thấy...người thủ vệ đó nói không sai, Lôi Quân nhất định có việc ra ngoài.”

Diệp La Bách Hoa nghi vấn: “Không đúng, Lôi Quân không muốn làm nhất là hỏi đến việc bình thường, vì sao lại vô duyên vô cớ ra ngoài?”

Liễu Dật ngồi lên ngựa đáp: “Phải xem y muốn làm gì, một khi Lôi Quân đã không ở trong cung, chúng ta đành li khai vậy, đi lên phía bắc thử vận khí xem sao.”

Diệp La Bách Hoa nhảy lên Trúc Phong Câu: “Đúng, đành phải vậy, không biết có việc gì kinh động được đến Lôi Quân.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 230: Nguyệt Thân Chi Lệ, Đương Ngẫu Nhiên ...

Không biết hai người đi về phía bắc được bao xa, sắc trời đã muộn, tịch dương tây hạ, theo tốc độ của Trúc Phong Câu chắc phải cách Lô Nhật tinh cung ngoài ngàn dặm. Liễu Dật vốn đến Lô Nhật tinh cung để tìm Lô Quân, dầu hai người đã xung đột ở trên lô đài nhưng muốn dò hỏi hạ lạc của Thất Nguyệt chắc không đến nỗi quá khó.

Nhưng đến nơi mới biết Lô Quân không ở trong cung điện, lần này rời khỏi, chàng có phần ưu lự, Lô Quân giờ là người duy nhất có thể tìm được hạ lạc của Vũ Trầm Tinh, nhưng không gặp được, xem ra muốn tìm Thất Nguyệt còn phải phiền phức nhiều, nghĩ đi nghĩ lại,

chàng vô tình thở dài một hơi.

Diệp La Bách Hoa hỏi: “Sao vậy? Huynh lo cho Thất Nguyệt ư?”

Chàng lắc đầu, kì thật bản thân chàng cũng không biết tâm lí mình thế nào, chỉ có một điểm rõ ràng, không tìm được Lôi Quân thì muốn biết tin tức của Vũ Trầm Tinh cùng Thất Nguyệt càng gian nan hơn, thời gian của chàng không còn nhiều, nếu cứ dùng dằng có thể không làm được gì đã bị luân lạc nhập ma.

Diệp La Bách Hoa nhìn sắc trời, rồi nhìn vùng đất hoang lương xung quanh, lấy ra một bức bản đồ: “Muộn rồi, chúng ta tìm chỗ nghỉ, theo tiêu kí trong bản đồ, trước mặt có một tòa trấn.”

Liễu Dật gật đầu, không nói gì.

Diệp La Bách Hoa thu bản đồ lại,

nói: “Nghĩ lắm cũng vô dụng, qua tối nay mà vẫn không tin tức gì, chúng ta lại tới những cung điện khác của Lam thị hỏi, chắc các vị điện chủ không thể nào đều vắng mặt, nếu Vũ Trầm Tĩnh thật sự là người trong nội bộ hoàng gia bọn họ, muội thấy trừ Lôi Quân ra các quân chủ khác nhất định biết hạ lạc.”

Liễu Dật nghe vậy, gật đầu nhìn nàng: “Như vậy cũng tốt, tối nay nghỉ ngơi đã, ngày mai tính tiếp.”

Với tốc độ của Trục Phong Câu, quả nhiên chừng một khắc sau, hai người nhanh chóng phát hiện một tiểu trấn phồn hoa, tuy trời đã tối song trong trấn có đông người lai vãng, rất náo nhiệt, những quán hàng hai bên đường thấp hai hàng đèn lồng cùng mùi thơm từ trong tử lâu

bay ra, tất cả nói lên rằng mọi người ở đây đang vui vẻ, khoái lạc.

Hai người Liễu Dật nhảy xuống khỏi Trúc Phong Câu, dắt ngựa đi vào, đã lâu không thấy cảnh náo nhiệt như thế này, Diệp La Bách Hoa vừa đi vừa nói: “Ở đây thực sự náo nhiệt, còn hơn cả một tòa thành.”

Liễu Dật gật gù: “Quá náo nhiệt, đến mức không tương xứng với một tiểu trấn, công chúa xem...người ở đây đông phi thường, đa số đều không phải người trong trấn.”

Diệp La Bách Hoa nghe chàng nói mới bắt đầu chú ý đến đám người xung quanh, chàng nói không sai, chỉ một bộ phận người ở đây đang tìm sinh ý, có lẽ là người trong trấn, những người còn lại

đều ăn mặc cổ quái, hơn nữa trên người còn đeo bình khí, xem ra là người có tu vi, nhưng đông người như vậy đến đây làm gì?

Nàng hỏi: “Kì quái thật, hình như có chuyện gì đó.”

Liễu Dật gật đầu: “Mấy tửu lâu trước mặt náo nhiệt quá, hôm nay chúng ta nghỉ ở đây... Tại hạ thấy chúng ta nên biết tình hình, nghe ngóng một chút, nói không chừng Lôi Quân xuất môn lần này có quan hệ đến chuyện ở đây.”

Diệp La Bách Hoa cười: “Ở đây có chuyện gì hay ho nhỉ?”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến tòa đại tửu lâu, chung quanh tửu lâu có nhiều quán hàng, lấp lánh dưới mái hiên là hàng chục đèn lồng vàng rực rất đẹp

đề. Điềm hỏa kế thấy hai người Liễu Dật, vội gật đầu chạy tới chào: “Khách quan, đề tiểu nhân giúp các vị xuống ngựa.” Nói đoạn tiếp lấy dây cương.

Liễu Dật không nói gì, đi thẳng vào trong tử lâu, cả tòa lâu ngập trong bầu không khí ồn ã, không còn bàn nào trống, chàng nhíu mày, xem trang phục của những người này rõ ràng không phải người bình thường, làm sao lại có nhiều người đến tiểu trấn bình phàm này như vậy? Chàng đang suy nghĩ thì điềm hỏa kế bước tới: “Khách quan, tầng một đã đầy khách rồi, mời lên tầng trên.”

Liễu Dật gật đầu, bước theo điềm hỏa kế, hỏi: “Tử lâu này sinh ý khá ỏn ẻnh? Nhiều khách quá.”

Điềm hỏa kế vội đáp: “Khách quan

chắc là ngoại nhân nên không biết đó thôi, kì thật sinh ý của tửu lâu không tệ nhưng không phải ngày nào cũng được như hôm nay, mấy ngày gần đây không biết vì nguyên nhân gì, không ít ngoại nhân đổ đến trấn, toàn là những nhân vật lợi hại.”

Liễu Dật nói: “Ta chính là người nơi khác, hôm nay ghé qua đây.”

Điểm hỏa kế mỉm cười dẫn hai người lên tầng hai, tầng hai cũng giống tầng một, hơn mười bàn đều đầy khách, có điều chưa chật ních mà thôi. Liễu Dật cùng Diệp La Bách Hoa chọn vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống, chàng bảo điểm hỏa kế mang lên mấy món ăn, sửa soạn hai gian phòng.

Chàng rót trà cho mình và Diệp La

Bách Hoa, rồi quan sát chung quanh, theo chàng nhìn nhận, những người ở đây đều là người tu luyện, tuyệt đối không phải người thường, vừa uống trà vừa nói: “Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?”

Diệp La Bách Hoa đang định lên tiếng bèn quay qua nói với chàng: “Những người ở đây kì quái quá.”

Liễu Dật nói tiếp: “Không biết đã xảy ra chuyện gì mà lôi kéo được nhiều người như thế...tuy không náo nhiệt như lần công chúa kén chồng nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu.”

Diệp La Bách Hoa uống được một ngụm, vội hỏi: “Huynh nói gì?”

Liễu Dật bật cười: “À à, không có gì, đùa một chút thôi, bất quá...chúng ta có thể thu thập tin tức ở đây, ở tửu lâu hạng

người nào cũng có, nhiều người như thế chỉ cần chúng ta chú ý, không khó tìm được nguyên nhân.” Chàng vừa nói xong thì một hầu tử từ phía dưới lồm cồm bò lên, chính là Thiết Thạch.

Thiết Thạch nhìn đám người chung quanh, nói với Liễu Dật: “Những sự kiện kiểu này ta thấy nhiều rồi, ngàn ấy người cùng tụ tập một chỗ không thể là hảo sự được, không phải bảo tàng thì là bí tịch gì gì đó, chỉ có những thứ đó mới khiến bọn họ hứng thú.”

Liễu Dật đồng tình: “Cứ cho là bảo tàng, nhưng...là bảo tàng gì nhỉ? Ta quan tâm đến hạ lạc của Lô Quân hơn.”

Vừa nói xong thì điểm hỏa kế mang rượu và thức nhắm lên, chàng vừa uống vừa lắng nghe mọi người xung quanh nói

chuyện, hi vọng tìm được đáp án. Quả nhiên rượu vào lời ra, hà huống khá nhiều người đang uống rượu trong tủ lâu, mấy người ngồi ở bàn thứ ba bên tả đang thảo luận sôi nổi.

Chàng đề khởi chân nguyên, cố gắng lắng nghe, một người nói: “Nghe nói lần này các cung chủ của Lam thị đều đến, xem ra hi vọng của chúng ta rất ít.”

Một giọng chói tai tham gia: “Thế thì sao, bọn họ dẫu lợi hại mà không tìm được, không lấy được thì lợi hại cũng để làm gì?”

Âm thanh lúc trước xem ngang: “Huynh đệ, không thể nói như vậy, về tu vi bọn họ đúng là cao nhân, khẳng định có hi vọng lấy được hơn chúng ta, nghe nói lần này cả người của Minh Nguyệt thị

cũng đến tranh đoạt, ài, kì quái thật, làm sao hai vật đó lại cùng xuất hiện ở một nơi.”

Liều Dật tuy không nghe ra vật bọn họ nói đến là gì, bất quá chàng đã hiểu, đúng như hầu tử vừa nói, không phải là bảo tàng thì là bảo vật gì đó, nhược bằng không những người này không đồng lòng đến thế, nhưng là vật gì mà khiến cho các quân chủ Lam thị đều xuất môn? Hơn nữa...cả Minh Nguyệt thị xưa nay vẫn ẩn tàng cũng nảy sinh hứng thú.

Chàng tiếp tục uống rượu rồi lắng nghe họ trò chuyện, giọng nói vừa nãy lại cất lên: “Hai vật đó có tác dụng gì nhỉ?”

Một giọng nói khác hơi ngập ngừng: “Chỉ nghe nói hai vật đó là bảo vật nhưng tác dụng thì không ai biết, chẳng

qua lần này hai vật cùng xuất hiện tại một nơi, ta thấy Luân chuyển phong có náo nhiệt nên đến xem.”

Chàng uống cạn một chén, Diệp La Bách Hoa vừa ăn vừa nói: “Không có tin tức của Lô Quân, huynh cũng không cần phải lo lắng, nếu muội đoán không sai, vận khí tốt thì có thể gặp được Thất Nguyệt, sẽ chẳng có chuyện gì nữa cả.”

Liễu Dật nhìn nàng, hình như hơi nghi vấn: “Gặp được Thất Nguyệt? Sao công chúa nói vậy?”

Diệp La Bách Hoa đáp: “Huynh nghĩ mà xem, theo biểu hiện của Vũ Trầm Tinh trong lần kén chồng, cô ta không phải là người chịu ngồi yên một chỗ, hiện giờ lại có bảo vật gì đó xuất hiện, các quân chủ Lam thị đều xuất môn, cô ta

lại trơ mắt sao? Muội thấy, với tính cách của cô ta khẳng định sẽ đến Luân chuyển phong, chúng ta thế nào cũng có 50% cơ hội gặp được Thất Nguyệt.”

Liễu Dật gật đầu rồi hỏi: “Từ lúc nào công chúa biến thành thông minh vậy?”

Diệp La Bách Hoa vội hỏi: “Người ta ngốc lúc nào?”

Liễu Dật nhấp một ngụm rượu: “Đúng, công chúa không ngốc, bất quá so với mồm miệng của Vũ Trầm Tĩnh thì còn kém xa...”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, thời gian trôi nhanh, đấu chuyện tinh di, nguyệt lạc nhật xuất, đánh răng miệng xong, hai người rời khỏi tử lâu đi ra ngoài tiểu trấn. Rời khỏi trấn, Liễu Dật để Thiết Thạch ngồi đằng trước Trục

Phong Câu, quay sang nói với Diệp La Bách Hoa: “Công chúa có biết Luân chuyển phong ở đâu không?”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Có, trên bản đồ có ghi vị trí, không xa lắm, ở đó cũng có một tiểu trấn, chúng ta cứ vào trong trấn xem xét tình huống, thuận tiện thì lưu ý động tĩnh của Lam thị.”

Liễu Dật đồng ý: “Được, chúng ta đi.”

Mấy ngày nay hành trình đằng đằng theo bản đồ, dù có nghỉ ngơi nhưng Diệp La Bách Hoa chỉ là phàm nhân, cũng có vẻ hơi mệt mỏi, tuy vậy mỗi lần thấy trong mắt chàng xuất hiện lo lắng cho Thất Nguyệt, nàng lại quên hết mệt mỏi, hình như còn gấp gấp tìm Thất Nguyệt hơn chàng, không hiểu vì sao trong lòng

nàng chỉ có một cảm giác muốn giúp chàng giải quyết mọi chuyện, kể cả đi tìm Thất Nguyệt.

Tốc độ của Trục Phong Cầu cực nhanh, lộ trình trên bản đồ không xa lắm, kì thực phải hơn trăm dặm, vậy mà chỉ chưa đầy một thời thân hai người đã đến tòa trấn dưới Luân chuyển phong.

Tòa trấn này lớn hơn tòa trấn trước đó, nhà cửa không theo một quy luật sắp xếp nào, trên nhai đạo người chật ních, trong tửu lầu hỏa kế lớn tiếng mời mọc, xem ra vô cùng náo nhiệt. Hai người Liễu Dật đã qua một tòa trấn nên biết nguyên nhân vì sao ở đây đông người, hình như mọi người đều đổ xô đến vì hai vật không biết tên đó. Đúng lúc đó, một thân ảnh quen thuộc loáng qua trước mắt

Liễu Dật, nhìn thanh y nhân, chàng có cảm giác vừa quen vừa lạ, một luồng xung động khiến chàng nháy xuống ngựa, gọi: “Vị huynh đài đằng trước, xin đợi một chút.”

Thanh y nhân liền dừng bước rồi từ từ quay lại, là một thiếu niên trên dưới hai mươi tuổi, khuôn mặt sáng sủa, kiếm mi hổ mục, thân thể chắc nịch, mái tóc đen dài được búi cẩn thận, song thủ không cầm binh khí, nghe chàng gọi, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ nghi hoặc.

Liễu Dật tuy thấy người này ăn mặc theo kiểu phổ thông, song thủ không cầm binh khí song thần thái sung túc, tuyệt đối là cao thủ từng trải qua tu luyện, hơn nữa...hình như chàng từng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc này, chỉ không rõ là ở

đầu, bấy giờ thấy đôi phương tỏ ra nghi hoặc, nhất thời chàng cũng không biết phải mở mồm như thế nào, quên bém vì sao mình lên tiếng gọi y đứng lại.

Đang lúc bối rối thì Diệp La Bách Hoa xuống ngựa bước đến bên chàng, nhìn thiếu niên anh tuấn, giọng nói ngọt ngào cất lên: “Là thiếu hiệp.”

Liễu Dật liền hỏi: “Công chúa biết anh ta?”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Không biết, huynh quên rồi sao? Hai ngày trước tại tửu lâu vùng biên, một người Minh Nguyệt thị đã giết chết Lam Lạc Quân, nếu muội đoán không sai, anh ta là người đó.”

Thiếu niên đôi diện nhìn chàng rồi nhìn Diệp La Bách Hoa, đột nhiên mím

cười: “Trí nhớ của Bách Hoa công chúa tốt lắm, chỉ thoáng qua một lần lại nhớ rõ như vậy, tại hạ thấy nếu công chúa không nói ra thì vị bằng hữu này chắc phải nghĩ thêm một lúc nữa.”

Liều Dật quan sát thiếu niên, không kinh ngạc lắm khi y nói ra thân phận của Diệp La Bách Hoa, hơn nữa cảm thấy rất có ý nghĩa, nhìn mọi người lai vãng chung quanh mới nhận ra đây không phải chỗ nói chuyện. Người của Minh Nguyệt thị vốn kì quái, người tuổi trẻ này đã giết con trai Viêm quân, đứng ở đây e là sẽ gặp phiền phức, chàng liền bước lên một bước, nói: “Vị bằng hữu này, chúng ta tìm chỗ uống mấy chén.”

Ánh mắt thanh y thiếu niên không lộ ra tình cảm, chỉ liếc nhìn hai người rồi

đáp: “Được.”

Ba người vào một tửu lâu bên đường, trong quán chật ních người, ngồi xuống một góc, Liễu Dật cảm thấy kì quái vì thiếu niên đáp ứng lời mời thong thả như vậy, càng kì quái hơn là y giết chết Lam Lạc Quân, lại nghênh nghênh ngang ngang xuất hiện ở chốn đông người, lẽ nào không sợ Viêm quân báo phục?

Gọi vài món nhắm, Liễu Dật rót một ngụm rượu, định hỏi nhưng không biết phải hỏi từ đâu, đúng lúc đó thiếu niên nhấp một ngụm đoạn nói: “Công tử mời ta đến đây không phải chỉ để uống rượu chứ?”

Liễu Dật hỏi: “Vì sao không thể đến đây để uống rượu?”

Thanh y thiếu niên gật gù nhìn chàng

rồi nhìn tứ phía: “Công tử xem... những người này đều đến đây để uống rượu ư? Tại hạ thấy bọn họ muốn giành được hai khối tinh thạch trong Luân chuyển phong thì phải? Nếu tại hạ đoán không sai, công tử chắc không phải vì vô công rồi nghề mới đến chỗ hoang vu này.”

Liễu Dật nghe qua biết rằng người này hiểu biết khá rõ về bảo vật ở Luân chuyển phong, chẳng qua chàng không muốn vật đó, song y đã nói thế, chàng lại nảy sinh hiếu kì, muốn y giải thích về hai vật đó là gì mà có thể kinh động nhiều người như vậy? Đến cả các vị quân chủ Lam thị cũng xuất môn mà đến.

Liên đó, Liễu Dật mỉm cười: “Tại hạ Liễu Dật.”

Thanh y thiếu niên nhìn chàng: “Ta

thấy ta không cần phải nói, các vị đều biết ta là người của Minh Nguyệt thị, cứ gọi ta là Vô Tâm.”

Diệp La Bách Hoa lẩm bẩm: “Minh Nguyệt, Vô Tâm. Minh Nguyệt Vô Tâm, tên hay lắm.”

Liễu Dật tịnh không chú ý, nói tiếp: “Vô Tâm thiếu hiệp nhầm rồi, tại hạ đến đây tịnh không vì tinh thạch gì đó, kì thật tại hạ không biết nó là gì, chỉ là Liễu mỗ có một vị bằng hữu mất tích nên đi tìm manh mối mới đến đây, bất quá... Vô Tâm thiếu hiệp nếu không ngại nói ra thì tại hạ sẵn lòng nghe.”

Minh Nguyệt Vô Tâm buột miệng: “Ồ, vì bằng hữu mà đến, hình như tại hạ đoán sai rồi. Nếu Liễu công tử muốn biết câu chuyện này, có gì Vô Tâm không kể

lại, những người có tuổi đều biết cả.”

Liễu Dật gật đầu: “Xin cảm phiền.”

Minh Nguyệt Vô Tâm nghĩ một chốc rồi kể: “Hai khối tinh thạch này, đúng ra phải là truyền thuyết mới đúng, còn có tồn tại không, không ai chứng thực được, tinh thạch có tác dụng gì cũng không ai biết, song chắc chắn là loại bảo vật không dễ có được. Hình dạng của tinh thạch không khác gì bảo thạch bình thường, chỉ lớn hơn một chút, màu sắc của chúng khác nhau, phân biệt thành màu lam sẫm và đen.”

Liễu Dật gật gù, cười gượng: “Thế gian còn có chuyện đáng cười đến thế sao, không biết hai khối đá dùng để làm gì cũng lao đầu vào liều mạng tranh giành.”

Minh Nguyệt Vô Tâm nói: “Đá này không phải là vô dụng, chỉ cần tìm đúng người tất nhiên sẽ biết được tác dụng chân chính, hai khối đá có tên khác nhau, câu chuyện liên quan cho đến truyền thuyết cũng khác nhau.”

Diệp La Bách Hoa vội hỏi: “Còn có tên và chuyện liên quan nữa ư?”

Minh Nguyệt Vô Tâm gật đầu: “Đúng thế, là một câu chuyện tình ái bi thương, một truyền thuyết không nên xuất hiện.”

Nghe Minh Nguyệt Vô Tâm nói, trong lòng Liễu Dật đau đớn, chàng không hiểu vì sao niềm đau đột nhiên xuất hiện nhưng cảm giác báo cho chàng biết câu chuyện Minh Nguyệt Vô Tâm sắp kể nhiều khả năng liên quan đến chàng, liên quan đến hai khối đá này.

Minh Nguyệt Vô Tâm uống một ngụm rượu, nói tiếp: “Khôi đá màu lam sẫm có một cái tên rất dễ nghe, ‘Nguyệt chi lệ’, còn nó có sức mạnh, kĩ năng gì thì không ai biết, cũng chưa ai từng thử, chỉ là trong truyền thuyết đã có người thấy qua. Theo truyền thuyết, khôi đá này xuất hiện vì Nguyệt thần đã nhỏ xuống một giọt lệ, từ đó người Minh giới mới nảy sinh hứng thú với nó.”

Diệp La Bách Hoa hình như cũng cảm thấy hứng thú vô cùng: “Nguyệt thần là gì? Lệ rơi xuống sao lại biến thành bảo thạch?”

Minh Nguyệt Vô Tâm nói: “Nguyệt thần chỉ là một truyền thuyết, còn thần có tồn tại không thì không ai biết, có lẽ là danh xưng của vị thần cung cấp ánh

trắng, lại có người nói khối đá này là nước mắt của ánh trăng, sáu mươi năm trước, tại Nguyệt Thương Sơn ở Nhân gian...”

Diệp La Bách Hoa liền truy vấn: “Ánh trăng sao lại có nước mắt?”

Đầu óc Liễu Dật lúc này vận chuyển cực nhanh, hồi tưởng lại lời nói của Minh Nguyệt Vô Tâm, lúc ở Thiên Nhai Hải Giác chàng được biết phải ngưng tụ đủ chín loại nước mắt mới khiến Bỉ Ngạn Hoa nở, trong đó có nước mắt của ánh trăng, lẽ nào... nước mắt của ánh trăng là khối đá này? Hơn nữa nước mắt này lại đến từ Nhân gian, sáu mươi năm trước tại Nguyệt Thương Sơn, câu chuyện này là chuyện của chàng sao?

Thình lình một cảm giác không thể

nói thành lời khiến chàng nghèn nghẹn, tất cả...đều được chú định xuất hiện ư? Kết quả là một quá trình từ sáu mươi năm trước sao? Chàng có cảm giác bị người ta đùa cợt, phảng phất như bị một vật vô hình xoay chuyển...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 231: Tuyệt Đối Đại Biểu, Ma Giới Dữ ...

Hai người tỉnh không phát giác ra thay đổi của Liễu Dật, Minh Nguyệt Vô Tâm vẫn thao thao bất tuyệt: “Theo truyền thuyết, hồi 60 năm trước trên đỉnh Nguyệt Thương Sơn có một đôi tình

nhân, buồn thay, họ không được người thiên hạ chúc phúc mà ngược lại phải chịu nổi thống khổ vô tận, nam tử là người trong Ma tộc còn người con gái là đạo gia tiên nhân, họ bị người thiên hạ chia rẽ, truy sát, bức bách phải chạy lên núi Nguyệt Thương.”

Dừng một chút, Minh Nguyệt Vô Tâm tiếp tục: “Câu chuyện đột ngột có ngã rẽ, ngày đó vào khoảnh khắc họ ra đi, Nguyệt thần nhỏ xuống giọt lệ bi thương. Vì sợ tình yêu chân thật biến mất, khi họ ngã xuống, đại địa chi tâm xuất hiện, người ta truyền lại rằng đó là nước mắt của đại địa thành tâm chúc phúc cho họ.”

Diệp La Bách Hoa hình như đã nghe thấu, hỏi Minh Nguyệt Vô Tâm: “Túc hạ

bảo hai khối đá đó là Nguyệt chi lệ cùng đại địa chi tâm?”

Minh Nguyệt Vô Tâm gật gù: “Chính thế, vốn hai khối đá này thuộc về Nhân gian, không hiểu sau đó vì nguyên nhân gì mà biến mất, theo tin tức chuẩn xác gần đây thì có người nhìn thấy hai khối đá xuất hiện ở Luân chuyển phong, vì thế mới nảy ra chuyện vô số người đổ xô về tranh đoạt.”

Liễu Dật vẫn im lặng, Diệp La Bách Hoa lại hỏi: “Nhưng...hai khối đá đó có tác dụng gì, chỉ là vật trong truyền thuyết mà nhiều người đến tranh đoạt như vậy.”

Minh Nguyệt Vô Tâm lắc đầu: “Công chúa chưa biết rồi, những thứ do tự nhiên sinh thành, chỉ cần lọt vào tay mình tất sẽ nắm được tác dụng chân chính của nó,

bất kể truyền thuyết có thật hay không nhưng đích xác là hai khối đá có tồn tại.”

Liễu Dật xen lời: “Tại hạ thấy truyền thuyết đó là thật.”

Đoạn chàng lại hỏi Minh Nguyệt Vô Tâm: “Vì sao túc hạ lại giết Lam Lạc Quân?”

Minh Nguyệt Vô Tâm uống một ngụm rượu rồi đáp: “Loại người đi đến đâu cũng gây ác như hấn, tại hạ không giết thì cũng có người khác ra tay.”

Y đặt chén rượu xuống bàn rồi nói tiếp: “Nếu nhị vị muốn tìm hai khối đá đó, Vô Tâm xin đề tỉnh trước, Luân chuyển phong là sơn phong từ thời thượng cổ, khác hấn với sơn phong thông thường, từng bụi cây ngọn cỏ trong đó đều sinh trưởng tại những vị trí đặc thù,

cả toà sơn phong giống như một mê cung khổng lồ, hai vị có muốn đi vào nên tìm trước cho mình đường ra bằng không sẽ không thoát được đâu.”

Không đợi cho Liễu Dật kịp lên tiếng, Diệp La Bách Hoa đã chen vào: “Chúng ta có thể tìm kiếm từ trên không trung.”

Minh Nguyệt Vô Tâm giải thích: “Một khi công chúa nghĩ ra biện pháp này tất người ta cũng nghĩ tới, Luân chuyển phong quái dị cùng cực, nhìn từ phía dưới lên không có gì khác biệt, nhưng...nhìn từ không trung xuống, cả sơn phong bị vân vụ che khuất, căn bản không nhìn được gì ở trong, chỉ có cách vào trong núi mới thấy được cảnh vật.”

Liễu Dật gật đầu: “Vậy ngày mai

chúng ta vào trong núi.”

Diệp La Bách Hoa vội hỏi: “Còn Thất Nguyệt? Thất Nguyệt thì sao?”

Liễu Dật thoáng ngừng lại rồi tiếp tục: “Nếu truyền thuyết về hai khối đá là sự thật, đồng thời Thất Nguyệt không gặp nguy hiểm gì tất sẽ đến Luân chuyển phong.” Trong lòng chàng đang tơ tưởng đến hai khối đá là nước mắt của ánh trăng và đại địa kia, thời gian của chàng còn lại không nhiều, chàng chỉ muốn giải trừ trớ chú của Bỉ Ngạn Hoa, giúp Thiên nữ thoát khỏi khổ ải luân hồi, quay lại với Thần giới.

Minh Nguyệt Vô Tâm cảm thấy không nên tiêu phí thời gian ở đây nữa, uống một ngụm rượu rồi lên tiếng: “Mọi chuyện hai vị muốn biết, Vô Tâm đã nói

cả rồi, chuyện Vô Tâm sát nhân không liên can gì đến hai vị, nếu không còn chuyện gì nữa, Vô Tâm xin cáo từ.” Đoạn đứng dậy ngay.

Liễu Dật gật đầu đáp lễ: “Mời, chúng ta hậu hội hữu kì.” Chàng cũng không hiểu sao mình lại nói như vậy, nhưng chàng cảm thấy hai người nhất định sẽ còn gặp lại, lúc đó không là bằng hữu thì là địch nhân, tuyệt đối không có chuyện ung dung ngồi uống rượu như bây giờ.

Minh Nguyệt Vô Tâm trả lễ rồi quay người đi ra, Liễu Dật lại chậm rãi ngồi xuống, hình như suy tư, Diệp La Bách Hoa hỏi: “Thế nào, huynh lại nghĩ ngợi gì sao?”

Liễu Dật nhìn thẳng vào mắt nàng: “Công chúa biết không? Tại hạ biết một

người từng trải qua những chuyện phát sinh trong truyền thuyết, còn về Nguyệt thần chi lệ và đại địa chi tâm tuy chưa được nghe qua song tại hạ tin rằng thật sự tồn tại, thật hay là muốn phá giải trở chú của Bỉ Ngạn Hoa cần phải có hai thứ đó.”

Diệp La Bách Hoa ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Ồ, mọi hiểu rồi, Thất Nguyệt biết huynh cần hai vật đó nên nhất định sẽ đến Luân chuyển phong... nhưng thị trấn này nhỏ thế sao chúng ta lại không gặp nàng ấy nhỉ?” Trên mặt nàng lộ rõ biểu tình phức tạp.

Tâm tình Liễu Dật vốn đã quá phức tạp rồi, thấy biểu tình của Diệp La Bách Hoa hết sức phong phú, bất giác bật cười: “Công chúa suy nghĩ quá đơn giản,

thị trần tuy nhỏ nhưng Thất Nguyệt có thể đến trước rồi, hoặc còn chưa đến cũng nên, hơn nữa dầu đã đến cũng không nhất định phải ở lại trong trần. Còn nữa, chúng ta không thấy các vị cung chủ của Lam thị, theo hành trình của họ, nhất định đã vào trong Luân chuyển phong rồi.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Quân chủ của Lam thị không quan hệ gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cần tìm được Thất Nguyệt và hai khối đá là giải quyết xong xuôi mọi việc.”

Thấy nàng ngây thơ như vậy, Liễu Dật mỉm cười, chàng biết có tìm được Thất Nguyệt, lấy được hai khối đá thì sự tình vẫn chưa giải quyết hoàn toàn, chàng còn phải làm nhiều chuyện. Nhìn sắc trời ngoài song cửa, chàng bảo Diệp La Bách

Hoa: “Muộn rồi, công chúa nghỉ đi, ngày mai chúng ta còn vào trong núi.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Vâng, chúng ta tân khổ thế này, trời cao nhất định bảo hộ chúng ta tìm thấy Thất Nguyệt và hai khối đá.”

Liễu Dật cười nụ đoạn đi lên lầu trên.

Căn phòng tối om, không có cả ánh nến, trong bóng tối chỉ nghe được tiếng hô hấp đều đều của chàng, còn có cả tiếng ngáy của Thiết Thạch ngủ trên bàn. Thời gian chậm chậm nhỏ giọt, chàng lại phong bế ý thức, chìm vào không gian tìm kiếm tư tưởng do Niết nhân để lại, chàng muốn tìm biện pháp kéo dài thời gian của ma công tâm pháp, theo tình hình hiện tại, nếu chàng không tìm thật

nhANH, e là không còn kịp nữa.

Đúng lúc đó, một đạo ngân quang lóe sáng, chàng mở bừng mắt: “Ai?” Tay trái nắm chặt trường kiếm, đề khởi chân nguyên, bàn chân khễ động đuổi theo âm thanh. Không sai, trong phạm vi cảm nhận của chàng, rõ ràng có người, nếu không vì buông lỏng ý thức tìm kiếm tư tưởng của Niết nhân thì kẻ đó không thể nào đến gần được.

Dưới trời đêm, thân ảnh đen tuyền ư một chiếc lông vũ, lại nhanh như điện quang, xoay chuyển mấy lần đã vượt khỏi tử lâu mà Liễu Dật đang nghỉ rồi nhanh chóng lướt ra bên ngoài. Đúng lúc đó, thân ảnh màu đen dừng phắt lại, trước mắt y đột ngột xuất hiện một người, dưới ánh trăng có thể nhìn rõ là Liễu Dật.

Ty trái chàng đang nắm chặt thanh kiếm, thân thủ hắc y nhân tuy không tầm thường, tốc độ nhanh kinh người, nhưng chàng biết nếu chàng định xuất thủ thì y căn bản không có cơ hội hoàn thủ. Chàng liếc mắt lạnh lẽo quan sát người đó, dáng vẻ giống như một nữ tử, toàn thân hắc y, trên mặt có đeo khăn che nên không nhìn được khuôn mặt, tuy nhiên đôi mắt màu lam này hình như chàng đã nhìn thấy ở đâu đó.

Chàng cất lên giọng nói băng lãnh: “Người là ai?”

Một thân ảnh trắng toát nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng chàng, không cần quay lại chàng cũng biết là Diệp La Bách Hoa, chàng cảm giác được tốc độ và sự uyển chuyển của nàng, hình như vừa nãy

nàng nghe thấy chàng nói chuyện, lại không thấy người nên mới đuổi theo.

Hắc y nhân tịnh không có vẻ gì sợ hãi, ánh mắt màu lam nhìn chàng: “Nếu ta muốn cho người biết mình là ai thì dùng khăn che làm gì?”

Hồng quang trong mắt chàng lóe sáng, hữu thủ khẽ động, “choang”, trong một tích tắc trường kiếm vừa tuốt ra đã tra ngay vào bao. Lam quang sáng lên, một làn hơi lạnh lướt qua mặt, khăn che mặt của hắc y nhân đã bị cắt đôi một cách vô cùng chuẩn xác, bị gió lạnh cuốn đi.

Nhìn thấy khuôn mặt hắc y nhân, chàng kinh ngạc: “Là cô.” Không phải ai khác, chính là muội muội của Lam Ảnh đến quân: Lam Nhận.

Hàn khí thấm vào khiến Lam Nhận run nhẹ, nàng ta tựa hồ kinh hoảng vì kiếm quang chuẩn xác bá đạo, song lập tức khôi phục bình tĩnh: “Xem ra người lại có tiến bộ rồi.”

Chàng liếc nhìn Lam Nhận, thầm nhủ: “Cô ta đã xuất hiện ở Minh giới, còn ... Lam Ảnh? Nếu Nhân gian đã bình ổn rồi thì Lam Ảnh sẽ quay về Minh giới? Vì sao nhỉ?” Nghĩ tới đây, chàng buột miệng hỏi: “Nói đi, cô đến đây làm gì?”

Lam Nhận dỗi dôi mắt lam xinh đẹp nhìn chàng: “Ta đến đây là gì, người không nhận ra à? Nếu vừa nãy không phải bị phát hiện thì giờ này ta đã cắt được đầu người rồi.”

Liều Dật cau mày: “Cô đến giết ta?”

Lam Nhận gật đầu: “Người cũng nghĩ

ra rồi sao!”

Nghe giọng nói sắc mùi khiêu khích của cô nàng mắt lam, giọng nói của Liễu Dật bất giác trở nên lạnh tanh: “Bằng vào cô? Nếu ta muốn, mười người như cô cũng không thoát khỏi kiếm của ta được, cô đến giết ta vì ca ca mình?”

Lam Nhận cũng đốp lại bằng giọng nói không có chút tình cảm nào: “Dựa vào ta thì sao, một khi đã đến giết người ta cũng không tính chuyện trở về, là...ta vì ca ca, dầu thế nào thì cõi đời này có gì đáng cho ta quyến luyến, điều duy nhất ta làm được là giúp ca ca, người muốn thu thập nước mắt, chia rẽ ca ca và Cát Lợi Nhi, ta phải đến ngăn cản, giết người chính là cách tốt nhất.”

Hồng quang trong mắt Liễu Dật lóe

sáng, lắc đầu: “Loại người vô tri như cô, chết cũng đáng.”

Lam Nhận lạnh lùng đáp: “Ta là loại người đó thì sao? Ít ra thì ta cũng biết ai tốt với mình, ai không tốt với mình, không như ngươi, Thiên Kiêu một lòng muốn khôi phục kị ức cho Thiên nữ giúp nàng trở về bên ngươi, nhưng đến cuối cùng thì sao? Ngay cả chuyện cô ta chết ngươi cũng không biết, ngươi cũng là loại đáng chết như ta.”

Liễu Dật chấn kinh trong lòng, tức giận quát: “Cô vừa nói gì? Thiên Kiêu chết rồi? Ai giết?” Nghe Lam Nhận đề cập đến Thiên Kiêu, chàng lại nhớ đến nữ tử thơ ngây đó, người con gái mang dung mạo của Thiên nữ, cả vận mệnh cũng bi khổ như vậy.

Thình lình Lam Nhận ha hả cười vang: “Ta giết đó, nếu Thiên Kiêu không vì ngươi, không vì muốn giúp Thiên nữ khôi phục kí ức chắc đã không chết, tuy ta giết cô ta nhưng hung thủ chân chính là ngươi.”

Nghe xong, Liễu Dật không tự chủ được, lùi lại một bước, giọng nói liên tiếp vang vọng bên tai “là ngươi...là ngươi...”. Chàng hất mạnh đầu, hồng quang trong mắt sáng lóa, tức giận: “Ta thấy ngươi đến tìm chết rồi.” Trong cơn tức giận, chàng tuốt trường kiếm khỏi vỏ, không triệu hoán bất kì con hoang long nào, chỉ thuần túy dựa vào chân nguyên lực xuất ra bạch sắc kiếm quang, chém thẳng vào thân thể Lam Nhận.

“Soảng”, tiếng binh khí va chạm

vang lên, hữu thủ Liễu Dật chúc kiếm xuống đất, đạo bạch quang sắp sửa chặt đôi Lam Nhận thành hai mảnh vô cùng chuẩn xác thì bị một thanh kiếm đen nhánh cản lại. Chàng liếc nhìn người mới đến, hồng quang liên tục lóe lên trong mắt, giận dữ: “Cửu U Ma Thần.”

Thanh âm vang vọng, rất nhanh chóng sau đó, những người có tu vi cao phát giác có 4 người đang đứng trên nóc phòng, hai nữ hai nam, một phía nữ tử mặc hắc y, nam tử mặc áo màu xám bạc, phía bên kia nam tử mặc áo đen, nữ tử áo trắng, hai phe tạo thành thế đối lập. Vốn dạ thâm nhân tĩnh nhưng lúc đó mấy người hiếu sự đã thò ra xem màn kịch hay. Trong đó có một nam tử tóc đen dài mặc giáp trắng, áo choàng trắng tinh,

trong tay không cầm vũ khí, sau lưng có hai lão nhân đi theo, nhìn lên nóc phòng rồi thốt lên: “Là anh ta.”

Người mặc giáp trắng chính là Lô Quân, một lam y thiếu nữ đứng bên cạnh y cao hứng: “Lần này có kịch hay xem rồi, nha đầu Lam Nhận này không cam tịch mịch, sao lại từ Nhân gian quay về, mị lực của tên Liễu Dật này không nhỏ nha.”

Lô Quân gật đầu: “Lam Nhận đã về rồi, ta thấy đế quân nhất định sẽ nhanh chóng về thôi, xem chừng Minh giới lại loạn đến nơi rồi.”

Lam y thiếu nữ chính là Vũ Trầm Tinh, nàng mặc trường quần màu lam thẫm, mái tóc dài đen nhánh được tết cẩn thận, giữa hai hàng lông mày dính một

viên lam sắc bảo thạch trông càng ra dáng thiếu nữ, làn da trắng ngần đối lập hoàn toàn với thiếu nữ bên cạnh, Vũ Trầm Tinh nói với nữ tử đó: “Ồ, Thất Nguyệt, cô nương bảo ai sẽ thắng?”

Nguyên lai, nữ tử đó là Thất Nguyệt, nhưng lúc này Thất Nguyệt làm sao còn tâm tình nghe Vũ Trầm Tinh hỏi? Nàng nhận ra người đối mặt với Liễu Dật là Cửu U Ma Thần, từng vài phen qua lại với Cửu U Ma Thần tất nhiên là hiểu được ma thần lợi hại thế nào, tâm tình lo lắng cho Liễu Dật khiến nàng không để ý đến câu hỏi của Vũ Trầm Tinh.

Vũ Trầm Tinh thấy ánh mắt Thất Nguyệt lo lắng, lắc đầu: “Cô nương thật kì quái, rõ ràng bên cạnh tên Liễu Dật kia có một nữ tử xinh đẹp, mà sao vẫn lo

lẳng cho hẩn.”

Thất Nguyệt choàng tỉnh khỏi lo lắng, hỏi Vũ Trầm Tinh: “Cô nương vừa nói gì?”

Vũ Trầm Tinh liếc nhìn nữ tử đứng sau lưng Liễu Dật rồi nói: “Tuy trời tối, không trông rõ hình dáng, bất quá...lần trước Liễu Dật được Bách Hoa công chúa cứu đi, chả phải nghĩ ngợi gì cũng biết người đứng sau lưng hẩn là ai.”

Thất Nguyệt dường như không quan tâm lắm đến chuyện nữ tử sau lưng Liễu Dật là ai, có lẽ nàng hiểu chàng, nữ tử đó là ai có liên quan gì đến nàng, liếc nhìn Vũ Trầm Tinh rồi dặn: “Cô nương nên nghĩ đến mình, để thư sinh nhìn thấy, cô nương không bị chột làm đôi mới là lạ.”

Vũ Trầm Tinh vội vàng: “Vì có gì

đòi chém tôi, tôi giúp cô nương trị thương là sai sao, bất quá...vừa nãy tên Liễu Dật ấy hung hăng phết, nếu không phải có người cứu, ha ha, Lam Nhận đến tám phần bị chặt làm đôi rồi.”

Thất Nguyệt nhìn Vũ Trầm Tinh chăm chăm: “Người Lam thị đều máu lạnh như vậy sao? Nàng ta dù gì cũng là người trong thị tộc cô nương, ta thật sự hoài nghi sao tâm trường các người lại ngoan độc đến thế.”

Vũ Trầm Tinh hình như không hề nổi giận, vừa nhìn lên nóc phòng vừa đáp: “Còn chưa ngoan độc bằng Lam Nhận đâu.” Nếu không phải nhìn tận mắt, nghe tận tai thì ai mà tin được một thiếu nữ xinh đẹp lại thốt ra những lời ngoan độc như thế?

Lúc đó, Tô Thiếu cười lạnh: “Không...không phải Cửu U Ma Thần, là Tô Thiếu, Cửu U Ma Thần cùng các thủ lĩnh Quỷ tộc đều bị ta tiêu hóa rồi, ha ha, bọn họ quá đổi ngây thơ.”

Liều Dật cảm giác có gì đó không ổn? Làm sao có chuyện Cửu U Ma Thần bị tiêu hóa được? Hoặc là...Cửu U Ma Thần hoàn toàn không chế được thân thể kia rồi, nhưng lập tức một ý nghĩ khác phủ định ngay, với thực lực của Cửu U Ma Thần, hoàn toàn không có lí do trốn tránh, bây giờ Tô Thiếu nói như vậy chỉ có một khả năng: Cửu U Ma Thần không thể phản kháng y được.

Chàng dõi ánh mắt lạnh tanh nhìn Tô Thiếu, chàng tịnh không sợ gì Cửu U Ma Thần, ít ra từ lúc rời khỏi Nhân gian

giới, chàng tuyệt đối tự tin có thể đầu một trận, hà huống bây giờ đang lúc giận, nghe Lam Nhận nói xong chỉ muốn giết người ngay. Mục quang chàng biến thành lạnh lẽo, quanh thân thể từ từ phát ra hồng sắc quang mang, đồng thời cuồng phong lồng lộng.

Tô Thiếu cũng chậm chậm tiến lên một bước, bước chân đặt xuống thì lục sắc quang mang như ngục quỷ hỏa từ thân thể phát ra, chớp mắt từ dưới mặt đất nổi lên vô số tử linh, quang mang đại tăng, âm phong ràn rạt bao trùm mọi nơi, tử linh như thể được địa ngục thả ra, vây quanh thân thể y.

Vô hình sát ý dần dần hình thành giữa hai người, cuồng phong thổi tan mọi vật, trên không trung hồng vân cuộn cuộn đổ

về, ma khí lấy Liễu Dật làm trung tâm hình thành vùng xoáy. Cùng lúc, âm khí khiến khói đen tụ tập trên đỉnh đầu Tô Thiếu, ma khí ngưng tụ, sát lục chi tâm đạt đến cực điểm, chân nguyên vô hạn lan rộng, Liễu Dật gầm lên giận dữ, tiếng gầm chưa ai từng được nghe như từ viên cổ vọng về. Thân thể chàng ngừng lên, kiếm quang liền lạc với thân thể, năm loại khí tức màu sắc khác nhau ngưng tụ thành thật chất, năm tròng long khiếu vang vọng, năm con thần long đang không bay lên, uốn lượn trên đầu chàng.

Tay trái Tô Thiếu cũng giơ lên không trung, một tròng tiếng than của u linh từ địa ngục trỗi dậy, che khuất tất cả, vô vàn tử linh từ dưới chân y lập lòe nổi lên, lấy thân thể y làm trung tâm rồi xoáy

tròn, lục sắc quang mang phản phát hình thành một quang trụ, chung quanh quang trụ là những tử linh đáng sợ mang theo độc chương màu lục.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 232: Tiểu Trần Tương Ngộ, Dạ Thâm Bôi ...

Diệp La Bách Hoa, Lam Nhận đứng sau lưng Liễu Dật và Tô Thiếu đều buộc phải lùi lại, giữ khoảng cách với hai người, cuồng phong mãnh liệt khiến họ không tài nào mở mắt nổi, chân nguyên mãnh liệt hóa thành khí tức thực chất ép họ không thể tiến lại gần, đáng sợ hơn là

năng lực triệu hoán những vật vây quanh mình họ, buộc họ phải thoái lui.

Liễu Dật nhìn lên hai người đang đứng trên nóc nhà nhận xét: “Hai kẻ này đều không phải là người, họ là đại biểu của thế giới khác, chẳng qua...với tu vi của họ hiện giờ muốn gây chuyện ở Minh giới, Thần giới thì không dễ đâu.”

Mắt Vũ Trầm Tĩnh trợn trừng, hỏi: “Lôi Quân ca ca, huynh nói là tu vi của họ không cao sao? Họ đại biểu cho hai thế giới, là thế giới nào?”

Lôi Quân đáp: “Liễu Dật vốn thuộc về Nhân gian, mười năm trước đột nhiên gian đạo lạc ma đạo, không luân lạc thành ma chân chính song vẫn đại biểu cho Ma giới, tu vi của y tuy cao hơn các vị quân chủ nhưng so với Minh Vương,

Bàn Cổ thì không thể nào.”

“Nếu huynh đoán không sai người còn lại là Cửu U Ma Thần của Quỷ tộc, được Đại trí giả gọi là A tu la giới. A tu la giới đã được phân chia rõ ràng, sự tồn tại đã được công nhận, đứng trên Ma giới, bất quá...chuyện hôm nay thật kì quái, xưa nay Cửu U Ma Thần vẫn vô tình vô ái, làm sao lại đi cứu Lam Nhận?”

Thất Nguyệt liếc nhìn Lôi Quân đoạn nói: “Người đó không phải là Cửu U Ma Thần, vừa nãy y đã nói mình là ai, làm thế nào người lại gán ghép y có quan hệ với Cửu U Ma Thần, còn các người? Các người thật là kì quái, Lam Nhận là người trong thị tộc của các người, không cứu cô ta thì thôi còn đứng đây nói nhăng

nói cuối, ta thấy các người còn vô tình vô ái hơn cả Cửu U Ma Thần.”

Vũ Trầm Tinh vội xen vào: “Không thể nói vậy được, tuy cô ta là người trong thị tộc nhưng cô ta là cô ta, ta là ta, ta không muốn giúp cô ta là phạm tội sao? Còn nữa nha...ta mà muốn giúp Lam Nhận, địch nhân lại là tên gốc Liễu Dật kia, thật không hiểu có người sẽ nghĩ thế nào đây?”

Thất Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, đáp: “Đó là hai chuyện khác nhau.”

Vũ Trầm Tinh đưa mắt nhìn nàng, rồi không nói gì mà nhìn lên.

Hồng quang lấp lánh trong mắt Liễu Dật, trên đầu ngũ sắc thần long không ngừng uốn lượn, thi thoảng phát ra một tràng long khiếu, Tô Thiếu ở phía đối

diện lộ rõ vẻ hung ác, ánh mắt màu lục phảng phất như địa ngục sâu thẳm, vô số tử linh quán quít quanh thân thể, độc chướng màu lục bị tử linh thôn tính rồi phóng ra.

Trường kiếm của Liễu Dật chúc xuống, lạnh lẽo nhìn Tô Thiếu rồi lên tiếng: “Người này hôm nay phải chết, bất kể ngươi là người hay ma, nếu cản ta đừng trách ta kiếm hạ vô tình.” Nói đoạn, hữu thủ chuyển động xuống thân kiếm.

Tô Thiếu lắc đầu: “Ta cũng phải nói với ngươi, bất kể tu vi của ngươi thế nào, dù thắng hay bại, chỉ cần Tô Thiếu ta ở đây, ngươi đừng hòng thương tổn nàng một li một lai nào.”

Giọng nói tắt lịm, đại chiến sắp sửa

bắt đầu, những người xem kịch bên dưới nín thở, sợ rằng hô hấp của mình kinh động đến hai người bên trên, đang chờ đợi thì việc ngoài ý muốn đột ngột xảy ra: sắc mặt Lam Nhận trắng nhợt, song thủ ôm lấy vai, thân thể nhu nhược không ngừng run rẩy.

Không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng mọi người đều biết nữ tử đó không bị ai tấn công cả, vì không ai đến gần được hai nam tử phía trên, sao lại thế nhỉ? “Bịch”, Lam Nhận không chịu nổi nữa, ngã gục xuống.

Tô Thiếu thấy vậy lập tức bỏ tới đỡ lấy Lam Nhận, mọi hiện tượng xung quanh y đều biến mất. Thấy Lam Nhận run lên, y không nghĩ ngợi gì sất, uốn mình hai ba cái rồi lẫn mất vào trời đêm,

hình như mọi việc vừa rồi không hề xảy ra, một giọng nói từ xa xa vọng lại: “Chúng ta còn gặp lại nhau.”

Liễu Dật chậm chậm thu kiếm, giải tán chân nguyên, ngũ sắc thần long cùng na ma khí nhanh chóng tan đi, chàng biết vì sao Lam Nhận ngã gục, nhất kiếm đầu tiên đó chàng đã triệu hoán băng long cắt đứt khăn che mặt, nội thể cô ta đồng thời bị hàn khí xâm nhập. Chẳng qua lúc này, điều khiến chàng kinh ngạc hơn là tốc độ của Tô Thiếu.

Những gì tên thiếu gia lưu manh kia vừa làm hiển nhiên không phải thủ đoạn của Cửu U Ma Thần, thế thì ma thần đã biến đi đâu? Hơn nữa lúc Tô Thiếu lướt đi, chàng cảm thấy tốc độ của y không chậm hơn mình bao nhiêu, trong lòng

thầm nhủ: “Lẽ nào...Tô Thiếu đã biến thành Cửu U Ma Thần?”

Chàng khôi phục lại vẻ bình thường, Diệp La Bách Hoa vội bước tới hỏi: “Huynh không sao chứ?” Mặt nàng lộ ra niềm quan tâm không nói thành lời, nàng biết chân nguyên của chàng lúc nào cũng có thể khiến chàng luân lạc nhập ma, nhất là vừa nãy nàng thấy sát khí cường hãn nên càng lo lắng cho chàng hơn.

Liễu Dật mỉm cười, lắc đầu: “Không sao.”

Diệp La Bách Hoa nói lời: “Huynh đã nói thời gian của huynh không còn mấy nữa, từ rày huynh ít bạt kiếm đi, không nên dùng chân lực một cách loạn xạ, thời gian tất sẽ kéo dài.”

Lời nói của Diệp La Bách Hoa khiến

chàng nhớ đến nguyên nhân bắt kiếm. Lam Nhận đến giết chàng vì ca ca cô ta, chàng không trách nhưng sát nghe được tin Thiên Kiêu chết trong tay cô ta liệt đột ngột nổi điên, không thể không chết được ý muốn giết chết đối phương. Giờ hồi tưởng lại, trong lòng chàng càng bi thương, lắc đầu tuyệt vọng: “Có những chuyện công chúa không biết đâu.”

Có lẽ ngay cả Liễu Dật cũng không rạch ròi vì sao vừa nãy chàng muốn giết Lam Nhận, có lúc cơn phẫn nộ che khuất lí trí, nhưng cũng có lúc không phải mọi chuyện đều giải quyết một cách yên bình được. Không nghĩ ngợi nữa, chàng bảo Diệp La Bách Hoa: “Được rồi, chúng ta xuống dưới thôi, nghỉ ngơi một chút, mai còn phải vào Luân chuyển phong.” Đoạn

thân hình nhẹ nhàng chuyển động, thân thể tựa như một chiếc lông vũ đen tuyền múa lượn giữa bầu trời đêm.

Diệp La Bách Hoa không nói thêm câu nào, thân hình khinh động, chậm chậm hạ xuống. Lúc này Liễu Dật ngấp trong phiên não, Thiên Kiêu chết trong tay Lam Nhận, chàng hoài nghi rốt cuộc thì con người là động vật gì? Tự tư, tham lam, họ có còn chút thiện lương nào không? Vì ca ca mà loại bỏ chân tướng, giết một người từng xưng tử tử muội muội với mình thì ma quỷ đáng sợ hay con người đáng sợ hơn? Trên con đường yên tĩnh chỉ có thân ảnh cô độc của chàng, mọi người đều sợ gây thị phi, nhanh chóng trở về chỗ của mình, như thể đêm nay chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chàng đang phiến muộn trong lòng thì ba thân ảnh chắn ngang tầm nhìn, ngẩng đầu lên chàng phát hiện dưới ánh trăng trắng bạc lạnh lẽo là dáng hình của Thất Nguyệt, nhất thời chàng quên sạch, buột miệng gọi: “Thất Nguyệt?”

Ba người đó là Thất Nguyệt, Vũ Trầm Tĩnh, Lô Quân, dưới ánh trăng lạnh, dung mạo ba người hiện lên rõ ràng dị thường, Thất Nguyệt vừa thấy chàng đã chạy ngay đến: “Huynh không sao chứ?”

Liễu Dật lắc đầu: “Không sao, cuối cùng cũng tìm được muối, lâu quá không có tin tức gì, giờ gặp được muối, tâm lý dễ chịu vô cùng.”

Nghe chàng nói vậy, Thất Nguyệt mỉm cười. Vũ Trầm Tĩnh lại thở dài thốt:

“Chà, mắt người này có vấn đề, ta và Lôi Quân ca ca cũng ở đây mà chỉ nhìn được mỗi Thất Nguyệt là sao? Thật là không có lễ mạo gì cả, ta cứu Thất Nguyệt, không biết người đa tạ ta thế nào đây?”

Liễu Dật thu hồi ánh mắt hòa hoãn, nhãn thần biến thành băng lãnh, ngữ khí còn băng lãnh hơn, liếc nhìn Vũ Trầm Tĩnh, chàng nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Ta chưa từng có hảo cảm với người của Lam thị, dù người không cứu Thất Nguyệt tất có người khác cứu, người không mở mồm ta có thể không nhìn đến người, mặc cho người li khai, nhưng nếu người còn lảm chuyện, đừng trách ta kiếm hạ vô tình.”

Lôi Quân tịnh không phản ứng gì, như thể lời lẽ Liễu Dật nói chẳng quan hệ gì

đền y, nhưng cái mồm lợi hại của Vũ Trầm Tinh thì không, lập tức oang oang: “Người là loại người gì vậy, đúng là chó cắn càn...Dù gì ta cũng hảo tâm cứu Thất Nguyệt, người lại có thái độ như vậy, người thì phi bất phân à?”

Liễu Dật không nói gì, chỉ lẳng lẳng quan sát điệu bộ buồn cười của Vũ Trầm Tinh, giống như một đứa bé đang cố giả bộ. Thất Nguyệt xen vào: “Thư sinh, họ tuy là người Lam thị nhưng không giống như mấy người chúng ta đã gặp, mấy ngày nay muội may mắn được họ chiếu cố, chỉ bằng chúng ta đi kiếm chút gì ăn, thuận tiện bàn luận về hai khối đá.”

Liễu Dật liếc nhìn Thất Nguyệt, nàng nói vậy tất nhiên hai người kia hiểu rõ về hai khối tinh thạch, tuy chàng không thích

người khác giúp đỡ song làm sao định đoạt được tình huống hiện tại? Thời gian của chàng không nhiều, đương nhiên càng nhanh càng tốt, dầu không thích cũng không có cách nào, phải tranh thủ thời gian mới có khả năng giải trừ trở chú của Bửu Ngạn Hoa.

Chàng gật đầu, giới thiệu Diệp La Bách Hoa với Thất Nguyệt: “Vị này là ân nhân cứu mạng của huynh, gọi là...A Nam đi.”

Vũ Trầm Tinh đứng sau lưng Thất Nguyệt hình như tự nói với mình: “A Nam, A Nam, tên không đẹp lắm, thân cận quá nhỉ...”

Liễu Dật nhìn nha đầu chuyên gây loạn, không nói gì mà giục: “Nếu nhị vị có thời gian, chúng ta cùng đi kiếm chút

gì ăn.” Chàng không biết vì sao lại nói ra những lời khách khí như thế.

Vũ Trầm Tinh vội lắc đầu: “Cùng đi ăn, đáng sợ thật...vừa nãy có người còn muốn đuổi chúng ta đi, giờ lại muốn cùng đi ăn, không giờ kiếm ra với chúng ta nữa rồi.”

Ngay từ lúc tham gia kì kén chồng của Diệp La Bách Hoa, Liễu Dật sớm đã biết Vũ Trầm Tinh khó chịu phi thường, giờ thấy điệu bộ khiêu khích của nàng, không đành chọc vào, quay người đi vào trong tử lâu.

Năm người quay vào trong, chọn một chiếc bàn lớn, bên góc bàn là một hầu tử đáng yêu, tuy đã muộn rồi nhưng điểm hỏa kẻ được hơi tiền chiếu rọi nên chiếu cố chu đáo vô cùng, thoáng chốc mặt bàn

đã bày biện đầy đủ rượu thịt, hơn nữa còn đặc biệt chăm sóc cho hầu tử bằng một ít nước quả, bất quá hầu tử này không thềm nước quả mà thềm rượu nên nốc vào không ít.

Cả tửu lâu yên tĩnh dị thường, năm người tuy ngồi cùng bàn nhưng không ai lên tiếng, Liễu Dật cứ lặng lẽ nhìn mọi người, tự rót một chén rồi uống cạn, chàng biết nếu mình không lên tiếng trước thì cả đêm sẽ không ai nói câu nào.

Liễu Dật đặt chén rượu xuống, hỏi thẳng: “Các vị đến đây tìm hai khối đá?”

Vũ Trầm Tinh lên tiếng: “Nói thừa, là vật thiên hạ khó lòng đạt được, ai lại không muốn còn hỏi chúng ta làm gì, người không phải cũng đến tìm hai khối đá sao?”

Không đợi Liễu Dật hồi đáp, Diệp La Bách Hoa nói lời: “Chúng tôi đến đây tìm Thất Nguyệt, Liễu công tử luôn lo cho an nguy của Thất Nguyệt, chúng tôi từng đến Lôi Nhật tinh cung tìm Lôi Quân để hỏi tin tức của cô ấy, mới biết là Lôi Quân không ở trong cung đành theo phương hướng được chỉ dẫn lên đường tìm kiếm.”

Thất Nguyệt không nói gì, nâng chén nhấp một ngụm, mồm mép Vũ Trầm Tinh thì khác, quan sát kỹ lưỡng Diệp La Bách Hoa rồi chậm rãi nói: “Quả là người đẹp, ài...Liễu công tử, các người xưng hô sao thân mật thế? Còn nói là đi tìm Thất Nguyệt? Các người lại không biết Thất Nguyệt ở đây, rõ ràng là vì hai khối tinh thạch.”

Lôi Quân vẫn im lặng đột ngột khai khẩu, lắc đầu: “Tinh tiểu muội sao lại ngốc vậy, hai khối đá đó người trong thiên hạ đều muốn lấy, chúng ta cũng là người thiên hạ, chỉ cần họ đến tất sẽ tìm được Thất Nguyệt?”

Vũ Trầm Tinh lắng nghe, ngập ngừng uống cạn chén rượu, ngẫm nghĩ một chốc, đột nhiên tự nói với mình: “Ta sao lại không nghĩ đến điều đó.”

Liễu Dật buông chén xuống, nói tiếp: “Ta đến tìm Thất Nguyệt, chẳng qua ta cũng muốn lấy hai khối đá, vốn ta không biết ở đây có hai vật đó, gặp một vị thần bí nhân mới biết được, ban đầu ta không định lấy nhưng giờ thì nhất định phải giành được.”

Vũ Trầm Tinh nhìn chàng rồi nhìn

những người trong bàn: “Xem này, xem này, nói thật rồi nhé, con người sao lại không tham lam? Ai lại không muốn lấy được bảo bối, bất quá...khẩu khí của người không nhỏ nha, nhất định phải lấy được, coi chúng ta là không khí à.”

Thất Nguyệt đặt chén xuống, lắc đầu: “Các vị không biết rồi, thư sinh cần hai khối đá không vì mục đích gì mà có chuyện phải dùng, tự nhiên không phải tham đồ bảo bối.” Nàng từng cùng Liễu Dật đi qua Thiên Nhai Hải Giác, tất nhiên biết đến chín loại nước mắt, lúc nghe thấy chuyện về hai khối đá đó cũng hưng phấn dị thường.

Vũ Trầm Tinh châm chích: “Hay nhỉ, Thất Nguyệt, vẫn biết là cô nương quân tâm đến hần nhưng khuyết điểm là khuyết

điểm, người ta không tham lam mới là lạ, ai lại đành bỏ qua bảo bối như vậy, để xem lần tới cô nương tìm ra lí do gì hay ho giải thích cho hẳn.”

Liều Dật dần chén xuống bàn, đổi ánh mắt vào khuôn mặt Vũ Trầm Tĩnh: “Chúng ta còn con nít sao? Vì có gì phải giải thích nhiều thế với người, dầu ta muốn lấy được hai khối đá thì sao, ta tham lam cũng cần phải có lí do sao?”

Lôi Quân xem vào câu chuyện: “Kì thật có nhiều chuyện không cần phải giải thích, chỉ cần mình tự biết là được, muốn làm thì cứ cất tay mà làm, thị phi hắc bạch tự ở nhân tâm, câu chuyện của người lúc nhỏ ta được đọc ở trong cung điện của đế quân, sau này không hiểu vì sao cuốn hoàng kim thư không còn nữa,

bất quá... Lục tinh cung do Minh Vương tạo ra nhưng không có hoàng kim thư, chúng ta còn có dự đoán tương lai.”

Liễu Dật biết cuốn hoàng kim thư mà Lô Quân nói đến chính là ‘bị thiên thần trở chú đích ái’, ngay cả chàng cũng không biết nó thất lạc ở đâu, chẳng qua bây giờ thấy hiếu kì, nhấp một ngụm đoạn nói: “Người muốn nói gì?”

Lô Quân nghịch chén rượu trong tay, mỉm cười: “Kì thật, không cần đến dự đoán tương lai, cứ dựa vào đoán định, truyền thuyết cũng biết được mấy phần. Người vốn là Chân ma, một con ma bị Bàn Cổ bài xích, câu chuyện của người và Thiên nữ chỉ có thể trở thành nỗi bi ai, ta biết người từng qua Thiên Nhai Hải Giác, biết người muốn Thiên nữ

thoát khỏi những đau đớn của luân hồi khổ ải, nhưng...ta muốn hỏi là người đã tự hỏi mình như thế có đáng không?”

Liễu Dật dẫn mạnh chén rượu xuống bàn: “Câm mồm, chuyện của ta và Thiên nữ không cần kể nào chỗ mồm vào, người có biết là nếu ở kiếp thứ ba này ta không giải khai được trớ chú đó thì Thiên nữ vĩnh viễn phải chịu luân hồi khổ nạn.”

Liễu Dật nhìn chàng, không tham gia câu nào nữa, cả tửu lâu lại yên ắng, ngay cả người điều ngoa nhất là Vũ Trầm Tĩnh cũng im lặng, nhưng rất nhanh sau đó, Lôi Quân phá tan không khí trầm mặc: “Hảo, ta không bình phẩm việc người làm nữa, người đã nguyện ý, ta đành đứng ngoài cuộc, tội gì phải chõ mũi

vào, chỉ là chín loại nước mắt đỏ người chắc không ngờ đã được người khác đặc ý an bài, có lẽ hiện giờ người đang bị người khác điều khiển?”

Liễu Dật tất nhiên hiểu ý Lôi Quân muốn nói, nhưng từ lúc gặp Diệp La Bách Hoa chàng đã hiểu rồi, nhưng có dừng lại được không? Hường ánh mắt sang Lôi Quân, chàng lắc đầu: “Ta có thể biết hoặc không biết, dù rằng ta phải trải qua khảo nghiệm thế nào, bị người ta đùa cợt, ta cũng không được lựa chọn, người không lí giải được đâu.”

Lôi Quân lắc đầu: “Không, ta hiểu, chắc không ít lời bình luận về ta ở Minh giới lọt vào tai các người? Lãnh huyết vô tình, si võ thành tính, còn nhiều lắm, hơn nữa mười năm nay ta chưa rời khỏi Lôi

Nhật tinh cung, ta nghĩ ta mà nói ra nguyên nhân chắc các người đều kinh ngạc vô cùng.”

Vũ Trầm Tinh truy vấn: “A! Lôi Quân ca ca, mười năm nay huynh không luyện đao thì làm gì?”

Lôi Quân lắc đầu nhìn Vũ Trầm Tinh: “Mười năm luyện đao? Nếu huynh dùng thời gian mười năm nay luyện đao, e là vị trí đế quân do huynh ngồi lên rồi, mười năm này, việc huynh quan tâm hơn cả là dự đoán tương lai, những cái tên xuất hiện nhiều nhất là Liễu Dật, Lang Vương, Thất Nguyệt...tất cả mọi chuyện hình như đều phát sinh trên mình người, đương nhiên ta cũng học được nhiều điều trong đó.”

Vũ Trầm Tinh nghe xong, mắt chàng

mở to hơn, ánh mắt những người khác cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay cả Liễu Dật cũng thấy hiếu kì, Lôi Quân tiếp tục: “Ta là kẻ thất bại, đời ta giống như một tờ giấy trắng không có gì viết lên, những đắng ngọt của đời người không quan hệ đến ta, vì thế được thấy những kinh lịch của người lại là hạnh vận lớn nhất của ta. Đương nhiên, ta rất muốn cùng người đứng trên lôi đài phân cao hạ, đó là nguyên nhân vì sao ta xuất hiện trong lần kén chồng đó.”

Liễu Dật uống một ngụm, tùy tiện hỏi: “Chuyện đó thì có quan hệ gì?”

Lôi Quân trở lại vấn đề lúc đầu: “Nhưng ta lại không hiểu, người bị người ta coi như con cờ, vì sao không phản kháng?”

Liều Dật lắc đầu: “Ta đã nói rồi, người không hiểu đâu, trên đời này công bình đâu ra mà lắm thế, chỉ có những chuyện tuyệt vọng, bi thương. Vận mệnh có thể cải biến nhưng ta không được chọn lựa khi quá trình đã được chú định, biết là chết ta cũng phải lao vào, nhân vì ta biết...yêu những gì ta yêu thương.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 233: Hư Không Chi Kính, Thú Nhĩ Tô ...

Lời Liều Dật làm cho mọi người trở lại yên tĩnh, cả gian phòng chỉ có một bàn khách mà khách nhân chỉ chăm chăm

suy tư, ngoại lệ duy nhất là tiểu hầu tử lông đen Thiết Thạch, xem ra nó biết nhiều chuyện nhưng bao nhiêu sự tình này không may mắn khiến nó quan tâm, có lẽ trong thế giới của nó việc ăn uống quan trọng hơn tranh luận giữa Lôi Quân và Liễu Dật nhiều.

Lôi Quân bình tĩnh lại, nhấp một ngụm rượu, đột nhiên bật cười: “Đúng, có lẽ có những chuyện không xảy ra trên mình chúng ta thì không tài nào biết được, bất quá hiện giờ ngươi phải cẩn thận, Lam Nhận muốn giết ngươi, nên đề phòng thì hơn.”

Thất Nguyệt thuận miệng xen vào: “Lam Nhận? Làm sao có khả năng, dầu cô ta muốn nhưng với tu vi đó, nếu không được người khác cứu chắc đã bị thương sinh

giết rồi.”

Liều Dật uống một ngụm, giải thích: “Người Lôi Quân dặn huynh coi chừng là người đã cứu cô ta.”

Thất Nguyệt vội nói: “Huynh bảo là Cửu U Ma Thần?”

Không đợi chàng trả lời, Lôi Quân lắc đầu lên tiếng: “Ta thấy không giống lắm, theo tính tình vô tình vô ái của Cửu U Ma Thần, sao có lòng cứu Lam Nhận được, người cứu cô ta nhất định là bản thân thiếu niên đó? Bất quá...kì quái thật, Cửu U Ma Thần sao lại đồng ý cho thiếu niên đó làm như vậy? Chuyện đó không mấy may có ý nghĩa với y.”

Liều Dật hỏi: “Sao ngươi lại biết chuyện đó?”

Lôi Quân từ tốn đáp: “Ta nói rồi, ta

có dự đoán tương lai, tuy không biết được những việc xảy ra trong tương lai, những việc trong quá khứ, bọn họ đều nhất nhất kể cho ta nghe, hơi mơ hồ nhưng dựa vào đầu óc mình ta cũng hiểu được rõ ràng. Cửu U Ma Thần vì một lời dự ngôn mà nhập vào thân thể thiếu niên đó, vĩnh viễn không còn tự do.”

Liễu Dật gật đầu: “Nói như vậy còn nghe được, chắc người không ngờ rằng, cuộc đời này kì quái vô cùng, không nhất định là Cửu U Ma Thần mới có thể khống chế Tô Thiệu, nếu Tô Thiệu có đủ nghị lực, y cũng có khả năng chế ngự Cửu U Ma Thần, chuyện đó bình thường mà.”

Lôi Quân nghe xong liền biến sắc, hỏi: “Người nói là...Cửu U Ma Thần

không còn tồn tại, Cửu U Ma Thần chân chính là thiếu niên đó?”

Liều Dật đáp: “Đúng, ta thấy được tình cảm phức tạp trong nhãn thần y, những tình cảm mà chỉ con người mới có, ma thần không thể có được, ngoài ra...nếu y có đủ sức mạnh hấp thu các thủ lĩnh Quỷ tộc, dung hợp vào nhất thân, khiến cho sức mạnh bản thân mãnh liệt hơn.”

Lôi Quân hỏi: “Ý ngươi là gì?”

Liều Dật từ từ cầm chén rượu lên nhấp một ngụm: “Đơn giản lắm, ta cảm thấy Cửu U Ma Thần hiện giờ so với ma thần mang sức mạnh diệt thế còn lợi hại hơn.”

Lôi Quân đột nhiên bật cười: “Diệt thế, ha ha, chẳng qua đối với nhân loại

mà thôi, Nhân gian giới xưa này chưa từng cường thịnh, sẽ bị Cửu U Ma Thần diệt vong cũng có gì lạ đâu?”

Liễu Dật buông chén rượu xuống, nhìn Lôi Quân rồi hỏi: “Chả lẽ người chưa từng nghe nói đến Lãnh Kiếm của Nhân gian giới đã gần đạt đến mức Thần, ta thấy bằng vào cây kiếm của mình, y có khiêu chiến với Minh giới Lục tinh cung chắc không vấn đề gì?”

Lôi Quân ngừng lại một chốc rồi tiếp tục: “Người nói không sai, chẳng qua... hình như người quên mất Lãnh Kiếm cũng chỉ là một cá nhân đơn bạc, một kẻ quên hết phàm sự, trong mắt y chỉ có niềm si cuồng với kiếm, người thấy y có thể trở thành địch nhân của Minh giới sao? Chưa biết chừng ngày nào đó y trở

thành địch nhân của người đây nhỉ?”

Nếu trước đây chắc chàng không tin lời Lôi Quân, nhưng theo thời gian, kinh lịch nhiều dần, chàng đã hiểu chuyện gì cũng có thể biến đổi, gật đầu: “Có thể, không có địch nhân vĩnh viễn hay bằng hữu vĩnh viễn, cho dù Lãnh Kiếm thế nào thì y cũng là đại biểu của Nhân gian, người không nên nói rằng Nhân gian chưa từng xuong thịnh.”

Lôi Quân nói: “Đúng, có thể với Lãnh Kiếm, Nhân gian đích xác có giai đoạn đạt đến đỉnh cao nhưng đã là quá khứ, người có thấy không? Trong tứ giới Thần giới, Minh giới, A tu la giới, Nhân gian giới thì thực lực Nhân gian giới kém nhất, đương nhiên không tính đến tình huống Ma giới mới quật khởi.”

Liễu Dật thở dài: “Ta hiểu ý ngươi, quy tắc xưa nay là cá lớn nuốt cá bé, nếu ta muốn, Ma giới sẽ không chịu khuất giá Thần giới đâu, có một ngày ta sẽ thực hiện điều đó, bất quá...giờ ta có việc khác phải làm.”

Lôi Quân gật gù: “Có lẽ ta giúp ngươi được chăng?”

Liễu Dật không hiểu ý, liền hỏi: “Ngươi giúp ta thế nào?”

Liễu Dật tiếp tục: “Ta hiểu sơ qua những vật ngươi đang tìm kiếm, ta thấy hai khối tinh thạch này...có chút quan hệ.”

Liễu Dật hỏi tiếp: “Ý ngươi là muốn giúp ta tìm hai khối đá?”

Lôi Quân lắc đầu: “Hai khối đá này ngoài giải trừ trớ chú của Bỉ Ngạn Hoa

ra còn có tác dụng khác, ta tịnh không muốn giúp người tìm chúng vì ta cũng muốn lấy được...bất quá, ta có thể báo cho người một tin mà người vô cùng muốn nghe mà không được, chỉ có ta mới có thể cho người biết.”

Liễu Dật chăm chú nhìn Lô Quân, thầm nhủ: “Người này không muốn giúp mình tìm hai khối đá, ngược lại còn muốn giành lấy, còn có tin tức gì trọng yếu? Chả lẽ...tin tức của y có quan hệ với Bỉ Ngạn Hoa?” Nghĩ tới đây, chàng mở lời: “Là tin tức gì?”

Lô Quân đáp: “Ta biết người cần chín loại nước mắt, nhưng muốn lấy được còn khó hơn lên trời, tuy hai khối đá đó có khả năng là hai loại nước mắt, song chỉ là khả năng tịnh không phải là

nhất định, tin tức ta muốn nói cho người biết liên quan đến Minh Vương.”

Lôi Quân vừa nói ra câu này, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay cả hầu tử đang uống rượu trên bàn cũng ngừng lại. Thất Nguyệt tuy không biết Minh Vương đại diện cho điều gì nhưng nước mắt của Minh Vương chính là thứ Bỉ Ngạn Hoa cần nên hơi kích động. Diệp La Bách Hoa thì cảm thấy rung động, trong thế giới của nàng, Minh Vương chỉ là một truyền thuyết, bao nhiêu năm nay không còn tồn tại, vị trí đế quân đã do Lam Ảnh nắm giữ.

Người phản ứng kịch liệt nhất là Vũ Trầm Tĩnh, nàng đứng bật dậy, nắm lấy tay Lôi Quân: “Lôi Quân ca ca, huynh vừa nói gì? Minh Vương vẫn còn tại thế

sao? Không phải ngài mất tích rồi sao? Ba mươi năm nay ngài đi đâu, hiện giờ ở đâu? Chẳng lẽ ngài chưa chết ư?” Hình như nàng rất quan tâm đến chuyện này, liên tục đưa ra nhiều câu hỏi.

Trong lúc Vũ Trầm Tĩnh hỏi han, mấy người Liễu Dật bắt đầu chú ý đến điều dị thường của nàng, chỉ không biết vì sao, chẳng qua Liễu Dật cũng không quan tâm đến điểm đó, người Lam thị vốn kì quái, ngay cả thân huynh đệ cũng không hòa hợp. Lôi Quân trả lời nàng: “Minh Vương không hề chết, ngài vẫn còn sống, bằng không ta dám nói thế sao.”

Đoạn y hướng ánh mắt sang Liễu Dật: “Ta nghĩ dù ta không nói, Liễu công tử cũng sẽ đi tìm Minh Vương. Giờ ta nói ra chẳng qua là giúp công tử tìm thấy

Minh Vương.”

Liễu Dật uống một ngụm rượu, hỏi: “Người biết Minh Vương ở đâu?” Tuy chàng rất muốn biết nơi hạ lạc của Minh Vương nhưng từ lúc đến đây nghe nói rằng ông ta đã mất tích mấy chục năm, nếu muốn tìm kiếm tất phải mất nhiều thời gian, huống hồ không có tin tức gì về việc ông ta sống hay chết, hơn nữa còn chưa phân rõ địch hay bạn, vô luận thế nào chuyện này cũng là phiền phức không nhỏ, giờ nghe Lôi Quân muốn giúp mình giải quyết chuyện này, tất nhiên trong lòng không tin.

Lôi Quân quay lại nói với Vũ Trầm Tinh: “Tinh tiểu muội, cứ ngồi xuống đã, huynh sẽ từ từ kể lại.”

Vũ Trầm Tinh gật đầu, nâng chén lên

miệng nhưng không uống, những người còn lại đều lắng nghe Lôi Quân, đôi mục quang sang anh ta, kẻ duy nhất không thềm nghe là hầu tử. Lôi Quân nhìn Liễu Dật rồi nói: “Kì thật, ngày đó Minh Vương không hề mất tích, bản ý của ngài là tĩnh tâm tu luyện, hi vọng có một ngày trở thành siêu việt như Bàn Cổ.”

Liễu Dật hình như nghe ra ý tứ của Lôi Quân: “Bất quá, Minh Vương đã thất bại.”

Lôi Quân uống rượu rồi đáp: “Đúng, Minh Vương thất bại, chuyện này chỉ có lục vị đế quân của Lam thị biết, sau đó vì không muốn tin tức lộ ra dẫn đến khủng hoảng trong thị tộc, ngài giao quyền lại cho Lam Ảnh, truyền ra ngoài rằng ngài mất tích.”

Liều Dật gật gù, Vũ Trâm Tinh thì tỏ ra nóng ruột: “Ông ta hiện tại ở đâu? Tình hình thế nào?”

Lôi Quân kể tiếp: “Trong nội bộ Lam thị, thuộc hạ trực tiếp của Minh Vương có tứ vị lão nhân, trong mắt người ngoài, tứ vị lão nhân này có thể coi là nguyên lão của Lam thị, chỉ có chúng ta biết rằng họ không phải là nguyên lão gì cả, tuy họ có tư cách nguyên lão nhưng Lam thị nguyên lão lại là người khác.”

“Bốn người đó chẳng qua là bốn phụ tá được Minh Vương chọn lựa trong hàng trăm năm mới được, thứ họ thiện nghệ tính không phải là võ đạo mà là ma vũ. Năm đó, sức mạnh Minh Vương truy cầu đã đạt đến cùng tận, có một ngày ngài đột ngột nhận ra võ đạo đối với mình thật

quá xa vời, tư chất của mỗi người không giống nhau, những thứ có thể học được cũng bất đồng, vì thế, sau khi thương nghị, tứ vị lão nhân hướng hẳn sang một loại tu luyện khác: ma vũ.”

Ánh mắt Liễu Dật tỏ ra nghi hoặc: “Ma vũ là gì?”

Lôi Quân đáp: “Ma vũ không giống với những thứ chúng ta vẫn tu luyện bình thường, chúng ta lấy tự thân làm cơ sở, rồi dựa vào binh khí ngoại thân như kiếm đao, đại loại như thế phụ trợ, qua thời gian tu luyện lâu dài, đạt đến hiệu quả của chân lực tích lũy được, tạo thành sức mạnh mãnh liệt. Ma vũ thì khác, theo truyền thuyết người già kể lại, sức mạnh của Nhân, Thần đều hữu hạn, vì sao không dựa vào sức mạnh quanh mình?”

Liễu Dật vẫn chưa hiểu, lắc đầu: “Không biết.”

Lôi Quân giải thích: “Sức mạnh quanh mình là những thứ do Nhân, Thần tạo ra, kể cả những thứ do tự nhiên hình thành, chúng ta không nhất định phải dựa vào bản thân làm cơ sở, như...người chẳng hạn.” Nói đoạn Lôi Quân nhìn thẳng vào Liễu Dật: “Cây kiếm và chân nguyên của người đại diện cho võ đạo, nhưng khi người triệu hoán được thần long, người còn dám coi đó đơn thuần là võ đạo không?”

Liễu Dật tịnh không minh bạch ý tứ của Lôi Quân, hơn nữa cũng không hiểu được bản thân mình có còn thuần là vũ đạo không nữa.

Lôi Quân nói tiếp: “Cũng vậy, tứ vị

lão nhân muốn dựa vào mọi vật để nâng cao sức mạnh của ma vũ, thậm chí triệu hoán sức mạnh của ma vũ, vì thế theo yêu cầu của Minh Vương, họ đã làm như vậy, hiệp lực của bốn người đã làm xuất hiện ác mộng của Minh Vương – Hư không kính. ”

Liễu Dật uống một ngụm rượu rồi hỏi: “Hư không kính?”

Lôi Quân kể: “Lúc đó, tứ vị lão nhân có nói rõ rằng Hư không kính là một thế giới độc lập tồn tại, hoàn toàn do sức mạnh tự nhiên hình thành, trong thế giới của kính, Minh Vương bằng vào cảm giác cá nhân truy tìm ma vũ cho mình, cũng vì vậy mà nảy sinh ác mộng.”

“Tứ vị lão nhân suy nghĩ rất chu toàn, lại không tính đến phương pháp

liên hệ từ trong kính với thế giới bên ngoài, đến khi tiến vào mới phát hiện những việc dự tính không giống với hiện thực, đích xác là ở trong đó Minh Vương không ngừng đề cao ma vũ, nhưng không thể phá nổi kết giới của tám kính và không thể thoát ra được.”

Vũ Trầm Tinh hình như rất kích động: “Tám kính đó ở đâu? Muội muốn tiến vào.”

Lôi Quân lắc đầu: “Muội yên nào, muội có tiến vào cũng vô dụng, lúc đó mấy vị quân chủ chúng tôi từng thương nghị rồi, kết hợp sức mạnh sáu người chúng tôi xông vào phá nát tám kính cứu Minh Vương ra.”

Vũ Trầm Tinh bộp chộp: “Sau đó thì sao?”

Lôi Quân đáp: “Minh Vương đã ngăn cản, bởi thế giới đó rất lớn nhưng lí do chân chính vì thế giới đó có sinh mệnh, cũng vì tâm kính có tư tưởng nên thế giới đó có một vị thần sinh mệnh, những người tiến vào căn bản không cách nào thoát ra. Bốn vị lão nhân không ngờ sự tình lại sa đà đến mức đó, đành đề ra biện pháp hay hơn cả là không cho người tiến vào.”

Vũ Trầm Tinh toan nói thì Diệp La Bách Hoa đã lên tiếng trước: “Ý của Lôi Quân hiện giờ là muốn Liễu công tử tiến vào trong đó.” Mọi người đều đồng tình, đúng vậy, Lôi Quân biết Liễu Dật đang đi tìm Minh Vương nên mới kể chuyện đó ra, ý muốn chàng vào tìm Minh Vương.

Thất Nguyệt lập tức lắc đầu: “Không thể.” Tuy không hiểu vì sao nhưng nghe kể truyền thuyết về tám kính, trong lòng nàng có cảm giác bất an, nàng sợ rằng nếu chàng thật sự tiến vào cũng sẽ không thể trở ra như Minh Vương.

Liễu Dật nhìn Lôi Quân rồi gật gù nói với nàng: “Bất kể tám kính đó có những chuyện quỷ quái gì, ta thấy...ta cần phải tiến vào, ta phải làm việc này, hà huống Hỗn Độn tiên cảnh mà chúng ta từng ở cũng là một thế giới không lối ra, hiện giờ chúng ta chẳng phải đã thoát ra rồi đó ư?”

Thất Nguyệt vội lắc đầu: “Không phải, tám kính đó có sinh mệnh, không giống tiên cảnh chút nào, không cần vội, chúng ta có thể nghĩ cách khác, đúng rồi,

cứ tìm các loại nước mắt khác trước.” Tuy nàng tán đồng lời chàng nói nhưng cảm giác bất an trong lòng lại không chấp nhận.

Thất Nguyệt can ngăn nhưng chàng chỉ lắc đầu, không nói gì.

Lôi Quân tiếp tục: “Các vị có biết vì sao ta đột nhiên đề cập đến chuyện của Minh Vương không? Đương nhiên trong đó có nửa phần tư tâm, nửa phần hảo tâm, tư tâm là hi vọng liễu công tử thành công, có thể cứu Minh Vương ra ngoài, còn hảo tâm à! Hi vọng chuyện đó có thể giúp được Liễu công tử.”

Diệp La Bách Hoa liếc nhìn Lôi Quân, uống một ngụm: “Ta thấy người nhờ Liễu công tử vào cứu Minh Vương chẳng phải có lòng tốt gì.”

Lôi Quân uống rượu, lắc đầu nhìn Diệp La Bách Hoa: “Đương nhiên ta không phải hoàn toàn trong trắng gì khi nói ra chuyện này, hai khối đá đó xuất hiện đúng ở nơi năm xưa Minh Vương vào Hư không kính, nên ta chỉ hi vọng Liễu công tử trong lúc tìm hai khối đá thì thuận tiện cứu Minh Vương ra.”

Diệp La Bách Hoa phản bác: “Người nói dễ nghe nhỉ, thuận tiện cứu Minh Vương ra? Lục vị quân chủ các người không làm được, Liễu công tử làm cách nào? Ta thấy... Trong chuyện này e rằng người biết chuyện gì đó của Liễu công tử, cố ý an bài cho huynh ấy tiến vào Hư không kính gì gì đó.”

Lời này của Diệp La Bách Hoa thốt ra vô tình khiến mọi người lại yên lặng.

Thất Nguyệt bất giác tỉnh lại, đứng thê, ngay cả sáu quân chủ còn không có cách gì, tu vi Minh Vương cao hơn Liễu Dật không biết bao nhiêu lần cũng bó tay, rõ ràng chàng tiến vào làm gì còn đường trở ra?

Lôi Quân vẫn chậm rãi: “Thế này, ở đây ta có một đạo hỏa diễm, một khối băng, ta muốn giảm thiểu lượng nước trong chén, các vị cho rằng ta nên dùng hỏa hay băng? Dùng lửa thì khẳng định nước trong chén sẽ bớt đi một phần, nếu dùng băng, băng hóa rồi thì sao? Nước trong chén khẳng định sẽ đầy! Ý của ta rất rõ ràng.”

“Sáu người chúng tôi và tu vi của Minh Vương từ một mạch mà ra, tâm kính lại căn cứ vào những gì Minh

Vương cần mà thiết kế, tám kính là nước, chúng tôi là băng, chúng tôi không thể dùng băng làm giảm thiểu nước được, tăng lên thì có, tu vi của Liễu công tử nửa phần đến từ Ma giới, chính là lửa, nói như thế các vị đã hiểu ý ta chưa?”

Không để những người khác kịp lên tiếng, Liễu Dật tiếp tục: “Ta hiểu ý người, người biết lối vào Hư không kính?”

Lôi Quân lắc đầu: “Quá lâu rồi, vốn Hư không kính ở trong Luân chuyển phong, bất quá...ta vừa nói rồi, có chút phiền phức với tám kính, hiện giờ nó có sinh mệnh nên có lúc xuất hiện, hoặc vĩnh viễn không thể tìm được, nếu Liễu công tử không may thì...”

Liễu Dật gật gù, vẻ mặt Thất Nguyệt

và Diệp La Bách Hoa hơi nhăn nhó, một tấm kính có sự sống nghe đã quá đổi quý dị, ngay cả Minh Vương cũng không có cách nào thoát được mà Liễu Dật tiến vào thì có tác dụng gì? Nhưng hai nàng đều biết chàng không đời nào bỏ qua một cơ hội như vậy, nên không ai lên tiếng.

Đột nhiên Vũ Trầm Tĩnh đang cảm lạnh đứng bật dậy: “Ta giúp Liễu Dật đi tìm Minh Vương, vì hắn thì lão bà của hắn cũng nên đi, ta cùng hắn đi, để biểu thị tâm ý ta quyết định – sau này sẽ cưới Liễu Dật, biến hắn thành tướng công tương lai của Vũ Trầm Tĩnh.”

“Phụt”, một ngụm rượu như mưa phun vào mình Lô Quân, gây ra không phải là người mà là tiểu hầu tử lông đen Thiết Thạch. Vốn nó đang uống rượu rất

thoải mái, thỉnh thoảng nghe Vũ Trâm Tinh
thề thốt, làm sao chịu nổi nên cả ngụm
rượu phun thẳng vào mặt Lôi Quân.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 234: Bách Hoa Chi Lệ, Ái Dụng
Trầm ...

Có lúc Tàn Nguyệt nghĩ xung động là
loại tình cảm gì? Nỗi nhớ có thể biến
mất chóng vánh trong menh mang, lại có
thể tiếp nối đến ngàn vạn năm sau, nỗi
nhớ có thể đượm mùi cay đắng, cũng có
thể mang lại những hồi ức hạnh phúc. Có
lẽ, nhiều điều đúng và sai không thể giải
thích được, đắm mình trong loại tình cảm

này, tính cô chấp của con người lại có thể vá hết những thương đau.

Người đầu tiên có phản ứng là Lôi Quân, vốn khi nghe Vũ Trầm Tĩnh nói vậy, mồm y há ra lớn hơn bất cứ ai, bất quá vì thế mà uống phải không ít rượu do Thiết Thạch phun ra, khiến y tỉnh lại, hữu thủ phát ra, chân nguyên nhanh chóng ngưng tụ lại thành một quang cầu trắng toát, mang theo lửa điện tím sẫm xạ vào tiểu hâu tử.

Thân phận của Lôi Quân thế nào, ngay cả các vị quân chủ Lam thị gặp y cũng nhường nhịn ba phần, giờ đây khơi khơi bị con khỉ hoạt kê kia phun rượu vào mồm, làm sao có thể ngăn được cơn giận, “bộp”, quang cầu trắng toát đập

vào hũ rượu của tiểu hầu tử, mọi người đều thoát khỏi cơn kinh ngạc, tỉnh táo lại rất nhanh, thân hình Thiết Thạch di động, trồn xuống gầm bàn.

Võn Lô Quân muốn động thủ, bất quá thấy mục quang mọi người đều đổ dồn vào mình, hầu tử đang chỉ chóc phía dưới, y cười lúng túng: “Con khỉ này ác quá, hà hà.” Cũng may mọi người đều không chú ý đến dáng vẻ bối rối của y mà tiếp tục nhìn Vũ Trầm Tĩnh.

Vũ Trầm Tĩnh đứng dậy, nhìn từng người: “Các người thật kì quái à nha, sao lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ ta vừa nói gì sai sao?” Lúc này Vũ Trầm Tĩnh không có vẻ gì của một nữ nhân tâm kế thâm trầm, sát nhân không chớp mắt mà căn bản giống với một tiểu cô nương

không hiểu chuyện.

Thất Nguyệt là người đầu tiên lên tiếng hỏi: “Cô nương vừa nói gì? Có thể nói lại một lần nữa không? Hình như tôi chưa nghe rõ.”

Vũ Trầm Tinh gật đầu: “Tôi nói là muốn cùng Liễu Dật đi tìm Minh Vương, xem bộ dạng phản đối của mọi người kia, muốn ngăn cản tôi, đúng không?”

Diệp La Bách Hoa lên tiếng: “Còn một câu nữa.”

Vũ Trầm Tinh hình như nghĩ ra chuyện gì đó, bật cười: “Ồ, các người nói về việc đó à, tôi nói là muốn cưới Liễu Dật.”

Không đợi người khác kịp nói gì, Liễu Dật đã đập tay xuống bàn: “Nói xằng.”

Lôi Quân đã tỉnh táo lại, ngắm nghía khuôn mặt đầy hưng phấn của Vũ Trầm Tinh, lắc đầu: “Tinh tiêu muối, muối không âm đầu đấy chứ? Liễu Dật đã có thể tử, muện còn đứng đó đùa cợt nữa sao, đi ngủ đi, mai còn phải đi tìm hai khối đá.”

Vũ Trầm Tinh lắc đầu, vẻ mặt hết sức thành thực: “Muối không đùa đâu, muối bất kể hấn có thể tử hay không, muối không có cười thê tử của hấn, cười hấn là được rồi.”

Vẻ mặt Lôi Quân biến thành khó coi, Vũ Trầm Tinh tuy thông minh linh lợi nhưng từ nhỏ tới lớn đều ở trong Minh Vương cung, rất ít tiếp xúc với bên ngoài, ngay cả cung điện của y, nàng cũng chẳng mấy khi quá bộ đến, dầu tâm

tư kín kẽ song vẫn chưa trưởng thành, nên mới nói ra những lời buồn cười như vậy. Y cảm thấy đầu óc căng ra, vừa bức vừa buồn cười: “Ai thèm cưới muội nhỉ?”

Vũ Trầm Tinh ngẫm nghĩ, lắc đầu rồi đáp: “Ai cưới muội à? Muội không thích những người không muốn cưới muội, hiện giờ tên Liễu Dật này không tệ nên muội quyết định cưới hắn, à đúng rồi... các người nói rằng hắn đã có thê tử? Nhưng chuyện muội cưới hắn và thê tử của hắn thì có quan hệ gì? Muội chỉ cưới người muội thích, hắn cứ việc cưới thê tử của hắn, giống như tên ngọc tử này nói lúc nãy....cái gì mà, à, đúng rồi, yêu những gì mình yêu thương. Chính là thế đó.”

Vũ Trâm Tinh nói vòng vo hồi lâu, tuy hồ đồ song nghĩ đi nghĩ lại thì cũng có liên quan với nhau, ý nàng muốn nói là không quản đến việc Liễu Dật có thể tử, chỉ cần bản thân nàng thích là được. Những lời này mọi người đều nghe rõ, ánh mắt Thất Nguyệt mênh mang, không hiểu đang nghĩ gì trong lòng, nhãn thần Diệp La Bách Hoa lại lộ rõ vẻ hâm mộ, phảng phất như muôn cổ vũ cho Vũ Trâm Tinh.

Liễu Dật ngẩng đầu nhìn dáng vẻ ngây thơ quá đỗi của Vũ Trâm Tinh, không biết nên nói gì, hình như tất cả đều được an bài sẵn, căn bản không cho chàng cơ hội phản bác. Ánh mắt xinh đẹp của Vũ Trâm Tinh hướng sang chàng, hỏi không kiêng dè gì, như thể chuyện này đã

được ấn định rồi: “Chàng có ý kiến gì không? Tương công tương lai.”

Liều Dật vừa bực vừa buồn cười, đây là loại người gì? Mới gặp mặt có mấy lần, biết được tên nàng là gì, biết nàng là một nữ tử, hiện giờ lại khơi khơi nói là muốn cưới chàng, lại còn hỏi chàng có ý kiến gì không, nàng điên chẳng? Chuyện này khiến chàng cảm giác giống như một trò đùa hoang đường, đứng dậy nói với mọi người: “Các vị nghỉ đi, ngày mai có khả năng sẽ phải tranh đoạt kịch liệt đó.” Rồi quay người bước lên lầu.

Vừa đến cầu thang, giọng nói của Vũ Trầm Tinh lại vang lên sau lưng: “Ồ, chàng không trả lời, cũng không có ý kiến, vậy được, chuyện này đã định rồi

nhé, đợi thiếp giúp chàng tìm thấy lão bà rồi thiếp sẽ cưới chàng.”

Liều Dật quay phắt lại, ánh mắt lóe lên một tia sát ý, lạnh lùng đáp: “Đừng đùa với ta, ta ghét nhất là người Lam thị, ý kiến của ta là người muốn làm gì thì thắng được cây kiếm trong tay ta đã.” Tu vi của Vũ Trâm Tinh không thể nào thắng được cây kiếm của chàng, nếu cô nàng lí lắc này thực sự muốn thử, chàng sẽ giết luôn để tránh phiền phức, không để cho câu nói ngớ ngẩn đó thành sự thật được.

Vũ Trâm Tinh chăm chú nhìn thanh kiếm của Liều Dật, trả lời: “Đó là ý kiến của người à? Được, ngày mà ta thắng người cũng là ngày ta cưới người.” Thấy biểu tình kiên định của nàng, Liều Dật tỏ ra nghi hoặc, trong lòng cảm thấy nữ tử

điên khùng này không thể đả thông tư tưởng được, bèn quay người bước lên trên lầu, không lí gì đến nàng ta nữa.

Vũ Trầm Tinh vẫn tiếp tục gào lớn: “Liễu Dật, ngươi nhớ đấy, Vũ Trầm Tinh ta đã muốn thứ gì tất không bao giờ buông tay.” Nhìn theo bóng chàng bước lên cầu thang, trên mặt lộ ra thần sắc đặc ý, lại còn thềm thì: “Rồi có một ngày ta sẽ thắng được cây kiếm trong tay ngươi.”

Chỉ là một câu nói xằng, giờ đây lại trở thành mục tiêu lập chí của nàng, tuy nhiên thanh kiếm, tâm pháp của Liễu Dật ở một đẳng cấp khác, với tình hình hiện tại của nàng có tu luyện bách niên cũng không thể theo được, nhưng ...nhìn thần tình tự tin của nàng, phảng phất như đã có kế hoạch.

Vũ Trâm Tinh chuẩn bị ngồi xuống ghế mới phát hiện ra bên dưới trống không, “phịch”, nện mông thẳng cánh xuống đất. Một tiểu hầu tử lông đen ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất, hai cái sừng trên đầu trông càng buồn cười hơn, Vũ Trâm Tinh vung tay lên, một thanh đoản kiếm cong queo màu đen xuất hiện trên tay rồi bỏ xuống, một đạo kiếm quang đen ngòm xả vào Thiết Thạch.

Thiết Thạch thông minh đến bậc nào, hình như đã sớm đoán được hành động của nàng nên kiếm quang vừa xuất ra, thân thể nó đã nhảy lên lầu hai, nhanh nhẹn biến mất trong gian phòng. “Soạt”, kiếm quang đen ngòm chém vào chiếc bàn cạnh đó, toàn bộ bàn ghế đều bị kiếp quang cắt ngọt, điểm hỏa kế trốn biệt ở

phía sau, có nhìn thấy chắc cũng bị dọa đến hai chân mềm nhũn.

Vũ Trầm Tinh đứng dậy, tức giận phủi mũi, ngồi xuống lẩm bẩm: “Con khỉ đáng chết, rồi có ngày ta sẽ làm thịt mày.” Nàng vừa uống rượu vừa tự lẩm bẩm, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người đang dồn vào mình. Thấy bộ dạng của Vũ Trầm Tinh bây giờ, Thất Nguyệt chỉ đành lắc đầu, nha đầu này vừa giống lại vừa không giống nàng ngày xưa.

Lôi Quân vừa uống rượu vừa dõi mục quang nhìn lên mặt Vũ Trầm Tinh, cuối cùng cũng khai khẩu: “Tinh tiểu muội, những gì muội vừa nói là thật sao?” Tuy Lôi Quân hiểu rõ Vũ Trầm Tinh nhưng những lời vừa này hoàn toàn

ngoài ý liệu, thậm chí khiến người ta khó mà tin được, vì thế y muốn nàng xác nhận.

Vũ Trầm Tinh lừa rau vào miệng, nhìn Lô Quân chăm chăm, nhân thần lộ ra vẻ nghi hoặc, hỏi ngược lại: “Vừa nãy muội nói gì huynh không hiểu sao?”

Lô Quân lập tức đáp lời: “Rõ chứ, rõ chứ, rõ phi thường, bất quá...muội không thấy như vậy sẽ bị thương tổn ư? Muội xác định là thích tên ngốc đó? Y là một kẻ bất hạnh, những người bên cạnh y khẳng định không có kết quả tốt lành gì.”

Vũ Trầm Tinh uống thêm một ngụm rượu, nhìn sang Lô Quân đang ủ rũ, gật đầu đáp: “Vô cùng xác định, không cười hắc hắc thì muội phải làm gì? Muội không để ý hắc bất hạnh hay không, ngược lại hiện

giờ muội thích thế là được, thôi không nói với mấy người nữa, muội đi nghỉ đây, ngay mai huynh cứ đi tìm hai khối đá, muội và tướng công tương lai còn phải đi tìm Minh Vương.” Nói đoạn không thèm để ý đến những người còn lại phản ứng gì, quay người bước luôn lên lầu.

Lôi Quân nhìn theo nàng, thở dài: “Lần này xem ra Liễu Dật phiền phức lớn, có một thê tử đã đủ khiến y thương tổn, hiện giờ thì hay rồi, xem y an bài thế nào, đừng để người khác cùng y chịu thương tổn.” Đoạn Lôi Quân uống một ngụm rượu, hướng ánh mắt sang Thất Nguyệt cùng Diệp La Bách Hoa: “Còn hai người nữa, thử quên y đi, sau này Liễu Dật khẳng định sẽ đi trên con đường

không có lỗi về, các người sẽ phải hối hận.”

Dường như lời Lôi Quân giải giải không hiện thực nhưng Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa lại thấy chân thực, hình như Lôi Quân rất hiểu tương lai của Liễu Dật, có lẽ người bàng quan thường tỉnh táo hơn, ma đối địch với Thần làm sao có kết quả tốt được?

Diệp La Bách Hoa có vẻ không được tự nhiên, hỏi: “Người nói gì?”

Lôi Quân lại rót rượu, uống sạch rồi nói: “Bách Hoa công chúa, ta biết những người hãm thân ở trong đều không nhìn được sự tình, với người ngoài như ta lại vô cùng dễ dàng thấy được tâm tư các người, muộn lắm rồi, ta phải đi nghỉ đây, đối với ta hai khối đá đó rất trọng yếu,

các người cứ nghĩ đi.” Nói đoạn cũng quay người bước lên lầu.

Cả tửu lầu lại chìm vào yên tĩnh, bên bàn chỉ còn lại Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa, lời nói vừa nãy của Lôi Quân hình như đã chạm vào nỗi lòng hai nàng, ai cũng không muốn lên tiếng, không biết qua bao lâu thời gian, Thất Nguyệt đột nhiên cười nụ, mở lời: “Bách Hoa cô nương, chúng ta ra ngoài cho thoáng, cả tối này đều ở trong này rồi.” Rồi nàng bước ra ngoài tửu lầu.

Diệp La Bách Hoa thấy hơi kì quái, làm thế nào mọi người đều biết nàng là Diệp La Bách Hoa nhỉ, bất quá nàng không kịp nghĩ ngợi gì, vốn đã có hảo cảm với Thất Nguyệt, giờ gặp được thật sự muốn tâm tình cùng nàng ta. Có lẽ vì

cùng là con gái, từng trải qua trong giấc mộng, Thất Nguyệt hư giả đó đã cảm động được nàng.

Hai người ra khỏi tử lâu, cả tiểu trấn yên ả, ánh trăng rải khắp nơi nơi, chiếu sáng không gian, những vì sao lấp lánh trên thình không, tất cả cảnh vật giống như một bức họa yên bình. Diệp La Bách Hoa không nén được hiếu kì, hỏi: “Thất Nguyệt cô nương, vì sao lại biết tôi là Diệp La Bách Hoa?”

Thất Nguyệt cười nụ: “Lần kén chồng đó, thư sinh gục ngã trên lô đài, tôi nghĩ...người cứu huynh ấy nhất định là Bách Hoa công chúa.” Nói đoạn nàng quay lại nhìn thẳng vào mắt Diệp La Bách Hoa: “Lại nói người đẹp đến thế này, trừ Diệp La Bách Hoa trong truyền

thuyết ra thì còn ai có được dung mạo đó nữa.”

Diệp La Bách Hoa bật cười: “Thất Nguyệt cô nương quá khen rồi, tôi rất thích tính cách của cô nương.”

Thất Nguyệt gật đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống nền đá, ngẩng đầu nhìn vòm trời lam sẫm: “Công chúa từng nghĩ đến chưa, có một ngày công chúa yêu một người không yêu mình nhưng lúc nhận ra thì sự thật không thể nào thay đổi được, mối tình đó như vũng cát lầy, càng sa vào càng lún sâu, không có cách nào rút chân ra được.”

Diệp La Bách Hoa tất nhiên hiểu những gì Thất Nguyệt nói, chỉ mỉm cười ngồi xuống cạnh nàng rồi nói: “Chưa từng nghĩ qua.”

Thất Nguyệt nhìn sau vào trong đôi mắt xinh đẹp của Bách Hoa công chúa: “Thật sao?”

Diệp La Bách Hoa gật đầu: “Đúng đó, tôi chưa từng nghĩ tới, từ nhỏ tôi đã sống trong cung điện, căn bản không biết ái tình mà các vị thường nói đến là gì, cũng không nghĩ đến nó, bất quá...những thứ tôi không nghĩ tới không nhất định sẽ không xảy ra, loại cảm giác đó cũng giống như cô nương vừa nói: không thể rút chân ra.”

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, Thất Nguyệt có cảm giác thập phần thân thiết, họ có cảm thụ tương đồng, cùng yêu thương một người không nên yêu. Nàng mỉm cười: “Cô nương nói xem thư sinh có gì tốt? Vì sao chúng ta ngốc như vậy?”

Rõ ràng biết là không có kết quả mà vẫn mê luyến đến thế?”

Diệp La Bách Hoa nhìn sang, nhẹ nhàng nắm tay Thất Nguyệt: “Bởi vì thân thể cô nương còn ấm nóng, chúng ta còn sống trên đời thì phải thế, 'thiên nhược hữu tình thiên diệc lão', hà huống là những kẻ bình phàm như chúng ta? Tôi không cần biết chàng tốt ở điểm nào, tôi chỉ biết có một loại cảm giác: khi thấy chàng tôi vui sướng, không gặp chàng thì hoảng hốt, đơn giản thế thôi.”

Thất Nguyệt lắc đầu nhìn Diệp La Bách Hoa, cảm giác đó nàng từng trải qua, nàng chỉ không biết vì sao cô công chúa xinh đẹp này lại nói ra rõ ràng như vậy, trong khoảng thời gian vừa qua đã xảy ra chuyện gì?

Diệp La Bách Hoa hình như nhìn thấu tâm tình Thất Nguyệt, mỉm cười: “Cô nương hoài nghi? Kì thật, trong thời gian ngắn ngủi đó, chúng tôi đã kinh qua mấy bận sinh tử, sâu thẳm trong thâm tâm cũng được gột rửa, khi mọi chuyện kết thúc tôi mới phát hiện muốn xa chàng thật không dễ, tôi rất hâm mộ cô nương.”

Thất Nguyệt hình như cảm thấy rất buồn cười, ngẩng đầu nhìn sao trời: “Hâm mộ tôi chỗ nào? Có lẽ chúng ta cùng đáng thương như nhau.”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu, giọng nói ngọt ngào cất lên: “Không, so với tôi cô nương hạnh phúc hơn. Từng có lúc, một giấc mộng có thể phản ánh thế giới chân thực của con người, ở đó, tôi thấy trong lòng chàng có cô nương, khi giấc mộng

tan đi, tôi biết lòng chàng rất đau đớn, giấc mộng đó là chân thực, giấc mộng hư giả song tư tưởng lại thật, vì thế tôi biết cô nương hạnh phúc hơn tôi.”

Thất Nguyệt không hiểu lắm nhưng tựa hồ đó là những gì Diệp La Bách Hoa từng kinh qua, nghe xong nàng không cảm thấy hạnh phúc, ngược lại thấy thương tiếc cho Diệp La Bách Hoa. Nàng quay người lại hỏi: “Công chúa nghĩ gì vậy?”

Diệp La Bách Hoa lắc đầu: “Tôi không biết, hoặc không phải không biết nhưng tôi đã sớm quyết định rồi, tôi biết chàng còn nhiều chuyện phải làm nên không muốn chàng biết rằng còn có một người tên là Diệp La Bách Hoa yêu chàng, vì nếu biết chàng càng thống khổ hơn mà thôi, tôi chỉ muốn lặn lẽ đời

theo chàng trên mọi bước đường, làm tất cả những gì có thể để giúp chàng, lắng lẽ giúp chàng...” Nói ra những lời này, hình như Diệp La Bách Hoa đã hạ quyết tâm.

Nghe Diệp La Bách Hoa nói, Thất Nguyệt đột nhiên cảm thấy bao nhiêu năm nay nàng chưa từng mang lại vui sướng cho chàng, Diệp La Bách Hoa chỉ gặp chàng trong một thời gian ngắn ngủi lại nói ra được một chuyện nàng vĩnh viễn không thể. Nghe thấy mấy từ “âm thầm chúc phúc” nàng xung động đến mức muốn bật khóc, đúng thế, yêu thật đau khổ, cũng thật mệt mỏi nhưng không thể buông bỏ. Diệp La Bách Hoa nhìn nàng, rụt rè: “Thất Nguyệt, tôi làm thế chắc không gây tổn thương cho cô

nương...”

Thất Nguyệt lập tức lắc đầu: “Làm sao lại thế được? Xưa nay Thất Nguyệt quá tự tư, bất quá đã lâu quá rồi, hình như có rất nhiều việc phải dụng tâm xem xét, tôi luôn hi vọng thư sinh vui vẻ, hi vọng chàng mở lòng mình ra, bất kể công chúa làm gì cũng đều muốn tốt cho chàng, lẽ nào tôi lại không đa tạ công chúa? Yêu một người là muốn người đó hạnh phúc, nếu chàng vui vẻ vì sao tôi lại nói không?”

Diệp La Bách Hoa nắm lấy tay Thất Nguyệt: “Thất Nguyệt, cô nương sẽ không kể với chàng chuyện hôm nay, đúng không? Tôi chỉ muốn âm thầm gìn giữ, không muốn chàng cảm thấy thiếu nợ gì tôi, tất cả đều là tôi nguyện ý.”

Thất Nguyệt gật đầu, cười nhẹ: “Đương nhiên, đây là bí mật của chúng ta, cứ để chúng ta âm thầm gìn giữ, mặc cho thương hải tang điền, biển sâu cạn đáy cũng giữ chặt trong lòng...âm thầm chúc phúc cho chàng.”

Diệp La Bách Hoa cũng gật đầu cười dịu dàng, giọt lệ cam chịu rơi xuống, dưới ánh trăng giọt lệ lấp lánh như thủy tinh, rơi xuống mặt đất liền biến mất trong nháy mắt. Từ một căn phòng trong tử lâu sáng rực quang mang màu hồng, giữa bóng đêm màu hồng khiến người ta mê luyến.

Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa lập tức đứng dậy, Thất Nguyệt hình như nghĩ ra một chuyện, nhìn sang Bách Hoa công chúa rồi buột miệng: “Nước mắt

chúc phúc của bách hoa? Chả lẽ là công chúa?" Nguyên lai nước mắt chúc phúc mà Bỉ Ngạn Hoa cần không phải là hoa lệ, mà là của một nữ tử tên Bách Hoa.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 235: Do Duyên Nhi Khởi, Lai Đảo Loạn ...

Lại nói Liễu Dật vốn đã trở về gian phòng, lúc này đang trầm tư suy nghĩ, căn cứ theo lời của Lôi Quân, Minh Vương rất lâu không xuất hiện, nguyên nhân có thể chính là bị phong bế trong kính tử, xem ra, muốn có được nước mắt của Minh Vương, không thể không tiến vào

trong thế giới đó, nhưng Liễu Dật không phải đồ ngốc, tự nhiên biết hậu quả khi làm như vậy.

Minh Vương là loại nhân vật ra sao, chưa cần nói đến ông ta, cứ xem lục vị quân chủ thủ hạ của ông ta, ai nấy tu vi đều rất cao cường là rõ. Tuy minh bạch lời của Lôi Quân, đường tu đạo của bản thân và Minh Vương quyết không giống nhau, nhưng nói cho cùng, ngay cả nhân vật ghê gớm như Minh Vương mà vẫn bị nhốt ở bên trong kính tử thì làm sao không khiến người khác lo lắng cho được?.

Liễu Dật tuy là có lo lắng về điều này, nhưng điều khiến chàng lo lắng hơn cả chính là làm sao lấy được nước mắt của Minh Vương, nếu như chàng đưa

được ông ta ra khỏi thế giới kính tử, thì phải làm thế nào mới có được nước mắt của ông ta đây?. Việc này không thể có được bằng kim tiền hay quyền lợi, cũng không phải bằng võ công, dường như vấn đề nan giải nhất chính là ở chỗ này.

Ngoài ra Liễu Dật còn suy nghĩ về hai khối thạch đầu đó, chiếu theo lẽ thường mà nói, muốn có nước mắt cần phải có sự cảm động trong lòng, thế nhưng nước mắt của hai khối thạch đầu đó thật có thể giải trừ Bĩ Ngạn Hoa sao?. Tuy thấy rất không phù hợp thực tế, nhưng vẫn có cơ hội thử nghiệm, vấn đề của Minh Vương còn khó giải quyết hơn nhiều.

Thời gian của bản thân cũng không còn nhiều, Ma Công tâm pháp lại không

ngừng thúc động công lực chân nguyên tăng thêm, nếu cứ như vậy, có lẽ không bao lâu nữa, suy nghĩ của bản thân có thể bị tâm pháp này chiếm đoạt, nếu như thường vận động chân lực, thời gian đó lại rút ngắn hơn nữa, dường như chỉ trong thời gian ngắn, bao nhiêu phiền muộn đều xuất hiện, Liễu Dật không ngừng lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Niết Nhân, rốt cuộc là ở đâu? Không có cách nào cho ta thêm thời gian sao?. Ta chỉ muốn làm việc mà ta phải làm, chẳng lẽ lại khó khăn đến thế sao?”.

Trong phòng không có ngọn nến nào được thắp lên, mặt trăng trên cao hắt ánh sáng qua song cửa vào phòng, làm cho nơi này càng thêm lạnh lẽo, trên gương mặt khổ não của Liễu Dật thoáng nét

cười có vẻ đành chịu, chàng không biết bản thân còn có thể làm gì nữa, có lẽ, ở trong cảnh tịch mịch này, sự việc duy nhất mà chàng muốn làm chính là nhớ đến Thiên Nữ.

Ngắm trăng sáng ngoài song cửa, Liễu Dật lâm bầm một mình: “Người trong lòng ta, nàng có dõi theo ta không? Thời gian dường như không cho ta hy vọng, ta không biết ta còn có thể làm gì nữa, chỉ nghĩ....không được ngừng lại, hy vọng sinh mệnh ta vẫn có thể tiếp tục để thấy được gương mặt tươi vui hạnh phúc của nàng”. Nghĩ đến nơi đó, Liễu Dật bất giác cảm thấy thống khổ trong lòng, một nỗi khổ không sao nói ra được.

Có lẽ hiện thực quá tàn nhẫn, thế giới này vốn không có công bằng, mong muốn

của chàng bất quá chỉ là ảo tưởng mà thôi. Ma, Thần, bản thân bọn họ đã không có lựa chọn, hiện tại chàng đã trùng sinh với thân phận Ma, như vậy, ở thời khắc đó, cũng chỉ có một con đường duy nhất, con đường nghịch thiên cải mệnh mà thôi, kết cục đó có lẽ trong lòng Liễu Dật đã hiểu rõ.

Đứng trước ánh trăng mờ ảo, Liễu Dật khe khẽ cười, gương mặt lộ ra sự thống khổ. Lúc này, xung quanh thân thể của Liễu Dật bỗng nhiên phát ra quang mang hồng sắc, quang mang phân tán khắp nơi, che phủ cả quang mang của mặt trăng, trong lòng Liễu Dật thất kinh, khẽ kêu: “Là Bỉ Ngạn Hoa”. Liền đó, tay phải giơ ngang, trỏ chú chi hoa hiện trên lòng bàn tay, liền đó một đạo quang hoa

bach sắc loáng qua, dưới bề mặt cánh hoa đỏ, lại sinh ra một phiến lục sắc.

Liều Dật trông thấy, vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, đã từng nghe hữu tình nhân ở Thiên Nhai Hải Giác nói qua, chỉ có đủ chín loại nước mắt mới có thể khiến Bỉ Ngạn Hoa lá hoa cùng hiện, phá trừ trở chú, còn hiện giờ Bỉ Ngạn Hoa lại có phản ứng, rốt cuộc đây là việc gì chứ?. Liều Dật nghĩ đến đó trong đầu liền động: “Bỉ Ngạn Hoa đã thu được một giọt lệ, như vậy, có người hoặc vật có liên quan đang ở gần đây”.

Liều Dật không nghĩ nhiều nữa, thu lại trở chú chi hoa, thân hình chớp động đã rời khỏi tử lâu, thế nhưng ngoài không gian hắc ám chỉ nghe thấy tiếng

côn trùng rả rích, tuyệt không thấy một bóng nhân ảnh, một chút manh mối cũng không có, Liễu Dật ngẩng nhìn Trăng sáng, lẩm bẩm: “Rốt cuộc là ai?, phải có người rơi nước mắt liên quan đến Bỉ Ngạn Hoa mới làm cho nó có phản ứng như thế, nhưng sao hiện tại lại không thấy động tĩnh gì”.

Không biết đã đứng đó bao lâu, nghĩ được bao nhiêu sự việc, giọt lệ này đột nhiên xuất hiện, khiến trong lòng Liễu Dật vừa hoan hỉ vừa ưu phiền, việc phá giải trớ chú chi hoa đã tiến thêm một bước nhưng lại không biết là ai đã rơi lệ, người mà nước mắt được trớ chú chi hoa hấp thu nhất định là thương tâm nhân. Liễu Dật nhếch môi cười khổ, một lát sau lại bước về phòng.

Xa xa nơi đó, trên nóc một căn phòng, đang có hai nữ tử ngồi yên tĩnh ngắm trăng sáng, trên hai gương mặt mỹ lệ đều đầy nét ưu sầu, hai nữ tử này chính là Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa, Thất Nguyệt khẽ thở dài nói: “Vì sao phải tránh né như vậy?”.

Diệp La Bách Hoa khẽ cười nhìn Thương Nguyệt nói: “Ta không phải mới vừa nói sao?. Ta không muốn anh ta biết, ta chỉ muốn lặng lẽ chúc phúc cho anh ta, Tỷ nhất định phải giữ bí mật này cho ta”.

Thất Nguyệt nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt, dường như hiểu được gì đó, gật gật đầu nói: “Ân tình của cô ta xin nhận”.

Thời gian chậm chậm cùng với

những phiên nào trôi qua, mãi đến khi ngoài trời mờ mờ thì Liễu Dật mới phong bế được ý thức bản thân. Từ tối đến giờ giọt lệ kì quái làm trố chủ trên Bỉ Ngạn Hoa phản ứng đã khiến Liễu Dật suy tư mãi nhưng vẫn không tìm được manh mối nào, không biết là ai đã rơi giọt lệ này, cuối cùng chàng cũng đành phải buông bỏ suy nghĩ này đi.

Hiện tại chàng có lẽ thử tìm lại ý thức của Niết Nhân còn lưu lại trong tâm, chàng phải tìm kiếm đáp án, chẳng lẽ Lan Nhĩ Phỉ Na Thanh chỉ có đến tầng thứ mười ba, sát lục chi tâm sao?. Trong lòng Liễu Dật luôn luôn kiên định nhưng thời gian của chàng không còn nhiều mà theo tình hình hiện tại, hy vọng giải trừ trố chủ của Bỉ Ngạn Hoa vẫn còn rất mờ

mật.

Không có chút dấu vết nào, tất cả vẫn là một không gian mông lung. Thời gian cứ dần trôi qua, cuối cùng khi tia sáng đầu tiên chiếu vào căn phòng thì cũng chính là lúc Liễu Dật thức tỉnh, quay người bước đến trước Thiết Thạch còn đang say ngủ, tự mình nói với mình: “Thật không có biện pháp nào sao?, vì sao lại như thế, đã chú định phải tiếp nhận khổ nạn, nhưng vì sao không cho ta thời gian?”.

Liễu Dật có thể cảm nhận được rõ sự biến hóa của bản thân, có lúc chàng thậm chí còn không không chế được mình, hiện thực như vậy quả là rất đáng sợ, đã có nhiều lúc muốn buông bỏ, bởi vì cho dù chàng có cố gắng đến đâu thì thời gian

vẫn không cho chàng có cơ hội, dường như Minh Vương, Bàn Cổ đang ở quanh đây nhìn chàng mà cười nhạo.

Nhưng mà chàng đã từng thề, lời thề đó như một vết sẹo hằn trong tim chàng, nó khiến chàng đau đớn, chàng biết, cho dù thời gian không nhiều thì chàng cũng phải nỗ lực, cố gắng hết sức mà làm, làm để cho bản thân không bao giờ phải hối hận.

Liều Dật đặt tay lên trường kiếm đeo bên hông, nhìn ra khoảng không chói sáng bên ngoài, khe khẽ cười lầm bầm: “Không biết người còn có thể theo ta bao lâu, con đường chúng ta trải qua thật là cam go khúc khuỷu, có lẽ có một ngày, sự biến mất của ta chính là khởi đầu mới cho người”. Lời này của Liều Dật là

dành cho thanh Bi Mộng của chàng.

Liền đó, Liễu Dật vỗ vỗ lên đầu Thiết Thạch, nói: “Đi thôi”. Cũng không nhìn xem Thiết Thạch có tỉnh hay không, Liễu Dật quay người rời khỏi phòng, một mình bước xuống lầu, bởi vì chàng biết tên tiểu hầu tử linh lợi này rất nhanh sẽ đuổi theo thôi. Vừa bước xuống lầu, Liễu Dật nhìn thấy Thất Nguyệt và Diệp La Bạch Hoa đang ngồi ăn sáng cùng nhau.

Liễu Dật nhìn hai nữ tử xinh xắn trước mặt, khẽ khẽ lắc đầu, cười cười tự nói: “Ma và người vẫn có chỗ khác biệt, nếu như không phải cùng bọn họ sinh sống, có lẽ không còn nhớ đến việc ăn uống nữa”. Hiện tại nhờ ma công không ngừng tăng tiến, Liễu Dật mới biết bản thân đã có biến hóa, thực phẩm của nhân

loại không còn cần thiết với chàng, bất cứ lúc nào cũng có thể hấp thu hỗn độn chi khí để tu bổ cho tất cả nhu cầu của bản thân.

Diệp La Bách Hoa thấy Liễu Dật bước xuống vừa định lên tiếng thì nghe một thanh âm vang lên: “Ồ, đây không phải là tướng công sau này của ta sao? Làm sao lại dậy sớm như thế? Xem ra hai khối thạch đầu này nhất định là chúng ta rồi?”. Không cần phải nghĩ nhiều, có thể xưng hô với Liễu Dật như thế thì chỉ có một người, đó chính là Vũ Trầm Tĩnh.

Liễu Dật quay người, lạnh lùng nói: “Câm mồm, nếu ngươi còn nói xàm, coi chừng ta cắt lưỡi ngươi “. Thanh âm lạnh lẽo, không có chút bợn cợn nào, bất kỳ ai cũng nhận ra chàng không hề hăm dọa,

bản thân Liễu Dật cũng thấy tàn nhẫn, nhưng chàng không hề hối hận, cái tên nha đầu trước mặt này thật là phiền toái, có lẽ nếu không còn lưỡi thì sẽ yên tĩnh hơn.

Thất Nguyệt quan sát biểu tình và ngữ khí của Liễu Dật, quay qua Diệp La Bách Hoa nói: “Xem ra tâm pháp của chàng đã làm cho chàng biến đổi, tuy có vẻ hung dữ nhưng dường như lại quyết đoán hơn, nếu ta học được vài phần, khẳng định ta có thể biến thành một nữ nhân hung hãn”. Nói xong, húp một muỗng cháo trong chén.

Diệp La Bách Hoa gật gật đầu, nói theo: “Vũ Trầm Tĩnh ở trong hoàng tộc Lam thị địa vị phải rất cao, hôm trước thấy biểu hiện của Lôi Quân, muội nghĩ,

địa vị cô ta không dưới lục vị quân chủ, với lại lần trước xem cô ta đối xử với con của Viêm Quân, dám khẳng định là nhân vật hô phong hoán vũ trong Lam thị, không hiểu vì sao chưa từng nghe nói qua?. Vũ Trầm Tinh vốn quỷ kế đa đoan, lại âm hiểm hung độc, muội thấy lần này Liễu Dật nhất định gặp phiền phức rồi”.

Bọn hai người Thất Nguyệt vừa ăn vừa chú ý biểu hiện của Vũ Trầm Tinh, quả nhiên không ngoài dự đoán của hai người, đã nghe Vũ Trầm Tinh cười phá lên rồi đối diện Liễu Dật nói: “Được rồi, được rồi, không nói thì không nói! Người thật là hung dữ cộc cằn mà”. Miệng nói, người làm ra vẻ nhường nhịn, so với Vũ Trầm Tinh trước kia quả thật khác xa một trời một vực.

Liễu Dật không nhìn Vũ Trầm Tĩnh nữa, xoay qua bàn của Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa, đột nhiên Liễu Dật nghĩ đến điều gì đó, lên tiếng nói với Diệp La Bách Hoa: “Hiện tại tìm được Thất Nguyệt rồi, ta nghĩ mấy ngày nay Kiếm tiên bối nhất định rất lo lắng cho cô, hơn nữa Vô Lệ Thành không thể thiếu cô, không được, cô phải mau trở về thôi”. Ý tứ Liễu Dật rất rõ ràng, chàng không muốn Diệp La Bách Hoa ở lại địa phương nguy hiểm này.

Diệp La Bách Hoa nghe Liễu Dật nói, nhất thời đang không biết trả lời thế nào thì đúng lúc này, Vũ Trầm Tĩnh đi nhanh đến bên cạnh nói: “Bách Hoa công chúa, cô là công chúa của Vô Lệ Thành, cô ở ngoài nếu có bất trắc gì thì Vô Lệ

Thành phải làm sao đây? Bây giờ đã tìm được Thất Nguyệt rồi, cô mau quay về đi”.

Diệp La Bách Hoa nghe mấy lời đó, trong lòng dường như có chút thất lạc, nàng thật phải rời đi sao? Không còn cách nào khác ư?. Trong lúc Diệp La Bách Hoa trầm tư, Thất Nguyệt đột nhiên cất tiếng: “Thư sinh, chiều hôm qua ta và Bách Hoa nói chuyện phiếm với nhau rất là hợp ý, sau đó bọn ta đã kết thành tỷ muội, cô ấy nói với ta tạm thời không muốn quay về Vô Lệ Thành, vì vậy, sự an toàn của cô ấy do ta đảm trách, cứ quyết định vậy đi”. Nói xong, nhìn Vũ Trầm Tinh với vẻ gây hấn.

Liễu Dật cảm thấy rất kì quái, dường như tất cả mọi người đều biết nàng chính

là Diệp La Bách Hoa, bất quá nếu như thật đã kết bái tử muội với Thất Nguyệt, như vậy thân phận của Diệp La Bách Hoa không cần phải che dấu nữa, nghĩ đến đây, Liễu Dật đành cười trừ, nhìn Diệp La Bách Hoa nói tiếp: “Đem an toàn của cô giao cho Thất Nguyệt thì ta xin tuyên bố là cô đang rất nguy hiểm, Thất Nguyệt nói bảo vệ cô, ta xem giữa cô và Thất Nguyệt, rốt cuộc là ai bảo vệ ai đây”.

Tâm tình của Diệp La Bách Hoa vốn đang rất chán nản, tuy không muốn ly khai, nhưng cũng không muốn mang đến rắc rối cho Liễu Dật, hiện tại được Thất Nguyệt lên tiếng giải vây mà Liễu Dật dường như cũng không phản đối, trong lòng liền thấy cao hứng nói: “Có Thất

Nguyệt bảo vệ ta rất yên tâm, bởi vì có huynh bảo vệ cho cô ấy mà”. Diệp La Bách Hoa cũng không nghĩ là mình có thể nói ra câu này.

Liều Dật cười cười ngồi xuống, cầm lấy một chén cháo, Vũ Trầm Tĩnh lúc này đột nhiên la lớn: “Là chuyện gì đây? Người đến để tìm thạch đầu và Minh Vương, mang theo hai người bọn họ, không phải tự chuốc phiền phức sao?”.

Liều Dật không trả lời Vũ Trầm Tĩnh, húp một miếng cháo rồi mới lên tiếng: “Người làm gì ở đây, Lôi Quân đâu?”.

Vũ Trầm Tĩnh bước đến ngồi xuống ghế, hậm hực đáp: “Đi rồi”.

Liều Dật gật gù nói: “Người cũng mau đi đi, người của Lam thị thật là đáng ghét, coi chừng ta không kìm chế được ra

tay giết người đó”. Liễu Dật không hiểu sao thấy Vũ Trầm Tĩnh vô cùng phiền phức, có lẽ do ban đầu không có hảo cảm với Lam thị, cũng có thể do nàng ta ở trên lôi đài quá tàn nhẫn, tùy tiện, nên bây giờ không muốn thấy con người phiền phức đó nữa.

Vũ Trầm Tĩnh nhìn Liễu Dật chăm chăm: “Đi, đi đâu?, muốn giết cứ giết, hiện tại ta không bao giờ đi khỏi nơi này, ta còn phải cùng người đi tìm Minh Vương”. Nói xong liền làm ra vẻ thà chết không rời.

Liễu Dật không lên tiếng, Vũ Trầm Tĩnh nói tiếp: “Cho dù không có ta thì địa phương này cũng đã có quá nhiều phiền toái rồi, ta thật muốn theo người nên mới lưu lại đây, vạn nhất ta có sự cố

gì, khi đó người nhất định sẽ áy náy, tất cả đều do người mà ra”. Quả nhiên, Vũ Trầm Tinh bề ngoài làm ra dáng vẻ ngây thơ nhưng trong lòng vô cùng thâm thúy, đã ít nhiều biết tính cách của Liễu Dật, một chiêu này đã nắm trúng nhược điểm của chàng, mang lại cơ hội cho bản thân.

Liễu Dật nghe xong bất đồ nhú mày, Thất Nguyệt bên cạnh lên tiếng: “Không phải thư sinh kêu người ở lại, là do người tự mình lưu lại, sống chết của người, liên quan gì tới anh ta chứ?”.

Vũ Trầm Tinh đợi Thất Nguyệt há miệng húp cháo mới nói theo: “Thất Nguyệt tử tử, tử nói vậy là không hiểu chàng ngốc này rồi, cho dù hắn không muốn lưu ta lại, nhưng hiện tại ta đã ở đây, nếu có sự cố gì xảy ra với ta, ta

khẳng định hẳn nhất định tương cứu”. Lời này phát ra căn bản không có chút do dự nào, dường như dành cho chính Liễu Dật.

Liễu Dật nhìn Vũ Trầm Tĩnh, chậm rãi nói: “Người có thể theo, nhưng không được gây phiền phức. Nếu không ta có giết người thì cũng không thấy áy náy đâu”.

Vũ Trầm Tĩnh nghe vậy, bắt đồ thè lưỡi ra, húp lấy một miếng cháo rồi nói: “Ngốc tử này sao lại biến thành thông minh vậy”. Cũng không biết là nàng ngốc nghếch, hay là ngây thơ mà lại nói như vậy. Có thể vì tâm tư của nàng quá tinh minh, đã sớm tìm được phương pháp trói buộc Liễu Dật.

Lúc này Thất Nguyệt chợt đứng dậy, cầm lấy Vũ Nguyệt Kiếm ở sát bên, nói

với Liễu Dật: ‘ Ta ăn no rồi’. Diệp La Bách Hoa đứng lên theo, khẽ gật đầu biểu thị mình cũng đã ăn xong.

Liễu Dật thấy vậy liền khởi thân nói: “Chúng ta xuất phát thôi, nghe nói Luân Chuyển Phong giống như mê cung, trên đó lại có nhiều quái thú, vị trí cụ thể của hai khối thạch đầu chúng ta cũng chưa biết, các người chú ý coi chừng lạc nhau”.

Thất Nguyệt quay sang Diệp La Bách Hoa, gật đầu biểu thị đã rõ, nhưng mà lúc này Vũ Trầm Tĩnh lại đứng lên nói theo: “Làm sao biết vị trí của hai khối thạch đầu đây?, kích thước thạch đầu vốn nhỏ, nơi đó lại lớn, nếu cứ tìm như vậy, ta thấy cả đời cũng tìm không ra, đã có người phát hiện được thạch đầu rồi,

khẳng định biết vị trí đại khái”.

Liễu Dật nhìn Vũ Trầm Tĩnh, hỏi gấp: “Người vừa nói gì?”.

Vũ Trầm Tĩnh cười “ha ha” rồi đáp: “Ta nói vô cùng dễ hiểu, ta biết vị trí của hai khối thạch đầu, người cứ nghĩ xem, Luân Chuyển Phong lớn như vậy, nếu cứ tìm đại thì mất rất nhiều thời gian, hiện tại ta nói vị trí cho người, không phải đã giúp người tiết kiệm được thời gian sao?”.

Liễu Dật tự nhiên biết có manh mối thì vẫn hơn, nhưng sự tình trước mắt không đơn giản, xem ra chắc chắn có điều kiện kèm theo, nghĩ tới đó liền hỏi: “Phải làm sao thì người mới nói đây?”.

Vũ Trầm Tĩnh lại ngồi xuống, cầm lấy đĩa gấp một miếng dưa cải cho vào

miệng, từ tốn nói: “Ta đói quá, từ chiều qua đến giờ chỉ uống rượu, chưa có gì vào bụng, đợi ta ăn no mới có khí lực nói cho người biết vị trí hai khối thạch đầu, chỉ không biết là người có chịu đợi ta ăn xong không đây?”. Lời của Vũ Trầm Tinh vô cùng đặc ý.

Liễu Dật tự biết rõ, Luân Chuyển Phong lớn như vậy, tìm kiếm hai khối thạch đầu thì quá mù mịt, nếu biết được vị trí, chắc chắc tiết kiệm được nhiều thời gian, Liễu Dật vốn đã đứng lên, bây giờ lại chậm chậm ngồi xuống chỗ cũ, đưa tay rót lấy một cốc trà.

Thất Nguyệt đứng đó một hồi, tính khí nóng nảy lúc trước dường như muốn bộc phát, nhìn đến Vũ Trầm Tinh gần giọng: “Cuối cùng là người có nói

không, nếu không thì dù thư sinh không giết người thì ta cũng giết người, lưu lại một kẻ như người, đối với bọn ta không có lợi gì”.

Vũ Trầm Tinh vừa ăn vừa nói với Thất Nguyệt: “Thất Nguyệt tử tử, tử không phải đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy chứ, nếu ta là tử thì chỉ cần suy nghĩ một chút là sẽ rõ vấn đề, việc này là tương lai của ta, ta lại tự mình gây phiền phức cho mình sao?”. Nói xong cười cười ra vẻ châm chọc Thất Nguyệt.

Liễu Dật nghe xong câu nói lợi hại của Vũ Trầm Tinh, bất đồ than thở trong lòng: “Không biết cô ta là loại người gì đây?”.

Ngẫu nhiên tương ngộ, ai có thể nói rõ được chứ? Thất Nguyệt, Diệp La

Bách Hoa, Vũ Trầm Tinh, ba người sống ở hai thế giới khác nhau, lúc này lại vì một người mà cùng chung một con đường, việc này phải giải thích sao đây, có lẽ, tất cả là do duyên mà thành...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 236: Luân Chuyển Chi San, Đệ Lục Phong ...

Thất Nguyệt bực bội nhưng không nói nữa, miệng lưỡi của Vũ Trầm Tinh quá lợi hại, cho dù là mười Thất Nguyệt hợp lại cũng không bằng một mình cô ta, Diệp La Bách Hoa ngồi kế bên cũng không nói gì, đưa gương mặt mỹ lệ tươi

tấn quan sát bộ dạng bức tức của Thất Nguyệt, đồng thời cũng quan sát dáng vẻ điêu ngoa của Vũ Trầm Tinh, nhận thấy cô ta quả thật rất thủ đoạn, cố tình chọc giận Thất Nguyệt, kỳ thật trong lòng cô ta sớm đã có tính toán về hai khối thạch đầu rồi.

Vũ Trầm Tinh vừa ăn vừa giương đôi mắt tròn xoe như trẻ con lên nhìn Diệp La Bách Hoa, sau đó làm ra vẻ kì quái, hỏi: “Úy, người cười cái gì, người nghĩ người cười đẹp lắm sao?. Đừng có khiến ta đổ kyo, nếu không là người thảm đó”. Vũ Trầm Tinh nói xong khẽ cười, không có một chút tâm kế, dường như là tự nhiên nói ra.

Diệp La Bách Hoa không đáp lời Vũ Trầm Tinh mà lại nói: “Ăn nhanh đi,

chúng ta chuẩn bị lương khô rất phong phú, đến nơi rồi thì người tha hồ mà dùng”. Diệp La Bách Hoa lúc này đã không xem mình là công chúa, tự coi mình là bằng hữu của mọi người, góp sức với mọi người mà không cần biết có được báo đáp hay không.

Vũ Trầm Tinh vẫn không chăm chú gì đến việc ăn, lại nói tiếp: “Thật không biết Bách Hoa công chúa làm sao mà trở thành người như thế?, người hảo tâm như cô thì chỉ mau chết thôi”. Cũng không biết là cố ý hay vô ý, bất quá lời này khiến người nghe cảm thấy không chút thoải mái.

Liêu Dật dần cốc trà xuống, gằn giọng: “Bọn người Lam thị thật là đáng ghét mà người chính là một trong những

kẻ đáng ghét nhất, tuổi còn nhỏ đã hành sự độc ác như vậy, thêm một thời gian nữa thì người không thua kém Lam Nhận đâu”.

Diệp La Bách Hoa nghe Liễu Dật nói vậy lại khẽ cười lên tiếng: “Có lúc những gì chúng ta thấy không nhất định là đúng, huynh thấy ta vài ngày trước chính là một ví dụ rất tốt”. Nói xong ngừng lại một chút rồi quay sang Vũ Trầm Tĩnh tiếp: “Có lúc, người ta có thể sợ sự tổn hại, vì bảo vệ bản thân, chỉ còn cách làm hại người khác, kỳ thật là tốt là xấu, trong lòng bọn họ rất rõ, không phải sao?”.

Liễu Dật tuy không hiểu lời nói của Diệp La Bách Hoa là có ý gì, nhưng suy luận của nàng lại rất rõ ràng, bất đồ đưa

mắt nhìn kỹ Vũ Trầm Tinh, gương mặt xinh đẹp, da trắng như tuyết, điều gì đang ẩn giấu trong đôi mắt đen láy đó?. Ngay giữa dải khăn buộc đầu có đính lam sắc bảo thạch, tuổi tác xem ra chừng mười tám mười chín, làm sao có thể có tâm kế thâm trầm chứ? Trừ phi...cô ta đang che giấu bản thân.

Vũ Trầm Tinh bị Liễu Dật nhìn một hồi, cảm thấy có phần hơi hoảng hốt, bắt đồ buồng đũa trong tay xuống, nói nhanh: “Nhìn cái gì, nhìn cái gì!, ta chính là loại người vậy đó, ta là kẻ giết người không chớp mắt, ta xem mạng người đơn giản chỉ như con kiến thì có sao không? Ta muốn làm vậy đó, có giỏi thì kêu bọn họ giết ta đi? Còn nhìn à....đi thôi”. Nói xong một tràng liền đứng dậy đi ra ngoài.

Không chỉ Liễu Dật cảm thấy kì quái mà cả Thất Nguyệt cũng không thể lý giải, còn cho rằng nha đầu ngang ngược này sẽ thừa cơ hội mà làm ụng làm eo, không tưởng được không những không ăn nữa mà còn khởi thân lên đường. Diệp La Bách Hoa thì chỉ cười cười, không nói gì cả.

Rời khỏi tửu lâu, bốn người một khi đi về phía sau núi, bởi vì đường núi gấp gheh nên bốn người cũng không mang theo vật cưỡi.

Luân Chuyển Phong ngày trước còn gọi là Chu Sơn, trong núi thú điều vô số, quanh năm bị vân vụ bao phủ bên ngoài, không thấy rõ được hình dáng núi. Núi gồm mười ngọn, rộng lớn vô cùng, rất nhiều thợ săn vào núi nhưng không dám

vào sâu, nguyên nhân là do núi này như mê cung, đi vào sâu bên trong thì mười ngọn núi luân chuyển không ngừng, người tiến vào sâu không có ai trở ra được, vì vậy sau này có người đổi tên Chu Sơn thành Luân Chuyển Phong.

Diệp La Bách Hoa vừa đi vừa hỏi: “Nói như vậy thì khi chúng ta trở ra thì phải làm cách nào đây?”.

Vũ Trầm Tinh suy nghĩ rồi nói: “Ta có Tứ Dực Long Thú, nó là thượng cổ thần thú, ta triệu hoán nó đến, nó nhất định có thể mang chúng ta ra ngoài”. Nói xong, Vũ Trầm Tinh cười cười đầy đắc ý.

Nhưng đúng lúc này, con khỉ trên vai Liễu Dật bỗng nhiên làm mặt xấu, nói leo: “Cần gì phải dùng đến loài vật đó,

ta đây tinh linh hơn nó nhiều, đến khi đó ta dẫn các người ra”. Con khi đột nhiên lên tiếng, lại hạ uy phong của Vũ Trầm Tinh, còn Thất Nguyệt bên cạnh dường như có cảm giác thích thú, không nhìn được nhìn con khi chăm chăm.

Liễu Dật vừa đi vừa nói: “Điều ta lo lắng không phải là vấn đề trở ra, người vào đây dường như rất nhiều, tuy Luân Chuyển Phong rất là rộng lớn, nhưng người nhiều như vậy, sợ rằng không bao lâu đã bị người phát hiện, khi đó, nếu thạch đầu bị người khác đoạt mất, chúng ta cứ tiếp tục tìm, có thể tốn rất nhiều thời gian vô ích”.

Vũ Trầm Tinh gật đầu, một bức thảo đồ từ trong tay xòe ra, lên tiếng: “Bản đồ này là ta nhờ Dự Ngôn Sư vẽ ra, chỉ có

vị trí đại khái, nhưng vẫn giúp ích cho chúng ta rất nhiều khi vào mê cung trong núi, có thể tiết kiệm được nhiều thời gian”. Nói rồi đưa thảo đồ cho Liễu Dật.

Diệp La Bách Hoa bất giác thấy có vẻ kì quái liền hỏi: “Dự ngôn sư? Nếu là vậy, Lô Quân cũng biết đại khái vị trí của hai khối thạch đầu, Lô Quân khởi hành sớm, nhất định có thể lấy được hai khối thạch đầu trước chúng ta”. Lời của Diệp La Bách Hoa vừa dứt, Liễu Dật và Thất Nguyệt chấn động trong lòng, không sai, Dự ngôn sư đã có thể tính được đại khái vị trí của hai khối thạch đầu, Lô Quân đã có dự đoán tương lai, khẳng định có thể biết vị trí của hai khối thạch đầu.

Vũ Trầm Tinh nghe thế lắc đầu nhè

nhẹ, nói: “Không thể được, không thể được, tính toán cho ta là đại dự đoán tương lai, bản đồ này rất tinh vi, cho dù Lô Quân ca ca cũng dùng dự đoán tương lai, nhưng không thể nào tinh vi bằng bản đồ này được, chúng ta chỉ mất một canh giờ tìm kiếm thì huynh ấy phải mất đến ba, bốn canh giờ, huynh ấy không thể nào nhanh bằng chúng ta được”.

Diệp La Bách Hoa nghe xong, gật đầu cười cười, nói khẽ: “Đại dự đoán tương lai?, à...nói đến điều này, quyền lợi của Vũ Trầm Tinh so ra còn lớn hơn lục vị quân chủ, ngay cả Quân chủ cũng không sử dụng được đại dự đoán tương lai, Vũ Trầm Tinh có thể dễ dàng ra lệnh, thân phận của cô ta là thế nào đây?, sao ta chưa từng nghe nói đến?”. Lời của

Diệp La Bách Hoa giống như là tự nói với mình nhưng thực sự là nói cho Liễu Dật và Thất Nguyệt nghe.

Thất Nguyệt bất giác suy ngẫm lời này, Diệp La Bách Hoa nói không sai, căn cứ vào sự việc này có thể thấy được, Lôi Quân không thể ra lệnh với đại dự đoán tương lai, Vũ Trầm Tinh lại có thể dễ dàng từ chỗ đại dự đoán tương lai lấy được bản đồ này, như thế xem ra, địa vị của cô ta phải cao hơn Lôi Quân?.

Không đợi người khác chất vấn, Vũ Trầm Tinh dường như biết bản thân đã nói hớ, liền nói tiếp: “Được rồi, các người đừng có đoán lung tung nữa, hiện tại ta không thể nói rõ với các người, đợi đến lúc cần tự nhiên ta sẽ nói ra, còn như các người vẫn suy nghĩ lộn xộn, ta tùy

tiện nói bậy nói bạ vậy---ta cũng là công chúa, được chưa?”.

Thất Nguyệt tức thì cười lạnh, không nói gì, Liễu Dật cũng chỉ nhìn qua Vũ Trầm Tinh rồi tiếp tục xem bản đồ, còn Diệp La Bách Hoa lại nghĩ sự việc này có điểm khác lạ, có thể lời nói bậy bạ này là sự thật, đầu tiên, cô ta có tứ dực long thú, Lôi Quân đối với cô ta cực kì khách khí, hơn nữa cô ta còn có thể sử dụng đại dự đoán tương lai, nhưng điểm khả nghi nhất đó là chiều hôm qua, khi Lôi Quân đề cập đến Minh Vương, biểu hiện của cô ta chắc chắn xuất phát từ trong tâm. Nghĩ đến đây, đối với thân phận của Vũ Trầm Tinh, Diệp La Bách Hoa tựa hồ đã có thể xác định, nhưng thấy Vũ Trầm Tinh giống như không

muốn thừa nhận, vì thế cũng không nói gì.

Liễu Dật xem xong bản đồ, thuận tay đưa qua cho Thất Nguyệt rồi nói: “Hai người cũng xem đi, vạn nhất chúng ta có thất lạc, thì điểm tụ hợp sẽ là ngọn núi thứ sáu, nơi đó có dấu vết của hai khối thạch đầu”. Nói xong, ngẩng đầu ngắm Luân Chuyển Phong lần khuất trong mây ở trước mặt. Thất Nguyệt đưa bản đồ cùng xem với Diệp La Bách Hoa, tuy bản đồ có mấy chỗ vẽ qua quýt, nhưng toàn cục rất rõ ràng, nhất là kí hiệu đặc biệt tại ngọn núi thứ sáu, Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa xem xong, đưa trả lại cho Vũ Trầm Tĩnh.

Vũ Trầm Tĩnh cất bản đồ, nhìn Thất Nguyệt nói: “Thấy thế nào, không lừa tở chứ”.

Thất Nguyệt nhìn Vũ Trầm Tinh ở trước mặt, hốt nhiên phát hiện nha đầu này cũng có vài chỗ khả ái, gật đầu nói: “Đợi tìm được thạch đầu hãy nói, đến lúc đó mới quyết định có giết người hay không”.

Vũ Trầm Tinh khẽ nghiêng đầu, giọng châm biếm: “Thất Nguyệt tử tử, tử thật là biết nói đùa, ta rất sợ bị người hăm dọa, với lại hai thanh kiếm của ta không sử dụng cũng đã lâu, nghĩ đến bị tử truy sát, ta thật là sợ quá đi”. Nói xong là ra vẻ sợ hãi vô cùng.

Diệp La Bách Hoa cười nhìn Vũ Trầm Tinh, nói theo: “Tinh tiểu muội cái gì cũng tốt, điểm duy nhất không tốt chính là quá phóng túng, ai cũng không phục”. Lời của Diệp La Bách Hoa không biết là

khen hay là châm biếm, nhưng thanh âm êm ái khiến người ta không thể nghĩ theo hướng xấu được.

Vũ Trầm Tinh bước nhanh tới hai bước, đuổi theo Liễu Dật, nói gấp: “Bách Hoa tử tử nói không đúng toàn bộ, Tinh tiểu muội ta tự biết bản tính phóng túng nhưng không phải không khâm phục ai, tự ta biết trên thế giới vẫn có một loại ngốc tử, ta chịu phục hắn, không ai có thể ngốc hơn hắn được”. Nói xong, cười cười làm mặt ngốc.

Liễu Dật quay đầu nhìn qua ba nữ nhân, chỉ biết lắc đầu cam chịu, ở Nhân gian có một câu thế này, ba nữ nhân họp lại thành cái chợ, xem ra thật là chính xác, hiện tại ba nữ nhân này tuy có vẻ bất hòa, nhưng công phu bằng miệng tuyệt

không thua ai, trên con đường này, không nghe được gì khác ngoài thanh âm liên miên của ba người bọn họ.

Thỉnh thoảng có người khác đi qua, đều bị đội hình kì quái gồm một nam ba nữ, và con khỉ thu hút, nam nhân cổ quái, nữ nhân xinh đẹp, ai thấy cũng phải chăm chú, dường như bốn người một khỉ này đã tạo thành một khung cảnh hấp dẫn trong lần đoạt bảo này.

Cây cối trong Luân Chuyển Phong khác hẳn so với Đại Hoang Sơn, Đại Hoang Sơn đã tồn tại rất lâu còn nơi này dường như là mới xuất hiện, tuy cây cối chằng chịt, nhưng không to lớn xù xì như trong Đại Hoang Sơn, mà lại mọc thẳng đứng kì quái, giống như sinh ra đã là như vậy, Liễu Dật vừa đi sâu vào trong núi,

vừa nói: “Chú ý, ta cảm giác nơi này rất quái dị”.

Ba nữ nhân lúc này cũng đã ngừng nói, dường như cũng cảm giác được có gì bất thường, chỉ gạt đầu nhẹ nhẹ, nhanh chóng bám sát Liễu Dật, núi tuy lớn nhưng người lại không ít, lúc này đang di chuyển vào sâu trong rừng, trên đường đi thỉnh thoảng vẫn gặp người. Liễu Dật đi rất nhanh, thời gian của chàng không còn nhiều, áp lực vô hình đè nặng lên tâm tư khiến chàng không thể không nôn nóng.

Cứ vậy mà đi không biết đã đi được bao xa, cũng không biết đã mất bao nhiêu thời gian, chỉ khi bầu trời dần dần chuyển sang u ám, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện không phải do mặt trời đã xuống núi mà là vụ khí bạch sắc dày đặc

trên không trung, lúc này đã che phủ hết ánh mặt trời, làm cho nơi này trở nên âm ám.

Không hề phí phạm bất kì động tác nào, tập trung đi thẳng về ngọn núi thứ sáu, bởi vì có hướng đi cụ thể, với lại tốc độ của bọn họ rất nhanh, vì vậy trên đường đã không còn gặp người nào khác, có lẽ những người khác đã bắt đầu công cuộc tìm kiếm ở ngọn núi thứ nhất.

Liều Dật chợt dừng lại, lúc này, bọn họ dừng lại trên một vùng đất trống trải, hai bên trái phải đều là cây cối thẳng đứng, phía sau là những đỉnh núi sừng sững, đằng trước là một ngọn núi cao xuyên mây, đó chính là ngọn núi thứ sáu trong Luân Chuyển Thập Phong mà bọn họ muốn tìm, Liều Dật quan sát ngọn núi,

lầm bầm: “Hai khối thạch đầu phải chẳng ở trong ngọn núi này?”.

Vũ Trầm Tinh gật đầu, nói theo: “Không sai, chính là núi này, nhưng mà ngọn núi này không hề nhỏ, chúng ta cứ đi tìm từng chỗ như thế, e rằng có mất nửa tuần trăng cũng khó mà lục lọi hết mọi chỗ được”. Vũ Trầm Tinh nói không sai, ngọn núi thứ sáu này tuy đứng giữa trong mười ngọn, nhưng lại quanh co khúc khuỷu, đỉnh núi xuyên mây không nhìn thấy được, còn diện tích thì vô cùng rộng lớn.

Liều Dật bất giác nghĩ, nếu không có bức thảo đồ kia, muốn tìm hai khối thạch đầu trong Luân Chuyển Phong này, cứ tìm từng ngọn từng ngọn, ước phải mất vài năm mới mong nắm được đại khái, với

lại hai khối thạch đầu tuy đặc biệt, nhưng chưa thấy hình dáng, đối với việc tìm kiếm mà nói, gian nan càng chồng gian nan. Tuy bây giờ chưa có biện pháp nào nhưng đã đến đây, mà hai khối thạch đầu này lại là vật mà Bỉ Ngạn Hoa cần, dù khó khăn thế nào cũng phải thử thôi.

Liễu Dật nghĩ xong liền nói: “Chúng ta cứ tiến lên, chỉ có thể trông vào vận khí, trên bản đồ thu gọn nên không thể biết được, đến đây mới thấy ngọn núi này quá lớn, phải nhanh chóng tìm kiếm, xem ra việc này rất khó khăn”.

Ba nữ nhân đều gật đầu, theo Liễu Dật tiến lên, liền đó đã vào trong khu rừng rần rịt âm u, xung quanh vốn đã phủ sắc xám, lúc này ở trong rừng cây cối rậm rạp, khiến cho không gian quanh

mình biến thành tôi đen, bên trên khu rừng vụ khí trắng xóa bất thường nhanh chóng xoay chuyển, giống như là có sinh mạng vậy.

Liễu Dật không nói gì, cảm giác được sự kì quái, theo quán tính tay nắm lấy kiếm, Vũ Trầm Tinh đằng sau lại vừa đi vừa nói: “Úy, các người không thấy nơi này cổ quái sao, giống như có gì đó không bình thường”. Nói xong ngó quanh khu rừng.

Diệp La Bách Hoa đi sau Vũ Trầm Tinh, nói tiếp: “Có vẻ kì quái, thấy nơi này rất yên tĩnh, cho dù là sâu trong núi, cũng phải có điều thú gì chứ, làm sao lại không có âm thanh gì cả, không cảm nhận được sức sống ở đây”.

Nói đến đây thì Vũ Trầm Tinh lại

chen vào: “Đúng, đúng, nơi này không bình thường, vô cùng quỷ dị, hiện tại chúng ta đã đi vào rất sâu nhưng không thấy một bóng dáng động vật nào, chẳng lẽ nơi này... là một khu rừng chết sao?”. Vũ Trầm Tĩnh vừa nói, vừa nghiêng tai lắng nghe xung quanh, nhưng ngoại trừ tiếng bước chân của bọn họ, không còn tiếng động nào khác.

Liều Dật vừa đi vừa nói: “Đây không có gì là kì quái, nếu như vân vụ bên trên có sinh mạng thì dã thú, động vật trong khu rừng này có khả năng đã bị nó giết, các người không thấy vân vụ này rất kì quái sao? Vân vụ bình thường dưới ánh mặt trời lập tức tiêu tan, còn vân vụ này lại giống thực chất, phập phù bên trên chúng ta, biến hóa lúc chậm lúc nhanh,

giống như đang giám thị chúng ta vậy”.

Vũ Trầm Tĩnh nghe vậy liền nói: “Người không phải hù bọn ta chứ, cái thứ quỷ này có sự sống sao?”. Nói xong, đưa ngón tay nhỏ nhấn chỉ vào lớp vân vụ bạch sắc như thật ở bên trên.

Hốt nhiên, Liễu Dật dừng lại, tả thủ nắm chặt trường kiếm đen nhánh, nói: “Có vật tiếp cận”. Nói xong, chân nguyên từ từ đề thăng, cảm giác bản thân phát huy đến trạng thái linh mẫn nhất. Tuy Liễu Dật biết tiếp tục sử dụng chân lực như vậy, có thể khiến sát lực chi tâm phản lại, nhưng suy đi tính lại cũng không còn cách nào.

Vũ Trầm Tĩnh nghe thế, ngẩng phất lên quan sát đám vân vụ trên không trung, nhưng không phát hiện có gì kì quái, vân

vụ vẫn biến hóa lúc nhanh lúc chậm, không hề tiêu tan, bất đồ thốt lên: “Vẫn không thấy gì khác”. Ngay khi Vũ Trầm Tinh thốt lên, một đạo ảnh tử thoáng qua trong mắt nàng, Vũ Trầm Tinh lập tức hét to: “Là kẻ nào?”.

Thanh âm vừa dứt, hữu thủ dừng mãnh vung ra, một tiếng “ Xoẹt” vang lên, hắc sắc quang mang xuất hiện, chính là đoản kiếm trong hữu thủ của Vũ Trầm Tinh, đoản kiếm vừa xuất đã bay vọt ra xa biến mất, cuối cùng khi quay trở lại trong tay Vũ Trầm Tinh, ngoại trừ vài nhánh cây xúi quẩy bị chặt đứt thì không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa dường như cũng phát hiện ra ảnh tử đó, bất đồ khăn trương nắm chặt vũ khí, con

khí trên vai Liễu Dật hướng về khoảng không u ám, nghe răng gặm gừ, biểu tình cực kỳ hung hãn, Liễu Dật nắm chặt kiếm trong tay nói: “Tên này lợi hại phi thường, chút nữa nếu có sự tình gì phát sinh, ba người các người nhất định không được phân khai, rõ chưa?”. Liễu Dật tuy nói thế, nhưng bản thân cũng không thể xác định ảnh tử đó rốt cuộc có phải là người không mà có thể đạt đến tu vi khó tin như vậy.

Ba nữ nhân gật đầu biểu thị đã hiểu, lúc này ánh mắt Liễu Dật đang chăm chú đến từng xó xỉnh của khu rừng âm u này, vì chàng biết ảnh tử đó đang nấp quanh đây thôi, chàng có cảm giác rất rõ sự tồn tại của nó. Ngay lúc này, bóng đen đã động, tiếng gió vừa phát ra thì đồng thời

Liễu Dật cũng dừng mãnh bạt kiếm, “Coong...”, thanh âm do binh khí va chạm ngân vang.

Hắc sắc ảnh tử thoáng qua trước mắt Liễu Dật rồi lập tức biến mất, Liễu Dật vừa quan sát xung quanh, vừa nói thầm: “Nhanh quá”. Tiếng gió vừa khua lá cây thì một kiếm đồng thời đã chém đến mình, Liễu Dật liên tục suy nghĩ, lục tung cả bộ óc, là ai có thể xuất kiếm nhanh như thế chứ?.

Đột nhiên, Liễu Dật nhớ lại khi thu kiếm về, trên thân kiếm màu đen có vương một chút lục sắc yên khí, sau đó mới dần dần tiêu thất, ánh sáng lóe lên trong đầu, Liễu Dật quát lớn: “Cửu U Ma Thần, người ra đây, người không phải xưng là Diệt Thế Ma Thần sao? Vì có gì

cứ tròn tròn né né? Người sợ à?”. Kỳ thật trong lòng Liễu Dật cũng không dám khẳng định, nhưng ngoài hăn ra, Liễu Dật nghĩ không còn ai khác, bởi vì vũ khí đối phương sử dụng là kiếm, hơn nữa tu vi rất cao tuyệt không thấp hơn mình.

Vũ Trầm Tinh nghe thế, hai tay xuất ra hai thanh đoản kiếm một đen một trắng kì dị, tán phát hắc bạch quang mang bất đồng, lên tiếng hỏi: “Người không phải nói đến Cửu U Ma Thần ở Nhân gian giới chứ?, hăn làm sao lớn gan như vậy?”. Tuy thanh âm Vũ Trầm Tinh không lớn nhưng lại cố ý dụng chân nguyên phát ra, trong không gian trống rỗng, tự nhiên có thể truyền rất xa, Liễu Dật hiểu rõ, Vũ Trầm Tinh đang phối hợp với mình để kích nộ bóng đen, nếu hăn đúng là Cửu U

Ma Thân, có thể sẽ hiện thân....

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 237: Các Triển Kỳ Năng, Tam Thiếu Nữ ...

Cả khu rừng hôn ám vô biên, không có bất kỳ tiếng điều thú nào, chỉ có gió thi thoảng thổi qua làm rớt vài chiếc lá, bạch sắc vân vụ kì quái trên không trung phiêu động lúc nhanh lúc chậm, bốn người hiện tại hoàn toàn tĩnh lặng, có thể nghe được tiếng hô hấp của họ, ánh mắt Liễu Dật ngó ra xa xa, trong chu vi mười trượng chỉ toàn một màu đen mờ mịt.

Lời của Vũ Trầm Tĩnh vừa dứt, khu

rừng lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, nhưng Liễu Dật biết, lúc này mới chính là bắt đầu, quả nhiên, không ngoài dự liệu của Liễu Dật, sau một lúc yên tĩnh, một kẻ toàn thân y phục bạch sắc di chuyển rất nhanh trong vân vụ hắc ám, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Liễu Dật ba trượng, là một thiếu niên tay cầm trường kiếm.

Liễu Dật đánh giá cẩn thận thiếu niên trước mặt, cuối cùng thốt lên: “Là ngươi”. Trước mặt Liễu Dật không phải ai khác, chính là Tô Thiếu bị Cửu U Ma Thần chiếm cứ thân thể, nhưng lúc này Liễu Dật có thể khẳng định, người trước mặt tuyệt đối không phải Cửu U Ma Thần, với thủ đoạn và cách hành xử của

Cửu U Ma Thần, tuyệt đối không thể dễ dàng hiện thân.

Tay trái Tô Thiếu nắm chặt thanh cổ kiếm, nhìn Liễu Dật gật đầu cười nói” Chúng ta lại gặp nhau, người nhận ra ta sao?”. Tô Thiếu vừa nói vừa rời mắt khỏi người Liễu Dật, dường như đang đánh giá những người trước mặt.

Tay trái Liễu Dật theo ý thức nắm lấy trường kiếm, vì chàng cảm nhận được sát khí đại thịnh toát ra từ kẻ ở trước mặt, sau đó nói theo: “Ta vốn nghĩ người là Cửu U Ma Thần, nhưng hiện tại xem ra, người không phải...Cửu U Ma Thần hành sự nếu không nắm chắc thì không xuất hiện, còn người, hoàn toàn không có phong cách giống hần ta, hơn nữa, người hiện tại đến để giết ta, nếu ta đoán không

sai, người vì Lam Nhận mà đến giết ta, Cửu U Ma Thần không bao giờ làm việc gì vì người khác, vì thế người không phải là Cửu U Ma Thần!”.

Tô Thiếu nghe xong, cười “Ha ha...”, tiếp tục nghịch thanh kiếm trong tay nhưng mắt vẫn không rời Liễu Dật, nói tiếp: “Thật là cao thủ à, đã biết ta đến để giết người, không sai, ta không phải là Cửu U Ma Thần, ta không muốn luôn nghe lời hăn, vì thế hăn nhất định phải nghe ta”.

Nói xong, Tô Thiếu ngừng lại một lát, nhìn bạch sắc vân vụ trên không trung, nói tiếp: “Người đã biết ta đến để giết người, như thế, lý do giết người ta nghĩ người cũng hiểu rõ, rất đơn giản, nếu người còn sống thì có người không

thấy vui vẻ, mà người đó không vui vẻ thì ta cũng không vui vẻ, cho nên người nhất định phải chết”. Lời của Tô Thiếu lúc này không nhanh không chậm, hành sự hoàn toàn không theo chương pháp, Liễu Dật có thể khẳng định, Cửu U Ma Thần vốn đã bị người bình thường này khống chế.

Vũ Trầm Tinh nghe thế, cười lạnh lùng, nhìn tên Tô Thiếu nói: “Người tưởng người là cái thứ gì mà nói giết người này, người nọ, người có khả năng sao?. Người có bản lĩnh gì cứ múa may một hồi cho bản cô nương xem xem”.

Kiểm trong tả thủ của Tô Thiếu đột nhiên bất động, đưa mắt nhìn Vũ Trầm Tinh, rồi nhìn lại Liễu Dật, khẩu khí rất tùy tiện nói tiếp: “Người cho rằng ta

không giết được các người?, tất cả các người không phải đều đang đứng yên đó sao?”. Nói xong, tay phải vung ra mãnh liệt, “ Xoẹt”, trường kiếm ra khỏi vỏ mang theo quang hoa, phá động một vùng hắc sắc vụ khí, trong vụ khí quang mang lấp lánh, cây cối trong khoảng cách giữa hai người bị một kiếm này chấn nát.

Tô Thiều tra trường kiếm vào vỏ, hữu thủ hoành ngang, hắc sắc quang mang tụ tập, hình thành khối cầu dạng quyền đầu trong tay hấn ta, khối cầu dần dần to ra, một hóa thành ba, liền đó hữu thủ Tô Thiều tung ra, ba khối cầu hắc sắc đột nhiên bay xuống đất, mặt đất nhanh chóng xuất hiện ba vòng xoáy hắc sắc, khi ba vòng xoáy này hình thành, ba quái vật hình dáng khác nhau từ ba vòng xoáy dần

dần xuất hiện.

Ba con quái vật này chính là Quỷ Tộc thủ lĩnh, Tử Thần, Thủ Hộ Giả, Tu La Quỷ Vương, chỉ thấy Tử Thần sau khi hình thành, cả thân thể biến thành thực chất, sau đó, dưới hắc sắc phi phong phát ra một đạo hồng sắc quang mang, một cây liêm đao thẳng đứng hiện ra. Bạch sắc là Thủ Hộ Giả, hai tay cầm đao, đồng dạng, bạch sắc phi phong che giấu tất cả, chỉ có phần thân dưới phiêu miểu vô trạng.

Đằng sau là Tu La Quỷ Vương to lớn vô cùng, sau khi thân thể hình thành, há cái miệng khổng lồ hớp không khí, chớp mắt, thân thể vốn đã to lớn tiếp tục bành trướng thêm gấp bội, trong tay cầm một cây Chiến Phủ đỏ như máu, trong không

gian hắc ám lấp lánh kim thuộc quang mang, lúc này Tu La Quỷ Vương đã như một hòn núi nhỏ, sừng sững trước mặt Liễu Dật.

Ngay lúc hắc không ngừng biến đổi thân thể, Liễu Dật chậm chậm lui về sau, nói lại một lần nữa với ba nữ nhân phía sau: “Các người nhất định phải tụ lại, đối phương rất lợi hại, ngàn vạn lần không được phân tán”. Quỷ Tộc tam Quỷ Vương trước mặt, Liễu Dật tuy chưa biết qua, nhưng với cảm giác của một kiếm giả, chàng biết ba tên Quỷ Vương này tuyệt đối lợi hại.

Vũ Trầm Tinh lúc này di chuyển đến gần Diệp La Bách Hoa và Thất Nguyệt, nói: “Người không cần lo lắng như thế, bọn ta khẳng định có thể chiêu cố tốt bản

thân, người cũng phải cẩn thận”.

Lúc này, Tô Thiếu nhìn bốn người Liễu Dật, lạnh lùng cười nói: “Cẩn thận?, các người cho rằng hôm nay các người có thể sống sót sao?. Để ta sai ba tên đó tiễn các người lên đường”. Tô Thiếu chỉ thị ba tên Quỷ Vương truy sát ba nữ nhân, Liễu Dật vốn nghĩ ba tên Quỷ Vương sẽ hạ thủ với mình, không ngờ chúng lại hạ thủ với ba thiếu nữ, Liễu Dật liền quay đầu nói với Thiết Thạch đang ngồi trên vai: “Người đến hỗ trợ bọn họ, tên to lớn đó giao cho người”.

Thiết Thạch gật đầu, cười khệt khệt mấy tiếng, xem bộ dạng rất là hưng phấn, từ sau khi ly khai Đại Hoang Sơn, luôn phải xuất hiện với thân phận tiểu hầu tử,

lâu quá không được vận động, dường như rất khó chịu, hiện tại trong khu rừng này được đánh nhau với tên Quỷ to lớn kia làm sao không khỏi hưng phấn, vừa nghe Liễu Dật nói xong đã phốc ngay xuống, thoáng cái đã tiếp đất khiến mặt đất rung động mãnh liệt.

Ba Quỷ Vương tiếp nhận mệnh lệnh, lúc này nhắm đến ba nữ nhân đằng sau Liễu Dật, nhưng khi chuẩn bị động thủ thì một tiếng “ Oành” long trời, một tòa núi xuất hiện trước mặt ba Quỷ Vương, nhưng không, không phải núi mà là một con cự thú mà đen khổng lồ, đang trừng trừng cặp mắt huyết hồng nhìn vào Tu La Quỷ Vương.

Nhất thời, trong khu rừng vốn yên tĩnh đã biến thành một trường sát khí,

không khí vô cùng khẩn trương, một bên là bọn người Liễu Dật, bên đối diện là lực lượng tà ác của Tô Thiếu. Liễu Dật rất rõ, Tô Thiếu cho dù không chế Cửu U Ma Thần, cũng không thể muốn làm gì thì làm, lúc này lại lên tiếng muốn giết mình, tất nhiên là có căn cứ, hơn nữa phương pháp tu luyện của bọn Quỷ Tộc vốn tàn nhẫn ngoan độc, rất khó tưởng tượng Tô Thiếu hiện tại đã thành thứ gì.

Tô Thiếu hươ hươ trường kiếm trong tay, cười lạnh lùng, nói: “Ta phải cắt đầu ngươi xuống đem về tặng cho Lam Nhận”. Nói xong cười lớn một tràng, tiếng cười không biết là cao hứng hay là thống khổ, đúng lúc tiếng cười ngưng lại, hắn cùng kiếm đã động.

Liễu Dật sớm đã phòng bị, lúc thân

thể Tô Thiệu động, chàng cũng động, lúc này Liễu Dật không dám lơ là, thôi động mười hai tầng chân nguyên mãnh liệt dụng chữ “ Tật” trong “ Ân Toàn Cửu Ảnh”, gia tăng tốc độ bản thân lên mức cao nhất không để bản thân rơi vào thế hạ phong, đồng thời khi thân thể hai người chuyển động, trường kiếm Liễu Dật xuất vỏ, trong chớp mắt, hai đạo nhân ảnh hắc bạch đã giao nhau mười mấy lần, liên tiếp phát ra từng trận kiếm thanh.

Trong khi hai người Liễu Dật bắt đầu giao chiến, ba Quỷ Vương cũng tiến đến ba người Thất Nguyệt, tốc độ và phương hướng di động của Tử Thần và Thủ Hộ Giả lợi hại dị thường, vì thế chỉ chớp mắt đã đến trước mặt ba nữ nhân, Xích

trượng liêm đao của Tử Thần quét đến Thất Nguyệt, còn hai tay của Thủ Hộ Giả xoay chuyển, hai đạo bạch sắc quang ảnh chém thẳng đến Diệp La Bách Hoa.

Còn Tu La Quỷ Vương thân thể to lớn, tuy cũng là thủ lĩnh Quỷ Tộc, nhưng với thân hình to lớn như vậy, dường như kỹ năng sở trường của Quỷ Tộc đối với hắn không có tác dụng, cho dù có tác dụng thì hiện tại cũng không có đất sử dụng, bởi vì trước mắt hắn là tiểu hầu tử lúc này đã biến thành to lớn như một ngọn núi, Tu La Quỷ Vương nhận lệnh giết ba nữ nhân, tuy nhiên lúc này bị cự thú cản trở không thể tấn công, muốn tránh đề đến truy sát ba nữ nhân nhưng Thiết Thạch lại quá thông minh, cự quyền vô tình to như hòn núi đánh trúng

thân thể Tu La Quỷ Vương.

Nhưng Thiết Thạch không chịu dừng lại, khi thân thể Tu La Quỷ Vương bị lực mãnh liệt đánh bay ra sau thì đồng thời hai chân Thiết Thạch thần tốc bước vọt đến, truy theo Tu La Quỷ Vương, ngay lúc Tu La Quỷ Vương chưa kịp rớt xuống đất, hữu thủ Thiết Thạch đã mãnh liệt bung ra, một tiếng “ Oành” vang trời, thân thể to lớn của Tu La Quỷ Vương bị dính hai quyền của Thiết Thạch rơi thẳng xuống đất, nhất thời xung quanh hai thân thể to lớn này đất đá tung bay mù mịt.

Liều Dật và Tô Thiếu tranh tài, hoàn toàn là bằng vũ khí sắc bén cùng với chân nguyên mãnh liệt, ngoài ra còn bằng vào tốc độ, tuy dụng lực không nhỏ nhưng vẫn là lấy tốc độ làm chủ, còn

Thiết Thạch và Tu La Quỷ Vương đánh nhau, tuyệt đối là dùng sức lực bản thân, Tu La Quỷ Vương tuy là Quỷ Tộc thủ lĩnh nhưng hiện tại xem ra, lại không bằng Thiết Thạch thông minh, dường như bị kiềm chế.

Ba nữ nhân so tài với Tử Thần cùng Thủ Hộ Giả, ngoài tốc độ và sức lực, lúc này song phương còn chú trọng công thủ bình thường, có thể nói tập trung nhiều người hơn trường đấu của Liễu Dật và Thiết Thạch nhưng lại không thể phát huy cực hạn, Diệp La Bách Hoa nhờ vào thần khí trong tay cùng với chân nguyên đan mà Liễu Dật tặng đấu với Thủ Hộ Giả bất phân thắng bại, còn Thất Nguyệt hoàn toàn dựa vào chín tầng tâm pháp ma công cùng Vũ Nguyệt kiếm tạo thành vòng

phòng ngự, dưới phần hồng sắc quang hoa tán lạc, đao phong của Tử Thần không có khả năng phá giải, nhất thời, tất cả mọi người đều vì sanh tử mà ra sức chiến đấu.

Còn một người bên cạnh không phải động thủ chính là Vũ Trầm Tĩnh, hết nhìn Diệp La Bách Hoa và Thất Nguyệt chiến đấu, lại nhìn Thiết Thạch ở phía xa, giậm chân la to: “Cái con khỉ chết bầm này, làm sao lại giành phần của ta chứ”. Nói rồi lại nhìn đến Diệp La Bách Hoa và Thất Nguyệt, tuy hai nữ nhân này lúc bình thường thì xinh đẹp, tính tình ôn hòa nhưng lúc này xem ra xuất thủ cũng vô cùng tàn độc, Vũ Trầm Tĩnh la lớn: “Không phải nói rồi sao?, ba người chúng ta phải hành động cùng nhau, các

người một người đánh một người, không
chừa tên nào cho ta là sao?”.

Cũng không biết là Vũ Trầm Tinh cố
ý làm rối loạn hay vô ý la ó, Tử Thần và
Thủ Hộ Giả đưa mắt ra hiệu, thân hình
thần tốc thoát khỏi vòng chiến, sau đó,
một đạo bóng đen và một đạo bóng trắng
nhanh chóng vọt đến Vũ Trầm tinh, Vũ
Trầm Tinh cũng không phải kẻ ngốc, khi
hai tên Quỷ Vương nhìn nhau thì Vũ
Trầm Tinh đã đoán được ý đồ, hai đạo
ảnh tử vọt đến, Vũ Trầm Tinh không nghĩ
nhiều, song kiếm dũng mãnh xuất thủ
chống lại, “ Coong” một tiếng, hai tay
tung ra đã ngăn cản được tiến công của
hai tên Quỷ Vương.

Vũ Trầm Tinh đến lúc này không dám
nói nhiều, hai thanh đoản kiếm thu về

trong tay, một mặt đối địch một mặt tìm biện pháp, nhưng hai tên Quỷ Vương là loại nhân vật thế nào, chỉ nháy mắt Vũ Trầm Tinh đã không duy trì nổi, kêu âm lên: “Hai người các người cùng tấn công ta, ý lớn ăn hiếp nhỏ, Thất Nguyệt tử tử, Bách Hoa tử tử mau đến hỗ trợ, Tinh tiêu mọi sắp chết rồi nè”.

Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa thấy hai tên Quỷ Vương tiến đánh Vũ Trầm Tinh, trong lòng vô cùng lo lắng, Thất Nguyệt dùng ma công thôi động Vũ Nguyệt kiếm, chân nguyên mãnh liệt mang theo hồng sắc quang mang hướng đến Vũ Trầm Tinh, ngay khi Vũ Trầm Tinh la lớn, phần hồng sắc quang mang từ trên trời giáng xuống, Vũ Nguyệt kiếm dựng đứng sát bên cạnh Vũ Trầm Tinh,

trong sát na, một cỗ lực lượng nhu hòa khiến Tử Thần và Thủ Hộ Giả không hện mà cùng bị đẩy thối lui ba thước.

Còn Diệp La Bách Hoa lúc này cũng không do dự, thân hình nhảy vọt lên, lộn hai vòng rồi dừng lại trên không, liền đó một đạo bạch quang xuất hiện xung quanh thân thể, Phù Nhược kiếm phiêu phiêu trước người đã nhập vào đất, lúc này Diệp La Bách Hoa đối với một chiêu kiếm này đã nghiên cứu rất kỹ, tuy chưa đạt đến mức tinh kỳ nhưng cũng không phải tầm thường.

Kiểm kĩ này vốn phải dùng chân nguyên mãnh liệt ngưng tụ, không mất bao lâu, bạch quang đã tụ tập, Diệp La Bách Hoa hét lên: “Khởi”. Ngay khi Tử Thần và Thủ Hộ Giả tiếp tục tấn công,

hai đạo bạch quang từ dưới đất uốn lượn vọt lên, quang mang này không ngừng kéo dài, lấy thân thể của bọn chúng làm trung tâm, thân tốc phân ra thành mấy chục đạo bạch quang giống nhau, sau khi đan chéo ngoằn ngoèo, thân thể Tử Thần và Thủ Hộ Giả đã bị bạch sắc quang vũng này bao vây.

Tử Thần và Thủ Hộ Giả nhìn nhau, tuy trong phi phong không nhìn thấy được ánh mắt, nhưng có thể đoán được trong lòng hai Quỷ Vương đang vạn phần nghi ngờ, ngay lúc này, thân hình Diệp La Bách Hoa đột nhiên chuyển động, Phù Nhược kiếm trong tay đang vươn dài nhập đất liền khẽ phát động, bạch quang tạo nên một làn bụi mờ trên mặt đất, trong bạch quang, Diệp La Bách Hoa

giống như tiên nữ hạ phạm, nhẹ nhàng trầm tĩnh.

Ngay khi Diệp La Bách Hoa hạ xuống, bạch sắc quang vồng đang bao quanh thân thể Tử Thần và Thủ Hộ Giả đột nhiên thu lại, bạch sắc quang vồng đâu phải là thường mà do Phù Nhược kiếm phân thân tổ hợp thành kiếm vồng, kiếm quang thu lại rất nhanh, thân thể của Tử Thần và Thủ Hộ Giả chớp mắt đã bị chém nát mấy chục đoạn, sau đó, hóa khói bay lên tiêu thất trong không khí, không còn chút dấu vết nào.

Tất cả bắt đầu rất nhanh, kết thúc cũng rất nhanh, hữu thủ Thất Nguyệt thu hồi lại Vũ Nguyệt kiếm, còn Diệp La Bách Hoa cũng thu hồi Phù Ngược kiếm, nhìn Vũ Trầm Tĩnh vẫn còn kinh sợ,

nhưng Vũ Trầm Tinh đã trấn tĩnh rất nhanh, nhìn Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa cười nói: “Hai vị tử tử thật lợi hại, nhưng mà hình như có vẻ quá đơn giản”.

Thất Nguyệt có vẻ khó hiểu nhưng Diệp La Bách Hoa đã lên tiếng: “Đúng vậy, dường như quá đơn giản, Cửu U Ma Thần là kẻ thống trị tối cao của Quỷ Tộc, đám quỷ hắc mang đến đây không thể dễ dàng bị giết như thế”.

Vũ Trầm Tinh vừa nghiêng đầu vừa nói: “Quỷ có thể chết sao?”.

Thất Nguyệt tựa hồ nghĩ đến việc gì, lên tiếng: “Quỷ có thể chết, nhưng tuyệt đối không thể bị kiếm chém chết, trừ phi kiếm của muội khắc chế được chúng”.

Diệp La Bách Hoa nghe vậy, lắc lắc

đầu nói: “Kiếm của muội tuy là thần khí, nhưng không hề khắc chế được quý”. Nói đến đây, bất giác dừng lại, nếu không phải kiếm khắc chế quý, như vậy vừa rồi hai tên Quỷ Vương biến mất là do đâu?”.

Vũ Trầm Tinh bất đồ bước chậm chậm mấy bước, đột nhiên nghĩ ra điều gì, nói tiếp: “Bọn chúng không chết, vừa rồi biến mất chỉ là giả chết mà thôi”. Ngay khi Vũ Trầm Tinh nói dứt câu, thành linh phát hiện có bất thường, vốn dĩ xung quanh thân thể Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa có một tầng hắc sắc yên vụ mờ mờ, nếu như vẫn đứng sát hai người thì thật không thể nào nhìn ra.

Vũ Trầm Tinh bất đồ nhủ thầm “Không ổn”, một dự cảm bất tường đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, hắc sắc

yên vụ mờ mờ đỏ phảng phất hữu hình, giống như một thanh liêm đao, mà liêm đao lúc này đang chậm chậm di chuyển đến yết hầu hai người, thân hãm trong làn yên vụ đó thì căn bản không cách nào thoát, hữu thủ Vũ Trầm Tĩnh đưa lên miệng, một tiếng huýt gió vang dội, sau đó, hai tay giơ lên, hét vang: “Tĩnh hóa”, chỉ thấy không trung chớp mắt đã đổi màu, một tiếng gầm vang lên, trên không trung xanh thẫm xuất hiện một đạo lam sắc quang ảnh nhoáng qua đã nhập vào thân thể Vũ Trầm Tĩnh, quang ảnh to lớn, hình như là một con quái thú, sau khi quái thú tiến nhập thân thể, một đạo lam sắc quang mang thoáng động, thời gian như dừng lại, tất cả mọi người chỉ cảm giác lam quang lướt qua mắt mình, sau

đó, thân thể Vũ Trầm Tinh dũng mãnh chuyển động, trong sát na, lam sắc khải giáp đang dần xuất hiện trên người nàng, lam sắc bảo thạch ở giữa đôi mày lấp lánh, hai cánh màu đen mở ra, nhanh chóng bao bọc lấy Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa vào trong...

Tiếp đến, chỉ nghe một tiếng “Coong” ngân vang, sau đó, hai cánh đen triển khai, Vũ Trầm Tinh nói: “Tử Thần và Thủ Hộ Giả không chết, vừa rồi ta thấy liêm đao của Tử Thần hạ thủ với hai tỷ, phải dùng chiêu này để chống đỡ”. Lúc này, trên người Vũ Trầm Tinh, Lam sắc khải giáp đã xuất hiện hoàn toàn, mái tóc đen dài xõa ra, lam sắc bảo thạch trên khăn cột đầu càng tôn lên vẻ xinh đẹp của nàng, hiện tại không còn chút gì

giống như hải tử tinh nghịch nữa.

Ba người đầu lung lại với nhau, toàn lực chú thị xung quanh, hắc sắc yên vụ lúc này đã dần thành hình, nhưng lại chưa hẳn là thực chất, vẫn còn nửa trạng thái khí, Diệp La Bách Hoa vừa chuẩn bị tư thế sẵn sàng bạt kiếm, vừa nói: “Đa tạ Tinh tiểu muội”.

Vũ Trầm Tinh nghe vậy, cười cười, nói theo: “Đa tạ cái gì, hiện tại chúng ta cùng ngồi trên một thuyền, các tử chết ta cũng không xong, chỉ có chúng ta cùng xuất thủ, mới có cơ hội chiến thắng mấy tên Quỷ này, ngọc tử và hầu tử tạm thời không thể phân thân hỗ trợ chúng ta, hiện tại phải nhờ vào chính chúng ta thôi”.

Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa gật đầu, tuy nhìn không rõ nhưng ba

người đều cảm giác được, vật thể dạng khí một đen một trắng trước mặt, như yên vụ xoay chuyển xung quanh, dường như đang muốn tìm cơ hội hạ thủ ba người...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 238: Tỷ Muội Đồng Tâm, Quang Mang Nhiên ...

Bầu không khí yên tĩnh trong khu rừng lúc này đã bị phá vỡ hoàn toàn, chân nguyên mãnh liệt, kỹ năng đặc thù, cùng với lực lượng hủy diệt, trình diễn tại đây, ai mạnh ai yếu, ai thắng ai bại, có lẽ chỉ trong chớp mắt nhưng cuối cùng chỉ còn một bên, hoặc là người chết hoặc

là ta vong. Thiên không âm ám, không có ánh sáng rực rỡ, chỉ có sát lục vô biên.

Lúc này ba người Thất Nguyệt đã đầu lưng lại với nhau còn bọn Quỷ Tộc thì có ưa điểm thân thể căn bản không thực chất. Phù Nhược kiếm của Diệp La Bách Hoa mặc dù là thần khí thần kì nhưng không thể tổn hại đến Tử Thần và Thủ Hộ Giả, hiện tại, thân ảnh của Tử Thần và Thủ Hộ Giả đang quần quanh bên ba người.

Ba người Thất Nguyệt rất rõ, hiện tại điều duy nhất bọn họ có thể làm chính là chú thị không gian xung quanh, không cho hai tên Quỷ Vương có bất kỳ cơ hội nào, bằng không với tốc độ, lực lượng của hai tên Quỷ Vương, nếu như hợp kích bất kỳ một người trong ba người đều rất nguy

hiểm, vì thế, bọn họ không thể chủ động tấn công, làm vậy sẽ khiến lực lượng phân tán, hơn nữa trong lòng bọn họ còn minh bạch, thân thể Quỷ Tộc nếu bằng kiếm kỹ phổ thông thì không thể giết được.

Vấn đề lo lắng nhất cuối cùng Vũ Trầm Tinh cũng nói ra: “Chúng ta phải làm sao đây? Cứ như vậy cũng không phải biện pháp, cho dù đứng yên nhưng chúng ta bị vây khốn như vậy, cũng có thể bị vây đến chết, nhưng mà...không giết được bọn chúng, phải làm sao đánh đây?”. Lời của Vũ Trầm Tinh thật ra bọn họ đều đã sớm hiểu, lúc này nói ra chẳng qua là muốn nhắc nhở mọi người tìm biện pháp.

Diệp La Bách Hoa lắc đầu, nói: “Ta

cũng không biết, ta và người của Quỷ Tộc chưa từng tiếp xúc, làm cách nào giết được bọn chúng ta cũng không rõ”. Diệp La Bách Hoa vừa giám thị xung quanh, vừa hồi đáp lời Vũ Trầm Tĩnh.

Thất Nguyệt nghe vậy, vừa chú thị vừa nói: “Ồ Nhân gian giới, đạo thuật của Tiên Tộc có thể khắc chế được Quỷ Vương, nhưng mà người của Tiên Tộc đã bị Lam Ảnh giết hết rồi”.

Vũ Trầm Tĩnh nhú mày, nói khẽ: “Tỷ nói thế có khác gì không nói đâu, Tiên Tộc đã không còn tồn tại, cho dù là còn tồn tại, chẳng lẽ bây giờ tỷ quay lại Nhân gian học đạo thuật của họ sao?”.

Diệp La Bách Hoa suy nghĩ rồi nói tiếp: “Đạo thuật của mình giới và Nhân gian giới hoàn toàn bất đồng, đạo thuật ở

đây đa phần là mượn ngoại lực hỗ trợ để tiến hành phòng ngự. Nói như vậy, nơi đây không giết được bọn chúng, nếu bọn chúng xuất hiện ở Nhân gian, không phải cũng không có cách nào giết chúng sao?”. Diệp La Bách Hoa nêu giả thiết nhưng vẫn chú thị động tĩnh của Quỷ Vương.

Thất Nguyệt nói tiếp: “Cũng không phải, ở Nhân gian ta đã từng thấy thư sinh giết quỷ, nhưng mà lúc đó chỉ là tiểu quỷ, với lại kiếm thức thư sinh sử dụng lúc đó cũng khác bây giờ, nhưng có thể khẳng định, bất kể là dạng quỷ gì, chỉ cần kiếm thức đạt đến một trình độ nhất định thì có khả năng phá vỡ thân thể của chúng”.

Vũ Trầm Tinh vừa quan sát sự di

chuyện của Quỷ Vương, vừa nói tiếp: “Thất Nguyệt tỷ tỷ, tỷ nói cũng như không, bản thân thư sinh hiện tại còn gặp khó, với lại kiếm thức ngày trước là kiếm thức gì, bọn quỷ nơi này cũng không phải là tiểu quỷ, đừng nói kiếm chúng ta không nhanh, cho dù là ngóc tử đến, ta thấy cũng không chắc giết được hai tên quỷ này à”.

Ngay khi Vũ Trầm Tinh vừa nói xong, chỉ thấy Thủ Hộ Giả đang xoay chuyển trên không trung, hữu thủ xoay chuyển, một đao hình bán nguyệt tà dị chém thẳng tới yết hầu Vũ Trầm Tinh, Vũ Trầm Tinh tuy nói chuyện nhưng vẫn luôn giám thị bọn chúng, vừa thấy Thủ Hộ Giả xuất thủ, không dám chậm trễ, hữu thủ vung lên, thanh đoản kiếm màu đen chớp

mắt đã xuất ra, phát động một đạo kiếm mang, “ Choang”, hai đạo quang mang tiếp xúc phát ra thanh âm do kim thuộc va chạm.

Còn Thủ Hộ Giả không vì xuất đao mà đình chỉ động tác, thân thể bạch sắc vẫn tiếp tục phiêu diêu trên không trung cùng Tử Thần, tìm cơ hội xuất thủ, Vũ Trầm Tinh thấy tình trạng vậy, giận dữ: “Chết tiệt, cứ như vậy không phải là cách tốt, bọn chúng không hiện hình, ta phải bắt bọn chúng hiện hình, chẳng lẽ bọn chúng không sợ gì hết hay sao?. Nếu quả như vậy, không phải lợi hại như thần à”. Miệng nói nhưng vẫn tập trung chú ý đến hai Quỷ Vương đang di chuyển.

Thất Nguyệt nghe thế, tựa hồ nhớ đến điều gì đó, nói gấp: “Có, Quỷ thì không

thể xuất hiện vào ban ngày, Cửu U Ma Thần sau khi có nhục thân mới dám xuất hiện giữa ban ngày”.

Vũ Trầm Tinh vừa nghe, nói nhanh: “Thất Nguyệt, tỷ không phải bị choáng đấy chứ, quỷ không xuất hiện ban ngày, hiện tại chúng ta đang thấy gì đây, chẳng lẽ không phải là chúng ta đang thấy quỷ giữa ban ngày sao?”. Vũ Trầm Tinh dường như có vẻ nôn nóng nhưng ánh mắt vẫn rất chăm chú đến bọn quỷ trước mắt.

Thất Nguyệt nói tiếp: “Ý ta thế này, Quỷ không xuất hiện ban ngày là vì bọn chúng không có nhục thân, dưới dương quang bọn chúng rất nhanh bị tiêu diệt, giống như chúng ta thấy vân vụ bình thường vậy, bất quá hiện tại có khác, tuy

đang là ban ngày nhưng quanh chúng ta không hề có dương quang, bạch sắc vân vụ bên trên đã che phủ, vì thế bọn chúng mới có thể ngang nhiên như thế.

Vũ Trầm Tinh nghe xong, nói tiếp: “Tỷ nói là quỷ sợ dương quang?”. Nói xong, theo ý thức ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên đúng như Thất Nguyệt nói, hiện tại tuy là ban ngày nhưng bạch sắc vân vụ trên đầu rất cổ quái, luôn phiêu đảng không tan, dương quang hoàn toàn bị nó ngăn trở, căn bản không thể xuyên thấu.

Trong sát na Vũ Trầm Tinh ngẩng đầu nhìn lên, hai Quỷ Vương đang xoay chuyển dường như nhận thấy cơ hội, đồng thời dừng lại, Thất Nguyệt cùng lúc quay đầu nhìn thấy Vũ Trầm Tinh đang nhìn lên trên, cũng đồng thời phát hiện

hai Quỷ Vương đã dừng lại, Thất Nguyệt la gấp: “Cẩn thận”.

Diệp La Bách Hoa vừa nghe cũng liền quay đầu qua, đồng thời với Thất Nguyệt hét vang, hai người đã không kịp nghĩ ngợi, vũ khí trong tay xuất thủ với tốc độ nhanh nhất hướng đến đòn đánh của hai Quỷ Vương, “ Choang... choang...”, tiếng binh khí giao tranh vang lên, Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa phân ra đón đỡ cho Vũ Trầm Tĩnh, Vũ Trầm Tĩnh giật mình, trấn tĩnh thần hồn nói: “Đa tạ”.

Không vì nói chuyện mà đình chỉ động tác, trong sát na hai Quỷ Vương bị chấn khai, Vũ Trầm Tĩnh dùng kỹ năng đặc thù của Tứ dục long thú tập trung hai quả hỏa cầu nơi quyền đầu, phân ra đánh

thăng vào hai Quỷ Vương.

Tuy hai hỏa cầu này là kĩ năng đặc thù của Tứ dục long thú, nhưng tu vi của Vu Trầm Tinh chưa đủ, chân nguyên không đủ mạnh để phát huy được tác dụng cao nhất cũng như tốc độ của hai quả hỏa cầu, dù vậy hai quả hỏa cầu cũng rất lợi hại nhưng tốc độ lại không đủ nhanh, vừa đến trước người hai Quỷ Vương đã bị chúng dùng vũ khí đánh văng đi.

Chỉ nghe hai tiếng “Ầm”, hai quả hỏa cầu đã bị đánh văng, một quả rơi vào đám cây cối, xuyên qua mấy chục cây cỏ thụ rồi biến thành khói, còn một quả bị đánh văng lên không, “Vù”, hỏa cầu gặp bạch sắc vân vụ, bay thẳng vào trong nó, vân vụ quanh hỏa cầu khoách

tán rất nhanh, giống như là nhường đường cho hỏa cầu, liền đó một tia dương quang chiếu vào nhưng bạch sắc vân vụ đã nhanh chóng phủ lên chỗ đó.

Lúc này Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa đã cùng Tử Thần và Thủ Hộ Giả giao chiến, bốn đạo nhân ảnh giữa rừng thần tốc di động, cuốn đất đá cuộn lên, thanh âm do binh khí va chạm không ngừng truyền đến tai Vũ Trầm Tinh, tuy nhiên Thất Nguyệt và Vũ Trầm Tinh đều biết, cứ đánh như vậy, chân nguyên bản thân dần tiêu hao, tốc độ càng lúc càng chậm, cuối cùng sẽ bị hai Quỷ Vương giết chết, bất quá trước mắt không còn chọn lựa nào khác, bọn họ nếu như không phản kháng thì lập tức chết dưới tay hai Quỷ Vương.

Vũ Trầm Tinh nhìn trận chiến trước mắt, trong lòng thầm nghĩ: “Làm cách nào?, rốt cuộc phải làm sao đây?, cứ đánh như thế thật không công bằng, hai tên Quỷ Vương bị chém bao nhiêu đao cũng không chết, còn hai người Thất Nguyệt, càng đánh càng yếu, cho dù không bị Quỷ Vương giết thì cũng cạn sức mà chết, nhất định phải có cách, phải có cách, Tinh tiểu muội, sự thông minh của ngươi chạy đâu mất rồi”.

Vũ Trầm Tinh ở bên cạnh biết bản thân có xông vào cũng không có tác dụng gì, không bằng nhân lúc Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa còn có thể duy trì, bản thân ở ngoài tập trung suy nghĩ, nhưng mà, bình thường thì vô vàn ý tưởng, đến lúc cần thì biến đâu hết, tự

nhận là người thông minh, đột nhiên đầu óc lại trống rỗng, Vũ Trầm Tĩnh giậm chân tức giận.

Cuối cùng, Vũ Trầm Tĩnh dần bình tĩnh lại, tự nói với mình: “Tĩnh tiêu mọi, không cần khẩn trương, ngàn lần không cần khẩn trương, càng khẩn trương càng không tìm ra biện pháp, từ tốn nghĩ, từ tốn nghĩ, quý không xuất hiện ban ngày, bởi vì bọn chúng sợ dương quang, hiện tại là ban ngày, bọn chúng vì sao có thể xuất hiện chứ?, vì không có dương quang ư?, nhưng vì sao không có dương quang?, là vì dương quang bị bạch sắc vân vụ kì quái ngăn cản...”. Thành linh, ánh sáng lóe lên trong đầu Vũ Trầm Tĩnh.

Ngẩng đầu nhìn lên thiên không, đột nhiên nhớ lại lúc hỏa cầu xuyên qua vân

vụ, liền hoan hỉ nói: “Có rồi, bọn chúng sợ dương quang, ta chỉ cần khiến cho dương quang xuất hiện, bọn chúng không phải sẽ chết à”. Vũ Trầm Tinh nghĩ ra, bất đồ chậm chậm lui lại, sự tiền trước mặt không tốt, chỉ có Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa kiên trì chống đỡ, nếu như kinh động hai Quỷ Vương, e rằng bản thân chưa kịp tập trung hỏa diễm thì đã bị hạ thủ.

Cùng với bốn đạo thân ảnh chuyển động loang loáng, Vũ Trầm Tinh dần dần lui về sau, tự nghĩ cự ly đã xa, tạm thời không thu hút sự chú ý của Quỷ Vương, cuối cùng, Vũ Trầm Tinh hành động, song thủ chậm chậm đưa ngang lên, đôi cánh màu đen vươn ra, trong lúc vũ động hai cánh, thân thể Vũ Trầm Tinh từ từ bay

lên không trung.

Cuối cùng, Vũ Trầm Tinh dừng lại bên dưới vân vụ, không phải nàng muốn dừng lại mà là vân vụ phản phát như có thực chất, khiến nàng không cách nào bay lên nữa, bất quá ban đầu đã cho vân vụ này cổ quái, lúc này cũng không có thời gian suy xét, nếu là vân vụ bình thường đã sớm bị dương quang làm tan biến, xem ra có thể ngưng tụ đại hỏa cầu được rồi.

Song chương của Vũ Trầm Tinh hợp lại, đưa thẳng lên khỏi đầu, chân nguyên từ từ hóa thành long diễm, ngưng đọng trong song chương, hỏa diễm trong song chương dần dần to lên, tay của Vũ Trầm Tinh chậm chậm phân khai, hỏa cầu chậm chậm biến đổi, chân nguyên tiếp tục

ngưng tụ, hỏa cầu tiếp tục bành trướng, thân thể Vũ Trầm Tinh lui dần ngã về phía sau để cho hỏa cầu có thêm không gian ngưng tụ, lúc này thân thể Vũ Trầm Tinh đã ngửa ra sau một nửa, hai tay vẫn giữ ngang, hỏa cầu cực đại đã lớn hơn thân thể Vũ Trầm Tinh.

Hỏa cầu ngưng tụ càng lúc càng lớn, vân vụ xung quanh dần lui, dường như rất kỳ hỏa cầu này, vân vụ giữ một khoảng cách bên trên với hỏa cầu nhưng sự tình không hề đơn giản như Vũ Trầm Tinh tưởng tượng, vân vụ giãn ra tạo một khoảng cách rồi ngưng lại không khoách tán nữa, Vũ Trầm Tinh nhìn xuống trận đấu bên dưới, lúc này tốc độ của Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa đã chậm lại, chân nguyên hao tổn, thể lực bản thân

giảm sút đã rút ngắn thời gian cầm cự của bọn họ.

Vũ Trầm Tinh nói nhanh: “Phải làm sao đây?, hỏa cầu không thể làm cho vân vụ bên trên khoách tán, nếu quả cầu này có thể bắn thẳng lên mây...đột nhiên, Vũ Trầm Tinh nghĩ đến một phương pháp, nếu quả hỏa cầu bị đẩy lên trên trời sẽ giúp ánh dương quang chiếu xuống, đồng thời dưới ánh dương quang, không phải có thể giết chết hai tên Quỷ Vương sao?”. Chủ ý đã định, lập tức vận khí.

Chân nguyên của Vũ Trầm Tinh dường như đã ngưng tụ đến cực hạn, hỏa cầu đã khiến cho vân vụ xung quanh khoách tán, lúc này đang quan sát tình huống bên dưới, đợi lúc hai Quỷ Vương tiếp cận, đem hỏa cầu phát ra, nhưng lập

tức có vấn đề phát sinh, Vũ Trầm Tinh phát hiện chân lực bản thân không đủ để phát động hỏa cầu, hơn nữa, cho dù phát ra cũng không biết có đúng thời điểm dương quang chiếu đến không?, nếu lần này thất bại, không còn cơ hội để ngưng tụ hỏa diễm lần nữa.

Nghĩ một hồi, Vũ Trầm Tinh chỉ có một cách duy nhất, hy vọng có thể dẫn dụ được hai tên Quỷ Vương. Hướng xuống dưới, Vũ Trầm Tinh la lớn: “Thất Nguyệt tử tử, Bách Hoa tử tử, giúp ta một tí, hỏa cầu này ta không phát động được, ta phải giết hai lão quỷ này”. Nói xong, nháy mắt với hai người, dường như có ý tứ gì đó.

Nhưng lúc này Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa đang tập trung chiến đấu, không thấy được rõ, Thất Nguyệt bắt đầu

vừa đánh vừa hỏi Diệp La Bách Hoa: “Nha đầu này không phải bị gì chứ, đã biết quý không giết được, vừa rồi cũng đã dùng hỏa cầu, chẳng lẽ hỏa cầu lớn thì có thể giết được quý sao?”.

Diệp La Bách Hoa vừa ra chiêu, vừa tranh thủ thời gian nhìn lên Vũ Trầm Tinh đang phát phơ trên không trung, chỉ thấy dưới hỏa cầu to lớn, gương mặt nhỏ nhắn của Vũ Trầm Tinh phản xạ ánh hồng, chân nguyên hao tổn khiến cho mồ hôi chảy thành dòng nhưng ánh mắt lại biểu lộ thần sắc kiên định.

Diệp La Bách Hoa vừa chống đỡ, vừa nói với Thất Nguyệt: “Nàng ta không phải là kẻ ngốc, làm vậy chắc là có lý do, chúng ta cứ đánh như vậy cũng chỉ có đường chết, không bằng chúng ta đến

giúp nàng một tay, xem thử hỏa cầu có tác dụng không”.

Thất Nguyệt vừa đánh với Tử Thần vừa di chuyển đến gần Diệp La Bách Hoa, nghe nàng nói vậy, nói tiếp: “Nhưng hỏa đối với bọn chúng căn bản không có tác dụng, chúng ta đem chân lực giúp nàng ta, chỉ có mau chết dưới tay hai lão quỷ thôi”.

Diệp La Bách Hoa vừa đánh vừa nói: “Hiện tại chúng ta không quản được nhiều, trước sau gì kết quả cũng như nhau, vì sao không tin nàng ta lần này chứ?, chúng ta nghĩ gì, khẳng định nàng ta cũng nghĩ được, lại nói, nếu như đã định chúng ta phải chết ở đây, chúng ta cũng không cách nào tránh né, bất quá, Thất Nguyệt tử, Bách Hoa cũng không có

gì hối hận, cuộc đời này, có một tri kỷ là đã đủ rồi”. Tuy thời gian tương xử không lâu nhưng có cảm giác đồng bệnh tương lân khiến cho Diệp La Bách Hoa có cảm giác đã gặp được tri kỷ.

Thất Nguyệt đột nhiên cười nói: “Có lẽ muội nói đúng, rốt cuộc Tình tiều muội không còn giận chúng ta, không đem chúng ta vào đường chết đâu, có thể Bách Hoa muội muội nói đúng, nếu đã chú định duyên phận đã tận, chúng ta cũng không thể cưỡng cầu”. Nói xong, Thất Nguyệt làm một động tác dứt khoát, nói: “Chúng ta đi”.

Diệp La Bách Hoa nghe Thất Nguyệt nói, nhẹ nhàng gật đầu, thân hình hai người nhanh chóng thối lui, cùng nhau thoát ly vòng chiến, đồng thời di chuyển

đền phía dưới Vũ Trầm Tinh, Thất Nguyệt nhìn Diệp La Bách Hoa gật đầu, biểu thị làm theo lời Vũ Trầm Tinh, thân thể hai người vọt lên chỗ Vũ Trầm Tinh, trong lúc nhảy lên, hữu thủ nhanh chóng ngưng kết chân nguyên.

Nhưng Tử Thần và Thủ Hộ Giả đầu chịu bỏ qua hai người, trong làn phi phong bao bọc chặt chẽ, hai Quỷ Vương nhìn nhau gật đầu, thân hình thoáng động thần tốc vọt lên, truy theo Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa trên không trung, lúc này Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa đem chân nguyên ngưng tụ hoàn toàn trên hữu thủ, hơn nữa người đang ở trong không trung, hai Quỷ Vương đuổi gấp phía sau, Thất Nguyệt thấy vậy nói: “Xem ra, nếu hỏa cầu của Tinh tiểu muội

không có tác dụng với hai lão quỷ, chúng ta chắc chết về tay bọn chúng”.

Diệp La Bách Hoa không lên tiếng, chỉ quan sát cự ly đang nhanh chóng rút ngắn lại, vào lúc này, thanh âm Vũ Trầm Tinh từ trên truyền xuống: “Hai người nói nhiều quá, những lời hai người nói ở dưới ta đều nghe cả, hãy xem cách ta thu thập hai lão quỷ này, các người không tin ta, không xem ta như tử muội, những gì hai người các người nói nghe thật không chịu nổi”.

Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa không hồi đáp Vũ Trầm Tinh, hai tiếng “Phịch” vang lên, song thủ của Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa tiếp xúc với hai chân Vũ Trầm Tinh, chân nguyên truyền vào thân thể nàng, ngay khi hai

người tiếp cận Vũ Trầm Tinh thì binh khí của hai Quỷ Vương chỉ còn cách hai người một trượng, trong lòng Thất Nguyệt và Vũ Trầm Tinh đều rất rõ, cho dù Vũ Trầm Tinh lúc này đem hỏa cầu đánh ra, hai người bọn họ vẫn có thể bị chết bởi vì cự ly quá gần, muốn đánh trúng hai Quỷ Vương, hỏa cầu tất đánh qua thân thể hai người bọn họ.

Bất quá lúc này Vũ Trầm Tinh dường như không làm như Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa nghĩ, trong sát na hỏa cầu bước vào vân vụ, thân thể Vũ Trầm Tinh thần tốc xoay chuyển trong không trung, chụp lấy hai người ở hai chân, hai tay Vũ Trầm Tinh ôm lấy hai người cùng xoay chuyển, hai cánh liên tục vũ động, hai cánh bao bọc lấy ba người vào trong, khi

Tử Thân và Thủ Hộ Giả còn cách ba thước, trong chớp mắt trên thiên không bị phá toạt, bạch sắc dương quang chiếu thẳng xuống.

Vũ Trầm Tinh nhìn Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa ở hai bên, nói khẽ: “Tỷ muội các người xem đi, các người không tin ta, ta thông minh như thế, có thể dùng hỏa cầu giết các người sao?, ta dùng hỏa cầu là để phá vỡ vân vụ, khiến dương quang chiếu xuống dưới, không phải đã nói rồi sao, chúng ta cùng nhau sát cánh, nếu như cả hai người mà ta cũng không cứu được, tương công sau này của ta trách mắng ta thì không bằng cùng chết với các người”. Nói xong nhìn xuống bên dưới.

Tuy Vũ Trầm Tinh nói lung tung

nhưng lúc này Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa đều nhận thấy cô nương Lam thị này đã có thay đổi, tuy bên ngoài lãnh khốc tàn nhẫn, nhưng đối với Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa, nàng ta thật đã dùng tận lực hỗ trợ, tuy bên ngoài có vẻ giống Lam Nhận nhưng bản chất không giống nhau, nhưng... là vì cái gì mà nàng ta thay đổi như vậy?

Ngay khi hai người đang suy nghĩ, hai Quỷ Vương đã ngừng lại, vốn chỉ còn ba thước, có thể đem ba nữ nhân này ra chém, nhưng ba thước đó là đoạn cuối của bọn chúng, vĩnh viễn không bao giờ vượt qua được ba thước đó, bạch sắc dương quang như một thanh thần kiếm sắc bén, xuyên qua thân thể phiêu miểu của bọn chúng, giống như hỏa diễm thiêu

đốt linh hồn bọn chúng. Trong quang mang, bọn chúng phát ra tiếng gào thảm, đồng thời, thân thể bị phá toạt, phân thành từng khối, từng khối, cuối cùng, tan biến vào không trung.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 239: Bất Thắng Tất Vong, Ma Thần Chi ...

Sự cố xảy ra rất đột ngột, kết quả không nằm trong dự liệu, Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa ở trong không trung nhìn hai thân thể Quỷ Vương đang nhanh chóng bị dung hóa, lần này vốn cử tử nhất sanh, không ngờ Vũ rầm Tinh lại có

biện pháp hay như thế, hai người không những không sao, ngược lại Tử Thần và Thủ Hộ Giả đã gặp khắc tinh.

Dương quang như hàng vạn mũi tên sắc bén bắn vào thân thể hai tên Quỷ Vương, xé nát thân thể bọn chúng, trong tiếng gào thê thảm, thân thể bọn chúng dần dung hóa vào không khí, biến thành làn khói xanh, nhẹ nhàng bay lên rồi tan loãng đi. Lúc này, Vũ Trầm Tinh cũng chậm chậm hạ xuống, khi hai chân tiếp xúc với mặt đất, Vũ Trầm Tinh buông Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa ra, nói: “Hai tử thật nặng à, ta ôm hai tử thiếu điều muốn rơi xuống luôn”.

Nói xong nhìn lên không trung, vân vụ vừa bị hỏa diễm bức phải khoách tán giờ đã nhanh chóng hợp lại, Thất Nguyệt

và Diệp La Bách Hoa nhìn theo Vũ Trâm Tinh, sau đó nhìn nhau cười. Ngay lúc này, mặt đất phát sinh chấn động, cách đó không xa, thân thể to lớn như hai ngọn núi của Thiết Thạch và Tu La Quỷ Vương xuất hiện, bọn chúng cho đến giờ vẫn đang đánh nhau quyết liệt.

Thiết Thạch ngăn trở Tu La Quỷ Vương tấn công ba nữ nhân, đã hai lần đánh ngã Tu La Quỷ Vương nhưng hiện tại xem ra vẫn không gây tổn hại gì cho Tu La Quỷ Vương, hắn vẫn tìm cách tiến đến chỗ ba nữ nhân, sau mấy lần bị Thiết Thạch cản trở, hắn có lẽ đã hiểu, không đánh đổ được Thiết Thạch thì hắn không thể tiến lên dù chỉ nửa phân.

Hữu thủ Tu La Quỷ Vương vung ra, một cây Khai Sơn phủ to lớn lấp lánh

hồng sắc huyết nhận quang mang xuất hiện trong tay hắn, còn Thiết Thạch lúc này cũng rất lợi hại, đôi thiết trảo to lớn hươ lên, móng vuốt đen nhánh sắc bén như đao xuất hiện trên đôi tay Thiết Thạch.

Song thủ Tu La Quỷ Vương mãnh liệt múa lên, Cự Phủ mang theo lực lượng mãnh liệt chém đến thân thể Thiết Thạch, tốc độ tuy không quá nhanh nhưng lực chém cực kỳ ác liệt, Thiết Thạch thấy đôi phương tung chiêu, song thủ vươn ra đón, “Coong”, lực chém mãnh liệt từ Cự Phủ sắc bén tác động vào song thủ Thiết Thạch.

Thân thể Thiết Thạch trầm xuống, song cước bị áp lực đè lún xuống đất, nhất thời, bụi đất bay mù trời, Thiết

Thạch trụ vững lại, gầm lên một tiếng, song thủ tấn tốc đánh văng Cự Phủ, liền đó, hữu quyền dũng mãnh đánh thẳng vào thân thể Tu La Quỷ Vương, “ Phịch”, dưới cú đấm đầy uy lực đó, Tu La Quỷ Vương lần nữa lại bị đánh văng.

Thiệt Thạch cũng cảm thấy kì quái, Tu La Quỷ Vương dường như không sợ bị đánh trúng, tại Đại Hoang Sơn, cho dù là Băng Long bị đánh hai quyền như vậy cũng không chịu nổi, hiện tại tên này đã trúng ba quyền lại không có chút hề hấn nào. Quả nhiên, Thiệt Thạch còn đang suy nghĩ thì thân thể to lớn của Tu La Quỷ Vương đã đứng vững trở lại.

Song cước của Tu La Quỷ Vương vừa trụ vững đã nhảy đến Thiệt Thạch. Thiệt Thạch tuy thông minh nhưng phản

ứng không phải lúc nào cũng nhanh lẹ, huống hồ Quỷ Vương dùng toàn lực vọt đến, “Bịch...” một tiếng, thân thể to lớn của Thiết Thạch đã bị Quỷ Vương đánh văng ra.

Tiếp đó một tiếng “Ầm” vang trời, Thiết Thạch rơi xuống đất, cây cối xung quanh gãy rạp dưới thân thể to lớn đó, miệng không ngớt gầm rống kịch liệt, bản tính nguyên thủy của dã thú khiến Thiết Thạch điên cuồng đứng dậy, hai mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm đối phương, không ngừng gầm lên giận dữ, lúc này Thiết Thạch đã phần nộ đến cực điểm, nhưng nó không biết vì sao đòn đánh của mình không có tác dụng gì đến Quỷ Vương, còn một đòn của Quỷ Vương lại gây tổn hại cho nó.

Thân hình Tu La Quỷ Vương chớp động, chân dậm mạnh lao đến Thiết Thạch, thu ngắn cự ly giữa hai bên, Cự Phủ chém từ phải qua, tốc độ không quá nhanh, Thiết Thạch hoàn toàn có thời gian phản ứng, cánh tay phải Thiết Thạch vung lên đỡ, sau đó, tả thủ chụp lấy tay Quỷ Vương, lựa thế ném mạnh ra.

Một tiếng “Ầm” vang lên, thân thể của Tu La Quỷ Vương bị Thiết Thạch ném đập mạnh xuống đất, nhưng Thiết Thạch vẫn không dừng lại, khi thân thể Tu La Quỷ Vương sắp rơi xuống đất, đầu gối Thiết Thạch đã thần tốc chấn mạnh lên người Tu La Quỷ Vương, miệng phát ra tiếng gầm giận dữ, hai tay cứng như thép chụp lấy tay Quỷ Vương, dụng lực kéo lên, sau đó ném cả thân thể hắt đi.

Liên tiếp chịu đựng ba đòn, thân thể to lớn của Tu La Quỷ Vương chịu lực tác động mạnh, bay đi như con diều rách, sau khi va vào một đám cỏ thụ thì lại tiếp tục đứng dậy, giống như chưa từng xảy ra việc gì, Thiết Thạch tựa hồ phần nộ đến cực điểm, nó không sao hiểu được, con quái vật trước mặt vì sao sau khi chịu công kích mãnh liệt của nó lại có thể không hề hấn gì.

Hai mắt Tu La Quỷ Vương đỏ ngầu nhìn Thiết Thạch ở trước, tuy không bị thương tổn nhưng lúc này dường như rất phần nộ, khi hai cặp mắt điên cuồng của hai đối thủ giao nhau thì Tu La Quỷ Vương xuất thủ, Cự Phủ từ hữu thủ ném thẳng đến thân thể Thiết Thạch.

Tốc độ Cự Phủ rất nhanh, nhưng lực

ném thì Thiết Thạch có thể đón đỡ. Thiết Thạch vốn không nghĩ Tu La Quỷ Vương có thể ném vũ khí trong tay ra, nhưng hiện tại không thể nghĩ nhiều, hữu thủ dừng mãnh vung lên, “ Coong”, Cự phủ bay đến đã bị Thiết Thạch hất văng, còn Thiết Thạch cũng chịu lực tác động mạnh phải thối lui mấy bước.

Lợi dụng lúc Thiết Thạch loạn choạng thối lui, Tu La Quỷ Vương sấn sát đến, hai tay bung ra ôm chặt thân thể Thiết Thạch, càng lúc càng siết chặt, sau đó, dụng khí lực toàn thân không ngừng lao tới, thân thể Thiết Thạch bị khóa bởi lực lượng mãnh liệt, thống khổ nhưng không cách hoàn thủ.

Hai thân thể to lớn đồng thời di động trên dãy núi, tiếng động âm âm vang lên

không ngọt, mặt đất không ngừng chấn động, cổ thụ xung quanh vì bị tác lực khủng khiếp đó mà cành gãy thân đổ, chỉ trong chớp mắt cả một vùng rừng biến thành bình địa.

Thiết Thạch lúc này đang phải chịu một lực cực lớn, cảm giác như xương cốt toàn thân vỡ vụn, thậm chí hô hấp cực kì khó khăn, mặc dù thân thể cứng rắn như thép nhưng cũng vô cùng đau đớn, bản năng dã thú bộc phát, hai mắt đỏ ngầu gầm vang, móng vuốt sắc bén vươn ra bầu vào lưng Tu La Quỷ Vương.

Đang ôm Thiết Thạch lao tới, Tu La Quỷ Vương đột ngột dừng lại, hơn nữa lực trên song thủ cũng giảm đi, Thiết Thạch liền thấy thoải mái, nhưng song thủ của nó không vì việc dừng lại của Tu

La Quỷ Vương mà ngừng hành động, chỉ thấy hai tay nó vận lực lôi Tu La Quỷ Vương ra, đồng thời phát ra tiếng gầm giận dữ.

Thiết Thạch biết làm vậy đối với Tu La Quỷ Vương cũng không có tác dụng gì, các lần trước đã chứng minh, Tu La Quỷ Vương căn bản không bị thụ thương, nhưng lúc này, bốn tính dã thú khiến Thiết Thạch trở nên hung tàn, hai tay dụng lực kéo thân thể Tu La Quỷ Vương ra hai hướng ngược nhau, trong tiếng gầm vang, thân thể Tu La Quỷ Vương không chịu nổi lực mãnh liệt của Thiết Thạch, chớp mắt đã bị xé thành hai đoạn.

Tiếp đó, Thiết Thạch ném mạnh hai đoạn thân thể của Tu La Quỷ Vương đi, vài tiếng ầm ầm vang lên, hai đoạn thân

thể đó đã đè gãy vô số cổ thụ, đồng thời Thiết Thạch cũng há miệng thở hỗn hển, thân thể Tu La Quỷ Vương rất to lớn, hẳn phải dùng lực rất lớn mới có thể xé đôi được.

Dụng lực quá mạnh khiến hô hấp của Thiết Thạch trở nên gấp rút, đồng thời thân thể chậm chậm thu nhỏ lại, từ trước đến giờ Thiết Thạch chưa bao giờ tiêu hao sức lực như vậy, không thể không chế được sự biến đổi. Lúc này, Thất Nguyệt cũng đã bước đến, hỏi gấp: “Hầu tử, tên Quỷ Vương kia đâu?”. Sau lưng Thất Nguyệt là Diệp La Bách Hoa và Vũ Trầm Tinh, ba người vốn định đến giúp Liễu Dật, nhưng vừa khi kết thúc trận chiến với hai tên Quỷ Vương thì phát giác trận chiến của Thiết Thạch gần đó,

nhưng không thấy tên Quỷ Vương đã bị xé nát.

Chưa biết tình huống bên Liễu Dật đánh với Tô Thiếu thế nào nhưng bọn họ vẫn đến chỗ Thiết Thạch, địch nhân nơi này nếu không tiêu diệt thì rất phiền phức, vì thế trước tiên giúp Thiết Thạch cũng là cách tốt, hà huống trận chiến giữa cao thủ với nhau, ba người bọn họ đến đó, có thể không những không giúp được Liễu Dật mà còn có thể mang lại phiền phức nữa.

Thân thể Thiết Thạch đã trở lại như ban đầu, nó nhảy lên vai Thất Nguyệt, giống như rất mệt mỏi, ánh mắt lơ đãng, nói: “Ta mệt quá, bụng trống rỗng, ta phải ăn cái gì đó, tên Quỷ Vương đã bị ta xé xác rồi, ném ra ngoài kia”. Nói xong

chỉ hướng vừa ném khi nãy, nhưng mà... Thiết Thạch lập tức tỉnh táo, vì nó phát hiện, thân thể của Tu La Quỷ Vương đã không còn thấy đâu.

Thất Nguyệt thấy vậy liền nói: “Vừa nãy chúng ta cũng gặp tình huống như vậy, sau mới phát hiện là Quỷ thì không thể giết được, bọn chúng chỉ sợ dương quang thôi”. Nói xong, quay đầu nhìn Vũ Trầm Tĩnh.

Sắc mặt trắng xanh, Vũ Trầm Tĩnh lên tiếng: “Không làm được, không giống như khi nãy, ta không làm được, vừa nãy nếu không có các người giúp ta thì ta không thể phóng được hỏa cầu”.

Diệp La Bách Hoa cũng nhìn quanh rồi nói tiếp: “Hiện tại đối với chúng ta thập phần bất lợi, tên Quỷ Vương đó đột

nhiên biến mất, với lại chúng ta đã tiêu hao rất nhiều chân nguyên, hắc tối, ta sáng, chúng ta phải có biện pháp gì mới được”.

Thiết Thạch trên vai Thất Nguyệt nói theo: “Không làm, ta không làm gì nổi nữa, ta rất đói, không còn một điểm khí lực, cho dù ta có xé tên đó nhưng hắc không chết thì làm cách nào đây?”.

Ngay lúc này, một trận gió nhẹ nổi lên xung quanh ba người Thất Nguyệt, Thất Nguyệt cảnh giác nhìn quanh, nói: “Hiện tại không có biện pháp, binh đến tướng ngăn, chúng ta chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi”. Nói xong, tay nắm chặt kiếm, mọi người đều rất rõ, Tu La Quỷ Vương lúc này đã bỏ chân thân, chuyển thành vô hình, có khả năng đang ở

quanh đây. Đáng giận là dù ba người biết cách đối phó với Quỷ Vương nhưng hiện tại lại không còn khí lực, nói gì đến chống đỡ, dù cho Quỷ Vương không xuất hiện, ba người cũng có thể kiệt sức mà ngất xỉu.

Chợt Vũ Trầm Tinh hét lớn: “Chú ý”, liền đó ôm lấy Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa, trong không khí xuất hiện một bàn tay to lớn vô hình, “Phịch”, đã giáng trúng người Vũ Trầm Tinh. Đồng thời khi thân thể Vũ Trầm Tinh văng về sau, bọn Thất Nguyệt, Diệp La Bách Hoa, Thiết Thạch cũng theo đó văng ra ngoài.

Tác lực cực đại khiến ba người một khi văng ra rất xa mới rơi xuống, “Ùm” một tiếng, Vũ Trầm Tinh vì đã tiêu hao rất nhiều chân nguyên, vừa rồi lại bảo hộ

cho Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa nên không trụ được rơi thẳng xuống đất, dường như không còn không chế được thân thể.

Diệp La Bách Hoa vội đỡ Vũ Trầm Tinh dậy, cho nàng ta dựa vào một cây cổ thụ bị gãy, sắc mặt Vũ Trầm Tinh trắng bệch, miệng thở hổn hển, đột nhiên thổ ra một bùm máu, Diệp La Bách Hoa liền nói: “Người sao ngốc thế, người không phải rất thông minh sao?. Người không chống đỡ, bọn ta cũng cản được mà, người đã không bị trọng thương như vậy”. Nói xong lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của Vũ Trầm Tinh.

Thất Nguyệt lúc này cũng đã bình ổn, liền bước gấp đến, nhìn thần sắc Vũ Trầm Tinh, muốn nói gì đó nhưng lại

không nói, Lam Nhận ở trong kí ức của nàng đã hoàn toàn đại biểu cho Lam thị, còn có Lam Ảnh, hai người đó hành sự bất chấp thủ đoạn, lãnh khốc vô tình, từ lúc gặp Vũ Trầm Tinh, Thất Nguyệt cũng nghĩ nàng ta là loại người đó. Nhưng sau hôm nay, nàng đã biết nha đầu này không giống bọn họ.

Vũ Trầm Tinh chùi máu dính trên khóe môi, miễn cưỡng ngồi dậy, dấu vẻ thụ thương, cười nói: “Không sao, ta không sao, ta làm vậy là vì sự vui vẻ của ngọc tử, xem ra hần rất quan tâm hai người, ta giúp hai người như thế, nhất định hần sẽ vui vẻ”. Nói xong, ho khúc khúc, ngừng không nói nữa.

Thất Nguyệt vừa nghĩ vừa quan sát thiếu nữ trước mặt, vốn cho rằng Vũ

Trầm Tĩnh rất điêu trá, không nghĩ hôm nay lại nghiêm túc như vậy, rốt cuộc nàng ta là người điêu trá hay chân thật đây?. Với người tâm kế như nàng ta, lại không tiếc sinh mạng hỗ trợ cho mình và Diệp La Bạch Hoa, chẳng lẽ là vì thư sinh mà thay đổi sao?. Chẳng lẽ nàng ta lại không biết, thư sinh đối với ai cũng rất tốt, một người thông minh như vậy, vì sao có thể biến thành ngốc nghếch, không thể hiểu nổi?. Hay là...nàng ta thật muốn thư sinh vui vẻ?

Trận chiến vẫn tiếp diễn, nhưng lúc này Thất Nguyệt và Diệp La Bạch Hoa dường như gặp phải rắc rối, còn Vũ Trầm Tĩnh bị trọng thương thì càng khốn đốn hơn, ba người đầu lưng vào nhau, không ai biết nơi này có phải là nơi bỏ

mạng của mình không.

Lại nói bên phía Liễu Dật, tuy trong lòng luôn lo lắng cho an nguy của Thất Nguyệt, bất quá hy vọng bọn họ cùng Thiết Thạch có thể ứng phó với ba tên Quỷ Vương một thời gian, chỉ cần mình nhanh chóng kết thúc Tô Thiếu thì có thể hỗ trợ cho bọn họ.

Nhưng khi bắt đầu đối kiếm, Liễu Dật đột nhiên phát hiện bản thân đã tính sai, sai rất lớn, Tô Thiếu trước mắt không phải là Cửu U Ma Thần mà chàng đã từng gặp ở Nhân gian giới, vô luận là sức lực hay tốc độ, dường như đều cao hơn Cửu U Ma Thần, qua vài kiếm, Liễu Dật càng thêm chấn kinh, Tô Thiếu đã làm thế nào mà lúc này kiếm của hắn xuất ra không những nhanh mà còn nhanh

hơn cả chàng.

Chỉ thấy trong rừng kiếm quang loang loáng, tiếng “ Coong...Coong...” liên tục vang lên, hai đối thủ đã tách ra rất nhanh, Tô Thiếu nhìn Liễu Dật, cười lạnh, lắc đầu nói: “Người khiến ta thất vọng quá, thời gian dài như thế mà người chỉ có một chút tiến bộ, xem ra hôm nay người phải chết rồi”.

Liễu Dật tự nhiên rất minh bạch lời này, trong lần giao thủ chớp nhoáng vừa rồi, chàng phát hiện người này, cả tốc độ lẫn chân lực đều quá cao so với chàng, nhưng nếu thời gian vừa rồi chàng không phải kiềm chế chân nguyên phát triển thì hiện giờ chàng không hề thua sút người này, nhưng nếu không khống chế chân nguyên gia tăng thì bản thân rất có thể

sớm luân lạc nhập ma, nhìn Tô Thiều, Liễu Dật lạnh giọng: “Người cho rằng người có thể giết ta, vậy thì thử đi”. Nói xong, thần tốc đề thẳng chân nguyên, trường kiếm đen nhánh phát ra vô số quang mang.

Tô Thiều vừa quan sát phản ứng của Liễu Dật, vừa lắc lắc đầu, nói: “Quá chậm”. Nói xong, hữu thủ vung ra, kiếm quang giao nhau phát ra âm thanh kim thuộc va chạm, đồng thời khi phát kiếm chống đỡ, thân hình Tô Thiều dũng mãnh tiến lên, một đạo kiếm quang hình bán nguyệt đã xuất hiện, chỉ cách Liễu Dật ba thước.

Liễu Dật đã biết tốc độ của Tô Thiều, tự nhiên không dám chậm trễ, trường kiếm vung lên, chỉ nghe “Coong”

một tiếng, Liễu Dật sau khi đỡ một kiếm đó, cả thân thể thần tốc thối lui, đồng thời nói thầm: “Bất kể hôm nay ra sao, nếu như không dụng mười ba tầng chân nguyên chắc chắn sẽ chết, cho dù thành ma còn hơn chết trong tay đối phương”. Tuy Liễu Dật không chắc chắn nhưng trong lúc thối lui đã nhanh chóng đề thăng chân nguyên lên tầng thứ mười ba.

Chân nguyên đề thăng, Liễu Dật chống trường kiếm xuống đất, ổn định thân thể, hữu thủ phát động, dùng chân nguyên lực triệu hoán hỏa long xuất kiếm, liền đó chém tới, một tiếng gào vang vang cả khu rừng, một con hỏa long như luồng chớp ào đến Tô Thiếu.

Ngay khi hỏa long xuất hiện, cổ thụ xung quanh bị thiêu rụi, mặt đất nứt nẻ,

nhiệt khí tỏa ra khiến không gian như bị gãy khúc, Tô Thiếu thấy vậy, tả thủ vận chân lực, tiếp đó tung người lên không, trong lòng Tô Thiếu hiểu rõ, hỏa long này không phải chỉ là lực lượng mãnh liệt, cho dù bản thân có nhảy qua tránh thì nhiệt khí có thể làm hấn chết ngạt. Vì vậy, đồng thời khi nhảy lên đã tạo một quang trụ lực sắc bên dưới, cách ly hấn với nhiệt khí, vô số tử linh phiêu động dưới chân hấn.

Tô Thiếu nhảy lên tránh hỏa long, liên tục xoay chuyển trên không trung, hai tay nắm chặt kiếm, một tiếng quỷ gào như từ địa ngục âm u phát ra, thân kiếm phát ra ngân bạch quang, đồng thời một đạo kiếm quang bán nguyệt, mang theo uy thế khai thiên phá địa trảm xuống Liễu Dật,

cây cối tiếp xúc kiếm quang nhanh chóng bị chém đứt, xung quanh kiếm quang bụi đất bay tán loạn tạo thành màn bụi mù phân cách hai đối thủ.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 240: Tội Hậu Quyết Chiến, Kiếm Tại Sinh ...

Liễu Dật càng đánh càng kinh sợ, ngay cả Cửu U Ma Thần ở Nhân gian giới cũng không thể sánh được với Tô Thiếu. Sau đòn giao kích chớp nhoáng, chân nguyên của chàng đã bắt đầu tán loạn, tự thân không thể khống chế được tầng thứ 13 tâm pháp nữa. Trong lòng

chàng biết rõ, nếu cứ tiếp tục giao đấu, dù không bị thua cũng sẽ nhanh chóng bị ma công khống chế.

Đạo kiếm quang bán nguyệt chém tới, chàng không chút do dự, tay phải lật lại, trường kiếm trong tay đâm xéo ra. Một đạo hồng quang kêu rồn rảng rồi bay vút lên nghênh tiếp nhưng vẫn không thể ngăn cản được đạo bạch quang. Chàng không kịp nghĩ nhiều, hoành ngang trường kiếm. Tức thì vang lên tiếng binh khí va chạm, thân hình chàng bị bắn về phía sau.

Tô Thiếu sao có thể bỏ lỡ cơ hội này, trường kiếm trong tay nhanh chóng lật lại chỉ xuống đất, thôi động chân nguyên, toàn thân kiếm lập tức ngập tràn ánh sáng xanh. Kiếm quang trải ra, thân thể mượn thế lật lại lùi về phía sau,

trường kiếm hất lên, từ dưới đất cuộn lên một lớp tử linh mang theo độc chưởng màu lục ngưng tụ trên thân kiếm.

Tiếp đó, gã lại vung trường kiếm, bảy đạo tử linh mang theo độc chưởng xoay tít nhằm hướng Liễu Dật bắn tới. Những nơi độc chưởng bay qua, cây cỏ trong thoáng chốc khô héo rồi biến thành bụi phấn. Liễu Dật vừa lùi vừa quan sát bảy đạo tử linh. Thực ra những tử linh vốn không thể uy hiếp bởi chàng vốn không sợ độc chưởng. Nhưng lần này, bảy đạo tử linh lại do chân lực trên thân kiếm bắn ra, tuyệt đối không giống như lúc bình thường. Nếu để chạm vào người thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

Liễu Dật biết không thể né tránh, chỉ còn cách phản công, lập tức vận chân

nguyên khiến cho thân kiếm bắn ra hào quang trắng xanh, vừa sáng chói vừa lạnh lẽo. Lúc này thân kiếm màu đen trở thành hư hư ảo ảo, chàng hét lên một tiếng rồi vung kiếm vạch ra một đường vòng cung là là mặt đất.

Thân kiếm tựa như băng long, tỏa sáng chói mắt, phát ra một đạo hào quang mang theo lãnh khí nhằm thẳng bảy đạo tử linh bắn tới. Hào quang lóe lên trên không trung rồi tan mất, tử linh tiếp tục bay thêm được ba trượng thì bị đông kết thành băng. Tiếng răng rắc vang lên, bảy đạo tử linh rơi nhanh xuống đất, vỡ tan, biến mất hoàn toàn.

Liễu Dật ngừng lại, nhân cơ hội thở dốc một hồi, cảm giác rõ ràng chân nguyên trong nội thể hơi nhiều loạn, tựa

như đang tự động ngưng kết, hơn nữa càng lúc càng hùng hậu, hoàn toàn không thể khổng chế. Chàng thở hắt hắt, vừa nhìn Tô Thiếu vừa thầm tính toán kết cuộc: “Một là bị hấn giết chết. Hai là bị ma công khổng chế mất hết tri giác.”

Tô Thiếu dường như cũng nhận ra chàng có gì đó không ổn. Mặc dù gã tin chắc có thể thắng được chàng, nhưng không dự tính được lại nhanh như thế. Qua biểu hiện của chàng, gã hiểu rõ có chuyện xảy ra. Tung tung thanh kiếm trong tay, gã thốt: “Xem ra vận khí của ngươi không mấy tốt?”

Liễu Dật từ từ đứng thẳng người lên, cười lạnh đáp: “Có lẽ vận khí của ngươi tốt chăng? Nếu như ta sống, Lam Nhận sẽ phải chết, trừ khi ngươi biến thành con

rồi của ả.” Không hiểu sao chàng không giận gã nhiều lắm, hơn nữa còn có cảm giác thương hại. Cuộc sống của gã đã trở thành một bi kịch kể từ sau sự xuất hiện của Cửu U Ma Thần. Mà dường như mệnh vận vẫn không chịu buông tha cho kẻ tội nghiệp này, lại khiến gã đi yêu Lam Nhạn.

Tô Thiếu đáp: “Ít ra hiện tại ta vẫn còn sống, còn người thì... sắp sửa phải chết, đúng không?” Mặc dù ngoài miệng gã nói thế nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ tịch mịch. Dường như lời phản vấn vừa rồi đã chạm trúng nỗi đau của gã.

Liễu Dật một mặt tìm cách ổn định chân nguyên đang rối loạn trong cơ thể, một mặt cười lạnh đáp: “Dù ta có chết đi thì cũng vẫn khá hơn người nhiều. Cuộc

đời ta cũng không còn gì phải hối tiếc, những gì có thể làm ta đều đã tận lực. Còn người... người có gì? Người đã thử nhìn lại bản thân hiện nay chưa? Ngoài việc giúp kẻ khác sát nhân, người còn có thể làm gì? Người căn bản là một kẻ không nên tồn tại, hoàn toàn là kẻ thất bại.”

Tô Thiếu tức giận quát: “Câm miệng.” Trường kiếm nhanh chóng bắn ra một đạo kiếm quang. Liễu Dật nhanh chóng vung kiếm chặn lại. “Coong” một tiếng, chấn lực sau cú va chạm làm thân hình chàng bắn lùi lại ba bước. Tô Thiếu lắc mạnh đầu thốt: “Ta không sai, ta không sai! Nếu như yêu là sai lầm, thì vì sao ta lại gặp nàng?” Gã dường như không kìm chế được cảm xúc đang dâng

trào, không còn biết mình đang nói gì.

Gã đột nhiên ngồi xuống, trường kiếm đặt trên đất, gật đầu nhìn Liễu Dật nói: “Người không nên chết, nhưng bây giờ không thể không chết. Bởi vì ta muốn nàng được vui, giết người xong, nàng sẽ rất vui.” Giọng nói tự nhiên trở lên bình tĩnh, có thể gã tin rằng lúc này Liễu Dật căn bản không thể kháng cự.

Liễu Dật tiếp tục điều tức chân nguyên, đáp: “Người thật rất đáng thương. Yêu ai, không phải là lỗi của người. Nhưng sai ở chỗ người yêu người không nên yêu, tình yêu đối với người là một bi kịch.”

Tô Thiều lắc đầu: “Có thể là thế. Ta chỉ là một người bình thường, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ bị cuốn vào cục diện

tranh đấu của các người. Nhưng điều đó bây giờ đã xảy ra, ta cũng không biết mình đã biến thành gì. Ta chưa từng trầm luân như vậy, vì thế mà tính khí cũng bị thay đổi theo. Ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết rằng, chỉ cần nàng được vui vẻ, việc gì ta cũng có thể làm. Ta thực ra không cần sự giúp đỡ của Cửu U Ma Thần, ta muốn tự mình làm.” Những lời cuối cùng được hắt thốt lên với vẻ kích động.

Liễu Dật đột nhiên tỉnh ngộ. Thực ra việc gì đã xảy ra với Cửu U Ma Thần? Còn Tô Thiệu vì sao tu vi lúc này lại cao như thế? Chàng lộ vẻ nghi hoặc. Việc đó không lọt qua khỏi ánh mắt của Tô Thiệu, gã tiếp tục nói: “Rất kỳ quái phải không? Cửu U Ma Thần vì sao lại biến mất, ta

cũng sẽ lấy làm lạ. Bây giờ ta cũng giống người, cũng sở hữu toàn bộ bản lĩnh của Cửu U Ma Thần, bao gồm tất cả hiểu biết cũng như kí ức của hắn. Có thể nói hắn đã dung hòa với ta thành một thể... ”.

Liều Dật không dám tin vào tai mình, Cửu U Ma Thần sao lại dung hợp với Tô Thiếu? Như thế thì rốt cuộc Tô Thiếu hiện giờ là ai? Thủ pháp hiện giờ của gã đúng là có phần giống nhưng gã hành động khác với Ma Thần. Chàng hỏi lại: “Người sao vậy?”

Tô Thiếu đáp: “Ta không chỉ sở hữu toàn bộ bản lĩnh của Cửu U Ma Thần, mà còn không chế nguyên hồn của ba Quỷ Vương. Vì vậy tu vi của ta hiện giờ mới làm người kinh ngạc. Ta đã giải phóng ba tên Quỷ Vương này, nhưng đó chỉ là hình

bóng của bọn chúng. Ba Quỷ Vương chân chính còn ở trong cơ thể ta, cũng giống như Cửu U Ma Thần, sức mạnh của bọn chúng đều hội tụ trên mình ta.” Nói xong, gã bất ngờ cười phá lên.

Liều Dật lắc đầu không dám tin, gã thiếu niên trước mặt giờ đây đã biến thành một ma thần chân chính. Điều gì đã làm gã biến đổi đến thế? Là Lam Nhận chăng? Hay là ái tình, vì tình yêu mà bất chấp tất cả? Chàng lắc đầu nói: “Người đang làm một việc hết sức là ngu xuẩn, nàng ta căn bản không để ý tới người, cũng sẽ không mang lại cho người điều gì.”

Tô Thiếu từ từ đứng dậy, tay phải khê phát, dùng hấp lực hút cổ kiếm bay vào trong tay. Tiếp đó gã lắc lắc đầu nói:

“Yêu một người căn bản đã là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn. Ta không tự kìm chế được, bất kể kết quả ra sao, đó cũng là chuyện của ta. Ta yêu nàng, hoàn toàn không đòi hỏi nàng phải yêu lại ta. Chỉ cần nàng vui vẻ, ta cũng vui vẻ.” Nói xong, khí tức màu lục bắt đầu dần dần ngưng tụ xung quanh thân hình.

Liễu Dật biết rằng đây chính là đòn công kích tối hậu, đến lúc này gã mới dùng đến thực lực. Có thể mệnh vận gã sẽ rất bi ai, nhưng hiện giờ lại có thể làm việc mà gã thích. Có thể... gã hạnh phúc hơn chàng, bởi có thể gặp lại người gã yêu, còn bản thân chàng lâu lắm rồi chưa được gặp lại người ấy.

Chân nguyên của Liễu Dật lúc này dường như đã ổn định lại nhiều, nhưng

cực thể trước mắt không cho phép dẫn đo thêm nữa. Bất kể ma công có thể sẽ khiến bản thân nhập vào ma đạo, chàng vẫn phải làm. Chàng lập tức đề tụ tầng 13 Lan Nhĩ Phi Na Thanh, chân nguyên không ngừng ngưng tụ, ma khí từ không trung cuộn cuộn dồn về, mây trắng hoàn toàn bị mây hồng che phủ. Hồng quang chậm chậm tỏa rộng, không gian xung quanh tiết ra một cỗ sát khí hữu hình, cuồng phong nổi lên ào ào.

Mớ tóc dài trắng xóa bị gió thổi rối tung, mắt chàng trở lên đỏ như máu. Trên thân kiếm màu đen xuất hiện năm đạo long ảnh không ngừng ẩn hiện, khí tức màu đỏ từ từ ngưng tụ trên không, hình thành một cơn lốc xoáy vần vũ. Tô Thiệu từ từ giơ cao tay trái. Gió lạnh bốn bề

nổi lên, mặt đất đột nhiên bắn ra từng đạo lục quang từ các hướng khác nhau, vô số tử linh nhờ nhờ mang theo độc chưởng bay lên từ những nơi phát ra lục quang. Chỉ trong nháy mắt, thân hình gã bị che kín bởi hơn mười đạo hào quang ẩn chứa vô số tử linh.

Ánh mắt Tô Thiếu lúc biến thành màu lục, lúc trở lại bình thường. Gã cười lạnh nhìn Liễu Dật. Sau khi không chế được Cửu U Ma Thần, lại hấp thu được sức mạnh của ba Quỷ Vương, trong mắt gã lúc này, Liễu Dật không đáng để tâm, mười phần nắm chắc sẽ giết được chàng.

Trong không khí, sát khí vô hình càng lúc càng đậm đặc, dường như biến thành hữu thể. Song phương bất động nhìn nhau, không ai muốn xuất thủ trước. Liễu

Dật có phần không nhẫn nại được nữa, nếu cứ như thế này, dù không giao chiến thì ma công liên tục ngưng tụ rất có thể sẽ tự động không chế chàng.

Cuối cùng, chàng không thể dùng dằng được nữa, trường kiếm dưới sự điều khiển của chân nguyên nhanh chóng bắn ra mười đạo kiếm quang, đồng thời triệu hoán ngũ sắc thần long. Chỉ nghe một tiếng rùng rầm rung trời chuyển đất, năm thần long với năm màu sắc khác nhau hiện ra, bay vút lên không, múa lượn trên đầu chàng.

Tô Thiệu chỉ cười lạnh. Trường kiếm trong tay phải gã dần dần sáng lên, mau chóng lật lại, dùng chân nguyên bắn ra hàng loạt đạo kiếm quang. Kiếm quang của hai bên xung đột trên không, phát ra

vô số tiếng kim khí va chạm nhau. Lực phản chấn mãnh liệt khiến cho mặt đất xung quanh bị cày xới, cát bay đá chạy, cành cây nát thành bụi phấn.

Nhưng đó mới chỉ là màn mở đầu, hai bên không hề ngừng lại. Tô Thiều chĩa trường kiếm lên trời, lục quang ngưng tụ thành một cơn lốc, vô số tử linh bay vút lên không, xoáy tít tạo thành một bức tường ma quái đáng sợ. Gã chỉ trường kiếm vào Liễu Dật, tử linh che kín đất trời đổ dồn về phía chàng như sóng trào.

Liễu Dật không dám lơ là, mang toàn bộ chân nguyên đề tụ trên thân kiếm, khổng chế năm con thần long. Sau vài tiếng rùng rợn, thần long biến thành hào quang ngũ sắc, trực diện nghênh đón vô

số tử linh đang lao đến. Trong nháy mắt, bụi bay đầy trời, vô số tử linh bị hóa thành khói xanh khi va chạm với ngũ sắc thần long. Tuy nhiên do số lượng tử linh quá lớn nên vẫn còn một lượng lớn lao về phía chàng.

Thần long và tử linh va chạm, cả hai bên đều không dừng lại. Ngũ sắc thần long xuyên qua đám tử linh bay thẳng đến phía Tô Thiếu. Còn tử linh sau khi bị tổn thất mất một số, không ngần ngại nhằm thẳng thân hình Liễu Dật bắn tới.

Tô Thiếu có vẻ đã sớm biết mục đích của ngũ sắc thần long chính là gã, thế nên trong khoảnh khắc thần long xạ đến, gã phóng vút trường kiếm ra. Lục quang từ mặt đất phía trước bùng lên triệu hoán tử linh nhiều vô tận, vây kín ngũ sắc thần

long. Liễu Dật không chút do dự, vận chân nguyên cực hạn của bản thân làm tăng tốc độ xử kiếm lên mức cao nhất. Lúc này chàng đã không còn cách nào triệu hồi thần long để lợi dụng sức mạnh đặc thù, chỉ còn cách dựa vào lưỡi kiếm để sinh tồn.

Dưới sự hỗ trợ của tầng mười ba “Lan Nhĩ Phi Na Thanh”, chân nguyên của Liễu Dật liên tục được truyền vào thân kiếm. Thân ảnh chàng tạo thành vô số tàn ảnh, tức thì kiếm quang trắng xóa bắn ra, thế như vũ bão chém vào đám tử linh. Huyết dịch lưu chuyển trong cơ thể chàng không hề sợ độc chướng vì thế, dùng trường kiếm sắc bén để chém rơi tử linh sẽ không nguy hiểm.

Nhưng tử linh lại phảng phất như

càng lúc càng xông ra nhiều hơn từ mặt đất, chân nguyên của Liễu Dật lúc này hình như đã hoàn toàn tiến nhập vào một cảnh giới mới, cảnh giới mà chàng cũng không biết là gì, hoàn toàn không tuân theo tâm ý điều động. Chàng thầm kêu hồng huyết, dùng sát lục chi tâm của tầng mười ba ‘Lan Nhĩ Phi Na Thanh’ trong thời gian dài như vậy, tâm mạch sớm đã bị rối loạn, ý thức dần dần trở lên mơ hồ.

Màu máu trong mắt chàng dần dần sẫm lại, thi thoảng tỉnh lại, chàng mau chóng tìm ra nguyên nhân. Đã sử dụng sát lục chi tâm quá lâu, nếu cứ như thế thì chẳng bao lâu nữa, dù không bị Tô Thiệu giết chết, chàng cũng sẽ bị không chế ý thức. Chàng nhanh nhẹn xuất ra mấy đạo

kiếm quang trắng ngân chém rơi một vài tử linh trước mặt, rồi mượn thế mau chóng lùi lại vài bước.

Mắt chàng đỏ như máu, nhưng sắc mặt lại có phần xanh tái, miệng thở hồng hộc dường như đã kiệt sức, mớ tóc dài trắng xóa bị rối tung do lùi lại quá nhanh. Chàng chống kiếm trên mặt đất, xem xét số tử linh trước mắt càng giết càng nhiều, còn cả số tử linh đang liên tục từ mặt đất bay lên.

Lục quang quanh Tô Thiều phản phát giống như một phòng giam dưới địa ngục, vây kín lấy ngũ sắc thần long. Tử linh không ngừng xuất hiện xung quanh thần long, tìm chế hành động. Gã nhìn Liễu Dật đang bị vây khốn bởi tử linh, cười lạnh nói: “Người không còn lựa

chọn khác, hôm nay người sẽ phải chết.”

Liễu Dật miễn cưỡng trụ vững thân hình, ý thức đã trở lên mơ hồ. Nhưng chàng biết rằng đó không phải do tình trạng tiêu hao chân lực. Vào thời khắc này, chàng đang phải vật vả kháng cự lại chân nguyên của chính bản thân, chỉ muốn áp chế sự xung động, mờ hơi bất giác tuôn đầy mặt.

Tô Thiếu từ từ tiến lại, nhìn biểu hiện thống khổ của Liễu Dật, gã khẽ lắc đầu thốt: “Nếu như người mang toàn bộ chân nguyên xuất hết ra, còn có thể tiếp tục cùng ta đánh một trận. Nhưng giờ người cứ phải áp chế như thế kia, thống khổ như thế, để ta cho người được thống khoái thì hơn.” Nói xong, tay trái phát ra, chân nguyên ngưng tụ thành một trái cầu

đánh tới.

Mặc dù thân thể Liễu Dật lúc này có phần bất ổn, ý thức lại có phần mơ hồ, nhưng nhìn thấy đối phương xuất thủ, theo bản năng chàng vùng kiếm kháng cự. “Keng” một tiếng, trái cầu màu lục đánh chuẩn xác trúng thân kiếm. Một luồng sức mạnh mãnh liệt truyền tới, khiến chàng văng ra sau như điều đứt dây.

“Bịch” một tiếng, thân hình chàng nặng nề rơi xuống đất. Một thanh âm truyền đến từ phía sau: “Huynh không sao chứ?” Không cần quay đầu lại chàng cũng biết là Thất Nguyệt. Một tay nàng đưa ra đỡ lấy chàng, dìu đến bên cạnh một thân cây. Ánh mắt màu máu không ngừng chớp động nhìn nàng, lại nhìn Diệp La Bách Hoa, sau cùng nhìn Vũ

Trầm Tĩnh cũng đang thụ thương.

Trong thoáng chốc, tim chàng phảng phất như bị đánh trúng. Đúng, chàng có lòng tin có thể giúp đỡ Thiên Nữ thoát khỏi kiếp luân hồi, quay trở lại thiên giới. Nhưng có những chuyện không thể chỉ dựa vào lòng tin là làm được, giống như bây giờ, thực lực của chàng vì sao lại kém như thế? Lòng tin không thể bảo vệ được người khác, cũng không thể bảo vệ được chính chàng. Hay là... chàng đã sai rồi?!

Đúng lúc này, mây đen dần ngưng tụ lại, thân hình Tu La Quỷ Vương cũng từ từ hiện ra. Liễu Dật nhú chặt mày, từ từ đứng dậy. Chân khí trong cơ thể không chịu sự kiểm soát, vẫn tiếp tục ngưng tụ, như muốn xung phá ý thức tối hậu. Chàng

ngược nhìn Tu La Quỷ Vương với ánh mắt bất định, hồng quang lấp lóe.

Sau khi thân hình Tu La Quỷ Vương hiện rõ, chàng vẫn không có động tĩnh gì. Tô Thiếu đứng sau lưng cầm kiếm từ từ tiến lại, nhìn Liễu Dật đang từ từ đứng dậy, gã lắc đầu nói: “Nếu ngươi muốn bảo vệ bọn họ, nếu ngươi không muốn chết, chỉ có cách là phải thắng địch nhân. Nhưng, thật đáng tiếc, ngươi căn bản không thể chiến, thế nên... ngươi sẽ phải chết.” Nói xong, gã cầm thanh cổ kiếm từ từ đâm chéo ra.

Liễu Dật lắc đầu, nhìn Tô Thiếu đáp lại: “Người ngươi muốn giết là ta? Nếu ngươi giết được ta, hãy tha bọn họ ...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 241: Kiếp Hậu Dur Sanh, Sát Lục Chi ...

Trường kiếm của Tô Thiều dừng lại nửa chừng trên không, lắc đầu đáp: “Giết nhiều hơn một người hay giết ít hơn một người, đối với ta hoàn toàn vô nghĩa. Đúng ra ta với người không có ân oán nào. Đáng lẽ người không nên xuất hiện trong cuộc sống của ta. Những người khác ta có thể tha, nhưng người nhất định phải chết.”

Nghe qua câu nói của Liễu Dật, đầu óc Thất Nguyệt trở lên lúng búng. Vì sao luôn luôn có nhiều sinh tử ly biệt như thế? Vì sao luôn luôn có nhiều oán hận

như thế? Vì sao chàng vẫn phải trải nghiệm những điều đó? Nàng đứng cạnh chàng, lắc đầu nói: “Nếu như sinh mệnh không còn ý nghĩa, mọi nguyện ý chết trước.” Nói xong, nàng đứng chắn trước mặt chàng.

Tô Thiếu nhìn Thất Nguyệt, rồi lại nhìn Liễu Dật, định nói gì đó nhưng lại thôi. Việc đời thật kỳ quái, Thất Nguyệt và Liễu Dật, gã và Lam Nhận, luôn có nhiều điểm giống nhau. Nhưng gã mơ hồ cảm thấy ái mộ hai kẻ trước mặt hơn, cười nói: “Tốt, vậy để ta thành toàn cho các người.”

Dứt lời, một bóng xanh chớp lên, hiện ra trước mặt gã. Ngay khi đao quang còn cách yết hầu một thốn, gã phản ứng cực nhanh, mau chóng bắn lùi lại mười

trượng, nhíu chặt mày quát lên: “Thân thủ thật nhanh!”

Hóa ra, lúc bóng xanh chớp lên, Tô Thiều hoàn toàn cảm giác được nguy hiểm. Bởi vì khi bóng xanh đó chưa xuất hiện gã đã cảm thấy lạnh lạnh ở yết hầu, bèn theo phản ứng lùi lại. Cùng lúc đó, đao quang kề gần yết hầu chớp lên rồi biến mất. Sau đó mới nhìn thấy một thanh nhiên áo xanh xuất hiện.

Tô Thiều quan sát thanh niên trước mặt. Gã chưa từng gặp người này, nhưng biết tốc độ vừa rồi tuyệt đối không chậm hơn mình. Không biết các mặt khác thế nào, nhưng thế gian sao lại có người có thể vượt quá mình chứ? Dù vừa rồi kẻ này ra tay cực nhanh, nhưng chắc chỉ là nhanh về tốc độ mà thôi, bất giác gã vừa

suy nghĩ, vừa quan sát người thanh niên.

Liễu Dật ở sau lưng thiếu niên, mặc dù không nhìn thấy mặt, nhưng qua thân thủ và bóng lưng quen thuộc, trong đầu chàng đã hiện lên một cái tên: Minh Nguyệt Vô Tâm, người thần bí đã giết chết Lam Lạc Quân ở Biên Cảnh Tửu Lô. Chàng không hiểu vì sao y lại xuất hiện tại chỗ này, nhưng có thể chắc chắn rằng y tuyệt đối không phải là đối thủ của Cửu U Ma Thần. Dù mới rồi y tập kích với tốc độ cực nhanh, nhưng nếu như chân chính đối đầu có lẽ còn không chi trì được lâu bằng mình.

Nhưng chàng nhanh chóng nhận ra mình đã lầm. Hóa ra Minh Nguyệt Vô Tâm tuyệt không có ý định giao đấu cùng Tô Thiếu. Sau khi trụ vững thân hình,

trong tay y lập tức xuất hiện một vật nhỏ màu bạc hình bán nguyệt khoảng nửa lòng bàn tay, bộ pháp cũng liền mau chóng di động. Tiếp đó, y khẽ động ngón tay cái, vật màu bạc trong tay lập tức phân thành tám mảnh, rồi như tiên nữ tán hoa bắn lên không trung, rải xuống tám phương hướng khác nhau.

Nhìn có vẻ phức tạp, nhưng tốc độ của Minh Nguyệt Vô Tâm cực nhanh, bán nguyệt loan đao trong tay đâm xéo ra, đồng thời trong không trung còn phảng phất vang lên mấy câu chú: “Hư ảo thanh phong, ảo hóa thành ảnh, phong chi bồi hồi.” Sau ba câu chú đó, bán nguyệt loan đao dẹt thành một màn sáng bạc phía trước mặt, cuồng phong trong chớp mắt nổi lên. Gió càng lúc càng mạnh, phảng

phát như thực chất, hình thành một bức tường gió càng lúc càng dày cuộn tới phía Tô Thiếu. Gió mạnh bốc đến tận đỉnh trời, cuốn hết tất cả tử linh xung quanh vào trong.

Minh Nguyệt Vô Tâm thấy thế, nhanh chóng chộp lấy tay Liễu Dật, tiếp đó nói với nhóm Thất Nguyệt, Vũ Trầm Tĩnh, và Diệp La Bách Hoa: “Các vị phải nắm chặt tay nhau, ngàn vạn lần không được bỏ ra.”

Mặc dù không biết vì sao Minh Nguyệt Vô Tâm muốn bọn họ làm như thế, nhưng sự tình lúc này khẩn yếu, họ đành thử liềm một lần. Mỗi người đã nắm chặt tay người khác xong, Minh Nguyệt Vô Tâm từ từ nhắm mắt, miệng niệm: “Thiên địa tung hoành, vô biên vô hạn,

tùy ngã tâm dục.” Đoạn cầm tám vật hình bán nguyệt phát sáng bâng bạc xuống mặt đất. Hào quang bùng lên, trùm kín nhóm người vào giữa rồi tiếp tục ngưng tụ, Minh Nguyệt Vô Tâm lại niệm: “Đi!”

Bạch quang lóe lên, thân thể bọn Liễu Dật bắt từ từ mờ dần. Cuối cùng, trong ánh bạch quang lay động, trước mắt tất cả bọn tối đen, rồi tất cả hoàn toàn biến mất. Cùng lúc đó, đạo lục quang sau một hồi công phá mãnh liệt cuối cùng cũng phá được phong bế của bức tường gió. Thế nhưng, thấy trước mắt trống không, Tô Thiếu giận dữ quát vang: “”Người đâu rồi?”” Thì ra trước mắt gã lúc đó chỉ còn tám vật hình bán nguyệt lưu lại trên mặt đất.

Gã từ từ tiến lại gần, cầm lên một vật

hình bán nguyệt sáng bạc, cẩn thận quan sát, từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy vật này. Mắt gã hiện lên một tia sát khí, nham hiểm nói: “Ta không tin, lần này ngươi trốn thoát, nhưng không trốn được lần sau đâu.” Nói xong, thân hình khẽ động, hóa thành một đạo lục quang thoáng cái biến mất trong không trung.

Lại nói lúc này bọn Thất Nguyệt đã mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt một màn hôn ám. Sau một lúc định thần nhận ra đang ở trong một sơn động. Liễu Dật nhân lúc yên tĩnh mau chóng áp chế chân nguyên đang dâng lên trào. Còn Vũ Trầm Tinh cũng bắt đầu tự trị thương, Thiết Thạch thì đã nằm ngủ ngon lành trên vai Liễu Dật.

Ánh mắt Thất Nguyệt dừng lại trên

mình thanh niên áo xanh, lộ vẻ nghi hoặc, như muốn có một đáp án. Diệp La Bách Hoa bước đến, nàng biết rằng thanh niên này chính là Minh Nguyệt Vô Tâm, bởi họ đã từng gặp nhau hai lần, trong đó có lần y đã giết Lam Lạc Quân. Nàng nhìn Thất Nguyệt, rồi quay qua nói với Minh Nguyệt Vô Tâm: “Đa tạ công tử đã cứu bọn ta.”

Minh Nguyệt Vô Tâm tra bán nguyệt loan đao vào vỏ đeo phía sau lưng, đáp với giọng không chút cảm tình: “Không cần phải cảm ơn, ta chỉ có thể giúp các người thoát khỏi nơi đó. Kẻ đó thật sự quá lợi hại, nếu như chân chính cùng hắn giao đấu, ta nghĩ tất cả chúng ta không ai thoát chết.” Đoạn y quay qua nhìn Thất Nguyệt, dường như muốn từ nàng biết

thêm về kẻ đó.

Thất Nguyệt ngẫm hiểu, tiếp lời: “Kẻ này đã không còn hoàn toàn là chính bản thân hấn, mà đã hợp thể với ma thần. Với sức mạnh của hấn, hiện giờ khó có đối thủ...” Nói xong, nàng nhìn Minh Nguyệt Vô Tâm nói tiếp: “Tu vi của ngươi cũng không tệ, ngang nhiên có thể từ trong tay hấn cứu thoát bọn ta.” Vì hiếu kỳ nên nàng cũng muốn hiểu rõ tu vi của người thanh niên trước mặt mình.

Minh Nguyệt Vô Tâm lắc đầu đáp: “Nếu nói đến tu vi, giao thủ chính diện với tên ma thần đó, chỉ không quá nửa khắc là ta sẽ bị hấn giết. Cứu thoát các ngươi là hoàn toàn nhờ vào triệu hoán thuật và di động thuật độc môn của gia tộc bọn ta. Nếu không, ta đến cứu cũng

chỉ như thêm một mạng mà thôi.” Nói rồi quay người đi ra ngoài sơn động xem xét.

Diệp La Bách Hoa xen lời: “Tu luyện của Minh Nguyệt thị quả là kì diệu, mặc dù không quá chú trọng đến tấn công hay phòng ngự, nhưng về tổng thể lại rất hay. Lần này hoàn toàn nhờ ngươi ... Ngoài cảm ơn ra, bọn ta còn biết nói gì?”

Minh Nguyệt Vô Tâm đáp vọng lại: “Chút sức mọn mà thôi. Chúng ta lại ta chung đường, coi như ta miễn phí đưa các ngươi một đoạn. Bây giờ chúng ta đang ở trong Độ Lục Phong, ta chỉ biết vị trí đại khái, còn như cụ thể đi như thế nào, ta cũng không rõ. Dù thế nào thì cũng đã cách rất xa tên Ma Thần đó, tin

rằng trong thời gian ngắn hẳn sẽ không thể tìm đến đây.”

Liễu Dật từ từ tỉnh lại. Lúc này chàng đã hoàn toàn trấn áp được chân nguyên hỗn loạn. Mặc dù không biết lúc nào lại phát tác, nhưng chàng hiểu sau này không thể thường xuyên động dụng chân nguyên, nếu không sẽ không được may mắn như hôm nay, có thể áp chế lại được.

Lúc nhìn rõ Minh Nguyệt Vô Tâm, chàng nói: “Đa tạ Vô Tâm công tử tương cứu, ngày hôm nay nếu không có công tử xuất thủ, cái tên Liễu Dật này ắt không còn tồn tại. Ngày sau có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.”

Minh Nguyệt Vô Tâm quay nhìn chàng, ngồi xuống bên cạnh nói: “Kì thật Vô Tâm cũng vừa mới nói qua, đó chỉ là

chút sức mọn thôi, may nhờ tên ma thần đó không may mắn phòng bị, hôm nay hấn mà hiểu rõ Minh Nguyệt thị, chúng ta tất không thể đào thoát... Hy vọng không phải gặp lại hấn nữa.” Minh Nguyệt Vô Tâm tựa hồ lo lắng.

Liễu Dật gật đầu đáp: “Sự tình hôm nay, nhất định sẽ mang lại cho công tử không ít phiền não.”

Minh Nguyệt Vô Tâm lắc đầu đáp: “Công tử hiểu lầm rồi, nếu Vô Tâm sợ những lời đó, tự nhiên đã không xuất thủ. Điều Vô Tâm lo lắng chính là tu vi của Ma Thần cao như thế, không biết sẽ mang những phiền hà gì đến cho Minh Giới. Lúc đó không phải mình Vô Tâm, mà là cả Minh Giới gặp phiền phức.”

Liễu Dật hiểu ra, đột nhiên cười nói:

“Tu vi của Ma Thần tuy cao, nhưng lần này chắc không gây phiền cho Minh Giới. Mục tiêu của hắn là ta. Bất quá... nếu như Lam Nhận định reo rắc phiền não lên toàn bộ Minh Giới, thì rất khó nói.” Nói xong, chàng cũng bắt đầu lo lắng. Với bản lĩnh của Tô Thiệu, nếu như phối hợp với sự giao trá, tàn nhẫn của Lam Nhận, thì sẽ không khó tưởng tượng ra bọn họ sau này sẽ trở thành “Ma Thần” chân chính.

Thất Nguyệt nhìn thấy chàng đã khôi phục lại, hỏi: “Huynh sao rồi? Còn có rất nhiều việc phải làm. Nếu Tô Thiệu không ngừng tìm đến quấy nhiễu, với tu vi hiện tại của huynh không phải là đối thủ của hắn, không chừng sẽ rất nguy hiểm.” Trên mặt lộ vẻ lo âu.

Liễu Dật gật đầu đáp: “Có thể lắm. Mới đầu huynh nghĩ rằng chỉ cần có lòng tin, thì bất cứ điều gì cũng không thể ngăn cản được. Bây giờ mới biết, có lòng tin vẫn vô ích. Nếu như... tâm pháp không có vấn đề, có thể hoàn toàn phát huy, thì còn có thể phân cao thấp với Tô Thiếu, bất quá bây giờ tâm pháp quả có chút vấn đề, dù Tô Thiếu không đến khiêu khích, huynh cũng không còn nhiều thời gian nữa.” Hiện tại chàng lo lắng sát lục chi tâm đột nhiên lại nổi lên. Lúc giao đấu vừa rồi, chàng có cảm giác đó, thời gian thôi động chân nguyên ngắn hơn nhiều trước kia, chỉ cần chân nguyên ngưng tụ đến một điểm nào đó là tình huống nghịch chuyển chân khí sẽ xuất hiện.

Diệp La Bách Hoa dường như cũng lo lắng, hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Hay là tâm pháp của huynh chỉ có thể đạt đến giai đoạn này rồi ngưng? Theo như lẽ thường, thời gian luyện tâm pháp càng lâu, chân nguyên sẽ càng hùng hậu. Nhưng huynh cho đến giờ dường như không thể luyện thêm được nữa. Hay là đã đạt đến đỉnh điểm rồi? Như thế sau này gặp phải địch nhân còn đáng sợ hơn tên Ma Thần nọ thì phải làm sao?”

Lời Diệp La Bách Hoa thoáng chốc đã cảnh tỉnh cách nghĩ lúc đầu của Liễu Dật. Chàng vốn suy nghĩ cứ nỗ lực thì sẽ làm được, nhưng hiện tại mới phát hiện ra nguy hiểm trùng trùng. Phân tích của Diệp La Bách Hoa đã khởi lên một nghi vấn trong lòng chàng. Những tâm pháp

phổ thông đều là càng luyện cao thâm thì chân nguyên càng mạnh. Nhưng tâm pháp “Lan Nhĩ Phi Na Thanh” thuộc loại tâm pháp cao cấp của Chân ma, không thể kém hơn tâm pháp phổ thông mới đúng? Tâm pháp phổ thông có thể luyện thăng một mạch để nâng cao tu vi, mặc dù tốc độ luyện của “Lan Nhĩ Phi Na Thanh” nhanh hơn, nhưng đến hiện tại đã chứng lại, có lẽ thị ý rằng nó không giống những loại tầm thường? Chẳng trách lúc đầu đã không phát hiện sự nghịch chuyển của sát lục chi tâm.

Trong đầu Liễu Dật xuất hiện một vài điểm nghi vấn, hay là vẫn còn có sự phát triển kế tiếp, sát lục chi tâm lúc này vẫn chưa phải điểm tối hậu, vì tâm pháp đã có thể phát triển đến mức như hiện nay,

nên người sáng tạo ra “Lan Nhã Phi Na Thanh” lúc ban đầu chắc hẳn đã biết sự thái quá của tầng mười ba này. Nếu không có cách để cải biến, thì “Lan Nhã Phi Na Thanh” hóa ra cũng giống như tâm pháp phổ thông hay sao?

Liễu Dật dường như đã tìm thấy tia sáng, đáp lại: “Huynh nghĩ nhất định sẽ có biện pháp, có điều bây giờ còn chưa biết đó là gì.” Trong lòng chàng nghĩ từ bảy nghìn năm trước, Niết Nhân có thể giao chiến cùng Bàn Cổ thì tâm pháp này tuyệt đối có thể sánh với Thần. Mặc dù thời gian tu luyện của bản thân có khả năng chưa bằng một phần nghìn của Niết Nhân, nhưng bây giờ đã mau chóng tiến lên tầng thứ mười ba, chàng đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách tìm

lỗi thoát ở trên tâm pháp này mà thôi.

Vũ Trầm Tinh cũng từ từ tỉnh dậy. Sau khi biến trở lại chân thân, Long Thú đã vì nàng mà chia sẻ không ít tổn thương, nếu không với tu vi của nàng hiện giờ đã không thể khôi phục nhanh như thế. Phản ứng đầu tiên của nàng là hỏi: “Kẻ kì lạ này là ai?” Người nàng muốn ám chỉ là Minh Nguyệt Vô Tâm.

Minh Nguyệt Vô Tâm không nói câu nào, chỉ cười cười. Không ngờ Vũ Trầm Tinh lại đột nhiên buông một câu: “Người cười cái gì? Người nghĩ rằng nụ cười của người dễ coi lắm sao?” Dường như lúc này Vũ Trầm Tinh đang mang bao bực tức do vừa mới bị thương trút hết lên người Minh Nguyệt Vô Tâm.

Lúc này cách nhìn của Thất Nguyệt

đôi với Vũ Trầm Tinh đã thay đổi rất nhiều. Trong cuộc chiến sinh tử vừa qua, nếu như không có Vũ Trầm Tinh trợ giúp, nàng và Diệp La Bách Hoa đã không còn cơ hội đứng ở đây. Giờ đây nhìn thấy Vũ Trầm Tinh đã khôi phục lại, nàng cũng không biết là nên cao hứng hay phiền não, chỉ đành cười nói: “Được rồi, Tinh tiểu muội, đừng ương bướng nữa, y đã cứu tính mạng của bọn ta đây.”

Vũ Trầm Tinh bĩu môi, nhìn Minh Nguyệt Vô Tâm nói: “Có gì ghê gớm chứ, lần sau ta sẽ cứu lại ngươi một lần, thế là không ai nợ ai.” Cũng không biết là nàng nói đùa, hay đúng là nghĩ như thế thật. Có thể nàng không nghĩ ra nếu như lần này người ta không cứu nàng, nàng làm gì có cơ hội sống sót, nói gì đến

việc cứu lại người ta lần sau.

Vũ Trầm Tĩnh không muốn dừng, tiếp tục hỏi: “Ồ, đây là đâu? Sao lại tối thui như thế?” Nói xong đã bắt đầu ngo nghiêng xung quanh.

Minh Nguyệt Vô Tâm tiếp tục câu nói dở dang vừa rồi: “Ta chỉ biết đây là không gian trong Đệ Lục Phong, còn như cụ thể là ở đâu, ta cũng không biết. Vừa rồi trong lúc khẩn trương, do tu vi của tên Ma Thần đó quá cao, ta tùy tiện chọn ra một phương hướng, thế là chạy đến đây.” Nói xong quan sát xung quanh. Sơn động này không quá lớn, ba người dàn hàng đi sẽ không sao, nhưng nếu nhiều hơn ắt chật chội. Chiều cao cỡ một trượng, xem ra có vẻ là một sơn động thiên nhiên.

Thất Nguyệt gật đầu đáp: “Không cần biết đây là đâu, dù sao cũng đã ly khai được tên Tô Thiếu đó, ít ra bây giờ cũng được an toàn.”

Trong lòng Liễu Dật nổi lên chút bi ai, cuối cùng là mình truy cầu điều gì đây? Tâm pháp “Lan Nhĩ Phi Na Thanh” hoàn toàn không thể đột phá, lại còn có thể bị nghịch chuyển. Mũi kiếm “Bi Mộng” thì sau khi bị tiến hóa bởi Thần Long đã hoàn toàn biến chất, do đó “Bi Tứ Thức” cũng không thể sử dụng. Bát Hoang Thần Long đang được tìm kiếm, nhưng đã lâu như thế mà cũng chỉ tìm được ngũ long, dường như tất cả đều khó khăn. Chàng bắt đầu hoài nghi gốc của võ đạo, cuối cùng là lấy tiến làm lùi hay là lấy lùi làm tiến. Nếu liên tục tiến lên

thì vì sao “Bi Tứ Thức” lại biến mất, bị thương trên thân kiếm lại bị rỗng che đi?

Diệp La Bách Hoa là người trầm tĩnh nhất trong cả bọn, cũng là người ít nói nhất, có điều đôi mắt đẹp của nàng chưa lúc nào rời khỏi thân hình Liễu Dật. Lúc này nhìn thấy chàng dường như đang suy tư bèn hỏi: “Liễu công tử đang nghĩ gì vậy?”

Liễu Dật đột nhiên thức tỉnh, cười nhẹ đáp: “Không gì hết, chỉ nghĩ vẩn vơ thôi.”

Diệp La Bách Hoa lại hỏi tiếp: “Thật không? Có những chuyện dù có muốn tìm hiểu cũng không có kết quả, nhưng lại có một số chuyện chúng ta nhất định phải tìm ra. Giống như “Phù Nhược” kiếm trong tay muội, nếu như không phải huynh

nói cho biết, cả đời muội cũng không nghĩ ra trong thân kiếm lại có chứa kiếm kị, quả thật huyền diệu. Muội cũng đã từng nghe nói về một loại võ công thần kỳ, có điều chưa có ai tu luyện....”

Liều Dật hiểu ý nàng, chẳng qua chàng không muốn buông rơi, biết đâu hy vọng đã cận kề thì sao? Nhưng chàng lập tức bị câu nói “võ công thần kỳ” hấp dẫn, vội hỏi lại: “Võ công nào, nếu như thần kì thì vì sao không có ai tu luyện?”

Diệp La Bách Hoa ngừng lại, suy nghĩ một chốc rồi tiếp tục: “Thật ra, truyền thuyết này đã quá lâu rồi, cũng không biết có phải được lưu truyền sau khi Minh giới mới hình thành không nữa. Võ công đó rất đáng sợ, lúc ban đầu, người luyện một ngày bằng người bình

thường luyện mười ngày, luyện đến tầng giữa, nếu tiếp tục tu luyện thì một ngày thậm chí có thể lợi hại bằng người khác tu luyện cả tháng. Nhưng sau đó, không biết vì sao càng luyện càng tụt lùi, sau cùng, người luyện võ công đó không ngờ lại quay lại lúc khởi đầu. Huynh nói võ công đó có kì quái hay không?”

Liễu Dật gật đầu đáp: “Đúng, võ công đó đúng là rất kỳ quái.”

Diệp La Bách Hoa gật đầu nói: “Về sau võ công đó đã biến mất, thế nhưng... muội tin rằng trong đó chắc chắn có bí mật mà chưa ai khám phá ra. Võ công đó chỉ có sơ kì, trung kì rồi quay lại sơ kì, thế thì... giai đoạn cao cấp nhất là gì? Muội nghĩ không ai sáng tạo một loại võ công khiến cho bản thân không thể tiến

bộ. Bởi vì nó đã xuất hiện, nên nhất định phải có lý do của nó, chỉ là chưa ai phát hiện ra.”

Minh Nguyệt Vô Tâm gật đầu nói: “Ta đã nghe trưởng bối đề cập tới loại võ công đó, bất quá về sau thất truyền, trở thành một cổ sự, ài...”

Liễu Dật hình như nghĩ ra điều gì đó. Đúng thế, sự vật tồn tại tất nhiên có lý do của nó, không ai sáng tạo một cái gì để tự làm thương tổn mình, trừ khi...” Nghĩ đến đây, Liễu Dật đột nhiên nghĩ đến “Lan Nhĩ Phi Na Thanh”, không chừng tầng mười ba, sát lục chi tâm chỉ là ở mức trung kỳ của tâm pháp còn giai đoạn cao nhất thì bản thân vẫn chưa phát hiện ra?

Đúng lúc đó, một trận gió nhẹ làm

chàng bừng tỉnh lại từ trong suy tưởng. Con gió thông thường không thể thu hút sự chú ý của chàng, nhưng con gió này lại khiến chàng cảm thấy kỳ quái. Mặc dù rất nhẹ, nhưng có thể khẳng định chính là phát ra từ trong sơn động, chàng bèn đi sâu vào trong xem xét.

Thất Nguyệt dường như cũng đã phát hiện có gì đó bất thường, vì nàng ở sâu phía trong động. Vũ Trầm Tinh đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, hỏi: “Gì thế?”

Liễu Dật từ từ dừng lại, đáp: “Có gió?”

Vũ Trầm Tinh đứng lên, phúi phúi quần, nghiêng đầu hỏi: “Không phải gió ư? Có gì kỳ lạ đâu!”

Liễu Dật nói tiếp: “Gió từ trong động

truyền lại, nếu ta đoán không sai, đằng sau sơn động nhất định có một khoảng không khác.” Mặc dù đối với Đệ Lục Phong không quen thuộc lắm, nhưng phát hiện sự việc kỳ quái trong sơn động đã khiến tất cả tò mò.

Diệp La Bách Hoa đứng lại, gật đầu nói: “Ở nơi núi hoang, sơn động này có thể thông đến đâu? Đằng nào thì hai khối đá kia cũng được giấu ở Đệ Lục Phong này, hay là chúng ta đi vào trong xem xét ...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 242: Bảo Thạch Chi Mê, Tinh

Cung Quân ...

Liễu Dật gật gật đầu. Đúng vậy, đỉnh Đệ Lục Phong này luôn có chút gì đó kỳ quái. Chẳng hạn như trong rừng rậm âm u lại không thấy có chim chóc, còn vân vụ ở trên đầu lại kỳ kỳ quái quái mãi không tan, ánh mặt trời cũng không thể lọt tới. Bây giờ nhờ Di Động Thuật của Minh Nguyệt Vô Tâm mà mọi người lại lọt đến sơn động u ám này. Mà phía sâu trong sơn động lại có gió, chứng tỏ phải có lối ra. Dù sao cũng phải tiếp tục tìm kiếm, chỉ là qua trận giao đấu với Tô Thiểu, trong lòng Liễu Dật hiểu rõ rằng bản thân chàng bây giờ đã gặp quá nhiều phiền não, nếu không cẩn thận rất có khả năng sẽ không có cách nào hoàn thành lời trớ trêu của Bỉ Ngạn Hoa.

Chàng tiến bước, những người khác cũng theo chân vào sâu trong động. Ở đó hơi tối hơn nhưng mọi người có chân nguyên hỗ trợ nên vẫn có thể nhìn ra lờ mờ. Càng vào sâu sơn động càng rộng ra. Không biết đi được bao xa, cũng không biết được bao lâu, dần dần có tiếng nước nhỏ giọt vọng tới. Không khí ẩm ướt phả vào mặt khiến tất cả bất giác bước chậm lại.

Đi thêm được một đoạn, từ phía sâu trong động đã thấy truyền đến tiếng nước chảy âm âm. Nghe ngóng cẩn thận, Minh Nguyệt Vô Tâm vừa đi vừa nói: “Nghe thanh âm giống như tiếng thác đổ. Phía trước không xa có lẽ có thác nước.”

Liễu Dật gật đầu đồng ý, vừa đi vừa lắng nghe, càng lại gần âm thanh càng rõ.

Khi tất cả đi đến cuối động, trước mặt quả nhiên có một thác nước đổ thẳng xuống từ trên cao, bên ngoài dường như có ánh dương quang le lói chiếu vào, khiến cho thác nước càng thêm mỹ lệ.

Đúng lúc đó, bên ngoài thác nước vọng lại một giọng nói, có phần khản đặc nhưng lại rất hữu lực, nếu không thì với tu vi của Liễu Dật cũng khó có thể nghe rõ trong khi đứng gần một thác nước như thế này. Chỉ nghe kẻ đó nói: “Không ngờ ở đây lại có thể gặp được Lôi Quân, cũng không biết là may hay rủi. Xem ra Lôi Quân rất có hứng thú đối với hai khối đá này.” Nói xong cười lên ha hả, trong tiếng cười chứa đầy sự cuồng vọng.

Ngay sau đó vang lên giọng cười

sang sảng quen thuộc của Lôi Quân: “Xem ra Lôi mỗ vẫn còn chậm một bước, bốn vị bây giờ định xử lý hai khối đá này như thế nào?” Giọng nói rất thông thả như thể đang tâm tình với bạn hữu vậy.

Mấy người đằng sau thác nước tuy không thể nhìn được tình hình phía trước, nhưng qua mẩu đối thoại cũng đoán được hình như bốn người kia đã tìm được hai khối đá. Vũ Trầm Tĩnh hoảng hốt kêu: “Chúng ta...”. Có thể đoán được tiếp theo nàng muốn nói “...mau đi ra”, nhưng những lời cuối không thốt ra được vì miệng đã bị bàn tay Liễu Dật bịt lại. Chàng hạ thấp giọng: “Người có đầu óc không? Lôi Quân một mực không xuất thủ, chứng tỏ tu vi của những kẻ kia cực

cao. Người muốn chết hay sao?” Sau trận chiến với Tô Thiều, chàng đã hiểu rõ tu vi bản thân. Hơn nữa với khả năng Sát Lục Chi Tâm có thể nghịch chuyển bất cứ lúc nào, chàng không muốn chuốc thêm phiền hà.

Vũ Trầm Tinh dùng bàn tay nhỏ nhắn hất tay Liễu Dật ra, hạ giọng đáp: “Sợ gì nào, chúng ta đông hơn mà.” Rõ ràng trí thông minh của cô nàng Vũ Trầm Tinh đúng là lúc có lúc không, có lúc không ai ngờ ngô hơn.

Phía ngoài thác nước truyền lại giọng nói khàn khàn nọ, đáp lại Lô Quân sau một tràng cười: “Thực ra... vì Lô Quân đã đến đây, tất nhiên hai khối đá này phải do chúng ta chia nhau bảo quản. Bất quá ngoài năm người bọn ta có thể còn có

những kẻ khác muốn chia một phần nữa đó.” Nói xong thanh âm đó tiến lại gần.

Minh Nguyệt Vô Tâm là người đầu tiên có phản ứng: “Chúng ta bị phát hiện rồi.”

Liễu Dật gật đầu: “Tu vi của bốn kẻ này tuyệt đối không kém Lôi Quân, muốn phát hiện ra bọn ta quả không khó.” Một đạo bạch quang lóe lên, tiếp đó nhiều đạo điện quang tím sẫm nổ bùng bên ngoài thác nước khiến dòng thác đang đổ xuống liên miên bất tuyệt trong thoáng chốc ngừng lại, giống như bị mấy đạo tử quang đó ngăn trở.

Tiếng Lôi Quân truyền đến: “Kẻ nào? Mau ra đây!”

Liễu Dật biết không có cách nào ẩn nấp được nữa bèn tiến ra bên ngoài.

Dưới ánh mặt trời âm áp, chàng nhận ra rằng chỗ này không giống trong sơn động. Nơi đây bị khoảng mười ngọn núi cao thấp khác nhau vây quanh, bên trên lãng đãng trôi vài áng mây, nhưng tuyệt đối không phải loại bạch vụ nọ, thỉnh thoảng lại có tiếng chim kêu. Xem ra nơi đây có vẻ bình thường hơn trong lòng núi.

Lôi Quân bất ngờ a lên một tiếng hỏi: “Hóa ra là các vị? Nhanh thế sao?”

Đối diện Lôi Quân là một lão già vận khôi giáp màu vàng, tay cầm một thanh đao to cỡ ba xích nhưng hình như bị gãy. Lão già mặt mũi phương phi, niên kỷ khoảng ngoài sáu mươi, nhưng theo tu vi của lão mà luận thì không thể dựa vào diện mạo để ước tính tuổi tác. Ánh mắt

lão lướt qua thân hình mấy người rồi dừng lại trên thanh kiếm của Liễu Dật, quay đầu hỏi Lôi Quân: “Người quen bọn chúng?”

Vũ Trầm Tinh chạy đến bên cạnh Lôi Quân, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: “Lão già này là ai? Lôi Quân ca ca quen lão?”

Không đợi Lôi Quân trả lời, lão già đã quát lên một tiếng mắng: “Hỗn lão.” Tiếp đó đoản đao xuất ra, một đạo hỏa quang bắn vút về phía Vũ Trầm Tinh. Cùng lúc đó Cửu Xích tinh đao của Lôi Quân đã nhẹ nhàng vung lên, phát ra một luồng tử quang. Hai đạo hào quang va nhau rồi từ từ tan mất trước thân hình Vũ Trầm Tinh.

Lão già vì nghe câu nói của Vũ Trầm Tinh mà đã cực kỳ giận dữ, xuất ra sát

chiêu. Nhưng khi thấy Lôi Quân xuất thủ ngăn cản, ánh mắt khế đao cười lạnh nói: “Nhiều năm không gặp, trường đao của Lôi Quân vẫn còn lợi hại như vậy, dường như đã hơn cả lão phu. Có điều... mong Lôi Quân hay cho lão phu một lý do vì sao ngăn cản ta giết ả? Bằng không, đừng trách ta đao hạ vô tình.”

Ý của lão già là nếu như Lôi Quân không đưa ra một giải thích hợp lý, thì lão sẽ không chỉ giết Vũ Trầm Tĩnh, mà cả lão cũng sẽ không buông tha y. Câu nói đó lọt vào tai Lôi Quân lại khiến y cười hà hà, lắc đầu nói: “Viêm Quân, từng đó năm không gặp, ngươi vẫn còn tính xấu như vậy, sao lại thế? Quý nhân thường dễ quên, đến Tĩnh tiểu muội ngươi cũng đã quên rồi sao?” Hiển nhiên

y không để lời đe dọa của Viêm Quân vào mắt, chỉ đang hỏi ngược lại.

Nguyên lai lão già chính là Viêm Quân, một trong sáu vị quân chủ Lục Tinh Cung. Sau khi Lam Ảnh lên Nhân Gian giới, trừ Lôi Quân ra, Viêm Quân được coi là đứng đầu. Một thời gian dài độc hành độc đoán đã tạo cho lão một tính cách cao ngạo, tự phụ. Giờ đây nghe lời lẽ nhục mạ của Vũ Trầm Tinh khiến lão không thể tiếp thụ nổi. Nhưng sau khi nghe lời giải thích của Lôi Quân, thần sắc phần nộ của lão từ từ hòa hoãn, hỏi lại: “Tinh tiểu muội?”

Vũ Trầm Tinh nhìn Viêm Quân, biểu tình hiện vẻ kỳ quái. Mặc dù nghe được lời xưng hô của lão nhưng lại có vẻ như không chút khẩn trương, chỉ từ từ nói:

“Lão chính là Viêm Quân? Nếu như ta không nhầm, phía sau chính là Thiên Quân, Minh Quân và Văn Quân?” Nói xong nàng quan sát ba người phía sau Viêm Quân. Trong đó có Thiên Quân và Minh Quân đều mặc giáp trắng, vũ khí cùng là đao nhưng khác nhau. Niên kị họ trạc Viêm Quân, chỉ là trong nhãn thần không có vẻ bá khí như vậy. Văn Quân thì mặc áo vải màu xám, theo diên mạo mà đoán tối đa chỉ chừng ba mươi, nhưng thực tế là bao nhiêu không ai rõ được.

Ba người không nói lời nào, dường như bọn họ biết sẽ có người lên tiếng. Quả nhiên sau câu hỏi của Vũ Trầm Tĩnh, Viêm Quân gật đầu nói: “Tĩnh tiểu muội đã lớn rồi, nếu không phải Lôi Quân nói

thì lão phu còn không nhận ra nữa.”

Liễu Dật có chút nghi hoặc. Xem bọn họ như thế rõ ràng không chỉ quen biết mà trong đó còn có mối quan hệ nào đó, thế thì tại sao bây giờ lại có vẻ lạ lẫm với nhau như thế? Mà còn xuất thủ vô tình với đối phương.

Minh Nguyệt Vô Tâm ở bên cạnh dường như nhận ra nghi vấn của Liễu Dật, dùng thuật truyền âm nói: “Thật ra bọn họ cơ bản không quen biết. Sinh hoạt bên trong và bên ngoài của Lam thị hoàn toàn không giống nhau. Mỗi cá nhân đều phải sinh tồn độc lập từ rất bé. Bất kể thân phận của người cao như thế nào, nếu như không thể tự sinh tồn thì chỉ có chết. Ta nghĩ vị Tinh tiểu muội này mặc dù có quan hệ với bọn họ, nhưng khẳng định

không biết họ.”

Liễu Dật có vẻ đã hiểu ra, nếu nói như vậy thì nội bộ Lam thị tàn sát lẫn nhau thật không đáng sợ. Mặc dù bọn họ có thể có quan hệ huyết thống, nhưng nếu như cách li nhau từ nhỏ, mỗi cá nhân đều nỗ lực vì sinh tồn của mình, hiện tại gặp nhau, mặc dù có thể là huynh đệ, nhưng vẫn tàn sát nhau như thường.

Lôi Quân cười nói: “Ta cũng chỉ mới gặp lại Tinh tiểu muội thôi.” Mặc dù ngoài mặt cười đùa, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào phía sau mấy người bọn Viêm Quân, rồi mau chóng chuyển thần sắc. Đó chỉ là một động tác nhỏ nhất, nhưng lại không lọt khỏi mắt Liễu Dật. Đằng sau bọn người Viêm Quân, dưới gốc một cây cổ thụ, hai khối đá một trắng

một đen năm đỏ. Trong lòng chàng chân động, thầm nghĩ: “Phải chăng đó chính là hai khối đá trong truyền thuyết?” Khối đá khá to, mỗi khối phải bằng một nửa thân người. Ngoài màu sắc có chút kỳ quái, chàng không nhận ra có gì đặc biệt.

Viêm Quân từ từ rời ánh mắt khỏi Lôi Quân và Vũ Trầm Tinh, cuối cùng dừng lại trên người Liễu Dật, hỏi: “Bọn chúng là ai? Hình như người biết chúng?” Dường như muốn nói nếu như không phải người nhận ra Vũ Trầm Tinh thì nàng đã bị ta giết rồi, bây giờ dám người này không chừng người cũng quen biết họ.

Vũ Trầm Tinh chạy nhanh đến bên Liễu Dật, nắm lấy tay hắn thốt: “Đây là tướng công của ta, còn bọn họ là bằng

hữu của ta, sao cơ? Người còn muốn giết ai nữa?” Nói xong mặt lộ vẻ đắc ý.

Liễu Dật chỉ muốn tìm một miếng đá bịt miệng nàng nhưng đã trễ rồi, nha đầu quỷ quái này ngang nhiên nói những lời như thế trước mặt mọi người. Chàng đang định lên tiếng phản bác thì đã bị Viêm Quân chặn họng: “Nếu đã là phu quân của Tinh tiểu muội, lão phu cũng không tiện hỏi thêm. Chỉ muốn nói rằng nơi đây chính là chốn thị phi, nếu như đúng là ngao du sơn thủy thì hãy mau ly khai. Bằng không nếu có ai bị giết thì đừng trách lão phu không cảnh cáo.”

Lúc này Liễu Dật không biết nên cười hay nên khóc, lão già này đúng là hồ đồ, không ngờ đi tin vào chỉ một câu nói, lại còn khuyên mình ly khai, xem ra

vị Tinh tiểu muội này có thân phận không nhỏ, có thể cứu tính mạng mình. Bất quá Viêm Quân này có vẻ quá tự phụ, bọn họ đã đến được hoang sơn này thì chắc chắn không phải là người du sơn, tất nhiên có thể đoán được mục đích. Vậy mà lão còn nói như thế thì thật quá cuồng vọng.

Chàng đang định hồi đáp thì lại bị Lôi Quân tranh tiên: “Viêm Quân, người không phải người mới ra giang hồ. Có mặt là có phần. Ở nơi thâm sơn cùng cốc như thế này, thử hỏi có ai đến du ngoạn chứ? Người ngay không nói lời quanh co, họ đến đây để làm gì, bọn ta trong lòng đều hiểu rõ. Dùng thân phận chủ nhân nói như thế, hình như hơi có phần quá rồi đó.”

Viêm Quân cười lạnh đáp: “Đương

nhiên, ta không nói một người độc chiếm, Lôi Quân tự nhiên có phần. Còn như những người này, nếu như không biết tự lượng thì đừng trách lão phu. Bất kể các người là như thế nào với Tinh tiểu muội, cứ theo như lời ta vừa nói, nếu như còn không nghe lời thì coi như tự chuốc lấy.” Nói xong hừ lạnh mấy tiếng.

Sau câu nói này, không còn ai cản trở Liễu Dật lên tiếng. Nhìn hai khối đá, chàng thoáng ngập ngừng, mặc dù chân lực của bản thân có thể sẽ nghịch chuyển nhưng nếu hai khối đá này có liên quan đến cái mình đang tìm thì... Bây giờ không nghĩ nhiều được nữa, trước mắt có Viêm Quân không thua kém Lôi Quân, lại thêm ba vị quân chủ, nhưng vẫn phải thử một phen, vì đây đúng là một cơ hội.

Chàng thu hồi ánh mắt, quay sang Viêm Quân nói: “Mục đích của ta rất rõ ràng, hai khối đá kia ta chắc chắn phải lấy, trừ phi người dùng đao giết chết ta, bằng không hai khối đá kia sẽ là của ta.” Nói xong dứt khoát nâng trường kiếm trong tay lên, trong thoáng chốc đề tụ chân nguyên, sát khí dần dần phát tán xung quanh thân thể.

Trong sát na đó, Viêm Quân thầm nhủ xem ra mình đã đánh giá thấp đối thủ. Lúc hấn phát ra sát khí dường như không thua kém gì mình. Nhưng lão không biết rằng sát khí đó phần lớn vẫn là niềm tin của Liễu Dật đoạt được hai khối đá kia. Còn sát lục chi tâm chân chính thì chàng không dám sử dụng trong lúc này, bằng không hậu quả thế nào có thể tưởng

tượng được.

Viêm Quân cười ha hả nói: “Hóa ra là cao thủ, lão phu đã nhìn lầm rồi, xem ra hôm nay cần phải thư gân giãn cốt.” Trong khi nói khí tức vô hình đã dần dần ngưng tụ, xung quanh thân hình lão phát ra hào quang đỏ rực, tiết ra khí tức nóng bỏng, khiến người ta có cảm giác ngột ngạt. Cùng lúc đó ba vị quân chủ bên cạnh lão lùi lại.

Liễu Dật cảm giác được khí tức nóng bức đó, nhìn ra tu luyện của Viêm Quân có thể so với khí tức ở mức yếu của Hỏa Long. Thế nhưng cơ thể con người là nhục thể, có thể tu luyện đến mức này cũng đã khiến người không thể tưởng tượng được rồi. Cùng với khí tức nóng như lửa tỏa ra từ thân hình lão, không khí

tựa hồ cũng bị nung nóng đến biến dạng, mặt đất dần nứt toác.

Chàng biết rằng dựa vào chân nguyên để đối phó với loại tu vi có tính chất đặc thù này ắt cực kỳ khó khăn, tốt nhất là lấy đặc thù đối chọi lại, như thế không những có thể tiết kiệm chân nguyên mà hữu hiệu hơn. Song chàng bác bỏ ngay lựa chọn này, dù Hỏa Long mạnh hơn Viêm Quân, nhưng đối phương lại có sinh mệnh, hoàn toàn có thể hấp thụ khí tức của Hỏa Long, sẽ càng trở lên lợi hại. Cân nhắc một lúc chàng nghĩ đến Băng Long, hoang long mà chàng cùng liên thủ với Hỏa Long cũng không thể thu phục được.

Chàng đề tụ chân nguyên, chân nhẹ nhàng đập theo bộ pháp, khói bụi bốc lên, tay trái tuốt trường kiếm ngang hông,

quay nhanh ba vòng. Sau khi khẳng định chân nguyên đã quán thấu, bèn chĩa kiếm lên trời, một đạo hào quang trắng xanh xẹt lên, vô số chùm sáng trắng xanh như hoa tuyết từ thiên không chầm chậm rơi xuống. Luồng sáng tắt lịm, một tiếng rùng rغام vang lên rung chuyển trời đất, từ giữa vòng sáng xoáy tròn Băng Long hiện ra, thu nhỏ dần, uốn lượn trên đầu Liễu Dật.

Chàng đột nhiên cảm thấy sảng khoái, một cảm giác trước nay chưa từng có. Đã có một lần Diệp La Bách Hoa tìm về Băng Tâm Thảo để chấn áp chân nguyên cho chàng, còn hiện tại Băng Long này cũng có thể khiến bản thân sảng khoái hơn, chân nguyên an toàn hơn. Bản thân chàng lại không lạnh lẽo chút nào, chỉ

cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Băng Long bay lộn trên đầu một lúc, không khí bị khí tức lạnh lẽo ngưng kết thành phiến băng, từ từ rơi xuống. Những người phía sau không thể chống lại khí lạnh nên dần dần tiến đến trung gian. Ở đó ít nhất thì họ cũng không có cảm giác quá lạnh hay quá nóng.

Viêm Quân nhìn Liễu Dật triệu hoán Băng Long, trong mắt hiện vẻ nghi hoặc. Với tu vi lâu năm của lão thì hiện tượng này phải là triệu hoán thuật của Minh Nguyệt thị. Thế nhưng sức mạnh mà Băng Long phát ra hoàn toàn không thể giải thích. Triệu hoán thuật của Minh Nguyệt thị chỉ có thể triệu hoán một vật tương ứng với sức mạnh bản thân mình, còn sức mạnh của Băng Long khiến

người ta có cảm giác vô cùng vô tận. Đột nhiên Viêm Quân run lên buột miệng hỏi: “Người thực ra là ai?”

Liễu Dật nhìn lão, hữu thủ mau chóng chụp lấy chuôi kiếm. Tay vừa chạm kiếm, thân kiếm chỉ thẳng lên trời,. Băng Long gầm lên vang dội, hóa thành một đạo hào quang trắng xanh nhập vào thân kiếm. Sau đó, hàn khí quanh người chàng dần dần tiêu tan, tập trung hết trên thân kiếm. Hào quang trắng xanh chớp động bên cạnh thân kiếm đen ngòm khiến người khác có cảm giác vừa hoa lệ lại vừa phiêu diêu.

Liễu Dật lần này triệu hoán Thần Long, sau đó lại mang sức mạnh có tính năng đặc thù tập trung trên thân kiếm, mỗi một chiêu đều có đặc thù của Thần

Long. Mặc dù kiếm thức này để đối phó Tô Thiếu có tu vi như Ma Thần thì vô dụng, nhưng để đối phó với tu luyện đặc thù của Viêm Quân chắc chắn có tác dụng gấp bội.

Trường kiếm của chàng từ từ chĩa xuống đất, xung quanh tỏa hào quang trắng xanh, không khí ngưng tụ dày đặc, mặt đất trong thoáng chốc bị đông kết. Nhìn Viêm Quân đang có phần kinh sợ, chàng đáp: “Ta đã nói ta chỉ muốn có được hai khối đá đó. Nếu như muốn cản trở, thì phải xem đao của người nhanh hay kiếm của ta nhanh...” Khí thế đã trở lên trầm ổn lần áp Viêm Quân, không biết là do sức mạnh của Thần Long hay là do quyết tâm đoạt bảo thạch của chàng.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 243: Thần Kì Vân Vụ, Mạch Sanh Đích ...

Khí thể hai người đối diện trở nên khẩn trương, ánh mắt của Viêm Quân chột lóe lên chút do dự, chớp mắt đã biến mất. Lúc này, hai bên thể hiện thực lực của mình, chuẩn bị cho cuộc chiến trước mắt. Đoạn đao của Viêm Quân nhìn có vẻ cũ kỹ, nhưng dưới sự thôi động của nhiệt khí, bắt đầu lấp lóe phát ra hoàng quang. Có thể thấy tuyệt đối không phải là một thanh đao bình thường, nếu không dưới khí tức đó, đã nhanh

chóng tan chảy ra.

Liễu Dật đem thần long chi lực giản hóa. Sức mạnh của băng long sau khi được triệu hoán, lưu lại trên thân kiếm. Chàng biết rằng triệu hoán các con rồng khác ra chỉ mang thêm phiền phức, dùng băng long đối phó với Viêm Quân chính là cách tốt nhất, nên đã đem toàn bộ sức lực, tập trung lên thân kiếm.

Chàng hiểu rằng, ba quân chủ đứng đằng sau Viêm Quân không phải là những nhân vật dễ động vào. Thậm chí nếu Lôi Quân không ra tay, ba người đối phương mà hợp lực cũng sẽ đem lại rất nhiều phiền phức. Hiện tại vì muốn đoạt bảo thạch, cách duy nhất là tiêu diệt Viêm Quân để lập uy.

Viêm Quân thực sự do dự, sức hấp

dẫn của bảo thạch làm lão ngay lập tức khôi phục thái độ cuồng ngạo. Đó có thể là vật trong truyền thuyết, mặc dù không biết sử dụng cụ thể như thế nào, nhưng tuyệt đối là báu vật trong các báu vật, chỉ cần bây giờ đoạt được, sau này phát hiện cách sử dụng không phải là chuyện khó. Vịt đã luộc chín, làm sao có thể bay được nữa. Lão cười lạnh, gật đầu nói: “Người nói rất hay, người vì tài mà chết, chim vì miếng ăn mà vong. Nếu như người đã có lòng tranh đoạt, qua được đao của lão phu hãy nói”.

Dứt lời, lão chuyển động, cùng với khí thể trăm thiên của đoạn đao xuất ra, một đạo nhiệt khí hòa cùng hoàng quang, nhắm Liễu Dật lao đến. Chàng sớm có tâm lí chuẩn bị. Nếu muốn tranh đoạt,

khăng định phải ra giá cao, muốn thành công đoạt được hai khối đá đó, cần phải tiêu diệt kẻ trước mặt này.

Trường kiếm của chàng xoay chuyển, kiếm ảnh hội tụ thành kiếm hoa, một đạo quang mang lam nhạt như cự long xuất động, mang theo tiếng ngâm vang vang, theo một góc độ hoàn mỹ kích lên khí tức màu vàng. Tiếng binh khí va chạm nhau “đinh đang” vang lên không ngớt. Sau một hồi, hoàng quang biến mất, kiếm quang tiếp tục theo tiến thêm một đoạn, rồi cũng tan biến.

Mặc dù là lần giao thủ thứ nhất, không biết Viêm Quân có dùng toàn lực hay không? Nhưng vì muốn lập uy, Liễu Dật không dùng toàn lực xuất thủ cũng đem tâm pháp đề cao đến mười hai

thành. Khi kiếm quang tan biến, một đóa băng tinh trắng ngần xuất hiện giữa không trung, rồi từ từ hạ xuống đất. Hàn khí nhanh chóng khuếch tán. Mọi thứ trong chu vi ba trượng, đều nhanh chóng bị đóng băng. Cả không khí cũng tựa hồ bị đông cứng. Hàn khí khiến mọi người thối lui liên tiếp để tránh bị đóng băng.

Bản thân Liễu Dật cũng không nghĩ đến điều này. Chỉ nghĩ là băng long đối với Viêm Quân có công năng tương sinh tương khắc, dùng để đối phó sẽ càng lợi hại. Nhưng chàng cũng không ngờ là sức mạnh của băng long cường đại như vậy. Đến lúc này chàng cũng không hiểu tại sao, sức mạnh của băng long so với tứ long còn lại có vẻ mạnh hơn nhiều. Nhưng đây không phải lúc nghĩ nhiều,

một kiếm vừa rồi khiến chàng thập phần tự tin, dùng chân nguyên cường đại thúc đẩy năng lượng đặc thù của băng long bao phủ thân kiếm, muốn tăng tốc để trong vòng 10 kiếm, có thể đánh bại Viêm Quân.

Vào lúc giao thủ, Viêm Quân chợt cảm giác được sức mạnh cường đại của băng long và chân nguyên lực của đối phương. Tiếp đó lại bị khí thế của Liễu Dật áp trụ, nhãn thần bắt đầu toán loạn. Nhiệt khí bao quanh thân, dưới tác động của băng tinh ngưng kết, đã giảm đi nhiều. Cao thủ giao chiến, thắng bại chỉ trong chớp mắt. Một kiếm vừa rồi, đã hoàn toàn đưa Viêm Quân rơi vào thế hạ phong, không còn hi vọng thắng lợi.

Sự việc phát sinh quá thần kì, trong

mắt của bọn họ, Liễu Dật dường như đã trở thành một tuyệt thể cao thủ. Chỉ có chàng tự hiểu tu vi của mình chẳng đáng là bao. Do vậy, khi kiếm đầu tiên chiếm được thượng phong, chàng nhận ra thời cơ đã đến. Hai mắt hồng quang lóe lên, trường kiếm nhanh chóng chuyển động, với tốc độ nhanh nhất, xuất ra một đạo lam quang.

Một kiếm này hoàn toàn không thể nói là theo một góc độ nào, kiếm khí xoay chuyển dích dắc, sắc xanh sắc trắng đan xen. Nhìn từ bên ngoài vào, lam quang phản phát như một con rồng, vừa rời khỏi thân kiếm của Liễu Dật, chớp mắt lao tới trước mặt Viêm Quân.

Viêm Quân căn bản tưởng có thể tránh khỏi kiếm này, nhưng lúc này phát

hiện đã muộn. Bởi vì cùng lúc với động tác vung kiếm của đối phương, kiếm quang đã đến trước mặt. Không thể tránh được, chỉ có thể dùng đao trong tay để chặn lại. Trường long xạ thẳng tới đoạn đao, tiếng binh khí va chạm “đình đàng” không ngớt. Viêm Quân hứng chịu sức mạnh cực đại, không tự chủ trượt về sau ba trượng, khiến cát bụi tung lên mù mịt. Hình ảnh băng long cũng đồng thời biến mất.

Đột nhiên, sự tình kỳ quái phát sinh. Đám cát bụi lắng xuống, nhanh chóng ngưng kết thành băng, rơi xuống đất. Mặc dù đao kiếm quang của Liễu Dật đã biến mất, nhưng xem ra đặc thù kỹ năng vẫn còn. Nhìn từ phía Viêm Quân, khi binh khí giao nhau, chỉ sau hai hiệp, nhiệt khí

của Viêm Quân đã bị khí tức của băng long bao phủ, thân thể dường như đang run lên.

Liễu Dật nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm khái không nói lên lời. Cuối cùng là tại sao lại như thế? Lẽ nào tốc độ và sức mạnh thực sự quyết định tất cả? Khi giao chiến cùng Tô Thiếu, căn bản không thể phát xuất được sức mạnh băng long đó. Nhưng lúc này, đã phát huy đến mức lâm li cùng tận. Cuối cùng là đã có vấn đề gì?

Lúc này, những người ở đó trước mắt tối sầm, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vài đám mây vừa rồi đã trở thành một màn mây mù bao phủ toàn bộ. Màn mây mù này vô cùng thấp, phẳng phất ngay trên đầu mọi người. Mặc dù đang giao chiến

cùng Viêm Quân, nhưng Liễu Dật cũng không tránh khỏi bị cảnh tượng kì quái đột ngột xuất hiện này hấp dẫn. Màn vân vụ trên trời có gì đó kì quái, như một vật trôi dạt trên không của Đệ Lục Phong, ánh mặt trời không thể chiếu xuyên qua.

Rất nhanh, khi màn mây mù bắt đầu chớp động, bao trùm cả không gian, Vũ Trầm Tinh quay sang Lô Quân hỏi: “Lô Quân ca ca, đó là cái gì vậy, mặc dù mây mù thường thấy, nhưng kì quái như thế này thì là lần đầu tiên, không ngừng chớp động, tốc độ lại rất nhanh, chỉ chớp mắt không gian đã bị che kín?”

Lô Quân một mặt nhìn trời, một mặt lắc đầu nói: “Huynh không biết, nhưng khẳng định có điều gì đó cổ quái”.

Vũ Trầm Tinh gật đầu, ánh mắt

chuyển sang phía Viêm Quân. Lúc này lão không nhìn lên màn mây mù phía trên, mà vùng đoạn đao, lao thẳng về phía Liễu Dật. Còn Liễu Dật lúc này đang bị màn mây mù hút hồn. Nhìn thấy đoạn đao xuất thủ, không kịp la lên, Vũ Trầm Tinh chỉ còn biết thôi động thân pháp đến cực hạn, lao về phía chàng.

Mọi người tại trường đều bị màn mây mù trên đầu hấp dẫn. Vào lúc một đao cùng một bóng người cùng lao về phía Liễu Dật, liền nhanh chóng bùng nổ. Tốc độ của Vũ Trầm Tinh căn bản không thể so với tốc độ xuất thủ của đoạn đao. Nhưng lúc này, đã lao đến trước đoạn đao, quay lưng lại với Liễu Dật.

Vũ Trầm Tinh đầu tiên phát hiện hành động của Viêm Quân, sau đó tung người,

nhưng khoảng cách từ nàng đến Liễu Dật xa hơn so với Viêm Quân.

Khí tức viêm nhiệt phảng phát như ma quỷ địa ngục, từ tay Viêm Quân phát thẳng đến Vũ Trầm Tinh. Thân người nàng chặn trước mặt Liễu Dật, chàng muốn làm gì cũng đã muộn, vì đoạn đao chỉ còn cách ba thốn...

Một sự việc còn quái dị hơn phát sinh. Chỉ thấy vân vụ trắng xóa từ mặt đất ngùn ngụt bốc lên, thoáng chốc đã bao phủ toàn bộ chu vi chung quanh Liễu Dật. Chàng chỉ thấy một màn mây mù bao phủ, cả Vũ Trầm Tinh, cùng đoạn đao đều biến mất vô ảnh vô tung, phảng phát như chớp mắt đã đến một thế giới khác.

Sau một lúc hoang mang, chàng chợt

cảm thấy phía trước trầm xuống, một vòng tay vẫn đang giữ chặt lấy mình. Sau đó, thân thể cảm giác như đang bay lên, đầu óc choáng váng mơ hồ, phảng phất như đang cưỡi mây đạp gió. Không biết cảm giác mơ hồ đó kéo dài bao nhiêu lâu, sau đó màn mây mù nhanh chóng biến mất. Trước mắt chàng là một màu đen, không nhìn thấy bất cứ cái gì.

Chàng cảm thấy kinh hãi, thầm nhủ: “Đây là nơi nào?”, rõ ràng mình vừa di chuyển cực nhanh, sau đó lạc đến nơi này, nhưng không rõ là đã xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên chàng có thể đoán được, đây không phải là sơn cốc vừa rồi, toan cất bước, chợt phát hiện thân thể vẫn đang bị ôm chặt.

Liều Dật không kịp được nhìn xuống,

từ từ làm quen với màn đen trước mặt, với sự trợ giúp của chân lực, cuối cùng cũng nhìn ra là Vũ Trầm Tinh. Chàng tựa hồ vừa nghĩ ra chuyện gì, gỡ đôi tay đang ôm chặt lấy mình ra, xoay lại nhìn phía lưng của nàng. Cuối cùng, hòn đá trong tim cũng được gỡ bỏ, Vũ Trầm Tinh rõ ràng không bị đoạn đao đâm trúng, xem ra hoàn toàn phải cảm ơn sự tình kì quái đột ngột vừa rồi.

Từ từ, hơi thở đều đặn của Vũ Trầm Tinh truyền vào tai, chàng ngạc nhiên lắm lắm “Cái gì? Đã ngủ rồi à?” Quả nhiên, trước mắt chàng, Vũ Trầm Tinh đang ngủ ngon lành như một đứa trẻ trên đất.

Chàng lắc đầu, hồi tưởng lại những việc vừa xảy ra, rất muốn hiểu cuối cùng

là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chỉ trong chốc lát đã tới nơi tối tăm này. Tuy nhiên, suy nghĩ hồi lâu, vẫn không tìm ra chút manh mối nào. Chỉ nhớ cảm giác cười mây đập gió, sau đó mọi việc đều trở nên mơ hồ. Nhìn cách Vũ Trầm Tĩnh nằm ngủ, dường như đã trải qua một thời gian rất dài, chàng thu hồi tâm thần, ánh mắt nhìn thẳng vào màn tối trước mắt. Trong này không có chút gì cả, xung quanh chỉ là một vùng hoang vu, không trung toàn màu đen, căn bản không nhìn thấy sao trời. Nghe tiếng gió thổi bên tai, chàng biết mình đang ở bên trong một sơn động lớn. Từ trần đến nền của sơn động cách nhau khá xa, nên rõ ràng chàng đang đứng ở ngoài

Liều Dật nỗ lực bình tĩnh trở lại,

thăm suy nghĩ xem, những gì vừa xảy ra có phải là một giấc mộng hay không? Như vậy, mình vừa bị đưa đến một nơi kì lạ. Còn những người khác khẳng định cũng bị đem đi? Nhưng hiện tại ở đây căn bản không có một bóng người nào khác? Lẽ nào...những người còn lại đã bị đem đến một nơi khác?

Nghĩ đến đây, chàng đột nhiên nhớ lại một sự kiện. Lôi Quân từng nói qua, bên trong Luân Chuyển Phong có một chiếc kính, một chiếc kính có sinh mệnh, Minh Vương chính là bị khốn ở trong đó. Lẽ nào việc này có liên quan đến chiếc kính đó? Liễu Dật một mặt quan sát bốn phía sơn động, một mặt xem xét tình hình.

Vũ Trầm Tinh trở mình, có lẽ trên đất

có nhiều đá khiến nàng nằm ngủ không thoải mái lắm. Vừa trở mình, nàng cũng tỉnh lại, vừa mở mắt liền “a” lên một tiếng. Liễu Dật nghe thấy liền quát: “Người kêu cái gì, dọa chết người ta à?”. Nghe tiếng Liễu Dật, Vũ Trầm Tĩnh dần bình tĩnh lại: “Ở đây tôi thui, người ở trước mặt la hét, làm ta sợ chết khiếp”.

Liễu Dật bất lực lắc đầu, ai nghĩ ra cả hai người đều bị đối phương dọa chết khiếp. Vũ Trầm Tĩnh nhanh chóng ngồi dậy hỏi “Đây là nơi nào? Tại sao lại tôi thui thế này...kì quái, ta rõ ràng định giúp người đỡ một đao đó, sao trên người ta chẳng thấy vết thương nào?”. Lúc này nàng trông như một đứa trẻ, nghi hoặc kiểm tra bản thân.

Trong lòng Liễu Dật đầy nghi hoặc

hỏi: “Ta cũng không biết, chỉ thấy mây mù đó xuất hiện, chúng ta liền rời khỏi nơi đó. Khả năng là đao đó chưa đâm trúng chúng ta. Nhưng mà...đầu người có vấn đề, người có biết hay không, nếu như màn mây mù đó không đột nhiên xuất hiện, giờ có lẽ người đã chết rồi”. Dứt lời nhìn thẳng sang bên Vũ Trầm Tĩnh.

Vũ Trầm Tĩnh gật đầu nói: “Ta biết, nhưng lúc đó cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, chỉ hi vọng một đao đó đâm trúng ta, không phải tốt cho người sao. Người đúng là người kì lạ, ta giúp người, người sao lại trách mắng ta thế”. Nói xong, không cần biết Liễu Dật có thể nhìn thấy hay không, liền làm bộ đầy oan ức.

Liễu Dật càng cảm thấy phiền, lạnh lùng nói: “Ta không cần người giúp,

chuyện sống chết của ta không liên quan gì đến người. Ta cũng không muốn nợ ai cái gì, sau này người tốt nhất đừng làm những chuyện ngu ngốc đó.

Vũ Trầm Tĩnh gật gật đầu, đột nhiên mỉm cười nói: “Đao đó ta đỡ hay không là việc của ta, đâu đến lượt người quản? Vừa nói, ta cũng chưa nói gì đến việc hồi báo, thì người nợ ta cái gì? Tại sao người lại ngốc nghếch thế nhỉ? Nếu như muốn nói đến chuyện nợ nần, ta thấy người nợ Thất Nguyệt, nợ Diệp La Bách Hoa cũng không ít. Nhưng tất cả đều là tự nguyện, đối với chuyện thiếu hay không thiếu nợ không quan hệ gì.” Nói xong liền bật dậy, làm bụi đất tung lên.

Trong lòng Liễu Dật chấn động. Đúng vậy, nàng nói không sai, nếu như

nói đến chuyện nợ nần, cả đời không thể trả được chính là Thất Nguyệt, nhưng... Liễu Dật chợt nghĩ đến một việc, hỏi Vũ Trầm Tinh: “Người nói cái gì Diệp La Bách Hoa?”.

Vũ Trầm Tinh lắc đầu vội nói: “Không có chuyện gì, chỉ là người đau lòng trên đời nhiều quá, không chỉ có một Diệp La Bách Hoa, người đó với người không có liên quan gì, người khản trương làm gì? Người đúng là một tên ngốc, đồ ngốc”. Nói xong, lạnh lùng cười, khuôn mặt ngầy thơ lúc này biến thành cực kì âm trầm.

Liễu Dật tựa hồ cảm giác mình đã hỏi hơi nhiều, ngúc ngoắc đầu định nói, Vũ Trầm Tinh đã nói trước: “Đừng có quên lời người từng nói, nếu như có một

ngày ta có thể thắng được thanh kiếm trong tay người, người phải cưới ta đó”.

“Ta chỉ nói trong lúc nóng giận thôi, nếu người có thắng ta, ta cũng không cưới người. Ta có thể tử, có người ta yêu rồi”. Lúc này trong bóng tối, Liễu Dật càng trở lên bình tĩnh, xem xét mọi việc rõ ràng hơn.

Vũ Trầm Tĩnh lắc đầu nói: “Ta không biết, đó là lời người đã nói, lẽ nào không tính? Nam nhân cần có trách nhiệm đối với những lời mình nói ra, nếu không đừng tự coi mình là nam nhân. Đã nói, nếu như có một ngày ta thắng được người, người không cưới ta, ta vẫn muốn cưới người. Ta không cần biết người có vợ con hay chưa, ta thích thì ta sẽ làm”. Nói xong, không kìm được bật cười hi

hi. Lúc này nàng như trở thành một con người hoàn toàn khác.

Liều Dật đột nhiên phát hiện, căn bản không thể nói đạo lí với tiểu nha đầu này. Những câu vừa nói lại còn mang theo ý uy hiếp, đành bất lực lắc đầu, cười: “Người còn nhỏ, những lời vừa rồi khả năng chỉ là kích động nhất thời, đợi khi người lớn lên người sẽ hiểu. Tất cả đều sai. Ta không phải là người mà người thích đâu, bỏ ý niệm đó đi.” Nói xong, đưa mắt quan sát xung quanh.

Vũ Trầm Tĩnh đột nhiên khôi phục lại nụ cười thiên thần nói: “Có lẽ thế! Có thể ta còn nhỏ, có thể ta chưa hiểu, có thể đây chỉ là một phút kích động, nhưng ít nhất là bây giờ ta vẫn còn đang kích động, do đó ta phải nói. Còn về việc bỏ

ý niệm đó đi, đợi lúc nào hết kích động, ta sẽ xem xét cẩn thận. Nếu như cơn kích động này kéo dài không hết, phải chăng người sẽ bắt ta đợi như thanh kiếm kia?”. Nói xong liền làm bộ dạng đầy hiểu biết.

Liều Dật lúc lắc đầu, quan sát địa hình xung quanh, tiện miệng nói: “Nói chuyện với người thật là mệt. Không nói nữa, người muốn yêu như thế nào thì thế ấy đi, bây giờ ta chỉ muốn nghĩ xem làm sao thoát khỏi đây, đi hướng nào? Sau đó sẽ rõ chúng ta có lại bị cuốn vào ngọn núi đó không?”

Vũ Trầm Tĩnh nghe xong, đột nhiên nghĩ đến việc gì đó, vội nói: “Đây không phải là trong Luân Chuyển phong, còn đang ở đâu, ta cũng không biết”.

Liều Dật vội hỏi: “làm sao người

biết đây không phải là ở trong Luân Chuyển phong hả?

Vũ Trầm Tinh đáp: “Ta có long thú mà. Long thú và ta luôn duy trì một cự li cố định. Bất kì chúng ta ở nơi đâu, nó sẽ căn cứ vào mùi vị trên cơ thể ta để tìm ra. Bây giờ ta không cảm giác được sự tồn tại của nó, do vậy mới khẳng định không phải tại Luân Chuyển Phong. Nếu không thì long thú đã phải ở khu vực gần đây”. Nói xong, gật đầu đầy thỏa mãn. Nhưng ngay lập tức lại than thở trở lại: “Trời ơi, không ở Luân Chuyển Phong, vậy chúng ta đang ở đâu?”.

Liễu Dật vội nhìn xuống vai, quả nhiên, Thiết Thạch đã không còn trên vai. Nó đâu rồi? Khả năng là trong lúc mình cùng Viêm Quân giao chiến, nó đã

đi tìm Thất Nguyệt hoặc Diệp La Bách Hoa. “Đã không phải là Luân Chuyển Phong, vậy bây giờ đang ở đâu đây?” Nói xong lại trầm mặc.

Đột nhiên lúc này, một bàn tay mềm mại nắm lấy tay chàng, kéo chàng về phía trước, chàng vội hỏi “ Đi đâu?”.

Vũ Trầm Tĩnh một mặt nỗ lực kéo chàng đi, một mặt nói: “Người thật là phiền phức. Nghĩ cái gì mà nghĩ? Đi ra khỏi chỗ này xem có phải là sẽ biết ngay không? Thật là một nam nhân không quyết đoán”. Nói xong, tiếp tục nhanh chóng tiến về phía trước.

Trong động tối, tiếng Liễu Dật vang vọng: “Người buông tay ta ra, ta tự đi được....”

Một giọng cười khác khúc khích

vang lên: “Không buông, ta lại cứ muốn giữ người như thế này, mãi mãi không buông, ha ha...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 244: Kính Tử Thế Giới, Phản Xạ Hiện ...

Bên trong sơn động cực kì rộng lớn, chiều ngang ít nhất cũng khoảng 10 trượng, còn chiều cao thì Liễu Dật không thể nào đoán được, bởi vì chàng vẫn chưa nhìn thấy đỉnh sơn động ở chỗ nào. Trong bóng tối, chỉ có một cảm giác duy nhất là gió thổi ào ào qua tai. Trong hơi gió không có chút mùi vị gì, hoàn toàn

khô ráo. Cứ như thế, không biết là đã đi bao lâu, cũng không biết là đã đi được bao xa, cuối cùng, Vũ Trầm Tinh bắt đầu than thở: “Ta đói quá, có cái gì ăn được không?”.

Lúc này, Liễu Dật mới nghĩ đến, bản thân mình không cần ăn, nhưng Vũ Trầm Tinh thì thực sự vẫn cần. Nhưng mà, lương khô do Thất Nghiệt và Diệp La Bách Hoa mang theo, hiện tại lấy đồ ăn ở đâu bây giờ? Liễu Dật đành nói: “Đói cũng phải đi tiếp, ở đây không có gì ăn đâu”. Nói xong, không quan tâm đến phản ứng của Vũ Trầm Tinh, một mình tiếp tục đi.

Bất quá trong lòng Liễu Dật có cảm giác kì lạ. Nếu căn cứ theo thời gian mà nói, cảm giác hai người ít nhất đã đi bộ

ba giờ, tại sao đi mãi mà vẫn chưa thấy thay đổi gì? Hiện tượng duy nhất phát hiện là sơn động càng đi càng cao, cảm giác như đang leo dốc.

Phía sau tiếp tục truyền lại tiếng phàn nàn của Vũ Trầm Tinh: “Tên gốc nhà người làm sao vậy? Còn không mau nghĩ cách? Sơn động này sâu quá, chúng ta đi mãi mà còn chưa thoát ra được, ta thấy không đợi được đến lúc thoát ra thì ta đã chết đói ở đây rồi”.

Liễu Dật vừa bước vừa đáp: “Đến người cũng không có cách, ta làm sao nghĩ ra được? Đói cũng phải bước, trong sơn động này đến cây cỏ cũng không mọc được, làm sao có gì để ăn?.

Vũ Trầm Tinh mặc dù vẫn còn than vãn, nhưng trước mắt chưa có cách gì, ai

bảo bọn họ bị cuốn đến địa phương quái quỷ này, đến rồi cỏ cũng không có, đừng nói đến cái gì có thể ăn được. Hai người tiếp tục tiến về phía trước, cũng không biết đã đi được bao lâu, đột nhiên Liễu Dật dừng lại, làm cho Vũ Trâm Tinh đang mơ mơ hồ hồ đi sau đâm thẳng vào lưng chàng. “A, tên gốc nhà ngươi, dừng lại làm gì, dọa người à?”

Liều Dật lắc đầu nói: “Có tiếng động, ngươi nghe xem?”. Quả nhiên, sau khi được nhắc nhở, Vũ Trâm Tinh trở lên linh động, không nói gì nữa mà chỉ vận khởi chân nguyên lực chú ý nghe ngóng xung quanh. Toàn bộ sơn động im lìm, nhưng một lúc sau, có âm thanh “hô, hô” cực nhỏ truyền lại, rất nhanh lại biến mất.

Liễu Dật nói tiếp: “khoảng cách đến chúng ta chắc rất xa, bất quá không biết là cái gì?”

Vũ Trầm Tinh tiếp lời: “Đi xem xem”. Dứt lời, không để ý đến sự ngăn cản của Liễu Dật, tiến về hướng âm thanh đó truyền lại. Khi hai người vừa đi được vài bước, âm thanh đó lại tiếp tục truyền đến. Lần này Liễu Dật bảo: “Không đúng, âm thanh đó bây giờ cách chúng ta thật gần”.

Vũ Trầm Tinh tiếp lời: “Ta thấy...không cần chúng ta tới xem hấn, hấn cũng đến gặp chúng ta, hấn đã phát hiện ra chúng ta rồi”. Nàng vừa dứt lời, hai vách sơn động đột nhiên bùng sáng. Hai người lập tức bị hai vách phát quang chú ý. Lúc này trên hai mặt vách, lần

lượt lưu chuyển điện hoa tím ngắt hợp thành một đường, hướng về phía trước.

Tử quang chiếu sáng một phần sơn động, Liễu Dật tranh thủ quan sát xung quanh, rồi bên trên, phát hiện vẫn không thể nào nhìn được đỉnh động. Vũ Trâm Tinh nói: “Điện quang này giống như ma vũ kĩ của Luy Quân ca ca.” Dứt lời, từ từ tiến về phía trước, vươn tay định chạm vào điện hoa.

Liễu Dật vừa muốn nói, thấy Vũ Trâm Tinh đã đưa tay ra, thân hình nhanh chóng lao lên kéo nàng lại: “Người muốn làm gì? Đó căn bản không phải là Ma vũ kĩ của Lôi Quân, rất nguy hiểm”. Dứt lời, không kịp được quay sang quan sát tử quang trên hai vách.

Mặt Vũ Trâm Tinh đầy vẻ không

phục: “Có nguy hiểm gì? Tu vi của ta làm gì yếu đến mức có chút điện quang đó cũng không chịu được?” Nói xong chăm chú nhìn chàng.

Liễu Dật tiếp tục nhìn điện quang trước mặt, tiện miệng nói: “Người thì hiểu cái gì? Sự vật giống nhau không chắc là tác dụng cũng giống nhau. Người có kẻ yếu kẻ mạnh, điện quang này mặc dù là cùng chủng loại, nhưng tuyệt đối mạnh hơn so với Ma vũ kĩ của Lôi Quân.

Vũ Trầm Tinh hỏi: “Thế là thế nào? Người làm sao biết được”.

Liễu Dật đáp: “Người có thấy Ma vũ kĩ của Lôi Quân có thể duy trì trong một thời gian dài như thế không? Hơn nữa còn tiếp tục mở rộng”. Nhìn Vũ Trầm Tinh, đoạn nói tiếp: “Ta thấy, chúng ta

nên tiếp tục theo chỉ dẫn của điện quang này, tiếp tục tiến lên tìm kiếm. Ta thấy chủ nhân của điện quang này muốn mời chúng ta”. Nói xong, không lí đến phản ứng củanngf, tiếp tục tiến về phía trước.

Vũ Trầm Tĩnh chu mỏ nói: “Hèn nhát.” Dứt lời cùng Liễu Dật đi tiếp. Có tử quang soi đường chỉ lối, đi tới thật dễ dàng. Liễu Dật vừa đi vừa tranh thủ quang sát tình hình xung quanh. Đây xem ra đúng là một sơn động thiên nhiên. Chỉ là làm sao lại có một sơn động to lớn như thế này, đúng là kì quái.

Dưới sự chỉ dẫn của điện quang, Liễu Dật không biết đã đi bao xa, cũng không biết đã đi được bao lâu. Cuối cùng trần sơn động hạ dần xuống, đi đến cuối cùng, chỉ thấy một bức tường bạch

ngọc lấp lóe sáng như một tấm kính. Hóa ra là điện quang ở hai bên vách do hai mặt của tường ngọc này phát ra. Chàng bất giác kì quái: “Sao lại không có đường? Lẽ nào người phát ra hai đạo điện quang lại ở phía sau tường này.”

Vũ Trầm Tinh từ từ đi lại phía bức tường, vừa đi vừa nói với: “Thật là kì quái, phía trong tường này lại có gió thổi, người có nghe thấy không?”. Dứt lời liền dừng lại ngay trước bức tường.

Liệu Dật tiến lại. Đúng như Vũ Trầm Tinh nói. Bức tường đó thật kì quái. Khi đến gần, có thể cảm thấy tiếng gió thổi từ bên trong phát ra, nhưng... điều này là không thể, gió làm sao có thể thổi xuyên qua tường đá được sao? Chàng còn đang trong cảm giác kì quái thì Vũ Trầm Tinh

đã nói tiếp: “Đồ ngốc, người xem, bức tường này giống như một tấm kính, bên trong có hình của ta nè”. Nói xong còn thể hiện các loại biểu tình.

Liễu Dật quan sát bức tường, luôn có cảm giác có gì không đúng. Nhưng khi Vũ Trầm Tinh vừa dứt lời, trong đầu chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ khủng khiếp. Đúng rồi, bức tường này có bề mặt như mặt kính, có thể phản chiếu Vũ Trầm Tinh. Chỉ là, vì sao trong mặt kính không có hình của hắn? Chàng vội quay sang quan sát Vũ Trầm Tinh. Quả nhiên, trước mặt nàng có một hình ảnh phản chiếu y hệt, nhưng trước mặt mình thì không có chút gì cả.

Đột nhiên, trong mắt chàng xuất hiện một động tác không được phản chiếu.

Vào lúc Vũ Trầm Tinh cười, hình ảnh trong gương hoàn toàn không cười, trong mắt còn xuất hiện sát cơ. Chàng thầm hô “Hồng hoi”. Cũng không kịp nghĩ nhiều, dùng ý thức vận chuyển chân lực, thân hình chuyển động, tay phải ôm lấy eo của nàng kéo về sau 10 trượng.

Bóng người trong gương lao ra, tay phải cầm một đoản kiếm cong màu đen vung lên, hướng về Vũ Trầm Tinh. Nhưng Liễu Dật đã kịp kéo nàng ra khỏi phạm vi công kích.

Vũ Trầm Tinh vẫn còn đang kinh hồn, vội hỏi: “Đó là cái gì?” chỉ thấy, hình ảnh phản chiếu của nàng trong gương đang từ từ bước ra từ bên trong, trên mặt không mang chút biểu tình gì, chỉ chăm chăm nhìn, hai tay cầm hai thanh đoản

kiếm.

Liễu Dật lắc đầu nói: “Ta không biết, nhưng ta có cảm giác không ổn, tường ngọc đỏ có quan hệ với chiếc kính kì quái mười năm trước. Cần thận đó”.

Vũ Trầm Tinh nào có quản nhiều, lúc này cánh môi cong lên, tức giận nói: “Đồ không biết xấu hổ, dám ngang nhiên gây hấn với bốn tiểu thư, lại còn giả trang thành ta, ta không phân thân nó không được. Dứt lời, hai thanh đoản kiếm đã xuất hiện trong tay, đồng thời công ra. Hắc bạch quang mang giao nhau, tạo thành hình chữ X công đến Vũ Trầm Tinh đối diện.

Vũ Trầm Tinh đối diện không chỉ nhìn giống nàng, mà cả phương thức xuất chiêu cũng đồng dạng. Định đang, hai

thanh bình khí tương giao giữa không trung, tiếp đó, bốn đạo kiếm quang tương giao giữa không trung, làm bụi tung mù mịt. Liễu Dật vốn muốn ngăn cản, nhưng lập tức phát hiện người đối diện đột nhiên cùng Vũ Trầm Tinh xuất chiêu cùng một lúc và chiêu thức giống hệt nhau.

Liễu Dật cảm thấy nơi này có gì đó thật kỳ quái, nhưng không thể giải thích tại sao. Nên bằng đi một lúc cũng không ngăn cản. Chỉ sau khi hai bên cùng quá chiêu vài lần, hai người tiếp tục cùng lúc cùng xuất chiêu giống nhau, căn bản không đem lại kết quả gì. Lúc này, Vũ Trầm Tinh phóng xuất đoản kiếm đồng thời hét to: “Tên gốc nhà người, còn chưa chịu giúp ta?”.

Một câu nói, lập tức đưa chàng đang

trầm tư trở về với thực tại. Chỉ thấy hai thanh đoản kiếm cùng bay theo một quỹ đạo, nhanh chóng sẽ đâm vào nhau. Chàng không nghĩ nhiều, tay phải chuyển động, mang theo một đạo kiếm quang đỏ rực đột nhiên xuất hiện trước mặt đoản kiếm từ phía trước bay tới. Chỉ nghe một tiếng “đình đàng”, thanh đoản kiếm đó bị kiếm quang đánh rớt xuống đất. Thanh đoản kiếm của Vũ Trầm Tinh không bị ngăn cản, chỉ nghe một tiếng “soạt”, đâm trúng vai trái của người đối diện.

Nhưng sự tình kỳ quái lại phát sinh, Vũ Trầm Tinh đứng bên cạnh chàng đột nhiên hét lên thất thanh, quay sang nhìn, chỉ thấy vai phải của nàng bị một vật gì đó đâm trúng. Vết thương mặc dù không sâu, nhưng máu đang rỉ ra. Kì quái, vừa

rồi chàng hoàn toàn không thấy đối phương xuất thủ.

Vũ Trầm Tinh thu hồi thanh đoản kiếm, băng bó vết thương, chàng quan sát Vũ Trầm Tinh vô hồn trước mặt. Đột nhiên một âm thanh truyền đến: “Thế giới trong gương, phản chiếu chính là bản thân mình, nếu như muốn giết người trong kính, cô ta cũng phải chết”. Chàng vội hỏi: “Người là ai? Người ở đâu?”. Miệng vừa hỏi, vừa bắt đầu tập trung tinh thần truy tìm âm thanh đó khắp nơi, nhưng sau một lúc cố gắng, chàng cũng không thu được kết quả gì.

Vũ Trầm Tinh nén chịu đau, quan sát bản thân mình ở phía đối diện, hỏi Liễu Dật: “Người nói chuyện với ai vậy?”.

Chàng hỏi lại: “Vừa rồi người không

nghe thấy gì à? Có người nói với chúng ta rằng thế giới trong gương, phản chiếu chính là bản thân mình, nếu như muốn giết kẻ đó, thì người cũng phải chết?”. Dứt lời, chàng lại quan sát Vũ Trầm Tĩnh vô hồn. Thực sự, tại sao người trong gương lại muốn giết bản thân của chính mình?

Đúng lúc này, âm thanh đó tiếp tục truyền đến: “Nếu như, người trong gương có thể sát tử bản thân của mình ở ngoài.... khi đó, nó có thể sinh tồn ở thế giới thực bên ngoài. Còn bản thân bên ngoài muốn giết người trong gương, cô ta phải chết”.

Đồng thời, Vũ Trầm Tĩnh cũng hỏi: “Làm sao ta chẳng nghe thấy âm thanh nào nhỉ?”.

Liễu Dật nào quản đến lời nàng, quan sát Vũ Trầm Tinh vô hồn, tiếp tục hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”.

Lần này, âm thanh đó từ tám hướng truyền lại: “Tiến vào thế giới trong gương, cô ta phải chết, có lẽ, đây là việc đã được định trước”.

Chàng nghĩ ngay đến chiếc gương mà Lôi Quân nói, vội hỏi: “Người chính là chiếc gương đó”.

Âm thanh đó ngưng lại, tựa hồ thờ dài một tiếng, tiếp tục nói: “Không, đó không phải là ta, ta là đồng bạn của ngươi, ta đợi ngươi đến, một một nghìn năm, hai nghìn năm, ta cũng quên mất là đã bao lâu rồi, sau đó lại tiến vào trong chiếc gương kì quái này, ta không có cách nào thoát ra, do vậy, chỉ có thể ở

trong gương đợi người đến”.

Liễu Dật tiếp tục truy vấn: “Người là ai? Thực sự không có biện pháp nào thoát ra ư?”. Lúc này trong lòng chàng tựa hồ có mâu thuẫn. Nếu như tiến vào mà nói, sẽ không có cơ hội thoát ra. Nhưng nếu như nói không tiến vào, căn bản sẽ không gặp được Minh Vương, cả Vũ Trầm Tĩnh trước mặt cũng không qua được một trường sinh tử lúc trước.

Âm thanh đó tiếp tục vang lên: “Ta không có biện pháp nào thoát ra, có phải vì ta vốn không làm gì cả không? Đối với ta, ở đây cũng giống bên ngoài. Còn người có nên vào hay không, ta nghĩ trong lòng người đã rõ, nếu không, niềm tin của người là gì?”

Trong lòng Liễu Dật tựa hồ đã có

tính toán. Nhưng lúc này, Vũ Trâm Tinh đối diện đã phát động tấn công, trường kiếm mang theo kiếm quang, hướng Vũ Trâm Tinh lao tới. Không đợi nàng xuất thủ, trường kiếm của chàng chớp lên. Hai màn kiếm quang va chạm, chàng nhanh chóng dứt kiếm vào bao, sau đó cắp lấy Vũ Trâm Tinh, cước bộ nhanh chóng di động, thân ảnh hai người đã phóng đến bức tường phẳng lì đó.

Vũ Trâm Tinh định thần lại hỏi: “Chúng ta lao vào tường hả?”. Không sai, theo nàng quan sát, động tác của Liễu Dật chính là lao vào tường. Nhưng lập tức, nàng liền cảm giác có gì đó không đúng. Trong chớp mắt cảm thấy trôi nổi bồng bềnh, từng trận gió nhẹ mơn man thân thể.

Liễu Dật không đáp. Nếu không nhầm, theo lời của âm thanh, đó chính là cửa vào của chiếc gương. Mọi thứ đều quá li kì. Màn mây mù đột nhiên xuất hiện trước chắc chắn có quan hệ gì đó với chiếc gương này. Tất cả những vật này xuất hiện không hề ngẫu nhiên, ngược lại, giống như có người sớm sắp đặt kế hoạch.

Quả nhiên, tại thời điểm thân thể hai người tiếp xúc với bức tường, một cảm giác bồng bênh truyền vào cơ thể. Trước mắt lóa lên, phảng phất như đang ở trong sóng nước, nhưng trước mắt chỉ là một màu vàng. Sau khi mắt đã quen với ánh sáng, chỉ thấy mênh mông vô tận phía trước từ từ thổi lại những cơn gió mát lạnh. Liễu Dật cảm thấy dưới chân mình

là đất, trước mắt một màu xanh, hai tay cấp lấy Vũ Trầm Tinh từ từ buông ra, cảnh sắc khiến chàng chấn kinh.

Nơi đây có phải chính là thế giới trong gương trong truyền thuyết không? Hoàn toàn tương phản với hắc ám thành bên ngoài, thậm chí không hề hoang lương như Minh giới. Tất cả mọi thứ ở đây đều rất đẹp, phảng phất như thế ngoại đào nguyên. Ánh dương quang ấm áp bao trùm đại địa, bầu trời không chút gợn mây, màu xanh bao la mang lại cho con người cảm giác thư thái. Bên tai vọng đến tiếng líu lô của những con chim sắc sỡ. Mặt đất một màu xanh ngắt, những cây đại thụ thô tháp trải khắp thế giới này, trên ngọn nở đầy những bông hoa nhỏ màu tím hồng. Trong làn gió nhẹ,

hoa bay đầy trời. Thế giới đầy màu sắc, tiếng côn trùng trong rừng rỉ rả. Trên đất, những phiến đá phẳng phản chiếu lóa mắt, đẹp như thủy tinh, sáng như mặt gương.

Càng kỳ quái hơn là mọi thứ đồ đạc ở đây đều là những thứ Liễu Dật chưa bao giờ thấy qua. Giữa không trung các loại gương bồng bênh trôi nổi. Có hình tròn, có hình vuông, có hình lập phương, còn có những hình không theo quy tắc, không có hình dạng. Nhìn những chiếc gương này, to nhỏ không đều, hình trạng khác nhau, dưới ánh mặt trời, chàng phát giác những chiếc gương này gần như là thủy tinh.

Vũ Trầm Tinh bị mọi thứ ở đây hấp dẫn, chợt buột miệng nói: “Có phải

chúng ta đang ở trên trời không? Chúng ta đã thành tiên rồi ư? Ở đây thật là đẹp!”

Liễu Dật thu hồi tâm thần, nhìn Vũ Trâm Tinh nói: “Nếu như ta nói ở đây chính là thế giới trong gương đã mất tích, người có tin không?”. Dứt lời, chàng lại đưa mắt nhìn xung quanh, không khí trong lành, gió mát mẻ, ánh mặt trời ấm áp. Không có đến nửa điểm hình ảnh tà ác trong gương, tựa hồ trong lòng đã quên hết những phiền não ở thế giới này.

Vũ Trâm Tinh đột nhiên bừng tỉnh, vội hỏi: “Người nói cái gì? Người vừa nói...ở đây chính là thế giới trong gương hả? Làm sao người biết được?”. Trong ánh mắt, không lộ ra chút hiếu kì nào, tựa hồ nàng sớm biết đáp án thực sự.

Liễu Dật lấy làm kì quái hỏi: “Người cao hứng lắm nhỉ? Có khi chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội thoát ra?”.

Vũ Trâm Tinh tiện tay đưa ra đón những đóa hoa tím đang nhẹ bay trong gió, trả lời: “Cũng hơi cao hứng, ở đây thực sự đẹp tuyệt vời. Nếu như muốn ta lựa chọn, ta nguyện sống ở đây đến chết, không muốn quay về Minh giới hoang lương đó. Người xem, đóa hoa này hấp dẫn không?”. Dứt lời, hồn nhiên đem đóa hoa nhỏ màu tím cài lên mái tóc đen dài, lại còn nhìn Liễu Dật, chờ đợi câu trả lời của chàng.

Liễu Dật căn bản không muốn trả lời. Đối với âm thanh vừa rồi, hắn muốn tìm ra đáp án, người tự xưng là bạn hắn cuối cùng là ai? Tiệp miệng nói: “Hấp dẫn”.

Nhưng Vũ Trâm Tinh đôi với đoá hoa nhỏ đó rất quan tâm, vội đi tới một chiếc gương tròn ở bên cạnh, tự soi mình, cao hứng nói: “Oa, thật hấp dẫn, ta chưa từng phát hiện mình lại hấp dẫn thế. Hi hi, ở đây thực là tuyệt vời”. Tựa hồ nàng đã quên mất những điều đáng sợ vừa trải qua ở sơn động bên ngoài. Nếu như lần này người trong kính lại tấn công, khả năng trong lúc đang vui vẻ, căn bản không có cơ hội hoàn thủ.

Liễu Dật vô tình thấy nàng đột nhiên tiến lại chiếc gương đang bồng bênh ở bên cạnh. Tuy nàng dễ bị kích động, nhưng chàng vẫn rất tỉnh táo. Lập tức nghĩ đến tao ngộ ở trong sơn động, vội tiến lên, nhanh chóng kéo nàng ra phía sau mình, còn nói: “Cần thận”.

Mặc dù trước đây chàng rất khó chịu với cô nàng, nhưng cùng nhau trải qua bao việc, phát hiện nha đầu này còn cứng đầu hơn cả Lam Nhận, lúc này ở bên cạnh mình, mặc dù không thích nàng, cũng cần đảm bảo nàng không bị thương tổn gì.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 245: Minh Tâm Như Kính, Một Đạo Lí ...

Cùng với tiếng kêu “cẩn thận” của Liễu Dật, Vũ Trầm Tĩnh bị chàng kéo giật lại. Chàng tập trung quan sát chiếc gương trước mặt. Ở nơi này, không ai

biết sẽ phát sinh chuyện gì. Do đã có quá nhiều chuyện xảy ra, lúc này đề phòng mọi sự.

Vũ Trầm Tinh lúc đầu kinh hoàng, sau đó rất nhanh bình tĩnh trở lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn chàng, vừa làm biểu tình kỳ quái trên mặt, vừa hỏi: “Người làm sao vậy? Cần thận cái gì? Ta chỉ muốn soi gương mà?”.

Lần này không có quái sự xảy ra. Vừa rồi xác thực Vũ Trầm Tinh có soi vào gương, nhưng trước mắt không xảy ra chuyện gì, cuối cùng là vì sao vậy? Lẽ nào những chiếc gương ở trong này không cùng dạng với khối gương ngoài kia? Sau đó, quay lại nói với Vũ Trầm Tinh: “Người đã quên sự việc vừa xảy ra ngoài kia rồi à? Lẽ nào người vẫn còn

muốn xuất hiện một bản sao của người nữa. Chỉ cần lần này bản sao của người xuất hiện trong gương, người chỉ còn nước chết”. Nhằm làm cho Vũ Trầm Tinh trật tự một chút, chàng cố ý làm ra vẻ nghiêm trọng.

Vũ Trầm Tinh tựa hồ nghĩ đến những sự việc vừa xảy ra, nhưng biểu tình lập tức khôi phục bình thường: “Người có phải là quá thiên cận không? Bên ngoài là bên ngoài, bên trong là bên trong. Lẽ nào ở ngoài xảy ra chuyện gì, bên trong cũng xảy ra như thế sao? Người vừa rồi ở ngoài cũng không soi gương? Sợ cái gì?” Nói xong, lại tiếp tục bước tới soi gương.

Liễu Dật tựa hồ phát hiện ở đây có gì không ổn, nhưng cuối cùng là ở đâu?

Trong lúc suy nghĩ, chàng không ngăn cản Vũ Trầm Tinh tiếp tục soi gương. Đột nhiên buột miệng nói: “Đúng rồi, chính là ở đây không đúng”. Thì ra sau khi tập trung phân tích lời của Vũ Trầm Tinh, chàng phát hiện mình không hề thấy hình phản chiếu ở chiếc gương bên ngoài.

Vì sao lại có chuyện như vậy? Vũ Trầm Tinh soi gương được, còn mình sao không được? Âm thanh đó từng nói qua, hình ảnh phản chiếu trong gương cũng chính là bản thân mình. Như vậy, nếu như trong gương không phản chiếu, lẽ nào mình không phải là bản thân sao? Chàng như bị cửu thiên huyền lô đánh trúng, nhất thời không có phản ứng gì.

Đương lúc đang bàng hoàng, tiếng

Vũ Trầm Tinh truyền tới: “Đồ ngốc, người mau qua đây nhìn, hình trong gương thật là đẹp? » Dứt lời, tiếp tục quay đầu soi mình trong gương.

Chàng vốn đang suy tính, lại nghe Vũ Trầm Tinh nói hình trong gương rất đẹp, thực là nha đầu không biết trời cao đất dày. Bèn nhẹ nhàng bước đến phía sau, vừa nhìn thấy hình ảnh trong gương, liền sững người lại.

Đó là ai? Là Vũ Trầm Tinh ư? Có thể khẳng định là thực, người trong gương chính là Vũ Trầm Tinh. Nhưng không hiểu vì sao, người trong gương có một vẻ đẹp không thể diễn tả, làm người ta kinh ngạc, làm người ta hoài nghi. Làn gió nhẹ mơn man vờn mái tóc đen mềm, làn da trắng như tuyết, cặp mắt sâu thẳm động

lòng người, mỗi một động tác, mỗi một biểu tình đều mang một vẻ đẹp khó diễn tả, khiến chàng đột nhiên trơ người.

Những cánh hoa tím hồng dưới ánh dương quang, trong suốt như những đóa hoa ánh sáng. Trong gương, Vũ Trầm Tinh như được một vị thần sắc đẹp tạo ra, xuất hiện trước mắt chàng, thấy chàng đến bên cạnh liền hỏi: “Thế nào, có đẹp không?”.

Liễu Dật gật đầu: “Đúng vậy, rất đẹp”.

Vũ Trầm Tinh tiếp tục hỏi “Thật là kì quái, tại sao trong gương lại chỉ có một mình ta? Vì sao lại không nhìn thấy người?”. Nói xong còn thay đổi các góc nhìn để quan sát.

Liễu Dật cuối cùng cũng bị những lời

của Vũ Trầm Tĩnh thức tỉnh, nhìn vào gương. Quả nhiên, trong gương chỉ có hình nàng, còn bản thân thì không hề thấy hình ảnh phản chiếu trong gương. Lẽ nào, bản thân mình không phải là thật?

Đúng lúc này, âm thanh quen thuộc lại vang lên: “Người hiểu nhầm rồi, người chính là thật. Nhưng trong thế giới gương này, có vô số các loại gương, mỗi chiếc gương lại có công dụng khác nhau. Chiếc gương trước mặt người gọi là “Nhân duyên kính”. Nó có thể biểu hiện mặt đẹp nhất của mỗi người. Nếu như trong gương chỉ có thể nhìn thấy người, hoặc chỉ nhìn thấy cô ta, biểu hiện hai người đời này không có duyên. »

Liễu Dật nghe xong, tiếp tục hỏi: “Người cuối cùng là ai? Làm sao người

biết được ta đang nghĩ gì?”.

Vũ Trầm Tĩnh nhìn thấy chàng đột nhiên trở lên kì quái. Cũng không hẳn kì quái quá, vì vừa rồi ở bên ngoài chàng cũng đã có biểu hiện như thế này rồi. Do đó, chàng cứ nói chuyện của mình, nàng cứ tiếp tục say mê nhìn ngắm mình trong gương. Nàng làm sao biết, hình ảnh phản chiếu trong gương, chính là biểu hiện nàng và người bên cạnh kiếp này vô duyên. Chỉ là... là đúng là sai, không ai biết được.

Qua một lúc, âm thanh đó lại vang lên trong đầu Liễu Dật: “Ta đã nói rồi, ta sẽ là đồng bạn của ngươi. Cho nên ngươi nghĩ gì, ta nghĩ đó. Đó là vì ta có thể cảm giác được sự tồn tại của người bạn trong kiếp của ngươi. Tư tưởng của ngươi tác

động đến bọn họ. Còn ta, cũng thông qua bọn họ biết được người đang nghĩ gì, cùng tiến hành giao lưu với ý thức của người. »

Cuối cùng, Liễu Dật dường như đã hiểu, trong lòng vui mừng. Thì ra này giờ đem tin tức truyền đến cho mình không phải là người, mà giống như thần long bị kiếm của mình thu phục. Đó cũng là một thần long. Mặc dù có thể giao lưu, nhưng lúc này, trong chiếc gương kì quái, Liễu Dật tựa hồ không còn cảm thấy chút kì quái nào, tiếp tục nói: “Người là...hoang long”.

Âm thanh đó thờ dài: “Đúng, ít nhất là trước đây”.

Liễu Dật hỏi tiếp: “Vậy hiện tại là gì? Các người có lẽ là dòng dõi Đại trí

giả trên đại địa. Thân phận vĩnh viễn không thay đổi.”

Âm thanh đó tiếp tục nói: “Có lẽ vậy. Nhưng tiến vào chiếc gương này, ta nghĩ, tạm thời ta không còn là hoang long. Bất quá ta biết, sau này ta sẽ khôi phục trở lại, bởi vì người đã tới.”

Liễu Dật trong lòng có bao nhiêu nghi vấn đem ra hỏi hết: “chiếc gương vừa rời ở ngoài sơn động là cái gì? Vì sao ta không soi thấy mình trong đó?”.

Hoang long ngừng lại một chút rồi nói: “Tám gương ở ngoài là cửa vào thế giới trong gương. Cũng chỉ gần đây ta mới biết, chiếc gương đó được gọi là “Minh tâm kính”. Chỉ những người tâm hồn trong sáng như gương mới có thể nhìn thấy mình trong đó. Tám sáng thì

gương sáng, tâm đen thì gương đen. Người không thể nhìn thấy mình, vì trong lòng người có điều âm ám.”

Liễu Dật suy nghĩ về những ý tứ trong lời của hoang long, không nhìn thấy mình trong gương vì trong lòng có điều u ám. Chàng không hề hoài nghi điếm này, bởi vì bản thân mình bây giờ hoàn toàn do cừu hận cùng trố chú tạo lên. Nếu như nói bản thân mình trong lòng sáng như gương, thực là làm người ta cười vỡ bụng, bèn gật đầu, tiếp tục hỏi: “Người làm sao vào đây được?”.

Hoang long lại thở dài nói: “Ta không biết, chỉ là một trận mây mù đem ta đến đây”.

Quả nhiên vấn đề nằm ở đám mây mù đó. Lẽ nào đám mây mù kì quái đó chính

là sinh mệnh của tấm gương đó? Không thể nào, nếu như sinh mệnh của tấm gương đó có một kí sinh thể khác, thì thế giới này phải biến mất? Mặc dù còn nhiều nghi vấn, những Liễu Dật tạm thời bỏ qua. Trước mắt, hắn cần thu phục hoang lòng này.

Liễu Dật hỏi tiếp: “Người đang ở đâu? Ta sẽ tới tìm người”.

Hoang long trầm ngâm một lúc rồi nói: “Ở đây rất nguy hiểm...ta không giúp được người. Ta chỉ có thể nhắc nhở người, nếu như không thể cứu được ta, gặp phải nguy hiểm gì thì hãy lập tức li khai. Với người, thoát khỏi nguy hiểm là điều có thể.”

Nghe hoang long nói, có thể lúc này nó đang bị một vật gì đó cầm chế. Nếu

như vậy, một thứ có thể cầm tù hoang long, chắc chắn phải rất lợi hại. Nếu gặp nguy hiểm, chỉ còn cách đào thoát. Sau một hồi suy nghĩ liền đáp: “Được, ta hiểu. Người có thể chỉ dẫn ta đến chỗ người chăng?”.

Hoang long không đáp, nhưng lúc này, điện quang đỏ tía chớp động trước mắt Liễu Dật, thành hình một con chim to cỡ ngón tay cái, thân chim trong suốt, xung quanh thân phát tán điện quang, chớp chớp liên hồi, vô cùng đẹp đẽ. Âm thanh của hoang long lại vang lên: “Người cứ đi theo con chim này là có thể tìm thấy ta”.

Liễu Dật quan sát chú chim mang theo điện quang, không kìm được cảm thán. Thật là một kiệt tác thần kì, hoang

long có năng lực sáng tạo sinh mệnh, xem ra sức của nó còn mạnh hơn bằng long mà mình đã thu phục. Bèn gật đầu, quay lại nói với Vũ Trầm Tinh: “Người ở đây đợi ta nhé, ta cần đi có việc quan trọng”. Dứt lời quay người muốn đi.

Vũ Trầm Tinh vội chặn trước mặt chàng nói: “Người muốn đi đâu, làm việc gì quan trọng đều phải đưa ta đi”. Dứt lời, làm bộ dạng không được cũng phải được.

Liễu Dật đáp: “Nguy hiểm lắm, khả năng là đi chết đó?”.

Vũ Trầm Tinh lạnh lùng cười: “Nguy hiểm cái gì? Người để ta một mình cô đơn ở đây, ở cái nơi xa lạ này, lẽ nào không có nguy hiểm à?”

Liễu Dật nghĩ đến chiếc gương ở bên

ngoài, nếu như gặp phải một tấm gương kiêu như “Minh tâm kính” ở nơi này thì đúng là không có cách nào thoát được. Do đó, Liễu Dật đặt đầu: “Vậy chúng ta cùng đi, nhưng phải hết sức cẩn thận. Có một con rồng bị nhốt trong này, bây giờ ta muốn đi giúp nó. Nếu không được thì chúng ta phải nhanh chóng chạy, có thể giam giữ con rồng, tự nhiên đó phải là vật rất lợi hại”. Dứt lời, quay sang quan sát biểu tình của Vũ Trầm Tĩnh.

Chớp mắt, vẻ mặt lạnh lùng lập tức biến thành vô cùng cao hứng. Xem ra câu nói muốn hiểu lòng dạ nữ nhân khác gì mò kim đáy bể quả không sai. Vũ Trầm Tĩnh đáp: “Tốt, ta nhất định không làm phiền người, không được chúng ta lập tức chạy.” Nhìn bộ dạng nàng, Liễu Dật

càng thêm lo lắng. Nhưng mình đã đáp ứng, chỉ đành đến đâu tính đến đó. Chỉ là không biết đó là cái gì mà có thể giam giữ hoang long. Nếu theo lời hoang long nói, thì rất nguy hiểm.

Tại Đại hoang sơn gặp băng long, thu phục vô cùng vất vả. Lần này mặc dù chưa nhìn thấy hoang long, nhưng nhìn con chim nhỏ này mà nói, con rồng này chắc chắn sở hữu năng lực sáng tạo, thực lực khẳng định còn mạnh hơn. Đã vậy, có thể giam giữ một con rồng với sức mạnh như vậy, cuối cùng là vật gì?

Thấy Liễu Dật không nói gì, Vũ Trâm Tinh tựa hồ cảm giác buồn chán. Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện chú chim đang bay lượn trước mặt: “Thật là kì quái, từ trước đến giờ ta chưa bao giờ nhìn thấy

một con chim kì lạ như vậy, lại còn biết phóng điện nữa”. Dứt lời, muốn giơ tay bắt lấy.

Liều Dật nhìn thấy lập tức ngăn cản: “Đừng lộn xộn, con chim này là sẽ đưa chúng ta tìm thấy vật giam giữ con rồng đó. Đi theo nó, chúng ta sẽ nhanh chóng đến nơi”.

Đã gần giữa trưa, ánh mặt trời chiếu xuống, đem lại cho con người cảm giác ấm áp. Gió nhẹ thổi làm người thư thái, những cánh hoa tím hồng từ những cây cổ thụ xung quanh chậm chậm bay giữa không trung, mọi thứ đều vô cùng hài hòa. Duy nhất có những tấm gương bồng bênh xung quanh là kì lạ. Giọng Vũ Trầm Tĩnh tiếp tục vang lên: “Xem ra con rồng này thật lợi hại, không ngờ có thể sáng

tạo được sinh mệnh”. Dứt lời, một mặt đứng cạnh Liễu Dật, một mặt chăm chú quan sát chú chim chưa gặp bao giờ này.

Chàng nghe xong chột bàng hoàng. Có cảm giác trong lời nói vừa rồi của Vũ Trầm Tinh có gì không đúng. Con rồng đó thật lợi hại, có thể sáng tạo sinh mệnh. Cuối cùng trong đó có vấn đề gì? Liễu Dật rất muốn biết trong đó có gì không ổn, chỉ biết vừa đi vừa nghĩ. Nghĩ một lúc chẳng đưa lại kết quả gì, cuối cùng đành bỏ qua.

Địa hình trong này không có khác biệt quá lớn, cũng không có một con đường cụ thể nào. Có khác chẳng chỉ là xung quanh có vô số cây đại thụ vươn lên trời cao, trên cây nở đầy những đóa hoa tím hồng. Phóng tầm mắt, có thể nhìn

thấy một ngọn núi. Ở đây có chút gì đó quái dị, đó là cảnh sắc trong này khiến người ta cảm thấy thư thái. Vũ Trầm Tĩnh hít một hơi thật sâu rồi nói: “Cảnh sắc ở đây thật là đẹp”.

Liều Dật một mặt đi theo con chim, một mặt nói: “À, thật là đẹp, người còn quên cả cơn đói nữa”.

Chàng chỉ là thuận miệng nói, không ngờ vừa dứt lời, Vũ Trầm Tĩnh đã la lên: “Trời, đồ đáng chết, ta vốn đã quên cơn đói, người lại còn nhắc lại. Ta đói rồi, ta muốn ăn!”. Nói xong liền không chịu bước tiếp.

Liều Dật dừng lại theo, chú chim nhỏ cũng từ từ đậu xuống vai, nếu như không cẩn thận quan sát, hoàn toàn không thể phát hiện ra. Chàng nhìn xung quanh nói:

“Người mở to mắt ra mà xem nơi này là nơi nào? Đói người cũng cần phải kiên trì, còn không người một mình ở lại đây, ta còn có chuyện, ta đi đây”. Nói xong quay người bước đi.

Nhưng vừa cất bước liền nghe thấy tiếng tức tưởi của Vũ Trầm Tĩnh, tựa hồ như đang muốn khóc: “Người đi đi, nếu ta có chết cũng không liên quan gì đến người. Nếu Lôi Quân ca ca ở đây, sẽ không bỏ rơi ta thế này. Ta có đói, ca ca sẽ tìm cho ta rất nhiều đồ ăn ngon. Hức, đồ ma quỷ nhà người, đi đi”. Dứt lời ngồi bệt xuống đất, hai mắt nhắm lẹ, miệng phát ra những tiếng tức tưởi.

Liễu Dật bèn dừng bước, quay lại nhìn Vũ Trầm Tĩnh đang ngồi trên đất. Quả nhiên là bộ dạng bị khi phụ, đầy ủy

khuất. Mặc dù việc sống chết của cô ta với mình không quan hệ gì, nhưng cô ta vì cứu mình mà lưu lạc đến đây, nếu bỏ mặc, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi. Ở đây mặc dù phong cảnh mỹ lệ, nhưng rất xa lạ, quỷ dị. Vạn nhất có chuyện gì xảy ra với cô ta, làm sao có thể đối mặt với chính mình. Xem ra trước tiên cứ để con rồng đó đợi một chút, giờ quan tâm chăm sóc cái dạ dày của Vũ Trầm Tĩnh đã.

Chàng lắc đầu không nói, tiến về phía trước. Vũ Trầm Tĩnh quay lại nhìn theo, rồi cũng quay người bước đi, nhặt một hòn đá, hậm hực nói: “Tên ngốc đáng chết đó có gì tốt đâu? Làm sao lại có nhiều người thích hắn như vậy? Thật đáng thất vọng”. Dứt lời liền ném hòn đá đi, rồi tức giận nói tiếp: “Làm sao ta lại

thất vọng thế này, khóc gì mà khóc”. Nói xong liền đưa bàn tay nhỏ nhắn lên quệt dòng lệ đang tuôn chảy.

Tiếng của Liễu Dật vọng lại từ phía sau: “Thất vọng à, nha đầu ghê gớm kia, bị đói phát khóc, thật là nực cười”.

Vũ Trầm Tinh không thèm quay đầu lại, tức giận nói: “Người quay lại làm gì, người đi làm việc của người, để ta ở đây tự sinh tự diệt được rồi. Có gì là ghê gớm đâu, ta khóc thì làm sao! Ta thích khóc, người quản làm gì?” Nói xong thút thút khóc tiếp.

Liễu Dật cảm thấy buồn cười. Nữ nhân này thật giống trẻ con, lúc thì thông minh đến phát sợ, lúc thì hồn nhiên ngây thơ. “Không biết đây là loại chim gì lại béo thế này. Nướng lên nhất định rất

thơm. Vừa hay ta cũng cảm thấy đói, do đó mới quay lại làm để ăn”. Chàng nói xong, bắt đầu xử lý con chim vừa giết được.

Vũ Trầm Tinh nhìn Liễu Dật, nhưng khuôn mặt vẫn đầy vẻ lạnh lùng, trong mắt vẫn còn vương lệ, chu mỏ nói: “Ta không thèm. Loại người như ta chẳng ai quan tâm, chẳng ai yêu thương, chết đói ở đây cũng tốt”. Nói xong quay đi, cũng không buồn nhìn Liễu Dật chế biến con chim béo đó.

Liễu Dật cũng không quan tâm đến phản ứng của cô nàng, với cô nàng thực sự chỉ có hai chữ: bó tay. Lúc nói đạo lý thì tựa hồ rất thông minh, lúc không thì tựa hồ rất ngu ngốc. Hành động lúc thông minh thì làm người khác phải lo lắng,

còn lúc ngu ngốc thì không thềm nói đạo lí. Chàng hiểu rằng nói cũng chẳng giải quyết được gì, đành nhanh chóng chế biến đồ ăn, để cho nàng tức giận một mình.

Chỉ sau một lúc, chàng đã chế biến xong con chim, vớt bỏ hết nội tạng bên trong, dùng kiếm chặt một số cành khô, sau đó dùng hỏa long triệu xuất hỏa diễm đốt cháy, rồi cẩn thận chọn một cành cây dài, xuyên qua con chim, bắt đầu từ từ nướng.

Tất cả những việc này không có gì xa lạ với chàng, mười năm trước, trên đỉnh núi đó, cùng Cát Lợi Nhi cũng đã trải qua nhưng việc như thế này. Nghĩ lại, ngày hôm qua phảng phất rõ ràng trước mắt. Trong lúc vô ý, chàng đột nhiên

mỉm cười. Đã rất lâu rồi không có cảm giác nhẹ nhàng thế này. Không biết có phải là vì cảnh đẹp nơi đây, hay là vì cô nàng không chịu nói đạo lý trước mặt, khiến chàng nhớ lại những hồi ức đẹp đẽ.

Từ từ quay đầu con chim trên lửa, lúc này đã bắt đầu chuyển sang vàng ươm, mỡ nhỏ xuống xèo xèo. Nghĩ lại mình mười năm trước, nhìn lại mình ngày hôm nay, ai có thể nghĩ ra, một thư sinh biến thành Chân ma. Thế sự biến thiên, những dâu bể cuộc đời như phù vân trước mắt, không biết tương lai đi về đâu? Chàng cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ muốn làm những việc của mình mà thôi.

Đột nhiên, Liễu Dật bị mùi vị thịt nướng kéo về hiện thực. Mặc dù chàng

không có nhu cầu ăn lắm, nhưng mùi vị thịt nướng quả là không có cách nào cưỡng lại được, hít hà một lúc, rồi chép miệng: “Thơm quá”.

Vũ Trầm Tinh vốn đã rất đói, bây giờ lại bị mùi vị thịt nướng hành hạ, dạ dày không ngừng réo ọc ọc. Cuối cùng, không chịu nổi quay đầu lại nó: “Đây không phải là ta muốn ăn, mà là món thịt nướng của người dụ hoặc ta, ta không muốn cự tuyệt”. Dứt lời nhảy đến chụp lấy miếng thịt nướng trong tay Liễu Dật.

Liễu Dật muốn cười cũng không cười được, bởi vì Vũ Trầm Tinh lúc này giống như một con sói đói, liền giữ cả nàng và miếng thịt lại: “Người đợi đã, ta dụ hoặc người lúc nào. Miếng thịt này còn chưa chín kỹ, ôi, người có nghe thấy không,

còn chưa chín kỹ...”.

Sau đó, tiếng Vũ Trầm Tĩnh khoan khoái vang lên: “Chưa chín cái gì, người rõ ràng không muốn cho ta ăn, bỏ tay ra, kêu người bỏ tay ra, nếu không ta cắn cả ...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 246: Tử Long Hiện Thế, Kính Tử Thế ...

Nhiều khi, chúng ta bỗng quên đi những việc phát sinh bên cạnh mình, thực sự không biết, ngẫu nhiên chuyện xưa hiện về, chính là hạnh phúc bình phàm. Tìm kiếm trong ký ức của chúng ta, cuối

cùng hiểu rằng, hạnh phúc đó, chính là một nụ cười, một cử chỉ ngẫu nhiên.

oOo

Cuối cùng, sau khi Liễu Dật đành buông miếng thịt nướng ra, khôi phục tự do. Lúc này Vũ Trầm Tinh giống như một đứa trẻ hư, đang ăn ngấu nghiến ở bên cạnh. Nhìn thấy bộ dạng đáng cười của nàng, chàng không kìm được bật cười, nàng cuối cùng là loại người gì, hiện tại thực sự chỉ là một đứa trẻ.

Vũ Trầm Tinh tựa hồ phát hiện Liễu Dật đang nhìn mình, ngẩng đầu lên, chiếc miệng nhỏ dính đầy mỡ cất tiếng: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn người ta ăn cũng nhìn, cười cái gì? Ai cho người cười ta.” Phong thái lúc này của nàng thực sự vô cùng đáng yêu, thấy Liễu Dật cười mình

liền muốn hỏi đôi phương cười cái gì, sau đó, lại tiếp tục cúi đầu thưởng thức món thịt nướng.

Liều Dật lắc đầu, bất lực nói: “Miếng thịt đó chưa chín, người ăn cẩn thận không đau bụng đó.”

Vũ Trâm Tinh không quan tâm đến lời chàng, xoay người đi, vừa ăn vừa nói: “Ta chỉ thấy hiện tại rất đói, nếu không ăn, ta cũng sẽ chết. Miếng thịt này rất thơm, chắc chắn là đã chín rồi.” Nói xong, tiếp tục ăn ngấu nghiến.

“Đói, không phải chứ? Vậy người ăn đi, không thì chết đói đó. Đúng rồi... người không phải vừa nói là không ăn sao? Bây giờ ta thấy người ăn rất nhanh, lẽ nào ta vừa nghe nhầm?” Liều Dật nói xong, đưa mắt quan sát xung quanh, rồi

nhìn sang con chim nhỏ dường như đang ngủ ở trên vai.

Vũ Trầm Tinh đáp: “Cái gì? Ta đã nói rồi, là người dụ dỗ ta, ai nói người nướng những thứ này trước mặt ta, rõ chưa, làm ta đói, tất nhiên là không cự tuyệt món thịt nướng của người.” Dứt lời, ngừng lại một chút, tiến lại gần Liễu Dật, xé một miếng thịt lớn nói: “Nhanh, chớ nói ta không phân người, nếu người không đói, thì ăn ít một chút cũng được.

Liễu Dật đón miếng thịt nướng Vũ Trầm Tinh đưa cho, lại nhìn nàng, đột nhiên bật cười nói: “Người nhìn người đi, ăn kiểu gì vậy, dính cả lên mũi rồi.” Dứt lời đưa tay gỡ miếng thịt dính trên mũi của nàng xuống rồi từ từ ăn phần của mình.

Nhưng động tác nhẹ nhàng đó có lẽ làm Vũ Trầm Tĩnh lặng người đi, hai mắt mở to không chớp, tựa hồ đang nghĩ đến điều gì. Liễu Dật vừa ăn, vừa nhìn biểu tình kỳ quái của nàng: “Ô, người làm sao vậy, có phải là ăn nhiều quá, không chịu được nữa.”

Vũ Trầm Tĩnh nhanh chóng tỉnh lại, mặt đỏ bừng lên, lắc đầu nói: “Không, không phải đầy bụng rồi, vừa rồi bị điện giật, tay của người có điện.” Dứt lời cười hi hi, lại không thèm cố kị ngấu nghiến ăn tiếp. Lúc này vẻ mặt Vũ Trầm Tĩnh không còn chút giận dữ, tựa như ăn là việc rất thích thú. Liễu Dật thực không biết đối phương đang nghĩ gì.

Chàng lập tức phản ứng nói: “Cái gì cơ, làm sao tay ta lại có điện?” Nói xong

còn dùng tay trái của mình sờ lên mặt để kiểm tra xem có điện thật hay không. Vũ Trầm Tinh lập tức đáp: “Đó có thể là ảo giác. Đúng là ảo giác. Ta bị đói lả đi rồi, nên cảm giác không còn chính xác nữa.” Nói xong cúi đầu cười cười, tiếp tục ăn. Kì thực có phải là ảo giác hay không, người khác đứng ngoài nhìn vào thấy ngay. Chỉ có hai người trong cuộc mơ hồ mà thôi.

Một lát sau, Vũ Trầm Tinh đã ăn hết phân nửa con chim béo ngậy đó. Nếu không phải con chim này còn to hơn gà vịt, có lẽ nàng đã ăn hết cả con rồi. Cuối cùng, bật cười khoan khoái: “No rồi, thật là sướng khoái.”

Liễu Dật nhìn bộ dạng của Vũ Trầm Tinh cười nói: “Người còn ăn được nữa

mà! Giờ chúng ta đi thôi.” Nói xong vút lại gần nửa con chim, đeo găng tay rồi đứng dậy.

Vũ Trầm Tinh cũng đứng dậy hỏi: “Đi đâu.”

Liễu Dật nhìn xung quanh nói: “Trước hết tìm nơi nào có nước, người ăn dính đầy mặt, nếu mà không rửa thì thành mặt nhọ mất.” Dứt lời liền đi về phía trước.

Vũ Trầm Tinh nhìn theo chàng, bĩu môi không nói gì, rồi cũng đi theo.

Sau đó, hai người rửa ráy tại một lạch nước nhỏ gần đó. Liễu Dật nhìn vàng thái dương đang lặn nói: “Thời gian không còn sớm, cũng không biết khoảng cách giữa chúng ta và con rồng đó còn bao xa?” Nói xong quay lại nhìn con

chim nhỏ trước mặt mình.

Vũ Trầm Tĩnh vực một ngụm nước lớn rồi đứng dậy nói: “Sao người nghĩ nhiều thế, con rồng đó còn cách đây bao xa thì làm sao người nghĩ được. Nghĩ thế thà ngắm phong cảnh xung quanh còn hơn, thật là đẹp.”

Liễu Dật nhìn nàng, lẽ nào nàng không hiểu, có những chuyện không thể dễ dãi giống như ăn uống được. Bất quá nha đầu này không phải là một người bình thường, cái gì cũng không cần nghĩ. Sau đó cất giọng: “Được rồi tiếp tục đi nào.”

Cứ như vậy, trong thế giới kỳ lạ này, bọn họ tiếp tục bước theo con chim. Không bị hạn chế thời gian, cũng không biết cuối cùng đã đi được bao lâu, chỉ

biết đi qua nhiều khu rừng, qua một dòng suối, cuối cùng, khi mặt trời sắp lặn, bọn họ đến giữa một vùng núi.

Ánh tà dương phủ khắp thế giới, cả vùng thung lũng bằng phẳng như bên ngoài. Cây cối ở đây cũng nở đầy những đóa hoa màu tím đỏ. Không gian lập lòe vô số những chiếc gương to nhỏ khác nhau, hình dáng cũng khác nhau. Dã thú vui vẻ đùa chơi trong ánh chiều còn sót lại. Lúc này, chú chim nhỏ trước mặt Liễu Dật dừng lại.

Vũ Trầm Tĩnh quan sát cảnh sắc xung quanh, nhắm mắt hít thật sâu một hơi rồi nói: “Nếu như trong thế giới đẹp đẽ này chỉ có hai người chúng ta sống thì quả thực cũng không tệ.”

Liễu Dật lúc này không còn tâm trạng

nghe Vũ Trầm Tĩnh nói. Con chim dừng lại có nghĩa là hoang long cũng ở gần đây. Nhưng không gian ở đây tạo thành hình bồn địa, xung quanh cây cối thì ít, chỉ có vài động vật nhỏ. Nếu quan sát kỹ bốn phía cũng không thấy chỗ nào có điểm khác thường, nói gì đến việc nơi này chứa đựng cả một con rồng.

Vũ Trầm Tĩnh mở mắt thấy Liễu Dật đang đứng ngây đó bèn nói: “Ê, đồ ngốc, người có nghe thấy ta nói gì không? Người đang tìm cái gì vậy?” Nói xong cũng bắt chước Liễu Dật quan sát xung quanh. Nhưng ở đây vô cùng thông thoáng, ngoại trừ một vài đóa hoa theo gió chao lượn, không có cái gì đặc biệt khác.

Liễu Dật một mặt đề thăng chân lực,

mở rộng tầm quan sát, một mặt nói: “Đang tìm con rồng đó. Con chim dừng lại ở đây, chứng tỏ con rồng đó chỉ quanh đây thôi.” Dứt lời bước tiếp, không quan tâm gì đến Vũ Trầm Tĩnh.

Vũ Trầm Tĩnh vừa đi theo sau vừa nói: “Ở đây thoáng đặng thế này, đừng nói là rồng, đến con giun cũng chỉ cần nhìn là thấy ngay. Ta thấy ở đây căn bản không có con rồng nào cả...Đúng, trừ khi là bị nhốt ở nơi nào đó, ví dụ như sơn động chẳng hạn.”

Liễu Dật quay lại nhìn nàng, nửa đùa nửa giận nói: “Lẽ nào ngươi không nhìn ra? Ở đây toàn là vách đá, có thấy sơn động nào đâu?”

Vũ Trầm Tĩnh quan sát một hồi rồi nói: “Ngươi đúng là đồ ngốc, ở đây có

nhiều gương như thế, thật là kì quái. Ai biết được có phải là bị nhốt trong những chiếc gương đó không. Người đi tìm đi, ta mệt rồi, nghỉ một chút, tìm thấy thì nói với ta một tiếng.” Dứt lời liền ngồi xống.

Liều Dật nhìn nàng, thực không có biện pháp gì. Nha đầu này thực sự phiền phức, không giúp được việc gì lại còn mang thêm phiền hà, không đói thì lại mệt. Nàng nói xong chàng không thèm quan tâm gì đến nàng. Nhưng đột nhiên, tay trái chàng chợt động, chớp mắt nắm chặt chuôi kiếm.

Tiếp đó, chàng kéo Vũ Trầm Tĩnh dậy, không đợi nàng mở miệng liền nói: “Cẩn thận, có sát khí.” Thì ra, sau khi chàng nhìn Vũ Trầm Tĩnh, dự cảm bất tường từ bốn phía đưa lại. Cảm giác đó

từ từ biến thành thật, mang theo sát khí, càng lúc càng nặng.

Thần sắc Vũ Trầm Tinh lúc này trở lên nghiêm trọng, cùng với Liễu Dật từ từ lùi lại phía sau, hỏi: “Người không phải là nói đi tìm con rồng sao? Vì sao rồng không tìm thấy, ngược lại lại tìm thấy phiền phức vậy.”

Liễu Dật một mặt lùi ra ngoài phạm vi sát khí, một mặt quan sát phía trước nói: “Con rồng bị một thứ gì đó giam lại, nếu ta đoán không sai, sát khí này chính là ngăn cản chúng ta cứu con rồng đó. Chỉ là...ta nhìn không ra, ở đây thông thoáng như thế mà ta không phát hiện được sát khí từ đâu phát ra.”

Cùng lúc Liễu Dật nói, một âm thanh vang lên: “Người đến rồi, ta đã đợi

người ở đây lâu lắm.”

Liều Dật nghe vậy, trong lòng không hiểu sao có một chút kinh hoảng. Vũ Trầm Tinh ở phía sau chợt hỏi: “Là ai nói vậy?” Dứt lời quay bốn phía tìm kiếm.

Liều Dật nhìn Vũ Trầm Tinh hỏi: “Người có thể nghe thấy?”

Vũ Trầm Tinh gật đầu nói: “Đúng, nó nói đang đợi người?”

Liều Dật đột nhiên nghĩ, nếu con rồng đó ở gần đây, Vũ Trầm Tinh nghe thấy tiếng nó thì cũng đúng. Những vẫn không hiểu vì sao, trong lòng vẫn có một dự cảm không hay. “Đó chính là con rồng đó, gặp nó người phải cẩn thận.” Nói xong tiếp tục quan sát xung quanh.

Không hiểu vì sao, phạm vi của sát

khí càng ngày càng rộng. Bất kể Liễu Dật lùi đến đâu cũng không thoát được. Càng kỳ quái hơn là Liễu Dật cảm giác sát khí này đuổi theo mình, phảng phất là thực chất nhưng không nhìn ra được. Nghi ngờ một lúc, chàng hỏi: “Người ở đâu? Làm sao ta không thấy được người.”

Càng làm chàng kì quái hơn chính là, nếu con rồng đó ở quanh đây, vậy vật giám sát nó cũng phải ở gần đây. Do vậy sát khí cường liệt này là do vật đó phát ra. Nhưng, vì sao con rồng đó không đề tỉnh mình? Lẽ nào ở đây còn có vấn đề gì nữa sao?

Tiếp đó, âm thanh đó tiếp tục vang lên: “Vì sao người lại lùi, ta đang ở trước mặt người. Rất nhanh, người sẽ nhìn thấy ta.” Trong giọng nói không có

chút gì quen thuộc của những lần trước, cũng không mang chút tình cảm nào, phẳng phất như một lời giải thích, làm người khác không có cách gì lý giải.

Lúc này, Vũ Trầm Tĩnh dừng lại nói với Liễu Dật “Đồ ngốc, đừng lùì lại nữa. Người còn chưa hiểu à? Chúng ta đã bị sát khí bao vây rồi. Lùì thế nào cũng không thoát được. Chỉ là, ta không hiểu...tại sao chỉ có thể nghe thấy giọng nói còn không thấy một động tĩnh gì của nó? Ta nghi ngờ là chúng ta đang bị lừa.” Lúc này Vũ Trầm Tĩnh không có chút ngây thơ trẻ còn nào nữa, ngược lại so với Liễu Dật còn già dặn hơn, hiểu biết hơn.

Liễu Dật cũng dừng lại hỏi: “Vì sao người lại nói như thế?”

Vũ Trầm Tĩnh một mặt quan sát xung quanh, một mặt nói: “Người thật là kỳ quái? Từ lúc bắt đầu, chúng ta đều theo chỉ dẫn của vật đó đến đây. Bao quát cả ở phía sơn động bên ngoài, người cũng là nghe thấy âm thanh đó tiến vào. Chỉ là, âm thanh đó chưa bao giờ hiện thân. Hiện tại chúng ta đến đây, nhưng không phát hiện được nguy hiểm đối với nó. Sát khí trước mặt cùng với âm thanh cùng phát ra một lúc, như vậy chúng ta có thể đoán...sát khí này, chính là của con rồng đó phát ra.”

Liễu Dật nghe xong lắc đầu nói: “Không thể nào, con rồng đó làm sao lại muốn giết ta.”

Vũ Trầm Tĩnh quay sang nhìn Liễu Dật “Đồ ngốc, người nghĩ kỹ lại đi,

trước đây người thu phục thần long, có con nào trực tiếp quy thuận không?

Nghe Vũ Trầm Tinh nói, Liễu Dật trong lòng chợt lạnh. Đúng, năm con thần long trong kiếm đều là dùng tính mệnh chiến đấu thu phục được. Từ trước đến giờ chưa có con nào trực tiếp quy thuận. Nhưng...vì sao?”

Vũ Trầm Tinh tiếp tục nói: “Ta có một điều nghĩ mãi không ra vì sao gương lại có sinh mệnh? Lẽ nào qua tu luyện nghìn vạn năm, hấp thu thiên địa linh khí? Điều này là không thể. Từ khi Minh Vương tiến vào thế giới trong gương bất quá chỉ vài chục năm thời gian. Chiếc gương đó hấp thu thiên địa linh khí chưa lâu, không thể có sinh mệnh. Nếu có suy nghĩ, tôi đa cũng chỉ khác loại bình

thường.”

Liều Dật thấy Vũ Trầm Tinh nói rất có lý, lại thấy Vũ Trầm Tinh tựa hồ còn muốn nói tiếp liền hỏi: “Cuối cùng người muốn nói gì?”

Vũ Trầm Tinh nói tiếp: “Ta nhớ là người đã từng nói với ta, con rồng đó sức mạnh cường đại, có thể sáng tạo ra sinh mệnh, ví như con chim kia..lúc đó ta tuy là tùy miệng nói, nhưng trong lòng có cảm giác kì quái, lẽ nào con rồng đó cùng tấm gương có mối liên hệ gì? Chiếc gương, cùng con rồng có năng lực sáng tạo, cuối cùng là có liên hệ gì?” Lúc này biểu hiện của Vũ Trầm Tinh hoàn toàn không vương chút gì của một tiểu cô nương ngây thơ, mỗi lời nói đều có đạo lý. Tâm tư, gan dạ của nàng khiến Liều

Dật có cách nhìn khác đối với nàng.

Nhưng khiến chàng có cách nhìn khác đối với nàng, chính là câu cuối cùng: chiếc gương cùng con rồng có năng lực sáng tạo? Thêm vào con rồng đưa mình đến chỗ này, chiếc gương không thể trong vài chục năm có thể có được sinh mệnh, nó vốn là một vật chết. Nhưng, nếu có một vật có năng lực sáng tạo cho nó sinh mệnh, thì nó sẽ có.

Liều Dật chợt bừng tỉnh, vội nói: “Người muốn nói...thế giới trong gương có sinh mệnh, hoàn toàn là do con rồng đó sáng tạo ra. Như bây giờ sát khi phát tán xung quanh, cũng là vì con rồng đó muốn giết chúng ta.”

Vũ Trầm Tĩnh gật đầu nói: “Người nên biết là không thể không có lòng đề

phòng người khác. Chúng ta tiến vào thế giới kì lạ này đã là kì quái, đến giờ mọi việc lại càng kỳ quái. Vốn chiếc gương không có sinh mệnh, một con rồng có lực lượng cường đại như vậy vì sao lại bị nhốt vào đây? Chỉ có một cách giải thích, là nó tự tiến vào đây.”

Mỗi lời của Vũ Trầm Tinh đều làm Liễu Dật rõ thêm một phần. Bản thân trải qua nhiều việc, nhưng vẫn không có được tâm tư như của nha đầu này. Nếu như căn cứ theo phân tích, đây chính là một âm mưu...lẽ nào...nó đang đợi mình. Nếu như giết chết mình, nó có thể không cần dùng chui vào trong thân kiếm, mà có thể có tự do vĩnh viễn.

Lúc này, âm thanh đó lại truyền đến, nhưng lần này không phải với với Liễu

Dật, mà là nói với Vũ Trầm Tinh: “Người, nếu người có tu vi của Liễu Dật, người có thể trở thành người còn đáng sợ hơn cả Ma. Chỉ là, các người biết quá muộn, ta sẽ giết các người tại đây.” Dứt lời, cùng với không gian những trận thiểm động, những chiếc nhanh chóng xoay vòng, từ từ tiến về trung tâm. Khi không gian nũ khúc, một đạo chớp tím sẫm từ trên không giáng xuống, nổ tung, một con hoang long màu tím xuất hiện trước mặt Liễu Dật.

Tử Long uốn lượn trên không, cao khoảng ba mươi trượng, thân thể thô tráng. Vuốt rồng hướng xuống, vẩy rồng màu tím dưới ánh chiều tà lóe lên quang mang lóa mắt. Xung quanh thân thể xuất phát những âm thanh điện quang “ti ti.”

Điện quang tím ngắt hình thành sáu tuyến lan khắp thân mình. Nhãn thần màu lục sẫm quan sát Liễu Dật, khoảng cách giữa hai bên chỉ khoảng mười trượng. Xem ra Tử Long cúi đầu là có thể nuốt chửng Liễu Dật và Vũ Trâm Tinh.

Liễu Dật không tự chủ lùi lại một bước, đó...nếu căn cứ theo thể tích to nhỏ mà đánh giá, con rồng này so với Băng Long còn mạnh hơn, giống như Long Hoàng. Nhìn con rồng có năng lực sáng tạo trước mặt, chàng có cảm giác lực bất tòng tâm, không thể chiến thắng đối thủ.

Nhưng Vũ Trâm Tinh lúc này biểu hiện vô cùng lãnh tĩnh, ngẩng đầu cười cười nói với Tử Long: “Cảm ơn sự khoa trương của ngươi, nhưng ngươi làm thế

thật không có ý tứ gì. Người có bao nhiêu thứ, còn muốn giết hai người chúng ta, thật là xấu hổ.

Âm thanh của Tử Long lúc này biến thành âm trầm, long trảo bất động: “Các người đánh giá mình thấp quá, chỉ là có những thứ các người còn chưa phát hiện ra. Nếu như ta không giết được các người, thì kẻ chết sẽ là ta. Mặc dù bây giờ ta sáng tạo một thế giới mới thì làm sao, một ngày còn có hắc, ta không thể nào bình tĩnh.”

Vũ Trầm Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên nói với Tử Long: “Người thật thiếu tự tin, à...đúng rồi, nói chuyện thế này thật là mệt, người không phải là có khả năng sáng tạo sinh mệnh sao? Vì sao không tạo cho mình một thân thể nhân loại,

người to thể này, đi lại cũng bất tiện mà.” Mặc dù Liễu Dật không biết Vũ Trầm Tinh nói thế có ý gì, nhưng nàng làm gì giờ này, nhất định là có lý do.

Tử Long nhìn Vũ Trầm Tinh trả lời: “Lại như thế nữa, thân thể đáng cười đó ta căn bản không cần.”

Vũ Trầm Tinh tiếp tục nói: “Ta không phải không tin, chỉ là muốn xem cuối cùng năng lực sáng tạo là thế nào, không biết người có thật hay không?”

Tử Long trở lên băng lãnh: “Người nghi ngờ ta.”

Vũ Trầm Tinh nói tiếp: “Có thể thế, chỉ tựa hồ có chút điểm không tin...a, người không cần để ý đến lời của tiểu nha đầu này, người to lớn thế nhìn cũng hay.

Âm thanh của Tử Long có chút giận dữ: “Được, người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy cho người thấy ta cuối cùng có năng lực sáng tạo hay không. Bây giờ ta sẽ xuất hiện bằng nhục thân.” Tử Long nói xong, không gian xung quanh chấn động trở lại, điện chớp nhập nhằng giữa không trung. Cùng lúc, thân thể Tử Long nhanh chóng thu nhỏ lại.

Ánh mắt Vũ Trầm Tĩnh chợt sáng lên, tựa như nàng chỉ đợi lúc này, quay sang nói với Liễu Dật: “Đồ ngốc, nghĩ cái gì, bây giờ chạy nhanh được bao nhiêu thì chạy, nếu không muốn thành thịt nướng thì chạy nhanh cho ta.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 247: Chung Cực Lực Lượng,
Vĩnh Hằng Đích ...

Nghe Vũ Trầm Tinh quát, Liễu Dật cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của nàng. Không chút do dự, cũng chẳng có suy nghĩ nhiều, Liễu Dật nắm tay nàng, đề khởi chân lực, dùng quyết chữ “Tật” trong “Ẩn Toàn Cửu Ảnh” phát huy tốc độ nhanh nhất của mình. Đây là lần thứ hai chàng chạy trốn, nên đã có kinh nghiệm. Mặc dù trong tình huống không chuẩn bị, nhưng thân thể nhanh chóng hóa thành một bóng mờ, chớp mắt đã biến khỏi tầm mắt của Tử Long.

Vũ Trầm Tinh bị Liễu Dật kéo đi,

thân bất do kỷ, một cảm giác bồng bênh truyền vào trong óc. Phong cảnh xung quanh dưới tốc độ phi hành biến thành các mảng màu hấp dẫn. Sau một hồi phi hành, Vũ Trầm Tinh một mặt đề khởi chân lực phối hợp với Liễu Dật, một mặt nói: “Ta kêu người chạy, người kéo ta theo làm gì, người chạy chậm lại một chút xem nào?”

Liễu Dật không biết nàng đang đùa hay thật, bèn đáp: “Ta không kéo người theo, người chắc chắn sẽ bị con rồng đó giết.” Miệng nói nhưng tốc độ không chậm lại chút nào. Chàng hiểu rằng ở đây rất nguy hiểm, nên chàng chỉ có thể tăng tốc, không ngừng chạy trốn mới mang lại cho chàng cảm giác an toàn.

Vũ Trầm Tinh nghe Liễu Dật nói,

nghĩ một lúc rồi vừa cười nói tiếp: “Ta thấy...thế giới trong gương này căn bản không có sinh mệnh. Mọi thứ đều do con rồng đó giở trò. Nếu như thế giới trong gương thực sự có sinh mệnh, thì chúng ta có chạy nhanh đến đâu cũng không thoát được.

Liễu Dật nghe xong đột ngột dừng lại hỏi: “Ý của ngươi là...thế giới này không có sinh mệnh?”

Vũ Trầm Tĩnh gật đầu nói tiếp: “Ngươi nghĩ đi. Nếu như chiếc gương đó thực sự có sinh mệnh, mọi hành động của chúng ta đều sẽ nằm trong tầm kiểm soát của sinh mệnh đó. Bất kể chúng ta chạy trốn thế nào, chạy đến đâu, chỉ cần chưa thoát ra khỏi thế giới này, chắc chắn vẫn sẽ bị phát hiện. Ngươi quay lại nhìn xem,

đến giờ con rồng đó vẫn chưa đuổi theo. Như thế, khẳng định là nó còn chưa có năng lực tạo cho thế giới này một sinh mệnh.

Liễu Dật gật đầu. Vũ Trầm Tĩnh nói không sai. Nếu như thế giới này thực sự có sinh mệnh, bọn họ chạy trốn cũng không tác dụng gì. Nhưng hiện tại mà nói, bọn họ chạy trốn không gặp trở ngại gì. Như vậy có thể thấy con rồng đó tuy có năng lực sáng tạo, nhưng chưa đủ năng lực để tạo ra sinh mệnh cho cả thế giới này.

Trong lúc Liễu Dật đang suy nghĩ, âm thanh đó lại từ bốn phương tám hướng truyền lại, dường như mang theo chút phần nộ: “Các người không chạy thoát được đâu, các người vĩnh viễn không

thoát ra được thế giới này. Sẽ có một ngày ta bắt được các người.” Cuối cùng, âm thanh vang vọng, rồi từ từ biến mất.

Vũ Trầm Tinh gật đầu, càng tự tin nói: “Không sai, nghe thấy chưa, nó nói muốn tìm chúng ta. Nói như thế, thế giới này thực sự không có sinh mệnh, nó phải dựa vào lực lượng của nó để truy tìm chúng ta.”

Liễu Dật gật đầu, nhìn Vũ Trầm Tinh, đột nhiên nhớ lại lúc nói chuyện với Tử Long. Vừa rồi nếu không phải Vũ Trầm Tinh nghĩ đến phương pháp đáng cười này, khả năng bây giờ đang cùng Tử Long giao thủ. Với lực lượng của Tử Long, chỉ chớp lát là mình sẽ rơi vào tay nó, xem ra lần này mình đã mắc nợ Vũ Trầm Tinh.

Vũ Trầm Tĩnh phát hiện Liễu Dật đang nhìn mình chăm chăm, không kìm được hỏi: “Nhìn cái gì mà nhìn, mặt ta có hoa à?”

Liễu Dật lắc đầu trả lời: “Không, không có hoa, chỉ là cảm giác lúc này cô thật là thông minh, lần này thật cảm ơn cô!.”

Vũ Trầm Tĩnh cười cười gật đầu nói: “Vậy ta nhận, bất quá...sau này cần cần thận, chúng ta vẫn chưa thoát ra được khỏi đây, con rồng đó khẳng định chưa chịu bỏ qua cho chúng ta. Thế giới trong gương này thật quái dị, à...đúng rồi, bắt đầu làm sao nó phát hiện được ra ngươi.” Vũ Trầm Tĩnh tựa hồ nghĩ đến điều gì đó.

Liễu Dật nghe xong, nghĩ một lúc rồi

nói: “Người muốn ám chỉ điều gì?”

Vũ Trầm Tĩnh đột nhiên giậm chân nói: “Chính là con chim đó, con chim nhỏ kỳ quái đó, nó làm sao xuất hiện ở bên cạnh người được? Trừ phi con rồng đó biết người ở đâu, nếu không làm sao sáng tạo một con chim chỉ đường ở bên cạnh người được.”

Liễu Dật nghe xong, tựa hồ nghĩ ra điều gì, đáp: “Nó cũng là hoang long, cùng hoang long bị thu phục trong kiếm của ta có liên hệ, ta nghĩ.....” Nói đến đây, Liễu Dật ngừng lại

Vũ Trầm Tĩnh nghe vậy vội nói: “Không sai, chính là như thế. Nếu như nó còn có thể cảm ứng được hoang long trong kiếm của người, thì đến một lúc nào đó nó có thể tìm thấy chúng ta.

Người có biện pháp nào có thể cắt đứt được liên hệ giữa bọn chúng không?” Vũ Trầm Tinh thực sự thông minh, một chút khả năng nguy hiểm nào cũng đều không bỏ qua. Nếu như ở đây không có nàng, có lẽ Liễu Dật sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức.

Liễu Dật gật đầu, vận chân lực lên thân kiếm, một quang hồng quang mờ mờ nhanh chóng bao phủ thân kiếm, sau đó từ từ biến mất. Liễu Dật nói: “Được rồi, ta tạm thời dùng chân lực phong ấn lực lượng trên thanh kiếm. Nó không thể cảm ứng thấy nữa.” Dứt lời càng bội phục sự cẩn thận của Vũ Trầm Tinh.

Vũ Trầm Tinh gật đầu nói tiếp: “Vậy chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không sau một thời gian, con rồng đó

có khả năng sẽ sớm phát hiện ra chúng ta đang ở đâu. Bây giờ không thể dừng lại tại đây được.

Liều Dật gật đầu: “Được, chúng ta đi.” Lần này không có chút gì khẩn trương như chạy trốn, nên Liều Dật không nắm tay kéo Vũ Trầm Tinh nữa. Hai người đề khởi chân lực, nhanh chóng rời khỏi khu vực rừng núi đó. Hai người mãi miết đi, không để ý đến thời gian và phương hướng. Chỉ đến khi bầu trời đã phủ đầy sao mới dừng lại, quay đầu nhìn lại, ngọn núi cao lúc này chỉ còn là một bóng mờ xa xa.

Cuối cùng, Vũ Trầm Tinh mệt mỏi thở dốc ngồi xuống dưới một cây đại thụ, Liều Dật cũng ngồi xuống bên cạnh. Mặc dù không biết đã cách ngọn núi kia bao

xa, nhưng khoảng cách đủ làm cho hai người không còn cảm thấy nguy hiểm. Vũ Trầm Tinh quan sát những vì sao lấp lánh giăng kín bầu trời, không biết nên làm gì trước.

Còn Liễu Dật lúc này trong lòng tràn đầy buồn chán. Tính thế nào bây giờ? mấy năm gần đây, bản thân tu luyện vì sao lại không tiến bộ nhanh được. Vì sao những người, vật, việc đã gặp phải đều vượt quá sự tưởng tượng của chàng. Cứ như thế này, làm sao tương lai đối diện với Bàn Cổ. Chỉ nói sự việc trước mắt, đã khiến chàng lực bất tòng tâm. Không chỉ thời gian không đủ, mà cường địch còn từng tên từng tên xuất hiện. Nghĩ ngợi một hồi, Liễu Dật không kìm được thở dài một tiếng.

Vũ Trầm Tinh đang nằm đếm sao trời, tiện miệng hỏi: “Đồ ngốc, người thờ dài cái gì?”

Liều Dật lắc đầu, chẳng muốn nói nhiều, chỉ đáp: “Chẳng có gì, chỉ là có chút cảm khái.”

Vũ Trầm Tinh quay sang nhìn Liều Dật một lúc rồi nói: “Ta thấy không phải là cảm khái cái gì, mà dường như có gì mất mát, có phải là không có niềm tin với chính bản thân mình hay không?” Với sự thông minh của mình, từ biểu hiện và ánh mắt của Liều Dật, nàng đã có thể phát hiện đối phương đang nghĩ gì.

Liều Dật nhìn Vũ Trầm Tinh, biết rằng nói nhiều cũng chẳng giải quyết được gì. Vũ Trầm Tinh bèn tiếp tục: “Nói ra đi, biết đâu ta có thể giúp được

người?”

Đa tạ hảo ý của người. Bất quá, người không giúp được ta đâu. Ta không biết phải nói gì, chỉ là đột nhiên phát hiện rất nhiều sự việc càng ngày càng xa tầm tay của mình, hoặc là...lúc bắt đầu ta thực không có chút cảm giác nào như thế này.” Liễu Dật cũng không biết mình đang nói gì, nhưng Vũ Trầm Tĩnh dường như hiểu thêm được không ít.

Vũ Trầm Tĩnh gật đầu nói: “Kì thực không phải là xa, chỉ là sự thực. Bởi trước đây người chưa bao giờ làm, nên nghĩ nó đơn giản. Nhưng bây giờ bắt tay vào, đương nhiên là không như tưởng tượng. người nên nhớ là mộng tưởng và hiện thực khoảng cách chỉ trong gang tấc. Ta nghĩ, người đang nghĩ tới tương lai rất

xa, rồi đột nhiên phát hiện ra tu vi của mình thực không phải cao như mình nghĩ, đúng không?”

Liễu Dật nghe xong giật mình quay sang, buột miệng hỏi: “Làm sao người biết được.”

Vũ Trầm Tinh tiếp tục ngắm sao trời, tựa hồ đang tư lự: “Bởi tương lai của ta cùng với người cùng ở rất xa.”

Lời Vũ Trầm Tinh mặc dù rất rõ ràng, nhưng Liễu Dật vẫn không hiểu ý tứ của nàng là gì. Bởi chàng căn bản không biết tương lai của Vũ Trầm Tinh là gì? Liễu Dật cũng từ từ ngẩng đầu ngắm sao trời nói: “Thế à? Ta chỉ biết bây giờ đối với ta mà nói, những việc ta làm so với tưởng tượng của ta thì khó hơn gấp trăm lần, ngàn lần. Mặc dù không còn chút

khinh cuông của tuổi trẻ, làm việc gì ta đều xem xét cẩn thận, nhưng ta không biết nên làm như thế nào, không biết là đúng hay là sai, không biết thành hay bại, cũng không biết kết quả.

Vũ Trầm Tinh không trả lời Liễu Dật, cũng không nói gì, chỉ yên lặng nhìn lên bầu trời thăm thẳm. Không biết nàng đang nghĩ gì. Liễu Dật cũng chẳng biết làm gì, vô tình, chàng đã rơi vào tình trạng rối như tơ vò, hơn nữa dưới áp lực của bao nhiêu việc, bắt đầu không còn sức phản kháng, lẽ nào đó chính là bi ai.

Đột nhiên Vũ Trầm Tinh cất tiếng: “Nếu như chúng ta bị con rồng đó cố ý dụ vào đây, vậy người nói xem, liệu Lôi Quân ca ca, Thất Nguyệt tí tí bọn họ có phải cũng ở trong thế giới này không?”

Liễu Dật gật đầu nói: “Có khả năng, nhưng nếu con rồng đó nói với ta là thật, thì ta nghĩ nó sẽ không dẫn dụ nhiều người vào đâu.”

Vũ Trầm Tinh nhìn trời, tiếp tục nói: “Ta vẫn có một dự cảm không lành, cảm giác đây tất cả đều là một âm mưu, con rồng có sức mạnh sáng tạo, tại sao cần chiếm cứ thế giới trong gương này? Lẽ nào chỉ để cho vui? Làm mọi việc đều cần lí do, kể cả là làm theo hứng, cũng có lí do là do kích động. Hơn nữa đây lại là việc khiêu khích người khác, nhất định phải có nguyên nhân của nó.”

Liễu Dật hiểu Vũ Trầm Tinh muốn nói gì, nhìn nàng còn nhỏ, nhưng rất thông minh. Năng lực lí giải sự việc thậm chí còn tốt hơn mình, đặc biệt là

khả năng quan sát. Chính như Tử Long đã nói, nếu nàng có tu vi của mình, thì sẽ còn nguy hiểm hơn mình, bởi đầu óc của nàng thực quá lợi hại

Vũ Trầm Tinh nói tiếp: “Thực không có đạo lý, vì sao nó muốn cầm giữ Minh Vương cùng những lão già đó? Lẽ nào không sợ bọn họ phá hủy thế giới này? Hay là căn bản nó có các tính toán của nó?” Mặc dù Vũ Trầm Tinh nói rất nhẹ nhàng, nhưng thực sự làm Liễu Dật chấn động. Con rồng đó không giống như các con rồng khác, nó thậm chí có trí tuệ, có năng lực sáng tạo, so với Long Hoàng còn hơn. Do đó, làm như thế này khẳng định có lý do của nó. Vậy lý do đó là gì?

Vũ Trầm Tinh ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Bắt đầu từ sáng mai, chúng

ta càng phải cẩn thận hơn. Ta không tin con rồng có năng lực sáng tạo lại chịu bó chân bó tay như vậy,a...đúng rồi, chúng ta cần đi tìm Minh Vương.” Dứt lời, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng.

Liễu Dật nghe xong không cảm thấy có gì không ổn, bèn gật đầu nói: “Được, vậy đi tìm Minh Vương. Chỉ là, nếu tìm được ông ta, làm sao có được nhân lệ? Lẽ nào mọi thứ đành thuận theo tự nhiên chăng?

Đột nhiên lúc này, một chiếc gương thủy tinh hình thoi thu hút Liễu Dật, chiếc gương đó bỗng bồng bềnh giữa không trung, cách Liễu Dật khoảng mười trượng. Dưới ánh trăng, chiếc gương phản chiếu ngân sắc quang hoa lên người Liễu Dật. Trong vạm chiếc gương, nó nhìn qua thì

thật bình thường, nhưng lại có vẻ chân thực, hấp dẫn Liễu Dật, khiến Liễu Dật vô ý tiến lại gần.

Đứng đối diện chiếc gương đó, một người xuất hiện trong gương, chính là bản thân Liễu Dật. Áo đen tóc trắng, tay không rời Chân ma kiếm. Liễu Dật nhớ con rồng đó nói rằng mỗi chiếc gương ở đây đều có chức năng đặc thù. Chiếc gương này có thể phản chiếu chính bản thân mình, vậy là gương gì? Không biết là vì sao, hình mình trong gương có một cảm giác thân thiết, nhưng lại có gì đó không thật, phẳng phất như không phải chính mình. Liễu Dật không kìm được nhẹ đưa tay định chạm vào, nhưng vừa chạm vào mặt gương thì lập tức rút lại. Bởi trên mặt gương đột nhiên xuất hiện

ba văn.

Đương lúc Liễu Dật rút tay về, hình chàng trong gương đột nhiên nói: “Người đang rất bối rối phải không?”

Liễu Dật lắc lắc đầu, đây là cái gì, hay là ảo giác? Nhưng rất nhanh, chàng phủ định cách nghĩ này. Bởi Vũ Trâm Tinh đang đứng sau lưng chàng cũng đang in hình lên chiếc gương. Tác dụng đặc thù khác của chiếc gương có thể giải thích cho vấn đề này. Liễu Dật không kìm được hỏi: “Người là ai? Vì sao lại ở trong gương?”

Người trong gương không có cử động gì khác, cũng không có biểu tình gì khác, tất cả đều phản chiếu lại bản thân chàng, chỉ là lời nói thì khác: “Ta là bản thân người, người đang mông lung, ta có thể

giải đáp cho người, chiếc gương này là “Mê đồ chi kính.” Ta có thể nhìn được những suy nghĩ trong lòng người, có thể biết được sự u tối của người, tất cả các thứ khác của người.”

Không hiểu sao Liễu Dật lại có lòng tin đối với người trước mặt, chỉ cảm thấy người này rất quen thuộc, nhưng thà không tin còn hơn, nghi ngờ hỏi: “Vậy ta phải làm như thế nào.”

Người trong kính nói tiếp: “Người có thể tin tưởng ta. Trong sâu thẳm ý thức của người, có tất cả những gì thuộc về Niết Nhân, bao gồm cả một phần rất nhỏ của ý thức trước mắt, chính là ta. Ta có thể giúp người, nhưng cần phải có sự tin tưởng của người.

Liễu Dật cuối cùng cũng minh bạch,

cái mà chiếc gương phản chiếu ra chính là những nghi vấn nằm tận sâu trong tiềm thức của mình. Có thể giải đáp các vấn đề này chỉ có thể là ý thức của Niết Nhân còn lưu ở trong không gian. Nhưng đây là thế giới trong gương, con rồng đó không chế hết mọi thứ, lẽ nào chiếc gương này cũng có mặt độc lập riêng của nó.

Người trong kính nói tiếp: “Ta biết người đang nghĩ gì, nhưng người cần phải biết thời gian của người không còn nhiều. Ở thế giới này không cần giải thích nhiều, thất bại là thất bại. Nghĩ đến những địch nhân của người: Tô Thiếu của A tu la giới, Lam Nhận, Lam Ảnh của Minh giới, Bàn Cổ của Thần giới cùng chúng thần; còn có ba con hoang

long vừa xuất hiện cùng chín loại nước mắt. Khoảng cách giữa mộng tưởng và hiện thực người hiểu rõ hơn ai hết khiến cho người lực bất tòng tâm. Do đó, người cần đến ta.”

Liều Dật không biết phải nói gì, bởi đó chính là sự thật. Mọi việc trước mắt, hoặc đã xảy ra, hoặc sắp xảy ra, đều khiến chàng bó tay. Thực lực bản thân xem ra không có cách nào hoàn thành, niềm tin đã trở thành si nhân thuyết mộng, không thể tạo ra kì tích gì trước hiện thực tàn nhẫn này, trong lúc bối rối, chàng không kìm được hỏi: “Ta lên làm gì?”.

Người trong kính đáp: “Trọng sinh.” Chỉ có hai từ ngắn ngủi nhưng làm Liều Dật chấn động.

Liễu Dật vội hỏi tiếp: “Trọng sinh là gì? Cần làm như thế nào?”

Người trong kính dừng lại một chút rồi đáp: Tầng mười ba của Lan Nhĩ Phi Na Thanh - sát lục chi tâm đã phản ngược lại người. Linh hồn của người đang từ từ biến mất. Khi linh hồn hoàn toàn bị thôn tính, cũng là lúc người luân lạc thành ma, có lẽ người không biết, mùi vị của luân lạc thành ma không phải là ma thực sự, mà là khô lồi (con rôi) của ma, một công cụ sát nhân không có suy nghĩ.”

Liễu Dật cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra mình đã bắt đầu đi vào ma đạo, phóng khí chủng tộc của mình, sau đó xuất hiện hiện tượng thành ma, cũng chính là thành một khô lồi...như vậy...cuối cùng phải

làm thế nào? Liễu Dật vội hỏi: “Vậy ma là cái gì, ta nên làm như thế nào?”

Người trong kính tiếp tục nói: “Ma thực ra chỉ là một cách gọi, không có ý nghĩa thực sự gì. Ma cũng có tình cảm của con người, có sức mạnh của Thần, cũng như linh hồn của nó. Có thể tùy tâm sở dục, không phiên đến ai. Ma chính là ma, chỉ là...cái đang vây khốn người lại là sức mạnh của ma.”

Không đợi Liễu Dật đáp lời, người trong kính tiếp tục nói: “Tâm pháp Lan Nhi Phi Na Thanh mặc dù rất mạnh, nhưng vì thời gian tu luyện của người quá ngắn, so với bảy ngàn năm trước, chỉ là một thoáng chớp mắt. Nếu như muốn đạt được sức mạnh cao cường, người có hai sự lựa chọn. Thứ nhất, tiếp tục tu

luyện, cũng đồng thời là bỏ đi mọi thứ ở hiện tại, tập trung luyện tầng thứ mười hai của Lan Nhĩ Phi Na Thanh. Không tiếp tục đột phá, nhưng theo thời gian, chân lực sẽ mạnh lên.”

Liễu Dật căn bản không cần suy nghĩ, lắc đầu đáp: “Không được, cứ cho là thời gian đợi ta, nhưng địch nhân thì không đợi ta, còn nữa...người ta yêu thương, ta không thể bỏ nàng, không thể bắt nàng chờ đợi trong nỗi thống khổ vô cùng.”

Người trong gương tiếp tục nói: “Đương nhiên, còn có cách thứ hai, nhưng...người có chuẩn bị chút nào chưa? Chuẩn bị thành khôi lỗi của ma?

Liễu Dật không hiểu, vội hỏi: “Ý là gì.”

Người đó đáp: “Cách này hiệu quả hơn cách đầu, nhưng cũng rất nguy hiểm. Đó chính là tiếp tục đột phá, đột phá tầng mười ba của Lan Nhĩ Phi Na Thanh – sát lục chi tâm, kế thừa sức mạnh cuối cùng của ma – hắc ám chi tâm. Như vậy, không cần phải mất nhiều thời gian tu luyện. Sức mạnh tột đỉnh khiến sát lục chi tâm phát huy được, cũng là sức mạnh mà ma phải có. Lúc người có được hắc ám chi tâm, cũng chính là lúc người thành ma.”

“Có nhớ người nói gì trong cơn mơ không? Có được đôi cánh của ma vương, chính là bắt đầu của hi vọng vĩnh hằng. Mọi thứ đều đang trong lúc lựa chọn. Người sau khi thành ma, sẽ biết làm sao để sử dụng sức mạnh chân chính, bởi đó

là con đường của người. Những mơ hồ, khôn hoặc sẽ biến mất vào lúc đó, người sẽ nhìn thấy tương lai rất rõ ràng, thấy được kết quả..”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 248: Trầm Tĩnh Chi Lệ, Vô Ngôn Chi ...

Mọi thứ đều có khả năng, kì tích chính là ở bên cạnh mình, trong lúc lựa chọn thực chất là không được lựa chọn, con đường thành ma là kết thúc cuối cùng của chàng.

Hắc ám chi tâm chính là sức mạnh tối hậu của Chân ma, cũng là con đường

không có lỗi về, không quan tâm mọi người nhìn mình thế nào, chàng làm cho bản thân mình, tùy tâm sở dục, yêu người mình yêu. Nếu như thân vô tình, đành đưa ma kiếm chỉ trời xanh.

Nghe người trong gương nói, Liễu Dật tựa hồ cuối cùng hiểu ra điều gì đó. Có lẽ, căn bản không phải tâm pháp Lan Nhĩ Phi Na Thanh của mình có vấn đề, chỉ là mọi thứ diễn ra quá nhanh, khiến tâm pháp này không đủ thời gian để đột phá tầng Hắc ám chi tâm. Niết Nhân đã từng tu luyện Lan Nhĩ Phi Na Thanh chỉ vài trăm năm đã đột phá tầng mười hai, bỏ qua Sát lục chi tâm, tiến thẳng đến Hắc ám chi tâm, tất cả là nhờ vào chân lực.

Nhưng, Hắc ám chi tâm là thứ mà

Chân ma phải có. Như thế mà nói, bản thân có thân thể của ma, nhưng sức mạnh chân chính thì mới chỉ đạt được cái vỏ bên ngoài mà thôi. Hoặc có lẽ trong quá trình tu luyện có gì đó sai sót. Không biết bản thân cuối cùng hướng đến đến cái gì, Liễu Dật ngẩng đầu nói: “Sự lựa chọn này, căn bản không được lựa chọn. Ta không thể tiếp tục đợi được, cảm giác chờ đợi thật mòn mỏi. Một trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm, ta không sợ, nhưng khổ nạn của Thiên nữ có thể kết thúc chăng? Nếu như lời nguyên do không có cách nào phá trừ; thân thể của Thiên nữ biến mất khỏi nhân gian giới, vậy ý nghĩa của bảy nghìn năm đó còn có ý nghĩa gì?” Liễu Dật không hiểu vì sao mình lại nói như vậy, nhưng mà, nếu tất

cả đều chỉ là chờ đợi, chàng không thể chấp nhận. Chàng muốn có kết quả, một kết quả mà mình mong muốn.

Người trong gương tiếp tục nói: “Như vậy, lựa chọn thứ hai chính là lựa chọn cuối cùng của ngươi. Nhưng ngươi cần biết, muốn đột phá sát lục chi tâm, cần tập trung một sức mạnh cực lớn. Quá trình đó phải được diễn ra liên tục, không một chút gián đoạn. Nếu như chân lực của ngươi không có cách nào đột phá được Sát lục chi tâm, ngươi sẽ vĩnh viễn biến thành khô lồi.”

Liễu Dật gật đầu nói: “Ta biết, đó chính là sự lựa chọn của ta.”

Người trong gương tựa hồ thở dài rồi nói tiếp: “Cứ như vậy đi, ta chỉ là một tia ý thức cuối cùng còn lưu lại được ở

thế giới này. Nếu như người muốn biết thêm gì, ta sẽ dùng khoảng thời gian còn lại này nói với người về những điều người chưa biết.”

Liễu Dật gật đầu nói: “Được, thời gian về sau, người có thể quên hết những gì xảy ra ở đây. Ta sẽ tiếp tục con đường của mình. Cũng không cần người khác hỗ trợ, kể cả có thất bại nghìn vạn lần, chỉ cần ta còn một hơi thở, ta sẽ tiếp tục bước đi.”

Người trong gương nghe xong chỉ nói: “Ta vĩnh viễn là một phần thân thể của người, ẩn tại nơi thâm sâu nhất. Người nên biết, Hắc ám chi tâm của Chân ma là sức mạnh tối hậu. Khi người sử dụng đến nó, người sẽ chân chính thành ma, vô tình vô ái, kiếm trăm thiên

địa. Khát máu, tàn khốc chính là sinh mệnh của Chân ma. Chỉ hi vọng sau khi người hồi tỉnh, vẫn chưa làm gì khiến người hối hận cả đời.”

Liễu Dật gật đầu. chàng hiểu, nhưng chàng không phải là người vô tình vô ái. Ngược lại, chàng là người có tình cảm phong phú, ái tình, thân tình, tình bạn, oán hận, cừu hận, tất cả đều là tình cảm. Chàng có tình yêu, thích nhìn một người bay bổng. Khi nghe người trong gương nói, Liễu Dật cũng tự nói với mình: “Ma cũng có tình, sự thật sẽ chứng minh tất cả.”

Người trong gương bèn chuyển đề tài: “Nếu như người có thể có được Hắc ám chi tâm, người vẫn phải cẩn thận với Bàn Cổ. Bởi vì những thứ người có được

quá nhanh, quá dồn dập. So với sức mạnh đã được tích lũy hàng triệu năm của Bàn Cổ mà nói, thì rất khó để chiến thắng hắn. Hơn nữa chúng thần thủ hạ của hắn cũng không thua kém hắn nhiều. Chỉ vì một chút ngông cuồng của bảy nghìn năm trước, mà gặp phải nhân quả ngày hôm nay.”

Liễu Dật buột miệng: “Vậy ta phải làm sao?”

Người đó nói tiếp: “Rất nhiều sự việc của Thần giới người ngoài không biết được. Nhưng có một việc đến bọn họ cũng không biết được. Đại trí giả đã dùng sức mạnh gieo xuống đại địa tám hạt giống. sau này những người biết gọi đó là hạt giống của đại địa, xuất hiện dưới hình thức nguyên tố. Lớn lên dùng

long hình hiện thân...nhưng không ai biết tại sao Đại trí giả lại muốn làm như vậy?

Liễu Dật nghe lập tức hiểu rằng đó chính là điều chàng muốn biết. Từ lâu chàng chỉ biết sự tồn tại của hoang long và hoang long có thể giúp chàng gia tăng sức mạnh, nhưng lại không biết nguồn gốc của hoang long. Nghe đến đây, Liễu Dật nghi hoặc hỏi: “Người biết?”

Người trong gương tiếp tục nói: “Ý thức của ta đã từng phân ly giữa trần ai, không chịu bất kỳ hạn chế gì, bên ngoài thế giới càng có nhiều thế giới khác, hàng triệu thế giới hình thành một thể hỗn độn. Như thế giới của chúng ta đang ở, phẳng phất chỉ như một hạt cát trong sa mạc. Đại trí giả dùng sức mạnh sáng tạo ra tất cả, như Bàn Cổ cũng chỉ là một

hình ảnh của người mà thôi.”

“Trong khoảng khắc huy hoàng, Đại trí giả nhận thấy rằng bất kể là nhân, thần, ma tam giới, lục đạo, đều có sai sót. Do đó, Bàn Cổ cũng mới ở tồn tại. Sau đó gieo hạt giống của đại địa. Nếu như một ngày có sinh mệnh nào có thể thu phục được hạt giống của đại địa sẽ tương đương với một vị thần, cùng có sức mạnh của thần như Bàn Cổ.”

Liễu Dật đột nhiên cười lạnh, nhưng không nói gì.

Người trong gương không có biểu tình gì, tiếp tục nói: “Đúng là đáng cười, thành ma của thần, đó là cái gì? Nhưng vì ngươi đã bắt đầu làm rồi, hãy cứ làm đi, chỉ là...ngươi bây giờ, căn bản chưa có được hắc ám chi tâm, cũng chưa thu

đủ Bát Hoang thần long. Hơn nữa, quan trọng nhất là người chưa biết làm sao để sử dụng được sức mạnh của Bát Hoang thần long.”

“Nếu như có một ngày, người có được Hắc ám chi tâm, thu phục đủ Bát Hoang thần long, người sẽ hiểu cái gì gọi là sức mạnh chân chính. Bây giờ người chỉ được gọi là nửa người nửa ma. Lựa chọn của người sẽ quyết định quá trình đó bắt đầu hay là kết thúc. Nếu như người thất bại, sẽ vĩnh viễn không có tương lai.”

Liễu Dật hiểu ý. Với chân lực của chàng hiện tại, căn bản không có khả năng vượt qua sát lục chi tâm để đạt đến hắc ám chi tâm của Chân ma. Chỉ có thể từ từ tích lũy. Sau đó, trước khi chân lực

phản ngược, khi đằng sau còn một tia ý thức, nhanh chóng tấn thẳng, như vậy còn có khả năng. Nếu cần một ẩn dụ, Liễu Dật có thể tự nói với mình, lựa chọn này căn bản không có một chút hi vọng, giống như cầu sống giữa cái chết, là một điều không thể.

Người trong gương tiếp tục nói: “Xong rồi, để ta quay lại trong người ngươi, thành ý thức của ngươi. Từ giờ, không có Niết Nhân, không có Vị Linh Phong, cũng không có Liễu Dật, duyên ngàn năm, lời nguyên đeo đuổi, khổ nạn luân hồi, sẽ tạo ra một thế giới mới, một vị chúa tể mới, bởi ngươi chính là Chân ma.” Sau đó, trong gương ánh lên một tia hoàng quang từ từ tiến vào người Liễu Dật. Cuối cùng, mọi thứ trở lại bình

thường.

Liều Dật hiểu rằng cuối cùng trên con đường chỉ còn lại một mình chàng. Soi mình trong gương, đột nhiên phát hiện mình đang cười. Đúng, đột nhiên lúc này, chàng không còn mơ hồ, không còn bị trói buộc, đi đâu về đâu, là phi thăng, là đọa lạc, thành thần, thành ma đối với chàng không còn quan trọng nữa, chàng chính là chàng, bạch phát hắc y.

Vũ Trầm Tĩnh, một mực yên lặng lắng nghe bên cạnh Liều Dật từ đầu đến lúc này không biết phải nghĩ gì, hai mắt trùng trùng nhìn Liều Dật trong gương. Chỉ là, có lẽ nàng biết, chàng sắp thoát li nhục thân, thành Chân ma, có lẽ chàng đã ngày xa nàng. Trước mắt, mọi thứ thật rõ ràng, ánh mắt chàng, đôi mày, mỗi một

động tác đều rất rõ ràng, chân thực. Nhưng mọi thứ đều sẽ trôi đi, chàng sẽ trở thành một Chân ma chẳng? Đó là con đường cuối cùng của chàng, nếu không tất cả sẽ chỉ là sai lầm’.

Nhưng sau đó, Vũ Trầm Tĩnh nhanh chóng khôi phục nụ cười, quay người nhìn Liễu Dật nói: “Ê, đồ ngốc, người đang nghĩ gì vậy.”

Liễu Dật nhìn nàng, không hiểu vì sao, khuôn mặt ngây thơ tươi cười bắt đầu làm chàng cảm thấy nhẹ nhàng. Hoặc là lần này chàng cuối cùng cũng hiểu được con đường của mình, trước mặt đất trời tự dung rộng mở, tâm tình cũng theo đó tốt hơn rất nhiều, nhẹ nhàng cười nói: “Không có gì, chỉ là ta có thể chết rất nhanh, hoặc là rất nhanh vĩnh viễn thành

ma, sự lựa chọn này khiến ta thập phần hứng thú.”

Vũ Trầm Tinh gật đầu nói: “Chúng ta ra đó ngồi chút đi.”

Liễu Dật gật đầu, hai người quay trở lại gốc cây cổ thụ vừa rồi. Dưới ánh trăng, những bông hoa màu tím từ từ rơi xuống, bay lượn trong gió, mang theo cả hương thơm. Dưới gốc cây, tựa lưng vào nhau, hai người lúc này tựa hồ đều có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại rất yên tĩnh. Có lẽ trong lòng hai người đều không biết bắt đầu từ đâu. Cứ như thế, trong thế giới chỉ có hai người, chỉ có sự yên lặng làm bạn với hai người. Nhưng, đó là hai con người cô độc, vĩnh viễn cô độc.

Không biết trải qua bao lâu, đêm đã

rất khuya, lúc này Liễu Dật sớm đã phong bế ý thức, bắt đầu tính toán thu thập sức mạnh hỗn độn xung quanh chuyển hóa thành chân lực. Bởi vì không lâu nữa, chàng sẽ tiến hành kế hoạch đột phá sát lục chi tâm. Để tăng tốc độ hấp thu hỗn độn chi khí, Liễu Dật triệu hoán Quang Long, con rồng có tốc độ nhanh nhất, hoá thành long ảnh, uốn lượn trong phạm vi một trăm trượng.

Liễu Dật, Vũ Trầm Tĩnh từ từ mở mắt, trong mắt long lanh một giọt lệ. Nàng không biết mình đang làm sao? Vào lúc ý thức trong gương biết mất, nàng cảm giác trong lòng vô cùng đau xót, thậm chí không thở được, lẽ nào..đó là chính là tình yêu? Không mong chàng ra đi, chỉ hi vọng vĩnh viễn, nhưng mọi

thứ đều là không thể.

Nhìn vàng trắng giữa trời, Vũ Trầm Tinh tự nói với mình: “Phụ vương ơi, đã hai mươi hai năm, lần chia tay này thật lâu, trong lòng con rất nhớ phụ vương, nhưng...con chưa bao giờ nhìn thấy mặt phụ vương, cũng chưa từng nghe giọng nói của phụ vương, phụ vương có biết không? Trầm Tinh yêu một người, nhưng Trầm Tinh biết, đây chỉ là ảo mộng, không phải là thật, nhưng, trong một phút ngẫu nhiên, con đã bị hạnh phúc cuốn đi, không còn tự chủ được nữa.”

“Lần đầu tiên nhìn vào mắt chàng, chàng thật cô độc. Lần đầu tiên nhìn chàng tức giận, chàng thật quật cường. Lần đầu tiên nhìn chàng cười, chàng thật cởi mở. Không nên, tất cả đều là không

nên chẳng? Không nên gặp gỡ, không nên xảy ra, không nên yêu, phụ vương có thấy được nỗi khổ của Trầm Tinh hay không? Thật là đau xót, chàng yêu thê tử của chàng, một nghìn năm, một vạn năm. Con thật đố kị. Để có thể thấy được nụ cười của chàng, con chỉ biết âm thầm cầu nguyện cho tình yêu của chàng.”

“Có lẽ...thực sự nên kết thúc. Quãng thời gian ngắn ngủi này sẽ trở thành kỷ niệm vĩnh hằng. Trầm Tinh không thể ở bên cạnh chàng. Phải nguy trang, phải lừa dối, phải nói mình không muốn nói chuyện, phải làm những thứ mình không muốn, chính là vì không muốn chàng phát hiện ra bản thân mình. Con cần phải đi, còn cần phải tìm phụ phương ở đây, bởi vì Trầm Tinh không còn quyến luyến chút

gì ở thế giới này nữa.”

Cuối cùng, khi trăng sắp tàn, Vũ Trầm Tinh từ từ đứng dậy. Giữa những cơn gió mang theo những bông hoa đang từ từ rơi xuống, thân hình nhỏ bé của nàng dường như đang khe khẽ run lên. Nàng nhẹ mím cười, ngắm khuôn mặt quen thuộc của Liễu Dật. Thật bình yên! Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, tương ngộ, tương ái, vì sao không phải là tương tri, có lẽ tương ái không giống như tương tri. Nàng hiểu, nhưng không làm được.

Nàng nhẹ nhàng quay người, không nhìn lại, một giọt lệ nhẹ nhàng rơi xuống. Thân thể khẽ động, nàng biến mất giữa màn đêm. Giọt lệ rơi xuống đất, nhưng không thấm vào đất. Cùng lúc, trước mặt Liễu Dật xuất phát hồng quang, quang

mang lóa mắt không làm kinh động đến Liễu Dật. Lời nguyện của Bỉ Ngạn Hoa từ từ xuất hiện. Một chiếc lá nhỏ màu xanh nõn từ từ lớn lên, có lẽ....Trâm Tinh không phải là một vì sao từ trên trời rơi xuống, nhưng giọt lệ chúc phúc của Trâm Tinh là của một nữ tử thương tâm. Bỉ Ngạn Hoa thật đẹp, ba phiến lá xanh thẫm mọc bên cạnh, mấy ai biết rằng, Bỉ Ngạn Hoa cũng chính là thương tâm chi hoa.

Mọi thứ đều diễn ra trong vô thức, Liễu Dật đang hoàn toàn đầu nhập vào tu luyện không phát hiện ra bất cứ một điểm nào của thế giới vô thanh này. Khi Bỉ Ngạn Hoa hấp thu xong giọt lệ đó, quang mang nhu hòa từ từ biến mất, cuối cùng biến mất trong cơ thể Liễu Dật. Tựa hồ

như chưa có gì phát sinh, mọi thứ trở lại bình thường. Gió hiu hiu, hoa tím rụng, ánh trăng tịch mịch, cùng với nam nhân dưới gốc cây già, tất cả hợp thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Thời gian vô tình trôi đi, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống mặt đất, Liễu Dật từ từ mở mắt. Trời còn chưa sáng hẳn, vẫn còn những khoảng màu tối. Hít thở không khí trong lành của buổi sớm mai, Liễu Dật khẽ mỉm cười, cũng không có ý áp chế sự phản ngược của sát lục chi tâm, mà tập trung hấp thu hỗn độn chi lực, chuyển biến thành chân lực. Chỉ có thể từ từ tích lũy, ngưng tụ, chàng mới có thể vượt qua được Sát lục chi tâm.

Liễu Dật từ từ đứng dậy, nhưng đột nhiên cảm thấy ở đây có gì không đúng.

Rất nhanh, chàng quay người tìm kiếm xung quanh, bởi chàng không nghe thấy tiếng hô hấp của Vũ Trầm Tĩnh, nhưng cũng không tìm thấy hình bóng của nàng. Liễu Dật trong lòng kinh sợ: Nàng đâu rồi? Chàng thu hồi Quang Long, chỉnh đốn y phục, rồi tìm kiếm bốn phía, nhưng không tìm được chút dấu vết nào.

Liễu Dật thầm nghĩ: “Lẽ nào Vũ Trầm Tĩnh bị con rồng đó bắt đi?” Nhưng nhanh chóng phủ nhận ý nghĩ này. Nếu như con rồng đó thực sự đã đến, lẽ nào lại bỏ qua cho mình. Mục tiêu của nó là chàng, không có khả năng đối phó Vũ Trầm Tĩnh. Vậy nàng đi đâu rồi? Liễu Dật không có chút hoảng hốt, chỉ từ từ suy nghĩ. Nếu như có một sinh mệnh lại gần, Quang Long sẽ lập tức trở về thân

kiếm. Nhưng hiện tại mà nói, có lẽ Vũ Trầm Tinh tự mình bỏ đi, chỉ có thể có khả năng này mà thôi.

Nhưng mà, tại sao Vũ Trầm Tinh lại muốn bỏ đi. Lẽ nào nàng không thấy nguy hiểm...có lẽ, rời khỏi mình nàng sẽ càng an toàn hơn. Nhưng, nàng đâu có làm như thế? Vậy cuối cùng nàng bỏ đi vì lý do gì?

Liều Dật không tìm được nguyên nhân, cuối cùng nghĩ đến những lời Vũ Trầm Tinh cách đây hôm qua, tìm kiếm Minh Vương là thứ duy nhất nàng có thể làm bây giờ. Nhưng lại có điểm không ổn, trừ khi Minh Vương cùng nàng có quan hệ gì đó, nhưng nhìn thì không giống lắm.

Chàng vốn không muốn nghĩ nhiều,

nhưng ở đây vô cùng rộng lớn, lại không có chút manh mối gì, đành đứng một chỗ suy đoán. Cuối cùng, chàng quyết định đi tìm. Ở thế giới này còn có con rồng nguy hiểm, nếu Vũ Trầm Tinh vô tình gặp phải, khẳng định con rồng đó sẽ không vì nàng không đi cùng chàng mà bỏ qua cho nàng.

Nghĩ một hồi, chàng đành đánh cược với vận khí. Tối qua Vũ Trầm Tinh còn tựa lưng vào mình, do vậy có khả năng đi về phía ngược lại với mình. Nghĩ đến đây, chàng bèn nhắm hướng đó đi tìm. Vì không có chút manh mối nào, chàng từ từ vừa đi vừa tìm.

Mặc dù chàng hơi tò mò, nhưng những gì trải qua ngày hôm qua đã làm chàng thay đổi rất nhiều. Có lẽ, nhân quả

tuần hoàn, nhưng nhân này, quả này có đẹp không tất cả đều do mình. Lúc này có vội cũng không giúp được gì, chỉ có thể từ từ tìm kiếm. Nếu nói hi vọng, chỉ hi vọng nàng không có chuyện gì là tốt rồi, còn lại chàng đều không nghĩ tới.

Liễu Dật tìm kiếm rất lâu nhưng không thu được kết quả gì. Chân lực không chịu khổng chế, ngưng tụ ngày càng lớn. Lúc này tốc độ thôn tính của sát lục chi tâm đối với chàng tăng hơn hàng chục lần so với bình thường. Nhưng lúc này chàng không được lựa chọn, chàng không thể áp chế, mà cần ngưng kết càng nhiều chân lực càng tốt, vượt qua sát lục chi tâm, trở thành Chân ma.

Không biết có phải vì ánh mặt trời hay là vì sát lục chi tâm phản ngược,

trong lòng chàng có chút cảm giác phiền muộn mà trước đây chưa từng có. Chàng từ từ giảm tốc độ, bởi chàng phát hiện mình đã đến một nơi vô cùng thông thoáng. Ở đây không có một cây to nào, chỉ có vô số những tấm gương bành bồng giữa không trung.

Đột nhiên Liễu Dật dừng lại, một dự cảm không tốt truyền đến, là cái gì? Sát khí...từ từ lan tới, chàng có thể cảm nhận rõ ràng, xung quanh có sinh mệnh thể, ngay lập tức nghĩ đến Tử Long. Nhưng, sau một hồi nhắm mắt phân tích, chàng lắc lắc đầu. Không phải, sát khí này không bằng một phần của Tử Long. Nhưng mặc dù chỉ bằng một phần sát khí của Tử Long, đối với chàng mà nói thì đã rất khó để đối phó. Hơn nữa ở xung

quanh, căn bản không phát hiện được sát khí này từ đâu ra.

Chàng đem ý thức dồn xuống thanh kiếm đang nắm chặt trong tay, sau đó từ từ chuyển động quanh cơ thể, thị giác dừng lại ở góc độ nào, cảm giác thấy sát khí, chân lực lập tức nhanh chóng đề thăng, Liễu Dật càng cảm nhận rõ mọi thứ xung quanh. Phía không gian đối diện, phảng phất có vật gì đó chuyển động, chuyển động này khiến chàng liên tưởng đến lần tiếp xúc đầu tiên với Tử Long.

Tay phải đeo găng đen sáo nhẹ nhàng đặt lên chuôi kiếm. “Keng” một tiếng, chớp mắt trường kiếm rời vỏ rồi quay lại. Một đạo hồng quang nhắm thẳng hướng dao động không rõ ràng phía

trước. Chàng hét lớn “ra đi.”

Cùng với tiếng “Leng keng”, một đạo điện quang tím ngắt hạ xuống, một con Tử Long dài vài trượng cất tiếng ngâm vang, uốn lượn bay lên, một âm thanh từ trên không vọng xuống: “Ta đợi người thật lâu.”

Liễu Dật nhìn con rồng trước mặt, có chút do dự. Không đúng, không phải là con Tử Long đó, chàng có thể cảm nhận được sức mạnh của con rồng này không thể so được với con Tử Long kia. Ánh mắt chàng hiện lên thần sắc nghi hoặc.

Tử Long tựa hồ nhìn thấu được tâm tư chàng, cất giọng nói: “Người nghi ngờ à? Nếu như người có được năng lực sáng tạo, người sẽ hiểu được làm thế nào để đem sức mạnh của bản thân chia làm

nhiều phần, ta gọi đó là “thuật phân thân.”

Liễu Dật cuối cùng cũng hiểu, thì ra là Tử Long đem sức mạnh của mình chia thành nhiều phân thân, cùng tìm kiếm bản thân mình. Như vậy, các phân thân khác lúc này cũng đang bay đến. Trước mắt việc duy nhất có thể làm là nhanh chóng giải quyết con rồng trước mặt rồi thoát đi. Nhưng con rồng trước mặt mặc dù chỉ là một phần bộ phận, nhưng cũng không dễ gì thắng được.

Đột nhiên chàng thầm thốt: “Không được, vừa rồi nó nói ở đây đợi rất lâu rồi...nếu Vũ Trầm Tinh đi về phía này, thì chắc đã xảy ra chuyện rồi.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 249: Trí Mệnh Thác Ngô, Sát Lục Chi ...

Liễu Dật một mặt quan sát động tĩnh của con rồng trước mặt, một mặt quan sát xung quanh. Ở đây mặc dù rất thoáng đãng, nhưng xung quanh có rất nhiều cây cỏ. Nếu như Vũ Trầm Tinh chống cự tại đây, nhất định sẽ lưu lại dấu vết. Hơn nữa con rồng trước mặt không lợi hại như con trước. Sau khi suy nghĩ một hồi, Liễu Dật kết luận Vũ Trầm Tinh căn bản không đi lối này.

Tình huống trước mặt bản thân chàng khó giữ. Con rồng trước mặt mặc dù khó chơi, như với tu vi của chàng vẫn có thể

đôi phó. Vấn đề là con rồng này phát hiện ra mình, các phân thân khác của Tử Long cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện. Đến lúc đó, Liễu Dật có mọc cánh cũng không thoát. Từ từ nắm chặt trường kiếm, cùng với sát khí từ từ phát tán, chàng không nghĩ nhiều nữa, giải quyết phiền phức trước mắt, rời khỏi đây rồi nói tiếp.

Sau đó, tay trái chàng chuyển động, trường kiếm uyển chuyển xuất hiện những tàn ảnh, cùng lúc tay phải vuốt ngang thân kiếm, hồng quang từ từ biến mất, phong ấn của ma kiếm đã bị giải trừ. “Keng” một tiếng, trường kiếm xuất thủ, một đạo hồng quang chớp mắt từ thân kiếm phát ra. Mặc dù chàng biết rằng thế này đối với Tử Long không có tác dụng gì, nhưng đây là khởi kiếm thức.

Phân thân của Tử Long chột khựng lại, không nghĩ đến Liễu Dật lại xuất thủ nhanh đến như vậy. Nhưng nó là phân thân của của hoang long, sức mạnh không yếu. Khi kiếm quang của Liễu Dật lao đến, Tử Long gầm lên một tiếng, cái miệng khổng lồ mở rộng, phun ra một đạo tử sắc thiểm điện, giao tranh với kiếm quang của chàng.

Kì quái là sau khi va chạm với kiếm quang của chàng, ánh chớp tím sẫm xuyên qua kiếm quang đỏ rực, sau đó nhanh chóng biến thành các tia tím ngân uồn lượn, với một khí thế bao trùm trời đất lao tới Liễu Dật.

Chàng lúc này không dám lơ là, mặc dù con rồng trước mắt chỉ là một phân thân, nhưng vẫn quá mạnh. Do đó, sau

khi nó phun ra đạo tử sắc thiểm điện, Liễu Dật đã thấy có điều kì quái, liền dùng quyết chữ “Tật” trong Ân Toàn Cửu Ảnh, tạo ra vô số tàn ảnh, cuốn theo cả những cánh hoa rơi, chớp mắt thân thể đã thoát ra xa vài trượng.

Có thể thấy rõ, đây tuyệt không phải là đơn thuần người đấu người, kiếm đấu kiếm. Ở đây, sức mạnh, năng lực, tốc độ đại biểu cho tất cả. Nếu như vừa rồi chàng chỉ chạm một chút, hậu quả thật không thể tưởng tượng. Chàng vừa dừng lại, một âm thanh đặc thù từ phía Tử Long vọng tới.

Chàng ngẩng đầu quan sát. Thì ra vừa rồi màn kiếm quang của chàng không hoàn toàn bị đạo thiểm điện đánh tan. Nhưng như thế là chưa đủ, vì trước mặt

Tử Long có một quang tráo trong suốt hình tròn ẩn hiện, tạo ra những tia chớp tím sẫm, phát ra những âm thanh “rì rì.”

Liễu Dật không rõ đó là cái gì, nhưng chàng đoán nó cũng giống như là lúc chàng triệu hoán thần long dung nhập vào hộ thể cương khí của mình. Nhưng xem ra quang tráo của đối phương không bị tổn hại chút nào. Kiếm quang của chàng va chạm với quang tráo, chỉ phát ra một âm thanh nhỏ rồi tiêu tán.

Liễu Dật chợt cảm thấy phiền phức, cứ như thế này, cứ cho là có thể giải quyết được con rồng này, có lẽ các phân thân khác cũng kịp đến. Nhưng mà, làm cách nào bây giờ? Không còn thời gian để chơi đùa nữa. Các biện pháp nhanh chóng lướt qua trong óc chàng. Nói thì

chậm, những biện pháp phát sinh trong chớp mắt, chàng không cố kị nữa, đem tâm pháp Lan Nhĩ Phi Na Thanh nhanh chóng đề thăng. Cùng với chân lực đại lượng ngưng tụ, sát lục chi tâm cũng nhanh chóng bao lấy chàng.

Trên trời, vô vàn những đám mây hồng cuộn cuộn kéo tới, bao phủ trời đất. Xung quanh chàng, gió điên cuồng thổi cuốn theo mây cuộn quanh người chàng. Ma khí sát lục chớp mắt bao phủ không gian.

Lúc này hai mắt chàng biến thành huyết hồng, mái tóc dài màu trắng tung bay, trường bào đen pháp phới. Chân lực từ từ ngưng tụ, trên thân kiếm lập tức xuất hiện những màu sắc khác nhau, quanh người cũng lập tức xuất hiện

những long ảnh màu sắc hình dáng khác nhau uốn lượn. Lúc này chàng không còn quan tâm đến bất cứ điều gì. Nếu như không nhanh chóng đánh bại con rồng trước mặt, thì ngay cả cơ hội trở thành khôi lỗi của chàng cũng không còn.

Cuối cùng, chàng hét lên một tiếng, thân hình chuyển động, năm con thần long mang theo các sức mạnh khác nhau, nhắm thẳng Tử Long trước mặt lao tới. Xung quanh năm con thần long, cát bay đá chạy, lá rụng hoa rơi, cát bụi nhanh chóng bị dạt ra hai bên.

Tử Long nhìn năm con thần long lao tới mình, không có chút biểu hiện, cũng không thèm chớp mắt, tựa hồ không coi chúng vào đâu. Liễu Dật nhẹ nhàng mỉm cười, thực sự có lòng tin đối với năm

con thần long. Ít nhất năm con thần long phối hợp cùng chân lực cường đại có khí thế rung trời chuyển đất, chẳng lẽ lại không đối phó được con rồng nhỏ trước mặt.

Một loạt tiếng “ùng oàng” vang lên, năm con thần long chớp mắt hóa thành lực công kích va chạm mãnh liệt với quang tráo của Tử Long. Mặt đất xung quanh lập tức bị bao trùm bởi cát bụi, không gian hỗn loạn mù mịt, hai đối thủ không thể nhìn thấy nhau.

Không biết bao lâu sau, chỉ thấy một đạo chớp tím ngất lóe lên, từng cơn gió từ từ thổi qua, cuốn theo cát bụi, hoa lá rơi xuống đất, thân hình Tử Long từ từ hiện ra. Tất cả những gì vừa xảy ra không thể hiện được điều gì. Bởi Tử

Long không một chút tổn thương, nhưng không còn quang tráo bao phủ trước mặt.

Trong mắt Liễu Dật không hề có chút biểu hiện kinh ngạc, toàn thân như một pho tượng đứng đó, chỉ lạnh lùng nhìn Tử Long. Không quan tâm đến những sợi tóc trắng ngấn cản tầm nhìn, không để ý đến những cơn gió đang thổi bay tà áo, chàng vẫn đứng tại đó, im lìm bất động.

Tử Long long trảo giơ lên, như mang theo một chút cảm giác ngạo mạn, thảng lự: “Đó là sức mạnh của ngươi ư? Cùng lắm cũng chỉ phá được cái thuẫn của ta? Xem ra ta đã đánh giá cao ngươi quá rồi, xem chiêu thức đáng cười của ngươi kia, ta thật không còn gì để nói, thật là yếu.” Tử Long hiển nhiên thập phần hưng phấn, mặc dù chiếc thuẫn đã bị năm con thần

long phá vỡ, nhưng sức mạnh cường đại như vậy lại không làm nó bị thương chút nào.

Liễu Dật vẫn im lặng lạnh lùng nhìn Tử Long. Dường như những lời chọc ngoáy của Tử Long không có chút quan hệ gì với chàng. Chỉ có một điều kỳ lạ là thanh ma kiếm đã quay trở lại vỏ.

Tử Long quan sát biểu tình của Liễu Dật, chợt khựng lại, rồi nhanh chóng nói: “Ta đã thưởng thức màn biểu diễn của ngươi, bây giờ đến lượt ta. Không biết ngươi có chịu được không...nhưng, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết, yên nghĩ đi.”

Tử Long vừa dứt lời, tiếng của Liễu Dật truyền đến: “Ngươi không có cơ hội đâu?”

Không biết Liễu Dật nói gì, nhưng

vừa nghe xong, trong mắt Tử Long đột nhiên xuất hiện nét khùng khiếp. Không đúng...sao lại như thế, giọng nói đó không phải là do Liễu Dật trước mặt phát ra, mà phát ra từ phía sau nó, đó là cái gì?

Giọng Liễu Dật lại tiếp tục từ phía sau Tử Long truyền đến: “Khoảng cách giữa ta và ngươi không phải là sức mạnh, mà là cách sử dụng sức mạnh. Ta lùi, không có nghĩa là ta thất bại. Ta thu kiếm, không biểu hiện ta bỏ cuộc, ta cười, không phải là ta rộng lòng. Ta muốn dùng đúng lời của ngươi, người là ta quá thất vọng, ta đã đánh giá ngươi cao quá rồi, căn bản vì ngươi chỉ nhìn được vẻ bên ngoài của sự vật.”

Nghe Liễu Dật nói, Tử Long dường

như đang hồi tưởng. Đúng rồi, vào lúc năm con thần long va chạm với thuẫn của nó, Liễu Dật không dừng lại, mà còn làm một động tác khác. Động tác đó thật là nhanh, khiến tàn ảnh của chàng tiếp tục tồn tại tại chỗ mà không biến mất. Còn chân thân của chàng đã gây ra một vết thương trên cổ Tử Long, sau đó xuất hiện phía sau nó.

Dùng sát lục chi tâm không chế “Vô Thức Quy Kiếm”, mặc dù đó chỉ là một kiếm kỹ của “Bi Tứ Thức”, nhưng Liễu Dật linh hoạt vận dụng ra. “Vô Thức Quy Kiếm” chú trọng nhất là nhanh chuẩn, cần cả tốc độ và sức mạnh. Mặc dù sát lục chi tâm sử dụng sức mạnh không lớn, nhưng đối với con rồng không có đầu óc này mà nói thì cũng đủ rồi.

Trong mắt Tử Long xuất hiện thân sắc hoảng sợ, cùng lúc phía dưới đầu rồng xuất hiện một đạo ánh sáng màu vàng. Không, phải nói là một ẩn kí. Ẩn kí đó ngày càng rõ ràng, ngày càng phát sáng. Bụp một tiếng, chiếc đầu rồng to lớn đột nhiên rơi xuống. Thì ra một kiếm đó của Liễu Dật đã giết chết Tử Long. Chỉ là kiếm đó quá nhanh, ngay cả Tử Long cũng không cảm thấy có gì đặc biệt. Kì thực lúc nó nói chuyện với Liễu Dật, nó đã chết rồi, chỉ là một tia ý thức khiến nó vẫn còn nói nốt được.”

Hình ảnh Liễu Dật phía trước Tử Long từ từ biến mất, chân thân của Liễu Dật xuất hiện phía sau Tử Long. Nhìn con rồng nằm dưới đất, Liễu Dật lạnh lùng nói: “Đây chỉ là khởi đầu, rất nhanh

thôi, ta sẽ bắt người thần phục dưới kiếm của ta.” Phía dưới, cơ thể Tử Long từ từ biến thành vô số điểm quang hoa, dần dần biến mất.

Liễu Dật không nghĩ nhiều, nếu các phân thân khác của Tử Long đến, chàng thực không còn năng lực chiến đấu. Liễu Dật tay trái cầm kiếm, dùng quyết chữ “Tật” trong Ân Toàn Cửu Ảnh thoát đi. Chỉ thấy dưới ánh dương quang ấm áp, một dải thân ảnh đen ngòm lóe lên rồi biến mất.

Từ cánh hoa nhẹ rơi, từng hạt bụi tứ tán, gió nhẹ thổi, trăng sáng chiếu, không thấy đường chân trời...

Lúc này Liễu Dật đã chậm lại. Mặc dù ở đây rất thông thoáng, nhưng chàng còn cần tìm Vũ Trầm Tĩnh. Không biết

bao lâu, chợt thất ánh trắng đã chiếu khắp không gian. Không biết là mình đã đến đâu, nhưng chàng không cảm thấy mệt mỏi, một mặt tìm kiếm, một mặt nhớ lại cuộc chiến với Tử Long buổi sáng.

Thực ra, trận chiến này Liễu Dật không phải chỉ nhờ vào sức mạnh của bản thân. Trong lúc chiến đấu, chàng cũng cảm giác được sự khủng khiếp của sát lục chi tâm. Nếu như chàng có thể có được hắc ám chi tâm, trở thành Chân ma, thì có thể có cách tìm ra phương pháp mới để sử dụng năng lực của “Bi Tứ Thức.”

Mặc dù vẫn thừa nhận sức mạnh của hoang long kí thác tại thân kiếm mạnh hơn “Bi Tứ Thức”, nhưng nếu chỉ dựa vào sức mạnh thì không đủ. Nếu như có

đủ tốc độ, có thể ngăn cản sức mạnh bạo phát. Dù “Bi Tứ Thức” là tinh hoa của kiếm pháp, ngàn lần biến hóa trở thành nhanh tới mức không thể hóa giải được. Chỉ là lúc này muốn dùng sát lực chi tâm mô phỏng lại cách sử dụng của Bi Tứ Thức, cũng không đạt được hiệu quả chân chính.

Giả sử có được hắc ám chi tâm, lĩnh ngộ lại “Bi Tứ Thức”, lại thu phục được Bát Hoang thần long. Lúc đó, bất kể Bàn Cổ biến thành hình dạng nào, bi tứ thức đều thập phần tự tin cùng hắn chiến đấu. Nhưng xem ra cả ba dạng tu luyện đều vô cùng khó, Hắc ám chi tâm thì chàng không có đủ chân lực để xông phá, còn “Bi Tứ Thức” lúc này không có phương pháp sử dụng chân chính; trước mắt khó

khăn nhất là Bát Hoang thần long, con rồng đó so với mình thực có thể xưng “thần.” Liễu Dật đột nhiên nghĩ đến con rồng thứ bảy và con rồng cuối cùng.

Nếu như căn cứ theo sức mạnh mà sắp xếp, sức mạnh của con rồng thứ bảy so với Bàn Cổ không hơn kém bao nhiêu, vì nguyên nhân gì? Mặc dù nghĩ nhiều, nhưng chàng không cảm thấy phiền lòng, bởi việc đó tuy khó, nhưng chàng đã từng làm rồi. Làm rồi thì làm tiếp, nghĩ cách để làm cho xong, chứ không ở đây suy nghĩ lung tung.

Nghĩ đến đây, chàng tiện hít thở một hơi, đi liên tục đã lâu nhưng chàng không hề có cảm giác mệt mỏi. Tuy nhiên chàng muốn dừng lại, có lẽ vì phong cảnh dưới trăng quả thực quá mỹ lệ.

Cứ như thế, ngày lại ngày trôi qua, ở trong thế giới rộng lớn vô biên và kỳ lạ, Liễu Dật tìm kiếm Vũ Trầm Tinh, Minh Vương, đồng thời cũng tránh sự truy sát của Tử Long. Ngoài ra bắt đầu tận dụng Lan Nhĩ Phi Na Thanh hấp thu hỗn độn chi lực. Lúc này chàng cũng không quan tâm đến sự phản ngược của sát lục chi tâm. Mặc dù tự mình cũng cảm thấy tính tình ngày càng cuồng bạo, nhưng chàng vẫn tiếp tục kiên trì. Nếu không sẽ không thể đột phá sát lục chi tâm, trở thành nỗi hối hận lớn nhất đời chàng.

Thấm thoát đã một tháng trôi qua, nhưng chàng vẫn không tìm được chút manh mối liên quan đến Vũ Trầm Tinh cùng Minh Vương. Trên đường, chàng luôn duy trì cảnh giác cao độ. Đã có kinh

nghiệm hai lần giao thủ với Tử Long, nên chàng có thể tránh được rất nhiều phân thân của nó. Với tu vi của chàng, nếu tận lực né tránh, thực không có gì phiền phức.

Cùng với thời gian trôi qua, trừ vài lần phân thân của Tử Long vô tình xuất hiện, thế giới đó căn bản không có ai khác. Cỏ thụ xung quanh, những chiếc gương bông bênh, cỏ xanh lan mặt đất, vài con chim, vài con quái thú. Cuối cùng, đến một ngày, chàng dừng bước. Tìm kiếm thế này cũng thật vô vọng, nếu tìm thấy bọn họ rồi thì làm sao? Lẽ nào cùng họ thoát đi? Ở đây đến Minh Vương cùng bốn vị lão nhân đều không có cách nào thoát ra, liệu mình có cách nào không?

Nghĩ đến phương pháp, chàng đột nhiên bừng tỉnh, nếu...thế giới trong gương này thực sự không có sinh mệnh, chỉ là những lời dối trá của Tử Long, như vậy, chỉ cần giết chết con rồng đó, hoặc là thu phục nó, thế giới trong gương này sẽ trở lại bình thường. Đến lúc đó, sức mạnh của nó mất đi, thoát khỏi nơi này chẳng phải là đơn giản hay sao?

Sau đó, chàng từ từ chùng xuống, biện pháp nhìn có vẻ đơn giản, nhưng làm sao để thu phục được con rồng đó. Hơn nữa, cứ cho là thu phục được nó, vậy lối ra của thế giới này ở đâu? Nếu muốn sức mạnh của con rồng biến mất, xem ra chàng chỉ còn cách thử vung kiếm trăm thiên.

Đúng lúc Liễu Dật muốn ngồi xuống,

đột nhiên chàng cảm thấy trong mình có gì không ổn? Là cái gì? Sau đó chàng hiểu rằng đó là do chân lực quá nhiều. Làm thế nào bây giờ? Chân lực đó đối với sát lục chi tâm mà nói thì rất nhiều. Nếu như bạo phát, có thể thôn tính ý thức của chàng ngay lập tức. Nhưng đối với hắc ám chi tâm mà nói thì còn thiếu rất nhiều. Nếu như bây giờ bắt đầu đề thăng vượt qua sát lục chi tâm, đến một chút hi vọng thành công cũng không có. Nghĩ đến đây, Liễu Dật có chút do dự, nhưng cũng bắt đầu từ từ trấn áp chân lực trong người.

Nhưng lần này Liễu Dật đã sai, chân lực bây giờ không còn đơn giản như ngày xưa nữa. Mở rộng liên tục trong một tháng mà không hề có sự áp chế nào, lúc

này chân lực đã không có cách gì. Cứ như thế này, cứ cho là lần này áp chế được, sau này làm thế nào? Chân lực cường đại như thế lúc nào cũng có thể bạo phát.

“Làm thế nào? Làm thế nào?” lúc này chàng thực sự hốt hoảng. Việc đến quá đột ngột, khí tức trong người không còn khống chế được, bắt đầu chạy toán loạn. Không còn nghĩ được gì nữa, chàng nhanh chóng nhắm mắt định thần, bắt đầu dẫn dắt chân lực, từ từ ngưng kết, tập trung lại.

Chỉ sau một lúc, chân lực cường đại từ từ thu nhỏ lại, hình thành trạng thái xoáy lốc trong cơ thể. Liễu Dật hiểu rằng không thể áp chế được sức mạnh cường đại đó nữa, chỉ có thể dẫn nó vào trung

tâm của sát lục chi tâm.

Lúc này, chàng đem Lan Nhĩ Phi Na Thanh tâm pháp đề thăng sát lục chi tâm. Dưới sự công phá mạnh mẽ của chân lục, cơ thể chàng từ từ phát ra hồng quang. Nhưng với sự xuất hiện của sát lục chi tâm, một phiến vân vụ đen nhánh tạo thành cơn lốc xoáy chân khí hoàn toàn bao phủ. Chàng không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục đem luồng khí xoáy điên cuồng xông phá ra ngoài.

Nhưng sát lục chi tâm giống như một hồ sâu không đáy, nhanh chóng hấp thu chân lục cường đại đó, từ từ chuyển hóa thành một một cỗ sức mạnh hướng về đại não. Liễu Dật mặt dù rất lo lắng, nhưng cũng chỉ đành cố bình tĩnh, không ngừng áp chế chân lục, hướng sát lục chi tâm

xung kích, chỉ hi vọng trước khi chân lực tiêu hao hết, có thể đột phá được sát lục chi tâm.

Nhưng lúc này chân lực giống như một dòng suối nhỏ. Mặc dù trong mắt chàng, chân lực vô cùng cường đại, nhưng trong phạm vi bao phủ của sát lục chi tâm thì không có tác dụng gì cả. Sát lục chi tâm giống như một hố sâu không đáy, không ngừng hấp thu chân lực. Bất giác, trên trán chàng mồ hôi đã túa ra như tắm...

Bây giờ trong lòng chàng cuối cùng cũng hiểu sự đáng sợ của hắc ám chi tâm. Mới đầu Niết Nhân vì sợ tầng mười ba của tâm pháp không thể ngưng kết đủ chân lực sẽ biến thành khô lổ, nên một mực dùng tâm pháp tầng mười hai từ từ

tích tụ chân lực, hi vọng cùng với thời gian, sẽ có một ngày dùng chân lực cường đại vượt qua sát lục chi tâm, trực tiếp tiến nhập hắc ám chi tâm.

Nhưng Liễu Dật thì ngược lại, tâm pháp trực tiếp đạt đến tầng mười ba. Tầng mười ba không thể ngưng tụ quá nhiều chân lực, nếu không sẽ bị phản ngược. Đây chính là sai lầm trí mạng của chàng, giờ đây chân lực căn bản không thể xông phá sát lục chi tâm, cũng thể hiện chỉ trong chốc lát thôi, chàng sẽ trở thành khô lổ của ma.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 250: Ma Địch Khôi Lỗi, Chân Tâm Ái ...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nhưng trong ý thức của Liễu Dật, mỗi một thời khắc đều là sự khốn khổ của linh hồn. Ý thức từ từ mất đi, mọi thứ trước mắt bắt đầu từ từ thay đổi. Thế giới không còn màu sắc nữa, chỉ còn một màu máu từ từ bao phủ tất cả. Xung quanh lặng im, không cảm được gió, không nghe được tiếng chim hót. Tâm hồn chàng bị một cảm giác sát lục thôn tính, một thứ cảm giác cường liệt khiến chàng không thể nào khống chế được bản thân, cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy mọi sinh mệnh.

Chàng vẫn còn một tia ý thức cuối cùng, chàng hiểu rõ, bản thân mình hiện

tại, bất luận thế nào cũng không thể xông phá sát lục chi tâm, chỉ có thể chờ đợi hậu quả cho mình. Chỉ có một kết quả, mất đi ý thức, trở thành một khôi lỗi chỉ biết giết người. Kết quả này khiến chàng không sao tiếp thụ nổi. Như hiện tại mà nói, chàng đã làm theo cách xấu nhất.

Chàng tận lực ngưng tụ chút chân lực cuối cùng, hướng sát lục chi tâm ngày càng cường đại công kích, nhưng chân lực như suối đổ về biển lớn, căn bản không thể làm được gì. Liễu Dật hiểu rõ tình trạng của mình, cuối cùng, ta từ bỏ việc ngưng tụ chân lực, bởi mọi thứ đã chứng minh, chàng đã thất bại. Cùng lúc, chàng từ từ rút Bi Mộng Kiếm ra.

Thân kiếm đen tuyền dưới ánh mặt trời lấp lóe nhưng tia sáng, một cảm giác

băng lãnh từ thân kiếm truyền sang. Liễu Dật vốn tưởng thử dùng các loại sức mạnh của thần long để đề kháng sát lục chi tâm. Nhưng chàng cũng từ bỏ. Hiện tại làm gì cũng không có tác dụng, chân lực bị hấp thu hoàn toàn, chuyển thành sát lục chi tâm, đến thần long cũng không còn đủ sức để triệu ra.

Nhìn thanh kiếm màu đen trong tay, Liễu Dật lắc lắc đầu, trong mắt xuất hiện hồng quang, yếu ớt nói: “Người giống như huynh đệ của ta, cùng ta vào sinh ra tử, đánh khắp thiên hạ, thách thức thần ma. Nhưng...tất cả đều đã qua, hiện tại ta thật vô năng. Có lẽ, bây giờ chính là lúc chúng ta chia tay. Nếu như tam thế luân hồi kết thúc, ta chết đi, trở về cát bụi, không có kiếp sau. Cuối cùng, người

tiền ta một đoạn nhé.”

Liễu Dật không hiểu vì sao còn đủ sức nói nhiều đến thế. Nhưng lúc này, chàng chỉ nghĩ đến một việc, chính là dùng thanh kiếm trong tay mình, kết thúc sinh mệnh của mình. Như vậy, khôi lỗi của ma sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện.

Chàng vẫn nhìn vào thanh kiếm trong tay, từ từ nói: “Ta bỏ cuộc như thế này cuối cùng là đúng hay là sai. Yêu nàng, nhưng kết thúc sinh mệnh của mình nghĩa là li khai nàng, tại sao lại xuất hiện lựa chọn kiểu này? Cứ cho là yêu Thiên nữ là sai, cứ cho là tam thế luân hồi cũng sai, nhưng có lẽ cũng không có quan hệ gì. Bởi khi ta trở về với cát bụi, một tia ý thức cuối cùng trong lòng ta nói với ta

– sống chết không tiếc, vĩnh viễn không hối hận.”

Chàng từ từ nâng cao thanh kiếm, chàng muốn biết, và muốn nhìn rõ cái kết quả của lời nguyện ngàn năm, của tình yêu giữa thần và ma, chàng cũng muốn biết hình dạng bản thân mình sau khi chết. Mặc dù chàng không muốn chết, nhưng thế giới không cho phép, chàng cũng không cho phép, vì những người dân lành, chàng phải chết.

Mũi kiếm bén nhọn từ từ đặt tại yết hầu chàng, một cảm giác băng lãnh khiến chàng chấn kinh một lúc, nhưng rất nhanh trở lại bình thường. Chàng vô cùng bình tĩnh, chàng đã nghĩ đến cái chết này từ lâu rồi, chỉ duy nhất không tưởng được cái chết này lại đến sớm như vậy.

Liều Dật đang nghĩ đến đây, một thân hình màu xanh nhanh chóng lao đến, trong lúc chàng không còn chân lực, cũng không có chuẩn bị, lập tức đoạt lấy thanh kiếm trong tay chàng, rồi nhanh chóng phóng ra ngoài mười trượng. Kinh biến đột ngột phát sinh khiến chàng vốn đã mất hết cảm giác phản ứng trở lại.

Liều Dật từ từ ngẩng đầu, trong đôi mắt đỏ ngầu hiện lên hình ảnh Vũ Trầm Tinh. Nàng vẫn đẹp và đáng yêu như xưa, mái tóc đen dài được điểm bằng những viên ngọc xanh, một đôi khuyên tai màu xanh hình ngôi sao, da trắng như tuyết. Nhưng nhìn kỹ, trên khuôn mặt có chút tiêu tụy so với trước.

Liều Dật hiện tài dường như có chút dần dần, nhìn người con gái trước mặt,

cuối cùng thốt lên: “Là nàng.”

Vũ Trầm Tinh quan sát biểu tình và ngữ khí kì quái của chàng, bèn nói: “Người đang làm gì? Vì sao lại muốn chết? Không phải người nói đã có thể tử sao? Lẽ nào người không quan tâm đến cảm giác của họ? Người căn bản không yêu nàng! Người chết đi, nàng sẽ làm như thế nào? Người như người vì sao lại muốn tự tử như thế, lẽ nào người không nghĩ cho người khác sao?”

Liễu Dật nhìn biểu tình kích động của Vũ Trầm Tinh, nghe lời trách cứ của nàng, nghĩ lại quãng thời gian tìm kiếm nàng. Hiện tại mà nói, nàng vẫn khỏe, so với chàng còn tốt hơn nhiều. Như vậy, trong lòng không còn gì phải lo lắng nữa. Liễu Dật lắc lắc đầu, từ từ trả lời:

“Người có biết thế là là tình yêu không? Hai người ở bên nhau có phải là tình yêu không? Yêu...làm sao có thể không yêu, ta yêu nàng, rất rất yêu nàng. Bất kể thời gian có trôi qua bao lâu, nàng vĩnh viễn là người ta yêu. Yêu không phải là thứ mà chúng ta vẫn nói, cũng không phải thứ mà người nhận định. Yêu là một loại cảm giác, rất nhiều việc, không thể dùng bề ngoài mà giải thích được. Ví dụ như một người ăn mày đói quá phải giết người mới có ăn. Hắn đâu có muốn giết người. Người có hiểu ý tứ của ta không? Trả lại kiếm cho ta.” Nói đến đây, giọng của Liễu Dật đã thấp xuống, chàng biết thời gian của mình không còn nhiều nữa, nếu không nhanh chóng kết thúc sinh mệnh của mình, những việc sau này chàng chắc

không thể tưởng tượng được.

Vũ Trầm Tinh tựa hồ hiểu được ý chàng, vẻ mặt như muốn khóc, âm ức nói: “Vậy người có thể nói ra, ta có thể giúp người, giúp người tìm biện pháp. Mọi thứ đều có thể giải quyết, tại sao cứ phải chọn cái chết. Vũ Trầm Tinh tuyệt không có ý định trả kiếm lại mà tiếp tục hỏi chàng.

Liễu Dật lắc đầu nói: “Người không giúp được ta đâu. Đây là một sai lầm ta gặp phải trong khi tu luyện. Trả lại kiếm cho ta, để ta nhanh chóng chấm dứt sinh mệnh của mình. Nếu không, ta sẽ biến thành một khôi lỗi chỉ biết giết người. Đến lúc đó, đến cả người ta cũng có thể không nhận ra. Nếu như ta thị nhốt trong thế giới này thì tốt. Còn nếu có một ngày

ta thoát ra, số lượng vong hồn dưới kiếm của ta chắc không thể tưởng tượng được. Người hiểu không? Nói đến đây, giọng của Liễu Dật càng yếu đi. Thực sự, chàng còn rất nhiều việc chưa làm xong, người yêu, cừu hận, và cả bản thân, tất cả mọi thứ, chàng chỉ có thể buông xuôi.

Vũ Trầm Tinh ngoan cố lắc đầu, nước mắt ràn rụa. Nàng hiểu rõ, nàng có thể không cần gặp người đàn ông trước mặt, nhưng nàng không thể để chàng chết trước mặt mình. Đối với nàng, có lẽ là một vết thương không bao giờ lành...bởi, đó sẽ là thời khắc đau đớn nhất trong cuộc đời nàng.

Liễu Dật thấy Vũ Trầm Tinh chỉ lắc đầu, lại nhìn thấy biểu tình của nàng, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề bèn nói tiếp:

“Được rồi, ta không biết ta còn kiên trì được bao lâu nữa. Đến lúc ta không chịu được nữa, nàng hãy lập tức giết ta. Bây giờ, ta muốn trước khi chết hỏi nàng một vấn đề.”

Vũ Trầm Tinh không nói gì, nhìn vẻ đau khổ của Liễu Dật, nàng chỉ cố gắng gật đầu. Nàng không hi vọng chàng chết đi, chỉ cần thêm một chút thời gian, nàng cũng vẫn cầu nguyện, cảm tạ ân huệ của trời cao, nhưng những giọt nước mắt càng rơi nhiều trên đôi má của nàng.

Liễu Dật nói tiếp: “Tại sao buổi tối hôm đó nàng lại bỏ đi, nàng không biết ở đây rất kì lạ, rất nguy hiểm hay sao?”

Vũ Trầm Tinh gật đầu, rồi đột nhiên lại lắc đầu, chỉ nhìn chàng mà không nói gì. Thời gian từ từ trôi qua, gió nhẹ thổi,

hoa rơi rơi. Si tình cũng là vô tình, đối với Vũ Trầm Tinh mà nói, chàng thật vô tình. Một khoảng yên lặng kéo dài, cuối cùng, Vũ Trầm Tinh thốt lên: “Bởi ta yêu chàng.”

Chỉ đơn giản vài chữ, trong vài giây, nhưng đối với nàng, dường như là cả nghìn vạn năm. Cuối cùng, nàng đã bộc lộ bản thân, ngày mai không ai biết sẽ có chuyện gì, chỉ chậm một khắc thôi có thể mãi mãi không có câu trả lời. Nếu như muốn yêu, thì nói thẳng cho chàng, ít nhất, nàng cũng có dũng khí để yêu.

Ý thức mơ hồ của Liễu Dật chợt bừng tỉnh một phần, lắc đầu đáp: “Không thể nào.”

Vũ Trầm Tinh là một người cố chấp, nàng làm mọi thứ cũng vậy. Chỉ cần là

nàng muốn, nàng nhất định làm đến cùng. Nghe Liễu Dật trả lời, Vũ Trầm Tĩnh kích động cao giọng hỏi: “Vì sao không thể.”

Liễu Dật chỉ lắc đầu, trong đôi mắt đỏ ngầu những tia máu của một người chưa hoàn toàn thành khôỉ lỗi xuất hiện những nét sợ hãi, mang theo cả chút có lỗi, tự trách. Chàng biết, những người yêu chàng đều không có được hạnh phúc, không có kết quả, giống như Thất Nguyệt.

Vũ Trầm Tĩnh thấy Liễu Dật chỉ lắc đầu, tâm tình càng trở lên kích động hỏi: “Chàng có thể ngăn ta yêu một người không? Ta không hiểu, chàng có hiểu không? Vậy chàng hãy nói xem ta nên làm như thế là? Nên yêu ai? Là ai sai? được hay không được, cuối cùng là cái

gì? Yêu một người là sai ư? Ta thực sự nên chọn ai để yêu?” Vũ Trầm Tĩnh lúc này vô cùng kích động, lệ rơi lã chã truy vấn Liễu Dật, giọng nàng dần dần nhỏ đi, cuối cùng ngừng lại.

Liễu Dật không biết mình nên nói gì, nhưng chàng không muốn làm tổn thương người con gái trước mặt mình. Nhưng cứ như thế này thì nàng sẽ càng đau lòng. Thà đau một lần rồi thôi còn hơn, Liễu Dật cố gắng thêu thào nói: “Nàng có biết, khi tiến vào thế giới này, lúc chúng ta nhìn thấy tấm gương đầu tiên, là cái gì không?” Liễu Dật nhớ lại những lời của Tử Long, mặc dù nó là kẻ địch, nhưng ở đây, nó chắc không lừa chàng làm gì.

Vũ Trầm Tĩnh chỉ thút thít khóc, chờ đợi Liễu Dật nói tiếp.

Liễu Dật ngừng lại một chút, nỗ lực kiềm chế cảm xúc hỗn loạn của mình rồi nói: “Tấm gương đó gọi là “Nhân duyên kính”, xem nhân quả kiếp trước, nhìn tình duyên kiếp này. Nàng có biết tại sao trong kính chỉ có mình nàng, không có ta không? Nàng thông minh như vậy, chắc không cần ta nói tiếp.”

Vũ Trầm Tinh bịt tai hét lớn: “Ta không tin, ta không tin, không cần nói nữa, không cần phải nói nữa..” Hai người đột nhiên rơi vào im lặng.

Rất nhanh, tựa hồ như đã bình tĩnh lại, Vũ Trầm Tinh lắc đầu nói: “Có phải là chàng không? Chàng tin vào an bài của trời hay sao? Ta cũng không tin, ta không chịu ai chi phối cả, nhân quả kiếp trước ta không biết, cũng không muốn biết. Ta

chỉ xem duyên phận kiếp này. Nếu như vô duyên vô phận, hai người ở hai thế giới như chúng ta vì sao lại gặp nhau, đi cùng nhau, cùng tiến vào không gian này. Ta không quan tâm đến những lời dự ngôn, không tin tưởng vào cái gì gọi là chú định. Ta chỉ biết, tình yêu là tình yêu, thần ma đều không thể ngăn trở, sinh tử không hồi.” Lúc này Vũ Trầm Tĩnh giống như một cô bé chưa hiểu sự đời, bất kể Liễu Dật nói gì cũng không thay đổi được. Càng làm Liễu Dật chán kinh hơn là sự cố chấp của nàng, chàng bắt đầu hoài nghi cách nhìn của mình.

Đột nhiên Liễu Dật cảm thấy trong lòng chấn động, một cảm giác máu huyết sôi lên khiến mắt chàng phát ra những ánh hồng quang. Nhìn Vũ Trầm Tĩnh, thân

thể vô lực của Liễu Dật quy xuống đánh huỳnh một tiếng. Chống tay để khỏi ngã, chàng cúi đầu, khó nhọc cất tiếng: “Giết ta đi! Bây giờ hãy giết ta, sau đó quên đi, quên đi hết tất cả cho ta.” Chàng hiểu rằng chàng không còn thời gian nữa, chỉ có cái chết là lối thoát duy nhất.

Không hiểu vì sao, hai người lại chìm vào im lặng. Có lẽ Vũ Trầm Tĩnh đang suy nghĩ quyết định, còn chàng có lẽ đang dùng chút ý thức cuối cùng không chế bản thân. Trên trời mây xám từ từ bao phủ, tựa như chuẩn bị có giông bão. Gió nhẹ thổi qua thân hai người, như muốn ghi lại một câu chuyện tình bi thương.

Đột nhiên, một tiếng nắc nghen ngào khiến đất trời chuyển sắc, niềm bi thương

như tràn ngập trong gió, những cánh hoa rơi vô tình hay hữu ý chầm chầm chao lượn bên cạnh âm thanh đó: “Quên? Làm sao có thể quên? Yêu hay không có thực sự đơn giản vậy không? Quên là có thể sao? Chàng nói đi?”

“Nói cho ta hay, ta làm sao có thể quên, quên đi hình ảnh chàng đã vẽ bức họa đó trên lời thai? Quên đi hình ảnh chàng đã từng xuất hiện trước mắt ta? Quên đi khoảng thời gian chúng ta từng trải qua ở tửu lâu đó? Quên đi chúng ta cùng bị cuốn vào một thế giới kì lạ, quên đi lúc dạ dày từng kêu réo vì bị đói thì có người nướng thịt cho ta? Quên, làm sao có thể quên, quên đi cảm xúc của mình, quên đi hình ảnh của chàng, quên đi tình yêu trong tim, quên đi chính bản

thân mình, cuối cùng là cái gì, làm sao có thể, chàng nói đi?” Nói đến câu cuối cùng, giọng nàng gần như khóc, nghẹn ngào, tê tái.

Ngừng lại một chút, nàng tiếp tục thổn thức: “Chàng biết không? Chàng bảo ta quên đi, bảo ta đừng yêu, nhưng chàng có biết điều đó tàn nhẫn thế nào không? Có thể không yêu ư? Vậy tại sao chàng lại xuất hiện? Vì sao chàng vẫn còn muốn ở bên cạnh ta? Vì sao dưới ánh trăng bên gốc cây già, ta lại yêu chàng? Làm sao có thể quên, chàng nói đi, làm sao có thể quên?” Cuối cùng, Vũ Trầm Tinh không sao không chế được tình cảm đã bị tổn thương của mình, nàng òa khóc.

Bỗng “vụt” một tiếng, Bi Mộng kiếm

trong tay Vũ Trầm Tinh đột nhiên bay thẳng về tay Liễu Dật. Chàng từ từ đứng dậy, toàn thân phát ra hồng quang, hai mắt hoàn toàn bị bao phủ bởi hồng quang, không một chút cảm tình. Không gian xung quanh dưới áp lực của sát khí biến đổi.

Liễu Dật đột nhiên cất tiếng: “Nàng đi đi, nhanh lên. Ta không còn làm chủ được bản thân nữa rồi, ta sẽ giết nàng mất.” Dứt lời, ma kiếm từ từ hướng vào người nàng.

Vũ Trầm Tinh ngừng khóc. Nàng từ từ đứng dậy, nhìn thanh trường kiếm màu đen, nàng nói: “Vì cái này à? Ta chỉ hi vọng chàng hiểu rằng, bất kể chàng trở thành như thế nào, ta đều sẽ không giết chàng, kể ta nếu chàng có giết ta. Nếu

như cái chết có thể giải thoát khỏi mọi phiền não, vậy thì...chàng hãy giúp ta đi.” Nói xong, nàng từ từ nhắm mắt, chờ đợi.

Hiện giờ, trong lòng nàng hoàn toàn bị phiền muộn lấp đầy, không được người mình yêu chấp nhận, cả thế giới dường như không tồn tại. Nàng không biết giá trị sinh mệnh của mình ở đâu. Lúc này, nàng chỉ nghĩ đến cái chết. Nếu như có thể chết dưới kiếm của người mình yêu, nàng càng cảm thấy nhẹ nhõm.

Hai mắt Liễu Dật vẫn lên những tia máu, ma kiếm vẫn chỉ vào nàng, dùng chút ý thức cuối cùng nói: “Vì sao nàng lại ngốc như vậy? Nếu như ta không chết, sẽ còn rất nhiều người phải chết. Nàng cần phải sống.”

Vũ Trâm Tinh lắc đầu nói: “Ta không quan tâm chuyện sống chết của bọn họ, có ai thương tiếc cho ta không? Ta chỉ biết, ta không có dũng khí để giết chàng. Nếu như có thể, ta nguyện thành một cô hồn dưới kiếm của chàng, vĩnh viễn theo cạnh chàng. Bất kể chàng như thế nào, ma cũng được, khôỉ lỗ cũng chẳng sao. Ta chỉ biết, ta không có hi vọng quay đầu, cũng không có khả năng lựa chọn.” Nói xong, nàng thập phần an tường, khuôn mặt trở lên nhẹ nhõm. Nếu như sinh mệnh kết thúc cũng là lúc một người trút bỏ được tất cả các gánh nặng, như vậy chúng ta sẽ hạnh phúc, có phải không?

lúc Vũ Trâm Tinh dứt lời, Liễu Dật thực sự biến đổi. Sát khí xung quanh biến

thành hữu hình, cặp mắt đỏ ngầu bị hắc ám bao phủ, cũng không còn nhìn thấy gì. Hắc kiếm trong tay vũ động, cùng với tàn ảnh của ba đóa kiếm hoa lưu lại không trung, trường kiếm đã quay lại vỏ.

Đó là nhất kiếm nhanh nhất của Liễu Dật, cùng lúc xuất ra hai kiếm. Nhưng do khô lỗi sử dụng nên đã thành ba kiếm cùng xuất. Căn bản không thể phát hiện được tung tích của ba đạo kiếm quang. Chỉ là, vào lúc Liễu Dật thu kiếm, sự tình quái dị xuất hiện.

“Đinh đang” ba tiếng va chạm vang lên, ba đạo kiếm quang giao tranh với một đạo hộ thuẫn màu tím, rồi từ từ thụ lực biến mất. Còn hộ thuẫn màu tím không chút ảnh hưởng, lấp lóe trước mặt Vũ Trầm Tĩnh.

Sự tình đột ngột khiến cả Vũ Trầm Tinh và khôỉ lồi chấn kinh. Đó là cái gì, lẽ nào nó luôn luôn tồn tại xung quanh Vũ Trầm Tinh? Nhưng Vũ Trầm Tinh lập tức cảm giác không đúng. Vào lúc Liễu Dật xuất kiếm đối với nàng, chớp mắt nàng liền cảm thấy có gì đó quái dị. Nhưng nhìn vật đó, ánh mắt nàng chợt bừng lên. Nàng thấy rất quen thuộc, mười phần quen thuộc. Đó chính là “tinh thuần”, nhìn màu sắc thì là tinh thuần cao cấp. Đó chính là vật mà cha nàng đặc biệt cấp cho nàng, nhưng mà, bản thân chưa bao giờ sử dụng? Lẽ nào...

Nhưng tại lúc này, khôỉ lồi hét lớn: “Ra đây.” Cùng với âm thanh lạnh lùng vô tình truyền đi, bốn đạo thân ảnh nhanh chóng thiểm động, từ bốn phía xuất hiện

xung quanh Vũ Trâm Tinh. Vũ Trâm Tinh nhìn bốn người, càng trở nên kích động. Đúng rồi, là bốn vị lão nhân, áo xám râu dài. Bốn chính chính là bốn vị lão nhân trong truyền thuyết cùng Minh Vương biến mất ở thế giới trong gương. Nếu như đúng, vậy là...Minh Vương cũng sẽ xuất hiện.

Bốn vị lão nhân xuất hiện, nhưng khôỉ lỗi vẫn không ngừng tìm kiếm. Bởi trong ý thức của khôỉ lỗi, vẫn còn một cỗ khí tức còn mạnh hơn ở xung quanh. Chỉ là xung quanh bốn phương tám hướng, không có chút tung tích nào của khí tức đó.

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 251: Hoàng Kim Minh Vương, Thuần Di Đích ...

Lúc này, bầu trời xám xịt càng trở lên u ám. Gió càng thổi mạnh, cuốn theo những cánh hoa màu tím bay đi mất. Những người tại trường tịnh không có ý định động thủ, chỉ quan sát đối phương, bình tĩnh bảo trì nhân thân.

Chỉ có duy nhất Liễu Dật là có động tĩnh. Không, phải nói là khô lồi mới đúng. Lúc này chàng đã hoàn toàn mất đi ý thức, trong nhân thân màu máu không hề có chút tình cảm nào. Toàn thân chàng sát khí bạo phát, không nhắm vào ai cả, nhưng thực chất là nhắm vào mọi người. Bởi chàng đã thành khô lồi của ma.

Chàng đơn giản chỉ là muốn giết sạch những sinh mệnh sống xung quanh.

Rất lâu sau, không một ai hồi đáp, dường như bốn lão nhân cùng Vũ Trầm Tinh là những sinh mệnh duy nhất ở đây. Nhưng đây chỉ là bề ngoài. Bởi Liễu Dật thực sự cảm thấy, ít nhất là còn một người nữa. Còn có một người vẫn ẩn tàng, chỉ là...chàng không thể xác định được người đó đang ở đâu? Do đó, chàng vẫn chưa xuất thủ.

Nhưng bây giờ chàng đã thành khô lồi, không cần phải cố kị nhiều. Chờ đợi một lúc, sát khí không ngừng tỏa ra, cuối cùng khô lồi cũng không chịu được, liền động thủ với bốn người Vũ Trầm Tinh.

Vũ Trầm Tinh lúc này trong lòng đặc biệt kích động, không thốt lên lời. Bốn vị

lão nhân bên cạnh đều mặc áo choàng màu trắng xám. Dưới tác động của khôi lỗi, các tấm áo choàng không gió mà tung bay. Cùng với hắc kiếm xuất thủ, những tiếng va chạm vang lên không ngớt, kiếm quang đỏ rực không ngừng kích vào lớp thuẫn màu tím.

Mặc dù Bi mộng kiếm vô cùng sắc bén, chân lực của khôi lỗi vô cùng cường đại, nhưng lớp thuẫn màu tím cũng kiên ngạnh vô cùng. Các đạo kiếm quang công kích cũng không làm nó ảnh hưởng chút nào.

Lúc này khôi lỗi hét lớn, long ảnh đỏ bầm xuất hiện, bốn vị lão nhân lập tức xuất hiện sắc mặt kinh ngạc

Là Long Hoàng, sau vài lần tấn công thất bại, khôi lỗi đã triệu xuất Long

Hoàng. Chỉ nghe một tiếng long ngâm kinh thiên động địa, một con rồng khổng lồ màu đỏ thắm vào trong mây uốn lượn, rồi nhắm hướng Vũ Trầm Tinh công kích tới. Bốn vị lão nhân lại càng kinh hoàng, bọn họ sống trong thế giới này đã bao năm nên biết rõ về Tử Long, nên cũng có nghiên cứu về các con rồng khác, bao gồm cả Long Hoàng từ thời thượng cổ này.

Thực tế sức mạnh của Long Hoàng vượt xa so với Tử Long. Đó là lí do vì sao Bàn Cổ lại muốn giết Long Hoàng. Lúc này Long Hoàng đã hóa thành long ảnh trong kiếm Liễu Dật. Ở mức độ nào đó mà nói, sức mạnh của Long Hoàng hoàn toàn bị Bi Mộng kiếm khống chế, nhưng Liễu Dật không có cách nào phát

huy được hết sức mạnh của Long Hoàng.

Nhưng bây giờ thì khác, khôi lỗi không phải là Liễu Dật, mà đã gần thành ma, một loại sinh mệnh không có tư tưởng. Nó có sự truy cầu riêng về mặt sức mạnh. Lúc này Long Hoàng có sức mạnh vượt xa so với sức mạnh của năm con thần long khi Liễu Dật triệu xuất. Cơ thể đỏ sẫm cuộn lên từng trận gió giạt, từ trên mây lao thẳng xuống, xung quanh cơ thể lấp lóe những ánh hồng.

Cùng lúc Long Hoàng lao xuống, một đạo thân ảnh vàng rực chớp động xuất hiện, chặn trước mặt Vũ Trầm Tĩnh. Người xuất hiện thân cao bảy thước, toàn thân bao phủ bởi hoàng kim khái giáp, áo choàng đỏ phấp phới trong gió. Mũ giáp hoàng kim hoàn toàn bao phủ khuôn mặt,

chỉ nhìn thấy mặt nạ hoàng kim, cùng với cặp mắt thâm thúy ẩn phía sau mặt nạ.

Vừa xuất hiện, hai tay người đó vung lên, một đạo kim quang đột nhiên xuất hiện trước mặt. Sau đó, những tiếng va chạm vang lên không ngớt, lực đấu lực, kim quang cùng huyết quang bùng nổ. Không gian uốn khúc, cát bụi mù mịt, một đạo ánh sáng lóe lên, chớp mắt đã bao phủ toàn bộ thế giới. Trên trời, dưới đất một màu hoàng kim, không nhìn rõ cái gì cả.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng, kim quang từ từ biến mất, cả thế giới trong gương trở lại bình yên. Dưới chân chiến sỹ mặc hoàng kim khái giáp xuất hiện một cái hố rộng hơn một trượng. Còn Long Hoàng, sau khi giao chiến kịch

liệt với hoàng kim thuần, đã biến mất vô ảnh vô tung.

Bốn lão nhân phía sau hoàng kim chiến sĩ lúc này đồng loạt quỳ xuống, cung kính hô: “Vương.”

Chỉ một chữ đơn giản nhưng tác động mạnh đến Vũ Trầm Tĩnh. Ánh mắt nàng mông lung nhìn bốn lão nhân quỳ dưới đất cùng với hoàng kim chiến sĩ trước mặt. Lúc này, người được gọi là Vương từ từ quay người. Dưới lớp mặt nạ vàng, cặp mắt thâm thúy chăm chú nhìn người con gái tiêu tụy trước mặt.

Vũ Trầm Tĩnh lúc này kích động không nói lên lời. Nếu như người trước mặt đúng là Minh Vương, thì cuối cùng nàng đã tìm được phụ thân của mình. Nhìn ánh mắt thâm thúy đó, Vũ Trầm

Tình có những nỗi xúc động không nói thành lời, nàng muốn chạy đến ôm chặt lấy cha mình để khóc, để phát tiết tất cả những ủy khuất, nhưng nỗi đau trong lòng mình.

Cuối cùng, người đó nói: “Con ta, con cũng đã tiến vào thế giới trong gương này. Bao năm rồi, con sống có tốt không? Vì sao nhìn con lại thương tâm như vậy? Vì sao con lại muốn chết trong tay của một khôi lỗi. Hắn đã không còn là ma mà con yêu nữa, con hãy quên hắn đi.” Những lời nói của Minh Vương vọng ra từ phía sau mặt nạ, tràn ngập sự quan tâm, tựa như đã biết hết tất cả.

Cuối cùng, không kìm chế được những cảm xúc trong lòng, Vũ Trầm Tĩnh tiến về phía trước, ôm lấy thân thể cao

lớn của Minh Vương. Cùng lúc, ma kiếm của khôi lỗi lại công kích về phía Minh Vương cùng Vũ Trầm Tinh. Nhưng đòn tấn công này không đem lại hiệu quả gì, vì bốn vị lão nhân đã nhanh chóng lao lên ngăn cản màn kiếm quang của khôi lỗi, bắt đầu giao tranh.

Vũ Trâm Tinh òa khóc. Lúc này nàng giống như một đứa trẻ to xác phải chịu ủy khuất, ôm lấy cha mình nức nở. Mặc dù từ bé đến lớn chưa một lần được gặp cha, nhưng cảm giác huyết mạch tương liên khiến nàng không có một chút cảm giác xa lạ nào. Thời gian từ từ trôi qua, cuối cùng, qua lớp mặt nạ, tiếng thở dài của Minh Vương truyền ra: “Thực sự không thể quên được sao? Con là đứa con duy nhất của ta, ta sẽ đáp ứng tất cả

các nguyện vọng của con.” Vừa nói, Minh Vương vừa nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Vũ Trầm Tinh nghe thấy, đột nhiên ngừng khóc, vội hỏi: “Có thật không?”

Minh Vương gật đầu, tiếp tục vừa vuốt tóc nàng, vừa nói: “Đã hai chục năm rồi, có quá nhiều như đã qua không thể bù đắp. với tư cách làm cha, ta chỉ mong con gái của mình mãi mãi hạnh phúc. Bất kể con có nguyện vọng gì, chỉ cần cha có thể, cha sẽ làm cho con.” Dứt lời, từ từ buông Vũ Trầm Tinh ra, lùi lại phía sau.

Vũ Trầm Tinh vội hỏi: “Phụ vương, phụ vương muốn làm gì?”

Minh Vương dừng lại, nhìn nàng nói tiếp: “Con đã lớn rồi, thật là xinh đẹp.

Cha ủng hộ sự lựa chọn của con.” Nói xong quay người lại nhìn khôỉ lỗi.

Cùng lúc Minh Vương quay người, bốn vị lão nhân lập tức dừng tay, quay trở về bên cạnh Vũ Trầm Tĩnh, đứng đúng vị trí của mình, như một sự an bài trước. Nhãn thần Minh Vương ẩn sau diện cụ lúc này biến thành màu hoàng kim, quan sát khôỉ lỗi trước mặt. Minh Vương không có chút động tĩnh gì, tựa như đang chờ đợi, tựa hồ đang đợi một cơ hội, có lẽ là để giết đối phương.

Cặp mắt khôỉ lỗi lúc này đã biến thành màu máu, nó chỉ muốn giết tất cả những sinh mệnh xung quanh. Nhưng lúc này, kim quang từ một đôi mắt chấn trụ nó. Khôỉ lỗi không chuẩn bị một tư thế tiến công nào, nhưng gió mạnh xung

quanh cơ thể càng ngày càng gấp. Minh Vương biết rõ, đó chính là vì ma đang ngưng kết chân lực. Nhưng Minh Vương không hề để tâm. Bởi mặc dù không làm gì, nhưng khi nhân thân của Minh Vương biến sắc, trời đất cũng biến sắc, biến thành tinh không.

Đúng vậy. Vừa rồi mặt dù mây xám bao phủ, nhưng trời vẫn còn sáng. Nhưng lúc này, dưới khí tức của Minh Vương, bầu trời đã biến thành màu xanh thẫm. Trên nền xanh đó có vô số ngôi sao lấp lóe. Chỉ sau một lát, không khí xung quanh trở nên quỷ dị, nhưng hai bên vẫn chưa giao thủ.

Thời gian trôi qua, Vũ Trầm Tĩnh không biết mình nên làm gì, nên nghĩ gì. Một bên là cha nàng, một bên là người

mà nàng yêu. Mặc dù bây giờ chàng đã biến thành khô lồi, nhưng tình yêu đó thì vẫn còn. Hai bên kiên trì như vậy, bất kể là ai bị thương, nàng đều khó chấp nhận. Tình thế khẩn cấp khiến nàng trở lên bối rối.

Lúc này, giọng nói của Minh Vương vọng đến: “Con ta, không cần lo lắng. Ta sẽ khiến nó hồi phục trở lại, sau đó giúp nó đi trên con đường chân chính của nó.” Giọng nói không nhanh không chậm, nhưng mỗi câu, mỗi từ đều không làm người khác hoài nghi. Dường như, mỗi lời của Minh Vương đều là chân lý tuyệt đối.

Nghe cha mình nói, Vũ Trầm Tĩnh tựa hồ yên tâm hơn nhiều. Nhưng cần đối phó với Liễu Dật thế nào. Sức mạnh của

Minh Vương mọi người đều không rõ, nhưng cũng đều rõ. Không ai biết ông ta mạnh đến đâu, nhưng tất cả mọi người đều rõ ông ta tuyệt đối là số một. Vũ Trầm Tinh chỉ biết âm thầm cầu nguyện cho Liễu Dật không xảy ra chuyện gì, đồng thời, nàng cũng rất tin tưởng cha nàng.

Trong lúc nàng đang suy đoán, cuộc chiến đã bắt đầu. Người phát động trước là khôi lỗi. Khôi lỗi tựa hồ như không có cách nào chịu được sự yên tĩnh đó. Hỏa quang nhanh chóng xuất hiện xung quanh ma kiếm, nhiệt khí nhanh chóng lan tỏa. Cùng với hỏa quang ngưng tụ, cùng với trường kiếm phát ra, một đạo kiếm quang đỏ rực mang theo Hỏa Long, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Minh Vương.

Tốc độ nhanh, sức mạnh cường hãn, có kỹ năng đặc thù phụ trợ khiến bốn vị lão nhân cùng Vũ Trầm Tinh kinh sợ. Kiếm vừa xuất, Hỏa Long đã xuất hiện trước mặt Minh Vương. Hơn nữa, nhiệt khí khiến năm người cảm thấy sự lợi hại của kiếm chiêu. Lúc này Vũ Trầm Tinh lặng người? Vì sao phụ thân không có động tĩnh gì? Nàng rất hiểu kiếm của Liễu Dật, nhanh, hiểm. Sức mạnh tuy không lớn nhưng có kỹ năng đặc thù phụ trợ cùng với sức mạnh tăng cường của thần long. Lẽ nào cha mình không thể đỡ được kiếm của chàng? Nhìn tình cảnh lúc này, thân tình cùng ái tình trong lòng nàng đầy mâu thuẫn, khiến nàng bấn loạn.

Thời khắc sinh tử, không do dự nhiều, cũng không rườm rà động tác,

cùng với tử hòng quang mang tiếp cận, chỉ nghe Minh Vương hét lên một tiếng như tình thiên phích lịch từ chín tầng trời vang lên. Sau đó, toàn lực xuất thủ, kim quang phát xuất, bao trùm tất cả. Khi hòng quang cùng Hỏa Long lao tới, mọi thứ đều biến mất vô ảnh vô tung, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra. Lúc này Minh Vương toàn thân xuất phát kim quang, càng ngày càng chói mắt, càng lúc càng rực rỡ, khí thế vô hình bao trùm cả không gian.

Vũ Trầm Tĩnh nhìn biểu hiện của cha nàng, những phiền loạn trong lòng sớm đã biến mất. Đó là cái gì? Nàng không biết, nhưng nàng có thể khẳng định, nó đã hoàn toàn thoát ra khỏi sự khống chế của nhục thể, nếu không làm sao có thể bằng

nhục thân mà đỡ được nhiệt khí của Hỏa Long? Hơn nữa kĩ năng sử dụng quá huyền diệu, tựa hồ đã vượt qua tất cả sự hạn chế của chiêu thức, giống như là một cách sử dụng trực tiếp sức mạnh.

Quả nhiên, lúc thân thể Minh Vương phát xuất quang mang chói lòa, sự tình kì quái hơn đã xảy ra: mặt đất bắt đầu chấn động. Nhưng rất nhanh, mọi người biết rằng đó không phải là động đất. Chỉ thấy trên không mây đen không ngừng ngưng tụ, vô số những đám mây như những vòi rồng uốn lượn trên đầu khô lồi. Cùng lúc, một đạo chớp sáng trắng to bằng ba người ôm giáng thẳng xuống đất, khiến mặt đất chấn động. Mười đạo điện quang đồng thời giáng xuống, so với động đất còn mạnh hơn.

Các đạo điện quang kích trúng người khôỉ lồi, khiến nó ðờ ðẫn, ðộng tác từ từ chậm lại. mặc dù sát lục chi tâm còn phản kháng, nhưng dưới nguồn năng lượng cường ðại ðó, nó vẫn bị gập phải hạn chế. Vào lúc Liễu Dật vung kiếm lên một lần nữa, chàng ðột nhiên khựng lại, huyết hồng nhả tình biến mất, khôỉ phục lại nguyên dạng. Khôỉ lồi cúi ðầu nhìn xuống trước ngực, từ từ, một cánh tay hoàng kim xuất hiện trước mặt chàng. Cùng với cánh tay ngày càng hiện rõ, khôỉ lồi ðột nhiên phát hiện, cánh tay ðó ðang từ từ rút ra từ ngực mình, mang theo một vật màu hồng xám

Từ từ ngẩng ðầu lên, không gian bắt ðầu rung ðộng, cùng với vài đạo điện quang ngưng kết, hoàng kim Minh Vương

đột nhiên xuất hiện trước mặt. Cánh tay Minh Vương thu về, vật màu đỏ sẫm đó biến mất. Toàn thân khô lòi đỏ sẫm xuống. Minh Vương dùng hoàng kim chi lực ở hay tay luyện hóa vật màu đỏ sẫm đó, cơ thể từ từ trở lại bình thường. Những lôi điện trên bầu trời bắt đầu biến mất, tất cả, từ từ khôi phục lại bình thường.

Cuộc chiến diễn ra quá nhanh, khiến Vũ Trầm Tĩnh không biết được thứ Minh Vương đã dùng là thứ gì? Đó là sức mạnh gì, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Liễu Dật, cả cánh tay xuyên qua cơ thể chàng nữa. Chàng làm sao rồi? Vũ Trầm Tĩnh tiến lại gần quan sát Liễu Dật đang nằm trên đất. Chàng thật yên tĩnh, tựa như đang chìm vào giấc ngủ.

Vũ Trầm Tinh vội hỏi: “Phụ thân, chàng làm sao rồi?”

Minh Vương đáp: “Không sao, ta chỉ khiến phần chân lực của sát lục chi tâm trong người nó giảm xuống, khiến nó tạm thời khôi phục thần trí.”

Vũ Trầm Tinh gật đầu, lại nhìn Liễu Dật đang nằm trên đất nói: “Chàng từng nói không thể cứu được? Thật quá khoa trương.”

Minh Vương nhẹ nhàng vỗ lên vai nàng nói: “Nó không thể cứu được. Ta chỉ giúp nó tạm thời khôi phục thần trí. Nếu như nó không gặp được ta, ta nghĩ... đến khả năng khôi phục thần trí nó cũng không có. Chúng ta không thể giải được luật định của ma giới. Nó không hề khoa trương. Nếu như không phải ta ở trong

thế giới trong gương này đã vài chục năm, vừa rồi có lẽ nó đã giết được ta. Thật không dám tưởng tượng, nếu nó thoát ra được khỏi thế giới này, sẽ có bao nhiêu người chết.” Minh Vương tựa hồ có chút tâm sự.

Vũ Trầm Tinh vội lắc đầu hỏi: “Không đúng nhất định phải có cách.”

Minh Vương gật đầu nói tiếp: “Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh từ từ nghĩ cách.” Dứt lời lại nhẹ nhàng vỗ vai nàng. Chỉ một động tác đơn giản nhưng đem lại cho Vũ Trầm Tinh cảm giác vô cùng an ủi. Nhìn người cha cao lớn của mình, nàng nhẹ nhàng mỉm cười.

Sau đó, bốn vị lão nhân mang theo Liễu Dật, cùng Minh Vương hóa thành một đạo kim quang, như lưu tinh phá

không, chớp mắt biến mất. Không gian trở lại bình thường, trên đất, dấu tích đả đầu duy nhất còn sót lại là cái hố sâu. Nhưng chỉ một ngày không xa, cát bụi sẽ lại lấp đầy. Mọi thứ rồi sẽ bị lãng quên.

Kim quang lóe sáng trên không, rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Vũ Trầm Tinh đã đến một địa phương khác. Đây là một sơn động rộng lớn, xung quanh được trang trí bằng các hạt dạ minh châu và lam thủy tinh, vô cùng khô ráo, sạch sẽ. ở đây cũng có nhiều tấm gương, nhưng không có chiếc nào giống như đồ trang sức, cũng không có vẻ tự nhiên giống như những chiếc gương ở bên ngoài. Cái làm cho Vũ Trầm Tinh ấn tượng nhất là một chiếc gương hai mặt có trang trí hai con rắn được điêu khắc sống động như thật.

Nhưng lúc này nàng không muốn hỏi nhiều.

Minh Vương tiến vào trong, từ từ ngồi xuống một tảng đá. Bốn vị lão nhân cùng Vũ Trầm Tinh chiếu cố Liễu Dật. Sau đó, vì muốn xác định tình hình bây giờ của Liễu Dật, Vũ Trầm Tinh đi đến trước mặt Minh Vương, quỳ xuống gọi: “Phụ vương.”

Minh Vương khẽ phát tay, một đạo vô hình lực ỡ nàng đứng dậy, rồi nói: “Con gái ta, có vấn đề gì? Con có thể ngồi cạnh ta để hỏi?”

Vũ Trầm Tinh lúc này có rất nhiều vấn đề, trong đó bao gồm cả việc sức mạnh của Minh Vương có thể đối phó với Tử Long, vì sao lại cứ ở trong thế giới trong gương này không chịu ra. Lễ

nào ở đây còn có chuyện gì? Nhưng điều đó không quan trọng, sau một hồi suy nghĩ, nàng hỏi: “Con muốn biết, bây giờ chàng đang thế nào? Lúc nào thì chàng có thể tình...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 252: Lực Lượng Tấn Thẳng, Minh Vương Đích ...

Minh Vương nhìn Vũ Trầm Tĩnh đang từ từ ngồi xuống, lặng yên một lúc rồi nói: “Nó không sao, chỉ là vừa khôi phục ý thức, còn chưa đủ khả năng mở mắt, nó sẽ tỉnh nhanh thôi...nhưng, con đường sau này của tiểu tử này thật khó đi, không

biết nó sẽ lựa chọn thể nào?

Vũ Trầm Tĩnh vội hỏi: “Như vậy có nghĩa là gì?”

Minh Vương lắc đầu đáp: “Sự tình bên trong rất phức tạp, ta giải thích chưa chắc con đã hiểu được. Con đi xem nó đi, nó sẽ tỉnh lại nhanh thôi. Ta cần yên tĩnh một chút, nghĩ xem làm thể nào để giúp tiểu tử này khôi phục trở lại.” Dứt lời, đôi mắt phía sau hoàng kim diện cụ liền khép lại.

Mặc dù không hiểu Minh Vương định làm gì, nhưng hiện tại mà nói, nàng biết cha nàng không muốn bị ai quấy rầy, tập trung suy nghĩ biện pháp giúp Liễu Dật hồi tỉnh. Vũ Trầm Tĩnh không nghĩ ngợi nhiều, gật đầu rồi tiến về chỗ chàng đang nằm bất tỉnh trên đất.

Liễu Dật lúc này vẫn đang hôn mê, cặp mắt nhắm nghiền. Một mặt chàng vừa khôi phục ý thức, một mặt vì phần lớn chân lực đã tiêu thất, toàn thân hư nhược. Sau khi thành khôi lỗi, chàng đã sử dụng phần lớn chân lực, sau đó lại cùng Minh Vương giao tranh, bị Minh Vương thu mất phần lớn sát lực chi tâm. Do đó, sắc mặt chàng hiện tại trắng bệch như xác chết.

Một bàn tay nhỏ run rẩy mát lạnh từ từ vuốt ve khuôn mặt Liễu Dật, nhìn mặt chàng, Vũ Trầm Tĩnh đột ngột dừng lại, rồi lẩm bầm tự nói với mình: “Làm sao thể thể quên được?” Câu nói dường như là nói với chính bản thân, lại dường như đang hỏi Liễu Dật. Nhưng lúc này chàng đang hôn mê, căn bản không nghe được

nàng nói gì cả.

Vũ Trầm Tinh nhìn khuôn mặt trắng bệch của chàng, nghĩ đến tâm sự của mình, nàng đang có tâm sự gì? Không có gì khác ngoài Liễu Dật bây giờ. Nên làm như thế nào đây? Nàng đã từng thử ra đi, nhưng, vẫn không làm sao không chế được tình cảm bản thân? Vốn muốn nhờ thời gian để có thể quên chàng, dùng khoảng cách để không chế ý niệm của mình. Nhưng nàng không hề tưởng được, thời gian và khoảng cách càng làm nổi nhớ của nàng thêm mãnh liệt. Có người đã nói thời gian có thể làm quên hết mọi ưu sầu. Nhưng vì sao đối với nàng lại không đúng? Vũ Trầm Tinh đã từng tự hỏi mình vô số lần, nhưng chưa bao giờ nàng tìm được đáp án.

Lúc này, Liễu Dật đang nằm trên đất, mơ đến một bóng hình quen thuộc, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Nhìn hình dạng vô cùng rõ ràng, chỉ cách một thước, mà như vĩnh viễn không thể lại gần. Trong bóng tối, thân ảnh màu trắng tiến đến trước mặt chàng. Đôi mắt sáng như sao nhìn Liễu Dật, sau đó, bàn tay nhỏ nhắn mát lạnh vuốt nhẹ khuôn mặt chàng.

Chàng biết rằng đây chỉ là một giấc mộng, bởi, giấc mộng đó không bao giờ làm chàng hiểu nhầm. Thiên nữ chỉ có thể xuất hiện trong những giấc mộng. Bây giờ, chàng vẫn chưa đủ sức đưa Thiên nữ trở lại thần giới. “Làm sao có thể quên được đây?” Câu nói tựa hồ như khắc vào tâm khảm của Liễu Dật, chàng không hiểu sao giấc mộng này lại thực

như vậy, có lẽ, đây chính là thực.

Liều Dật nắm lấy tay của Thiên nữ nói: “Muốn quên, làm sao có thể quên, tình yêu của chúng ta đã khắc vào trong tim, đến thần cũng không thể xóa mờ. Cho dù luân hồi, cho dù chuyển thế, trên cầu Nại Hà uống Mạnh Bà Thang, cũng không có cách nào quên được đoạn kí ức đó, cùng đồng hành với chúng ta. Không chỉ có thống khổ, chỉ cần chúng ta tin tưởng lẫn nhau, đó sẽ là hạnh phúc.

Ánh mắt Thiên nữ chăm chú quan sát chàng, nhẹ cười nói: “Thật không? Vậy chúng ta sẽ luôn nghĩ về nhau, hạnh phúc sẽ không bao giờ rời xa chúng ta. Vào thời khắc chúng ta nhớ về nhau, hạnh phúc sẽ quay trở lại. Hãy nhớ, ở một nơi xa tít trên cao, trong giấc mơ vẫn có một

bóng hình nhớ nhung chàng, đó chính là thiếp. Bất kể nỗi khổ đau này còn kéo dài bao nhiêu lâu, thiếp đều chấp nhận. Thiếp tin rằng sẽ có một ngày chúng ta gặp lại nhau. Bất kể là ngàn năm, vạn năm, thiếp sẽ đợi người yêu thiếp quay về.” Âm thanh từ từ lãnh đãng, bóng người khuất xa.

Liễu Dật giơ tay ra nắm lại, nhưng không nắm được. Chàng hét lớn: “Không được, không được đi.” Cùng với tiếng gọi, chàng choàng tỉnh. Thì ra, chàng thực sự vừa nằm mộng. Nhưng trong bàn tay chàng vẫn có cảm giác mát lạnh.

Liễu Dật không kìm được cúi xuống nhìn, thì ra chàng đang nắm bàn tay của Vũ Trầm Tĩnh. Lúc này nàng đang gục đầu lên ngực chàng ngủ. Nhìn khuôn mặt

tiêu tụy của nàng, chàng biết rằng nàng đã lâu rồi không có được một giấc ngủ ngon. Buổi tối hôm đó, có lẽ nàng đi rồi lại quay lại, tiếp tục theo bên cạnh mình. Chỉ là chàng không có cảm giác đối với không gian ở trong thế giới này, với lại đang trong tâm trạng vội vã tìm kiếm, nên chàng không để ý phát hiện nàng vẫn đang theo sát ở bên cạnh mình. Nếu không, làm sao đúng lúc chàng gặp nạn thì nàng lại xuất hiện.

Đột nhiên, Liễu Dật nghĩ đến điều gì đó. Trong kí ức của chàng, sau khi nhập ma chàng chỉ muốn giết nàng. Nhưng những sự việc diễn ra sau đó chàng không nhớ được. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Đây là ở đâu? Mình đã làm ra chuyện gì rồi? Không phải là mình đã

nhập ma, thành khôỉ lỗi rồi sao? Tại sao lại trở lại bình thường.

Liều Dật nhanh chóng đề khởi chân lực. Rất nhanh, chàng phát hiện bản thân mình không khác gì so với trước khi nhập ma. Chân lực rất mạnh mẽ, đôi lúc có hiện tượng hỗn loạn. Đó chính là do sát lực chi tâm tác quái. Nhưng chân lực đã trở về như lúc trước, phải chăng có người trợ giúp mình? Nhưng sau khi mình đã biến thành khôỉ lỗi, ai còn có thể giúp được mình?

Trong Liều Dật đang chìm trong các luồng suy nghĩ, Vũ Trầm Tĩnh cũng đã tỉnh lại. Nhìn Liều Dật đã tỉnh, Vũ Trầm Tĩnh vội hỏi: “Huynh tỉnh rồi! Thế nào? Huynh có thấy trong người có chỗ nào không ổn không?”

Liễu Dật lắc đầu, từ từ ngồi dậy nói: “Tạm thời ổn. Ở đây là đâu, làm sao ta lại đến được chỗ này?”

Vũ Trầm Tinh nói tiếp: “Chúng ta vẫn đang ở trong thế giới trong gương. ở đây là trong sơn động. Huynh quên rồi à? Chính là cha ta đã giúp huynh, sau đó mang huynh đến đây. Ta cũng không biết đây là đâu? Nhưng chúng ta có thể ở tại đây.

Liễu Dật nhú mày tiếp tục hỏi: “Cha cô?”

Vũ Trầm Tinh đáp: “Làm sao huynh lại ngốc vậy? Chính là Minh Vương. Ở trong thế giới trong gương này còn ai nữa đâu? Cứ cho là còn có người khác, ai có đủ khả năng trong lúc huynh đáng sợ như vậy có thể giúp huynh.

Liễu Dật nghe xong, trong lòng kinh động: “Minh Vương...là cha cô.” Nghe cách nàng nói, lẽ nào sau lúc mình biến thành khôỉ lồi đã động thủ với Minh Vương. Nhưng xem tình hiện tại mà nói, chắc chắn Minh Vương đã thắng. Đến biến thành khôỉ lồi cũng không phải là đối thủ của ông ta, có thể tưởng được thu vi của ông ta cao đến thế nào.”

Vũ Trầm Tinh thấy Liễu Dật đang nghĩ ngợi, liền nói tiếp: “Ta dẫn huynh đi gặp cha ta. Ta nghĩ, người nhất định có cách để giúp huynh.”

Liễu Dật gật đầu, đứng dậy cùng Vũ Trầm Tinh đi vào trong. Sơn động rất rộng rãi, đường đi hơi gập ghềnh. Một lát sau chàng đã đi đến nơi Minh Vương đang nghỉ ngơi. Ánh mắt chàng lập tức

dừng lại trên người Hoàng Kim Minh Vương.

Đúng lúc này, Minh Vương cũng từ từ mở mắt. Từ phía sau diện cụ, ánh mắt trực tiếp quan sát Liễu Dật, như xuyên thấu cơ thể chàng. Tiếp theo một giọng nói hiền từ vang lên: “Người khôi phục nhanh hơn so với tưởng tượng.”

Liễu Dật đưa mắt đánh giá người trước mặt, thân thể cao lớn, hoàng kim khôi giáp cùng mặt nạ thần bí, tất cả đem lại cho người khác một cảm giác bí ẩn. Còn ánh mắt, phảng phất như đã từng quen tại một thế giới xa xôi nào đó, ông ta chính là Minh Vương? Người đã từng kiến lập một thế giới mới.

Vũ Trầm Tĩnh nhìn Minh Vương, vội hỏi: “Cha, có cách nào có thể giúp huynh

ây không?”

Minh Vương nhìn Vũ Trầm Tĩnh nói: “Bốn vị thúc thúc của con đang ở phía sau tu luyện! Con lại đó đi, ta có chuyện muốn nói riêng với Liễu Dật. Ta nghĩ... con sẽ không nghe trộm đâu, đúng không?” Dứt lời, ánh mắt hiền từ nhìn nàng. Vũ Trầm Tĩnh không biết cha mình muốn nói gì với Liễu Dật, nhưng biết là có những việc không muốn cho mình biết. Nàng đáp: “Được, vậy con đi đây, hai người từ từ nói chuyện.” Sau đó quay người bước đi, phút chốc đã biến mất.

Sau khi Vũ Trầm Tĩnh rời khỏi, Minh Vương vung tay phát ra một đạo kim quang, một đạo quang tráo lúc ẩn lúc hiện bao phủ xung quanh hai người. Tiếp đó, giọng Minh Vương vang lên: “Được

rồi, giờ chúng ta có thể nói chuyện thoải mái. Không có lời nào truyền ra được ngoài quang tráo này đâu.”

Liễu Dật chấn động. Sức mạnh của Minh Vương thật cường đại. Mặc dù không biết so với Tử Long thế nào, nhưng tuyệt đối mạnh hơn bản thân mình gấp nhiều lần. Không biết là ông ta muốn nói chuyện gì? Nhìn tình trạng của mình lúc này, lẽ nào ông ta muốn giúp mình? Liễu Dật từ từ ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Chúng ta nói chuyện gì bây giờ?”

Minh Vương ngừng lại một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Sinh tồn, tử vong, tương lai của người, chúng ta sẽ nói về tất cả những thứ đó. Tất cả đều cần xem xem người lựa chọn như thế nào.” Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại chỉ vài câu nói

ngắn ngủi, lại làm cho tinh thần Liễu Dật phần chần trở lại. Bởi chàng biết rằng, ông ta đã nói như vậy, thì mình còn có cơ hội sống.

Nhưng Liễu Dật nhanh chóng bị những nghi vấn của bản thân phá hỏng niềm tin đối với người trước mặt. Bất kể Minh Vương mạnh như thế nào, bây giờ mình đã bị sát lục chi tâm phản ngược, kể cả ông ta có thể giúp mình lúc này, nhưng không thể giúp mãi mãi. Rồi sẽ có một ngày, sát lục chi thân sẽ lại thôn tính linh hồn của chàng, biến chàng thành khô lồi. Nghĩ đến đây, tinh thần chàng lại chùng xuống.

Ánh mắt thâm thúy của Minh vương từ từ quan sát Liễu Dật, nhìn thấy những biến hóa phức tạp trên mặt chàng, trong

lòng tựa hồ đoán ra chàng đang nghĩ gì bèn nói: “Người không tin tưởng ta phải không? Nhưng ta muốn nói, nếu người nguyện ý, ta có thể giúp người, giúp người trực tiếp vượt quá bản thân người bây giờ, bước vào một con đường tấn thăng mới, những việc xảy ra khi mất ý thức lần này, sẽ vĩnh viễn không bao giờ xảy ra nữa.”

Liễu Dật vốn đang thất vọng, nhưng nghe Minh Vương nói, chàng cuối cùng cũng hiểu. Ý của Minh Vương không phải là giúp mình áp chế sát lục chi tâm, mà là giúp mình xông phá sát lục chi tâm, đạt đến hắc ám chi tâm. Nhưng, làm sao ông ta biết được? Cứ cho là ông ta biết, nhưng làm sao có thể làm được. Sức mạnh của Minh Vương thật cường

đại, nhưng vẫn chưa mạnh đến mức có thể giúp mình xông phá sát lục chi tâm. Mặc dù chàng chưa rõ về Minh Vương, nhưng đối với ma công lại hiểu rất rõ. Cuối cùng, chàng hỏi: “Tiền bối bằng vào cái gì có thể giúp được ta, tiền bối vẫn chưa giải được vấn đề khó khăn của ta.”

Minh Vương nghĩ một lúc rồi nói: “Kì thực, ta biết người hiện đang gặp khó khăn trong việc tấn thăng tâm pháp. Chân lực của người không đủ, chỉ có thể tiếp tục tích lũy mới có thể tấn thăng. Nhưng, tích lũy đến một trình độ nhất định, người sẽ bị sức mạnh của chính bản thân khống chế. Do đó, người muốn bằng vào việc tích lũy sức mạnh bản thân để đột phá đến một mức mạnh mới là

điều không thể. Do đó, ta biết làm như thế nào để giúp được người. Dùng sức mạnh của ta cũng không được, nhưng ta có biện pháp khác có thể làm được.”

Liễu Dật cuối cùng cũng có chút do dự, nếu đúng như Minh Vương nói, thì ông ta đã xem xét tất cả mới dám nói như vậy. Như vậy, việc tấn thăng hắc ám chi tâm của chàng sẽ có hi vọng. Có hắc ám chi tâm, sinh mệnh của chàng, thời gian của chàng sẽ không còn chịu hạn chế nào. Bản thân mình muốn làm gì, bất kể nghìn năm, vạn năm, sẽ đều có thể hoàn thành. Nghĩ đến đây, chàng đột nhiên tò mò vì sao Minh Vương lại muốn giúp mình, bèn quay sang hỏi: “Vì sao tiên bối lại muốn giúp ta.”

Minh Vương nhìn Liễu Dật, nhẹ

nhàng gật đầu nói: “Nói như vậy là người đã tin vào năng lực của ta. Vậy là tốt. Ta giúp người, tự nhiên là có lí do. Quan trọng hơn là ta có điều kiện. Ta không phải là người làm từ thiện. Những việc không có lợi ích gì, ta làm làm gì?”

Liễu Dật vừa nghe Minh Vương, vừa xem xét xem điều kiện cùng lí do của ông ta là gì. Nhưng đối với một Minh Vương xa lạ này chàng không nghĩ ra được điều gì. Chàng chỉ đành nhìn Minh Vương, chờ đợi đáp án của ông ta.

Minh Vương tiếp tục nói: “Người là người thông minh. Ta lọt vào thế giới trong gương này đã nhiều năm, nhưng đến giờ vẫn chưa ra được. Nguyên nhân bên trong ta nghĩ người cũng đoán được vài phần có phải không?”,

Liễu Dật nghe xong, tựa hồ mình bạch một phần. Đối với sức mạnh của Minh Vương mà nói, thực sự mạnh hơn mình rất nhiều lần, thêm vào bốn vị thị tòng, so với Tử Long là tương đương. Nếu như không thắng thì cũng không gặp thương tích gì quá nặng. Nhưng xem tình hình hiện tại, dường như Minh Vương đối với Tử Long cũng bó tay không có cách nào.”

Minh Vương tiếp tục nói: “Đối với Tử Long, ta không phải là không đủ sức đánh bại nó. Nó khổng chế đường ra của thế giới trong gương này. Chỉ cần nó chưa chết, chúng ta vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện thoát ra. Chỉ cần là phân thân của nó, đã đủ khiến ta đau đầu. Bất kể chúng ta giết chết bao nhiêu Tử Long, chỉ

cần một phân thân còn, nó vĩnh viễn không chết. Do đó, đến tận bây giờ, chúng ta vẫn không có cách nào giết được con rồng đó.”

Nghe đến đây, đột nhiên Liễu Dật nghĩ đến một việc. Đúng, nếu chàng có thể đối phó với Tử Long, hiệu quả sẽ khác. Minh Vương không giết được Tử Long bởi các phân thân của nó. Nhưng Bi Mộng kiếm của chàng có thể hấp thu sức mạnh của Tử Long. Chỉ cần giết đi một phân thân, Tử Long sẽ mất đi một phần sức mạnh. Đến cuối cùng sẽ thu phục nó. Xem ra, việc này đối với mình thì đơn giản. Nhưng đối với Minh Vương thì thực sự khó khăn vô cùng.

Minh Vương nói tiếp: “Ta nghĩ người hiểu ý của ta. Sức mạnh của người bây

giờ chưa đủ để đấu với Tử Long. Đến một phân thân nhỏ của nó cũng có thể làm người bị thụ thương. Đó là lí do ta giúp người. Bởi ta cũng muốn rời khỏi thế giới này.”

Liều Dật tựa hồ hiểu ý của Minh Vương, gật đầu đáp: “Nếu như chỉ vì lí do đó thì thật là quá đơn giản. Tiền bối đã biết sau khi ta tấn thăng, sức mạnh của ta đạt đến như thế nào. Người không nghĩ đến việc người giúp ta như vậy chính là tạo ra một ma đầu khủng khiếp hay sao?”

Minh Vương lắc đầu nói: “Ta chưa từng nghĩ đến việc đó, bởi người làm gì không liên quan đến ta. Ta chỉ là ta. Ta không hề có dã tâm đối với danh lợi, đối với sự tranh đấu, dục vọng của các người. So với ta, ấn tượng của lão bằng

hữu Bàn Cổ của ta với người dường như xấu hơn.” Ngừng lại một chút, Minh Vương tiếp tục: “Ta nghĩ..nếu ta ngồi đây uống trà, người không có lí do gì để giết ta. một người không nguy hiểm với người, người cũng không có hứng thú, đúng không?” Dứt lời liền quay sang xem phản ứng của Liễu Dật.

Chàng cũng nhìn Minh Vương, ông ta người người sáng tạo ra một thế giới, cũng là lãnh tụ của chủng tộc. Lúc này những lời ông ta nói thực khiến người ta khó phân biệt thật giả. Nhưng ông ta đã nói như vậy thì quan hệ gì đến mình. Chàng chỉ cần sức mạnh, cần kéo dài sinh mệnh, hoàn thành những việc chàng muốn. Nếu không, mọi thứ sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lúc này, Minh Vương nói tiếp: “Đương nhiên ta còn một điều kiện nữa. Nếu như không có điều kiện này, ta cũng đã không giúp ngươi. Mặc dù không có ngươi thì ta không thoát ra được khỏi thế giới này. Nhưng ta có thể giết ngươi, đoạt kiếm của ngươi rồi từ từ nghĩ cách. Do đó, điều kiện này chính là nguyên nhân chính để ta giúp ngươi.”

Liễu Dật suy nghĩ một lúc, cuối cùng minh bạch. Lúc này Minh Vương đang đi thẳng vào vấn đề chính. Nếu như mình không đáp ứng điều kiện đó, ông ta có thể giết mình đoạt kiếm rồi nghĩ biện pháp giết Tử Long để thoát ra. Liễu Dật đột nhiên hiểu kì hỏi: “Là điều kiện gì?”

Minh Vương tiếp tục nói: “Ta có thể cho ngươi tất cả những thứ ngươi cần,

giúp người thành Chân ma có sức mạnh mạnh nhất, giúp người cảm thấy sự nhỏ bé của thế giới, cảm nhận được sức mạnh cường đại. Nhưng, tất cả đều phải xem sự lựa chọn của người.”

Liễu Dật nghe xong liền hỏi tiếp: “Tiền bối vẫn chưa nói ra điều kiện của mình.”

Minh Vương gật đầu nói tiếp: “Điều kiện này đối với người mà nói thì thật đơn giản. Người có thể làm được. Nhưng, ta nghĩ trước khi ta nói ra điều kiện này, người tốt nhất nên cẩn thận suy nghĩ lại về bản thân người bây giờ, nếu người không có cách nào tận thắng được sức mạnh thì kết quả sẽ như thế nào?” Dứt lời, ánh mắt từ từ dừng lại trên thân kiếm của Liễu Dật.

Nhìn ánh mắt của Minh Vương, Liễu Dật hiểu rằng nếu mình không đáp ứng, Minh Vương sẽ giết người đoạt kiếm. Kể cả nếu ông ta không giết mình mà chỉ đoạt kiếm. Không có cách nào đạt được hắc ám chi tâm, bản thân chàng cũng sẽ biến thành khô lồi, quên hết mọi sự, trở thành huyết ma. Còn lời nguyện ngàn năm của chàng, ái tình của chàng, cũng cừ hận, tất cả sẽ không còn tồn tại. Khô lồi sẽ gánh trên vai nỗi bi ai của nghìn vạn năm, vì chàng đã trả cái giá cao nhất có thể, có được tất cả những thống khổ mà chàng có thể có, nhưng không có cách nào tiến hành báo thù đối với những thần ma ác độc đó.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 253: Chung Cực Tấn Thăng,
Vĩnh Hằng Hắc ...

Liều Dật suy nghĩ kỹ càng, rồi gật đầu nói: “Tiền bối cho ta một lựa chọn không thể chối từ, giờ ngươi hãy nói điều kiện đi.”

Minh Vương chớp mắt, thấp giọng đáp: “Được, nếu ngươi nhận thấy không còn lựa chọn nào khác, coi như ngươi đã đáp ứng rồi.”

Liều Dật tiếp lời: “Ta phải tiếp tục sống, ta còn nhiều chuyện phải làm, nếu không tiếp thụ điều kiện của ngươi thì sao có thể hoàn thành được? Cứ nói đi.”
Chàng cuối cùng đã hạ quyết tâm, dù là

lên núi đao, xuống biển lửa cũng phải làm, nếu không, con đường phía trước coi như đã đứt đoạn, còn có gì để nói nữa.

Minh Vương dẫn đo, dừng lại một chút, cuối cùng cũng nói: “Suốt cuộc đời ta chỉ có một đứa con gái, mẹ nó chết khi mới vừa sinh nó ra, còn ta lại không ở cạnh nó. Tên nó là Lam Vũ Trầm Tĩnh. Nhiều năm rồi, nó rốt cuộc đã lớn, đã biết mình còn có phụ thân, biết ta còn tồn tại, bèn đến thế giới trong gương này tìm ta. Nó chưa từng hưởng sung sướng hạnh phúc, đã không mẹ, lại không được cha quan tâm yêu thương. Từ giờ trở đi, ta muốn bù đắp.”

Liễu Dật tựa hồ cảm nhận được, Minh Vương không phải muốn nói ra

điều kiện gì sao? Vì có gì lại tự nhiên nói về chuyện con gái của lão, giữa Lam Vũ Trầm Tinh và điều kiện ấy có quan hệ gì? Chàng không kèm được hiếu kỳ buột miệng hỏi: “Ta không hiểu, điều kiện của tiền bối có liên quan gì đến chuyện của Lam Vũ Trầm Tinh?” Dứt lời, đưa mắt nghi hoặc nhìn Minh Vương, chờ lão hồi đáp.

Minh Vương nói tiếp: “Ta đã nói qua rồi, ta hi vọng từ giờ trở đi sẽ bù đắp cho nó, hi vọng nó yên lòng, vui vẻ nên mới đưa ra điều kiện đó. Tuy nhiên ý là ở ta, nhưng làm được hay không phải dựa vào nỗ lực sau này của ngươi. Khi ngươi hoàn thành chuyện của mình rồi, ngươi phải cưới Lam Vũ Trầm Tinh làm thê tử, vĩnh viễn bồi bạn bên cạnh nó,

vĩnh viễn, hiểu ý tứ của ta không?”

Liều Dật cảm thấy như bị sét đánh, đầu óc lúng búng. Điều kiện gì thế nhỉ? Đầu óc của chàng bắt đầu hỗn loạn. Cưới Lam Vũ Trầm Tĩnh ư? Sao thế được! Điều kiện này dù sao thì cũng không thể chấp nhận được. Chàng vội lắc đầu đáp: “Không, không thể nào, ta đã có người ta yêu, đã có thê tử rồi. Hiện giờ những chuyện ta làm là đều vì nàng, nếu bắt ta cưới con gái của người thì những chuyện ta đang làm đây còn ý nghĩa gì nữa?” Chàng vừa nói vừa nhìn Minh Vương, có điều, dù ngữ điệu như thế nào, chàng vĩnh viễn không nhìn ra được biểu tình trên gương mặt ông ta.

Sơn động bắt đầu yên tĩnh trở lại, không có âm thanh nào, thậm chí không

khí chung quanh cũng bình hòa hẳn đi, không hề muốn lưu động chút nào. Cuối cùng, sau khi ngừng lại khá lâu, giọng nói của Minh Vương lại cất lên, phá vỡ sự trầm lắng: “Ta nghĩ ta cần phải tự giới thiệu lại mình một chút. Ta là người sáng tạo ra Minh giới, mọi thần dân đều tôn xưng ta là vua. Dù ta là người lãnh đạo chủng tộc của ta, từ nghìn vạn năm rồi, ta vẫn không ngừng bước, cũng giống như Bàn Cổ vậy, củng cố sức mạnh của thần vương. Do đó, quá khứ của người ta biết, hiện tại ta cũng biết. Còn tương lai của người, giờ ta tạo cho người một cơ hội để lựa chọn. Ta hy vọng người cũng nên cho mình cơ hội. Nếu như người bỏ qua, chuyện đó ta quả thực không thể nói gì, cứ nghĩ đến chuyện quá khứ của người,

một con người mệt mỏi...”

Từng lời từng chữ của Minh Vương như đánh vào tận góc ngách trong đầu Liễu Dật, đặc biệt là hai chữ tối hậu “quá khứ.”... Quá khứ là cái gì? Từ bao lâu? Mình đã làm những gì? Đạt được những gì? Sở hữu cái gì? Ký ức chỉ chứa toàn đau thương, đối với điều kiện của Minh Vương, Liễu Dật gần như là tê liệt, không biết nên định thế nào? Không đáp ứng điều kiện của ông ta thì chính là cắt đứt đường thoát cuối cùng của mình. Nhưng nếu đáp ứng ông ta thì tất cả những việc mình làm còn có ý nghĩa gì nữa? Vợ của mình là Lam Vũ Trầm Tĩnh, chứ không phải nữ nhân mà mình yêu quý. Sao lại có thể thế được?

Lúc này Minh Vương lại nói tiếp:

“Ta cho người cơ hội, chính là cấp cho người con đường giải thoát cuối cùng, có thể hoàn thành mọi chuyện mà không nói tiếc gì. Nhưng, nếu người không tiếp thụ cơ hội này, người sẽ vĩnh viễn chìm sâu trong u tối, trở thành con ma sầu khổ bi ai. Cân nhắc nặng nhẹ xong người sẽ biết điều kiện này tốt như thế nào. Đó chính là cách tốt nhất để giúp người.

Liễu Dật nhẹ gật đầu. Đúng, Minh Vương nói rất đúng. Nếu như không đáp ứng ông ta, ngay cả con đường trước mắt của mình vẫn không vượt qua được, nói chi đến những chuyện sau này. Nếu như bây giờ chàng nhận lời ông ta, thì mọi chuyện đều biến thành vô cùng đơn giản. Nhưng mà.... chọn Thiên nữ có thực sự là chọn mặt lộ hay không?

Đột nhiên, chàng hỏi ngược lại câu hỏi tận Thiên Nhai Hải Giác: “Nếu như người có cơ hội làm lại từ đầu, người có yêu Thiên nữ hay không?” Không biết vì sao, câu hỏi đó cứ mãi vang vọng trong tai chàng, không biết nữa Vâng ... chàng đã từng kiên định trả lời như vậy. Chàng biết rằng, yêu Thiên nữ cũng có nghĩa là đem những khổ nạn đau thương đến cho nàng. Nếu thật sự muốn nàng hạnh phúc, cách duy nhất là đừng yêu nàng.

Nhớ đến câu nói đó, chàng không khỏi thở dài cảm khái. Đó có phải là số phận hay không? Nếu thật như vậy, có thể thời khắc gặp được Minh Vương lúc này chính là lúc kết thúc một trường yêu thương tâm ái. Cách chàng nên làm hiện

giờ là âm thầm chịu đựng, âm thầm yêu nàng, kết thúc mọi khổ nạn cho nàng, để nàng trở về thần giới. Theo như câu hỏi kia, cơ hội để làm lại từ đầu cho chàng chính là cái kết quả này. Liễu Dật như hiểu ra được điều gì, có lẽ là chàng nên giải thoát cho Thiên nữ, càng yêu nàng, càng không thể làm thương hại đến nàng, rời xa là cách tốt nhất, dù cho nỗi thống khổ có dày vò như thế nào đi chăng nữa.

Tới đây, Minh Vương chợt tiếp tục cất tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng: “Ta nghĩ... người đã trải qua quá nhiều chuyện, đối với thế giới ma thần cũng đã hiểu nhiều. Ta biết người có ý trung nhân rồi, nhưng người có bao giờ tự hỏi mình nên vứt bỏ đi không, thứ tình cảm yêu đương ấy có mang đến kết quả

gì hay không? Hay là lại tiếp tục diễn ra một bi kịch bảy nghìn năm nữa?

Liễu Dật cuối cùng cũng dao động. Đúng rồi, có cần phải tiếp tục mối lương duyên đó không? Có cần phải lặp lại vòng luân hồi bảy nghìn năm nữa không? Yêu, nhưng phải kèm chế, giữ chặt trong tim, chôn chặt vào lòng, chỉ khắc cốt ghi tâm người ấy thôi. Cuối cùng, Liễu Dật ngẩng đầu, đáp lời: “Ta có thể đáp ứng điều kiện của ông. Nhưng ông cũng nên biết rằng, ta căn bản không hề yêu thương Lam Vũ Trầm Tinh. Ông bảo ta bồi bạn bên nàng, chính là làm hại nàng đấy. Nếu ông nhận thấy đó là chuyện không đáng bàn, thì ta đồng ý vậy.” Ngữ điệu của Liễu Dật rất kiên quyết.

Giấu sau mặt nạ, Minh Vương đột

nhiên bật cười. Sau đó, ông ta dừng nói
nào: “Cái đó có quan hệ gì, chỉ cần nó
vui vẻ là được. Hơn nữa, ta tin rằng Lam
Vũ Trầm Tinh cũng sẽ làm cho người vui
thích. Nếu như.... có thể được, chuyện
người thích nó không phải là không có
khả năng. Tuy đây là một điều kiện giao
dịch, người chắc là biết rõ hơn ta.”

Lời Minh Vương nói tựa hồ còn ẩn
chứa điều gì, nhưng Liễu Dật không thể
nào đoán ra được, bèn nói tiếp: “Được,
vậy ta đáp ứng điều kiện của ông. Sau
khi ta thành công trong chuyện tấn thăng
sức mạnh và hoàn thành các chuyện khác,
ta nhất định sẽ cưới Lam Vũ Trầm Tinh
làm vợ.”

Minh Vương gật gật đầu, nói tiếp:
“Người còn có thể nghĩ vậy à? Tốt lắm,

tuy ta không nhìn được ý nghĩ thực sự của người, nhưng ta nghĩ người chắc biết con đường đi của chính mình. Nếu như người rút lời thì chẳng có lợi cho ai cả. Ta không ép người định ra khế ước, ta chỉ cần lấy ánh mắt mà nhìn, lấy tai mà nghe hành động của người, ta cũng biết được người nhất định sẽ nói những lời như vậy.”

Liễu Dật đáp: “Ông có thể tin ta, những gì ta quyết, nhất định phải làm, ông còn điều kiện nào nữa không?” Liễu Dật tiếp tục hỏi điều kiện của Minh Vương, theo chàng thì chuyện tấn thăng sức mạnh đạt được Hắc Ám chi tâm là vô cùng khó khăn. Nhưng Minh Vương có thể cũng lấy tiêu chuẩn làm chuyện này đề ra thêm một điều kiện khác.

Nhưng thực tế thì ngược lại, Minh Vương lắc đầu tiếp lời: “Ta không còn điều kiện gì nữa, chỉ cần người nhớ lời hứa, Lam Vũ Trầm Tinh là thê tử của người sau này, người phải bảo hộ nó cho tốt, chăm sóc nó, vĩnh viễn.”

Lời nói của Minh Vương giống như phù chú vậy, khắc sâu vào trong não của Liễu Dật, khiến từ đây chàng phải vĩnh viễn bảo hộ cho nàng, bầu bạn với nàng, vĩnh viễn! Nhưng khi nghe đến những từ đó, đầu óc chàng vẫn phập phù xuất hiện hình ảnh của Thiên nữ, không biết vì sao khi tiếp nhận điều kiện của Minh Vương, tim chàng như co thắt lại, như ứa máu. Những khổ ải mà chàng phải chịu trước đây xem ra chẳng thấm gì so với hiện tại. Nhưng chàng biết rằng, chàng chẳng có

cơ hội lựa chọn nào khác. Cũng có thể đó là lựa chọn bắt buộc, nếu không, tất cả mọi thứ không còn ý nghĩa gì nữa. Khi chàng tiêu tán đi, Thiên nữ kết thúc ba kiếp rồi cũng thành cát bụi, bảy nghìn năm lầm lạc trong luân hồi.

Trong lúc lòng chàng đau như muối xát, Minh Vương lại tiếp tục nói: “Được rồi, điều kiện của ta đã nói xong, chỉ còn chờ khi nào người hoàn thành xong thì báo lại cho ta.” Dứt lời, tay phải nhanh chóng xuất ra một đạo kim quang trước mặt, theo sự xuất hiện của luồng quang đó, quái sự lập tức phát sinh.

Cùng lúc đó, trên thân thể của Liễu Dật đồng thời xuất phát hồng quang. Từ trong ám đạo của Liễu Dật, giống như ngàn hoa, theo hữu thủ nhanh chóng bắn

ra, quang mang màu phần nhanh chóng ngưng tụ trên tay, trong lúc bất tri bất giác, đóa hoa màu hồng trong tay chàng xoay tròn. Đó chính là Bỉ Ngạn Hoa bị trớ chú, bất kì khía nào có một loại nước mắt, nó liền xuất hiện.

Bỉ Ngạn Hoa vừa xuất hiện kiến Liễu Dật kinh hoàng. Trên cành hoa đó đã có ba chiếc lá màu xanh lục, sao lại thế được.... từ nước mắt của mình, Liễu Dật hầu như không biết hai phiến lá đó chứa bao nhiêu nước mắt. Khi chàng đang lặng lẽ nghĩ suy, Bỉ Ngạn Hoa động nhiên kết xuất thêm hai chiếc lá màu thùy lục nữa.

Ba phiến lá đã làm Liễu Dật ngạc nhiên rồi, giờ mọc thêm hai phiến nữa, không khỏi khiến Liễu Dật xoay người nhìn quanh, nhưng thứ có thể lọt vào tầm

mắt chỉ duy nhất có hào quang kim sắc trên người Minh Vương. Nhìn hai phiến lá xanh nhanh chóng mọc ra, chàng buột miệng hỏi: “Cái này là gì thế?”

Minh Vương nhìn đóa hoa phía trước Liễu Dật, cũng buột miệng hỏi: “Bỉ Ngạn Hoa à?” rồi sau đó cũng đáp lại, quay sang Liễu Dật nói: “Cái này có thể giúp chúng ta tấn thăng sức mạnh đây, có thể giúp cho người chân chính hoàn thành Ma Tát Tu Phẩm.” Theo lời của Minh Vương, hào quang từ hai phía từ từ chớp lóe, một bên là bạch quang, nhu hòa và phiêu dật. Một bên là thủy lam quang, xanh thẳm và xin đẹp. Theo ánh hào quang kim sắc đang từ từ biến mất, hào quang trăm màu và thủy lam sắc từ từ ngưng tụ. Chung cuộc, Liễu Dật cũng

nhận ra rằng, thứ lập lò ở không trung ấy là hai khối đá, hình giọt lệ.

Minh Vương nói tiếp: “Viên đá màu lam này có một sức mạnh đặc thù, nếu người có sự trợ giúp của nó thì có thể đề thăng gấp ba lần chân lực bản thân. Có điều người phải thu phục được nó, ví dụ như nó phải tiếp thụ được cảm ứng của người, khi đó mới thành. Nó có một cái tên rất dễ nghe – Nguyệt chi lệ, theo truyền thuyết chính là nước mắt của ánh trăng.”

Cuối cùng Liễu Dật cũng hiểu được vì sao Bỉ Ngạn Hoa lại nở ở chỗ này. Nguyên Nguyệt chi lệ chân chính không phải tồn tại trong Luân chuyển phong, mà ở người Minh Vương. Nhưng ... tại sao có quá nhiều người đồng thời biết được

tin tức này? Không biết...? Nghĩ đến điều này, Liễu Dật buột miệng hỏi: “Tất cả mọi chuyện này là do người an bày à? Bao gồm cả hai khối đá trong Luân chuyển phong?”

Minh Vương tựa hồ rất ngạc nhiên, nói: “Đúng vậy, ta ở đây đã quá lâu rồi, ta cũng muốn ra khỏi đây, có điều, ta cần có biện pháp mang người vào đây.”

Minh Vương dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Viên đá màu trắng này cũng có sức mạnh phù trợ đặc thù, chỉ cần người có được nó thì chân nguyên của người sẽ tăng trưởng gấp hai lần, đó là sức hấp dẫn rất lớn, nên cũng có một danh tự tuyệt đẹp: Vân chi lệ. Truyền thuyết chính là lệ từ mây trắng hạ xuống, tuy nhiên ta không rõ vì sao nó lại rơi xuống

nơi này. Đó cũng không phải là chuyện khó khăn gì, ta không biết hai khối đá này có thể chịu được yêu cầu của ta không. Nhưng ta đã chuẩn bị đem nó lên dùng trên người của ngươi.”

Liễu Dật từ từ thu lại Bỉ Ngạn Hoa. Lúc này trên đóa hoa đã xuất hiện năm chiếc lá. Những giọt lệ đọng lại ngoài cái mà Liễu Dật biết là của mình, hai cái còn lại chàng hoàn toàn không rõ. Hai giọt cuối cùng, chính là ngoài ý muốn, trong lúc bất tri bất giác. Liễu Dật đột nhiên phát hiện, Bỉ Ngạn Hoa trên dưới cần bốn giọt lệ, thật nhanh, hiện tại chàng không thể dừng chân. Chàng nhìn Minh Vương hỏi: “Ông có chắc không?”

Minh Vương gật đầu, đáp: “Ta vốn rất tin nhà ngươi, mang hạnh phúc của

con gái ta đặt vào tay người. Người cũng phải tin ta như thế. Ta vì thương con cái ta, vì nó, ta nhất định sẽ không gây chút tổn thương nào cho người. Sanh mệnh của người sẽ tiếp tục nghìn vạn năm nữa, linh hồn của người sẽ vĩnh viễn tịnh hóa, sức mạnh tấn thăng trở thành ma nhân mạnh nhất.”

Liễu Dật nhìn thấy lúc này đôi mắt của Minh Vương phát xuất luồng kim quang, gật đầu nói: 'Đúng vậy, ta phải nên tin ông, giao dịch của chúng ta phải tiếp tục.’”

Minh Vương gật đầu tiếp: “Tốt lắm, chúng ta bắt đầu thôi. Ta rất hy vọng sẽ thấy được lực vĩnh hằng của Chân ma. Không biết trong tương lai, Bàn Cổ khi nhìn thấy người sẽ biểu lộ gì.”

Liễu Dật gật gật đầu, từ từ đứng dậy, đến giữa gian đại thánh, nói: “Ta sẽ đem chân lực của ta xông phá sát lục chi tâm, ông muốn giúp ta thì nên không ngừng cung cấp cho ta chân lực, giúp ta đủ sức mạnh xông phá sát lục chi tâm, đạt đến mức tối cao hắc ám chi tâm.”

Minh Vương gật đầu nói tiếp: “Ta sẽ làm thế, bất quá ta cần phải nhắc nhở người, dù sức mạnh của chúng ta có thể giúp người đạt đến tầng Hắc Ám Chi tâm. Nhưng người chắc chắn sẽ cảm nhận được sự thống khổ vạn phần, bởi vì Chân ma không cân thân thể, khi người nhận được sức mạnh đó, cũng là lúc người phải bỏ đi nhục thân.”

Liễu Dật đáp: “Sự thống khổ của ta đã trải qua hàng bảy nghìn năm rồi, cái

cơ thể này vốn đã mang nhiều vết thương không thể đếm được. Nếu như giờ thực hiện một sự khôi đầu mới, thì hãy để cho mọi khổ đau của thân thể này tiêu thất cho hết luôn.” Dứt lời, không nghĩ ngợi gì nữa, bắt đầu vận chân lực, chuẩn bị tăng công lực lên tầng cuối cùng.

Theo quá trình vận tụ chân lực chậm chậm của Liễu Dật, sát lực chi tâm bắt đầu chống lại, cùng lúc với ma khí ngưng tụ thì không gian chung quanh cũng bắt đầu biến sắc từ từ. Theo hắc khí bị Liễu Dật hấp thu vào cơ thể, xung quanh bắt đầu biến thành bóng đêm, chỉ có thể biến được sự tồn tại của Liễu Dật và Minh Vương thông qua quang mang trên thân thể họ.

Minh Vương lúc này cũng đã động,

tay phải hoành ngang, Nguyệt chi lệ và Vân chi lệ đồng thời nhanh chóng phóng về phía Liễu Dật. Cho đến khi đến trên đầu vai chàng thì chúng cùng dừng lại, trong lúc hắc khí tiến nhập nội thể của Liễu Dật, thì hai khối đá cũng nhanh chóng xoay tròn, phát ra thủy lam sắc và bạch quang.

Theo thời gian, chân lực của Liễu Dật nhanh chóng ngưng tụ, cùng lúc đó, một phần chân nguyên chớp mắt đã phát triển thành sức mạnh của ba phần chân nguyên, biến thành cực lớn, như sóng cuồn nhấn Sát lục chi tâm trùng trùng lẫn tới...

Ý thức của Liễu Dật từ từ thoát đi mất, cùng lúc với việc Sát lục chi tâm hấp thu chân nguyên, chân nguyên mới

đánh phá các đại tĩnh mạch của Liễu Dật, rồi sau đó chảy về tâm mạch. Dưới sự bang trợ của hai khối thần thạch, chân lực của Liễu Dật biến thành vô cùng vô tận, không ngừng bắt phá sát lục chi tâm.

Tuy nhiên, lúc này chàng đồng thời cảm thấy Sát lục chi tâm từng bước gặm nhấm chính mình, nhưng trong luồng lực vô hạn không ngừng chảy về Sát lục chi tâm, thời gian từ từ trôi, ý thức chàng bắt đầu biến mất, hai mắt đầy huyết hồng, Minh Vương đang ngồi trước cũng từ từ đứng dậy, nhân thần xuất hiện một chút khó nghĩ.

Trong hắc ám, hai khối thần thạch quay cuồng quanh chu thân của Liễu Dật . Mọi sức mạnh ngưng kết trong hắc ám đều lấu Liễu Dật làm trung tâm, và nhanh

chóng bị hấp dẫn vào. Có điều, bất quản sức mạnh tại trung tâm như thế nào, tựa hồ như vẫn còn thiếu thứ gì đó, thủy chung vô pháp xông phá sát lục chi tâm, tình trạng này trải qua rất lâu.

Minh Vương vừa nhìn vừa lắc đầu nói: “Với tình hình này, vĩnh viễn không thể xông phá tầng này. Xem ra, phải nhờ ta giúp người mới được.” Dứt lời, hai tay giao nhau trước ngực, nhanh chóng thủ thế. Sau đó, hét: “Bằng sức mạnh của Minh Vương, triệu hoán Hình ý môn.” Theo tay kết hoàn, một cánh cửa ánh sáng đen ngòm hiện ra trước mặt Minh Vương.

Minh Vương chồm người đến, bước vào trong cửa đó. Khi tiếp xúc ngay môn thì thân thể của Minh Vương dừng lại,

phần trong thân thể lại phân hóa thành một hoàng kim Minh Vương, núp dưới vầng hào quang kim sắc, bắn thẳng vào trong nội thể của Liễu Dật...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 254: Diệt Thế Chi Lực, Chân Ma Tùy ...

Trong sơn động khí tức bắt đầu biến thành hữu hình hữu chất, không gian màu đen vừa phủ đầy hình vẽ, vừa gấp khúc. Thân thể Liễu Dật phát tán một vầng hào quang kim sắc, đồng thời, ánh mắt đầy màu máu không ngừng chớp lóe, theo sự tiến nhập thần thức của Minh Vương,

chân lực lập tức đột biến thành cường đại. Ý thức của chàng lúc này rất mờ lung, nhưng trong lòng thủy chung đã có một thứ thanh âm hướng dẫn cho chàng, tố cáo cho chàng, không được dừng lại, chàng không có lựa chọn nào, phải thẳng tiến trên con đường đó, mới có thể khiến chàng chuyển sinh.

Sức mạnh bên ngoài cơ thể không ngừng ngưng kết, càng lúc càng nhanh, trong khi đó chân lực trong nội thể tựa hồ ngừng hẳn chuyện đánh phá sau khi có thần thức của Minh Vương tiến nhập vào. Nhưng trong khi mọi thứ đều ngưng tụ, ngưng tụ, thì chân nguyên càng lúc càng mạnh, không ngừng bành trướng trong nội thể, giống như Sát lục chi tâm đang nuốt gọn chàng vậy. Liễu Dật đột nhiên minh

bach ý tứ của Minh Vương, muốn đem toàn bộ chân lực ngưng kết lại một chỗ, sau đó xông phá một lượt.

Cuối cùng thì ý thức tối hậu của chàng cũng bắt đầu áp bức chân nguyên, không ngừng đề thăng dưới sự phò trợ của sức mạnh từ hai khối đá. Không gian màu đen không ngừng méo mó, thân thể chàng tựa hồ như vô hình, theo chân lực không ngừng bành trướng, áp bức nhưng ngưng tụ. Thân thể chàng hơi run, sự đau khổ do bành trướng khiến gương mặt chàng xuất hiện mồ hôi.

Thời gian dần trôi, toàn sơn động chỉ hiện lên khuôn mặt thống khổ của Liễu Dật và Minh Vương đang đình chỉ mọi hoạt động. Cuối cùng chàng không thể áp bức nổi chân lực cường đại, hét lên một

tiếng, hai mắt đỏ ngầu, mang sức lực toàn thân thôi động chân lục, dưới sự dẫn đạo từ thần thức của Minh Vương, bắt đầu xông phá tại một điểm. Cảm giác “Oành” một tiếng, giữa não Liễu Dật vang động...

Ý thức của Liễu Dật trở lại vẻ sáng suốt như trước. Chàng nhận thấy dưới sự phù trợ của Minh Vương và thần thạch, cuối cùng cũng xông phá được Sát lục chi tâm. Như vậy, vậy có thể nói hiện tại chàng đã tiến nhập vào tầng thứ mười ba Lan Nhĩ Phi Na Thanh, hắc ám chi tâm?! Lòng Liễu Dật vô cùng hoan hỉ, nhân vì chàng không cảm giác thấy sát lục có phiền toái gì, chỉ thấy đang mơ hồ bỗng mọi thứ đều sáng sủa, rất tự nhiên. Lúc này hai mắt tựa hồ có thể nhìn thấy mọi

vật, tư tưởng cũng minh mẫn lạ thường.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm từ trong não Liễu dật truyền đến: “Đừng có cao hứng quá sớm, vẫn chưa xong đâu. Nhục thân của người căn bản không chịu nổi sức mạnh của Hắc ám chi lực, sau đây là thời khắc tối quan trọng, người căn cứ chịu đựng mọi thống khổ, tiến hành tấn thăng thân thể.” Đó chính là thanh âm của Minh Vương. Liễu Dật cũng cảm giác rõ ràng ông ta đang hiện diện trong nội thể mình. Đúng rồi, một lời nhắc nhở của Minh Vương đã kéo chàng từ trong kinh hỷ trở về hiện thực.

Quả nhiên, sau khi xông phá Sát lục chi tâm, hình thức hung mãnh của chân lực lúc này xuất hiện, các tĩnh mạch trong thân thể ngay lập tức bắt đầu bành

trưởng, chân lực cường đại dưới sự trợ giúp của Hắc ám chi tâm dĩ kinh đã thâm nhập vào tận từng tế bào của chàng, cho đến lúc này, luồng lực đó không ngừng tăng trưởng bội bội lần, khiến chàng đột nhiên cảm giác được sự đau đớn so với lúc trước là một thứ rất khó hình dung, mỗi sợi lông toàn thân đều tựa hồ tê liệt, như muốn xuất huyết, đau giống như ngàn vạn côn trùng đang gặm nhấm thân thể.

Liều Dật cố vươn hai tay, cố hết sức lực muốn phát tiết ra, nhưng cùng lúc đó, toàn thân chàng căn bản không thể động đậy, mọi huyết dịch trong thân thể tựa hồ như đang trong cơn cuồng loạn, bùng cháy. Mỗi lỗ chân lông trên người tựa như nở lớn ra, vừa như tê liệt, vừa như đau đớn, khiến cho Liều Dật không thể

chịu được nữa. Thân thể đau đớn không chút sức lực, đột nhiên chàng cảm thấy một thứ chuyển động, chuyển động để kết thúc sinh mệnh của mình. Thứ đau đớn đó khiến chàng tuyệt vọng, khiến chàng không thể tiếp thụ được nữa.

Nhưng vào lúc này, âm thanh trong cơ thể tiếp tục phát ra: “Ta vốn đã giúp người mở đường, người cần phải kiên trì, không được nửa đường bỏ dở. Hãy nghĩ đến quá khứ của người, rồi nghĩ đến hiện tại của người, tương lai đang còn nhiều chuyện chờ người, không được buông tay như vậy được.” Minh Vương tựa hồ biết lúc này Liễu Dật không gthể vượt qua được. Tại tình huống sống không bằng chết như thế, dù cho người đó có ý chí kiên cường như thế nào, cũng

mong được chết để kết thúc hết mọi thống khổ.

Liều Dật không còn biết thân thể này có còn phải là của mình hay không, nó không những bất động, mà mỗi đường gân thớ thịt đều đau buốt, tĩnh mạch không ngừng bành trướng, chân lực càng lúc càng mạnh, chỉ trong chớp mắt, đã không ngừng tăng lên gấp bội. Nếu cứ như thế này, bản thân mình phải chết mất. Chàng nghe Minh Vương nói, nghĩ đến những việc trước đây, nghĩ đến Thiên nữ vào bảy nghìn năm trước, lúc ấy, hai người không oán không hối đoạ lạc xuống nhân gian, thoát li thế giới của thần và ma, thành những con người bình phàm.

Nghĩ đến cái chết, đột nhiên thân ảnh

của Thất Nguyệt xuất hiện giữa não chàng... Là Thất Nguyệt, là nữ tử si tình đó, mười năm bi thương vẫn không thể quên chàng, lại còn ngày càng chấp mê, rốt cuộc bản thân chàng phải tính sao? Chàng không tìm được đáp án, nhìn không ra lối thoát. Trong Hắc ám, Bàn Cổ cười đắc thắng, nhìn thấy mặt mày hung ác xấu xa của lam ảnh đó, chàng tựa hồ quên hết đón đau.

Có điều, ký ức đó chỉ tạm thời che lấp thống khổ. Rất nhanh sau đó, nỗi đau đón tột cùng khiến chàng không còn suy nghĩ gì được, chân lực toàn thân tựa hồ nhanh chóng bành trướng. Chàng không biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ biết nếu cứ như thế bản thân mình thế nào cũng nổ tung. Đột nhiên, một đạo hắc

quang bắn ra từ trong thân thể. Sau đó, da thịt trên cơ thể bắt đầu từ từ tróc ra, trong cơn tách xé đó, vô số hắc quang bắn ra ngoài, luồng hắc quang còn đen hơn cả không gian hắc ám xung quanh. Sát na đó, hàng vạn tia hắc sắc từ tất cả bộ vị trên người chàng, từ mọi giác độ đều bắn ra, cũng vào lúc đó, chàng cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Sau đó, luồng hắc quang từ từ phát tán ra xung quanh, mở rộng, mỗi lần mở rộng thì thân thể chàng tiêu biến mất một phần. Nhưng sát na thân thể chàng tiêu thất, kim quang lóe lên, bắn ra khỏi thân thể chàng, tiến nhập thân thể Minh Vương ở phía đối diện. Sau đó, Minh Vương động dậy, khôi phục tri giác, bắt đầu dò xét chàng.

Cuối cùng, sau khi tia quang mang cuối cùng phát tán hết, toàn thân chàng tiêu thất trong hắc ám. Đột nhiên xảy ra chuyện lạ như thế, khiến chàng vô cùng khản trương, không thể thấy bản thân mình, nhưng vẫn cảm giác được mình đang tồn tại. Như vậy là như thế nào? Nổi thống khổ lúc này giờ đã mất hoàn toàn, nhưng thân thể hiện tại chỉ giống một sức mạnh nằm trong không khí, hoặc cũng có thể chính là không khí, bởi vì chàng căn bản không thấy được bản thân mình.

Thanh âm chàng từ trong hắc ám truyền ra hỏi: “Sao lại như thế này? Tại sao ta không nhìn thấy bản thân mình?”

Nhân tình Minh Vương động dậy, cất tiếng: “Làm sao? Thân thể của ngươi đã

tiêu biến thành mây khói rồi, nhục thân căn bản không thể chịu được lực hắc ám cực mạnh đó, hiện tại vốn đã bị dung hóa rồi. Hiện giờ người đã tấn thăng thành công rồi.”

Liễu Dật liền hỏi: “Sao lại thế được, không biết ta phải như thế này sao? Vô hình vô chất phiêu tán trong không gian sao?” Chàng thuận miệng hỏi vài nghi vấn, nhưng mà, lúc này chàng vốn đã cảm giác bản thân so với trước hoàn toàn bất đồng. Chân lực trong nội thể tựa hồ bị nén ép lại một chỗ, mạnh gấp trăm nghìn lần lúc trước. Nhưng chân lực đó như dạng xoáy ốc, không ngừng hoán động chân lực trong nội thể, hấp thu sức mạnh hắc ám.

Minh Vương nói tiếp: “Hiện tại

người đã biến thành ma chân chánh, bắt tất phải nhớ tới nhục thân chỉ nữa. Người có sức mạnh để hoàn toàn sáng tạo ra một thân thể mới, người sẽ nhanh chóng quen với sức mạnh của Chân ma, và sẽ nhanh chóng nhận ra rằng, cái gọi là tu luyện bất quá cũng phải trải qua quá trình này thôi.” Dứt lời, Minh Vương không quan tâm đến chỗ Liễu Dật vừa biến mất, từ từ ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

Nghe lời Minh Vương nói, cảm giác sức mạnh và hình chất lưu động trong thân thể, Liễu Dật tựa hồ như minh bạch điều gì đó. Nhưng cùng lúc đó, chàng nhớ đến Bi Mộng kiếm đang lạc trên mặt đất, nếu có thể, tạo sao có thể đem Thần long lực còn dư thừa phổ lên thân kiến, chuyện này không ảnh hưởng chiêu thức

của bản thân kiếm thân, nhưng có thể hoàn thành nỗi bi thương của Long Hoàng lưu trên thân kiếm.

Bằng sức mạnh hiện giờ chàng, hoàn toàn có thể tạo ra thân thể mới cho mình, nhưng đối với thần long. Nhưng đối với thần long này, tựa hồ nếu không có chút dư lực còn lại trên thân kiếm, bao quát Long Hoàng, hoặc có thể, sức mạnh của chúng lại tập trung trên thân thể mình. Rốt cuộc, trong vô hình, chàng bắt đầu ngưng kết hắc ám chi lực, theo không gian méo mó, từng đạo khí tức màu đen bắt đầu tập trung lại. Tùy theo luồng khí tức màu đen tập trung đó, thân thể chàng từ từ xuất hiện, cuối cùng biến thành rõ ràng, bay lập lòe trong không trung.

Tiếp đó, tay phải chàng biến thành

dạng trảo, hét một tiếng thật to nói: “Mau xuất ra.” Theo tiếng hét chàng, năm con thần long phân biến thành năm đạo màu sắc không đồng nhất, tiếp đó là những tiếng “bá bá.....” vang lên, năm đạo quang mang nhanh chóng tiến nhập thân thể chàng. Liễu Dật đem lực của Năm con thần long biến thành năm đạo khí tức bất đồng, phân ra ẩn tàng khắp chu vi chân lực của bản thân. Cùng lúc đó, xung quanh thân thể chàng có năm long ảnh không ngừng chớp lóe, ẩn ẩn hiện hiện.

Thân thể chàng nhẹ nhàng rơi xuống đất, từ từ thu hồi chân nguyên sở hữu. Năm bóng năm con thần long xoay chuyển xung quanh người chàng từ từ tiêu thất. Sau đó, Liễu Dật từ từ lợm Bi Mộng kiếm rút trên mặt đất. Sát na chạm

phải kiềm, cảm giác bị thương quay về trong đầu chàng. Lâu lắm rồi, cuối cùng thì, sau khi Liễu Dật tấn thăng xong Hắc Ám chi tâm, hấp thu được lực của năm con thần long, đoạn bị thương trở chú của Long Hoàng lưu lại trong Bì Mộng kiềm đã trở về với cơ thể chàng, mang theo sức mạnh vô hạn. Hắc ám chi tâm không ngừng hấp thu hắc ám sức mạnh với tốc độ không thể tính toán được, dần dần lực đó mạnh hơn gấp nhiều lần hỗn độn chi lực.

Liễu Dật nhìn thân thể mới của mình, dù có nhẹ, nhưng lại sung mãn lực lượng, mọi vật xung quanh dưới mắt chàng nhìn đều biến thành nhỏ bé, Ngay cả như Minh Vương, một kẻ ban đầu không dò được nông sâu, lúc này dưới mắt Liễu

Dật lại biến ra thành dạng rất bình thường. Chàng được sự phù trợ của sức mạnh mới, lại dung hợp được năm con thần long, hiện giờ có thể sử dụng “Bi Tứ Thức.” Đây là một con đường mới, một con đường không thể quay lại. Hiện tại chàng có thể không cố kỵ bất kỳ cản trở nào, hoàn thành những chuyện mà mình vốn muốn làm.

Mái tóc dài bạc trắng có chút rối tung, Liễu Dật đột nhiên phát hiện ở dưới đất ở kề bên có một khối thạch đầu màu xanh nước biển. Đó chính là khối thần thạch tên “Nguyệt Chi Lệ.” Ngoài ra, cạnh nó còn có một khối thạch đầu màu trắng. Bất quá, khi chàng nhắc khối đá đầu lên, nó nhanh chóng biến thành bụi phấn. Lúc này, thanh âm của Minh Vương

truyền tới nói: “Hai khối đá đỏ đã tiêu hao hết mọi sức mạnh sở hữu. Vân chi lệ đã biến hóa hết, Nguyệt chi lệ tuy vẫn còn lực lượng đặc thù chuyên phù trợ như lúc trước, tuy nhiên, nó đối với ta không có ích gì, nếu người thích thì cứ lấy.” Dứt lời, Minh Vương từ từ nhắm mắt lại.

Liễu Dật nhìn khối đá màu lam xinh xắn đỏ, nhưng khối đá này đối với chàng lúc này căn bản không còn ý nghĩa gì nữa. Chân lực của chàng vốn đã lên đến cực hạn, bất luận là đề thăng như thế nào đều không thể cải biến được nữa, cách duy nhất chỉ là thông qua việc hấp thu hắc ám chi lực, từ từ tích lũy, ổn định. Bất quá khối đá này mới nhìn qua thì rất đẹp, nếu Minh Vương không cần, thì cứ

mang theo bên mình vậy

Liễu Dật nhìn Minh Vương đang nhắm mắt, tùy miệng nói: “Ông hao phí quá nhiều sức mạnh, bây giờ cần nghỉ ngơi, ta đi tìm giết Tử Long.”

Minh Vương không hề mở mắt, chỉ nói: “Ày, người cứ đi. Hãy nhớ cuộc giao dịch của chúng ta. Ta hy vọng Trầm Tinh sẽ vui vẻ, chỉ cần giết chết Tử Long, phong ấn của nó không còn hiệu quả gì, cái kính giữa sơn đồng này chính là cái mà chúng ta có thể li khai.” Thanh âm của Minh Vương rất rõ ràng, tựa hồ nhận ra Liễu Dật lúc này mặc nhiên sẽ chấp nhận vậy.

Chàng gật gật đầu, khe khẽ cười, không nói lời nào đi ra ngoài. Chàng đã hấp thu được sức mạnh mới, cuối cùng

cũng rõ sức mạnh là như thế nào. Nếu như trước đây nó bản thân tuy luyện được một cái hồ to không đáy, thì hiện giờ sức mạnh vô tận như biển lớn không bờ. Nếu như dùng bản lĩnh tu luyện trước đây đánh nhau với Bàn Cổ, Lam Ảnh, Tổ Thiểu thì chỉ sợ chàng chết sớm mà thôi.

Vừa ra khỏi động, chàng đã thấy bốn vị lão nhân cùng với Vũ Trầm Tinh tựa hồ đang giảng giải điều gì. Vũ Trầm Tinh vừa thấy chàng ra ngoài, đã vội chạy tới, thấy thần sắc chàng tốt lên, bèn hỏi: “Sao rồi, ngọc tử? Còn chỗ nào khó chịu không?”

Liễu Dật khe khẽ cười, lắc đầu đáp: “Chỗ nào cũng dễ chịu cả, sao rồi? Nàng quan tâm đến ta như thế ư?”

Vũ Trầm Tinh nào có nghĩ rằng Liễu

Dật sẽ hỏi những câu như vậy, nhúu nhúu hàng chân mày nói tiếp: “Đúng, đúng là rất quan tâm, sao? Không được à? Nếu người có ý kiến, người ta không thềm quản chuyện của người nữa.”

Liều Dật lắc đầu, đáp: “Không hề, ta muốn đi tìm con Tử Long đó. Thế giới bên trong kính này không có gì đáng để chúng ta lưu luyến, đã đến lúc cần rời khỏi đây.”

Vũ Trầm Tinh vuốt vuốt đầu chàng bảo: “Ngốc tử, người không phải nằm mộng hay là phát điên đó chứ. Người nhìn hình dạng của người kia, lại còn đi kiếm Tử Long. Con Tử Long đó chỉ cần một hơi là đã thổi bay người rồi, già đầu mà còn ngu, sao không mau kêu phụ vương của ra nghĩ ra biện pháp.” Dứt

lời, nàng nhìn Liễu Dật với vẻ mặt không hề tin.

Liễu Dật khẽ cười lắc đầu đáp: “Liễu Dật bây giờ không phải là Liễu Dật ngày trước nữa. Con Tử Long đó nhất định sẽ chết trong tay ta. Ta có lòng tin thu thập được nó.” Dứt lời, từ từ bước xuống núi. Nguyên Liễu Dật có thể hóa thân trong không khí mà truy tìm, không ngờ chàng lại tự cuộc bộ trên đường, không biết có phải là bắt đầu thích thú phong cảnh trên đường đi, lần này sắp li khai, không còn có dịp thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp như thế này nữa chăng? Trong lòng tràn đầy tâm sự khiến cho chàng chậm bước hẳn lại.

Vũ Trầm Tinh vội đuổi gấp theo sau, nói: “Không được, nguy hiểm lắm. Để ta

đi cùng người, không chứng kiến ta không an tâm.”

Liều Dật dừng chân, quay đầu nhìn biểu tình rất tức cười của Vũ Trâm Tinh. Cho nàng đi theo có lẽ sẽ rất phiền phức, nhưng bằng sức mạnh của chàng hiện tại, chàng có thể bảo hộ nàng dễ dàng. Nói đến bảo hộ, chàng nhớ đến lời thề trước mặt Minh Vương lúc trước. Đúng rồi, cần phải bảo hộ nàng, ở cạnh nàng, vĩnh viễn. Chàng cười cười: “Nàng không sợ thì cứ theo sau ta là được.” Nói rồi liền tiếp tục bước về phía trước.

Vũ Trâm Tinh đối với ngóc tử này tựa hồ thập phần ngờ nghệch, mình muốn theo hắn nhất định hắn sẽ tìm được cả mười vạn lý do để cự tuyệt, không ngờ hôm nay trời mọc hướng tây. Nàng không

nói lời gì, vừa cảm thấy rất hiếu kỳ, vừa theo sát Liễu Dật xuống núi.

Bất giác, khi vầng thái dương treo trên đỉnh đầu, hai người đã đi ra đến ngoài núi. Hoa bay bay trên những cây cỏ thụ xung quanh tạo nên khung cảnh rất đẹp, gió nhẹ mang theo hương hoa, Liễu Dật vừa đi vừa nói: “Lần này li khai, không biết đến chừng nào mới có thể nhìn thấy phong cảnh tuyệt mỹ như thế này.” Trong âm thanh có chút gì đó thương cảm, bởi chàng nghĩ đến chuyện rời khỏi thế giới này, đối diện với đấu tranh. Lần tấn thăng này tựa hồ khiến chàng biết được rất nhiều nơi, Hắc ám chi tâm chính là đôi cánh của ma vương, và cũng là điểm kết thúc của số phận.

Vũ Trầm Tinh nghe Liễu Dật nói bèn

hỏi: “Sao rồi, không muốn rời khỏi chỗ này nữa hả? Bất quá... chỗ này thật yên tĩnh. Ày, ta nói ngốc tử, nếu, là ta nói nếu, nếu người không cứu được thể tử của người, là ta nói nếu nghe, nếu cứu không được, chúng ta quay về thế giới này, cùng nhau sinh hoạt xem thế nào? Cái này chính là thế giới của chúng ta, thế giới tươi đẹp.”

Nghe Vũ Trầm Tĩnh nói, chàng không biết đáp như thế nào, rất muốn cười, đột nhiên dừng lại nhìn Vũ Trầm Tĩnh nói: “Nha đầu, người nhìn ta xem, người thích ta ở điểm nào? Người không biết cùng ta sinh sống tại một chỗ sẽ chết vì buồn chán hay sao? Người không sợ mệt mỏi hay sao? Người nên nhìn kỹ xem trong tam giới Thần – nhân, thiếu gì người cho

người chọn, sao cứ lấy ta làm mục tiêu của người vậy.”

Vũ Trầm Tinh không hề giận, đổi lại còn cười nói: “Không đâu mà, sao lại buồn bả chứ? Người không nói, ta nhìn không là đã cao hứng rồi, sao lại còn buồn chứ. Mỗi ngày đều nhìn thấy người hạnh phúc, ta thật là yên tâm lắm, chuyện gì cũng không màng đến.” Dứt lời, lại còn cười rạng rỡ, xem bộ dạng vô cùng hạnh phúc.

Liễu Dật lại lắc đầu, thê tử của chàng nhất định phải cứu ra. Có điều, tới đó rồi thì duyên số của họ đành dứt. Sau khi rời sơn động, chàng đã nghĩ suy rất nhiều. Rời khỏi nàng, chính là lựa chọn tốt nhất. Rút lui chính là tình cảm luyện ái thâm sâu nhất. Chàng không thể thương hại đến

Thiên nữ. Nhìn Vũ Trầm Tĩnh ở trước mặt, chàng không khỏi cảm khái nói: “Đó là do người nghĩ lung tung đó thôi, chờ cho người từ từ lớn lên, đến lúc nào đó sẽ nghĩ thông thôi.”

Vũ Trầm Tĩnh gật gù nói: “Hiện giờ ta đã nghĩ thông rồi, khi người biến thành dạng tử như thế này, ta cam tâm tình nguyện chết dưới kiếm của người. Người chính là người duy nhất ta nguyện cam tâm bỏ qua sinh mệnh, sở dĩ... vô luận là thời gian trôi qua như thế nào, cảm giác đó vĩnh viễn ở trong lòng ta. Người cùng cần cố lên. Ta biết trong lòng người nghĩ gì. Người nhất định phải đoàn tụ cùng thể tử.” Tuy biểu tình trên gương mặt vô cùng cao hứng, nhưng chàng có thể nhìn thấy trong lòng nàng có điểm không cam

tâm.

Liều Dật chỉ cười cười, lòng chàng nghĩ gì ai mà biết được? Cùng đoàn tụ với thê tử, cũng có thể, hoặc là... chính là một thứ bi thương. Đoạn nói tiếp: “Chuyện tương lai ai nào biết trước được? Cứ để cho chúng ta từ từ tìm kiếm thôi.”

Dứt lời, tay phải chàng xoay vòng, xuất ra một chưởng ở giữa thân người, một đạo hồ quang đen nhánh nhanh chóng hình thành trước mặt. Sau đó, dưới ánh dương quan chiếu xuống, trong hồ quang đen nhánh có chớp nháy vô số điểm bạch sắc. Các quang điểm từ từ lớn lên, đột nhiên có hàng trăm con tiểu Quang Long màu trắng được hình thành. Liều Dật bảo: “Mau đi tìm Tử Long, sau đó báo

cáo cho ta.” Liễu Dật vừa nói xong, hàng trăm con Quang Long bay ra tứ phương, nhanh chóng biến mất.

Vũ Trầm Tinh vừa nhìn thấy đã buột miệng nói: “Sáng thế chi lực?” Nhìn động tác của chàng, Vũ Trầm Tinh nhớ đến có lần đã nhìn thấy sức mạnh phân khai như thế này vào lúc nhỏ.

Liễu Dật lắc đầu đáp: “Ta là ma, sức mạnh này là Hắc ám chi tâm, mang lực diệt thế.” Dứt lời, vẫn cứ tủm tỉm cười.

Vũ Trầm Tinh nghe thế bèn chề miệng đáp: “Người... người, người quả thật là, cái đó biến rồi.” Ở lời nói tối hậu, Vũ Trầm Tinh quả nhiên đã biến cải lời vốn muốn nói, sau đó đột nhiên cười lớn tiếp: “Ày, biến thành thứ quá lợi hại. Hơn nữa so trước rất ôn hòa, khiến cho

người ta mừng muốn chết.” Dứt lời, vành môi cười rộng tới mang tai.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 255: Thu Phục Thần Long, Chân Ma Địch ...

Ôn hòa là một thứ biểu hiện, hay có thể nói nó cũng là một thứ biến hóa. Nhưng đối với Liễu Dật, ôn hòa là một từ có nhiều hàm nghĩa, bởi vì hiện tại chàng có hắc ám chi tâm trong người. Minh Vương tái tạo ra chàng, ngầm theo đó là một giao dịch gắn với Vũ Trầm Tinh. Không cần biết ả đáng ghét như thế nào, khó ưa như thế nào, nhưng rất cuộc

Liễu Dật hồi sinh, có được sức mạnh, cũng liên quan gián tiếp với Vũ Trầm Tinh.

Liễu Dật không đi, không phải vì chàng mệt mỏi, mà vì, tiếp tục đi chẳng nữa cũng không có ý nghĩa gì. Chàng vốn đã đem sức mạnh của Quang long phân hóa và phóng xuất hết rồi, lại đem thần thức của mình phát tán, khi đó hàng trăm phi long sẽ có được tinh tức của Tử Long, chàng sẽ lập tức từ biệt ngay. Thật ra nó không thể rời khỏi sơn động, nên nếu Liễu Dật có thể tìm được một chỗ nào đó an tĩnh, thì nó nhất định sẽ ra.

Vũ Trầm Tinh nhìn Liễu Dật ngồi xuống, không kèm được nổi tò mò, cất giọng hỏi: 'Ê, người làm sao vậy? Sao không đi nữa, không phải là nói muốn đi

thu phục một con rồng ư?"

Liều Dật ngẩng đầu nhẹ nhắm mắt lại, hưởng thụ ánh dương quang ấm áp đang thấm nhuần khắp người, hưởng thụ từng làn hương theo gió, mơ màng nói tiếp: "Ta sẽ biết nơi hạ lạc của con rồng đó nhanh thôi. Hiện giờ, hãy để ta nghỉ ngơi một chút cho thoải mái." Không hiểu vì sao, chàng muốn hưởng thụ an tĩnh tại nơi này. Có thể sau khi có được sức mạnh chân chính, chàng bắt đầu biết con đường mình đi không có cách gì quay lại, những ngày sau này không biết có còn thời gian để hưởng thụ thứ dương quang ấm áp thế này không? Chàng không biết. Do đó, hiện giờ chàng rất dễ trở nên lười nhác.

Vũ Trầm Tinh cũng nằm lên cây cỏ

thụ cạnh Liễu Dật, hỏi: "Ê, ngốc tử, người đang nghĩ gì vậy, lần đầu mới thấy người uể oải như vậy đó nghe. Có chuyện gì không vui à?"

Liễu Dật nghe xong, nhẹ giọng trả lời: "Có lý nào như vậy chứ? Ta đang muốn mọi chuyện càng kết thúc sớm càng tốt. Bây giờ chỉ muốn ở chỗ này hưởng thụ ánh thái dương một chút. Đã lâu rồi ta không được thoải mái như thế này, để nghĩ về hiện tại, nghĩ cho tương lai... Có lẽ, những ngày như thế này sẽ không bao giờ có nữa." Không biết vì sao mà chàng thốt lên những lời này, nhưng khi Liễu Dật có sức mạnh đó rồi, trong chốc lát liền có dự cảm không hay. Chàng phải đi trên con đường chống thiên hạ, do đó cả thiên hạ sẽ coi chàng là địch nhân ma

quý.

Vũ Trầm Tinh cũng thoải mái dựa vào thân cây, nói: "Đúng rồi, có thể sưởi nắng như thế này cũng là một thứ hưởng thụ xa xỉ. Không biết sau này còn có cơ hội như thế này nữa không? Được rồi... chờ khi người cứu được thê tử, người định làm chuyện gì nữa?"

Liễu Dật đang rất an nhàn, nghe Vũ Trầm Tinh nói như vậy, không nhịn được nhíu mày hỏi: "Cái gì, người cũng quan tâm đến chuyện này à?"

Vũ Trầm Tinh trầm ngâm một lúc rất lâu rồi mới nói tiếp: "Có thể ta không thích thê tử của người, vì nàng ấy mang tâm hồn của người đi hết, nhưng ta thực sự mong người có thể cứu được nàng về, như thế người sẽ yên tâm, đúng không?"

Chỉ cần người vui vẻ, thì dù ta có không cao hứng cũng sẽ cố chịu. Người sẽ cùng nàng ấy tìm một địa phương yên tĩnh mà sống chứ?"

Liễu Dật nghe được những lời này, lòng chột quặn đau. Hai người có thể tiếp tục tình ái bảy nghìn năm, luân hồi ba kiếp mà không quên. Nhưng khi sắp đạt được kết quả rồi, ái tình kia lại biến mất, hướng chỉ là hy vọng cùng nàng sống yên vui trọn đời. Thời khắc này, cuối cùng chàng cũng biết giữa hiện thực và mộng tưởng khác biệt rất xa, khi rơi vào ái tình, chính là lúc vướng vào vòng khổ lụy.

Vũ Trầm Tĩnh nghĩ rằng chàng không nói là mặc nhận, liền mỉm cười: "Sao, không còn lời gì phải không? Đến lúc đó,

ta nhất định sẽ quay về gặp hai người, người không được cản ta đó." Dứt lời, đột nhiên im bặt, không biết vì sao khi nghĩ đến điều đó, Vũ Trầm Tĩnh tự nhiên thấy mình ngu xuẩn đến tội nghiệp, rốt cuộc là mình đang nghĩ gì vậy.

Đột nhiên, Liễu Dật đáp: "Hỏi cô chuyện này nhé? Cô có nghĩ là khi Thiên Nữ quay về Thần giới rồi, chúng ta còn ở chung với nhau sao?" Trong lòng chàng vốn đã sớm có đáp án, nhưng không biết vì sao lại muốn biết ý nghĩ của người khác.

Vũ Trầm Tĩnh không biết Liễu Dật nói thế là có ý gì, nhưng khi nghĩ kỹ lại, nàng hỏi ngược lại: "Vì sao mà không thể ở chung một chỗ."

Liễu Dật nói tiếp: "Tại sao cô có thể

nhân nhin để ta và Thiên nữ cùng sống chung?" Lời này xem ra không có mối quan hệ gì đến vấn đề trên, nhưng chàng vẫn cứ nói ra.

Vũ Trầm Tinh càng không hiểu ý, đột nhiên bật cười đáp: "Hắc, người nói chuyện đó làm gì, chuyện của người và Thiên nữ đâu có dính dáng gì đến ta. Người ta thích là người, đâu có quan hệ gì tới nàng ấy. Chỉ cần người vui, thì ta dựa vào cái gì mà phá các người chứ?" Nói ra được những lời này, nhưng trong lòng Vũ Trầm Tinh có cảm giác chua xót.

Liễu Dật nhẹ gật đầu, đáp: "Đúng rồi, cái gì nàng cũng rõ cả. Còn ta, hàng nghìn năm gột rửa giờ mới hiểu, buông bỏ ái tình, cũng chính là tình. Người yêu một người, đương nhiên hi vọng người

đó vui vẻ, đúng không? Nhưng nếu thứ ái tình đó biến thành thống khổ, thì làm thế nào? Tình yêu của người chỉ tổ khiến người ta đau lòng, chỉ bằng buông bỏ là hơn? Đừng nói ta không chung thủy, đó là vì từ yêu mà ta học cách buông bỏ tình yêu." Thanh âm của Liễu Dật vô cùng bình tĩnh, từng chữ từng lời nói ra tựa hồ đã thông tỏ.

Vũ Trầm Tinh đâu phải người kém thông minh mà không hiểu ý tứ của Liễu Dật. Nghe chàng nói ra những lời đó, nàng vội chuyển thân, nắm chặt vai chàng, lớn tiếng hỏi: "Người nói gì? Muốn bỏ hết à.... Sao lại thế được, hai người đã trải qua nhiều chuyện, chịu khổ hàng ngàn vạn năm, luân hồi chuyển thế biết bao nhiêu lần, không thể buông bỏ

như thế này được. Người quên mất người từng nói gì rồi à? Yêu người mình yêu, vì cái gì mà người từ bỏ nó." Vũ Trầm Tinh vừa nói, sắc mặt vừa rất khó coi nhìn chàng chăm chăm.

Liều Dật khẽ lắc đầu, nhưng không hề mở mắt, đáp: "Những chuyện liên quan đến cố sự đã kết thúc rồi, khắc cốt ghi tâm gì cũng có hết rồi, nếu yêu là đau khổ, thì cần phải giải thoát cho tình yêu đó. Ta cuối cùng rồi cũng bước đi trên con đường trở thành địch nhân của thiên hạ, chúng thần có tha thứ cho ta không. Ta là ma, cô có hiểu không? Ta chỉ hi vọng Thiên nữ vui sướng, nếu chúng ta tiếp tục mối lương duyên, sau khi ta cứu nàng ấy ra thì sẽ như thế nào? Không biết có còn tiếp tục chịu nỗi thống khổ như

vậy nữa không?"

Vũ Trầm Tĩnh vùng đứng dậy, hét to: "Không, ta không hiểu, mưa mưa gió gió hàng vạn năm mà các người còn vượt qua được, trong tim các người còn yêu lẫn nhau, sao lại nói bỏ qua là bỏ qua cho được? Nàng ấy vì sao mà thống khổ, chính là vì có thần ngăn cản, chúng nhân ếm chú. Người là nam nhân, người có trách nhiệm. Nếu đã yêu, mãi mãi không được hối hận."

"Nếu ta là người, ta sẽ không buông bỏ. Ta yêu người đó, chính là niềm hạnh phúc của đời ta. Nếu ai dám cản trở hạnh phúc của ta, ta sẽ kết thúc hắn, kết thúc mọi thứ cản trở sinh mệnh của ta. Yêu người ta yêu, ta không có gì sai. Sai chính là những con người vô tri, vì cái gì

mà phân thành các chủng tộc, thành những thân phận khác nhau."

"Chỉ vì vậy mà người buông bỏ, người có nghĩ cho thể tử của người không? Nàng không sợ người liên lụy đến nàng. Nếu nàng sợ, nàng sẽ không quyết định luân hồi. Yêu phải có hai người. Đau cũng là giữa hai người. Người không thể tự mình nghĩ cho mình, mà phải nghĩ đến chuyện khi người buông bỏ thì nàng sẽ vui sướng không? Người hiểu không? Người đối với nàng ấy như vậy, còn tàn nhẫn hơn chịu khổ nạn gấp trăm, gấp nghìn lần!"

Không hiểu sao Vũ Trầm Tĩnh lại nói nhiều như thế chỉ bằng một hơi. Liễu Dật tuy nghe nhưng lại đau ở trong lòng. Đúng rồi! Nàng nói đúng! Nếu không

yêu, thì còn có thể? Nhưng mà, chàng còn có lựa chọn nào nữa không? Nếu chọn ái tình, Minh Vương đã không cứu chàng, hiện giờ chàng có thể đã trở thành người chết hoặc một kẻ xấu ra rồi. Nếu chọn không yêu, chàng có thể chân chính hoàn thành mọi chuyện của mình. Điều đó rất khổ, rất đau, nhưng ái tình có thể chìm sâu trong tâm tưởng, nó sống, nó vĩnh viễn không chết. Tương lai chàng phải cưới Vũ Trầm Tĩnh làm vợ, chỉ cần cho mình một lý do, thì có thể nói mình không yêu rồi.

Liễu Dật từ từ mở mắt, khẽ mỉm cười: "Cô nói đúng lắm, nhưng ta tự có cách của mình." Dứt lời, vươn người đứng dậy.

Vũ Trầm Tĩnh không biết vì sao mà

Liễu Dật lại biến đổi nhanh đến vậy, không biết vì chàng sợ không muốn vì yêu mà tiếp tục liên lụy đến Thiên nữ chẳng? Bất quản nàng đoán như thế nào, cũng không ngờ là người mà Liễu Dật muốn cưới sau này lại chính là nàng.

Trong lúc Vũ Trầm Tinh và Liễu Dật nói chuyện với nhau, một con tiểu quang long màu trắng nhanh chóng bay đến cạnh Liễu Dật. Liễu Dật đưa tay đón lấy con quang long đó, nó nhanh chóng dung hợp vào trong thân thể chàng, biến mất không hình không ảnh. Liễu Dật đột nhiên mỉm cười: "Chúng ta đi thôi, đã phát hiện ra vị trí của Tử Long rồi." Dứt lời, chàng quyết tâm nắm chặt kiếm trong tay.

Vũ Trầm Tinh đột nhiên đem bao nhiêu tâm tư vừa rồi quên sạch hết, nói

tiếp: "Ê, ngọc tử, nói thật coi, người có thể đối phó con rồng đó không? Nhìn nó có vẻ rất lợi hại đấy." Nàng vừa nói dứt, đưa mắt nhìn vào nhãn tình của Liễu Dật, muốn từ đó tìm được đáp án.

Liễu Dật mỉm cười, đưa tay ra nói: "Năm tay ta, nếu không tin lời ta, cô cứ ở lại đây, sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào đâu." Dứt lời, cỡi găng tay trái.

Vũ Trầm Tinh nhìn gương mặt tươi cười của Liễu Dật, môi dẩu ra, nói: "Nếu người không có nụ cười mê nhân đó, không biết ai sợ ai à?" Dứt lời, liền nắm chặt tay trái chàng. Liễu Dật không hề do dự, thân thể chột tà tà bay lên, lực hấp dẫn nhanh chóng dung hợp toàn thân, tiếp đó bắn ra một đạo hấp sắc quang mang, hai người đã lập lòe trong tầng mây trên

không, dùng tốc độ cực nhanh ngược gió phi hành, nhắm hướng mặt trời mà đi. Vũ Trầm Tinh cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, rời khỏi mặt đất. Sau đó, gió tốc vào hai tai nàng, hai người đã xuyên qua giữa những tầng mây, không gian chợt mênh mông khoáng đạt, nào là mây trắng, trời cao, không hề có cảm giác sợ sệt khi phi hành gì cả, mà ngược lại lại cảm thấy tâm tình tràn đầy sung sướng.

Cảm giác phiêu phát nhẹ nhàng này không biết duy trì được bao lâu, cũng không biết hai người đã đi được bao xa, chỉ biết, Liễu Dật chợt động thân, hóa thành một đạo hắc sắc quang mang, nhanh chóng phóng xuống đất. Khi hai người đặt chân xuống đất, phát hiện ra chỗ này không có gì khác lạ, chỉ có cỏ

thụ là không ngừng hướng lên trời những cánh hoa màu tím, hình dạng rất kỳ quái, chu vi rộng rãi.

Vũ Trầm Tinh không do dự tiếp cận Liễu Dật, lần trước hai người gặp Tử Long, nó có sức mạnh rất cường đại. Tuy lần này Liễu Dật cố ý tìm kiếm nó, nhưng Vũ Trầm Tinh lúc này vẫn còn sợ, hỏi: "Chỗ này không có gì, con Tử Long đó có ở đây không?"

Liễu Dật gật gật đầu, cười nói: "Ta giao thủ với nó không phải mới lần đầu, nó thiện nghệ ẩn tàng, còn ta giờ có thể cảm giác rõ khí tức của nó. Nó hiện giờ đang giấu mình ở gần đây, có thể... đã biết rõ chúng ta đến rồi, chỉ còn chưa hiện thân thôi."

Vũ Trầm Tinh vừa quan sát xung

quanh, vừa hỏi: "Vậy thì làm sao? Hiện nó đang trong tối, còn chúng ta ngoài sáng, sẽ rất dễ bị tập kích."

Liều Dật không khỏi cười lạnh một tiếng, đáp: "Nếu nó dám rời khỏi chỗ nấp, ta sẽ khiến nó không có cách gì ẩn thân." Dứt lời, tay phải nhẹ hạ xuống, biến thành trảo, ngay sau đó, chu vi không gian xung quanh liền có từng luồng hắc khí xoáy thành những vòng tròn ốc, ngưng tụ ở giữa bàn tay chàng.

Tiếp theo đó, chàng hét lớn, lạnh lùng nói: "Bằng Hắc ám chi tâm, chân ma chi lực, điều dụng hắc ám vô tận, biến trời cao thành lao lý, đem tất cả sinh mạng trong thế giới giam lại một chỗ." Tiếp đó, tay phải chàng nâng lên, những vòng xoáy hắc khí nhanh chóng

bắn lên không trung, tiếp đó là một tiếng nổ nhỏ, một đạo bạch sắc nhanh chóng rơi xuống, toàn bộ không gian lấy đầu Liễu Dật làm trung tâm, bắt đầu biến thành hắc ám, nhìn không rõ một chút vân vụ nào, do chu vi chung quanh trong chốc lát đã bị hắc ám khí tức kéo về dày đặc.

Chỉ trong chớp mắt, chu vi xung quanh biến thành hắc ám, không nhìn rõ được thứ gì. Vũ Trầm Tĩnh buộc miệng hỏi: "Cái này là gì, chúng ta đang ở đâu?" Nàng đột nhiên cảm giác mình đã đến một thế giới nào khác, xung quanh không có gì, quơ tay ra chỉ toàn hắc ám vô tận.

Liễu Dật cười đáp: "Chúng ta vẫn còn ở thế giới cũ, bất quá hiện giờ mọi thứ đều bị sức mạnh của ta bao vây hết.

Ta có thể biết rõ vị trí của con Tử Long đó, nàng cũng có thể nhìn thấy." Quả nhiên, khi Liễu Dật dứt lời, cách ba mươi trượng ở bên cạnh có một con cự long đang vùng vục phóng lên, toàn thân phủ một lớp vảy lân màu tím, mang đầy điện quang màu tử sắc. Lúc này, nó đang tức giận nhìn Liễu Dật.

Chàng từ từ bước lên trước một bước, nói: "Không ngờ thế sự lại biến đổi nhanh như thế. Vừa chia tay trước đây, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Xem ra trời bắt chúng ta ở chung cùng một chỗ vậy." Nói dứt, mục quang lạnh lùng dò xét con Tử Long ở trước mặt.

Không biết vì sao lúc này Tử Long không có cách gì phát tán sát khí lãng lệ vốn có của nó. Ngược lại, trong mắt nó

ẩn chứa cái nhìn sợ sệt, không khỏi khiến Vũ Trầm Tĩnh kinh ngạc, tự hỏi không biết con vật to lớn này có thật sự sợ Liễu Dật hay không. Lần gặp này so với lần gặp trước quả là khác biệt một trời một vực.

Thanh âm trầm trầm lạnh lùng của Tử Long truyền tới, bảo: "Không thể giết người, đó coi như thất bại của ta. Không ngờ bây giờ ta muốn trốn cũng trốn không được. Ta sớm biết người sẽ thành ma, chỉ mong đem chút sức lực cản trở người. Nếu sớm biết như vậy, lúc đầu đã thả Minh Vương rồi, nếu thế thì không có người như ngày hôm nay đâu." Trong lời nói có ẩn chứa chút hối hận. Còn Vũ Trầm Tĩnh khi nghe nói đến chuyện thành ma, trong lòng liền thất kinh, tự hỏi

không biết Liễu Dật có phải đã thành ma thật sự hay không?

Liễu Dật lạnh lùng cười hỏi: "Người không phải tự coi mình là thần sao? Người có thể dự kiến tương lai à? Nếu có thể, thì cái thế giới này còn tồn tại để làm gì? Người vĩnh viễn không có cách nào dự kiến được tương lai. Nếu không thì chắc sẽ biết rõ mình sẽ có ngày này rồi. Do đó, người không cần hối hận, bỏ qua tất cả những thứ đang hỗ trợ cho người, biến chúng ta thành bằng hữu, ta sẽ nhường cho người kiêu ngạo trong ma giới."

Tử sắc điện quang quanh thân thể của Tử Long không ngừng gia tăng, cùng lúc đó, thứ sát khí thực chất bắt đầu lần ra từ từ. Nó hét to: 'Ta muốn có thế giới của

mình, đối với ma giới của người, ta không hề hứng thú."

Liễu Dật không ngừng lắc lắc đầu. Sau đó, hồng quang lóe lên trong mắt, lạnh lùng nói: "Xem ra đã nhiều năm rồi, người đã quên sứ mệnh chân chính của mình rồi. Quả nhiên người đã có dục vọng, dã tâm, còn nữa, người còn bị tịnh hóa, người biết mà.... Để ta động thủ, hay là để người tự giải quyết mình?" Lời nói xem ra rất nhẹ nhàng, lúc này chàng tựa hồ không thèm để Tử Long vào mắt, nhưng sát khí của Tử Long lúc này không thể động đến chàng chút xíu nào.

Ánh mắt của Tử Long lúc này đã bị phần nộ che khuất. Vũ Trầm Tĩnh vội lùi về sau một bộ, vô hình sát khí tựa hồ không áp được quá khí tức của nàng,

Liễu Dật tựa hồ cảm thấy Vũ Trâm Tinh có gì không ổn, bèn ôn hòa cười nói: "Không cần sợ, có ta ở đây bảo hộ cho cô, con rồng vừa già vừa mập này sẽ sớm bị ta thịt cho cô coi."

Lúc này Tử Long đã tức giận đến điên cuồng, nghe lời của Liễu Dật như vậy, nó nổi giận ùng ùng đáp: "Có thật là ngươi sẽ sớm thu thập ta không?" óngt lời, long thủ mãnh liệt xòe ra, ngay lập tức, mười hai đạo bạch sắc hình cầu mang theo điện quang bắn thẳng đến Liễu Dật. Cùng lúc đó, chúng phân ra thành nhiều hướng khác nhau, rồi dùng góc độ, phương hướng, lực đạo khác nhau cùng tập kích.

Vũ Trâm Tinh vừa nhìn thấy, sợ Liễu Dật không nhận ra được, bèn vội kêu lên:

"Cẩn thận, phía sau người." Liễu Dật không hề quay đầu, dùng ý thức gia tăng lực tay phải đang nắm chặt trường kiếm, vụt chuyển thân mình, tay phải nhanh chóng đánh ra một kiếm ảnh màu đen, tiếp theo đó là hắc sắc quang mang lập lòe. Trường kiếm trong tay Liễu Dật tung bay và xuất ra ba đóa hoa kiếm, lại giữ tàn ảnh trong không trung, theo tiếng thét "Vô Thức Quy Kiếm", "choang", hắc sắc trường kiếm đã nhanh chóng tra vào bao.

Cùng lúc đó, mười hai đạo kiếm quang màu đen nhanh chóng xuất hiện tại mười hai khối bạch sắc quang cầu, vừa chớp mắt đã tan biến, 13 quang cầu đột nhiên giảm tốc độ, nhưng không tan biến. Thanh âm của Tử Long đột nhiên cười lớn nói lại: "Mười hai làn điện quang cầu

này vô hình vô chất, người vì cái gì mà có thể ngăn trở chúng được?" Dứt lời, liền bật cười hăng hắc.

Trong lúc nó đang cười ha hả như thế, thanh âm lạnh lùng của Liễu Dật chợt như ma quỷ từ địa ngục mới về: "Có thể, nếu ta nói cho người biết rằng, tốc độ ra kiếm của ta còn nhanh hơn tốc độ điện quang của người thì thế nào? Không cần biết nó hữu hình hay vô hình, hữu chất hay vô chất, ta cũng phải đánh nát cho bằng được." "Soạt" một tiếng, Liễu Dật vừa nói hết lời thì mười hai quang cầu ở trong không trung đồng thời bị nổ tung. Lam bạch sắc trong không gian u ám đó sau khi lóe lên những ánh sáng tạm thời, cũng nhanh chóng tiêu tan.

Lời của Liễu Dật tựa hồ khiến cho

Tử Long vô cùng sợ hãi. Nó biết chân ma lợi hại như thế nào, nhưng lại không ngờ kiếm của chân ma lại nhanh và không nhường chút dư địa nào như vậy. Trong lúc kinh động, thân người của nó chột động mạnh, ngẩng mặt lên trời hú dài, hai đạo lam sắc và bạch sắc quang điện từ trong mắt hắt bắn ra, mục tiêu không phải Liễu Dật, mà nhắm lên trời.

Khi Tử Long bắt đầu động tác đó thì Liễu Dật đã bịt kín mắt, thần thức cùng lúc khuếch tán, liền đột nhiên phát hiện hai đạo điện quang lúc này hạ lạc rất gần chỗ Vũ Trầm Tĩnh. Chàng mở mắt ra, lắc người đến bên cạnh Vũ Trầm Tĩnh. Đồng thời, tay phải biến thành trảo, nhanh chóng ngưng tụ hắc ám chi lực tạo thành một thuẫn bài trong suốt bảo vệ Vũ Trầm

Tinh.

"Keng..." một tiếng, Vũ Trầm Tinh biết Tử Long sẽ động thân rồi, Liễu Dật cũng động theo. Sau đó bầu trời trên đầu phát ra tiếng nổ lớn, lại chớp nháy quang mang màu lam và trắng hết sức đẹp mắt. Trong lúc kinh hoàng và sợ sệt, Vũ Trầm Tinh từ tiềm thức nhớ được một động tác, bèn nhanh chóng ôm chặt thân thể của Liễu Dật. Chàng cúi đầu nhìn nàng, lại nhìn Tử Long, cười lạnh nói: "Nếu người không sớm biết điều, thì hôm nay ta buộc phải thu thập người."

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 256: Vương Giả Quy Lai, Thu Thần Long ...

Lời của Liễu Dật vô cùng lạnh lùng, không mang chút tình cảm nào, trong ngữ khí tựa như bảo rằng người nghe không được hoài nghi. Cùng lúc đó, Tử Long đã động, thân thể to lớn bay vút lên, mang theo một trận cuồng phong, long thủ mãnh liệt vung ra, tạo thành một đạo thiểm điện thô kệch màu trắng toát phóng đến Liễu Dật. Đạo thiểm điện màu trắng này chớp lóe điện quang màu xanh lam, lại phát ra những tiếng "tu tu..." chói tai.

Liễu Dật từng nhìn thấy thứ thiểm điện này, nhưng lần này mạnh hơn lần trước nhiều, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Liễu Dật, kèm theo đó là một tiếng nổ đánh "Oành", rồi kèm theo đó là

những tiếng "vù vù" liên tiếp. Vụ nổ lớn kéo theo một trận mưa đất đá mù mịt, trong tình huống bị áp lực cực mạnh đó, thân thể của Vũ Trầm Tinh bị chấn bay cả trượng.

Khi Vũ Trầm Tinh cao người dậy, chợt nhận thấy vừa rồi Liễu Dật không hề tránh né gì. Đôi mắt tinh minh của nàng nhìn rõ là luồng thiểm điện màu trắng bao phủ ánh hào quang lam sắc đỏ đánh thẳng vào người Liễu Dật, rồi nguồn đại lực cường đại đó kéo theo vụ nổ cực lớn, đất bụi bay mù trời, Vũ Trầm Tinh đột nhiên cảm thấy sợ, một thức sợ sệt mơ hồ, không biết ... chàng có tránh nổi luồng thiểm điện vừa rồi hay không?

Gió phấp phới, đất bụi vàng vọt từ từ tiêu tán. Tử Long hiện hình, phập phù

trên không, lớn tiếng hét gào, tựa hồ tự chúc mừng cho mình vừa đánh trúng được Liễu Dật. Nhưng rất nhanh sau đó, khi đất bụi vàng vọt tan hẫng, một luồng hắc quang đột nhiên bắn thẳng lên trời, từ mặt đất bắn ra một đạo quang ảnh ngũ sắc, bao phủ luồng quang mang hắc sắc đó. Theo luồng hào quang dần dần biến mất, thân thể của Liễu Dật đồng thời xuất hiện phập phù trước mặt Tử Long.

Liễu Dật lạnh lùng nhìn thân thể của Tử Long. Thân ảnh của ngũ sắc thần long xoay chuyển chung quanh thân thể của chàng, hình thành một luồng ngũ sắc, lúc ẩn lúc hiện. Tay phải của chàng nắm chặt trường kiếm màu đen, thân thể lững lờ ở trên không, mắt xạ hồng quang, cất giọng hét lớn: "Kết thúc thôi."

Tử Long thoáng vẻ kinh sợ, nhưng vẫn cố cất tiếng trả lời: "Nếu muốn kết thúc, ta thấy người cần kết thúc chính là ngươi." Dứt lời, thân thể xoay tròn, phóng ra tám đạo quang cầu màu vàng với tốc độ cực nhanh. Cùng với sự xuất hiện của quang cầu, luồng điện quang màu tím liên tiếp bùng lên, sau một hồi chớp nháy, thân thể của Tử Long đột nhiên hóa thành chín cái. Đúng, chín con rồng cực dài quây quần ở trên không, bày ra trước mắt Liễu Dật, mắt chúng đầy rẫy sát khí.

Khóe miệng của Liễu Dật khẽ nhếch lên cười bảo: "Ngươi làm vậy là chứng tỏ mình có chút bản lĩnh à? Vậy ta cũng thử học theo ngươi xem sao." Dứt lời, tay phải phẩy hắc ám chi lực khởi động

"Bi Mộng kiếm", kiếm thân theo luồng hắc sắc thoát khỏi vỏ kiếm, bay phiêu phù trên không, nhanh chóng xoay tròn. Liễu Dật hét to: "Hóa". Liên ngay khi đó, trường kiếm màu đen đang xoay tròn chợt phân giải ra, đồng thời biến thành chín đạo hắc kiếm.

Liễu Dật phát và kéo tay phải, trường kiếm đang đối mặt với chàng ở không trung nhanh chóng quay về nằm lên tay chàng, cùng lúc đó, tám thanh trường kiếm cùng đồng một tư thế đó bay trở về bên chàng.

Hắc kiếm trong tay Liễu Dật xoay ngang, tám kiếm xung quanh cũng xoay ngang, phảng phất như một mình chàng có thể cùng lúc khống chế cả tám kiếm, nhưng không hề thấy tám kiếm đó bị thao

tác như thế nào. Bi thương từ kiếm không ngừng lưu nhập vào nội thể chàng, ánh mắt càng lúc càng chớp nháy một màu đỏ quạch, hơn nữa các long ảnh bao vây quanh thân thể cũng lấp lóe.

Rất thông thả, Liễu Dật nắm chặt trường kiếm hắc sắc trong tay, từ từ đưa lên, tám thanh trường kiếm chung quanh tuy không có ai khống chế cũng hiện xuất theo tư thế như vậy. Luồng chân lực vô hình từ từ ngưng tụ trên thân kiếm, kiếm bắt đầu phát tán một thức sát khí thực chất trong hình vân vụ, cùng lúc đó, Liễu Dật hét lên: "Bi Tứ Thức – Phá Nguyệt – Lạc Kiếm".

Thân thể của chàng nối với kiếm thân, từ từ xoay tròn như cơn lốc, bắn lên không trung. Tám thanh kiếm xung quanh

cũng xoay vần như con trót, hợp với chàng tạo thành một luồng hắc quang bắn thẳng lên trời.

Hốt nhiên, Liễu Dật chợt dừng lại, cao độ đã vượt hơn Tử Long trăm trượng. Cùng lúc đó, Tử Long đột nhiên rớt xuống, "canh" một tiếng, kiếm tra vào vỏ, bát kiếm tan biến, Liễu Dật trở về mặt đất.

Khi Liễu Dật đáp xuống đất, chín con Tử Long phía đối diện đều xuất hiện một vòng Loan nguyệt ở trên đầu. Nhìn từ xa, nó phản phát giống như có một vàng trắng khuyết mọc ở trên đầu. Khi vàng trắng đó mọc, chín đạo quang sắc màu đen cũng lập lòe chớp tắt. Vàng loan nguyệt nở tung, một đạo hắc sắc quang mang như một dấu ấn đóng thẳng vào

giữa đầu rồng.

Cùng lúc hắc sắc quang mang đó xuất hiện, tám con Tử Long đồng thời biến thành mây khói, biến mất không tung ảnh. Duy nhất con Tử Long ở giữa trên đầu dính phải một ấn màu đen, gương đôi mắt kinh sợ nhìn Liễu Dật, cất tiếng khào khào vô lực nói: "Người thắng rồi."

Đúng rồi, Liễu Dật không cần nghĩ cũng biết, hắc ám chi lực cộng với sự bi thương của ma kiếm, cùng kết hợp nhau xuất ra dưới "Bi Tứ Thức" vốn là một kiếm thức tối hoàn mỹ, vô luận về tốc độ hay sức mạnh, đều vượt xa mọi thứ trên đời. Không cần biết Tử Long có sức mạnh đến cỡ nào, thì cũng không thể nào hóa giải hay tránh né một kiếm ấy. Nếu kiếm đó được gia tăng sức mạnh thêm

trăm lần nữa, thì có thể chặt đứt luôn đầu rồng.

Quả nhiên, hắc sắc lạc ấn từ từ khuyếch trương, đầu rồng từ từ vỡ toác, nửa đầu kêu rắc một tiếng, rớt xuống mặt đất. Liễu Dật chỉ cười lạnh, tay phải xuất ra, theo lực hắc ám ngưng kết, thân thể Tử Long đang nằm trên mặt đất bị luồng hắc quang tiêu hóa, biến thành một long gấm, kèm theo tiếng rồng gầm, trực tiếp tiến nhập vào thân thể chàng.

Từ từ mở mắt, chàng nhẹ gật gật đầu, tự nói một mình: “Xong rồi, chỉ còn thu phục hai con thần long nữa thôi, sau đó thu thập nhân lệ, khiến Thiên nữ trở về Thần giới. Đến lúc đó coi như đạt được kết quả rồi.” Liễu Dật hít sâu một hơi trong không trung hắc ám, sau đó, hữu thủ

phát ra, hắc sắc chớp mắt tiêu biến, dường như chưa từng xuất hiện, thay bằng một thế giới đầu ánh dương quang, gió mát, cây cối, hoa thơm...

Vào lúc này, Vũ Trầm Tinh đến bên cạnh Liễu Dật, hỏi: "Người vừa rồi bị Tử Long đánh trúng, không bị gì chứ?"

Liễu Dật nhìn Vũ Trầm Tinh mỉm cười đáp: "Không có gì, bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đầu ta muốn thu phục con rồng này, thì chỉ dựa vào sức mạnh thì không thể nào. May là cô đã mang ta đi, nếu không chúng ta đã chết trong tay nó rồi." Dứt lời, đưa tay sửa lại trường kiếm đeo ở eo lưng.

Vũ Trầm Tinh gật đầu, ngấm nhìn Liễu Dật, đột nhiên cao hứng nói: "Người biến đổi thành lợi hại quá, sao

này ta làm thế nào mà có được người đây." Không ngờ Vũ Trầm Tĩnh nghĩ đến chuyện gì là tùy tiện nói ra chuyện đó. Nàng vốn nghĩ chỉ cần đánh bại Liễu Dật, chàng sẽ phải cưới nàng. Có điều, nàng không hề biết rằng, chàng đã ước định chuyện cưới xin này với Minh Vương rồi.

Liễu Dật cười cười lắc đầu đáp: "Được rồi, nói chuyện đó làm gì? Ai biết sau này sẽ ra sao? Chúng ta nên về thôi, nên li khai thế giới kính này rồi, ta còn rất nhiều chuyện cần làm." Liễu Dật khi nói lên điều này, là trong lòng đang ưu phiền về chuyện thu phục hai con thần long còn lại. Thế giới to lớn như vậy, biết đi đâu mà tìm đây? Lúc này tuy có một sức mạnh cường đại, nhưng nếu

không thể tiêu diệt Bát Hoang thần long, chàng thủy chung cũng thiết sót gì đó, nhất định phải trở thành mạnh nhất. Nghĩ đến điều này, chàng không khỏi nghĩ đến Vũ Trầm Tinh.

Liều Dật vội hỏi: "Được rồi, nàng không phải là đã có dự ngôn rồi sao? Bây giờ ta có chuyện muốn hỏi đây." Chàng hi vọng có thể nhờ dự ngôn sư mà tìm ra vị trí đại khái của hai con hoang long còn lại.

Vũ Trầm Tinh gật đầu nói: "Đúng, ta đúng là có, nhưng bất quá... cái kiểu dự ngôn đó lãng phí rất nhiều tinh thần lực của chúng, cần phải nghỉ ngơi cả một tháng mới có thể tiến hành một lần, nhưng mà đại khái thôi, sao, người muốn tìm cái gì?"

Liễu Dật gật đầu đáp: "Một tháng thì một tháng, ta cũng cần đem sức mạnh của ta tăng đến mức hoàn mỹ, muốn tìm được hai con hoang long trong thế giới cực đại này mà chỉ dựa vào vận khí thì quả thật khó." Dứt lời, lại liếc nàng.

Vũ Trầm Tinh hồi đáp: "Ừ, được, chờ chúng ta trở về Minh giới, ta sẽ giúp ngươi."

Liễu Dật gật gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, chúng ta đi thôi, Minh Vương ở lì ở đó cũng lâu rồi, ta muốn.... ông ta cũng muốn thoát ra thôi." Kỳ thật, đối với vấn đề này, Liễu Dật tịnh không có cách nào. Minh Vương ở đây rất lâu mà không nghĩ được cách, và cũng không thèm quản tới, nhưng Minh Vương biết lối ra khỏi nơi này, hiện giờ Tử Long đã được thu phục,

cần phải thỉnh ông ta ra khỏi nơi này thôi.

Vũ Trầm Tinh gật gật đầu, Liễu Dật xuất hữu thủ phóng ra một đạo khí tức đen xì bắn lên trời cao, theo luồng hắc sắc quang mang vụt tắt, một con hồng sắc trường long xuất hiện trên thiên không. Liễu Dật nắm tay Vũ Trầm Tinh, thân thể khễ động, thoát cái đã cưỡi trên người hồng long, rồi nói: "Ngồi cho vững, chúng ta cần phải bay về." Sau đó, hồng sắc trường long gầm lên một tiếng, mang hai người bay về phía sơn động của Minh Vương.

Mọi chuyện đều dần được tiến hành, trên con đường vận mệnh, chúng ta bị thời gian vô tình thôi động, chúng ta có khả năng chứng kiến lúc sự tình phát

sinh, nhưng nó là thật hay là giả, mộng ảo hay hiện thực, ai có thể biết được?

Liễu Dật quay về đến sơn động, lúc này Minh Vương đang ngồi phệt trên thạch y, phía sau có bốn vị lão nhân đứng hầu. Liễu Dật từ từ bước đến trước mặt Minh Vương, cùng Vũ Trầm Tĩnh từ từ dừng lại. Ngay khi ngừng bước, ánh mặt phía sau mặt nạ của Minh Vương sáng lên, âm thanh trầm trầm pha chút hưng phấn, bảo: "Vậy là con Tử Long đó chết rồi."

Liễu Dật nhẹ gật đầu, đáp: "Chết rồi."

Minh Vương nghe hai từ giản đơn đó, ánh mắt trong chốc lát phát xuất hào quang màu hoàng kim, thanh âm giấu sau mặt nạ có vẻ kích động lẫn cảm khái:

"Nhiều năm rồi, thế giới kính này cứ giam cầm ta mãi, cuối cùng hôm nay ta cũng có thể lai khai nơi này." mấy lời tuy đơn giản như vậy, nhưng đối với Minh Vương là một việc khó vô cùng, có thể, đó chỉ là lấy việc luận việc mà thôi.

Tiếp đó, thân thể ông ta từ từ cất lên, nói: "Các trưởng lão của ta, các người có thể đánh vỡ cửa kính rồi, không còn sức mạnh phong ấn của Tử Long, chúng ta có thể dễ dàng li khai." Minh Vương dứt lời, bốn vị lão nhân liền bước ra phía trước. Sau đó, họ đứng ở giữa sơn động, phân theo bốn hướng, miệng thầm niệm chú ngữ gì đó tuy nghe không rõ nhưng có thể đoán nó dùng để khởi động pháp bảo.

Quả nhiên, thanh âm của bốn vị lão

nhân biến thành hồn hậu, rồi từ từ tan biến, từ người họ lập tức phát xuất hào quang kim sắc, giống như đồng nhất từ một cá nhân. Tay họ đồng thời hợp nhất, rồi phóng ra song chỉ, dùng hào quang từ nội thể dẫn xuất vào giữa trung gian.

Bốn đạo hào quang kim sắc ngưng tụ ở giữa, rồi từ từ đã khai một đạo môn màu hoàng kim. Sau đó, bốn lão nhân cùng đứng dậy lui về sau lưng Minh Vương.

Minh Vương nhìn đại môn màu kim sắc, đột nhiên bật cười lớn nói: "Cuối cùng cũng đến ngày chúng ta trở về." Liễu Dật có thể lí giải vì sao những người có sức mạnh như thế này lại kích động vạn phần sau khi có thể thoát khỏi thế giới vô sinh mệnh giam cầm mình,

trở về thế giới của chính mình. Minh Vương cũng không ngoại lệ.

Một lão giả đứng sau cất tiếng: "Vương, hoàng kim môn này thông đến Minh Vương điện."

Minh Vương nhẹ gật đầu, đưa mục quang quét khắp người Liễu Dật, sau cùng dừng lại ở Vũ Trầm Tĩnh, bật cười lớn nói: "Cuối cùng thì cũng có thể về nhà. Tối hôm nay ta muốn thiết tiệc cực kỳ thịnh soạn trên Minh Vương điện." Nhìn những người ở trước mặt, Liễu Dật không khỏi lắc đầu, ngay cả những người siêu việt có thể tiếp cận thân như Minh Vương cũng không thể thoát khỏi thói tục.

Minh Vương là người đầu tiên tiến vào hoàng kim đại môn. Kế tiếp là Liễu Dật, Vũ Trầm Tĩnh, bốn vị trưởng lão hộ

tổng. Liễu Dật chột hoa mắt, rồi dưới chân bỗng sững lại, bèn mở mắt nhìn, thấy mọi người đều ở trong một đại sảnh hết sức huy hoàng. Ở mặt trước có điêu khắc hai đầu quái thú rất đẹp phục cho bảo tọa. Minh Vương nhìn quanh một vòng, rồi bật cười lớn.

Liễu Dật nhìn thấy ánh mắt đó, đột nhiên nói: "Ta phải đi rồi." Trong lòng vẫn muốn đi tìm Lô Quân, thuận tiện biết tin Thất Nguyệt, Diệp La và Bách Hoa xem có an toàn không.

Minh Vương nghe thế, đột nhiên dừng lại nét cười, tiếp lời: "Rời khỏi đây? Tối nay hãy ở lại đây hưởng thụ hội yến của ta cái đã." Dứt lời bèn chuyển người nói với vị trưởng lão phía sau: "Người đi triệu tập các quân chủ đến

Minh Vương điện"

Lão giả phía sau gật đầu vâng dạ, sau đó hóa thành một luồng gió xám, bay khỏi Minh Vương điện. Liễu Dật nghe lời Minh Vương nói, đồng thời nghĩ đến đại dự ngôn sư của Vũ Trầm Tĩnh, xem ra có quan hệ đến việc truy tầm hai con hoang long còn lại. Xem ra, nhất thiết mọi chuyện cũng nên kết thúc rồi. Trong lòng chàng có chút bất an, rốt cuộc Bỉ Ngạn Hoa trú ếm lên mình thứ gì thế?

Bèn đáp: "Ta đi một chút, khi hội yến sẽ quay về." Dứt lời, từ từ bước ra khỏi điện. Vũ Trầm Tĩnh nhìn thân hình chàng dần dần khuất đi mà không hề phản ánh gì. Nàng nhận thấy rằng mình có đi ra thì cũng không có kết quả gì.

Nhưng trong lúc Vũ Trầm Tĩnh còn

đang nghĩ này nghĩ nọ, Minh Vương đưa tay từ từ gỡ làn tóc đen che lên mặt nạ của mình, bảo: "Công chúa của ta đang nghĩ gì? Nếu thấy vui, thì cứ đuổi theo. Do dự như thế của con có thể mang lại hối tiếc đấy." Dứt lời, đưa tay vuốt ve làn tóc đen dài của Vũ Trầm Tĩnh.

Vũ Trầm Tĩnh nhú mày, sắc mặt xuất hiện thần sắc khó coi, đáp: "Nhưng mà, phụ thân, chàng không thích con."

Minh Vương lắc đầu, đột nhiên bật cười bảo: "Đó chỉ là một thứ cảm tình, đâu có gì đảm bảo là nó sẽ tồn tại mãi mãi? Hãy tin phụ thân con đi, nếu con thích, thì cứ nắm bắt. Đừng ép bản thân mình, sẽ khó chịu lắm. Cần gì phải nghĩ đến cảm giác của người khác, bộ con không biết mình nghĩ gì sao?" Những lời

này xem ra có phần tự tư, nhưng cũng góp phần thúc đẩy người khác.

Vũ Trầm Tĩnh ngẩng đầu nhìn Minh Vương, ủy khuất hỏi: "Có thật là được không?"

Minh Vương nhẹ gật đầu: "Được hay không được, không phải là nằm ở trong lòng con sao? Đã nhiều năm rồi, không có phụ thân con đã rất ngoan cường, con đã trở nên độc lập rồi. Những lời ta nói chỉ mong làm chút tham khảo cho con, còn con muốn như thế nào thì như thế ấy, cái này do con quyết định."

Vũ Trầm Tĩnh nghe Minh Vương nói thế, tựa như hiểu ra được điều gì, bèn cao hứng gật đầu đáp: "Vâng, con hiểu rồi, đa tạ phụ thân." Dứt lời, chuyên người đuổi theo Liễu Dật.

Nhìn theo bóng Vũ Trâm Tinh dần khuất đi, Minh Vương nhẹ gật gật đầu tự nói: "Nhiều năm rồi phụ thân thiếu nợ con nhiều quá, con có biết là ta rất mong con hạnh phúc hay không? Những trách nhiệm trong quá khứ giờ không thể vãn hồi. Những gì ta có thể làm là bù đắp cho con, hy vọng khi ở cùng với nó, con có thể hạnh phúc, có thể yên lòng...."

Lại nói, sau khi ra khỏi Minh Vương điện, Liễu Dật mới biết tòa cung điện này nằm trong một tòa núi, toàn bộ cung điện có một được ra, nhìn rất âm u, không một chút sinh khí. Có thể hàng chục năm rồi, cung điện không có người thống trị này đã bị bỏ quên mất. Ra đến ngoài cung điện, không khí tươi mát, ánh nắng ấm áp, các tiểu động vật đầy rẫy

trong rừng khiến cho Liễu Dật cảm nhận được một cảm giác rất nhẹ nhàng, thoải mái.

Đang khi suy nghĩ mông lung, một âm thanh cất lên: "Ê, ngốc tử, đang nghĩ gì vậy? Có muốn mỹ nhân đến hầu người vài ngày không, ở một mình buồn lắm." Không cần quay đầu, chàng cũng biết người nói là ai. Không ngờ tiểu nha đầu Vũ Trầm Tinh này cả trăm năm cũng không từ vẻ ngây thơ của mình.

Liễu Dật tùy tiện ngồi xuống cây cỏ bên đường, bảo: "Được ha, cũng đang buồn đây, có mỹ nhân ở cạnh ta vài ngày cũng đỡ buồn."

Vũ Trầm Tinh vốn nghĩ chàng sẽ phản đối, không ngờ chàng lại đáp ứng dễ dàng như vậy, bèn cao hứng đến ngồi

cạnh chàng. Tuy nhiên, lúc này Liễu Dật hỏi tiếp: "Cái cung điện của Minh Vương này thật kỳ quái, sao không có thủ vệ gì hết vậy? Nhiều năm như vậy rồi, coi như Minh Vương tan biến, nơi này phải nên có thủ vệ chứ."

Vũ Trầm Tinh lắc đầu đáp: "Nơi này không có thủ vệ. À có đấy, nhưng người không thấy được đâu. Những minh chiến sĩ ở đây đều không thể thấy được, khi họ không chiến đấu, thì coi như không ai có thể cảm giác được sự tồn tại của họ. Ngay trước khi Minh Vương trở về, các Minh chiến sĩ đều trải qua kỳ nghỉ dài, do đó, người không thể nhìn thấy những người này rồi."

"Nghe nói Minh Vương điện ở phía sau của Lục Tinh Cung. Chỗ này

Liễu Dật tựa hồ nghĩ đến điều gì, hỏi tiếp: "Nghe nói Lam Ảnh sẽ đến chứ?"

Vũ Trầm Tinh gật đầu đáp: "Đúng, đề quân vốn đã đến nhân gian lâu rồi. Lần này Minh Vương quay về, nhất định sẽ muốn...một chút. Nhì năm rồi, các vị quân chủ đều không hợp. Ta sợ ... sợ sẽ xảy ra chuyện gì." Vũ Trầm Tinh tuyệt đối có đầu óc thông minh. Quyền lợi của Minh Vương không người nào sánh kịp. Lam Ảnh, Lô Quân, Viêm Quân, Lục Tinh cùng phân thành ba thế lực bất động. Cái cần lo nhất là "Viêm Quân."

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 257: Minh Vương Yên Hội, Phong Vân Khởi ...

Liều Dật không bao giờ ngờ rằng Vũ Trâm Tinh lại có thể nói chuyện hài hước như vậy. Dù trong lòng nàng biết rõ mọi chuyện, nhưng trông bộ dạng của nàng như là một đứa bé. Tuy nhiên, tâm lý và đầu óc tưởng tượng của nàng không kém bất cứ người nào, thậm chí tâm kế của nàng khó có ai mà tưởng tượng ra được. Nếu tự nhiên nàng nói ra chuyện đáng lo lắng, có thể khẳng định không phải không có lý do. Chỉ có điều hiện giờ chàng không còn coi các sự việc khác còn có ý nghĩa gì nữa. Trước mắt, việc chàng muốn làm là chờ đợi cho đến khi đại dự ngôn sư hồi phục. Chàng chỉ cần biết hai con thần long còn lại hiện giờ ở đâu. Đến

lúc đó, không cần biết nó là thần, là ma, là Lam Ảnh hai Tô Thiếu, chàng cũng không coi ra gì.

Vũ Trầm Tinh thấy Liễu Dật không nói gì, không nhìn được hỏi: "Người đang nghĩ gì thế? Xem ra so với trước, người đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều?"

Liễu Dật buột miệng hỏi ngược lại: "Thật không?"

Vũ Trầm Tinh gật đầu, đáp: "Đúng rồi, từ khi từ thế giới kính đó trở về, người như biến thành một người khác vậy."

Liễu Dật nhẹ gật gù ra vẻ đồng tình, nói: "Có thể lắm, mọi sự vật trong thế giới này vốn biến hóa vô thường, ta dù có thay đổi đi chăng nữa chẳng có gì kỳ quái cả. Chỉ có điều... tất cả mọi cảm

giác đều kết thúc hết rồi, tâm tình nhẹ nhõm đi rất nhiều." Nói tới nhẹ nhõm, Liễu Dật hiểu rằng, cái nhẹ nhõm ấy chỉ là do bản thân chàng ngụy trang ra mà thôi. Cũng có thể, chàng buộc phải cưỡng bách mình ngụy trang nó đi – quên hết.

Vũ Trầm Tinh có chút kỳ quái. Tuy nàng không hiểu kết thúc của Liễu Dật đó là gì, nhưng thông qua hình dáng như thất lạc của chàng, nàng cảm thấy nó phảng phất như dáng vẻ của một người sau khi làm xong chuyện mà mình muốn làm rồi, không còn muốn gì nữa cả. Nàng mỉm cười, không nói không rằng, dựa lưng vào cây cổ thụ, suy nghĩ cho tâm sự của riêng mình.

Thời gian chậm chậm trôi, hai người bình tĩnh ngồi yên nơi ấy. Chợt, Liễu Dật

bảo: "Có người đến." Lời tuy nói ra, nhưng thân thể của chàng không hề động đậy. Người đang đến tốc độ tuy nhanh, nhưng tuyệt không phải là đối thủ của chàng. Ở nơi này, không có bằng hữu nào, do đó ý nghĩ đầu tiên của Liễu Dật là phân tích xem tu vi của người đó so với mình như thế nào, nếu có phát sinh chiến đấu, mình có thể đánh bại đối phương hay không.

Nhưng trong lòng chàng biết rõ, với sức mạnh hiện tại của mình, toàn bộ Tam giới lục đạo không tìm đâu ra đấu thủ. Hiện giờ chuyện chàng cần làm không phải là tìm người tỉ thí. Đến khi chuyện bản thân chàng muốn làm đã hoàn thành, Thần giới nhất định sẽ đến.

Vũ Trầm Tĩnh nghe xong, lát sau

chẳng nhận được âm thanh nào, bèn nghi vấn hỏi: "Ở đây à?"

Liễu Dật khẽ lắc đầu, đáp: "Còn xa lắm, nhưng nàng cũng sắp nghe được rồi." Khi Liễu Dật chưa dứt lời, Vũ Trầm Tinh quả nhiên là nghe thấy thanh âm của người đáng đến. Không lâu sau, họ đã nhìn thấy một người trẻ tuổi mặc khải giáp sáng choang khoác trên người một áo choàng màu đen, ngồi trên một con thú rất to và kỳ dị: mình sư tử, đầu thân thể kiện trắng, cao một trượng, bề ngang ba xích, có thể nói là một con vật to lớn. Người trẻ tuổi đến cách Liễu Dật mười trượng thì dừng lại.

Vũ Trầm Tinh vừa nhìn thấy đã vội đứng dậy nói: "Lôi Quân ca ca, huynh đến thật nhanh." Nguyên người vừa đến

chính là Lôi Quân, quân chủ của Lôi Nhật tinh cung.

Lôi Quân khẽ lắc người đáp xuống đất, nói: "Chuyện vui thế này sao ta không nhanh cho được. Không ngại Minh Vương lại có thể trở về. Thế nào rồi, các người khỏe không, không gặp nguy hiểm gì chứ?" Lôi Quân hết nhìn Vũ Trầm Tinh, lại quay sang Liễu Dật đang ngồi dựa vào gốc cây ở bên cạnh.

Vũ Trầm Tinh gật đầu lia lịa, đáp: "Khỏe... sao huynh lại đến có một mình vậy, những người khác đâu?" Người Vũ Trầm Tinh nói đến chính là Thất Nguyệt và bọn Diệp La Bách Hoa. Nàng vốn cùng Liễu Dật bị hút vào thế giới kính, không hay biết chuyện gì cả, hiện giờ Lôi Quân đã đến đây rồi thì bọn Thất Nguyệt

nhất định là không có chuyện gì.

Lôi Quân tiếp lời: "Nguyên ta và bọn Thất Nguyệt cùng ở một chỗ, sau đó nhận được tin tức của Liễu trưởng lão liền lập tức tới đây. Bọn Thất Nguyệt vẫn còn tìm các người trong Luân Chuyển phong!" Dứt lời, nhìn chăm chăm Liễu Dật.

Liễu Dật nghe được những lời này, trong lòng liền chấn động. Chàng ở trong thế giới kính hết hai tháng, không hiểu bọn Thất Nguyệt cũng ở trong núi tìm chàng hết hai tháng sau? Họ sao khờ thế, không biết lại nghĩ mình gặp chuyện gì rồi? Nhưng chàng có biết ý nghĩ trong lòng người khác hay không? Chàng sống hay chết, bọn họ có thể làm được gì?

Liễu Dật từ từ đứng dậy, nhìn Lôi Quân, rồi quay sang Vũ Trầm Tĩnh nói:

"Để ta đến đó một chút." Dứt lời, động thân hóa thành một đạo hào quang màu đen biến mất trong chớp mắt.

Lôi Quân nhìn Liễu Dật tiêu biến đi, khẽ nhú mày. Động tác vừa rồi vốn đã hoàn toàn thoát li nhục thân, bằng ảo hóa hình thức mà di động, tan biến đi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ trong vòng hai tháng, Liễu Dật đã có thể đạt được đến điểm này. Không biết Minh Vương có nghĩ đến không? Lôi Quân nhìn và nói với Vũ Trâm Tinh: "Đi thôi, chúng ta đi gặp Minh Vương, đã nhiều năm rồi không được gặp người." Dứt lời, cùng Vũ Trâm Tinh đi vào bên trong.

---o0o---

Lại nói sau khi Liễu Dật ảo hóa thành hào quang hắc sắc bay trong không trung

với tốc độ rất nhanh. Chàng cũng phóng xuất thần thức, bằng một lực khuếch trương vô hạn sưu tầm khắp vòm trời trên Luân Chuyển phong. Thời gian trôi đi không lâu, ước độ một khắc, chàng phát hiện được bọn Thất Nguyệt ở một góc trên đỉnh thứ sáu. Sau đó, thân hình chàng chợt động, chớp mắt đã đến được sau lưng mọi người.

Vào lúc này Thất Nguyệt đang thở dài than: "Đã trải qua một thời gian khá lâu rồi, không nhận được tin tức gì. Thật là khiến người ta lo quá đi." Dứt lời, nàng với tay di động nhánh củi khô trên bếp lửa.

Còn Minh Nguyệt Vô Tâm ở kế bên cũng không hề rời bước, đang dựa người vào gốc cây, mắt khép hờ, hô hấp nhẹ

nhàng. Liễu Dật biết y đang dưỡng thân, nên không cố ý quấy nhiễu. Tuy nhiên, dù có phát xuất thanh âm gì đặc dị, y cũng không hề tỉnh. Chỉ có Thiết Thạch đáng thương là đang ngủ trên vai Thất Nguyệt, bộ dạng dường như rất mệt.

Quay sang nhìn Diệp La Bách Hoa ở cạnh bên, hai thàng trời sinh hoạt trong rừng đã khiến nàng có chút tiều tụy. Nghe lời Thất Nguyệt nói, Diệp La Bách Hoa đáp: "Thất Nguyệt tử tử không được nghỉ bậy, sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta tiếp tục tìm là sẽ được."

Liễu Dật nghe đến đây, cuối cùng cũng cất tiếng nói: "Nếu ta chết rồi, các người cứ tìm như thế này đâu có ý nghĩa gì?" Dứt lời, từ từ bước đến gần mọi người. Nghe tiếng, Minh Nguyệt Vô Tâm

liền giật mình mở mắt.

Thất Nguyệt là người đầu tiên quay đầu lại. Nàng nhìn gương mặt thật rõ ràng của Liễu Dật, đột nhiên ghen ngào chẳng thốt nên lời, tựa hồ như quên hết mọi động tác của mình. Tuy nhiên, Diệp La Bách Hoa cạnh nàng mỉm cười, tự biết trước sau gì Liễu Dật cũng xuất hiện. Con khỉ Thiết Thạch là kẻ kích động cuối cùng. Nó dụi dụi mắt, vừa chớp vừa nhảy, phóng thẳng lên vai chàng.

Liễu Dật khẽ ngồi xuống cạnh hai người, thấy họ có chút tiều tụy, mỉm cười khẽ nói: "Hai người quả là khờ, nếu ta quả có chuyện gì, không lẽ cứ ở lại đây tìm cả đời sao?"

Diệp La Bách Hoa khe khẽ cười trừ, nhìn Liễu Dật đáp: "Muội tin huynh sẽ

không xảy ra chuyện gì. Nếu theo lời huynh nói, nếu thật huynh xảy ra chuyện gì, thì huynh cũng biết Thất Nguyệt tỷ tỷ sẽ là người như thế nào. Không cần biết tìm hết kiếp này, nếu có kiếp sau, ta thấy Thất Nguyệt tỷ tỷ cũng sẽ tiếp tục tìm cho ra." Nàng dứt lời liền đưa mắt nhìn Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt vẫn không biết phải nói như thế nào, nhưng Liễu Dật khi nghe Diệp La Bách Hoa nói, liền biết mình đã sai. Đúng rồi, Thất Nguyệt là người gì chàng còn không biết hay sao? Chỉ có điều, chuyện như vậy đối với nàng không công bình tí nào. Bản thân mình là một kẻ thành ma, liệu có đành cho nàng làm thế không? Nghĩ đến điều này, chàng vẫn cười mỉm y như cũ, nhìn Thất Nguyệt,

lắc đầu nói: "Đã nhiều năm rồi, muội vẫn giữ bộ dạng như vậy." Liễu Dật tựa hồ có chút cảm thán. Nhiều năm rồi, Thất Nguyệt không hề thay đổi. Còn chàng, bản thân chàng bất tri bất giác đã biến đổi mất rồi.

Nhưng vào lúc này, Minh Nguyệt Vô Tâm chợt xen lời cắt ngang: "Cuối cùng thì người cũng xuất hiện, người mà không ra, chỉ sợ bọn ta uổng phí cả đời ở Luân Chuyển phong này. Nguyên ta muốn đi rồi, nhưng bỏ hai con nha đầu này ở lại đây quả là nguy hiểm. Người coi, ngay cả con khỉ trên người người cũng mệt mỏi đến như vậy, mấy con thú khác ở đây đâu dễ gì." Dứt lời, liền ngồi ở bên khơi cho lửa đỏ thêm.

Nhưng chính vào lúc này, Thiết

Thạch đang trên người Liễu Dật kêu toáng lên: "Ta đã nói nhiều lần rồi, ta không phải là con khỉ khô gì cả."

Liễu Dật khe khẽ lắc đầu, nhìn Minh Nguyệt Vô Tâm, tuy chỉ có cái duyên gặp mặt một lần, nhưng gã sát thủ thiếu niên này đã giúp mình làm không ít chuyện. Ở cái mức vượt hẳn thế nhân, tiếp cận thần thánh này, Minh Nguyệt Vô Tâm có thể được coi là người Tùy Tâm Sở Dục rồi. Liễu Dật buộc miệng nói: "Cảm ơn người đã giúp ta bảo hộ bọn họ."

Minh Nguyệt Vô Tâm tiếp lời: "Người không cần phải tạ ơn ta. Con người của ta du đãng tứ xứ, không có chuyện gì làm, theo bọn họ luyện công cũng tốt, lại tăng trưởng thêm kinh nghiệm."

Ngoài nhân lệ của Bửu Ngạn Hoa, còn có bốn thứ nữa sắp đến. Ta nghĩ, mọi chuyện sẽ sớm kết thúc. Ta sẽ nhanh chóng có được kết quả.” Liễu Dật nói những lời này, tuy là rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại rất bi thương. Đúng rồi... kết quả ấy là gì? Là sự nguyên rủa đọa lạc của chính mình, hay vĩnh viễn phân khai Thiên nữ? Cũng có thể mọi thứ rồi sẽ mang tới cái kết quả mà chàng không hề ngờ tới.

Sau khi Thất Nguyệt nghe chàng nói dứt, lòng liền có dự cảm không tốt, nhưng không biết nói như thế nào. Nhưng nàng nhìn thấy trong nhãn tình thất lạc của Liễu Dật, tựa như khi giúp Thiên nữ quay về được Thần giới rồi, thì cũng chính là lúc chân ma đi đến tận cùng.

Đúng rồi, nghĩ kỹ lại, chàng còn có thể làm được gì khác? Thiên nữ trở về Thần giới, còn chàng thì vĩnh viễn đọa lạc tại ma giới.

Lời của Liễu Dật khiến mọi người bình tĩnh lại. Có thể là họ không biết nói gì, hoặc có thể họ chẳng muốn nói gì, chỉ biết khi Diệp La Bách Hoa nghe được những lời này, trong ánh mắt cùng xuất hiện vẻ thất lạc và vui sướng. Có thể, nguyện vọng của người ta khi sắp thành hiện thực ngay trước mắt, thì còn có gì là trọng yếu đối với sự vui sướng và mãn nguyện trong lòng?

Sau khi dừng lại một chút, Liễu Dật nói tiếp: “Được rồi, bây giờ thấy ta không hề gì, các người cần phải nghỉ ngơi cho khỏe mới được. Ta muốn đến

Minh Vương điện, Minh Vương đã về rồi.”

Khi Liễu Dật nói, Minh Nguyệt Vô Tâm và Diệp La Bách Hoa đồng thanh thốt: “Minh Vương đã về rồi.”

Liễu Dật nhìn phản ứng của hai người, tự nhiên là biết có sự trong đó. Trong ba chủng tộc của Minh giới, thì Lam tộc là hùng mạnh nhất. Tuy không có đế quân, nhưng Minh Vương được xem như quân chủ của mọi người khác, không ai có thể địch lại. Hiện giờ Minh Vương đã trở về, các quân chủ khác nhất định sẽ tập hợp lại. Có khả năng Minh Vương sẽ khôi phục lại quyền thống trị của Minh giới. Hai người tự nhiên là lo cho chủng tộc của mình.

Sau đó Liễu Dật quay sang nhìn Bách

Hoa, bảo: “Người có thể mang Thất Nguyệt đến Vô Lệ thành trước không. Hôm nay Minh Vương sẽ mở hội yến mời các quân chủ khác. Ta nghĩ.... nhất định sẽ xảy ra sự cố gì đó. Do đó, các người cần phải an toàn trở về Vô Lệ thành, không cần phải theo ta nữa.”

Thất Nguyệt vừa định nói gì đó, liền bị Diệp La Bách Hoa ngăn lại, nói: “Ây da, vậy chúng ta về Vô Lệ thành trước. Huynh cần cẩn thận đó.”

Liễu Dật gật đầu, rồi quay sang nhìn Minh Nguyệt Vô Tâm nói: “Vậy người thì sao? Còn muốn lang bạt nữa không? Theo ta thấy, nếu người hiện tại không có gì làm, thì giúp ta bảo hộ bọn họ đi, vừa đi vừa luyện công.” Dứt lời, nhếch miệng cười.

Minh Nguyệt Vô Tâm thấy Liễu Dật cười, cũng bật cười theo, nói: “Được thôi, rất may ta không có chuyện gì làm. Thực ra thì ta cứ muốn cùng người đến ma giới tham quan coi thế nào, vậy ta sẽ ở đó chờ người.” Nghe lời đáp của y, chàng gật đầu. Đúng rồi, đây là thời điểm chỉnh lý và xây mới lại ma giới rồi. Chờ cho lần quay về ma giới tới, Vĩnh Hằng chi thành sẽ xuất hiện một thế giới trong đó, thành ma giới chân chính.

Liễu Dật nhòm dậy nhìn Thất Nguyệt, chợt nghĩ ra điều gì đó, cất tiếng bảo: “Thất Nguyệt, đưa kiếm của nàng cho ta.”

Thất Nguyệt gật đầu đáp ứng, tùy tiện đưa thanh Vũ Nguyệt kiếm cực đẹp cho Liễu Dật. Chàng nhìn nàng, nói tiếp:

“Vốn là muốn đem tâm pháp đó tiếp tục truyền cho nàng. Nhưng khi luyện tâm pháp đó luyện càng cao, thì sẽ hại cho bản thân càng nhiều. Do đó, ta đang nghĩ biện pháp giúp nàng phát huy hết kỹ năng của Vũ Nguyệt kiếm.” Dứt lời, chàng từ từ rút ra viên bảo thạch màu xanh nước biển trong túi áo – Đó là Nguyệt chi lệ.

Luồng hào quang màu trắng lam nhu hòa liền chiếu ra, Liễu Dật nói tiếp: “Đây chính là thứ chúng ta nhất mực tìm kiếm, đó là Nguyệt chi lệ. Ngoài ra còn có một khối đá, trong khi ta nâng cao sức mạnh thì nó bị tan thành phấn ròi. Hiện giờ ta giữ vật này không làm gì nữa, nên phóng nó lên trên kiếm của nàng vậy.” Dứt lời, Liễu Dật dùng hắc ám chi lực khảm viên bảo thạch màu xanh nước biển

đó vào trong Vũ Nguyệt kiếm.

Vốn đã có hai viên bảo thạch màu hồng đính trên thân, giờ có thêm một viên bảo thạch này nữa, khiến cho Vũ Nguyệt kiếm càng thêm xinh đẹp. Liễu Dật đưa kiếm cho Thất Nguyệt, bảo: “Viên Nguyệt chi lệ này có thể thúc đẩy nguyên lực phổ thông của nàng lên gấp ba lần. Do đó, với kỹ năng của Vũ Nguyệt kiếm này, và dưới sự trợ giúp của bảo thạch, nàng có thể phát huy khả năng rồi.”

Thất Nguyệt tiếp lấy thanh Vũ Nguyệt kiếm, nắm chặt cán kiếm, đề khởi chân nguyên lực. Quả nhiên, khi viên bảo thạch màu xanh nước biển đó tỏa ra hào quang, thì sức mạnh trên thân kiếm cũng nhanh chóng nâng cao gấp ba lần. Thất Nguyệt nhẹ nhàng cười nói: “Viên đá đẹp

quá.” Thì ra, cái làm Thất Nguyệt cười chính là khối đá đó....

Liều Nhật nhìn nàng, gật đầu nói: “Sau này, khối đá này sẽ là của muội. Được rồi, muội hãy về Vô Lệ thành cùng Bách Hoa trước đi, đợi khi cái Minh Vương yến hội này kết thúc rồi, ta sẽ quay về tìm các người.”

Thất Nguyệt gật đầu đáp: “Huynh cẩn thận, Minh Vương yến hội không hề giản đơn vậy đâu.”

Diệp La Bách Hoa gật gật đầu, nói: “Đúng rồi, Thất Nguyệt tỷ tỷ nói đúng lắm. Minh Vương đi xa nhiều năm, lần này quay lại, yến hội này rõ ràng để cũng cố quyền lợi của mình. Các vị quân chủ khác cũng không hề nghe lời đơn giản như vậy. Huynh cẩn thận.”

Liễu Dật gật đầu cười đáp: “Ta biết rồi. Chuyện đó chẳng có quan hệ gì với ta. Ta chỉ đến xem thôi, hoàn toàn là vì chuyện khác.” Điều Liễu Dật nghĩ chính là Đại dự ngôn sư của Vũ Trầm Tĩnh, nghĩ đến đáp án của của y, ở trong thế giới kính lâu như vậy, y nhất định sẽ có thể tiếp tục dự ngôn được rồi, Vũ Trầm Tĩnh có khả năng đã quên mất thời gian rồi. Do đó, lần này đến yến hội, là vì tìm kiếm tung tích của hai con thần long còn lại.

Liễu Dật nói tiếp: “Được rồi, ta phải đi thôi, các người cần phải cẩn thận đó.” Dứt lời, mang theo Thiết Thạch, biến động thân hình, hóa thành một đạo hắc sắc ảnh tử, bay thẳng lên không trung. Nhìn chàng tan biến, mọi người đều cảm

thần trong lòng, trong đầu cũng gợn lên nhiều ý nghĩ khác nhau.

Khi trở về Minh Vương điện, Liễu Dật đột nhiên cảm giác tâm tình mình rất phức tạp, dự cảm khiến chàng ưu phiền. Nhưng lúc này, Vũ Trầm Tĩnh lại đứng trước cửa cung điện. Nơi ấy, ngoài nàng, còn có bốn vị chiến sĩ thủ vệ toàn thân vận khải giáp mang trường đao. Chỉ trong một thời gian ngắn, Minh Vương điện đã biến đổi, hồi phục dáng vẻ xưa kia.

Nhìn thấy Liễu Dật, Vũ Trầm Tĩnh cao hứng nhảy vội đến, hỏi: “Sao rồi, có tìm thấy Thất Nguyệt tử tử không?”

Liễu Dật nhìn gương mặt cười rạng rỡ như em bé của Vũ Trầm Tĩnh, gật đầu đáp: “Tìm ra rồi.”

Vũ Trâm Tinh nghe được, gạt đầu lia lia, tựa hồ như rất cao hứng. Bất quá, nàng nhanh chóng lấy lại thần sắc, bảo: “Vừa rồi muội gặp được đế quân, y từ nhân gian giới trở về rồi, hơn nữa bên người còn mang theo Lam Nhận, ngoài ra còn có Tô Thôêu. Huynh cần phải cẩn thận nghe, đao của đế quân lợi hại lắm.” Dứt lời, trong ánh mắt của nàng lại xuất hiện thần sắc rất lo lắng.

Cuối cùng, Liễu Dật cũng rõ cái dự cảm không hay ấy của mình là gì, thì ra đó chính là Lam Ảnh. Còn đối với Tô Thiệu, tuy y hiện tại chỉ là ma thần của A Tu La giới, nhưng căn bản vẫn chưa chân chính sử dụng được sức mạnh của ma thần. Dù có dùng được, y vẫn còn mang nhục thân, vẫn còn có thứ bị hạn chế,

tuyệt đối không phải là đối thủ của mình. Bất quá, dự cảm bất tường đó chính là chỉ Lam Ảnh, không biết.... không biết Lam Ảnh lợi hại như vậy sao?

Đột nhiên Liễu Dật bật cười, vỗ vỗ lên đầu Vũ Trâm Tinh, nói: “Được rồi, nha đầu, không cần phải lo lắng quá nhiều. Người làm như vậy, làm cho ta không phân biệt được quan hệ của chúng ta là gì nữa. Cô đi giúp người ngoài như vậy, Lam Ảnh làm sao nói cô là người trong thị tộc được. Coi chừng Minh Vương không vui.” Tuy Liễu Dật nói vậy, nhưng sát khí trong ánh mắt đã tự tố cáo chính mình: nhất định một ngày nào đó, Lam Ảnh phải chết trong tay chàng.

Vũ Trâm Tinh cười cười, đáp: “Ai nói vậy, ta có thể không thích đế quân, thì

cũng còn có một kẻ thế vào là Lam Nhận. Huynh có thể là tướng công tương lai của ta, ta nhất định phải giúp huynh rồi.” Nói rồi, bật cười khanh khách.

Liễu Dật nhú mày, nhớ đến lời hứa khi trước với Minh Vương, sau khi hoàn thành mọi chuyện, chàng nhất định phải cưới Vũ Trầm Tĩnh làm vợ. Nghĩ đến điều này, lại nhìn ả nha đầu ngây thơ trước mặt, chàng bật cười, nói: “Sống cùng ta ở một chỗ, người nhất định chỉ có chờ khóc mà thôi.” Dứt lời, đi vào bên trong.

Vũ Trầm Tĩnh lúc lắc đầu, nghĩ rằng mình vừa nghe lầm, vừa định phản bác lại, thì Liễu Dật đã đi vào trong đại điện. Vũ Trầm Tĩnh vừa chạy theo, vừa kêu: “Ngốc tử, người vừa nói gì? Có thể nói

lại lần nữa không....”

Liễu Dật vừa đi, vừa lắc đầu đáp: “Nghe không được thì coi như ta chưa nói gì, chỉ nói một lần thôi.”

Vũ Trầm Tinh từ sau vượt lên trước mấy bước, chộp lấy cổ của Liễu Dật, nói lớn: “Nói mau, nói mau, vừa rồi ta nghe không rõ...”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 258: Đế Quân Chi Ngôn, Dục Vọng Thôn ...

Chuyện gì phải đến cũng đã đến, chỉ còn có cách là đối mặt, khi Liễu Dật bước chân vào đại sảnh khoáng đạt, ánh

hào quang vàng chói huy hoàng không còn trống không nữa, mà còn có Minh Vương đang ngồi cao cao tại thượng trên bảo tọa, hai bên là sáu vị quân chủ. Tuy nhiên, khi Liễu Dật đi vào đại điện, trong đó chợt trầm mặc hẳn đi.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Liễu Dật đã nhận ra Lam Ảnh đang ngồi ngay trước mặt. Khuôn mặt quen thuộc đến nỗi không còn gì quen thuộc hơn đó còn có Lam Nhận đứng im lìm cạnh bên. Nghĩ đến Thiên Kiêu chết trong tay ả, một luồng nhiệt huyết bốc lên khắp người Liễu Dật. Rốt cuộc, cũng có một ngày, ar phải trả cái giá đắt cho việc làm của mình. Ngồi cạnh Lam Nhận chính là Tô Thiều, với đôi mắt chưa bao giờ rời xa thân ảnh của Lam Nhận. Đối với con

người nhận nãi này, Liễu Dật chỉ biết tiếc cho gã. Con đường của gã cũng gian nan giống như mình, cùng lúc với sự xuất hiện của Cửu U ma thần, tương lai của gã cũng trở nên hắc ám.

Trên ghé ngồi thứ hai chính là Viêm Quân. Nhìn thấy Liễu Dật, y vô cùng ngạc nhiên. Ở trong ngọn thứ sáu của Luân chuyển phong, y đã từng giao thủ qua với con người thần bí này. Chân nguyên lực cực mạnh của đối phương đã khiến y suyt chút nữa thua về tay chàng, sau đó hắn bị đám mây kỳ quái cuốn đi, không ngờ ngày Minh Vương trở về, chàng cũng xuất hiện trong Minh Vương điện.

Ngồi đối diện chính là Lô Quân không hề lộ biểu tình gì đang nhìn mọi

người. Y cũng đồng thời mỉm cười với Liễu Dật. Con người này Liễu Dật có vài phần lý giải. Trong sáu vị quân chủ, y là người duy nhất độc đoán độc hành, làm việc không quan tâm đến lợi ích gì, quan hệ cũng không ảnh hưởng đến chuyện chàng đang làm, có thể coi y là con người độc lập nhất trong sáu vị quân chủ.

Thấy Liễu Dật đã đi vào giữ đại điện, Minh Vương đứng dậy bước tới, phía sau mặt nạ truyền tới tiếng cười trầm nhẹ, sau đó nói: “Xem này, mọi người đều đến sớm, đông đủ cả trước khi vào yến hội, ngồi trước đi rồi nói.”

Liễu Dật nhìn sang bên, sau đó đi đến cạnh Lôi Quân. Còn Vũ Trâm Tinh thì không nhìn được níu tay áo của Lôi Quân, cười nói: “Lôi Quân ca ca, hôm

nay phải uống rượu với muối mới được.” Dứt lời, mỉm cười ngây ngô. Nhìn nụ cười ấy, Lôi Quân lại quay sang nhìn nét mặt bình tĩnh của Liễu Dật, không nhận ra được người đối diện có chút hấp dẫn nào, chỉ ít là không đối với y.

Một chốc sau, sau khi hàng chục chiến sĩ đi vào, mặt bàn đối diện đã được bày biện đầy đồ ăn thức uống. Minh Vương vì muốn hòa mình uống rượu cùng mọi người, liền nhẹ nâng mặt nạ lên chút xíu, lộ môi miệng ra ngoài. Điều này không khiến mọi người chú ý lắm, chỉ có ánh mắt của Liễu Dật là dừng lại nơi ấy vài khắc.

Nhìn làn da lộ ra của Minh Vương, mịn màng trắng trẻo, nếu đoán về tuổi tác, vì vào khoảng ba mươi là cùng.

Nhưng Minh Vương đã tu luyện vạn năm rồi, do đó có thể thấy, tu vi của lão cực kỳ cao.

Người cất tiếng đầu tiên chính là Lam Ảnh. Hắn từ từ đứng dậy, nâng chung rượu nói: “Cung hỉ Minh Vương trở về. Chung rượu này Lam Ảnh xin kính về trên, xin vì Minh Vương mà tẩy trần.” Dứt lời, một hơi uống cạn chung.

Nhưng Minh Vương chỉ vừa cười cười vừa gật đầu, nâng chung rượu ở mặt bàn lên, đưa mắt nhìn Liễu Dật, tiếp lời: “Lần này bản vương có thể trở về Minh Vương điện, đa phần là do Ma chủ cứu giúp. Chung rượu đầu tiên này, ta xin tạ ma chủ.” Dứt lời, cũng lập thân đứng dậy. Liễu Dật thấy thế, cũng nâng cao chung rượu, cười nói: “Minh Vương

khách khí rồi, ta có thể ra, cũng là do Minh Vương. Do đó nói lại, chính là do ta kính Minh Vương mới phải.” Dứt lời, một hơi uống cạn.

Minh Vương cười cười gật đầu, tiện tay nâng chén uống cạn. Sau đó, từ từ ngồi xuống. Vào lúc này, các vị quân chủ khác đều đưa mắt nhìn Liễu Dật, bao gồm cả Lam Ảnh, Lam Nhận, và Tô Thiều. Điều khiến người ta không thoải mái lắm chính là đôi mắt của Lam Nhận, tựa hồ như ả muốn giết chết ngay Liễu Dật tại đương trường.

Liễu Dật dĩ nhiên cũng nhận ra sự bất mãn trong ánh mắt của Lam Nhận, nhưng chàng không hề phát tác, chỉ nhẹ mím cười. Lòng chàng thâm rõ, lúc này không phải là lúc động thủ. Nhưng nữ nhân

đáng ghét này sớm muộn gì cũng chết vì tay chàng, bất quản là lý do của ả có tốt đẹp gì đi chăng nữa. Bất quản vì ca ca của mình, hay vì cái gì, ả nhất định không được giết chết Thiên Kiều. Một con người vốn đã không còn vận mệnh, có thể đạt đến điều đó quả không nhiều. Nhưng con người đáng ghét này đã dùng danh nghĩa tình thân mà giết chết nàng. Trong nụ cười nhẹ của Liễu Dật thâm kèm theo nét lạnh lùng không ai phác giác được.

Nhưng vào lúc này, người nhin không được không phải là Liễu Dật, mà chính là Vũ Trâm Tinh. Thấy ánh mắt quét qua của Lam Nhận, Vũ Trâm Tinh giận dữ nói: “Nhìn nhìn cái gì, mắt ngươi to lắm mà? Có muốn ta móc ra thay vào cặp

khác to hơn không.” Lời nói lạnh lùng, không chút cảm tình, phảng phất là nói không phải để chơi, mà đều là sự thật.

Minh Vương vừa đặt chung rượu xuống, không ngờ con gái của mình lại đột nhiên nói ra những lời như thế. Sau đó, lão đưa mắt nhìn Lam Nhận, quả nhiên thấy ánh mắt của Lam Nhận đang nhìn chăm chăm vào Liễu Dật. Minh Vương đối với Lam Ảnh và Lam Nhận dĩ nhiên quá hiểu, tuy bị giam trong thế giới kính quá lâu như vậy, nhưng lão có thể đối thoại với Lam Ảnh thông qua một cái kính đặc thù. Ngay cả đối với Lam Nhận, ý nghĩ diệt trừ Liễu Dật, bảo hộ sinh hoạt của ca ca của ả và Cát Lợi Nhi, cũng được Minh Vương hiểu rõ.

Minh Vương không hề nói gì. Trong

mắt lão, Vũ Trầm Tinh dù có làm chuyện gì, thì đều đúng cả. Tuy lão rất tán thưởng Lam Ảnh, nhưng Lam Ảnh không phải là một cá nhân đồng nhất với Lam Nhận. Sinh hoạt trong thị tộc này, Lam Ảnh tự nhiên biết rõ tính tình của những người xung quanh, do đó nhẹ vồ lên người Lam Nhận, rồi nói với Vũ Trầm Tinh: “Tinh tiểu muội nóng tính quá nha. Muội muội của ta đã lâu không gặp cố nhân, do đó có nhìn nhiều một chút, không thể vì chuyện đó mà móc cặp mắt của muội muội ta được đâu nha.” Lời nói không hề tỏ ý sợ sệt, ngược lại gần như là một câu hỏi.

Lời của Lam Ảnh vừa dứt, trong ánh mắt Minh Vương chợt lóe lên tia kim sắc, rồi tiêu biến đi không thấy nữa, do

đó không ai chú ý. Lam Ảnh đã khiến lão chú ý. Lúc này, hắn như là một đứa bé rất biết nghe lời. Cứ cho là muội muội của hắn đúng đi, nhưng nếu mình phát sinh xung đột lợi ích với hắn, thì hắn nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp đền lại. Có thể thấy, cá nhân hắn đã biến đổi rồi. Tuy biểu hiện còn rất cung kính, nhưng thông qua sự kiện này, có thể thấy một dự cảm xấu nói không ra lời.

Vũ Trầm Tĩnh cũng không phải là kẻ vừa, luận tu luyện, cả sáu vị quân chủ ở đây đều hơn nàng, nhưng ... nếu luận về khả năng giao biện, miệng lưỡi của nàng có thể xem là thiên hạ vô địch thủ. Nhìn dáng vẻ bức mình của Lam Nhận, rồi quay sang liếc Lam Ảnh, Vũ Trầm Tĩnh đột nhiên cười cười nói: “Sao nhìn cổ

nhân mà ánh mắt lại có ý sát nhân vậy? Ta xem Lam Nhận tử tử nên đôi hai cặp mắt đi, nếu không ngày nào đó không cẩn thận gặp phải người xấu, có khả năng bị đối phương xiết cổ chết đó.”

Lam Nhận đứng phắt dậy, tức giận nói: “Câm miệng, ta thay không thay ánh mắt thì có quan hệ gì đến người, ta chỉ thấy hấn không thuận mắt, được không?”

Vũ Trầm Tinh cũng nổi nóng đứng dậy, đáp: “Không thoải mái? Không thoải mái sao người còn nhìn? Bộ người nghĩ người khác nhìn người thấy thuận mắt à? Người coi lại người kia, cả đời chẳng có ma nào yêu, lại còn ù ù cạc cạc dựa dẫm vào ca ca người nữa.” Trong lời nói của Vũ Trầm Tinh tràn trề ý mỉa mai, khiến cho mặt Lam Nhận đỏ bừng.

Nhưng những quân chủ ở bên cạnh tựa hồ không hề có ý khuyên giải, ai nấy đều đưa mắt nhìn hai người biểu diễn. Minh Vương vô cùng kỳ quái, không ngừng suy nghĩ, rồi lại gật đầu. Đã nhiều năm không gặp, nhiều người đã biến đổi mất rồi. Có thể lần này mình xuất hiện, đã quá nhiều không ít người. Đó không phải là tỳ khí của mình giảm đi, mà tỳ khí của đối phương vượt xa trước nhiều.

Trong khi Vũ Trầm Tinh còn chưa nói dứt, một đạo quang mang màu xám lóe lên, một đạo Tử linh từ trong thân người Lam Nhận bắn ra. Chỉ chớp mắt một cái, đã bắn đến trước người Vũ Trầm Tinh. Tốc độ và sức mạnh của nó đều rất nhanh. Dù diễn ra trước mắt các vị quân chủ và Minh Vương, nhưng họ

cũng không nói được là nhanh như thế nào.

Cùng lúc đó, cách thân Vũ Trầm Tinh ba xích, một lốc xoáy màu đen hình thành chung quanh Tử linh. Tử linh kêu lên một tiếng thảm thiết, bị hấp nhập vào trong tay phải của Liễu Dật. Lúc này, cánh tay phải của chàng đã biến thành màu đen, không nhìn ra thực chất tí gì, mà chỉ phảng phất hình ảnh một cánh tay màu đen. Con tử linh đó dù có tránh né như thế nào, đều không thoát khỏi bàn tay của chàng.

Mọi người ở đó đều bị chuyện phát sinh đột nhiên này làm cho sửng sờ. Họ dĩ nhiên biến người phát xuất tử linh chính là thiếu niên đứng cạnh Lam Nhận. Có điều, vật này chính là từ A Tu La

giới, sao lại xuất hiện tại nơi đây? Không biết thiếu niên đó có phải là người từ A Tu La giới không? Nhưng Tử linh chính phải do người ở cấp thủ lĩnh trở lên mới không chế được, như vậy thân phận của vị thiếu niên này quả thật là thần bí.

Điều làm mọi người kinh ngạc chính là cánh tay của Liễu Dật. Theo kinh nghiệm nhiều năm của các vị quân chủ, đều biết Tử linh là vô hình vô chất, chỉ có đạo pháp đặc thù mới có thể khắc chế nó. Nhưng Liễu Dật chỉ dùng một cánh tay đã bắt được Tử linh. Động tác này phảng phất như dùng một tay mà chộp lấy làn mây phiêu phù trong không trung vậy. Có điều sự thật là, cánh tay màu đen đỏ đã chộp được tử linh đang cố sức giãy

giữa.

Tô Thiếu vì muốn làm cho Lam Nhận cao hứng, triệu hoán một con tử linh định giáo huấn người trước mắt. Nghé con chẳng sợ cộp, gã không biết thân phận của Vũ Trầm Tĩnh, muốn vì nụ cười của hồng nhan mà xuất thủ, không ngờ Liễu Dật đột nhiên ra đòn vừa rồi. Chàng mỉm cười, bàn tay màu đen từ từ bóp chặt, một đạo quang mang màu tím hồng chợt xuất hiện, một tiếng “bốp” vang lên, theo đó là một luồng khói phiêu tán, con tử linh trong suốt trong tay chàng biến thành vô ảnh vô tung.

Sau đó, Liễu Dật quay sang nói với Vũ Trầm Tĩnh đang đứng cạnh bên: “Ả thích nhìn thì cứ nhìn, ta cứ để cho ả nhìn kiểu nào cũng được, muội lo làm gì, ả có

ăn mất ta đâu mà sợ.” Dứt lời, cười mồm mím, tiếp tục uống rượu.

Vũ Trầm Tinh lúc này mới tỉnh ngộ. Tuy nàng biết chỗ này mình nhất định không có chuyện gì, nhưng không hề tưởng đối phương lại dám trực tiếp xuất thủ, hoàn toàn không cố kỵ gì thân phận của mình. Nhưng Liễu Dật trong bộ dạng thần kỳ đó trực tiếp hút vật bắn ra từ đối phương vào trong tay, dung hóa, rồi an nhàn nói chuyện bên tai mình, bèn không nhìn được nháy mắt làm mặt quỷ, từ từ ngồi xuống.

Về phía Tô Thiếu, hắn vô cùng kinh ngạc, con tử linh đó đáng lý ra không thể bị bắt. So với ám khí hay kiếm khí thực chất, nó vô hình vô chất, có thể đả thương người, vô cùng lợi hại. Nhưng

không ngờ nó lại bị Liễu Dật dễ dàng hút vào trong tay, rồi dung hóa mất. Xem ra hai tháng không gặp, tu vi của Liễu Dật đã cao hơn nhiều. Tuy nhiên, mới chỉ có lần xuất thủ này, hẳn vẫn không nhìn ra rốt cuộc tu vi của Liễu Dật cao thấp thế nào.

Lúc này thì Lam Ảnh cũng nói xong, cũng không đề cập đến chuyện Tô Thiếu không đúng, lại nói với muội muội của mình: “Sao lại không biết phải trái gì thế? Nhìn không thuận mắt thì đương nhiên cần đổi, nhưng phải tìm được đôi mắt dễ coi mới đổi được, phải không muội muội.” Dứt lời, ánh mắt từ từ bắn về phía Vũ Trầm Tĩnh. Theo câu nói đó của y, lòng Vũ Trầm Tĩnh run lên cầm cập.

Sau khi Lam Nhận ngồi xuống, Lôi Quân đang ngồi cạnh Vũ Trầm Tinh đặt chung rượu xuống, nói với Lam Ảnh: “Lời của đế quân không sai, bất quá, đôi khi cũng cần chú ý đến thân phận của mình. Người đối với Tinh tiểu muội như vậy, có thể coi là bất kính đó.”

Lam Ảnh nghe lời uy hiếp của Lôi Quân, đột nhiên bật cười, sau đó xoay người nhìn Minh Vương, nâng cao chung rượu, nói: “Vương, tôi chỉ có một muội muội thôi, nóng giận làm tôi mất không, nếu có điều gì không phải, xin rộng lượng bỏ qua. Chung rượu này là vì Lam Ảnh muội muội có hành động mất mặt vừa rồi.”

Ánh mắt của Minh Vương không hề có chút cảm tình, cười cười nói: “Đế

quân khách khí rồi, bản vương cũng chỉ có một đứa con gái. Tuy hiện giờ tính tình nó không tốt, nhưng ta cũng muốn học theo để quân, tiếp tục chiều theo cái tính khí đó của nó!” Dứt lời, dốc cạn chung rượu. Tuy Minh Vương không hề nói rõ, nhưng ý gì thể hiện trong lời nói đó mọi người đều biết cả.

Lam Ảnh cũng không hề nói nhiều, nhếch miệng cười, rồi nâng chung rượu uống cạn. Sau đó, khi ngồi xuống, ánh mắt dừng lại trên người Liễu Dật, vừa rồi tuy Tô Thiếu xuất một chiêu công kích rất phổ thông, nhưng thấy Liễu Dật hóa giải dễ dàng như vậy, xác thật so với lúc trước, con người này không thể dùng lời cũ mà nhận xét. Hơn nữa, điều khiến con người ta lo sợ, chính là nụ cười mỉm

trên khỏe môi y. Đôi mắt với mình, đôi mắt với Lam Nhật, lòng hẩn nghĩ gì không hề lộ ra nét mặt, chỉ duy nhất có nụ cười ấy làm người ta kinh hoảng mà thôi.

Đại sảnh khôi phục sự bình tĩnh. Sau đó, lời của Minh Vương đề cập đến Tô Thiếu. Lão hỏi Lam Ảnh: “Y là người thế nào?”

Lam Ảnh nhìn Tô Thiếu, cười nhẹ đáp: “Là bằng hữu của muội muội ta.” Lời đáp đơn giản, hẩn không giải thích gì nhiều.

Minh Vương gật gật đầu, mục quang nhanh chóng li khai Tô Thiếu, không hề truy vấn. Theo lão, hôm nay ở đây hầu hết là người xấu. Những vị quân chủ này, ngoại trừ Lô Quân, không ai vì Vũ Trầm Tinh mà cất lời. Ngay cả khi lời của Vũ

Trầm Tĩnh không có đạo lý gì, nhưng những người này nếu nể mặt mình, nhất định phải nói vài tiếng. Nhưng hiện giờ không ai nói, điều kỳ quái này đã lưu lại trong lòng Minh Vương một nghi vấn.

Minh Vương tiếp tục uống rượu, rồi quay sang Viêm Quân hỏi: “Lâu như vậy rồi, Minh giới có sự tình đặc thù gì phát sinh hay không?” Vốn Minh giới là do Đế quân Lam Ảnh quản lý. Nhưng mười năm trước, Lam Ảnh li khai Minh giới. Do đó, Minh giới hiện tại một mực dưới sự quản lý của Viêm Quân.

Viêm Quân nghe hỏi, gật đầu đáp: “Vẫn tốt, từ khi Minh Vương li khai tới giờ, mọi việc ở Minh giới đều bình thường.”

Nhưng vào lúc này, Lam Ảnh chợt

lên tiếng: “Vương, tôi có một vấn đề canh cánh bên lòng, cứ muốn sớm nói ra, bất quá sợ không được ngài đồng ý. Hôm nay, ngài đã trở về Minh Vương điện, do đó, tôi có thể trực tiếp đem vấn đề này nói ra với ngài.”

Minh Vương nghe Lam Ảnh chột cật lời chen ngang, không khỏi hiếu kỳ gật gù hỏi: “Vấn đề gì?”

Lam Ảnh từ từ đứng dậy, bước ra giữa đại sảnh, toàn thân bố y màu lam sắc khiến người ta có cảm giác y là kẻ phi phàm, tuy nhiên trong ánh mắt lại toát ra vẻ dục vọng không ai sánh được. Nhẹ bước, Lam Ảnh nói: “Vương, ngài không biết, thế giới của chúng ta cần phải đổi mới và phát triển sao? Hãy nhìn xem, hình dạng hiện tại của Minh giới như thế

nào. Xem xét nhân gian giới, cảnh sắc nơi đó, sinh hoạt của con người nơi đó... chúng ta có thể dễ dàng hợp Nhân gian giới và Minh giới lại. Mười năm qua rồi, nhân gian giới không còn sức mạnh nào có thể phản kháng được. Vấn đề của ta là, chúng ta có xuất binh nhân gian hay không?" Cuối cùng, hắn cũng đem vấn đề trọng điểm nói ra.

Thực lực của Minh Giới, Liễu Dật không rõ, nhưng hiện tại thì đúng như Lam Ảnh nói, nếu Minh giới xuất binh thì nhân gian giới không có sức mạnh nào căn bản có thể đề kháng được. Những người phổ thông nắm chính quyền trong tay vô luận như thế nào đều không có cơ hội thắng lợi. Còn các đại môn đại phái, thì lần trước dưới kế hoạch của Cửu U

Ma Thân, đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Xem ra hiện tại, nếu Minh giới xuất binh nhân gian, khả năng thành công là rất cao.

Nghe lời của Lam Ảnh, Minh Vương do dự một chút, rồi hỏi: “Thì ra vấn đề đó? Vậy người nói xem nên làm thế nào?” Minh Vương không hề trả lời trực tiếp câu hỏi của Lam Ảnh, nhất mực bảo lưu cách nhìn của mình, lại còn muốn biết dự tính của Lam Ảnh.

Cước bộ của Lam Ảnh vẫn di động nhẹ nhàng, y cười nói: “Thế giới nhân gian phân làm tam giới lục đạo, nhưng trong đó, Thần giới tự nhiên vẫn nhất trực giữ góc độ ngoại nhân. Còn Minh giới của chúng ta? Nhiều năm rồi, xem chúng ta sinh hoạt ở đây, rồi xem sinh hoạt của nhân gian. Kế hoạch của ta rất

giản đơn, xuất binh, hợp nhất nhân gian giới và Minh giới. Thế lực như thế không thể tồn tại. Như thế, toàn bộ không gian, chỉ có Minh giới chúng ta và Thần giới. Đến lúc đó, dù cho có là Bàn Cổ, cũng không có quyền can thiệp vào quyền lợi của chúng ta.”

Lam Ảnh nhẹ nhàng nói ra kế hoạch của mình, và cũng biểu lộ rõ dự vọng và dã tâm của hắn...

Minh Vương nhìn Lam Ảnh, không nhịn được hỏi: “Vậy người nhận thấy chúng ta dễ dàng đánh hạ Nhân gian giới hả?”

Lam Ảnh gật đầu, hồi đáp: “Vương, cái đó ngài có thể yên tâm. Chỉ cần ngài đáp ứng, thì, mọi chuyện hãy để cho ta làm làm được. Lực lượng ở nhân gian

căn bản không thể đề kháng với Minh giới chúng ta. Sẽ chóng thôi. Ta sẽ làm cho không gian đó biến thành trong sạch.”

Minh Vương nghĩ đi nghĩ lại, rồi hồi đáp: ‘Vì sao phải hợp nhất Nhân gian và Minh giới? Điều ấy... sẽ làm chết rất nhiều người đúng không?’ Vấn đề của Minh Vương đơn giản đến nỗi cả một hài tử cũng có thể hồi đáp. Chiến tranh tự nhiên là sẽ có máu chảy người chết rồi. Nhưng mà, bản thân Minh Vương biết rõ, ông ta và Bàn Cổ ủng hộ cho Sáng thế chi lực. Nhưng mà, khi sức mạnh hình thành rồi, nhân gian giới và Minh giới đều có con đường đi riêng của mình, người sáng tạo không có quyền can thiệp. Nếu quả theo lời Lam Ảnh nói, làm như

vậy chính là phản lại quy tắc của đại trí giả. Kết quả như thế là đúng hay sai, không ai có thể dự liệu trước. Nhưng nhất thiết mọi chuyện, theo cái nhìn của ngoại nhân, thì có một điểm không nhìn ra được.

Lam Ảnh nghe lời Minh Vương nói, đột nhiên cười lớn, tiếp: “Vương, dĩ nhiên là chết nhiều người. Chí ít là bọn chúng sẽ phản kháng, vậy ngài nhân thấy thế nào? Chẳng lẽ chúng ta cứ nhất mực rúc ở trong không gian này? Chúng ta là kẻ mạnh, cũng nên có một cuộc sống tốt đẹp, đúng không? Các thần đều làm như thế, chẳng lẽ chúng ta không thể sao? Chẳng lẽ ngài cứ muốn thế này?” Nói đến đây, trong lời Lam Ảnh tựa hồ như mang chút nghi ngờ.

Minh Vương gật gật đầu, không làm động tác gì khác, nói tiếp: “VẬY người nghĩ Thần giới sẽ không dự kiến chuyện này ư? Chí ít Bàn Cổ cũng sẽ không để chúng ta làm như thế. Chúng thần thủ hạ của y thì dĩ nhiên khỏi nói rồi.”

Lam Ảnh đột nhiên bật cười điên cuồng, thanh âm mang vẻ cuồng vọng, ngạo mạn. Sau đó, tiếng cười chợt dứt, y nói tiếp: “Kỳ thật, nhân gian vốn đã không có năng lực phản kháng rồi. Chúng ta có thể dùng tốc độ cực nhanh để giải quyết nhân gian. Coi như sẽ làm chết nhiều người, nhưng đó là người không có chí tiến thủ trong nhân gian giới, tự mình chuốc lấy ưu phiền. Ngay cả khi Bàn Cổ dẫn chúng thần phản đối, ta nghĩ, sức mạnh của Minh giới chúng ta có thể

chống lại được. Không biết... Vương, nhiều năm rồi, Bàn Cổ cứ nhất mực cao cao tại thượng, ngài không hề nghĩ đến việc thay thế vị trí của y sao...?”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 259: Thị Tộc Âm Mưu - Cưới Heo ...

Câu nói của Lam Ảnh dường như đã được chuẩn bị từ sớm, nói ra một cách thản nhiên, tuy đối mặt với Minh Vương nhưng chẳng hề tỏ vẻ tôn trọng, sau đó lại mỉm cười, ngẩng nhìn Minh Vương cao cao tại thượng: "Thế nào đây, Minh Vương, cơ hội trước mắt bọn ta, xem bọn

ta có đi tranh thủ hay không, thời đại của Bàn Cổ đã kết thúc rồi."

Nghe lời nói của Lam Ảnh, chỉ có mình Liễu Dật là có chút phản ứng, Vũ Trầm Tinh, Lôi Quân và những người khác dường như đã biết trước sẽ có chuyện này xảy ra nên không hề ngạc nhiên. Liễu Dật thầm lắc đầu: "Giết chóc nơi tam giới đã quá nhiều rồi, vì sao còn tạo thêm nữa, chỉ vì dục vọng dã tâm của một cá nhân thôi sao? Bàn Cổ có chấm dứt cũng không phải chấm dứt trước mặt Lam Ảnh, Bàn Cổ là của y, y phải để cho Bàn Cổ biết chính mình cuối cùng đã đánh bại Bàn Cổ!"

Trong mắt Minh Vương chẳng có chút tình cảm nào, những chuyện xảy ra trong yến hội đối với lão lẽ ra rất đột

ngọt nhưng lúc ấy lão có vẻ như coi mọi việc như không, Minh Vương suy nghĩ một hồi rồi nói: "Ta trước giờ chưa từng làm chuyện gì không nắm chắc, người thấy sức mạnh của bọn ta có thể chống lại thần linh hay không?"

Nghe lời của Minh Vương, Lam Ảnh cười nói: "Vương à, điểm ta thích ở ngài nhất, cũng là điểm ta cần phải học tập, đó là sau lần này, ngài có thể hiểu được ta hơn, bọn ta sau khi có được Nhân gian giới, thì có thể mượn được sức mạnh của A Tu La giới, sáng tạo sức mạnh riêng của bọn ta ở Nhân gian giới, bọn ta hợp cả Nhân gian và A Tu La giới, lúc ấy, ngài thấy chúng thần linh của Bàn Cổ có năng lực kháng cự lại bọn ta hay không? Tất cả mọi việc đều nằm trong tính toán

của ta hết rồi." Nói xong, hắn bất giác liếc nhìn sang Tô Thiếu.

Liều Dật giờ đã hiểu rõ mọi chuyện, Lam Ảnh không phải là kẻ ngốc, mượn được sức mạnh hiện giờ của Minh giới thì có thể nhanh chóng nắm được quyền thống trị ở Nhân gian, lúc ấy, với sức mạnh của A Tu La quỷ giới, có thể tạo ra lực phản kháng đặc thù, nhưng vốn liếng của đám người này, cũng như người của Nhân gian giới, đâu có thống nhất lại, hoặc ngay cả chúng thần ở Thần giới, cũng khó mà chống nổi Minh giới. Vấn đề cốt lõi chính là Tô Thiếu, nếu gã không chịu giúp, Lam Ảnh chẳng có chút sức mạnh nào có thể chống lại Thần giới. Thế nhưng Tô Thiếu chẳng những dung hợp với Cửu U Ma thần, mà còn có thân

phận là người thống trị A Tu La giới, nếu hấn chịu đứng về phía Lam Ảnh thì đúng là mọi việc đều nằm trong sự tính toán của hấn rồi.

Trong lúc nói chuyện với Lam Ảnh, trong mắt của Minh Vương phát ra một đạo kim quang, lúc đạo kim quang này quét qua người Tô Thiếu, mắt lão liền hiện ra một chút kỳ lạ, sau đó gật đầu: "Thì ra người đã sớm có chuẩn bị, vì sao còn muốn nghe ý kiến của ta?" Giọng nói trầm sâu, xem ra Minh Vương cũng đã có chút cảm giác rồi.

Lam Ảnh nghe vậy mỉm cười: "Ngài là Vương của ta, ta có ngày hôm nay toàn nhờ vào ngài, ta làm chuyện gì đương nhiên phải được ngài thông qua. Cũng như lần tranh đấu này, nếu ta dùng danh

nghĩa của ngài khai chiến với Nhân gian giới, vậy thì kẻ bị Thần giới thảo phạt đương nhiên là ngài, bọn ta cũng sẽ dùng sức mạnh bản thân hủy diệt Thần giới, tất cả mọi chuyện đương nhiên là do ngài chỉ đạo. Nếu quả thật có Đại Trí Giả gì đó trách tội, vậy thì ... người xui xẻo không phải là ta, khi Thần giới biến mất, Nhân Gian giới và A Tu La giới hợp làm một, sau khi ngài bị Đại Trí Giả trừng phạt, thì ta không nghĩ ra có ai ngoài ta có thể tiếp nhận quyền lực của ngài."

Mấy câu này nói ra khiến Liễu Dật, Vũ Trầm Tinh và Lô Quân đồng thời chấn động, tuy Vũ Trầm Tinh trước giờ chỉ lo là Viêm Quân có hành động bất lợi với Minh Vương, nhưng chưa từng nghĩ qua người đầu tiên phát pháo tấn công lại

là Đế Quân, người đã rời khỏi Minh giới đi đến nhân gian từ lâu. Những quân chủ khác trừ Lôi Quân ai nấy cũng chẳng hề ngạc nhiên, rõ ràng Lam Ảnh trước khi làm chuyện này đã thuyết phục hết mấy người khác, do đó mới dám nói năng ngông cuồng như thế với Minh Vương

Lôi Quân tính tình nóng nảy không nhịn được đứng vụt dậy, hữu thủ vung lên, Cửu Xích Tinh đao xuất hiện trong tay, lấp lánh điện quang màu tím, quát lớn: "Lam Ảnh, ngươi muốn làm phản hả? Ngươi đúng là đồ vô sỉ, hãy ném một đao của ta đây." Nói dứt lời trường đao vung lên, một tiếng keng dài mang theo một luồng điện quang màu tím chém tới trước người Lam Ảnh.

Một đao do Lôi Quân dùng toàn lực

đánh ra, tốc độ, sức mạnh và kỹ năng đã đến mức cực hạn, nhằm dạy cho Lam Ảnh một bài học. Từ nhỏ y đã biết vị đế quân này âm hiểm xảo quyết, nhưng không ngờ hẳn lại có thể hạ thủ đối với Minh Vương là người đã nuôi lớn hẳn nên người. Một đao này phát ra trong lúc phần nộ, lực đạo càng mãnh liệt phi thường.

Luồn điện quang màu tím vừa phóng ra thì quang nhận bạch sắc đã xuất hiện trước mặt Lam Ảnh, bạch quang lóe lên, Lam Ảnh không ngờ lại không thềm tránh né, y phục màu lam trong chớp mắt đã bị đao quang vô tình xẻ làm đôi, đao quang lộ ra ở cả sau lưng Lam Ảnh, mọi người đều biết ngay là đao của Lôi Quân đã xuyên qua người của Lam Ảnh.

Lôi Quân cũng có chút bất ngờ, tuy y giận dữ đánh ra đao này, nhưng bằng vào năng lực của Lam Ảnh lẽ nào đến cơ hội tránh né cũng không có. Sự việc sau đó đã làm Lôi Quân nhận ra sự khác biệt về thực lực giữa hai bên, Lam Ảnh phá lên cười điên cuồng. Thân thể của hắn bị chẻ ở giữa đột nhiên phục hồi lại, y phục bị xé rách cũng đồng thời liền lại không có vết rách nào.

Lam Ảnh cười lạnh, thấy vẻ nghi ngờ của Lôi Quân liền khinh khỉnh: "Xem nào, tính khí ngươi dẫu nóng nảy nhưng lẽ nào đến giờ vẫn chưa nhìn ra sao? Ta dám đứng đây huênh hoang đương nhiên là có bản lĩnh, ngươi nghĩ ngươi có thể làm tổn thương ta sao?" Nói xong hữu thủ nhẹ nhàng giơ lên, giữa năm ngón tay

nhanh chóng hình thành mấy quả cầu ánh sáng bạch sắc, trong lúc Lôi Quân kinh ngạc há hốc miệng thì năm quang cầu đó đã xâm nhập vào thân thể của y.

Hữu thủ của Lam Ảnh co lại thành trảo vươn ra, lúc ấy thân thể Lôi Quân đột nhiên lại bốc thẳng lên, yết hầu dường như bị thứ gì đó bóp chặt. Y chẳng có cách nào hít thở, mặt đỏ kè, hữu thủ của Lam Ảnh nhấc lên một chút thì thân thể của Lôi Quân lại bay cao thêm một chút. Dường như có một sức mạnh cực lớn đang khống chế thân thể của y, Lôi Quân bị nghẹt thở không còn chút năng lực phản kháng nào.

Thấy năm quả cầu bạch sắc xuất hiện, Liễu Dật đột nhiên nhớ tới thứ gì đó, thầm kêu: "Thiên Chi Chương?" Nghĩ

đến đây, Liễu Dật lại nhớ đến cuộc chiến của quân ma ở nhân gian để tranh đoạt Thiên Chi Chương do Bàn Cổ sáng tạo ra. Truyền thuyết nói rằng sức mạnh của Thiên Chi Chương này dùng để đối với với y, nhưng Bàn Cổ lại chẳng có cách nào không chế được nên mới phong ấn nó lại bằng sức mạnh của chúng thần. Chẳng lẽ... chẳng lẽ trong lần tranh đoạt đó Thiên Chi Chương đã lọt vào tay Lam Ảnh hay sao, không ngờ sức mạnh mãnh liệt như thế mà hắn có thể chế trụ được. Y càng nghĩ càng thấy có lý, nếu không bằng bản lĩnh của Lam Ảnh thì hắn sẽ không dám nói năng và hành động ngông cuồng như vậy trước mặt Minh Vương.

Bộ dạng khó coi của Lôi Quân đã làm Vũ Trầm Tĩnh bên cạnh xúc động,

vội đứng vụt dậy, đoán kiếm màu đen ở hữu thủ phóng ra, một luồng kiếm quang đen kịt bắn tới Lam Ảnh. Luồng kiếm quang này tuy nhanh như điện chớp nhưng bằng vào tu vi của Lam Ảnh thì hắn cũng đủ sức tránh khỏi. Ai ngờ hắn chẳng thềm né tránh, một đạo quang cầu màu trắng trước mặt lóe lên rồi xuất hiện ngay trước luồng kiếm quang, luồng kiếm quang không một tiếng động đã bị hấp thu mất, tựa như sông suối chảy ra biển lớn vậy.

Vũ Trầm Tinh gấp gấp hô lớn: "Người muốn làm gì, hãy thả Lôi Quân ca ca ra."

Lam Ảnh liếc sang Vũ trầm Tinh: "Tuân lệnh công chúa." Sau đó hữu thủ buông thông, Lôi Quân không kịp chuẩn

bị gì đã rơi phịch xuống đất, há hốc miệng thở hồng hộc, chỉ biết dùng ánh mắt phần nộ nhìn sang Lam Ảnh. Y không hiểu được mười năm nay Lam Ảnh làm trò gì, chiêu thức khi nãy dầu y có chuẩn bị trước cũng chẳng có cách nào chống nổi.

Lam Ảnh thấy ánh mắt của Lôi Quân bèn phá lên cười, nụ cười khiến cho người ta phải lạnh cả sống lưng, hắn nói: "Đừng nhìn ta như vậy, ta không giết người đâu, người phải trở thành chiến sĩ chiến đấu cho ta nữa chứ." Nói xong hắn phá lên cười sảng sặc đầy vẻ cuồng vọng và ngạo mạn.

Lúc ấy, Minh Vương ngồi tít trên cao cũng đã phải mở miệng, thanh âm trầm thấp ản chứa chút phần nộ khó nhận ra:

"Xem ra mười năm nay Đế quân ở Nhân gian giới chẳng những tìm nữ nhân mà người yêu mến, mà tu vi cũng đã tiến bộ đến mức này. Lão già như ta coi bộ cũng phải rút lui rồi." Lời này của Minh Vương ai nghe qua cũng tưởng là khen ngợi Đế quân, nhưng chỉ có một người không nghĩ như vậy.

Liễu Dật hơi mỉm cười, trong mắt ánh hồng quang lóe lên nhưng chẳng ai chú ý cả. Đúng vậy, Minh Vương đúng là kẻ mưu mô, lời nói vừa rồi của lão rõ ràng là cố ý nhắc nhở y: chính Lam Ảnh là kẻ đoạt mất vợ của Liễu Dật. Nếu quả là hai tháng trước đây thì Liễu Dật nhất định sẽ rút kiếm liễu mạng với đối phương, nhưng lúc này sau khi tiếp thụ Hắc ám chi tâm, tư tưởng bản thân đã đạt

tới cảnh giới mới, đối với Thiên nữ, y có thể nói gì đây? Nàng chẳng làm sai điều gì, người nàng yêu là Liễu Dật, chỉ có điều bởi vì tình yêu sai lầm đó, nàng đã bị lừa gạt, tất cả mọi chuyện chỉ biết trách lời nguyên của Bàn Cổ. Thế như xem ra Lam Ảnh cũng chẳng chịu tha cho mình, người có sức mạnh luôn luôn ngấm ngấm đe dọa kẻ khác.

Lam Ảnh nghe lời của Minh Vương bèn cười nói: "Mọi thứ đều là ngài dạy ta thôi, nhưng tu vi của ta tiến nhanh như vậy toàn do Chân ma ban cho, nếu không phải vì y thì Bàn Cổ cũng không cần tạo ra Thiên Chi Chương, thử hỏi ta làm sao lấy được báu vật này chứ. Ngài xem đến trời cũng giúp cho ta, ta còn lý do nào để cự tuyệt chứ?" Nói xong hắn không nhìn

được bèn phá lên cười sảng sặc.

Minh Vương nhìn Lam Ảnh dường như đã biết được chuyện gì đó, nói: "Vậy thì ta muốn hỏi ý của các quân chủ khác, các người thấy chúng ta có nhất định phải làm vậy không?" Nói xong lão liền đưa mắt nhìn sang Viêm Quân.

Viêm Quân dường như đã chuẩn bị từ sớm, đứng dậy nói: "Vương, ông cũng đã thấy rồi, bọn ta sống ở thế giới này đã lâu rồi, cũng như Đế Quân nói, bọn ta là kẻ mạnh vậy thì bọn ta cũng xứng đáng đoạt được thứ hợp với mình."

Minh Vương gật đầu: "Vậy sao? Nếu người thích thì ta có thể tạo ra một không gian tương tự như thế giới loài người cho người, để người đến đó cho biết, người thấy sao?"

Viêm Quân nghe vậy hơi sững người nhưng nhanh chóng tỉnh lại, nói: "Ý của Vương ta rất hiểu, nhưng ngài có biết không, dầu chúng ta thống trị đã lâu nhưng cũng chỉ toàn là bọn ta, đến thần cũng lờ đi sự tồn tại của bọn ta. Bọn ta cũng giống như họ, đều là kẻ có sức mạnh, cái bọn ta muốn không phải là thế giới do ngài sáng tạo ra mà là sức mạnh vĩnh cửu, đến chư thần cũng chẳng có cách nào chống lại, ngài hiểu chưa?" Ý của Viêm Quân mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Lam Ảnh tiếp: "Thật ra, chúng ta xuất binh hay không xuất binh ở nhân gian giới cũng chẳng có gì can hệ, nơi ấy vốn cũng chẳng có sức phản kháng gì. Ta nghĩ bọn ta nói nhiều như vậy thì ngài cũng đã hiểu ý bọn ta rồi. Bọn ta chính là Thần

giới chân chính, bọn ta cũng có sức mạnh và huyết thống thị tộc cao quý. Cái bọn ta muốn không phải là đất đai, không phải quyền thống trị, bọn ta chỉ muốn duy ngã độc tôn." Lời của Lam Ảnh ai nấy đều hiểu rõ, âm mưu đứng đầu tam giới lục đạo, khống chế quyền lợi, không phải nhằm vào nhân gian mà chính là tiêu diệt Thần giới, nắm được sức mạnh vĩnh hằng.

Minh Vương cuối cùng cũng gật đầu: "Ta hiểu rồi, Đế quân, xem ra mọi người đều rất thích thú với cách làm của ngươi."

Lam Ảnh mỉm cười ung dung bước lên: "Thắng làm vua thua làm giặc, ý mạnh hiếp yếu, quy tắc đó rất hợp với Thần giới. Bọn họ không thể áp chế được

chúng tộc có sức mạnh mạnh mẽ nhất, bây giờ đã đến lúc họ phải rút lui rồi."

Minh Vương gật đầu: "Dã tâm của người thật lớn, người muốn tất cả không gian đều nằm dưới chân của người."

Lam Ảnh cười: "Vương, ngài là kẻ thông minh đương nhiên sẽ hiểu rõ ý của ta.Ồ, đúng rồi, ta đã quên đi một chuyện, ở nhân gian giới có một chi nhánh của ma giới, chúng tuy chưa làm phiền gì đến bọn ta, nhưng xem ra cũng đáng gờm lắm. Do đó trước tiên hãy tiêu diệt cái gọi là ma giới đó đi."

Minh Vương gật đầu: "Đúng vậy, người còn muốn thôn tính cả Thần giới thì cái gọi là Ma giới đó chẳng có giá trị tồn tại gì nữa."

Lam Ảnh nói: "Vương, ta nghĩ ngài

cũng biết cái gọi là ma giới đó chính là người tự xưng là Chân Ma trước mắt sáng tạo ra, nếu bọn ta giết chết y thì cái Ma giới đó cũng chẳng còn loe ngoe gì được nữa."

Minh Vương khen: "Người nói rất đúng, bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu, nếu giết được Chân Ma thì Ma giới đó sẽ giải tán thôi."

Nghe mấy lời của Lam Ảnh, Vũ Trầm Tinh không phục, đứng dậy hậm hực: "Người đúng là cái thứ vô sỉ, người nghĩ mình lợi hại vậy sao? Phụ thân ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đâu."

Vũ Trầm Tinh vừa mở miệng thì thân hình của Lam Ảnh loáng một cách đã xuất hiện cách người nàng khoảng một thước, Vũ Trầm Tinh đang kinh hãi thì

Lam Ảnh mở miệng: "Công chúa của ta ơi, nàng đừng như muốn giúp đỡ tên Chân ma đó sao? Chẳng lẽ nàng yêu y rồi à? Ôi, không được rồi, ta đã giải cứu nàng, qua đêm nay ta sẽ lấy nàng làm vợ, bọn ta sẽ chính thức trở thành người một nhà rồi."

Nghe mấy lời này ai nấy kể cả Liễu Dật đều giật mình. Y nghĩ ngay đến Cát Lợi Nhi, hóa thân của Thiên nữ, nàng trước giờ vẫn bị lừa gạt, hiện giờ người nàng yêu nhất lại muốn cưới một nữ nhân khác làm vợ, vậy thì nàng sẽ nghĩ thế nào đây? Chỉ giận là chín loại nước mắt cho đến giờ vẫn chưa thu thập được đủ, nghĩ đến đây trong lòng Liễu Dật chột động, nếu Lam Ảnh hủy diệt được Thiên giới, vậy thì Thiên nữ sẽ thế nào? Chẳng lẽ lời

nguyên rửa đó vẫn tiếp tục cho đến ngày Thiên nữ khôi phục chân thân hay sao?

Vũ Trầm Tinh mặt hoa hết đỏ lại trắng: "Người đúng là đồ mặt dày không biết xấu hổ, ta đâu có phải lấy heo cũng chẳng lấy người."

Ngay lúc đó, thân thể Vũ Trầm Tinh chợt nhẹ bỗng, eo lưng nhói lên, một cánh tay vươn ra ôm lấy nàng, một luồng hào quang màu đen lóe lên, trong chớp mắt Liễu Dật đã xuất hiện trước mặt nàng.

Lam Ảnh không nhìn được đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Liễu Dật, chỉ thấy thân hình của Liễu Dật từ từ biến mất, y đã đứng trước mặt dùng ánh mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn Lam Ảnh. Tốc độ quá nhanh dường như còn vượt xa dự

liệu của hắn, Lam Ảnh di chuyển nhanh như chớp là nhờ vào Thiên Chi Chương, còn Liễu Dật nhờ vào cái gì? Chẳng lẽ tâm pháp của y còn hơn cả Thiên Chi Chương ư? Không thể nào, chẳng phải Thiên Chi Chương chuyên dùng để khắc chế ma công của loại tâm pháp này sao?

Liễu Dật ung dung mỉm cười, y đương nhiên hiểu rõ Thiên Chi Chương tuy mạnh nhưng mà đó chỉ là do Bàn Cổ sáng tạo ra để đối phó với tầng thứ mười hai của Lan Nhĩ Phỉ Na Thanh mà thôi. Lúc này Lan Nhĩ Phỉ Na Thanh của y đã tiến vào tầng Diệt thế: Hắc ám chi tâm, sức mạnh vượt xa tầng thứ mười hai, đến Bàn Cổ không thể nào ngờ nổi. Sức mạnh của Lan Nhĩ Phỉ Na Thanh làm sao có thể so sánh với thứ sức mạnh mượn về

như thế chứ.

Liễu Dật chẳng hề lộ ra vẻ tức giận, nói với Lam Ảnh: "Rất có thể sự xuất hiện của ta đã làm người thất vọng rồi. Nếu người chê là Ma giới đó quá nhỏ, hay là đợi lần sau ta quay về, ta sẽ sáng tạo ra một thế giới khác cho người coi, có được không?" Liễu Dật vốn chẳng có năng lực sáng tạo, nhưng lại đủ sức mạnh để diệt thế. Tuy vậy, chàng có thể làm tê liệt không gian, đưa Ma giới phát triển đến một mức độ hoàn toàn mới.

Lam Ảnh giật mình rồi quay đầu nhìn Minh Vương ngồi tít trên cao: "Là người giúp y à?" Giọng nói có lẫn chút đồ kỵ và phẫn nộ.

Minh Vương chậm rãi đáp: "Có thể tính là ta tiện tay giúp y một chút thôi.

Sao? Người không thích à? Ô, vậy là không tốt rồi, lúc ấy ta không ngờ là người nghĩ vậy, nhưng nếu con gái ta không thích thì ta làm gì cũng vô dụng. Chỉ cần nó vui vẻ thì ta sẽ giúp y." Lời nói có vẻ thản nhiên nhưng lại khiến Lam Ảnh hết sức phẫn nộ.

Lam Ảnh đang định trả miếng lại thì Liễu Dật quay sang Vũ Trầm Tĩnh: "Nàng sao lại nguyên rủa ta là heo đây? Dầu nàng có muốn gả cho heo thì ta cũng không muốn biến thành hình dạng đó đâu!"

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 260: Công Nhiên Phản Bận - Tiến Hành ...

Mọi chuyện có vẻ xảy ra rất đột ngột nhưng có thể trong mắt của đôi phương thì tất cả đều nằm sẵn trong dự định. Tuy vậy, Liễu Dật vừa nói xong thì Vũ Trâm Tinh giật mình, mắt lộ vẻ nghi hoặc, buột miệng: "Người vừa nói cái gì thế?"

Liễu Dật nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của nàng, thuận miệng đáp: "Nàng không nghe rõ à? Vậy coi như là ta không nói gì đi." Lời nói của y tuy nhỏ nhẹ nhưng Vũ Trâm Tinh đều nghe rõ mồn một. Chỉ có điều ý nghĩa của câu nói đó quả thật rất lớn, nàng sợ mình nghe lầm, hoặc nảy sinh ảo giác nên muốn nghe lại một lần nữa.

Lam Ảnh mỉm cười: "Công chúa của

ta à, chẳng lẽ nàng không nghe rõ sao? Ý của y là muốn cưới nàng đó. Nói vậy chẳng lẽ y muốn đoạt nàng từ tay ta hay sao?" Lời của Lam Ảnh đầy vẻ gay gắt, cứ như Vũ Trầm Tinh là món đồ chơi của riêng hắn vậy.

Vũ Trầm Tinh nhìn Lam Ảnh rồi lại liếc sang Liễu Dật, trong lòng tràn ngập niềm hạnh phúc không nói lên lời. Liễu Dật nhìn Lam Ảnh mỉm cười: "Đúng vậy, ta phải cưới Vũ Trầm Tinh, người có ý kiến gì sao?" Lời chàng hết sức giản đơn nhưng lại mười phần khẳng định, không ai dám nghi ngờ, ai nấy đều chờ xem Lam Ảnh sẽ đáp trả thế nào.

Lam Ảnh lắc đầu, rồi như nghĩ ra chuyện gì đó, giả vờ vô cùng kinh ngạc: "Ồ, Liễu Dật, người chẳng lẽ đã quên đi

một chuyện quan trọng rồi sao? Nếu quả người cưới Vũ Trầm Tinh, thì Cát Lợi Nhi sẽ làm thế nào?" Nói xong hắn giương mắt hau háu chờ Liễu Dật trả lời.

Liễu Dật lắc đầu, cộc lốc đáp: "Ta chẳng biết Cát Lợi Nhi là ai cả."

Lam Ảnh đột nhiên phá lên cười sảng sặc: "Hay cho tên Liễu Dật si tình, không ngờ đến vợ của mình mà cũng quên mất." Hắn liền quay sang bép xép với Vũ Trầm Tinh: "Công chúa của ta ời, nàng ngàn vạn lần đừng để tên ác ma này lừa gạt, y đã có vợ rồi."

Vũ Trầm Tinh nghe Lam Ảnh nói xong liền chậm rãi bước ra khỏi vòng tay của Liễu Dật, hỏi: "Y có vợ rồi à? Vậy vợ của y ở đâu?"

Lam Ảnh dường như không hề nghĩ là

Vũ Trầm Tinh lại hỏi ngược lại như thế, xem ra đã có quyết định rồi, hần bèn quyết tâm nói thật: "Mười năm trước đã chết rồi."

Vũ Trầm Tinh nghe xong thì rất vừa lòng, gật đầu mỉm cười: "Mười năm trước có phải là sau khi cô gái này chết rồi thì y mới bái đường với nàng ta?" Lời của Vũ Trầm Tinh làm mọi người đều kinh ngạc, chuyện mười năm trước nàng làm sao biết được chứ? Liễu Dật lại càng kinh ngạc, khiến y nhớ lại ngày đau khổ đó mười năm trước.

Ngày ấy vĩnh viễn chàng không thể nào quên được, cả gia đình của y tan nát, phụ thân yêu dấu bị giết chết, Cát Lợi Nhi từng ước định chung thân với mình cũng mất đi. Tình yêu trong lòng không

thể dứt bỏ nổi, khi Cát Lợi Nhi mất đi, chàng quỳ trước mặt phụ thân đã mất, xin trời đất làm chứng cưới Cát Lợi Nhi làm vợ.

Vũ Trầm Tinh thấy vẻ mặt kinh ngạc của hai người thì trong lòng lại cảm thấy an ủi. Câu chuyện này đã được Thất Nguyệt kể lại hết cho nàng nhưng nàng không ngờ nó lại xảy ra cho người ở bên cạnh mình. Đôi mắt trong sáng của nàng chăm chăm quan sát vẻ bi thương của Liễu Dật. Lam Ảnh đột nhiên phá lên cười lớn: "Công chúa, thì ra nàng biết nhiều chuyện như vậy, Lam Ảnh ta quá nhiều chuyện rồi."

Vũ Trầm Tinh gật đầu: "Nói dễ nghe là người quá nhiều chuyện, còn nói khó nghe là người là kẻ vô sỉ chưa từng có."

Thân hình Lam Ảnh từ từ lùi lại rồi quay ngoắt sang Minh Vương: "Vương, tên Chân ma này không phải bằng hữu tức là địch nhân, không thể không tiêu diệt y được." Nói xong thì hắn im lặng chờ đợi sự phản ứng của Minh Vương.

Minh Vương chẳng lộ ra vẻ gì, nâng chén uống một hớp rượu, ngừng một chút rồi nói: "Bằng hữu chứ không phải là địch." Câu nói đơn giản nhưng đã nói rõ lập trường của lão đối với Liễu Dật. Thật ra chuyện này chỉ biết trách Lam Ảnh quá nóng nảy, nếu hắn chịu suy nghĩ kỹ sẽ biết được bên trong có chuyện kỳ quái.

Minh Vương hết sức yêu thương Vũ Trầm Tinh, chỉ cần nàng vui vẻ thì lão làm gì cũng được. Hiện giờ Vũ Trầm

Tinh không cô kỵ gì đem lòng yêu Liễu Dật, nếu quả Lam Ảnh chịu khó suy nghĩ sẽ biết lập trường của Minh Vương ngay. Lão làm sao mà chịu nghe lời Lam Ảnh đi giết người yêu của con gái mình chứ? Dầu Lam Ảnh có là Đế quân đứng đầu trong Tinh cung cũng chẳng làm được gì.

Lam Ảnh nghe câu trả lời của Minh Vương thì mặt xịu xuống, không ngờ sau đó lại phá lên cười: "Vương, ý ngài thế nào?"

Minh Vương lại uống thêm một hợp rượu: "Ta đã quá già rồi, thời gian trôi vèo qua, tranh đoạt, chiến tranh, quyền lợi sớm đã chẳng còn ý nghĩa gì với ta nữa. Bàn Cổ cũng được, Chân Ma cũng được, chư thần đông đảo cũng chẳng có liên hệ gì với ta. Bàn thảo kế hoạch phức

tập gì cũng chẳng bằng ở không nhàn rồi." Ý của Minh Vương đã rất rõ ràng, lão không đồng ý Lam Ảnh mượn cớ phát động chiến tranh với Nhân gian giới để gây hấn với Thần giới.

Lam Ảnh lắc đầu thở dài: "Vương, ta thật là lấy làm tiếc cho ngài, cơ hội tốt như vậy mà ngài không biết trân quý. Chỉ có điều... không sao cả, ngài già rồi thì vẫn còn ta đây. Ta có thể làm được chuyện mà ngài không thể hoàn thành. Ngài có thể phản đối nhưng không thể không đi làm, bởi vì ta không để ngài có sự lựa chọn nào khác."

Ánh mắt của Minh Vương cuối cùng cũng đã lộ ra một tia phẫn nộ, nhìn vẻ tự tin của Lam Ảnh, lão trầm giọng: "Người muốn làm phản à?"

Lam Ảnh lắc đầu: "Vương, ngài đã quá lời rồi, ta không phải làm phản. Cũng như khi nãy ngài có nói, ngài đã quá già rồi. Chỉ là ngài không thể dùng thân phận già lão của ngài để trì kéo bọn ta, bọn ta còn có rất nhiều chuyện cần phải làm." Nói xong thì hắn phá lên cười lạnh lẽo.

Trong lúc nói chuyện, trong hữu thủ Lam Ảnh hiện ra một quang cầu màu trắng tỏa hào quang lấp lánh. Lam Ảnh lại cười nói với Minh Vương: "Vương, ngài xem đây là cái gì?"

Minh Vương nhìn hào quang màu trắng không đáp lời hắn.

Lam Ảnh hữu thủ vung mạnh ra, quả cầu màu trắng nhanh như chớp bắn về Minh Vương. Cuối cùng, trong tình

huống không thể lùi bước, Lam Ảnh là người đầu tiên ra tay với Minh Vương. Lam Ảnh từ khi lấy được Thiên Chi Chương thì sức mạnh đã vượt hơn xa lúc trước, Minh Vương thấy vậy không dám khinh thường, hữu thủ nhanh chóng ngưng tụ lực tượng, một luồng kim quang từ tay bắn vọt ra, xoáy tròn như cơn lốc đón lấy quang cầu màu trắng.

Hai luồng sức mạnh va chạm nhau không phát xuất ra âm thanh hay chấn động gì, quang cầu màu trắng trong chớp mắt đã sừng lại, không thể tiếp tục tiến về phía trước nữa. Lam Ảnh thấy Minh Vương xuất thủ thì mỉm cười khinh thị: "Vương, ngài đúng là đã già rồi, phải nghỉ ngơi nhiều chút đi. Đây chính là Thiên Vồng trong Thiên Chi Chương do

Bàn Cổ sáng tạo ra, ngài nghĩ là có thể cản trở được sao?"

Lam Ảnh vừa dứt lời thì Minh Vương đã phát hiện ra có chỗ không ổn. Chỉ thấy quang cầu màu trắng tách ra, một quang cầu khác xuất hiện, tốc độ còn nhanh hơn hẳn trước, vừa mới hiện ra thì đã bay vụt tới trước mắt.

Tu vi của Minh Vương tuy rất cao cường nhưng biến hóa trước mặt quá đột ngột, nhưng lão không phải là không có cách phản kháng. Kim quang từ hai mắt bắn vụt ra, quang cầu màu trắng lập tức bị chặn lại. Lam Ảnh phá lên cười ha hả: "Chẳng lẽ Minh Vương không hiểu thứ gọi là Thiên Võng này sao? Ngài càng phản kháng thì sức mạnh của nó càng thêm lợi hại." Quả nhiên, quang cầu

tướng chừng như đã bị chặn lại thì chớp mắt đã biến thành ba quang cầu, tỏa ra vô số tia sáng màu trắng bao phủ lấy thân thể của Minh Vương, thân thể của lão lập tức bị không chế như đã bị trói chặt. Những tia sáng này lại tỏa ra bạch quang chậm chậm phủ lấy Minh Vương.

Lam Ảnh thấy Minh Vương bị bao lại thì phá lên cười: "Vương, ngài đã quá già rồi. Thiên Võng này chỉ là một sức mạnh rất yếu, chỉ có thể hạn chế sự vận động của ngài trong một canh giờ. Dầu ngài có mạnh tới đâu, chỉ cần bị Thiên Võng bao phủ thì chẳng có cách nào dùng sức nữa. Hiểu chưa? Ngài không phải là thua dưới chiêu số yếu ớt này, chẳng qua là không biết hóa giải nó thôi." Nói xong hắn lại cười khoái trá.

Lam Ảnh đang dương dương tự đắc thì bốn trưởng lão phía sau Minh Vương lập tức nhảy ra đứng bốn góc bảo vệ cho lão. Lam Ảnh thấy vậy cũng chẳng e ngại gì, chỉ mỉm cười: "Bốn người các người nhận thấy là giỏi hơn Minh Vương bao nhiêu? Nếu quả nắm chắc phần thắng thì hãy xuất thủ với ta đi!" Lam Ảnh quả thật không cần mượn sức mạnh gì, chỉ với một câu nói đó đã làm cho bốn lão già chẳng còn sức lực hoàn thủ nữa.

Bốn lão già đưa mắt nhìn nhau rồi lại liếc sang Minh Vương, bọn họ vẫn đứng yên tại chỗ nhưng cũng chẳng hề xuất thủ. Lam Ảnh vẫn cười khinh khỉnh quét mắt nhìn Minh Vương, Lôi Quân, Vũ Trầm Tinh, cuối cùng tập trung vào Liễu Dật.

Lam Ảnh thấy vẻ trầm lặng của Liễu

Dật thì lắc đầu, nói một cách xác xược: "Người khiến ta ghen tỵ quá, ở chung với Cát Lợi Nhi lâu vậy mà nàng vẫn chưa chịu tiếp nhận ta."

Liễu Dật chẳng hề cử động, chỉ cười lạnh lùng: "Thật ra người hiểu rất rõ, lúc người gạt Cát Lợi Nhi thì cũng là đang gạt chính người. Người vĩnh viễn không thể khiến Cát Lợi Nhi yêu người, người chỉ là thể thân mà thôi. Người nàng thực sự yêu không phải là người. Thứ người nhận được chỉ là thứ tạm bợ vay mượn chứ không phải là chân thật."

Lam Ảnh nghe Liễu Dật nói vậy thì dùng dưng nổi giận: "Không, dù sao đi nữa, ta vẫn có thể nhìn nàng cười, thấy vẻ sung sướng của nàng, chẳng phải sao? Còn người, người trước giờ chưa hề

được Cát Lợi Nhi thừa nhận, các người chẳng phải đã yêu thương nhau lắm sao, cuối cùng thì thế nào? Nàng không ngờ cũng không nhận ra người, đúng là chuyện tức cười đến chết đi được."

Liều Dật lắc đầu, nhẹ nhàng đáp: "Người sai rồi, bọn ta đã từng yêu nhau, hiện giờ cũng vậy. Tương lai thì người cứ chống mắt mà xem, nàng vẫn chưa hề bỏ qua mối tình với tên thư sinh. Ta đã nói rồi, người nàng yêu không phải là người, người chỉ là vật thể thân thôi, có vài người vẫn còn chưa hiểu, tình yêu không cần thiết phải sáng tối gặp nhau đâu."

Lam Ảnh nghe vậy thì phá lên cười: "Thật đáng cười, chẳng phải sao? Dầu Cát Lợi Nhi có yêu người thì đã sao?"

Tình yêu của người chẳng chịu nổi khảo nghiệm, người đã quên lời người vừa nói sao? Người đã buông tay với Cát Lợi Nhi, người người muốn cưới là Vũ Trầm Tinh. Người chỉ là tên ngụy quân tử, còn thua cả loại ngụy quân tử như ta nữa."

Liều Dật vẫn trơ ra: "Ta chẳng hề quên, ta muốn cưới Vũ Trầm Tinh. Ta là ngụy quân tử hay không thì cũng chẳng có quan hệ gì đến người. Cho dù ta có thừa nhận cũng chẳng sao cả. Có lúc nào ta để ý đến người khác nhìn ta thế nào, trong trời đất này ta chẳng sợ gì ai. Chỉ ta hiểu ta thế là đủ. Người không ngờ cũng ham hố bề ngoài quá, cứ gọi ta là ngụy quân tử cũng chẳng sao."

Liều Dật chẳng hề phản đối Lam Ảnh, cũng chẳng tự biện giải cho mình.

Điều này lại làm cho hắn vừa tức giận vừa ngạc nhiên. Hắn cố dằn cơn giận rồi cười gian trá với Vũ Trầm Tĩnh: "Công chúa của ta ời, nàng nghe rõ rồi đấy, y vừa nói là trong lòng y còn có người khác. Kẻ nguy quân tử vậy có đáng cho nàng yêu thích hay không?" Hắn tính tình gian trá chớp ngay câu nói hớ của Liễu Dật. Nhưng vẻ nhơn nhơn như thế đối với nữ nhân thì có nghĩa gì? Lam Ảnh quả thật không biết được.

Vũ Trầm Tĩnh thấy nụ cười của Lam Ảnh thì cũng phá lên cười: "Nghe rồi, y nói là y và nàng đã từng yêu nhau, hiện tại cũng vậy, tương lai cũng vậy, còn thừa nhận mình là nguy quân tử, còn kém hơn cả loại nguy quân tử như người nữa."

Lam Ảnh gật đầu đặc ý: "Công chúa nàng đúng thật là thông minh. Giờ nàng đã biết rõ mọi chuyện rồi đó, ta không có ép nàng bởi vì sợ nàng không vui. Hiện giờ nàng đã biết rồi thì cũng nên trả lời dứt khoát với y đi, ta thấy tên tự xưng là Chân Ma này đừng hòng mà ra khỏi được thế giới của bọn ta."

Vũ Trầm Tinh gật đầu rồi thoải mái cười lớn: "Đế Quân Lam Ảnh, trong thị tộc ngươi đúng ra là biểu ca của ta. Chỉ có điều ta thật xấu hổ giùm cho ngươi, ngươi phức tạp hóa vấn đề làm gì, cần có lý do gì chứ? Ta thích y thì việc gì phải giải thích? Có liên quan gì đến vợ của y chứ? Nếu quả như ngươi đã từng yêu thật lòng thì may ra ngươi mới hiểu được đạo lý này. Tiếc là ngươi quá ấu trĩ

đền buồn cười."

"Y là ma cũng được, quỷ quân tử cũng được, có vợ cũng được, người y yêu là kẻ khác cũng được. Ta chỉ biết ta có cách nhìn riêng của ta, ta thích y chẳng vì lý do gì cả, cũng chẳng cần lý do gì. Người không biết tình yêu là khoái lạc, là hạnh phúc, người chưa từng trải qua bi thương, đau đớn đến thất lòng thì người làm sao biết được thế nào là tình yêu? Thôi buông tay đi, nếu người biết được thì người làm sao có thể quay về Minh giới làm một vị Đế quân chứ."

"Hoặc giả người cũng đã biết rất rõ, chỉ là người là kẻ trong cuộc nên chưa nhận ra được, tình yêu đáng hay không đáng đâu phải do ta quyết định chứ? Chẳng phải người cũng vậy sao? Bọn ta

đều có cảm giác giống nhau, bọn ta đều tình nguyện trả giá mà!"

Câu trả lời của Vũ Trầm Tinh từng câu từng chữ tựa như lưỡi dao cứa vào lòng của Lam Ảnh, nàng cuối cùng là nghĩ thế hay sao? Rất có thể cả đời hẳn cũng không sao hiểu được tình yêu vốn không cần hỏi báo, có một loại tình yêu chỉ là một bên tình nguyện.

"Câm miệng." Lam Ảnh không nhịn được nữa gào lớn, sau đó nhanh chóng hồi phục sắc mặt, mỉm cười: "Công chúa của ta ơ, nàng còn trẻ, có nhiều chuyện trên thế giới này nàng chưa hiểu rõ đâu. Có nhiều kẻ cứ tưởng mình giỏi giang lắm, giống như tên nguy quân tử bên cạnh nàng vậy, nhưng nàng không cần lo, từ nay về sau ta sẽ luôn ở cạnh nàng. Ta sẽ

đặt toàn thể không gian dưới tay nàng, nàng cũng có thể đứng trên cả thần sáng tạo. Ta sẽ chứng tỏ cho nàng thấy ta sẽ làm cho nàng hạnh diện vì ta."

Vũ Trầm Tĩnh lắc đầu: "Người tự hỏi mình xem ai mới là nguy quân tử. Những lời người nói ta chẳng thích chút nào."

Nghe hai người nói chuyện, một câu nói đã làm chấn động Liễu Dật: "Tình yêu là đáng hay không đáng vốn không phải do ta quyết định." Câu này dường như đã có rất nhiều người nói qua, bản thân chàng cũng đã từng nói, đúng vậy, tình yêu vốn không thể định giá, đều do bản thân tình nguyện mà thôi.

Liễu Dật dùng Chân ma thần thức tiến đến cạnh Minh Vương: "Bọn ta phải rời khỏi đây thôi, Lôi Quân đã thụ

thương rồi, Vũ Trâm Tinh ở gần đây cũng rất nguy hiểm. Lam Ảnh kế hoạch chu toàn, chỉ e bọn ta không có cơ hội đâu." Ý của Liễu Dật rất rõ ràng, nhân thủ đối phương đông đảo, lại có thêm Tô Thiệu, phe mình còn thua kém, tốt nhất là mau đi thôi.

Minh Vương dùng ý thức đáp lại: "Không được, ta muốn người giúp ta giết chết Lam Ảnh."

Liễu Dật thở dài: "Ta không nắm chắc được. Thiên Chi Chương là do Bàn Cổ sáng tạo ra để khắc chế ta, dầu ta có thắng được hắn, người không thấy thiếu niên đứng cạnh Lam Ảnh sao? Người này chính là Ma thần mới của A Tu La giới, sức mạnh của Cửu U Ma Thần và ba thủ lĩnh Quỷ vương đã bị hắn dung hợp. Nếu

hai người bọn họ xuất thủ thì bọn ta sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Ta mong ông nghĩ giùm cho Vũ Trầm Tĩnh, nàng còn trẻ tuổi, các người cũng mới gặp lại nhau đây, đừng làm chuyện không chắc chắn."

Lời nói của Liễu Dật làm cho Minh Vương giật mình. Đúng vậy, Lam Ảnh đã bày bố kế hoạch chu toàn, lại còn nắm được Thiên Chi Chương, được Ma Thần của A Tu La giới giúp đỡ, dẫu Liễu Dật không thua nhưng những người khác thì sao? Kẻ đáng lo nhất chính là Vũ Trầm Tĩnh, nghĩ đến đây Minh Vương đành buông xuôi: "Vậy người cứ ra tay đi, ta sẽ phối hợp với người."

Liễu Dật nói ngay: "Tốt lắm, nếu bọn ta có thể rời khỏi đây thì hẹn gặp ở Vô Lệ Thành của Diệp La Thị."

Y bàn tính xong với Minh Vương thì nghe Lam Ảnh nói: "Công chúa của ta ời, nàng đừng có làm quá. Nàng cứ mắng chửi ta, ta đã tức giận lắm rồi. Cứ như vậy ta chỉ còn cách giết chết tên tự xưng là Chân ma này thôi, không bao lâu nàng sẽ biết là nàng yêu lắm người rồi." Nói xong hấn hung hấn đưa mắt nhìn Liễu Dật.

Tả thủ Liễu Dật nắm chặt lấy trường kiếm, chẳng để ý gì đến Lam Ảnh, quay người đặt tay lên vai Vũ Trâm Tinh: "Được rồi, nha đầu, đừng giằng co với tên yêu ma nữa, ta nhịn không được rồi. Đi đến ngồi cạnh Lô Quân đi, đã có người dám tranh đoạt công chúa với ta, ta phải tiếp thụ khiêu chiến của hấn."

Liễu Dật tuy ngoài mặt nói vậy nhưng

đã dùng thần thức tiến nhập vào người Vũ Trầm Tinh, đem kế hoạch bỏ chạy nói hết cho nàng. Do đó, y mới sắp xếp cho nàng đến bên cạnh Lôi Quân.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 261: Bạo Lôi Chi Lực, Quyết Đấu Trong ...

Cuộc quyết chiến này dường như đã được định sẵn vào giây phút bi thương rơi lệ ở đáy Hoa hải, quyết định vận mệnh của hai người họ. Liễu Dật nhẹ nhàng di động thân hình, tả thủ nắm chặt trường kiếm đen kịt, mắt chăm chú quan sát Lam Ảnh, nhãn thần đỏ ngầu lấp lánh

không ngừng. Lam Ảnh hơi sững lại, chẳng lẽ tu vi của đối thủ đã nâng cao rồi sao?

Chỉ có điều sự suy đoán này chỉ diễn ra trong thoáng chốc, Lam Ảnh nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cười phá lên, thân hình chớp động lùi lại mấy trượng, mở rộng khoảng cách với Liễu Dật, hấn cất giọng đầy vẻ cuồng ngạo: "Người đúng là nằm ngoài dự liệu của ta, tiếp thụ khiêu chiến của ta thì có khác gì đi chết chứ? Người hy vọng đánh bại được ta à?"

Liễu Dật lắc đầu: "Ta không hy vọng, sự cuồng vọng của người sẽ làm người phải trả giá rất đắt đó." Nói xong thì tả thủ nắm chặt kiếm, chân nguyên lực theo tâm ý bao bọc lấy cơ thể, lực hắc ám

ngưng tụ. Thân hình chàng đều bị vô số sợi hắc sắc che phủ.

Lam Ảnh thấy biểu hiện của chàng thì vô cùng kinh sợ, nhưng vẫn bình tĩnh mỉm cười: "Vậy để ta xem thử kẻ gọi là Chân ma này có năng lực gì để tranh giành với Lam Ảnh ta."

Hắn nói xong thì bầu không khí trong đại sảnh Minh Vương điện trở nên vô cùng khẩn trương, im phăng phắc. Hai người gườm gườm nhìn nhau nhưng chẳng ai xuất thủ, khí tức vô hình di chuyển quanh thân thể của họ. Thân hình Lam Ảnh từ từ phát ra hào quang màu xám, theo sự mở rộng của luồng hào quang này, mười hai quang cầu màu trắng xuất hiện. Kích thước mỗi quả cầu lớn bằng nắm đấm, xuất hiện ở những vị trí

khác nhau bên ngoài thân thể hần.

Lam Ảnh lộ vẻ đắc ý, lúc này Liễu Dật vẫn lạnh lùng quan sát đối thủ, chàng hiểu rõ cuộc chiến này sớm muộn cũng sẽ xảy ra, nhưng tình hình trước mắt, tính luôn cả các quân chủ của Minh giới, kẻ khó đối phó nhất chính là Tô Thiếu. Lần trước giao thủ ở đỉnh núi thứ sáu, chàng đã cảm thấy Tô Thiếu vốn không dùng hết sức lực. Lần này nếu mọi người đều phải tham gia đánh đấm, tu vi của chàng tuy cao vẫn không có cách nào bảo vệ cho người bên cạnh không bị thụ thương. Nếu Vũ Trâm Tinh, Lô Quân đều xảy ra chuyện thì chẳng có gì đáng kể nữa. Do vậy, chàng sớm đã lập kế hoạch cho trận chiến này rồi.

Nhưng vẻ cuồng ngạo của Lam Ảnh

làm cho chàng không khỏi tức giận, dầu hôm nay không thể thu thập được hấn thì cũng phải làm cho hấn mất mặt một phen. Trong lòng nảy sinh ý như vậy, Liễu Dật bất tri bất giác thúc đẩy năng lượng của Hắc ám chi tâm. Vừa thúc đẩy năng lượng, tiếng rống kêu vang động từng đợt, hào quang chung quanh Liễu Dật chớp động, sáu bóng rống lơ mờ xuất hiện bao bọc lấy Liễu Dật. Ánh hào quang đỏ sẫm rực lên trong nhãn thần lạnh giá của chàng.

Liễu Dật lạnh lùng gọi lớn: "Ra tay đi!"

Lam Ảnh nghe giọng nói của chàng thì trong lòng lạnh run, một cảm giác khiếp sợ chưa từng có nổi lên. Hấn không biết đó là gì, cũng chẳng ngờ là lại

nảy sinh cảm giác như thế này. Lam Ảnh không khỏi phải đánh giá lại Liễu Dật, nhưng không nhận ra manh mối gì.

Lam Ảnh biết có nghĩ nhiều cũng vô dụng, đã quyết định giết chết kẻ đối diện thì tuyệt không thể nào do dự. Dẫu tu vi đối phương tiến triển đến đâu, hắn cũng đã lấy được Thiên Chi Chương chuyên dùng để khắc chế Chân ma. Hơn nữa, hắn có các quân chủ và Ma Thần của A Tu La giới chống lưng, vốn không thể nào thất bại được.

Lam Ảnh lạnh lùng trả miếng: "Vậy ngươi tiếp chiêu đi." Nói xong hữu thủ đưa vọt lên, không gian xung quanh phát lên tiếng vù vù, một thanh đao vừa dày vừa rộng xuất hiện trong tay Lam Ảnh, thân đao phát ra bạch quang lấp

lánh. Cũng trong lúc đó, Lam Ảnh lập tức xuất thủ.

Hữu thủ đang thuận thế vung lên thì chợt đánh mạnh xuống, trong chớp mắt thân đao dài ra dằng dặc, mũi đao mang theo vô số mảnh vụn tung tóe phối với với kinh khí vù vù chém xuống đầu Liễu Dật. Hào quang lóe lên nhanh như điện chớp, hữu thủ của Liễu Dật đẩy vọt lên cao, một luồng hắc quang xuất hiện trong tay chàng, sau đó "choang" một tiếng, trường đao của Lam Ảnh đã chém xuống hữu thủ của Liễu Dật. Cú va chạm khiến tay của Lam Ảnh chấn động mạnh trong khi Liễu Dật chẳng bị suy suyển gì.

Tuy đây chỉ là thế đao đầu tiên, nhưng chẳng ai ngờ Liễu Dật lại dám dùng tay đón đỡ trường đao chứa đầy

chân nguyên lực như vậy. Lại nhất là tay của chàng vẫn cứ ung dung đỡ lấy thanh đao. Lam Ảnh trong lòng hoảng hốt nhưng vẫn không dừng tay. Tả thủ của hắn dựng thẳng lên, cổ tay xoay một vòng, mười hai quang cầu màu trắng quanh người hắn lập tức biến mất.

Hồng quang chợt lóe lên trong mắt Liễu Dật, sau đó hữu thủ đẩy mạnh, một luồng sức lực truyền qua đao đánh thẳng vào Lam Ảnh. Hắn huỳnh huych lùi lại hai bước, trong thời gian đó, dưới chân Liễu Dật, ánh bạch quang chói lòa, mười hai quang cầu màu trắng bay vọt lên vây lấy Liễu Dật.

Vũ Trầm Tinh đứng bên cạnh thấy vậy vội la lớn cảnh báo: "Cẩn thận!" Không hiểu vì sao quanh mình lại xuất

hiện mười hai quang cầu, nhất định là một kỹ năng cấm chế gì đó, cũng giống như Minh Vương bị bao vây, chẳng thể nào cử động gì nữa. Liễu Dật nhớ lại động tác khi nãy của Lam Ảnh, lập tức hiểu ra vấn đề.

Ngay sau lời đề tỉnh của Vũ Trầm Tinh, chàng chẳng thèm đáp lại, một dải hào quang màu trắng xanh uốn cong quét qua không gian, kéo theo một luồng khí tức lạnh lẽo, khiến không gian bị bẻ gãy. Choang một tiếng, trường kiếm của Liễu Dật đã quay lại chui vào bao, đường cong ánh sáng từ từ nhòa dần thì mười hai quang cầu tạo thành mạng lưới đã bị kiếm quang và khí tức lạnh giá làm đông cứng lại, biến thành một bức tường băng xung quanh Liễu Dật.

Mọi người không ngờ phản ứng của Liễu Dật lại nhanh như vậy. Một kiếm kinh người của y kỹ thuật cao siêu, khiến mạng lưới vô hình lập tức bị đông cứng lại, các quang trụ bị biến thành băng, muốn phá vỡ cũng dễ dàng hơn nhiều.

Liễu Dật quát lớn một tiếng, hữu thủ nắm lại thành quyền, sau khi ngưng tụ lực hắc ám thì nguyên cả nắm đấm đã biến thành đen kịt. Đầu quyền tạo thành một vùng xoáy, giống như hình tròn ốc, liên tục thu hút khí tức đen kịt từ bốn phía. Quyền đầu đánh ra, luồng kinh khí màu đen tựa như thực chất va chạm mãnh liệt vào tường băng. Rầm một tiếng mười hai quang trụ màu trắng quanh người đã bị biến thành băng vụn.

Trong chốc lát, cả đại sảnh im phăng

phắc. Hai lần tấn công của Lam Ảnh đều bị sức mạnh cường đại của Liễu Dật dễ dàng phá vỡ. Lam Ảnh tuy giật thót trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn trơ trơ, chỉ cười lạnh, dường như đang đợi bọn người phía sau phối hợp tấn công. Thế nhưng một chiêu của Liễu Dật đã làm mọi người khiếp hãi, đến Tô Thiếu cũng phải ngạc nhiên. Một kiếm này không ngờ lại nhanh như chớp, đem theo chân nguyên, cách thức tấn công cũng rất đặc biệt, nhất là tất cả đều được hoàn thành trong một thời gian ngắn ngủi không hề có chút chuẩn bị trước nào.

Lúc này, đám băng vụn vương vãi dưới đất chợt cuộn xoáy bốc lên, ngàn vạn mảnh băng vụn chia thành 12 góc độ bao vây lấy Liễu Dật. Trong vòng vây

đỏ, mặt đất trong chớp mắt như tê liệt, mười hai vòng xoáy băng vùn nhanh chóng hình thành một cây trụ tròn, mọi người ngẩn người ra, thật là nhanh quá!

Sức phá hủy của trụ băng này thể hiện rõ nhất trên mặt đất. Các mảnh băng vỡ còn vượt xa những thanh chủy thủy sắc nhọn nhất, vừa xoay vừa rạch ngang chém dọc cào nát mặt đất. Trong giây phút đó, thân hình của Liễu Dật biến mất giữa khối băng, mười hai luồng sức mạnh tập trung lại một chỗ, rầm một tiếng, cả đại sảnh bị rung chuyển. Sương mù trắng xóa tung ra bốn phía, mười hai quang cầu nhanh chóng quay trở về bên cạnh Lam Ảnh.

Trong làn sương mù đang từ từ tản bớt, tiếng cười của Lam Ảnh càng thêm

vang dội: "Đó là một loại sức mạnh của Thiên Chi Chương, khó chịu lắm phải không? Chắc là do người quá khinh thường rồi, hay là do sức mạnh của Thiên Chi Chương quá mạnh đây?" Làn sương mù tan hết, chẳng thấy Liễu Dật đứng ở đâu cả, chỉ còn lưu lại một cái hố sâu.

Vũ Trầm Tĩnh nghe mấy lời huyênh hoang của Lam Ảnh thì không nhịn được nữa, đứng phắt dậy, run run quát hỏi: "Người đã làm gì chàng rồi?"

Lam Ảnh nhìn Vũ Trầm Tĩnh đang giận dữ, ung dung cười đáp: "Chẳng thế nào cả, thắng làm vua thua làm giặc, nàng đã biết kết quả của y rồi, không thể trách ta được, chỉ có nước trách y tài không bằng người mà thôi. Công chúa

của ta ời, tên ngụy quân tử đó không đáng cho nàng thương tâm đâu, y sớm muộn gì cũng chết, nàng nghĩ thoáng chút đi."

Nghe lời này của Lam Ảnh, Vũ Trâm Tinh toàn thân rúng động, chẳng lẽ... chẳng lẽ chàng chết rồi sao? Không thể nào, Vũ Trâm Tinh không tin chăm chăm nhìn Lam Ảnh, hẩn dặc ý nhìn vào chỗ Liễu Dật vừa biến mất. Đúng vào lúc đó, một tia chớp màu tím giáng xuống trung tâm đại sảnh, sau đó một tiếng hú trong trẻo vang lên, tiếp theo bóng của một con rồng ánh sáng màu trắng. Sảnh đường nhanh chóng gió thổi vùn vụt, một bóng người đen kịt nhoáng lên, thân hình của Liễu Dật phiêu phưởng xuất hiện cách Lam Ảnh mười trượng.

Sáu đạo long ảnh không ngừng xoay

vòng xung quanh bộ áo choàng dài của Liễu Dật. Mái tóc trắng xóa bay tán loạn giữa cơn bão, tả thủ nắm chặt trường kiếm đen kịt, giữa hữu thủ lơ lửng một quang cầu màu đen đang ngưng tụ lực hắc ám trong không gian. Mặt Liễu Dật không lộ chút cảm tình nào, giọng nói lạnh như băng truyền tới: "Tự tin là tốt, nhưng quá tự tin sẽ trở thành cuồng vọng. Ta đã nói người sẽ phải trả giá đắt, người đã tin tưởng vào sức mạnh của Thiên Chi Chương, vậy thì ta sẽ cho người thấy cái gì gọi là Ma công chân chính, cái gì gọi là ma cao một trượng."

Liễu Dật vừa nói xong thì hữu thủ đưa vọt lên cao, quả cầu màu đen chớp mắt đã tản rộng ra, vô số luồng khí tức màu đen bắt đầu ngưng tụ và xoay tròn,

kết nối với nhau, giao thoa với nhau. Giọng nói của Liễu Dật vang rõ mồn một trong tai mọi người: "Ta ban hắc ám cho thế giới này, thần lực vô tận không ngừng lưu chuyển, ta dùng sức mạnh của Chân ma kêu gọi không gian vĩnh hằng, tinh linh hắc ám bay lượn xin hãy giúp ta trừng phạt kẻ phản bội." Mấy lời của Liễu Dật thật không hiểu rõ ý tứ thế nào, nhưng ngay theo đó thì Minh Vương điện lập tức bị một luồng khí tức đen xì bao vây, không có trời cũng không có đất, chẳng có thứ gì tồn tại. Bên trong không gian màu đen đó bóng của mọi người chỉ lờ mờ không rõ, riêng thân thể của Liễu Dật lại phát ra một luồng hào quang chẳng khác nào một ngọn lửa đen kịt.

Trong giây phút, ai nấy đều kinh hãi,

đó là cái gì? Chỉ có mình Liễu Dật đứng ở trung tâm của vùng hắc ám là biết rõ. Thực ra sức mạnh của Hắc ám chi tâm là cố định, chỉ có thể không ngừng hấp thu lực hắc ám. Thế nhưng lực diệt thế của Liễu Dật có thể sáng tạo ra không gian, nếu dùng chân nguyên tạo ra không gian, ban đầu tuy tiêu tốn rất nhiều sức mạnh, nhưng khi tạo thành không gian rồi thì chân nguyên sẽ tăng thêm bội phần. Sau ngàn vạn năm tìm kiếm, Liễu Dật cuối cùng cũng tìm ra chú ấn này trong ký ức.

Liễu Dật lần này sử dụng thứ sức mạnh này không phải là nhằm vào đối phó với Lam Ảnh, mục tiêu của chàng chính là Minh Vương và Vũ Trầm Tĩnh. Chỉ cần chàng ở trong không gian hắc ám này thì có thể khống chế mọi thứ, nếu

muôn kéo theo vài người biến mất thì Lam Ảnh tuyệt chẳng thể tìm ra, trừ phi không gian này biến mất.

Thân thể của Liễu Dật vẫn phiêu phưởng trong hắc ám, sáu bóng thân long cuộn tròn trước người chàng, thoát ẩn thoát hiện, mái tóc trắng xóa tung bay trong hắc ám, nhãn thần đỏ ngầu chăm chăm nhìn vào Lam Ảnh. Mọi việc xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, lúc này Liễu Dật trong mắt mọi người không còn là một người bình thường nữa, mà là một ma đầu, một ma đầu tràn đầy sức mạnh.

Lam Ảnh thấy Liễu Dật phiêu phưởng trên không, mặt đất xung quanh đột nhiên xuất hiện lỗ xoáy đen ngòm rồi tất cả đều chìm trong bóng đen, không còn thấy mọi người xung quanh trong Minh Vương

điện đầu cả. Lam Ảnh trong lòng kinh hãi nhưng vẫn cười lạnh: "Được lắm, ta muốn xem thử ở chốn này người có bao nhiêu sức mạnh đây."

Nói đoạn, hai tay hắn chap lại rồi lướt qua nhau, song chỉ phóng ra, quát lớn: "Để cho người xem thế nào là Bạo lôi lực của Thiên Chi Chương!" Mười hai quang cầu màu trắng đứng sừng lại, tạo thành hình chữ nhất trước mặt Lam Ảnh, sau đó mười hai quang cầu tỏa ra bạch quang chói mắt, dưới sự không chế của Lam Ảnh, quang cầu hết đỏ rồi tím, xong rồi lại phân tán ra bốn phía.

Lần này quang cầu không hề bay thẳng đến Liễu Dật, nhưng trên dưới mỗi bên sáu quang cầu vây lấy Liễu Dật, bảo trì một khoảng cách nhất định với chàng.

Xem ra Lam Ảnh đã khôn ra, không dám tiến gần Liễu Dật nữa.

Khi đám quang cầu bắt đầu xoay tít thì hai vòng sáng màu tím chợt bao vây lấy Liễu Dật, xung quanh bắn ra lôi điện xùy xùy. Liễu Dật đưa mắt nhìn kỹ, thì ra mười hai quang cầu này chính là nguồn cung cấp sức mạnh của Thiên Chi Chương, là vật vô hình không thể tiêu diệt được. Khi này dùng sức mạnh của băng long, Liễu Dật đã nhìn ra được, bây giờ đôi phương tiếp tục vận dụng Thiên Chi Chương chính là trúng ý của chàng rồi.

Thân thể Liễu Dật chậm chậm hạ xuống, cuối cùng cũng đặt chân xuống mặt đất tối đen, nhưng hai vòng tròn này dường như có mắt, Liễu Dật hạ xuống thì

chúng cũng hạ xuống theo. Lam Ảnh thấy động tác của Liễu Dật thì cười chế giễu: "Thế nào? Muốn thoát ra à? Lần này ngươi phải cẩn thận đó, lực Bạo lôi này có thể di động, không tránh được giống như lần trước đâu. Dầu ngươi có chạy nhanh đến đâu thì lực sấm sét của chúng vẫn bám sát theo ngươi."

Lôi Quân, Vũ Trầm Tinh đứng gần đó không khỏi toát mồ hôi giùm cho Liễu Dật. Chiêu này xem ra lợi hại hơn hẳn chiêu đầu tiên mà Lam Ảnh sử dụng. Xung quanh hai vòng tròn phát ra điện quang màu tím, điện quang giao thoa với nhau, chậm chậm lan tỏa vào Liễu Dật đang đứng ở giữa, nhìn thì không nhanh chút nào, tựa như sợi dây dài từ từ vươn ra.

Liễu Dật khẽ lắc mình, trong chớp mắt đã xuất hiện ở một vị trí khác. Nhưng cho dù tốc độ của Liễu Dật nhanh đến đâu, di chuyển xa cỡ nào thì hai vòng tròn vẫn bao chặt lấy chàng. Mạng lưới điện quang càng lúc càng thu hẹp lại. Liễu Dật thấy vậy lông mày nhăn tít, đúng như Lam Ảnh nói, 12 quang cầu này như có mắt, chàng đi đến đâu thì cũng đuổi theo đến đó.

Liễu Dật lại lắc mình di chuyển lần nữa, hữu thủ này giờ vươn thẳng ra bên buồng thông, tả thủ nắm chặt lấy Bi Mộng kiếm, cảm nhận luồng khí tức từ kiếm truyền lại. Sau đó, chàng từ từ nhắm mắt, bắt đầu ngưng tụ chân nguyên vào hữu thủ trong bóng tối. Chàng mở to mắt ra, hồng quang loáng lên, quát lớn: "Bi Tứ

thức: Toái Tinh Khởi kiếm."

Kiểm này chính là thức thứ hai trong Bi Tứ thức, kiếm pháp hỗn loạn chỉ duy trì trong một khoảng thời gian cực ngắn, nhưng tốc độ xuất kiếm nhanh đến cực điểm, tưởng như hàng vạn ngôi sao lấp lánh trong bóng đen, vô cùng vô tận không sao đếm nổi. Đúng lúc Liễu Dật rút kiếm ra, thân kiếm đen sì lay động trong không gian hắc ám, lưu lại vô số vết tích, choang một tiếng, kiếm lại chui vào bao.

Đúng lúc kiếm chui vào bao, vô số đạo kiếm quang màu đen xuất hiện xung quanh hai vòng tròn. Trong giây phút va chạm chẳng hề phát ra tiếng động nào, kiếm quang biến mất rồi mà hai vòng tròn màu tím chẳng hề bị thương hại chút

nào, Liễu Dật không khỏi nhú mày lo lắng.

Lam Ảnh phá lên cười ha hả: "Ta biết chiêu kiếm của ngươi rất lợi hại, vô hình hữu chất ngươi có thể phá được, nhưng ngươi chưa hiểu sao? Thiên Chi Chương chỉ là một loại sức mạnh, một loại hình thức, cái này ngươi không phá nổi đâu. Trừ phi ngươi có thể thoát khỏi hai lực Bạo lôi giết chết ta, nếu không ngươi sẽ sớm biết hậu quả thôi."

Quả nhiên, Lam Ảnh vừa nói không thì hai vòng tròn màu tím đã hiện ra vô số ánh chớp lấp lánh, ngưng tụ về phía Liễu Dật. Tốc độ tuy chậm nhưng lại mang theo một sức mạnh khổng lồ khiến người ta cảm thấy không có cách nào tránh khỏi. Đến Liễu Dật bây giờ cũng

bắt đầu nghi ngờ không biết mình có thoát nổi không. Trong bóng tối, điện quang màu tím không ngừng lan rộng, tạo ra những đường nét cực kỳ khủng bố.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 262: Bạt Kiếm Vô Tình, Dưới Ánh Tà ...

Tựa hồ mọi việc đều nằm trong dự đoán của Lam Ảnh. Kiếm của Liễu Dật tuy sắc nhọn nhưng chẳng thể nào tổn hại tới chiêu pháp của Thiên Chi Chương. Liễu Dật vừa vung kiếm, dường như đã bị chú định phải thất bại rồi sao? Lúc này ánh điện quang đã chậm chậm vươn

tới, âm thanh răng rắc đầy vẻ khủng bố.

Tả thủ của Liễu Dật nắm chặt lấy chuôi kiếm màu đen, nhãn thần đỏ ngầu lạnh lùng quét qua mặt Lam Ảnh, chậm rãi dần từng tiếng một: "Người cao hứng quá sớm rồi đó. Thiên Chi Chương mạnh yếu thế nào cũng là do Bàn Cổ sáng tạo ra để đối phó với Niết nhân bảy ngàn năm trước, nhưng mà ma thần chân chính thì đến Bàn Cổ cũng chưa từng thấy qua..."

Lời của Liễu Dật tràn đầy ẩn ý, nói xong đến Lam Ảnh cũng giật mình. Không thể nào, Niết nhân chính là chân ma, lẽ nào có thể nói đến Bàn Cổ cũng chưa từng thấy chứ? Đương nhiên, người ngoài không thể nào biết được Ma thần chân chính phải có Hắc ám chi tâm. Liễu

Dật bây giờ là ma duy nhất có Hắc ám chi tâm, do đó, Bàn Cổ chưa từng nhìn thấy ma chân chính bởi Niết nhân là ma chứ không phải là Chân ma. Nói cho cùng đó chẳng qua là phân chia sức mạnh mà thôi.

Liễu Dật nói dứt lời thì một đạo điện quang màu tím đã chạm tới, chàng cũng chẳng thềm né tránh, bởi hiểu rõ có tránh cũng chẳng có tác dụng gì. Dầu thân thể biến hóa thế nào, lên trời xuống đất thì cái gọi là lực Lôị bạo này cũng sẽ bám theo chàng. Do đó, tránh né không được thì hãy dùng lực công kích mạnh nhất để hóa giải.

Sau đạo điện quang đầu tiên chạm tới, trong chớp mắt tất cả các luồng điện quang từ hai vòng tròn liên tục vờn ra.

Điều kỳ quái là bất cứ dòng điện quang chạm vào người của Liễu Dật đều chẳng có phản ứng gì, thế nhưng long ảnh bao quanh người chàng càng lúc càng rõ ràng hơn. Đôi mắt đỏ ngầu của chàng vẫn không hề chớp, chăm chăm nhìn vào Lam Ảnh, khoe môi thoáng lộ nét cười nhạt.

Thấy chàng chẳng bị thương tổn gì, Lam Ảnh lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, làm sao có thể như thế chứ? Lực Bảo lôi này chính là một chiêu trung thượng trong Thiên Chi Chương, uy lực khó mà tưởng nổi, bất cứ ai bị lực Bảo lôi này bao bọc thì tuyệt không còn cơ hội sống sót nào, bởi vì thể năng và chân nguyên sẽ bị tổn hao rất lớn. Dầu cho bậc thần tiên cao cấp như Bàn Cổ nếu bị lực Bảo lôi vây phủ thì cũng không thông thả ung dung

đứng đó như vậy.

Liều Dật mỉm cười: "Thế nào, người thất vọng rồi hả? Chắc là người không biết, thân thể của ta có một đặc tính, đó chính là Lôi. Trò mèo của người chẳng thể làm gì được ta đâu. Sao, có muốn thử xem không?" Liều Dật chính là muốn nói đến Tử Long, một loại rồng còn tồn tại ở đại địa. Đặc tính của Tử Long là lôi, so với loại thần thú từ thời viễn cổ trên đại địa, loại năng lực của Thiên Chi Chương làm sao mà bì được, huống gì Liều Dật lúc này đã dung hợp Tử Long vào trong cơ thể chứ.

Liều Dật nói xong thì hữu cước nhắc lên rồi dùng lực đạp mạnh xuống, quát lớn một tiếng. Mạng lưới điện quang màu tím xung quanh người Liều Dật phát ra

tiếng xèo xèo, một tiếng rộ̀ng kêu vang động, từ người của Liễu Dật phóng ra một con Tử Long. Thân thể Tử Long không lớn, chỉ dài khoảng vài trượng, vươn dài ra trên đầu Liễu Dật, đồng thời giương mắt xanh rờn quan sát Lam Ảnh đứng đối diện.

Thân hình Liễu Dật lúc này bị lực Bạo lôi bao vây, tiếng xùy xùy phát ra không ngớt, trong bóng tối, điện quang màu tím tỏa ánh sáng rực rỡ xung quanh. Hình dáng chàng càng lúc càng rõ ràng hơn, nhãn thần đỏ ngầu đầy vẻ khủng bố, mái tóc trắng tung bay phàn phật giữa những tia lửa tung tóe. Chàng lạnh lùng nói: "Sao rồi, ngươi không có gì để nói sao? Nếu không có thì hãy chuẩn bị cho tốt, đợi ta hoàn thủ đây." Chàng nói rất

chậm rãi, nhưng vừa nói xong thì thân hình lập tức di động.

Chàng đứng nghiêm người, tả thủ nắm chặt vỏ kiếm, hữu thủ chậm chậm chạm vào chuôi kiếm đen tuyền, dưới ánh điện quang màu tím, hữu thủ kéo chuôi kiếm ra. Bên ngoài thân hình phát ra một lớp khí tức màu đen đông đặc lại như sợi tơ, phát phơ trong ánh điện quang.

Cũng trong lúc đó, toàn thanh kiếm cũng bị khí tức màu đen bao vây, Liễu Dật đưa mắt nhìn sang mọi người, tập trung mục quang vào một điểm rồi lạnh lùng hô: "Trảm thiên bạt kiếm!" Khi tay của Liễu Dật chạm vào chuôi kiếm thì Lam Ảnh cũng bắt đầu phản ứng. Tuy hắn chưa từng nhìn qua chiêu kiếm này nhưng

xem ra Liễu Dật rõ ràng đang tập trung toàn sức lực, đề thăng đến mức cao độ. Hai tay Lam Ảnh lập tức thủ thế, triệu hồi 12 quang cầu màu trắng quay về.

Chỉ có điều hắn đã quá chậm rồi. Vào giây phút lực Bạo lôi dừng lại biến thành 12 quang cầu quay trở về, hữu thủ của Liễu Dật lập tức di động, choang một tiếng, lưỡi kiếm đen xì rút ra khỏi vỏ, sao đó như chẳng làm gì cả mà đã đút vào vỏ. Mọi động tác đều diễn ra trong vòng một cái chớp mắt. Nghe tiếng choang vang động thì xem ra kiếm quang của Liễu Dật đã chạm phải một thứ gì đó.

Thân hình của Liễu Dật từ từ đứng thẳng dậy, chỉ thấy trước mặt Lam Ảnh xuất hiện một bức tường ánh sáng màu xanh lục, nhưng kiếm khi nãy của Liễu

Dật hoàng toàn không bị bức tường ánh sáng này ngăn trở, cũng chẳng hề va chạm với nó chút nào. Bức tường vừa loáng lên thì thân hình của Tô Thiếu xuất hiện bên cạnh Lam Ảnh. Liễu Dật không khỏi chau mày, chàng đã lường trước Tô Thiếu sẽ xuất thủ, nhưng không ngờ hấn lại nhanh đến thế! Chẳng lẽ hấn đã nhận ra một kiếm trí mệnh của y rồi hay sao?

Liễu Dật hiểu rõ ban đầu không có lòng giết Lam Ảnh, chỉ muốn tạo không gian hắc ám để cứu Vũ Trâm Tinh và mọi người. Chỉ có điều khi Hắc ám chi tâm mỗi lúc một lớn mạnh, chàng đột nhiên muốn giết chết người đối diện, cũng chẳng cố kỵ gì mà ra chiêu sát thủ mạnh mẽ nhất, định chém Lam Ảnh ra làm hai mảnh.

Nhưng Tô Thiếu đột nhiên xuất hiện khiến cho chàng có chút lo ngại. Xem ra tu vi của đối phương còn cao hơn cả Lam Ảnh, bởi vì hắn nhìn ra sự lợi hại của chiêu kiếm nên mới xuất thủ tương cứu. Xem tình huống trước mắt cần phải đưa bọn người Vũ Trầm Tinh đi thôi, nếu không Tô Thiếu đã ra tay xuất thủ, rất có khả năng Lam Ảnh và các quân chủ khác cũng động thủ. Lúc ấy dẫu mình có giữ được mạng nhưng Lôi Quân, Minh Vương, Vũ Trầm Tinh khó mà ở yên. Bây giờ phải rời khỏi đây trước, ngày sau sẽ tìm kế phục thù, chàng không thể nào đi chịu chết dưới cái bẫy được bố trí cẩn thận của đối phương được.

Lam Ảnh vừa lấy được cái mạng nhỏ từ cõi chết đột nhiên phá lên cười sảng

sắc, hấn đưa mắt nhìn Tô Thiệu rồi nói với Liễu Dật: "Xem ra sức mạnh của ngươi cũng mạnh đó, nhưng ngươi có nghĩ nếu mọi người ở đây đều muốn giết chết ngươi, ngươi có thoát được hay không?" Nói xong hấn lại phá lên cười một cách cuồng ngạo.

Lời của Lam Ảnh làm Vũ Trầm Tĩnh kinh hãi, không khỏi lo lắng đưa mắt nhìn Liễu Dật. Lôi Quân dường như đã biết trước sự tình không ổn, xem ra mọi việc đều nằm trong tính toán của Lam Ảnh, cho nên hấn mới dám công nhiên tạo phản trong bữa yến hội hôm nay như vậy.

Liễu Dật đương nhiên hiểu rõ, chưa tính đến các quân chủ cùng tiến lên một lượt, chỉ có Tô Thiệu và Lam Ảnh cũng khó đối phó lắm rồi, huống gì Lôi Quân

đã thụ thương, Minh Vương bị kiềm chế. Thế nhưng Liễu Dật chẳng lộ gì ra mặt, chỉ lạnh lùng mỉm cười: "Đế quân, người cười hơi sớm đó, ta muốn nhắc người một chuyện, người có nghe câu 'người chết nói chuyện tâm xàm' bao giờ chưa?"

Liễu Dật vừa nói ra câu này thì mọi người ai nấy đều biến sắc. Người chết nói chuyện tâm xàm, đó là cái quái gì? Liễu Dật nói câu đó hàm ý thế nào? Lam Ảnh nghe xong tự nhiên khép miệng lại, lạnh lùng hỏi: "Có ý gì?"

Liễu Dật đưa mắt nhìn Vũ Trầm Tĩnh đứng bên cạnh, không biết vô tình hay hữu ý quay người bước qua rồi đáp: "Người chết nói chuyện tâm xàm người chưa từng nghe qua, vậy thì ta có thể biểu diễn cho người thấy, hay là có thể

giải thích cho người rõ. Có nhiều người đã chết rồi nhưng vẫn còn có suy nghĩ, vẫn còn có thể nói chuyện, nguyên nhân rất đơn giản: tên người chết đó căn bản không biết bản thân mình đã chết rồi. Loại người đó cứ tiếp tục làm chuyện mà người sống hay làm, chẳng hạn như nói vài ba câu vậy." Liễu Dật hốt nhiên quay vụt người lại, nhãn thần rực lửa lóe hào quang chăm chăm nhìn lên trán của Lam Ảnh.

Ánh mắt đó làm Lam Ảnh cảm thấy rất hồi hộp, hấn buột miệng: "Người nói ta nói tầm xàm à?"

Liễu Dật cười lạnh: "Không phải, ngươi chưa chết mà."

Lam Ảnh nghe vậy thì phá lên cười, nhưng hấn đột nhiên cảm thấy ở giữa

lông mày lạnh lạnh, sau đó có thứ gì đó chảy xuống, hẳn nghe giọng của Liễu Dật truyền lại: "Tuy ngươi chưa chết nhưng câu nói đó cũng có thể áp dụng cho ngươi. Ngươi quá tự tin và quá cuồng vọng rồi, đến chính mình bị thương mà còn không biết, ngươi tưởng một kiếm khi này của ta dễ dàng chống đỡ lắm hay sao? Sức mạnh của A Tu La ta không biết thế nào, nhưng ta vẫn rất tin tưởng vào kiếm của mình. Chỉ là ngươi phải tạ ơn tên bên cạnh đã giúp ngươi, nếu không có đạo quang thuần đó, ngươi sớm đã chết dưới kiếm của ta rồi."

Lời của Liễu Dật cực kỳ băng lạnh, tựa như ác ma từ địa ngục muốn giết chết linh hồn người ta vậy. Trán của Lam Ảnh bị nhất kiếm vừa rồi làm bị thương

không nặng, nhưng cũng gây ra một sự đả kích trong lòng hắn. Nếu quả không có Tô Thiếu giúp đỡ thì xem ra hắn đã chết rồi. Kiếm pháp của đôi phương đúng là đáng sợ, có cả Thiên Chi Chương và A Tu La Ma thần ở đó mà chàng còn làm vậy được, thì trong tương lai muốn lấy mạng hắn đâu có khó gì? Cách hay nhất hiện giờ là phải nhanh chóng tiêu diệt kẻ đại địch này.

Lam Ảnh đang suy nghĩ thì kiếm của Liễu Dật tiếp tục di động, chàng lạnh lùng nói: "Lần này ta xem ngươi làm sao mà phòng tránh được." Nói xong chàng ác độc rút thanh kiếm đen xì, đờn hắc quang ngưng tụ lại rồi quát lớn: "Vô thức quy kiếm!" Theo tiếng quát, ba đóa hoa kiếm đen tuyền hình thành trước mặt Liễu

Dật, choang một tiếng bảo kiếm đã chui trở lại vào vỏ.

Lần này Tô Thiếu không dám chậm trễ nữa, vách ngăn hồi nãy của hắn vẫn không chặn được hoàn toàn chiêu kiếm của Liễu Dật, hiện giờ Liễu Dật đã có ý chuẩn bị, dĩ nhiên chiêu này phải lợi hại hơn hắn. Tô Thiếu di động thân hình, trên mặt đất đột nhiên phát ra hai đạo lục quang rồi nhanh chóng hình thành hai quang thuẫn. Lam Ảnh cũng đã có chuẩn bị, mười hai quang cầu cấp tốc ngưng kết thành một quang thuẫn, kiếm vừa rút ra thì ba quang thuẫn đã tung ra che chắn trước mặt bọn họ.

Choang một tiếng, Lam Ảnh thâm than không ổn. Quả nhiên y đã sơ sót, hiện giờ hắn đã chuẩn bị sẵn sàng thì

Liễu Dật đương nhiên sẽ không ngu ngốc bỏ dễ tìm khó. Lần này mục tiêu của Liễu Dật không phải là hấn mà là mạng lưới màu trắng vây lấy Minh Vương. Chiêu kiếm đánh ra xong thì thì mạng lưới màu trắng đó đã bị chém vụn rơi lả tả. Một bóng đen loáng lên đón lấy Lôi Quân và Vũ Trầm Tinh rồi biến mất trong hắc ám. Cuối cùng trong không gian chỉ còn vang lại một giọng nói băng lạnh: "Cuộc chiến hôm nay là bắt đầu cho cơn ác mộng của các ngươi. Chỉ cần Ma kiếm của Liễu Dật ta còn tồn tại thì khổ nạn của các ngươi còn chưa kết thúc đâu." Lời nói của chàng chẳng khác gì lời nguyên rủa, trở thành cơn ác mộng ghi đậm dấu ấn trong đầu Lam Ảnh. Tốc độ của đôi phương nhanh đến kinh người, lại có thể

chớp mắt biến đi trong không gian hắc ám, thật ra là cái gì đây...

Tình hình bắt đầu trở nên kỳ lạ, trong mắt của Lam Ảnh, mọi chuyện đang diễn tiến theo đúng kế hoạch thì trở nên vọt ra khỏi tầm tay. Chỉ có điều sai lầm vốn là ở hấn, hấn vốn không nên quyết định thành bại của bản thân thông qua tưởng tượng suông. Lam Ảnh hiện giờ chắc cũng nhận ra, bất cứ kế hoạch nào cũng có thể bị thất bại.

Lại nói Liễu Dật di động thân hình biến thành một đạo hắc quang. Dưới ánh chiều tà, hắc quang bao phủ một con rồng dài đỏ rực, trên thân rồng là Liễu Dật, Vũ Trâm Tinh, Lô Quân cùng với Minh Vương và bốn trưởng lão. Bọn họ di chuyển nhanh như chớp, mây trắng vùn

vụt lùi về phía sau. Những tia nắng âm áp còn sót lại xiên xiên chiếu vào người Liễu Dật, lúc này y dõi mắt nhìn ra xa, mái tóc bạc tung bay phần phật che kín khuôn mặt chàng, dường như đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

Tốc độ Long hoàng cực nhanh, toàn thân biến thành hào quang, mọi người thì chẳng khác gì sao băng tối đen bay qua chân trời, thẳng tiến tới Vô Lệ thành. Minh Vương thân hình khô vỹ, bộ khôi giáp vàng rực chói mắt trong ánh chiều tà. Từ sau mặt nạ, lão cất giọng lạnh lùng: "Những kẻ phản bội sẽ không có kết quả tốt đâu." Câu nói của lão bị gió át đi mất nhưng Liễu Dật vẫn nghe thấy được.

Khuôn mặt tro như đá của Liễu Dật

có chút biến đổi, chàng nói: "Ông đừng có hấp tấp quá, ông phải biết nghĩ cho chu toàn. Lam Ảnh đã dám phản bội lại ông thì nhất định đã có chuẩn bị kỹ càng. Nếu không người như hấn tuyệt không làm chuyện ngu ngốc đâu." Lời của Liễu Dật không hấp tấp, thanh âm không lớn nhưng ai nấy đều nghe rõ mồn một.

Mặt của Lôi Quân vẫn còn tái nhợt, hấn bị Lam Ảnh dùng Thiên Chi Chương tấn công vẫn còn chưa bình phục lại. Lôi Quân hậm hực: "Không hấp tấp, người nói thì dễ lắm, người thấy cái mặt xấu xa của tên vong ân bội nghĩa đó chứ? Người bảo ta sao mà bình tĩnh được, ta nhất định phải đích thân giết chết hấn."

Liễu Dật lắc đầu, ánh mắt vẫn dõi về phía trước, cất giọng đều đều: "Người

thấy người đủ sức giết hấn à? Hấp tấp chỉ làm hại người thôi. Điều người nên làm là bình tĩnh lại, đánh giá bản thân và đối thủ." Lời nói của Liễu Dật tựa như đang nói chuyện phiếm, nhưng lại giúp mọi người từ từ bình tĩnh lại.

Minh Vương trầm tư hồi lâu: "Có thể hấn nói đúng, bọn ta phải bình tĩnh, ta nghĩ ta hiểu rõ tính cách của Lam Ảnh. Chuyện không chắc ăn thì hấn sẽ không làm đâu. Hôm nay nếu không có Chân ma giúp đỡ thì kế hoạch của Lam Ảnh đã thành công rồi."

Liễu Dật tiếp: "Đúng vậy, la lối thì có tác dụng gì chứ? Ông hấp ta hấp tấp thì có giết được đối phương không? Ông cũng thấy đó, các quân chủ khác chẳng hề có ý định ra tay, hiển nhiên đã bị Lam

Ảnh không chế rồi. Nhưng điều ta lo lắng không phải là bọn quân chủ đó."

Minh Vương gật đầu, rồi dường như nhớ ra chuyện gì đó, hỏi: "Người muốn nói thiếu niên Ma thần đó..."

Liều Dật khẽ gật đầu, khuôn mặt nghiêm nghị dưới ánh tà dương, đáp: "Ma thần vốn không hề có chân thân, nhưng thiếu niên đó đã hoàn toàn dung hợp Cửu U Ma Thần nên trở thành có chân thân, đó là nhược điểm của hắn, nhưng cũng là lý do sức mạnh của hắn. Đã có thân thể thì sức mạnh của Cửu U Ma Thần có thể phát huy toàn diện, không bị phong ấn cản trở nữa. Điều đáng sợ nhất là hắn đã hấp thu được sức mạnh của các thủ lĩnh quý tộc khác. Nếu vậy thì sức mạnh của Ma thần còn đáng

sợ hơn nhiều so với Lam Ảnh."

Nghe hai người nói chuyện, Vũ Trầm Tinh bình thường lắm mưu nhiều kế cũng chẳng biết nói sao, buột miệng hỏi: "Vậy bọn ta phải làm sao đâu?" Thực ra đó không phải là lỗi của nàng, từ nhỏ nàng chẳng có ấn tượng gì với Minh Vương điện, nàng chỉ biết một mình phụ thân mà thôi. Do đó, Lam Ảnh đoạt Minh Vương điện, phản bội Minh Vương nhưng nàng chẳng hề có chút thù hận nào. Nàng chỉ hơi lo lắng không biết mình về sau phải làm thế nào thôi.

Nghe câu hỏi của Vũ Trầm Tinh, Minh Vương không có phản ứng gì, lúc này lão tràn đầy lửa giận, tuy nói cố gắng dằn lại nhưng vẫn chưa hoàn toàn trấn tĩnh được. Những người khác thì cũng

chẳng có ý kiến gì. Liễu Dật chau mày, nhìn Vô Lệ thành hiện rõ ở phía trước: "Làm thế nào à? Ta nghĩ bọn ta chẳng nên làm gì cả. Lam Ảnh là kẻ thông minh, hiện giờ tạo phản không thành thì sẽ nhanh chóng nghĩ ra kế hoạch mới. Bọn ta chỉ đành lẳng lặng chờ đợi, sau đó sẽ nghĩ ra cách tiêu diệt hắn."

Thật ra Liễu Dật đã có ý riêng. Lúc này đi tính sổ với Lam Ảnh còn quá sớm, chàng vẫn còn chuyện cần phải làm nên không muốn phải hối hận về sau. Sức mạnh của Lam Ảnh và Ma thần khó mà ước lượng được, huống gì y không muốn Lam Ảnh chết trong tay Minh Vương, ân oán giữa y và hắn phải quyết định bằng một cuộc quyết chiến sinh tử.

Nghĩ đến đây, Liễu Dật lại đưa mắt

đôi nhìn về phía Vô Lệ thành hiện rõ phía trước.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 263: Vô Tình Hữu Tình, Nước Mắt Bảo ...

Mọi người đi đến trước cửa Vô Lệ thành thì thủ vệ lập tức vào trong thông báo cho Diệp La Bách Hoa. Diệp La Bách Hoa nhanh chóng cùng đám Thất Nguyệt, Minh Nguyệt Vô Tâm ra tận cửa đón tiếp. Thấy mấy người đi cùng với Liễu Dật, Diệp La Kiếm Mộ giật bản mình, đưa mắt chăm chăm đánh giá Minh Vương. Lão dường như đã từng gặp qua

người này cách đây lâu lắm rồi, nay cố gắng nhớ lại nhưng vẫn không nhớ ra đó là ai.

Liễu Dật thấy Diệp La Bách Hoa, Thất Nguyệt và Minh Nguyệt Vô Tâm thì khuôn mặt trở như gỗ cũng mỉm cười: "Bách Hoa công chúa, lần này làm phiền cô rồi."

Diệp La Bách Hoa vui sướng nói: "Sao lại thế, huynh là ân nhân của Vô Lệ thành mà. Máy người này là bằng hữu của huynh sao?"

Diệp La Bách Hoa đã gặp qua Vũ Trầm Tinh và Lôi Quân, chỉ có Minh Vương và bốn lão già theo sau là lạ mặt, chưa từng nghe qua thấy qua nên cố ý hỏi khéo Liễu Dật.

Liễu Dật chỉ gật đầu: "Ta nghĩ bọn ta

phải ở đây một thời gian rồi." Liễu Dật có tính toán riêng của mình, nhưng y cũng không muốn chần chờ quá lâu. Chàng muốn nhờ Vũ Trầm Tinh dẫn mình đi gặp Dự ngôn sư, còn chuyện của Minh Vương thì chàng chẳng muốn lo đến làm gì, chỉ có điều ân oán với Lam Ảnh thì chàng phải suy nghĩ tính toán kỹ càng.

Gương mặt mỹ lệ của Diệp La Bách Hoa thoáng hiện nét cười: "Vô Lệ thành lúc nào cũng hoan nghênh huynh, Kiếm thúc thúc hãy đưa mọi người đến chỗ nghỉ ngơi đi." Nàng nói xong lại đưa mắt quan sát Lôi Quân, và đám người Minh Vương bên cạnh Liễu Dật. Nhưng dầu nàng có nghĩ đến võ đầu cũng không biết được đó chính là Minh Vương, người đã sáng tạo ra thế giới này.

Thời gian trôi qua thật nhanh, sắc trời dần dần tối lại, trong đại sảnh ở Vô Lệ thành, để biểu thị sự tôn trọng với bằng hữu của Liễu Dật, Diệp La Bách Hoa đã cho tổ chức một buổi tiệc rượu thịnh soạn, thế mà Liễu Dật chẳng để ý gì đến. Liễu Dật giờ đây không biết vì sao tính tình trở nên đăm đăm, bắt đầu chỉ tin tưởng vào bản thân mình. Liễu Dật tự hỏi không biết tâm Hắc ám đã làm bản thân biến đổi thế nào, chẳng những sức mạnh tăng vọt mà tính cách cũng cải biến rất nhiều.

Liễu Dật chẳng có tâm tình nào tham dự tiệc rượu bèn một mình ra khỏi đại sảnh, đi lên tường thành cao ngất. Ở xa xa, một vầng trăng khuyết treo giữa không trung chất chứa bao nhiêu nỗi thê

lượng. Gió lạnh căm căm tựa như đang lay động cả trời sao lấp lánh. Chàng bây giờ sức mạnh gia tăng, Bát Hoang thần long sẽ nhanh chóng tề tựu đầy đủ, chín loại nước mắt cũng sẽ dần xuất hiện. Nhưng tất cả mọi thứ đều làm chàng cảm thấy một khoảng trống mát mát chưa từng có. Chàng trở thành Chân ma, trong người chứa đầy huyết khí cuồng bạo nóng nảy cùng trái tim hắc ám lạnh lùng, bất tri bất giác lại có cái nhìn hoàn toàn mới đối với thế giới.

Liễu Dật đang ngẫm nghĩ về bản thân thì một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng: "Có tâm sự gì phải không?" Giọng nói này đã từng vang lên đến ngàn lần bên tai Liễu Dật, không cần đưa mắt nhìn chàng cũng biết đó là Thất Nguyệt, trong

lúc chàng phiền não thì nàng đã đến sau lưng lúc nào không biết.

Liều Dật chậm rãi quay đầu lại, gương mặt chàng dưới ánh trăng bàng bạc vương vấn chút ưu sầu, nhưng vì sao lại ưu sầu thì không sao nói rõ ra được. Nhìn khuôn mặt quen thuộc của Thất Nguyệt, không hiểu vì sao lòng chàng lại cảm thấy thoải mái hơn mấy phần, thuận miệng hỏi: "Sao muội biết ta có tâm sự?"

Thất Nguyệt chậm chậm đưa tay vịn lên tường thành, dõi nhìn về đám mây trắng và vầng trăng ở đằng xa, nhỏ nhẹ đáp: "Tâm sự của huynh đều hiện rõ cả trên mặt, đã lâu vậy rồi còn gì mà muội không hiểu nữa chứ? Về ưu sầu trên mặt huynh đã có từ lâu lắm, muội không biết huynh nghĩ gì nhưng có thể cảm thấy

phiền muộn trong lòng của huynh."

Liều Dật lắc đầu: "Muội không biết đâu, con đường của ta đi đã được chọn sẵn, ở thế giới trong gương, ta đã bỏ đi thân thể, trở thành ma chân chính. Con đường ta đi đã rất rõ ràng, ta chẳng còn gì là phiền muộn nữa, trong thời gian giới hạn, ta phải cố hoàn thành mọi việc cần làm."

Nghe câu trả lời của Liều Dật, Thất Nguyệt lộ vẻ thương cảm, đôi mắt trong sáng âu yếm nhìn y, mỉm cười khổ sở, dưới ánh trăng nàng đẹp đến lạ thường, dịu giọng: "Huynh có thể tự gạt mình nhưng không gạt được muội đâu. Dẫu con đường huynh đi rõ ràng đến đâu, tương lai của huynh có được định trước hay không, tình cảm hiện thời của huynh

Thất Nguyệt cảm giác được mà."

Liễu Dật nghe câu nói dịu dàng của Thất Nguyệt, lại nhìn gương mặt hơi gầy yếu xanh xao của nàng, chàng đột nhiên mỉm cười: "Muội chẳng thay đổi chút nào, cứ như vậy mãi không đau khổ hay sao?" Lời nói của Liễu Dật hết sức nhẹ nhàng và đơn giản nhưng lại bao hàm ngàn vạn tầng ý nghĩa, Thất Nguyệt hai mắt chợt ươn ướt.

Đúng vậy, đã mười năm rồi, không phải nói người là loại hay thay đổi nhất hay sao? Vì sao bản thân mình không thay đổi được vậy? Đã hiểu rõ là sẽ đau đớn muôn vàn nhưng vẫn liên tục tìm kiếm. Nghe lời nói của Liễu Dật, Thất Nguyệt đột nhiên mỉm cười, quay mặt sang nơi khác, dịu dàng nói: "Có sự việc

thay đổi được, nhưng cũng có sự vật vĩnh viễn không thể thay đổi được. Huỳnh biết rất rõ, mọi người cũng biết rất rõ, bọn ta vốn không sai lầm, có trách chẳng là trách những gì bọn ta đã bỏ qua thôi." Lời của Thất Nguyệt cũng ẩn chứa ngàn vạn ý tứ, Liễu Dật chợt cảm thấy một cảm giác đau đớn nhói tim, khắc cốt ghi tâm giống hệt như bản thân mình.

Liễu Dật dỗi mắt nhìn ra xa, mảnh trăng treo ngoài kia vẫn lạnh lùng băng giá như trước, chàng mỉm cười: "Ta còn nói được gì đây? Giữa yêu hay không yêu, ta vốn không có lựa chọn." Lời của Liễu Dật có chút tự trào, có đôi chút khiến người ta không sao hiểu nổi, hoặc có thể tình yêu chân chính người ta không thể nào không chế được, cảm giác đó

chúng ta không thể nào giải thích được.

Thất Nguyệt quay đầu lại, mỉm cười vui sướng, nhìn gương mặt ưu sầu của Liễu Dật, nói: "Xem nào, muội nói huynh có tâm sự mà, thế nào, còn sợ nói ra trước mặt muội sao? Trải qua bao nhiêu chuyện, muội nghĩ huynh và Thiên nữ nhất định sẽ có một kết cuộc hạnh phúc." Nụ cười đó chẳng có chút nào giả tạo, đó chính là lời chúc phúc chân thành nhất, bởi vì nàng hiểu hạnh phúc của chàng cũng chính là hạnh phúc của nàng.

Liễu Dật mỉm cười gật đầu: "Đã có lúc ta từng tin như vậy." Câu nói ngắn gọn này lại làm Thất Nguyệt bên cạnh không sao hiểu nổi, "đã có lúc" nghĩa là gì đây?

Liễu Dật nhìn sang Thất Nguyệt:

"Ngạc nhiên lắm phải không?"

Thất Nguyệt ngẩn người gật đầu, rồi lại lắc đầu, rồi lại gật đầu, cuối cùng nàng cũng chẳng hiểu mình đang làm gì, chỉ biết hỏi lại: "'Đã có lúc' nghĩa là thế nào?"

Liễu Dật đưa mắt nhìn vàng trắng đằng xa, gió lạnh thổi tung mái tóc bạc trắng, chàng dùng giọng đều đều không tình cảm đáp lời nàng: "Đã có lúc nghĩa là từ giây phút này trở đi, tất cả đều là quá khứ rồi." Câu giải thích của Liễu Dật rất rõ ràng, chỉ là giọng nói có chút thê lương, chẳng lẽ nghĩa là tình yêu trong quá khứ sao? Hoặc giả chỉ mình Liễu Dật hiểu rõ, đó chính là một tình yêu vĩnh cửu trong quá khứ mà thôi.

Giọng nói của Thất Nguyệt có chút

rời rạc, tưởng chừng như không thể tiếp nhận được lời giải thích này: "Huynh bỏ cuộc rồi sao?"

Liều Dật mỉm cười, nhìn vào ánh mắt trong sáng ẩn chứa chút bi thương của nàng, đáp: "Người đã thay đổi rồi, cũng như ta, thật ra ta không phải là kẻ giống như mọi người tưởng tượng đâu, rất có thể ta đã biến đổi rồi."

Thất Nguyệt hấp tấp hỏi: "Thay đổi cái gì? Đó là ý gì đây?"

Liều Dật lãnh đạm: "Sau khi làm xong mọi việc, ta sẽ cưới Vũ Trầm Tĩnh làm vợ, có thể đó là cái mà mọi người gọi là bỏ cuộc." Nói xong Liều Dật khẽ lắc mình biến mất trong bóng đêm.

Nơi đó chỉ còn mình Thất Nguyệt đang đứng ngẩn ra, lúc ấy chẳng hiểu vì

sao trong lòng nàng lại rất đau đớn, chàng đã buông tay đối với Thiên nữ rồi sao? Quả thật sẽ cưới Vũ Trầm Tinh hay sao? Mọi chuyện quá đột ngột, từng cơn gió se lạnh quất vào khuôn mặt bi thương của Thất Nguyệt, đột nhiên nàng phát hiện ra một điểm không đúng. Nếu chàng đã quyết buông tay với Thiên nữ thì còn chịu khổ sở đi giải cứu nàng làm gì? Như vậy không phải là quá mâu thuẫn hay sao? Nhưng mà Liễu Dật không phải là nói dối, vậy bên trong có gút mắc gì đây?

Ngàn vạn năm nay, một chữ tình đã làm hại bao nhiêu anh hùng, một chữ yêu đã viết nên bao nhiêu truyền kỳ. Các nhân vật trong truyện lúc nào cũng diễn đúng vai trò của mình, giữa yêu và không

yêu đều không thể nào giải thích được. Liễu Dật bỏ cuộc với Thiên nữ quyết lấy Vũ Trầm Tinh, Thất Nguyệt không sao hiểu nổi, có lẽ nàng còn phải học hỏi nhiều hơn về tình yêu.

Trời càng lúc càng khuya, vầng trăng ngoài cửa sổ đã ngả về tây, thỉnh thoảng lại bị mấy đám mây che khuất, bầu trời trở nên cao vút, Liễu Dật vẫn đứng bên cửa sổ ngẩn đầu nhìn trời. Chàng không biết mình đang nghĩ gì, lúc này chàng chỉ biết trong lòng mình đang trống rỗng, tựa như bầu trời thăm thẳm chẳng còn chút lưu luyến nào, thỉnh thoảng có chút đau đớn nhưng chẳng biết đó là vì cái gì, chàng không biết, cũng không ai biết được.

Thiệt Thạch đang say ngủ bên cạnh

chợt tỉnh lại nhảy lên vai của Liễu Dật, cũng bắt chước chàng ngẩng đầu nhìn trời, ung dung nói: "Huynh đang nghĩ gì vậy? Cả đêm qua mặt huynh cứ trơ ra, chẳng lẽ trong lòng đau khổ lắm sao?"

Tuy tên nhóc này bề ngoài giống như một con khỉ con, nhưng đã trải qua ngàn năm trong rừng rậm thời viễn cổ, hết sức thông minh. Sau khi tiếp xúc với Liễu Dật lâu ngày, hắn đã có thể cảm giác rõ ràng tình cảm trong nội tâm của Liễu Dật, bây giờ hắn thấy Liễu Dật vẫn chưa chịu nghỉ ngơi bèn tìm cách gợi chuyện.

Liễu Dật lắc đầu: "Không biết."

Khuôn mặt của Thiết Thạch vốn đã rất kỳ quái, nghe lời đáp của Liễu Dật thì lại càng khó coi thêm, một người đến trong lòng mình có cảm giác gì mà cũng

không biết, thì có khác gì với người chết chứ? Tuy hẳn không hiểu được, nhưng vẫn cảm thấy tò mò: "Sao lại thế? Huynh không nghỉ ngơi sao?"

Liễu Dật giơ tay ra, kêu Thiết Thạch nhảy lên cánh tay của mình, tả thủ nhẹ nhàng vuốt ve tên nhóc nhỏ xíu này, dõi mắt nhìn ra ca: "Đúng vậy, ta chẳng biết nghỉ ngơi có ý nghĩa gì đối với ta nữa. Bọn ta quen nhau tuy chưa lâu nhưng đệ đã từng cứu ta, giúp ta thu phục thần long, lại còn giúp ta giải thoát Vô Lệ thành khỏi nguy nan, có lẽ ta nên cảm tạ đệ rất nhiều, nhưng ta không biết phải cảm tạ bao nhiêu mới đủ."

Thiết Thạch nghe Liễu Dật nói vậy liền giơ bàn tay nhỏ xíu đen thui lên gãi gãi đầu: "Ta sống rất buồn chán, mỗi

ngày hết ăn rồi ngủ chẳng biết làm cái gì, có thể giúp huynh là ta vui lắm rồi. Ta lại nghe Thất Nguyệt nói huynh chuẩn bị đi cứu vợ huynh, ta sẽ đợi xem cuộc sống của các người sau này thế nào."

Liều Dật đưa mắt nhìn Thiết Thạch nhưng lại nhớ đến nha đầu ngọc Thất Nguyệt, chắc có lẽ nàng cô đơn lắm. Liều Dật chợt nói: "Đệ không hiểu cảm tình của bọn ta, nhìn hay không nhìn có gì khác biệt chứ? Vì sao lại đi chuốc phiền nhiễu vào người? Về sau ta phải làm rất nhiều chuyện nguy hiểm, rất có thể đệ sẽ không chịu nổi, ta mong đệ hãy rời khỏi đây, sống cuộc sống riêng biệt của đệ trong rừng thẳm đi."

Thiết Thạch đảo mắt, lắc đầu, chồm lên: "Không đi, vì sao mà ta không hiểu

chứ, chẳng phải nói cảm tình chỉ con người mới có sao? Vậy sao mà ma và thần đều có? Các huynh đều có thì đệ cũng có tình cảm. Đệ nhất định xem thử coi có phiền phức gì dám tìm đến đệ không."

Lời của Thiết Thạch chẳng khác gì một đứa trẻ, nhưng tên ngốc này vốn chẳng tiếp thu được chút gì tư tưởng của loài người, Liễu Dật lắc đầu, lại nhẹ nhàng vuốt ve hắn: "Người nhìn thử xem, đúng sai, thành bại cuối cùng cũng là không có gì. Đệ hiểu được gì chứ? Loại đau khổ đó đệ muốn ném thử hay sao? Đi đi, ta chỉ muốn tốt cho đệ thôi, những ngày về sau ta thật không biết ta sẽ lăn ra chết vào lúc nào. Kể ta phải đối đầu không phải là người bình thường đâu. Ta

chỉ mong đệ sống vui vẻ trong rừng rậm của đệ thôi." Lời nói của Liễu Dật rất bình tĩnh nhưng cũng có chút chua xót, chàng thật không biết mình cuối cùng là thế nào, bất lực không giữ được những gì mình từng muốn giữ. Y không biết mình sẽ đi về đâu, tình yêu thuở trước đã trở nên xa tít tắp, nghĩ tới tương lai, y thật muốn bỏ cuộc...

Thiết Thạch vẫn lắc đầu, há miệng như răng cười phá lên: "Huynh nghĩ rằng đệ là kẻ muốn thoát ly thế giới hay sao?" Liễu Dật không đáp vì y biết Thiết Thạch còn định nói thêm nữa.

Con khỉ nhỏ kỳ lạ này nhảy lên búa lấy khung cửa sổ trong ánh trăng, lại dùng giọng điệu đầy vẻ từng trải: "Rời khỏi núi cao rừng sâu, ta đã hiểu được

rất nhiều việc về huynh và những người khác. Ta đã sống một cách ngu ngơ hơn ngàn năm, cuộc sống bình phàm khiến ta chẳng hiểu ta sống để làm gì. Sau khi đi rồi, ta mới nghĩ sống ngu ngơ vạn năm cũng chẳng bằng một giây phút rực sáng. Lúc giúp đỡ được huynh ta cảm thấy rất vui sướng, ta rất muốn giúp huynh, chăm sóc huynh. Chính huynh đã giúp ta hiểu được sống không phải chỉ là chờ đợi thời gian trôi qua, mà còn có rất nhiều những chuyện khác: bằng hữu, người yêu, cừu hận, ân oán, vui sướng, hạnh phúc, phần nộ, các tình cảm đó ta phải cố gắng mà tìm kiếm. Qua một ngàn năm, cuối cùng ta cũng cảm thụ được tình cảm của nhân loại rồi." Lời này của Thiết Thạch chẳng giống như lời của một con khỉ, Liễu Dật

nghe vậy dường như đã lờ mờ hiểu ra được điều gì đó.

Thế nhưng chàng vẫn không từ bỏ quyết định của mình, bởi vì đường phía trước vô cùng nguy hiểm, Thiết Thạch đi cùng chàng e rằng không sống nổi. Liễu Dật lắc đầu lạnh lùng nói: "Bất luận lý do của đệ là gì thì đệ cũng phải rời khỏi đây, ta đã nói rõ ràng rồi, đệ còn chưa hiểu sao?"

Ánh mắt Thiết Thạch chuyển động, hắn quả thật là không hiểu vì sao người trước mắt hắn lại trở nên vô tình như vậy, nhưng hắn vẫn kiên quyết đáp trả: "Ta biết huynh nghĩ gì, nhưng nếu huynh coi ta là bằng hữu bên cạnh huynh thì huynh phải nghĩ giùm cho ta. Đời này kiếp sau nếu không có duyên phận thì sao

có thể gặp gỡ chứ? Dẫu có dùng sinh mệnh của ta để bảo hộ cho huynh thì đã sao? Huynh thấy ta sợ chết hay sao?"

Liều Dật cười lạnh quát: "Người thấy người có thể bảo hộ và giúp đỡ ta sao? Ta phải đối mặt với thần, với ma, với Minh giới, sức lực của người chẳng có chút giá trị nào trước mặt chúng đâu."

Thiệt Thạch quay phắt lại, kêu lớn: "Thế thì sao, lấy thứ gì mà so sánh chứ? Sống chết thì sao, thành bại thì sao, ta muốn làm thì ta cứ làm, có gì sai đâu? Vì sao huynh lại trở nên lạnh lùng như thế, sao huynh không học cách chia sẻ khó khăn cho người khác mà cứ ôm lấy một mình? Huynh cho rằng làm vậy là tốt cho bằng hữu hay sao?"

Liều Dật quay mặt đi, gầm gừ: "Đủ

rồi, người đi được rồi, ta không cần người nữa."

Nghe mấy lời vô tình của Liễu Dật, Thiết Thạch cảm thấy mình có nói gì cũng vô dụng, trong lòng cảm thấy rất khó chịu rất ảm ức, vì sao mình muốn giúp y mà y không nhận chứ? Con người sao lại kỳ quái như vậy? Nhưng Liễu Dật có một vị trí rất lớn trong lòng Thiết Thạch, từ núi rừng hoang dã đến thế giới chân thật này, hắn đã học hỏi được rất nhiều. Trong mắt của Thiết Thạch, Liễu Dật chính là bằng hữu quan trọng nhất.

Tâm tình của Thiết Thạch trở nên chán nản, đầu cúi gằm khẽ nói: "Ta hiểu rồi, ta sẽ đi, ta chỉ còn cách dùng trái tim ta bảo hộ cho huynh, chứ không thể giúp huynh được nữa. Ta sẽ ở lại Vĩnh hằng

thành trì ở nhân gian chờ huynh, sẽ có ngày huynh đến đó tìm bọn ta." Thiết Thạch nói xong không thèm quay đầu lại, nhảy ra khỏi phòng rồi biến mất trong bóng đêm.

Liều Dật nghe tiếng Thiết Thạch rời khỏi thì mới quay đầu lại. Không còn ánh mắt băng lạnh, không còn vẻ mặt kiên định, lúc này chàng đầy vẻ thương cảm nhìn theo bóng của Thiết Thạch, tự vấn bản thân: "Ta sai rồi sao?" Chàng không biết mình đang làm cái gì, nhưng chẳng biết cách nào mới có thể bảo hộ những người bên cạnh mình, cơn bão táp sắp tới, cuộc quyết chiến định mệnh sắp xảy ra, chàng chỉ đành ép bọn họ rời đi mà thôi.

Nhìn Thiết Thạch ra đi, Liều Dật

cảm thấy rất đau xót. Ngay lúc đó, chàng chợt phát hiện quanh mình lóe lên ánh hào quang màu hồng nhạt, đó là Bỉ Ngạn hoa. Liễu Dật hữu thủ đưa ra, ngưng tụ đóa hoa tinh thần lực từ lời nguyên. Ánh hồng càng lúc càng sáng rõ trên tay, trước sự kinh ngạc của Liễu Dật, Bỉ Ngạn hoa đã nở ra thêm một chiếc lá thứ sáu màu xanh lục. Liễu Dật hốt nhiên hiểu rõ, nước mắt của Thiết Thạch không phải là sắt, cũng không là đá, chính là chuyện đã được định sẵn từ trước, giọt nước mắt bảo hộ của bằng hữu.

Nghĩ đến đây, Liễu Dật chợt cảm thấy nóng nảy, vậy thì Bách Hoa, Trầm Tinh không phải là hoa và sao trời sao? Hai chiếc lá không biết tên là gì đó có phải là bọn họ không? Đây không phải là

một vấn đề khó lý giải, cũng không phải nhiệm vụ gì, mà chỉ là những kinh nghiệm phải trải qua thôi, tất cả đều được định sẵn từ trước. Ngẩng đầu nhìn vàng trắng giữa trời, mắt Liễu Dật lóe lên hào quang đỏ ngầu, Bỉ Ngạn hoa hóa thành bụi sáng tan biến trong không gian, y cất giọng phẫn nộ, lạnh lùng: "Mệnh vận!"

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 264: Đại Dự Ngôn Sư, Con Mắt Vàng ...

Thời gian luôn trôi qua thật nhanh, nhìn thấy tia nắng đầu tiên hiện ra ở

phương đông, Liễu Dật biết một ngày mới lại bắt đầu, chỉ có điều thời gian luân chuyển chẳng có ý nghĩa gì với chàng, từ đêm tới sáng, một mối lo lắng đã được giải quyết, nhưng lại kéo theo nhiều băn khoăn khác.

Lời nguyện của Bửu Ngạn hoa tuy bằng biết là gì, nhưng muốn phá giải lời nguyện đó cho Thiên nữ cần phải thu thập đủ 9 loại nước mắt, 9 loại nước mắt đó đều phải là nước mắt của những người thương tâm. Liễu Dật nhớ đến lúc ở Thiên nhai hải giác, thì ra mọi việc đều được định trước, mọi chuyện xảy ra ở đây thì người ở Thiên nhai hải giác đều đã biết hết từ sớm.

Đó chính là vận mệnh không sao cải biến được. Liễu Dật biết mình chỉ là con

cờ của vận mệnh để giải trừ lời nguyên cho Thiên nữ. Nhìn mặt trời dần dần lên cao, trong lòng Liễu Dật chợt trống rỗng, lúc này chợt vang lên tiếng gõ cửa khiến dòng suy nghĩ của chàng bị đứt đoạn, xoay người đi ra mở cửa.

Người đứng ngoài cửa là Vũ Trầm Tinh, thấy Liễu Dật mở cửa, nàng mỉm cười: "Tôi qua chẳng thấy huynh đâu cả, vẫn còn chưa nói cảm ơn huynh..."

Liễu Dật thấy Vũ Trầm Tinh hôm nay ăn mặc có phần đặc biệt. Nàng thay y phục màu lam thường mặc bằng một chiếc váy hồng nhạt ôm lấy thân hình thon thả, thắt lưng trắng, mái tóc đen dài rẽ ngôi để xõa, trên trán đeo một viên bảo thạch màu lam, đúng là một vị tiểu công chúa cao quý.

Liễu Dật mỉm cười: "Ta cũng có chuyện muốn tìm nàng, bọn ta vừa đi vừa nói." Nói xong chàng đi thẳng ra ngoài, Vũ Trâm Tinh nhìn theo bóng Liễu Dật có chút kỳ lạ, chàng có chuyện gì mà tìm mình chứ? Trong lòng có vô số nghi vấn không sao giải đáp được, Vũ Trâm Tinh vội bám theo Liễu Dật đi ra bên ngoài.

Không khí buổi sớm mát lạnh trong lành khiến người ta cảm thấy thoải mái tràn đầy sinh lực, từ xa từng cơn gió mát lạnh mơn man thổi tới. Liễu Dật đứng lại: "Ta muốn cùng nàng đi tìm Đại dự ngôn sư, ta có mấy câu hỏi rất quan trọng cần phải biết đáp án."

Vũ Trâm Tinh đến cạnh bên Liễu Dật, hiểu ra ngay ý chàng liền đáp: "Nơi ta ở rất gần với chỗ của Lô Quân ca ca, chỉ

có điều Lam Ảnh đã chiếm lấy nơi đó, chúng ta đi như vậy có quá nguy hiểm không?"

Liều Dật lắc đầu cười nói: "Khu cung điện đó tuy không xa nhưng cũng không gần Minh Vương điện đâu, bọn ta đến chỗ nàng ở chắc không có chuyện gì, đương nhiên cũng phải cẩn thận một chút, chúng ta đi sớm về sớm là được."

Vũ Trầm Tinh gật đầu đáp ứng, Liều Dật hữu thủ lay động ngưng tụ sức mạnh hắc ám rồi đẩy mạnh tay, luồng sáng đen bay vọt lên cao, một tiếng rùng kêu vang động, một con rồng màu đen uốn lượn trên không. Liều Dật nắm tay Vũ Trầm Tinh rồi lắc mình một cái, 2 người đã đứng trên mình rồng bay thẳng về phía Vũ Trầm Tinh đã chỉ.

Vài đám mây nhẹ bay vọt qua họ rồi biến mất, nhìn Liễu Dật ở bên, tay chân của Vũ Trầm Tinh lúng ta lúng túng, định nói gì đó nhưng lại ngậm miệng lại không thốt nên lời, Vũ Trầm Tinh bực tức vịn vẹo đôi tay.

Liễu Dật dường như cảm thấy gì đó, mắt vẫn nhìn ra xa, hỏi: "Nàng có chuyện gì muốn hỏi ta sao?"

Vũ Trầm Tinh vội lắc đầu: "Không có..." Dừng lại một chút, nàng lại tiếp: "Thật ra thì không phải là không có, có một chuyện, có một chuyện muốn hỏi huynh."

Liễu Dật gật đầu: "Nói đi."

Vũ Trầm Tinh vẫn không nói gì. Không khí buổi sớm trong lành, lại đứng trên lưng rồng bay vùn vụt thế mà gương

mặt Vũ Trâm Tinh lại đỏ hồng dường như là rất nóng, nàng chần chừ hồi lâu rồi nói: "Là... là... huynh còn nhớ lời huynh đã nói trong Minh Vương điện hay không?" Nói xong gương mặt nàng lại đỏ rực lên.

Liễu Dật quay đầu nhìn xuống Vũ Trâm Tinh, thấy vẻ e thẹn của nàng liền hiểu ra, y đưa mắt nhìn ra xa rồi hỏi lại: "Ta đã nói gì?"

Vũ Trâm Tinh nghe đáp vội kêu lên: "Huynh quên rồi sao? Không phải huynh nói sẽ cưới ta sao?"

Liễu Dật quay người nhìn nàng rồi chột lắc đầu, vẻ mặt kỳ quái: "Chuyện đó à... chưa quên đâu, sao vậy, nàng gấp rút à? Sợ là mình không lấy chồng được sao?"

Bị Liễu Dật trêu chọc như vậy Vũ Trâm Tinh mới thấy mình đã thất thố, nhưng nàng là ai chứ, biết chuyện không nên nói, nhưng đối với nàng chuyện gì cũng là có thể cả. Nàng lập tức bỏ đi về bồi rồi run rẩy lúc đầu, chu mỏ: "Hừ, đúng là sợ không lấy chồng được nên mới gấp gáp đó, huynh không quên là tốt rồi."

Liễu Dật thấy vẻ điệu ngoa của nàng thì mỉm cười: "Nàng có gấp cũng chẳng làm gì được, ta còn phải làm mấy việc, cũng không trách ta được, nàng nếu sợ đợi lâu quá không lấy chồng được thì mau kiếm một người khác từ bây giờ đi. Nói không chừng việc ta làm kéo dài quá lâu, nàng sẽ biến thành một bà lão mất." Liễu Dật tuy chỉ là nói đùa nhưng thật ra

chàng không nắm chắc bao lâu mới hoàn thành xong mọi việc, do đó lời nói này cũng có mấy phần chân thật.

Vũ Trầm Tinh nhìn Liễu Dật rồi đáp: "VẬY ta không lo nữa, thành lão bà cũng được chứ sao. Thử nghĩ bộ dạng của huynh lúc phải cưới lão bà ta xem, coi như cũng đáng công ta chờ đợi huynh đó."

Liễu Dật không khỏi mỉm cười lắc đầu, chàng còn nói được gì nữa đây? Chàng đã quyết định vậy thì cứ như vậy thôi. Gió thổi làm tung bay mái tóc trắng xóa của Liễu Dật, mọi phiền não dường như cũng bay đi mất, nhưng cũng dường như chui sâu vào tận ký ức sâu thẳm của. Đợi chàng phía trước là cái gì? Dưới ánh dương quang mỹ lệ, nụ cười của Vũ

Trầm Tĩnh cứ quần quýt bên cạnh.

Cảnh trên không tuyệt đẹp khiến người ta quên đi mất thời gian, bất tri bất giác nửa canh giờ đã trôi qua. Lúc này Vũ Trầm Tĩnh bảo Liễu Dật hạ xuống một ngọn núi cách Lô Nhật Tinh cung một trăm dặm, chàng đưa mắt quan sát xung quanh, đây không phải là một ngọn núi quá dốc, bốn bề vây phủ, hoa đại rực rỡ, hương thơm ngào ngạt tung bay trong gió.

Vũ Trầm Tĩnh chỉ ra phía trước: "Đó là nơi ta ở."

Liễu Dật dõi mắt nhìn theo, nơi này cũng hết sức hào hoa như Minh Vương điện, có hơn phân nửa ẩn trong lòng núi, nhìn từ xa, kiến trúc này không hề uy nghiêm hùng vĩ mà lại hết sức rộng rãi, toàn bộ bao phủ màu xám nhạt khiến

người ta cảm thấy rất gần gũi.

Liễu Dật hỏi: "Có người nào khác không?"

Vũ Trầm Tinh đáp: "Có bọn ** bặc, ngoài ra còn có Đại dự ngôn sư mà huynh muốn tìm nữa."

Liễu Dật gật đầu mỉm cười: "Vậy nàng dẫn đường đi."

Vũ Trầm Tinh thực ra cũng có tính toán riêng cho mình, dẫn Liễu Dật không nói thì nàng cũng đưa chàng đi gặp dự ngôn sư. Đứng ở góc độ của nàng mà nói, giúp Liễu Dật hoàn thành xong mọi việc càng sớm thì sau đó chuyện gì cũng đơn giản hơn nhiều. Trong lòng nàng đương nhiên luôn ghi khắc những lời Liễu Dật đã nói trong Minh Vương điện.

Vũ Trầm Tinh đưa Liễu Dật đi về khu

kiến trúc đó, bọn hộ vệ thấy nàng liền tôn kính hành lễ. Bọn họ đi theo hành lang thẳng vào bên trong. Đúng như Vũ Trầm Tinh nói, bên trong nhà chỉ có mấy người hầu và hộ vệ, so với mấy cung điện của các quân chủ khác thì lại quá đơn sơ. Hai mươi năm nay, thế là cũng đủ cho nha đầu này rồi.

Liễu Dật theo Vũ Trầm Tinh tiến vào đại sảnh sau đó đi ra phía sau, trước mắt chợt xuất hiện một hành lang dài. Liễu Dật đưa mắt nhìn quanh, hai bên hành lang rất sạch sẽ, không có kẽ hở hay cửa đá nào, phía trước chính là ngõ cụt. Xem ra Vũ Trầm Tinh đã cấp cho các Đại dự ngôn sư của mình một chỗ nghỉ ngơi hết sức bí ẩn, nha đầu này cũng rất thông minh đây.

Đúng như Liễu Dật dự đoán, Vũ Trầm Tinh đi đến tận cùng bèn dùng tả thủ đặt lên một khối đá, hữu thủ lại nắm lấy một khối đá khác nhấn xuống, thạch môn phía trước mở ra, một căn phòng sáng sủa hiện ra trước mắt Liễu Dật.

Vũ Trầm Tinh bước lên trước ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng, Liễu Dật tiến vào thì thấy căn phòng đá này rất bình thường, xung quanh không có gì đặc biệt, tường đá láng mịn y như bên ngoài chỉ có mấy hạt châu chiếu sáng rực. Trên mặt đất có bày ba tấm nệm, trên đó có ba lão nhân đang ngồi. Ba lão già này nhìn rất mệt mỏi, da mặt nhăn nhoe chứng tỏ tuổi tác của họ đã rất cao. Ánh mắt lơ lơ nhìn thẳng về phía trước. Ba lão đều mặc y phục màu xám, thực ra

phía trên quần áo phủ đầy bụi, không biết màu sắc thực sự là gì.

Nhìn ba lão già này, Liễu Dật trong lòng chấn động, không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này. Chàng từ không có chút nào hoài nghi giờ lại bắt đầu tự hỏi mình đang làm gì, ý nghĩa của sinh mệnh cuối cùng là gì? Tình huống của ba lão nhân này so với người chết chẳng có gì khác biệt. Bọn họ phải giúp cho Vũ Trầm Tĩnh đoán chuyện tương lai, hỏi chuyện lịch sử của quá khứ, chỉ có điều ý chí bọn họ đều bị khuất phục, còn linh hồn bọn họ thì sao? Bọn họ sống vì cái gì? Chẳng lẽ chỉ để phục vụ cho kẻ mạnh thôi sao?

Trước khi nắm được Hắc ám chi tâm và sức mạnh cường đại, tư tưởng của

Liễu Dật vốn chẳng còn hoài nghi gì, cũng không hề muốn dính dáng đến bất cứ sự việc mơ hồ nào. Trở thành ma, Liễu Dật đã thay đổi hẳn, sinh mệnh quả thật rất thần kỳ, tinh thần và vật chất cấu tạo nên sinh mệnh lại có rất nhiều bí ẩn, chàng có cách nhìn và cảm thụ khác hẳn đối với con người. Những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể lúc trước đã trở thành cảm xúc sâu thẳm của y. Nhìn Vũ Trầm Tinh mỉm cười, y cũng cười theo.

Liễu Dật vẫy tay, một con lóc cực mạnh cuộn lên, trong chớp mắt đã quét tới ba Đại dự ngôn sư, bụi bặm bay tá lả, ba lão nhân đồng thời mở mắt, thấy Liễu Dật và Vũ Trầm Tinh thì cúi đầu cung kính: "Trầm Tinh công chúa."

Trầm Tinh công chúa - bốn từ này tựa

như một nhát dao đâm vào lòng Liễu Dật. Hai chữ Trầm Tinh dường như là muốn chỉ những kẻ bị thương dưới lời nguyên của Bi Ngạn hoa. Bất tri bất giác chàng đã làm thương hại rất nhiều người, chính bản thân cũng đã khô kiệt nước mắt từ lâu.

Vũ Trầm Tinh mỉm cười gật đầu, thấy ba lão nhân đã tỉnh lại bèn lên tiếng: "Các vị Đại dự ngôn sư của ta, ta biết các vị rất mệt rồi nhưng ta lại rất cần các vị. Bây giờ người này sẽ hỏi mỗi vị một vấn đề, xin các vị vận dụng sức mạnh mạnh nhất để cho chàng đáp án tốt nhất, có được không?" Lúc này Vũ Trầm Tinh chẳng có chút hung hãn nào, nàng dường là công chúa nhưng vẫn rất tôn trọng ba vị lão nhân này.

Ba lão nhân đều đồng thanh đáp lại: "Vâng, tất cả đều theo ý của công chúa."

Vũ Trầm Tinh mỉm cười, thấy Liễu Dật đang ngăn người thì vội chạy lại, nắm lấy cánh tay chàng: "Này, huynh đang nghĩ gì vậy?"

Bị Vũ Trầm Tinh lôi kéo, tư tưởng của Liễu Dật quay về hiện tại, lắc đầu: "Ta cũng chẳng biết ta nghĩ gì nữa, bây giờ bọn ta bắt đầu được chưa?" Liễu Dật ý muốn hỏi mấy vị Dự ngôn sư.

Vũ Trầm Tinh gật đầu: "Được rồi, chỉ có điều bọn họ chỉ có thể trả lời 3 vấn đề của huynh, mỗi người 1 vấn đề, sau đó họ phải cần thời gian rất lâu để nghỉ ngơi."

Nghe vậy, Liễu Dật nghĩ thầm: "Ba vấn đề cũng đủ rồi, hiện tại còn 2 thần

long chưa thu phục và ba giọt nước mắt nữa. Nếu trừ đi nước mắt của Bàn cổ và Minh Vương ra thì chỉ cần một giọt nước mắt trên đại địa thần bí nữa thôi. Tính ra mình cũng chỉ cần hỏi 3 câu." Nghĩ đến đây Liễu Dật chợt mỉm cười: "Ba cũng đủ rồi, giải quyết xong 3 vấn đề này rồi, ta nghĩ sự tồn tại của chân ma trên thế giới này cũng kết thúc."

Tuy không hiểu Liễu Dật nói gì, nhưng nghe nói 3 vấn đề giải quyết xong là sẽ kết thúc, Vũ Trầm Tinh hết sức vui sướng mỉm cười với Liễu Dật. Thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, Liễu Dật thật không nhận ra nữ nhân mỹ lệ này chính là Vũ Trầm Tinh điêu ngoa tàn nhẫn lúc trước. Thật ra, chàng hiểu rất rõ, tình cảm có thể cải biến toàn diện con người.

Liễu Dật nhìn sang lão nhân đầu tiên: "Vậy thì bọn ta bắt đầu thôi." Nghe vậy lão nhân không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Liễu Dật hỏi: "Trên đại địa vốn có Bát Hoang thần long, thế giới này vẫn còn mấy con, ta muốn biết vị trí đại khái của chúng." Câu hỏi thứ nhất của Liễu Dật hết sức trực tiếp, y biết còn có hai con rồng hoang, nhưng không biết tên của chúng là gì, chỉ đành dùng cách này để hỏi.

Trong mắt lão nhân thoáng lộ một tia kim quang cũng giống như nhãn thần của Minh Vương. Lão gật đầu rồi đưa tay lên, đôi tay phát ra hào quang màu tím xanh y như ngọn lửa bập bùng, ánh tử quang dần dần ngưng tụ lại. Hai tay chấp lại rồi một luồng ánh sáng tím xanh phập

phù giữa không trung, hình dáng không rõ ràng, những đóa hoa lửa tím xanh lập lòe như có sinh mệnh. Sau đó, hai mắt của lão nhân mở to ra, hai luồng kim quang bắn vào vật thể đó.

Khi ba màu sắc hòa lại làm một, ánh tím xanh liền chập chờn bất định. Liễu Dật chăm chú theo dõi lão nhân thì chỉ thấy lão há miệng thở hồng hộc, mặt mày từ vàng khè biến thành trắng bệch, môi cũng nhợt nhạt đi, Vũ Trầm Tĩnh vội hỏi: "Thế nào? Có thấy gì không?"

Lão nhân gật đầu ra vẻ rất yếu ớt, không đáp ngay mà phải nghỉ ngơi một lúc: "Có hai con hoang long còn lưu lại ở đại địa, một con nằm ở gần Thiên sơn ở Nhân gian giới." Nói xong lão nhân nín bật, mắt nhắm lại điều tức. Tuy chuyện

chỉ xảy ra trong chớp mắt nhưng lão nhân lúc này toàn thân yếu ớt, xem ra thuật Đại dự ngôn làm hư tổn rất lớn cho tinh thần.

Liễu Dật chẳng để ý gì đến thân thể hư nhược của lão nhân, chỉ nghĩ đến vị trí của con rồng hoang này. Thiên sơn ở nhân gian giới không phải là nơi đặt thành Vĩnh Hằng của Ma giới hay sao? Chỉ có điều Thiên sơn rất rộng lớn, hơn nữa lão nhân lại nói là chỉ ở gần đó, vậy thì tìm hay không tìm cũng chẳng có gì khác biệt. Con rồng hoang này đúng là cần rất nhiều thời gian để tìm kiếm đây. Tuy vậy, biết được vị trí đại khái cũng là quá tốt rồi, nếu không phải tìm khắp thiên địa nhân tam giới thì mấy chục năm chắc cũng không đủ.

Liễu Dật nhìn vị lão nhân đang nhắm mắt điều tức, dường như muốn hỏi thêm lão điều gì đó, tìm con rồng này ở Thiên Sơn rộng lớn chẳng khác nào như mò kim đáy bể. Chỉ có điều lão nhân này đã yếu mệt quá rồi, đến nói chuyện cũng không nói nổi nữa. Vũ Trầm Tĩnh vội giải thích: "Ông ấy không thể trả lời huynh nữa đâu, sau khi tinh thần lực tiêu hao hết cả, sinh mệnh của bọn họ chỉ còn có một tia linh khí để duy trì thôi. Huynh hỏi vấn đề thứ hai đi."

Vũ Trầm Tĩnh là người thông minh, thấy hành động của Liễu Dật là hiểu ngay ý muốn gì. Liễu Dật chỉ đành quay sang lão nhân thứ hai, suy nghĩ một hồi rồi hỏi: "Ta muốn biết con rồng hoang cuối cùng ở chỗ nào?"

Lão nhân thứ hai nghe xong cũng gật đầu không đáp, thi hành động tác như lão nhân kia, dùng đôi mắt hoàng kim nhìn tới tương lai, trong chớp mắt lão cũng trở nên yếu ớt ngã nghiêng. Liễu Dật vội hỏi: "Có thấy không?" Chàng là chân ma, nhìn thấy vẻ hư nhược của lão nhân trước mặt thì lại sợ lão không chống nổi mà lăn ra chết.

Lão nhân gật đầu nhưng không trả lời ngay, nghỉ ngơi hồi lâu rồi đáp: "Con hoang long cuối cùng là ở Thần giới." Câu trả lời đơn giản làm Liễu Dật cảm thấy nhưc đầu, Thần giới nhỏ hơn Nhân gian giới và Minh giới nhiều, nhưng muốn tìm một con rồng trong đó đúng là ngàn vạn khó khăn, còn khó hơn cả lời tiên đoán đầu tiên nữa.

Nhìn về mặt của Liễu Dật, Vũ Trầm Tinh khuyên: "Dự ngôn sư của ta toàn là Đại dự ngôn sư cả, kẻ bình thường vốn không thể trả lời câu hỏi của huynh đâu. Tuy câu trả lời vẫn còn mơ hồ nhưng vẫn còn đỡ hơn là không có, có công mài sắt có ngày nên kim mà, bọn ta cũng tiết kiệm được khá nhiều thời gian đó."

Liễu Dật nghe Vũ Trầm Tinh nói, lại nhớ đến Thiên Sơn và Thần giới liền mỉm cười: "Nàng đúng là tiểu nha đầu gian trá, đã học cách an ủi người khác từ khi nào thế?"

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 265: Lại Giao Phong, Giọt Lệ Bì Thương ...

Bây giờ, đương nhiên Liễu Dật đã hiểu rõ mọi chuyện trước mắt. Thiên Sơn và Thần giới tuy lớn, nhưng nhờ vào sự giúp đỡ của Đại Dự ngôn sư, coi như cũng thu hẹp được diện tích tìm kiếm khá lớn. Từ nay về sau cứ từ từ tìm kiếm ở hai nơi này sẽ có kết quả, dễ dàng hơn nhiều so với việc đi lòng vòng khắp tam giới.

Nghĩ đến đây Liễu Dật không nói thêm gì nữa, chỉ đi đến trước mặt lão già thứ ba, quay lại nhìn Vũ Trầm Tĩnh rồi hỏi: "Bỉ Ngạn Hoa cần phải có chín loại nước mắt mới có thể giải trừ lời nguyền, trong đó có một loại ở đại địa, xin hỏi giọt nước mắt đó đang ở đâu?" Liễu Dật

tuy không biết giọt nước mắt ở đại địa này đã biến thành hình dạng gì, nhưng căn cứ vào Nguyệt lệ và Vân lệ, có thể đoán đây nhất định là một bảo vật.

Lão già này cũng giống như hai người trước, không nói gì mà nhắm mắt lại, đem tinh thần lực tập trung vào hai tay, khi hào quang tím xanh ngưng tụ lại, một vật hỗn độn phiêu phưởng giữa không trung. Khi hai luồng kim quang từ mắt lão nhân bắn vào trong đó, thì ánh hào quang tím xanh và hào quang trong mắt lão nhân biến mất ngay. Thân thể lão nhân mềm nhũn, sắc mặt khó coi, lão nghỉ ngơi hồi lâu rồi mới đáp: "Ồ nhân gian giới, trên người của một nữ nhân."

Đây chính là câu trả lời làm cho Liễu Dật kinh ngạc nhất, giọt nước mắt đại địa

là vật hết sức kỳ ảo, làm sao lại trên người một nữ nhân được chứ? Liễu Dật gấp rút hỏi: "Ông khi nãy đã thấy gì? Bộ dạng nữ nhân đó thế nào? Cô ta mặc y phục thế nào?" Liễu Dật hấp tấp như vậy cũng phải, nhân gian giới lớn đến mức nào, chỉ mỗi Thiên Sơn mà Liễu Dật cũng đã tìm kiếm cả mấy tháng ròng, giờ phải tìm một nữ nhân mang giọt nước mắt đại địa, đúng là chuyện không thể nào.

Vũ Trầm Tinh thấy vậy vội ngăn lại: "Chàng ngốc à, đợi một chút, ông ấy hiện giờ mệt lắm rồi, để ông ấy nghỉ chút đi, huynh có gấp cũng chẳng làm được gì. Dự đoán về tương lai vốn đi ngược với thiên đạo, tạo nên áp chế cực lớn với tinh thần lực và sinh mệnh của con người." Vũ Trầm Tinh tuy nôn nóng

nhưng vẫn có chút không nở lòng, tinh thần lực của Dự ngôn sư hữu hạn, biết được vị trí đại khái cũng đã tốt lắm rồi.

Lúc này lão già thứ ba nghỉ ngơi xong, đã thoải mái hơn một chút, chậm chậm mở mắt nói với Liễu Dật: "Ta không nhìn thấy bộ dạng của cô gái đó, chỉ có điều cô ấy có vẻ rất buồn, thân vận váy trắng, đúng rồi, trên tay cô ấy cầm một dây chuông màu tím." Nói đến đây, Dự ngôn sư đã hoàn toàn kiệt sức, lập tức vận khí điều tức.

Liễu Dật nghe đến dây chuông màu tím, thì thấy rất quen thuộc, dường như đã nhìn thấy ở đâu rồi, không biết có phải đúng cái mà Dự ngôn sư nói không. Thế nhưng dây chuông đó vốn là của Thiên Kiêu, giờ Thiên Kiêu chết rồi, nữ

nhân áo trắng đỏ nhất định không phải là Thiên Kiêu, vậy thì là ai đây? Lúc này Liễu Dật cũng an tâm được một chút, câu trả lời tuy mơ hồ nhưng cũng có chút kết quả. Một nữ nhân không vui, mặc áo trắng ở Nhân gian giới, tay cầm dây chuông màu tím, nàng ta có giữ giọt lệ đại địa.

Chỉ có điều biến người mênh mông, muốn tìm một người như vậy quả thật không dễ. Thế nhưng Liễu Dật cũng biết thế đã dễ dàng hơn trước nhiều, y quay sang Vũ Trầm Tĩnh: "Được rồi, mọi chuyện đã hỏi xong, ta nghĩ bọn ta rời khỏi đây được rồi."

Vũ Trầm Tĩnh gật đầu đồng ý, đây là nơi nàng ở trước kia nhưng nàng chẳng có chút lưu luyến nào. Hiện giờ nàng đã

tìm được phụ thân, đã tìm được cái mà mình cho là hạnh phúc, đối với cung điện mênh mông này vốn chẳng có chút thích thú gì nữa. Trên đường quay về, Liễu Dật không nói gì, chỉ thầm tính toán nên bắt đầu từ đâu.

Thần giới còn có một con thần long, Nhân gian giới ở Thiên sơn cũng có thần long. Nếu muốn giúp Thiên nữ khôi phục chân thân quay lại Thần giới, thì phải có sức mạnh mạnh mẽ, đánh bại mọi địch nhân. Với lực hắc ám của chàng hiện giờ thì chẳng có ai là đối thủ. Chỉ sợ là chư thần nổi giận liên thủ tấn công, thêm vào Lam Ảnh hợp tác với ma thần, như vậy thì bản thân chàng không nắm chắc được. Liễu Dật quyết định phải thu phục thần long trước, sau khi có đủ tám thần long

thì mới giải trừ lời nguyên của Bỉ Ngạn hoa.

Vô Lệ thành phía trước mỗi lúc một rõ ràng, Liễu Dật chợt cảm thán thốt: "Chúng ta sống thế này cả đời có buồn chán quá không?" Liễu Dật nói cụt ngủn mơ hồ, dường như không hướng tới đối tượng cụ thể nào, nhưng chỉ có hai người họ đứng trên cự long, Vũ Trầm Tĩnh đương nhiên nghe rõ câu nói này.

Vũ Trầm Tĩnh không đáp ngay, nghĩ ngợi hồi lâu mới lên tiếng: "Đợi huynh cưới muội rồi mới biết được."

Thời gian qua nhanh, về đến Vô Lệ thành thì Vũ Trầm Tĩnh lập tức đi tìm Minh Vương, nhìn bộ dạng cao hứng của nàng xem ra có rất nhiều điều muốn nói. Liễu Dật chỉ một mình quay về phòng,

bắt đầu tính toán lúc nào nên khởi hành đến Thần giới, đúng vậy, Minh giới không có gì đáng để lưu lại nữa, con thần long thứ bảy đã đến Thần giới rồi.

Nhìn sơ qua thì rất đơn giản, nhưng bên trong còn có rất nhiều nỗi phức tạp, Liễu Dật cũng chẳng cần tìm gì nhiều ở Thần giới: một con rồng hoang, một giọt nước mắt, nhưng mâu thuẫn giữa thần và ma sẽ làm mọi việc rắc rối thêm. Do đó, Liễu Dật chau mày lo lắng, chàng biết sớm muộn gì cũng phải đến Thần giới, nhưng không biết bây giờ đi ngay có phải là quá sớm hay không?

Liễu Dật trầm tư suy nghĩ không biết bao lâu, sau đó nỗi ưu phiền cũng từ từ biến mất, ba Đại dự ngôn sư của Vũ Trầm Tinh cũng đã đem lại cho y rất

nhieu tin tức hữu dụng. Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa gấp rút.

Liều Dật đứng dậy mở cửa, người đứng ngoài chính là Thất Nguyệt, trong mắt có chút hốt hoảng, Liều Dật lấy làm lạ hỏi: "Sao rồi? Có chuyện gì vậy?"

Thất Nguyệt gật đầu vội đáp: "Lam Ảnh đến rồi."

Liều Dật nghe vậy thì giật mình, chàng không hiểu rõ Lam Ảnh lắm, nhưng chẳng lẽ hần ngu ngốc đến mức đâm đầu đến đây! Chẳng lẽ hần lại tự tin đến mức như vậy sao? Nghĩ đến đó chàng lại cảm thấy có chỗ không đúng, nếu Lam Ảnh đến thì làm sao Thất Nguyệt còn đứng trước mặt mình chứ? Chàng vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì, hãy kể rõ ràng đi."

Thất Nguyệt lấy ra một phong thư:

"Khi này muội đi ngang qua phòng của Tinh tiểu muội thì thấy Tinh tiểu muội hấp tấp chạy ra, muội hỏi là có chuyện gì thì muội ấy không đáp, vật này từ người muội ấy rơi ra..." Nói xong thì nàng đưa phong thư sang cho Liễu Dật. Liễu Dật đọc lướt qua, trong thư chỉ viết mấy chữ đơn giản: "Vương, sao hôm qua lại đi vội thế? Ta và ngài không gặp nhau cả mấy chục năm, Lam Ảnh lúc nào cũng mong nhớ, hôm nay gửi thư hẹn gặp ở phía nam cách Vô Lệ thành ba mươi dặm." Liễu Dật đọc xong liền hiểu ra, chẳng lẽ Lam Ảnh nắm rõ động tĩnh của mình, lá thư này rõ ràng là sau khi chàng rời khỏi Vô Lệ thành thì mới đưa cho Minh Vương, mục đích của hắn đương nhiên là tiêu diệt Minh Vương, nhưng

không muốn mình đi chung với Minh Vương nên mới nhân cơ hội mình rời khỏi mà gửi thư. Xem ra tên Lam Ảnh này cũng không phải là loại ngu ngốc.

Đột nhiên, một dự cảm không hay chợt nảy sinh trong lòng Liễu Dật, chàng buột miệng: "Không xong."

Thất Nguyệt thấy vậy vội hỏi: "Sao rồi?"

Liễu Dật đáp: "Tên Lam Ảnh này nhất định biết việc ta không có ở trong thành mới hạ chiến thư với Minh Vương, với tính cách của Minh Vương thì nhất định sẽ đi đến đó, nhưng Lam Ảnh là kẻ xảo quyệt, nhất định đã có kế hoạch chu toàn để trừ khử Minh Vương rồi."

Thất Nguyệt nghe vậy vội nói: "Không đúng, một khắc trước khi các

người quay về thì Minh Vương vẫn còn ở trong Vô Lệ thành mà."

Liều Dật nghe xong cũng lấy làm lạ, chẳng lẽ không phải Lam Ảnh muốn tận dụng cơ hội mà chỉ là xảo hợp thôi sao? Đột nhiên y nhớ ra khi nãy Thất Nguyệt có nói Vũ Trầm Tinh vội vã ra ngoài, trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ đáng sợ. Nếu quả mục đích của Lam Ảnh là vậy, thì người này đúng là đáng gờm.

Liều Dật bất giác xiết chặt lấy thanh kiếm, nói với Thất Nguyệt: "Ta phải đi xem thử, có thể là rất nguy hiểm, mọi người tốt hơn hãy ở lại đây." Nói xong thì thân hình loáng lên, hóa thành một luồng hắc quang bay thẳng ra ngoài Vô Lệ thành 30 dặm. Trong tính toán của Liều Dật, Lam Ảnh sẽ không bỏ qua việc giết chết Minh

Vương, trừ khử bản thân. Tuy nhiên, chàng không ngờ Lam Ảnh lại bắt đầu gây hấn với Minh Vương nhanh như vậy, cũng vì quá nhanh nên Liễu Dật chẳng kịp có thời gian đề phòng.

Tốc độ tuy nhanh nhưng suy nghĩ trong đầu Liễu Dật còn nhanh hơn, Lam Ảnh làm bất cứ chuyện gì cũng có lý do. Trước tiên là Minh Vương rời khỏi Vô Lệ thành, Vũ Trầm Tĩnh nhìn thấy lá thư thì đuổi theo, mọi việc hết sức hợp lý, nhưng Liễu Dật lại có dự cảm không lành.

Tốc độ phi hành cực nhanh, hơn một khắc thì Liễu Dật đã đến nơi ước hẹn trong thư. Chàng một mặt tìm kiếm chung quanh, một mặt thầm tính toán, Thất Nguyệt tịnh không nói lúc nào phát hiện

Vũ Trầm Tinh rời khỏi, nếu thời gian không quá lâu thì Liễu Dật nhất định đã đuổi kịp nàng, nhưng suốt dọc đường chẳng thấy bóng dáng Vũ Trầm Tinh đâu cả. Bây giờ Liễu Dật chỉ còn một hy vọng Vũ Trầm Tinh may mắn tìm được Minh Vương trước mình.

Không biết vì sau Liễu Dật cảm thấy đó là một cái bẫy do Lam Ảnh cố ý dựng nên, chỉ là không biết một lão cáo già như Minh Vương vì sao lại rơi vào cái bẫy này.

Nơi đây là một khu rừng trống rỗng, thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi tới, không khí trong lành thoáng đãng. Nhưng Liễu Dật lúc này chẳng có tâm gì mà thưởng thức, không biết vì sao, dự cảm không lành này làm cho chàng trở nên khẩn

trương, nhìn xung quanh rất bình thường, cây rừng cao ngất, hoa dại cỏ xanh, dây leo buông thõng, các loại thú nhỏ tung tăng chạy nhảy.

Liễu Dật đưa sức mạnh của Hắc ám chi tâm lên tới đỉnh cao, rồi dùng khí tức hắc ám dò xét xung quanh, vào đúng lúc này sự tình kỳ quái đột nhiên phát sinh. Thân thể Liễu Dật chợt phát ra một luồng hào quang màu hồng, chàng vội đứng lại dò xét, đúng rồi, đó chính là Bỉ Ngạn Hoa của lời nguyên.

Liễu Dật chậm chậm giơ bàn tay quần găng đen ra, chỉ thấy lò mờ xuất hiện Bỉ Ngạn hoa xoay tròn, hào quang màu hồng tỏa sáng, dưới cánh hoa đột nhiên lại nảy ra một chiếc lá xanh nõn, nhìn chiếc lá này, trái tim của Liễu Dật

tưởng chừng như đứng lại: giọt lệ thứ bảy?

Bỉ Ngạn hoa sáng rực lên, cánh hoa màu hồng thêm vào lá xanh nõn, chiếc lá trước đây chưa có bây giờ đã hiện ra rất rõ ràng, chỉ cần 2 giọt lệ nữa thì Thiên nữ có thể khôi phục lại chân thân, không phải chịu nỗi khổ luân hồi, quay trở về Thần giới. Đột nhiên Liễu Dật định thần lại, dự cảm không lành lại trở lại, giọt lệ thứ bảy? Là Minh Vương? Bàn Cổ? Hay là giọt lệ thần bí nơi đại địa?

Là Minh Vương, Liễu Dật loại bỏ các khả năng khác, nhưng giọt lệ bi thương của Minh Vương vì ai mà rơi xuống đây? Dự cảm không lành của chàng càng lúc càng dâng cao, vì ai mà bi thương, vì ai mà đau đớn? Trên trời

đất này, còn có ai khiến Minh Vương nhỏ lệ đây? Liễu Dật không cần nghĩ nhiều, vội thu lại đóa Bỉ Ngạn Hoa đã có giọt nước mắt thứ bảy, bắt đầu tìm kiếm cẩn thận ở xung quanh.

Bỉ Ngạn Hoa có thể cảm giác được giọt lệ này thì khoảng cách cũng không quá xa, nhưng vì sao mà ta lại không tìm được chứ? Lúc này chàng đã đưa sức mạnh của Hắc ám chi tâm dò xét, trong vòng trăm thước mọi vật hiện rõ mồn một trong ý thức, vậy còn có vấn đề gì nữa đây?

Liễu Dật lại quan sát xung quanh kỹ càng, đúng vậy, chàng đã ở đây hồi lâu nhưng cảnh vật chung quanh vẫn y nguyên, không có gì thay đổi. Vào lúc này, một giọng nói truyền lại khiến Liễu

Dật gần như phát cuồng...

"Ma chủ của ta, ngài nghĩ là ngài có thể thoát khỏi ảo giới do chủ của Minh giới bố trí à?" Giọng nói này Liễu Dật nhận ra là giọng của Lam Ảnh, nghe như ở sát bên cạnh, Liễu Dật không nghĩ nhiều, thân hình loáng lên biến thành một luồng ánh sáng đen bắn thẳng đến chỗ phát ra thanh âm, không có mmột dấu hiệu báo trước nào, tốc độ nhanh đến mức con người không tưởng tượng ra được.

Chỉ có điều ngay lúc đó, giọng nói của Lam Ảnh lại vẳng tới: "Ma chủ tôn kính của ta, sức mạnh của ngài làm ta hết sức sợ hãi, nhưng ngài vẫn chưa hiểu rõ sao? Nếu ta quả thật không nắm chắc sẽ không kêu ngài tiến vào ảo giới đâu.

Ngài phải biết, căn cứ vào thiên địa ngũ hành và tài xây dựng mới có thể bố trí nên ảo giới. Dầu tốc độ của ngài có nhanh, sức lực có mạnh nhưng ngài cũng không thể chạy khỏi nơi này. Tốc độ sinh trưởng của bọn chúng nhanh hơn tốc độ phá hủy của ngài, còn cao cường hơn tốc độ ảo hóa của ngài nữa."

Nghe vậy, Liễu Dật đứng lại, rơi xuống mặt đất quỵ quỵ. Lam Ảnh nói không sai, chàng hiện giờ không có cách nào chạy ra khỏi ảo giới đáng chết này. Liễu Dật muốn tìm lối thoát nhưng phải chịu thất vọng, cảnh vật nhìn rất bình thường nhưng vẫn hạn chế được phạm vi di chuyển của chàng.

Giọng nói của Lam Ảnh lại vọng đến: "Thật ra ta trước giờ rất muốn biết

ngài là người thế nào? Ô, không đúng, phải nói là loại ma thế nào mới phải. Ta không hiểu vì sao ngài lại vì một nữ nhân mà phải luân hồi bảy ngàn năm, ta cũng không hiểu, sắp được ở gần người mình yêu, ngài đột nhiên lại chọn một nữ nhân khác? Ta nghĩ, về mặt tình cảm, bọn ta đều thất bại giống nhau."

Liễu Dật nghe hắn nói thì cảm thất rất tức giận, ngàn năm luân hồi, vì sao số mệnh lại cho Thiên nữ gặp được Lam Ảnh, vì sao người mình yêu lại không thể gặp được, vì sao đã gặp rồi vẫn không thể nhận nhau? mọi việc đều chỉ đành trách móc vận mệnh, nhưng Lam Ảnh chẳng qua cũng chỉ là một con rối, bị vận mệnh điều khiển gia nhập vào cuộc đấu tranh suốt bảy ngàn năm mà thôi.

Hai mắt Liễu Dật phát ra tia nhìn đỏ ngầu, giận dữ quát lớn: "Đừng dùng mấy lời ti tiện để so sánh ta và ngươi, ta và ngươi là hai người hoàn toàn khác biệt, ta khuất phục nhưng không phục tùng vận mệnh, nhưng ngươi, ngươi còn chẳng hiểu được bản thân mình."

Lam Ảnh chợt nín bật một hồi lâu, dường như là đang ngẫm nghĩ lời của Liễu Dật.

Liễu Dật trong lòng cũng thầm tính toán, nghe lời nói của Lam Ảnh và dựa vào sự xuất hiện của Bỉ Ngạn hoa, rất có khả năng Minh Vương và Vũ Trâm Tinh đã xảy ra chuyện rồi. Liễu Dật chẳng có mấy cảm tình với Minh Vương, nhưng mà nét cười trong sáng của Vũ Trâm Tinh không ngừng hiện ra trước mắt chàng,

thật ra là thế nào, chàng không hiểu rõ, chỉ biết là đó là sự quan tâm lo lắng... Chàng chỉ hy vọng hiện tại Vũ Trầm Tĩnh không có chuyện gì, đợi chàng nghĩ ra biện pháp thoát khỏi nơi này.

Cuối cùng giọng nói của Lam Ảnh lại vang lên: "Ma chủ của ta, ta cảm thấy kiêu ngạo thay cho ngài, ngài khuất phục nhưng không phục tùng vận mệnh, hoặc giả vận mệnh quả thật không thể nghịch chuyển được, nhưng ngài chẳng phải cứ đi làm hay sao? Ta lại nghĩ đến một chuyện khác. Nếu quả mệnh vận an bài cho ngài cùng sống chung với Thiên nữ, như vậy nếu ngài không phục tùng, thì ngài quả thật đi cưới Vũ Trầm Tĩnh hay sao?" Lúc này lời nói của Lam Ảnh chẳng có chút tình cảm nào, thanh âm

cực kỳ bình tĩnh.

Đột nhiên, Liễu Dật cũng hiểu ra, nếu Lam Ảnh trước tiên làm bị thương Vũ Trầm Tinh, Minh Vương y ước mà đến, sẽ vì con gái mà bất chấp tất cả, chân tay rối loạn. Vậy thì... người thứ nhất đến nơi là Vũ Trầm Tinh, vậy lá thư gửi cho Minh Vương là giả hay sao? Mọi việc bắt đầu rõ ràng, thì ra tất cả đều do Lam Ảnh bố trí.

Sau đó giọng nói đầy vẻ cuồng ngạo của Lam Ảnh lại vang tới: "Ngài không trả lời là không thể hay là không dám, ngài sợ rồi sao? Ngài đang né tránh phải không, ngài vốn không yêu Vũ Trầm Tinh."

Liễu Dật giận dữ quát: "Câm miệng."

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 266: Hắc Sắc Không Gian, Siêu Việt Tưởng ...

Lời vừa thốt ra, trong lòng Liễu Dật liền thất kinh, quả thật hiện giờ chàng muốn biết những người đó ra sao. Lam Ảnh vừa nói xong, trên không trung xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu trắng, chàng biết quả cầu do họ Lam dùng sức mạnh của Thiên Chi Chương tạo thành. Cùng lúc, quả cầu nhanh chóng mở rộng, trên không lại xuất hiện một tiểu không gian hữu hình, điều khiến chàng ngạc nhiên chính là trong đó có hình ảnh Vũ Trâm Tinh nằm trong lòng Minh Vương.

Sắc mặt cô nương lí lắc nhợt nhạt, ánh mắt trống rỗng, quỳ sụp trước Hoàng Kim Minh Vương, quanh đó có bốn vị quân chủ Tinh cung do Viêm quân đứng đầu, Lam Ảnh đứng trước, sau lưng hẳn là muội muội Lam Nhận, cùng Tô Thiệu. Minh Vương hình như đang bị trói, không thể động đậy.

Ánh mắt Lam Ảnh từ bức vẽ quét tới, ngừng lại một chốc rồi cười lạnh: “Đây là Minh Vương của ta, người xem đi, lão già biết bao, ngu xuẩn biết bao, lại coi con gái là tất cả, nhược điểm của lão là thế. Ta không chạm đến lão mà là Vũ Trầm Tinh, ta có làm gì đâu mà lão phát nộ, muốn giết ta, đáng tiếc, đáng tiếc... đó không phải ngẫu nhiên mà là tất nhiên.”

Liễu Dật thấy Minh Vương nhắm tịt mắt, tuy không nhìn rõ vẻ mặt nhưng tình cảm bi thương thấm thấu qua không gian kính lọt vào mắt chàng. Ông ta yêu thương con gái, nàng ta cũng vậy, dùng bản thân bảo vệ cha, sát na cảm động này khiến chàng nhớ lại bản thân hồi mười năm trước ở Nhân gian giới. Một cái búng tay này, chuyện cũ như mây qua, không thể trở lại nữa.

Lam Ảnh chậm chậm quay lại, đến trước mặt Vũ Trầm Tinh nói: “Công chúa của ta, vốn nàng có thể trở thành thê tử của ta, cao cao tại thượng, được người khác tôn kính, nhưng nàng rõ bỏ tất cả, chọn lựa tử vong, ta vạn vạn lần không ngờ nàng lại vì một lão già suy sụp này mà hi sinh cả bản thân, bi ai quá nhỉ?”

Sắc mặt Vũ Trầm Tinh trắng nhợt như tờ giấy, hô hấp mỏng tanh, hai hốc mắt âm đạm vô quang, nhưng vẫn mỉm cười nhìn Liễu Dật đoạn quay đầu nhìn phụ thân, nhẹ giọng đáp: “Đúng là bi ai...bất quá sự vô sỉ của người khiến ta bi ai, dòng máu của phụ thân chảy trong mình ta nên ta yêu thương, bảo vệ cha mình, ta thật lấy làm tự hào vì bản thân.” Giọng nói yếu ớt nhưng liên mạch, nói dứt lời hơi thở của nàng trở nên gấp rút.

Nghe những lời đó, Liễu Dật cơ hồ nhớ lại những việc đã xảy ra, Minh Vương bảo vệ cho ái nữ nên động thủ với Lam Ảnh, nhưng trúng phải mưu kế của hắn, lúc y hạ sát thủ thì Vũ Trầm Tinh bước ra chặn trước mặt Minh Vương...

Lam Ảnh liếc nhìn khuôn mặt trắng nhợt của nàng, thỉnh thoảng bật cười: “Nàng đúng là khiến ta cảm động, bất quá ngu xuẩn hết mức, vừa nãy ta nghĩ đến một vấn đề không đâu vào đâu, rốt cuộc nàng yêu phụ thân hay tên Ma nhân đó, nàng vì phụ thân vứt bỏ sinh mệnh, cùng đồng nghĩa bỏ luôn cả ái tình, có lẽ...nàng không thật sự yêu hẳn, ha ha...thế giới này vẫn còn nhiều giả dối quá nhỉ.”

Lam Ảnh không hề khiến Vũ Trầm Tĩnh dao động, có khi nàng không còn khí lực để giận dữ mà cũng không buồn giận dữ nữa, chậm chậm ngoái lại, nhìn Liễu Dật với ánh mắt trong vắt, xuyên qua không gian kính, giọng nói yếu nhược lại vang lên: “Không yêu thật lòng sao lại bị thương đến vậy, thống khổ đến

vậy; nếu không yêu vì sao luôn một lòng
tình nguyện, không thể rút ra được, nếu là
giả dối, có gì trong lòng lại có quyền
luyện, hạnh phúc...”

Dừng lại một chốc, nàng nói tiếp:
“Ta yêu thương họ như nhau, vì sao phải
so sánh, vô luận ai gặp nguy hiểm ta cũng
đều hi vọng được lo lắng cho người đó,
tuy nhiên ta có một điều ân hận là không
thể cùng sống với ngọc tử đó...nên muốn
nói lời tạ lỗi. Nhưng ta muốn huynh ấy
hiểu rằng, có khi kết thúc thế này lại
khiến huynh ấy nhẹ lòng hơn.”

Giọng nói của nàng trở nên cực kì
yếu ớt, khuôn mặt nhợt nhạt không lộ ra
biểu tình gì, nhưng đôi mắt trong suốt
vẫn nhìn thân ảnh Liễu Dật, hé nở nụ
cười hạnh phúc, nàng dõi theo nam nhân

bach phát hắc y, chỉ là hồng nhan mà không phải tri kỉ.

Nàng ngừng lời nhưng mọi người đều yên lặng, bi thương thấm sâu thấm vào lòng mỗi người, ở trong ảo giới, mắt Liễu Dật cũng ươn ướt, phải trơ mắt nhìn người con gái bé bỏng đang ôm chặt phụ thân, lửa giận trong lòng chàng triệt để bùng phát, tình cảnh quen thuộc đốt ngọn lửa phục cừu cháy lên, cừu hận luân hồi khiến huyết dịch chàng trở nên cuồng bạo.

Sức mạnh của hắc ám chi tâm liên tục đề thăng, ngưng tụ, hắc khí quanh mình hình thành một vũng xoáy, chậm chậm ngưng kết, đồng thời mái tóc trắng dựng đứng, hồng quang trong mắt lấp lóe, thân thể Liễu Dật từ từ bay lên, cánh

tay trái nắm chặt trường kiếm.

Lam Ảnh tựa hồ không kinh ngạc trước biểu hiện của Liễu Dật, hơn nữa hắn rất có lòng tin với ảo giới của mình, là thuật thổ mộc phải ngưng kết trí tuệ của Minh tộc qua ngàn vạn năm nay mới sáng tạo ra, kể cả Thần cũng không tài nào phá giải được.

Hắn quay mình nhìn thân ảnh lập lờ của Liễu Dật, cười lạnh: “Ta thật sự tiếc cho ngươi, có ngàn ấy nữ nhân yêu mình mà ngươi lại đi yêu một bóng hình hư vô phiêu diêu, vì sao không buông bỏ? Sẽ tốt cho cả ta và ngươi, si tình có khi lại là vô tình.”

Lúc đó, giọng nói yếu ớt của Vũ Trầm Tĩnh lại vọng vào tai mỗi người, chạm vào tận trái tim, nói với Liễu Dật:

“Không phải muội buông huynh, mà trời cao không cho muội cơ hội, muội biết huynh yêu nàng ấy nên hi vọng huynh được hạnh phúc, khoái lạc, vô luận hôn phách của Trầm Tĩnh phiêu đảng nơi đâu cũng gửi đến huynh lời chúc phúc chân thành nhất, muội chỉ muốn tình nguyện nói ra một câu – muội yêu huynh.”

Giọng nói mỏng manh nhưng đủ để vọng vào tai những người có tu vi cao, đừng nói là Chân ma đã gần tiếp cận với Thần. Giọng điệu trào phúng của Lam Ảnh lại vang bên tai Liễu Dật: “Cảm động thật, đúng là thâm tình! Tìm người bằng sắt sao? Người không phải là ma? Không phải rất lợi hại hại à? Bước ra đây, cho ta xem sức mạnh của người? Sao...giờ không phải giống như con chó

điên bị trời sao?”

Vũ Trầm Tĩnh hình như định nói gì đó nhưng vô lực, đành dùng ánh mắt trong vắt nhìn thân ảnh Liễu Dật.

Ánh mắt chàng chạm vào đôi mắt hạnh phúc liên ngáy ra, có lẽ hiện tại nàng vui sướng, được nói ra toàn bộ những điều ấp ủ trong lòng, lại được chết trong vòng tay phụ thân, nhưng cũng sát na đó, phần nộ tràn lấp lí trí chàng.

Mớ tóc trắng tung bay trong gió, khí lực như thực chất hình thành vùng xoáy quần quanh chàng, giọng nói lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm cất lên: “Ma tịnh không đáng sợ, người không có tim còn đáng sợ hơn Ma và Thần nhiều, có lẽ túc mệnh đã an bài trừng phạt này, khi người gặp ta chính là gặp ác mộng.”

Khí thể của chàng vượt xa Lam Ảnh, phảng phất như mỗi câu nói đều trở thành chân lí, không thể không tuân theo. Thân thể Lam Ảnh bất giác lay động, nhưng khôi phục lại rất nhanh, khẩu khí vẫn sắc mùi trào lộng: “Người định nói với ta là người có năng lực phản kháng sao?” Lời lẽ ngập đầy cuồng vọng, thể hiện rõ niềm tin của hắn vào ảo giới cổ xưa này.

Không khí quanh mình Liễu Dật như thể thu rút lại, từng sợi tơ khí tức chậm chậm ngưng tụ thành thực chất, nghe Lam Ảnh nói chàng không hề phản ứng, ánh mắt đỏ rực như máu nhìn Vũ Trầm Tinh liền biến thành đáng sợ, chàng quát vang: “Không gian tối tăm.”

Tay phải chàng giơ ngang lên, lóc xoáy đen ngòm ngưng tụ lại, nháy mắt cả

thế giới đều biến đổi, mọi màu sắc tan biến hết, không còn ánh dương quang, mọi vật đều bị bóng tối nuốt trọn. Quanh mình chàng lúc này không gian trở nên tối om, không còn trời đất, chỉ còn màu đen.

Đồng thời, thân thể chàng chậm rãi biến mất, giống như hòa tan vào bóng tối vô tận, ở đó không còn khái niệm không gian, chỉ có màu đen. Lam Ảnh, Lam Nhận, Tô Thiếu cùng bốn vị quân chủ tinh cung đều bị cuốn vào thế giới tối tăm đó, ngay cả ảo giới khiến Lam Ảnh kiêu ngạo cũng tan biến vô ảnh vô tung.

Chỉ trong một sát na, tình huống đã thay đổi, giọng nói của Liễu Dật vang khắp bốn phương tám hướng trong bóng đêm vây quanh Lam Ảnh, lạnh lùng nhấn

mạnh: “Tự tin chính là nhược điểm lớn nhất của người, không gian tối tăm có thể bao phủ mọi thứ, kể cả ảo giới của người, hiện tại người nên lo lắng không phải là ta, mà là các người...nếu ta không thu hồi thế giới này lại, các người vĩnh viễn phải ở trong bóng đêm.”

Về mặt mọi người rút cuộc đều hiện lên thần sắc kinh ngạc, vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay, không ngờ Liễu Dật đột nhiên tung ra luồng sức mạnh tối tăm này, vây chặt tất cả trong bóng đêm.

Lam Ảnh là người đầu tiên có phản ứng, hành động và lời lẽ của Liễu Dật khiến hắn tin rằng sức mạnh của ma nhân này không đến nỗi đáng sợ, giờ đây không nên kinh hãi mà phải lãnh tĩnh để nghĩ cách ra khỏi không gian tối tăm rồi

tính kẻ lâu dài.

Hắn lao về Minh Vương và Vũ Trầm Tinh ở cạnh đó với tốc độ nhanh nhất, tâm kế hắn thâm trầm cỡ nào, đã tính ngay rằng Liễu Dật tuy là ma nhưng còn có nhân tâm, mục đích của chàng không chỉ định giết hắn mà còn cứu Vũ Trầm Tinh, nếu bắt được nàng tất không phải lo lắng đến chuyện ra khỏi không gian tối tăm...

Tốc độ của hắn nhanh nhưng còn có thứ nhanh hơn, cùng lúc thân ảnh y lay động, một đạo hắc quang lóe lên, lướt qua trước mặt Vũ Trầm Tinh và Minh Vương. Thân hình Lam Ảnh ngừng lại, đâu còn bóng dáng Minh Vương và Vũ Trầm Tinh.

Không gian tối tăm vẫn mênh mang,

trải ra vô hạn lượng, không khí yên lặng khiến Lam Ảnh cảm giác bị chèn ép vạn phần, hắn chỉ không nghĩ đến một điều duy nhất sức mạnh của không gian này lớn đến đâu, lúc tự tin của hắn biến thành cuồng vọng cũng là lúc bị chú định sẽ thất bại. Giọng nói của Liễu Dật từ không gian tối tăm vọng đến, quần quanh mình hắn: “Người không còn tư cách bàn điều kiện với ta mà buộc phải đấu cùng ta, trong hai người chúng ta, chỉ có một người được sống.” Chàng không phải loại người dễ xung động, nhưng Lam Ảnh hết lần này đến lần khác khiến chịu đựng của chàng đến giới hạn. Có những chuyện buộc phải làm, hiện giờ lời chàng nói chính là việc chàng phải làm.

Trong bóng đêm, thân ảnh chàng cao

cao tại thượng, chỉ cách Lam Ảnh gang tấc khiến đối phương không thể nhìn ra phái sau lưng chàng, Vũ Trầm Tinh đã hoàn toàn không còn khí lực, Minh Vương sợ nàng xảy ra chuyện gì, ôm chặt lấy thân thể mềm mại.

Lam Ảnh bật cười ha hả: “Người coi mình là ai? Người được sống nhất định là ta! Nếu người có gan, bước ra cho ta.”

Liễu Dật vừa bước ra khỏi không gian tối tăm, hắc ám chi tâm đã tăng lên đỉnh điểm, mớ tóc trắng dựng ngược cuộn lên từng sợi hắc khí, ánh mắt đỏ rực lập lòe, tay trái nắm chặt thanh trường kiếm đen ngòm, tay phải đeo găng đen xuôi xuống, từng câu từng chữ buông ra: “Để xem ai trong chúng ta được sống.”

Lúc này Liễu Dật đã đem toàn bộ

phần nô, cừu hận với Lam Ảnh chuyển thành sức mạnh trên thân kiếm, từ trong bi thương cảm giác được kiếm ý của Bỉ Tứ Thức, việc chàng muốn làm rất đơn giản: giết chết kẻ đã làm chàng phần nô, cho hắn nếm mùi trừng phạt.

Chàng toan động thủ thì một giọng nói mỏng mảnh từ sau lưng vang lên: “Cẩn thận!” Chàng không cần quay lại cũng biết là Vũ Trầm Tĩnh, đầu óc liền tỉnh táo lại, chàng biết nói gì với nha đầu ngốc này? Bản thân đã suy nhược đến thế rồi còn đi lo cho người khác. Chàng không quay đầu, chỉ mỉm cười, thân hình loáng lên rồi biến mất trong bóng tối.

Mọi thay đổi không thể theo lẽ thường mà suy đoán, vốn tất cả đều nằm trong kế hoạch của Lam Ảnh, điều duy

nhất hẳn không ngờ là sức mạnh của Liễu Dật lại vượt xa tưởng tượng của hắn, nỗi sợ dần dần ép xuống tim, thân ảnh cả nhóm người trong không gian tối tăm giống như dê non chờ mổ thịt, mỗi người đều bồi hồi, khắc khoải trong lòng...

“Soạt”, bạch quang lóe lên trong bóng tối, Lam Ảnh liền cảm thấy trên vai đau nhói, bạch quang đã xé toạc thân thể hắn, giọng nói băng lãnh của Liễu Dật vọng lại: “Trong bóng tối người chỉ có thể chờ đợi cái chết.” Giọng nói ngập đầy phẫn nộ, ẩn ước oán hận nhiều năm, có lẽ trong lòng chàng nghĩ, nếu Lam Ảnh không xuất hiện, cuộc đời của chàng và Cát Lợi Nhi sẽ đơn giản hơn.

Rốt cuộc, Lam Ảnh cũng cảm nhận được chỗ đáng sợ của tử vong, lùi lại

phía sau. Hấn hoảng sợ, tuy sức mạnh của Thiên Chi Chương có thể khiến vết thương lành lại nhanh chóng song tốc độ xuất hiện của thương thể nhanh gấp bội tốc độ lành lại. Hấn vừa lùi vừa quát: “Ra đi.”

Hai đạo bạch quang lóe lên sau lưng hấn, cơn đau dội lên óc, phảng phất mang theo giọng nói của Liễu Dật: “Người sẽ không chết nhanh chóng được đâu, sức mạnh người có chính là thống khổ lớn nhất.” Chàng không nói nhiều nhưng rất rõ ràng, vết thương liên tục lành lại khiến Lam Ảnh không thể chết ngay được, buộc hấn phải liên tục chờ đợi trong đau đớn.

Bóng đêm phảng phất như địa ngục tối tăm, thân thể mọi người từ từ tụ lại, đau lưng vào nhau, trong lòng họ Liễu

Dật như tử thần xa xôi, nằm trong tay sinh tử mỗi người. Tuy hiện giờ chàng đối phó Lam Ảnh nhưng về mặt bốn vị quân chủ vẫn hiện lên lo lắng, cứ thế này, Thiên Chi Chương của Lam Ảnh dù lợi hại cũng không thể chống nổi, sự tình sau đó họ không cần nghĩ cũng biết kết quả.

Chết không đáng sợ, chẳng qua quá trình chờ đợi khiến mỗi người dâng lên sợ hãi, bảy người vốn đang đứng trên đỉnh cao, giờ lại như dè dặt người ta mổ thịt. Lam Nhận đứng bên Lam Ảnh trở nên khẩn trương, nhìn quanh, muốn tìm một tia sáng trong bóng tối, chỉ cần một tia sáng là có cơ hội thoát đi, nhưng không có tia sáng đó...

Nàng vừa nhìn tứ xứ vừa nói với Lam Ảnh: “Ca ca, cứ thế này chúng ta

đều chết, phải nghĩ cách mới được.”

Lam Ảnh khẽ ừ, hiển nhiên Lam Nhận đã nói đúng điều hắn nghĩ, nhưng trong không gian chỉ có bóng đêm này làm gì có lối thoát, không có thình không, không có mặt đất, nếu xông bừa thì cả nhóm sẽ phân tán, chàng không thể thoát đi.

Bốn vị quân chủ cũng bắt đầu thấy bất an: “Đế quân, chúng ta phải mau nghĩ cách thoát đi.”

Lam Ảnh tức giận quát: “Các người nghĩ còn ta thì không chắc? Ta cũng muốn thoát khỏi đây, các người chỉ cho ta xem, lối thoát ở đâu.” Hiển nhiên hắn đem nộ hỏa đè nén trong lòng trút lên bốn vị quân chủ.

Lúc đó, từ trong bóng tối vọng lại

tiếng nói của Liễu Dật, lạnh lùng như từ địa ngục vọng tới, đông kết như hàn băng vạn niên: “Ở đây chỉ có một lối đi, là tử lộ...”

Nói đoạn, kiếm quang trắng toát như mưa từ trên trời trút xuống, trở thành ánh sáng duy nhất mọi người nhìn thấy trong bóng đêm, hiển nhiên lúc đó chàng đã xuất kiếm với tốc độ nhanh nhất, quyết định hạ thủ với mấy con dê đời mỡ thịt. Không hiểu sao, với tác dụng của hắc ám chi tâm, cảm giác thống khổ của đối phương lại biến thành khoái cảm của chàng.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv->

Chương 267: Sinh Tử Chi Trạch, mệnh Vận Trung Tuyền ...

Tôi tắm, tất cả đều tắm tôi. Trong không gian đen tối không thể nhìn được gì, không có đất trời hay phương hướng, hắc khí vô tận cấu thành không gian này, bọn Lam Ảnh đành đứng trong bóng tối cảm giác nổi sợ bị tập kích, sợ cây kiếm của Liễu Dật.

Thời gian nhỏ giọt, sợ hãi nặng dần trong tim mỗi người, càng lúc càng đáng sợ, cây kiếm của Liễu Dật như tử thần trong đêm đen, từng bước đến gần họ, lưu lại đau đớn trên thân thể họ.

Lam Nhận đứng cạnh Lam Ảnh cũng trở nên bất an, vừa phòng bị xung quanh vừa hỏi: “Ca ca, chúng ta cứ thế này mà

chết sao? Lẽ nào không có cách rời đi?” Lam Ảnh lí nào không muốn thoát ra nhưng vô lực, quả thật hắn chưa bao giờ tính đến việc mình sẽ lâm vào tuyệt cảnh thế này. Lòng hắn bất an, gần như không thể nín nhịn được nữa, qua một lúc lâu vẫn không trả lời muội muội.

Tô Thiếu đột nhiên xen lời: “Không gian tối tăm này hoàn toàn là một tiểu thế giới, sức mạnh của nó phủ khắp mọi vật nên sức mạnh của ảo giới vô dụng, nếu muốn toát đi, tôi thấy...vẫn còn một cách.” Lời lẽ của gã mang lại sinh cơ cho tất cả, Lam Nhận vội hỏi: “Người có cách gì?” Tô Thiếu tựa hồ nghĩ ngợi một lúc rồi nói tiếp: “Có lẽ sức mạnh của Thiên Chi Chương không thể phá giải, bất quá sức mạnh của ta và Thiên Chi

Chương không giống nhau, ta có thể dùng sức mạnh của tử linh phá một lối ra để chúng ta thoát đi, phải thật nhanh, nhưng ta phá lối ở bất cứ chỗ nào cũng bị Liễu Dật phát hiện ngay lập tức, có thoát được hay không phụ thuộc vào tốc độ của chúng ta.” Lời Tô Thiếu rất rõ ràng, trong lòng mỗi người lại suy nghĩ khác nhau, theo đó người cuối cùng nhiều khả năng không thể thoát được. Gã vừa dứt lời, bốn vị quân chủ liền hướng về nơi gã đứng, họ đều hiểu nếu cách quá xa, rất có thể không thoát đi được.

Lam Nhận giục: “Tốt, tốt quá rồi, người bắt đầu đi.” Tô Thiếu gật đầu, dừng lại một chốc như nghĩ ngợi gì đó, giọng nói lạnh lùng của Liễu Dật vọng lại: “Rất hay, đúng là rất hay, Tô Thiếu,

người thấy có đáng không? Nếu người mở một lối ra trong không gian tối đen, người cuối cùng không thể thoát được nhất định là người, thật sự như vậy có đáng không?” Lời nói của chàng lạnh lùng cực độ, nhưng lại ngập ý châm biếm, ai cũng hiểu muốn phá lối ra Tô Thiếu tất phải dốc hết sức, khi mọi người thoát đi, không còn ai tiếp sức cho gã để tử linh mở không gian, gã tất nhiên sẽ vĩnh viễn phải lưu lại trong bóng tối hoặc bị Liễu Dật giết chết.

Sắc mặt Tô Thiếu tịnh không biến đổi nhiều, hiển nhiên gã đã nghĩ đến trường hợp này, nếu Liễu Dật không nói ra chắc gã cũng không cho người khác biết. Lam Nhận hình như động dung, tỏ ra nghi vấn: “Hắn nói người sẽ phải lưu lại

đây ư?” Tô Thiều gật đầu, đột nhiên mỉm cười, nụ cười mát hân về hào phóng, sáng khoái, tràn trề bi thương, đáp: “Không sao đâu, ta một mình ở lại đây cũng được, cô thoát ra là được rồi, ca ca không sao thì nên rời khỏi đây, đừng quay lại làm gì, chúng ta không phải là đối thủ của y.” Rõ ràng Tô Thiều hiện giờ so với lúc xưa đã trải đời hơn rất nhiều, tình cảm đơn phương khiến gã học được rất nhiều điều.

Lam Nhận đột ngột lắc đầu: “Không được.” không hiểu sao, chưa hề nghĩ ngợi gì mà nàng đã thốt ra hai chữ đó.

Cùng lúc, không gian tối tăm ngưng tụ khí lưu, hình thành vũng xoáy phía trước bọn Lam Nhận, liên tục chuyển động qua lại. Một thân ảnh màu đen

chậm chậm xuất hiện, chỉ là một chiếc bóng nhưng ai cũng hiểu đó là tử thần trong bóng đêm.

Bóng đen, trường kiếm cũng đen, mái tóc dài tung bay, ánh mắt đỏ ngầu, tạo thành cảm giác đáng sợ trong bóng tối. Thân hình Liễu Dật vừa dừng lại, Lam Ảnh đã quát to: “Xuất.” Lập tức mười hai quang cầu hình thành quanh người chàng, tấn công theo các vị trí, góc độ khác nhau.

Tiếng “bộp, bộp” vang lên, mười hai quang cầu trắng toát xạ vào bóng đen, đó là Thiên Chi Chương của Lam Ảnh, nhưng cũng như bóng đêm thần bí, kết quả lại khiến hắn không thể chấp nhận. Mười hai quang cầu sắc lẹm xạ vào bóng đen liên tục va vào nhau, y như bóng đen

không có thực thể.

Lam Ảnh thu hồi Thiên Chi Chương, giọng nói lạnh toát ngập vể trào lộng của Liễu Dật lại vọng đến: “Ta không ngờ ngươi lại ấu trĩ như vậy, không gian này lúc nào cũng có thể sáng tạo một thân thể mới, ngươi tưởng đã thương được ta sao?” Lam Ảnh cơ hồ suy sụp, quát vang với Tô Thiếu: “Dùng sức mạnh của ngươi mở lối ra đi, ta muốn rời khỏi.” Thanh âm cực lớn, ai cũng nghe rõ, cùng lúc Lam Nhận nhìn ca ca với ánh mắt không dám tin vào tai mình.

Tuy nàng rất yêu thương ca ca, nguyện ý làm mọi chuyện vì hắn nhưng giờ đã cảm thấy lay động, nếu ca ca và nàng rời đi, Tô Thiếu chắc sẽ chết ở đây, Liễu Dật không đời nào bỏ qua địch nhân

thế này. Nàng không yêu Tô Thiều nhưng gần nhau đã lâu, nàng đã quen với sự tồn tại của gã, nếu giờ gã đột nhiên biến mất, nàng có phần hụt hẫng.

Cùng lúc, giọng Liễu Dật lại từ trong bóng tối truyền lại: “Được, Lam Ảnh, để quân của ta, để ta cho người một cơ hội chọn lựa, người có thể li khai hoặc ở lại.” Hiển nhiên Liễu Dật hoàn toàn dựa vào sức mạnh của mình không chế cục diện hiện giờ, chàng không muốn thả cho Lam Ảnh đi nhưng một ý nghĩ khác phá tan kế hoạch ban đầu của chàng. Bằng vào sức mạnh hiện thời, chàng tịnh không sợ Lam Ảnh nhưng một người khác khiến chàng không thể không phòng bị, là Tô Thiều. Nói đơn giản, chẳng qua Lam Ảnh không hiểu về không gian tối tăm, sáng

tạo thế giới kiểu này cần rất nhiều sức mạnh, lượng tiêu hao khó lòng tưởng tượng, nên nếu Lam Ảnh dụng tâm suy nghĩ thật kĩ thì không cần hi sinh Tô Thiếu cũng sẽ nhanh chóng tìm được lối ra, song lúc này hắn đã loạn, còn nghĩ ngợi được gì nữa.

Lam Nhận van nài: “Ca ca, không được, chúng ta không thể để Tô Thiếu lưu lại đây.” Không hiểu vì có gì, vốn trong lòng nàng có một nam tử khác nhưng giờ nàng không nhớ đến người đó, lựa chọn trước mắt khiến nàng không có kị gì nữa.

Lam Ảnh lắc đầu: “Muội còn không hiểu ư? Nếu hắn không mở lối ra, chúng ta chỉ còn nước chết ở đây, muội muốn nhìn thấy ca ca mất mạng sao? Mau kêu

hắn mở lời đi.” Lam Ảnh đã không còn cố kị gì nữa, giờ y chỉ muốn rời đi, hà huống Liễu Dật đã nói rõ chỉ cần Tô Thiều có thể mở lời, bọn họ sẽ được phép rời đi.

Như chiếc bóng trong màn đêm, giọng nói của Liễu Dật lại vang vọng: “Lam Ảnh, người còn nghĩ gì nữa, người nên nhớ, ở đây ta lúc nào cũng giết được người, mặc cho người có Thiên Chi Chương bảo vệ cũng không chống nổi ma kiếm sắc bén, đây là cơ hội cuối cùng ta cho người.” Lam Ảnh quát: “Được, ma quân, nhớ lấy lời người nói, chỉ cần ta có thể thoát, quyết không bỏ qua cho người.” Bóng đen lại vang lên tiếng nói: “Vốn người phải chết tại đây nhưng ta thành linh không muốn giết người, nên

những gì người nói cũng là ta muốn nói, hôm nay người cứ đi, vô luận người tránh né ở đâu, trên trời hay ở Nhân gian, Liễu Dật cũng đợi người tới, người chuẩn bị thưởng thức Bỉ Mộng Kiếm sắc bén đi.” Những gì chàng nói thể hiện rõ tâm tình, rốt cuộc chàng đã kế thừa sức mạnh của Chân ma, có được hắc ám chi tâm, không cần phải tránh né nữa, con đường của chàng do chính chàng quyết định.

Lời lẽ của chàng lạnh tanh, không có dấu hiệu tình cảm, câu nào cũng như kiếm sắc xuyên vào lòng Lam Ảnh, ánh mắt hần nhanh nhẹn chuyển động, tay phải lật lại, xoay xoay cực nhanh, một cây trường đao to lớn xuất hiện, lưỡi đao kê lên cổ Tô Thiếu.

Mọi việc xảy ra quá ư đột nhiên, quá nhanh, không cho người ta cơ hội chuẩn bị, ngay cả kẻ có tu vi cỡ Tô Thiếu cũng không ngờ Lam Ảnh đột ngột hạ thủ với mình. Lam Nhận kinh hãi, song thủ nhanh chóng giữ tay ca ca: “Ca ca, huynh định làm gì?” Kì thật nàng là người thông minh, trường đao của Lam Ảnh xuất ra, làm gì có chuyện nàng không hiểu ý, chỉ là chưa kịp phản ứng. Lam Ảnh lạnh lẽo đáp: “Muội muội, ta không thể làm khác, nếu hấn không mở lối ra, không ai trong chúng ta thoát được.” Nói đoạn liếc mắt nhìn Tô Thiếu.

Ánh mắt Tô Thiếu lướt qua một tia tình cảm rất khó nhận ra, có lẽ là cảm tình chân thật giữa mỗi người với nhau, rút cuộc gã hướng ánh mắt lên mình Lam

Nhận: “Ca ca cô nói đúng, nếu tôi không mở lời, tất cả sẽ chết ở đây.” Lam Nhận lắc mạnh đầu, hỏi với vẻ gấp rút: “Còn người?” Ánh mắt gã liền trở nên trống không, đúng thế, còn gã thì sao? Nghĩ đến đây, trường kiếm trên tay phải gã nhanh chóng chuyển động, “choang”, gạt ngay trường đao của Lam Ảnh, chậm chậm rời ánh mắt đi, thấp giọng: “Tôi vốn không nân tồn tại, lâu nay rồi không biết mình rốt lại là gì, thật sự đã mệt rồi, nếu giúp cô thoát thân dầu tôi có chết cũng không sao.” Lam Nhận đột nhiên kích động, không hiểu sao lời Tô Thiều khiến nàng rất khó chịu, đúng thế, xưa nay gã vẫn ở bên nàng nhưng nàng đã bỏ qua, hôm nay gã muốn ra đi nàng mới nhận ra bóng hình gã, nhất thời nàng

có bao điều muốn nói nhưng không thể nói thành lời, điều duy nhất muốn làm là không để y ra đi.

Song Tô Thiệu cơ hồ đã hạ quyết tâm, nhìn thân ảnh đen ngòm của Liễu Dật ở xa xa, cười lạnh lẽo, bước lên mấy bước, rồi thanh trường kiếm nhanh chóng chuyển động, rời khỏi tay, “soạt” một tiếng, cắm xuống đất, đồng thời gã lẩm nhẩm niệm mấy câu.

Quanh cây trường kiếm nhanh chóng xuất hiện bốn vòng tròn màu lục xạ ra lục quang, tử linh từ dưới đất trời lên, kéo theo tiếng kêu ai oán, sau cùng nhập vào trên cao.

Song thủ Tô Thiệu liên tục phát ra chân nguyên mãnh liệt, dùng lục khí thôi động bốn vòng tròn, lát trường kiếm làm

trung tâm nhanh chóng chuyển động, quang mang ngưng tụ lại, lục quang rải xuống, giữa không gian tối tăm liền hiện ra một khung cửa lớn.

Tô Thiếu vừa duy trì vòng sáng vừa quát lớn: “Các người mau rời đi.” Lam Ảnh và bốn vị quân chủ phản ứng đầu tiên, không ai lãng phí thời gian, thân ảnh Lam Ảnh khẽ động tiến thẳng vào khung cửa, hắn biết trong thế giới tối tăm này đó là lối thoát duy nhất. Trong sát na rời đi, giọng nói của hắn lập lòe giữa bóng đêm: “Ma quân, có ta không có người, tranh đấu giữa chúng ta không bao giờ ngừng.” Thân ảnh Liễu Dật lắc đầu, tựa hồ than thở, Lam Ảnh nói không sai, chàng và hắn là đôi đầu trời sinh, chỉ một người có thể sống sót, sau đận này,

chàng sẽ dùng thân phận chủ nhân Ma giới truy sát hắn.

Sau Lam Ảnh, bốn vị quân chủ cũng rời đi, không gian tối tăm khiến họ kinh hoàng, giờ Tô Thiếu mở lối, họ không nghĩ ngợi gì, họ phải theo Lam Ảnh rời khỏi nơi đáng sợ này. Nháy mắt sau chỉ còn lại Lam Nhận cùng Tô Thiếu đang cố duy trì khung cửa. Phía xa là ánh mắt đỏ lờm như máu trong bóng tối của Liễu Dật.

Một lát sau, Lam Nhận vẫn không có động tĩnh, cơ hồ ngây ngẩn, Tô Thiếu không nén được, giục: “Cô mau đi đi, tôi không thể duy trì quá lâu.” Lam Nhận vẫn không có phản ứng.

Không biết thời gian qua bao lâu, nhưng trong không gian tối tăm lại dài

dằng dặc, rớt cuộc, Lam Nhận cũng tỉnh lại, lắc đầu nói: “Ta đi rồi, người thoát được sao?” Tô Thiếu lắc đầu, ngừng một lát rồi đáp: “Khung cửa này bắt buộc phải có một người duy trì, thế nào cũng phải có một người ở lại, cô mau đi đi.” Bất kể sự tình phức tạp hay đơn giản, gã cũng muốn Lam Nhận rời đi, từ ngày gặp nha đầu này, gã đã tiếp nhận không biết bao nhiêu kiểu tình cảm, một phần cảm giác đó khiến gã biến thành như ngày nay, chiến thắng được Cửu U ma thân, trở thành ma thần mới.

Nhưng giờ không hiểu vì sao, Lam Nhận vẫn đứng ngơ ngẩn, tựa hồ quê đi sự đáng sợ của không gian tối tăm, giọng nói của Liễu Dật từ bóng đêm truyền lại: “Lam Nhận, cô giết Thiên Kiêu, vốn ta

không thể tha được nhưng tọ đã chịu hi sinh, vậy ta để một trong hai người được sống, chọn đi.” Tuy chàng nói vậy nhưng trong lòng chàng nghĩ khác, muốn thả Lam Ảnh, giữ Tô Thiếu lại.

Giọng nói lạnh lẽo khiến thần trí Lam Nhận tỉnh lại, vội chạy đến bên Tô Thiếu nói: “Người đi đi, ta giúp người duy trì khung cửa.” Lời lẽ gấp gáp nhưng thập phần kiên định, chưa dứt lời nàng đã đẩy chân nguyên mạnh mẽ vào trong làn lục quang.

Tô Thiếu lắc đầu: “Ta không đi đâu, cô đi đi, nếu cô ở lại đây hoặc chết đi, thì trong thời loạn li này ta sống không còn ý nghĩa gì nữa, cô hiểu không? Ta không sợ ca ca cô, y không uy hiếp được ta, nếu ta không muốn mở lối, không ai

uy hiếp nổi đầu.” Lam Nhận vừa nghe vừa điếm đầu, cảm động khiến trong mắt nàng ươn ướt, trong lúc sinh tử quan đầu, ca ca đã bỏ rơi nàng, người ở lại chính là gã thiếu gia vừa quen vừa lạ. Đột nhiên ánh mắt nàng mờ đi, đã lâu như vậy, rốt cuộc là vì điều gì? Vì ca ca làm mọi chuyện, giết người, không tiếc bất cứ điều gì, nhưng chuyện hôm nay khiến lòng nàng không ngừng lay động, lẽ nào mọi việc trong quá khứ đều là sai lầm?

Giọng nói của Tô Thiếu lại vang lên: “Cô đi tìm ca ca nhanh lên, tôi chỉ là một người khách qua đường lạ lẫm, sau này cô sẽ quên tôi.”

Lam Nhận lắc đầu, định nói gì đó nhưng không thành lời, sau cùng sắc mặt nàng trở lại bình thường, tựa hồ đã hạ

quyết tâm, quay qua nói với Tô Thiều: “Người không làm sai, không nên mất mạng, ca ca ta làm sai phải do mọi người chịu, để ta ở lại.” Tô Thiều lắc đầu, nhìn nàng rồi nhẹ giọng: “Lẽ nào cô còn không hiểu? Tôi biến thành như ngày nay là không còn lối thoát, ở bên cô lâu như vậy, có thể ngày ngày được thấy cô, tôi đã không còn gì ân hận nữa, có chết cũng không sợ, nhưng...nếu tôi rời khỏi đây đến một thế giới không có cô, không phải thế là quá cô đơn sao? Tôi có thể sẽ sống nhưng không bằng chết đi.” Cùng lúc, thân ảnh đen ngòm của Liễu Dật lại phát ra giọng nói lạnh tanh: “Ta có thể khiến cả hai người đều sống sót.”

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 268: Khôi Lỗi Chi Ấn, Tuyển Trạch Tập ...

Lúc đó giọng nói của Liễu Dật tuy lạnh lùng nhưng mang lại cho cả hai một tia hi vọng, người đầu tiên đáp lời là Lam Nhận, ngữ khí tỏ ra nghi ngờ: “Cả hai chúng ta đều được sống? Người muốn thế nào?” Mọi thứ không thể tự nhiên từ trên trời rơi xuống, nghe Liễu Dật nói, nàng tuy cao hứng nhưng biết sự tình không hề đơn giản.

Thân ảnh đen ngòm của Liễu Dật đột nhiên khẽ động, trong làn khí lưu, bóng đen giống như khí thể hư vô, chậm chậm di động, rồi giọng nói lại vang lên: “Cô

giết Thiên Kiêu, vốn ta phải giết cô, bất quá... Thiên Kiêu có biết chắc cũng không hi vọng ta dùng thủ đoạn tương tự trả đũa cô nên cô mới còn sống, ta cho hai người một cơ hội sống sót mong hai người biết trân trọng.” Tô Thiều lên tiếng: “Người nói đi, chúng ta phải làm gì?” Thân ảnh Liễu Dật lại di động, chậm chậm đến trước mặt Lam Nhận, đó không phải là chân thân mà chỉ là bóng hình do khí lưu tổ thành, đôi mắt đỏ lòm như máu chăm chú nhìn nàng, nói tiếp: “Rất đơn giản, từ giờ phút này trở đi hãy quên hết mọi việc trước kia mà làm việc cho ta.” Vốn chàng chỉ định thu phục Tô Thiều nhưng Lam Nhận cũng không chịu đi nên đành đánh liều một phen.

Tô Thiều không có phản ứng gì quá

đáng, từ xưa gã không có lập trường vững chãi, làm việc gì cũng theo ý thức, trong cuộc chiến này, gã đứng về phe nào cũng được. Liễu Dật dứt lời, ánh mắt gã liền nhìn sang Lam Nhận, đợi nàng trả lời.

Lam Nhận nhìn vào mắt Tô Thiều, tựa hồ hiểu được ý gã, nhưng nếu theo lời Liễu Dật, từ giờ chàng sẽ là chủ nhân của cả hai, sau này có thể sẽ phải quyết đấu sinh tử với ca ca, không thể được. Còn nếu không nghe lời, hai người nhiều khả năng sẽ chết tại đây...

Thân ảnh hư vô của Liễu Dật lại di động, cánh tay đen ngòm giơ lên, ngón tay chỉ ra, hai đạo pháp ấn đan chéo nhau trước mặt, cất giọng: “Cô có quyền lựa chọn, hoặc sống hoặc chết, đừng vọng

tưởng lừa dối ta, trong tay ta là Khôi Lỗi
án, nếu các người muốn sống, từ nay nhất
định phải phục tùng tuyệt đối, đương
nhiên....ta cho hai người thời gian quyết
định.” Liễu Dật bây giờ đã khác trước,
hắc ám chi tâm mang lại cho chàng sức
mạnh không tể tượng tượng nổi, thân
phận Chân ma khiến chàng xem nhẹ mọi
thứ. Lam Nhận không đáp, nếu đồng ý,
hai người sẽ sống nhưng gần như không
còn tự do.

Nếu không đồng ý, ai sống ai chết
khó lòng biết trước. Nàng đang cân nhắc
thì giọng nói lạnh lẽo của Liễu Dật lại
cất lên: “Cô cho rằng giúp ca ca như vậy
là yêu thương hấn sao? Cô có biết mình
vô tri lắm không, trong mắt hấn cô có
khác gì một công cụ, nhìn ra chưa? Hiện

giờ cô sắp chết, nhưng...ca ca ruột của cô thì sao? Hấn làm gì? Chạy rồi!” Lời lẽ không gấp mà đượm vẻ chế giễu.

“Ta cho cô cơ hội không cầu mong hai người giúp đỡ gì ta, hiện giờ sức mạnh của Chân ma đã quay về bản thân, việc ta phải làm rất đơn giản: thu phục thần long, để người ta yêu quay lại Thiên giới, rồi thanh toán với Bàn Cổ, còn các người, ta chỉ muốn cho các người một cơ hội bắt đầu lại, mọi thứ đã qua hãy kết thúc, các người chọn đi.” Nói đến mấy câu sau, lời lẽ của chàng phảng phất bi ai, hình như nghĩ đến một chuyện, đúng vậy...mọi thứ đều kết thúc, tình ái ba kiếp rồi cuộc cũng có kết quả. Chỉ là trước khi có kết quả, chàng không muốn nhìn thấy những người hữu tình phải phân

li.

Thời gian ngừng lại, trong bóng đêm âm lặng, ánh mắt xinh đẹp của Lam Nhận chậm chậm hướng sang Tô Thiệu, không hiểu trôi qua bao lâu, tựa hồ nàng không chịu nổi áp lực của bóng đêm, lắc đầu dứt khoát, gào lớn: “Không được, ta quyết không thương tổn đến ca ca.” Lời vừa buông ra, Tô Thiệu tiếp ngay: “Được, cô đã quyết định rồi, vậy may rời đi, tôi nguyện ý chết ở đây.” Gã không nói nhiều, y chỉ biết chờ đợi Lam Nhận đưa ra đáp án, nhưng nói ra câu sau chót, giọng gã trở nên run rẩy.

Lam Nhận tỉnh không có ý đi khỏi, vẫn lắc đầu: “Cũng không thể đi được, không thể để người chết ở đây.” Không hiểu sao nàng lại nói thế, nhưng vọng

vào tai Tô Thiều, gã cảm giác mình chết cũng có ý nghĩa.

Liều Dật gần giọng: “Cô phải chọn, lựa chọn cho mình, yêu thương ca ca hay người bên cạnh.” Lam Nhận ngẩn ngơ, một lúc lâu sau nàng cũng minh bạch, ca ca đã mang lại cho nàng chỗ để y lại, để tín nhiệm nhưng giờ đây hẳn lại bỏ đi nhẹ tênh, ở lại cạnh nàng là bóng hình vừa quen vừa lạ, phải làm thế nào đây? Ngừng lại một lúc, ánh mắt nàng có phần mênh mang, thuận miệng hỏi: “Ta có thể tin được người không?” Câu hỏi yếu ớt, bơ vơ, hướng vào Tô Thiều.

Tô Thiều ngẩn người, nhìn thẳng vào đôi mắt mĩ lệ của nàng, không biết nên nói thế nào, tựa hồ gã không hiểu ý nàng muốn nói, đúng lúc đó, Liều Dật đáp

thay: “Sao cô lại hỏi một câu ầu trĩ như vậy, để ta bày cho cô một cách đơn giản nhất, nếu một cây kiếm chém vào cô thì theo cô ca ca cô hay Tô Thiếu sẽ cứu?” Lam Nhận hình như nhớ đến chuyện gì đó, bất giác nhìn Tô Thiếu, Liễu Dật lại nói: “Cô vốn tin tưởng gã.” Giọng nói rất nhỏ, như thể có thâm ý khác, cùng lúc giọng Tô Thiếu vang lên gấp gáp: “Cẩn thận.” Một đạo nhân ảnh nhanh chóng lướt đến trước mặt chàng. Sự tình xảy ra quá đột nhiên, chỉ trong nháy mắt, Lam Nhận hoàn toàn không có phản ứng, huyết dịch đom đóm thẩm men theo thanh trường kiếm đen ngòm chảy xuống, tay Liễu Dật vẫn nắm chặt chuôi kiếm.

Nguyên khi chàng nói xong liền nhanh chóng đâm cây kiếm vào Lam

Nhận, tốc độ quá nhanh nên nàng ta không phát giác, với tu vi vừa Tô Thiếu làm gì có chuyện không chú ý thấy, không kịp nghĩ gì, gã lao tới với tốc độ nhanh nhất, chặn cây kiếm lại.

Lam Nhận hoàn toàn ngây ra, Tô Thiếu đau đến không nói nổi thành lời, giọng Liễu Dật lại vang lên: “Bên bờ tử vong, con người hiểu được rất nhiều việc, kì thật, chỉ là thói quen... cô đã quen có Tô Thiếu ở bên mình, thói quen đó đã chèn ép tình cảm trong lòng.” Hồi lâu sau Lam Nhận vẫn không nói gì, giọng Liễu Dật một lần nữa vang khắp không gian: “Ta đã cho cô kết quả tốt nhất rồi, kẻ đứng trước mặt cô sẵn sàng chết vì cô, cô tự hỏi mình xem có tín nhiệm gã không?” Lời lẽ đơn giản, từng

câu từng chữ như cửu thiên huyền lô đánh vào lòng Lam Nhận.

Rốt cuộc, thanh âm bi thương của Lam Nhận cũng vang lên: “Không.” Nàng nhanh nhẹn đến cạnh Liễu Dật, nói với vẻ gấp gáp: “Được, ta đồng ý, chỉ cần hấn không chết, chuyện gì ta cũng đồng ý.” Liễu Dật thông thả lỏng tay, rút cây kiếm cắm trên ngực Tô Thiếu, vung cả hai tay, khí lưu nhanh chóng kết thành hai đạo Khôi Lôi ẩn, đoạn hỏi ngược: “Cô nguyên ý quên hết mọi chuyện trước kia, vĩnh viễn là hình bóng của ma, phục tùng ma?” Khôi Lôi ẩn trong tay chàng nhanh chóng đan cài, trải rộng ra.

Lam Nhận vừa đỡ Tô Thiếu dậy vừa nghe chàng nói, nàng không hề suy nghĩ, đáp: “Tôi nguyên ý.” Dứt lời, hai đạo

Khôi Lỗi ấn đen nhánh xạ thẳng vào mi tâm hai người, giao nhau rồi nhanh chóng di động, sau cùng kết ấn trên tay phải nàng và tay trái Tô Thiếu.

Loáng sau, thân ảnh Liễu Dật lên tiếng: “Quên đi những chuyện trước kia, ấn kí này sẽ không động chạm gì đến hai người, hi vọng hai người hiểu rõ.”

Chàng phát tay phải, nháy mắt sau, cả không gian tối tăm bắt đầu biến hình, khí lưu chậm chậm phân tán rồi biến mất, thân ảnh chàng cũng từ trong bóng đêm bước ra. Thình không lại ngập màu lam, dương quang chiếu rọi mặt đất, thanh trường kiếm cắm trên ngực Tô Thiếu cũng biến mất, vết thương cũng tan biến như chưa hề xuất hiện. Màn đêm tan biến, Tô Thiếu và Lam Nhận đưa mắt

nhìn nhau, hình như định lên tiếng.

Liễu Dật nhanh chóng đến bên Minh Vương, nhìn Vũ Trầm Tĩnh nằm trong lòng ông ta, lo lắng hỏi: “Nàng sao rồi?” Lúc này chàng không thấy ghét tiểu nha đầu này, trải qua bao nhiêu chuyện, nàng đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng chàng.

Minh Vương ôm chặt nàng, chỉ thấy sắc mặt nàng trắng nhợt, không có một tia sinh khí, cặp mắt xinh đẹp khép lại, chắc rằng đang đau đớn nhưng khóe môi cong cong lại lộ rõ niềm hạnh phúc. Ông ta lắc đầu: “Con gái ta không chết, người quay lại đi, sẽ có ngày nó đến tìm người.” Liễu Dật không hiểu, hỏi: “Để ta giúp.” Minh Vương lắc đầu, ngừng một lát rồi nói: “Người không giúp được đâu.”

Đoạn chậm rãi đứng dậy, không nói thêm câu nào, quay mình lướt về xa thăm. Liễu Dật định ngăn cản nhưng Minh Vương là phụ thân Vũ Trầm Tinh nên nhanh chóng gạt đi, nhìn theo thân hình cao lớn của ông ta biến mất, chàng đành lắc lắc đầu.

Nhìn về phương xa, chàng suy nghĩ rất lung, mọi việc xảy ra quá đột nhiên, tựa hồ đang thúc đẩy điều gì đó. Rốt cuộc chàng không còn phải cố kị quá nhiều nữa, phải đến lúc kết thúc tất cả rồi, chàng phải lên Thần giới, tìm nước mắt của Bàn Cổ và thần long đã biến mất. Chàng quay lại nói với Tô Thiều cùng Lam Nhận: “Các người theo ta về Vô Lệ thành.” Lam Nhận không nói gì nhưng Tô Thiều đã lên tiếng: “Vâng, thưa chủ nhân.” Lúc này ảo giới đã bị

phá, ánh sáng chan hòa, Liễu Dật triệu hoán thần long đoạn ba người cùng cười rồing quay về Vô Lệ thành. Thoáng sau, chàng đã về đến đại sảnh trong thành, ngồi xuống ghế, Tô Thiếu và Lam Nhận đứng sau lưng, giải thích một hồi mọi người mới hiểu vì sao hai người kia đến đây.

Đại sảnh yên tĩnh cực độ, không biết trôi qua bao lâu, Liễu Dật lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng: “Tại hạ phải đi Thần giới một chuyến. Lâu quá rồi, cũng phải gặp lão bằng hữu thôi.” Tuy chàng nói rất đơn giản nhưng bọn Thất Nguyệt đều biết lão bằng hữu đó là ai.

Không đợi mọi người lên tiếng, chàng lại hướng ánh mắt sang Thất Nguyệt, nói: “Chuyến đi Thần giới này,

muội không cần theo, ta sẽ hoàn thành mọi chuyện nhanh thôi rồi quay về Nhân gian.” Thất Nguyệt hiểu chàng đi tìm nước mắt nhưng không hiểu rằng ở Nhân gian giới vẫn còn một giọt nước mắt chàng cần, nếu ra câu hỏi khiến nàng canh cánh: “Tu vi hiện tại của huynh đi Thần giới có nguy hiểm không? Thần long còn chưa thu phục xong mà.” Liễu Dật lắc đầu: “Có lẽ nguy hiểm, bất quá ta phải đi, phải gặp Bàn Cổ, bằng không làm sao lấy được nước mắt của ông ta?” Trong lòng suy nghĩ không phải như vậy, tự nhiên là chàng biết đi Thần giới sẽ gặp nguy hiểm, cũng định về Nhân gian giới trước, thu phục thần long rồi đi tìm nước mắt trên Thần giới sẽ an toàn hơn, nhưng phạm vi Nhân gian quá rộng, lên

Thần giới tìm còn đơn giản hơn nhiều, đằng nào cũng phải lấy bằng được nước mắt của Bàn Cổ. Chàng đã tính toán sẵn rồi, không cứu được Thiên nữ, không quyết chiến với Bàn Cổ.

Thất Nguyệt biết chàng đã quyết định tất không thể thay đổi được, đành nói ra điều gì đó nhưng không thành lời, mặt lộ rõ vẻ lo lắng, Liễu Dật nhìn người con thâm tình này, bất giác bật cười: “Không cần lo lắng, không cứu được Thiên nữ về Thần giới ta quyết không đấu với Bàn Cổ, với tu vi của ta hiện giờ, chạy thoát không thành vấn đề.” Bàu không khí trong đại sảnh giãn hẳn ra, Diệp La Bách Hoa cũng cười: “Đúng, đánh không lại thì bỏ chạy, người Thần giới không lẽ sẽ quay về Nhân gian.” Liễu Dật bất giác

gật đầu cười: “Tại hạ nhất định phải quay lại Nhân gian giới, nếu Thất Nguyệt thích, cứ ở lại đây cũng tốt.” Thất Nguyệt dường như nhớ ra, cãi lại: “Muội không ở lại đây được, muội phải về Vĩnh Hằng chi thành, lâu quá rồi, không biết Lang đại ca có khỏe không, thật lòng muội muốn gặp lại đại ca.” Tuy ngoài miệng nàng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

Diệp La Bách Hoa lấy làm kì quái: “Vĩnh Hằng chi thành ở Nhân gian sao? Có đẹp không?” Thất Nguyệt gật đầu: “Đó là nhà của chúng tôi, ở trên đỉnh Thiên Sơn, có rất nhiều người, mỗi ngày đều thấy hoa tuyết, thật sự rất đẹp, trong thành không lạnh chút nào, còn có cả hoa nở.” Lưu lã bên ngoài quá lâu khiến

nàng coi ngôi thành là nhà, ít ra ở đó còn có người mà nàng yêu thương.

Diệp La Bách Hoa háo hức: “Vậy sao? Muội thật lòng hi vọng được đi đến đó.” Thất Nguyệt tá đồng: “Được rồi, nếu công chúa thích thì ở lại luôn, Minh giới thâm lương quá.” Hai người một xướng một họa, trò chuyện tương đắc, Liễu Dật nhìn hai người, lấy ra khối đá ở Thiên Nhai Hải Giác, đưa cho Thất Nguyệt: “Khối đá này thông đến Minh giới, ta đưa cho muội, nếu nhớ Lang Vương thì quay về, thuận tiện...thử thay ta hỏi thăm một tiếng.” Nói đến Lang Vương, lòng chàng vô vàn cảm khái, tương ngộ từ thuở niên thiếu, mười năm sau gặp lại rồi xa cách cho đến hôm nay.

Thất Nguyệt nhận lấy khối đá, đột

nhiên nhớ ra, ngẩng đầu nhìn chàng: “Đi Thần giới huynh phải cẩn thận.” Một câu ngắn ngủi thôi, chỉ có mấy từ nhưng lộ rõ tấm lòng nàng, Diệp La Bách Hoa cũng tỏ ra lo lắng.

Đúng lúc đó, Tô Thiếu lên tiếng: “Tôi cùng chủ nhân Thần giới chắc không nguy hiểm gì đâu.” Liễu Dật quay lại nhìn gã, lại nhìn vẻ mặt lo lắng của Lam Nhận, bật cười: “Đồng người càng phiên hà hơn, người theo Lam Nhận đi, ta đi được rồi, các người theo Thất Nguyệt về Vĩnh Hằng chi thành.” Chàng nói rất thật lòng, chàng không muốn nhiều người xen vào ân oán giữa bản thân với Bàn Cổ, càng không muốn Lam Nhận lo lắng cho Tô Thiếu, có lẽ càng trải nghiệm nhiều chàng càng hiểu được

người khác.

Lam Nhận không nói gì nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ cảm kích, từ ngày hôm nay, nàng rút cuộc cũng nắm chắc được tương lai, dù đó không phải là người xưa nay vẫn y lại. Trong đáy lòng, nàng có nhiều cảm xúc, cảm ơn Liễu Dật đã cho nàng cơ hội.

Diệp La Bách Hoa liếc nhìn Thất Nguyệt đoạn nói với chàng: “Huynh phải cẩn thận, muội và Thất Nguyệt tỷ tỷ đợi tin tức tốt lành của huynh ở Vĩnh Hằng chi thành.” Chàng thông thả đứng dậy, đáp: “Hai người không cần lo lắng, ta sẽ biết phải làm gì.” Đoạn chậm rãi đi ra ngoài đại sảnh, chàng không muốn bàn luận tiếp nữa bởi nếu thế có lẽ càng tăng thêm thương cảm, sầu lo, cứ thế này kết

thức một ngày cũng được rồi.

Phù vân chậm chậm lướt qua chân trời, dương quang ngả về tây, một ngày rồi cũng qua, tuy chưa tề tụ đủ Bát Hoang thần long nhưng có được hắc ám chi tâm, chàng có lên Thần giới, ít ra cũng phải lấy được nước mắt của Bàn Cổ cùng thu phục thần long trong truyền thuyết.

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 269: Kiên Trinh Chi Lệ, Phiêu Tuyết Hoa ...

Gió lạnh rền rĩ trên thình không, băng giá màu lam như muốn lột tả bi thương, một cây ma kiếm bồi bạn chàng qua bao

ngày đêm, trải qua muôn ngàn khổ nạn, chàng gần như đã đi đến tận cùng nên không cần phải nói câu tái kiến, bóng dáng cô đơn giữa vùng đất hoang vu lại tôn thêm vẻ tịch mịch.

Rời Vô Lệ thành được một ngày, Liễu Dật vốn định lợi dụng khối đá Hồng Nương tặng để lên thẳng Thần giới, nhưng không hiểu vì sao vừa đi vừa nghĩ suốt một ngày ở Minh giới, lòng chàng vừa gấp gáp vừa tư lự, thời gian chờ đợi nhiều năm khiến chàng không muốn lên thẳng Thần giới.

Thi thoảng gió lại lùa qua con đường hoang vắng, bùn đất bốc lên mùi vị thê lương, thư sinh thời niên thiếu năm xưa, khí phách ma chủ hôm nay, vô số ý nghĩ rối bời khiến bước chân chàng chậm lại,

lúc sắp rời Minh giới, chàng đi đến quyết định cuối cùng: sẽ không hoàn toàn động đến Thần giới ngay, dầu chàng có hắc ám chi tâm và hắc ám ma lực nhưng sau bảy ngàn năm, Thần giới đã rung chuyển, mưa gió bời bời, không biết thực lực của Bàn Cổ thế nào, thống chế mới của Thần giới là ai?

Nghĩ đến đây, trước mắt chàng hiện lên nhân ảnh của Thiên nữ, tà áo dài trắng ngàn cô tịch, ánh mắt sầu thương như nói lên tịch mịch ngàn năm, nhìn qua thân ảnh chàng như thấy Thiên Kiêu, người thay thế Thiên nữ được Bàn Cổ tạo ra, nàng không nhìn thấy sinh mệnh tương lai, đến phút cuối lại bị người tin tưởng nhất ra tay hạ sát, lục đạo luân hồi, rõ ràng tất cả đã được chú định, ngay cả

Thân cũng không tránh nổi.

Đặt chân lên vùng đất hoang lương khiến bụi đất tung bay rồi bị gió cuốn đi, lúc thân ảnh Thiên Kiêu tan biến, chàng nhìn thấy gương mặt mỹ lệ của Thất Nguyệt và Diệp La Bách Hoa, làn môi mỏng manh mấp máy, hình như có tiếng nói vọng vào tai chàng: “Bọn muội ở Vĩnh Hằng chi thành đợi huynh quay về.” Đó là gì, cam tâm tình nguyện hay là một lời hứa?

Hai thân anh dần dần trôi xa, lại một khuôn mặt mỹ lệ quen thuộc xuất hiện, là Lam Vũ Trầm Tĩnh, nữ hai hoạt bát hiệu kỳ này sao lại nhợt nhạt đến vậy, ánh mắt vô lực như thế? Giọng nói thân quen vang vọng: “Vô luận huynh ở đâu, trên trời hay dưới tu la địa ngục, tình yêu của

Trầm Tĩnh vĩnh viễn cầu nguyện cho huynh, hạnh phúc của huynh là niềm vui của muội...” Bất giác, nước mắt lăn dài trên mặt, chàng mỉm cười cời găng tay, lau sạch rồi lẩm bẩm: “Ngàn năm bất công, đời người cơ khổ, Liễu Dật có tài đức gì mà gặp được hồng nhan tri kỷ, tình đã diệt, yêu đã tàn, lòng thành tro, Thiên nữ sẽ quay về chốn cũ, sinh tử cũng có gì phải hối tiếc.” Nói đến đây, chàng dừng bước, đối mặt với Thất Nguyệt, Vũ Trầm Tĩnh, Diệp La Bách Hoa, chàng đã nợ họ quá nhiều, càng rời xa có lẽ càng tốt đẹp hơn với họ.

Chàng lấy khối đã dẫn lên Thần giới ra, nhưng hồi lâu sau vẫn không sử dụng, bởi chàng nhớ đến Cát Lợi Nhi hồi mười năm trước, nhớ đến một đoạn đối thoại

trong Phiêu tuyết Hoa Hải, nỗi thống khổ ghi lòng đố đau đến nát tan con tim. Đột nhiên chàng nắm chặt trường kiếm, thốt lên: “Nên để nhớ nhưng qua hẳn đã.” “Soạt” một tiếng vang lên khe khẽ, trường kiếm kéo thành một dài hào quang đen nhánh, một vết nứt xuất hiện trước mặt, chàng thu kiếm lại rồi trực tiếp tiến vào.

Niềm quyến luyến trong lòng khiến chàng trở lại nhân gian, về vùng đất từng hạnh phúc mà bi thương – Phiêu tuyết Hoa Hải. Ở đó từng có tình yêu, từng thề thốt, đương nhiên trong ái tình ẩn chứa cả thương đau, lúc chàng đặt chân lên mảnh đất quen thuộc đó, trước mắt là hoa trắng vô tận.

Trong trí nhớ từng có ngày Hoa Hải

vô tận khô héo, nhưng bây giờ vết thương đã liền da, không biết đã qua bao lâu rồi, bây giờ Hoa Hải lại ngập trong hoa, còn...vết thương của chàng đã lành chưa? Chưa, vết thương đã là khắc cố ghi tâm thì không thể lành được.

Đứng giữa biển hoa vô tận, chàng như thấy được giọng nói của Cát Lợi Nhi, cũng nhớ lại cả đau thương, bất giác chàng buột miệng: “Muội có khỏe không?” Một câu bốn từ thôi, ngược mặt nhìn lên không gian hư không, chỉ có mình chàng biết câu đó dành cho ai.

Cùng lúc, một giọng nói quen thuộc vang lên khiến chàng như ngừng thở, thậm chí không thể nghĩ ngợi gì nữa: “Muội không khỏe.” Ba từ thôi, từ miệng một nữ tử thốt ra, nhưng với tu vi của

chàng hiện giờ, mọi sinh mệnh trong chu vi trăm trượng không thể thoát khỏi đôi tai.

Nhưng nghe xong ba từ đó, chàng như bị cửu thiên huyền lôi kích trúng, toàn thân cứng đờ, tuy chỉ ba từ thôi nhưng giọng nói, tình cảm lại quen thuộc như vậy, trào dâng như vậy, biết bao đêm hồn vương trong mộng, biết bao nhiêu đau thương...

Giọng nói sau lưng lại vang lên: “Còn nhớ thiếp không?” Chàng không đáp mà chậm rãi quay lại, nhưng cử động cơ hồ vạn phần gian nan, thời gian phảng phất như trôi qua cả ngàn vạn năm, rốt cuộc chàng cũng hướng ánh mắt lên mình nữ tử nọ, ánh mắt lấp lóe, he khẽ lắc đầu đáp: “Làm sao... làm sao mà quên được,

mối tình dành cho muội đã khắc trong tim ta.” Chàng đang đối diện với một bạch y nữ tử không thể coi là đẹp, thân thể mảnh mai, mái tóc đen dài phất phới trong gió, song thủ buông xuôi, trong mắt hình như cũng ầng ậng nước, nghe chàng nói, nàng khẽ lắc đầu, định nói gì đó nhưng lại không thành lời.

Liễu Dật tiến lên một bước, nắm chặt vai nàng, kích động vạn phần: “Cát Lợi Nhi, muội nhớ ra ta rồi sao?” Nguyên lai đó không phải ai khác, chính là người từng mai lại vô vàn cho chàng tại Hoa Hải khi xưa, cũng mang lại không ít bi thương: Cát Lợi Nhi. Hiện tại nàng không biểu lộ gì, chỉ nhìn chàng bằng cặp mắt sáng lấp lánh.

Loáng sau, chàng đã khôi phục thân

trí, chậm chậm hạ tay xuống, liếc nhìn Cát Lợi Nhi, lòng chàng lại dấy lên niềm đau, giờ chàng không thể phân biệt nổi lời nàng là giả hay thật, nàng từng dùng lời dối gian khiến chàng mù hai mắt, cảm giác xa cách bấy giờ khiến chàng không thể hết lòng.

Thấy thay đổi của chàng, Cát Lợi Nhi chậm chậm lui lại, cách chừng ba trượng mới dừng lại, cất lên giọng nói trầm trầm, buồn thảm: “Huynh hận muội?” Chàng không đáp, lặng lẽ quan sát nàng rồi nói: “Vì sao?” Cát Lợi Nhi đưa tay phải chậm chậm rút một sợi dây chuông tím ngắt từ trong tay áo ra, khe khẽ giơ lên, gió thổi qua, dây chuông phát ra âm thanh trong trẻo. Nhìn sợi dây chuông, chàng như nhớ ra, đây không phải Thiên

Kiều sao? Từng có lúc chàng cùng Thiên Kiêu nhìn thấy sợi dây chuông này, nghe nói rằng đó là Tình Nhân Linh, vì sao giờ lại ở trong tay nàng?

Cát Lợi Nhi vừa nhìn chàng qua sợi dây chuông vừa nói: “Tình Nhân Linh... vô luận là ở chân trời góc biển, trên trời dưới đất, bất kể chia cắt bao xa, mỗi khi nhớ đến dây chuông, người trong lòng sẽ hiện ra, câu chuyện ngụ ngôn này đẹp biết bao.” Chàng kinh ngạc buột miệng: “Sao muội lại biết?” Cát Lợi Nhi chậm rãi quay đầu sang một bên, đáp: “Ông ấy nói cho muội biết.” Lúc đó chàng mới phát hiện, không hiểu từ bao giờ bên cạnh nàng đã xuất hiện một lão giả mặc khôi giáp trắng, lưng đeo một thanh trường kiếm, tuy xa cách đã lâu nhưng

chàng nhanh chóng nhận ra, ông ta không phải người lạ mà chính là Chiến Thần, có thể nói, chàng đi được trên con đường hôm nay, ông ta có không ít công lao.

Chiến Thần liếc mắt nhìn chàng, nhẹ nhàng thốt lên: “Lâu rồi không gặp.” Chàng không lí đến câu chào của ông ta, vừa kinh ngạc vừa vui mừng bước lên hỏi: “Muội nhận ra ta rồi sao? Cát Lợi Nhi.” Vừa nói vừa bước về phía nàng.

Thình lình, Cát Lợi Nhi đưa tay lên: “Đứng lại, đừng qua đây.” Biền cố bắt ngờ khiến chàng dừng bước, chàng không hiểu, vì sao nàng lại nhớ được chàng mà vẫn nói như vậy? Lẽ nào...nàng đã không còn yêu chàng?

Cát Lợi Nhi chậm chậm lắc đầu: “Xin lỗi, hãy quên muội đi...” Rồi không

thể nói tiếp thành lời nữa.

Câu nói đột ngột khiến Liễu Dật ngẩn người, hồi lâu mới hỏi: “Vì sao? Muội không còn yêu ta nữa ư?” Cát Lợi Nhi lắc đầu, giọng nói run rẩy: “Yêu, sao lại không yêu chàng được, mười năm nay, tình yêu thiếp dành cho chàng chưa từng giảm đi, nếu sinh mệnh có điểm khởi đầu cho đến lúc kết thúc, trọn đời trọn kiếp thiếp đều yêu chàng, nhưng...thiếp biết yêu chàng thế nào đây khi người sai là thiếp? Là Cát Lợi Nhi không tốt, hết lần này đến lần khác làm chàng thương tổn, đều là Cát Lợi Nhi sai, hãy quên thiếp đi.” Liễu Dật vội lắc đầu: “Không, ta không trách nàng, không hận nàng, nàng là người ta yêu thương, vĩnh viễn, vĩnh viễn...nàng không nên nói như vậy, cả

nghe như vậy cũng không được.” Cát Lợi Nhi lại lắc đầu, giờ sợi dây chuông trong tay lên, trong cơn gió, sợi dây chuông tim rung lên âm thanh trong vắt, giọng nói sâu thẳm của nàng lại vọng vào tai Liễu Dật: “Nhưng Cát Lợi Nhi không thể, Cát Lợi Nhi hận chính mình đã làm tổn thương trái tim chàng, hại chàng mất đi đôi mắt, có lẽ Chiến Thần nói đúng, duyên phận trên trần gian của chúng ta đã hết từ mười năm trước, không có hạnh phúc mà chỉ có bi thương...nếu có thể, mỗi ngày thư sinh nhớ đến lời Cát Lợi Nhi là thiếp hạnh phúc rồi.” Đoạn nàng vung tay ném sợi dây chuông tím về phía Liễu Dật.

Sợi dây chuông vang lên âm thanh trong vắt giữa không trung, ánh mắt Liễu

Dật hút chặt vào sợi dây chuông, nghe thấy tiếng chuông, hình như cả thế giới đều ngừng lại, tiếng chuông phảng phất như mang nàng đến bên chàng, “leng keng”, chàng đưa tay phải chộp lấy dây chuông, nhưng đồng thời cũng nghe thấy nàng rên lên khe khẽ.

Trong một sát na, nguy cơ mãnh liệt xuất hiện trong đầu chàng, hoảng hốt quay đầu lại, một lưỡi chủy thủ xuyên qua tâm tạng nàng, vẻ mặt nàng hiện lên thần sắc buồn thảm, bản năng khiến chàng gào lên: “Không.” Rồi lao tới như cơn gió.

Ôm nàng vào lòng, chàng tựa hồ cảm giác được thân thể nàng rung động, ấn ước một tia băng lãnh, phảng phất như kí ức hồi mười năm trước lại hiện lên trước

mắt, chàng lắc đầu, gào lên: “Vì sao? Vì sao muội phải làm như vậy?” Bàn tay nhỏ nhắn của Cát Lợi Nhi nắm lấy vai chàng, thông khổ trên mặt chuyển dần thành sầu thương, lắc đầu đáp: “Xin lỗi thư sin, chàng nên biết rằng, thiếp yêu chàng, vĩnh viễn yêu chàng, nhưng...khi thiếp biết được chân tướng thì không tài nào đối diện với chàng, không thể tha thứ cho mình, thiếp đã làm tổn thương...tổn thương người mình yêu thương nhất, nếu có thể, thiếp hi vọng chàng hãy quên Cát Lợi Nhi đi.” Trong mắt nàng, ánh nước nhòe nhoẹt.

Liều Dật lắc đầu: “Vì sao muội lại ngốc như vậy? Muội biết không, muội di thể này mới là tổn thương ta, ta không bao giờ trách muội....” Giọng chàng đã

lạc hẳn, chàng sợ, thật sự sợ Cát Lợi Nhi sẽ lại bỏ chàng mà đi.

Cát Lợi Nhi rớt nước mắt, dịu dàng thốt lên: “Xin lỗi, Cát Lợi Nhi không còn tư cách được chàng yêu thương nữa....” Giọng nói trở nên nhẹ bẫng, nhẹ bẫng...

Cùng lúc, quanh mình Liễu Dật tỏa qua hồng quang nhàn nhạt, dần dần chói rạng, một đóa hoa hư ảo lập lòe trước mắt, một chiếc lá nữa trổ ra, chiếc lá thứ tám. Nhìn đóa Bửu Ngạn Hoa phiêu diêu mà hư vô, ánh mắt chàng ướt đẫm, chàng không biết tên giọt nước mắt này nhưng chàng hiểu tình yêu của Cát Lợi Nhi, nước mắt của nàng đại diện cho kiên trinh.

Ánh mắt Cát Lợi Nhi dần trở nên trống rỗng, nhưng nước mắt sâu thương

không ngừng nhỏ xuống, nhìn gương mặt như tạc của chàng, nàng mỉm cười: “Thư sinh, hoa đẹp quá.” Liễu Dật gật đầu, đột nhiên nhớ ra, đưa tay phải rút phất lưỡi chủy thủ trên ngực nàng, hắc khí cuộn lên thành vùng xoáy ngăn vết thương lại, máu liền ngừng chảy, miệng vết thương nhanh chóng khép lại. Nhưng gương mặt nàng vẫn nhợt nhạt vô cùng.

Chàng biết trái tim nàng đã tan nát, chàng chỉ có thể giữ được thân thể nàng, chứ không thể cứu nàng sống lại. Cát Lợi Nhi mỉm cười thống khổ: “Thư sinh, đừng đau thương...còn nhớ lời chúng ta từng nói mười năm trước không? Dầu Cát Lợi Nhi chết đi, tình yêu của thiếp vẫn bầu bạn với chàng.” Lời nàng nói như đưa chàng quay về Hoa Hải của

mười năm trước, vô tri lại là hạnh phúc biết bao, khi chân tướng hiện lên trước mắt cũng là lúc bi thương tràn tới, tựa hồ tất cả đã được chú định, lúc có được Bỉ Ngạn Hoa, tất Cát Lợi Nhi phải chết, bằng không nước mắt lấy ở đâu ra?

Lúc chàng cúi mặt xuống, Cát Lợi Nhi đã ngừng thở, trên mặt vẫn hiện lên nụ cười, tựa hồ không có thống khổ. Chàng chỉ khẽ lắc đầu, cúi xuống vuốt ve khuôn mặt nàng, đồng thời ánh mắt đỏ lờm như máu nhìn sang Chiến Thần.

Vừa chạm vào ánh mắt chàng, Chiến Thần bất giác lùi lại một bước, nhưng vừa dừng bước, gió khẽ nổi lên, một thanh kiếm đen ngòm đã xuất hiện trước mặt, thân kiếm dậy lên kinh phong, thổi tung mớ tóc bạc trên đầu ông. Mắt Liễu

Dật đã đỏ như máu, lạnh lùng hỏi: “Người nói gì với Cát Lợi Nhi?” Chiến Thần không có vẻ gì sợ sệt, nhẹ giọng đáp: “Chỉ giúp nàng ấy khôi phục kí ức.” Liễu Dật quát lớn: “Khôi phục kí ức... vì sao lúc trước không xuất hiện khôi phục kí ức?” Chiến Thần lắc đầu: “Ma quân không chán nhận nỗi ư? Tất cả đã được định sẵn rồi, dẫu ngài không trách Cát Lợi Nhi thì nàng ấy cũng không bao giờ tha thứ cho mình, tiểu thần có xuất hiện sớm cũng vô ích, chỉ khi sợi Tình Nhân Linh quay về bên nàng ấy, tiểu thần mới giúp được.” Nghe vậy, tâm tình dần bình tĩnh lại, sau cùng hạ thanh trường kiếm xuống, hỏi: “Vì sao người lại làm thế?” Chiến Thần đáp: “Không vì gì cả, chỉ là tiểu thần không thích cách làm của Bàn

Cổ.” Câu trả lời thật đơn giản, Liễu Dật tra kiếm vào bên sườn, hỏi: “Người có thể giúp ta một việc cuối cùng không?” Chiến Thần gật đầu: “Ma quân cứ nói.” Liễu Dật quay lại nhìn Cát Lợi Nhi đang nằm dưới đất, dặn: “Đem thân thể nàng về sơn động thủy tinh hồi mười năm trước, chiếu cố nàng cho tốt đợi đến khi nàng tỉnh lại.” Chiến Thần gật đầu: “Vâng.” Liễu Dật nói: “Người đi đi.” Chàng dứt lời, Chiến Thần liền bước về phía Cát Lợi Nhi, nhấc thân thể nàng lên, hóa thành một đạo bạch quang rồi lẫn mất vào Hoa Hải.

Gió lại lùa qua Hoa Hải vô tận, thân ảnh cô độc, mái tóc bạc bay bay thuật lại câu chuyện ái tình bi thương....

Nhìn Chiến Thần đi khỏi, Liễu Dật

chậm chậm lắc đầu, lẩm bẩm: “Người ta yêu ời, khổ nạn ngàn vạn năm đã qua rồi, hãy ngủ yên nhé, lúc nàng tỉnh lại, nàng sẽ thoát được trớ chú.” Đoạn chàng vung tay, nhìn đó Bử Ngạn Hoa màu hồng trong tay mọc ra tám chiếc lá đại diện cho tám loại nước mắt, khẽ mỉm cười....

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 270: Kim Long Chi Nan, Hóa Lục Đạo ...

Chàng như nhìn thấy được tương lai trong đoá Bử Ngạn Hoa, không biết bao lâu mới chậm rãi thu lại đoá hoa hư ảo đã phải chịu trớ chú, lấy khối đá dẫn lên

Thần giới ra, lẩm nhẩm: “Đến lúc rồi, số mệnh đã nhỏ xuống tám giọt lệ, chỉ cần lấy thêm giọt của Bàn Cổ là...trở chủ của Bỉ Ngạn Hoa sẽ được giả trừ, bảy ngàn năm rồi, mọi khổ nạn sẽ đều kết thúc?” Trong bi thương vô hạn, trải nghiệm vô hạn, hình như chàng đâm ra nghi vấn, thời gian qua đã quá lâu rồi, có thật khổ nạn sẽ kết thúc như thế này chẳng? Không cần biết tương lai thế nào, chỉ cần Thiên nữ sống lại là chàng mãn ý.

Cuối cùng, chàng không cả nghĩ nữa, quăng viên đá trong tay mở cánh cửa dẫn lên Thần giới, từ lúc đặt chân lên con đường của số mệnh, kiếm vẫn cô độc, người vẫn tịch mịch như thế, ngàn vạn năm nay, hạnh phúc trong sầu thương,

nhớ nhưng trong đau buồn, cho dù là Niết nhân, hay là Vị Linh Phong hoặc Liễu Dật...đều không trọng yếu, chỉ có mối tình thủy chung là quan trọng, vô luận là trên trời hay dưới đất, ở nhân gian hay địa ngục, Thiên nữ là người duy nhất chàng yêu.

Bạch quang lướt qua, tỏa ra mùi vị quen thuộc, chàng không thể mở mắt, chỉ cảm giác được mình đang trôi nổi trong không gian hư vô, không biết qua bao lâu, rốt cuộc dưới chân cũng có điểm tựa, hình như chàng đã dừng lại.

Chàng chậm chậm mở mắt, cảnh vật chung quanh khiến chàng ngừng lại một lát, dưới chân là mây trắng vô tận, phảng phất như đang đứng trên không, vô số ngọn núi lập lờ quanh mình, trên có cung

điện trắng ngàn, vàng dương chiếu ánh
nắng ấm áp, chim phượng hoàng mĩ lệ
uốn lượn trong ánh nắng, thi thoảng có
bạch hạc bay qua, kèm theo tiếng kêu réo
rất.

Theo ý thức, chàng nắm chặt chuôi
kiếm, cảnh tượng này đã quá quen, không
sai, đây là nơi chúng Thần cư trú, tất cả
vẫn bình yên, đẹp đẽ như xưa nhưng
chàng hiểu rõ mọi vị Thần ở đây đều là
địch nhân của mình.

Quan sát một lúc, tựa hồ ở đây quá
bình tĩnh, trong lòng chàng thầm tính
toán, chàng đến đây chủ yếu để tìm Bàn
Cổ để lấy nước mắt giúp Thiên nữ quay
về Thần giới, thoát khỏi nỗi khổ luân hồi,
nếu vận khí không đến nỗi xấu, thuận tiện
thu phục luôn hoang long thứ bảy.

Nhưng đó chỉ là ý riêng của chàng, điều đầu tiên cần làm là tìm Bàn Cổ, theo kí ức chàng còn lưu lại, ông ta sống ở Thần Vương điện, nhưng tin tức mới nhất cho biết, người đứng đầu Thần giới đã đổi thay, không còn là ông ta mà là sứ giả của Đại trí giả, nếu vậy... ông ta tất không ở trong Thần Vương điện, ở đâu đây?

Liễu Dật vừa suy tư vừa chậm chậm cất bước, chàng biết bất kể có nghĩ ngợi gì cũng đã đặt chân vào phạm vi cư trú của các Thần rồi, cánh cửa rộng rãi trước mặt chính là lối thông lên đại môn Thần điện. Đúng lúc chàng toan đi vào rồi từ từ kiếm Bàn Cổ thì một chuyện kì dị xảy ra.

Ánh nắng ấm áp trên thính không biến

mắt, mây đen cuộn cuộn, cuồng phong thét gào, lần trong gió là hoa tuyết trắng ngàn, thời tiết đổi thay như vậy tuy kì quái nhưng không đến nỗi kì dị, nếu có kì dị vì đây chính là Thần giới, nơi các Thần cư trú, quanh năm đều là mùa xuân, dương quang vĩnh viễn không tắt, không thể có mây đen được.

Nhưng hiện giờ đã nổi lên cuồng phong, đưa mây đen bay về, lại đổ hoa tuyết, cảm giác bất tường khiến Liễu Dật dừng bước, nắm chặt trường kiếm, lúc đó hoa tuyết trắng ngàn càng lúc càng lớn, gió lạnh cơ hồ ngưng đọng không khí chung quanh cộng thêm một tầng mây như vụ khí khiến chàng không thể nhìn ra ngoài phạm vi mười trượng.

Một tiếng ngâm dài vang lên trong

không trung rồi tan biến, Liễu Dật thất kinh, thanh âm này vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, là...là thần long? Đúng, thanh âm này không thể do người phát ra, theo Dự Ngôn sư nói, ở Thần giới cũng có một con thần long, chàng chỉ không ngờ mới đặt chân lên đã gặp luôn.

So với các không gian khác, Thần giới tịnh không lớn, từ tình hình hiện giờ cho thấy Thần giới nhất định biết chàng tới nên mới thả thần long ra. Nghe tiếng thần long rít lên lạnh lốt, chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nếu thu phục được, tất nhiên sức mạnh sẽ tăng thêm một tầng.

Nhưng vì sao? Hình như có khúc mắc khiến chàng vẫn phải nghi ngờ, nếu Thần giới thực sự biết chàng đã tới vì sao lại thả thần long ra? Lúc đầu chàng

đã nghĩ, nếu bị người Thần giới phát hiện, nhiều khả năng Bàn Cổ sẽ dẫn chúng Thần vây ráp, song hiện giờ có vẻ phức tạp hơn thế nhiều.

Trong óc chàng nảy ra ý nghĩ, thứ nhất người Thần giới không phát hiện chàng mà thần long không chịu quản chế của Thần giới, khả năng nó là người trông coi, thứ hai, sức mạnh của nó nhất định phi thường mạnh mẽ, thứ ba, có khả năng Thần giới đã xảy ra biến cố.

Tiếng rít lạnh lạnh lại vang lên, tuy chàng đoán là một con thần long nhưng chưa nhìn tận mắt, lòng vừa vui mừng vừa lo lắng, nếu là con rồng thứ bảy, nhất định sức mạnh của nó phải mạnh đến đáng sợ, ắt mình gặp không ít phiền hà...

Vụ khí quanh mình mỗi lúc một dày,

tiên cảnh lúc trước biến thành hôn ám vô quang, gió lạnh thổi hoa tuyết rơi tan tác, Liễu Dật nắm kiếm càng lúc càng chặt, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống xảy ra, một đạo kim quang lóe lên cách chàng vài trượng.

Liễu Dật khắp khởi, không sai, tuy hoang quang chỉ lóe lên rồi tắt nhưng chàng đã nhìn rõ đó là một con rồng, không khác gì những hoang long chàng thu phục, chỉ khác ở chỗ nó là một con rồng vàng, quanh mình phát ra hào quang sáng rực, xen lẫn diện quang lam sẫm.

Một tiếng kêu dài lại vang lên, vân vụ cách đó mấy trượng uốn lượn, bay lên rồi từ từ tan đi, trước mặt chàng hiện ra một con rồng vàng từ dưới đất uốn mình bay lên không trung, rồi cúi đầu nhìn

xuống.

Quanh con rồng cuộn lên cuồng phong, lẫn cả điện quang lam sẫm, đôi mắt đỏ lờm như máu chăm chú nhìn chàng, khóe môi chàng khẽ động: “Quá tốt rồi, cuối cùng người cũng xuất hiện.”

Kim long nhanh chóng há miệng phun ra băng cầu kì dị màu lam nhạt, quanh quả cầu có hỏa diễm đỏ tía nhấp nháy, quả cầu lại tỏa ra vụ khí trắng ngàn, vừa ra khỏi miệng kim long liền xạ vào Liễu Dật.

Đột biến xảy ra, chàng tịnh không làm gì, “ầm” một tiếng, quả cầu va với không gian dưới chân tạo thành tiếng nổ, hỏa diễm loang ra, liên tục nổ tung, chàng nhanh chóng bắn lùi lại, tránh khỏi hỏa diễm.

Nhưng băng cầu vừa va nhau lại nổ tung, bắn ra băng tiễn trắng toát, xạ vào chàng theo những phương hướng, góc độ ngoằn ngoèo khác nhau, không khí ngập ngụa hàn khí, nơi nào băng tiễn đi qua cơ hồ đông kết lại.

Liễu Dật không cần nghĩ cũng biết sức mạnh của con rồng thứ bảy này không đơn nhất, không chỉ không chế được phong lôi mà cả thủy hỏa, xem ra muốn thu phục tất phải phí không ít công sức. Thân thể chàng vừa hạ xuống đất liền nhanh chóng đẩy Lan Nhi Phi Na Thanh tâm pháp lên tầng cao nhất hắc ám chi tâm, sức mạnh tập trung toàn thân, tay phải lại lần đến chuỗi kiếm.

Tám đạo băng tiễn cơ hồ cảm giác được động tác của chàng, phảng phất như

có sinh mệnh, nhận thấy nguy cơ, liền nhanh chóng tăng tốc, nhanh như ánh sáng, “sạt”, kéo thành một dải sáng hoàn mỹ xạ thẳng vào nội thể chàng.

Trong một sát na, đầu óc chàng máy động, sức mạnh của thần long vượt xa tưởng tượng của chàng, tập trung sức mạnh của cả sáu con hoang trước đó, chàng vừa mới suy nghĩ, mọi việc tựa hồ đã muộn, tám đạo băng tiễn xuyên thủng thân thể chàng.

Băng tiễn tan biến, trên mình xuất hiện tám vết thương, lan rộng ra, hàn khí bao quanh chàng cũng lan ra, thoáng sau, toàn thân chàng đã bị tầng tầng lớp lớp băng bao phủ, sau cùng cả người đông thành một khối băng.

Một tràng long khiếu vang rền, kim

long dấy lên một trận gió mạnh, cuốn theo vô số sấm sét tím sẫm uồn mình trên không trung mênh mông. Cùng lúc, một thân ảnh trắng xóa xuất hiện, toàn thân chìm trong tà áo choàng trắng, ngay cả đầu cũng được màu trắng che lấp, không thể nhìn được hình dạng.

Y lên tiếng với Liễu Dật: “Lâu quá rồi, ma chủ của ta.” Tuy cả người chàng bị đóng trong băng nhưng ý thức vẫn vận chuyển, thân thể không thể hành động nhưng có thể dùng thần thức trả lời: “Người là ai?”

Nhân ảnh lập lòe tiếp tục nói: “Câu hỏi hay lắm, ta là người thống chế mủi của Thần giới.” Chàng hỏi dồn: “Người muốn làm gì?” Nhân ảnh ngừng lại thoáng chốc, hình như nghĩ ngợi, đoạn

đáp: “Ta chỉ là một người thích đi gây chiến, là chủ nhân Ma giới, người chắc biết được nỗi tịch mịch của cao thủ, lâu quá rồi ta vẫn đợi một đối thủ, nhưng vì sao...vì sao người lại khiến ta thất vọng như vậy.”

Liễu Dật dường như đã hiểu: “Người thất vọng thì liên quan gì đến ta....” Không đợi chàng hết lời, giọng nói của nhân ảnh lại vang lên, cắt ngang: “Không, không, không...ma chủ của ta, người nhầm rồi, người nên biết, chuyện người định làm vĩnh viễn không thể được.” Liễu Dật bừng tỉnh: “Ý người là gì? Ta muốn gặp Bàn Cổ...”

“Ma chủ của ta, người nên biết hiện tại ta là người thống trị Thần giới, vốn coi người là hi vọng sẽ dẹp đi tịch mịch

cho ta, nhưng người làm ta thất vọng như vậy, ngay cả sức mạnh của kim long cũng không thắng nổi, so với ta thế nào được?” Toàn thân Liễu Dật hiện bị đông cứng, không thể lộ ra biểu tình, chỉ đành dùng thần thức đáp: “Ta nói muốn so với người bao giờ.” Giọng nói đáp: “Đúng, người không có nói, nhưng...đó là vận mệnh, hai thanh kiếm nhất định phải đấu với nhau, với sức mạnh của người hiện giờ, xem ra ta nhảm rồi.”

Liễu Dật hỏi: “Bàn Cổ đâu? Ta muốn gặp Bàn Cổ.” Giọng nói lại vang vang: “Bàn Cổ không gặp người.” Liễu Dật hỏi dần: “Vì sao?” “Đơn giản lắm, người không có tư cách, chỉ cần ta không gật đầu, người vĩnh viễn không gặp được Bàn Cổ.” Liễu Dật hình như hiểu được

chiếc bóng muốn nói gì, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới cho ta gặp Bàn Cổ.” “Cực kì đơn giản, ma chủ của ta ạ, chỉ cần ngươi khiến ta cảm thấy hứng thú là được, nếu ngươi thắng được kim long, ta sẽ gọi Bàn Cổ ra gặp ngươi.”

Liễu Dật ngừng lại một thoáng, suy tư rất nhiều, sau cùng đáp: “Được, ta sẽ thắng kim long như ngươi mong muốn, hi vọng lúc đó ngươi giữ lời hứa, gọi Bàn Cổ ra.” Chiếc bóng cơ hồ rất đồng ý, ha ha cười vang, tiếng cười tan biến, hoa tuyết rơi xuống vương lại tiếng nói: “Biểu hiện của ngươi khiến ta cao hứng phi thường, đi nào, chỉ cần ngươi thắng được kim long, ta sẽ thực hiện lời hứa, để Bàn Cổ ra gặp ngươi, ha ha, hi vọng

người không khiến ta thất vọng.” Hết câu cuối cùng, bóng dáng cũng tan biến.

Mọi thứ trở lại như cũ, một tràng long khiếu chói lói lại vang lên chấn động không gian, kim long uốn mình, thân thể cuộn lên cuồng phong cùng chớp giật tím sẫm, nó ngẩng đầu, tiếng rít loang ra, chớp lóe rạng chân trời, một dải điện quang bổ xuống đầu Liễu Dật.

Bìn thường chàng không cần tránh né, lôi điện không thể tạo thành thương tổn cho chàng, nhưng hiện giờ đã khác, thân thể chàng bị đóng chặt trong băng, nếu bị sấm sét đánh trúng, chắc chắn bị chẻ thành từng mảnh.

Tình hình diễn tiến với tốc độ nhanh đến mức không thể dùng mắt thường quan sát, một tiếng quát vang dậy, trong tiếng

sấm âm vang, vô số mảnh băng bắn tứ tung, một đạo kiếm quang đen ngòm xuyên qua đất trời, rồi “choang”, chàng thu kiếm lại.

Sấm chớp vừa xuất hiện, chàng đã phá băng xông ra, kiếm quang xé nát hư không, chặt đứt sấm sét rồi tra kiếm vào bao, ngàn ấy động tác tả thì phiền phức nhưng chỉ xảy ra trong nháy mắt, như điện hoa hỏa thạch.

Chàng chậm rãi đứng dậy, tay trái vẫn nắm chắc trường kiếm trên hông, như thể chưa từng bỏ tay khỏi vị trí đó bao giờ, liếc nhìn kim long uốn lượn trên không, vẻ mặt chàng hiện lên nét cười, lắm nhảm: “Bất kể sức mạnh của người đến đâu, cũng không ngăn được ta kết thúc khổ nạn cho Thiên nữ.” Đoạn ánh

mắt tỏa ra huyết quang, sức mạnh cực đại của hắc ám chi tâm bổ khắp toàn thân, mây đen trên không chậm chậm tập trung quanh chàng, ngưng tụ lại, xuyên thấu qua thân thể chàng.

Ánh mắt màu máu của chàng nhìn vào kim long, nói tiếp: “Nếu người thích, ta sẽ đùa với người.” Không ai biết câu đó chàng nói với ai, vì cả không gian chỉ có một thân ảnh cô đơn, liền đó mớ tóc trắng được cuồng phong cuốn tung lên.

Chàng từ từ chống trường kiếm xuống đất, hóa quyền thành chưởng, đem sức mạnh của hắc ám chi tâm nhập vào trong cây kiếm, rồi quát vang: “Hóa.” Không khí đen ngòm thành từng sợi xoáy lại hội tụ quanh tay và kiếm của chàng.

Vô số tiếng rống kêu từ mặt đất vang

lên, sáu con thần long màu sắc khác nhau từ thân thể Liễu Dật bay lên không, uốn lượn mấy vòng rồi hóa thành sáu đạo quang mang hạ xuống, nhằm thẳng thân kiếm, sau cùng, sau đạo quang mang quán quanh thanh kiếm...

Liễu Dật đưa tay phải nắm chặt kiếm, thân kiếm thể hiện bi thương của chàng, vô số thống khổ cùng theo, sức mạnh của hắc ám chi tâm khiến sáu con thần long sống lại, đem hết cường lực phổ lên thân kiếm, ánh mắt đỏ ngầu như máu thể hiện niềm kiên định của chàng, Thiên nữ sẽ không bi thương, vì tình yêu của chàng dành cho nàng vẫn như xưa.

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 271: Tái Thu Kim Long, Hoa Dữ Diệp ...

Kim long liên tục rống lên trầm trầm, Liễu Dật cũng đề thăng chân lực lên cực điểm, ánh mắt đỏ lòm chăm chăm nhìn vào con rồng. sáu hoang long quần quanh thân kiếm lấp lánh hào quang, chàng hiểu bất cứ giá nào cũng phải đánh bại kim long, bằng không đừng mơ gặp được Bàn Cổ, càng không nói đến chuyện lấy được nước mắt của ông ta.

Nghĩ vậy, lòng chàng ngập trong sung sướng và hi vọng, tuy kim long mạnh như vậy nhưng nếu thắng nó ắt sẽ gặp được Bàn Cổ, lấy giọt nước mắt cuối cùng mà Bỉ Ngạn Hoa cần để giải trừ trớ chú, sau

đó sẽ thế nào? Lòng chàng càng kích động.

Chàng còn đang suy nghĩ, kim long đã hành động, thân thể liên tục uốn lượn trên không, hoa tuyết trắng ngàn rơi xuống nhanh hơn, gió thổi cuồng mãnh hơn, cả không gian biến thành một vùng trắng xóa, gió và tuyết khiến thị tuyến của chàng trở nên mờ hồ.

Kim long lại phun ra băng cầu cùng hỏa diễm bắn tới, chàng không cả nghĩ, lật tay phải lại, cây kiếm cuộn lên một làn kiếm hoa đoạn quất lớn, kiếm quang mang theo sáu đạo quang mang khác nhau xạ ra.

“Ầm”, kiếm quang va đập với băng cầu, giống như sấm sét trên chín tầng trời giáng xuống khiến thính không biến sắc,

nhưng mọi việc chưa kết thúc, quang cầu vờn vụn, hỏa quang tím ngắt cùng những tia sét lam nhạt bắn tới theo những góc độ khác nhau.

Hồng quang trong mắt lóe sáng, song thủ nắm chắc chuôi kiếm, sáu đạo quang mang trên thân kiếm uốn lượn, thân thể bám sát mặt đất chuyển động, đồng thời cả sáu đạo quang mang xẹt ra, hóa thành sáu long ảnh, gào lên vang dội, thôn tính toàn bộ hỏa diễm và lôi điện của kim long.

Kim long rít lên, cả thân hình lao vút lên trời, lẫn vào mây khói, thoáng chốc hoa tuyết trắng ngàn đã phủ khắp nơi, tay phải Liễu Dật chuyển động, “soảng” một tiếng, đã tra trường kiếm vào bao, nhìn theo kim long lẫn vào mây, chàng lăm

nhằm: “Muốn chạy sao?” Tay phải lại cong thành trảo, hắc khí trên không trung ngưng tụ lại, phảng phất như những sợi tơ mỏng manh hút vào trong bàn tay chàng.

Hoa tuyết nát vụn, bóng tối vô tận che phủ, hắc khí cuộn cuộn tràn ra, vẻ mặt chàng hiện lên nét cười, không gian tối tăm này là kỹ năng chàng có được sau khi sở hữu sức mạnh của bóng đêm.

Không gian tối tăm của chàng chỉ có Chân ma mới sở hữu được sức mạnh thật sự, chỉ trong một thời gian cực ngắn sáng tạo ra một thế giới của riêng mình, trong đó chàng là ma vương chân chính, thao túng tất cả, và mang trong mình sức mạnh khủng khiếp, đương nhiên sau khi sáng tạo thế giới này, chàng cũng phải mất một lượng tinh thần tương đương.

Hắc khí vây lại, cả thế giới như đang trầm luân trong thừa hỗn độn sơ khai, tất cả trở nên đơn giản, trong bóng tối, cuồng phong trở nên ôn nhu, hoa tuyết biến mất tăm mất tích, nhìn rõ ràng nhất lại là kim long và mái tóc trắng đang bay lất phất.

Liễu Dật nắm chặt cây kiếm, lạnh lùng thốt: “Người chạy đi đâu.” Tà áo choàng tung lên, mái tóc bạc rơi bời, kim long ở trên cao không còn khoa trương như lúc đầu mà tỏ vẻ sợ hãi, cảm giác tử vong lần đầu tiên ập vào tim nó, đối diện với chủ nhân Ma giới, nó chỉ có thể bỏ chạy hoặc phản kháng.

Quả nhiên kim long hình như không cam tâm bị vây trong thế giới tối tăm như vậy, há miệng, xạ vào tầng không vô số

đạo sâm sét, đó như thể là phản kháng sau cùng của nó ngõ hầu thoát khốn. Ở đây nó chỉ cảm thấy hoảng loạn, tử vong.

Nhưng sâm sét như thể đánh xuống biển sâu, lấp lóe một hồi rồi cũng lẫn mất trong bóng đêm, nhìn kim long uốn lượn trên không, Liễu Dật cười lạnh: “Người không được lựa chọn, nếu người chịu phục tùng, mọi việc sẽ đơn giản, bằng không...cây kiếm này sẽ thành phần mộ của người.” Tuy từ đầu đến giờ chưa nghe kim long nói nhưng chàng biết thân long đã tu luyện cả ngàn năm, tuyệt đối hiểu được lời chàng.

Chàng vừa dứt lời, thân thể kim long trên không lập lòe, tựa hồ an tĩnh hẳn, nháy mắt sau, nó lại gầm lên chấn động đất trời, ánh mắt đỏ lòm nhìn thẳng vào

chàng, phát ra quang mang lam nhạt.

Cả không gian nổi bật lên thân ảnh kim long nhưng thần bí và mạnh mẽ nhất lại mà bóng hình ma chủ Liễu Dật. Từ khi không gian tối tăm hình thành, thân thể chàng phẳng phát như hòa nhập vào, chỉ nhìn được những sợi phập phù như khí tức.

Kim long lại phát uy, thân thể uốn lượn, quang mang lam nhạt phân tán ra hai bên, đồng thời một loạt tia sét sáng trắng không hiểu từ đâu giáng xuống, chiếu rọi cả thân thể kim long, hai tiếng phượng gáy lạnh lót vang lên, quang mang vỡ tung, hai con phượng hoàng màu vàng kim xuất hiện trên không trung.

Phượng hoàng vũ động đôi cánh khổng lồ, phóng ra hỏa diễm nóng bỏng

đốt cháy mọi vật trong không gian tối tăm, rồi lấy kim long làm trung tâm, cả hai con phượng hoàng lượn vòng, tốc độ mỗi lúc một nhanh, không gian tối tăm bị ánh xạ thành sáng rực như ban ngày, không khí chung quanh như bị nung nóng, tỏa ra mùi khen khét.

Nhưng hỏa diễm đến cách Liễu Dật ba xích liền dừng lại như gặp chướng ngại, không thể tiến lên được. Chàng ngược nhìn kim long bay lượn trên không, thần sắc không biến hóa chút nào, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Đây là sức mạnh của ngươi sao? Của thần long bảo vệ thiên không giới?” Dứt lời, hai con phượng hoàng xạ ra hai bóng chim phượng, mang theo hỏa diễm nóng bỏng dung hóa được mọi vật, lao vào chàng...

Chàng khẽ động, “sạt”, trường kiếm lại rời vỏ, nắm chắc trên tay phải đưa xéo lên, kiếm quang đen ngòm tỏa ra, tiếng rong kêu liên tục vang lên, sáu con thần long từ dưới đất xuất hiện, chia thành nhưng góc độ khác nhau bảo vệ thân thể chủ nhân.

Hai bóng chim phượng cũng lao tới, không tạo thành âm thanh gì, hỏa diễm ào ạt như thể bốc hơi, biến mất vô ảnh vô tung, Liễu Dật lại quát vang: “Hóa.” Chàng lật tay phải lại, thân kiếm chuyển động, tỏa ra kiếm hoa đẹp đẽ trên không trung, một con rong màu lam nhạt tiến vào thân kiếm.

Quanh thân kiếm liền xuất hiện một tầng vụ khí, hỏa diễm liền như gặp phải thiên địch, nhanh chóng bị dập tắt, Liễu

Dật đứng vào vị trí trung gian, cười lạnh tanh: “Ta mới là chủ tể.” Cây kiếm lại xoay chuyển, kiếm hoa văng ra, hơn mười đại kiếm ảnh mang theo vụ khí lam nhạt dấy lên, dài đến hơn mười trượng, từ vụ khí bắn ra quang hoa quét vào hai con phượng hoàng.

Dải băng lam nhạt ẩn chứa hàn khí xẹt tới, hai tiếng kêu buồn thảm vang lên, hỏa diễm lụi tắt, hai con phượng hoàng hóa thành hai sợi khói mỏng, biến mất trong không gian tăm tối, “soạt”, trường kiếm của Liễu Dật lại được tra vào bao.

Cả không gian dần dần trở nên sáng sủa, đôi mắt kim long bay lượn trên không tỏa ra huyết quang, chăm chú nhìn thân ảnh Liễu Dật trong bóng tối. Lúc này thân thể chàng cũng rõ ràng dần, mái tóc

bạc lúc ẩn lúc hiện, thân thể cong cong, tay phải vẫn nắm chặt chuôi kiếm, thủy chung bảo trì tư thế xuất kiếm.

Từng sợi gió bi khổ như linh hồn trong bóng đêm, lùa qua tà áo choàng đen tạo thành những tiếng ngâm buồn thảm. Liễu Dật chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt đỏ lựng ngập bi thương và sức mạnh nhìn lên kim long trên không, giọng nói thung thảng vang vọng: “Kết thúc thôi, ngươi phải biến mất vì ta.” Dưới chân chàng dấy lên cuồng phong, vô số hắc khí ngưng tụ lại, thân thể lắc mạnh nhảy lên không trung, đứng song song với kim long, hồng quang trong mắt lóe rạng, tay phải nắm lấy chuôi kiếm, cất tiếng: “Nếu Bi Tứ Thức là bi thương của kiếm, nếu bi thương đã kéo dài bảy ngàn năm,

cũng nên kết thúc rồi chứ nhỉ? Có lẽ hiện tại ta sẽ biến bị thương thành sức mạnh, tạo thành một kích trí mệnh với ngươi.” Thân ảnh đen tuyền không xoay chuyển nữa, vừa đứng vào vị trí song song liền động thủ, “soạt” một tiếng, trường kiếm đã tuốt ra, hắt quang tạo thành một tia sáng thẳng tắp. chạm vào thân thể kim long, chàng hóa thành một đạo tàn ảnh, cùng kiếm quang xuyên qua thân thể kim long.

Một thức xuất ra liên tiếp diễn, trường kiếm liên tục xoay chuyển, năm đạo kiếm mang xuất phát từ tàn ảnh Liễu Dật đứng sau kim long liên tục lóe lên, nhanh đến siêu việt, mỗi lần lóe lên lại tỏa ra một con thần long, năm chiếc bóng lần lượt xuyên qua thân thể kim long,

“soảng”, tiếng kim loại va nhau, trường kiếm của chàng đã quay về bên hông, thân ảnh chàng ở phía sau kim long dần đứng thẳng dậy, một thân ảnh khác ở phía trước từ từ tan biến.

Mọi việc xảy ra đột nhiên nhưng đó là việc tất nhiên phải xảy ra. Liễu Dật từ từ xoay người lại, tay phải vẫn nắm chắc trường kiếm, đứng dậy, kim long kêu lên buồn bã, kim quang chói rục rồi thân thể tan biến, sau cùng hóa thành một làn khí hoàng kim nhập vào trong trường kiếm của chàng.

Không gian tối đen lại bình tĩnh, cả thế giới bao Lam Ảnh chỉ còn lại một thân ảnh cô độc, cuồng phong dậy lên, mái tóc trắng tung bay, hắc khí quang chàng từ từ tan đi, loang rộng ra, hòa lẫn

với không khí. Nháy mắt, cả thế giới đã khôi phục như cũ, trời xanh biêng biếc, mây khói lờn vờn, đâu đâu cũng ngập trong khí lạnh, cơ hồ trận chiến kịch liệt vừa nãy không hề xảy ra.

Liễu Dật theo thói quen lại đặt tay lên chuôi kiếm, lẩm bẩm: “Chỉ còn lại một hoang long cuối cùng...” Nhìn vàng dương vĩnh viễn không lặn ngoài xa xôi, lòng chàng đầy cảm thán, số mệnh ngàn năm qua thời gian cũng đến lúc kết thúc.

Chàng gào lớn: “Bàn Cổ, ra đây ngay...” Thanh âm lồng lộng giữa trời, hồi lâu vẫn không tan, liên tục lặp lại.

Từ trên không xẹt xuống một đạo sét tím sẫm, dẫn phát thiên hỏa lao vào Liễu Dật đứng dưới với tốc độ cực nhanh như điện hoa hỏa thạch. Chàng ngẩng phất

đây, hồng quang trong mắt lóe sáng, cười lên lạnh lùng.

“Soạt”, kiếm quang vô tình chạm vào thiên hỏa, cắt thành hai mảnh, phân biệt rớt xuống hai bên chàng.

Tay trái vẫn nắm chặt chuôi kiếm, tay phải buông thõng rất tự nhiên, kiếm quang lóe lên, chàng xuất kiếm, thu kiếm, ngàn ấy động tác chỉ hoàn thành trong nháy mắt, không phát ra tiếng động. Chàng hơi nghiêng người, giọng nói lạnh lùng phiêu đảng giữa không gian: “Bàn Cổ, ngươi ra đây, bao nhiêu năm rồi, ngươi còn trốn tránh sao?” Thanh âm truyền đi rất xa, hồi âm lồng lộng trên mây, lâu lắm vẫn chưa tan, vọng lại liên tục, cuồng phong lại chậm chậm dấy lên, không gian chung quanh lại biến đổi,

vòm trời xanh nhanh chóng bị mây xám bao phủ, từ xa xa liên tục vang lên tiếng sấm...

Tiếng sấm càng lúc càng gần, ánh chớp trắng xóa rạch nát thiên không, một người cao lớn xuất hiện trước mắt chàng, ông ta mặc khôi giáp trắng, tay phải cầm Khai Thiên thần phủ, ánh mắt sâu thẳm nhìn chàng chăm chăm, giọng nói trầm trầm, hòa hoãn: “Cuối cùng ngươi cũng tới.” Liễu Dật nhìn ông ta, cười lạnh: “Bàn Cổ, không cần giả bộ nữa, không phải ngươi vẫn đợi ta sao? Vẫn muốn giết ta sao? Muốn chứng minh ngươi là vị thần mạnh nhất toàn cõi đất trời này sao? Vì những điều đó ngươi không bắt chấp tất cả, những tình cảm tư tâm, tham lam của con người, có gì ngươi không

dám đâu?” Không hiểu sao, Bàn Cổ vừa xuất hiện khiến chàng nhớ đến rất nhiều thứ, không thể giải thích được tình cảm của mình, nghĩ được gì liền nói ra ngay.

Nguyên lai người đứng trước mặt chàng không phải ai xa lạ, là vị Thần khai thiên tích địa của thế giới này: Bàn Cổ, bảy ngàn năm nay là người thống trị Thần giới, chủ thần của các Thần, chẳng qua bây giờ không còn uy phong chút nào nữa, ánh mắt tang thương ngập bi ai, ngay cả Khai Thiên thần phủ cũng mất hết vương giả chi khí.

Trong không gian xám xịt, thi thoảng cuồng phong lại cuộn lên, bụi trần rơi xuống, hơi thở trở nên rõ ràng, phảng phất như thể hiện những bất lực của thế gian. Trước câu hỏi của Chân ma, Bàn

Cổ đáp: “Đều qua mắt hết rồi, mọi nhân quả đã được định sẵn, không phải ta cứ muốn là được.” Lời lẽ không dài, nhưng ẩn ước ý nghĩ thâm ảo, khiến người khác không thể lí giải.

Ông ta không tỏ vẻ gì, Liễu Dật càng giận, lớn tiếng hỏi: “Buồn cười thật....đó là giải thích của người sao? Nhân quả? Người là Thần cơ mà! Người tin vào điều đó sao? Người không phải là chủ tể vạn vật ư? Người không sợ ta uy hiếp địa vị của người? Không phải muốn giết ta sao? Bảy ngàn năm rồi, người còn nói với ta về nhân quả được sao? Người không thấy mình đáng thương ư? Còn Thiên nữ? Nữ thần của Thần giới, vận mệnh bi thảm của nàng o phải do một tay người tạo ra thì ai? Ba đời ba kiếp, ngàn

năm luân hồi, rốt cuộc chỉ cần một câu nói trên chót lưỡi của người, thế mà là giải thích à?” Giọng nói càng lúc càng lớn, đến cuối cùng trở thành tiếng gầm... Yên lặng, từ xa xa vọng lại tiếng chàng chất vấn, Bàn Cổ vẫn cúi đầu, không nói gì, không biết cứ như vậy bao lâu...

Đột nhiên, một tiếng “tách” vang lên khe khẽ, Liễu Dật cảm giác quanh mình phát ra hồng quang, một đóa hoa hư ảo, hồng tươi lập lòe trên không, cùng tiếng “tách”, đóa Bỉ Ngạn Hoa cuối cùng cũng trở đủ chín chiếc lá xanh ngời.

Kinh ngạc, chấn động, những tình cảm khác nhau ào ạt tràn lên não chàng, chín loại nước mắt hay chín loại khổ nạn cuối cùng cũng tề tụ đủ, trở chú của đóa hoa trong khoảnh khắc đã hóa giải, hoa

cùng lá đã cùng trở trên tay chàng...

Đào Tiểu Vũ's eBook

Tải ebook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 272: Đại Thần Thông Giả, Thất Thiên Nhân ...

 Gió nhẹ mơn man, mưa bụi lất rắt, tương tư mấy độ, tuyết trắng bay bay, núi xanh vạn thước, thiên hà trăm vạn trượng. Ma không có tâm, thần cũng không biết yêu, bạch hạc về trời tây, trời xanh ngã xuống, yêu đến cùng cực lại trở thành vô vọng xa xôi...

 Cũng đến một ngày, tình duyên bị chú định gặp nhau.

 Bắt đầu mỹ lệ, kết cục bi thương.

Bỉ Ngạn Hoa xuất hiện đột nhiên khiến Liễu Dật ngơ ngẩn, giọt nước mắt cuối cùng là của Bàn Cổ, theo ấn tượng của chàng đây cũng là giọt nước mắt khó lấy được nhất, nhưng sự việc xảy ra rất dễ dàng. Chàng ngẩng đầu lên nhìn Bàn Cổ.

Gương mặt cương nghị của ông ta co rút, tròng mắt ươn ướt, biến hóa quá đột ngột khiến chàng quát lớn: “Sao? Người cũng hối hận cơ à.” Lúc ở Thiên Nhai Hải Giác, chàng đã biết nước mắt của Bàn Cổ phải là nước mắt hối hận, sự tình xảy ra có phần đột ngột, chàng không nén được, bật lên tiếng quát.

Bàn Cổ vẫn không nói gì, Liễu Dật đứng cách không xa không nhìn được, lật tay phải lại, “soạt”, trường kiếm tuốt ra,

một đạo tàn ảnh lóe lên, loáng cái thân ảnh chàng đã đứng trước mặt Bàn Cổ, lưỡi kiếm dấy lên kinh phong, cách mi tâm ông ta chừng một thốn thì dừng lại.

Lưỡi kiếm thổi tung mấy sợi tóc đen rậm của Bàn Cổ, Liễu Dật càng tỏ ra phần nộ: “Sao? Muốn chết ư?” Bàn Cổ chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt u sầu hơi mông lung, nhìn khuôn mặt kiên nghị của chàng rồi thở dài khe khẽ, hơi thở phảng phất như đến từ chân trời, thâm trầm mà xa xôi, trong thanh âm ẩn chứa niềm ân hận: “Người giết ta đi.” Liễu Dật kinh ngạc, chàng không bao giờ tưởng tượng được địch nhân được vận mệnh sắp đặt tuyệt không thể nói ra một câu như vậy. Máy ngàn năm trước, Bàn Cổ luôn bá đạo, tự tư, vô tình, làm gì cũng quyết

đoán, kể cả hạ lời trở chú ác độc với Thiên nữ, không bao giờ nói đến cảm tình, bây giờ ông ta nói ra lời lẽ như vậy, đương nhiên chàng phải kinh ngạc.

Nhưng nháy mắt, chàng đã khôi phục như thường, ánh mắt trở nên hung hãn, lạnh lùng nói: “Được, người đã muốn chết, ta thành toàn cho người.” Tay phải hất lên, lưỡi kiếm đen nhánh hạ xuống, không hề do dự.

Sinh tử của cự thần Bàn Cổ lại trở nên mong manh như vậy, sống hay chết chỉ phụ thuộc vào ý niệm của Liễu Dật, bất quá vẻ mặt chàng lúc đó cho thấy quyết không nung tay. Hình như ông ta đã đợi giây phút này, chàng vừa nói xong, liền nhắm tịt hai mắt.

Cùng lúc một đạo kim quang nhàn

nhặt từ mi tâm ông ta tỏa ra, chạm vào thanh trường kiếm, chàng đột nhiên cảm thấy thân thể thư sướng không nói thành lời, một cổ dai lực đẩy chàng văng ngược ra sau.

Kim quang liên tục tăng lên, hai mắt chàng dần dần mờ hồ, mọi vật chung quanh hoàn toàn bị hoàng quang che phủ, thân thể chàng không tự chủ được, bị đẩy cách xa khỏi Bàn Cổ.

Biến hóa đột ngột khiến Liễu Dật kinh hoảng, đồng thời Bàn Cổ khôi phục lại bình thường, nhanh chóng mở bừng mắt, buột miệng: “Đại trí tuệ giả.” Một đạo bạch quang xuất hiện giữa Liễu Dật và ông ta, liên tục trải rộng, sau cùng hóa thành một bức tường ngăn cách hai người, từ trong vầng hào quang phát ra

tiếng nói: “Chân ma, người không thể giết y.” Thanh âm tuy bình tĩnh nhưng trầm trầm hữu lực, không thể phản kháng.

Trong kí ức sâu thẳm của Liễu Dật tựa hồ có ấn tượng nhưng không nhớ đã nghe ở đâu, chàng không do dự, lạnh lùng hỏi: “Dựa vào đâu...ta đợi ngày hôm nay bảy ngàn năm rồi, bất kể thế nào ta cũng phải giết hấn.” Bạch quang không ngừng khuếch trương, rồi co lại, giọng nói lại từ trong vọng ra: “Người quên rồi sao, hiện tại người do tâm ma của y mà sinh ra, nếu người giết y tất người cũng phải chết.” Liễu Dật chấn động, đứng vậy, giọng nói không sai, đích xác chàng do tam ma của Bàn Cổ sinh ra, nếu ông ta chết, bản thân cũng tan biến, sao mình lại không nghĩ ra? Hồng quang trong mắt

chàng lắp lóe, lạnh lùng hỏi: “Người là ai? Sao lại biết chuyện này.” Bạch quang vẫn không ngừng co rút, giọng nói bình tĩnh lại vang ra: “Ta chỉ là một người lang thang đây đó, lâu lắm rồi được chúng Thần gọi là Đại trí tuệ giả.”

“Chân ma, mọi việc đã thành mây khói, Bàn Cổ đã hối hận, vì sao người còn cố ép bức?” Chàng đáp mà không cần suy nghĩ: “Ta bức ép...những gì hấn làm, chả lẽ không đáng bị trừng phạt? Trớ chú Thiên nữ phải chịu, Thiên Kiêu trốn đi, lẽ nào hấn cậy mình là Sáng thế thần thì có thể tự tư như vậy? Ta muốn là gì ư? Đơn giản lắm, còn hấn? Nếu ngài biết, ta thấy hấn không xứng đáng làm Thần nữa.” Nói đến đây, vẻ mặt của chàng cực kì khó coi, trong không gian

vàng nhạt có mấy tia hắc khí cuộn lại, quần quít xung quanh.

Bức tường bạch quang lại vang lên giọng nói hòa thiện: “Đúng vậy, ta biết mọi việc y làm, bất quá y đã phải chịu trừng phạt rồi.” Liễu Dật giận dữ: “Cái gì là đã trừng phạt?” “Hối hận vô tận chuyển thành khổ nạn luân hồi.” “Cái gì?” Chàng không nén được kinh ngạc, buột miệng thành câu hỏi.

“Đúng thế, người vừa thấy giọt lệ hối hận của y, hiện giờ y đây ăn năn, đương nhiên cũng không còn là chủ thân của Thiên giới, sứ giả mới thay thế, còn y... phải xuống phàm gian chịu hối hận luân hồi.” Thông qua màn bạch quang, chàng nhìn sang phía Bàn Cổ, quả thật trong mắt ông ta ngập đầy hối hận, tựa hồ đó là

khởi đầu của một câu chuyện khác...

Cùng lúc, bức tường ánh sáng nói: “Đi nào, Bàn Cổ, ngươi phải tiếp tục tu hành thôi.” Dứt lời, dưới chân ông ta, hoàng quang nứt toác, thân thể to lớn hóa thành một đạo lam quang, hạ xuống dưới rồi biến mất.

Sự việc xảy ra quá đột nhiên khiến Liễu Dật ngơ ngẩn, oán hận bảy ngàn năm thành linh tan biến, chàng lớn tiếng: “Hắn đi đâu? Ngài đưa hắn đi đâu?” Giọng nói quen thuộc từ trong tường bạch quang đáp: “Nhân gian...giống như ngươi, phải chịu nổi khổ luân hồi.” Xác định hướng Bàn Cổ đi, Liễu Dật đột nhiên ngẩn người, kết thúc sao? Thành linh trường kiếm của chàng chỉ bảo bức tường bạch quang, hắc khí chung quang

ngưng tụ lại, quần quanh thân kiếm, giọng chàng trở nên lạnh tanh: “Ngài dựa vào đâu và chủ tể mọi việc...” Bạch quang không hề biến động, giọng nói vẫn bình hòa: “Không, không ai chủ tể ai hết, tất cả đều theo tự nhiên...” Liễu Dật có cảm giác mơ hồ, liếc nhìn đóa Bửu Ngạn Hoa lập lờ cạnh mình, chỉ vào rồi chết vắn Đại trí giả: “Không ai chủ tể, vậy đây là gì? Lẽ nào không phải đã được an bài sẵn sao?”

Đại trí giả đáp: “Đó không phải là vận mệnh, chỉ là một khảo nghiệm, nếu người không thích, hoàn toàn không cần phải đi làm.” Liễu Dật trở nên mê man, rốt cuộc là gì đây? Nhìn đóa hoa trôi nổi bên mình, chàng đột ngột nghĩ ra một việc, quay lại hỏi Đại trí giả: “Còn

nàng? Thiên nữ đó, nàng sao rồi?” Đại trí giả đáp, giọng nói vẫn bình đạm, không bộc lộ một chút tình cảm nào: “Nếu người muốn, nổi khổ luân hồi, kiếp nạn ngàn năm đã qua, nàng có thể quay lại Thần giới.”

Chàng tỏ ra không tin tưởng: “Thật sao?” Đại trí giả không đáp ngay, ngừng một lát rồi nói tiếp: “Đúng, bất quá trớ chú của Bỉ Ngạn Hoa đã giải trừ, người phải giữ lời thề lúc ban đầu.” Liễu Dật ngập ngừng một chốc, trong lộ ra nét sầu thương, nói với Đại trí giả: “Ta có thể nhìn nàng một lần không?” Bạch quang hoàn toàn yên lặng, chàng hỏi xong thì lóe sáng, một thân ảnh hiện ra, không cần quan sát kỹ chàng cũng nhận ra dung nhan quen thuộc đó, là người chàng yêu

thương – Thiên nữ.

Chung quanh là mây trắng trập trùng, hỏa phượng múa lượn, gió nhẹ thổi hoa rơi, nước biếc rì rào bên tai, Thiên nữ mặc váy trắng, dải lụa trắng thuần khiết lấp phát, nàng ngẩng nhìn trời sao xa xăm, đôi mắt trong veo như đang nghĩ ngợi. Liễu Dật không nén được, bước tới đưa tay ra...

Cảnh vật liên rung động rồi bị bạch quang che khuất, thân ảnh Thiên nữ tan biến, giọng Đại trí giả vang lên: “Thiên nữ đã về Thần giới, cũng đã quên người.” Chàng đột nhiên cảm thấy tim đau nhói, mỗi chữ giống như lưỡi dao nhọn xuyên qua tim, người từng yêu thương lại không nhớ được chàng. Bất ngờ chàng cảm giác mọi thứ đều không

còn trọng yếu, bất kể là khởi đầu hay kết thúc cũng không ý nghĩa gì, mỗi tình cũng đã kết thúc.

Giọng Đại trí giả lại từ trong bạch quang vang tới: “Chân ma, khổ nạn ba kiếp của ngươi đã kết thúc, lời thề với Bỉ Ngạn Hoa chính là một trừng phạt với sát lục của ngươi, Thiên nữ đã quay về Thần giới, ngươi phải đọa lạc ở Ma giới.” Giọng nói ngừng lại một chốc, rồi tiếp tục: “Trừ tứ giới, Ma giới trở thành giới thứ năm, xuất hiện trong không gian, ngươi là chủ nhân vĩnh viễn của Ma giới...ngươi còn muốn nói gì không?” Liễu Dật im lặng, lắc đầu, đột nhiên đầu có trống không, tất cả đều không còn hiện thực, không còn trọng yếu, luyện ái ngàn năm, khổ nạn luân hồi hình như đã mất đi

ý nghĩa. Chàng nhớ đến Diệp La Bách Hoa, đến Vũ Trầm Tĩnh sống chết chưa biết thế nào, mình từ này sẽ bị phong ấn ở Ma giới, còn họ? Những người con gái từng yêu chàng sâu đậm sẽ thế nào?

Chàng chậm chạp thu thành trường kiếm lại, hỏi Đại trí giả: “Còn họ?” Đại trí giả đáp: “Thất Nguyệt, Bách Hoa lên Thần giới, ở lại bên ta...”

Chàng gật đầu mãn ý, tất cả đều kết thúc, chuyện cả ngàn năm chớp mắt đã thành không, quay sang nói với bức tường bạch quang: “Ta không sao.” Đại trí giả dừng lại một chút, bạch quang lấp lánh sáng, thân ảnh Thiên nữ lại hiện ra trước mắt chàng: “Nhìn lại người yêu thương một lần nữa, nhớ lời nàng nói.” Thiên nữ vẫn nhìn trời sao xa xăm, chàng

nhìn nàng, đột nhiên mỉm cười, đoạn lắc đầu tuyệt vọng: “Nếu nàng còn nhớ ta ắt sẽ bi thương, xin đừng nhớ đến ta nữa...” Từ khóe mắt nhỏ xuống giọt lệ bi thương.

Hoàng quang chậm chậm tan biến, không gian dưới chân chàng nứt toác, cả thân thể rơi xuống, không gian quang chàng biến thành hư ảo, cảm giác phiêu diêu xâm chiếm ý thức của Chân ma, bất giác chàng nhắm mắt lại, cả thế giới lại trở nên yên tĩnh, giọng nói của Đại trí giả truyền tới: “Ngũ giới phân chia lại, câu chuyện của các người mới bắt đầu...”

Dưới màn đêm, trong Vĩnh Hằng chi thành đèn đuốc huy hoàng, bên ngoài đại sảnh, một nữ hài tóc đỏ ngẩng nhìn trời,

một ngôi sao băng màu lam đang rơi xuống, nữ hài hỏi lão giả bên cạnh với vẻ ngây thơ: “Gia gia, gia gia...khi nào ma chủ sẽ quay về?” Lão giả lắc đầu: “Gia gia cũng không biết, con đi hỏi Lang thúc, từ khi Thất Nguyệt, Bách Hoa đi rồi, nơi đây do Lang Vương quản lí...”

Ma giới – Vĩnh Hằng chi thành, Tuyết Sơn băng phủ cách ngoài ngàn dặm, trong sơn động lãnh khí kinh người, thủy tinh màu lam ánh xạ khắp nơi, một trung niên hắc y bạch phát nằm trên giường băng, hai mắt nhắm chặt, cây trường kiếm đen nhánh đặt cạnh, cả giường băng bị hoàng quang vây kín. Hắc y nhân không phải ai khác mà là

người bị Đại trí giả phong ấn ở Ma giới:
Liễu Dật.

Một thân ảnh yêu kiều yên lặng ngồi bên, nhìn người nằm trên giường, mỉm cười nói: “Cứ yên tĩnh thế này, muội sẽ ở cùng huynh, bất kể ngày hay đêm, Trầm Tinh vĩnh viễn không rời huynh, muội tin rằng sẽ có ngày huynh tỉnh lại.”

Trời đêm lam sẫm, trên trời cao rơi xuống muôn vàn cánh hoa, khí lạnh liên tục loang ra, thân ảnh Thiên nữ hình như vĩnh viễn cô độc, nhìn ngôi sao băng màu lam, một giọng nói vang lên bên tai nàng: “Nếu nàng còn nhớ ta ắt sẽ bi thương, xin đừng nhớ đến ta nữa...” Nàng ngậy ra một chút rồi hỏi thị nữ: “Thanh Hiên, người có nghe thấy tiếng ai

không?” Thị nữ lắc đầu: “Chủ nhân, tì nữ không thấy gì.” Thiên nữ nghiêng đầu lắng nghe, đột nhiên một trận gió mạnh lướt qua, dây chuông tím sẫm bên hông nàng rung lên trong trẻo.

Câu chuyện đến đây là hết, Chân ma vĩnh viễn đọa lạc nơi Ma giới, ngủ mãi không tỉnh, Thiên nữ quay về Thần giới, quên hết quá khứ, Bách Hoa, Thất Nguyệt cũng được lên Thần giới, theo hầu Đại trí giả, Lam Vũ Trầm Tĩnh bầu bạn cùng Liễu Dật.

Nhưng trong mắt Đại trí giả, đó mới chỉ là bắt đầu, ngũ giới phân chia lại, Thần giới đổi người thống trị mới, Lam Ảnh của Minh giới vẫn chưa tắt dã tâm, Ma giới còn lắm ngất nghèo khi đứng giữa ngũ giới.

Bàn Cổ bị đày xuống Nhân gian giới sẽ thế nào, luân hồi của ông ta sẽ là một câu chuyện, Thất Nguyệt và Bách Hoa đi thế nào, Liễu Dật có tỉnh lại không, tình yêu của Vũ Trầm Tinh sẽ có kết cục ra sao, Thiên nữ cách xa ấy có nhớ lại người yêu thương không? Cuốn sách hoàng kim bị mất ở hải ngoại sẽ mang lại gì cho hai nữ hài....

HẾT

Đào Tiểu Vũ's eBook